

Tổng Giám Đốc, Xin Anh Nhẹ Một Chút !

Contents

Tổng Giám Đốc, Xin Anh Nhẹ Một Chút !	6
1. Chương 1 : Dành Cho Cơ Hội Gặp Mặt “bí Mật”	6
2. Chương 2 : Phòng Pr Là Hộp Đem Bán Minh Sao	8
3. Chương 3 : Chuyện Lớn Cả Đời Vô Cùng Gấp Rút	9
4. Chương 4 : Khách Sạn Phòng Số 1618	10
5. Chương 5 : Bị Nhốt Ở Khách Sạn	11
6. Chương 6 : Ngoan Ngoãn Nằm Ở Trên Giường Phục Vụ Tôi	12
7. Chương 7 : Đêm Cuồng Nhiệt	13
8. Chương 8 : Đau Quá, Cút Ngay	15
9. Chương 9 : Cho Cô Ấy Nghỉ Phép Ba Ngày, Cô Ấy Cần Được ‘nghỉ Ngơi’	16
10. Chương 10 : Tên “cầm Thú” Và “tổng Giám Đốc” Có Liên Hệ Với Nhau	17
11. Chương 11 : Chọn Báo Cảnh Sát Hay Là Tránh Thai	18
12. Chương 12 : Không Cho Cô Xin Thôi Việc	19
13. Chương 13 : Tổng Giám Đốc Có Hứng Thú Với Cô	21
14. Chương 14 : Chúng Ta Không ‘quen’ Sao?	22
15. Chương 15 : Anh Có Thể Vô Sĩ Hơn Nữa Được Không?	23
16. Chương 16 : Thiên Kim Họ X Quén Rũ Tổng Giám Đốc Trẻ Tuổi	24
17. Chương 17 : Quyết Định Làm Người Phụ Nữ Của Anh	25
18. Chương 18 : Phải Quen Đụng Chạm Với Anh!	26
19. Chương 19 : Bí Mật Thân Thể Của Cô	27
20. Chương 20 : Ba Giờ Sáng, Anh Bảo Cô Đi Qua Chỗ Anh! !	29
21. Chương 21 : Cường Đoạt	30
22. Chương 22 : Không Nên Mặc Anh Định Đoạt	31
23. Chương 23 : Hạ Thị Gặp Nguy Cơ!	32
24. Chương 24 : Tổng Giám Đốc Đã Không Còn Hứng Thú Với Cô!!	33
25. Chương 25 : Không Gặp Được Anh	35
26. Chương 26 : Nhắm Mắt, Ôm Lấy Anh Từ Đằng Sau!	36
27. Chương 27 : Học Cách Phụ Thuộc	37
28. Chương 28 : Bán Minh, Giao Dịch Thành Công	38
29. Chương 29 : Anh Nhắc Nhở Cô Là Tham Muốn Chiếm Hữu Của Anh.	39
30. Chương 30 : Trời A, Ba Mẹ Nhắc Tới “đàm Dịch Khiêm”!!	41
31. Chương 31 : Chuyện Cô “quyến - Rũ” Đàm Dịch Khiêm Đã Bại Lộ!	42
32. Chương 32 : Nên Giải Quyết Lời Đồn Như Thế Nào?	43
33. Chương 33 : Xấu hổ - Nhục Nhã?	44
34. Chương 34 : Anh Thật Sự Che Chở Cô Như Thế Sao?	45
35. Chương 35 : Mất Ngủ Vì Anh	46
36. Chương 36 : Chấn Động Trên Xe	48
37. Chương 37 : Đang Yêu Đương Với Tổng Giám Đốc Đàm	49
38. Chương 38 : Bại Lộ Ở Khách Sạn	50
39. Chương 39 : Tìm Người Giả “đàm Dịch Khiêm” Làm Bạn Trai	51
40. Chương 40 : Thảo Nào Chuyện Giữa Con Và Đàm Dịch Khiêm Không Thể Phơi Bầy	52

41. Chương 41 :	Đàm Dịch Khiêm Tuyên Bố Cô Chính Là Bạn Gái Của Anh	54
42. Chương 42 :	Ôm Anh Thật Chặt	55
43. Chương 43 :	Anh Đi Làm Cô Cảm Thấy Mất Mát	56
44. Chương 44 :	Nôn Khan	57
45. Chương 45 :	Anh Cũng Sắp Phải Làm Cha Rồi	59
46. Chương 46 :	Ai Cho Phép Cô Mang Thai Con Tôi	60
47. Chương 47 :	Chỉ Vì Biết Cô Mang Thai	61
48. Chương 48 :	Cô Thật Sự Chỉ Là Một Người Phụ Nữ Để Anh Phát Tiết Sao	62
49. Chương 49 :	Hóa Ra Anh Có Bạn Gái	63
50. Chương 50 :	Quan Hệ Của Bọn Họ Có Lẽ Phải Kết Thúc	65
51. Chương 51 :	Mời Cô Tham Dự Tiệc Đính Hôn Của Anh	66
52. Chương 52 :	Sẽ Trang Điểm Thật Xinh Đẹp Đi Dự Tiệc Đính Hôn Của Anh	67
53. Chương 53 :	Bước Vào Buổi Dạ Tiệc	68
54. Chương 54 :	Hôm Nay Là Lễ Đính Hôn Của Chúng Ta	69
55. Chương 55 :	Em Có Biết Tôi Đợi Ngày Này Bao Lâu Không	70
56. Chương 56 :	Đính Hôn Thuận Lợi	71
57. Chương 57 :	cô Thích Dịch Khiêm Sao?	73
58. Chương 58 :	Cô Đang Ghen Với “mình”	74
59. Chương 59 :	Tình Cảm Sâu Nặng Của Anh Với Đường Hân	75
60. Chương 60 :	Mau Sắp Xếp Hôn Lễ	76
61. Chương 61 :	Đừng Gọi Cô Đường Hân	77
62. Chương 62 :	Mình Nên Lựa Chọn Cả Đời Được Anh Cưng Chiều Sao	78
63. Chương 63 :	Tình Cảm Dịu Dàng Đối Với Đường Hân	79
64. Chương 64 :	Lựa Chọn Trước Đêm Nay	80
65. Chương 65 :	Cô Muốn Thẳng Thắn Nói Thật Tất Cả Với Anh	81
66. Chương 66 :	Đường Hân Đã Chết	83
67. Chương 67 :	Đột Nhiên Cô Không Muốn Nói Gì Cả	84
68. Chương 68 :	Hôn Lễ Trước Kỳ Hạn	85
69. Chương 69 :	Lần Đầu Tiên Đường Hân Xuất Hiện	86
70. Chương 70 :	Đêm Nay, Cô Không Biết Mình Đã Đi Tới Đường Cùng	89
71. Chương 71 :	Anh Che Giấu Sắt Khí, Còn Cô Vô Cùng Hạnh Phúc	91
72. Chương 72 :	Thử Váy Cưới	93
73. Chương 73 :	Chúng Ta Sẽ Sinh Rất Nhiều Con, Phải Không?”	96
74. Chương 74 :	Tàn Nhẫn Với Cô, Anh Không Hề Do Dự	98
75. Chương 75 :	Cô Bị Dẫn Đi Vì Phạm Tội Thương Mại	100
76. Chương 76 :	Hạ Tử Du Bị Giăm Giữ, Đường Hân Trở Về Nhà Họ Hạ	103
77. Chương 77 :	3078, Hạ Tử Du, Có Người Đến Thăm	105
78. Chương 78 :	Cô Muốn Gặp Anh, Cô Có Rất Nhiều Lời Muốn Nói Với Anh	106
79. Chương 79 :	Mang Thai	108
80. Chương 80 :	Bảo Bối Của Cô	111
81. Chương 81 :	Biết Được Tin Anh Sắp Kết Hôn	113
82. Chương 82 :	Gặp Anh, Bốn Mắt Nhìn Nhau	115
83. Chương 83 :	Đến Chợ Lao Động Tìm Việc	117
84. Chương 84 :	Biết Anh Hâm Hại Bỏ Tù Cô	120
85. Chương 85 :	Cô Tìm Gặp Anh	122
86. Chương 86 :	Rút Cục Cũng Nhận Được Đáp Án	124
87. Chương 87 :	Khóc Đến Tan Nát Cõi Lòng	126
88. Chương 88 :	Anh Biết Được Họ Có Con Gái!	128
89. Chương 89 :	Anh Ta Thậm Chí Biết Con Đang Ở Trại Trẻ Mồ Côi	130
90. Chương 90 :	Cô Sẽ Không Bao Giờ Rơi Một Giọt Lệ Trước Mặt Anh!	132
91. Chương 91 :	Cô Muốn Mang Con Rời Khỏi Anh	134
92. Chương 92 :	Vì Con Gái, Cô Không Quan Tâm Đến Bất Cứ Điều Gì Nữa...	136
93. Chương 93 :	Cô Lạnh Lùng Xuất Hiện Trước Mặt Anh	138
94. Chương 94 :	Thấy Anh Và Đường Hân Thân Mật	140

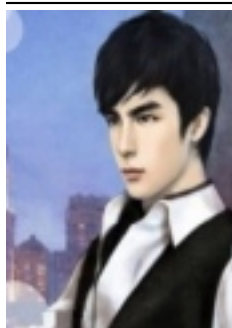
95. Chương 95 : Nhận Được Trợ Giúp Ngoài Mong Đợi	142
96. Chương 96 : Đã Đến Lúc Nên Nhắc Nhở Đường Tiểu Thư Chút Sự Thật	144
97. Chương 97 : Thì Ra Anh Biết Mọi Thứ...	146
98. Chương 98 : Anh Nói Dối	148
99. Chương 99 : Anh Và Cô Không Thể Nào...	149
100. Chương 100 : Người Âm Thầm Trợ Giúp Cô Xuất Hiện	151
101. Chương 101 : Gặp Người Giúp Đỡ Mình	153
102. Chương 102 : Ba Cô Còn Sống?	155
103. Chương 103 : Bước Vào Cuộc Sống Mới	157
104. Chương 104 : Cô Bị Anh Áp Vào Tường	159
105. Chương 105 : Muốn Hôn Nhưng Không Hôn...	165
106. Chương 106 : Dịch Khiêm	171
107. Chương 107 : Qua Mỹ Với Anh	178
108. Chương 108 : Nhìn Thấy Cô Khóc...	186
109. Chương 109 : Anh Quan Tâm Đến Cô	191
110. Chương 110 : Cô Trở Nên Chủ Động	197
111. Chương 111 : Cô Đùa Với Lửa	200
112. Chương 112 : Kết Hôn	208
113. Chương 113 : Bởi Vì Quan Tâm	216
114. Chương 114 : Thật Sự Thân Mật Như Thể Là Một Đôi Vợ Chồng Mới Cưới!	220
115. Chương 115 : Cô Chỉ Cho Mình Thời Gian 1 Tháng!	223
116. Chương 116 : Lý Do Cô Tiếp Cận Anh	229
117. Chương 117 : Cường Ép Ở Phòng Tắm	234
118. Chương 118 : Chủ Động Làm Hòa	241
119. Chương 119 : Thì Ra Cũng Luyện Tiếc Như Vậy	247
120. Chương 120 : Cô Ấy Chỉ Muốn Lấy Lòng Anh...	254
121. Chương 121 : Thương Tổn Bụng Của Cô	261
122. Chương 122 : Mang Thai, Cần Điều Dưỡng	268
123. Chương 123 : Kết Quả Thăm Vấn Trên Tòa	274
124. Chương 124 : Đứa Bé Vẫn Còn	280
125. Chương 125 : Không Muốn Rời Khỏi Khi Bụng Lớn	285
126. Chương 126 : Anh Có Phụ Nữ Khác, Cô Vẫn Độc Thân	291
127. Chương 127 : Cũng Bởi Vì Có Thể Là Cô Mà Anh Tới	297
128. Chương 128 : Hay Tin Anh Sắp Kết Hôn Cô Vẫn Bình Tĩnh	303
129. Chương 129 : Một Khi Thực Sự Đã Lạnh Nhạt Thì Thường Không Thể Như Ý	308
130. Chương 130 : Người Cứu Anh Ở Trại Trẻ Mồ Côi Năm Đó Là Hạ Tử Du	313
131. Chương 131 : Chuyện Xảy Ra Ba Năm Trước	319
132. Chương 132 : Tất Cả Tiền Cô Đầu Quyên Cho Cô Nhi Viện	325
133. Chương 133 : Hai Lần Ôm Hôn Trên Bờ Biển	331
134. Chương 134 : Đường Như Đã Quấy Rầy Người Ta Nghỉ Ngơi	337
135. Chương 135 : Anh Muốn Ở Chung Một Chỗ Với Cô	344
136. Chương 136 : Nói Một Tiếng “hẹn Gặp Lại”, Thật Ra Rất Khó Khăn	350
137. Chương 137 : Ngoại Trì Cùng Nhau Tiếp Tục, Chúng Ta Không Còn Lựa Chọn Nào Khác	356
138. Chương 138 : Quan Hệ Giữa Đan Nhất Thuần Và Đàm Dịch Khiêm	362
139. Chương 139 : Buổi Tối Bị Lừa Đi Khách Sạn	369
140. Chương 140 : Gia Đình Hạnh Phúc	379
141. Chương 141 : Cô Nói Cho Anh Biết Tình Huống Cơ Thể Của Mình	390
142. Chương 142 : Tối Nay Nhất Định Phải Ôm Em Gái Tiểu Du Ngủ Một Giấc Thật Ngon	397
143. Chương 143 : Làm Lành	404
144. Chương 144 : Mọi Chuyện Đường Như Đầu Tốt Đẹp	411
145. Chương 145 : Dọn Sạch Trở Ngại Trước Hôn Lễ	417
146. Chương 146 : Sau Khi Kết Hôn	423
147. Chương 147 : Thật Ra Anh Vẫn Lạnh Lùng Nh Trc, Bởi V Tt Cả Nhiệt Độ Đu Dnh Hết Cho Hạ Tử Du	430

148. Chương 148 :	Muốn Có Con Thì Chúng Ta Sinh Một Đứa Nữa Là Được	437
149. Chương 149 :	Cô Đã Biết Chuyện Nhất Thuần Có Con Của Anh	444
150. Chương 150 :	Bây Giờ Cô Rất Hạnh Phúc	450
151. Chương 151 :	Anh Tức Giận	456
152. Chương 152 :	Cưng Chiều V Hạn	463
153. Chương 153 :	Chỉ Muốn Yêu Em Nhiều Hơn Chút	469
154. Chương 154 :	Vợ chồng Cần Nhất Chính Là Cùng Nhau Đối Mặt	478
155. Chương 155 :	Vào Thời Khắc Máu Chốt Bảo Dừng Lại	486
156. Chương 156 :	Chưa Bao Giờ E Ngại Khi Thấy Anh Đến Thế	492
157. Chương 157 :	Mọi Thứ Như Không Có Gì Thay Đổi	498
158. Chương 158 :	Ngay Cả Thân Mật Cũng Trở Nên Ngại Ngùng	504
159. Chương 159 :	Anh Bỏ Xuống Kiệu Ngạo Của Mình	511
160. Chương 160 :	Nh Chỉ Không Muốn Nhìn Thấy Bà Xã Anh Thua Quá Thảm	517
161. Chương 161 :	Một Đêm Vô Cùng Tuyệt Diệu Êm Đẹp	524
162. Chương 162 :	Mùi Nước Hoa Khiến Cô Cảnh Giác	530
163. Chương 163 :	Không Phải Tới Để Ôm Ấp Yêu Thương	537
164. Chương 164 :	Từ Trước Đến Nay Anh Chưa Bao Giờ Thua	544
165. Chương 165 :	Rốt Cuộc Cũng Có ‘bé Cưng’	547
166. Chương 166 :	Đan Nhất Thuần Là Thư Ký Của Anh	554
167. Chương 167 :	Sinh Nhật Bị Lãng Quên	561
168. Chương 168 :	Cần Phải Gánh Chịu Hậu Quả	567
169. Chương 169 :	Không Có Can Đảm Nhìn Anh	574
170. Chương 170 :	Chết Tiệt.	581
171. Chương 171 :	Kết Quả Của “dùng Cách Xử Phạt Về Thể Xác”	588
172. Chương 172 :	Anh Muốn Có Một Đứa Con Trai	595
173. Chương 173 :	Kim Trạch Húc Sắp Phải Mất Đi Tất Cả	601
174. Chương 174 :	Hôn Nhân Của Họ Để Cô Định Đoạt	608
175. Chương 175 :	Hạ Tử Du Đột Ngột Bỏ Đi	614
176. Chương 176 :	Cũng Cảm Nhận Được Sự Thất Vọng Của Đàm Dịch Khiêm	624
177. Chương 177 :	Anh Không Ôm Lại Cô	628
178. Chương 178 :	Dọn Ra Ngoài	637
179. Chương 179 :	Có Lẽ Không Nên Tới Tìm Anh	644
180. Chương 180 :	Hãy Nói Rõ Ràng Ở Đây Đi.	650
181. Chương 181 :	Tôi Đã Bảo Dịch Khiêm Đuổi Theo Cô	657
182. Chương 182 :	Không Thể Nào Làm Được Tự Nhiên	664
183. Chương 183 :	Cô Chỉ Có Một Yêu Cầu	670
184. Chương 184 :	Vui Mừng Vô Ích	677
185. Chương 185 :	Hóa Ra Là....không Nên Tranh Thủ	681
186. Chương 186 :	Chuẩn Bị Tham Dự Tiệc Sinh Nhật Bà Đàm	686
187. Chương 187 :	Cùng Anh Đi Dự Tiệc	689
188. Chương 188 :	Bị Bỏ Thuốc (1)	694
189. Chương 189 :	Bị Bỏ Thuốc (p2)	698
190. Chương 190:	Hậu Quả Sau Khi Phát Sinh Quan Hệ (p1)	703
191. Chương 191 :	Hậu Quả Sau Khi Phát Sinh Quan Hệ (p2)	706
192. Chương 192 :	Hậu Quả Sau Khi Phát Sinh Quan Hệ (p3)	712
193. Chương 193 :	Thành Toàn	721
194. Chương 194 :	Chuyện Quá Khứ, Cứ Xem Như Quần Áo Anh Mua Cho Cô, Không Mặc Nữa Thì Vứt	730
195. Chương 195 :	Anh Đối Với Cô Mà Nói, Giờ Đây Cũng Giống Như Một Người Xa Lạ	734
196. Chương 196 :	Lần Đầu Tiên Giao Thủ, Toàn Thắng	741
197. Chương 197 :	Xem Mặt Và Gặp Mặt	748
198. Chương 198 :	Hóa Ra Anh Biết Rằng Phản Ứng Hóm Đổ Của Cô Là Thật	760
199. Chương 199 :	Lần Đầu Tiên Đánh Con, Lòng Lại Đau Đớn Đến Mức Khiến Cô Không Thể Chịu Nổi.	769

200. Chương 200 :	Dễ Dàng Một Mối	776
201. Chương 201 :	Lý Do Đưa Cô Đến Los Angeles	782
202. Chương 202 :	Đồ Ngốc Này	788
203. Chương 203 :	Được Người Giải Cứu Vào Thời Khắc Mấu Chốt	795
204. Chương 204 :	Cắt Đứt Thì Phải Cắt Đứt Hoàn Toàn	802
205. Chương 205 :	Chuyển Vào Nhà Họ Đàm	807
206. Chương 206 :	Hại Chết ‘con’ Của Anh Và Đan Nhất Thuần	812
207. Chương 207 :	Đúng Là Tôi Muốn Trả Thù Anh Đây	816
208. Chương 208 :	Đứa Bé Và Vợ Trước Của Tôi Có Quan Hệ Gì Tới Cậu	820
209. Chương 209 :	Cần Một Người Có Thể Bảo Vệ Cô Ấy	824
210. Chương 210 :	Nhớ Kỹ Bộ Mặt Mà Khiến Ngồi Ta Chỉ Mun Phun Nước Miếng Lên Đó	829
211. Chương 211 :	Nỗi Lòng Của Đàm Dịch Khiêm	835
212. Chương 212 :	Anh Cứ Thế Nhìn Cô Và Hôn Cô	841
213. Chương 213 :	Hạ Tử Du Là Của Đàm Dịch Khiêm	847
214. Chương 214 :	Rốt Cuộc Có Thể Đi Làm Chuyện Của Mình	853
215. Chương 215 :	Phát Hiện Ra Mạnh Mỗi Đầu Tiên Về Anh	860
216. Chương 216 :	Trở Lại Los Angeles Gặp Anh (p1)	866
217. Chương 217 :	Trở Về Los Angeles Gặp Anh (p2)	873
218. Chương 218 :	Biểu Hiện Của Cô Khiến Người Khác Kinh Ngạc	879
219. Chương 219 :	Biết Được Sự Thực Đêm Cô Mang Thai Anh Có Đến Thăm	886
220. Chương 220 :	Dù Yêu Hay Không, Anh Vẫn Cứ Đến	893
221. Chương 221 :	Thắng Thì Phải Thắng Cho Đẹp	899
222. Chương 222 :	Cô Sững Sờ Khi Mở Cửa Ra Nhìn Thấy Anh	908
223. Chương 223 :	Vợ Yêu, Em Đã Từng Nói Em Rất Yêu Anh, Bây Giờ Vẫn Còn Phải Không?	914
224. Chương 224 :	Sự Dị Dàng Chỉ Dành Cho Em	920
225. Chương 225 :	Chỉ Muốn Ôm Cô Ngủ Một Giấc Thật Ngon	926
226. Chương 226 :	‘chuyện Tốt’ Vô Tội Bị Cắt Ngang	933
227. Chương 227 :	Đúng Là Một Buổi Tối Vừa Bực Lại Vừa Vui	940
228. Chương 228 :	Yêu Cô Hơn Vạn Lời Nói	947
229. Chương 229 :	Được Ăn Rồi	954
230. Chương 230 :	Anh Đúng Là Vô Lại	963
231. Chương 231 :	Trở Lại Nhà Họ Đàm, Cô Bỗng Trở Thành Người Hạnh Phúc Nhất Trên Đời	970
232. Chương 232 :	Ăn Vạ Để Cầu Hôn	976
233. Chương 233 :	Ăn Vạ Để Cầu Hôn (2.1)	985
234. Chương 234 :	Không Chịu Nổi Hấp Dẫn	996
235. Chương 235 :	Ăn Em Sạch Sẽ, Xem Em Còn Dám Khng Ngoan	1008
236. Chương 236 :	Giới Tính Của Song Thai	1015
237. Chương 237 :	Kỹ Thuật Thuần Phục Chồng	1022
238. Chương 238 :	Cực Hạn Cường Chiều & Lòng Dạ Nhỏ Nhen	1029
239. Chương 239 :	Đừng, Anh Sẽ Vô Nát Lễ Phục Mật	1036
240. Chương 240 :	Vợ Chồng Cái Cọ Nho Nhỏ	1042
241. Chương 241 :	‘ông Xã’, Anh Là Người Em Ngưỡng Mộ Nhất	1049
242. Chương 242 :	Đàm Tổng Đại Nhân An Phận Thủ Thường Để Bảo Tồn Thực Lực	1055
243. Chương 243 :	Ngoài Em Ra, Tất Cả Đầu Là Mây Trời	1063
244. Chương 244 :	Lời Chúc Phúc Dành Cho Hôn Lễ	1069
245. Chương 245 :	Nếu Như Không Phải Là Anh Yêu Cô, Có Lễ.....	1077
246. Chương 246 :	Đau Lòng Không Sao Nén Nổi	1084
247. Chương 247 :	Vợ À, Anh Rất Yêu Em....	1090
248. Chương 248 :	Chọn Tên Cho Em Bé	1097
249. Chương 249 :	Một Màn Khô Hài Trước Khi Sinh Con	1104
250. Chương 250 :	Đàm Dịch Khiêm Ghen Tị Với Con Trai	1111
251. Chương 251 :	Sự Tốt Đẹp Làm Say Lòng Người	1118
252. Chương 252 :	Sự Giúp Đỡ Lãng Mạn Từ Thể Xác Lẫn Tinh Thần	1125
253. Chương 253 :	Nơi Ngủ Lãng Mạn Dành Cho Đêm Tân Hôn	1135

254. Chương 254 : ‘lần Đầu Tiên’ Vào Năm Ấy Của Đàm Dịch Khiêm	1145
255. Chương 255 : Vợ Yêu Là Dành Để Dễ Ngọt	1153
256. Chương 256 : Tổng Giám Đốc Đàm Dễ Con Trẻ	1159
257. Chương 257 : Tổng Giám Đốc Đàm Nổi Giận Khi Vợ Nhìn Trai Đẹp	1166
258. Chương 258 : Cưng Chiều Vợ Đến Tận Trời	1172
259. Chương 259 : Cô Gái Nhỏ Này Đáng Bị Anh Đánh Vào Mông	1178
260. Chương 260 : Tổng Giám Đốc Đàm, Anh Tiếp Chiêu Đi	1186
261. Chương 261 : Bà Tổng Giám Đốc Mua Về Nước Hoa Kích Tình	1193
262. Chương 262 : Ra Tay Giúp Đỡ Người Lại Trở Thành Minh Muốn Sinh Em Bé	1200
263. Chương 262: Vẫn Là Vấn Đề Sinh Con	1207
264. Chương 263: Ăn Sạch Em Không Phải Là Vấn Đề	1214
265. Chương 264: Hình Tượng Vú Em Của Lão Đàm	1221
266. Chương 265: Nổi Loạn Đòi Phỏng Vấn Tổng Giám Đốc Đàm	1227
267. Chương 266: Nổi Loạn Đòi Phỏng Vấn Tổng Giám Đốc Đàm (phần2)	1234
268. Chương 267: Một Năm Bé Hai Đứa	1240
269. Chương 268: Bà Xã, Chỉ Thích Lừa Em	1247
270. Chương 269: Chỉ Biết Dùng Một Chiêu....‘tư’	1253
271. Chương 270: Vợ Yêu Nói, Anh Cứ Từ Từ Một Minh Chơi Đi	1260
272. Chương 272: Anh Thích Em, Anh Muốn Em....	1268
273. Chương 273: Miệng Lưỡi Ngon Ngọt Vì Nhờ Có Em	1275
274. Chương 274: Muốn Cô Tiến Lên Trước Để Rồi Rơi Vào Tay Giặc	1281
275. Chương 275: Em Có Đồng Ý Sinh Cho Anh Một Hoàng Tử Nhỏ Hay Một Công Chúa Nhỏ Không....	1285
276. Chương 276: Sự Ngọt Ngào Hạnh Phúc (kết Thúc)	1294

Tổng Giám Đốc, Xin Anh Nhẹ Một Chút !

Giới thiệu

Tổng Giám Đốc, Xin Anh Nhẹ Một Chút!!! xoay quanh câu chuyện một cô gái trẻ làm ở bộ phận qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-xin-anh-nhe-mot-chut>

1. Chương 1 : Dành Cho Cơ Hội Gặp Mặt “bí Mật”

Hạ Tử Du vừa bước vào phòng PR thì phát hiện những đồng nghiệp thường ngày rất nghiêm túc, cẩn thận tuân thủ quy tắc hôm nay lại tốp năm tốp ba châu đầu kẻ tai đang thảo luận chuyện gì đó.

Hạ Tử Du lòng đầy nghi ngờ đang muốn hỏi thăm đồng nghiệp kiêm bạn tốt Tiểu Nghệ cũng đứng thảo luận ở trong đó. Đột nhiên trưởng phòng Lâm của phòng PR bước ra từ phòng làm việc, tuổi chị ta tuy đã

năm mươi nhưng vẫn giữ được vẻ nổi bật yếu điệu duyên dáng, lúc này phòng PR ngay lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh.

Môi trưởng phòng Lâm hơi nhếch lên, khóe mắt không thể che giấu được nếp nhăn của chị ngắm nghía những người đẹp trong phòng PR, sau đó dùng giọng điệu cấp trên đọc một loạt các tên, “Lạc Băng, Diêu Thục Nhi, Hạ Tử Du, Lâm Khả Khả, bốn người đến phòng làm việc của tôi một chút!”

Hạ Tử Du bị gọi tên thì ngẩn người, nhưng cũng lập tức đi theo bốn người đồng nghiệp nữ vào phòng làm việc của trưởng phòng Lâm.

-

Trong phòng làm việc, trưởng phòng Lâm cười tủm tỉm nhìn tới bốn cô gái xinh đẹp trước mắt.

Lạc Băng được trưởng phòng Lâm cười lấy lòng cũng không rõ nguyên do, khiến cho có phần không hiểu được mọi chuyện ra sao, vì thế vội vàng hỏi trưởng phòng Lâm, “Trưởng phòng à, có phải lại có khách hàng gây khó dễ cần chúng tôi đi xã giao hay không?”

Phòng PR, tên như ý nghĩa chính là phụ trách một số việc vặt của công ty, thông thường thì nhân viên phụ trách hoạt động quan trọng của công ty sẽ gặp gỡ xã giao với các công ty cao cấp khác, cho nên đi tham dự tiệc là điều không thể thiếu.

Diêu Thục Nhi cũng suy đoán, “Khách hàng gì mà cần tới những bốn người chúng tôi đi đón tiếp?”

Lâm Khả Khả cũng tức giận thốt lên, “Tôi chẳng quan tâm là khách hàng quan trọng thế nào, lần trước thiếu chút nữa tôi đã bị tổng giám đốc Trần của tập đoàn Diệp thị ‘xx’ rồi, tôi không muốn đi tiếp đãi lão già háo sắc đó nữa!!”

Hạ Tử Du không nói tiếng nào, bình tĩnh đứng yên tại chỗ.

Trưởng phòng Lâm nhìn lướt qua mọi người đang phát biểu ý kiến, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Hạ Tử Du, khóe miệng hơi nhếch bật ra tiếng cười, “Nếu như lần này tôi bảo các cô đi đón tiếp chính là tổng giám đốc của tập đoàn ‘Đàm thị’ chúng ta thì sao?”

“Hả?”

Ba người không hẹn mà cùng thốt lên tiếng kêu kinh ngạc, ngoại trừ Hạ Tử Du.

Trưởng phòng Lâm dường như đoán được họ sẽ có biểu tình này, ý cười nơi khóe miệng càng sâu hơn.

Lâm Khả Khả nín thở nuốt nước bọt, tròng lớn hai mắt khó có thể tin thốt ra, “Trưởng phòng Lâm, chị có thể lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa hay không?”

Trưởng phòng Lâm chậm rãi lên tiếng, “Đúng vậy, tám giờ tối mai tổng giám đốc sẽ đến thành phố Y, trong tương lai tổng giám đốc sẽ làm việc ở tại thành phố Y này nửa năm. . . .Tôi hi vọng ngày mai bốn người các cô có thể đến khách sạn Tứ Quý cùng với vài người cấp cao của công ty để giúp đỡ cho việc đón tiếp tổng giám đốc!”

“Ồ! !”

Một loạt tiếng hô kinh ngạc lại đến từ ba người, ngoại trừ Hạ Tử Du.

Trưởng phòng Lâm hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, bỗng dưng ánh mắt trưởng phòng Lâm dừng lại trên người Hạ Tử Du từ lúc vào tới giờ vẫn lặng thinh không nói lời nào, thoáng nhíu mày hỏi, “Tử Du, tại sao cô không nói gì?”

Hạ Tử Du lộ vẻ khó xử nhìn trưởng phòng Lâm nhẹ giọng nói, “Thưa trưởng phòng, ngày mai tôi không đi có được không ạ. . . .Ngày mai là sinh nhật ba tôi, tôi muốn xin phép nghỉ ở nhà với ông ấy.”

“Tử Du à, ở nhà với ba thì ngày nào mà ở chẳng được, nhưng cơ hội gặp tổng giám đốc có lẽ chỉ có một lần thôi. . . .” Diêu Thục Nhi nhỏ giọng nhắc nhở Hạ Tử Du.

Lạc Băng cũng ghé vào tai Hạ Tử Du nói, “Cô hẳn là biết chuyện tổng giám đốc vẫn còn độc thân chứ? Trưởng phòng Lâm đang ‘bí mật’ dành cho chúng ta một cơ hội gặp mặt đấy! !”

“Hả.”

Trưởng phòng Lâm cười nói, “Tử Du, nếu ngày mai là sinh nhật của ba cô, vậy sáng mai cô cứ ở nhà chơi với ông rồi tối hãy đến công ty cùng được.”

2. Chương 2 : Phòng Pr Là Hộp Đem Bán Minh Sao

Hạ Tử Du vừa đi ra từ phòng làm việc của trưởng phòng Lâm, Tiểu Nghệ đã tò mò lên tiếng hỏi, “Tử Du, trưởng phòng Lâm gọi mọi người vào làm gì thế?”

Hạ Tử Du chưa kịp mở miệng thì giọng nói khản trương đến từ ba người khác ở trong phòng PR đã bùng nổ.

“Trời ạ, sao hai ngày nay da của tôi bị khô quá, tôi phải đi làm cái mặt nạ nước bổ sung lại thôi.”

“Ây da, tôi bị nổi mụn rồi, thật là phiền phức quá đi.”

“Híc, tôi không nên ăn đồ có chất béo nữa.”

.

Tiểu Nghệ đưa mắt nhìn ba người phụ nữ đang thấp thỏm không yên kia, ngay sau đó nghi hoặc nhìn Hạ Tử Du, “Này, ba người đó làm sao vậy? Tự đứng lên cơn mất tự tin hàng loạt, chẳng lẽ có khách hàng nào cần bọn họ đón tiếp cẩn thận à?”

Hạ Tử Du ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, giọng thản nhiên nói, “Ngày mai tổng giám đốc sẽ đến thành phố Y, nghe nói muốn làm việc ở thành phố Y nửa năm, trưởng phòng Lâm muốn bọn mình tối mai đến khách sạn với mấy sếp để giúp đỡ đón tiếp tổng giám đốc từ xa đến!”

Tiểu Nghệ chớp đôi mắt hiếu kỳ, “Tổng giám đốc? Tổng giám đốc nào?”

Hạ Tử Du nghiêm túc nhìn Tiểu Nghệ, trả lời cẩn thận, “Ngoài tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’ Đàm Dịch Khiêm tiếng tăm vô cùng lẫy lừng ra, cậu cảm thấy còn ai có thể làm cho họ không tự tin như vậy?” Nói xong Hạ Tử Du không quên liếc mắt nhìn ba người phụ nữ đang ngồi tại chỗ soi gương không nghỉ.

“Đàm Đàm Dịch Khiêm?” Tiểu Nghệ đột nhiên lắp bắp, hai mắt sưng sốt tròn tròn, “Cậu nói là tổng giám đốc của công ty chúng ta?”

Hạ Tử Du gật đầu khẳng định.

“Ồi trời.” Tiểu Nghệ vội vàng che miệng lại, mừng rỡ không thôi, “Chính là tổng giám đốc trẻ tuổi vào công ty ba năm cũng chưa từng gặp đó sao?”

Hạ Tử Du vẫn chỉ gật đầu.

Tiểu Nghệ kinh hãi chết đứng tại chỗ một lúc lâu.

Thảo nào đám phụ nữ đó sau khi nghe thấy tin tức lại trở nên thấp thỏm không yên như vậy. . . .

Phải biết rằng, ở bên ngoài Đàm Dịch Khiêm nổi tiếng là người thần kỳ trong giới thương mại.

Nghe nói lúc anh ta 18 tuổi đã thừa kế tập đoàn ‘Đàm thị’ gần như phá sản từ cha mình, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã vực dậy được tập đoàn ‘Đàm thị’. Đến nay tập đoàn ‘Đàm thị’ lại càng mở rộng phạm vi buôn bán đến toàn thế giới, hiện tại tập đoàn ‘Đàm thị’ đã chiếm vị trí số một Châu Á.

Vả lại nghe nói vị tổng giám đốc thần bí đứng đầu trong giới thương nghiệp này còn rất trẻ, tài năng xuất chúng không ai bằng, đến nay vẫn còn độc thân, quả là người đàn ông độc thân thuần chất đẳng cấp kim cương.

Sau một lúc lâu, Tiểu Nghệ mới hoàn hồn trở lại, cô nín thở hỏi Hạ Tử Du, “Cậu vừa mới nói gì? Cậu nói trưởng phòng Lâm muốn các cậu đến khách sạn tiếp đón tổng giám đốc với các sếp sao?”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Ừ, tổng giám đốc rất ít khi đến đây, công ty đương nhiên phải sắp xếp vậy rồi!”

Tiểu Nghệ mắt mát mát bấu môi, “Thảo nào trưởng phòng Lâm gọi bốn người các cậu đi vào, nhan sắc như bọn mình, chỉ sợ ngay cả cơ hội gặp tổng giám đốc cũng không có!” Trưởng phòng Lâm đương nhiên là muốn cho tổng giám đốc gặp những nhân viên có tố chất cao nhất của công ty.

Hạ Tử Du phản đối, “Tiểu Nghệ, cậu đừng nói vậy, mặc dù bọn mình được đón tiếp tổng giám đốc, nhưng cũng chỉ là một cuộc xã giao bình thường thôi, đây là công việc của chúng ta.”

Tiểu Nghệ không đồng ý, “Ai nói, anh ta là CEO của tập đoàn ‘Đàm thị’ chúng ta đó, lỡ như trong buổi tiệc đó tổng giám đốc gặp được người nào trong số các cậu, rồi lại cả đêm tận tình phóng túng, vậy. . .”

Hạ Tử Du nhún mày, “Cậu nghĩ rằng mình và nhóm người phòng PR là hạng bán mình trong hộp đêm sao?”

3. Chương 3 : Chuyện Lớn Cả Đời Vô Cùng Gấp Rút

Hạ Tử Du vừa bước vào cửa chính biệt thự, thì Lưu người giúp việc đã thân thiện xách dép lê đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, cung kính chào, “Cô chủ!”

Hạ Tử Du cười ngọt ngào, “Cám ơn dì Lưu!”

Bà Hạ bước ra tươi cười đón con gái, vui mừng thốt lên, “Tử Du, con gái cưng của mẹ, mau để mẹ nhìn xem nào, hôm nay đi làm có mệt lắm không?”

Hạ Tử Du đưa tay ôm bà Hạ, nhỏ nhẹ nói, “Mẹ, con không mệt chút nào, bởi vì con rất yêu thích công việc này.”

Bà Hạ cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đơn thuần của Hạ Tử Du, không thấy có gì khác thường, lúc này mới yên lòng mà nở nụ cười, “Con cứ không chịu nghe lời ba mẹ, cứ ngoan ngoãn ở nhà với ba mẹ không tốt sao?”

Ông Hạ nhàn nhả nở nụ cười ấm áp nhìn hai mẹ con, giọng nói hoàn toàn không có vẻ nghiêm túc là chủ của một gia đình, “Bà cũng đừng khuyên con ở nhà! Tuy rằng nhà họ Hạ chúng ta không cần con cái phải ra ngoài làm việc, nhưng mà con nó đã trưởng thành, dù sao cũng phải giao thiệp với thế giới bên ngoài!”

“Dạ, ba nói đúng đó!” Hạ Tử Du lại đưa tay ôm lấy ông, cười vô cùng xán lạn.

.

Một nhà ba người ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, bà Hạ thương xót hỏi thăm Hạ Tử Du, “Tử Du, nếu như làm việc quá mệt thì đừng làm nữa, biết không?”

Hạ Tử Du trấn an bà, “Mẹ, con biết rồi, con sẽ không để mình quá mệt mỏi.”

Bà Hạ từ tốn nói, “Tử Du, mặc dù ba mẹ không phản đối công việc của con, nhưng con cũng phải bớt chút thời gian ở bên cạnh hai lão già này chứ. Ngày mai ba mẹ phải tham dự một buổi dạ tiệc từ thiện, ba mẹ hy vọng con có thể tham dự buổi tiệc tối mai với ba mẹ. Con cũng biết, con lớn vậy rồi mà chẳng bao giờ chịu tham dự những hoạt động xã hội trong giới thượng lưu gì cả, rất nhiều chú bác và các anh đều chưa gặp con, ba mẹ muốn nhân buổi tiệc này để giới thiệu cho mọi người biết tiểu thư duy nhất của nhà họ Hạ chúng ta.”

“Ồi. . . Tham dự dạ tiệc?” Hạ Tử Du cười hì hì, “Mục đích của mọi người là muốn để cho con quen biết mấy ‘anh’ kia sao?”

Bà Hạ thấy con gái nhìn thấu tâm tư của mình, vội đẩy đẩy chồng.

Ông Hạ lên tiếng ho nhẹ, tiếp lời, “Con gái, ba mẹ càng lúc càng già rồi, ba mẹ đương nhiên mong muốn con sớm có thể tìm được một nơi thật tốt.”

Hạ Tử Du thoát khỏi vòng ôm ba mẹ, làm nũng nói, “Ba mẹ, con còn muốn ở bên ba mẹ vài năm nữa. . . . Con không muốn lấy chồng sớm như vậy đâu!”

Bà Hạ vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hạ Tử Du, “Ngốc ạ, con gái lớn phải lập gia đình chứ. . . .Ngày mai ba mẹ dẫn con đi gặp mọi người, đều là người có uy tín danh dự trong xã hội thượng lưu, ba mẹ cam đoan đều là thanh niên rất ưu tú.”

Hạ Tử Du giơ tay lên che miệng ngáp, ngay sau đó đứng dậy, uể oải nói, “Ba mẹ, con buồn ngủ rồi, ngày mai còn có công việc rất quan trọng phải làm, chuyện này bàn sau được không ạ, con về phòng ngủ trước đây.”

Dứt lời, Hạ Tử Du chạy lên phòng mình trên lầu hai như lẩn trốn.

Trở về phòng, Hạ Tử Du dựa vào cánh cửa thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra ở trong mắt ba mẹ, chuyện lớn cả đời của mình đã vô cùng gấp rút rồi.

Mình phải nghĩ ra cách nhanh chóng giải quyết chuyện này mới được!

4. Chương 4 : Khách Sạn Phòng Số 1618

Hôm sau, Hạ Tử Du nhân lúc ba mẹ còn đang ngủ trong phòng liền chạy ra khỏi khu nhà cao cấp của mình.

Đúng vậy, Hạ Tử Du chính là cô con gái rượu duy nhất của chủ tịch tập đoàn ‘Hạ thị’, danh tiếng xếp hàng thứ nhất trong số các tập đoàn thương mại tại thành phố Y, cô là con gái yêu quý được ba mẹ hết sức cưng chiều, cô hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề kinh tế, nhưng mà, cô vẫn thích tự tìm công việc cho mình.

Nhắc lại chuyện có thể được vào tập đoàn ‘Đàm thị’ làm cũng rất kỳ quái.

Tập đoàn ‘Đàm thị’ là công ty mà tất cả sinh viên ra trường đều muốn xin vào, nhưng tiêu chuẩn tuyển nhân viên của Đàm thị rất là nghiêm khắc, cho dù người có trình độ học vấn cao cũng chưa chắc có thể được tuyển dễ dàng, cho nên lúc đó cô không muốn gửi lý lịch vào Đàm thị.

Nào ngờ, một tuần sau khi cô gửi lý lịch, cũng không có một công ty nào bằng lòng mời cô, mà vào thời điểm đó cô lại bất ngờ nhận được thông báo phỏng vấn của Đàm thị.

Thật ra thì, không biết có ai gửi lý lịch đến Đàm thị hộ cô không mà cô lại may mắn được phỏng vấn nhân sự Đàm thị chọn trúng, sau đó cô đến Đàm thị phỏng vấn rồi được tuyển dụng thuận lợi.

Sau khi vào Đàm thị, cô được bổ nhiệm vào phòng PR.

Tuy rằng công việc phòng PR thoải mái tự do, nhưng cô thường phải đi xã giao với khách hàng cao cấp, may mà khách hàng công ty xã giao thông thường đều là tập đoàn cao cấp có tư cách khá cao, cho nên cũng không khiến cô cảm thấy khó làm việc.

Chỉ là, như thể chuyện Lâm Khả Khả thiếu chút nữa bị khách hàng ‘ô ô’ vậy, thỉnh thoảng cũng sẽ xảy ra ở trên người của nhân viên phòng PR các cô, nhưng tuyệt đối sẽ không xảy ra ở trên người cô, bởi vì cô đi ra ngoài xã giao, tuyệt sẽ không để cho người ta có cơ hội lợi dụng mình.

Hôm nay, sở dĩ cô lấy ra cơ sinh nhật ba không thể tới công ty tham dự xã giao với tổng giám đốc, thật ra là bởi vì cô không muốn cùng mấy vị đồng nghiệp mỹ nữ kia nội bộ cạnh tranh.

Cô vào Đàm thị đã hơn một năm, tin đồn có liên quan về vị tổng giám đốc Đàm thị cô đương nhiên cũng nghe không ít, cô cũng thấy tò mò rốt cuộc là người đàn ông như thế nào, có thể làm cho Đàm thị phát triển trở thành là một tập đoàn tài chính thương mại đứng đầu Châu Á, nhưng mà cô không muốn trở thành đối tượng cho mọi người chỉ trích.

Đơn giản mà nói, mục đích của cô chỉ là muốn có công việc như hiện nay, những cái có liên quan đến “Quy tắc ngầm” theo như lời Tiểu Nghệ nói đó, cô không hề có hứng thú với việc tiếp cận hấp dẫn tổng giám đốc để một bước trở mình, đây là cá tính riêng của cô, có lẽ không liên quan đến địa vị gia đình nhà cô.

-

Buổi chiều, Hạ Tử Du đang ngồi ở trong Starbucks nhàn hạ uống cà phê, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại di động đột ngột cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du liếc nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, sau đó liền ấn nút nghe, “Trưởng phòng Lâm!”

Trưởng phòng Lâm nói với giọng hơi sốt ruột, “Tử Du, bây giờ cô ở đâu?”

“Ồ, tôi đang ở nhà với ba tôi. . . .Tôi trở về công ty ngay đây!” Nếu không thể nán ở nhà, vậy thì cô phải đi gặp cái vị tổng giám đốc Đàm thị được người đời đồn đại như thể thần thoại kia thôi!

Trưởng phòng Lâm nói, “Cô không cần về công ty, tổng giám đốc đã đến đó trước rồi, bây giờ cô tranh thủ đến khách sạn Tứ Quý đi. . . .Phòng số 1618!”

Hạ Tử Du rời khỏi ghế ngồi, “Được, bây giờ tôi qua liền!”

Trưởng phòng Lâm bổ sung thêm, “Còn nữa, nhớ phải trang điểm ăn mặc xinh đẹp một chút!”

5. Chương 5 : Bị Nhốt Ở Khách Sạn

Khách sạn Tứ Quý.

Vì đã biết rõ số phòng, sau khi đi vào khách sạn, Hạ Tử Du liền đi thẳng lên lầu mười sáu.

Vốn tưởng rằng lầu mười sáu của khách sạn sẽ là từng phòng được bao của khách VIP, nhưng lầu mười sáu lại không giống phòng được bao, ở giữa đường hành lang chỉ có treo một tấm biển số phòng ——1618.

Hạ Tử Du nghi ngờ nhìn tấm biển số 1618, gõ nhẹ cửa phòng, cửa phòng không khóa, cô thử đẩy nhẹ thì cánh cửa bật hé ra một khe hở.

Không nghe thấy có tiếng động gì, Hạ Tử Du nghi ngờ đẩy cửa phòng vào, lúc này đập vào tầm mắt là một căn phòng trang hoàng vô cùng khiêm tốn, nhưng khó che giấu được vẻ xa hoa.

Hạ Tử Du hoang mang đi vào phòng, liếc mắt nhìn chung quanh.

Đầu tiên nhìn thấy trong phòng chính là sự đơn giản gọn gàng mà không mất phẩm vị thiết kế sang trọng, tiếp theo đó là một chiếc giường lớn màu trắng ấm áp, hương thơm lan tỏa rất dễ chịu.

Đám người trưởng phòng Lâm ở đâu?

Nghĩ rằng đã vào nhầm phòng, Hạ Tử Du đang muốn trở ra xem lại số phòng lần nữa, nào ngờ vào lúc này cửa phòng lại không thể mở được.

Hạ Tử Du cảm thấy càng thêm hoang mang, cô lấy điện thoại ra gọi vào số trưởng phòng Lâm thì mới phát hiện điện thoại trưởng phòng Lâm đã tắt máy.

Ngay sau đó Hạ Tử Du cầm lên điện thoại gọi nội bộ trên tủ đầu giường, thế nhưng điện thoại nội bộ cũng không thể sử dụng được.

Nghi ngờ khó hiểu, Hạ Tử Du ngồi xuống ở mép giường, lại lấy ra điện thoại di động gọi cho đồng nghiệp Lâm Khả Khả, ai ngờ, tất cả điện thoại của đồng nghiệp đều không thể kết nối được, mà điện thoại di động của cô vào lúc này lại hết pin.

Hạ Tử Du phiền chán cất điện thoại vào, sau đó đứng dậy đi tới muốn đập vào cánh cửa để nhân viên làm việc của khách sạn chú ý.

Nhưng mà, cho dù Hạ Tử Du đập cửa hoặc gào thét khàn cổ bỏng họng thế nào đi nữa, vẫn không có ai nghe thấy.

Hạ Tử Du bất lực tựa vào cánh cửa, cố gắng làm dịu đi tâm tình đang hỗn loạn.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du cảm thấy toàn thân càng lúc càng nóng, hình như có người đã tắt đi máy điều hòa ở trong phòng.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, bóng đêm lập lòe trên cửa sổ đã bắt đầu xuyên qua thành phố này, cả người nóng ran khó chịu, Hạ Tử Du đành phải đứng lên, càng lúc càng cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Đêm hè không có máy điều hòa luôn khiến con người khó có thể chịu được, giờ khắc này Hạ Tử Du đã đổ mồ hôi đầm đìa, thật sự không thể nào tiếp tục ở lại cái phòng này thêm nữa.

Bóng đêm càng lúc càng sâu, tại sao bên ngoài phòng vẫn không có mảy may động tĩnh của nhân viên làm việc khách sạn nào?

Hạ Tử Du bắt đầu hoài nghi là mình nghe nhầm số phòng trưởng phòng Lâm thông báo, sợ dĩ không hoài nghi trưởng phòng Lâm báo sai, là vì trưởng phòng Lâm không có lý do gì để lừa gạt cô, mà điện thoại của các đồng nghiệp không thể kết nối được cũng thuộc chuyện bình thường, dù sao những lúc xã giao với khách hàng, thông thường các đồng nghiệp đều tắt máy để bày tỏ sự tôn trọng với khách hàng, hơn nữa lần này khách hàng xã giao còn là tổng giám đốc cấp trên của các cô.

Nguyên nhân duy nhất chính là cô đi nhầm phòng, bởi vì khách sạn này không có người ghi chép khách vào thuê phòng, cho nên chọn sử dụng khóa điều khiển điện tử để đóng cửa.

Nếu như không chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, sáng mai sẽ có nhân viên làm việc của khách sạn đến mở cửa phòng giúp cô, vì thế, tối nay cô chỉ có thể ở lại trong căn phòng này.

Nghĩ đến ngày mai bị trưởng phòng Lâm trách móc, Hạ Tử Du chỉ có thể thở dài không thôi.

Không khí vẫn nóng bức như cũ, cả người ướt đẫm, rốt cuộc Hạ Tử Du không thể chịu được nữa phải bước đi vào phòng tắm.

6. Chương 6 : Ngoan Ngoãn Nằm Ở Trên Giường Phục Vụ Tôi

Nước lạnh rốt cuộc cuốn đi hết nhiệt độ trên cơ thể Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vốn muốn mặc lại quần áo cô vừa cởi ra, thì phát hiện trên kệ phòng tắm có đặt sẵn một bộ váy ngủ còn mới, nhãn hiệu vẫn chưa tháo xuống.

Khách sạn Tứ Quý chính là khách sạn năm sao cao cấp nổi tiếng khắp thế giới, vì vậy khách sạn chu đáo chuẩn bị áo ngủ mới cho khách cô cũng không cảm thấy lạ.

Hạ Tử Du thầm nghĩ, nếu như cô đã sử dụng căn phòng này rồi, ngày mai nhất định cũng phải trả phí sử dụng một đêm, dứt khoát thay váy ngủ của khách sạn, cũng đỡ cho cô tiếp tục mặc bộ đồ dính nhem nhẹp kia.

Nhưng khi thay vào chiếc áo ngủ của khách sạn, hai má Hạ Tử Du nhanh chóng đỏ hồng như trứng tôm nấu chín.

Áo ngủ này.

Hạ Tử Du mở to đôi mắt liếc nhìn mình trong gương.

Mái tóc dài đen nhánh suôn thẳng như thác nước của cô lúc này bởi vì đang nhỏ nước mà lộ ra vẻ yêu kiều quyến rũ xinh đẹp, chất liệu áo ngủ tơ mỏng mềm mại như thể được đặt may riêng cho cô, khiến cho đáng người có những đường cong rõ ràng càng thêm mị hoặc uyển chuyển, vạt áo siêu ngắn phối hợp với chất liệu bằng lụa mỏng trẻ ngọc mờ ảo, khiến cô thoát nhìn cảm thấy như một báu vật đang muốn hấp dẫn bản năng của đàn ông.

Chưa bao giờ ăn mặc hở hang như thế, Hạ Tử Du không khỏi lùi lại hít sâu một hơi, theo thói quen mà dùng tay túm chặt lấy vạt áo ngủ.

May mắn đây là khách sạn cao cấp, nếu không, nếu không cô thật sự nghĩ áo ngủ khêu gợi cô mặc trên người này chính là thứ nhu cầu tình dục mà khách sạn chuẩn bị cho khách vào thuê.

Cả người phát lạnh Hạ Tử Du bước ra khỏi phòng tắm, nhiệt độ trong phòng dường như đã giảm đi bớt, khiến cơ thể cảm thấy rất thoải mái.

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường, dự định đợi tóc khô rồi đi ngủ, nào ngờ, lúc này cửa phòng lại vang lên tiếng mở cửa.

Hạ Tử Du tưởng rằng nhân viên làm việc khách sạn phát hiện ra cô ở trong này, xấu hổ với chiếc áo ngủ gợi cảm đang mặc trên người, Hạ Tử Du vội vàng nhảy lên giường nhanh chóng kéo chăn lên.

Cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy vào, Hạ Tử Du trừng lớn hai mắt nhìn từng tiếng động bên ngoài cửa phòng, bất thành linh thoáng hiện bóng dáng của một người đàn ông cao lớn rắn rỏi tiến vào trong tầm mắt của cô.

Hả.

Đôi mắt Hạ Tử Du nhanh chóng tròn trĩnh, đang muốn nhìn rõ ràng mặt mũi của đối phương thì ngọn đèn trong phòng vào lúc này cũng phụt tắt.

Có tiếng đóng cửa rất khê, Hạ Tử Du nín thở, luống cuống và khẩn trương cùng với hoàn toàn không hiểu tình huống trước mắt là như thế nào.

Thế nhưng, ngay sau đó.

Chăn mền đang bao bọc trên người Hạ Tử Du đột nhiên bị xốc lên, cả thân hình người đàn ông to lớn đó ngồi xuống ở vị trí bên cạnh cô.

Á! !

Hạ Tử Du hoảng sợ hét lên rồi nhanh chóng nhảy xuống giường.

“Cô định đi đâu?” Chất giọng nam tính trầm thấp quyến rũ truyền đến.

Hạ Tử Du không ngừng lui về phía sau, cho đến khi lưng kề sát mặt tường lạnh ngắt mới sợ hãi thốt lên, “Anh là ai?”

“Tôi cho rằng bây giờ cô nên ngoan ngoãn nằm ở trên giường phục vụ tôi, chứ không phải tránh xa tôi như vậy.”

Giọng nói của người đàn ông lại truyền đến một lần nữa, giọng nói anh ta hồn hậu dễ nghe khiến cho bản thân khó nén được phần kiêu ngạo.

Lời nói của người đàn ông rất rõ ràng kèm theo ám chỉ về phương diện nào đó, Hạ Tử Du căng thẳng, ngập ngừng nói, “Tiên sinh, tôi nghĩ anh nhầm phòng rồi.”

Hạ Tử Du vừa nói vừa di chuyển tới hướng cửa phòng.

“Vậy sao?” Tiếng chất vấn trầm lạnh của người đàn ông truyền đến.

Vào thời khắc tay Hạ Tử Du vừa tiếp xúc được tay cầm cánh cửa.

Thế nhưng ngay lúc cô chuẩn bị xoay tay mở chốt cửa định ‘bỏ chạy’, đáng người yếu điệu hấp dẫn của cô đột nhiên bị người nào đó tóm lấy, nhanh chóng ôm cô vào trong ngực.

7. Chương 7 : Đêm Cuồng Nhiệt

Hơi thở Hạ Tử Du bắt đầu chạy toán loạn hòa nhập vào hơi thở nam tính dễ chịu của người đàn ông nọ.

Ngay lúc cô chưa phản ứng kịp, anh đã dùng gót chân đóng cửa lại, nhanh nhẹn bồng cô lên, cả hai nặng nề ngã xuống chiếc giường mềm mại.

“Á! !”

Ngã xuống giường lớn, Hạ Tử Du theo bản năng đang muốn ngồi dậy, nhưng lại bị đáng người to lớn của người đàn ông đó đè ngược cô lại ở dưới thân mình.

“Mau thả tôi ra!” Hai tay Hạ Tử Du liên tục chống đẩy cơ thể người đàn ông đang chèn ép trên người mình.

“Câm miệng! !” Người đàn ông ở trên người Hạ Tử Du bá đạo ra lệnh, sau đó dùng đôi tay nắm giữ hai tay không ngừng vùng vẫy của Hạ Tử Du.

Toàn thân Hạ Tử Du cuối cùng không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể liên tục kêu la.

Hiển nhiên, Hạ Tử Du kêu la chỉ tốn công vô ích, suy cho cùng, nếu như thật sự có thể khiến người chú ý thì trước đó cô đã rời khỏi căn phòng này lâu rồi.

Ánh sáng đèn ngoài cửa sổ chiếu vào lúc ẩn lúc hiện soi rõ đường nét khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông, bóng đêm mờ nhạt che giấu khuôn mặt anh tuấn, điều duy nhất có được chỉ là sự điên cuồng và lạnh nhạt kiêu ngạo, khiến anh thoát nhìn xấu xa tà ác không thể tưởng, trên người anh còn thoang thoảng mùi rượu đỏ, lúc này anh càng thể hiện rõ sự mê hoặc của mình.

“Anh thả tôi ra” Hạ Tử Du kêu gào đến khàn cả giọng.

“Cô muốn chơi trò cự tuyệt nhưng ra vẻ như mời chào sao?” Người đàn ông cố tình tiêm nhiễm tình dục, cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai cô.

“Anh bị bệnh thần kinh.”

Hạ Tử Du còn chưa nói dứt lời, người đàn ông đã cúi mặt xuống chiếm đoạt bờ môi đỏ mọng của cô, khiến lời chưa nói ra khỏi miệng lại nuốt trở vào trong bụng.

“Ừm.”

Cô xấu hổ tức giận quay mặt đi, nụ hôn người đàn ông trượt vào trên cổ mềm mại của cô, anh thuận thế thổi nhẹ một hơi vào trong tai cô, khiến cô thấy tê ngứa khó chịu.

Hạ Tử Du theo đà thốt lên, “Buông tôi ra.”

“Cô thật ảm ỉ!” Giọng nói lạnh nhạt khó chịu không kiên nhẫn của người đàn ông lại vang lên, rồi lần nữa dùng đôi môi mỏng bịt lấy cái miệng nhỏ nhắn lẩm nhảm của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du phản kháng bằng tất cả sức lực mình có, nhưng không làm sao mà hai tay vẫn bị người đàn ông khống chế ở trong tay.

Nụ hôn người đàn ông mang theo điên cuồng bá đạo cùng chiếm hữu, khiến cho cô không thể nào chống cự, dần dần cô mất đi hơi sức để giãy giụa

Nhiệt độ cơ thể Hạ Tử Du từ từ bốc lên cao, làm cô bắt đầu không thể phân biệt được lúc này là hiện thực hay là hư ảo, cho đến khi.

Bờ môi người đàn ông rút cuộc rời khỏi cô, hơi nhích người ra, bàn tay to lớn thành thạo cởi hết toàn bộ quần áo trên người Hạ Tử Du.

Cảm nhận được sự trống trải trên người, Hạ Tử Du đột nhiên quay trở lại hiện thực, sử dụng hết hơi sức toàn thân kháng cự, “Đừng mà! !”

Giờ khắc này, cơ thể trần trụi của cô đã hoàn toàn phơi bày ra dưới ánh mắt của anh, anh dừng lại động tác ngắm nhìn cô như thể đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tinh tế.

Trong bóng đêm, cô mơ hồ có thể nhìn thấy đáy mắt anh bắn ra ánh sáng nóng rực, cô sợ hãi và xấu hổ giãy giụa thân hình, hai mắt nhắm lại muốn dùng đôi tay che giấu toàn thân trần trụi mà cô chưa từng để lộ ra trước mặt ai.

Anh khống chế hai tay cô, kiềm chặt cô ở dưới thân mình, đồng thời sử dụng hai chân cứng rắn để tách hai đùi cô ra.

Cô đang không rõ nguyên do thì bỗng nhiên có cảm giác bàn tay đối phương nhẹ nhàng lướt qua bụng cô.

Như bị điện giật, cô nỗ lực muốn khép chặt hai chân.

Anh tiếp tục tách đôi chân đang khép lại càng lúc càng chặt của cô ra, đầu tiên cúi xuống dùng môi liếm quanh vùng bụng nhạy cảm của cô, cứ thế lần lần trượt xuống vừa cắn vừa hôn, cô không thể kiềm chế mà dùng tay nắm chặt khăn trải giường, từng đợt công kích khiến cô run rẩy, như cảm thấy mình đã mất đi sự an toàn, cô khàn giọng gào lên.

8. Chương 8 : Đau Quá, Cút Ngay

“Nếu như tôi không nhớ lầm, là cô mặc áo ngủ khiêu gợi chủ động đến phòng tôi, cô nghĩ cảnh sát sẽ nhận định như thế nào?” Anh không thể kiềm chế được được, khi cô đang thống khổ gào thét mà không thể phản kháng thì anh bắt đầu cởi hết quần áo ra, giải thoát cho hạ thể hùng dũng của mình.

Ngay sau đó, người đàn ông quả quyết thúc người một cái nhưng không hề mất đi sự dịu dàng, từ từ tiến vào trong cô.

Hạ Tử Du điên cuồng hét lên.....“A!”

Đau đớn như tê liệt khiến cô lắc mạnh đầu như điên dại, nhắm lại hai mắt, đôi tay bấu chặt bờ vai rộng lớn của anh thốt lên, “Đau quá, anh cút ngay.”

Cùng với tốc độ ra vào, người đàn ông kinh ngạc khi phát hiện nơi đó của cô vẫn còn nguyên vẹn không sút mẻ, mà từ từ thả chậm tốc độ lại.

Cô đè nén nước mắt, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông như muốn nói rằng bây giờ cô đang rất khó chịu.

Tốc độ của anh dần dần chậm lại, cũng hiểu được lúc này cô cần bản không thích ứng nổi với vật sưng tấy của anh.

Hạ Tử Du vì đau đớn mà không ngừng thốt ra mấy câu mắng chửi, “Khốn kiếp.”

Người đàn ông lẳng lặng quan sát khuôn mặt xinh xắn của cô, sau khi nhận thấy nếp nhăn ở giữa lông mày cô từ từ giãn ra, anh tiếp tục cố gắng đẩy vào thật sâu.

Anh kiên cường mạnh mẽ, nhiều lần tiến thẳng vào, khiến cô tưởng chừng như không thể nào chịu đựng nổi, cô run rẩy càng thêm kịch liệt, xâm nhập mãnh liệt dường như làm cho cô choáng váng hoa mắt.

Suốt cả một đêm, trong lúc mơ mơ màng màng cô vẫn cảm giác được người đàn ông đó chưa từng rời khỏi cơ thể cô.

Hôm sau.

Hàng lông mi dài cong vút của Hạ Tử Du giật giật, mí mắt nặng trĩu từ từ mở ra.

Khi ánh mắt nhìn thấy hoàn cảnh xa lạ của khách sạn, cô vùng vẫy muốn ngồi dậy nhưng hạ thể lại lâm râm truyền đến đau đớn như bị xé thịt.

“A.”

Nằm vật xuống giường lần nữa, Hạ Tử Du chợt nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra tối hôm qua, hai gò má cô lập tức nhuộm đỏ, cảm giác vừa thẹn vừa cău khiến cô lúc này cảm thấy muốn độn thổ cho xong.

“ Tỉnh rồi sao?”

Bỗng nhiên một giọng nói đàn ông trầm thấp cắt ngang suy nghĩ của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du giận dữ nhìn về phía người đàn ông cao lớn kiêu ngạo vừa đi ra từ phòng tắm.

Hạ thể anh chỉ quấn một cái khăn tắm, nước đọng trên người còn chưa kịp khô, hai mắt u ám lạnh nhạt yên tĩnh như mặt nước ghềnh đón ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của cô.

Lúc này Hạ Tử Du mới thấy rõ người đàn ông chiếm giữ cô suốt cả đêm.

Khuôn mặt điển trai như được gọt dũa, góc cạnh rõ ràng ngũ quan nghiêm nghị, đôi mắt tối đen như lỗ xoáy biển sâu, đôi môi mỏng hoàn mỹ.

Anh ta.

Anh ta dường như là người đàn ông có dáng dấp tuấn tú nhất mà cô từng gặp, hơn nữa thân hình anh cao ráo như người mẫu, làm cho cả người anh thoát nhìn vững chãi hiên ngang, và bản thân phẳng phất lộ ra khí chất mà người bình thường ít có được.

Cô hơi sững sờ, bởi vì chưa hề nghĩ tới người đàn ông giống như “Cầm thú” đem qua lại đẹp trai đến vậy.

Hạ Tử Du nắm chặt tấm chăn, chỉ lộ ra hai con ngươi sáng nhìn thẳng vào anh, “Anh. Rốt cuộc anh là ai?”

Ánh mắt lạnh đậm của người đàn ông dừng lại trên khuôn mặt trắng hồng tinh xảo của Hạ Tử Du, cúi đầu hờ hững nói, “Những lời này nên để tôi hỏi cô.”

Tối hôm qua mất đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời của bất kỳ người con gái nào, cô không thể không coi trọng, gần từng chữ nói, “Tôi mặc kệ anh là ai, tóm lại, chuyện tối ngày hôm qua, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh! !”

Thái độ của người đàn ông vốn lạnh lùng nhưng lúc này lại nhếch khóe miệng, lộ ra vẻ ngả ngớn đáng ghét, anh nheo mắt lại, hứng thú hỏi, “Vậy sao? Tôi thật muốn xem cô ‘không bỏ qua cho tôi’ như thế nào đây?”

Kiểu cách xem thường của anh khiến Hạ Tử Du oán hận nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi sẽ báo cảnh sát! !”

9. Chương 9 : Cho Cô Ấy Nghỉ Phép Ba Ngày, Cô Ấy Cần Được ‘nghỉ Ngơi’

“Anh.” Hạ Tử Du quả thật không phản bác được.

Ở đâu ra có người sau khi phạm tội mà còn có đầy đủ lý lẽ hợp tình như vậy?

Trong khi Hạ Tử Du đang kiềm nén những cơn oán giận khó nguôi, người đàn ông nọ đã di chuyển đến bên giường, không hề báo trước cúi người xuống, tự nhiên mà ôm lấy Hạ Tử Du rời khỏi tấm chăn ấm áp.

“A! !”

Cả người đột nhiên bị nhấc bổng lên, Hạ Tử Du theo bản năng túm chặt cổ của anh.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên cười, gian xảo nói, “Xem ra, cô đã hình thành thói quen tiếp xúc thân mật với tôi rồi.”

Hạ Tử Du vội vàng nói lỏng cánh tay đang ôm cổ anh, tức tối nghiêng răng nói, “Tôi sẽ không bỏ qua cho anh! !”

Người đàn ông vẫn cười ngả ngớn, nghiêm nhiên không hề coi trọng lời cảnh cáo của Hạ Tử Du.

Anh ôm Hạ Tử Du đi vào phòng tắm, bên trong bồn tắm lớn đã đổ đầy nước ấm, anh nhẹ nhàng đặt Hạ Tử Du vào bồn.

“Anh muốn làm gì?” Hạ Tử Du lúc này mới ý thức được cô lại có thể toàn thân trần trụi bị một người đàn ông ôm vào bồn tắm, bây giờ còn nằm trong bồn tắm không hề che giấu để lộ ra ở trước mặt anh ta, cô vội vã rút người lại, hai tay khấn trương vây quanh ở trước ngực.

Người đàn ông từ trên cao nhìn Hạ Tử Du bằng nửa con mắt, cười như không cười mà nói, “Cơ thể cô còn có chỗ nào mà tôi chưa nhìn qua?”

Ngụ ý, che giấu của cô đã không cần thiết.

Hạ Tử Du cắn thật chặt môi dưới, áp chế lửa giận xuống đáy lòng, “Đồ khốn kiếp! !”

Người đàn ông cũng không tức giận, chỉ rất tự nhiên dùng ánh mắt trên khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Hạ Tử Du, thản nhiên nói, “Phải nằm trong bồn tắm một chút mới có thể làm giảm bớt đau đớn trên cơ thể cô.”

Hạ Tử Du nắm chặt hai tay, quả thật rất muốn vung tay dạy dỗ người đàn ông trước mắt tự cho mình tài giỏi này một trận, thế nhưng lúc này người không mảnh vải khiến cô không dám mảy may có hành động nào.

Người đàn ông thấy Hạ Tử Du cuối cùng cũng im lặng, liền lập tức xoay người đi ra.

Một giây sau, “A! !” Tiếng thét chói tai của Hạ Tử Du lại vang lên.

Người đàn ông dường như đoán trước được Hạ Tử Du sẽ phản ứng như vậy, vẫn bước đi thẳng không hề dừng lại, khoe miệng còn nhếch lên nụ cười thích thú.

“Anh đúng là đồ thần kinh, đồ khốn.”

Từ nhỏ, Hạ Tử Du được giáo dục rất tốt nhưng lần đầu tiên lại liên tiếp nói ra những lời thô lỗ, đủ thấy được cô tức giận đến cực điểm.

Hạ Tử Du nhìn “Cảnh hoang tàn khắp nơi” của mình trong gương, hận không thể xé nát người đàn ông phách lối vừa rồi kia.

Híc.

Cô thế này. Làm sao để ra ngoài gặp người khác đây?

Từ cổ đến ngực, vết hôn đậm nhạt lớn nhỏ hầu như chiếm giữ toàn bộ da thịt của cô, cho dù là mặc áo cổ cao cũng không thể nào che giấu được, đây quả thực là.

“Khốn kiếp! !”

Tiếp theo lại là hàng loạt tiếng chửi bới, người đàn ông đứng ở trước gương bình tĩnh sửa sang lại áo sơ mi và cà vạt, tinh thần vô cùng sáng khoái.

Cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa truyền đến, rõ ràng lo lắng muốn thăm dò người nghỉ ngơi trong phòng.

Đã thay xong một bộ tây trang, người đàn ông diện trai đi tới phía sau cánh cửa vươn tay mở chốt cửa ra.

Trưởng phòng Lâm cung kính khom lưng nói, “Tổng giám đốc, xe đã chuẩn bị xong rồi.”

Người đàn ông gật nhẹ đầu, từ tốn nhưng không hề mất sự uy nghiêm nói, “Cho cô ấy nghỉ phép ba ngày, cô ấy cần được ‘nghỉ ngơi’.”

Trưởng phòng Lâm cụp đầu xuống thấp, “Dạ!”

10. Chương 10 : Tên “cầm Thú” Và “tổng Giám Đốc” Có Liên Hệ Với Nhau

Trưởng phòng Lâm cười nhẹ, “Cô cần phải cảm ơn sự sắp đặt tối hôm qua của tôi. Cô phải hiểu rõ, rất nhiều phụ nữ trong công ty chen lấn tiếp cận đều muốn có được cơ hội này.”

Hạ Tử Du có thể mơ hồ nghe thấy lời đối thoại ở bên ngoài, nhưng cô không thể nào nghe rõ ràng nội dung câu chuyện, chỉ cảm giác giọng nữ lớn tuổi trong đó có chút quen tai.

“Tử Du! !”

Giọng nữ quen thuộc truyền đến, cơ thể đang ngâm trong bồn tắm của Hạ Tử Du đột nhiên căng thẳng. “Lâm. Trưởng phòng Lâm! !”

Tiếng bước chân trưởng phòng Lâm đi lại đến gần phòng tắm, “Tử Du, cô ở trong phòng tắm sao?”

“A” Tay chân Hạ Tử Du luống cuống, vội vàng kéo qua khăn tắm bên cạnh che lại thân thể lỏa lồ của mình.

Thật may là, trưởng phòng Lâm chỉ đứng ở bên ngoài cửa phòng tắm, không có ý muốn bước vào bên trong, “Tôi có lời muốn nói với cô, cô sửa sang lại một chút đi!”

“Sửa sang lại?”

Vì sao trưởng phòng Lâm lại dùng cách diễn đạt này? Dường như biết cô bây giờ đang rất thảm hại?

Hạ Tử Du quần khăn tắm bước ra khỏi bồn, ngay sau đó mặc lại bộ quần áo tối hôm qua cô để ở phòng tắm.

Vừa mới bước chân ra, hạ thể truyền đến đau đớn âm ỉ vô cùng rõ ràng, Hạ Tử Du không nén nổi nhú mày chịu đựng cơn đau nhức, đáy lòng không ngừng rửa thắm người đàn ông như ‘cầm thú’ tối hôm qua.

Hạ Tử Du mở cửa phòng tắm ra, bóng dáng của trưởng phòng Lâm liền xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du liền lấy tay kéo lại cổ áo hơi thấp trước ngực, nhưng vẫn không thể nào che giấu vết hôn mờ ám trên cổ cô.

Trưởng phòng Lâm hài lòng nhìn tình trạng lúc này của Hạ Tử Du, mỉm cười nói, “Tôi cho cô nghỉ phép ba ngày, cô ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

Đột nhiên được nghỉ phép ba ngày khiến Hạ Tử Du kinh ngạc, cô không rõ nguyên do nói, “Trưởng phòng Lâm, cô nói. Cho tôi nghỉ phép ba ngày?” Phải biết rằng, cô làm việc ở phòng PR đã hơn một năm nay, ngày nghỉ như vậy hầu như là không có.

Trưởng phòng Lâm cười rạng rỡ, “Đúng vậy.”

“Vâng.” Nếu có ngày nghỉ như thế, cô không có dự định từ chối, nhưng mà.

Hạ Tử Du bỗng nhiên ngược lên hai mắt, như chợt nhận ra được điều gì, nghiêm túc hỏi, “Trưởng phòng Lâm, sao cô lại biết tôi ở chỗ này?”

Trưởng phòng Lâm bình tĩnh trả lời, “Cô hẳn là đã đoán được.”

Tay Hạ Tử Du không ngừng run rẩy, trong đầu nhớ lại những điều tối hôm qua thật như thể có người cố ý an bài, không dám tin mà thốt lên, “Là cô cố tình gạt tôi tới căn phòng này sao?”

Trưởng phòng Lâm gật đầu thú nhận, “Phải.”

“Vậy cô có biết hay không, tối hôm qua có một người đàn ông. Anh ta. Anh ta quả thật vô cùng ghê tởm! !” Vừa nhắc tới người nào đó, lửa giận Hạ Tử Du lại khó tiêu.

Trưởng phòng Lâm lạnh nhạt nói, “Người đàn ông cô nói là chỉ. Tổng giám đốc sao?”

“Cái gì tổng giám đốc, anh ta là tên khốn kiếp.” Lòng đầy căm phẫn Hạ Tử Du đang muốn tiếp tục chửi mắng thêm nữa, nhưng đột nhiên bị trưởng phòng Lâm nhắc tới một sự thật khiến cô kinh hãi, “Đợi chút, tổng giám đốc?”

Trưởng phòng Lâm gật đầu, “Đúng vậy, người đàn ông tối hôm qua ở chung với cô chính là tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’ của chúng ta, Đàm Dịch Khiêm. Cũng là người mới vừa ra lệnh tôi cho cô nghỉ phép ba ngày.”

“Đàm Dịch Khiêm?” Hai tròng mắt Hạ Tử Du tròn to, quả thật không thể tin được. Dù sao đi nữa cô cũng không thể nào liên hệ người đàn ông ‘cầm thú’ đó và ‘tổng giám đốc’ Đàm thị được người đời đồn đãi như thần thoại lại với nhau.

Có thể trở thành người thần trong giới thương nghiệp nắm trong tay mạch máu kinh tế Châu Á, không phải nên khiêm tốn hòa nhã có lẽ, phong cách phải ra vẻ người đàn ông có phong độ sao? Sao có thể là người đàn ông như vậy?

11. Chương 11 : Chọn Báo Cảnh Sát Hay Là Tránh Thai

Đối phương bình tĩnh nói, “Chuyện này thì cô không cần phải xen vào, cô cứ chuẩn bị đi Mỹ làm quản lý phòng PR của mình đi!”

Hạ Tử Du nhú chặt lông mày, “Cho dù công ty có rất nhiều phụ nữ muốn có được cơ hội này, nhưng mà tôi thì không muốn. Trưởng phòng Lâm, tại sao cô có thể làm như vậy?”

Trưởng phòng Lâm bình tĩnh nói, “Cô có đồng ý hay không thì cũng không thể nào thay đổi sự thật.”

Hạ Tử Du cố gắng giữ bình tĩnh nói, “Chẳng lẽ cô cho rằng tôi sẽ nhẫn nhịn chuyện này bởi vì cô là quản lý công ty còn anh ta là tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’ sao?”

Trưởng phòng Lâm biết Hạ Tử Du cũng không phải là một người phụ nữ nhu nhược, cô lựa lời sâu xa nói, “Tử Du, chuyện này không liên quan đến Đàm tổng, muốn trách thì cô cứ trách tôi, nhưng cô nên hiểu, người chủ động đi vào phòng 1618 là cô, cũng chính là cô thay áo ngủ gọi tình trước. Chuyện tối ngày hôm qua, thậm chí tôi còn tưởng rằng là cô đang tìm cách chủ động quyến rũ tổng giám đốc đấy!”

“Sao cô có thể nói vậy chứ?” Lòng mày Hạ Tử Du nhíu lại càng sâu, “Tôi sẽ kiểm tra danh sách ghi âm cuộc gọi, là có thể biết được rõ ràng là cô nói số phòng cho tôi, hơn nữa máy điều hòa của khách sạn bị tắt cũng không phải là tình huống bình thường, tôi có thể đi hỏi quản lý khách sạn.”

Trưởng phòng Lâm cười nhẹ, “Tử Du, cô thật đúng là quá ngây thơ. Nếu như không phải đã giải quyết xong những vấn đề cô nói, cô nghĩ tôi đủ khả năng ‘tặng’ cô cho tổng giám đốc sao?”

Ý tứ trong lời nói của trưởng phòng Lâm là cô ta đã xử lý xong những chuyện này từ trước, e rằng Hạ Tử Du muốn điều tra danh sách ghi âm cuộc gọi, hay muốn đi hỏi quản lý khách sạn, kết quả cũng chỉ là tốn công vô ích.

Hạ Tử Du sững sờ nhìn gương mặt thường ngày hòa ái dễ gần của trưởng phòng Lâm, trong lòng lan tràn sự uất ức chua xót, vẫn không chịu thua mà nói, “Mặc kệ cô nói cái gì, tôi cũng sẽ không bỏ qua chuyện này!”

Trưởng phòng Lâm thản nhiên lấy trong túi ra một cái điện thoại di động và một viên thuốc, rồi để tất cả vào trong tay Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Cô có hai lựa chọn, một là cầm lấy điện thoại gọi báo cảnh sát, đương nhiên, kết quả báo cảnh sát nhất định là cô ‘vừa ăn cướp vừa la làng’, chuyện này sẽ chỉ làm danh dự của cô mất sạch. Hai là lựa chọn uống viên thuốc tránh thai này, coi như chưa từng chuyện gì xảy ra, ba ngày sau, cô vẫn có thể tới ‘Đàm thị’ đi làm như thường ngày.”

Trưởng phòng Lâm hiển nhiên đã có chuẩn bị từ trước, đối với người phụ nữ lăn lộn nhiều năm trong giới quan hệ xã hội này, hiển nhiên rõ ràng, Hạ Tử Du cô hoàn toàn không phải là đối thủ của trưởng phòng Lâm.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, làm như vậy để áp chế khó chịu sôi trào trong đáy lòng.

Thấy Hạ Tử Du không nói thêm gì nữa, trưởng phòng Lâm mới khôi phục vẻ thân thiện thường ngày, mỉm cười nói, “Được rồi, tôi phải về công ty trước, cô hãy nhân dịp nghỉ phép mà nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Trưởng phòng Lâm đi rồi, Hạ Tử Du sững sờ ngồi ở mép giường nhìn viên thuốc màu trắng trong tay, thất thần thật lâu.

—

Sau khi rời khỏi khách sạn, trưởng phòng Lâm lấy điện thoại ra gọi đi.

Trong cuộc nói chuyện, trưởng phòng Lâm vô cùng lễ độ nói, “A lô, chị Dư, tôi đã xử lý xong mọi chuyện rồi! Về việc chuyển tôi đến tổng bộ nước Mỹ, chị có thể cho tôi câu trả lời chính xác hay không à?”

Đối phương nói, “Yên tâm đi, chuyện này tôi đã lo liệu xong rồi.”

Trưởng phòng Lâm liền tươi cười rạng rỡ, “Vậy thì cảm ơn chị Dư. Đúng rồi, phòng PR chúng ta có nhiều cô gái xinh đẹp, mà tại sao chị Dư cứ nhất định chọn Hạ Tử Du?”

Đối phương dường như không vui, “Sao vậy, chuyện này có gì đáng giá để cô tò mò sao?”

Trưởng phòng Lâm lập tức cười nịnh nói, “Dĩ nhiên tôi không có gì tò mò, tôi chỉ cảm thấy cô bé Hạ Tử Du này có lẽ không nghe lời lắm, tôi sợ sẽ gây ra phiền phức cho tổng giám đốc!”

12. Chương 12 : Không Cho Cô Xin Thôi Việc

“Khốn kiếp.”

Hạ Tử Du không còn nhớ rõ mình đã mắng bao nhiêu lần cái chữ này, thế nhưng cũng khó có thể gạt bỏ uất ức và phần hận tận đáy lòng cô.

Lúc này, bên ngoài phòng Hạ Tử Du mơ hồ vang lên tiếng của bà Hạ, “Tử Du à, mẹ nghe người giúp việc nói con vừa về nhà liền trốn vào trong phòng, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Hạ Tử Du vọng qua tấm kính thủy tinh trong phòng tắm trả lời bà, “Mẹ, con không sao.”

Bà Hạ vẫn không yên lòng nói, “Con mở cửa phòng ra để mẹ vào xem.”

Hạ Tử Du mau lẹ lau khô nước đọng trên người, hoảng hốt thay vội một bộ quần áo cổ cao đã chuẩn bị sẵn, ngay sau đó làm như không có chuyện gì mở cửa phòng ra, cười gọi, “Mẹ!”

Bà Hạ nhìn thấy dáng vẻ trong sạch mát mẻ sau khi tắm rửa xong của Hạ Tử Du, không khỏi nghi ngờ, “Mẹ nghe người giúp việc nói tối qua con không về, sáng nay lại về nhà với dáng vẻ mệt mỏi, có phải tối qua làm việc suốt đêm không?”

Người nhà họ Hạ không biết phạm vi công việc của Hạ Tử Du, cũng chưa từng hỏi Hạ Tử Du, bởi vì họ tin tưởng Hạ Tử Du, cũng hiểu rõ Hạ Tử Du làm việc rất có chừng mực.

Hạ Tử Du vẫn âm ỉ đau đớn, rõ ràng nhắc nhở Hạ Tử Du tất cả những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Mặc dù trong lòng trăm điều khó chịu và oan ức, nhưng Hạ Tử Du vẫn cố làm ra vẻ thoải mái mà đáp lại bà Hạ, “Dạ, tối hôm qua tất cả nhân viên trong công ty đều tăng ca suốt đêm, nên con hơi mệt.”

“Nếu thấy mệt, vậy thì đừng làm nữa.” Bà Hạ vốn định muốn khuyên Hạ Tử Du đừng đi làm nữa, nhưng chợt thấy Hạ Tử Du mặc áo cổ cao liền nói, “Đúng rồi, bây giờ trời rất nóng, sao con lại mặc kiểu áo cổ cao như thế?”

Hạ Tử Du vội nắm chặt cổ áo trước, lúng túng vịn vịn tay trước cổ áo, vội vàng qua loa giải thích, “Con rất thích bộ đồ này, hiện cũng đang là phong cách của mùa hè, cho nên mới lấy ra để mặc.” Cô rất hiểu rõ, nếu như mẹ cô tiếp tục quan sát kỹ thì cô sẽ không thể nào che giấu vết hằn trên cổ được nữa.

Bà Hạ cũng không có nghi ngờ gì nhiều, nhẹ giọng nói, “Ừ.”

Để tránh cho bà Hạ tiếp tục chú ý, Hạ Tử Du vội vàng nói sang chuyện khác, “À, mẹ, con cũng cảm thấy công việc này rất mệt, cho nên. Con muốn xin nghỉ việc ở nhà nhiều hơn với mọi người.”

Bà Hạ vui sướng, hai mắt thoáng chớp tròng thật lớn, “Có thật không?”

Tòa nhà tập đoàn Đàm thị cao vút chính là tiêu chí kiến trúc của thành phố Y, thiết kế hùng vĩ đồ sộ và những nhân viên cao cấp ra vào đã chứng minh địa vị của Đàm thị ở thành phố Y, thậm chí cả trên thế giới.

Lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc tại tầng sáu mươi tám, có một người đàn ông cao lớn rắn rỏi đang bỏ tay vào túi quần đứng sừng sững sát cửa sổ ở văn phòng, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Mặc dù chỉ là đứng nhìn bình thản, nhưng cả người anh toát lên vẻ kiêu ngạo lạnh lùng như thể bề trên nhìn xuống chúng sinh, như vạn vật thế gian đều ở trong lòng bàn tay anh, nhưng lại mang theo phần tang thương và hờ hững vì sớm đã nhìn thấu tất cả, dường như thế gian không có gì đáng giá để anh lưu luyến.

Tiếng bước chân rất nhỏ đi đến gần anh, bởi vì khi người đến rõ ràng anh không hề có mấy may phản ứng.

“Tổng giám đốc.” Tiếng Dư Mẫn vang lên ở phía sau Đàm Dịch Khiêm.

Môi mỏng Đàm Dịch Khiêm mấp máy, “Chuyện gì?”

Dư Mẫn hơi dè dặt trả lời, “Bộ phận nhân sự vừa mới nhận được điện thoại của Hạ Tử Du, cô ấy quyết định xin thôi việc!”

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, đôi mắt đen ẩn chứa sự thâm trầm và gian xảo lướt nhẹ qua Dư Mẫn, “Cô ta là con gái ruột của nhà họ Hạ, nếu như bị ba mẹ cô ta biết cô làm việc ở phòng PR rồi bởi vì công việc mà ‘**’, cô cảm thấy ba mẹ cô ta sẽ có phản ứng như thế nào?”

13. Chương 13 : Tổng Giám Đốc Có Hứng Thú Với Cô

Trưởng phòng Lâm dường như đã đoán được Hạ Tử Du sẽ lựa chọn thế nào, không nói lời vô nghĩa nữa, thản nhiên nói, “Được rồi, tôi không nói nhiều, cô hãy tự suy nghĩ kỹ càng đi!”

Khu nhà cao cấp.

Hai ngày nay Hạ Tử Du đều ở nhà với bà Hạ, thế nhưng bà Hạ lại phát hiện Hạ Tử Du lúc nào cũng không yên lòng, tinh thần hoảng hốt, như thể cất giấu tâm sự.

Giữa trưa, bà Hạ lại thấy Hạ Tử Du thất thần lần nữa, không nhận được hỏi Hạ Tử Du, “Tử Du, con làm sao vậy? Hai ngày nay xem ra tinh thần không tốt lắm!”

Hạ Tử Du vốn đang sững sờ dựa vào ghế sofa, nhận thấy đã làm mẹ lo lắng, vội vàng ngồi thẳng người dậy, mỉm cười lắc tay, “Con không sao ạ!”

“Nhưng mà.”

Lời bà Hạ còn chưa kịp thốt lên liền bị người giúp việc cắt đứt.

Người giúp việc cung kính nói với bà Hạ, “Phu nhân, bà có điện thoại.”

Bà Hạ hỏi, “Ai gọi tới?”

Người giúp việc trả lời, “Cô ấy nói cô ấy họ Lâm, cô ấy là cấp trên của tiểu thư, cô ấy muốn nói chuyện với bà một chút về chuyện công việc của tiểu thư.”

“Cấp trên của tôi?” Thân thể Hạ Tử Du chấn động mạnh một cái, đôi mắt hoảng sợ trợn thật to.

Bà Hạ nghi ngờ, “Nếu là cấp trên Tử Du, tại sao cần phải tìm tôi để nói chuyện công việc của Tử Du? Hơn nữa Tử Du đã xin thôi việc.”

Người làm nói, “Cô ấy nói không muốn tiểu thư xin thôi việc, cho nên muốn nói chuyện với bà.”

Bà Hạ đứng dậy, “Vậy cũng được, tôi sẽ từ chối công việc này họ Tử Du.”

Hạ Tử Du quỳnh quáng kéo góc áo bà Hạ, luống cuống thốt lên, “À, mẹ, chuyện này để cho con nói với cấp trên con đi.” Dứt lời, không chờ bà Hạ đồng ý, Hạ Tử Du cũng đã rời bước đến bên cạnh điện thoại.

Đối mặt với ánh mắt tò mò của bà Hạ, Hạ Tử Du chỉ có thể kiệt lực giữ vững bình tĩnh, “A lô.”

“Tử Du, là tôi.” Đối phương quả nhiên là Trưởng phòng Lâm.

Hạ Tử Du che lại ống nói, cố gắng hạ thấp giọng, “Trưởng phòng Lâm, làm sao cô lại biết số của nhà tôi?” Trong trí nhớ, cô chưa bao giờ tiết lộ ra ngoài thân thể bối cảnh của cô, Trưởng phòng Lâm càng không thể nào biết được số điện thoại của nhà cô.

Trưởng phòng Lâm nói, “Chuyện này cô cũng đừng hỏi đến Tôi vốn muốn nói chuyện cô xin thôi việc với mẹ cô, cô đã nhận điện thoại, vậy thì tôi sẽ nói thẳng với cô được rồi! Tôi hy vọng ngày mai cô tiếp tục tới công ty làm việc!”

“Không thể nào! !” Hạ Tử Du hận Trưởng phòng Lâm đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Trưởng phòng Lâm nhẫn nại khuyên bảo, “Cô cần gì phải kiên quyết như vậy đây? Sở dĩ gọi cô tới đi làm là vì tổng giám đốc cảm thấy có hứng thú với cô. Tôi biết rõ cô là thiên kim tiểu thư tập đoàn ‘Hạ thị’, cô cũng không thèm muốn gì quyền thế của tổng giám đốc, nhưng mà cô suy nghĩ đi, địa vị ‘Đàm thị’ ở giới thương mại có thể lật tay làm mây úp tay làm mưa, nếu ‘Hạ thị’ có thể bám vào ‘Đàm thị’ cũng là một vinh dự.”

Hạ Tử Du kiên định nói, “Bất kể cô nói gì, tôi cũng không trở lại công ty!” Cô thật không ngờ Trưởng phòng Lâm lại có thể điều tra thân thế bối cảnh của cô thông suốt như thế.

Tiếng nói Trưởng phòng Lâm đột nhiên lạnh hẳn, giọng điệu rất như thể buổi sáng hôm đó ép Hạ Tử Du đưa ra lựa chọn, uy hiếp nói, “Tử Du, cô đừng ép tôi nói ra lời nói xấu mặt. Cô có thể không đến

công ty, nhưng cô phải cân nhắc kỹ càng, nếu như ba mẹ của cô biết cô đi làm ở phòng PR mà còn bởi vì công việc mà gặp phải‘**’, ba mẹ cô sẽ thất vọng về cô thế nào?”

Hạ Tử Du cắn chặt răng, “Cô thật ghê tởm! !”

14. Chương 14 : Chúng Ta Không ‘quen’ Sao?

Hạ Tử Du quyết định trở về ‘Đàm thị’!

Cô là thiên kim của ‘Hạ thị’ mà ba mẹ vẫn thường kiêu ngạo, ba mẹ cô luôn luôn không đồng ý cho cô đi làm, chỉ bởi vì thương cô, cưng chiều cô, tin tưởng cô, mới có thể cho phép cô làm những chuyện cô thích làm, nhưng cô lại bởi vì công việc mà.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ để cho ba mẹ cô thất vọng, nếu ba mẹ cô biết được chuyện này, nhất định sẽ thất vọng về cô.

Cô hiểu rõ thủ đoạn của Trưởng phòng Lâm, cô không có sự lựa chọn khác.

Buổi tối, Hạ Tử Du tìm một lý do hợp lý thuyết phục ba mẹ cho cô đi làm lại.

Hôm sau, Hạ Tử Du tới ‘Đàm thị’đúng giờ.

Cô thật không ngờ, ba ngày không về công ty, cô đã trở thành kinh địch của tất cả chị em phụ nữ phòng PR, ngay cả Tiểu Nghệ và cô thường ngày có quan hệ rất tốt cũng xa cách cô.

Sau khi Hạ Tử Du chạm từng ánh mắt sắc bén đủ để bắn chết người, không khỏi ôn tồn hỏi Tiểu Nghệ, “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người đều nhìn mình như vậy?”

Tiểu Nghệ tức giận nướng mí mắt, “Cậu nghĩ họ có thể nhìn cậu thế nào? Tối hôm đó cậu chẳng những không đi tiếp đón tổng giám đốc, ba ngày nay cũng không tới công ty làm việc, hôm nay bộ phận nhân sự lại tuyên bố cậu là thư ký mới nhậm chức của tổng giám đốc”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Cái gì?”

Tiểu Nghệ đỏ kị nói, “Cậu cũng đừng giả bộ ra vẻ khiếp sợ nữa, mà trong lòng lại đang đắc ý đi?”

“Mình.”

Giữa lúc Hạ Tử Du đang khó lòng giải bày, lúc này, một người phụ nữ lớn tuổi, vẻ mặt lại có phần nghiêm trang đi vào phòng PR.

Nhất thời, tất cả nhân viên phòng PR đều đứng đứng dậy, kính cẩn gọi người đến một tiếng, “Chị Dư!”

Hạ Tử Du liếc nhìn, khẽ nhú mày. Người kia là ai?

Dư Phương và Hạ Tử Du chưa từng gặp mặt, nhưng mà ánh mắt Dư Phương cũng không nghiêng không lệch dừng lại ở trên người của Hạ Tử Du, bình tĩnh nói, “Thư ký Hạ, tổng giám đốc muốn gặp cô!”

Hạ Tử Du không hề quen cách xưng hô của chị Dư đối với cô, sợ dĩ đi theo chị Dư đến tầng lầu tổng giám đốc làm việc, chủ yếu là bởi vì những ánh mắt hâm mộ ghen ghét của phòng PR khiến cho cô không muốn ở lại một chút nào.

Bước chân Dư Phương dừng lại ở trước cửa phòng tổng giám đốc, thay Hạ Tử Du gõ cửa phòng tổng giám đốc, Dư Phương khinh thường lạnh nhạt nói, “Thư ký Hạ, tổng giám đốc đang đợi cô, vào đi!”

Nói thật, cho tới giờ khắc này, Hạ Tử Du vẫn không thể liên hệ tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’ và cái ‘tên háo sắc’ đáng giận đến cực điểm đêm đó với nhau!

Nhưng mà, cô phải đi gặp người đàn ông này, bất kể thế nào, chuyện của cô và anh ta đều phải giải quyết một lần, cô không muốn về sau lại phải phiền lòng vì chuyện này.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tử Du đi vào phòng tổng giám đốc.

Cô đến ‘Đàm thị’ đã hơn một năm, chỉ biết là tập đoàn ‘Đàm thị’ đã chuẩn bị văn phòng cao cấp cho tổng giám đốc, đây cũng là lần đầu tiên cô đi vào phòng tổng giám đốc.

Bước đầu tiên đi vào cửa phòng làm việc, cô đã chú ý tới dáng người ngang nhiên cao ngất đứng lặng im trước cửa sổ.

Đây là bóng lưng đàn ông đẹp nhất cô từng thấy

Dáng người cao lớn, tây trang màu đen may thật vừa vặn, toàn thân trên dưới lộ ra hơi thở kiên định, đều đang chứng minh thân phận người đàn ông này không tầm thường.

Hạ Tử Du do dự, để tránh cho người của công ty chú ý, cô vẫn là lựa chọn mở miệng kính cẩn, “Tổng. Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, ánh mắt dừng trên khuôn mặt tinh xảo không tì vết của Hạ Tử Du, khóe miệng thoáng hiện nụ cười hóm thú như có như không, “Sao lại gọi tôi xa lạ như vậy, không phải chúng ta ‘quen biết’ sao?”

15. Chương 15 : Anh Có Thể Vô Sĩ Hơn Nữa Được Không?

Bộ đồ Tây màu đen cắt xén vô cùng thích hợp, ôm gọn thân hình cao ngất của anh, trên khuôn mặt điển trai tỏa ra khí khái anh hùng, con ngươi đen tối lóe ra tia sắc bén không dễ dàng phát giác, thân hình anh to lớn cao ngạo đứng ở trước mặt cô, làm cho cô có cảm giác bị áp bức mạnh mẽ, tổng thể mà nói, người đàn ông này đúng là kỳ dị.

Nhưng không thể phủ nhận, lúc này thoạt nhìn anh càng thêm kiêu ngạo khinh người, khí thế hưng phấn.

Dù rằng người đàn ông trước mắt xem ra rất ưu tú, Hạ Tử Du lại không có chút cảm tình nào với anh ta, rời ánh mắt đi nơi khác, Hạ Tử Du nói lạnh nhạt, “Tôi và anh không hề quen biết. Anh chỉ cần nói cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm khẽ nhếch cười, di chuyển đến trước mặt của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du quay mặt đi, nghĩa là không muốn liếc nhìn anh ta.

Đàm Dịch Khiêm trấn định tinh thần mà nhìn cô, bởi vì cô không quen bị người ta nhìn chằm chằm như vậy nên có vẻ hơi luống cuống, hơn nữa lúc anh đến gần cô lại phát ra hơi thở nam tính và mùi thơm thoang thoảng dễ chịu khiến cho cô nhớ lại đêm đó, gương mặt cô không khỏi đỏ bừng lên.

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm hiện lên ý cười, không hề báo trước đưa tay nhẹ nhàng nâng lên cằm Hạ Tử Du.

Trong khoảnh khắc anh chạm vào cô, cô né tránh như điện giật. Cô giương đôi mắt hung hăng lườm anh, “Tôi về công ty không có nghĩa là tôi phải chịu sự quấy rối cợt nhả của anh, xin anh tự trọng! !”

Đàm Dịch Khiêm thu tay lại, cười nhạt nói, “Cô cần gì phải căng thẳng như vậy, tôi chỉ muốn hỏi cô.” Đàm Dịch Khiêm ngừng lại, ánh mắt di chuyển từ trên người Hạ Tử Du xuống hạ thân, cuối cùng nương đôi mắt nhìn Hạ Tử Du với vẻ sâu xa, “Còn đau không?” =))

“Cái gì?” Hạ Tử Du nhất thời không hiểu ý, đến khi ý thức được ánh mắt người nào đó vừa mới dừng lại ở hạ thân của cô một giây, cô hiểu ngay lập tức, mặt đỏ bừng trong nháy mắt, “Anh. Anh là tên khốn kiếp! !”

“Xin lỗi!” Giọng nói Đàm Dịch Khiêm bỗng nhiên chuyển sang nhu hòa, ánh mắt nhìn Hạ Tử Du cũng mang theo một chút áy náy, “Đêm đó tôi không thể khống chế bản thân, đối với lần đầu tiên của cô, tôi nên hạn chế mới đúng!”

Hạ Tử Du nhanh chóng dùng đôi tay che lại lỗ tai, “Anh có thể đừng nói nữa không! !”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng quan sát Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du không hề hay biết, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm quan sát Hạ Tử Du rõ ràng mãnh liệt chấn động lòng người, thế nhưng anh lại không lộ dấu vết.

Hạ Tử Du hít sâu ba hơi liên tục, lúc này mới nâng đôi mắt hơi ửng hồng lên nhìn người đàn ông trước mặt dường như không có chuyện gì xảy ra, nói lạnh nhạt, “Tôi biết rõ, chuyện đã qua cho dù tôi muốn truy cứu cũng không truy cứu được, tôi chỉ muốn trở lại cuộc sống yên tĩnh trước kia của tôi. . . . Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Khóe môi Đàm Dịch Khiêm hơi nhếch lên, môi mỏng hờ hững nói, “Tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi!”

Hạ Tử Du hoảng hốt lùi về sau một bước, cô khó có thể tin nhìn khuôn mặt điển trai hờ hững của Đàm Dịch Khiêm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh còn có thể vô sỉ hơn nữa không?”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, thân hình nghiêm nghị rời đi đến trước tủ rượu tự rót cho mình một ly rượu màu hổ phách, lúc này mới chậm rãi lên tiếng, “Từ nay về sau cô phải tập làm quen với tính cách của tôi!”

Hạ Tử Du hoàn toàn không có hứng thú hỏi xem Đàm Dịch Khiêm ngụ ý tính cách là gì, cô giận dữ trừng mắt nhìn anh, bụng đầy phần nộ xoay người bỏ đi.

16. Chương 16 : Thiên Kim Họ X Quyển Rũ Tổng Giám Đốc Trẻ Tuổi

Trở lại phòng PR, Hạ Tử Du không hề do dự, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Đám người Lâm Khả Khả một lòng cho rằng Hạ Tử Du đang chuẩn bị chuyển đồ đến tầng lầu dành riêng cho tổng giám đốc, không khỏi ghen tỵ nói, “Ái chà, nhanh như vậy đã thu dọn đồ đạc, làm như sợ người khác không biết cô muốn trở thành thư ký tổng giám đốc. . . . Có gì đặc biệt hơn người. . . .”

Hạ Tử Du vẫn yên lặng dọn đồ.

Đúng vậy, cô quyết định rời khỏi Đàm thị! !

Cô về công ty vốn không phải là bởi vì khuất phục uy hiếp của Trưởng phòng Lâm, mà vì không muốn để cho ba mẹ thất vọng nên phải giải quyết chuyện này bí mật.

Cô thật không ngờ cái tên đàn ông họ Đàm lại có thể phách lối như thế, thậm chí nói ra yêu cầu vô lý như vậy.

Nếu như giấu giếm chuyện này, cách duy nhất chính là làm người phụ nữ của anh ta, như vậy, cô tình nguyện tự nói hết chuyện này cho ba mẹ của mình.

Có lẽ ba mẹ sẽ cảm thấy thất vọng về cô, nhưng ít nhất cô có thể cảm thấy an tâm, cũng không cần phải chịu bất kỳ uy hiếp gì.

Hạ Tử Du ôm thùng giấy bước vào hành lang, đang muốn bấm cửa thang máy, thì lại gặp “chị Dư” ở cửa thang máy.

Trên hành lang chỉ có hai người bọn họ, chị Dư lên tiếng trước, “Hạ tiểu thư, tôi có thể nói hai câu với cô không?”

Hạ Tử Du đến nay vẫn chưa hiểu rõ thân phận của chị Dư, không khỏi do dự.

Chị Dư dường như nhìn ra được tâm tình của Hạ Tử Du, bình tĩnh nói, “Tôi là trợ lý riêng của tổng giám đốc, mấy năm nay tôi vẫn luôn xử lý một ít chuyện vặt trong công việc và cuộc sống của tổng giám đốc. . . .”

Vừa nghe thấy là thuộc hạ trung thành của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du liền lạnh lùng thốt ra, “Tôi nghĩ tôi và cô không có gì hay để nói.”

Chị Dư không ngăn cản động tác nhấn nút mở cửa thang máy của Hạ Tử Du, chỉ nói chậm rãi, “Trước tiên cô phải hiểu rõ, cô là người phụ nữ Trưởng phòng Lâm chủ động ‘tặng’ cho tổng giám đốc, tổng giám đốc cũng không bức bách cô làm gì. . . . Thứ hai, tổng giám đốc từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng mà, tổng giám đốc chưa bao giờ chủ động giữ lại một người phụ nữ nào, cô là người đầu tiên!”

Hạ Tử Du không vui nhũn mày, “Theo ý của cô là, được anh coi trọng, có phải tôi nên cảm thấy vinh hạnh hay không?”

Giọng của Chị Dư vẫn nhẹ nhàng từ tốn như trước, “Điều tôi muốn nói không phải ý này, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, cô có thể thử tìm hiểu tổng giám đốc thêm một chút, có lẽ, anh ấy không hề giống với tưởng tượng của cô.”

“Xin lỗi, tôi không muốn nói đến anh ta. Tôi đi trước!” Cửa thang máy mở ra, Hạ Tử Du không hề do dự đi vào thang máy.

Buổi tối.

Hạ Tử Du ôm gối ôm ngồi dựa trên giường, trong lòng có chút mất mát.

Không có ai biết, thật ra cô là một phụ nữ rất bảo thủ, cô vẫn cho rằng lần đầu tiên của mình nên dâng tặng cho người đàn ông cô yêu và cũng yêu cô, mặc dù cô chưa gặp được, nhưng cô vẫn luôn mong ngóng.

Nhưng mà, cô thật không ngờ rằng cô sẽ xảy ra quan hệ với một người đàn ông phẩm hạnh thấp kém như vậy.

Cô thừa nhận, ngoại hình của người đàn ông này không thể soi mói, nhưng cô không háo sắc đến mức thích người đàn ông như vậy, hơn nữa rõ ràng cô và người đàn ông đó không có bất kỳ phát triển nào, cho nên cô không thể chọc vào người đàn ông này.

Hiện tại, cách duy nhất giải quyết chuyện này chính là cô phải nói chuyện thẳng thắn với ba mẹ.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tử Du chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi mới đi tới phòng khách lầu một.

Cô còn chưa đến gần ghế sofa của ba mẹ, đã nghe thấy trên TV truyền đến tin tức.

“Căn cứ theo tin nhận được, thiên kim họ X giấu giếm gia đình đi vào công ty quốc tế hàng đầu, chỉ quyền rũ tổng giám đốc trẻ tuổi, hiện nay màn hình giám sát đã tìm được khách sạn, thân phận thật sự của thiên kim họ X sẽ được sáng tỏ nhanh chóng.” (anh này đều nhỏ, kg từ thủ đoạn)

Không chờ Hạ Tử Du từ trong sững sờ trở lại bình thường, ba mẹ cô đã căm ghét mà thảo luận sôi nổi về “Thiên kim họ X” này.

17. Chương 17 : Quyết Định Làm Người Phụ Nữ Của Anh

Hạ Tử Du sững sờ tại chỗ.

Bà Hạ nhìn thấy Hạ Tử Du trong lúc vô tình, vội vàng thân thiện gọi Hạ Tử Du đến bên cạnh bà.

Hạ Tử Du lúc này mới hoàn hồn, sắc mặt hơi tái nhợt, đến bên cạnh bà Hạ.

Bà Hạ kéo tay Hạ Tử Du, vô cùng thân mật nói, “Con gái bảo bối, con nhìn gia đình thiên kim nổi tiếng đang phát trên tivi này xem, không biết cha mẹ cô ấy giáo dục cô ấy như thế nào mà không hề có thái độ đúng mực, lại có thể đi làm phòng PR, còn quyến rũ ông chủ.”

Hạ Tử Du rũ tay xuống, yên lặng.

Bà Hạ tưởng thái độ của Hạ Tử Du là vì thân thể không thoải mái, liền vội vàng hỏi, “Làm sao vậy? Có phải sau khi đi làm trở thì gặp uất ức gì không?” Bà Hạ còn chưa biết Hạ Tử Du đã hoàn toàn thôi việc.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn bà Hạ, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Không phải, con chỉ cảm thấy trong người hơi khó chịu.”

“Làm sao lại thấy khó chịu vậy?” Ông bà Hạ nhất thời căng thẳng, bà Hạ vội vàng đi đến, “Mẹ gọi bác sĩ cho con.”

Hạ Tử Du vội vàng xoa tay, “Mẹ, đầu con chỉ hơi choáng váng, con không sao, con đi lên nghỉ ngơi là được.”

Bà Hạ gật đầu, “Vậy được rồi, con nhanh đi nghỉ đi!”

.

Trở lại phòng ngủ, Hạ Tử Du vô lực dựa vào cánh cửa, lẳng lặng suy tư.

Cô có thể biết trước, ba mẹ biết được cô đi làm ở phòng PR sẽ thất vọng thế nào.

Cô cho là cô đã chuẩn bị tâm tư đối mặt với ba mẹ, nhưng trong khoảnh khắc thật sự đã tới thì cô lại chợt mất dũng khí.

Tin tức trên ti vi thật rõ ràng cho thấy là có người lấy chuyện của cô để phê bình, nếu như thân phận của cô sáng tỏ, sẽ không thể nào lường được mức độ ảnh hưởng tới ba mẹ cô.

Đúng vậy, cô không thể không chú ý tới cảm nhận của ba mẹ.

Ít nhất, trước khi cô thăng tiến thành khẩn với ba mẹ bí mật mười năm, cô sẽ làm tất cả để ba mẹ cô vui vẻ, như vậy mới có thể bù đắp công ơn nuôi dưỡng của ba mẹ đối với cô nhiều năm nay.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Hạ Tử Du cầm điện thoại gọi vào một số.

Di động kết nối nhanh chóng, giọng nói của Trưởng phòng Lâm vang lên. “Tử Du, tôi biết ngay là cô sẽ gọi điện thoại cho tôi.”

Hạ Tử Du nói hồ hững, “Tin tức trên ti vi tôi đã xem, các người thắng rồi.”

Trưởng phòng Lâm cười nói, “Tôi cũng không có bản lĩnh phát tin tức trên truyền hình như vậy, nhưng đối với Tổng giám đốc Đàm mà nói, chuyện này cũng chỉ cần một câu nói. Tôi muốn nói cho cô biết, chuyện Tổng giám đốc Đàm quyết định vẫn chưa có người nào có thể ngăn cản, từ nay về sau cô hãy ngoan ngoãn ở lại bên cạnh Tổng giám đốc Đàm đi!”

Trong đầu Hạ Tử Du chợt xẹt qua một câu Đàm Dịch Khiêm đã nói.

“Từ nay về sau, cô phải tập làm quen với tính cách của tôi!”

Giờ khắc này cô mới biết được, những lời này của anh nói đúng là nguy hiểm đến cỡ nào.

Đúng vậy, người đàn ông cao cao tại thượng như thể anh ta thì có cái gì mà không chiếm được đâu! Quả thật như Trưởng phòng Lâm đã nói, không ai có thể làm trở ngại quyết định của anh, tính cách của anh chỉ có làm cho người khuất phục.

Hạ Tử Du trả lời bình tĩnh, “Tôi biết, nhưng mà tôi nói rồi, ta sẽ không bỏ qua cho người đã ‘hại’ tôi, Trưởng phòng Lâm, mong cô về sau tự giải quyết cho tốt.”

Lập tức cúp điện thoại, khuôn mặt Tử Du đã sớm không còn một chút máu.

18. Chương 18 : Phải Quen Đụng Chạm Với Anh!

Hạ Tử Du lại trở về Đàm thị lần nữa, lần này, cô lấy đồ của mình đi lên tầng lầu dành riêng cho tổng giám đốc luôn.

Ở ngoài cửa phòng tổng giám đốc, cô đụng phải chị Dư.

Chị Dư như thể biết cô sẽ trở về, không hỏi han gì nhiều, chỉ nhẹ giọng nói cho cô biết, “Tổng giám đốc ở bên trong.”

Hạ Tử Du ôm đồ riêng của mình để ở phòng thư ký bên cạnh, ngay sau đó gõ nhẹ lên cửa phòng.

“Vào đi! !” Giọng nam từ tính trầm thấp của Đàm Dịch Khiêm truyền đến.

Hạ Tử Du khẽ cắn môi, tiếp theo dùng tay mở cửa văn phòng tổng giám đốc ra.

Đàm Dịch Khiêm hình như không biết người đến là cô, đang nghiêm túc vùi đầu với văn kiện trước mặt.

Hạ Tử Du im lặng nhìn anh một giây, rồi lại không thể phủ nhận anh thật tuần tú.

“Ngồi kia đi, tôi sắp xong rồi, lát nữa chúng ta cùng đi ăn cơm.” Đàm Dịch Khiêm không ngẩng đầu lên, giọng nam dễ nghe lại vang lên nhẹ nhàng.

Hạ Tử Du hơi giật mình ngạc, bởi vì không nghĩ tới anh có thể biết người đến là cô.

Cô vẫn yên lặng, lẳng lặng ngồi ở trên ghế sofa bên cạnh.

Ước chừng hai mươi phút sau, anh đứng lên, thuận tay lấy áo khoác.

Cô đứng dậy theo, vẫn cực kỳ xa cách với đôi mắt của anh.

“Có đợi lâu không?” Anh cúi đầu nhẹ nhàng hỏi cô.

Cô giương mắt nhìn vào con người đen nhánh sâu không lường được của anh, nói lạnh nhạt, “Để đạt được mục đích, anh đều không từ thủ đoạn như vậy sao?”

Trên gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm không có chút biểu tình tức giận, anh cong khóe miệng, “Đây là điều kiện tất yếu để người kinh doanh có thể thành công!”

Hạ Tử Du thu lại ánh mắt từ trên gương mặt của anh, nói lạnh lùng, “Tôi có thể lựa chọn khuất phục, nhưng tôi cũng muốn anh đáp ứng tôi hai việc.”

“Nói.” Chữ nói ngắn gọn rõ ràng, thái độ của anh cao ngạo trước sau như một.

“Chuyện giữa chúng ta cần giữ bí mật.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu biểu lộ đồng ý, “Tôi bảo đảm cuộc sống sau này của cô nhất định sẽ hạnh phúc hơn bây giờ rất nhiều.”

Hạ Tử Du hoàn toàn không lòng dạ nào nghe Đàm Dịch Khiêm cam kết, tiếp tục đưa ra yêu cầu thứ hai, “Tôi muốn Trưởng phòng Lâm mất việc, vĩnh viễn không thể hoạt động ở giới quan hệ xã hội.”

Đàm Dịch Khiêm ngẩng nhìn Hạ Tử Du, tựa như không ngờ rằng Hạ Tử Du sẽ nói lên yêu cầu như thế. Xem ra, thực chất bên trong cô gái nhỏ này còn ẩn giấu một phần quật cường.

“Tôi đồng ý với cô!” Đàm Dịch Khiêm vẫn không hề do dự.

Hạ Tử Du gật đầu, “Cảm ơn.”

Cô đã biết chuyện Trưởng phòng Lâm được điều đi tới Mỹ, đúng vậy, đối với Trưởng phòng Lâm bị ổi lợi dụng cô như vậy, cô nhất định “Có thù phải trả”! ! Hồi còn nhỏ lúc ở trại trẻ mồ côi cô cũng đã học được, cô phải kiên cường mà đối diện tất cả.

Tay Đàm Dịch Khiêm thật tự nhiên đặt ở trên vai Hạ Tử Du, “Chúng ta đi thôi!”

Hạ Tử Du giây ra vì không quen đụng chạm với anh, thế nhưng tay anh ta đã lập tức ôm lấy eo cô.

Thân mình Hạ Tử Du cứng đờ trong nháy mắt, “Ặc.”

“Nếu như ngay cả đụng chạm cũng không thể chịu được, tối nay làm sao đến với tôi đây?”

19. Chương 19 : Bí Mật Thân Thế Của Cô

Đúng vậy, không có ai biết, thật ra cô không phải là con gái ruột của ông bà Hạ, cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi bị cha mẹ vứt bỏ ở trại trẻ mồ côi, cô hoàn toàn không xứng được có cuộc sống giàu sang thoải mái như hiện tại.

Thái độ mờ ám của Đàm Dịch Khiêm làm cho Hạ Tử Du đột nhiên nhớ lại đêm hôm đó.

Sự đau đớn không chịu nổi của đêm hôm đó, khiến cho cô vẫn không thể nào nảy sinh thiện cảm với Đàm Dịch Khiêm, cô gạt tay Đàm Dịch Khiêm đang ôm thắt lưng cô ra theo bản năng, bối rối nói, “Xin lỗi, tôi chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, xin cho tôi thời gian thêm một ngày. . . .”

Đàm Dịch Khiêm không thúc ép Hạ Tử Du, anh buông eo Hạ Tử Du ra, nhẹ nhàng gạt đầu, “Được.”

Một giây sau, Hạ Tử Du đã dùng tốc độ nhanh nhất xoay người chạy vào thang máy.

Đàm Dịch Khiêm nhìn dáng vẻ như thể chạy trốn của Hạ Tử Du, đôi mắt đen dài hẹp sâu thẳm khó dò từ từ híp chặt, lộ vẻ quỷ dị.

Lúc này, chị Dư từ đi ra từ chiếc thang máy khác, nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, chị Dư cúi đầu cung kính, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm quay người bước vào phòng làm việc, bóng dáng cao to đứng sừng sững ở trước cửa sổ, giọng nói nhẹ nhàng mới vừa này trở nên vô cùng lạnh nhạt, giọng nói trầm thấp vang lên tựa như từ trong hầm băng mùa đông lạnh lẽo, “Tra được chưa?”

“Đã có tin tức của Đường tiểu thư, nhưng mà” Chị Dư muốn nói lại thôi.

Đàm Dịch Khiêm ra lệnh lạnh lùng, “Nói.”

“Chúng tôi dựa vào tin tức của viện trưởng trại trẻ mồ côi tiết lộ, tìm được hai vợ chồng năm đó nhận nuôi Đường tiểu thư, nhưng mà hai vợ chồng kia nói rằng bọn họ nhận nuôi Đường tiểu thư đến năm thứ sáu thì Đường tiểu thư mất tích. Hiện nay, ngay cả hai vợ chồng này cũng không biết tung tích của Đường tiểu thư.” Chị Dư nói.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm hờ hững im lặng nhìn về phía trước, giọng nói khàn khàn bật ra, “Tiếp tục điều tra, dù Đường Hân có ở chân trời góc biển, tôi cũng phải tìm cho ra cô ấy.”

Chị Dư gạt đầu, “Vâng.”

-

Trở về Nhà họ Hạ, Hạ Tử Du nhốt mình ở trong phòng.

Lúc Hạ Tử Du đang còn suy tư, giọng nói của bà Hạ lại vang lên từ ngoài phòng.

Hạ Tử Du vội vàng đứng dậy mở cửa phòng, lúc này mới dùng một nụ cười điềm tĩnh để che giấu sắc mặt tái nhợt, gọi thân mật, “Mẹ.”

Bà Hạ đi vào phòng ngủ Hạ Tử Du, lo âu nói, “Tử Du, mẹ thấy con gần đây vừa về nhà là trốn vào trong phòng, có phải là có chuyện gì hay không à? Mẹ thật lo lắng cho con. . . .”

Hạ Tử Du dịu bà Hạ, nói lời an ủi, “Mẹ, con không sao. . . .”

Bà Hạ đau lòng nói, “Sắc mặt của con xem ra rất không tốt, nếu như thật sự quá mệt mỏi, thì đừng làm việc này nữa, mẹ nhìn thấy mà đau lòng. . . .”

Hạ Tử Du xua tay, “Mẹ, con không mệt, con rất thích công việc này. . . .”

Bà Hạ ngồi ở mép giường Hạ Tử Du, khẽ thở dài, “Đời này, cha mẹ nợ con rất nhiều. . . . Để con khi còn bé chịu khổ ở trại trẻ mồ côi. . . .”

Khi Bà Hạ nhắc tới trại trẻ mồ côi, thân thể Hạ Tử Du rõ ràng chấn động.

Bà Hạ cho rằng phản ứng của Hạ Tử Du là nhớ lại kỷ niệm không vui hồi nhỏ của ở trại trẻ mồ côi, vội vươn tay ôm lấy Hạ Tử Du đang lạnh như băng, vuốt nhẹ nhẹ đầy yêu thương, “Con gái, ba mẹ thật may mắn vì con còn có thể trở lại bên cạnh ba mẹ, mẹ thật sự rất thương con. . . .”

Không ai chú ý tới đôi mắt Hạ Tử Du đã nhuộm đỏ, nước mắt rưng rưng. Mỗi lần đối mặt với tình thương yêu của “Ba mẹ”, trong lòng Hạ Tử Du liền tràn đầy áy náy và tự trách. . . .

20. Chương 20 : Ba Giờ Sáng, Anh Bảo Cô Đi Qua Chỗ Anh! !

Hôm sau.

Hạ Tử Duyệt đến công ty như thường lệ.

Thay vì nói cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, không bằng nói cô đã không có lựa chọn, nhưng mà dù sao đi nữa, cô tuyệt đối không ở lại bên Đàm Dịch Khiêm quá lâu.

Hạ Tử Duyệt đi thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, lên đến tầng lầu.

Lấy tư cách là thư ký mới nhậm chức của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Duyệt đương nhiên phải đi gặp anh trước.

Hạ Tử Duyệt gõ nhẹ cửa phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, mới phát hiện ra Đàm Dịch Khiêm không có ở trong văn phòng, ngay lúc Hạ Tử Duyệt đang nghi ngờ, thì chị Dư đã đi ra từ trong thang máy.

Hạ Tử Duyệt nghe thấy tiếng thang máy, quay đầu nhìn lại. Thấy chị Dư, cô nhẹ nhàng gật đầu bày tỏ lễ phép.

Chị Dư bước đến trước mặt Hạ Tử Duyệt, giọng nói bình tĩnh trước sau như một, “Tối hôm qua tổng giám đốc đã bay tới Mỹ xử lý công việc của tổng bộ rồi. Mấy ngày nay tổng giám đốc không ở công ty, cô hãy làm quen cho tốt trách nhiệm thư ký nên làm đi!”

Hạ Tử Duyệt tròn mắt, “Cô nói tổng giám đốc đã đi tổng bộ ở Mỹ rồi?”

Chị Dư gật đầu, “Đúng vậy.”

Hạ Tử Duyệt hơi khó có thể tin, cô không nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm sẽ vì thỏa hiệp lựa chọn của cô mà ngày hôm sau rời đi.

Cô cho là, anh đã đạt được yêu cầu, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Chẳng qua, đối với cô mà nói là đây đúng là một tin tốt.

Hạ Tử Duyệt nhẹ nhàng thở ra, tâm trạng cũng không khỏi chuyển biến tốt, “Được, tôi sẽ làm quen công việc mới thật tốt.”

Chị Dư gật nhẹ đầu, ngay sau đó xoay người rời đi.

Một tuần lễ sau, có lẽ là không có sự tồn tại của Đàm Dịch Khiêm mà Hạ Tử Duyệt bắt đầu hết lòng tập trung với công việc.

Nếu không nhắc đến chuyện giữa cô và Đàm Dịch Khiêm, thật ra cô rất thích chức vụ thư ký tổng giám đốc này.

Trước đây ở phòng PR luôn có nhân vật lớn lớn nhỏ nhỏ cần ứng phó, hiện tại không cần phải đối mặt bất luận kẻ nào, mỗi ngày đều chỉ ngồi ở trong phòng thư ký giúp tổng giám đốc sửa sang lại văn kiện hồ sơ, công việc nhẹ nhàng mà thanh thản dễ chịu.

Chính bởi vì công việc thư ký này đã giúp cô hiểu thêm về Đàm Dịch Khiêm.

Cô xem qua rất nhiều tài liệu công ty, phát hiện tập đoàn Đàm thị có thể có ngày hôm nay đều toàn dựa vào năng lực kinh người và trí tuệ khôn lường của Đàm Dịch Khiêm, những quyết định sách lược của anh hầu như không bao giờ sai lầm. Thảo nào ai ai cũng ca ngợi anh là thiên tài trong giới kinh doanh.

Lúc trước, cô cũng từng tò mò về người đàn ông thần kỳ được mọi người đồn đại này. Nhưng, sau chuyện đêm hôm đó, cô hoàn toàn không còn chút tò mò gì về anh nữa, thậm chí cảm thấy người đàn ông vô sỉ quân là áo lụa như thế anh hoàn toàn không có khả năng có được thành tựu như vậy, mọi người chỉ nói quá lên mà thôi. Nhưng mà bây giờ xem ra, cô cũng chưa hiểu về anh ta lắm.

Có lẽ do ban ngày lật xem tài liệu của anh nhiều lần, mấy ngày này vào ban đêm, trước khi ngủ cô đều nghĩ đến anh.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là cô đã giảm bớt đi cảm giác căm ghét đối với anh ta. Bởi vì lúc nghĩ tới anh, cô đều cầu nguyện từ tận đáy lòng rằng anh ta hãy kéo dài thời gian trở về nước, như vậy cô mới có thể tiếp tục trải qua cuộc sống yên tĩnh thoải mái như bây giờ.

Vậy mà.

Tối nay, Hạ Tử Du nhận được một tin nhắn làm cho cô hoàn toàn về với hiện thực.

Ba giờ sáng, Hạ Tử Du đang ngủ mơ màng, một hồi chuông điện thoại đột ngột đã quấy rầy giấc ngủ cô.

Cô đang ngủ say sưa, chuông điện thoại di động khiến cô bừng dọc đang muốn tắt máy, lúc này, trên màn hình điện thoại chợt hiện lên một tin nhắn ——

Qua chỗ tôi, hai phút sau taxi sẽ đợi ngoài cửa nhà đón cô! Đàm Dịch Khiêm.

Một giây sau, Hạ Tử Du chấn động ngồi dậy, bừng tỉnh trong nháy mắt.

21. Chương 21 : Cường Đoạt

Hạ Tử Du thay một bộ quần áo đơn giản, lập tức đi tới cổng chính biệt thự.

Tài xế của Đàm Dịch Khiêm quả nhiên đã chờ ngoài cổng chính, nhìn thấy Hạ Tử Du, tài xế mở cửa xe cung kính nói, “Hạ tiểu thư, mời.”

Hạ Tử Du chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn phải lên xe.

Ba giờ sáng, Đàm Dịch Khiêm gọi cô đi qua chỗ anh, dụng ý của anh rất rõ ràng, nhưng lại không thể cự tuyệt.

Cô nhớ anh đã từng nói, cô phải tập làm quen với tính cách của anh! !

Có lẽ lúc này cô vẫn chưa thật sự hiểu rõ tính cách của anh, nhưng từ khi anh có thể dễ dàng lợi dụng tin tức truyền thông để uy hiếp với cô, cô liền hiểu được, người đàn ông này nguy hiểm như vậy, cô không thể chọc vào!

Xe từ từ lái vào bãi đậu xe khách sạn “Tứ Quý”, tài xế thân thiện mở cửa xe cho cô, dặn dò, “Hạ tiểu thư, tổng giám đốc vẫn ở phòng số 1618, cô đi lên đi!”

Hạ Tử Du lễ phép gật đầu với tài xế, lúc này mới đi vào thang máy.

Bên trong thang máy, Hạ Tử Du đưa tay ấn phím lầu mười sáu, trái tim lại đập thành thịch.

Nói thật, cho đến bây giờ, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với anh.

Không biết anh ta sẽ đối phó với cô như thế nào, trong lòng bất ổn khiến cô hết sức lo lắng không yên.

“Đình” một tiếng, thang máy khách sạn dừng lại ở tầng mười sáu.

Hai tay của Hạ Tử Du ra đầy mồ hôi bởi vì căng thẳng, cô bất an đi tới căn phòng duy nhất của tầng lầu, thân thể luôn luôn ở trạng thái căng cứng.

Đứng ở ngoài cửa phòng số 1618, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, mới đưa tay gõ nhẹ cửa phòng.

Cửa phòng cũng không đóng như lần trước, cô nâng tay cầm chốt cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Bên trong chỉ có một chiếc đèn thủy tinh xinh đẹp rực rỡ chiếu sáng khắp cả phòng, những nơi đèn thủy tinh xuyên qua phát ra ánh sáng lại kiều diễm mà lãng mạn.

Không chấp nhận được, Hạ Tử Du tìm kiếm bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm, đột nhiên hai cánh tay cứng cáp bao vây lấy cô từ phía sau.

Ngay lúc cô chưa kịp phản ứng, đôi môi ẩm ướt nóng bỏng của Đàm Dịch Khiêm đã ức hiếp cô.

“Ừm.”

Lúc này anh ta tuần tú rung động hơn khi nhìn anh ở khoảng cách xa, nếu như anh ta không xuất hiện chân thật trước mặt cô, cô quả thật không thể tin được trên thế giới này lại có một người đàn ông có khuôn mặt hoàn mỹ như thế. Hơn nữa, càng nhìn anh cô lại càng cảm thấy giữa họ có cảm giác quen thuộc khó hiểu, như thể anh có ma lực mê hoặc vô hình, dần dần hấp dẫn cô.

Không, cô tuyệt đối không thể có cảm giác quen thuộc với anh ta như vậy.

Điều chỉnh lại suy nghĩ, cô muốn ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ra cánh tay to lớn của anh ta đã vững vàng chiếm giữ eo của cô từ lâu.

Cô dịch cánh tay của anh ra, tiếp theo rón ra rón rén nhảy xuống giường, nhanh chóng nhặt quần áo nằm dưới sàn nhà lên, chạy vào phòng tắm.

-

Tối hôm qua cô cũng đã dặn dò người giúp việc giữ bí mật về hành tung giúp cô, nên ông bà Hạ cũng không biết chuyện cô rời đi lúc nửa đêm.

Vì vậy, sau khi Hạ Tử Du rời khỏi khách sạn, cô không trở về Nhà họ Hạ, mà đi thẳng đến công ty.

Thật may là bây giờ cô làm việc ở tầng lầu dành riêng cho tổng giám đốc, cô đến muộn cũng không làm cho đồng nghiệp chú ý.

Trở lại chỗ ngồi trong phòng thư ký, cô còn chưa ngồi vào chỗ của mình, chuông điện thoại di động lại đột ngột vang lên.

Trên màn hình hiện ra dãy số điện thoại chỉ cần nhìn thoán qua cũng thấy ấn tượng. Đây là dãy số đêm qua, lòng cô không khỏi hoảng loạn, rồi lại không thể không nhấn nút trả lời.

Cô đưa điện thoại di động gần sát bên tai, nhỏ giọng, “A lô.”

“Ai cho phép cô đi? Quay lại! ! !” Hình như anh ta hơi tức giận, hai chữ cuối cùng kia gần như là dùng giọng điệu ra lệnh.

“Tôi.” Hạ Tử Du vừa định trả lời, Đàm Dịch Khiêm đã cắt ngang điện thoại.

Kết thúc cuộc nói chuyện, tiếng tút tút bắt đầu truyền vào tai Hạ Tử Du. Hạ Tử Du cắt điện thoại di động đi, tức giận cắn môi dưới.

Cô không trở lại thì sao?

Chẳng lẽ đồng ý yêu cầu vô sỉ của anh ta, rồi sau này cứ phải bị anh tùy ý định đoạt vô điều kiện sao?

Hạ Tử Du càng nghĩ càng tức, cuối cùng dứt khoát thu dọn đồ đạc rời khỏi công ty.

Ra khỏi công ty, Hạ Tử Du đi dạo trên đường phố ồn ào náo nhiệt ròng rã ba giờ, cho đến khi cô hết tức giận mới chuẩn bị về công ty.

Nhưng mà, vào lúc này, cô lại nhận được một cuộc điện thoại của bà Hạ gọi tới.

23. Chương 23 : Hạ Thị Gặp Nguy Cơ!

Nhận được điện thoại của bà Hạ, Hạ Tử Du trở về nhà ngay lập tức.

Cô vừa vào cửa nhà đã thấy bà Hạ lo âu đi tới đi lui trong phòng khách rộng lớn.

Hạ Tử Du nhanh chóng bước đến bên cạnh bà Hạ, “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bà Hạ bất lực nắm lấy tay Hạ Tử Du, đôi mắt rưng rưng, nói nghẹn ngào, “Ba con bị cảnh sát dẫn đi rồi.”

Hạ Tử Du hoảng sợ thốt lên, “Tại sao có thể như vậy?”

Bà Hạ nói nghen ngào, “Nguyên nhân cụ thể mẹ cũng không rõ lắm, chỉ biết là có liên quan đến hạng mục công ty. Bây giờ con lập tức tới đồn cảnh sát gặp ba con, mẹ gọi điện thoại hỏi thăm bạn bè của ba con xem đã xảy ra chuyện gì!”

“Dạ, con sẽ đi ngay bây giờ! Mẹ, mẹ cũng đừng quá lo lắng!” Hạ Tử Du lập tức xoay người rời đi.

Đồn cảnh sát.

Hạ Tử Du gặp ông Hạ trong phòng an ninh.

Trong nháy mắt ông Hạ có vẻ tiêu tụy hơn nhiều nhiều, vẫn cứ cúi đầu.

Hạ Tử Du vội hỏi thăm ông Hạ, “Ba, ba nói cho con biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ông Hạ vô lực lắc đầu, tự trách nói, “Ba trách ba quá tin tưởng bạn bè, cho nên mới hại ‘Hạ thị’, ba thật là đần độn.”

Hạ Tử Du nhẹ giọng an ủi ông Hạ, “Ba, ba trước tiên đừng lo lắng, chuyện nhất định có cách giải quyết, ba kể ngọn nguồn câu chuyện cho con biết đi ạ.”

Ông Hạ vẫn xua tay, ngay sau đó nhẹ nhàng nói ra.

Thì ra một năm trước, ông Hạ được người bạn cực kỳ thân thiết là Trần An giới thiệu cho ông một hạng mục xây dựng thành phố

Hạng mục này có lợi nhuận không nhỏ, có thể mang đến cho Hạ thị lợi nhuận xưa nay chưa từng có. Tuy ở thành phố Y Hạ thị cũng có vốn liếng tốt, nhưng muốn nắm bắt hạng mục này cũng là có lòng mà không có sức.

Trần An là tổng giám đốc của tập đoàn “Ích An” vang danh quốc tế, ông ta đề nghị hợp tác với ông Hạ, hai người cùng đoạt lấy hạng mục này.

Ông Hạ vốn cự tuyệt Trần An, suy cho cùng, Hạ thị mặc dù có thể hợp tác với “Ích An” nhưng Hạ thị vẫn không đủ vốn lưu động để cạnh tranh đấu thầu hạng mục này với phía chính phủ.

Lúc này Trần An cam kết sẽ cấp vốn lưu động đầy đủ cho ông Hạ, đợi sau một năm hạng mục thành công thu được lợi nhuận rồi hoàn trả lại.

Ông Hạ thấy Trần An là bạn chí cốt nhiều năm, lúc này mới đồng ý bắt tay vào hạng mục này, hơn nữa ký giấy nợ cam kết một năm sau sẽ hoàn trả khoản nợ.

Sau đó tất cả tiến triển rất thuận lợi. Nào ngờ, ngay tại hôm nay, hạng mục “Ích An” và Hạ thị hợp tác lại bị chính phủ hạ lệnh đình chỉ do toàn bộ vật liệu xây dựng không phù hợp với an toàn và bảo vệ môi trường.

Chuyện này vốn không ép ông Hạ tới bước đường cùng, dù cho xảy ra vấn đề trong khâu an toàn và bảo vệ môi trường, họ vẫn có thể xây dựng lần nữa. Nhưng mà lúc này “Ích An” lại đột nhiên rút vốn lưu động hỗ trợ Hạ thị, đồng thời muốn ông Hạ phải thanh toán hết khoản nợ, hiện nay đã đến kỳ hạn một năm.

Bởi vì ông Hạ không thể hoàn lại khoản nợ, cho nên mới bị đồn cảnh sát tạm giữ!

Cho đến lúc này ông Hạ vẫn không hiểu vì sao Trần An lại bất nghĩa hãm hại ông.

Hôm nay, Hạ thị chẳng những không có đủ tiền vốn để tiếp tục tiến hành hạng mục này, nếu như ông Hạ vẫn không hoàn trả khoản nợ, Hạ thị sẽ phải phá sản để trả nợ.

24. Chương 24 : Tổng Giám Đốc Đã Không Còn Hứng Thú Với Cô!!

Sau khi trở về, Hạ Tử Du đã nói lại mọi chuyện với bà Hạ.

“Làm sao bây giờ?” Bà Hạ đã gấp đến độ không có chủ kiến. “Chúng ta có phải nên đi gặp Trần An, hỏi xem còn có cách gì cứu vãn hay không?”

“Con nghĩ không cần gặp Trần An đâu, ông ta chắc hẳn muốn hãm hại ba nên sẽ không bỏ qua cho ba” Hạ Tử Du bất đắc dĩ nói ra.

Từ lời ông Hạ, Hạ Tử Du biết được trước đây hạng mục đều do Trần An phụ trách, hôm nay hạng mục xảy ra vấn đề, Trần An cũng không quan tâm tới tồn thất của hạng mục, lại còn ép ông Hạ phải trả nợ, rất rõ ràng mục đích của Trần An chính là dồn ép ông Hạ đến bước đường cùng.

“Tử Du, con nói phải làm sao bây giờ? Nếu như ba con gặp chuyện không may, mẹ cũng không sống được. . . .” Bà Hạ hoang mang lo sợ, nước mắt đã tuôn trào từ lâu.

“Mẹ, mẹ đừng lo, tất cả đều có thể giải quyết, ba sẽ không có việc gì.” Hạ Tử Du cực lực an ủi bà Hạ.

Ba ngày sau, Hạ Tử Du không trở về Đàm thị, khoảng thời gian này Đàm Dịch Khiêm cũng không gọi điện thoại quấy rầy cô, nhưng mà chuyện ông Hạ lại càng ngày càng cấp bách.

Nếu trong một tuần, ông Hạ không thể hoàn trả khoản nợ cho Trần An, Trần An sẽ dùng thân phận chủ nợ để ép Hạ thị phải phá sản để hoàn lại khoản nợ.

Hạ thị là tâm huyết mấy đời của nhà họ Hạ, ông Hạ hoàn toàn không muốn để Hạ thị phá sản, nhưng nếu như Hạ thị không phá sản, ông Hạ sẽ phải vào nhà giam.

Hạ Tử Du bôn ba suốt một tuần lễ, tìm tất cả bạn bè đã từng có giao tình với ông Hạ, thế nhưng, không có một ai đồng ý giúp đỡ ông Hạ.

Hạ Tử Du hiểu được dệt hoa trên gấm thì dễ nhưng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì khó. Nếu như ông Hạ dùng tin tưởng bạn bè quá như vậy, cũng sẽ không lâm vào cục diện hôm nay.

Cả ngày, Bà Hạ dùng nước mắt rửa mặt, Hạ Tử Du rất khó chịu.

“Vậy phải làm sao bây giờ. Tử Du. Mẹ rất lo lắng cho Nhà họ Hạ chúng ta sẽ kết thúc như vậy. Ba con không trở lại, hai mẹ con chúng ta phải làm sao đây?” Bà Hạ ngồi trên ghế sofa, lại khóc lóc nức nở.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng ôm vai bà Hạ, đôi mắt cũng ửng hồng theo, “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ không để chuyện gì xảy ra với ba, mẹ phải tin tưởng con!”

Bà Hạ mệt mỏi dựa vào Hạ Tử Du, tâm trạng vẫn sa sút.

.

Buổi tối, Hạ Tử Du tựa vào đầu giường, trong lòng vô cùng lo âu.

Ông bà Hạ có công ơn nuôi dưỡng cô, bất kể thế nào, cô tuyệt đối không thể để nhà họ Hạ lâm vào cục diện như hiện nay.

Nhưng mà cô có thể làm gì để giúp nhà họ Hạ vượt qua đợt nguy nan này đây?

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Hạ Tử Du cũng nhắc điện thoại lên, ấn dãy số quen thuộc không lưu trên điện thoại di động.

Đúng vậy, cô phải gọi cho Đàm Dịch Khiêm!

Cô nghĩ đến người duy nhất có thể trợ giúp nhà họ Hạ chỉ có Đàm Dịch Khiêm. Đối với Đàm Dịch Khiêm mà nói thì đây chỉ là một việc rất đơn giản.

Hạ Tử Du không nghĩ tới lại không thể nào kết nối được với điện thoại của Đàm Dịch Khiêm.

Trần trọc không yên cả đêm, sáng sớm hôm sau Hạ Tử Du liền tới Đàm thị.

Hạ Tử Du không nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm trong phòng tổng giám đốc, nhưng lại nhìn thấy chị Dư đang thu dọn đồ của cô trong phòng thư ký.

Hạ Tử Du không rõ nguyên do mà hỏi chị Dư, “Đây là.”

Chị Dư bình tĩnh ngẩng đầu lên, giải thích, “Sẽ có thư ký mới tiếp nhận công việc của cô, ngày mai cô không cần đến ‘Đàm thị’ nữa.”

Hạ Tử Du hoảng hốt, “Vì sao lại như vậy?”

Chị Dư nói chậm rãi, “Chuyện này nghĩa là tổng giám đốc không còn hứng thú với cô nữa!!”

25. Chương 25 : Không Gặp Được Anh

Vốn dĩ đây là một tin cực tốt với Hạ Tử Du, nhưng vào lúc này, Hạ Tử Du lại không thể mừng nổi.

Hạ Tử Du sững sờ, một hồi lâu không nói gì.

Sau khi chị Dư dọn dẹp đồ dùng cá nhân của Hạ Tử Du, sau đó nói với Hạ Tử Du, “Cô có thể tới thẳng phòng tài vụ thanh toán tiền lương.” Dứt lời, chị Dư không trao đổi gì với Hạ Tử Du nữa, xoay người rời đi.

“À, chị Dư.”

Đúng lúc chị Dư xoay người, Hạ Tử Du lên tiếng.

Chị Dư dừng chân, quay đầu hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Hạ Tử Du do dự, vẫn cố lấy dũng khí nói ra, “Cô có thể nói cho tôi biết tổng giám đốc ở đâu không?” Cô biết, chỉ cần cô mở miệng chính là khước từ tự do của cô.

Chị Dư nói lạnh nhạt, “Xin lỗi, cô đã không còn là thư ký tổng giám đốc nữa, cô không có quyền được hỏi hành tung của tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du yên lặng, chị Dư bỏ đi luôn.

Sau khi chị Dư rời đi, Hạ Tử Du vẫn im lặng, rất lâu sau đó cô mới rời khỏi Đàm thị.

Cô thật không ngờ vào đúng lúc này Đàm Dịch Khiêm lại có thể buông qua cô dễ dàng như vậy.

Nhưng mà tại sao lại vào đúng lúc này?

Ba cô vẫn còn chờ cô trong đồn cảnh sát, cô phải nhanh chóng nghĩ ra cách, nếu không, Hạ thị sẽ gặp nguy.

Không suy nghĩ quá nhiều, gần đến buổi chiều, Hạ Tử Du tới khách sạn “Tứ Quý” nơi Đàm Dịch Khiêm ngủ lại.

Bởi vì không có chìa khóa, Hạ Tử Du quyết định chờ anh ta trước cửa phòng 1618.

Cô đợi anh ta ở cửa phòng cả đêm, nhưng không thấy bóng dáng của anh đâu.

Hai ngày sau, mỗi đêm cô đều chờ đợi ở khách sạn, thế nhưng anh ta vẫn không xuất hiện.

Sáng sớm ngày thứ ba, cô lại tới Đàm thị một chuyến, nhưng mà hôm nay, bởi vì cô còn là nhân viên Đàm thị nên bị an ninh Đàm thị chặn lại ngoài cổng chính.

Một ngày nữa Hạ thị sẽ phải tiến hành phá sản, Hạ Tử Du không còn cách nào nữa. Cuối cùng cô không thể không đến cửa ra vào bãi đậu xe Đàm thị chờ anh.

Gần tới buổi trưa, cô nhìn thấy một chiếc Bentley lịch sự tao nhã, có giá trị xa xỉ số lượng sản xuất giới hạn, lại khiêm tốn từ bên trong bãi đỗ xe lái ra chậm rãi.

Cô biết chiếc xe này là của Đàm Dịch Khiêm, bởi vì đêm đó tài xế đã lái chiếc xe này tới đón cô.

Trong nháy mắt cô lao ra chắn trước mũi xe, may mà tốc độ xe cũng không nhanh, tài xế lạnh lẽo đạp thắng xe.

Tài xế liếc mắt nhìn Hạ Tử Du ở phía trước, cung kính nói với Đàm Dịch Khiêm ở phía sau, “Tổng giám đốc Đàm, là Hạ tiểu thư!!”

Hạ Tử Du đã vọt tới bên cạnh xe, vỗ nhẹ vào cửa kính. Bởi vì cửa sổ xe được làm bằng kính màu đen, nên chỉ có thể nhìn từ trong ra ngoài. Cho nên Hạ Tử Du hoàn toàn không thể thấy tình hình trong xe.

Ánh mắt âm u lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm lướt qua khuôn mặt vô cùng lo lắng của Hạ Tử Du, môi mỏng nói lời lạnh nhạt, “Lái xe.”

Tài xế nhẹ gạt đầu, ngay sau đó ấn kèn ý bảo Hạ Tử Du tránh ra, lúc này mới bắt đầu khởi động máy.

Có lẽ không ngờ rằng xe lại có thể tiếp tục lái đi, bàn tay vỗ lên cửa sổ của Hạ Tử Du bị xước do chiếc xe chạy đi.

Cuối cùng, Hạ Tử Du chỉ có thể trở mắt nhìn xe rời đi.

26. Chương 26 : Nhắm Mắt, Ôm Lấy Anh Từ Đằng Sau!

Hạ Tử Du bắt lực rời khỏi bãi đậu xe, về mặt cô đơn.

Lúc đang đợi taxi, Hạ Tử Du lại gặp được chị Dư vừa mới tan ca.

Ánh mắt chị Dư xẹt qua người Hạ Tử Du, vẻ mặt lạnh lùng dường như cũng không muốn nói gì với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vẫn kiên trì đến gần chị Dư, nhẹ nhàng từ tốn mở miệng, “Chị Dư, tôi biết chị không muốn gặp tôi, nhưng mà tôi thật sự rất cần nói chuyện với Đàm Dịch Khiêm. Hy vọng chị có thể giúp tôi gặp anh ấy.”

Về mặt chị Dư lạnh lùng, vẫn không mở miệng.

Hạ Tử Du cắn môi, giọng nói khẩn cầu, “Xin chị giúp tôi!”

Có lẽ giọng nói Hạ Tử Du khàn khàn để lộ tâm trạng lúc này của cô, rốt cuộc chị Dư cũng liếc mắt nhìn Hạ Tử Du. “Đối với thứ mình cảm thấy hứng thú đàn ông sẽ không từ mọi thủ đoạn nào, nhưng mà tất cả đều chỉ xảy ra khi người đàn ông có tính nhẫn nại.”

Hạ Tử Du nói thật lòng, “Tôi không hiểu.”

Chị Dư nghiêm mặt nói, “Tôi còn nhớ tôi đã từng nói với cô, cô là người phụ nữ đầu tiên tổng giám đốc muốn giữ ở bên cạnh, nhưng cô lại không nắm bắt lấy.”

“Tôi không biết tại sao mọi chuyện lại thành như vậy.” Hạ Tử Du biết chị Dư hiểu lầm nguyên nhân cô muốn gặp lại Đàm Dịch Khiêm, nhưng trước mắt cô không cần phải so đo những chuyện này, có thể mau sớm gặp được Đàm Dịch Khiêm mới là quan trọng nhất.

Chị Dư nói ra nguyên nhân, “Tôi tưởng rằng cô là một cô gái thông minh, cô nên hiểu rõ tính tình của tổng giám đốc Tổng giám đốc thích phụ nữ dịu dàng và ngoan ngoãn nghe lời, chứ không phải nhóc con bốc đồng và cáu kỉnh.”

Bốc đồng và cáu kỉnh?

Hạ Tử Du đột nhiên nhớ lại chuyện sáng sớm hôm đó anh gọi điện bảo cô trở về khách sạn.

Thật sự là cô đã không trở về khách sạn để tỏ rõ sự tức giận, chẳng lẽ cũng bởi vì một chuyện nhỏ như vậy mà anh ta đã tức giận?

Một giây này, giọng nói mạnh mẽ mà bình thản nhưng ẩn chứa nguy hiểm của Đàm Dịch Khiêm lại vang lên trong đầu Hạ Tử Du. Cô phải làm quen với tính cách của tôi.

Đúng vậy, cô đã quên mất. Cô hoàn toàn không thể đắc tội với anh!

“Tổng giám đốc chịu để ý đến cô, coi như đã là vận may của cô rồi. Nếu như cô thật sự còn muốn trở lại bên tổng giám đốc, tôi chỉ nhắc nhở cô, phải học cách ngoan ngoãn nghe lời!” Chị Dư ngừng lại rồi nói tiếp, “Được rồi, tôi phải đi trước đây. Muốn gặp tổng giám đốc, vậy thì hãy chờ ở khách sạn Tứ Quý, tối nay tổng giám đốc sẽ ngủ lại khách sạn.”

Chín giờ tối, Hạ Tử Du lại đứng chờ ở cửa phòng số 1618 của khách sạn “Tứ Quý”.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, giơ tay gõ nhẹ lên cửa phòng.

Trong phòng không truyền tới bất kỳ phản ứng nào, Hạ Tử Du chỉ sợ Đàm Dịch Khiêm không có ở trong phòng, thử đưa tay vặn chốt cửa, “lạch cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Hạ Tử Du đi vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trong phòng cũng không có bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm, nhưng hơi thở nam tính thoang thoảng thuộc về Đàm Dịch Khiêm. Lúc Hạ Tử Du đang nghỉ ngơi, bên trong phòng tắm bắt đầu truyền đến tiếng nước chảy rào rào.

Hiển nhiên, Đàm Dịch Khiêm đang tắm!

Hạ Tử Du chậm rãi bước đến bên cạnh cửa phòng tắm, lẳng lặng chờ anh ra ngoài.

Mấy phút sau, tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, Đàm Dịch Khiêm chỉ quần một cái khăn tắm đi ra từ phòng tắm.

Hạ Tử Du không cho phép mình có chút do dự nào, nhắm mắt, vươn tay ôm chặt thắt lưng trần trụi cường tráng của Đàm Dịch Khiêm từ phía sau, gò má dán lên tấm lưng có dính nước của anh, nhỏ giọng thốt lên, “Dịch Khiêm, xin lỗi.”

27. Chương 27 : Học Cách Phụ Thuộc

Đàm Dịch Khiêm cũng không có phản ứng gì nhiều.

Hạ Tử Du ôm Đàm Dịch Khiêm thật chặt, giọng nói khàn khàn, “Xin lỗi, tôi sai rồi. Về sau tôi sẽ không bao giờ không nghe lời anh nữa!”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, con ngươi đen trầm tĩnh thâm sâu dừng lại ở khuôn mặt tinh xảo mà mệt mỏi của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du từ từ buông Đàm Dịch Khiêm ra, nâng tay lên vươn về phía ánh mắt u ám của Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng khẩn cầu, “Xin anh đừng bỏ mặc tôi.”

Tròng mắt đen thâm sâu không lường được của Đàm Dịch Khiêm khẽ híp thành một đường ngang, ánh mắt ngang tàn quan sát Hạ Tử Du, môi mỏng mở ra, “Tôi cho rằng Hạ Tử Du mà tôi biết không phải như bây giờ.”

Hạ Tử Du yên lặng nhìn Đàm Dịch Khiêm, nói ra sự thật, “Tôi biết rõ ở trước mặt anh tôi hoàn toàn không có cách nào mà thể hiện một chút thông minh.” Không có lời dư thừa, Hạ Tử Du nói thẳng, “Sở dĩ tôi đến đây là bởi vì tôi cần anh giúp đỡ!”

“Hử?” Đàm Dịch Khiêm cảm thấy hứng thú nhếch khóe môi.

Hạ Tử Du nói chậm rãi, “Ba tôi bị bạn bè hãm hại vào tù, tôi cần một số tiền lớn.”

Đàm Dịch Khiêm buồn cười cong khóe miệng lên, “Cô dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ giúp cô?”

Hạ Tử Du nói bình tĩnh, “Dựa vào việc anh vẫn cảm thấy hứng thú với tôi!” Đúng vậy, cô muốn dùng chính mình để giao dịch.

Đàm Dịch Khiêm ung dung nhìn Hạ Tử Du, đôi mắt đen vẫn hiện vẻ khó có thể phỏng đoán như cũ.

Hạ Tử Du không hề do dự nhón chân lên, chủ động hôn lên cánh môi mỏng lạnh lẽo của anh.

Đàm Dịch Khiêm không có bất kỳ động tác đáp lại.

Lần đầu tiên Hạ Tử Du chủ động hôn một người đàn ông, cô hoàn toàn không biết làm thế nào để khiêu khích điểm mấu chốt của dự vọng người đàn ông, chỉ có thể hôn vụng về, trong đầu tưởng tượng đáng về anh hôn cô đêm đó.

Vậy mà sau mấy giây, cô vẫn không có được phản ứng của anh, môi cô thậm chí khô khốc đến mức không thể nào tiếp tục nụ hôn này nữa.

Cuối cùng, cô từ từ thả mũi chân xuống, lặng lẽ buông tay ra.

Giây phút này, cô cảm thấy bản thân rất bối rối, lại có thể có ý định bán đứng thể xác của mình, nhưng cô không thể lựa chọn lùi bước, bởi vì cô nợ “Ba mẹ” cô quá nhiều.

Nhưng mà, cuối cùng cô cũng không thể nghĩ ra được cách giúp đỡ ba mẹ.

Có lẽ, như thể lời chị Dư nói, cô đánh giá cao tính nhẫn nại của một người đàn ông đối với một người phụ nữ, nếu như cô tiếp tục miễn cưỡng, kết quả cũng chỉ sẽ tổn công vô ích.

“Xin lỗi, quấy rầy anh rồi.” Hít một hơi thật sâu, Hạ Tử Du không dám nhìn Đàm Dịch Khiêm thêm nữa, xoay người, lựa chọn lặng lẽ rời đi.

Nhưng, ngay lúc Hạ Tử Du sắp bước ra cửa, giọng nói của Đàm Dịch Khiêm vang lên mang theo vẻ tức cười lại xấu xa, “Dù dễ tôi xong liền bỏ đi như vậy sao?”

Thân hình Hạ Tử Du đột nhiên chấn động, bước chân dừng lại.

Giây lát tiếp theo, hơi thở nam tính thoang thoảng của Đàm Dịch Khiêm đã bao vây Hạ Tử Du, anh bồng cô lên.

Cô bị ném mạnh lên chiếc giường lớn mềm mại, không cho cô bất kỳ không gian nghỉ ngơi nào, thân thể của anh đã đổ ập lên.

.

Đêm nay, cô học được cách để phụ thuộc vào anh, làm sao để thừa nhận hoan ái dưới thân thể anh.

Cũng bắt đầu từ đêm nay, Hạ Tử Du cô rốt cuộc không thể xem nhẹ người đàn ông cao quý vô duyên vô cớ xông vào thế giới của cô.

28. Chương 28 : Bán Mình, Giao Dịch Thành Công

Sắc trời dần sáng, Hạ Tử Du chậm rãi mở mắt ra.

Cô cảm thấy toàn thân rã rời, không có mấy may sức lực.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, tay cô chẳng biết từ bao giờ đã ôm anh tự nhiên như vậy.

Nhớ tới việc hôm nay Hạ thị sẽ phải tiến hành phá sản, cô khẽ đẩy hông anh, “Dịch Khiêm, Dịch Khiêm.”

“Ừm.” Đàm Dịch Khiêm mơ hồ đáp lại cô một tiếng, vươn tay ôm lấy cô kéo vào lòng lần nữa.

“A.” Cô giãy giụa khỏi cái ôm của anh, quần lấy chăn ngồi dậy, tiếp tục khẽ gọi anh, “Dịch Khiêm.”

“Đừng ầm ĩ, ngủ đi!!” Trong giấc ngủ anh vẫn bá đạo như cũ, cánh tay mạnh mẽ lại kéo cô vào trong chăn.

“A!” Hạ Tử Du ngã xuống giường lớn, tay anh lại không khách khí ôm cô kéo vào lòng.

Đối mặt với cơn ngủ say của anh, Hạ Tử Du khẽ nhú mày, tiếp tục nhẫn nại gọi anh, “Dịch Khiêm.” Cô phải gọi anh dậy, nếu không, Hạ thị sẽ gặp nguy.

Đàm Dịch Khiêm vẫn không tỉnh dậy, bàn tay lo lớn giam giữ cô thật chặt.

Ngay lúc Hạ Tử Du vô cùng sốt ruột, tiếng chuông điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

Cô cài nhạc chuông riêng cho số điện thoại của ba mẹ, cho nên cô hiểu rõ đây là điện thoại mẹ gọi tới. Cô nhẹ nhàng xê dịch cơ thể, đưa tay cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhanh chóng ấn nút trả lời. Trong điện thoại quả nhiên là giọng nói của bà Hạ, “Tử Du.”

“Mẹ!!”

“Ba con đã trở về rồi, nghe ba con nói, là một người bạn của con hoàn trả khoản tiền kia cho ba, còn nộp tiền bảo lãnh cho ba con ra ngoài.” Giọng nói bà Hạ đã không còn vẻ sầu lo như trước.

“Cái gì?” Hạ Tử Du khó có thể tin, “Mẹ nói ba đã về rồi?”

“Đúng vậy, sao thế, con phải biết chứ? Là một người họ Đàm bạn của con giúp đỡ ba con.” Bà Hạ nghi ngờ.

“À.”

.

Chậm rãi cúp điện thoại, Hạ Tử Du mãi vẫn chưa phản ứng lại được.

Vài giây sau, Hạ Tử Du quay đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh chăm chú.

Người bạn họ Đàm trong miệng mẹ, rõ ràng là chỉ anh.

Anh có thể làm được những chuyện này cô cũng không thấy kỳ lạ, cô chỉ tò mò rốt cuộc anh giải quyết xong những chuyện này cho cô từ lúc nào. Dù sao cô cũng chưa nói rõ chân tướng mọi việc với anh, hơn nữa đêm qua.

Có lẽ do mấy ngày lo lắng liên tiếp nay đã được thư giãn, Hạ Tử Du không biết ngủ thiếp trong lòng Đàm Dịch Khiêm từ lúc nào, đến khi Hạ Tử Du tỉnh lại lần nữa, Đàm Dịch Khiêm đã đứng trước cửa sổ phòng sửa sang lại áo sơ mi cùng cà vạt.

Người Hạ Tử Du không mảnh vải, không thể làm gì khác hơn là níu chặt chăn, hé mắt nhìn anh.

“Tỉnh rồi?” Anh chỉ nhìn gương mặt mà có thể biết được động tĩnh của cô.

Cô khẽ lên tiếng, “Dạ.”

Anh thắt cà vạt xong, tiếp theo ngồi ở cạnh mép giường nhìn cô, “Hãy ngủ một giấc, buổi chiều tôi đến đón cô đi ăn.”

Cho dù là giao dịch, cô vẫn phải cảm ơn anh, “À. Chuyện ba tôi, cảm ơn anh.”

“Nhớ uống thuốc.” Anh không muốn nói nhiều về chuyện này, chỉ dặn dò cô chuyện khác, ngay sau đó đứng dậy.

Cô dĩ nhiên hiểu anh ám chỉ uống thuốc là thuốc gì.

Nhưng mà, khi cô nhìn bóng lưng anh rời đi thì đáy lòng cô lại có cảm giác không nói nên lời.

29. Chương 29 : Anh Nhắc Nhở Cô Là Tham Muốn Chiếm Hữu Của Anh. . .

Bà Hạ hưng phấn lôi kéo Hạ Tử Du, cười hì hì nói, “Tử Du, ai đưa con về thế? Có phải người bạn họ Đàm của con hay không?”

Gần tối, anh đến khách sạn đón cô ra ngoài dùng cơm.

Cô thật sự không ngờ anh lại là người đàn ông lịch thiệp như vậy, anh chủ động kéo ghế giúp cô, rồi lại cắt hết bát tét cho cô.

Anh và cô như thể một đôi tình nhân ân ái xứng đôi, bồi bàn nhà hàng không khỏi nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ.

Dù sao cũng không phải tình nhân thật sự, lần đầu tiên hẹn hò với anh ở nơi công cộng như vậy, cô thấy không quen lắm, đành phải yên lặng vùi đầu thưởng thức món ăn.

Anh cũng không lên tiếng, chỉ dùng cơm ưu nhã.

Cô nhướng mắt lên liếc nhìn anh, mới phát hiện vài ánh mắt si mê của nữ phục vụ đã tụ tập trên người anh.
.....

Đúng vậy, anh thật sự rất điển trai, mặc dù chỉ là động tác dùng cơm đơn giản, từng động tác lại tỏa ra魅力 riêng biệt thuộc về anh.
.....

Bầu không khí lúc dùng cơm cực kỳ yên tĩnh, họ rất ăn ý mà cùng yên lặng, cho đến khi kết thúc bữa cơm.

Ngoài cửa lớn nhà hàng, tài xế đã mở cửa xe cho họ.

Anh ôm eo cô rất tự nhiên, “Lên xe đi!”

Cô chần chừ dậm chân tại chỗ, trong lòng do dự. Nói thật, sau đêm qua, cô biết cô đã nợ anh, sau này, trừ phi anh cảm ghét cô, nếu không, dù cho cô ở bên cạnh anh mãi mãi, cô cũng không thể nào trả hết công ơn giúp đỡ nhà họ Hạ của anh, nhưng mà bây giờ cô rất muốn về nhà một chuyến. Dù sao, cô vẫn chưa nhìn thấy ba được bình yên vô sự.

Đàm Dịch Khiêm dường như đoán được tâm tư của Hạ Tử Du, môi mỏng nói lời lạnh nhạt, “Tôi đưa cô về Nhà họ Hạ!”

Hạ Tử Du hết sức ngạc nhiên nhìn anh, thế nhưng anh đã ôm cô vào trong xe.

Động tác anh đặt cô xuống ghế thật nhẹ nhàng thật dịu dàng, tựa như cư xử với người phụ nữ mà anh quý trọng, làm cô cảm giác hơi khó tin.

Tài xế khởi động xe chạy về nhà họ Hạ, cô im lặng ngồi cạnh anh, hơi thở trong xe đều là mùi hương dễ chịu thuộc về anh.

Hồi lâu, anh lấy ra một hộp nhung màu đỏ đưa cho cô.

Cô kinh ngạc nhìn hộp nhung màu đỏ, “Đây là.”

Anh mở nắp hộp nhung, sau đó lấy ra chiếc nhẫn tinh xảo nằm trong hộp.

Chiếc nhẫn này hiển nhiên rất đắt giá, viên kim cương màu hồng phấn ở phía trên cũng đã thuộc loại hiếm thấy.

“Đeo lên ngón giữa tay phải đi, không được tháo ra!” Anh không giải thích gì cả, ra lệnh cho cô.

Cô vốn muốn cự tuyệt, nhưng có thể tưởng tượng ra tính tình anh không cho phép có người cự tuyệt, cô liền khôn ngoan đeo nhẫn lên ngón giữa tay phải.

Cô đương nhiên biết ý nghĩa chiếc nhẫn đeo vào ngón giữa tay phải, điều đó chỉ đích danh hoa đã có chủ, rõ ràng anh ta muốn nhắc nhở cô tham muốn chiếm hữu của anh.

Xe dừng lại ở trước cổng nhà họ Hạ, anh không làm cho cô khó xử, để cô xuống sau đó lập tức rời đi.

Cô xoay người định vào nhà, lại chợt phát hiện mẹ cô đã đứng ở phía sau cô từ lúc nào, đôi mắt đang nhìn chiếc Bentley càng lúc càng xa.

“Mẹ?” Hạ Tử Du sững sờ nhìn bà Hạ ở phía sau.

Bà Hạ ngồi trong vườn hoa biệt thự, lúc vô tình nhìn thấy được cảnh tượng Đàm Dịch Khiêm đưa Hạ Tử Du về, bà Hạ vốn định ra xem người đưa Hạ Tử Du về là ai, nào ngờ chiếc Bentley kia lại rời đi nhanh như vậy.

30. Chương 30 : Trời A, Ba Mẹ Nhắc Tôi “đàm Dịch Khiêm”!!

Nhà họ Hạ.

Cuối cùng Hạ Tử Du cũng thấy ông Hạ bình yên vô sự, không khỏi vui mừng ôm lấy ông Hạ, “Ba, thấy ba không có việc gì, thật tốt quá!”

Ông Hạ yêu thương vỗ nhẹ sống lưng Hạ Tử Du, nói yêu chiều, “Ba có thể sinh ra một đứa con gái bảo bối tài giỏi thế này, sao lại có thể xảy ra chuyện đây?”

Bà Hạ cũng xúc động nói phụ họa, “Đúng vậy, nếu không phải là người bạn họ Đàm kia của Tử Du, không biết nhà họ Hạ chúng ta sẽ thế nào đây!!”

Hạ Tử Du lặng lẽ nở nụ cười, không ngờ ba mẹ lại hỏi nhiều đến vấn đề này.

Vậy mà, bà Hạ còn tò mò hỏi han về cảnh tượng vừa rồi, “Tử Du, lúc này ai đưa con về thế.”

Ông Hạ nghi ngờ, “Vừa này có người đưa Tử Du về sao?”

Bà Hạ vội vàng gạt đầu, “Đúng vậy a, lái Bentley sản xuất số lượng có hạn!!”

Hạ Tử Du nhú mày nhìn bà Hạ, “Mẹ ——”

Ông Hạ lại tò mò, “Vậy hả? Ai đưa Tử Du nhà ta về vậy? Chẳng lẽ chính là người bạn họ Đàm của Tử Du sao?”

Bà Hạ rất hưng phấn, “Đúng, tôi cũng cho là như vậy.”

Hạ Tử Du nói bất đắc dĩ, “Ba mẹ, người đưa con về là ông chủ công ty con, không liên quan gì tới người bạn họ Đàm kia.”

Ông bà Hạ nhất thời tỏ vẻ mất mát.

Bà Hạ lập tức cảm thán, “Tôi còn tưởng rằng Tử Du nhà ta cuối cùng cũng tìm được bạn trai rồi!”

Ông Hạ không khỏi hoang mang, “Nếu người họ Đàm không phải bạn trai con, làm sao có thể giúp gia đình chúng ta đây? Còn bỏ ra một số tiền lớn như vậy?”

Hạ Tử Du tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Có gì đâu ạ, anh ta là một người bạn tốt ở nước ngoài, ba mẹ không biết đâu. Sau này con sẽ giải thích với mọi người.” Trời ơi, cô phải mau sớm nghĩ ra một lý do để giải thích rõ ràng với ba mẹ.

Ông Hạ vẫn mang vẻ ngờ vực, “Trước kia chưa từng nghe nói con quen biết bạn bè có tiền như vậy, ngần lại, trong giới kinh doanh thành phố Y cũng không có mấy nhân vật có thể có bản lĩnh như vậy.”

Để tránh ba mẹ tiếp tục đi sâu vào tìm hiểu, Hạ Tử Du vội vàng nói sang chuyện khác, “À, ba mẹ dùng bữa tối chưa ạ.”

Bà Hạ không bị Hạ Tử Du quấy nhiễu, đột nhiên bà như thể nghĩ đến gì đó, đôi mắt mở to bừng sáng, hỏi, “Tử Du, người bạn họ Đàm này không phải là tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’ Đàm Dịch Khiêm vừa mới về nước tháng trước chứ?”

-

Buổi tối, Hạ Tử Du ôm gối ôm tựa lên đầu giường, suy nghĩ hỗn loạn.

Trời ạ, cô liên tục bị ba mẹ “vặn hỏi” tới hơn nửa đêm, may là cuối cùng cô vẫn làm cho ba mẹ tin người bạn họ Đàm của cô không liên quan gì tới Đàm Dịch Khiêm.

Phải biết, Đàm Dịch Khiêm là được người đời đồn đại là thanh niên thiên tài anh tuấn, nếu cô có quan hệ gì với Đàm Dịch Khiêm, có thể ba mẹ cô sẽ hết sức vui mừng.

Nhưng mà cô tuyệt đối không thể để ba mẹ biết quan hệ của cô và Đàm Dịch Khiêm!

Hơn nữa, không nói đến quan hệ không quang minh chính đại giữa cô và Đàm Dịch Khiêm, cho dù họ là tình nhân bình thường, cô cũng không thể để cho ba mẹ biết được. Dù sao, dù thế nào đi nữa cô và Đàm Dịch Khiêm cũng thể ở bên nhau được. Cô không thể làm cho ba mẹ có suy nghĩ xa xôi.

.

Ngả người nằm xuống nhắm mắt lại, Hạ Tử Du chìm vào giấc ngủ trong phiền não.

31. Chương 31 : Chuyện Cô “quyến - rũ” Đàm Dịch Khiêm Đã Bại Lộ!

Bởi vì bầu không khí yên tĩnh, tiếng chửi bới tức giận của Trưởng phòng Lâm trong điện thoại trở nên cực kỳ rõ ràng, trong chớp nhoáng, mọi người ở phòng PR giật mình kinh ngạc, sững sốt tròn tròn hai mắt.

Hôm sau, từ sáng sớm Hạ Tử Du đã nhận được điện thoại của chị Dư.

Hạ Tử Du đoán chừng Đàm Dịch Khiêm sẽ cho cô quay lại Đàm thị làm việc, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhưng cô hiểu được, sau khi Đàm Dịch Khiêm giúp đỡ nhà họ Hạ, quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm không còn đơn giản nữa. Tương lai, cô như lưới rách cá chết ngay cả cơ hội thoát ra cũng không có.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Hạ Tử Du đến Đàm thị.

Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc, dáng vẻ làm việc nghiêm túc phong độ tao nhã, hoàn toàn không hề hững như thường ngày.

Hạ Tử Du đứng trong phòng làm việc của anh, cũng như lần trước, anh không ngẩng đầu nhìn cô nhưng vẫn biết chính xác là cô. Vừa mở miệng đã nói về công việc, “Thư ký Hạ, tối nay lãnh đạo Clease của ngân hàng New York sẽ đến thành phố Y, tối nay cô tham dự cùng tôi, nhân tiện giúp tôi sắp xếp tiệc xã giao phòng PR.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Vâng.”

Cho đến khi Hạ Tử Du xoay người rời đi, Đàm Dịch Khiêm vẫn không ngược mắt lên nhìn Hạ Tử Du, nhưng cách giao tiếp như vậy cũng làm Hạ Tử Du thở phào nhẹ nhõm. Dù sao điều cô muốn ở Đàm thị chính là trạng thái công việc lạnh mạnh, chứ không phải chịu đựng cuộc sống riêng tư gây ảnh hưởng đến cô.

Phòng PR.

Hạ Tử Du dùng thân phận thư ký tổng giám đốc tới văn phòng quản lý của phòng PR, thông báo, “Tối nay tổng giám đốc sẽ đi xã giao với lãnh đạo Clease của ngân hàng New York, hy vọng các anh chị phòng PR có thể phối hợp.”

Quản lý phòng PR mới nhậm chức Trần Tố gật đầu cung kính, “Vâng.”

Hạ Tử Du xoay người rời đi, quản lý Trần vội mở cửa phòng giúp Hạ Tử Du.

Nhìn quản lý Trần nịnh nọt Hạ Tử Du, tất cả đồng nghiệp phòng PR đều dùng ánh mắt căm thù nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du.

Đám người Diêu Thục Nhi lại càng nói to nói nhỏ, “Làm thư ký có gì đặc biệt hơn người chứ.”

Hạ Tử Du không để bụng lời nói châm biếm của nhóm đồng nghiệp ngày trước, đang định đi vào thang máy thì tiếng chuông điện thoại của cô lại vang lên.

Hạ Tử Du dùng bước lấy điện thoại ra, liếc nhìn số điện thoại xa lạ trên màn hình, Hạ Tử Du chần chừ nhấn nút trả lời.

Ai ngờ vào lúc này, Lâm Khả Khả lại thừa dịp lúc cô cúi đầu nhìn màn hình điện thoại công khai dùng khuỷu tay huých mạnh vào cô từ phía sau.

“A!” Bởi vì không hề báo trước, Hạ Tử Du lắc đầu, di động rơi xuống còn người thì sững ngẩn sắp xuống.

Đám người Lâm Khả Khả làm bộ như không có việc gì đứng im tại chỗ, quản lý Trần phòng PR vội vàng đỡ Hạ Tử Du dậy trước tiên, tức giận mắng cấp dưới, “Các cô làm gì vậy?”

Mọi người nhất thời yên lặng, mà Hạ Tử Du lại hơi nhú mồm vì đau đốn ở lưng.

Tiểu Nghê bận tốt trước đây của Hạ Tử Du không đành lòng thấy Hạ Tử Du bị bắt nạt mà khúm núm nên nhấc điện thoại lên hộ Hạ Tử Du.

Tiểu Nghê vừa định trả điện thoại di động cho Hạ Tử Du thì điện thoại của cô lại truyền đến một tiếng trách mắng hung ác mà sắc bén ——

“Hạ Tử Du, cô đúng là rất giỏi chuyện qua cầu rút cầu, nếu không phải tôi sắp xếp cho cô lên giường với tổng giám đốc thì cô có thể có ngày hôm nay sao? Cô không cho tôi có ngày tốt lành, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô, cô nhớ kỹ cho tôi!!”

32. Chương 32 : Nên Giải Quyết Lời Đồn Như Thế Nào?

Đàm Dịch Khiêm Lười nhác ngồi trên ghế sofa sang trọng nhếch khóe miệng, “Cô ấy là thư ký riêng của tôi, Hạ Tử Du.”

Trời a, Hạ Tử Du lại có thể dựa vào vị trí cao như vậy

Thảo nào biến mất mấy ngày mà lại có thể trở thành thư ký mới nhậm chức của tổng giám đốc

Thật là bản thủ, cả ngày còn tỏ vẻ thanh cao.

.

Trong đầu tràn ngập những tiếng cười nhạo và nhục mạ, Hạ Tử Du không biết cô rời khỏi phòng PR thế nào nữa.

“Thư ký Hạ, thư ký Hạ.”

Như thể mất đi ý thức, cho đến khi phía sau cô có giọng nói truyền đến, lúc này cô mới hoàn hồn.

Người gọi Hạ Tử Du là chị Dư, thấy tinh thần cô hoảng hốt, chị Dư không khỏi cau mày, “Sắc mặt cô có vẻ không được tốt lắm, làm sao vậy?”

Nhớ tới đủ loại giọng chất vấn ở phòng PR, tâm tình Hạ Tử Du sa sút, chẳng muốn nói gì cả, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

“Nếu không được khỏe thì trở về nghỉ ngơi đi, nhưng đừng quên chuyện tối nay Cleave tới.” Chị Dư quan tâm Hạ Tử Du, đương nhiên là bởi vì Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm đã khôi phục quan hệ.

Hạ Tử Du khẽ gật đầu.

Sau khi Chị Dư rời đi, Hạ Tử Du ngẩn ngơ trở lại phòng thư ký, trong đầu đều tràn ngập giọng nói khiến người ta xấu hổ nhục nhã của đám người Lâm Khả Khả.

Cô nhận được điện thoại lạ sở dĩ bởi vì cô vừa mới nhận việc thư ký, còn rất nhiều số điện thoại cấp cao của công ty cô cũng chưa biết, cũng như buổi sáng chị Dư gọi điện thoại cho cô cũng là một dãy số xa lạ. Cô hoàn toàn không suy nghĩ gì nhiều, nhưng không nghĩ đến mấy ngày trước cô từ chối không nhận điện thoại của Trưởng phòng Lâm, sau đó Trưởng phòng Lâm đã dùng số lạ gọi đến.

Hiện tại, nếu như không kịp thời ngăn chặn lời đồn lan truyền, cô không thể nào tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao

Cô nên làm gì bây giờ?

Đến khi Hạ Tử Du nghĩ những chuyện này chỉ có Đàm Dịch Khiêm mới có thể giúp cô, thì chẳng biết Đàm Dịch Khiêm đã rời khỏi phòng làm việc từ lúc nào rồi.

Hạ Tử Du nhìn đồng hồ mới biết lúc này đã là sáu giờ chiều, đã hết giờ làm từ lâu.

Hạ Tử Du đang rời khỏi Đàm thị thì chuông điện thoại lại vang lên đúng lúc.

Là Đàm Dịch Khiêm!

Hạ Tử Du chậm rãi ấn nút trả lời, “A lô. . . .”

“Hãy tới hội sở ‘Nhà Trắng.’” Giọng nói anh trầm thấp dứt khoát như vậy, không một lời thừa thãi, rồi cúp máy.

Hạ Tử Du đặt điện thoại di động xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi để điều chỉnh tâm trạng bất an của mình. Cô quyết định tối nay sẽ nói với anh chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, dù sao vẫn còn công việc phải làm.

Chuẩn bị tài liệu cần thiết đến hội sở xong, Hạ Tử Du bắt taxi chạy thẳng tới hội sở “Nhà Trắng”.

Bồi bàn hội sở rất nhanh nhẹn, cô báo tên Đàm Dịch Khiêm, bồi bàn đã chủ động dẫn cô về phòng bao của Đàm Dịch Khiêm.

Đứng ngoài phòng, Hạ Tử Du nhẹ nhàng gõ cửa rồi xoay mở chốt cửa, cười thản nhiên với người bên trong, “Tổng giám đốc, ông Clease.”

Nếu không phải Hạ Tử Du chào cung kính, Clease gần như cũng chẳng để ý tới, bởi vì bây giờ anh đang được vài người đẹp phòng PR rót rượu.

Hạ Tử Du chỉ mặc trang phục công sở nhưng lại khó che giấu vẻ thuần khiết của mình, cô hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Clease, “Cô là ——”

33. Chương 33 : Xấu hổ - Nhục Nhã?

Ánh mắt Clease dán chặt vào Hạ Tử Du mãi không rời, tràn đầy hứng thú.

Từng đã làm việc ở phòng PR, Hạ Tử Du quen với loại ánh mắt quan sát kiểu như kiểu của Clease. Cố gắng giữ nụ cười ung dung, bình tĩnh đi đến cạnh Đàm Dịch Khiêm, dùng giọng điệu cấp dưới nói, “Tổng giám đốc, tôi đã mang hợp đồng anh cần tới rồi!”

Đàm Dịch Khiêm đang ngồi nhàn nhã trên ghế sofa, áo vét khoác một bên, cổ áo sơ mi màu trắng đã được cởi ra, cả vạt cũng cởi bỏ ra, nhìn Hạ Tử Du bằng ánh mắt lơ đãng uể oải, “Ngồi xuống đi!”

Hạ Tử Du chần chờ một giây rồi ngồi xuống ghế sofa cạnh Đàm Dịch Khiêm, lúc này cô mới chú ý tới, nhân viên phòng PR phụ trách xã giao với Clease ngồi đối diện lại là đám người Lâm Khả Khả.

Hạ Tử Du không khỏi nghi ngờ. Thông thường mà nói, xã giao với khách nước ngoài thường có nhân viên phòng PR thông thạo ngoại ngữ, nhưng hôm nay, phòng PR lại sắp cử đám người Lâm Khả Khả và Điều Thục Nhi không hề thông thạo ngoại ngữ.

Hạ Tử Du đang nghi ngờ, một cánh tay mạnh mẽ quen thuộc nhất thời ôm ngang eo cô.

“A ——” Hạ Tử Du kêu nhẹ một tiếng, bất thành linh ngã vào lòng Đàm Dịch Khiêm, chìm trong hơi thở tràn đầy mùi hương dễ chịu thuộc về Đàm Dịch Khiêm.

Đối với động tác của Đàm Dịch Khiêm, ba người hội Lâm Khả Khả trợn to mắt.

Hạ Tử Du liền giãy giụa, tức giận xấu hổ nói, “Anh làm gì thế?”

Đàm Dịch Khiêm hôn gò má của Hạ Tử Du hết sức tự nhiên, “Bảo bối. . . .”

Trong lúc vô tình liếc thấy ánh mắt của hội Lâm Khả Khả từ kinh ngạc chuyển thành miệt thị, Hạ Tử Du càng thêm ngượng ngùng đến muốn độn thổ cho xong, ra sức giãy giụa, “Anh mau buông tôi ra. . . .”

Đàm Dịch Khiêm lại chẳng hề kiêng dè mà chạm nhẹ lên cánh môi lúm nhúm của Hạ Tử Du, nói cứng chiều, “Ngoan, chúng ta đi.” Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du đứng dậy ngay lập tức.

Cleese thấy Đàm Dịch Khiêm ôm người phụ nữ mà anh để ý, sắc mặt trầm xuống trong thoáng chốc.

Đàm Dịch Khiêm âm thầm nhếch mép, nhìn Cleese bằng ánh mắt mênh mông thâm sâu do uống chút rượu đỏ, nói lời ái ngại, “Cleese, ngại quá, người phụ nữ của tôi nôn nóng muốn đi. Chuyện hợp đồng anh có thể nói với cấp dưới của tôi, tôi đi trước đây.”

Đáy mắt Cleese bắt đầu nhóm lên lửa giận, ngại vì địa vị Đàm Dịch Khiêm ở giới thương mại, Cleese cũng chỉ có thể ngậm ngậm chịu đựng, mỉm cười đưa mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm rời đi.

Vừa mới rời khỏi hội sở, Hạ Tử Du liền đẩy Đàm Dịch Khiêm thật mạnh.

Đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm nhú lại, ánh mắt giảo hoạt xấu xa nhìn Hạ Tử Du.

Sắc mặt Hạ Tử Du trở nên trắng bệch, những lời đồn đại ở phòng PR cùng với vẻ miệt thị của hội Lâm Khả Khả vừa rồi làm cô cảm thấy uất ức, không kiềm chế được mà hốc mắt trở nên ửng đỏ. Cô nói bằng giọng nghẹn ngào, “Đàm Dịch Khiêm, rốt cuộc anh muốn gì? Tôi biết rõ anh giúp đỡ ba tôi, tương lai tôi cũng không có quyền phản kháng. Nhưng ngay từ đầu chúng ta cũng đã đồng ý với nhau cần giữ bí mật chuyện này, tại sao khi này anh còn khiến tôi xấu hổ nhục nhã trước mặt đồng nghiệp như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn đôi mắt ửng hồng của Hạ Tử Du, nói nhẹ nhàng, “Cô cho rằng như vậy là xấu hổ nhục nhã?”

Hạ Tử Du ngẩng đầu nhìn Đàm Dịch Khiêm, giận dữ thốt lên, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Đôi môi mỏng của Đàm Dịch Khiêm nói lời hờ hững, “Nếu từ ngày mai hội Lâm Khả Khả không bao giờ xuất hiện ở công ty nữa?”

34. Chương 34 : Anh Thật Sự Che Chở Cô Như Thế Sao?

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, bởi vì hoàn toàn không thể hiểu hết ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm không giải thích nhiều, lúc này ôm eo của Hạ Tử Du rất tự nhiên, khẽ nói, “Lên xe đi, tôi đưa cô về nhà.”

Hạ Tử Du yên lặng, vẫn đang đợi anh cho cô một lời giải thích.

Song, sau khi ngồi vào xe, anh lại không hề mở miệng, chỉ dùng lòng bàn tay ấm áp của mình bao lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, ngón tay xoay nhẹ chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa của cô.

Trong xe vẫn yên tĩnh như vậy.

Cô vài lần muốn lên tiếng hỏi anh, lại đột nhiên phát hiện tối nay anh luôn mang vẻ mặt trầm lắng kỳ lạ khó có thể dò la, dường như còn lộ ra luồng hơi lạnh lẽo, khiến người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi. Vì vậy, từ đầu đến cuối cô không dám mở miệng.

Chiếc xe Bentley vẫn thả cô trước cửa nhà họ Hạ rồi vội vã chạy đi, không dừng lại một giây nào.

.

Bên trong xe, Đàm Dịch Khiêm lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho chị Dư.

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm không hề có độ ấm như thể tới từ địa ngục, u ám mà quỷ mị, “Kết thúc Hạ Tử Du, tiếp tục điều tra Đường Hân.”

Chị Dư nói cung kính, “Vâng.”

Đàm Dịch Khiêm cúp điện thoại, đôi mắt thăm thẳm hờ hững liếc nhìn phía trước, bên trong xe tràn ngập không khí âm u lạnh lẽo.

Hạ Tử Du, rốt cuộc cô mưu mô tới mức nào?

Cô có thể ngang nhiên cướp đi tất cả của một người con gái vô tội, tại sao vẫn có thể ung dung sống trên thế giới này như vậy?

Cô muốn điều tra tin tức Đường Hân, phải chăng để có thể “Nhỏ cỏ tận gốc”?

Đáng tiếc, cô chỉ có thể thất bại mà thôi.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm dần dần âm u lạnh lẽo, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

Hạ Tử Du vĩnh viễn sẽ không biết được, khi Đàm Dịch Khiêm giở trò xoay tròn chiếc nhẫn ở ngón tay giữa Hạ Tử Du thật ra là đang trút tất cả tức giận và tàn nhẫn lên chiếc nhẫn kia. Một khắc đó, anh gần như muốn lấy mạng Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đóng kín cửa phòng, dựa người vào cánh cửa, dần dần yếu ớt trượt xuống.

Đúng vậy, cô thật sự rất mệt, rất mệt.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cô hoàn toàn không còn sức chống đỡ.

Rốt cuộc cô phải làm thế nào mới có thể làm cho lòng mình bình tĩnh lại được?

Vốn dĩ tất cả phiền não của cô chỉ có ở bí mật mà cô giấu giếm, nhưng hôm nay, cuộc đời của cô lại tự dưng chen vào một người đàn ông, làm cho cuộc sống cô càng lúc càng hỗn loạn.

Thở một hơi thật dài, Hạ Tử Du sợ hãi ôm chặt hai đầu gối.

Mấy ngày nay, may mắn duy nhất của cô đó là hôm nay rốt cuộc cô cũng tra ra được vài tin tức có liên quan đến Đường Hân.

Cô cảm thấy khoảng cách cô tìm thấy Đường Hân đã không còn xa nữa. Điều này cũng có nghĩa là cuộc sống được đãi ngộ hôm nay sắp rời xa cô mà đi, nhưng cô sẽ không bao giờ hối hận. Cô nợ Đường Hân.

Chôn giấu bí mật tận sâu dưới đáy lòng, Hạ Tử Du bắt đầu suy nghĩ chuyện xảy ra tối nay.

Tại sao Đàm Dịch Khiêm lại nói rằng ngày mai hội Lâm Khả Khả sẽ không trở về Đàm thị nữa?

Nghe giọng của Đàm Dịch Khiêm, hình như anh lại làm vài chuyện vì cô.

Giả sử đúng như lời Đàm Dịch Khiêm nói, Đàm Dịch Khiêm thật sự giúp cô giải quyết phiền não trước mắt. Phải biết, một khi người châm ngòi thổi gió trong công ty bị đuổi việc, những người đó cũng sẽ không dám đi truyền những lời đồn đại nữa, từ đó thì cô có thể lấy lại được yên tĩnh.

Nhưng mà, Đàm Dịch Khiêm thật sự che chở cho cô như vậy sao?

35. Chương 35 : Mất Ngủ Vì Anh

Sáng sớm, Hạ Tử Du vừa vào công ty đã nghe chuyện hội Lâm Khả Khả bị phòng PR đuổi việc.

Hạ Tử Du muốn đi tìm Đàm Dịch Khiêm hỏi cho rõ, nhưng lại gặp được chị Dư trước cửa phòng tổng giám đốc.

Chị Dư nói cho cô biết, “Tổng giám đốc đi Mỹ rồi.”

Hạ Tử Du nhất thời nghi ngờ, “Ồ, hôm qua anh ấy không nói với tôi chuyện phải đi Mỹ!”

Chị Dư nói bình tĩnh, “Lộ trình của tổng giám đốc luôn luôn thay đổi bất ngờ, cô nên làm quen đi!”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu.

Chị Dư hỏi, “Cô vội vã đến tìm tổng giám đốc có chuyện gì sao?”

Hạ Tử Du biết chị Dư là trợ lý đắc lực của Đàm Dịch Khiêm, mà chị Dư lại hiểu tâm tư của Đàm Dịch Khiêm nhất. Hạ Tử Du buột miệng, “Tôi muốn biết sao hội Lâm Khả Khả lại bị công ty đuổi việc?”

Chị Dư liếc mắt nhìn Hạ Tử Du, hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ cô không biết sao?”

Hạ Tử Du kinh ngạc.

Sau đó chị Dư nói những chuyện Đàm Dịch Khiêm đã làm cho cô.

Thì ra hôm qua sau khi chị Dư nghe được chuyện Hạ Tử Du gặp phải ở phòng PR đã báo lại cho Đàm Dịch Khiêm.

Vì vậy, Đàm Dịch Khiêm tạm thời ra lệnh cho chị Dư đến phòng PR sắp xếp hội Lâm Khả Khả đi xã giao với Clease với tư cách là thành viên phòng PR.

Đêm qua, Đàm Dịch Khiêm cố ý dẫn Hạ Tử Du theo, xuất hiện ở hội sở “Nhà Trắng”.

Đàm Dịch Khiêm rất hiểu tính cách Clease, háo sắc mà lòng dạ hẹp hòi, Đàm Dịch Khiêm dẫn Hạ Tử Du theo, xuất hiện ở trước mặt Clease, rõ ràng là cho Clease một quả táo ngọt, nhưng cuối cùng lại dẫn Hạ Tử Du đi, điều này gài tròng đáy lòng đố kỵ của Clease.

Kết quả có thể nghĩ, bởi vì Clease bực tức trong lòng mà không thảo luận hợp đồng với Đàm thị, hôm sau nhân lúc phòng PR chất vấn năng lực làm việc hội Lâm Khả Khả mà đường đường chính chính đuổi việc họ.

Hạ Tử Du hoảng hốt, “Nói như vậy, anh làm thế đều là.” Vì cô?

Chị Dư gật đầu, “Tôi đã nói từ lâu, tổng giám đốc không hề giống vẻ ngoài mà cô cảm nhận được. Anh ấy đối xử với cô cũng khác bình thường.”

Hạ Tử Du sống sót hồi lâu, lúc này mới gật đầu cảm ơn chị Dư.

Hạ Tử Du không gặp Đàm Dịch Khiêm vẹn vẹn một tuần lễ.

Mà, mấy đêm nay cô mất ngủ.

Cô lẩn qua lộn lại trên giường, trong đầu thì lúc nào cũng thoảng qua bóng dáng của anh.

Có dáng vẻ xấu xa khi gặp anh lần đầu, cũng có dáng vẻ yêu cầu vô độ trong đêm của anh, và cả dáng vẻ lạnh nhạt nhưng lại giúp cô xử lý tất cả mọi chuyện không để lộ giấu vết nào.

Đúng vậy, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô lại quen sự hiện hữu của anh.

Rõ ràng cô và anh cũng không phải là một đôi tình nhân bình thường, cô lại cảm thấy được sự quan tâm của anh.

Anh. Có phải thật sự đang có ý với cô không?

Ngay khi Hạ Tử Du nằm trên giường trần trọc không yên, tiếng chuông điện thoại di động của cô lại vang lên bất chợt.

Vào giờ này người có thể gọi điện thoại cho cô thường sẽ chỉ là.

Hạ Tử Du vội vàng cầm di động lên, liếc qua màn hình điện thoại liền nhanh chóng ấn nút trả lời, “A lô _____”

“Ra ngoài, tôi muốn gặp cô!” Trong điện thoại đúng thật là giọng đàn ông hùng hậu trầm ấm dễ nghe của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du liền vội vàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhấc nhẹ rèm cửa sổ lên thì thấy chiếc Bentley quen thuộc đã đậu ở ngoài cổng biệt thự nhà cô.

Dường như hơi căng thẳng, Hạ Tử Du liền thay quần áo xong rồi rời khỏi biệt thự ngay.

36. Chương 36 : Chấn Động Trên Xe

Từ xa Hạ Tử Du đã thấy cánh cửa bên ghế lái phụ đã được mở ra giúp cô.

Hạ Tử Du cảm thấy có phần bất thường, bởi khi tài xế tới đón cô, bình thường sẽ mở cửa xe phía sau cho cô.

Hạ Tử Du nghi ngờ đến gần Bentley, xuyên qua ánh sáng bóng vàng bên trong buồng xe mờ tối, cô nhìn thấy gò má anh tuấn sắc nét của Đàm Dịch Khiêm.

Cô không thể nào ngờ được rằng đêm nay anh lại đích thân đến đón cô.

Cô lặng lẽ ngồi vào ghế lái phụ, len lén quan sát anh.

Mặt anh không hề thay đổi, tay đặt trên tay lái, đôi mắt âm u tăm tối lặng lẽ nhìn về trước.

Cô cảm thấy không khí có phần ngột ngạt, cố gắng đánh vỡ sự yên lặng này, “Ừm, anh về lúc nào vậy?”

Anh không trả lời cô, nhưng xe đang chạy giữa quốc lộ đột nhiên dừng sát dưới một cây tùng xanh biếc.

Bóng đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu, anh mở cửa, kéo cô xuống xe.

Đối mặt với sự thô bạo bất chợt của anh, cô cố gắng giãy giụa khỏi sự kiềm chế của anh, “Anh làm gì vậy.”

Giờ khắc này, gương mặt của cô bị gò má nóng bỏng của anh xẹt qua. Anh áp mạnh cô lên cửa xe, môi mỏng của anh ứa hiếp lấn lướt cô.

Sống lưng đụng phải cửa xe lạnh như băng làm cô hơi đau, cô đẩy anh theo bản năng. “Ừm.” Không biết làm thế nào mà miệng lại bị lấp kín, không nói nên lời.

Hình như bị đè nén đã lâu, toàn thân anh nóng bỏng như thể lửa đốt, không chế được tay cô, gần như điên cuồng dò xét môi lưỡi cô, tần công bừa bãi.

“Không.” Cô quay đầu bởi vì không chịu nổi sự điên cuồng mãnh liệt của anh.

Ai ngờ một giây sau đó, miệng cô tiếp xúc được bề mặt lạnh băng của chiếc xe, lúc này cô mới ý thức được anh nhắc cơ thể cô lên cao.

Tiếng xé rách quần áo vang lên, trong thoáng chốc cơ thể cô đã bị anh nhắc lên đến mức cao nhất. Anh tiến thẳng vào không hề lưu tình.

Thân thể va chạm với mặt xe lạnh như băng khiến cô cảm thấy đau đớn và khó chịu, cô đau khổ cầu xin anh, “Đừng mà. Đừng như vậy.”

.

Nhà họ Hạ.

Hôm nay, bà Hạ dậy sớm ghé qua phòng Hạ Tử Du, lại phát hiện ra Hạ Tử Du không có trong phòng.

Bà Hạ liền tìm người giúp việc dò hỏi, “Sáng ra Tử Du đã phải đi làm sao?”

Hình như người giúp việc cũng không ngờ rằng bà Hạ sẽ hỏi chuyện này, sợ hãi tới mức trắng bệch, hốt hoảng gật đầu, “Đúng vậy, phu nhân.”

Bà Hạ chất vấn, “Công ty gì mà lại phải đi làm sớm như vậy?”

Ông Hạ cũng vào phòng ngủ Hạ Tử Du, “Mới sáng ra đã làm sao vậy?”

Bà Hạ đến bên cạnh chồng, hoang mang nói, “Tôi định bảo Tử Du hôm nay xin phép nghỉ, tới bách hóa Đại Dương với tôi để gặp cháu trai tổng giám đốc Lý mới vừa trở về nước, nhưng không thấy Tử Du ở trong phòng.”

Ánh mắt nghiêm trang ông Hạ nhìn lướt qua người giúp việc đang nơm nớp lo sợ, nói nghiêm túc, “Bà nói thành thật cho tôi biết, Tử Du đi đâu?”

Người giúp việc chỉ sợ khó giữ nổi chén cơm, run sợ nói đúng sự thật, “Hai giờ đêm qua tiểu thư đã ra ngoài, tôi cũng không biết cô ấy đi đâu.”

“Cái gì?” Ông Hạ hoảng hốt.

“Tại sao có thể như vậy?” Bà Hạ lo lắng nói, “Tử Du sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Ông Hạ đang muốn lấy điện thoại gọi cho Hạ Tử Du, lúc này, một người giúp việc cầm điện thoại nội bộ cung kính nói với ông Hạ, “Ông chủ, ông có điện thoại.”

Ông Hạ cầm điện thoại lên, sau đó điện thoại truyền đến một giọng nữ cực kỳ rõ ràng, “A lô, tổng giám đốc Hạ phải không ạ? Tôi là nhà báo tòa soạn Quả Táo, tôi muốn xin hỏi ông, phải chăng thiên kim Hạ Tử Du đang qua lại với tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’ Đàm Dịch Khiêm?”

37. Chương 37 : Đang Yêu Đường Với Tổng Giám Đốc Đàm

Bà Hạ vội vàng ngắt lời ông Hạ, “Không có việc gì, mọi người chỉ thuận miệng hỏi thôi. Mẹ gọi con về là muốn con đi gặp cháu của một người bác với mẹ.”

Ông Hạ cúp điện thoại, vẻ mặt sững sờ.

Bà Hạ nhìn chồng, nhúu mày, “Ông làm sao vậy?”

Ông Hạ hoàn hồn, chậm rãi thốt lên, “Nhà báo tòa soạn Quả Táo nói Tử Du đang qua lại với tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’ Đàm Dịch Khiêm! !”

Bà Hạ giật mình kinh ngạc, trong lời nói lại mang chút vui sướng, “Có thật không?”

Ông Hạ nghi ngờ, “Nhưng mà lần trước chúng ta đã hỏi Tử Du, nó nói nó không quen biết tổng giám đốc Đàm!”

Bà Hạ vội nói, “Không có lửa làm sao có khói, nhà báo cũng hỏi nhà họ Hạ chúng ta, nhất định là bắt được gì rồi. Hơn nữa, lần trước tôi cũng thấy có một người đàn ông lái xe Bentley đưa Tử Du về!”

Ông Hạ nghiêm nghị hỏi bà Hạ, “Bà nói thật chứ?”

Bà Hạ gật đầu, “Dĩ nhiên, có lẽ Tử Du đang yêu thật!”

Ông Hạ cười nói, “Nếu quả thật là tổng giám đốc tập đoàn Đàm thị vậy thì tốt rồi.”

Bà Hạ liếc mắt nhìn chiếc giường trống không của Hạ Tử Du, ý tứ sâu xa hỏi người giúp việc, “Tử Du thường ra ngoài vào nửa đêm sao?”

Người giúp việc không thể nào giấu giếm hộ Hạ Tử Du nữa, khúm núm nói, “Dạ, có vài lần, nhưng mà tiểu thư bảo tôi giấu ông bà.”

Bà Hạ cười càng rạng rỡ hơn, “Tử Du không nói đến chuyện yêu đương chắc là ngượng rồi, hay là chúng ta gọi Tử Du về hỏi cho rõ?”

Ông Hạ gật đầu, “Cũng được.”

Khách sạn “Tứ Quý”.

Thoải mái vui trong ngực Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du bị tiếng chuông dồn dập của điện thoại di động đánh thức.

Hạ Tử Du dịch cánh tay đặt ngang trên eo cô của Đàm Dịch Khiêm còn lim dim ngủ, vươn tay cầm lấy di động. “A lô. Dạ. Được ạ, con về ngay đây.”

Tay Đàm Dịch Khiêm không an phận vuốt ve dọc sống lưng bóng loáng của Hạ Tử Du, vùi đầu vào mái tóc ngát hương của cô, nói lười nhác, “Chuyện gì vậy?”

“Ba mẹ muốn tôi về nhà ngay.” Cô nói đúng sự thật cho anh biết.

Đàm Dịch Khiêm cương chiều hôn lên trán Hạ Tử Du, khẽ nói, “Đi đi. Hôm nay cũng không đi làm, ở nhà ‘nghỉ ngơi’ cho tốt.”

“Dạ.” Khẽ lên tiếng, gương mặt cô chợt nóng bừng ửng hồng. Dĩ nhiên cô hiểu hàm ý trong lời nói của người nào đó, tối hôm qua người nào đó thật là. điên cuồng.

Ôm lấy chân ngồi dậy, khoác chiếc áo ngủ tơ mỏng lên, cô đi vào phòng tắm.

.

Nửa tiếng sau, Hạ Tử Du đã trở về nhà họ Hạ.

Ông bà Hạ ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa trong phòng khách, khuôn mặt hiền hòa khó có thể che giấu vẻ vui sướng.

Hạ Tử Du nghi ngờ đi tới trước mặt ba mẹ, khẽ gọi, “Ba mẹ, có chuyện gì vậy?”

Ông Hạ ho nhẹ một tiếng, nói ôn tồn, “Tử Du, con đang qua lại với tổng giám đốc Đàm, sao có thể giấu ba mẹ được?”

Hạ Tử Du giật mình, kinh ngạc bật ra, “Ba mẹ. nghe được từ đâu vậy?”

Bà Hạ cười hì hì, “Nhà báo cũng gọi điện thoại tới rồi!”

Hạ Tử Du vội vàng giải thích, “Ba mẹ, lời nhà báo nói làm sao có thể tin được? Lần trước con đã nói với ba mẹ con không hề quen biết tổng giám đốc Đàm rồi mà.”

Ông Hạ nghi ngờ, “Nhưng mà.”

38. Chương 38 : Bại Lộ Ở Khách Sạn

Buổi tối, ông bà Hạ nằm trên giường, ông Hạ nghi ngờ hỏi bà Hạ, “Hôm nay sao bà lại ngắt lời tôi? Tôi định hỏi chuyện Tử Du ra ngoài lúc nửa đêm.”

Bà Hạ cười, nói lời sâu xa, “Nếu con gái yêu đương, ông cảm thấy nửa đêm nó ra ngoài thì sẽ đi đâu?”

“Ý bà nói là.” Ông Hạ có phần khó có thể tin, “Tử Du qua đêm với tổng giám đốc Đàm?”

Bà Hạ gật đầu chắc chắn, “Tôi đã qua thời trẻ tuổi nên cũng hiểu được thiếu nữ yêu lần đầu thường xấu hổ.”

Ông Hạ xúc động nói, “Nếu Tử Du qua đêm với tổng giám đốc Đàm thật thì đúng là chuyện tốt!”

Bà Hạ nói với giọng đầy hưng phấn, “Nếu Tử Du không muốn nói cho chúng ta biết vậy thì chúng ta phải tìm hiểu sự thật rồi.”

Ông Hạ không hiểu lắm, “Là sao?”

Bà Hạ ghé vào tai ông Hạ, khẽ nói, “.”

Những ngày sau đó, cuộc sống Hạ Tử Du bắt đầu dần dần trở nên yên ổn.

Ở công ty, quan hệ của cô và Đàm Dịch Khiêm đơn thuần chỉ là cấp trên và cấp dưới. Đàm Dịch Khiêm chưa bao giờ làm chuyện gì khác với cô vượt ra ngoài phạm vi công việc. Cũng bởi vì hội Lâm Khả Khả bị đuổi việc mà ngăn chặn lời đồn thổi về họ trong công ty.

Đêm nay, Hạ Tử Du lại nhận được điện thoại của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du rón ra rón rén rời khỏi biệt thự nhà họ Hạ như thường ngày, nhưng không ngờ rằng đêm nay ông bà Hạ lại đi theo cô.

Cũng cuồn quay triền miên như ngày trước, cô thở hổn hển nằm ở trong ngực Đàm Dịch Khiêm, hoàn toàn không biết ông bà Hạ đang nghiên tai lắng nghe ngoài cửa phòng khách sạn.

.

Hôm sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm ngủ rất say, liền khoác bữa áo ngủ đứng dậy mở cửa.

Hạ Tử Du tuyệt đối không ngờ rằng người đứng ngoài cửa phòng không phải là phục vụ khách sạn, mà là ba mẹ cô, sắc mặt Hạ Tử Du liền trắng xanh ngay tại chỗ.

Hạ Tử Du hoảng sợ tròn tròn hai mắt, “A, ba. mẹ.”

Bà Hạ không hề ý tứ liếc mắt nhìn chiếc giường lớn trong phòng, khẽ nói, “Không có việc gì, con tiếp tục ở lại đây nghỉ ngơi. Ba mẹ về nhà chờ con.”

Ông Hạ gật nhẹ đầu, sau đó kéo vợ rời đi.

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc nhìn ba mẹ cười chum chim rời đi, mãi mà không thể lấy lại tinh thần.

Mấy phút sau, Hạ Tử Du vội vã chạy về nhà.

Ông bà Hạ đang ngồi trên ghế sofa thảo luận chuyện Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm, lời nói cử chỉ vui sướng không thôi.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, bà Hạ vội vàng kéo Hạ Tử Du ngồi xuống, tò mò hỏi liên tục, “Tử Du, con qua lại với tổng giám đốc Đàm từ lúc nào vậy? Có vẻ là rất tuần tú. Cũng đã yêu nhau rồi sao lại không dẫn cậu ấy về nhà gặp mặt mọi người?”

Ông Hạ cũng hỏi tiếp, “Tổng giám đốc Đàm này chính là người giúp nhà họ Hạ chúng ta sao?”

Bà Hạ lại hỏi, “Quan hệ của các con cũng đã thân mật như vậy rồi, Tổng giám đốc Đàm có nói bao giờ kết hôn với con không? Hai đứa định có con luôn không?” (trời...pó chân với bà Hạ ha ha)

Nhìn ba mẹ càng nói càng xa, Hạ Tử Du đã lúng túng đến mức không biết nên trả lời ba mẹ thế nào.

Ông Hạ thấy Hạ Tử Du im lặng không nói gì, không khỏi vui vẻ cười to, “Thật sự không ngờ rằng tổng giám đốc của ‘Đàm thị’ lại có thể là bạn trai của Tử Du. Những người trước kia không chịu trợ giúp nhà họ Hạ, lần này nhất định phải rút vỡ mắt kính. Tử Du, hẹn cậu ấy đi, ba mẹ muốn gặp con rể tương lai!”

39. Chương 39 : Tìm Người Giả “đàm Dịch Khiêm” Làm Bạn Trai

“Dạ, con đang hẹn hò với Đàm Dịch Khiêm, con sẽ tìm thời gian dẫn anh ấy về gặp ba mẹ!!”

.

Bóng đêm yên tĩnh, Hạ Tử Du mở to mắt, sững sờ nhìn hoa văn trên đỉnh đầu. Cô không thể ngờ rằng mình có thể nói dối ba mẹ như vậy.

Song, nếu không nói dối thì cô biết làm sao? Cô và Đàm Dịch Khiêm nghỉ đêm tại khách sạn là sự thật, cô không thể nào lấy cớ khác giấu giếm ba mẹ nữa.

Chuyện đã phát triển đến nước này, cô chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Về phần ba mẹ muốn gặp Đàm Dịch Khiêm, cô đã nghĩ xong, dù sao ba mẹ không gặp mặt Đàm Dịch Khiêm trực tiếp, cô chỉ cần tìm người đàn ông có bóng lưng tương tự Đàm Dịch Khiêm đến gặp ba mẹ là được.

Vấn đề này coi như có thể giải quyết, nhưng trong cô lại cất giấu phiền não lớn hơn nữa.

Khó lắm cô mới mời thám tử tư điều tra được tin tức mười sáu tuổi Đường Hân đã đi Mỹ, nhưng cô mời thám tử tư này tiếp tục điều tra thì lại không thu được thông tin gì nữa.

Cô cho rằng quá trình điều tra sẽ rất thuận lợi, nhưng không ngờ tất cả lại chấm dứt ở đây.

Lòng cô rất loạn, rất phiền.

Không có ai biết được bao năm nay cô tự trách và áy náy nhiều đến cỡ nào, cô luôn muốn gặp được Đường Hân, luôn muốn trả tất cả những thứ cô có được ngày hôm nay cho Đường Hân. Mỗi khi nghĩ đến Đường Hân có lẽ đang bơ vơ sống cảnh đầu đường xó chợ, cô liền rất hận mình.

Hôm sau.

Bữa tối, Hạ Tử Du mời “Đàm Dịch Khiêm” đến nhà.

“Đàm Dịch Khiêm” này là người mẫu công ty Hạ Tử Du tuyển chọn, trẻ tuổi, tuấn tú sáng sủa, rất có phong cách tuổi trẻ tài cao.

Để cho ba mẹ tin tưởng, vừa vào cửa Hạ Tử Du đã thân mật kéo “Đàm Dịch Khiêm” mặc đồ Tây hàng hiệu, tỏ vẻ hết sức thân mật.

Song, Hạ Tử Du không ngờ rằng mọi chuyện hoàn toàn vượt qua tầm tay của cô. Vì ba mẹ cô muốn khoe khoang với người quen, lại có thể mời tất cả những thương nhân, nhà chính trị nổi tiếng có quan hệ với nhà họ Hạ đến nhà.

Bữa tối này nghiễm nhiên trở thành một màn dạ tiệc hoan nghênh, tất cả tiêu điểm đều tập trung trên người “Đàm Dịch Khiêm”. Những câu chuyện xoay quanh “Đàm Dịch Khiêm” cũng bắt đầu.

“Đây là tổng giám đốc Đàm à, quả nhiên anh tuấn.”

“Còn trẻ vậy đã có thành tựu thế này, Tử Du thật có phúc.”

.

Hạ Tử Du cứng đờ kéo nhẹ “Đàm Dịch Khiêm” bên cạnh, biểu hiện hơi luống cuống, cười xấu hổ.

Ông bà Hạ đến bên cạnh Hạ Tử Du dường như để đánh giá con rể “Đàm Dịch Khiêm”. Mặc dù rất hài lòng nhưng ông bà Hạ vẫn cảm thấy có gì đó bất thường.

Bà Hạ lặng lẽ kéo ông Hạ đang nói chuyện với khách, nghi ngờ nói, “Người này là Đàm Dịch Khiêm à? Sao tôi không thấy cậu ấy có phong thái của thương nhân chút nào.”

Ông Hạ cũng nhíu mày, “Tôi cũng thấy không giống.” Đêm đó mặc dù mờ tối, nhưng họ quan sát tường tận thấy Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du đến gần khách sạn, phong cách, tư thế mạnh mẽ đó người bình thường không thể bắt chước được.

Hạ Tử Du kiên trì đi tới bên cạnh ba mẹ, quăn bách mở miệng, “Không phải ba mẹ nói ăn bữa cơm gia đình thôi sao? Tại sao ba mẹ lại gọi nhiều họ hàng bạn bè như vậy?”

Ông Hạ còn chưa trả lời Hạ Tử Du, trong số khách mời chợt có người bật cười, “Ồ, người này không phải Đàm Dịch Khiêm. Tôi và chồng đã thấy Đàm Dịch Khiêm một lần rồi, không thể là kẻ ảo lả quê mùa này được! ”

40. Chương 40 : Thảo Nào Chuyện Giữa Con Và Đàm Dịch Khiêm Không Thể Phơi Bày

Kết quả cuối cùng.

Đêm đó, đối mặt với những chất vắn và chàm chọc của khách khứa, ông bà Hạ cảm thấy không còn mặt mũi gì nữa. Sau khi tiễn khách, ông bà Hạ liền ngồi trên ghế sofa trong phòng khách lặng yên không nói gì.

Hạ Tử Du ngồi xổm bên cạnh bà Hạ, nhẹ giọng an ủi, “Mẹ, con xin lỗi, con không cố ý tìm người giả mạo Đàm Dịch Khiêm”

Mặc dù bà Hạ rất tức giận, nhưng đối mặt với con gái bảo bối, vẫn chỉ nói lời chân thành, “Tử Du, ba mẹ rất vui vì con hẹn hò với tổng giám đốc Đàm, nhưng sao con có thể lừa ba mẹ?”

Hạ Tử Du không biết nên giải thích thế nào, ánh mắt sưng sờ. Là cô không có suy tính chu toàn, mới có thể không để ý tới tâm trạng của ba mẹ, cũng không ý thức được Đàm Dịch Khiêm là người của công chúng. Mặc dù anh ta thần bí khiếm tốn, nhưng cũng là một thương nhân, đương nhiên cũng sẽ có người đã từng tiếp xúc với anh ta.

Ông Hạ khó hiểu, “Chỉ là dẫn bạn trai về gặp mặt ba mẹ, có gì khó khăn sao?”

Hạ Tử Du vẫn lặng im.

Khi ông Hạ muốn hỏi kỹ hơn, một người giúp việc kính cẩn đi tới trước mặt ông Hạ, “Ông chủ, có người chuyển fax.”

Ông Hạ lập tức đứng dậy đi đến thư phòng.

Hai phút sau, bà Hạ và Hạ Tử Du nghe thấy tiếng ông Hạ ném đồ vật ở trong thư phòng.

Ngay sau đó, ông Hạ nghiêm nghị đi ra.

Bà Hạ vội vàng đi đến bên cạnh ông Hạ, lo lắng nói, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn ông Hạ, chạm đến đôi mắt sắc bén mà Hạ Tử Du chưa từng nhìn thấy từ ông Hạ.

Hạ Tử Du không khỏi run lên.

Ông Hạ lướt qua bà Hạ đi thẳng tới trước mặt Hạ Tử Du, giơ tay lên định muốn cho Hạ Tử Du một cái bạt tai. Nhưng tay ông giằng co giữa không trung, cuối cùng cũng không thể ra tay được.

Bà Hạ hoảng sợ chắn trước mặt Hạ Tử Du, giận dữ mắng mỏ chồng, “Ông làm sao vậy?”

Tay ông Hạ run rẩy, giọng nói đè nén tức giận, “Bà hỏi con gái bảo bối của chúng ta xem rốt cuộc nó đã làm gì?”

Hạ Tử Du đứng sau lưng bà Hạ, đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Năm phút trước, ông Hạ nhận được một bản fax.

Trên bản fax là một số hình ảnh rõ nét, nội dung bức ảnh là một phụ nữ mặc áo ngủ gợi cảm đi ra từ phòng tắm khách sạn, và cả hình ảnh nam nữ đang quấn quýt mơ hồ, cuối bức ảnh còn chú thích ——

Để đạt được vị trí cao, thiên kim tiểu thư X đã quyến rũ tổng giám đốc của một công ty, dùng thân thể thỏa mãn dục vọng của tổng giám đốc trẻ tuổi.

Lời giảo thích mỉa mai trên bản fax như thể đặt câu chuyện bị ông bà Hạ cười chê bai mấy ngày trước trước mặt họ. Mà Hạ Tử Du không thể nào giải thích được, bởi vì nhân vật chính trong bức ảnh rõ ràng là cô.

Hốc mắt bà Hạ ửng đỏ, khó có thể tin, “Tử Du, nói cho mẹ biết, chuyện này không liên quan gì đến con. . . .”

Ông Hạ chỉ lặng lẽ hút thuốc, không muốn liếc mắt nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du tự biết không thể nào giải thích rõ ràng với ba mẹ, chỉ có thể cầu xin ba mẹ tha thứ, “Ba mẹ, chuyện này con có thể giải thích, con xin ba mẹ hãy tin con.”

Ông Hạ chán nản nhìn Hạ Tử Du, lắc đầu ủ rũ, “Thảo nào con quen biết một người bạn họ Đàm có tiền như vậy, thảo nào con thuê phòng khách sạn với Đàm Dịch Khiêm cũng không dám để cho ba mẹ biết. Làm sao con có thể trở thành như vậy?”

Hạ Tử Du ra sức lắc đầu, nghẹn ngào cố gắng giải thích, “Ba mẹ, mọi chuyện không phải như vậy đâu.”

Bà Hạ quay đầu sang bên, thất vọng nói, “Trừ phi con chứng minh cho ba mẹ biết con và Đàm Dịch Khiêm là bạn bè trai gái bình thường, nếu không. Ba mẹ không thể tin con được!”

41. Chương 41 : Đàm Dịch Khiêm Tuyên Bố Cô Chính Là Bạn Gái Của Anh

Hạ Tử Du sững sờ tựa vào đầu giường, hai mắt ửng hồng.

Qua nhiều năm như vậy, trước mặt ba mẹ cô luôn cố gắng hết sức, nhưng không ngờ rằng lần này cô lại làm ba mẹ thất vọng như thế.

Liệu ba mẹ có tha thứ cho cô không?

Nghĩ đến đây, đáy lòng Hạ Tử Du liền cảm thấy khó chịu gấp bội.

Nhớ lại vẻ mặt mất mát của ba mẹ lúc trở về phòng, Hạ Tử Du lại đứng dậy đi tới trước cửa phòng ba mẹ lần nữa.

“Ba mẹ.” Cô muốn nói một tiếng xin lỗi chân thành với ba mẹ.

Bình thường ông bà Hạ sẽ vô cùng thân thiện đi ra mở cửa, nhưng tối nay lại im lặng ở lại trong phòng, không trả lời Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nói nghẹn ngào, “Ba mẹ, con xin lỗi. Ba mẹ đừng tức giận nữa.”

Ông bà Hạ vẫn không hề cảm động.

.

Cuối cùng, Hạ Tử Du vẫn không được ba mẹ tha thứ, cô độc trở về phòng.

Dựa vào cánh cửa, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu để ngăn chặn sự khó chịu dưới đáy lòng.

Từ nhỏ đến lớn, cô làm bất kỳ chuyện gì cũng cố gắng khiến ba mẹ hài lòng. Cô luôn nghĩ, nếu như có một ngày, thân phận của cô bị vạch trần, bắt buộc phải rời xa tình thương yêu của ba mẹ, vậy. Ít nhất ở trong mắt ba mẹ, cô vẫn là “Hạ Tử Du” ngoan ngoãn vâng lời. Nhưng mà hôm nay cô lại làm cho ba mẹ thất vọng.

Nước mắt lưng tròng, Hạ Tử Du âm thầm chịu đựng căn cánh môi, giờ khắc này, trong đầu cô thoáng qua bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm.

Đúng vậy, Đàm Dịch Khiêm được đồn đại như thể nhân vật trong thần thoại, tin tức cô qua lại với Đàm Dịch Khiêm, làm sao có thể không làm cho ba mẹ cô cảm thấy hưng phấn đây?

Nhưng mà, cô lại làm càn nói dối như cuội, thậm chí khiến cho người trọng sĩ diện như ba mẹ cô mất hết mặt mũi. Mà cô lại không thể xin Đàm Dịch Khiêm nói cho toàn bộ thế giới cô và Đàm Dịch Khiêm đang qua lại, ngay cả có gọi Đàm Dịch Khiêm phối hợp cũng không thể.

Cô hiểu rất rõ tính tình của Đàm Dịch Khiêm, có lẽ đối với cô anh ta chỉ có dục vọng nguyên thủy, tuyệt đối không thể tồn tại chút tình cảm nào.

Suốt đêm không chợp mắt.

Sáng sớm, Hạ Tử Du đã nghe thấy được tiếng ba mẹ gọi cô ngoài cửa. “Tử Du, Tử Du.”

Đang trầm tư sững sờ nhìn trần nhà, Hạ Tử Du liền vội vàng đứng lên, mở cửa phòng ra.

Hạ Tử Du chưa nhìn rõ vẻ mặt của ba mẹ, bà Hạ đã đưa tay ôm chầm lấy Hạ Tử Du.

“A.” Tựa vào lòng mẹ, Hạ Tử Du hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Lúc này, ông Hạ mới áy náy cất giọng bù ngùi, “Haiz, hôm qua sao ba có thể lớn tiếng hung dữ với con như vậy? Điều do ba quá vô dụng, luôn dễ dàng tin người như vậy. Tử Du, con phải tha thứ ba, ba đã trách lầm con rồi!”

Hạ Tử Du tròn tròn hai mắt, hoàn toàn không biết chuyện gì thế này.

Bà Hạ không muốn buông Hạ Tử Du ra, nhìn Hạ Tử Du bằng ánh mắt tràn đầy thương xót, “Con gái bảo bối, sáng nay TV cũng đã đưa tin. Đàm Dịch Khiêm thay mặt ‘Đàm thị’ tuyên bố con là bạn gái của cậu ấy. Sáng nay nhà chúng ta đã nhận được vô số điện thoại gọi đến chúc mừng.”

“Cái Cái gì?”

Giờ khắc này, Hạ Tử Du kinh ngạc đến mức không thể lên tiếng.

42. Chương 42 : Ôm Anh Thật Chặt

Trời à, làm sao Đàm Dịch Khiêm có thể tuyên bố trên ti vi rằng cô là bạn gái anh?

Ông bà Hạ đắm chìm trong hưng phấn cực độ, mà Hạ Tử Du lại kinh ngạc sững sờ.

Bỗng dưng, một người giúp việc cung kính đi tới trước mặt ông Hạ, “Ông chủ, bên ngoài có vị tiên sinh họ Đàm nói muốn gặp tiểu thư.”

Ông Hạ hoàn hồn lại từ sự vui sướng, giật mình ngạc nhiên hỏi người giúp việc, “Cô nói ai cơ? Tiên sinh họ Đàm?”

Người giúp việc gật đầu, “Vâng.”

Bà Hạ nín thở ôm ngực hỏi, “Không phải là Đàm Dịch Khiêm chứ?”

Hạ Tử Du sững sờ lắc đầu, khó có thể tin.

“Vậy mau đi xuống đi, đừng để tổng giám đốc Đàm lâu quá.” Bà Hạ vội vàng kéo ông Hạ xuống cầu thang.

Ông Hạ cũng bảo Hạ Tử Du, “Con mau thay đồ rồi xuống đi, ba mẹ đợi con ở sảnh.”

Hạ Tử Du vẫn đóng đinh tại chỗ, mắt hồn rất lâu.

.

Mười phút sau, Hạ Tử Du thay quần áo xong bước xuống cầu thang lầu hai.

Từ xa đã thấy Đàm Dịch Khiêm mặc bộ đồ Tây màu đen cắt may vừa vặn, hờ hững ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Hạ Tử Du ngỡ rằng mình đang nhìn lầm, cô nhìn chằm chằm vào gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm.

Dường như Đàm Dịch Khiêm cảm giác được Hạ Tử Du đang nhìn mình chăm chú, con ngươi đen tủa ra tia sáng mờ mờ nhìn cô.

“Tử Du, con mau tới đây, tổng giám đốc Đàm chờ con cũng đã lâu rồi.” Bà Hạ nhìn thấy Hạ Tử Du, vội gọi cô thân thiết.

Hạ Tử Du do dự đi đến ghế sofa, cô vẫn nhìn Đàm Dịch Khiêm bằng ánh mắt ngỡ vực.

Ông Hạ thúc giục, “Con còn không ngồi xuống cạnh tổng giám đốc Đàm đi.”

Hạ Tử Du khẽ run, sững sờ tại chỗ.

“Không cần, tôi sẽ tự đi một chuyến.” Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng, ngay sau đó nâng ly rượu khẽ nhấp một hớp, vẻ tức giận vừa rồi của anh nghiêm nhiên tự biến mất.

Chị Dư cúi đầu, “Vâng.”

Sau khi bước ra ngoài vài bước, chị Dư đứng lại rồi chần chừ quay người, đang do dự có nên nói nghi vấn trong đáy lòng mình hay không.

“Có chuyện.” Đây không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Chị Dư chần chừ, lưỡng lự giữa nói hay không nói, cuối cùng vẫn dũng cảm thốt lên, “Tổng giám đốc, nếu Đường tiểu thư trở lại. thì Hạ tiểu thư thế nào ạ?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời chị Dư, tia sáng âm u lạnh lẽo chiếu từ phía trước cũng đã nói cho chị Dư biết đáp án.

Ban đêm, tại khách sạn “Tứ Quý”.

Trong phòng tắm, sau khi trải qua luật động cuồng dã như mọi lần, Đàm Dịch Khiêm lại ôm Hạ Tử Du ra khỏi phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm đặt nhẹ Hạ Tử Du lên chiếc giường lớn mềm mại, yêu thương hôn gò má vẫn ửng đỏ của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngượng ngùng vùi vào trong chăn, trong đầu hiển nhiên vẫn còn hình ảnh quay cuồng kích tình trong phòng tắm vừa nãy.

Một lúc lâu sau, Hạ Tử Du ló đầu ra khỏi chăn, lúc này mới phát hiện Đàm Dịch Khiêm đã thay áo sơ mi xong từ lúc nào rồi, đang đứng ở trước gương sửa sang lại cà vạt.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng ngồi dậy, nghi ngờ nói, “Anh muốn ra ngoài sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn gương, môi mỏng nói lời hờ hững, “Ừ, đi Mỹ xử lý vài chuyện riêng.”

“Bây giờ ư?” Hạ Tử Du kinh ngạc.

“Ừ.”

Hạ Tử Du ngồi thẳng người, dựa vào đầu giường, im lặng nhìn anh.

Cô biết cô không có tư cách để hỏi chuyện riêng của anh, nhưng lúc này, cô lại không thể khống chế được mà thốt lên, “Anh phải đi Mỹ bao lâu?”

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm vẫn nhẹ nhàng lãnh đạm, “Năm tháng.”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, không nói gì thêm nữa, nhưng mà đáy lòng lại trào dâng cảm giác mất mát không nói nên lời.

Mấy phút sau, lúc Đàm Dịch Khiêm chuẩn bị đi, Hạ Tử Du đột nhiên gọi theo với theo anh, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm dừng bước, chờ cô lên tiếng.

Hạ Tử Du nhìn bóng lưng cao lớn của anh một giây, cuối cùng vẫn nuốt lại lời nói muốn thốt ra, khẽ xua tay, “À, không có gì.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, khẽ nói, “Ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.”

44. Chương 44 : Nôn Khan

Đàm thị.

Hạ Tử Du ngồi sau bàn làm việc, tay lật giở tập tài liệu nhưng tâm hồn đã vọt lên chín tầng mây.

Đàm Dịch Khiêm đã đi một tuần rồi.

Nhiều ngày như vậy, cô vẫn luôn suy nghĩ một chuyện, tại sao cô không dám hỏi anh chuyện cô vẫn đang nghi ngờ?

Đúng vậy, đêm đó Đàm Dịch Khiêm rời đi, Hạ Tử Du đã muốn lên tiếng hỏi ——

Tại sao anh sẵn lòng tuyên bố trên truyền hình quan hệ giữa anh và cô? Đơn thuần chỉ vì giúp cô?

Chỉ một câu hỏi đơn giản như vậy, thế mà cô ấp úng mấy lần cũng không thốt lên được.

Cho đến lúc này, cuối cùng cô cũng hiểu ra.

Thì ra là.

Không phải cô không có dũng khí mở miệng hỏi anh, mà là cô sợ biết đáp án của câu hỏi này.

Không ai biết mấy ngày anh rời khỏi cô này, lấp đầy trong cô đều là anh.

Cô chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ có một người đàn ông thường xuyên xuất hiện trong đầu cô như vậy, nhưng mà nghĩ tới anh mỗi phút mỗi giây, đáy lòng cô đều tràn ngập rung động.

Ngay cả chính cô cũng không ý thức được, không biết bắt đầu từ khi nào, cô lại học được cách nhớ anh.

Những ngày anh đi khỏi này, mỗi phút mỗi giây cô đều nhớ đến anh. Ngay cả cô cũng không dám tin cảm giác nhớ nhung da diết này.

Cô nghĩ, đây chính là nguyên nhân tại sao cô không dám hỏi anh câu hỏi này.

Có lẽ cô e sợ biết được đáp án của anh không đúng với suy nghĩ trong lòng cô, cho nên cô thà rằng không biết câu trả lời của anh, cứ từ dối lừa mình bằng tuyên bố trên tivi của anh.

Đàm Dịch Khiêm.

Cô thích anh rồi!

Cô biết cảm giác này không phải là thích bình thường, bởi vì cô đã biết không nỡ để anh đi, biết đếm ngày anh trở về trong lòng, cô. Rất nhớ anh.

Ngày đó ở trong vườn hoa nhà họ Hạ, cô ôm anh thật chặt.

Thật ra anh không biết, cô đã khóc trong ngực anh.

Bởi vì lần đầu tiên cô cảm thấy có anh ở bên cạnh thật tốt biết bao, cô luôn muốn ở bên anh.

Khi Đàm Dịch Khiêm đi Mỹ, anh vẫn không gọi điện cho Hạ Tử Du như những lần trước.

Tối nay, Hạ Tử Du nằm trên giường, lưỡng lự nhìn dãy số điện thoại di động quen thuộc hiển thị trên màn hình điện thoại.

Cuối cùng, cô vẫn không kiềm chế được mà ấn phím gọi.

Đây là lần đầu tiên cô gọi điện thoại cho anh, cô căng thẳng, trái tim đập thành thịch.

Điện thoại kết nối nhanh chóng, vậy mà đầu điện thoại bên kia lại truyền tới giọng nói véo von thanh nhã, “A lô.”

Trong khoảnh khắc nghe thấy giọng nữ kia, Hạ Tử Du cũng nhanh chóng nhấn nút chấm dứt cuộc gọi.

Tại sao người nhận điện thoại của anh lại là một cô gái trẻ tuổi?

Hạ Tử Du mất hồn rất lâu.

.

Trần trọc trở mình cả đêm, hôm sau, Hạ Tử Du rời giường bằng đôi mắt gấu mèo 0.0.

Bà Hạ hiếm khi dậy sớm, lúc này đang chờ Hạ Tử Du cùng dùng cơm trong phòng ăn.

Hạ Tử Du vừa đi vào phòng ăn, đã cảm thấy dạ dày sôi ùng ục, sau đó cảm giác buồn nôn chợt ập tới. Hạ Tử Du còn chưa kịp chào hỏi bà Hạ đã vội vã lao vào phòng vệ sinh.

45. Chương 45 : Anh Cũng Sắp Phải Làm Cha Rồi

Trước đó, bà Hạ đã nghe Hạ Tử Du nói chuyện Đàm Dịch Khiêm đi Mỹ công tác, không khỏi vui mừng nói, “Vậy tốt quá. Cô giúp tôi nói lại với tổng giám đốc Đàm, cậu ấy sắp được làm cha rồi. Tôi và ba của Tử Du muốn bàn với tổng giám đốc Đàm việc hôn nhân của cậu ấy và Tử Du.”

Bà Hạ vội vã đi vào phòng vệ sinh vỗ nhẹ sống lưng Hạ Tử Du, lo lắng nói, “Tử Du, con làm sao vậy?”

Hạ Tử Du nôn vào trong bồn cầu, xem ra rất khó chịu.

Bà Hạ sốt ruột, “Có khó chịu lắm không? Mẹ bảo tài xế đưa con đi bệnh viện.”

Cảm giác buồn nôn dần dần dịu lại, Hạ Tử Du đứng lên, xoa tay, “Con. không sao.”

Bà Hạ đưa cho Hạ Tử Du một ly nước ấm, nghi ngờ nhìn sắc mặt tái nhợt của Hạ Tử Du, thử dò xét hỏi, “Tử Du, con nói cho mẹ biết, tháng này con đã đến ngày chưa?” Phụ nữ rất nhạy cảm với chuyện này.

Hạ Tử Du ngây ra vì câu hỏi của mẹ, trong đầu lập tức đoán được suy nghĩ của bà Hạ, vội vàng cắt đứt suy nghĩ của bà Hạ, giải thích, “Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm. Cơ thể của con rất bình thường, khó chịu có thể bởi vì mấy ngày qua không nghỉ ngơi tốt, không có nguyên nhân khác.”

“Vậy sao?” Bà Hạ hỏi dồn.

Hạ Tử Du vội gật đầu, “Dĩ nhiên.”

Bà Hạ vẫn giữ thái độ ngờ vực.

Hạ Tử Du ôm vai bà Hạ, nói sang chuyện khác, “Mẹ, con đói rồi. Chúng ta cùng ăn sáng thôi!”

Ban đêm.

Ông Hạ đang xem TV nhìn thấy vợ cứ ngẩn ngơ nên hỏi bà Hạ, “Bà làm sao vậy? Hình như không yên lòng.”

Bà Hạ nhìn ông Hạ, nói nghiêm túc, “Chính Nghiệp, hình như Tử Du mang thai rồi.”

“Cái gì?” Ông Hạ kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

Bà Hạ vỗ nhẹ ông Hạ, “Ông nhỏ tiếng chút.”

Ông Hạ vội hạ thấp giọng, hỏi nghiêm nghị, “Bà vừa nói Tử Du mang thai, đây là sự thật sao?”

Bà Hạ khẽ gật đầu, nói chắc chắn, “Chắc là vậy. Trước kia lúc tôi mang thai Tử Du, cũng có phản ứng giống Tử Du bây giờ.”

“Vậy đứa nhỏ này. Đứa nhỏ này đúng là của tổng giám đốc Đàm sao. Đúng là chuyện tốt !!” Ông Hạ nhất thời khó nén hưng phấn trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn.

“Đương nhiên là chuyện tốt, nhưng. Tử Du chưa kết hôn với tổng giám đốc Đàm, bây giờ có con rồi, phải làm sao đây?” Bà Hạ lo lắng cho Hạ Tử Du.

Ông Hạ nói bình thản, “Bà lo lắng gì chứ, để tổng giám đốc Đàm kết hôn với Tử Du là được!”

“Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng mà không biết trong lòng Tử Du nghĩ như thế nào. Hôm nay tôi hỏi nó có phải mang thai hay không, xem ra nó rất muốn trốn tránh vấn đề này.” Đây cũng là điều khiến bà Hạ sầu lo.

Ông Hạ cười nói, “Không có việc gì, bây giờ chúng ta đi tìm Tử Du hỏi rõ ràng, xem xem rốt cuộc nó nghĩ như thế nào.”

Bà Hạ gật đầu, “Cũng chỉ có thể như vậy.”

.

Khi ông bà Hạ tới phòng Hạ Tử Du, cô đang tắm.

Ông bà Hạ quyết định chờ Hạ Tử Du ở trong phòng, lúc này, tiếng chuông điện thoại của Hạ Tử Du đột ngột vang lên.

Bà Hạ chỉ sợ Hạ Tử Du lỡ mất cuộc điện thoại quan trọng, lập tức nghe thay Hạ Tử Du.

Người điện thoại tới là chị Dư, nghe giọng nói là của bà Hạ, chị Dư kính trọng nói, “Hạ phu nhân, bà khỏe chứ, tôi là trợ lý của tổng giám đốc Đàm. Tôi chỉ muốn nói với Hạ tiểu thư, tối nay tổng giám đốc Đàm về!”

46. Chương 46 : Ai Cho Phép Cô Mang Thai Con Tôi

Trong thoáng chốc, Đàm Dịch Khiêm áp mạnh Hạ Tử Du lên cửa xe, ngón tay lạnh như băng của Đàm Dịch Khiêm không hề báo trước bóp chặt cổ họng của Hạ Tử Du, nhìn chăm chăm Hạ Tử Du bằng ánh mắt âm u lạnh lẽo, giọng nói của Đàm Dịch Khiêm như thể tiếng quỷ Satan nguy hiểm, “Ai cho phép cô mang thai con của tôi?”

Hạ Tử Du lau tóc, đi ra từ phòng tắm.

Ông bà Hạ bước lên trước nghênh đón, “Tử Du.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn vẻ mặt kích động của ba mẹ, không khỏi nghi ngờ, “Ặc, ba mẹ.” Sao ba mẹ lại đến phòng con vào lúc này?

Bà Hạ dắt Hạ Tử Du đi tới bên cạnh giường, vui sướng nói, “Vừa rồi trợ lý tổng giám đốc Đàm gọi điện thoại tới cho con, cô ấy nói tối nay tổng giám đốc Đàm sẽ về.”

Hạ Tử Du vui mừng, “Vậy sao?”

Ông Hạ gật đầu, “Đúng vậy, ba mẹ còn nhờ trợ lý Dư nói lại.”

Ông Hạ còn chưa kịp thốt lên, bà Hạ đã nháy mắt với ông Hạ, ngay sau đó tiếp lời ông Hạ nói, “Ba mẹ đã nhờ trợ lý Dư nói lại với tổng giám đốc Đàm, tối nay con sẽ tới sân bay đón tổng giám đốc Đàm.”

Hạ Tử Du nhìn ông Hạ muốn nói lại thôi, sững sờ gật đầu, “Dạ.”

“Vậy ba mẹ về phòng nghỉ ngơi trước, Tử Du, con cũng phải trang điểm xinh đẹp một chút.” Bà Hạ vội vàng kéo ông Hạ rời đi.

Lúc ông bà Hạ sắp đi khỏi, Hạ Tử Du mới nhớ tới hỏi ba mẹ, “A, ba mẹ tới tìm con có chuyện gì vậy?”

Bà Hạ vội trả lời, “Không có việc gì, sáng nay thấy con khó chịu nên mới đến xem.”

“Dạ.”

Nhìn ba mẹ rời đi, Hạ Tử Du cứ có cảm giác hành động của ba mẹ hơi kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

.

Sau khi ông bà Hạ rời khỏi phòng của Hạ Tử Du, ông Hạ hoang mang hỏi bà Hạ, “Tại sao bà không nói cho Tử Du chuyện tổng giám đốc Đàm đã biết nó mang thai?”

Bà Hạ cười hì hì, “Vậy là ông không hiểu rồi. . . Ông nghĩ đi, tổng giám đốc Đàm biết Tử Du chúng ta mang thai, chắc chắn là rất vui mừng. . . Có lẽ lúc này tổng giám đốc Đàm đã chuẩn bị cầu hôn với Tử

Du. Lát nữa Tử Du đi đón tổng giám đốc Đàm, như vậy không phải là sắp nghênh đón một tin vui thật lớn sao.”

Ông Hạ giờ mới hiểu được, khuôn mặt từ ái bật cười, “Bà suy nghĩ thật chu đáo!”

Hạ Tử Du đứng trước tấm gương trong phòng, cẩn thận nhìn ngắm trang phục của mình.

Mái tóc suôn thẳng đen nhánh như thác nước, vẻ mặt trang điểm nhẹ nhàng trang nhã, váy chiffon màu tím nhạt, tôn lên làn da trắng nõn của cô.

Lúc này cô thật xinh đẹp mà thanh nhã.

Cô chưa từng trang điểm cẩn thận như bây giờ, đây là lần đầu tiên cô muốn mình thật xinh đẹp trước mặt người khác.

.

Mười giờ tối, Hạ Tử Du ngồi xe nhà đến sân bay tư nhân của Đàm Dịch Khiêm.

Từ xa cô đã thấy máy bay Đàm Dịch Khiêm dừng lại ở sân bay, máy bay hạ xuống ngay sát chiếc Bentley màu đen quen thuộc.

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn trang phục của mình lần cuối, lúc này mới hài lòng xuống xe.

Có lẽ là ánh mắt thâm trầm trước sau như một của Đàm Dịch Khiêm luôn làm cho người không thể không chú ý, Hạ Tử Du vừa xuống xe đã cảm giác được ánh mắt u ám đến từ chiếc xe hơi màu đen kia.

Hạ Tử Du chậm rãi đi đến bên cạnh Bentley, cửa xe chỗ ghế lái phụ đã mở sẵn cho cô, người ngồi trên ghế tài xế chính là người đàn ông anh tuấn mà mấy ngày nay cô vẫn mong nhớ.

“Dịch Khiêm.” Cô khẽ gọi tên anh, ngay sau đó ngồi bên cạnh anh.

47. Chương 47 : Chỉ Vì Biết Cô Mang Thai

“Á.” Cảm giác đau đớn và khó thở ập tới, sắc mặt Hạ Tử Du chợt xám ngắt, cô cảm thấy cô đã sắp mất đi ý thức, từ từ nhắm mắt lại.

Khi Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy cô đang lịm dần, lúc này sức lực ở ngón tay mới nổi lỏng ra.

Cô cho rằng cô sẽ chết, nhưng ở một giây cuối cùng, ý thức của cô dần dần hồi lại, khôi phục hơi thở.

Cô dựa vào cửa xe, dường như không còn sức lực.

Một giây tiếp theo, anh bắt đầu khởi động máy, chiếc xe lập tức lái ra khỏi sân bay tư nhân.

.

Từ từ khôi phục ý thức, cô nhìn gò má cương nghị của anh, mãi không thể mở miệng.

Cuối cùng xe dừng lại trước cổng một bệnh viện tư nhân, anh túm lấy cô toàn thân nhúc nhích xuống xe, không hề thương tiếc.

Cổ tay cô bị anh siết làm đau, cô muốn giãy giụa nhưng hoàn toàn vô lực.

Anh lôi cô bước lên bậc thang bệnh viện, nhìn bệnh viện trắng toát lạnh lẽo khiến cô vô cùng sợ hãi, cô nghi ngờ hỏi anh, “Tại sao dẫn tôi tới bệnh viện?”

Anh nói lạnh lùng như thể ra lệnh, “Phá thai!!”

Phá thai?

Lúc này cô mới nhớ lại câu nói đầu tiên khi anh nhìn thấy cô:

Ai cho phép cô mang thai con của tôi?

Cô không hiểu lắm ngược mắt nhìn anh, “Tôi không hiểu anh đang nói gì. . . .”

Anh liếc nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm bao hàm nghi vấn.

Cô nhìn thấy mặt anh lộ vẻ tàn nhẫn, xua tay nói cho anh biết, “Tôi không mang thai. . . .”

Anh siết chặt lấy cổ tay cô, đôi mắt đen nguy hiểm híp thành một đường ngang, nói lạnh lùng, “Đừng giở trò với tôi!!”

Trong khoảnh khắc đó, cô sợ run người.

Người trước mắt tản ra hơi thở hung dữ, một giây trước dường như muốn đưa cô vào chỗ chết, chính là người đàn ông mà nhiều ngày qua cô luôn mong nhớ sao?

Tại sao. Tại sao anh lại làm cô cảm thấy sợ hãi như vậy? Nhiều ngày không gặp, lần đầu tiên nhìn thấy cô không phải anh nên cứ chiều ôm cô, hôn cô sao? Tại sao lại hung dữ và tuyệt tình như vậy?

Lòng lan tràn đau đớn, cô chậm rãi sụp mắt xuống, hỏi anh bằng giọng run rẩy, “Vừa rồi. Anh cho rằng tôi đã mang thai, đúng không?”

Giọng nói anh âm trầm không hề thương tiếc, vẫn lạnh lùng như cũ, “Đi vào!!”

Cô cắn nhẹ môi dưới, sau đó hít sâu một hơi, vẻ mặt bình thản ngẩng lên nhìn anh, “Không cần anh đi theo tôi, tôi tự đi!!” Dứt lời, cô tránh khỏi anh, lập tức đi vào bệnh viện.

“Hạ tiểu thư, cô không mang thai. Nếu cơ thể của cô xuất hiện triệu chứng của người mang thai, tôi tin là có liên quan với thuốc tránh thai cô dùng thời gian dài gần đây. Thuốc tránh thai có khả năng sẽ ảnh hưởng đến chu kỳ hành kinh của phụ nữ, làm rối loạn kinh nguyệt, còn có thể thỉnh thoảng nôn mửa khó chịu. Cho nên, phụ nữ cần phải hết sức cố gắng ít dùng thuốc tránh thai.”

.....

Cầm báo cáo kiểm tra của bệnh viện, Hạ Tử Du sững sờ đi ra khỏi phụ khoa.

Chiếc Bentley quen thuộc đã không còn ở trong tầm mắt của cô, cô hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại đi động ra.

Điện thoại bên kia nhanh chóng vang lên giọng nói của chị Dư, “Hạ tiểu thư.”

“Tôi có chút đồ hy vọng chị chuyển cho tổng giám đốc Đàm hộ tôi.”

48. Chương 48 : Cô Thật Sự Chỉ Là Một Người Phụ Nữ Để Anh Phát Tiết Sao

Đối với anh mà nói, cô thật sự chỉ là một người phụ nữ để cho anh phát tiết sao?

Hai giờ sau.

Chị Dư đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm với vẻ mặt nặng nề.

Đàm Dịch Khiêm đứng trước cửa sổ rộng lớn, ánh mắt thâm trầm nhìn dòng xe như nước dưới lầu.

Chị Dư kính cẩn đứng phía sau Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc.”

“Nói.”

“Đây là thứ Hạ tiểu thư nhờ tôi chuyển cho ngài.” Chị Dư đưa bản báo cáo kiểm tra của bệnh viện trong tay cho Đàm Dịch Khiêm.

Dường như Đàm Dịch Khiêm đã đoán được nội dung kiểm tra trên báo cáo, anh không xoay người, chỉ hờ hững lên tiếng, “Cô ấy đâu?”

Chị Dư nói, “Hạ tiểu thư đã trở về nhà họ Hạ rồi. Tổng giám đốc, xin lỗi, đều do tôi xử lý chuyện không cẩn thận, chưa điều tra đã tin lời nói của ông bà Hạ.”

“Đi xuống đi!”

“Vâng.”

Sau khi Chị Dư đi, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm lướt qua báo cáo chị Dư đặt trên bàn làm việc, nhớ lại khoảnh khắc kia ——

Anh suýt nữa tận tay giết cô.

Anh biết cô là một người phụ nữ giỏi diễn trò, vậy mà, tại sao khi nhìn thấy sắc mặt cô dần dần trắng bệch, gần như lịm đi thì anh lại không xuống tay được?

Nhìn cô thất vọng buồn bã đi vào bệnh viện, anh vốn nên đề phòng cô, nhưng giây phút đó, anh lại lựa chọn lái ô tô rời đi. Hoặc là, trong nháy mắt đó, anh dựa vào trực giác lựa chọn tin cô.

Nhưng.

Tại sao anh lại tin tưởng cô?

Khi Hạ Tử Du về nhà, nhà họ Hạ đã hoàn toàn yên tĩnh.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng xoay nắm tay mở cửa phòng, sau khi đi vào trong phòng, cô nhào cả người xuống chiếc giường lớn mềm mại.

Cổ họng cô vẫn còn đau đớn, anh muốn đẩy cô vào chỗ chết, bỗng dưng, cô cảm thấy mắt cô chua xót, chất lỏng ẩm ướt nóng hổi bắt đầu ngưng tụ trong hốc mắt cô.

Cô vẫn luôn là một người rất kiên cường, thậm chí lúc bảy tuổi bị mẹ vứt bỏ ở trại trẻ mồ côi, cô cũng chưa từng khóc lóc. Nhưng mà tối nay, cô lại không thể nào kìm nén sự khó chịu dưới đáy lòng.

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Cô cũng đã từng cảm thấy anh cũng chẳng yêu thích cô, nhưng ở bên nhau nhiều ngày như vậy, chìm đắm trong sự dịu dàng của anh, cô đã quên mất những điều đó.

Nhưng, tối nay, cô đã thấy được sự nguy hiểm như tử thần sâu thẳm trong đôi mắt anh?

Cô hiểu rõ, giây phút đó, anh thật sự muốn đưa cô vào chỗ chết.

Tại sao hai người lại trở nên như vậy?

Là bởi vì anh cho rằng cô mang thai con của anh sao?

.

Thật ra mấy ngày này, tình cảm của cô đối với anh thật sự có thay đổi, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới việc mang thai để có được thứ gì đó. Huống chi, cho tới nay, cô đều dùng thuốc tránh thai, cô không thể nào mang thai.

Nhưng cô không hiểu, tại sao khi biết được cô “mang thai”, ánh mắt và động tác của anh lại có thể trở nên tuyệt tình như vậy? Chẳng lẽ sự yêu thương cưng chiều của anh dành cho cô, cũng chỉ là ảo giác của cô?

49. Chương 49 : Hóa Ra Anh Có Bạn Gái

Chị Dư khẽ gật đầu nói, “Cô nghĩ tới tổng giám đốc Đàm cũng không có gì đáng trách, dù sao cô đã ở bên tổng giám đốc Đàm trong quãng thời gian dài như vậy rồi. Nhưng, tôi phải nhắc nhở cô, bạn gái của tổng giám đốc Đàm đã trở về, dạo này có lẽ tổng giám đốc Đàm phải dành nhiều thời gian ở bên bạn gái.”

Sáng sớm tình cờ gặp Hạ Tử Du ở phòng ăn, bà Hạ không khỏi kinh ngạc, “Ừa, Tử Du, tối hôm qua con không ở bên tổng giám đốc Đàm sao?”

Hạ Tử Du ngồi bên bàn ăn, uống sữa tươi, đáng vẻ thoải mái, nói: “Mẹ, người yêu đâu có ở bên nhau suốt cả ngày.”

Bà Hạ cười hì hì đi đến bên người Hạ Tử Du, dò hỏi, “VẬY. Lâu lắm rồi chưa gặp tổng giám đốc Đàm như vậy, tổng giám đốc Đàm có nói gì với con không? Hoặc là. Cậu ấy có bất ngờ thú vị gì cho con không?”

Bất ngờ thú vị?

Trong đầu Hạ Tử Du đột nhiên thoáng hiện hình ảnh Đàm Dịch Khiêm suýt nữa đưa cô vào chỗ chết ngày hôm qua.

Thật sự “bất ngờ” nhưng không thú vị.

Hạ Tử Du không thể hiện cảm xúc trong lòng ra mặt, cô nói nhẹ nhàng, “Mẹ, gần đây mẹ xem phim thần tượng tuổi trẻ nhiều quá rồi, cả ngày suy nghĩ mơ mộng.”

“A.” Bà Hạ nghiêm mặt đến bên cạnh Hạ Tử Du, hỏi nghiêm túc, “Cậu ấy thật sự không cho con tin vui gì sao?”

Hạ Tử Du khẽ nhú lông mày, “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Sắp xếp cẩn thận vậy mà lại không đạt được kết quả như mong muốn, bà Hạ không khỏi nghi ngờ, “Mẹ đã nói với tổng giám đốc Đàm con có thai, sao cậu ta lại không có biểu hiện gì chứ?”

Hạ Tử Du giật mình.

Bà Hạ nói tiếp, “Mẹ muốn để tổng giám đốc Đàm cho con một tin vui, nên tiết lộ chuyện con mang thai cho trợ lý của cậu ấy.”

Gương mặt Hạ Tử Du trở nên ảm đạm trong nháy mắt, chìm vào suy nghĩ. Thảo nào anh lại biết chuyện cô “Mang thai”.

Bà Hạ thấy Hạ Tử Du đột nhiên thất thần, không khỏi hỏi, “Tử Du, con làm sao vậy?”

Chỉ sợ bị mẹ nhìn thấy vẻ mặt sa sầm của cô, cô vội lấy cớ, “Mẹ, con và Dịch Khiêm đều hy vọng sau khi kết hôn mới có con. Thế nên bây giờ con không thể nào mang thai được.”

Bà Hạ kinh ngạc, “VẬY.”

Hạ Tử Du cười ôm vai bà Hạ, “VẬY có nghĩa là mẹ muốn ôm cháu ngoại còn phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa.”

Hạ Tử Du không hề sao lãng công việc vì chuyện riêng của cô và Đàm Dịch Khiêm, cho nên, sau khi dùng bữa sáng cô liền đi đến “Đàm thị.”

Lúc cô đến Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa tới, cô hết sức chuyên chú vào công việc, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện giữa cô và Đàm Dịch Khiêm nữa.

Hiện giờ đối với cô mà nói, tình cảm không phải là điều quan trọng nhất, công việc sau này mới là điều cô phải quan tâm.

Làm việc suốt một buổi sáng, gần tới giờ tan tầm, Hạ Tử Du mới cho phép bản thân thả lỏng, dựa vào cái ghế nghỉ ngơi một chút, nhưng chỉ vừa nhắm mắt mấy giây, trong đầu cô lại là bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm, xua đuổi mãi không đi.

Cô từ từ mở mắt ra, tầm mắt không tự chủ được mà nhìn về phía phòng làm việc trống rỗng của tổng giám đốc.

Hình như cả ngày hôm nay anh không đi làm.

Chị Dư không biết đi tới trước mặt cô từ lúc nào, lễ phép gọi cô, “Thư ký Hạ.”

Hạ Tử Du hoảng hốt thu hồi ánh mắt, mỉm cười nhìn chị Dư, “Chị Dư.”

Hà Tử Du vội lắc đầu, “Không có.”

Giọng điệu anh vẫn bá đạo như trước, “Đời lát nữa tôi tới đón cô, tới nhà hàng cô quen biết!”

"Tổng giám đốc Đàm và cô Hân là bạn từ thuở nhỏ, có quan hệ rất tốt. Sau đó, tổng giám đốc Đàm đi Mỹ cùng ba mẹ, hai người phải xa nhau. Mấy năm nay, tổng giám đốc Đàm vẫn luôn điều tra cuộc sống tung tích của cô Hân. Mới đây, tổng giám đốc Đàm đã điều tra được tin tức cô Hân đang ở Mỹ. Mấy lần đi công tác của tổng giám đốc Đàm cũng là vì cô Hân. Lần đi công tác này, tổng giám đốc Đàm đã bắt đầu có quan hệ chính thức với cô Hân."

• • • • •

Cô không thể hiểu được vì sao anh lại thay đổi đột ngột như vậy. Vào lúc này, cuối cùng cô cũng hiểu rõ. .

Lúc này, chuyện may mắn duy nhất của cô chính là cô chưa bao giờ mong đợi mình ở bên anh để có thể có được thứ gì đó, hôm nay cô mới có thể thoải mái đối mặt với hết thảy như vậy.

Thật may là, cô không để lộ tình cảm trước mặt anh, cũng thật may là cô không mang thai.

Trước đây, tất cả những chuyện đã xảy ra giữa anh và cô, có lẽ anh chỉ để giải trí trong khi anh tìm kiếm người phụ nữ mình yêu.

Chẳng lẽ hai người sắp kết thúc rồi sao?

Đè nén sự rung động trong đáy lòng, cô tư giấu cốt bản thân.

Hạ Tử Du, cuộc đời này của mày đã rất may mắn rồi, sao mày còn có thể hy vọng xa vời có một người đàn ông ưu tú như vậy xuất hiện bên cạnh chứ?

Chẳng qua mày chỉ là một đứa trẻ mồ côi bị vứt bỏ, anh ấy là người của tầng lớp thượng lưu, dù không có bạn gái, anh ấy cũng không thể ở bên mày.

Những chuyện anh ấy làm cho mày, những lời nói khiến mày cảm động, có lẽ chỉ là chuyện dễ dàng, xem ra anh ấy không để ý, mày đã suy nghĩ quá nhiều.

Vài ngày sau, quả nhiên như lời chị Dư nói, Đàm Dịch Khiêm bị chụp ảnh ra vào khách sạn cùng với bạn gái.

Nhưng mà, toàn thế giới đều cho rằng người phụ nữ cùng anh ra vào khách sạn là cô, dù là thiên kim tập đoàn Hạ thị nhưng cô hiếm khi lộ diện nơi công chúng. Mà bóng lưng của cô Hân nhà báo chụp được cũng gần giống cô, cho nên không có ai nghi ngờ.

Cô thừa nhận những tin tức này khiến cô khó chịu, nhưng cô tuyệt đối không cho phép mình để ý.

Ngồi sau bàn làm việc, Hạ Tử Du khẽ thở dài, lập tức thu dọn đồng báo chí tạp san trên mặt bàn.

Một giây sau, tiếng chuông điện thoại di động của cô vang lên.

Liếc qua dây số hiển thị trên màn hình điện thoại di động, gần như sững sờ.

Cô nghĩ rằng, có lẽ anh sẽ không gọi điện thoại cho cô nữa.

“A lô.” Lời nói của cô hết sức dè dặt cẩn thận.

51. Chương 51 : Mời Cô Tham Dự Tiệc Đính Hôn Của Anh

Chiếc Bentley quen thuộc dừng dưới lầu tập đoàn Đàm thị.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu rồi ngồi vào ghế lái phụ đã mở cửa sẵn.

Khuôn mặt điển trai của anh rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng cô không dám liếc mắt nhìn, chỉ có thể nhìn thẳng về phía trước.

Trong xe tĩnh lặng, không khí tràn ngập hơi thở nam tính dễ chịu thoang thoảng thuộc về anh.

Cô có thể dùng ánh mắt liếc nhìn gò má cương nghị của anh, nhưng không thể nào đoán được tâm tư anh lúc này.

Cuối cùng xe dừng lại ở nhà hàng Cửu Thạch

Anh xuống xe trước, vẫn lịch thiệp mở cửa xe cho cô như trước.

“Cảm ơn.” Cô khẽ gật đầu, lập tức đi theo sau anh.

.

Đây là một nhà hàng Nhật Bản, mặc dù người bình thường không thể tùy tiện đi vào, nhưng nhà hàng trang hoàng thiết kế không mang sắc thái cao cấp xa hoa mà chỉ bình thường giản dị. Nhưng lại tạo cảm giác dễ chịu, làm người ta không kiềm được muốn thư giãn ở đây.

Cô biết anh có thói quen không nói chuyện trong khi ăn, cho nên cũng cũng yên lặng. Nhưng thỉnh thoảng lại liếc trộm khuôn mặt của anh.

Khi cô không tự chủ được liếc trộm anh lần nữa, ánh mắt của anh lại không hề báo trước nhìn thẳng vào cô. Cô chưa kịp thu hồi ánh mắt anh đã cất giọng nói trầm thấp, hờ hững mà xa cách, “Chúng ta kết thúc đi!”

Cô giật mình, ngay sau đó ý thức được biểu hiện của mình quá rõ ràng, vội làm bộ thoải mái mà nhún vai, “Được.”

Con người đen nhánh trầm tĩnh của anh nhìn cô chăm chú, giọng nói hàm chứa vẻ lười biếng thường ngày, “Sao cô không hỏi tại sao?”

Cô hạ tay đặt đĩa xuống, nói thản nhiên, “Chị Dư đã nói với tôi rồi. Báo cũng đã đưa tin, không phải sao?”

Anh nhẹ nhàng gật đầu, “Lần trước.” Tay anh xoa nhẹ cổ cô như yêu thương thường ngày, ngón tay mềm mại vén cổ áo cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng của cô, “Xin lỗi. Còn đau không?”

Làn da trên cổ cô căng mịn tinh tế, vẫn còn vết bầm nhọt chưa tan. May mà từ khi cô biết anh cũng đã biết phải mặc áo cao cổ vào mùa hè, vậy mới không đến nỗi làm cho người khác chú ý.

Cô xua tay. Cô có thể hiểu anh. Dù sao, cô và anh chẳng qua chỉ có quan hệ giường chiếu, làm sao cô có tư cách mang thai con của anh chứ?

Không nói lời dư thừa, anh lập tức đứng dậy, “Chúng ta đi thôi.”

Cô đứng dậy đi theo, lặng lẽ theo sau anh, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Ra khỏi nhà hàng, anh mở cửa xe cho cô nhưng cô không lên xe.

Anh nhìn cô, dường như đang chờ đợi, đôi mắt đen hơi nhúu chặt.

Cô hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên trong ngày hôm nay, cô ngược mắt nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh nói, “Tôi sẽ tự gọi xe về.”

Anh không nói gì, đôi mắt càng híp chặt thêm.

Cô thúc ép bản thân nhìn vào mắt anh rồi nói tiếp, “Trước khi chúng ta chia tay, tôi muốn nói rõ, tôi không nợ anh.” Từ đầu đến cuối quan hệ giữa họ chỉ là giao dịch, cho dù sau đó anh giúp ba cô, cũng do anh tự nguyện. Cô biết chuyện này không đơn giản, cho nên cô đã từng muốn ở bên anh để trả lại anh những gì anh đã giúp ba cô, nhưng mà hôm nay là anh kêu chấm dứt.

“Đương nhiên!” Anh trả lời nhẹ nhàng, lãnh đạm mà dứt khoát.

“Vậy. Hẹn gặp lại.” Lúc xoay người cô nghĩ, về sau chắc cô không còn phải đi làm ở Đàm thị nữa nhỉ?

Khi cô xoay người, giọng nói quen thuộc về anh vang lên bên tai cô, “Ngày mai là tiệc đính hôn của tôi và cô ấy, hy vọng cô có thể đến.”

52. Chương 52 : Sẽ Trang Điểm Thật Xinh Đẹp Đi Dự Tiệc Đính Hôn Của Anh

Nhưng sau này, cô phải suy nghĩ một lý do có thể làm cho ba mẹ tin tưởng cô và Đàm Dịch Khiêm đã “Chia tay”.

Lời nói của anh không ngừng vang lên trong đầu, Hạ Tử Du tựa vào đầu giường, thở dài khẽ khàng.

Cuối cùng quan hệ giữa hai người cũng chấm dứt, nhưng cô không ngờ lại nhanh như vậy, hình như chưa đến ba tháng.

Nhớ lại hình ảnh gặp nhau lần đầu ở khách sạn, khi đó cô cực kỳ căm ghét, kháng cự bằng mọi cách, nhưng không ngờ rằng hôm nay cô và anh đã trở lại là người xa lạ, lòng cô lại trào dâng vị chua xót.

Chậm rãi nằm xuống giường, cô mở to hai mắt nhìn trần nhà.

Cô không thể nào hiểu được tại sao anh muốn mời cô tham gia tiệc đính hôn của anh? Nếu quan hệ giữa hai người đã kết thúc, tại sao còn bắt cô phải đối mặt với hạnh phúc của anh và bạn gái?

Anh không bao giờ biết khi cô xoay người nghe anh đưa ra yêu cầu này, cô đã khó chịu tới nhường nào.

Cô đang chìm trong suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại di động của cô đột ngột vang lên.

Cô liếc qua dây số hiển thị trên di động, lập tức nhấn phím trả lời, “Chị Dư!”

Giọng nói chị Dư như thể bề trên, “Chắc bây giờ cô không ngủ được phải không?”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Dạ?”

Chị Dư nói chậm rãi, “Biết được tin tổng giám đốc đột nhiên đính hôn, tôi biết trong lòng cô cũng không dễ chịu gì!”

“Chị Dư, chị hiểu lầm rồi. Bây giờ tôi cảm thấy rất ổn, ít nhất tôi đã có được tự do mà tôi vẫn mong muốn.” Cô không thích tỏ vẻ yếu ớt trước mặt bất cứ người nào, cho nên lúc này cô cố gắng tỏ ra bình thản trước mặt chị Dư.

Chị Dư khẽ cười một tiếng, sau đó nói với cô lời nói thăm thía, “Nếu như cô thật sự có thể bình thản như thế này thì tốt rồi.”

Hạ Tử Du im lặng, bởi vì rõ ràng chị Dư đã nhìn thấu cô.

Chị Dư thở dài trong điện thoại, hỏi sâu xa, “Ngày mai cô có tham gia tiệc đính hôn của tổng giám đốc không?”

Hạ Tử Du trả lời thành thật, “Tôi sẽ đi.” Vào lúc này, quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm cũng không có gì. Cũng chỉ là việc cấp trên mời cô tham gia tiệc đính hôn của anh, nếu cùng chung một công ty, với quan hệ cấp trên và cấp dưới, cô không có lý do gì để không đi cả.

.

Sau khi nói chuyện với chị Dư xong, Hạ Tử Du liền đến tủ quần áo, lôi tất cả âu phục sang trọng ba mẹ tặng mà cô chưa bao giờ mặc ra, đặt bên cạnh chiếc gương lớn.

Cô thử từng bộ một, rất nghiêm túc lựa chọn một bộ âu phục đẹp nhất.

Ngày mai, cô nhất định phải thật xinh đẹp tự nhiên trước mặt anh, tuyệt đối không thể để cho mọi người nhận thấy cô có bất kỳ khó chịu nào.

Ở công ty, không có ai biết thân phận thiên kim Hạ thị của cô, cho nên cô có thể mượn việc tham dự bữa tiệc lần này để “Giải thích” quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm.

Về phần Đàm Dịch Khiêm từng tuyên bố chuyện anh đang hẹn hò với thiên kim Hạ thị, như vậy khi tin Đàm Dịch Khiêm đính hôn cùng người phụ nữ khác truyền ra, chuyện này ắt sẽ trở thành quá khứ của Đàm Dịch Khiêm.

53. Chương 53 : Bước Vào Buổi Dạ Tiệc

Hôm sau, tám giờ tối.

Hạ Tử Du đứng ở trước gương ngắm nhìn trang phục của mình lần cuối cùng.

Mái tóc đen nhánh uốn xoắn gọn sóng to rủ xuống, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng tinh xảo, mặc bộ đồ Tây màu trắng ngò sen. Giờ phút nhìn cô như thể công chúa bước ra từ truyện cổ tích, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Mỉm cười trong gương, cô cầm ví bước ra khỏi phòng.

Mặc dù cô là thiên kim tiểu thư nhà họ Hạ, nhưng đây là lần đầu tiên cô trưng diện cao quý ưu nhã thế này. Từ ánh mắt ngạc nhiên cùng lời khen ngợi của những người giúp việc, cô cảm thấy cô đã đạt được hiệu quả như mong muốn.

Cô cố ý không để tài xế trong nhà đưa cô đi dự dạ tiệc bởi vì cô sợ bị ba mẹ biết được. Dù sao, bây giờ cô vẫn chưa nghĩ ra một lý do hợp lý để thuyết phục ba mẹ. Mà tối nay, dù thế nào đi nữa, cô cũng phải thức thâu đêm để suy nghĩ vấn đề này.

Buổi dạ tiệc này đặt ở khách sạn PoFei, tượng trưng cho thân phận đứng đầu thành phố. Hễ mọi người trong giới thượng lưu có chuyện quan trọng muốn tuyên bố với bên ngoài đều tổ chức ở khách sạn đắt giá này.

Không để ý ánh mắt thèm nhở dõi nhìn cô qua kính chiếu hậu của tài xế taxi, Hạ Tử Du lập tức bước xuống xe, tao nhã đi về phía khách sạn.

Đám nhà báo phóng viên biết được tin đính hôn của Đàm Dịch Khiêm đã chờ trước cổng khách sạn từ lâu. Cổng khách sạn bị chặn kín, đến con kiến cũng không chui lọt.

Khi Hạ Tử Du đang lo lắng làm sao để vượt qua đám nhà báo để vào khách sạn, chị Dư đã dẫn vài nhân viên bảo vệ đi tới phía cô.

Chị Dư mỉm cười long trọng chào cô, “Hạ tiểu thư.”

Hạ Tử Du gật đầu tỏ vẻ lễ phép, “Chị Dư.”

Chị Dư làm dấu xin mời, “Mời cô đi hướng này theo chúng tôi, ở đây có quá nhiều nhà báo, có thể đi thang máy dành cho khách quý đến buổi dạ tiệc.”

Hạ Tử Du cảm thấy bất ngờ bởi vì nhìn thấy mấy bảo vệ phía sau chị Dư bắt đầu bảo vệ cô theo hình tam giác.

Hạ Tử Du dò hỏi, “A, đây là.” Cô không cho rằng tham gia dạ tiệc cần phải bảo vệ như thế.

Chị Dư cười cười giải thích, “Tổng giám đốc dặn chúng tôi phải thận trọng bảo vệ các vị khách quan trọng tham gia dạ tiệc. Tôi nghĩ, cô cũng có thể là vị khách quan trọng mà tổng giám đốc mời đến.”

Hạ Tử Du khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Dạ tiệc đặt ở tầng chín mươi chín của khách sạn, ngụ ý Thiên Trường Địa Cửu (lâu dài như trời đất) rõ ràng. Có thể thấy được Đàm Dịch Khiêm cực kỳ để ý tới buổi tiệc đính hôn này.

Hạ Tử Du đi thang máy dành cho khách quý lên đến tầng chín mươi chín. Sau khi hộ tống cô tới nơi an toàn, chị Dư lại đi tiếp đón những khách mời khác.

Hạ Tử Du lưỡng lự nhìn cách bố trí buổi dạ tiệc, bước chân dừng lại thật lâu trước cửa vòm hoa hồng.

Cô nghĩ là cô đã chuẩn bị tâm lý vô cùng tốt, hôm qua luyện tập mỉm cười cả đêm, nhưng vào thời khắc này lại cứng ngắc như vậy.

Trong tầm mắt, anh đang đứng cách cô vài mét, mặc bộ đồ Tây màu đen cắt may vừa vặn, thoát nhìn chừng chạc mà điển trai, nâng ly chuyện trò vui vẻ với bạn bè trong giới thương lưu, làm cho anh càng thêm hăng hái.

Dĩ nhiên, cô cũng không thể bỏ qua người phụ nữ trẻ tuổi mặc bộ lễ phục màu hồng cánh sen đứng bên cạnh anh, phong cách thoát tục nhã nhặn lịch sự, có lẽ chính là vị hôn thê của anh!

Dù là cử chỉ hay vẻ bề ngoài, anh và vị hôn thê đều hoàn mỹ, tỏa ra vẻ tôn quý và kiêu ngạo, dường như đã nói lên sự xứng đôi giữa họ.

Có lẽ là e sợ cơn chua xót lan tràn, một giây này, ý cười trên khuôn mặt cô càng sâu, cố gắng thẳng người ung dung bước vào buổi dạ tiệc.

54. Chương 54 : Hôm Nay Là Lễ Đính Hôn Của Chúng Ta

Anh dịu dàng hôn môi cô, sau đó bế cô lên, cười với cô, “Dĩ nhiên tôi không quên, hôm nay là ngày chúng ta đính hôn! !”

Buổi dạ tiệc không có nhiều khách mời, nhưng cũng không ảnh hưởng tới không khí long trọng của buổi tiệc. Hơn nữa cách bố trí của dạ tiệc thật sự lãng mạng khiến mỗi phụ nữ đều mong được trải qua một lần như vậy trong đời.

Đèn thủy tinh mờ ảo, mùi hoa hồng thoang thoảng, vũ đài trang nhã, đồ ăn thịnh soạn, hình ảnh khách khứa lung linh.

Hạ Tử Du không ngờ rằng lúc cô vừa bước vào buổi dạ tiệc, ánh mắt vị hôn thê của Đàm Dịch Khiêm lại dừng trên người cô đúng lúc.

Thật ra cô cảm thấy rất lúng túng, nhưng vẫn mỉm cười lịch sự với cô ấy như một khách mời.

Có lẽ chú ý tới ánh mắt của vị hôn thê bên cạnh, Đàm Dịch Khiêm cũng nhìn về phía cô.

Bốn mặt chạm nhau bất ngờ, dưới ánh đèn mờ ảo, trong phút chốc cô bộc lộ vẻ hoảng hốt và trốn tránh, cũng may là không bị anh phát giác.

Đúng vậy, cô không dám nhìn vào mắt anh, bởi vì e rằng anh có thể nhìn thấu mọi thứ về cô.

Cô bước chậm rãi về phía anh, vốn muốn đến chúc mừng anh, nhưng ngay lúc này, anh lại ôm vị hôn thê xoay người đi tới vũ đài lãng mạn.

Cô đứng tại chỗ, mắt nhìn bóng lưng của anh.

Mặc dù chỉ là bóng lưng nhưng vẫn không che nổi sự kiêu căng và tôn quý của mình. Bóng lưng đó anh tuần bất phạm, làm người ta khó có thể dời mắt.

Mấy ngày trước anh cũng thân mật ôm eo cô như vậy, mà nay, anh và cô đã biến thành người xa lạ, sự thân mật đó anh dành cho người phụ nữ mà anh quan tâm nhất.

Trong lòng không khỏi trào dâng cảm giác đau đớn. Cô chợt mất hồn, nghiễm nhiên quên mất phải rời ánh mắt khỏi anh.

Bỗng nhiên, ánh đèn toàn bộ sân khấu chợt bừng sáng.

Đến khi Hạ Tử Du ý thức được cô vẫn nhìn Đàm Dịch Khiêm chăm chú thì hình như cô đã trở thành tiêu điểm của tất cả. Bởi vì ánh mắt Đàm Dịch Khiêm cũng nhìn về phía Hạ Tử Du đúng lúc đó.

Xung quanh bắt đầu truyền đến tiếng xì xào, có vài người thậm chí không hề kiêng kỵ nhìn cô và Đàm Dịch Khiêm bàn tán.

Mặc dù ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn cô cũng không chuyên chú, nhưng cô vẫn hết hoảng luống cuống xoay người lại.

Cô không thể ngờ rằng tối nay cô lại có thể biểu hiện bết bát như vậy. Cô cho rằng cô không quyến luyến sâu nặng đến vậy, nhưng khi nhìn thấy anh ôm eo người phụ nữ khác lên sân khấu, hốt mất cô lại nóng rực, trái tim đau đớn như bị xé rách.

Cho đến lúc này cô mới hiểu được, thì ra cô không làm được!

Cô muốn tỏ vẻ tự nhiên, xinh đẹp, kết quả lại là cô tự rước lấy nhục. Cô vốn không nên tham gia bữa tiệc này.

“Cô đi đâu?”

Trong lúc cô xoay người, một cánh tay mạnh mẽ bỗng nhiên vòng lấy thắt lưng mảnh mai của cô.

Một giây sau, cô bị bao trong lồng ngực và hơi thở ấm áp thuộc về Đàm Dịch Khiêm, cô nhìn anh bằng đôi mắt hơi ửng hồng.

Nhìn anh gần trong gang tấc, cô trợn trừng, kinh ngạc thốt ra, “Anh.”

Khóe miệng anh ẩn chứa ý cười nhạt, “Đàm phu nhân tương lai, em muốn đi đâu?”

“Tôi, anh, ăc.” Cô hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì xảy ra, luống cuống nói, “Anh mau buông tôi ra. Anh đã quên hôm nay. . . ! !”

55. Chương 55 : Em Có Biết Tôi Đợi Ngày Này Bao lâu Không

Đàm Dịch Khiêm gạt đầu, “Dạ được, chị.”

Tia đèn sáng rực chiếu lên người Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm, ánh sáng di động theo bước đi của bọn họ. Trong chớp mắt, động tác bông cô của anh nhanh chóng trở thành tiêu điểm của tất cả.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du đi lên đài.

Sau khi buông cô ra, như thể lo lắng sợ cô sẽ chạy trốn, anh ôm lấy eo cô vô cùng tự nhiên, nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng.

“Ăc.” Lờ mờ nhìn tới ánh mắt nóng rực của anh, cô run rẩy đứng trên đài, hết như vẫn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, người phụ nữ trẻ tuổi vừa theo sát bên Đàm Dịch Khiêm lại phụ trách dẫn chương trình, “Cảm tạ các vị đã tới tham gia lễ đính hôn của tiên sinh Đàm Dịch Khiêm và tiểu thư Hạ Tử Du.”

Giọng nói của người dẫn chương trình vang lên rõ ràng bên tai, Hạ Tử Du kinh ngạc.

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt lấy thắt lưng của Hạ Tử Du, khẽ môi nhếch lên tự nhiên.

Hạ Tử Du nghi ngờ nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Làm sao có thể.”

Đàm Dịch Khiêm chạm nhẹ lên gò má của Hạ Tử Du, nói vô cùng thân mật, “Em không đoán nhầm, hôm nay là ngày đính hôn của chúng ta!”

Câu trả lời chắc chắn của Đàm Dịch Khiêm làm Hạ Tử Du sững sờ.

Người dẫn chương trình nói tiếp, “Xin mời ông bà Hạ lên sân khấu.”

Theo tiếng vỗ tay, ông bà Hạ mặc lễ phục long trọng đi lên sân khấu.

Hạ Tử Du tròn mắt, kinh ngạc nói, “Ba mẹ?”

Ông bà Hạ mỉm cười nhìn Hạ Tử Du, sau đó đi tới trước microphone phát biểu.

.

Nghi thức đính hôn rườm rà chưa kết thúc, Hạ Tử Du đã sốt ruột kéo Đàm Dịch Khiêm tới ban công khách sạn.

Nhìn ông bà Hạ đang xã giao với khách mời ở bên trong, hàng mày của Hạ Tử Du cau chặt, “Anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao ba mẹ tôi lại ở đây?”

Đàm Dịch Khiêm đưa tay ôm Hạ Tử Du, ánh mắt sáng quắc nhìn vào đôi mắt trong veo ngờ vực của cô, nhẹ giọng nói, “Tất cả mọi chuyện đều như em đã nhìn thấy.”

Hạ Tử Du khó có thể tin lắng đầu, “Đàm Dịch Khiêm, đừng đùa giỡn với tôi như vậy!!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn vào mắt Hạ Tử Du thật chân thành, “Tôi có như thể đang đùa giỡn với em không?”

“Làm sao có thể.” Hạ Tử Du chợt lắng đầu, “Một ngày trước chúng ta vừa mới chấm dứt quan hệ, anh nói anh phải đính hôn với bạn gái của anh.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đầy vẻ bất an của Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Vị hôn thê của tôi lúc này đang đứng trước mặt tôi, đương nhiên tôi phải chấm dứt quan hệ lúc trước của chúng ta.”

Hạ Tử Du vẫn lắng đầu, “Tôi không hiểu.”

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du trong lòng, quyến luyến hít vào mùi hương trên cổ cô, nói dịu dàng, “Em có biết tôi chờ đợi ngày này bao lâu rồi không?”

Bị bắt phải tựa vào lồng ngực của anh, cô hoàn toàn không thể đoán nổi tình cảm của anh trong lúc này, chỉ có thể đưa tay đẩy anh ra, “Đàm Dịch Khiêm, anh buông tôi ra trước.”

Ngay khi Hạ Tử Du dùng hết sức lực của mình để đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, người phụ nữ dẫn chương trình trẻ tuổi đi tới trước mặt bọn họ, khẽ cười nói, “Dịch Khiêm, Tử Du, các khách mời đều yêu cầu hai người nhảy điệu nhảy đầu tiên, hai người vào trước đi!”

56. Chương 56 : Đính Hôn Thuận Lợi

Chữ “Chị” vang lên từ miệng Dịch Khiêm khiến Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc nhìn phong cách tao nhã của người phụ nữ trẻ tuổi trước mắt.

Đàm Dịch Khiêm cười giới thiệu, “Giới thiệu với em, chị ấy là Đàm Tâm, chị gái tôi. Hôm nay chị ấy chủ động nhận việc dẫn chương trình trong lễ đính hôn của chúng ta.”

Đàm Tâm với tính tình hướng ngoại, chủ động mở miệng chào hỏi, “Tử Du, rất hân hạnh được biết cô. Tôi là chị ruột của Dịch Khiêm, trước đây vẫn ở Mỹ.”

“A. Đàm tiểu thư, chào chị!” Hạ Tử Du nhất thời không phản ứng kịp, cười xấu hổ bày tỏ lễ phép.

Thì ra, người phụ nữ trẻ tuổi này là chị ruột của Đàm Dịch Khiêm.

Bọn họ thoạt nhìn cũng không giống nhau lắm, nhưng cử chỉ cao quý thì vô cùng giống nhau.

Đàm Tâm tinh tế liếc mắt nhìn Hạ Tử Du, mỉm cười nói, “Em cũng sắp trở thành vợ Dịch Khiêm rồi, sau này cứ gọi tôi là chị giống Dịch Khiêm đi. Hai đứa vào trước đi, đến khi lễ đính hôn kết thúc chúng ta sẽ nói chuyện thêm.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ chạm tay lên sống lưng Hạ Tử Du, “Đi thôi.”

Hạ Tử Du chôn chân tại chỗ, còn rất nhiều ngờ vực khiến cô vẫn chần chừ.

Dường như Đàm Dịch Khiêm đoán được tâm tư của Hạ Tử Du, nói nghiêm túc, “Đừng làm cho ba mẹ em và tất cả khách mời chờ đợi mà khó xử. Sau khi lễ đính hôn kết thúc, tôi sẽ giải thích rõ ràng với em.”

Quay đầu nhìn vào đôi mắt đen thành khẩn của Đàm Dịch Khiêm, vài giây sau, Hạ Tử Du mới chậm rãi tiến bước.

Cuối cùng lễ đính hôn cũng hoàn thành thuận lợi.

Sau khi khách mời ra về, ông bà Hạ mỉm cười đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du.

Mười ngón tay Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đan xen, nhìn rất thân mật.

Bà Hạ trịnh trọng dặn dò, “Dịch Khiêm à, về sau con nhất định phải đối xử thật tốt với Tử Du nhà bác. Bác không cho phép con gái yêu quý của bác phải chịu uất ức.”

Đàm Dịch Khiêm nắm chặt bàn tay của Hạ Tử Du ở bên cạnh, cất lời như thể tuyên thệ, “Con có thể chắc chắn.”

Trong lúc vô tình, ông Hạ chú ý tới sắc mặt hơi tái nhợt của Hạ Tử Du, không khỏi nghi ngờ, “Tử Du, con làm sao vậy, sao sắc mặt lại không tốt như vậy?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn gương mặt hân hoan của ba mẹ, vẻ mặt nhợt nhạt.

Đàm Dịch Khiêm đưa lời giải thích thay Hạ Tử Du, “Tử Du không biết con tổ chức lễ đính hôn này nên đang giận con.”

“Hoá ra là như vậy à.” Ông Hạ nhất thời vui vẻ cười to, an ủi Hạ Tử Du, “Con gái ngoan, con cũng đừng giận Dịch Khiêm nữa. Dịch Khiêm không nói trước cho con biết chuyện đính hôn là do ba mẹ con bàn bạc với nhau. Ba mẹ muốn cho con một bất ngờ.”

Bà Hạ gật đầu, “Đúng vậy, Tử Du. Mẹ thấy Dịch Khiêm làm như vậy rất lãng mạn, hơn nữa con nhất định sẽ đồng ý gả cho Dịch Khiêm, không phải sao?”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của ba mẹ, Hạ Tử Du hiểu được vào lúc này cô không thể tỏ vẻ khác thường gì. Dù mọi chuyện thế nào, cô cũng phải chờ qua tối nay rồi nói.

Hạ Tử Du mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu.

Liếc mắt nhìn thời gian, bà Hạ rất biết chuyện nói với Hạ Tử Du, “Tử Du, cũng không còn sớm nữa, ba mẹ phải về trước đây. Tối nay con cứ ở lại chỗ Dịch Khiêm đi.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.” Cô cũng không từ chối, bởi vì cô biết cần phải có thời gian để hỏi rõ Đàm Dịch Khiêm tất cả mọi chuyện.

57. Chương 57 : cô Thích Dịch Khiêm Sao?

Sau khi ông bà Hạ rời đi, Hạ Tử Du tránh khỏi Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn anh đầy cảm xúc, “Đàm Dịch Khiêm, có phải anh cảm thấy tôi giống loại phụ nữ dễ dãi có thể nắm trong tay không? Cho nên một giây trước anh muốn đưa tôi vào chỗ chết, một giây sau lại cẩn thận sắp xếp một bữa tiệc đính hôn khó hiểu này?”

Đàm Dịch Khiêm có ý muốn đỡ lấy hai vai run rẩy vì kích động của Hạ Tử Du, “Bây giờ em nên tỉnh táo lại.”

Hạ Tử Du lùi về phía sau một bước, cố gắng kéo giãn khoảng cách với anh. “Tôi cho rằng chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa! !”

Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng vào Hạ Tử Du, bình tĩnh nói, “Không, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ nhanh thôi!”

Hạ Tử Du vừa lùi về phía sau vừa xua tay, “Tôi biết chuyện anh muốn làm không ai có thể ngăn cản, nhưng tôi van xin anh buông tha cho tôi. . . . Anh đã có bạn gái, tại sao anh còn muốn dây dưa không rõ với tôi?”

“Nếu như cô nghe xong câu chuyện của Dịch Khiêm và bạn gái, cô sẽ hiểu. . . .”

Người đột nhiên chen vào cuộc đối thoại của hai người là Đàm Tâm.

Đàm Tâm vừa mới tiễn tất cả khách mời xong, đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, cô bình tĩnh nói với Hạ Tử Du, “Tử Du, Dịch Khiêm xưa nay cũng không phải là người biết giải thích. Nếu cô tin tưởng, xin cho tôi giải thích thay nó.”

Hạ Tử Du không nói gì, đối mặt với chị gái Đàm Tâm của Đàm Dịch Khiêm, trong lòng Hạ Tử Du có một phần tôn kính.

Đàm Dịch Khiêm im lặng nhìn Hạ Tử Du mấy giây, bỗng dưng, Đàm Dịch Khiêm chậm rãi lên tiếng, “Tôi chờ em dưới lầu.” Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm lập tức xoay người rời đi, nhường lại thời gian cùng không gian cho hai người phụ nữ.

Hạ Tử Du đi theo Đàm Tâm tới ban công của khách sạn.

Đàm Tâm nhìn bầu trời sao mệnh mông bát ngát ở phương xa, mở miệng cười nói, “Tử Du, cô quen biết Dịch Khiêm bao lâu rồi?”

Bởi vì nhớ rõ ngày cô gặp Đàm Dịch Khiêm, cho nên Hạ Tử Du trả lời câu hỏi này dễ dàng. “Ba tháng lẻ mười lăm ngày.”

Đàm Tâm nhìn Hạ Tử Du đầy thương tiếc, “Dịch Khiêm có nói với tôi chuyện ba tháng qua giữa cô và nó, chắc Dịch Khiêm khiến cô chịu rất nhiều uất ức phải không?”

Ánh mắt Đàm Tâm vô cùng thân thiết, Hạ Tử Du không khỏi bật thốt ra, “Vừa bắt đầu quả thật tôi cũng kháng cự. . . . Nhưng sau này, tôi không thể không thừa nhận anh ấy đối xử với tôi rất tốt, cũng giúp đỡ tôi rất nhiều.”

Đàm Tâm lập tức tiếp lời hỏi, “Vậy cô. . . . có thích Dịch Khiêm không?”

Câu hỏi đột ngột của Đàm Tâm khiến Hạ Tử Du bất ngờ không kịp chuẩn bị, “Tôi. . . .” Hạ Tử Du chậm rãi sụp mắt xuống, như thể đang trốn tránh vấn đề này.

Đàm Tâm cười cười, “Tôi nghĩ tôi đã có được câu trả lời. . . .”

Hạ Tử Du không phản bác, nhưng vẫn yên lặng.

Đàm Tâm tiếp tục hỏi, “Nếu thích, tại sao còn phải từ chối?”

Hạ Tử Du nhìn về phía trước, nói hờ hững, “Trong mắt anh ấy, chẳng qua tôi chỉ là một bạn tình để giải trí, tôi và anh ấy hoàn toàn không có khả năng.”

Đàm Tâm hỏi ngược lại, “Nếu như Dịch Khiêm không có chút cảm giác gì với cô, vậy sao lại sắp xếp lễ đính hôn này cẩn thận như vậy. Thậm chí còn đích thân đón tôi tới thành phố Y làm chứng cho hạnh phúc của hai đứa?”

58. Chương 58 : Cô Đang Ghen Với “mình”

Hạ Tử Du trả lời, “Đây cũng là điều mà tôi không thể nào hiểu được!”

Đàm Tâm nghiêm mặt nói, “Thật ra chuyện cô đang băng khoăn là Dịch Khiêm có bạn gái phải không?”

Hạ Tử Du tiếp tục yên lặng, cũng không phủ nhận.

Đàm Tâm đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Cô có biết là cô đang ghen với mình không?”

Hạ Tử Du nhìn Đàm Tâm đầy vẻ nghi ngờ, “Dạ?”

Đàm Tâm mỉm cười giải thích, nói: “Có một chuyện có lẽ cô không biết, mười năm trước, mẹ tôi đã từng là viện trưởng của trại trẻ mồ côi ‘Tân Sơ’.”

Trại trẻ mồ côi “Tân Sơ”?

Cái tên này khiến cơ thể Hạ Tử Du đột nhiên chấn động.

Đàm Tâm chú ý tới phản ứng khác thường của Hạ Tử Du, khẽ cười, “Ha ha, cô đương nhiên cũng biết trại trẻ mồ côi này, bởi vì cô đã từng sống ở trại trẻ mồ côi đó.”

Hạ Tử Du chợt nhìn Đàm Tâm, sắc mặt tái nhợt bởi vì sợ hãi trong lòng.

Đàm Tâm vờ như không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Hạ Tử Du, nói tiếp, “Vừa sinh ra cô đã bị mẹ vứt bỏ ở trại trẻ mồ côi, về sau viện trưởng đặt tên cho cô là Đường Hân. Cho đến khi mười tuổi, cô mới được đón về nhà họ Hạ.”

Hạ Tử Du cố gắng đè nén sự không bình tĩnh trong lòng, trả lời hết sức bình tĩnh, “Làm sao cô có thể biết những chuyện này?”

Đàm Tâm nói chậm rãi, “Tôi không chỉ biết những chuyện đó, tôi còn biết cô là bạn thân của con trai viện trưởng trại trẻ mồ côi hồi còn bé.”

Từng chuyện Đàm Tâm nói như thể đào bới bí mật chôn sâu dưới đáy lòng Hạ Tử Du, làm cho Hạ Tử Du không khỏi rùng mình.

Đúng vậy, Đường Hân có một bạn rất thân. Bảy tuổi khi cô vào trại trẻ mồ côi, Đường Hân đã nói cho cô biết.

Khi đó Đường Hân vẫn hay nhắc tới người bạn thân này với cô, Đường Hân còn nói sau này lớn lên nhất định phải cưới người bạn thân đó.

Chẳng lẽ.

“Bạn thân khi còn bé của Đường Hân chính là Đàm Dịch Khiêm?” Sự thật này khiến Hạ Tử Du vô cùng khiếp sợ.

Đàm Tâm chú ý nhất cử nhất động của Hạ Tử Du, tiếp tục nói hờ hững, “Sao cô lại hỏi như vậy?”

Ý thức được bản thân không tỉnh táo, Hạ Tử Du cố hết sức bình tĩnh, chậm rãi lên tiếng, “Ặc. Xin lỗi, sau khi tôi rời khỏi trại trẻ mồ côi đã sốt cao một lần, sau đó đã quên mất rất nhiều chuyện trước kia ở trại trẻ mồ côi.”

Đàm Tâm gật đầu, “Khó trách khi cô gặp Dịch Khiêm cũng không nhận ra giữa cô và Dịch Khiêm có cảm giác quen thuộc. Cô biết không? Mười năm nay, Dịch Khiêm vẫn luôn tìm kiếm cô, Dịch Khiêm cũng không quên các người đã từng ước định.”

“Vây. . . . vậy à?” Hạ Tử Du hoàn toàn không ngờ rằng người mà Đường Hân – bạn tốt của cô, để ý nhất lại là Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Tâm gật đầu, “Sau khi Dịch Khiêm theo cha mẹ đi Mỹ, cô cũng được ba mẹ đón về nhà họ Hạ. Sau đó ba mẹ cô tốn một khoản tiền xóa tên cô trong sổ ghi chép nhận nuôi của trại trẻ mồ côi. Vì vậy, những năm qua Dịch Khiêm không thể điều tra được tung tích của cô. . . . Cho đến một lần gần đây nhất Dịch Khiêm đi Mỹ thăm cha mẹ, một công tác viên từng làm việc ở trại trẻ mồ côi tìm mẹ ôn chuyện, lúc đó Dịch Khiêm mới biết tin tức của cô từ nhân viên kỳ cựu này.”

Nghe xong lời kể của Đàm Tâm, lòng của Hạ Tử Du không thể bình tĩnh được nữa.

Cuối cùng cô có thể hiểu được tại sao ba tiếng trước Đàm Dịch Khiêm lại ôm cô nói câu kia —— Em có biết tôi chờ đợi ngày này bao lâu rồi không?

59. Chương 59 : Tình Cảm Sâu Nặng Của Anh Với Đường Hân

Nhìn ánh mắt đắm đuối của anh, cô bắt đầu bồi hồi luống cuống, “Tôi.”

Hạ Tử Du xuống dưới khách sạn.

Xe Đàm Dịch Khiêm đã đỗ ở bên đường, cửa xe ghế lái phụ đã được mở sẵn cho cô.

Cô chần chừ đứng trước cửa xe, cuối cùng vẫn khom lưng ngồi vào trong xe. Đàm Dịch Khiêm chu đáo cột dây an toàn cho cô.

Bỗng dưng, anh bắt đầu khởi động máy.

Cô quay đầu nhìn gò má anh tuấn thêm vẻ nhu hòa của anh, tiếng nói hòa hoãn, “Sở dĩ anh đột nhiên dính hôn với tôi, là vì anh biết tôi là Đường Hân?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn về phía trước, trả lời hồ hững, “Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó.”

Hạ Tử Du không nói gì, lặng lẽ đợi anh giải thích.

Đôi mắt đen thâm trầm hơi ảm đạm của Đàm Dịch Khiêm chìm vào hồi ức. “Khi còn bé, Đường Hân rất trắng, xinh đẹp và đáng yêu. Cô ấy là cô gái thiện lương nhất mà tôi từng gặp.”

Lời kể của Đàm Dịch Khiêm gợi cho Hạ Tử Du nhớ lại tuổi thơ.

Cô nhớ lúc cô mới vừa vào trại trẻ mồ côi, cả người đen xì gầy tong teo, tính tình lầm lì, những người bạn nhỏ ở trại trẻ mồ côi không ai muốn chơi với cô, cho đến khi cô quen biết một cô bé được mấy chú, mấy dì ở trại trẻ mồ côi tôn sùng là tiểu công chúa giống thiên sứ —— Đường Hân.

Đường Hân không xa cách cô giống những người bạn khác, lại nhiều lần ra mặt giúp cô dạy dỗ những người bắt nạt cô.

Đường Hân rất thích cười. Mỗi khi cô thất bại, Đường Hân vẫn luôn dùng nụ cười nói với cô nhất định phải kiên cường.

Đây chính là Đường Hân, một cô bé thiện lương có thể dùng nụ cười làm cảm động những người bên cạnh.

Hạ Tử Du nói bình tĩnh, “Nếu anh quan tâm tới Đường Hân như vậy, tại sao lần đầu gặp tôi lại không nhận ra tôi chính là Đường Hân?”

Đôi mắt đen thâm thúy của Đàm Dịch Khiêm nhìn Hạ Tử Du qua kính chiếu hậu, nhả ra từng chữ, “Bởi vì em thay đổi.”

Lời nói của Đàm Dịch Khiêm khiến Hạ Tử Du run lên. Anh đã phát hiện ra chuyện gì ư?

Ngay lúc này, anh dừng xe lại, anh nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng như ánh mặt trời mùa đông, “Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày em trở nên xinh đẹp như thế.”

Giọng nói anh dịu dàng như khen ngợi, lại như thể lời yêu thương tinh tế triền miên, nghiêm nhiên không nhìn thấu gì cả.

Cô sững sờ, nhìn anh dùng ngón tay chạm nhẹ lên những đường nét trên khuôn mặt cô.

Lúc này anh chân thành như vậy, dịu dàng như vậy, đắm đuối như vậy.

Cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của anh, cô luôn cho rằng cuộc đời này anh chỉ có thói quen nắm người khác trong tay, Chưa từng nghĩ rằng, trên đời này lại có một người con gái có thể nắm anh trong tay. . . .
. . . Đó chính là Đường Hân!

Ý thức được anh xem cô như là Đường Hân, cô vươn tay kháng cự đụng chạm của anh theo bản năng.

Anh không cho cô trốn tránh, nâng mặt của cô lên, nhìn cô thâm trầm rồi nói nghiêm túc, “Tôi sẽ không bao giờ để em rời khỏi tôi nữa, Đường Hân.”

Anh ôm chặt cô vào lòng.

“Đừng như vậy.” Cô khước từ anh, cảm thấy mình đang chiếm dụng thân phận của một người khác để hưởng thụ hạnh phúc vốn không thuộc về cô.

Anh không ép cô, chỉ nhẹ nhàng buông cô ra, kiên nhẫn hỏi, “Em làm sao vậy?”

60. Chương 60 : Mau Sắp Xếp Hôn Lễ

Anh nhìn cô chăm chú, nói như thể tự trách, “Có phải em vẫn còn để ý chuyện đêm đó không?”

“A.” Cô chợt ngược mắt lên, nhất thời quên mất giây giũa.

Dĩ nhiên cô hiểu được anh ám chỉ chuyện kia. Đêm hôm đó cảm giác bị bóp cổ suýt nữa tắt thở, sự tuyệt vọng vẫn làm cô thấy sợ hãi.

Mới ngày hôm qua cô còn tưởng rằng tất cả tình cảm này có thể kết thúc, dù sao có bạn gái anh cũng cần có kỳ rất nhiều chuyện. Nhưng hôm nay chứng minh bạn gái của anh lại là.

Cho nên lúc này, cô mới muốn biết suy nghĩ hiện tại của anh.

Anh nói chậm rãi, “Chắc em còn nhớ có một đêm tôi trở về nước trước thời hạn.”

Cô nhìn khuôn mặt chân thành của anh, gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Thật ra thì, đêm đó tôi trở về nước trước bởi vì tôi điều tra được tung tích của Đường Hân. Tôi vội vã về nước vì muốn điều tra rõ ràng thân phận hiện nay của Đường Hân. Cuối cùng tôi biết được tin ông bà Hạ ở thành phố Y đã nhận nuôi Đường Hân từ một vị trưởng bối trong trại trẻ mồ côi.”

Cô không thể hiểu hỏi anh, “Nếu gấp gáp muốn tìm Đường Hân như vậy, tại sao lúc về còn muốn chị Dư gọi điện thoại bảo tôi đi gặp anh?”

Đàm Dịch Khiêm nói lời chân thành, “Bởi vì tôi muốn kết thúc mối quan hệ giữa chúng ta.”

Nói đến đây, Hạ Tử Du rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Thì ra, đêm đó anh muốn nói “chia tay” với cô.

Thảo nào đêm đó anh lại đối xử với cô quyết tuyệt tàn nhẫn như vậy.

Trái tim của anh vốn thuộc về Đường Hân, từ đầu đến cuối, đối với anh cô chẳng qua chỉ là một bạn tình thỏa mãn nhu cầu của anh, khi anh sắp có được tình yêu của mình, làm sao có thể cho phép cô phá hoại?

Sở dĩ về sau anh sắp đặt bữa tiệc đính hôn cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Tất nhiên là cuối cùng sau khi anh điều tra được sự thực cô chính là Đường Hân, anh đã dùng bất ngờ này để bồi thường cho cô.

Nhìn mắt cô anh đã hiểu được lời “giải thích” của anh đã thuyết phục được cô. Anh nói với vẻ áy náy, “Đường Hân, em có thể tha thứ cho tôi không?”

“Tôi.” Cô muốn nói lại thôi. Bên tai vang vọng giọng nói dịu dàng khi anh gọi cô là “Đường Hân”, không hiểu sao cô lại cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Tôi không phải là Đường Hân.

Tôi không phải là Đường Hân.

Cô muốn bật thốt ra câu nói này mấy lần, nhưng lời đến khóe miệng rồi mà cô vẫn không có dũng khí nói ra.

Trong lòng cảm thấy sợ hãi khiến cô muốn chạy trốn theo bản năng. Cô hoảng loạn luống cuống thốt lên, “Xin lỗi, tôi cần một chút thời gian xem xét quan hệ giữa chúng ta.” Dứt lời, không chờ anh có bất kỳ phản ứng nào, cô đã chạy nhanh xuống xe.

.

Nhìn bóng lưng mỏng manh hoảng hốt chạy trốn của cô, đôi mắt đen hẹp dài của anh từ từ híp lại, khóe miệng chợt nở nụ cười lạnh lẽo u ám.

Anh cầm di động gọi tới một số điện thoại.

“Tổng giám đốc.” Giọng nói cung kính của chị Dư vang lên từ điện thoại di động.

“Mau sắp xếp hôn lễ, một tháng sau, tôi muốn để cho Đường Hân trở về nhà họ Hạ!”

61. Chương 61 : ĐỪNG GỌI CÔ ĐƯỜNG HÂN

“Hu. . . hu. . .” Ngay sau đó, Hạ Tử Du đột nhiên khóc òa lên, như thể phải chịu rất nhiều uất ức, từ từ ngồi xổm xuống.

Dì Lưu mở cửa cho Hạ Tử Du, nghi ngờ hỏi, “Tiểu thư, sao cô trở về lúc này?”

Tất cả mọi người cho rằng tối nay Hạ Tử Du sẽ ở lại chỗ Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du thay dép xong, lấy đại một cái cốc, “Ặc, tối nay anh ấy có việc.”

Dì Lưu không hỏi nhiều nữa, khuôn mặt đầy tràn vui vẻ, “Chúc mừng tiểu thư cuối cùng đã hoàn thành chuyện lớn quan trọng nhất đời người. Tôi còn không hiểu tại sao hôm nay tiểu thư phải trang điểm xinh đẹp như thế, thì ra là có dự cảm muốn tham gia bữa tiệc đính hôn tổng giám đốc Đàm chuẩn bị cho cô. Tổng giám đốc Đàm thật lãng mạn, lại tuấn tú như vậy, còn yêu thương tiểu thư, thật sự là càng nhìn càng xứng với tiểu thư nhà chúng ta! !”

Nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, sắc mặt Hạ Tử Du vốn đã không tốt càng thêm tái nhợt, cô vội vàng định bỏ chạy về phòng.

Bỗng chốc, “A!” Dì Lưu đột nhiên thét lên chói tai.

Hạ Tử Du kinh ngạc nhìn dì Lưu, “Sao vậy?”

Ánh mắt nhanh nhạy của dì Lưu liền chú ý đến hai bóng đèn xe sáng ngời ngoài vườn hoa của nhà họ Hạ, định thần nhìn lại thì nhận ra đó là chiếc Bentley của Đàm Dịch Khiêm. Dì Lưu nhất thời hưng phấn, “Tiểu thư cô nhìn xem, đó không phải là xe của tổng giám đốc Đàm sao?”

Hạ Tử Du nhìn về phía cổng nhà họ Hạ theo mắt dì Lưu.

Ặc.

Thật sự là anh!!

“Tôi đi bảo lão Trần mở cổng nhanh lên chút, đừng để cho tổng giám đốc Đàm chờ lâu!!” Dì Lưu không đợi Hạ Tử Du đồng ý đã kích động đi gọi người giữ cửa.

Hạ Tử Du sững sờ.

Dì Lưu vô cùng vui vẻ nhìn dáng vẻ bất phàm của Đàm Dịch Khiêm, “Tiểu thư, tổng giám đốc Đàm đến rồi!”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm. Làm sao anh có thể xuất hiện vào lúc này?

Đàm Dịch Khiêm trả lời cực kỳ nhẹ nhàng, “Em về nhà một mình, tôi không yên tâm.” Ngụ ý, xe của anh vẫn luôn đi theo chiếc xe taxi cô đi.

“Ặc.” Nói thật, lúc này cô không biết phải đối mặt với anh thế nào.

Dì Lưu tưởng rằng Hạ Tử Du muốn nói lại thôi là vì mình ở đây làm kỳ đà cản mũi, bà vội vàng biết điều rút lui, “Ha ha, tiểu thư, tôi xuống nhà nghỉ ngơi trước. Cô và tổng giám đốc Đàm cứ tâm sự tự nhiên!”

Sau khi dì Lưu rời đi, bên trong căn nhà rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Anh bắt đầu tiến gần tới chỗ cô, gọi cô thật tự nhiên, “Đường Hân.”

Cô chưa bao giờ sợ hãi khi ở bên anh như thế bấy giờ, yếu ớt lùi về phía sau mấy bước, cô chợt xua tay, “Đừng gọi tôi như vậy, đừng gọi như vậy.” Cô không thể nào không chế được che kín hai tai, nhanh chóng xoay người muốn cách xa anh.

Trong lúc này, Đàm Dịch Khiêm chợt ôm chặt cô đang muốn né tránh vào trong ngực, hỏi liên tục, “Cưng à, em làm sao vậy?”

Trong hơi thở tràn ngập mùi hương dễ chịu chỉ thuộc về anh, cô vùng lên hai quả đấm ra sức đánh vào lồng ngực anh, “Anh buông tôi ra, anh buông tôi ra.”

Đàm Dịch Khiêm tóm chặt lấy hai tay không ngoan của Hạ Tử Du, hỏi rất nghiêm túc, “Rốt cuộc em làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Hạ Tử Du vẫn giãy giụa hết sức, “Tôi van xin anh buông tôi ra. Tôi van xin anh.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không nói lỏng tay, cho đến cuối cùng Hạ Tử Du không thể phản kháng.

62. Chương 62 : Mình Nên Lựa Chọn Cả Đời Được Anh Cưng Chiều Sao

Giờ khắc này, Đàm Dịch Khiêm vốn nên ôm lấy cô, nhưng khi nhìn dáng vẻ cô rơi lệ, khóe miệng của anh lại lạnh lùng cong lên.

Hạ Tử Du, cô lại bắt đầu đóng kịch sao? Cô đã muốn chơi, tôi sẽ chơi với cô đến cùng!

Đàm Dịch Khiêm khấn trương ôm lấy Hạ Tử Du, sau đó đặt cô ngồi lên ghế sofa trong phòng khách.

Cô vẫn nức nở, hai vai yếu ớt run nhè nhẹ. Cô cắn mạnh môi dưới để ngăn chặn sự khó chịu trong lòng.

“Đừng khóc nữa. Ngốc ạ, có tôi ở đây!!” Đàm Dịch Khiêm đặt cô lên đùi, ngón tay cái yêu thương lau đi những giọt lệ ở khóe mắt và gò má cô.

Cô tựa vào lồng ngực anh như thể mất đi hơi sức, nước mắt vẫn chảy xuống không ngừng.

Anh hôn nhẹ lên trán cô, nói lời yêu thương, “Đừng khóc, nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tử Du chỉ xua tay, không nói gì cả.

“Có phải đang giận tôi không?” Anh vỗ như không hiểu tâm trạng lúc này của cô, cố ý đơn giản mọi việc.

Cô vẫn xua tay, không muốn trả lời gì cả.

Cô khóc một trận bằng tất cả sức lực. Mười năm nay, cô thật sự rất mệt, rất mệt.

Che giấu bí mật đó mười năm, bí mật đó như thể một tòa núi khổng lồ đặt ở trong lòng cô, khiến cô sắp không thở nổi.

Cô từng nghĩ đến việc tìm thời gian thích hợp nói thẳng chuyện này với mọi người. Nhưng cô thật không ngờ, cô còn chưa kịp trả lại những thứ hiện cô đang có về chỗ cũ thì cô lại gặp được anh.

Lúc trước cô có thể bình tĩnh bởi vì giữa cô và anh chỉ là Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm, không liên quan đến bất cứ ai. Tương lai dù cô và Đàm Dịch Khiêm có kết quả thế nào cũng không ảnh hưởng đến Đường Hân, nhưng mà.

Tại sao ông trời lại khiến cho việc cô mạo danh Đường Hân dính líu tới anh?

Cô thà rằng anh chấm dứt quan hệ với cô bởi vì tìm được bạn gái mới thích nhiều năm, cũng không muốn anh tiếp tục ở bên cô với thân phận như hiện tại.

Cô cảm thấy mình đã muôn đời muôn kiếp không trở lại được, bởi vì cô không chỉ cướp đi thân phận của Đường Hân, thậm chí còn trơ trên cướp đi hạnh phúc vốn nên thuộc về Đường Hân.

Khuỷu tay áp áp của Đàm Dịch Khiêm bao quanh lấy cô, ôm cô thật chặt, nói dịu dàng, “Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc em đang nghĩ gì trong lòng không? Em như vậy sẽ khiến tôi lo lắng.”

Đôi mắt mong nước ngược lên nhìn anh, Hạ Tử Du muốn thoát lên, “Đàm Dịch Khiêm, thật ra tôi.”

Nhìn anh, trong đầu cô lóe lên những hình ảnh khi cô và anh ở bên nhau mấy ngày nay.

Cô bắt đầu nhớ lại, đây là lần đầu tiên cô được một người yêu thương cưng chiều không phải vì thân phận thiên kim của nhà họ Hạ.

Cô biết anh đối xử tử tế với cô có lẽ cũng chỉ là gặp dịp thì chơi trong lúc anh chưa tìm được người con gái mình yêu thương, anh không có chút tình cảm gì với cô cả. Nhưng. ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao cô có thể thích một người dễ dàng như vậy.

Nếu lúc này cô nói ra sự thật với anh, hai người có lẽ sẽ chấm dứt ngay tại lúc này, nhưng nếu như cô tiếp tục giấu diếm, có lẽ cả đời cô sẽ dính liền với thân phận của Đường Hân để được anh yêu thương suốt đời.

Nhưng cô thật sự có thể ích kỷ như vậy sao? Cô phải lựa chọn thế nào đây?

63. Chương 63 : Tình Cảm Dịu Dàng Đối Với Đường Hân

Có lẽ chỉ khi đối mặt với Đường Hân, anh mới có thể biểu lộ tình cảm dịu dàng xuất phát từ nội tâm như đêm nay.

Những năm qua, Hạ Tử Du vẫn luôn giấu diếm bí mật này vì không muốn làm tổn thương ông bà Hạ. Nên cô hiểu được, dù muốn thẳng thắn thành khẩn cô cũng cần tìm thời gian thích hợp, mà tối nay hiển nhiên không phải là thời cơ tốt nhất.

Cuối cùng Hạ Tử Du cũng không nói gì.

Khi tâm trạng của Hạ Tử Du dần ổn định lại, Đàm Dịch Khiêm hôn lên tai cô, hỏi dịu dàng, “Bây giờ có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì chưa?”

Hạ Tử Du tựa vào lồng ngực của anh lắc nhẹ đầu, “Không có gì. Chẳng qua là tối nay làm em nhớ lại rất nhiều chuyện hồi còn nhỏ ở trại trẻ mồ côi.”

Hai tay Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du từ phía sau, “Chẳng lẽ tiểu công chúa của tôi đã từng chịu uất ức ở trại trẻ mồ côi sao?”

Nghe thấy anh gọi biệt danh của Đường Hân, cô hơi mất hồn. Đúng vậy, “Tiểu công chúa” biệt danh này dường như chỉ thuộc về riêng Đường Hân, khi đó những người lớn ở trại trẻ mồ côi đều gọi Đường Hân như thế, mà Đường Hân được hầu hết mọi người thương yêu.

“À, không, khi còn bé tất cả mọi người đều đối xử với ‘em’ rất tốt, em chỉ là nhớ lại một số bạn chơi khi còn bé ở trại trẻ mồ côi” Cô lấy đại một cái cớ.

Anh liếc mắt cũng nhìn thấu lời nói dối của cô, nhưng không biểu lộ dấu vết khẽ chạm lên gò má cô, nhẹ giọng an ủi, “Được rồi, cũng đã trễ, nếu đau lòng như vậy, sau này đừng suy nghĩ về chuyện của trại trẻ mồ côi nữa. Tôi dìu em đi lên ngủ!”

“Em tự lên được!” Cô giẫy giụa muốn xuống khỏi đùi anh.

Anh vội vàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn mềm mại muốn rời đi của cô, xấu xa nói, “Không lẽ em định để tôi trở về khách sạn một mình sao?”

“Ặc.” Cô đang do dự.

Ngay lúc đó anh đã bồng cô lên, bước về phía bậc thang lầu hai.

Phòng ngủ của cô thoáng đãng lịch sự thanh nhã, không khí tản mùi thơm thoang thoảng thuộc về cô.

Anh ôm cô đặt lên chiếc giường lớn màu hồng mềm mại thoải mái.

Không hề báo trước, thân thể anh đã đè lên, nụ hôn xen lẫn tình dục nghiêng trời lật đất đang đánh úp về phía cô.

“Ừm, đừng.” Cô khước từ nụ hôn tình tế man dại của anh, không ngừng xoay đầu.

Anh không cố ép, chỉ chống người lên, dịu dàng hỏi cô, “Làm sao vậy?”

Cô nhìn anh với ánh mắt van nài, “Bây giờ em chỉ muốn ngủ một giấc, có thể không?” Phải biết họ quen nhau tới nay, đây là lần đầu tiên cô cự tuyệt đòi hỏi của anh.

Lúc trước không phải là không mệt mỏi muốn kháng cự, chẳng qua là khi đó anh không chế cô, cô không có quyền phản kháng, rồi cô cũng quen dần. Nhưng mà tối nay, cô không thể nào chấp nhận.

Anh nhẹ cười một tiếng, “Đương nhiên có thể! !”

Cô cũng bất ngờ, thật sự không ngờ rằng anh lại đồng ý dứt khoát như vậy.

Anh cương chiều điểm nhẹ lên chiếc mũi thon xinh xắn của cô, nói dịu dàng, “Từ nay về sau, tôi sẽ tôn trọng em, không bao giờ ép em làm những chuyện em không muốn nữa.”

Cô gật đầu, mỉm cười cảm kích nhìn anh.

Anh chạm nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Sau khi anh rời đi, cô mở to hai mắt, không lòng dạ nào ngủ được, sững sờ nhìn chằm chằm lên trần nhà, đến lúc ánh mắt trở nên mất mát vô hồn.

64. Chương 64 : Lựa Chọn Trước Đêm Nay

Trong phòng ăn nhà họ Hạ, ông Hạ trông thấy Đàm Dịch Khiêm thì vui cười hơn hỏ nói, “Dịch Khiêm, nhiều năm nay bác không được ăn thức ăn mẹ Tử Du xuống bếp làm, hôm nay bác được nhờ phúc của cháu đó.”

Đàm Dịch Khiêm cười ôn tồn lễ độ, “Bác gái nấu ăn rất ngon.”

Bà Hạ hài lòng cười cười, “Nếu như về sau Dịch Khiêm thường xuyên đến nhà ăn cơm, ngày nào bác cũng xuống bếp.”

“Cho dù sau này định cư ở Mỹ, con cũng sẽ thường xuyên đưa Tử Du về.” Nói xong Đàm Dịch Khiêm không quên nhìn Hạ Tử Du đắm đuối.

Bà Hạ bắt gặp được ánh mắt thương yêu Đàm Dịch Khiêm dành cho Hạ Tử Du, không khỏi trêu đùa Hạ Tử Du nói, “Con gái cưng, mẹ có thể thấy tương lai con sẽ có một người chồng rất yêu thương con.”

Hạ Tử Du chỉ lo vùi đầu bới cơm xấu hổ cười một tiếng, “Hi.”

Bà Hạ nhìn Hạ Tử Du đầy thương em, “Con nhìn con xem, đến đáng ăn cơm vẫn còn như thể đứa con nít chưa lớn, về sau phải học hỏi làm một người vợ tốt đó.”

.

Bữa trưa ở nhà họ Hạ trôi qua trong không khí tốt đẹp. Buổi chiều, Đàm Dịch Khiêm chở Hạ Tử Du tới Đàm thị.

Đàm Dịch Khiêm vừa về công ty đã tham dự vài cuộc hội nghị quan trọng. Hạ Tử Du hoàn toàn không tự cho mình là phu nhân tổng giám đốc tương lai, vẫn bắt đầu làm việc với cương vị thư ký của mình.

Đến khi trời tối, chị Dư đi tới trước mặt Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, tối nay tổng giám đốc có một bữa tiệc xã giao quan trọng, ngài muốn cô đợi ở khách sạn Tứ Quý.” Với thân phận ngày hôm nay của Hạ Tử Du, chị Dư không thể không cung kính hơn ngày trước.

“Được.” Hạ Tử Du gật đầu nhẹ nhàng.

Khách sạn Tứ Quý

Trong lúc tắm rửa, Hạ Tử Du vẫn luôn tự hỏi một vấn đề.

Tại sao cô phải do dự như vậy?

Dù sao cũng phải có một ngày cô phải giải thích thân phận thật sự của mình với ông bà Hạ và Đàm Dịch Khiêm, nhưng cô lại không dám tưởng tượng đến ngày đó, thậm chí liên tục lấy cớ chọn thời điểm thích hợp hơn để kéo dài thời gian.

Tại sao lúc trước cô có thể thần nhiên điều tra tung tích của Đường Hân, hôm nay lại không dám nghe hai chữ Đường Hân phát ra từ miệng người khác, nhất là khi hai chữ này vang lên từ miệng Đàm Dịch Khiêm.

Có phải cô đã bắt đầu trở nên ích kỷ do thích một người không? Dần dần cô có thể đánh mất bản tính bởi vì đắm chìm trong hạnh phúc hôm nay không?

.

Suy xét không có kết quả, Hạ Tử Du đi ra khỏi phòng tắm với tâm trạng nặng nề. Sau khi tắm rửa, thân thể cô tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng dễ chịu. Cô còn chưa kịp lau mái tóc ướt đã bị người ôm chặt từ phía sau.

Vòng ôm bá đạo quen thuộc, hơi thở quen thuộc, cô biết là anh.

“Tại sao lại cau mày?” Anh vùi đầu vào cổ cô, hơi thở nóng rực vờn quanh vành tai cô.

“Không có gì.” Cô tựa vào ngực anh, mặc cho thân thể nóng bỏng của anh kề sát cô.

Anh dường như đang gắng gượng đè nén kích động, giọng nói khàn khàn, “Anh muốn em.”

“Em.”

Cô chưa kịp thốt lên, anh đã chiếm lấy làn môi cô.

Sự do dự và bất an trong lòng cô bị nụ hôn của Đàm Dịch Khiêm làm cho biến mất không còn dấu vết vô cùng nhanh chóng. Bàn tay vốn đẩy lồng ngực anh dần dần đặt lên cổ anh, cánh tay quấn quanh anh thật chặt.

65. Chương 65 : Cô Muốn Thẳng Thắn Nói Thật Tất Cả Với Anh

Một mỗi qua đi, anh ôm chặt cô trong lòng như trước đây, đầu vùi vào mái tóc tản ra mùi thơm thoang thoảng của cô.

Cô vốn nên ôm lấy anh ngủ thật ngon, nhưng lúc này, cô lại mở to hai mắt nhìn trân trân vào khuôn mặt vô hại lúc ngủ say của anh. Dần dần hốc mắt cô nóng rực, tầm mắt mơ hồ.

Hồi lâu, nước mắt ngưng tụ trong hốc mắt rồi cuộc cũng từ từ chảy xuống.

“Đường Hân.” Khi ân ái anh cất giọng trầm khàn gọi cô.

“Đường Hân.” Khi anh ngả đầu ngủ say hôn cô nồng nhiệt.

.

Khoảnh khắc này, trong đầu cô bắt đầu thoảng qua giọng nói trầm thấp, hơi thở gấp gáp khi anh gọi cô đêm nay.

Trong trí nhớ, anh chưa bao giờ đụng chạm cô dịu dàng như đêm nay, làm cô không thể nào kiềm chế được mà đắm chìm vào dục vọng nóng bỏng của anh, nhưng.

Tại sao trong mắt anh cô đã hoàn toàn biến thành Đường Hân rồi, thậm chí lúc hai ăn ý nhất, anh từ từ nhắm mắt vẫn có thể gọi cô “Đường Hân” nồng nàn như vậy.

Mặc dù trước đó không liên quan gì đến thân phận Đường Hân này, anh cũng chưa từng gọi cô “Tử Du” dịu dàng như vậy, anh chưa bao giờ gọi tên một người phụ nữ nào như vậy. Nhưng đêm nay, anh lại gọi cô “Đường Hân” thương yêu như vậy, triu mến như vậy, dường như bỏ qua lúc nào cả.

Nước mắt rơi lặng lẽ, Hạ Tử Du cắn mạnh lên bờ môi, cố gắng đè nén sự chua xót dâng lên nơi cổ họng.

Lòng cô rất đau.

Bởi vì anh đã hoàn toàn xem cô là Đường Hân.

Cô vẫn luôn suy nghĩ, nếu đêm đó anh không điều tra được cô là Đường Hân thì anh còn có thể liên lạc với cô nữa không?

Cô có thể khẳng định được đáp án của anh —— Sẽ không!

Cho dù họ đã từng thân mật được ba tháng, ở trong lòng anh, cô mãi chỉ là một bạn tình có thể chiều theo ý của anh bất cứ lúc nào, cho nên khi anh biết được tin tức về Đường Hân, anh mới có thể lạnh lùng như vậy, chấm dứt với cô quyết tuyệt như vậy.

Cuộc sống ba tháng trước đây thuộc về Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm, nhưng mà về sau. Ở trong lòng Đàm Dịch Khiêm sẽ là cuộc sống giữa Đường Hân và Đàm Dịch Khiêm.

Cả đời phải phó mặc vào thân phận của Đường Hân để được anh cưng chiều yêu thương, đây thật sự là cuộc sống cô muốn sao?

Không.

Ánh mắt mơ hồ mong nước nhìn chằm chằm vào gò má gần trong gang tấc của anh, trong chớp nhoáng này, cô hạ quyết tâm.

Đúng vậy, nếu đêm nay người nằm dưới thân anh là Hạ Tử Du, có lẽ anh sẽ không bao giờ bộc phát tình cảm dịu dàng si tình triền miên như thế. Thời gian tới, cho dù cô có thể vẫn được ở bên anh, nhưng cô cũng chỉ là thể thân cho người phụ nữ anh yêu thương sâu đậm.

Cô không muốn làm người thể thân như vậy.

Sắc trời sáng dần.

Đàm Dịch Khiêm đưa tay muốn ôm thân thể mỏng manh của Hạ Tử Du vào lòng theo quán tính, nào ngờ không có gì trong tầm tay.

Đàm Dịch Khiêm ngồi bật dậy, con ngươi đen giảo hoạt liếc nhìn bốn phía vắng vẻ.

Đường như cô ta đã đi khỏi từ lâu, không khí thậm chí không còn mùi thơm thoang thoảng thuộc về cô ta nữa.

Bỗng nhiên, ánh mắt sắc bén của anh lướt đến tờ giấy trắng muốt đặt trên tủ đầu giường.

Anh cầm tờ giấy lên, mặt trên có một hàng chữ tinh tế —

Dịch Khiêm, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh! Em chờ anh ở nhà hàng chúng ta dùng bữa lần đầu.

66. Chương 66 : Đường Hân Đã Chết

‘Hạ tiểu thư, tôi đã điều tra được tung tích của tiểu thư Đường Hân. Một năm trước, cô ấy đã chết ở Mỹ.’

Đàm Dịch Khiêm không vội vã đến nhà hàng mà Hạ Tử Du nhắc tới, chỉ khoác thêm áo ngủ, nhàn hạ đứng đứng sát cửa sổ to lớn của khách sạn.

Điện thoại di động của anh chợt rung lên.

Anh ấn nút nghe.

Điện thoại di động vang lên giọng nói trêu ghẹo của Đàm Tâm, “Tổng giám đốc Đàm à, ‘tiểu công chúa’ của cậu nói muốn gặp cậu, tôi thật sự không lay chuyển được cô ấy. Chừng nào thì cậu tới chỗ chúng tôi đây?”

Đàm Dịch Khiêm nói bình tĩnh, “Bây giờ không được.”

Đàm Tâm không nhịn được khiển trách, nói: “Chị nói này em trai, chị của em bay tới từ nước Mỹ xa xôi chăm sóc vợ tương lai cho em, em không có thời gian đến gặp chị gái như chị đây cũng được, chẳng lẽ ngay cả dành chút thời gian đến gặp vợ tương lai cũng không có ư?”

Đàm Dịch Khiêm cầm ly rượu đỏ trong tay lên, khẽ nhấp một hớp, “Tối nay em sẽ qua.”

Lúc này Đàm Tâm mới hài lòng bỏ qua cho Đàm Dịch Khiêm, “Ừ, vậy thì đi sớm một chút, Tiểu Hân rất nhớ em đó.”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì nữa.

Đàm Tâm tò mò dò hỏi, “À, em và Hạ Tử Du thế nào rồi? Chị rất tò mò, cô ấy sẽ lựa chọn như thế nào sau khi em và cô ấy đính hôn?”

Đàm Dịch Khiêm nói lạnh nhạt, “Cô ta sẽ lựa chọn thừa nhận với em.” Anh cực kỳ nhạy cảm và cơ trí, có thể nhìn thấu Hạ Tử Du dễ dàng.

“Trời ạ.” Đàm Tâm kinh ngạc, “Cô ta thừa nhận với em rồi hả?”

Đàm Dịch Khiêm trả lời thản nhiên, “Cô ta đã hẹn em.”

Đàm Tâm phát biểu cách nhìn, “Này. em trai, cô ta đồng ý thừa nhận với em khiến chị rất bất ngờ. Nói thật, lần trước sau khi nói chuyện với cô ấy, chị cảm thấy cô gái này rất dịu dàng, sao mà chị không hề cảm thấy cô ta có tư tưởng xấu xa như vậy.”

Đôi mắt đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm nhú chặt, “Chị chỉ cần chăm sóc Đường Hân là được, những chuyện khác chị đừng hỏi!”

Đàm Tâm làm ra vẻ tức giận, “Hừ, không hỏi thì không hỏi. Vậy em có thể nói cho chị biết không, nếu như cô ta thật sự thừa nhận với em, em có bỏ qua cho cô ta không?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Đàm Tâm, cúp máy.

Đàm Tâm đã hiểu rõ lựa chọn của Đàm Dịch Khiêm, ngăn cách qua điện thoại mà còn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo rợn người đó, đủ để nói rõ Hạ Tử Du sẽ có kết cục như thế nào.

Hạ Tử Du kiên nhẫn khuấy ly cà phê trong tay, bình tĩnh chờ anh tới.

Giây phút cô quyết định thắng thắn với anh, cũng đã quyết định không còn quyến luyến anh nữa. Thật may là trước đây cô cũng chưa từng chờ mong có kết cục tốt đẹp với anh, vì vậy lúc này cô mới có thể bình yên chờ đợi anh như thế.

Cuối cùng chỉ đơn giản là cô và anh từ đây coi như người xa lạ, sau đó cô sẽ rời khỏi nhà họ Hạ.

Nhưng, dù cho tương lai thế nào, cô tin tưởng lựa chọn ngày hôm nay của cô là chính xác.

“Tổng giám đốc Đàm, Hạ tiểu thư đang chờ ngài ở chỗ ngồi gần cửa sổ.”

Giọng nói cung kính của người phục vụ vang bên tai Hạ Tử Du, Hạ Tử Du hoàn hồn lại ngược mắt lên.

Bóng dáng hiên ngang rắn rỏi của Đàm Dịch Khiêm xuất hiện trước mặt cô, vẫn sang trọng tuấn tú như thường ngày.

“Dịch Khiêm.” Cô gọi anh.

Anh đi tới gần phía cô, ngồi đối diện cô. “Tại sao không nói với anh tiếng nào đã bỏ đi?” Giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng điềm đạm.

“Em.” Cô nhìn chằm chằm vào anh thật lâu, trong lòng lại do dự.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng vào ánh mắt do dự của cô, “Sao vậy? Có chuyện gì quan trọng muốn nói với anh ư?”

Hạ Tử Du đột nhiên nhắm mắt lại, nhắc nhở mình từ tận đáy lòng, không thể do dự, không thể không muốn, không thể rơi lệ.

Cuối cùng, cô thản nhiên ngược mắt nhìn anh, “Đàm Dịch Khiêm, thật ra em không phải là Đường.”

Đúng lúc này, điện thoại Hạ Tử Du vang lên tiếng tin nhắn.

Hạ Tử Du đang nói thì bị cắt ngang, điện thoại để trên mặt bàn hiển thị nội dung tin nhắn ——

67. Chương 67 : Đột Nhiên Cô Không Muốn Nói Gì Cả

Đàm Dịch Khiêm sững lại, gạt đầu, “Được, bây giờ anh sẽ đưa em về!”

Đường Hân đã chết Mỹ! !

Âm thanh này vang lên bên tai rõ ràng, điện thoại của Hạ Tử Du trượt xuống, sắc mặt cô chợt trở nên tái nhợt.

Đàm Dịch Khiêm nhìn cô đầy lo lắng, “Sao sắc mặt em lại khó coi như vậy? Có chuyện gì sao?”

“Không. Không có việc gì. Xin lỗi, em ra ngoài gọi điện thoại! !” Dứt lời, Hạ Tử Du nhặt điện thoại lên, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ăn.

Bởi vì vội vàng muốn biết đáp án, Hạ Tử Du gần như mất tinh táo, bấm số điện thoại ba lần mới gọi được cho thám tử tư, “A lô.”

“Hạ tiểu thư!” Trong điện thoại là giọng nói luôn tôn kính của thám tử tư.

Hạ Tử Du nín thở hỏi, “Tin nhắn anh vừa gửi cho tôi là sao vậy?”

Thám tử tư nói như thật, “Là thế này. Khoảng thời gian trước cô kêu tôi điều tra tung tích của tiểu thư Đường Hân. Mặc dù không có kết quả, nhưng tôi đã nhận tiền của cô thì không thể bỏ ngỏ. Hôm qua tôi đã điều tra được một năm trước tiểu thư Đường Hân đã mắc bệnh qua đời ở Los Angeles Mỹ!”

Bàn tay cầm điện thoại của Hạ Tử Du run run, đôi mắt đau thương tròn to, không ngừng lắc đầu, “Tại sao lại như vậy? Không thể nào. Đường Hân không thể nào.”

“Hạ tiểu thư, đây là sự thật. Sáu năm trước, tiểu thư Đường Hân rời khỏi cha mẹ nuôi do cô ấy bị bọn buôn người bán sang Mỹ. Sau đó tiểu thư Đường Hân bị bán sang Mỹ, lưu lạc nhiều nơi tắm tối, thể xác và tinh thần bị tra tấn ba năm ròng rã. Một năm trước, tiểu thư Đường Hân nhiễm HIV không chữa được nên đã qua đời! !”

Nước mắt đã ngưng tụ nơi hốc mắt Hạ Tử Du, cô vẫn khó chấp nhận, “Anh nói vậy. Đường Hân không thể chết được, cô ấy không thể chết được.”

Thám tử tư nói, “Tôi đã chuyển tài liệu chi tiết cho cô rồi. Hạ tiểu thư, tôi biết tiểu thư Đường Hân là người rất quan trọng đối với cô, nhưng không thể thay đổi sự thật, tôi hi vọng cô cố thể nén bi thương!”

.

Sau đó vẻ mặt Hạ Tử Du đại ra, thân thể xụi lơ như thể mất hồn, may là Đàm Dịch Khiêm xuất hiện kịp thời ôm lấy cô.

Đàm Dịch Khiêm vô cùng lo lắng ôm cô vào lòng, “Cưng à, làm sao vậy?” Lúc này Hạ Tử Du suy sụp bất lực, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm cũng khó có thể nhìn thấu.

Hạ Tử Du đột nhiên khóc lên thất thanh.

“Anh ôm em vào xe nghỉ ngơi một chút! !” Đàm Dịch Khiêm lập tức bế Hạ Tử Du lên.

Bên trong xe, dù cho Đàm Dịch Khiêm lo lắng đến mức nào, Hạ Tử Du vẫn không nói một lời, nước mắt cũng rơi không ngừng nghỉ.

Cuối cùng, Đàm Dịch Khiêm chỉ có thể nắm chặt tay Hạ Tử Du, an ủi cô, “Không có chuyện gì, hãy nhớ rằng đã có anh.”

Không biết qua bao lâu, nước mắt Hạ Tử Du không còn chảy nữa, hai mắt sưng đỏ đến không thể nào nhìn người.

Đàm Dịch Khiêm vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Hạ Tử Du trong lòng bàn tay, cho đến khi tâm trạng Hạ Tử Du bình ổn lại, Đàm Dịch Khiêm mới khẽ nói, “Bây giờ có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không? Còn nữa, em hẹn anh ra nói có chuyện quan trọng muốn nói với anh, đó là chuyện gì?”

Hạ Tử Du lắc nhẹ đầu, cố gắng lên tiếng trong nghẹn ngào, “Dịch Khiêm, bây giờ em không muốn nói gì cả, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật ngon, anh có thể đưa em về nhà không?”

68. Chương 68 : Hôn Lễ Trước Kỳ Hẹn

Ban đêm.

Đàm Dịch Khiêm đứng trước cửa sổ cao ốc Đàm thị nhìn cảnh đêm phồn hoa của thành phố Y, dòng suy nghĩ lưu chuyển nhanh chóng.

Anh bỗng lấy ra điện thoại ra, nhấn một dãy số.

Đàm Tâm vừa nhận điện thoại, giọng nói có phần rụt rè sợ hãi, “Em trai à.”

Giọng điệu Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng không mang hơi ấm, “Em nghĩ là chị nên chủ động gọi điện thoại cho em.” Đàm Dịch Khiêm muốn điều tra nội dung tin nhắn và cuộc gọi trong điện thoại Hạ Tử Du thì rất dễ dàng.

Đàm Tâm cười xấu hổ, “A, chị biết ngay không lừa được em.”

Đàm Dịch Khiêm nheo đôi mắt nguy hiểm, “Nói đi.”

Rõ ràng là giọng nói nhẹ nhàng mà lạnh nhạt, nhưng giọng nói đó phát ra từ trong cốt tủy thật đáng sợ, khiến Đàm Tâm không rét mà run. Đàm Tâm căng thẳng nuốt nước miếng, giải thích chậm rãi: “Đúng vậy, chị cố tình nói tin tức ‘Đường Hân đã chết’ cho thám tử tư mà Hạ Tử Du mời về điều tra Đường Hân!”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhú mày, “Tại sao phải làm vậy?”

Tính tình Đàm Tâm thoải mái, thẳng thắn cởi mở, cô cũng không úy kỵ bất cứ ai. Chỉ riêng đứa em trai Đàm Dịch Khiêm này, trước giờ cô không dám “Mạo phạm”.

Đàm Tâm co người lại, sau khi chuẩn bị tâm lý mới nói thật lòng, “Em à, chị hiểu được tình cảm của em đối với Tiểu Hân, cũng biết Hạ Tử Du chiếm lấy thân phận của Tiểu Hân khiến cho Tiểu Hân phải chịu uất ức nhiều năm nay quả thật là rất dễ chịu. Nhưng em có nghĩ rằng mỗi người trước khi đưa ra một quyết định đều có dự tính trước. Mặc dù Hạ Tử Du đã từng phạm sai lầm, nhưng em không thể quả quyết ra án tử hình cho cô ấy như vậy. Ít nhất em cũng phải cho cô ấy một cơ hội để giải thích.”

Đôi mắt sâu thẳm khó lường của Đàm Dịch Khiêm híp lại thêm phần quỷ dị, “Cho nên đây chính là cơ hội chị tạo ra cho cô ta?”

“Ừ.” Đàm Tâm không phủ nhận. “Thù hận luôn che mờ đôi mắt con người. Em à, em cần phải ổn định tinh thần để ngẫm lại xem, trong khoảng thời gian em và Hạ Tử Du ở bên nhau cô ấy rốt cuộc là người thế nào, cho dù cô ấy có diễn tốt hơn nữa cũng có lúc lộ sơ hở. Mà nếu như ngay cả em cũng không nhìn ra được điểm sơ hở ấy, phải chăng em nên suy xét lại phán đoán của em với cô ấy? Không gạt em, lần trước ở bữa tiệc đính hôn chị có ấn tượng rất tốt với cô gái này, chị luôn cảm thấy cô ấy cất giấu tâm sự trong lòng. Em trai, em hãy cho cô ấy một cơ hội đi! Nếu như sau khi cô ấy biết được Đường Hân đã chết nhưng vẫn đồng ý vứt bỏ những thứ mà cô ấy có, thừa nhận với em, điều này nói rõ bản tính của cô ấy cũng không xấu.”

.

Đàm Dịch Khiêm đứng lặng hồi lâu trước cửa sổ sát đất, trong đầu hiện lên những hình ảnh ngấn ngủ khi anh và Hạ Tử Du ở bên nhau.

Lần đầu tiên gặp cô, cô giống con mèo nhỏ bướng bỉnh nghịch ngợm. Nếu có người ác ý chạm đến cô, cô sẽ vươn móng vuốt sắc bén đối phó với kẻ đó. Nhưng mà, đến lúc người đó thật sự tóm được nhược điểm của cô thì cô lại trở về bản tính ôn hòa dễ bảo vùi trong lòng người đó, mặc cho người đó yêu thương cưng chiều.

Cô vẫn luôn là mèo con đáng yêu như vậy.

Ngồi sau bàn làm việc, Đàm Dịch Khiêm lấy điện thoại di động ra.

“Xin chào, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau.”

Không thể gọi cho Hạ Tử Du được.

Đàm Dịch Khiêm lập tức gọi điện thoại đến nhà họ Hạ.

Sau khi dì Lưu nghe cuộc điện thoại của Đàm Dịch Khiêm, vội thông báo tin tức cực tốt làm phấn chấn lòng người với ông bà Hạ, “Ông chủ, tổng giám đốc Đàm nói hôn lễ của ngài và tiểu thư sẽ tổ chức trước thứ bảy tuần này.”

69. Chương 69 : Lần Đầu Tiên Đường Hân Xuất Hiện

Sáng sớm, Hạ Tử Du ôm gối ôm ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên, ánh mắt vô hồn.

Hôn lễ tổ chức trước thứ bảy, vậy có nghĩa là còn chưa tới năm ngày, cô sắp trở thành vợ của Đàm Dịch Khiêm

Hai người sắp được cùng nhau nắm tay đến già.

Bà Hạ mỉm cười thỏa mãn ngồi xuống cạnh Hạ Tử Du, từ ái hỏi, “Con gái ngoan, đang nghĩ gì mà mắt hờn như thế?”

Hạ Tử Du hoàn hồn trở lại, lúng túng nhìn mẹ, mỉm cười, “Đâu có ạ.”

Bà Hạ nắm nhẹ lấy tay Hạ Tử Du, mãi miết ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du bằng ánh mắt ôn hòa, nói đầy thương cảm, “Ba mẹ luôn muốn tìm cho con một bạn trai ưu tú, không dễ dàng mới đợi được ngày con ở bên Dịch Khiêm. Cũng không ngờ rằng con sắp lấy chồng rồi. Dù mẹ rất vui nhưng cũng không nở.”

Nhìn đôi mắt ửng đỏ của bà Hạ, Hạ Tử Du nhẹ nhàng ôm lấy vai bà Hạ, an ủi, “Mẹ, hay là con lập gia đình trễ một chút, ở nhà với ba mẹ thêm một thời gian nữa được không?”

Bà Hạ lập tức che giấu sầu não, nói nghiêm túc, “Không thể làm như vậy! ! Con phải kết hôn với Dịch Khiêm ngay. Ba mẹ con buổi tối nằm mơ còn cười thầm đấy, con rể tốt như vậy tìm được ở đâu chứ.”

Nhìn ánh mắt thương yêu của mẹ, Hạ Tử Du hơi mất hồn, lại tự trách từ tận đáy lòng.

Có lẽ bà không bao giờ biết được đứa con gái mà bà dồn hết tất cả tình thương yêu của mình chỉ là đồ giả mạo, mà đứa con gái thật sự của bà đã rời khỏi thế giới này từ lâu. Đầu sở gây nên toàn bộ việc này chính là đồ giả mạo trước mắt “Mẹ” đây.

Bà Hạ nhìn thấy đôi mắt vô hồn mất mát của Hạ Tử Du, không khỏi nghi ngờ, “Tử Du, con lại nghĩ gì vậy?”

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào ánh mắt lo âu của mẹ, cố gắng kìm nén hổ thẹn từ đáy lòng, cười nhẹ, “Mẹ, có ba mẹ, con cảm thấy mình là người may mắn nhất trên đời này!”

Bà Hạ nghe thấy con gái nói lời thân thiết như vậy, hốt mất không khỏi nhuộm đỏ, cảm động nói, “Tại sao đột nhiên nói mấy lời này.”

Hạ Tử Du lưu luyến đưa tay ôm lấy bà Hạ, đôi mắt chứa lệ, nức nở nói, “Mẹ, con mong được làm con gái ngoan của ba mẹ mãi mãi.”

Bà Hạ yêu thương vỗ nhẹ sống lưng Hạ Tử Du, giọng nói cũng luyến tiếc, “Đứa ngọc này, đương nhiên con là con gái của ba mẹ rồi. Ba mẹ yêu thương con mãi mãi.”

Đến giờ làm chiều, Hạ Tử Du đến Đàm thị như thường lệ.

Cô muốn đến tìm Đàm Dịch Khiêm nhưng anh không có ở công ty, Hạ Tử Du đành phải vừa làm việc vừa đợi anh về.

Nhưng suốt cả buổi chiều, Hạ Tử Du vẫn không nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm. Gần đến giờ tan tầm, Hạ Tử Du không kiềm chế được mà gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm.

Câu nói thông báo điện thoại không thể liên lạc được vang lên, Hạ Tử Du dựa lưng vào thành ghế, sững sờ đặt điện thoại di động xuống.

Lúc này, chị Dư đi ra từ thang máy, đúng lúc nhìn thấy Hạ Tử Du đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Chị Dư cung kính bước đến hỏi thăm Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, cô phải về sao?”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, “Dạ.”

“Cô không đợi tổng giám đốc à?”

Hạ Tử Du nói lời thành thật, “Tôi gọi điện cho anh ấy không được.”

Chị Dư giải thích, “Tổng giám đốc thảo luận với tổng giám đốc của ‘Úc Phong’ về một hạng mục hợp tác cả chiều nay. Nếu thành công chắc đêm nay tổng giám đốc sẽ còn bữa tiệc xã giao nữa. Hay cô tới khách sạn chờ tổng giám đốc, nếu tổng giám đốc trở về công ty, tôi sẽ chuyển lời tới tổng giám đốc giữ cô.”

Hạ Tử Du và chị Dư đều biết khi bàn công việc, Đàm Dịch Khiêm không nhận điện thoại cá nhân.

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Vây cũng được, tôi đến khách sạn trước.”

Chị Dư gật đầu.

.

Sau khi Hạ Tử Du rời đi, chị Dư lập tức lấy điện thoại di động ra ấn một dãy số.

“Hel-lo.”

Giọng điệu chị Dư tôn kính, “Đại tiểu thư, là tôi.”

Giọng nói vốn nhàn hạ của Đàm Tâm chợt căng thẳng, nghiêm mặt nói, “Chị Dư, chuyện tôi dặn chị có tiến triển không?”

Chị Dư nói, “Có ạ. Hạ tiểu thư đợi tổng giám đốc ở công ty cả buổi chiều có phần sốt ruột, hình như có chuyện quan trọng muốn nói với tổng giám đốc.”

“Có thật không?” Đàm Tâm nhất thời vui sướng, “Tôi biết ngay, ha ha.”

Chị Dư khó hiểu, “Đại tiểu thư có chuyện vui gì vậy?”

Đàm Tâm cười nói, “Không có việc gì, chỉ chứng minh mắt nhìn người của tôi rất chuẩn.”

Thành phố Y, Bắc Giao.

Bên trong tòa biệt thự trang hoàng giản dị nhưng khó giấu phẩm vị cao cấp, một cô gái đáng yêu trẻ tuổi bước những bước nhẹ nhàng uyển chuyển tới sau lưng Đàm Dịch Khiêm, ôm lấy Đàm Dịch Khiêm đang nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ từ đằng sau.

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm cong lên nhưng không xoay người. Song, anh lại khẽ hôn lên mu bàn tay mảnh mai của cô với vẻ đầy yêu thương.

Cô gái trẻ nở nụ cười xán lạn đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, khẽ nói, “Dịch Khiêm, em đã nấu xong bữa tối rồi, tối nếm thử tài nấu nướng của em đi!”

Đàm Dịch Khiêm đưa tay ôm eo cô gái, nói dịu dàng, “Những chuyện này không cần em phải làm. Chuyện em nên làm là chăm sóc mình cho tốt.”

Cô gái trẻ không tuân theo, nói, “Có chị Tâm chăm sóc, cơ thể em đã hoàn toàn hồi phục rồi, anh không cần phải lo lắng.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn vén lọn tóc lọn xộn trước ngực cô gái trẻ ra sau ót như trước kia, cúi đầu hôn lên vầng trán trơn bóng của cô.

Ngay lúc này, “Khụ, khụ.” Hình ảnh ấm áp hài hòa chợt bị một người phụ nữ không thức thời cắt đứt.

Liếc thấy người tới, cô gái trẻ nhất thời xấu hổ đỏ mặt đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, “Ặc, chị Tâm, chị nói chuyện với Dịch Khiêm đi, em chuẩn bị một chút thức ăn.”

Đàm Tâm cười nhìn Đường Hân ngượng ngùng chạy đi, xấu xa đi đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, tặc lưỡi nói, “Tiểu Hân của chúng ta vẫn hồn nhiên đáng yêu như hồi bé. Người nào đó mới hôn một cái đã đỏ bừng cả mặt. Cô ấy đâu có biết rằng người nào đó đã ‘thần kinh bách chiến’ rồi à!”

Đàm Dịch Khiêm khôi phục lại vẻ lãnh đạm thường nhật, đi lướt qua Đàm Tâm.

Đàm Tâm vội vàng kéo tay Đàm Dịch Khiêm, khẽ nói, “Haiz, em chờ đi vội, chị có chuyện quan trọng muốn nói với em, chúng ta ra vườn hoa.”

70. Chương 70 : Đêm Nay, Cô Không Biết Mình Đã Đi Tới Đường Cùng

Dụi tắt tàn thuốc, ánh mắt sắc bén của anh nhìn chăm chăm vào cô. Cuối cùng, vẻ sắc bén dần dần biến mất, mặt anh lại hồ hững, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Trong vườn hoa của biệt thự.

Đàm Tâm nhét chìa khóa xe vào tay Đàm Dịch Khiêm, “Hạ Tử Du đang chờ em ở khách sạn, em mau về khách sạn đi!”

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng không hề gợn sóng, “Có chuyện gì?”

Đàm Tâm nói vô cùng nghiêm túc, “Chị Dư nói với chị là Hạ Tử Du đợi em ở công ty suốt buổi chiều, chắc cô ấy có việc gấp muốn gặp em!”

Đàm Dịch Khiêm xoay người rời đi, vẻ mặt tuấn tú không mang cảm xúc.

Đàm Tâm vội vàng ngăn cản bước chân của Đàm Dịch Khiêm, tức giận nhú lông mày, “Này, Dịch Khiêm, em hãy cho Hạ Tử Du một cơ hội đi, tại sao không nghe cô ấy giải thích một chút?”

Đôi mắt đen hẹp dài của Đàm Dịch Khiêm hơi híp lại, nhìn Đàm Tâm bằng ánh mắt sâu thẳm.

Đàm Tâm vẫn luôn sợ hãi dáng vẻ lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm, thế nhưng lúc này lại dũng cảm ưỡn ngực, nói nghiêm túc, “Em đừng nói với chị là không cho Hạ Tử Du cơ hội. Chị là chị em, chị hiểu rõ tính cách của em Chị biết khi em lựa chọn cử hành hôn lễ trước thời hạn tức là lòng em đã dao động rồi.” Tổ chức hôn lễ trước ngày cũng có nghĩa là Đàm Dịch Khiêm muốn biết lựa chọn của Hạ Tử Du sớm hơn chút.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng liếc mắt nhìn Đàm Tâm, giọng điệu vẫn âm trầm mang theo nguy hiểm và cảnh cáo, “Em nói lại một lần nữa, chuyện của em không cần chị xen vào.”

Đàm Tâm bỗng mất hết dũng khí, cúi đầu khẽ nói, “Hừ, không xen vào thì không xen vào! !”

Sau đó Đàm Dịch Khiêm bỏ đi.

Mười giờ tối, Đàm Dịch Khiêm đích thân lái xe rời khỏi biệt thự.

Đàm Tâm lén lút ló đầu ra từ cửa lớn của biệt thự, cười he he, “Còn nói không cho người ta cơ hội. Xem đi, không phải mềm lòng rồi sao?”

Sở dĩ cô bằng lòng giúp Hạ Tử Du, thứ nhất bởi vì lần đầu tiên cô gặp Hạ Tử Du đã cảm thấy cả hai rất hợp ý. Cho dù sau này Hạ Tử Du không thể trở thành em dâu của cô, cô cũng hy vọng có thể kết bạn. Điều thứ hai là đứng trên lập trường phụ nữ, cô cũng từng bị tổn thương về mặt tình cảm. Cô không mong muốn trên đời này có thêm một phụ nữ ngu xuẩn như vậy nữa.

Chuyện cho tới lúc này, cô chỉ có thể hi vọng Hạ Tử Du nắm chắc cơ hội lần này, cô tin rằng chỉ cần Hạ Tử Du quyết định thẳng thắn với Dịch Khiêm thì cuộc sống sau này của Hạ Tử Du ít nhất sẽ không khổ sở và tuyệt vọng. (haiiii..đáng tiếc TD đã làm chị thất vọng híc)

.

Khi Đàm Dịch Khiêm lái xe đến khách sạn Tứ Quý đã là mười một giờ tối.

Hạ Tử Du không bật đèn, cô mặc váy lụa mỏng ngồi ở mép giường, chờ đợi anh theo thói quen.

Cửa phòng chợt được mở từ bên ngoài, lúc này Hạ Tử Du mới hoàn hồn ngược mắt lên.

Ánh đèn sáng lên, bóng dáng cao lớn rần rỏi của Đàm Dịch Khiêm lọt vào tầm mắt cô.

Đàm Dịch Khiêm đặt chìa khóa xe xuống, bước chậm rãi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, nói dịu dàng, “Xin lỗi, anh về trễ.”

Cô lắc nhẹ đầu rồi đưa tay ôm lấy cổ anh, ôm chặt anh như thể tìm được bè gối sau chuỗi ngày trôi lơ lửng trong biển lớn vô tận.

Anh vươn tay ôm chặt lấy thân thể mỏng manh của cô, khẽ nói, “Ở nhà một mình sao lại không bật đèn?”

Cô dựa vào bờ vai của anh, quyến luyến hơi thở nam tính dễ chịu của cơ thể anh.

Anh đứng dậy ôm cô lên đùi, hôn lên gò má cô, “Sao vậy? Gần đây hình như em có tâm sự.”

Cô nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn đạt của anh không chớp mắt, chợt nở nụ cười điềm tĩnh, “Em không sao.”

Anh đụng đầu vào mái tóc cô, hỏi nhẹ nhàng, “Em đã biết chuyện mình kết hôn sớm chưa?”

Cô tựa vào ngực anh, gật đầu, “Dạ, ba mẹ nói cho em biết rồi!”

Anh nhẹ giọng hỏi cô, “Em có ý kiến gì không?”

Cô do dự trong chốc lát.

Anh chờ đợi nhìn cô, thật ra đang suy đoán dòng suy nghĩ trong lòng cô lúc này.

Nhưng chỉ do dự vài giây, cô trả lời anh rất chân thành, “Em không có ý kiến gì, được gả sớm cho anh là chuyện em hằng mong ước!”

Khóe miệng anh cong lên đầy mê hoặc, cánh tay ôm cô chặt thêm.

Cô chủ động hôn lên đôi môi mỏng của anh, hai tay ôm lấy cổ của anh, nói đầy mong đợi, “Dịch Khiêm, em tin tưởng sau này chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

“Đương nhiên! !” Anh kéo dài nụ hôn với cô, mãi đến khi cô thở hổn hển, mặt đỏ tai hồng.

Khi anh đang chuẩn bị động tác tiếp theo, cô đẩy người anh lên khỏi thân thể đã bị anh đặt nằm ngang trên giường của mình, nhìn anh bằng đôi mắt ảm ứ, “Dịch Khiêm, em có thể yêu cầu anh một chuyện không?”

Anh dừng động tác lại, “Chuyện gì vậy?”

Cô nói từ tốn, “Bây giờ em là Hạ Tử Du, không phải Đường Hân, về sau anh đừng gọi em là Đường Hân nữa được không?”

Anh gật đầu không hề do dự, “Được!”

Cô mỉm cười.

Anh phủ người xuống tiến hành bước kế tiếp, tay cô vẫn cản lại.

Anh kiềm chế ham muốn của mình, nhú mào, “Làm sao vậy?” Không thể phủ nhận, đối với anh thân thể cô luôn có sức hấp dẫn khó hiểu.

Cô nhìn anh đầy vẻ mong đợi, “Sau khi kết hôn chúng ta sẽ không tránh thai nữa, chúng ta sẽ có con, anh nói có được không?”

Anh khẽ cười, “Được.”

“Cám ơn.” Cô không còn kháng cự anh nữa, mà chủ động ngược môi mình lên.

.

Hai năm sau Hạ Tử Du mới biết được đêm nay cô đã tự đưa mình vào đường cùng. Mỗi một giây rong ruổi trong cơ thể cô anh đều căm ghét và thù hận, mà cô hoàn toàn không hay biết.

Bốn giờ sáng.

Đàm Dịch Khiêm khoác áo ngủ ngồi trước cửa sổ khách sạn.

Cả thành phố Y chỉ còn lại vài điểm ánh sáng nhỏ nhoi, màn đêm yên tĩnh đến mức khiến người ta khiếp sợ.

Đàm Dịch Khiêm lấy một liều thuốc ra, cầm bật lửa trong tay, cúi đầu ‘tạch’ một tiếng thấp sáng ngọn lửa màu xanh da trời. Ánh lửa chiếu rõ ngũ quan như điêu như khắc của anh, đốm lửa đỏ lấp ló bên khóe môi mỏng, anh từ từ nhả luồng khói mờ trong suốt, sao đó liếc mắt nhìn khuôn mặt mệt mỏi xinh đẹp đang ngủ say trên giường lớn.

Nếu như không có mưu cao kế sâu và đối xử với kẻ khác không từ thủ đoạn, anh sẽ không có tập đoàn Đàm thị ngày hôm nay.

Cho tới nay, không có một ai hay bắt cứ chuyện gì có thể làm anh chần chừ, duy chỉ có cô — Hạ Tử Du.

Khi Đàm Tâm khuyên anh suy nghĩ lại, anh xì mũi coi thường, vậy mà đêm nay anh vẫn tới đây.

Anh thừa nhận có một khắc anh muốn nghe cô giải thích, cho dù cô ban đầu cô không có dự tính xấu xa, anh cũng khiến cô phải trả giá thật lớn cho sự bĩ ố năm đó. Nhưng anh vẫn nghe theo lời Đàm Tâm, nhưng, cô lại không nói gì. Lúc này lại còn có thể nằm trên giường bình yên thoải mái như vậy.

71. Chương 71 : Anh Che Giấu Sát Khí, Còn Cô Vô Cùng Hạnh Phúc

Cô nhìn vào ánh mắt cương chiều của anh, vẻ mặt đầy tràn hạnh phúc.

Sáng sớm hôm sau.

Hạ Tử Du vừa thức dậy đã thấy Đàm Dịch Khiêm đang thảnh thơi đứng trước gương thất cả vạt.

Hạ Tử Du ôm chần ngồi dậy. Sau khi ngượng ngừng mặc chiếc váy lụa vào, cô bước xuống giường, khẽ hỏi anh, “Anh phải đi làm à?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn tấm gương trước mặt, trả lời cô, “Ừ, gần đây công ty có mấy hợp đồng quan trọng cần anh giải quyết.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “À.”

Đàm Dịch Khiêm vợ lấy áo khoác, sau đó hôn nhẹ lên má Hạ Tử Du, “Anh đi đây. Em ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi, buổi trưa anh đến đón em!”

Hạ Tử Du thẫn thờ đứng nguyên tại chỗ.

Để ý tới sắc mặt của cô, Đàm Dịch Khiêm cương chiều ôm lấy bả vai mỏng manh của cô, hôn nhẹ lên mũi cô, “Sao vậy?”

Cô ngược mắt nhìn anh, “Em không muốn ở lại khách sạn một mình, em muốn đi làm với anh.”

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười trên gheo, “Sau vậy, không nỡ xa ông xã của em à?”

Gương mặt Hạ Tử Du đỏ bừng, cô đưa tay chỉnh lại cà vạt cho Đàm Dịch Khiêm để bớt ngượng, chu môi nói, “Này, anh có phải là ông xã em hay không vẫn còn chưa biết.”

Anh đưa tay ôm chặt lấy hông cô, “Sắp rồi, bà xã!”

Cô đánh nhẹ lên ngực anh, “Đồ vô lại!”

Anh nói dịu dàng, “Em đã không muốn ở đây một mình, vậy thì đến công ty với anh!”

“Dạ, dạ! !” Cô vội vã gật đầu.

Hạ Tử Du không muốn Đàm Dịch Khiêm ôm đi vào công ty, nhưng tay Đàm Dịch Khiêm vẫn cứ chạm lên vòng eo mảnh khảnh của Hạ Tử Du, cố ý thể hiện tình cảm thân mật của họ.

“Ghen tỵ với Hạ tiểu thư quá, tổng giám đốc đẹp trai thế kia.”

“Nếu có một ngày tôi có thể gặp được người đàn ông đẹp trai nhiều tiền như thế vậy thì tốt quá!”

.

Sau lưng Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đều là tiếng xì xầm khen ngợi, làm cho Hạ Tử Du đứng bên Đàm Dịch Khiêm vô cùng xấu hổ.

Sau khi bước vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, Hạ Tử Du đẩy nhẹ Đàm Dịch Khiêm, xấu hổ nói, “Cũng tại anh, mọi người đều đang bàn tán về em!”

Đàm Dịch Khiêm thừa dịp Hạ Tử Du không chú ý hôn trộm cô, “Có gì không tốt sao?”

Sắc mặt Hạ Tử Du đỏ bừng, “Tổng giám đốc Đàm, ở đây có camera! !” Trời ạ, bảo vệ của công ty chắc chắn đang trốn mắt nhìn họ.

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười xấu xa, “Ông xã không ngại đâu! !”

“Ặc.” Trước đây sao cô không phát hiện ra người đàn ông này vô lại như vậy?

Đình ——

Cửa thang máy mở ra.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du đi ra khỏi thang máy, chị Dư đã đợi ở bên ngoài cửa phòng tổng giám đốc, trong tay đang ôm một xấp văn kiện.

Hạ Tử Du vội vàng nói rộng khoảng cách giữa mình và Đàm Dịch Khiêm, lễ phép chào chị Dư, “Chị Dư, chào buổi sáng.”

Chị Dư cũng mỉm cười đầy cung kính, “Tổng giám đốc, Hạ tiểu thư!”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt đáp lại chị Dư một tiếng, sau đó đi vào phòng làm việc.

Hạ Tử Du vẫn như trước kia, lúc này nhận lấy chồng văn kiện từ tay chị Dư, nói với giọng đầy chuyên nghiệp, “Tôi đi chỉnh sửa lại trước.”

Chị Dư không đưa văn kiện cho Hạ Tử Du, mà mỉm cười nói, “Hạ tiểu thư, về sau cô không phải làm những việc này nữa.”

“Hả.” Hạ Tử Du kinh ngạc.

Chị Dư liếc mắt nhìn ông chủ bên trong, trêu ghẹo, “Tổng giám đốc đích thân ra lệnh muốn cô phải chuyên tâm làm phu nhân tổng giám đốc của ngài, tôi không dám sai bảo cô nữa!” Dứt lời chị Dư ôm chồng văn kiện vào phòng tổng giám đốc.

Hạ Tử Du ngẩn người, sau đó bước vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm theo sau chị Dư.

“Dịch Khiêm, thật ra anh không cần phải.” Cô cố gắng giành lại công việc này.

Đàm Dịch Khiêm không chờ cô nói hết đã nghiêm mặt ngắt lời, “Đây là quyết định của công ty.”

Người nào đó dường như đã khôi phục dáng vẻ đế vương trong công ty, làm cho cô không dám nhiều lời, đành phải yên lặng. Nhưng ở tận đáy lòng cô thầm nói, hừ, công ty quyết định gì chứ, rõ ràng là người nào đó quá độc tài thôi.

Đàm Dịch Khiêm thấy Hạ Tử Du vẫn chưa nhúc nhích, không khỏi ngược mắt liếc nhìn Hạ Tử Du, “Đàm phu nhân, bây giờ em có thể ngồi trên ghế sofa chờ anh, cũng có thể vào phòng nghỉ bên trong nghỉ ngơi tạm, nhưng mà không cho phép em động vào công việc.”

Hạ Tử Du hậm hực, nói với vẻ hờn dỗi, “Vây em ra ngoài xem tạp chí cũng được!”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu.

Lúc này Hạ Tử Du mới bĩu bĩu môi rời đi.

.

Phòng tổng giám đốc được ngăn cách qua cánh cửa sổ bằng kính trong suốt, chị Dư bắt đầu báo cáo công việc hôm nay với Đàm Dịch Khiêm.

Sau khi ký tên lên mấy văn kiện, ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm bỗng dừng lại trên một tập văn kiện.

Chị Dư thấy sắc mặt Đàm Dịch Khiêm hơi trầm xuống, vội dò hỏi, “Tổng giám đốc, văn kiện này có vấn đề gì sao?”

Đàm Dịch Khiêm đưa văn kiện cho chị Dư.

Chị Dư nghi ngờ nhận lấy văn kiện, sau mấy phút xem xét nghiêm túc, chị Dư chợt tái mặt, gần như thốt lên kinh ngạc, “Tôi xin lỗi, tổng giám đốc, nhất định là nhân viên nào đó của công ty vô ý sơ xuất, bây giờ tôi tìm hiểu ngay đây.”

Hóa ra kế toán của công ty đã vô tình gõ nhầm số tiền Úc Phong muốn góp vốn cùng Đàm thị từ hai mươi tỷ thành hai tỷ. Nếu như bản hợp đồng này được chuyển đến văn phòng luật sư, Úc Phong sẽ mất mười tám tỷ, khi đó Úc Phong sẽ mất lòng tin với Đàm thị, tuyệt đối không chịu để yên.

Trái ngược với vẻ lo lắng của chị Dư, Đàm Dịch Khiêm nói không nhanh không chậm, “Trưởng phòng Trương của phòng kế toán có quen biết Hạ Tử Du không?”

Chị Dư nói thật, “Hạ tiểu thư không biết trưởng phòng Trương!”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, sau đó lại đặt tập văn kiện xuống mặt bàn, bình tĩnh nói, “Nếu không liên quan, vậy thì hãy cho bọn họ có liên quan. Ngoài ra, mở cho Hạ Tử Du một tài khoản ở Thụy Sĩ, sau đó chuyển mười tám tỷ kia vào tài khoản của Hạ Tử Du!”

Chị Dư không hiểu, “Tổng giám đốc, như vậy.”

Đàm Dịch Khiêm mở văn kiện ra, coi thường sai sót trên đó, ký tên mình lên, “Sai lầm này dù sao cũng cần phải có người chịu trách nhiệm, không phải sao?”

Chị Dư run sợ trong lòng, trợn trừng hai mắt.

.

Có lẽ cảm thấy có người nhìn mình chăm chú, Hạ Tử Du giương mắt nhìn về phía cửa sổ thủy tinh của phòng tổng giám đốc.

Trong phòng làm việc, Đàm Dịch Khiêm nhàn nhã dựa lưng vào thành ghế, khóe miệng nhếch cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô chăm chú.

72. Chương 72 : Thử Váy Cưới

Đàm Dịch Khiêm giải thích bằng quơ, “Chị ấy tin nhầm một kẻ lừa đảo, nhưng không sao, về sau kẻ lừa đảo này không thể đi lừa gạt nữa.”

Tại Đàm thị.

Ngoài cửa phòng tổng giám đốc, Đàm Tâm kinh ngạc sững sờ, “Cô nói gì, Dịch Khiêm dẫn Hạ Tử Du đi chọn váy cưới rồi hả?”

Chị Dư gật đầu, “Đúng vậy.”

Đàm Tâm khó có thể tin nổi, “Có nhầm lẫn gì không? Sao Dịch Khiêm có thể dẫn Hạ Tử Du đi chọn váy cưới được?” Tất cả đều theo kế hoạch của Dịch Khiêm, chẳng lẽ Hạ Tử Du không nói gì với Dịch Khiêm sao?

Chị Dư không nói thêm nữa, tâm trạng cũng bị suy nghĩ làm cho rối rắm.

Đàm Tâm tiếp tục hỏi chị Dư, “Cô có cảm thấy Dịch Khiêm và Hạ Tử Du có gì khác thường không?”

Sắc mặt chị Dư nặng nề, đang do dự có nên nói việc kia cho Đàm Tâm hay không.

Đàm Tâm thấy vẻ mặt hoảng hốt của chị Dư lập tức căng thẳng, hỏi, “Có khác thường?”

Chị Dư chần chờ một lát, cuối cùng vẫn nói chuyện Đàm Dịch Khiêm sai cô làm cho Đàm Tâm biết.

Sau khi nghe xong, Đàm Tâm hoảng hốt che miệng lại, “Ồi trời, chẳng lẽ Dịch Khiêm muốn đối phó với Hạ Tử Du như vậy sao? Việc này quá tàn nhẫn.”

Chị Dư cũng thở dài, “Nhưng chuyện này thực sự rất phù hợp với tác phong của tổng giám đốc!”

Đàm Tâm lập tức tóm lấy bả vai chị Dư, nghiêm mặt dò hỏi, “Trừ những thứ này, cô còn thấy gì khác không? Ví dụ như, tinh thần Hạ Tử Du uể oải không phấn chấn, hoặc là Dịch Khiêm sa sầm mặt.”

Chị Dư lắc đầu, “Ngoại trừ chuyện này, tôi không thấy tổng giám đốc và Hạ tiểu thư có gì khác thường. Còn thấy họ thân mật hơn trước, ánh mắt Hạ tiểu thư nhìn tổng giám đốc cũng quyến luyến hơn trước.”

Đàm Tâm sững sờ, “Không phải chứ?”

Cửa hiệu thời trang GI-LO.

Đàm Dịch Khiêm ngồi trên ghế sofa, nhàn hạ lật xem cuốn tạp chí trong tay.

Hạ Tử Du thay váy cưới xong, đi ra từ phòng thử đồ, “Dịch Khiêm ——”

Đàm Dịch Khiêm đặt tạp chí xuống, ngược mắt lên.

Hạ Tử Du mặc bộ váy cưới trắng toát hở vai, tóc vấn lên cao, trước ngực cài một viên kim cương long lánh.

Hạ Tử Du nâng váy ngượng ngùng xoay người. Váy để lộ tấm lưng cô, nhưng viên váy lại bó sát dáng người xinh đẹp và làn da trắng muốt của cô, làm người ta mơ mộng không thôi.

“Đẹp quá! !” Nhà thiết kế nữ thốt lên khen ngợi.

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày, nói lạnh lùng, “Đổi bộ khác!”

Nhà thiết kế nữ kinh ngạc ngập ngừng một lát, sau đó chọn bộ váy cưới khác cho Hạ Tử Du, kiểu dáng có một không hai trên thế giới không may lại.

Hạ Tử Du nhắc lần váy cưới đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, không hiểu nói, “Anh làm sao vậy? Bộ này không đẹp sao?”

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu xem tạp chí, “Lộ ngực, lộ lưng, lộ vai, váy cưới em thử chẳng đẹp chỗ nào cả.”

Hạ Tử Du sững sờ, “Hả?”

Lời nói Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng như mây gió nhưng lại mang theo bá đạo và ngang ngược, “Em là phụ nữ của anh, những chỗ đó chỉ có thể giữ lại cho anh.”

“Phốc.” Hạ Tử Du suýt nữa sặc nước miếng của mình.

Đàm Dịch Khiêm vẫn nhàn hạ lật giở cuốn tạp chí.

Nhà thiết kế nữ lại mang đến một bộ váy cưới cho Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, mời thử bộ này.”

Hạ Tử Du bĩu môi bày tỏ bất mãn, không lộ thì váy cưới còn ra gì nữa? Nhưng mà, cho dù như vậy nhưng đáy lòng cô vẫn tràn ngập ngọt ngào nồng đậm.

Sau khi Hạ Tử Du vào thử váy cưới, Đàm Tâm vội vã chạy vào cửa hiệu thời trang.

Đàm Tâm vừa vào cửa hiệu thời trang đã chạy đến bên người Đàm Dịch Khiêm, vội hỏi, “Em mau nói cho chị biết cô ta đã giải thích với em chưa?”

Đàm Dịch Khiêm không ngược mắt nhìn Đàm Tâm, lãnh đạm nói, “Sao chị lại tới đây?”

“Chị.”

Đàm Tâm vừa định nói gì đó thì Hạ Tử Du đã thay váy cưới bước ra khỏi phòng thử đồ.

Trong chớp mắt, Đàm Tâm sững sờ kinh hãi.

Đàm Dịch Khiêm thỏa mãn nhếch mép cười, anh đứng dậy đi đến bên cạnh Hạ Tử Du, thân mật ôm lấy Hạ Tử Du, không hề tiếc lời khen, “Rất xinh đẹp, lấy bộ này đi!”

Đàm Tâm nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du không hề chớp mắt. Trời ạ, đây đâu chỉ là xinh đẹp! Mặc dù không để lộ chút da thịt nào nhưng lại cao quý đoan trang như nữ thần Hy Lạp. Phong cách nhã nhặn xinh đẹp thật siêu phàm thoát tục.

“Vậy thì bộ này đi.” Hạ Tử Du ngoan ngoãn tựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm.

“Khụ.” Đàm Tâm cố ý ho khan một tiếng.

Lúc này mới chú ý tới Đàm Tâm, Hạ Tử Du vội vàng tránh ra khỏi Đàm Dịch Khiêm, ngượng ngùng gọi một tiếng, “Đàm tiểu thư!”

Ánh mắt Đàm Tâm di chuyển từ bộ váy cưới rất xinh đẹp đến khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của Hạ Tử Du, sau đó cười xấu hổ, “Ngại quá, chị không quấy rầy hai đứa chứ?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Đương nhiên không có!”

Đàm Tâm ca ngợi từ tận đáy lòng, “Người đẹp, mặc váy cưới càng đẹp hơn!”

Hạ Tử Du cười ngọt ngào, “Cám ơn chị.”

Đàm Tâm nhìn chăm chú vào khuôn mặt rạng rỡ của Hạ Tử Du, đáy lòng dần dần không vui, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, nói từ tốn, “Tử Du, cô đi thay váy cưới ra trước đi, tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Dịch Khiêm!”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Sau khi Hạ Tử Du xoay người đi vào phòng thử đồ, nụ cười của Đàm Tâm tắt ngóm, cô ngẩng đầu nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Em có thể dẫn cô ta đến đây thử váy cưới, điều này nghĩa là cô ta không nói gì với em?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Đàm Tâm, chỉ hờ hững nói, “Em đã nói rồi, chị không cần hỏi những chuyện này.”

Nhìn vẻ mặt không cảm xúc nhưng che giấu nguy hiểm của Đàm Dịch Khiêm, Đàm Tâm không cần suy đoán cũng đã biết được đáp án.

Hóa ra, Hạ Tử Du thật sự không nói gì.

Đàm Tâm nhìn phòng thử đồ, lắc đầu bất đắc dĩ.

“Xem ra, chị đúng là dễ dàng nhìn lầm người, trước kia đã như vậy, bây giờ cũng như vậy. Dịch Khiêm, chuyện em và Hạ Tử Du về sau chị sẽ không hỏi đến nữa, nghĩ lại trước đây chị còn muốn giúp đỡ người đàn bà ích kỷ vô sỉ như cô ta, quả thực đã làm vấy bẩn sự tốt bụng của mình.” Dứt lời, Đàm Tâm không quay đầu lại, xoay người rời khỏi cửa hiệu thời trang.

.

Sau khi ra khỏi phòng thử đồ, Hạ Tử Du không thấy Đàm Tâm đâu nữa.

Cô đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm dò hỏi, “Chị anh đâu?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm nhếch cười, hờ hững nói, “Chị ấy tức giận đi rồi.”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Sao vậy?”

73. Chương 73 : Chúng Ta Sẽ Sinh Rất Nhiều Con, Phải Không?”

Hạ Tử Du vừa về nhà, bà Hạ đã dò hỏi gấp gáp, “Tử Du, chọn được váy cưới chưa?”

Hạ Tử Du cười gật đầu, “Dạ, đã chọn xong rồi!”

Bà Hạ kéo Hạ Tử Du tới phòng khách, cảm khái nói, “Tốt quá rồi, con gái của mẹ mặc váy cưới nhất định rất xinh đẹp!”

Ông Hạ ngồi trên ghế sofa cũng đặc ý phụ họa, “Con gái cũng vốn rất đẹp, xét về diện mạo, tôi thấy trừ tổng giám đốc Đàm ra, trên đời này không có mấy người có thể xứng với Tử Du nhà chúng ta.”

Hạ Tử Du xấu hổ cười một tiếng, “Ba mẹ, con đã sắp bị ba mẹ khen đến mức xấu hổ rồi.”

Bà Hạ kéo Hạ Tử Du đi tới trước sofa, dò hỏi, “Đúng rồi, tối nay sao con không đi với Dịch Khiêm vậy?”

Gương mặt Hạ Tử Du nhanh chóng đỏ hồng, ngượng ngùng cúi đầu, “Mẹ, bây giờ con vẫn chưa kết hôn với anh ấy mà! !”

Bà Hạ vui vẻ, “Vậy có sao đâu, con và Dịch khiếm sớm muộn gì cũng phải chung sống với nhau thôi.”

“Được rồi, con không nói chuyện với ba mẹ nữa, con về phòng trước đây.”

.

Đổi mặt với sự ân cần quá mức của ba mẹ, Hạ Tử Du về phòng như thể chạy trốn.

Bởi vì hôm qua cô qua đêm với Đàm Dịch Khiêm ở khách sạn, Hạ Tử Du đi tới trước tủ đầu giường tìm lọ thuốc theo thói quen.

Khi cô cầm lọ thuốc lên mới nghĩ đến bây giờ cô không cần thiết làm chuyện này nữa, vì vậy cô để lại lọ thuốc vào ngăn kéo tủ đầu giường. Bỗng chốc, một viên thuốc bị rơi trong ngăn kéo làm cô chú ý.

Kỳ lạ, thuốc cô để trong ngăn kéo trước giờ đều không có người động tới, sao lại có thể có một viên thuốc rơi ra ngoài?

Hạ Tử Du nhặt viên thuốc lên, phát hiện ra trên viên thuốc có hai chữ cái VC.

Đây không phải là Vitamin C sao?

Hạ Tử Du hoang mang đổ ra toàn bộ số thuốc trong lọ, phát hiện ra tất cả những viên thuốc đều là VC, mà trước giờ cô cũng không để ý.

Hạ Tử Du không khỏi giật mình, cô vội vã gọi dì Lưu thường chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của cô lên.

Dì Lưu vội vã hỏi Hạ Tử Du đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Tử Du nghiêm mặt nói, “Dì Lưu, dì có động vào thuốc trong ngăn kéo của con không?”

Dì Lưu lập tức lắc đầu, “Tiểu thư, tôi không bao giờ động vào đồ riêng tư của cô, tôi cũng chưa từng mở ngăn kéo ra.”

Hạ Tử Du rất tin tưởng dì Lưu, cho nên không nghi ngờ nữa, “Được rồi, dì xuống đi!”

Dì Lưu chần chờ đứng im tại chỗ, đang lưỡng lự giữa nói hay không nói, cuối cùng vẫn do dự mở miệng, “Tiểu thư, thật ra thì tôi có nhìn thấy phu nhân mở ngăn kéo đầu giường cô ra.”

Lúc này, đúng lúc bà Hạ định lên lầu nghỉ ngơi thì nghe thấy được đối thoại của Hạ Tử Du và người giúp việc, bà Hạ lập tức đi vào phòng Hạ Tử Du, nói thật, “Dì Lưu nói không sai, ngăn kéo là mẹ mở ra, thuốc cũng do mẹ đổi.”

Dì Lưu lập tức sợ hãi mà khom người rời khỏi.

Hạ Tử Du đứng lên, nhìn bà Hạ, “Mẹ.”

Bà Hạ đi đến trước mặt Hạ Tử Du, đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống chiếc ghế sofa ở cuối giường, nói với giọng bề trên, “Xin lỗi, Tử Du, con và Dịch khiếm có quyết định thế nào mẹ không quan tâm, nhưng mẹ lo lắng cho

cơ thể của con. Mẹ biết chưa có hỏi con đã tự ý đổi thuốc là xâm phạm riêng tư của con, nhưng dùng thuốc tránh thai này lâu dài rất có hại cho cơ thể.”

“Mẹ, con không trách mẹ, nhưng mà.” Gần đây cô và Đàm Dịch Khiêm mới xem như là qua lại chính thức với nhau, mặc dù chuyện tránh thai tối hôm qua cô đã bàn bạc với Đàm Dịch Khiêm, nhưng chuyện đổi thuốc này dù sao cũng xảy ra vào trước đó, cô cảm thấy có phần không ổn.

Bà Hạ áy náy, “Vậy phải làm sao đây? Thuốc mẹ đã đổi rồi.”

“Thôi. Không sao đâu ạ!” Tránh cho bà Hạ suy nghĩ nhiều, vẻ mặt rầu rĩ của Hạ Tử Du lập tức chuyển thành thoải mái, “Dù sao con và Dịch Khiêm cũng sắp kết hôn rồi, sau khi kết hôn chúng con cũng muốn có con, nếu như có con sớm hơn, con tin rằng Dịch Khiêm cũng sẽ rất vui.”

Lúc này Bà Hạ mới nhẹ nhõm yên lòng, “Ừ.”

“Ba mẹ đừng bỏ rơi con, con không cố ý lừa gạt ba mẹ.”

“Dịch Khiêm, xin anh nghe em giải thích.”

“Đừng ——”

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, Hạ Tử Du ngồi bật dậy, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Ngực cô nhấp nhô dữ dội, trong đầu vẫn còn hình ảnh đáng sợ trong giấc mộng kia.

Ba mẹ cô và Đàm Dịch Khiêm vứt bỏ cô ở một nơi hoang tàn vắng vẻ. Cô rất sợ, cô cố gắng đuổi theo bóng dáng của họ, nhưng họ càng đi nhanh hơn, như thể chỉ muốn vứt bỏ cô ở đó.

Hạ Tử Du ôm trán tựa vào đầu giường, trong lòng kinh hoàng hỗn loạn.

Không.

Ba mẹ, con không cố ý cướp đi tất cả của Đường Hân. Nếu như có thể, con bằng lòng trở lại năm mười tuổi ấy một lần nữa.

Dịch Khiêm, em biết rõ nếu không phải bởi vì Đường Hân, kẻ thấp kém như em cả đời này có lẽ cũng không có cơ hội quen biết anh, nhưng mà. Anh không bao giờ biết được hồi còn nhỏ khi anh và Đường Hân đệm nhạc, cũng từng có sự tồn tại của em. Nhưng khi đó anh hoàn toàn không biết em đã đi vào thế giới của anh trước Đường Hân.

Xin mọi người đừng trách tôi hèn nhát, chẳng qua tôi không có dũng khí thừa nhận những chuyện này với mọi người, bởi vì tôi thật sự rất quan tâm tới mọi người.

Nước mắt chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt, Hạ Tử Du che miệng đè nén tiếng nức nở, nhưng bà vai không thể nào không run rẩy.

Điện thoại di động của cô chợt đổ chuông.

Đây là tiếng chuông điện thoại di động cô đặt riêng cho anh. Cô vội vàng ấn nút nghe, “.”

Trong điện thoại là giọng quyến rũ của anh, “Bé cưng, đã ngủ chưa?”

“Chưa.” Cô không dám trả lời nhiều, muốn nghe được giọng nói của anh, nhưng lại chờ mong anh mau chóng kết thúc cuộc gọi, bởi vì cô sợ bị anh biết được tâm trạng lúc này của cô.

“Ngày kia là hôn lễ của chúng ta, theo phong tục, mấy ngày này chúng ta không được gặp nhau. Ngoan ngoan chờ anh, ngày hôn lễ anh sẽ đích thân đến đón em!” Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng rất lạnh nhạt, nhưng khó nén tình ý anh dành cho cô.

Cô nhìn loa nói, cố gắng cất tiếng trong ghen ngào, “Dạ.”

“Vậy. Ngủ ngon.”

Cô nhân lúc trước khi anh chưa cúp điện thoại nói, “Đợi chút ——”

“Hử?”

Cô không biết mình muốn nói gì với anh, nhưng cô rất muốn nghe giọng nói của anh, bất kể anh nói gì cũng được.

Cô khó khăn nuốt nghẹn ngào xuống cổ họng, hỏi anh như một đứa trẻ ngây thơ, “Dịch Khiêm, chúng ta nhất định sẽ bên nhau đến bạc đầu, phải không?”

“Dĩ nhiên”

“Dịch Khiêm, chúng ta sẽ sinh rất nhiều con, phải không?”

“Phải”

.

74. Chương 74 : Tàn Nhẫn Với Cô, Anh Không Hề Do Dự

Nhà họ Hạ, trước hôn lễ một ngày.

Bà Hạ kéo ông Hạ đi tới trước gương, vội vàng nói, “Ông à, ông mau xem hộ tôi, ngày mai tôi phải mặc bộ lễ phục nào.” Bà Hạ đang phân vân nhìn lễ phục dạ hội treo ngăn nắp trong tủ quần áo.

Ông Hạ cười nói, “Cho dù ngày mai có là hôn lễ của con gái cưng chúng ta, bà cũng không cần phải kỹ tính như vậy. Chỉ cần ăn mặc long trọng lịch sự là được rồi.”

Bà Hạ tức giận lườm ông Hạ, “Ông cũng biết người Tử Du sắp lấy chính là Dịch Khiêm, là mẹ vợ tương lai của tổng giám đốc tập đoàn Đàm thị, tôi không thể thất lễ trước mặt mọi người được!”

Ông Hạ nói không lại vợ mình, đành phải gật đầu, “Được, được, được. Tôi làm cố vấn cho bà, bà cứ từ từ lựa chọn! !”

Lúc này Bà Hạ mới hài lòng ướm lễ phục trước gương, tiện thể hỏi, “Đúng rồi, váy cưới của Tử Du đã đưa tới chưa?”

Ông Hạ trả lời, “Đã đưa đến rồi!”

Bà Hạ vội nói, “Vây còn không mau bảo Tử Du thử váy cưới lại lần nữa, tôi không muốn đến ngày lại có sự cố gì với váy cưới.”

“Được, bây giờ tôi sẽ đi dặn Tử Du ngay.”

.

Trong phòng thử đồ rộng rãi sáng sủa của nhà họ Hạ, Hạ Tử Du nhắc lần váy cưới xoay một vòng trước gương.

“Tiểu thư, cô thật xinh đẹp, ngày mai cô nhất định sẽ là tiêu điểm của buổi lễ.” Vài nữ giúp việc trẻ tuổi đứng bên khen ngợi từ tận đáy lòng.

Hạ Tử Du nhìn mình mặc váy cưới trắng muốt trong gương, xấu hổ dương lên khóe miệng.

Trong kính hiện ra một cô dâu yêu kiều thẹn thùng vô cùng quyến rũ, mọi cử chỉ hành động đều tản ra hương vị hạnh phúc, khiến người người ca ngợi không dứt.

Cô sắp gả cho Đàm Dịch Khiêm thật ư?

Tại sao cho tới lúc này cô vẫn cảm thấy mình như thể nằm mơ?

Đúng vậy, có ai có thể nghĩ đến cô nhi từng bị mẹ vứt bỏ ở trại trẻ mồ côi như cô lại có ngày may mắn như hôm nay.

Cô thật sự cảm tạ ông trời đã không bỏ rơi cô, mà cho người bình thường như cô đi đến ngưỡng cửa hạnh phúc.

“Tử Du!” Bà Hạ đi tới phòng thử đồ.

Hạ Tử Du quay đầu lại phía sau, “Mẹ!”

Bà Hạ quỵn luyến đánh giá Hạ Tử Du, nghẹn ngào khen ngợi, “Con gái cưng của mẹ thật là càng nhìn càng xinh đẹp, thảo nào Dịch Khiêm và con qua lại mới hơn ba tháng đã bị con giam giữ rồi. Mẹ thật sự không muốn không được nhìn thấy con mỗi ngày nữa.”

Hạ Tử Du biết bà Hạ lại không nỡ, cô vội vàng an ủi bà, “Mẹ, con chỉ gả cho Dịch Khiêm, về sau còn về nhà mà.”

Bà Hạ nói với giọng nghe ngào, “Mẹ không nỡ.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng lau nước mắt xung quanh khóe mắt cho bà Hạ, cười trêu ghẹo bà, “Làm gì có người lớn nào thích khóc như mẹ. Ngày mai mẹ không được khóc trong hôn lễ đâu, nếu không con cũng khóc theo đó. Đến lúc đó lớp trang điểm cô dâu sẽ khiến con biến thành vai mặt hoa mắt.” (vnh = trong tuồng hát thời xưa)

Bà Hạ bị lời nói của Hạ Tử Du chọc cười, “Đồ ngốc, ngày mai mẹ không khóc, mẹ quá mừng thôi.”

“Dạ.” Hạ Tử Du ôm lấy bà, hốc mắt cũng ửng đỏ lên.

-

Mặc váy cưới ngồi trước gương, Hạ Tử Du đang dùng điện thoại di động chụp lại dáng vẻ hạnh phúc của cô vào lúc này.

Ba ngày nay cô không được gặp Đàm Dịch Khiêm, cũng không được nghe giọng nói của Đàm Dịch Khiêm. Cô rất nhớ anh, mặc dù biết rõ ngày mai họ sẽ gặp nhau, cô vẫn không kiềm chế được mà xúc động nhớ đến anh.

Vì vậy, cô gửi tấm hình vừa mới chụp được vào di động anh, hơn nữa con ghi thêm một hàng chữ bên dưới tấm hình — Ông xã, em có đẹp không?

Đây là lần đầu tiên cô xưng hô thân mật với anh như vậy, sau khi gửi xong, cô lại hơi xấu hổ đỏ mặt.

Có lẽ bởi vì căng thẳng, rõ ràng ngày mai mới là hôn lễ nhưng lúc này trái tim của cô lại vào đập thành thịch. Cảm giác này rất như thể sắp có chuyện lớn xảy ra.

.

Đàm Dịch Khiêm lưu lại tấm hình này.

Ngồi sau bàn làm việc, đôi mắt đen thẫm u ám của anh nhìn chăm chú vào hình ảnh hiển thị trên di động.

Trên màn hình là ảnh cô tự chụp, mặc dù không chụp hẳn hoi, nhưng cô mặc váy cưới ngồi trước gương rất thanh thoát cao quý như thể nàng công chúa trong truyện cổ tích, nhìn từ góc độ nào cũng thấy cô thật sự xinh đẹp không tì vết, nhất là vẻ ngượng ngập như nụ hoa hé nở càng cho người ta càng thêm mê say.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc cười tươi như hoa của cô, trong đầu anh lại tràn ngập từng câu nói khóc lóc van xin trong thống khổ của Đường Hân —

“Dịch Khiêm, thật là anh sao? Em thật sự đã đợi được anh sao?”

“Dịch Khiêm, đừng nhìn. Em không muốn cho anh biết trên lưng em có nhiều vết sẹo xấu xí như vậy! !”

“Dịch Khiêm, em không muốn ở lại đây nữa, anh hãy dẫn em đi đi.”

Hạ Tử Du như thể một rễ cây cứng rắn cắm sâu vào trong lòng anh, mỗi khi nghĩ tới Đường Hân là tim anh liền nhói đau, khiến anh hận không thể nhổ bỏ tận gốc rễ cây cứng rắn này.

Bàn tay nắm điện thoại di động dần dần trở nên trắng bệch, chứng tỏ sức lực trên mấy ngón tay của anh từ từ gia tăng, cuối cùng, chiếc điện thoại di động bể tan tành, nằm một góc trong phòng làm việc.

Chị Dư đi vào văn phòng, thoáng nhìn anh lạnh lùng kiêu ngạo đứng sừng sững trước cửa sổ sát tường. Cảm thấy vẻ lạnh lẽo, chị Dư không nhìn được co người lại, cung kính báo cáo, “Tổng giám đốc, chuyện anh giao tôi đã làm xong!”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì, một tay cho vào túi quần, yên lặng nhìn phía trước.

Chị Dư nhìn bóng lưng cô đơn lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm, đột nhiên cho rằng anh đang do dự.

Nhưng mà một giây sau, lời nói của Đàm Dịch Khiêm đã xua tan suy nghĩ trong lòng chị Dư.

Đôi môi mỏng lạnh như băng của anh nói, “Sắp xếp cho trưởng phòng Trương đến nhà họ Hạ!”

“Dạ?” Thân thể chị Dư đột nhiên chấn động. “Ngay bây giờ?”

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm rõ ràng đã mất kiên nhẫn, “Tôi nghĩ là tôi đã nói rất rõ ràng.”

Chị Dư vội vàng gật đầu, “Vâng.”

“Mặt khác sắp xếp luôn chuyện Đường Hân trở về nhà họ Hạ vào ngày mai. Tôi muốn những thứ có liên quan đến Hạ Tử Du sẽ không còn xuất hiện ở nhà họ Hạ nữa.” (anh thật đủ ác đây DK)

Đàm Dịch Khiêm nói rất dứt khoát, như thể không muốn để cho cô một con đường sống, tất cả mọi thứ dường như đều đã kết thúc.

“Vâng!!”

Chị Dư run rẩy rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Con người đâu phải cỗ máy ai có thể vô tình, dù sao cũng quen biết Hạ Tử Du một thời gian, nghĩ đến kết cục bi thảm sau này của Hạ Tử Du, chị Dư không khỏi thương cảm lắc đầu.

75. Chương 75 : Cô Bị Dẫn Đi Vì Phạm Tội Thương Mại

Xuyên qua kính chiếu hậu, gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông hiện ra rõ ràng, đôi mắt đen thẫm lóe lên vẻ hung ác không dễ dàng phát giác.

Chị Dư cầm điện thoại di động lên chuẩn bị gọi cho cục trưởng Trương, nhưng trong lúc vô tình ánh mắt lại liếc nhìn vài nhân viên phòng PR.

Những người này không khỏi làm cho cô nhớ lại lần đầu tiên cô điều tra hoàn cảnh của Hạ Tử Du ——

Đôi mắt trưởng phòng Lâm trừng lớn như chuông đồng, “Cái gì? Trợ lý Dư, cô muốn tôi sắp xếp cho Hạ Tử Du qua đêm với tổng giám đốc?”

“Đúng vậy.”

Trưởng phòng Lâm khó xử nói, “Việc này không được đâu, Tử Du chắc chắn không đồng ý Cô xem lại đối người khác đi, Khả Khả và Thục Nhi phòng PR chúng tôi cũng rất xinh đẹp!”

“Tổng giám đốc đã chọn Hạ Tử Du.”

Trưởng phòng Lâm bảo vệ Hạ Tử Du hết mình, “Nhưng tôi không muốn làm hại Tử Du như vậy! Cô ấy là một cô gái tốt, không chỉ nghiêm túc phụ trách công việc, thái độ làm người cũng thập toàn thập mỹ. Cô ấy không thể đi vào con đường này!”

“Nếu chị không làm được thì hãy cuốn gói về nhà đi, công ty còn có rất nhiều người mong muốn cống hiến sức lực cho tổng giám đốc! Nếu như chị làm được chuyện này, vị trí trưởng phòng PR của tổng công ty ở Mỹ sẽ thuộc về chị!”

.

Do quyền lợi thúc đẩy, trưởng phòng Lâm đã bán đứng nhân cách của mình. Nhưng mà, những lời trưởng phòng Lâm đã nói lại tác động đến chị Dư rất lâu.

Hạ Tử Du là một cô gái tốt.

Nghĩ đến chuyện này, cộng với giao tiếp với nhau lâu như vậy, dần dần, chị Dư quên mất bản tính ẩn sâu trong nội tâm Hạ Tử Du.

Vì vậy, vào giờ khắc Hạ Tử Du phải chấp nhận trả giá đắt vì chuyện quá khứ này, với cương vị là một trưởng bối đã từng chăm sóc cho Hạ Tử Du, cô không thể nhẫn tâm.

Hơn nữa, tận đáy lòng cô vẫn luôn đều cảm giác bất an, như thể cô cũng là đồng lõa tạo nên kết cục ngày hôm nay cho Hạ Tử Du.

Thở một hơi thật dài, cuối cùng chị Dư cầm điện thoại lên bấm số điện thoại di động của Đàm Tâm.

Điện thoại được kết nối, chị Dư lên tiếng trước, “Đại tiểu thư, là tôi.”

“Chị Dư, tôi đang chuẩn bị hành lý giúp Tiểu Hân để ngày mai cô ấy trở về nhà họ Hạ. Cô có chuyện gì sao?” Đàm Tâm nhắc nhở chị Dư là cô đang vội.

Chị Dư áy náy, “Xin lỗi đã quấy rầy cô, thật ra thì.” Chị Dư ngập ngừng một lát, cô biết mình không nên can thiệp vào chuyện này, nhưng mà không biết vì sao cô lại không thể trở mặt nhìn Hạ Tử Du gặp chuyện. “Thật ra tôi muốn nói với cô, tổng giám đốc đã bảo tôi sắp xếp cục trưởng Trương đến nhà họ Hạ, có lẽ lát nữa Hạ tiểu thư sẽ.”

Chị Dư vẫn chưa nói xong, cơn tức giận đè nén trong lòng Đàm Tâm đã dâng trào, “Cô đừng nhắc đến Hạ Tử Du với tôi. Tôi tin tưởng Dịch Khiêm lựa chọn đúng, người đàn bà đó hoàn toàn không đáng giá để đồng tình.”

“Nhưng mà.”

Chị Dư còn định nói thêm nhưng Đàm Tâm đã cúp máy.

Chị Dư sững sờ đặt điện thoại di động xuống, chỉ có thể cảm thán bất đắc dĩ.

Sao anh vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô?

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại không chớp mắt, Hạ Tử Du chỉ sợ bỏ lỡ tin nhắn của Đàm Dịch Khiêm.

Vậy mà, đợi đã lâu mà điện thoại di động của cô vẫn không có động tĩnh gì. Hạ Tử Du không khỏi cảm thấy mất mát.

Bỗng dưng, một nữ giúp việc trẻ tuổi sợ hãi chạy lên phòng thử đồ, nói gấp gáp, “Tiểu thư, có cục trưởng Trương muốn tìm cô!”

Hạ Tử Du xách tà váy cưới nghi ngờ đứng dậy, “Cục trưởng Trương gì cơ?”

Nữ giúp việc trẻ tuổi trả lời, “Cục trưởng Trương thuộc Cục phòng chống tội phạm thương mại!”

“Hả?”

Hạ Tử Du còn chưa kịp có phản ứng, hai vị điều tra viên đi theo sau nữ giúp việc trẻ tuổi đã dùng công tay lạnh như băng công tay Hạ Tử Du lại.

Nữ giúp việc trẻ tuổi sợ tới mức bụm miệng, “Trời ơi.”

Hạ Tử Du hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, giãy khỏi chiếc công tay theo bản năng. “Hai người đang làm gì vậy?”

Một cảnh sát áp giải Hạ Tử Du nói lời chính nghĩa, “Hạ tiểu thư, chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan đến việc chiếm đoạt tài sản của ‘Đàm thị’, bây giờ muốn mời cô đến cục cảnh sát điều tra.”

Người giúp việc sốt ruột như thể kiến bò trên chảo nóng, “Các người không thể dẫn tiểu thư nhà chúng tôi đi được.”

Không cho Hạ Tử Du biết rõ nguyên do, điều tra viên đã áp giải Hạ Tử Du ra khỏi phòng thử đồ.

.

Ở phòng khách lầu một, ông bà Hạ đã vội vã từ đi ra chắn trước mặt Hạ Tử Du, ngăn cản điều tra viên tiếp tục đi về phía trước.

Sắc mặt ông Hạ tái xanh, hiềm khi kích động như vậy, “Kẻ nào dám dẫn con gái tôi đi?”

Trong phòng khách cục trưởng Trương đi đến trước mặt ông Hạ, bình tĩnh nói, “Tổng giám đốc Hạ, tự ý xông vào dinh thự quả thực có hơi đường đột, nhưng đây là trình tự phá án của chúng tôi, hi vọng ông có thể hợp tác.”

Bà Hạ không vui nhú mày, “Các anh là ai? Dựa vào cái gì mà dẫn Tử Du nhà chúng tôi đi?”

Cục trưởng Trương giơ thẻ cục phòng chống tội phạm thương mại cho bà Hạ xem.

Bà Hạ kinh ngạc đọc lên, “Phòng chống tội phạm thương mại?”

“Đúng vậy, Hạ phu nhân, con gái bà bị nghi ngờ có dính líu đến tội thương mại, chúng tôi dẫn cô ấy về cục cảnh sát điều tra theo quy định.” Cục trưởng Trương nhẫn nại giải thích.

Bà Hạ hoang mang nhú mày, “Cục trưởng Trương, có phải đã nhầm lẫn ở đâu không? Con gái tôi làm sao có thể liên quan đến tội thương mại chứ?”

Hạ Tử Du vẫn tỉnh táo, nói, “Cục trưởng Trương, tôi mong ông có thể điều tra rõ ràng, tôi hoàn toàn không hiểu tội thương mại mà ông nói cả.”

Cục trưởng Trương nghiêm mặt trả lời, “Nếu như không có chứng cứ chúng tôi sẽ không bắt người bừa bãi.”

“Tôi không quan tâm các anh là cục trưởng gì đó, con gái tôi, tôi hiểu rất rõ, nó không bao giờ dính líu đến tội thương mại.” Ông Hạ chỉ vào mũi cục trưởng Trương mắng, “Anh mau thả Tử Du ra, đến khi anh điều tra rõ ràng rồi hãy nói. Nếu như vu cáo hãm hại con gái tôi để cho nó chịu chút uất ức nào, nhà họ Hạ chúng tôi tuyệt đối không bỏ qua cho những cảnh sát như các người! !”

“Xin lỗi, chúng tôi đến theo thủ tục, hi vọng tổng giám đốc Hạ có thể hiểu. Dẫn đi! !” Sau khi Tiên Lê Hậu Bình*, cục trưởng Trương lạnh giọng ra lệnh. (trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)

Hai cảnh sát áp giải Hạ Tử Du tới ngoài cổng nhà họ Hạ.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Bà Hạ sốt ruột kéo chồng.

“Bà yên tâm đi, tôi sẽ không để cho Tử Du chịu uất ức đâu.” Ông Hạ đi theo Hạ Tử Du đến cục cảnh sát.

.

Ngoài cổng nhà họ Hạ, một chiếc xe thương vụ đỗ dưới bóng cây xanh um tùm.

Trong xe, một người đàn ông mặc bộ đồ Tây màu đen đang nhả tựa lưng vào lưng ghế, trên cổ tay anh đeo chiếc đồng hồ sản xuất số lượng có hạn, đựng ly rượu đỏ đặt tiền trên tay, tất cả đều biểu hiện cho thân phận cao quý của anh.

Bỗng dưng, xe cảnh sát dừng lại, Hạ Tử Du mặc váy cưới trắng tinh bị cảnh sát đẩy mạnh vào xe.

Cho đến khi xe cảnh sát rời đi, người đàn ông lúc này mới cong khóe miệng, nâng ly rượu đỏ nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Sau khi xe cảnh sát biến mất, người đàn ông thông thả ung dung ra lệnh cho tài xế, “Lái xe.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

76. Chương 76 : Hạ Tử Du Bị Giam Giữ, Đường Hân Trở Về Nhà Họ Hạ

Đêm xuống, ông Hạ trở lại nhà họ Hạ với vẻ mặt mệt mỏi.

Bà Hạ lập tức tiến đến, vội vã hỏi “Sao rồi? Sao Tử Du không về cùng ông?”

Ông Hạ lắc đầu bất đắc dĩ “Họ có chứng cứ xác thực, tôi không thể bảo lãnh cho Tử Du được”

“Tại sao có thể như vậy được?” Bà Hạ ngồi phịch xuống ghế sofa, “Không... Tôi muốn đến đồn cảnh sát đưa Tử Du về... Con gái bảo bối của tôi, một mình nó chắc là sợ lắm”

Ông Hạ giữ lấy cơ thể xúc động của bà Hạ, nghiêm mặt nói “Bà đi thì có tác dụng gì? Cảnh sát làm việc theo quy định pháp luật, xúc động không giải quyết được bất cứ chuyện gì.”

“Vậy ông cứ trơ mắt nhìn con gái chúng ta chịu uất ức ở đồn cảnh sát sao? Ngày mai nó còn kết hôn đấy! Kết hôn...” Bà Hạ đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, vội vã tìm số điện thoại trong di động của mình “Đúng, ngày mai Tử Du sẽ lấy Dịch Khiêm, chúng ta phải nói chuyện này cho Dịch Khiêm biết.”

Ông Hạ cũng vỗ đùi, “Đúng vậy, tại sao tôi lại không nghĩ ra, Dịch Khiêm nhất định có cách giúp Tử Du...”

“Phải” Bà Hạ vội vàng gọi điện.

Vài giây sau, điện thoại có tín hiệu trả lời.

“Bác gái.” Trong điện thoại vẫn là giọng nói ân cần lễ phép của Đàm Dịch Khiêm.

Bà Hạ nói với giọng vô cùng lo lắng, “Dịch Khiêm, con mau tới nhà hai bác, Tử Du có chuyện rồi...”

Đang ở biệt thự nhìn Đường Hân ngủ say, Đàm Dịch Khiêm nói chậm rãi “Chuyện này con đã biết, hai bác yên tâm đi, ‘con gái’ hai người nhất định không có chuyện gì.”

Thoáng chốc, lông mày bà Hạ giãn ra “Có thật không?”

Đàm Dịch Khiêm trả lời điềm đạm, ánh mắt vẫn không rời thiên sứ đang nằm ngủ bình yên trên giường. “Vâng”

“Được, có câu này của con, bác yên tâm rồi...”

Cuộc gọi kết thúc, ông Hạ vội vàng hỏi vợ, “Sao rồi? Dịch Khiêm nói gì?”

Bà Hạ thở phào nhẹ nhõm “Nó nói đã biết chuyện, sẽ xử lý, ngày mai Tử Du sẽ về.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt...”

.....

“Tử Du, con gái ngoan của mẹ, tối nay con chịu cực ở lại đồn cảnh sát, ba mẹ đã nói chuyện này với Tử Khiêm rồi, nó nói sẽ giải quyết nhanh thôi. Có Dịch Khiêm ở đây, con nhất định sẽ không sao...”

Đây là cuộc điện thoại cuối cùng Hạ Tử Du nhận được ở đồn cảnh sát.

Trong phòng giam lạnh giá, Hạ Tử Du ngồi bó gối trên chiếc giường sắt hẹp.

Nữ cảnh sát liếc bộ đồ của Hạ Tử Du, ném đại một bộ quần áo tù cho cô “Thay bộ này đi”

Hạ Tử Du nhìn bộ quần áo màu vàng xám rồi nhìn lại chiếc váy cưới trắng nõn trên người, thân thiện nói với nữ cảnh sát “Tôi nghĩ không cần thay bộ quần áo này, vì ngày mai tôi có thể ra ngoài.”

Nữ cảnh sát liếc nhìn Hạ Tử Du, cũng không ép cô, dù sao cô cũng chưa bị kết tội.

Đêm khuya yên tĩnh, Hạ Tử Du ngồi co rúm ở một góc giường.

Không ai biết, cô rất sợ bóng tối...

Cô vẫn nhớ rõ lúc còn nhỏ, mỗi khi đêm đến, mẹ ruột sẽ vút cô vào một căn phòng tối, không được nói chuyện, cũng không thể gọi mẹ, chỉ có thể co rúm trong một góc tường...

Cảm giác lúc này như đưa cô quay trở lại lúc nhỏ, khiến cô không thể tìm được chút cảm giác an toàn nào.

Cô nín chặt vạt váy cưới, sợ hãi vùi mình trong đầu gối.

Cô bắt đầu nhớ đến những khoảnh khắc hạnh phúc để mình có thể quên đi giây phút sợ hãi này.

“Dịch Khiêm, chúng ta nhất định sẽ bên nhau đến bạc đầu, phải không?”

“Dĩ nhiên”

“Dịch Khiêm, chúng ta sẽ sinh rất nhiều con, phải không?”

“Phải”

....

Cô nhớ đến thời gian hạnh phúc bên Đàm Dịch Khiêm, cuối cùng, chứng sợ tối đeo đẳng cô từ nhỏ tới giờ cũng dần dần giảm bớt.

Thân thể cô không còn run rẩy vì sợ hãi mà chỉ ôm chặt lấy vạt váy cưới để tự an ủi mình.

Mẹ nói Dịch Khiêm đã biết chuyện này, cô tin là Dịch Khiêm nhất định sẽ điều tra rõ ràng kẻ đã chiếm đoạt mười tám tỷ tiền mặt của Úc Phong.

Cho nên, ngày mai anh ấy nhất định sẽ tới đón mình.

Có lẽ bởi vì có niềm tin này, cảm giác sợ hãi từ từ biến mất, cô chậm chậm tựa vào bức tường lạnh giá chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Ông bà Hạ đã gọi điện đến đồn cảnh sát từ sớm, thế nhưng, cảnh sát lại tuyên bố không hề có chứng cứ biện hộ cho Hạ Tử Du.

Bà Hạ không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, bà đau lòng khóc thành tiếng “Không được, tôi phải đến đồn cảnh sát xem Tử Du thế nào... Không thấy con bé, tôi cũng không muốn sống nữa...”

Ông Hạ cố gắng duy trì lý trí “Bà nói linh tinh gì thế, chẳng phải Dịch Khiêm đã nói sẽ giải quyết sao, chúng ta chờ chút”

Bà Hạ khóc rống xua tay “Con gái bảo bối của tôi, chắc tối qua nó sợ lắm...”

Ông Hạ cũng lo lắng.

Lúc này, dì Lưu vui sướng như gặp được cứu tinh chạy vào báo “Ông chủ, tổng giám đốc Đàm đến rồi.”

Ông bà Hạ lập tức đi ra vườn, đúng lúc xe Đàm Dịch Khiêm dừng lại.

Đàm Dịch Khiêm vừa bước xuống xe, bà Hạ lập tức chạy đến níu cánh tay anh, vội vàng hỏi “Dịch Khiêm, chuyện của Tử Du giải quyết thế nào rồi? Sao con không đưa nó về?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời những câu hỏi liên tiếp của bà Hạ mà hướng ánh mắt về phía bên kia xe.

Sau một giây, hộ vệ đi theo Đàm Dịch Khiêm mở cửa xe, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp bước ra.

Đàm Dịch Khiêm đi đến bên cạnh, cánh tay thân mật quàng qua hông cô gái yếu ớt, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt vô cùng căng thẳng của cô.

Cả nhà họ Hạ đều chú ý hành động của Đàm Dịch Khiêm, ghen hờn trên trời.

Ông Hạ thấy vậy tỏ rõ thái độ không vui “Dịch Khiêm, cô ta là ai?”

Nghe ông Hạ chất vấn, cô gái trẻ từ từ ngược đôi mắt trong sáng buồn bã nhìn ông bà Hạ.

Chớp nhoáng, khuôn mặt rất quen của cô gái trẻ lọt vào tầm mắt ông bà Hạ, khiến đôi vợ chồng già sững sờ.

Đàm Dịch Khiêm nhìn ông bà Hạ, tuyên bố một cách bình thản “Không sai, cô ấy chính là vợ tương lai của con, con gái hai bác – Đường Hân”

77. Chương 77 : 3078, Hạ Tử Du, Có Người Đến Thăm

Hôm sau, bầu trời sáng sủa, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ nhỏ nhỏ trong phòng tạm giam, chiếu lên chiếc váy cưới trắng muốt trên người Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du thở ra một hơi thoải mái, như trút bỏ mọi mệt nhọc sau một đêm bị giam cầm, tinh thần sảng khoái xách váy cưới đi tới cửa phòng, mong ngóng chờ người tới.

Để tránh cho váy cưới bị bẩn, cô không để ý cánh tay mỗi mà giữ váy suốt, khuôn mặt háo hức mong đợi.

Từng giây từng phút trôi qua, cả một buổi sáng, dường như cô có dấu hiệu được thả ra, mà ngay cả ngoài cửa phòng giam của cô cũng chẳng có lấy chút động tĩnh.

Đến tận trưa, rốt cuộc cũng có một cảnh sát mang cho cô một hộp cơm, thậm chí cô chưa kịp hỏi gì anh ta đã đi rồi.

Ngay sau đó, bên ngoài phòng giam lại trở nên yên tĩnh, cho đến khi ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ, cô vẫn đứng trong phòng giam ý thức được một ngày đã qua.

Bóng đêm bao phủ, phòng tạm giam lại chìm vào bóng tối.

Đêm nay cô vẫn không suy nghĩ nhiều, cô vẫn tin cha mẹ và Đàm Dịch Khiêm nhất định đang ở bên ngoài tìm cách giúp cô giải quyết chuyện này... Cô nghĩ ngày mai Đàm Dịch Khiêm nhất định sẽ tới đón cô.

Tối nay, cô lại dựa vào những kỷ niệm hạnh phúc bên Đàm Dịch Khiêm để thoát khỏi sợ hãi.

Cứ như vậy, sau ba đêm, cô vẫn chờ đợi, cho đến ngày thứ ba...

Sáng sớm, rốt cuộc ngoài cửa phòng giam cũng có động tĩnh, nhưng người tới không phải ông bà Hạ, cũng không phải Đàm Dịch Khiêm, mà là những cảnh sát với ánh mắt khinh bỉ phỉ nhổ.

Mấy cảnh sát này nhìn cô qua cửa sổ bằng kính, chỉ chỉ gõ gõ...

“Thì ra kẻ giả mạo thiên kim tiểu thư nhà họ Hạ chính là một đứa trẻ mồ côi...”

“Tôi thấy cô ta rất đẹp, cũng ra dáng tiểu thư nhà giàu”

“Anh không thấy trên ti vi ông bà Hạ nhắc tới cô con gái giả mạo này với bao đau lòng à? Cô gái này thật là độc ác...”

.....

Những câu chuyện xung quanh Hạ Tử Du bắt đầu biến mất, Hạ Tử Du chỉ nghe được đôi câu ba rồi mờ hồ nhìn những nữ cảnh sát bên ngoài cửa.

Một lát sau, một cảnh sát nam khôi ngô xua tan đám đông tụ tập ngoài cửa phòng giam, sau đó mở cửa ra.

Giây phút cánh cửa phòng giam mở ra, gương mặt chán nản mất mát của Hạ Tử Du nở ra một nụ cười, cô kích động nói “Anh cảnh sát, tôi có thể ra ngoài chưa?”

Nam cảnh sát lãnh đạm nhìn Hạ Tử Du, giọng điệu hoàn toàn không có thiện cảm “Hạ tiểu thư, xin lỗi, việc phạm tội của cô không có chứng cứ mới nên đã chính thức lập án, bây giờ chúng tôi sẽ đưa cô đến trại giáo dưỡng nữ ở ngoại ô, chờ sau khi tòa tuyên án, chúng tôi sẽ chính thức đưa cô vào trại giam thành phố Y”

Nụ cười trên mặt Hạ Tử Du cứng đờ, trợn trừng mắt kinh ngạc lùi về sau một bước “Anh... anh nói gì?”

.....

Một tuần sau.

“Thẩm phán, tôi thật sự không làm gì... Tôi van xin ông hãy cho tôi gặp người thân của tôi, tôi muốn kháng án... Tôi van xin mọi người...”

Trong tòa án trống rỗng, Hạ Tử Du nhen ngào khẩn cầu vị thẩm phán cao cao tại thượng, hai cảnh sát chấp pháp giữ chặt cô như một kẻ mất lý trí.

Vậy mà, thẩm phán không cho Hạ Tử Du bất kỳ cơ hội nào, cuối cùng cô bị đưa đến trại giam thành phố Y.

.....

Trại giam thành phố Y, một tuần sau.

Hạ Tử Du đã thay một bộ quần áo tù, mái tóc dài đen mượt hôm nay đã bị thay thế bởi một mái tóc ngắn...

Hạ Tử Du ôm chặt thân mình ngồi trong góc nhà ăn của trại giam, ở đó, những tù nhân khác đang say sưa thưởng thức bữa trưa.

“Này, có cơm ăn rồi...”

Không biết ai đó hô lên một câu với Hạ Tử Du, cô vẫn không hề có phản ứng.

“Đừng xía vào, mấy hôm nay cô ta không ăn gì cả, chúng ta chia phần cơm của cô ta ra thôi...” Một tù nhân khác cướp lấy đồ ăn của Hạ Tử Du.

Như chẳng còn chút hơi sức chống đỡ cơ thể, Hạ Tử Du trượt xuống góc tường, đôi mắt vô hồn dờ dẩn tuôn ra giọt lệ trong suốt.

“Tôi vô tình nghe thấy ngục trưởng nhắc đến cô ta không hề đơn giản đâu...”

“Không ăn những thứ này, cô vẫn nghĩ mình là thiên kim tiểu thư nhà họ Hạ sao? Khả năng diễn xuất của cô quả là cao siêu, ngang nhiên lừa ông bà Hạ hơn mười năm, thậm chí còn suýt nữa cưới tổng giám đốc tập đoàn Đàm Thị, đúng là ông trời có mắt... Kẻ hèn hạ vô sỉ như cô, thảo nào ông bà Hạ muốn tổ chức hợp báo tiết lộ hành vi ghê tởm của cô...”

“ ... ”

Trong đầu không ngừng lặp lại những lời nói cô nghe thấy mấy ngày nay, nước mắt Hạ Tử Du càng rơi mãnh liệt.

Nếu không phải nghe được những chuyện này trong tù, có lẽ cô không bao giờ biết ‘Cha mẹ’ không muốn gặp mình nữa...

Cô thật sự bất lực, thật sự khó chịu...

Cô rất muốn gặp lại ‘cha mẹ’ mình, rất muốn gặp lại Đàm Dịch Khiêm, cô không muốn bị cả thế giới vứt bỏ như vậy...

Bây giờ Đàm Dịch Khiêm sẽ đối xử với cô thế nào đây? Xảy ra nhiều chuyện như vậy, lẽ nào anh đã mất hết lòng tin với cô?

Một giây sau, “Số 3078, Hạ Tử Du, có người thăm. Số 3078, Hạ Tử Du, có người thăm.”

Tiếng thông báo thăm tù vang lên, Hạ Tử Du đang đắm chìm trong suy nghĩ lúc này mới khôi phục ý thức.

Một nữ cảnh sát đi tới trước mặt cô, nói lạnh nhạt “Hạ Tử Du, có người đến thăm cô, đi theo tôi”

Hạ Tử Du chậm rãi ngược mí mắt nặng trĩu như không dám tin.

78. Chương 78 : Cô Muốn Gặp Anh, Cô Có Rất Nhiều Lời Muốn Nói Với Anh

Ông Hạ lập tức đứng dậy “Tốt nhất bà nghỉ ngơi một chút đi, tôi sai người làm đi chuẩn bị bữa tối, Dịch Khiêm sẽ đến ăn cơm”

Nhìn gương mặt hiền từ quen thuộc bên ngoài, nước mắt Hạ Tử Du tuôn rơi ào ạt, cô cầm ống nói lên, nghẹn ngào gọi qua tấm kính “Mẹ...”

Bà Hạ cầm ống nói lên, khuôn mặt vốn hiền từ lúc này trở nên xa cách, giọng điệu lạnh tanh, “Cô còn mặt mũi gọi tôi như vậy sao... Tôi khó mà tưởng tượng nổi mình đã yêu thương một kẻ đã lừa gạt mình nhiều năm như vậy, khả năng diễn xuất của cô quả là quá cao siêu”

Tiếng nói châm chọc lạnh lùng của bà Hạ vang lên bên tai, Hạ Tử Du không ngừng xua tay, nước mắt rơi lã chã “Mẹ, con xin lỗi... con rất xin lỗi...”

Bà Hạ không thèm để ý tới bộ dạng đầy nước mắt của Hạ Tử Du, nói lãnh đạm “Được rồi, tôi tới đây không để nghe cô giải thích, tôi tới để nói cho cô biết, tôi đã ủy quyền cho luật sư nhà họ Hạ cắt đứt quan hệ với cô, từ nay về sau, cô không còn quan hệ gì với gia đình chúng tôi nữa, hi vọng cô hãy ngoan ngoãn ký tên lên thỏa thuận đó”

“Mẹ, con...”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, bà Hạ đã cắt lời “Đừng ra vẻ đáng thương nữa, tôi đã tận mắt chứng kiến khả năng diễn xuất của cô rồi, nước mắt của cô càng làm cho tôi thêm căm ghét mà thôi”

Hạ Tử Du cắn môi thật chặt, không dám nhìn bà Hạ nữa, không ngừng nói “Xin lỗi...”

Hôm nay, từng cử chỉ của Hạ Tử Du đều trở thành châm chọc trong mắt bà Hạ. Nhớ lại tất cả những điều Hạ Tử Du đã làm, bà Hạ căm giận khó khăn nói ra “Cô nên cảm thấy may mắn chỉ bị xử tù hai năm, đáng ra cô phải xuống địa ngục.”

Đã gây ra tổn thương, cô biết lúc này cô có giải thích thế nào đi nữa cũng đều vô dụng, cô chỉ có thể nói lời xin lỗi không ngừng.

Bà Hạ tức giận “Câu xin lỗi này, cô nên nói với con gái của tôi. Hai năm ở tù của cô, hoàn toàn không bằng một phần vạn khổ sở mà con gái tôi đã phải trải qua... Ông trời đã vạch trần lời nói dối của cô trước ngày kết hôn với Dịch Khiêm một ngày, điều này chứng tỏ ông trời cũng không còn chịu nổi nữa...”

Nghe bà Hạ nhắc đến hai chữ ‘Dịch Khiêm’, Hạ Tử Du đột nhiên ngược mắt nhìn bà.

Bà Hạ dựa người vào thành ghế, nhìn Hạ Tử Du đột nhiên ngược mắt, châm chọc “Sao? Nhìn phản ứng của cô, xem ra cô vẫn còn muốn Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du không nói gì, chỉ mong qua bà Hạ có thể biết thêm chút tin tức của Đàm Dịch Khiêm.

“Cô cho là cô đã che giấu nhiều chuyện như vậy, Dịch Khiêm vẫn còn thích cô sao? Cô là kẻ không biết xấu hổ, tôi...” Trước khi đến đây, bà Hạ đã nghĩ ra đủ lời nhục mạ, nhưng nhìn bộ dạng sa sút bất lực của Hạ Tử Du lúc này, bà Hạ lại không nỡ tiếp tục “Được rồi, tôi không muốn nói nhảm với cô nữa, tự giải quyết đi.”

Trong khoảnh khắc bà Hạ đặt ống nói xuống, Hạ Tử Du đột nhiên vội vàng kêu “Mẹ...”

Dù sao Hạ Tử Du cũng gọi bà Hạ là mẹ nhiều năm như vậy, lúc nghe thấy cô xưng hô thế này, động tác gác ống điện thoại dừng lại.

“Con muốn gặp anh ấy một chút, con có rất nhiều lời muốn nói với anh ấy... Mẹ có thể giúp con được không?”

Cô biết là cô không có mặt mũi nào cầu xin bà Hạ như vậy, nhưng mà, đây là cơ hội duy nhất cô có thể gặp được Dịch Khiêm...

Bà Hạ không đáp lại Hạ Tử Du mà cúp điện thoại.

.....

Nhà họ Hạ.

Trong phòng ngủ nhà họ Hạ, bà Hạ đổ mắt ngồi ở mép giường.

Ông Hạ đi vào, thấy vợ vẫn khổ sở thì quan tâm “Lại khó chịu à?”

Bà Hạ lấy tay lau nước mắt “Không sao”

“Còn nói không sao...” Ông Hạ cầm khăn giấy lau nước mắt cho vợ, an ủi “Tôi biết là buổi sáng bà đã đến trại giam... Đừng nóng giận, đừng nóng giận, để cho một kẻ lừa gạt chọc tức mình thật không đáng.”

Bà Hạ lắc nhẹ đầu, khóc nức nở “Không phải...”

Ông Hạ nghi ngờ “Thế thì làm sao?”

Bà Hạ nhe răng “Lúc đến trại giam, tôi thật sự rất hận con bé, nó đã lừa gạt chúng ta nhiều năm như vậy, lại được sống bình yên bên cạnh chúng ta, tôi hận không thể khiến nó sống cả đời trong ngục... Nhưng, khi tôi nhìn thấy con bé mặc quần áo tù không ngừng khóc nói xin lỗi, tôi thật sự vô cùng khó chịu...” Dứt lời, bà Hạ khóc nức thành tiếng.

Ông Hạ tranh thủ đóng cửa phòng ngủ, nghiêm mặt nói với vợ “Bà đừng khóc to như vậy, Tiểu Hân vẫn đang ở bên ngoài... Tiểu Hân chịu nhiều khổ cực như vậy mới trở về, sao bà không đau lòng cho chính con gái mình, bây giờ còn nghĩ tới đứa con gái hư đốn trong ngục đó?”

Bà Hạ cố gắng kiềm chế tiếng khóc, khổ sở nói “Chúng ta nuôi nó nhiều năm như vậy, tôi thật sự xem nó như con gái của mình, tôi không nghĩ nó có thể gạt chúng ta như vậy...”

Ông Hạ ôm lấy bà Hạ xoa nhẹ sống lưng bà “Được rồi, được rồi, bà đừng khóc nữa... Tôi biết trong lòng bà cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ tôi không.” Mặt ông Hạ cũng đỏ lên, thực ra trong lòng ông cũng cảm nhận giống bà.

Bà Hạ ngẩng đầu lên từ trong ngực chồng, hít một hơi thật sâu “Nó nói muốn gặp Dịch Khiêm, hi vọng tôi giúp một tay...”

Ông Hạ nhất thời cau mày “Chuyện đã đến nước này rồi nó còn muốn gặp Dịch Khiêm làm gì? Chẳng lẽ nó còn không biết những thứ này đều là Dịch Khiêm lên kế hoạch thay Tiểu Hân hay sao?”

Bà Hạ chậm rãi cụp mi mắt “Nó không biết, tôi chưa nói gì cả...”

Ông Hạ giật mình ngạc nhiên “Tại sao bà không nói với nó những chuyện này?”

“Tôi không đành lòng...” Chỉ trước mặt chồng, bà Hạ mới có thể thổ lộ lòng mình “Chỉ có mười ngày, con bé đã gầy đi, không có lấy một chút tinh thần... Nó đã bị trừng phạt, tôi khó mà tượng tượng nổi sau khi biết những chuyện này nó sẽ ra sao...”

Ông Hạ thở dài nặng nề “Haiz, bà thật dễ mềm lòng... Nếu bà đã lựa chọn không nói cho nó, vậy cứ coi như xong đi... Nhưng mà, bà đừng đồng ý với nó, tôi tin là kể cả bà có thuận theo thỉnh cầu của nó nói với Dịch Khiêm, Dịch Khiêm cũng không đi gặp nó, ngược lại bà còn khiến Tiểu Hân cảm thấy bà vẫn còn để ý đến đứa con gái giả đó...”

Bà Hạ hiểu ý gạt đầu “Vâng”

79. Chương 79 : Mang Thai

“Dịch Khiêm, đừng giận em, em không cố ý giả mạo Đường Hân, anh nghe em giải thích...”

.....

Đêm khuya, Hạ Tử Du ngồi bật dậy, cô lại bừng tỉnh từ cơn ác mộng.

Toàn thân cô đổ mồ hôi ướt đẫm, trong đầu vẫn nghĩ tới những cảnh tượng xảy ra trong mơ.

“Thần kinh à, đêm nào cũng gặp ác mộng, có để cho người khác ngủ không?” Phạm nhân giường trên cầm gối đầu đập mạnh vào cô.

Cô chậm chạp ngồi dậy, vô lực dựa lưng vào bức tường lạnh như băng. Cho dù trong giấc mộng, anh cũng không cho cô một cơ hội giải thích...

Đã bốn ngày rồi, bất luận “mẹ” có chuyển lời giúp cô hay không, anh vẫn không hề đến gặp cô lấy một lần, như vậy chẳng phải là anh không muốn gặp cô hay sao?

Cô không ngu ngốc, khi cô bị vu cáo tội chiếm đoạt tài sản, cô biết Đàm Dịch Khiêm có thể dễ dàng giải thích giúp cô, nhưng cô vẫn bị xử tội theo “chứng cứ xác thật”

Điều này nói rõ Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không giúp cô, thậm chí không thèm quan tâm đến chuyện này...

Anh thật sự không còn quan tâm đến cô nữa sao?

Không...

Cô không tin được.

Anh ấy chỉ nhất thời không chấp nhận được cô của hiện tại, và lại Đường Hân thật sự lại xuất hiện trước mặt anh vào lúc này, anh cần có thời gian lựa chọn... Nhưng cô tin, anh cuối cùng sẽ đến gặp cô, bất luận anh đã từng xem cô là “Hạ Tử Du” hay là “Đường Hân”, cô cũng có vị trí trong lòng anh, nếu anh bỏ mặc cô, thì sẽ không dễ nổi giận với cô như vậy...”

Cô biết có lẽ đây chỉ là tự an ủi mình, nhưng cô phải ôm hi vọng như vậy, nếu không, cô sợ không còn sức chống đỡ với nơi này nữa...

Nghĩ đến đây, cô chậm chậm nằm xuống, mở to đôi mắt nhìn trần nhà, trong đầu vẫn hồi tưởng lại những điều cô trải qua những năm vừa rồi.

Không ai biết, năm bảy tuổi cô bị mẹ ruột vứt bỏ ở cửa trại trẻ mồ côi...

Khi đó trí nhớ mơ hồ, cô chỉ biết mẹ mình không thương mình, lúc không vui sẽ lấy cô ra để xả giận, màn đêm vừa buông xuống liền ném cô vào một căn phòng tối...

Cũng nhiều năm sau cô mới biết, thì ra mẹ cô là một kỹ nữ ở quán bar, mỗi đêm cô bị mẹ nhốt trong phòng tối là vì bà đang tiếp khách.

Năm đó sinh cô ra, mục đích của bà là muốn vào nhà giàu có, nhưng, cuối cùng bà lại bị người đó vứt bỏ, cho nên mọi thù hận của bà đều đổ lên đầu cô, cho nên đến bảy tuổi mới vứt bỏ cô như thế.

Cô gầy tong teo vì thiếu dinh dưỡng. Sau khi vào trại trẻ mồ côi, không có đứa trẻ nào muốn chơi với cô, cho đến khi cô gặp Đường Hân...

Đường Hân bằng tuổi cô, lúc những đứa trẻ khác bắt nạt cô, Đường Hân luôn đứng ra bảo vệ, vì vậy trong lòng cô Đường Hân trở thành người bạn tốt nhất trong cuộc đời.

Vào trại trẻ mồ côi đến năm thứ hai, xảy ra một chuyện khiến cô có ấn tượng sâu sắc.

Một ngày nọ, vô tình thấy một cậu bé mặc áo kẻ caro màu lam ngã trong vũng máu.

Trên người cậu bé đầy máu, cánh tay găm một mảnh thủy tinh rất sâu, máu chảy không ngừng.

Có lẽ do cảnh ngộ mà cô trưởng thành sớm, khi đó cô hiểu được là phải nhanh chóng giúp cậu bé rút mảnh thủy tinh ra, sau đó cầm rượu sát trùng cánh tay, dùng cà vạt trên cổ quấn chặt vết thương.

Sau khi băng bó vết thương cho cậu bé, Đường Hân tìm cô để chơi thì nhìn thấy cảnh này...

Đường Hân ngồi xổm dưới đất nhìn cậu bé bị thương thì sợ tới mức hồn siêu phách lạc.

Lúc này, một đám trẻ vây quanh Đường Hân và cậu bé bị thương, còn cô bị đẩy ra ngoài cửa...

Lúc cô chuẩn bị chạy đi gọi người lớn thì viện trưởng Lương đã chạy tới... Sau này cô mới biết thì ra cậu bé không cần thận bị thương này là con trai viện trưởng Lương.

Sau đó dù cô có giải thích thế nào cũng không ai tin cậu bé do cô cứu, mọi người đương nhiên coi công lao này thuộc về Đường Hân.

Có lẽ vì duyên cớ này, Đường Hân và cậu bé đó dần dần trở thành bạn bè, số lần Đường Hân nhắc đến cậu bé đó trước mặt cô cũng ngày càng nhiều, cuối cùng cô còn thề lớn rằng sau này muốn cưới cậu bé.

Mới đầu cô cũng không hiểu sao Đường Hân còn nhỏ như vậy đã biết thế nào là thích một người, cho đến một ngày cô vô tình nhìn thấy cậu bé này...

Đó là ngày cậu bé tạm biệt Đường Hân vì phải đi Mỹ theo gia đình.

Lúc ấy, cô núp sau cái cây, nhìn cậu bé kia thật kỹ. Bởi vì ngày cô cứu cậu bé không nhìn kỹ, thì ra cậu bé lại đẹp trai như vậy.

Trong giây phút cô suy nghĩ, nếu cậu bé đó biết người cứu cậu là cô thì mình có cơ hội trở thành bạn tốt của cậu không?

Đêm đó cô mất ngủ, trong đầu không ngừng nhớ đến gương mặt đẹp trai của cậu bé cho đến tận sáng mới thiếp đi.

Sáng hôm sau, cô đang ngủ say thì một đôi vợ chồng ước chừng bốn mươi tuổi ôm lấy cô từ trên giường, vừa ôm vừa hôn...

Đôi vợ chồng đó dẫn cô từ trại trẻ mồ côi đến một căn nhà lớn, lúc đó cô mới biết mình đã được người ta nhận nuôi.

Mới đầu cô cũng không biết đôi vợ chồng này nhận nuôi cô vì nhầm cô là con gái của họ, được 'cha mẹ' yêu thương, cô cảm thấy mình thật may mắn, cho đến một ngày cô bị sốt nặng, trong lúc mơ màng mới nghe thấy giọng nói áy náy của cha mẹ nuôi, họ giải thích nguyên nhân năm đó vứt bỏ 'cô'...

Từ giây phút đó, cô mới biết thì ra cha mẹ nuôi ngộ nhận cô là con gái ruột, cô vốn muốn giải thích, nhưng vì lần đó sốt cao, không nói nên lời...

Không biết có phải do ý trời hay không, sau khi hết sốt, một năm trời cô quên sạch mọi thứ, thậm chí một lòng nghĩ rằng mình là thiên kim duy nhất của nhà họ Hạ.

Một năm sau, cô khôi phục trí nhớ, mới ý thức được thân phận giả của mình...

Mấy năm sau đó, cô luôn muốn tìm cơ hội giải thích sự thật với cha mẹ nuôi của mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt thương yêu của cha mẹ, cô lại không nỡ khiến cha mẹ nuôi phải trải qua mất mát.

Vì vậy cô đã đưa ra một quyết định to gan... cô muốn tìm Đường Hân.

Cô nghĩ rằng, lúc tìm ra Đường Hân cũng là cơ hội tốt nhất để cô thẳng thắn với cha mẹ nuôi, dù sao có con gái ruột bên cạnh, tổn thương cô đem lại cho cha mẹ nuôi sẽ là thấp nhất.

Những năm qua cô không quan tâm tới việc cha mẹ nuôi phản đối cô ra ngoài làm việc, nhưng thật ra cô muốn gom góp tiền thuê thám tử, hi vọng mình không động đến tiền nhà họ Hạ, cô không muốn xuất hiện ở nơi công cộng với ông bà Hạ vì không muốn mọi người biết thân phận thiên kim nhà họ Hạ của cô, để sau này Đường Hân trở về nhà họ Hạ sẽ không lúng túng...

Nhưng, cô không ngờ muốn tìm kiếm Đường Hân lại khó khăn đến vậy, phải mất hai năm điều tra cô mới biết tin Đường Hân ở Mỹ...

Cũng chính là năm nay, cô chuẩn bị tìm được Đường Hân sẽ thẳng thắn với cha mẹ thì lại gặp Đàm Dịch Khiêm.

Cô cũng từng cảm thấy anh đẹp trai ngang với ấn tượng về cậu bé kia, nhưng vật đổi sao dời, dù thế nào cô cũng không nghĩ được Đàm Dịch Khiêm lại chính là cậu bé đó.

Khi biết Đường Hân không còn ở trên thế giới này, cô rất tự trách, rất đau lòng... Bất luận là thế nào, trời xui đất khiến để cô trở thành thiên kim của nhà họ Hạ, cô vẫn làm Đường Hân chịu thiệt thòi...

Lúc phải đưa ra lựa chọn, cô cũng biết bất luận xảy ra chuyện gì, cô không nên chần chừ nói ra thân phận với Đàm Dịch Khiêm, nhưng mà...

Cô yêu anh.

Nếu không phải anh biết cô với thân phận “Đường Hân”, thì giữa cô và anh có phải là kẻ xa lạ, điều này nói lên rằng ba tháng chung đụng này, cô hoàn toàn không là gì với anh, cũng bởi vì “Đường Hân”, người trước sau vẫn luôn tỉnh táo như anh lại dễ dàng dính hôn với cô như vậy...

Anh quan tâm tới “Đường Hân” như thế...

Phải yêu sâu đậm một người mới hiểu, thì ra, không muốn thấy người mình thương yêu nhất thất vọng hoặc khó chịu, người ta sẽ làm mọi thứ...

Vì vậy, cô đã lựa chọn giấu giếm tất cả.

Anh không bao giờ biết được mỗi đêm triền miên bên nhau, nghe thấy hai chữ Đường Hân thốt lên từ miệng anh, lòng cô đau thế nào...

Trong tình cảm, cô vẫn là người lý trí, cô rõ ràng chuyện tình cảm phải đôi bên cùng vui vẻ, cô không thể dùng ở bên anh mãi mãi với thân phận Đường Hân...

Nhưng, chính bởi sự quan tâm, cô không thể không chế được niềm tin đối với tình yêu của mình...

Cô lựa chọn im lặng chỉ vì nghĩ, cho dù cả đời này anh chỉ yêu Đường Hân chứ không phải Hạ Tử Du, kể cả mỗi lần anh nhắc đến Đường Hân đều làm tim cô đau nhói thì ít nhất, cô cũng làm anh vui vẻ cả đời...

.....

Hai mươi ngày sau khi Hạ Tử Du bị tuyên án, trại giam nữ xảy ra sự cố.

Cai ngục vội vàng chạy vào phòng làm việc của Ngục trưởng, sợ hãi nói “Ngục trưởng, anh mau đi xem, 3078 Hạ Tử Du đột nhiên ngất xỉu ở bãi tập...”

Vì vậy, Ngục trưởng dẫn mấy nhân viên cứu hộ chạy vội về bãi tập.

.....

Hai giờ sau, Hạ Tử Du nằm trong phòng y tế trong trại giam.

Cô mơ màng tỉnh lại thì nghe được cuộc đối thoại giữa Ngục trưởng và bác sĩ...

Ngục trưởng rất có trách nhiệm hỏi “Bác sĩ, số 3078 có chuyện gì không?”

Bác sĩ nói chi tiết “Tôi nghĩ... cô ấy đã có thai, chính cô ấy cũng không biết. Vì không ăn cơm đúng giờ hoặc do yếu tố tâm lý, cơ thể cô ấy

80. Chương 80 : Bảo Bối Của Cô

Hai năm sau.

“Số 3078 Hạ Tử Du, hôm nay cô mãn hạn tù được thả, đây là đồ cá nhân của cô trước khi bị giam, trả lại cho cô.”

Hạ Tử Du nhận lại đồ dùng cá nhân của mình, cảm kích nói “Cảm ơn Ngục trưởng”

Ngục trưởng thân thiện “Được rồi, sau này hãy sống cho tốt, tôi tin là cuộc sống của cô sẽ là ánh mặt trời rực rỡ”

Hạ Tử Du mỉm cười “Dạ”

.....

Ánh nắng tươi sáng, Hạ Tử Du kéo túi hành lý ra khỏi trại giam nữ, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người cô. Đã lâu rồi không cảm nhận được ánh nắng lại thoải mái như vậy, cô dừng bước, hít sâu không khí mát mẻ bên ngoài trại giam.

Đảo mất một cái, hai năm đã trôi qua, rốt cuộc cô đã lấy lại được tự do...

Vì vào ngục vì tội thương mại nên tất cả tiền gửi ngân hàng của cô đều bị cơ quan chấp phát tịch thu, hôm nay cô chỉ mang theo một ít tiền phụ cấp dành cho tù nhân mãn hạn, cuộc sống tương lai của cô sẽ gặp nhiều khó khăn.

Kéo hành lý tới một nhà nghỉ rẻ tiền, Hạ Tử Du đặt túi hành lý xuống, lấy mọi thứ trong đó ra.

Chiếc nhẫn kim cương, váy cưới, điện thoại di động...

Những thứ cô quý trọng nhất trước khi đi tù.

Ngồi ở mép giường, cô cầm chiếc điện thoại lên đầu tiên.

Có lẽ Ngục trưởng biết cô đã mãn hạn tù, cho nên đã sạc điện thoại giúp cô, sau khi mở máy, cô không kịp chờ đợi tìm kiếm những hình ảnh còn lưu trong điện thoại.

Bỗng dưng, ánh mắt cô sững sờ nhìn vào màn hình điện thoại... cô mặc váy cưới, hạnh phúc ngồi trước gương.

Cô nhớ đã từng gửi tấm ảnh này cho anh, nhưng lúc đó anh không trả lời cô.

Lúc ấy cô thật thỏa mãn, khoe môi cong lên cũng đầy ngọt ngào.

Lặng lặng nhìn tấm ảnh, cổ họng cô trở nên nghẹn ngào.

Bỗng dưng, cô cầm chiếc nhẫn lên.

Cô không thể quên được chiếc nhẫn này, anh đã đưa cho cô... Khi đó anh rất ngang ngược ra lệnh cho cô đeo vào, như muốn tuyên thệ quyền sở hữu vĩnh viễn của anh!

Nhớ lại những thứ đó, đôi mắt cô đỏ lên, cô chậm rãi xỏ chiếc nhẫn lạnh như băng vào ngón giữa tay phải, trên mặt nhẫn hình như vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh, lúc này, nước mắt kiềm chế trong hốc mắt cô rốt cuộc đã rơi xuống...

Hơn bảy trăm ngày đêm, cô vẫn mong mỗi anh...

Mỗi đêm cô đều dựa vào kỷ niệm giữa hai người để vượt qua nỗi sợ, cô vẫn tin anh sẽ đến gặp cô, nhưng mà....

Tại sao anh không hề xuất hiện? Chẳng lẽ anh vẫn hận cô?

Hai năm qua, rốt cuộc anh sống có tốt không?

Nhớ đến anh, nước mắt cô càng tuôn rơi mãnh liệt, kỷ niệm không sao kìm nén được...

.....

Xế chiều hôm đó, Hạ Tử Du đi tới viện mồ côi cô đã từng nán lại khi ngồi tù.

Cô không cần nhìn ghi chép của viện mồ côi đã ôm lấy cô bé đang vui vẻ chơi cạnh đồng cát...

Nước mắt cô không thể khống chế mà rơi xuống, cô vừa ôm vừa hôn đứa bé, giọng nói nghẹn ngào “Bảo bối”

Đứa bé hơn một tuổi ngơ ngác nhìn đi trẻ tuổi, vẻ mặt rất ngây thơ đáng yêu.

Sợ dọa cô bé sợ, cô vội vàng lau nước mắt, cố gắng nở một nụ cười, khẽ nói “Bảo bối, mẹ là mẹ con... Con không nhận ra mẹ sao?”

Cô bé nghiêng đầu nhìn cô, như biết lại như không, vẻ mặt ngơ ngác, non nớt thốt lên “Mẹ... Meo...”

“Đúng rồi, bảo bối, mẹ rất nhớ con...” Cô lại ôm chặt đứa bé, không ngừng hôn lên khuôn mặt mềm mại của nó.

Lúc này, một người phụ nữ chừng bốn tuổi có gương mặt hiền từ bước đến bên Hạ Tử Du, vui mừng nói “Hạ tiểu thư, cô đã đến rồi à?”

Hạ Tử Du nín khóc, mỉm cười “Viện trưởng Trần”

Viện trưởng Trần gật nhẹ đầu “Biết hôm nay ra tù sẽ vội vàng đến gặp con, cho nên sáng sớm bác đã bế đứa bé đến đây, để con vừa bước vào viện mồ côi sẽ nhìn thấy con gái mình ngay...”

Hạ Tử Du vô cùng cảm kích “Cảm ơn viện trưởng Trần”

Viện trưởng Trần nhìn đứa trẻ khéo léo mềm mại trong ngực Hạ Tử Du, cảm khái “Chớp mắt một cái con bé đã bi bô tập nói rồi, thời gian trôi qua thật nhanh”

Hạ Tử Du đặt nhẹ con xuống, cúi người 90° trước viện trưởng Trần “Viện trưởng, rất cảm ơn bác đã cẩn thận chăm sóc con bé khi con không thể chăm sóc được, thật sự cảm ơn bác...”

Viện trưởng Trần vội đỡ thân thể gầy yếu mỏng manh của Hạ Tử Du lên “Nhìn con kìa...Đứa bé này vừa đáng yêu lại vừa hiểu chuyện, trong viện mồ côi có không biết bao nhiêu nhân viên làm việc đều muốn ôm nó đấy...”

Ngàn vạn lời nói mà không thể thốt lên được, Hạ Tử Du chỉ có thể gật đầu không ngừng “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc”

Viện trưởng Trần hiền từ nói “Được rồi, được rồi, lời cảm kích không cần phải nói thêm nữa... Đứa bé ra đời ở đây, bác cũng luôn yêu thương nó như cháu gái ruột, con bé cũng khiến cho cuộc sống cô độc của bác thêm phần vui vẻ...”

Đúng vậy, lúc ở tù, vì mang thai, Hạ Tử Du đã ở viện mồ côi này suốt mười tháng.

Mặc dù cô ở đây với thân phận phạm nhân, nhưng nhân viên trong trại trẻ mồ côi đều đối xử với cô rất tốt, trong thời gian đó cô cũng có mối quan hệ tốt với các trưởng bối trong trại trẻ. Sau khi sinh con, cô phải quay lại trại giam, đứa bé theo ở lại viện mồ côi quy định pháp luật.

Hạ Tử Du ôm con hôn mạnh một cái “Con đáng yêu quá”

Viện trưởng nói “Mẹ của nó xinh đẹp như vậy, dĩ nhiên con phải đáng yêu rồi...”

Hạ Tử Du cười xấu hổ “Nào có, con bé cũng không hoàn toàn giống con...”

Viện trưởng nhìn dáng vẻ mỹ lệ của cô bé thốt ra “Ha ha, bác nghĩ cha đứa bé nhất định là rất đẹp trai.”

Nhắc tới cha đứa nhỏ, thân thể sinh con xong vẫn gầy yếu của Hạ Tử Du chấn động, những kỷ niệm lại tràn về ào ạt.

Viện trưởng thấy phản ứng khác thường của Hạ Tử Du liền hỏi “Bác nhớ trước đây con nói cha bé có hiểu lầm với con, bây giờ, con có định mang đứa bé đến giải thích với cha nó không?”

Hạ Tử Du vẫn mỉm cười, gật đầu kiên định “Có, con muốn đi tìm anh ấy”

81. Chương 81 : Biết Được Tin Anh Sắp Kết Hôn

Ban đêm, Hạ Tử Du ôm con nằm trên chiếc giường đơn của nhà nghỉ chơi đùa.

Cô bé rất hoạt bát, nhìn thấy những thứ mới mẻ đều rất tò mò, cô cầm một món đồ chơi bằng nhung cho con chơi, con bé vui vẻ cười khanh khách không ngừng.

Cô dạy con gọi mình là “mẹ”, nhưng con bé phát âm chưa tốt, chỉ phát âm không rõ theo cô, nhưng cô không vội, vì cô còn thời gian ở bên con cả đời...

Cô bé rất biết điều, mặc dù đến một nơi xa lạ, nhưng bé không khóc cũng không quấy, có lúc cô nhìn con bé đến mất hồn, cô bé sẽ mở to đôi mắt ngây thơ trong sáng nhìn cô, như thể có sự ảm ý trời sinh giữa mẹ và con, làm cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ban đêm ngủ, cô không cần phải dỗ dành, con bé tự ngủ rất say trong ngực cô...

Bộ dạng ngủ say của nó khiến người ta yêu thương, làm cô không muốn nhắm mắt lại, chỉ muốn ngắm con gái mình mãi.

Chỉ cô mới nhận ra được đôi lông mày của con gái rất giống anh...

Nếu anh biết mình có một đứa con gái sẽ phản ứng thế nào? Cô không thể suy đoán nổi...

Anh luôn thâm sâu không thể lường được nhưng bất kể anh đối xử với đứa bé này thế nào, cô cũng không để con gái chịu uất ức, bởi vì cô đã nợ con quá nhiều...

.....

Hôm sau.

Bảo bối còn đang ngủ, Hạ Tử Du đã thức dậy rửa mặt mũi.

Đổ tất cả quần áo trong túi ra, mặc thử từng cái một....

Những bộ quần áo này đều là những thứ cô đã từng mặc, mặc dù chỉ có vài thứ, nhưng ít ra không khiến người khác cảm thấy khó coi.

Cô thay một bộ âu phục màu trắng đứng trước gương, nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra, hai năm đã làm cô thay đổi nhiều như vậy...

Mái tóc vẫn ngắn gọn chỉnh tề như trong trại giam, làn da không còn trắng trẻo như trước, âu phục hai năm không mặc lên người đã nhăn nhúm quá độ... Bây giờ cô chỉ là một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn, khác một trời một vực với hai năm trước.

Không muốn ra ngoài bị người khác giễu cợt, cô thay bộ âu phục trên người ra, mặc đại một chiếc quần jean. Cô nghĩ, bộ âu phục đẹp như vậy, sau này có lẽ cô không còn cơ hội để mặc nữa....

Thở dài, cô ngồi lên mép giường nhìn bảo bối vẫn đang ngủ say.

Sở dĩ cô muốn thay một bộ quần áo đẹp một chút thật ra là muốn đợi bảo bối tỉnh dậy sẽ mang con đến Đàm Thị một chuyến.

Không sai, cô muốn đến Đàm Thị hỏi thăm tin tức về Đàm Dịch Khiêm.

Cô cũng không biết có hỏi thăm được hay không, nhưng cô muốn thử...

.....

Hai giờ sau, cô ôm con ngồi taxi đến Đàm Thị.

Vốn nghĩ thời gian hai năm cũng sẽ không làm thế giới thay đổi quá nhiều, nhưng nhìn tập đoàn Đàm Thị trước mặt cô mới hiểu rõ thế nào là vật đổi sao dời.

Tòa nhà chọc trời dựng đứng trong mây nghiễm nhiên đã trở thành tiêu chí kiến trúc của thành phố Y, thiết kế bên ngoài đã được thay đổi hết từ đá cẩm thạch đen thành kính, thiết kế này càng thêm huy hoàng hơn ngày trước, dường như cũng chứng tỏ Đàm Thị hôm nay đã phát triển hơn.

Xuống taxi, cô đi thẳng vào Đàm Thị, cô không sợ sẽ có người nhận ra mình, bởi dù sao đứng trước gương chính cô cũng không còn nhận ra mình.

Có thể ít khi tiếp xúc với nhiều người như vậy, bảo bối có vẻ hơi rụt rè, luôn úp chặt trong ngực cô.

Cô muốn đến phòng khách hỏi thăm tin tức Đàm Dịch Khiêm, nhưng không chờ cô đi vào, hai nhân viên Đàm Thị ăn mặc hợp thời đã mang đến tin tức cô muốn có.

“Nghe nói không? Tám giờ tối nay tổng giám đốc sẽ đến thành phố Y, thật mừng quá đi, tôi vào Đàm Thị hơn một năm vẫn chưa gặp tổng giám đốc.”

“Mừng thì mừng, nhưng tổng giám đốc cũng có bạn gái rồi, nghe nói lần này về nước là muốn cử hành hôn lễ trong nước...”

“Tôi cũng nghe nói vậy, hình như hôn lễ đã ấn định rồi. Cô dâu là thiên kim Hạ Hân của tập đoàn Hạ Thị... Aiz, thêm một người đàn ông độc thân hoàng kim kết thúc đời độc thân rồi...”

.....

Bước chân về phía bàn lễ tân của Hạ Tử Du từ từ chậm lại, khi hai nhân viên đi xa, cô cũng dừng lại.

Anh sắp kết hôn.

Cô không ngờ tin tức đầu tiên về anh sau khi ra tù cô nghe được lại là tin tức này...

Cơ thể cô dường như không thể đứng vững, nếu không phải đang ôm bảo bối trong ngực cô có lẽ đã ngã lăn ra đất.

Khi ở trong tù, không phải cô không nghĩ đến khả năng anh đã kết hôn, cho nên mỗi khi Ngục trưởng mang báo đến, cô đều tìm kiếm cẩn thận, bởi vì anh luôn khiêm tốn, tin tức của anh trên báo đã ít lại càng ít, vì vậy mọi tin tức căn bản nhất về anh cô cũng không hề biết...

Cô không nghĩ là giây phút biết tin này cô vẫn phản ứng nhạy cảm như vậy.

Thực ra trước khi đến đây, cô đã chuẩn bị sẵn tâm tư, nghĩ là cho dù đối mặt với tin tức anh đã kết hôn, cô vẫn có thể tỉnh táo, nhưng...

Cô đã đánh giá mình quá cao.

Cô vẫn nói với chính mình đến tìm Đàm Dịch Khiêm chỉ với mục đích giải thích cho anh rõ mọi chuyện năm đó, nếu anh vẫn chưa kết hôn, có lẽ họ vẫn có thể...

Bây giờ nhìn lại, tất cả đều là cô si tâm vọng tưởng, tất cả đều đã thay đổi...

Trong giây phút cô sững sờ, một nhân viên Đàm Thị tới bên cạnh cô “Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?”

Cô hoàn hồn, ngược mắt liếc nhìn cô nhân viên thân thiện, khuôn mặt cứng ngắc của cô cố nở một nụ cười “À, tôi không sao, tôi đi nhầm chỗ.”

Nhân viên nhìn Hạ Tử Du cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng có lẽ là lễ tân của Đàm Thị chưa lâu, cô cũng không ấn tượng gì mấy với cô gái thanh tú ôm theo một đứa bé này.

Cô quay đi.

Cô cố gắng duy trì sự thông dong, nhưng không ai biết, cũng không ai nhìn thấy, trong khoảnh khắc cô quay đi, lệ đã đọng đầy trong hốc mắt, nhanh chóng chảy xuống hai gò má.

82. Chương 82 : Gặp Anh, Bốn Mắt Nhìn Nhau

Đêm xuống.

Bảo bối vui vẻ bò qua bò lại trên giường, lẽ ra cô phải trông nom bảo bối nhưng giây phút này lại ngồi ở mép giường, đôi mắt đờ đẫn.

“Tôi cũng nghe nói vậy, hình như đã ấn định hôn lễ, cô dâu là thiên kim Hạ Hân của tập đoàn Hạ Thị...”

Trong đầu lại vang lên tiếng xì xầm của nhân viên Đàm Thị, lòng cô đau đớn như bị xé rách.

Thật ra thì, cô nên hiểu rằng cô không cần thiết phải đi tìm anh, cô và anh sẽ không thể nào xuất hiện trước mặt nhau nữa...

Cô đợi anh hai năm, anh không đến thăm cô đến một lần, trong tù cô đã viết rất nhiều thư nhờ người gửi đến phòng khách sạn 1618, anh cũng chưa từng trả lời cô, cô thậm chí cũng không biết anh có nhận được hay không...

Lúc đầu, cô còn cho là anh không đến thăm cô vì tức giận. Nhưng, hai năm trời đủ cho mọi tức giận tiêu tan, anh vẫn không xuất hiện với lý do duy nhất chính là... người phụ nữ anh quan tâm thực sự đã trở lại bên anh, thế giới của anh không còn cần cô nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy hành vi của mình thật buồn cười...

Việc đầu tiên cô muốn làm sau khi ra tù lại là ôm con đi tìm anh, cô thậm chí cho là giữa họ vẫn còn cơ hội, thậm chí cô còn không đặt tên cho bảo bối chỉ là vì để sau đó anh đặt tên...

Thì ra cô luôn tự lừa mình gạt người, sự thật đã sớm phơi bày, cô luôn tự bị ảo tưởng của chính mình vây hãm.

Hai năm trước cô cũng đã rõ ràng, anh đối xử tốt với cô chỉ vì cô là “Đường Hân”, thoát khỏi thân phận “Đường Hân”, trong lòng anh cô chẳng còn là gì... Hôm nay, Đường Hân thực sự đã trở lại bên cạnh anh, kể cả bây giờ cô có giải thích rõ ràng nguyên nhân vì sao cô giấu giếm anh, giữa họ cũng chẳng có gì thay đổi, cô chẳng còn gì để chờ mong.

Đúng vậy, cô cần phải tỉnh lại....

Lừa mình dối người mơ mộng suốt hai năm, thật ra cô cũng biết rõ sẽ có ngày mộng đẹp tan vỡ, cô tỉnh lại từ lâu mới phải...

Bịch...

Một tiếng va chạm làm cô hoàn hồn lại, chưa rõ tình huống thế nào, một giây sau đó “Oa... oa” Tiếng con gái gào khóc truyền đến.

Thấy con gái vừa đụng đầu vào thành giường đang dẩu môi khóc lóc, Hạ Tử Du ôm con lên, đau lòng không thôi “Bảo bối, xin lỗi, xin lỗi con...”

Cô bé hiển nhiên bị đập đầu rất đau, tiếng khóc cũng không dừng lại vì được Hạ Tử Du vuốt ve êm ái.

“Bảo bối...” Nhìn thấy trán con sưng lên một cục, Hạ Tử Du đau lòng đến rơi nước mắt.

Một lúc lâu sau, cô bé khóc mệt nằm trong lòng Hạ Tử Du ngủ, nhìn cái trán sưng đỏ của con, Hạ Tử Du tự trách không thôi.

Cô ôm con gái đang ngủ say sưa khẽ hôn một cái, giọng nói nghẹn ngào “Bảo bối, là mẹ không tốt, mẹ không chăm sóc con cẩn thận...”

.....

Cả đêm, Hạ Tử Du không hề chợp mắt.

Nếu không phải hôm qua bảo bối bị thương, có lẽ cô còn cần thêm thời gian để nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ phải quên đi quá khứ, sống một cuộc sống mới.

Thế giới của cô không phải có một mình cô, còn có con gái. Sau khi ra tù, cô chỉ lo cho bản thân mà quên mất không có tiền gửi ngân hàng, quên mất cô không còn chỗ nào nương tựa, quên mất con gái cần một cuộc sống lành mạnh chứ không phải cả ngày trong nhà nghỉ...

Hôm nay, thứ cô cần nhất là công việc chứ không phải tình cảm, cho đến nay cô đều sai lầm rồi...

Chuyện đã qua cứ để nó chìm vào quên lãng theo thời gian, tương lai, cô sẽ làm tất cả để nuôi con lớn lên thật tốt.

.....

Vào bữa trưa.

Hạ Tử Du ôm con đến phòng ăn của nhà nghỉ, cô định gọi một phần cơm mẹ con, khi nhìn thực đơn, cô lại ngừng lại.

Cô không ngờ giá cơm ở cái nhà nghỉ rẻ tiền này lại đắt thế, nếu ngày nào cũng ăn cơm ở đây, e rằng số tiền cô có không đủ dùng một tháng.

Con gái ăn say sưa ngon lành, lúc cao hứng có thể gọi rõ ràng “Mẹ, mẹ... ăn...”

Cô ngửa đầu nói với người phục vụ “Xin lỗi, tôi muốn gọi một suất trẻ con”

Người phục vụ nghe xong rời đi.

Cô bé cầm thìa không chắc, cô nhận lấy chiếc thìa dứt từng miếng cho con.

Nhìn vẻ mặt xinh đẹp thỏa mãn của con, cô chưa bao giờ thấy khó chịu như giây phút này, nước mắt đã ngân ngấn.

.....

Buổi chiều, cô ôm con đứng bên đường chờ taxi, mặc dù không nỡ, cô vẫn quyết định đưa con gái quay lại trại trẻ mồ côi một thời gian ngắn.

Cô biết thế giới này có lẽ không có người mẹ nào vô dụng như cô, nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác...

Không phải có thể cam lòng rời xa con, nhưng con gái cần một hoàn cảnh sống tốt, dựa vào năng lực bây giờ của cô, thậm chí cho con ba bữa cơm no ấm mỗi ngày cô cũng không làm được.

Đưa con trở lại trại trẻ mồ côi, ít nhất cô có thể đảm bảo con sẽ được viện trưởng Trần chăm sóc hết lòng, cô cũng có thể yên tâm đi tìm việc.

Cô khẽ hôn lên trán con.

“Bảo bối, chờ mẹ tìm được việc, mẹ sẽ đưa con về với mẹ... được không?”

Cô bé lơ mơ nhìn cô, những lời mẹ nói bé chẳng hiểu gì.

Ôm chặt con vào ngực, trong lòng cô tràn đầy áy náy với con yêu.

.....

Con gái tốt cuộc vẫn phải ở lại trại trẻ mồ côi.

Lúc ngồi trên taxi, nước mắt của cô không ngừng lấy một giây.

Cô nhớ lại hình ảnh khi còn bé bị mẹ vứt bỏ ở trại trẻ mồ côi, cô cảm thấy hành vi của mình hôm nay không khác gì mẹ cô năm đó...

Lúc đèn đỏ, xe dừng lại, tài xế liếc qua gương chiếu hậu đưa khăn giấy cho cô “Cô à, trên thế giới này không có thất bại nào không thể vượt qua... Lau nước mắt đi, tất cả rồi sẽ tốt thôi”

“Cảm ơn” Hạ Tử Du không nhận khăn giấy, cảm giác rất mất thể diện chuyển ánh mắt ướt át ra ngoài cửa sổ.

Cô thật sự không ngờ, giây phút cô quay đầu này lại nhìn thấy... anh trên chiếc xe dừng bên cạnh.

Anh ngồi trong một chiếc xe đắt giá, mặc một bộ vest sang trọng, gương mặt anh tuấn không hề lưu lại dấu vết hai năm qua.

Cô nhìn đến mê mẩn, cho đến khi xe khởi động, cô mới hoàn hồn lại.

Chiếc xe của anh cũng khởi động cùng lúc, như thể cảm nhận được có ánh mắt nóng rực nhìn mình chăm chú, anh hơi nghiêng đầu qua, ánh mắt vô tình liếc qua Hạ Tử Du đang ngồi trong xe taxi.

Trong chớp nhoáng, bốn mắt nhìn nhau.

83. Chương 83 : Đến Chợ Lao Động Tìm Việc

Cô nhìn thẳng vào anh, gọi “Dịch Khiêm...” theo bản năng.

Chỉ một giây, anh đã rời mắt đi, cảm giác xa lạ như thể họ chưa từng biết nhau.

“Dịch Khiêm, Dịch Khiêm”

Cô ra sức gào lên, nhưng xe của anh không hề có dấu hiệu chậm lại.

Cô chán nản dựa vào thành ghế, ánh mắt sững sờ nhìn bóng xe mỗi lúc một xa.

Bống dưng, tài xế tốt bụng hỏi thăm “Cô à, có cần đi theo chiếc xe kia không?” Mặc dù tốc độ xe mình thua xa, nhưng trong thành phố hạn chế tốc độ, taxi muốn đuổi theo xe Đàm Dịch Khiêm cũng không khó khăn mấy.

Hạ Tử Du nuốt lại sự chua xót nơi cổ họng “... Không cần”

“Được” Tài xế không nhiều lời hơn nữa.

.....

Trở lại nhà nghỉ, Hạ Tử Du ôm chặt thân thể, co ro ở đầu giường.

Nhớ lại buổi chiều gặp nhau, nước mắt cô lại tuôn rơi lã chã....

Cô biết anh nhìn thấy cô, anh nhất định cũng nhận ra cô, nhưng, ánh mắt anh có thể bỏ qua cô dễ dàng như vậy sao?

Cô gọi anh nhiều như vậy, nhưng họ lại như những kẻ xa lạ mỗi lúc một cách xa...

Anh thật sự đã tống khứ cô ra khỏi cuộc sống của mình ư?

.....

Cả đêm nay, cô lại không ngủ, sáng sớm hôm sau, để khỏi tiếp tục suy nghĩ lung tung ở nhà nghỉ, cô liền sang công ty lân cận tìm việc làm.

Cô vẫn cho là với trình độ học vấn cùng kinh nghiệm làm việc trước đó, mặc dù không thể có một công việc an nhàn ở một công ty lớn như trước đây thì ít nhất cô cũng tìm được một vị trí văn thư để duy trì ba bữa cơm no mỗi ngày, vậy mà, cô quên mất....

“Cô Hạ, ngại quá, chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ, với trình độ học vấn của cô, công ty chúng tôi không có vị trí nào thích hợp với cô...”

“Cô Hạ, xin lỗi, công ty chúng tôi không nhận người đã từng phạm tội”

“Cô Hạ, xin lỗi, mời cô đến công ty khác nộp đơn...”

.....

Cô tự nhiên lại quên mất thân phận hiện nay của mình – một kẻ vừa mãn hạn ra tù.

Cô dường như có thể cảm nhận được ánh nhìn khinh bỉ của những người phỏng vấn mình, trong lòng thầm mắng cô quả thật không biết gì.

Cô không hề chuẩn bị cho tình huống này, cho nên sau khi phỏng vấn tất cả các công ty, cô đành luống cuống đứng trước cửa công ty phỏng vấn cuối cùng.

Sự chua xót dâng lên nơi cổ họng, cô cố gắng trợn to mắt mới có thể giữ cho nước mắt không tràn ra.

Đúng vậy, làm gì có công ty nào muốn thuê một nhân viên đã từng phạm tội? Với thế giới hai năm sau, hình như cô đã xa lạ không thể nào thích ứng nổi nữa....

Có lẽ vì Hạ Tử Du vẫn cứ đứng trước cửa công ty, một nhân viên tốt bụng đến bên cạnh nhắc nhở “Cô Hạ, thật ra thì công ty chúng tôi không phân biệt đối xử với người đã từng phạm tội, chỉ có điều tội danh của cô quá mức nhạy cảm đối với chúng tôi... Nếu cô muốn tìm công việc văn thư e rằng sẽ rất khó khăn, hay là cô đến chợ việc làm hỏi xem, có lẽ sẽ tìm được công việc thích hợp.”

Chợ việc làm?

Đây là một từ chuyên môn xa lạ chừng nào, đến tận bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới. Một người tốt nghiệp đại học xx nổi tiếng ở Mỹ lại có thể luân lạc đến bước này...

“Mẹ... Meo...”

Trong đầu lại vang lên tiếng gọi non nớt của con gái, cô hít sâu một hơi, rồi mỉm cười cảm kích nói cảm ơn với người nhân viên thân thiện này.

Chuyện đã đến nước này, cô còn gì để đắn đo nữa?

Cô cần tiền, nếu không, cô và con gái không thể tiếp tục sinh tồn trên thế giới này được, lúc quyết định sinh con, cô chắc chắn đã phải nghĩ đến việc sẽ đối mặt với tất cả khó khăn, cho nên, bất luận gian nan trắc trở đến đâu, cô cũng phải kiên cường đối mặt.

Bắt một chiếc xe, cô không hề do dự bảo tài xế chở cô đến chợ việc làm.

thật sự rất dễ tìm việc ở chợ việc làm, ở đây không quan tâm trình độ học vấn, bối cảnh ra sao, chỉ giúp người ta tìm được công việc thích hợp.

Đứng ở hàng dài, cô nhẫn nại chờ được gọi vào.

Khi những ánh mắt khác thường ném lên người cô, cô mới biết thì ra xung quanh cô không có ai cùng lứa tuổi, tới đây tìm việc hầu hết đều là người nhiều tuổi, cô đứng ở đây có vẻ rất kỳ lạ.

“Còn trẻ như vậy đã đến đây tìm việc, thật là không có tương lai”

“Nhìn cô ta gầy tong teo thế kia, liệu có bệnh gì không?”

.....

Những chuyện liên quan đến cô bắt đầu xôn xao trái phải, cô chỉ cảm thấy đôi mắt khô khốc, đành cụp mi cúi xuống.

Rốt cuộc đến lượt cô, người phỏng vấn gọi “Hạ Tử Du”

“Có.” Cô lướt qua mọi người tới trước mặt người phỏng vấn.

Có lẽ ở chợ việc làm không hỏi han nhiều về kiến thức trường lớp, Hạ Tử Du đột nhiên xuất hiện cũng khiến người phỏng vấn kinh ngạc.

Người đó không chắc chắn hỏi “Ặc, cô tới đây bán sức lao động?”

Hạ Tử Du gật đầu “Đúng vậy, tôi muốn sớm tìm được một công việc thích hợp.”

Người phỏng vấn nghi ngờ quan sát cô “Em gái trẻ, em muốn tìm việc có thể vào nội thành, nơi này không có công việc nhàn hạ đâu.”

“Tôi biết rõ, nhưng nếu tìm được việc ở đây, tôi sẽ làm thật tốt.” Giây phút này, trong đầu cô chỉ có khuôn mặt ngây thơ đáng yêu của con gái.

“Thế cũng được...” Người phỏng vấn không chất vấn Hạ Tử Du nữa, chậm rãi hỏi “Cô cảm thấy mình thích hợp với công việc gì?”

“Tôi... tôi... không biết” Hạ Tử Du trả lời. Thật ra, tốt nghiệp xong cô lập tức vào Đàm Thị làm việc, công việc ở đó và công việc sau này của cô có lẽ là khác nhau một trời một vực. Cho nên, lúc này cô hoàn toàn không biết cô có thể làm gì.

Người phỏng vấn lại ngược nhìn cô, có lẽ vì thân thể gầy yếu và sắc mặt tái nhợt của cô khiến người phỏng vấn cảm thấy thương hại, đề xuất một công việc thích hợp cho cô “Tôi nghĩ, cô nên đến mấy khu nhà cao cấp trong thành phố chăm sóc vườn tược, không có vấn đề gì chứ?”

Hạ Tử Du lập tức nói ngay “Tôi có thể làm được” Nếu không biết, cô có thể học, chỉ cần có công việc là được rồi.

Người phỏng vấn gật đầu “Được, bây giờ cô đi vào sẽ thấy một vị quản gia thuê cô, cụ thể giờ làm việc thế nào, cô hãy hỏi bà ấy”

“Được” Hạ Tử Du nhanh chóng đứng dậy.

Đi tới phòng tiếp khách phía sau phòng khách, Hạ Tử Du không ngờ rằng, vị quản gia ngồi trong phòng tiếp khách kia lại là... dì Lưu.

84. Chương 84 : Biết Anh Hãm Hại Bỏ Tù Cô

Giây phút nhìn thấy dì Lưu, Hạ Tử Du giật mình sững sờ.

Dì Lưu ngồi trên ghế salon cũng không dám tin vào mắt mình, từ từ đứng dậy, đôi mắt già nua nhìn thẳng vào Hạ Tử Du, bỗng chốc dì Lưu không dám tin thốt lên “Tiểu thư?”

“Dì Lưu” Hạ Tử Du gần như không thể khống chế lao đến bên dì Lưu, dùng hết sức lực ôm chặt người phụ nữ đã từng vô cùng yêu thương cô.

“Tiểu thư, thật sự là cô...” Dì Lưu nghẹn ngào.

Khóe mắt Hạ Tử Du ửng đỏ, trái tim đau xót.

Dì Lưu nhẹ nhàng nâng gò má gầy gò của cô, nhẹ nhàng hỏi “Sao cô lại gầy như vậy, hai năm qua có phải đã chịu khổ rất nhiều không?”

Hạ Tử Du không ngừng xua tay, cổ họng tắc nghẹn khiến cô không thể nói nên lời.

“Tôi thật sự dần quá, tôi quên mất hai năm qua cô ở...” Nói đến đây, dì Lưu dừng lại “Tiểu thư... xin lỗi, hai năm qua cũng không thể đến trại giam thăm cô.”

Hạ Tử Du cố gắng ngăn lại sự nghẹn ngào, nở một nụ cười miễn cưỡng “Con không sao, hai năm qua rất tốt.”

Dì Lưu nhìn Hạ Tử Du thật kỹ, đau lòng “Sao cô có thể tốt được chứ, ở nơi đó hoàn toàn không phải chỗ của người”

Hạ Tử Du khẽ cười “À, tất cả đều đã qua rồi...”

.....

Hàn huyền qua loa, dì Lưu hỏi thăm Hạ Tử Du “Tiểu thư, sao cô lại đến đây?”

“Con...” Hạ Tử Du dừng lại một chút, ngay sau đó ra vẻ thoải mái nói “Con tới đây tìm một người bạn.” Cô không muốn dì Lưu biết hoàn cảnh khốn khó của mình lúc này, cô chỉ muốn giữ lại chút tự trọng trước mặt một người lớn mà cô đã từng thương yêu.

Dì Lưu cười nhẹ một tiếng “Tiểu thư, tôi chăm sóc cô hơn mười năm, bộ dạng cô nói dối tôi còn không nhận ra sao? Cô đến đây tìm việc làm?”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên nhìn Dì Lưu.

Dì Lưu kéo tay Hạ Tử Du sang, vỗ nhẹ nhẹ “Bé ngọc, đừng giấu giếm trước mặt dì Lưu, dì Lưu biết tình cảnh bây giờ của con...”

Hạ Tử Du áy náy cúi đầu “Con xin lỗi, trước đây... đã lừa gạt mọi người”

Dì Lưu thương tiếc “Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa, hướng hồ dì Lưu luôn tin con giấu giếm mọi người nhất định là rất khổ tâm... Nếu con cần tiền, dì Lưu có thể giúp con.”

Hạ Tử Du lập tức xua tay “Không cần, dì Lưu, mặc dù bây giờ con khó tìm việc, nhưng con có tay có chân, có thể nuôi sống mình”

Dì Lưu gật đầu nhẹ “Chỉ là bây giờ con tìm việc chẳng phải sẽ khiến mình chịu uất ức sao?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói “Con không cảm thấy uất ức... Con chỉ hi vọng cuộc sống sau này sẽ được yên bình”

Lại nói từ đó, dì Lưu đau lòng thở dài “Aizz, cho dù con phạm sai lầm, tại sao tổng giám đốc lại đối xử với con tàn nhẫn như vậy chứ?”

Nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du lại nhớ lại cảnh họ gặp nhau hôm qua, cô hít một hơi thật sâu, nhún vai thoải mái “Anh ta làm như thế là chuyện đương nhiên, dù sao cũng do con lừa gạt trước...” Cô nghĩ là dì Lưu muốn nói Đàm Dịch Khiêm chẳng hề quan tâm đến cô.

Dì Lưu thoáng kích động “Chẳng lẽ trả thù một người nhất định phải dùng thủ đoạn hãm hại bỏ tù tàn khốc này sao?”

Hãm hại bỏ tù?

Hạ Tử Du nghi ngờ nhìn dì Lưu “Vú biết con bị hãm hại bỏ tù?”

Dì Lưu nhanh mồm nhanh miệng “Tôi vô tình nghe ông chủ nhắc tới... Ông chủ nói tổng giám đốc Đàm đã biết chuyện cô giả mạo tiểu thư Hạ Hân từ lâu nên đã lập kế hoạch bỏ tù cô...”

Hạ Tử Du tròn mắt, không dám tin “Dì Lưu, vú đang nói gì vậy?”

Dì Lưu kinh ngạc nhìn Hạ Tử Du “Cô không biết những chuyện này sao?”

Hạ Tử Du khổ sở lắc đầu “Kế hoạch bỏ tù là thế nào? Dì Lưu, vú có thể nói rõ với con không?”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt gấp gáp của Hạ Tử Du, lúc này dì Lưu mới ý thức được Hạ Tử Du không hề biết chuyện hai năm trước.

Dì Lưu nhẹ nhàng “Tiểu thư, cô thật sự không biết gì sao?”

Hạ Tử Du lay nhẹ thân thể dì Lưu, khẩn cầu “Dì Lưu, vú đã nhìn con lớn lên, con biết đã từng làm việc sai lầm khiến mọi người thất vọng, nhưng con thật sự có rất nhiều điều nghi ngờ, con rất muốn vú giải đáp cho con... Vừa rồi vú nói Đàm Dịch Khiêm lập kế hoạch bỏ tù con, rốt cuộc là như thế nào?”

Dì Lưu do dự chốc lát, cuối cùng vẫn kể lại chuyện Đàm Dịch Khiêm hãm hại bỏ tù cô năm đó.

Sau khi nghe xong, Hạ Tử Du sững sờ rất lâu, dần dần, lệ che phủ đầy mắt cô.

Dì Lưu lo lắng gọi Hạ Tử Du đang trong trạng thái mất hồn “Tiểu thư, tiểu thư, cô đừng làm tôi sợ, cô làm sao vậy?”

Rất lâu sau Hạ Tử Du mới hoàn hồn, đôi mắt mờ hồ mờ mịt nhìn dì Lưu, như thể dùng tất cả sức lực kìm chế sự chua xót, khóc khấn cầu dì Lưu “Dì Lưu, vú có thể giúp con một chút không, con muốn gặp anh ta, con muốn hỏi anh ta cho rõ...”

Dì Lưu vội vàng lau nước mắt cho Hạ Tử Du “Cô bé ngốc, đừng khóc... Tôi sẽ nghĩ cách.”

Cùng lúc đó, trong biệt thự sang trọng Bắc Giao

Trong vườn, Đàm Dịch Khiêm nhàn nhã ngồi trong chiếc ô che nắng, trong tay anh là chất lỏng màu đỏ dập dềnh trong ly rượu, con mắt đen nhánh nhìn xa xăm.

Thành phố Y không hề nhỏ, nhưng cô và anh lại dễ dàng chạm mặt như thế.

Hai năm không gặp, mái tóc dài đen nhánh suôn mượt của cô đã biến thành mớ tóc khô vì thiếu chất, làn da không còn trắng nõn như tuyết giống ngày xưa, khuôn mặt cũng tái nhợt, cơ thể như chưa từng tao nhã xinh đẹp, gầy yếu như một tờ giấy...

Anh không ngờ, chỉ với một cái liếc mắt anh lại có thể nhớ nhiều đến vậy, trong đầu óc anh lúc này lại vang lên tiếng gọi gấp gáp của cô trong taxi...

“Dịch Khiêm, Dịch Khiêm...”

Anh nghĩ, thứ duy nhất không thay đổi vẫn là chất giọng không màng danh lợi của cô.

Đột nhiên, cổ anh được một người thân mật ôm lấy từ đằng sau, một giọng nói dễ nghe thì thầm bên tai “Dịch Khiêm, sao anh lại ngồi một mình ở đây?”

Đàm Dịch Khiêm nâng ly rượu trong tay khẽ nhấp một ngụm, không nói gì.

Người đó đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, cướp ly rượu đổ đi, không bằng lòng chu mỏ “Hừ, người ta đang nói chuyện mà anh chẳng thèm để ý.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn Đường Hân “Chẳng phải em nói mấy ngày nay phải ở nhà họ Hạ với cha mẹ sao?”

85. Chương 85 : Cô Tìm Gặp Anh

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn dung nhan anh tuấn không cảm xúc của anh, chậm rãi sải bước đi về phía anh.

Đường Hân lẩm bẩm “Người ta chẳng phải cố gắng dành thêm thời gian cho anh đây thôi”

Một tay Đàm Dịch Khiêm kéo Đường Hân vào ngực, đôi môi lạnh lẽo áp sát cánh môi đỏ hồng đang cong lên của cô, con mắt đen mê ly nhìn cô đầy sâu xa “Định thế nào?”

Hơi thở nam tính nóng rực phả lên mặt cô, cô hiểu rõ lời nói đầy hàm ý của anh, vội vàng đưa tay khước từ đẩy anh “Ghét ghê.”

Đàm Dịch Khiêm thấy cô đã rời khỏi ngực mình, nâng ly rượu lên, bình thần nhấp một ngụm.

Đường Hân nhìn biểu tình khôi phục bình tĩnh của Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng hỏi “Ặc, anh không giận chứ?”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì.

Đường Hân thu hồi vòng tay ôm cổ anh, thì thầm “Trước đây anh cũng không phản ứng như hôm nay...”
Đúng vậy, hai năm qua, đây là lần đầu tiên anh ‘mập mờ’ với cô như vậy.

Thật ra hai năm trước cô cũng đã từng yêu cầu anh không phát sinh quan hệ trước hôn nhân.

Cô thật sự không ngờ Đàm Dịch Khiêm lại ‘tôn trọng’ cô như vậy. Hai năm qua, đừng nói là cùng giường chung gối, ngay cả một cái hôn môi cũng không, nhưng anh vẫn che chở cưng chiều cô như cũ.

Cho nên, phản ứng hôm nay của anh khiến cô thấy rất lạ, thậm chí chưa kịp đáp lại.

Anh để ly rượu xuống đứng lên “Anh bảo tài xế đưa em về nhà họ Hạ, chiều anh còn có việc.”

Đường Hân vội vàng đuổi theo “Á, anh không phải giận thật chứ? Dịch Khiêm, thật ra thì... nếu anh muốn... tối nay chúng ta... có thể...” Không ai biết, nếu hai năm trước không phải sức khỏe không cho phép, cô sẽ không dùng cái cớ hoang đường ‘muốn dành lần đầu tiên cho đêm tân hôn’, càng không lùi hôn lễ mà cô mong chờ nhất đến hai năm sau. Hôm nay thân thể cô đã lành lặn, cô không còn gì phải bận khoăn nữa.

Đàm Dịch Khiêm dừng bước, nói chậm rãi “Anh không giận...”

Đường Hân cúi thấp đầu, ngượng ngùng xoắn ngón tay “VẬY...”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng ôm vai cô “Nếu đây là chuyện em mong đợi từ đầu thì chờ đêm tân hôn đi.”

Đường Hân gật đầu bất đắc dĩ “VẬY... ĐƯỢC RỒI”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên má cô “Em ngoan ngoãn trở về nhà họ Hạ, anh còn có việc phải đi, mai anh sẽ đến nhà họ Hạ đón em”

Đường Hân khéo léo gật đầu “ĐƯỢC.”

.....

Khách sạn Tứ Quý, tại phòng 1618

Quản lý khách sạn mở cửa phòng cho Đàm Dịch Khiêm “Tổng giám đốc Đàm, mặc dù hai năm chưa về nước nhưng chúng tôi vẫn giữ căn phòng này cho ngài, ngài có thể yên tâm ở, chúng tôi đều quét dọn hằng ngày.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ gật đầu “ĐƯỢC.”

Quản lý khách sạn xong việc rồi đi.

Anh ngồi lên ghế salon trước giường, đưa mắt nhìn cảnh đêm rực rỡ của đô thị phồn hoa. Gần như đã hai năm anh chưa nhìn ra ngoài từ cửa sổ sát đất này, thì ra, phong cảnh vẫn vậy.

Tối nay không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đi đến khách sạn này... Hai năm trước, anh đã từng nói không bao giờ muốn quay lại đây nữa.

Anh nhìn tất cả những thứ quen thuộc xung quanh, hình ảnh Hạ Tử Du đột nhiên hiện lên rất nhiều...

Trên giường, cô ôm anh ngủ, dáng vẻ say sưa chìm tĩnh đáng yêu, hình như còn chảy nước miếng.

Hình ảnh chiếc giường lớn vắng vẻ đưa anh về thực tế, đang định đưa ánh mắt đi chỗ khác, đôi mắt nhạy bén lại liếc thấy trên tủ đầu giường có một cái túi dày cộm.

Anh đứng dậy đến bên tủ, lúc này mới phát hiện trong túi có một chồng thư sạch sẽ được xếp ngay ngắn.

Những bức thư rõ ràng đến từ trại giam, vì có dấu của bưu điện của trại giam nữ, bên ngoài phong thư là nét chữ phụ nữ ghi ba chữ “Đàm Dịch Khiêm”

Anh lật chồng thư phát hiện tất cả đều gửi cho mình, có lẽ có vài chục bức.

Tim anh đập mạnh hơn, cầm đại một bức thư trong đó lên.

Trên tất cả các phong thư gần như đều mang theo hơi thở của cô, lúc mở bức thư ra, anh vẫn mơ hồ cảm nhận thấy mùi thơm nhẹ nhàng của cô.

“Dịch Khiêm, đây đã là bức thư thứ ba mươi hai em viết cho anh rồi, sao anh vẫn chưa đến gặp em...”

“Dịch Khiêm, hôm nay em mệt quá, nếu lúc này có anh bên cạnh thì tốt biết mấy...”

“Dịch Khiêm, mọi người đều nói hôm nay em đã đi qua Quỷ môn quan, nhưng em không hề sợ hãi, bởi vì còn có một sinh mệnh khác phụ thuộc vào cuộc sống của em, đây là ngày vui vẻ nhất của em kể từ ngày vào tù...”

“Dịch Khiêm, em thật sự muốn ra khỏi trại giam, bất luận anh có còn ở thành phố Y hay không, sau khi ra ngoài, em sẽ đến tìm anh.... Nếu anh đọc được những bức thư này, hi vọng, anh sẽ chờ em. Em biết là bây giờ có lẽ anh đã có tình yêu mới, em không quấy rầy anh nữa, em chỉ muốn chính miệng giải thích mọi chuyện với anh.”

.....

Anh chỉ mở tầm sáu bảy lá thư, nhưng lá nào dường như cũng thấm đẫm vết nước mắt.

Để những bức thư này xuống, anh đứng dậy mở cửa sổ ra, vẫn thả mình vào trầm tư như trước.

.....

Hôm sau.

Đàm Dịch Khiêm lái xe đến nhà họ Hạ.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, anh nhấn nút trả lời.

Trong điện thoại là giọng nói réo rắt của Đường Hân “Dịch Khiêm, anh đã đến chưa? Ba mẹ muốn tối nay chúng ta ăn cơm ở nhà...”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng nói “Anh đang trên đường, sắp đến rồi.”

“Được.”

Đàm Dịch Khiêm cúp máy, đúng lúc này anh phát hiện một cô gái gầy yếu mong manh đang đứng đằng trước.

Anh chạy xe chậm lại, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Gần như chỉ liếc mắt anh nhận ra cô, Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đứng giữa đường không nhúc nhích, bởi vì đây là con đường duy nhất để đến khu nhà cao cấp nhà họ Hạ, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng dừng lại.

Lặng lặng nhìn anh trong xe, Hạ Tử Du cảm giác trái tim như bị lắng trì đầu đốn.

Đàm Dịch Khiêm mở cửa xe, đi xuống.

86. Chương 86 : Rút Cục Cũng Nhận Được Đáp Án

Anh ta vẫn như xưa, cao ngất, tuấn lãng. Còn cô trở nên ốm yếu bởi vì hai năm tai họa giam cầm.

Anh ta nhìn cô đi về phía mình, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Cuối cùng cô đứng cách anh không đầy một mét.

Hương nước hoa nhẹ hòa cùng hơi thở nam tính quanh quẩn nơi chóp mũi, hơi thở này vẫn khiến người ta mê luyến như trước kia, khiến người ta có cảm giác an toàn, khiến người ta ỷ lại.

Hai năm qua cô luôn luôn hi vọng một ngày nào đó có thể gặp lại anh, thậm chí cô đã mơ tới cảnh hai người họ trùng phùng trong khung cảnh lãng mạn vô số lần. Cô sẽ không để ý tới bất kì thứ gì khác chạy tới ôm anh thật chặt, kể với anh những uất ức mà cô phải chịu suốt hai năm qua...

Đúng vậy, lúc này cô thực sự muốn giang tay ôm anh thật chặt, hai năm cô phải trải qua cuộc sống rất khó khăn, cô muốn cho anh biết cô đã đợi anh hơi bảy trăm ngày, cô cũng muốn hỏi anh vì sao anh không tới thăm cô dù chỉ một lần....

Rất nhiều, rất nhiều điều từ đáy lòng cô đã chuẩn bị từ lâu để nói với anh, nhưng lúc này khi đối diện với anh trong gang tấc mà cô còn không có dũng khí để bước đến gần anh hơn.

Ánh mắt của cô và anh chạm nhau, có thể dễ dàng nhìn thấy trong đáy mắt cô ẩn giấu đau thương, cô gắng hết sức để kiềm chế nước mắt.

Bỗng nhiên, cô ngây thơ đưa tay lau đi những giọt lệ, miễn cưỡng nín khóc mỉm cười “.....Đã lâu không gặp.”

Đàm Dịch Khiêm không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn cô đầy thâm trầm.

Cô đứng thẳng người, cất giọng bình tĩnh “Ngày em được thả tự do có đến Đàm thị tìm anh nhưng mà nghe nói hai năm qua anh sống ở Mỹ, gần đây mới trở về.”

Về mặt anh ta vẫn lạnh lùng như cũ, môi mỏng khẽ cong lên hững hờ nói “Nói vào chủ đề chính đi.”

Giọng nói của anh hiện giờ đã khác trong trí nhớ của cô, cô nhớ giọng nói vừa trầm ấm vừa bá đạo vừa dịu dàng của anh, mà nay lạnh lùng xa cách, không mang theo chút cảm xúc nào, như thể băng tuyết mùa đông khiến người ta không có cách nào đến gần.

Biết anh luôn là người thông minh, cô gật nhẹ đầu, cô gắng nuốt nghẹn ngào, bình tĩnh nói “Em chỉ muốn hỏi anh, anh biết được thân phận thật sự của em từ khi nào?”

Chuyện tới nước này, Đàm Dịch Khiêm cũng không cần phải giấu giếm nữa “Ngay từ khi mới bắt đầu cho đến cuối cùng.”

Hạ Tử Du mở to đôi mắt kinh ngạc, nhìn vẻ mặt bình tĩnh, không biến sắc của anh, lúc này đây cô mới biết – chỉ có mình là ngu ngốc.

“Cho nên anh mới thay Đường Hân trả thù em, đặt bẫy từng bước dụ em bước vào?”

Đáp án đã quá rõ ràng, không cần thiết đi hỏi nhưng cô vẫn muốn nghe câu trả lời từ chính miệng anh. Cho dù vậy sẽ làm cô càng thêm đau lòng, cho dù cô sụp đổ hoàn toàn vẫn muốn hỏi anh.

Anh đáp hời hợt, dường như nói ra một từ không quan trọng “Phải.”

“Nói cách khác.....Trả thù mới là mục đích anh tiếp cận em? Từ việc em bị trưởng phòng Lâm dẫn tới quán rượu hôm đó, cho tới sau này yêu thương nhau, đính hôn, kết hôn ... tất cả đều do anh sắp đặt sẵn?”

Cánh môi của Hạ Tử Du nhợt nhạt, trước mắt cô là người đàn ông cô vẫn còn yêu, nước mắt đau thương cứ trực trào ra.

“Cô đến tìm tôi coi như cũng nhận được đáp án rõ ràng rồi.” Anh ta không hề có ý phủ nhận.

“VẬY...ba tháng chung sống cùng nhau kia, anh có tình cảm gì với em không?” Hạ Tử Du nhẹ giọng hỏi anh.

Giây phút này cô rất muốn biết được điều đó.

Một giây chần chừ, sau đó anh kiên quyết nhìn cô mà thốt ra hai từ “Không có.”

“Không...em không tin...” Cô lắc mạnh đầu.

“Tôi tưởng rằng trải qua hai năm trong trại giam cũng đủ để cô tiếp nhận sự thật này rồi chứ, huống chi cô có để ý đến vấn đề này sao, hai năm trước cho dù là tôi không có tình cảm gì với cô, cô vẫn ở bên tôi với thân phận Đường Hân.” Ngữ điệu của anh mang đầy vẻ châm chọc.

Rốt cuộc cô cũng không thể kìm nén nước mắt....

Cô đột nhiên cười, cười đến châm chọc, cười đến tê lương, cứ nhìn anh như vậy, hồi lâu mới lên tiếng “Cho nên anh có thể tùy ý làm giả chứng cứ tôi tham ô công quỹ, đẩy tôi vào vòng lao lý.”

Cô cười đau khổ khiến trái tim anh dâng lên cảm giác u buồn. Lần đầu tiên anh không thể ung dung đối diện với một người phụ nữ đang khóc, chỉ muốn nhanh chóng cách xa cô “Tôi nghĩ không cần thiết phải trả lời bất cứ vấn đề gì của cô nữa. Xin lỗi, tôi còn có việc.”

Khi anh xoay người bước vào xe, tay cô bỗng ra sức chặn cửa xe lại.

Anh dừng lại, đưa mắt nhìn cô.

Cô chợt siết tay chặt nắm đấm đánh vào ngực anh, dường như cô đã đánh bằng hết sức lực “Đàm Dịch Khiêm... tại sao anh có thể đối xử với tôi như thế? Sao anh có thể độc ác như thế.... Xoay tôi như chong chóng, ở trong trại giam tôi còn tưởng anh chỉ đang giận dữ với tôi....”

Anh giữ chặt hai tay đang làm loạn của cô, nói lạnh lùng “ Đủ rồi, cô có ngày hôm nay là do mình gieo gió gặt bão, không liên quan đến bất kì ai!”

Cô ngơ ngẩn, giật mình nhìn người đàn ông lạnh lùng mà cô nhung nhớ suốt hai năm qua, lòng chua xót “Anh nói tôi gieo gió gặt bão sao?”

Anh hất mạnh tay cô ra, môi mông lạnh lùng, cất giọng quyết tuyệt “Đừng bao giờ ra về người bị hại đứng trước mặt tôi, cô hãy nhớ, nước mắt của cô không đáng tiền, nếu như muốn tranh thủ đồng tình không bằng hãy để dành nước mắt cho nửa đời cơ cực vất vả của cô đi!”

Không ngờ anh ta có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy, cô buông thõng hai tay, thân thể gần như không thể đứng vững.

Anh ta bước vào xe đóng cửa thật mạnh.

Cô mơ hồ, đôi mắt đăm lệ, giây phút này cô vô cùng bi thương, như kẻ vô hồn.

Anh ta kéo cửa kính xe lên, đạp mạnh ga vọt đi nhanh chóng.

Chiếc xe lao đi cuốn theo cơn gió, khiến cô không thể đứng vững mà lão đảo vài bước, thân thể gầy yếu của cô thiếu chút nữa ngã xuống.

Anh ta nhìn qua gương chiếu hậu thấy cô lão đảo người không đứng vững, muốn đạp phanh xe dừng lại theo bản năng.

Nhưng lúc này trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh tấm lưng chằng chịt vết thương của Đường Hân, cuối cùng anh lại nắm chắc tay lái nhấn ga đi thẳng.

Cô nhìn theo chiếc xe dần biến mất, thân thể mềm yếu càng lúc càng không chống đỡ nổi, cuối cùng , trước mắt cô tối sầm, không còn sức lực mà ngã xuống giữa đường.

Kết.... Một chiếc xe hạng sang đột nhiên phanh gấp lại, tài xế sợ hãi nhìn ông chủ ngồi phía sau, dè dặt lên tiếng “Tổng giám đốc Kim, hình như phía trước có người...”

Người đàn ông nhẹ giọng “Xuống xem đi.”

Tài xế vội xuống xe.

Bỗng dưng, tài xế luống cuống quay lại xe báo cáo “Tổng giám đốc Kim, là một phụ nữ ngã trên đường...”

87. Chương 87 : Khóc Đến Tan Nát Cõi Lòng

Hôm sau.

Sáng sớm, ánh bình minh chiếu vào phòng làm Hạ Tử Du còn đang ngái ngủ chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt cô chính là lọ hoa trắng, bức tường trắng và cách bài trí rất nhẹ nhàng của một căn phòng.

Cô gắng gượng muốn đứng dậy nhưng lại cảm thấy đầu óc mơ hồ và đau nhức.

Vừa đi vào phòng bệnh, viện trưởng Trần nhìn thấy cô đang gắng gượng muốn xuống giường, vội vàng chạy tới đưa tay đỡ Hạ Tử Du “Hạ à, thân thể con còn yếu không thể xuống giường.”

Hạ Tử Du yếu đuối bị đưa về giường bệnh, cô nhìn viện trưởng Trần của trại trẻ mồ côi, không khỏi thắc mắc “Viện trưởng, sao con lại ở đây?”

Viện trưởng Trần kéo chăn cho cô, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt thiếu sắc khí của cô, đau lòng nói “Nghe nói con ngã xỉu giữa đường, là một người có lòng tốt đã đưa con đến bệnh viện....Trong di động của con chỉ có số điện thoại của bác, cho nên bệnh viện đã báo cho bác.”

“Con...ngất xỉu ư?” Lúc này trong đầu mới thoáng nhớ lại chuyện hôm qua, hai tay cô vô thức nắm chặt ga giường.

Viện trưởng Trần khẽ thở dài “Haiz... lúc con sinh em bé ngay cả người chăm sóc cũng không, cho nên thân thể mới yếu ớt như vậy. Bác sĩ nói con thiếu dinh dưỡng, sau này con nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân...Bác đã đun canh dinh dưỡng, con cố gắng ăn một chút cho lại sức.”

Viện trưởng Trần múc chén canh cho cô, sau đó đỡ cô ngồi dậy “Uống chút canh đi...”

Hạ Tử Du không muốn uống chút nào cả, cô căng thẳng kéo tay viện trưởng Trần “Bảo Bảo đâu ạ?”

Viện trưởng Trần vỗ vỗ vai Hạ Tử Du an ủi “Con bé không sao, đang ở viện có cô Tả chăm sóc rồi.”

Viện trưởng Trần ân cần đưa canh tới miệng cô nói “Uống chút canh đi, thân thể con yếu ớt, cứ tiếp tục như vậy sẽ không được đâu.”

Hạ Tử Du miễn cưỡng chống đỡ thân thể dựa vào đầu giường, đôi môi trắng bệch khẽ mấp máy “Viện trưởng, đã làm phiền tới bác rồi, nhưng con...thật sự không uống nổi.”

Viện trưởng Trần đau lòng, nhướn mi “Không uống được cũng phải uống, con không tự chăm sóc tốt cho bản thân sau này sao có thể chăm sóc Bảo Bảo?”

Đúng vậy, cô không chỉ có một mình, cô còn có Bảo Bảo đang chờ cô chăm sóc.

Hạ Tử Du khẽ gật đầu “.....Dạ”

Viện trưởng Trần nhìn Hạ Tử Du uống hết bát canh mới mỉm cười hài lòng “Như vậy mới ngoan...”

Hạ Tử Du khom người cảm kích viện trưởng Trần “Viện trưởng, cảm ơn bác đã chăm sóc cho con.”

Viện trưởng Trần mỉm cười ôn hòa “Đừng nói cảm ơn với bác, tôn chỉ của trại trẻ mồ côi là giúp đỡ tất cả mọi người, huống chi con còn phải nuôi con, cũng dễ dàng gì...”

Hạ Tử Du chỉ có thể không ngừng được mà nói ra hai từ “Cảm ơn”

“Đúng rồi, con đưa Bảo Bảo về trại trẻ mồ côi nói muốn đi tìm cha của nó, rút cục đã tìm được chưa?” Viện trưởng Trần ân cần hỏi han.

Hạ Tử Du yên lặng.

“Cô nên nhớ, nước mắt của cô không đáng tiền, nếu như muốn tranh thủ đồng tình không bằng hãy dành nước mắt cho nửa đời cơ cực còn lại của cô đi!”

Bên tai cô lại vang lên những lời lãnh khốc tuyệt tình của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du không khỏi cay sống mũi, hai mắt nhanh chóng đỏ hoe.

Viện trưởng Trần nhìn thấy hốc mắt phiem đỏ của cô, căng thẳng nói “Hạ, con làm sao vậy?”

Hạ Tử Du giả bộ không sao lắc đầu.

Viện trưởng Trần quan tâm hỏi “Con không tìm được cha đứa nhỏ sao?”

Trong phút chốc Hạ Tử Du như sụp đổ, cúi đầu mà lên tiếng đau khổ. “Viện trưởng, sau này con không bao giờ muốn nhắc tới anh ta nữa...không bao giờ...” Chỉ nghĩ tới anh ta một giây một phút cũng chỉ khiến cô cảm thấy đau lòng, cô chỉ hận không thể chôn vùi bản thân ở một nơi không ai biết, ngủ say sẽ không còn cảm thấy bất kì khổ sở đau đớn nào nữa.

Viện trưởng Trần liền ôm Hạ Tử Du vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi “Được được, sau này sẽ không nhắc tới anh ta nữa.”

Viện trưởng Trần cũng không ngờ Hạ Tử Du lại bị kích động như thế, dường như không thể trải qua sự đau khổ thế này.

Hạ Tử Du vùi trong ngực viện trưởng Trần cảm thấy ấm áp xúc động vô cùng, rốt cuộc không kìm nén được mà khóc thành tiếng “Viện trưởng, con thật sự mệt mỏi quá, con sợ không chống đỡ nổi... Từ khi bị mẹ đưa vào trại trẻ mồ côi, bắt đầu từ đó con đã biết bản thân không thể sánh với những đứa trẻ con nhà bình thường khác, con vẫn dè dặt mà sống, không hi vọng cuộc sống có cao sang giàu có. Nhưng mà sao ông trời ơi cứ đùa cợt con hết lần này đến lần khác như vậy... Con không ham cuộc sống vinh hoa hay thân phận tôn quý, cũng không chiếm đoạt thứ thuộc về người khác, con chỉ cố gắng muốn người thân sống vui vẻ...”

Mặc dù viện trưởng Trần không hiểu Hạ Tử Du đang nói gì nhưng bà tình nguyện yên lặng lắng nghe cô, cho cô trút bầu tâm sự.

“Con chưa từng nghĩ sẽ gặp anh ta.... Con biết anh ta cao cao tại thượng, còn con chỉ là một đứa trẻ mồ côi hèn mọn, con không có tư cách thích anh ta... Nhưng mặc dù biết anh ta không yêu con, con chỉ ở bên anh ta với phận “thê thân”, con thật ngu ngốc còn muốn kết hôn với anh ta.... Biết rõ việc con bị bắt giam có liên quan tới anh ta, biết rõ hai năm qua anh ta chẳng thèm quan tâm tới con nhưng lòng con lại tìm một lý do để thuyết phục chính mình hộ anh ta...”

“Không có chuyện gì....không có chuyện gì nữa rồi....” Viện trưởng Trần không ngừng vỗ về tấm lưng run rẩy vì nức nở của Hạ Tử Du.

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Hạ Tử Du đã dần trở nên yếu ớt trong tiếng nức nở “Lần đầu tiên con thích một người, còn cho rằng anh ta sẽ ở bên mình suốt đời...”

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” Viện trưởng Trần lo lắng hỏi bác sĩ.

Bác sĩ nói “Cô ấy không còn gì đáng ngại, cái chính là cần nghỉ ngơi một thời gian....”

“Được rồi.”

Sau khi bác sĩ rời đi, viện trưởng Trần ngồi bên giường lặng lẽ nhìn Hạ Tử Du.

Trên gương mặt cô còn đọng lại nước mắt chưa khô, đây là lần đầu tiên viện trưởng Trần thấy cô khóc thút thít đến tan nát cõi lòng như vậy.

Cho dù hồi còn sống trong trại giam bị các tù nhân khác bắt nạt, chế nhạo, cho dù khi sinh con khó khăn gặp nguy hiểm...Hạ Tử Du cũng chưa từng rơi nước mắt.

Một cô gái kiên cường như vậy, nếu không gặp đả kích rất lớn sẽ không thể nào để lộ vẻ yếu đuối như vậy.

Rốt cuộc đó là người đàn ông thế nào có thể đẩy cô đến bước tuyệt vọng như vậy?

88. Chương 88 : Anh Biết Được Họ Có Con Gái!

Bên trong nhà họ Hạ, Đường Hân ngồi trên ghế sofa trong phòng không ngừng bấm gọi một dãy số “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Bên tai lại truyền đến giọng nói chán ngắt kia, Đường Hân tức giận tắt điện thoại.

Trầm ngâm một lúc, Đường Hân lại bấm gọi một dãy số khác

Điện thoại vang lên giọng nói khàn khàn của người đàn ông “Vâng, Đường tiểu thư”

Đường Hân bình tĩnh, lên tiếng lãnh đạm “Chuyện tôi bảo anh điều tra thế nào rồi?”

Người đàn ông trả lời kính cẩn “Hạ Tử Du đã ra tù được bốn ngày”

Đường Hân vắt chéo chân, bình tĩnh nói “Tôi muốn nghe kết quả cụ thể hơn.”

“Sau khi ra tù, mọi hành động của cô ta hết sức bình thường, nhưng mà...”

Đường Hân dường như cảm nhận được điều xấu, nhạy cảm hỏi “Nhưng mà cái gì?”

“Ngày hôm qua tổng giám đốc Đàm và cô ta gặp nhau.”

“Cái gì?”

“Chuyện này hình như là do quản gia Lưu nhà cô sắp xếp.”

Đường Hân kiềm chế cơn tức cố gắng giữ bình tĩnh “Anh có nghe thấy cuộc nói chuyện giữa của họ không?”

“Cô biết đấy, tôi không thể đứng gần họ, nhưng tôi nhìn thấy họ có xảy ra tranh chấp... Sau đó Hạ Tử Du ngất xỉu trên đường.”

Đường Hân chợt căng thẳng “Vậy lúc đó Dịch Khiêm ở đâu?”

Người đàn ông tiếp tục thuật lại “Tổng giám đốc Đàm tắt xe một chỗ khuất, chờ tới khi có người qua đường tới cứu Hạ Tử Du mới rời đi.”

“Khốn kiếp, khốn kiếp.” Đường Hân mắng hai tiếng liên tiếp. Đột nhiên nghiêng răng gần từng tiếng với người đàn ông kia “Tôi muốn anh theo kế hoạch trước đây, mau chóng hành động, tóm lại tôi muốn mọi chuyện ổn thỏa trước khi tôi kết hôn, tôi muốn Hạ Tử Du và đứa con do cô ta sinh ra hoàn toàn biến mất trên thế gian này.”

“Được, tôi sẽ mau chóng xử lý.”

Đường Hân bực tức ném chiếc điện thoại vào góc tường. Gương mặt được trang điểm kĩ lưỡng giờ này trở nên méo mó.

Khách sạn Tứ Quý, phòng 1618.

Trên mặt bàn, điện thoại di động cuối cùng không còn rung nữa. Anh mệt mỏi dựa lưng vào sofa, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Nhắm mắt lại, trong đầu anh lại tràn ngập hình ảnh của cô.... Từ đêm qua tới giờ, hình ảnh cô uất ức rơi lệ cứ hiển hiện trong đầu anh, không thể xua đi.

Tim anh sao phải phiền toái không thể bình tĩnh như vậy? Cũng bởi vì trong trí nhớ anh, cô không người phụ nữ yếu đuối hay rơi lệ như thế.

Trái tim anh đau nhói, ánh mắt lơ đãng dừng lại ở những đồ vật đặt trên tủ đầu giường.

Trong đầu anh lại nhớ tới cô câu nói của cô

“Tất cả mọi người nói hôm nay em vừa trở về từ cõi chết nhưng em không hề sợ hãi, bởi vì sau này trong cuộc đời em sẽ có thêm một sinh mệnh nữa...”

Không biết vì sao anh tương đối nhạy cảm với những lời này.

Đúng lúc này, chị Dư cho Đàm Dịch Khiêm biết có điện thoại gọi tới “Tổng giám đốc, chuyện hôm trước muốn tôi điều tra đã có kết quả. Đúng như ngài đoán... một năm trước, Hạ tiểu thư đã sinh con gái của ngài ở trong tù.”

“Chết tiệt!”

Đàm Dịch Khiêm trầm tĩnh như thế lại mất không chế chữ thề một tiếng.

Chị Dư thử dò xét hỏi “Tổng giám đốc, tôi có nên sắp xếp để Hạ tiểu thư tới gặp ngài?”

“Không cần, tôi tự biết phải làm gì.” Cúp máy, Đàm Dịch Khiêm vội vàng cầm áo khoác trên sofa lên.

Cùng lúc đó, tại bệnh viện

Viện trưởng Trần đỡ Hạ Tử Du xuống giường “Bác sĩ nói con cần nghỉ ngơi trong bệnh viện thêm một ngày con không nghe lời, ra ngoài ngộ nhờ thân thể lại yếu ớt hơn thì làm thế nào?”

Hạ Tử Du không quan tâm, cười nói “Con không sao, con biết rõ thân thể của mình, sau này con sẽ nghỉ ngơi nhiều hơn.” Có lẽ sau khi sinh con xong không được chăm sóc tốt cho nên sức khỏe cô thật sự kém hơn trước rất nhiều.

Viện trưởng Trần thở dài bất đắc dĩ “Vây cũng tốt... thân thể con chưa hồi phục hẳn thì con cứ ở lại trại trẻ mồ côi thêm một thời gian.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu “Không được, con đã tìm được một công việc tốt, ngày mai con sẽ đi làm.”

“Vây con sẽ ở đâu?” Viện trưởng Trần lo lắng.

“Ở đó có kí túc xá cho nhân viên, con sẽ ở cùng đồng nghiệp.” Cô cố tình không nói đến tính chất công việc, chỉ an ủi viện trưởng Trần.

Viện trưởng Trần gật đầu “Được rồi, trại trẻ mồ côi không giữ con được, con cũng cần một công việc... Con yên tâm bác sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt.”

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường, khẽ mỉm cười.

Thu dọn đồ đạc xong, viện trưởng Trần nói với Hạ Tử Du “Con đợi chút, bác đi làm thủ tục xuất viện.”

Hạ Tử Du kéo tay viện trưởng Trần “Viện trưởng, bác đã giúp đỡ con quá nhiều, con hi vọng con có thể tự trả số tiền viện phí.”

Viện trưởng Trần vỗ tay Hạ Tử Du, cười hiền hậu “Mặc dù tiền lương ở trại trẻ mồ côi không nhiều lắm, nhưng để trả viện phí hai ngày nằm viện cho con thì bác không thiếu.... Nếu con cảm thấy đau lòng, vậy đợi sau này kiếm tiền rồi trả lại cho bác.”

Hạ Tử Du hết sức cảm kích viện trưởng Trần, nhưng cũng chỉ biết dùng hành động để biểu đạt.

Sau khi viện trưởng Trần rời đi, Hạ Tử Du mệt mỏi dựa vào đầu giường vì thân thể quá suy yếu, mí mắt dần trĩu nặng.

Trong căn phòng tĩnh lặng chợt vang lên “Có phải cô định giấu giếm chuyện tôi đã có con cả đời không?”

Cô nghe được giọng nói quen thuộc, đột nhiên giật mình mở mắt ra.

Cô còn tưởng rằng mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng, mở mắt ra lại thấy trước mắt chính là người đàn ông mà cô không hề chuẩn bị tinh thần để đối mặt lần nữa, thân thể rõ ràng bị chấn động.

Anh nhìn cô chăm chú, rõ ràng không phải bằng thái độ hung hăng nạt nộ, nhưng ngữ điệu lại không thể che giấu khí chất hơn người “Con ở đâu?”

Anh nhìn từ trên xuống, đôi mắt sáng quắc làm cô cảm thấy như gai nhọn đâm vào sống lưng, cô biết chỉ cần cô để lộ chút sợ hãi thì anh ta nhất định sẽ nhìn thấu tâm tư cô.

Vì vậy, cô bình tĩnh hướng mắt nhìn lên “Tôi không hiểu anh nói gì?”

Anh ta thấp giọng nói gần như cảnh cáo “Hạ Tử Du, đừng mong lừa gạt được tôi.”

Cô biết nói dối anh ta cũng vô dụng, cho nên cô định im lặng không nói gì thêm.

Lúc này, vừa làm thủ tục xuất viện xong, viện trưởng Trần đi vào phòng bệnh, vui mừng nói “Hạ Tử Du, thì ra có người đã trả viện phí cho con...”

89. Chương 89 : Anh Ta Thậm Chí Biết Con Đang Ở Trại Trẻ Mồ Côi

Chợt bắt gặp người đàn ông cao lớn trong phòng bệnh, viện trưởng Trần ngạc nhiên “Hạ, đây là....”

Đàm Dịch Khiêm nhìn viện trưởng Trần, khuôn mặt đẹp trai lại thức thời thể hiện vẻ ôn hòa nhã nhặn, nói lịch sự “Xin chào.”

Viện trưởng Trần nhìn chăm chăm vào người đàn ông tuấn lãng, khí chất phi phàm này có cảm giác rất quen thuộc.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấu suy nghĩ của viện trưởng, đôi mắt giãn ra, môi khẽ cong lên “Tôi là cha của con gái Hạ Tử Du.”

Viện trưởng Trần thoáng chốc vui sướng “Ồ, thì ra anh chính là cha của đứa bé, thảo nào tôi thấy quen thuộc.”

Sắc mặt Hạ Tử Du tái nhợt, cô vội lên tiếng “Viện trưởng.” Cô hoàn toàn không ngờ tới Đàm Dịch Khiêm có thể dễ dàng xác minh điều đó ở viện trưởng.

Liếc thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Hạ Tử Du, viện trưởng liền nhớ lại hôm qua cô đã khóc thút thít nói ra những lời kia, bà mới ý thức được mình đã nói sai “Cái đó....” Viện trưởng Trần lúng túng.

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt nhìn Hạ Tử Du, đôi mắt đen giảo hoạt, dường như đang đợi Hạ Tử Du giải thích.

“Tôi...” Hạ Tử Du sợ hãi nhìn Đàm Dịch Khiêm, sau đó áy náy nói với viện trưởng Trần “Viện trưởng, con muốn nói chuyện riêng với anh ta một lát.”

Viện trưởng gật nhẹ đầu “Được, bác chờ con ngoài phòng bệnh.”

“Cảm ơn.”

Sau khi viện trưởng rời đi, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm nói “Đúng, tôi đã có con gái.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm thâm sâu khó lường, ranh mãnh híp lại thành một đường thẳng.

Có lẽ đối mặt với anh, cô không còn chút dũng khí, cô chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng thốt lên “Nhưng con bé chỉ là con của tôi, không liên quan gì đến anh.”

Đôi mắt Đàm Dịch Khiêm lộ vẻ khinh bỉ, khóe miệng cong lên “Cô muốn giữ lại đường lui cho mình?”

Hạ Tử Du khẽ cau mày “Anh muốn nói gì?”

Đàm Dịch Khiêm nói lạnh lùng “Hai năm trước không có sự cho phép của tôi đã dám mang thai.”

Anh tưởng đã dạy dỗ khiến cô hiểu được thân phận mình, không ngờ rằng...anh đã đánh giá thấp cô.

Hạ Tử Du mở to đôi mắt kinh ngạc “Anh cho rằng tôi muốn lợi dụng con gái để đạt được thứ gì?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng “Đừng tỏ vẻ vô tội trước mặt tôi, cô không còn đáng tin nữa.”

Trong nháy mắt, cô nhìn anh, trong lòng đã trào dâng sự chua xót.

Thì ra trong lòng anh, cô chỉ là một cô gái ti tiện....

Bất luận giữa họ đã từng ân ái ngọt ngào đến mức nào, bất luận cô chân thành với anh ra sao, anh cũng không hề gạt bỏ mục đích trả thù để cảm nhận tình cảm của cô. Bởi vì anh ta đã định tội cô từ lâu...

Dù có giải thích thêm nữa cũng không còn ý nghĩa gì, cô gắng gượng kìm nén chua xót, nói chậm rãi “Anh muốn gì?”

“Cô không có tư cách nuôi con tôi.”

Cô đột nhiên ngẩng đầu lên.

Anh ta vẫn bình tĩnh, khuôn mặt không cảm xúc của anh ta vốn vẫn cường ngạnh như thế.

Hạ Tử Du không thể ngăn chặn sự ghen ngào chua xót nơi cổ họng, lên tiếng “Đàm Dịch Khiêm, anh đừng khinh người quá đáng.”

Đàm Dịch Khiêm chợt bắt lấy hai tay cô “Đi theo tôi.”

“Tôi không muốn...” Hạ Tử Du phản kháng hết sức, nhưng thân thể yếu ớt của cô hoàn toàn không thể nào chống đỡ nổi sức mạnh của anh ta.

Anh ta kéo cô ra khỏi phòng bệnh.

“Viện trưởng... Viện trưởng...” Hạ Tử Du sợ hãi gọi viện trưởng Trần.

Nhưng mà viện trưởng Trần đã bị hai vệ sĩ của Đàm Dịch Khiêm đưa đi khỏi bệnh viện từ lâu.

Không nhìn thấy viện trưởng Trần, Hạ Tử Du dường như bị mất đi tất cả cảm giác an toàn, cô ra sức giãy dụa muốn thoát khỏi Đàm Dịch Khiêm “Anh buông tôi ra...buông tôi ra...”

Có lẽ Hạ Tử Du phản kháng quá mãnh liệt khiến cho Đàm Dịch Khiêm mất hết kiên nhẫn, anh liền ôm ngang người cô lên.

Bên trong bệnh viện, bác sĩ, y tá chưa kịp phản ứng Đàm Dịch Khiêm đã ôm cô ra khỏi bệnh viện.

Chiếc xe màu đen đã đợi sẵn phía trước, Đàm Dịch Khiêm nhét cô vào trong xe.

“Dừng xe, Đàm Dịch Khiêm anh dừng xe cho tôi...”

Hạ Tử Du không ngừng la lên, Đàm Dịch Khiêm vẫn không hề nhúc nhích.

Cuối cùng, xe dừng ở ngoại ô yên tĩnh, trước cổng trại trẻ mồ côi.

Thấy anh dừng xe trước cửa trại trẻ mồ côi, cô kinh hoàng lắc đầu, trong mắt tràn ngập sợ hãi. Sao anh lại biết nơi này?”

Đàm Dịch Khiêm xuống xe mở cửa sau “Xuống xe”, điều tra tung tích của đứa bé là chuyện quá dễ dàng đối với anh.

Cô vờ ngu ngốc hỏi “Anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

Dù căng thẳng nhưng Đàm Dịch Khiêm vẫn tỏ ra ung dung, nhướn mày, “Nếu cô còn muốn tôi bế cô vào trong thì cứ việc giả vờ ngu ngơ không biết gì.”

Hạ Tử Du vẫn ngồi im lặng tại chỗ cho tới khi Đàm Dịch Khiêm bắt lấy tay cô.

Lần này cô không phản kháng lại bởi vì cô biết làm thế cũng vô dụng....anh ta thông minh như thế cô không thể nào diễn kịch lừa gạt được. Huống chi có lẽ anh ta đã điều tra rõ ràng mọi chuyện rồi.

Có lẽ do Hạ Tử Du không phản kháng cho nên anh từ từ nắm lấy tay cô.

Đi vào trong sân trại trẻ mồ côi, Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng hỏi “Con bé ở đâu?”

Hạ Tử Du ngoảnh mặt đi nơi khác không nói một câu nào.

Lúc này một người công tác trong trại trẻ mồ côi nhìn thấy họ.

Người đó mỉm cười đi về phía họ, thân thiện chào “Cô Hạ.”

Nhìn thấy Lô Di, sắc mặt Hạ Tử Du càng thêm tái nhợt.

Vẻ mặt khác tường của Hạ Tử Du không qua khỏi con mắt của anh. Anh ta vẫn đan mười ngón tay với cô.

Hạ Tử Du muốn giật tay ra nhưng Đàm Dịch Khiêm vẫn kiên quyết nắm lấy.

Lô Di nhìn thấy cảnh tượng thân mật như vậy không khỏi tò mò liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, sau đó cười nói “Hạ Tử Du, chúc mừng cô...”

Cả trại trẻ mồ côi đều biết việc đầu tiên sau khi Tử Du ra tù là đi tìm cha của con gái cô để hóa giải hiểu lầm giữa họ, hôm nay lại thấy Tử Du ở bên một người đàn ông cao lớn đẹp trai, tay đan tay đương nhiên Lô Di nghĩ cô đã tìm được cha đứa bé, hóa giải hiểu lầm với anh ta.

Hạ Tử Du đứng lặng tại chỗ, không biết phải phản ứng thế nào.

Lô Di lại vui mừng thay Hạ Tử Du, mỉm cười nói “Hai người đến gặp con gái đi... Con bé đang chơi trong phòng, để tôi dẫn hai người qua đó.”

90. Chương 90 : Cô Sẽ Không Bao Giờ Rơi Một Giọt Lệ Trước Mặt Anh!

Nghĩ tới đó, cô nhắc điện thoại lên gọi cho dì Lưu “.....Dì Lưu, xin lỗi lại làm phiền tới vú, con muốn nhờ vú sắp xếp để con gặp Đường Hân...”

Đàm Dịch Khiêm nói lịch sự “Làm phiền cô”

Lúc này mới kịp phản ứng, cô định gọi Lô Di lại. Như luồng trước sự việc, Đàm Dịch Khiêm đã nhanh hơn một giây ghé vào tai cô nói “Cô ra khỏi bệnh viện chắc cũng nhìn thấy viện trưởng đã chăm sóc cô... Tôi nghĩ cô cũng không muốn bà ấy gặp chuyện không hay.”

Hạ Tử Du nghiêng răng nghiêng lợi “Anh...”

Đàm Dịch Khiêm cười thản nhiên, đi theo Lô Di. Thực ra Đàm Dịch Khiêm chỉ lệnh cho hai vệ sĩ ngăn cản viện trưởng Trần quay lại bệnh viện chứ không làm gì hại đến bà.

Hạ Tử Du cắn chặt môi dưới “Hèn hạ”

Bên trong phòng sinh hoạt chung, Đàm Dịch Khiêm cuối cùng cũng nhìn thấy con gái đang chơi đùa bên hai rổ bóng xanh.

Lô Di cúi người bế lên bé gái ham chơi mồ hôi ướt đầy đầu “Bảo Bảo ngoan, cha mẹ con tới rồi...”

Thấy nét mặt con bé, Đàm Dịch Khiêm thoáng giật mình, dường như rất khó tin.

Con gái bé nhỏ như vậy, lại rất xinh đẹp đáng yêu... Hai bàn tay nhỏ xíu mập mạp, khuôn mặt bụ bẫm trắng hồng, mãi đùa nghịch mồ hôi đầy đầu.

Hạ Tử Du bước lên đón con từ tay Lô Di “Bảo Bảo”

Bảo Bảo mở to đôi mắt tròn xoe, ngây ngô nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Lô Di cười nói “Bảo Bảo rất giống cha, nhất là đôi mắt.”

Mọi người luôn cho rằng con bé có lông mi dài là di truyền từ mẹ, nhưng khi gặp cha con bé thì mới biết nó thừa hưởng từ cha.... Tóm lại rất xinh đẹp.

Đàm Dịch Khiêm nhìn con bé không chớp mắt, trong lòng dâng lên sự xúc động không rõ ràng.

Hạ Tử Du ôm chặt con gái, dường như chỉ sợ rằng một giây sau con bé sẽ rời xa cô vĩnh viễn.

Lô Di thấy một nhà ba người đoàn tụ, nên biết ý tránh đi “Tôi còn phải đi chăm sóc những đứa trẻ khác, cô Hạ, mọi người tự nhiên nhé.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu.

Lô Di đi rồi Đàm Dịch Khiêm mới nhìn Hạ Tử Du hỏi “Con bé tên là gì?”

Cô còn nhớ rõ khi con bé còn trong bụng, viện trưởng Trần mang một quyển “Từ điển tên gọi” đến để cho cô đặt tên cho con bé.

Cô chọn rất nhiều tên theo họ Hạ nhưng cuối cùng lại lật giở tới trang họ Đàm.

Viện trưởng Trần hỏi cô sao lại xem họ Đàm.

Cô lúc ấy kiên định chờ đợi, muốn anh đặt tên cho con.

Giờ đây....

Tất cả ước mơ đã hóa thành bọt nước, trải qua ảo tưởng giờ đây cô đã chôn chặt những thứ đó tận sâu trong đáy lòng.

Cô bình tĩnh nói “Hạ Tử Minh.”

Đúng vậy, con bé nên hiểu rõ....

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhú mày không vui “Sao lại chọn tên đó?”

Hiển nhiên anh ta không hài lòng.

Cô nói hờ hững. “Tôi thích tên này.”

Đàm Dịch Khiêm nói lạnh lùng “Con bé họ Đàm.”

Cô nhìn Bảo Bảo chăm chú, không quan tâm tới tình hình, giọng nói vẫn bình thản như cũ “Con bé không liên quan gì đến anh cả.”

Đàm Dịch Khiêm nhắm chặt mắt “Vậy hả?”

Cô đang nghi ngờ Đàm Dịch Khiêm sao lại có thể nói nhẹ nhàng như thế thì lúc này hai vệ sĩ của anh ta đưa luật sư vào.

Luật sư đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm cung kính chào. “Tổng giám đốc Đàm.”

Đàm Dịch Khiêm chỉ nói lạnh lùng vài chữ “Tôi muốn giành quyền nuôi dưỡng đứa bé này.”

Luật sư gật đầu “vâng”

Đàm Dịch Khiêm liền xoay người rời đi.

Mặc dù Hạ Tử Du chưa hiểu hết ý anh ta, nhìn bóng lưng anh ta rời đi mà lòng dấy lên một nỗi sợ hãi.

“Xin chào, là Hạ tiểu thư phải không, tôi là luật sư đại diện của tổng giám đốc Đàm. Bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ tìm những chứng cứ xác đáng để giành quyền nuôi đứa bé này...”

Đêm nay Hạ Tử Du ở lại trại trẻ mồ côi.

Ru Bảo Bảo ngủ xong, cô không thể chớp mắt, nhìn trần trần lên trần nhà.

Cô không biết phải làm gì bây giờ....

Tại sao anh ta lại biết sự tồn tại của con? Cô không nghĩ rằng anh ta tin những thứ kia, cô chưa từng bao giờ nhắc đến sự tồn tại của con, mà cứ coi như có nhắc tới thì anh ta cũng chưa bao giờ tin lời cô nói....

Nhưng cho dù anh ta từ tin đứa bé từ đâu thì cô cũng không thể để mất con, cô chỉ còn hai bàn tay trắng, cô không thể không con được....

Cô thật sự quá lo lắng....

Anh ta không bao giờ làm việc mà không nắm chắc được phần thắng, huống chi còn mời luật sư nổi tiếng tới. Cho dù cô có tiền mời luật sư kiện tụng anh ta thì cô cũng không thắng nổi, mà cô không thể mạo hiểm với quyền nuôi dưỡng con

Cô nghĩ, anh ta muốn giành quyền nuôi dưỡng con bé chỉ có một nguyên nhân — Anh ta không muốn vì con gái mà dính líu với cô thêm chút nào nữa.

Chỉ cần không có con gái ràng buộc giữa họ, anh sẽ mãi mãi đẩy cô ra ngoài cuộc sống của anh

Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày anh ta lại căm ghét cô như vậy.

Nếu như biết trước ngày hôm nay, cô tuyệt đối không vọng tưởng ra tù đi tìm anh ta....

Bây giờ suy nghĩ lại, cô cực khổ chờ đợi anh suốt hai năm. Hai năm ôm ấp hi vọng, nhưng đối với anh cô chỉ là trò vui lúc trà dư tửu hậu....E rằng ngay cả anh cũng không ngờ tới cô lại ngu xuẩn đến mức như vậy.

A.....

Cô thật ngu ngốc, ngu ngốc đến nỗi cả thế giới này đều nhìn thấu sự việc, chỉ mình cô vẫn không hay biết, vẫn cực kỳ si tình.

Chắc chắn, khi giải quyết việc nuôi dưỡng đứa bé xong xuôi, cô và anh ta không còn gì ràng buộc nữa....

Cô cố gắng nhủ thầm không được đau lòng nhưng hốc mắt không chịu nghe lời mà đỏ hoe, ngân ngấn nước.

Thực sự mối tình đầu đầu có thể buông xuôi dễ dàng như vậy.

Nhưng từ nay về sau, cô sẽ không ngu ngốc như thế nữa, không đau lòng vì anh ta nữa, hơn nữa không bao giờ rơi một giọt nước mắt trước mặt anh ta nữa.... Cô ngốc ngếch nhưng cô không ngu si, cô hiểu được nên giữ thứ gì nên bỏ thứ gì, hiểu được phải bảo vệ mình như thế nào để không phải chịu tổn thương.

91. Chương 91 : Cô Muốn Mang Con Rời Khỏi Anh

“Phải, chỉ có điều trước đó tôi muốn gặp Đàm Dịch Khiêm.”

Trong hoa viên nhà họ Hạ

“Mẹ, con đã nói mẹ nên ra ngoài nhiều một chút, mẹ xem không khí ở vườn hoa rất tốt...” Đường Hân chu đáo ôm bà Hạ đi dạo.

Bà Hạ cười, tinh thần không hẳn là tốt “Có thể do già rồi, cơ thể mẹ ngày càng yếu...” Từ sau khi Hạ Tử Du đi tù, thân thể bà Hạ ngày một gầy gò.

Đường Hân khoác vai bà Hạ thân thiết. “Không phải mẹ đã già, mà là mẹ cứ luôn suy nghĩ chuyện hai năm trước... Thật ra, có phải mẹ vẫn nhớ Hạ Tử Du không?”

Bà Hạ cười cười, không tiết lộ lòng mình với Đường Hân, mà tự nhiên phũ phàng “Sao phải nhớ nó, mẹ có con là đủ rồi...”

Đường Hân nhìn bà Hạ cười thỏa mãn cũng không hỏi nhiều, nhưng thực tế, chuyện bà Hạ luôn tưởng nhớ đến Hạ Tử Du rất rõ ràng, cô chỉ không muốn vạch mặt, phá hỏng tình cảm mẹ con vất vả lắm mới vun đắp được.

.....

Sau khi đi dạo trong vườn hoa, Đường Hân đỡ bà Hạ về phòng nghỉ ngơi.

Thấy bà Hạ đã ngủ trưa, Đường Hân mới ra khỏi phòng bà.

Ngoài cửa phòng, Đường Hân gặp dì Lưu.

Chuyện bà sắp xếp cho Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm gặp nhau đã chọc giận Đường Hân, vì không muốn để ai biết cô phái người theo dõi Hạ Tử Du, Đường Hân chỉ có thể giả vờ không biết gì, vẫn như ngày thường tỏ ra thân thiện gọi “Dì Lưu”

Dì Lưu cung kính cúi đầu “Tiểu thư.”

Đường Hân làm một hành động ‘suyt’ rồi thì thào “Vú tìm mẹ sao? Mẹ vừa mới ngủ trưa...”

Dì Lưu nói “Không, tôi đợi cô”

Đường Hân mở to mắt như một cô bé đáng yêu “Có chuyện gì thế ạ?”

“Chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện không?”

“Được ạ.”

Dì Lưu đi theo Đường Hân tới sân phơi lầu hai, Đường Hân cố làm ra vẻ vội vã nói “Dì Lưu, vú có chuyện gì thế?”

Dì Lưu do dự một chút rồi nói “Tiểu thư, thật ra thì... Thật ra thì tôi muốn giúp một người hẹn gặp cô.”

Đường Hân ra vẻ tò mò “Ai vậy?”

Dì Lưu nhìn khuôn mặt vẫn ngây thơ như xưa của Đường Hân nói. “Hạ Tử Du.”

Đường Hân giật mình ngạc nhiên “Hạ Tử Du?”

Dì Lưu gật đầu “Đúng vậy, cô ấy mới ra tù cách đây không lâu ... Cô ấy muốn xin lỗi cô vì chuyện năm đó.”

Đường Hân cố làm ra vẻ thoải mái nhún vai “Được thôi, nhiều năm rồi tôi cũng không gặp cô ấy...”

.....

Hôm sau, trong một quán café cao cấp của thành phố Y.

Đường Hân đeo kính đen nhẹ nhàng quấy đều cốc capuchino, khoe miệng luôn giữ một nụ cười như có như không, tựa như đang rảnh rỗi chờ đợi.

Bỗng chốc, tiếng chuông điện thoại của Đường Hân vang lên.

Liếc thấy dây số trên điện thoại, Đường Hân nhấn nút từ chối, nhưng, điện thoại lại tiếp tục đổ chuông lần nữa, Đường Hân không kiềm chế được trả lời “Có chuyện gì, chẳng lẽ không biết tôi từ chối là lúc không tiện nghe điện thoại sao?”

Đầu dây bên kia là giọng khúm núm của một người đàn ông. “Xin lỗi Đường tiểu thư, tôi đã làm theo lệnh cô nhưng có vấn đề...”

“Vấn đề gì?” Đường Hân chau mày.

Người đàn ông nói bất đắc dĩ “Là Tổng giám đốc Đàm... Tổng giám đốc Đàm đã biết chuyện đứa bé, hơn nữa hôm trước tôi định đến trại trẻ mồ côi ra tay, Tổng giám đốc Đàm lại đến đó cùng Hạ Tử Du... Sau đó tôi muốn tìm cơ hội quay lại xử lý việc cô giao thì phát hiện Tổng giám đốc Đàm đã cho người bảo vệ đứa bé kia 24/24.”

Đường Hân giận đến mức suýt lộ bản tính dữ tợn “Đúng là kẻ ngu xuẩn.”

Người đàn ông sợ hãi hỏi “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Dịch Khiêm cũng đã biết chuyện này, tôi còn làm sao được nữa” Đường Hân hiểu rõ năng lực của Đàm Dịch Khiêm hơn bất kỳ ai. Nếu anh muốn điều tra chuyện gì đó thì quá dễ dàng. Trước đây mặc dù cô có thể không hề băn khoăn xử lý Hạ Tử Du và đứa bé kia là vì Đàm Dịch Khiêm không tham gia vào, nhưng bây giờ cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Người đàn ông kia vẫn im lặng.

Mặc dù đầy lửa giận, Đường Hân vẫn rất lý trí “Anh tạm thời dừng lộ diện nữa, tôi không muốn Dịch Khiêm nghi ngờ. Chờ tôi tính toán ổn thỏa rồi sẽ gọi lại cho anh.”

“Vâng”

Vừa ấn nút kết thúc cuộc gọi, trong tầm mắt Đường Hân xuất hiện một người phụ nữ mảnh mai.

Mặc dù sau nhiều năm mới gặp lại Hạ Tử Du, Đường Hân cũng vừa liếc mắt đã nhận ra. Sau hai năm ngồi tù, trông cô vẫn điềm tĩnh thoát tục.

Hạ Tử Du cũng có cảm giác giống Đường Hân, khi cô bỏ kính xuống, Hạ Tử Du nhận ra ngay lập tức.

Không biết hôm nay Đường Hân sẽ có thái độ gì với mình, Hạ Tử Du áy náy ngồi đối diện nhẹ giọng gọi “Đường Hân.”

Hạ Tử Du cho rằng gặp nhau sẽ lúng túng, cũng tưởng Đường Hân có lẽ sẽ để bụng chuyện cô từng mạo danh thân thể mà lạnh nhạt với cô, nhưng cô không ngờ, Đường Hân nhìn thấy cô lại cười rục rờ như khi còn bé gọi “Tiểu Du.”

Lúc vào trại trẻ mồ côi, Hạ Tử Du không có tên, người lớn trong trại trẻ gọi cô là “Tiểu Du”, sau khi đến nhà họ Hạ, ông Hạ đã đặt tên cô theo biệt danh này thành Hạ Tử Du.

Nụ cười của Đường Hân khiến Hạ Tử Du không còn lo lắng, cô cũng khẽ mỉm cười “Thì ra cậu vẫn nhớ chuyện khi chúng ta còn bé”

Đường Hân cười gật đầu “Dĩ nhiên, chẳng phải chúng ta là bạn tốt nhất ư?”

Đối mặt với sự thân thiện của Đường Hân, Hạ Tử Du từ từ cup mi mắt “Đường Hân, xin lỗi, mình đã cướp thân phận của cậu suốt mười năm...”

Đường Hân xua tay “Chuyện này mình cũng không trách cậu, thực ra, mình cũng phải xin lỗi cậu... Mình không biết Dịch Khiêm lại làm nhiều chuyện như vậy vì mình. Xin lỗi vì Dịch Khiêm đã đối xử với cậu như vậy.”

Sự thấu hiểu và rộng lượng của Đường Hân khiến Hạ Tử Du vô cùng áy náy. “Bất luận thế nào, đây cũng là lỗi của mình...”

.....

Sau khi Hạ Tử Du xin lỗi chân thành lần nữa, Đường Hân chuyển đề tài như muốn an ủi cô “Được rồi, được rồi, chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa... Chúng ta hàn huyên chuyện bây giờ đi. Phải rồi, hôm nay cậu tìm mình có chuyện gì không?”

Biết việc cấp thiết nhất bây giờ không phải tiếp tục giải thích nguyên nhân chuyện mạo danh thân phận những năm qua với Đường Hân, cô nhìn Đường Hân khẩn cầu “Đường Hân, thật ra mình muốn nhờ cậu một việc, mình muốn dẫn con đi khỏi nơi này.”

92. Chương 92 : Vì Con Gái, Cô Không Quan Tâm Đến Bất Cứ Điều Gì Nữa...

Tròng mắt của Đường Hân trợn to, giật mình thẳng thốt. “Con của cậu?”

“Phải...”

Đáy mắt Đường Hân lộ vẻ khó tin, thật lâu mới ổn định được hô hấp hỏi “Là con của cậu và Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du không phủ nhận, cam chịu gật đầu.

Đường Hân nhìn thẳng vào Hạ Tử Du, vẫn khiếp sợ như thế.

Hạ Tử Du nói lần nữa. “Xin lỗi, Đường Hân...”

Đường Hân đột nhiên trầm tĩnh quay đầu sang một bên.

Nhìn biểu hiện chán nản của Đường Hân, Hạ Tử Du vội vàng giải thích “Mình biết cậu rất khó chấp nhận sự thật này... Nhưng mình nói chuyện này với cậu không phải muốn dùng con để đạt được gì cả, mà hi vọng cậu hãy giúp mình rời khỏi thành phố Y.”

Đường Hân rút cuộc cũng chuyển ánh mắt thê lương lên người Hạ Tử Du, nói nghẹn ngào “Tiểu Du, lúc tới gặp cậu mình không ngừng tự nhủ, phải tin tưởng người bạn luôn đơn thuần lương thiện. Mình thậm chí còn áy náy thay cho hành động của Dịch Khiêm... Nhưng không ngờ, mình đã lầm rồi...”

Nước mắt long lanh của Đường Hân đọng trong khóe mắt làm Hạ Tử Du luống cuống “Đường Hân...”

Đường Hân nhần nhịn, cắn môi, nói khỏ sở “Cậu cố ý muốn cướp đi mọi thứ của mình sao?”

Đối với sự hiểu lầm của Đường Hân, Hạ Tử Du ra sức xoa tay “Đường Hân, không phải thế..”

“Vậy đứa bé kia cậu giải thích thế nào?” Đường Hân vô cùng thất vọng nhìn Hạ Tử Du “Cậu có thể vô tâm cướp lấy thân phận của tôi, cũng có thể vô tình ở bên Dịch Khiêm với thân phận của tôi, nhưng, đứa bé này cũng là vô tình sao? Tôi và cậu đều biết rõ, Dịch Khiêm không cho phép cậu mang thai...”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích “Đường Hân, đứa bé này là ngoài ý muốn...”

“Ngoài ý muốn?” Đường Hân đỏ mắt nhìn Hạ Tử Du “Nếu là ngoài ý muốn, tại sao còn sinh nó ra?”

Hạ Tử Du không biết nên trả lời thế nào “Mình...”

Đường Hân đau khổ “Cậu đã yêu Dịch Khiêm. Rõ ràng cậu biết mạo danh tôi ở bên Dịch Khiêm, sẽ có một bị vạch trần, cho nên cậu lợi dụng đứa con để tìm cho mình một đường lui... Lúc này, cậu đứng trước mặt tôi, không phải muốn cầu xin sự trợ giúp của tôi mà chẳng qua là muốn khoe khoang, cậu có tư cách đấu với tôi sao?”

Hạ Tử Du không ngừng xoa tay “Không phải vậy... Đường Hân, sự thật không như cậu nghĩ đâu.”

Đường Hân đột nhiên bịt kín lỗ tai “Tôi không muốn nghe cậu giải thích nữa...” Dứt lời, Đường Hân làm ra vẻ không thể chấp nhận nổi đứng dậy.

Hạ Tử Du lập tức kéo tay cô, thanh khẩn cầu xin “Mình biết là bây giờ cậu rất khó chịu, nhưng xin cậu hãy cho mình chút thời gian giải thích... Mình chỉ cần một phút thôi.”

Đường Hân kìm nén tiếng nước nỡ.

Hạ Tử Du cụp mi mắt, giải thích chậm rãi “Mình thừa nhận mình không thể khống chế được tình cảm, nhưng từ đầu đến cuối, mình chưa bao giờ nghĩ sẽ lợi dụng con... Sau khi đi tù mình mới biết là có thai, mình biết không nên sinh đứa con này, bởi vì cậu đã trở về bên Đàm Dịch Khiêm, nhưng lúc ấy mình không thể từ chối để bác sĩ lấy đứa con này ra được, mình thừa nhận lúc đó trong lòng vẫn còn chờ mong Dịch Khiêm... Sau khi ra tù, mình vất vả lắm mới gặp được Dịch Khiêm, nhưng mình đã có một đáp án chưa bao giờ nghĩ tới, giây phút đó mình thật sự tự hận mình... Bởi vì, theo lời anh ấy nói, mình có kết quả ngày hôm nay là do gieo gió gặt bão.”

Có thể cả thế giới đều nghĩ cô gieo gió gặt bão.

Đường Hân không nói gì, chỉ nhìn Hạ Tử Du cố gắng che giấu vẻ mặt yếu ớt, tâm trạng không còn quá khích nữa.

Hạ Tử Du lại ngược mắt nhìn Đường Hân, nói thành khẩn, “Đường Hân, bất luận đứa bé này có tồn tại hay không, cậu cũng không cần lo lắng, bởi vì từ ngày Đàm Dịch Khiêm nói cho mình biết toàn bộ sự thật, mình đã lựa chọn sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với anh ta nữa... Hôm nay mình cầu xin dì Lưu sắp xếp cho chúng ta gặp nhau chỉ vì nghĩ muốn giữ đứa con ở bên ... Đàm Dịch Khiêm biết sự tồn tại của đứa bé này, anh ta nghĩ mình muốn lợi dụng đứa bé để uy hiếp nên muốn giành quyền nuôi dưỡng nó.”

Đường Hân dường như bị dao động vì những lời giải thích của Hạ Tử Du, giọng nói có vẻ hòa hoãn “Theo những gì cậu nói, thì bây giờ cậu đã từ bỏ Dịch Khiêm?”

“Phải” Hạ Tử Du gật đầu không hề do dự. Kể từ giây phút biết được sự thật, trái tim cô đã hoàn toàn vỡ nát...

“Tôi có thể tin tưởng cậu, cũng có thể dùng hết khả năng giúp đỡ cậu, nhưng...” Đường Hân ngập ngừng “Cậu phải làm những gì tôi bảo, dĩ nhiên, tôi sẽ không bảo cậu làm những chuyện không có tính người.”

“Nếu cậu có thể giúp mình rời khỏi đây, mình có thể đồng ý với cậu bất cứ chuyện gì.” Thời gian cấp bách, cô không thể do dự được nữa.

“Được, hãy nhớ những lời cậu nói”

.....

Đêm đến, Hạ Tử Du cực kỳ thỏa mãn nhìn con gái đang say ngủ trong lòng, đầy mắt đầy tình yêu chói lọi của người mẹ.

Cô nghĩ, cô sắp được sống ở một nơi không ai biết đến cùng với con gái...

Đúng, cô đã đồng ý với Đường Hân. Ngày mai cô sẽ tìm Đàm Dịch Khiêm...

Cô có thể đoán trước được khi gặp Đàm Dịch Khiêm, anh ta sẽ lại nhìn cô bằng con mắt khác.

Chỉ có điều, vì con gái, cô không quan tâm...

Nếu làm theo lời Đường Hân có thể hoàn toàn xóa bỏ nghi ngờ của Đường Hân, có thể đủ cho cô và con gái bình yên sống quãng đời còn lại, cô không để ý gì cả...

Đặt nhẹ con gái lên giường, đắp chăn, cô lấy điện thoại ra gọi cho luật sư của Đàm Dịch Khiêm.

Điện thoại kết nối nhanh chóng, giọng luật sư vang lên “Luật sư Đồng Á, tôi là Đồng Á đây, xin chào.”

“Tôi là Hạ Tử Du, về phiên tòa giành quyền nuôi con giữa tôi và Đàm Dịch Khiêm, tôi muốn hòa giải với anh ta...”

Luật sư lập tức nhạy cảm nói “Nói cách khác, cô muốn từ bỏ quyền nuôi dưỡng con?”

93. Chương 93 : Cô Lạnh Lùng Xuất Hiện Trước Mặt Anh

Cho tới tận bây giờ cô cũng không biết Đàm Dịch Khiêm còn có một căn biệt thự ở thành phố Y.

Không nằm ở khu vực đất giá như lưng chừng núi hay trong các building phồn hoa ở đô thị, căn biệt thự tọa lạc ở vùng ngoại ô mát mẻ yên tĩnh, không hề giống nơi cho người giàu có ở. Tĩnh lặng và xa cách, lại phù hợp với tính tình lạnh lùng của anh.

Người giúp việc bưng cho cô một ly trà, tiện thể lên báo với Đàm Dịch Khiêm rằng cô đã đến.

Cô nhấp một hớp trà hoa hồng hương thơm nồng đậm, đột nhiên ý thức rằng căn biệt thự này dường như không chỉ có một mình Đàm Dịch Khiêm ở.

Trong trí nhớ của cô, anh chỉ uống café chứ không uống trà, cho nên trà này nhất định là chuẩn bị cho người khác, mà cô cũng nhớ là, Đường Hân rất thích trà hoa hồng.

Khẽ đặt ly trà xuống, cô nhìn căn biệt thự.

Lấy màu trắng đen làm chủ đạo, trang trí có vẻ đơn giản, nhưng thực chất lại ẩn chứa tính tình và sở thích của chủ nhân, khiêm tốn bất phàm.

Chỉ thuận miệng hỏi người giúp việc đã làm ở đây mấy năm, bà trả lời đã phục vụ ở đây năm năm rồi.

Rõ ràng, căn biệt thự này đã ở đây năm năm, nhưng cô không hề biết...

Cô đã từng cho rằng, anh ở khách sạn Tứ Quý là vì thời gian anh ở thành phố Y không lâu, giờ nhìn lại mới thấy anh có chỗ ở, chỉ có điều anh không muốn dẫn cô đến đây...

Có lẽ là... ý anh, nơi này chỉ thuộc về anh và người của anh... Cô chẳng qua là một khách qua đường, hoàn toàn không cần tham dự vào cuộc đời anh.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng của anh từ tầng hai xuống như nhắc nhở, cô thu hồi ánh mắt ảm đạm chuyển sang nhìn anh.

Hôm nay anh mặc một đồ đồ len thô màu xám tro, khoác một chiếc áo thoải mái, kết hợp với một chiếc quần nâu nhạt, đi một đôi dép lê vừa vặn... Nhìn qua không giống với hình ảnh kiêu lờ trước mặt cấp dưới mà có vẻ thoải mái dễ gần hơn.

Ánh mắt cô hơi ngẩn ra, trong ấn tượng của mình, cô dường như chưa hề thấy anh ăn mặc trang phục thoải mái như thế.

Lúc còn bên nhau, anh luôn đi giày tây, cô cho rằng anh không có thói quen mặc quần áo thoải mái... Không nghĩ rằng, thì ra anh vẫn mặc, hơn nữa lại khí khái đẹp trai như vậy.

Cho đến lúc này, cô mới biết, thực ra hai năm trước, những gì cô biết về anh thật sự là quá ít... Hoặc là, anh cũng không định để cho cô hiểu hết về anh.

Đàm Dịch Khiêm ngồi đối diện với cô, vẻ mặt nhàn nhã, đôi môi mỏng thốt ra “Nghe nói cô đã từ bỏ quyền nuôi dưỡng con?”

Hạ Tử Du gật đầu “Phải.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn Hạ Tử Du như nước xoáy giữa biển sâu. Hôm nay hình như cô ăn mặc rất cẩn thận, tinh thần tươi tỉnh, hoàn toàn không còn uể oải tiền tụy như trước.

Bỗng dưng, anh hứng thú nói “Không hiểu nguyên nhân tốt lành nào khiến cô thay đổi như vậy?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nhìn ánh mắt đen nhánh của anh “Thực tế, tôi cũng chưa xác định sẽ buông tha, chẳng qua tôi tới đây là muốn thương lượng chuyện này với tổng giám đốc Đàm.”

Anh chú ý cô đã thay đổi cách gọi quen thuộc thành tổng giám đốc Đàm xa cách lạnh lùng.

Đàm Dịch Khiêm nở một nụ cười nhạt “Nói thử xem”

Hạ Tử Du ngồi thẳng người, nói những lời đã chuẩn bị sẵn “Năm mươi triệu! Chỉ cần anh đưa tôi năm mươi triệu, tôi sẽ cho anh quyền nuôi con.”

Không ai phát hiện đáy mắt Đàm Dịch Khiêm lóe lên vẻ bất ngờ, nhưng người không biểu hiện hỉ nộ ái ố gì như anh khiến Hạ Tử Du không hề nhìn thấy chút đầu mối nào. Anh cong khóe miệng rất tự nhiên “Sau vậy? Người phụ nữ trước mắt tôi có còn là Hạ Tử Du hai ngày trước không vì bất cứ thứ gì mà nhường con nữa không?”

Hạ Tử Du vẫn nở nụ cười không màng danh lợi “À, tổng giám đốc Đàm, hôm nay chúng ta nói thẳng ra vậy... Thật sự, mấy chục năm nay, tôi chưa bao giờ nghĩ ngờ khả năng diễn xuất của mình, tôi nghĩ chỉ cần ngụy trang tốt, tôi có thể có tất cả những gì mình muốn, nhưng tôi không ngờ lại gặp phải tổng giám đốc Đàm... Không nói dối, hai năm trước tôi thực sự thích anh, tôi cũng muốn có được tình yêu chân chính. Chỉ có điều, khi anh hăm hại đưa tôi vào tù, tôi đã hiểu rằng tình yêu chân chính cũng chỉ là thứ lừa đảo trên ti vi, còn tôi bị anh chơi đùa, xoay như chong chóng...”

Đối mặt với Hạ Tử Du đột nhiên khác lạ, sắc mặt Đàm Dịch Khiêm vẫn không thay đổi, khe khẽ khước môi háng giọng “E hèm, nói tiếp đi.”

Hạ Tử Du vẫn giữ nguyên nụ cười điềm đạm “Sau khi ra tù, tôi thật lòng tới tìm tới anh, không ngờ anh đã hiểu thấu mọi chuyện... Vốn nghĩ chờ anh và Đường Hân kết hôn, tôi đưa con đến phá hỏng hôn lễ, không ngờ anh lại muốn giành quyền nuôi con với tôi, ha ha... Tôi nghĩ sau này cũng khó mà lợi dụng con uy hiếp anh được nữa, nếu không thể diễn nữa, tôi đành phải ngã bài với anh.”

Những gì Hạ Tử Du đang nói cũng chính là những gì Đàm Dịch Khiêm “định tội” cho cô suốt mấy năm qua. Vậy mà, lúc này Hạ Tử Du lại bình tĩnh thông dong thừa nhận tất cả, ngược lại khiến cho Đàm Dịch Khiêm giáo hoạt thông minh phải nheo mắt.

Thấy Đàm Dịch Khiêm không nói gì, Hạ Tử Du đưa tờ giấy đã ghi sẵn số tài khoản của cô cho Đàm Dịch Khiêm “Năm mươi triệu đối với tổng giám đốc Đàm mà nói cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc, tôi tin là người có thói quen đơn giản hóa mọi chuyện như tổng giám đốc Đàm sẽ không thấy có vấn đề gì, phải không?”

Đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm khẽ híp thành một đường, đôi môi thốt ra những lời lạnh nhạt “Cô cho là con chỉ đáng năm mươi triệu ư?”

Hạ Tử Du cười khẽ “Đương nhiên không phải. Lúc tôi sinh con ra đã nghĩ sẽ lợi dùng kiếm được nhiều hơn, nhưng tôi không đâu lại được tổng giám đốc Đàm. Tôi nghĩ có thể có được năm mươi triệu cũng phải chờ tổng giám đốc Đàm chịu bố thí.”

Đàm Dịch Khiêm nở một nụ cười “Được, trước khi trời tối, đưa con đến đây. Tôi sẽ chuyển năm mươi triệu vào tài khoản như cô muốn.”

Hạ Tử Du thỏa mãn đứng lên “Vậy thì cảm ơn tổng giám đốc Đàm, cũng không uổng phí chúng ta đã từng có thời ở bên nhau.”

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói gì.

Hạ Tử Du lập tức quay người ra khỏi biệt thự.

94. Chương 94 : Thấy Anh Và Đường Hân Thân Mật

Ra khỏi biệt thự, ngồi lên xe Đường Hân đã sai người chuẩn bị sẵn, Hạ Tử Du cố gắng giữ thẳng lưng lúc này đã không còn sức lực ngã xuống ghế đệm.

Nước mắt bất lực mắt từ từ chảy xuống mặt từ khóe mắt...

Cô nghĩ rằng mình sẽ không khóc, nhưng lúc này, cô không sao không chế nổi...

Cô không thể phủ nhận lúc gặp anh, mặc dù luôn cố gắng cất giấu đáy lòng mình, nhưng sự đau đớn trong tim vẫn dễ dàng trở dậy...

Phải, cô rất vô dụng, không thể nào rũ bỏ tất cả, thờ ơ với anh. Chỉ có điều, cô vẫn làm được một điều đó là không rơi lệ trước mặt anh.

Anh sẽ tin lời cô nói sao? Ha ha... Anh nhất định rất đắc ý vì đã nhìn thấu cô.

Từ đây về sau, trong lòng anh cô sẽ là một người đàn bà dễ tiện phải không?

Nghĩ đến đó, cô cắn môi thật chặt để khỏi bật ra tiếng khóc.

Bỗng dưng, điện thoại của Hạ Tử Du đổ chuông.

Liếc dãy số trên điện thoại, Hạ Tử Du hốt hoảng lau nước trên mặt và khóe mắt, hít một hơi thật sâu rồi mới ấn nút trả lời “Đường Hân!”

Đường Hân nghe được tiếng ghen ngào trong cổ họng của Hạ Tử Du, cô không cố ý vạch trần, khẽ hỏi “Tiểu Du, cậu ổn chứ?”

Hạ Tử Du cố sức tỏ ra vui vẻ “Mình rất ổn...”

Đường Hân ra giọng tự trách “Thực ra, hôm qua mình chỉ nhất thời xúc động nên mới nói với cậu như vậy... Hôm nay nghĩ lại, mình cảm thấy mình thật ích kỷ, vì giúp cậu mà ép cậu làm việc không muốn.”

Hạ Tử Du nhún vai thờ ơ, an ủi “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, mình không sao...” Làm như vậy chẳng qua cũng chỉ khiến cô thêm một tội ‘lòng tham vô đáy’ trong lòng Dịch Khiêm, nhưng có thể đổi được sự an tâm của Đường Hân, cô cũng muốn đền bù một chút thiệt thòi đã nợ Đường Hân.

Đường Hân vẫn làm ra vẻ áy náy như cũ “Xin lỗi, Tiểu Du, hôm qua mình còn nghi ngờ cậu như vậy... Cậu yên tâm, mình đã sắp xếp xong xuôi ở sân bay, hôm nay cậu có thể rời khỏi thành phố Y bất kỳ lúc nào.”

“Thật không?” Đôi mắt Hạ Tử Du hưng phấn mở to, đây là tin tức tốt nhất cô nghe thấy kể từ lúc ra tù đến giờ.

Đường Hân cố ý tốt bụng nhắc nhở “Chỉ có điều, mình không thể đảm bảo khi nào Dịch Khiêm sẽ phát hiện ra, cho nên, hi vọng cậu sẽ lên máy bay nhanh chóng.”

Hạ Tử Du gật đầu “Được, mình sẽ đến trại trẻ mồ côi đón con ngay bây giờ.”

.....

Lúc Hạ Tử Du đến trại trẻ mồ côi, con gái đang ngủ.

Trông con bé ngủ thật đáng yêu, thậm chí còn có thói quen mút mút ngón tay, Hạ Tử Du không kìm được ôm con vào lòng...

Lúc dì Lô đi tới thấy Hạ Tử Du đang ôm con với khóe mắt đỏ mọng, thấy kỳ lạ hỏi “Này, cô Hạ, cô ổn chứ?”

Không dám để người lớn lo lắng, Hạ Tử Du miễn cưỡng nở nụ cười “Con không sao, hôm nay muốn đón con ra khỏi trại trẻ mồ côi nên hơi xúc động”

Dì Lô cười “Đứa ngốc này, con rồi cuộc cũng tìm được hạnh phúc của mình, dì chẳng mừng thay cho con thì thôi... Cha đứa bé sẽ tới đón hai mẹ con hả?” Ngày Đàm Dịch Khiêm tới, dì Lô còn nghi ngờ sao anh không đón Hạ Tử Du và đứa bé đi, may là sau đó Hạ Tử Du đã giải thích là cô muốn ở lại trại trẻ mồ côi với những người đã chăm sóc hai mẹ con cô thêm một thời gian nữa.

Hạ Tử Du gật đầu bất đắc dĩ “Vâng, anh ấy ở bên ngoài”

“Vậy thì tốt...” Dì Lô vô cùng vui mừng.

.....

Nửa giờ sau, đang ngồi trong vườn biệt thự, Đàm Dịch Khiêm nhận được điện thoại của chị Dư.

Đàm Dịch Khiêm mở miệng lãnh đạm “Nói đi.”

Chị Dư báo cáo “Tổng giám đốc, hộ vệ 24h của đứa bé vừa gọi điện cho tôi từ một phút trước. Anh ta nói thấy Hạ Tử Du vội vàng ôm con rời khỏi trại trẻ mồ côi, cô ấy ngồi xe riêng đang chạy về phía biệt thự của ngài ở ngoại ô...”

“Tôi biết rồi”

Sau khi ngắt máy, Đàm Dịch Khiêm không nhịn được nhếch miệng tự giễu.

Không ngờ lần đầu tiên sau hai năm cô tìm gặp anh, nhìn gương mặt đắm lệ của cô, anh lại có phút không đành lòng...

Cũng không ai biết lúc cô ngắt xỉu trên đường, anh lại có phút cảm giác tội chất đầy cõi lòng...

Càng không ai hiểu rằng, mới vừa rồi anh còn có nghĩ rằng cô đang diễn trò trước mặt mình...

Chính anh cũng không ngờ rằng sau hai năm, cho đến hôm nay anh lại có nhiều “một phút” đến vậy, anh trốn ở đây suốt ba ngày cũng chỉ vì từ lúc ra tù cô đã hoàn toàn làm nhiễu loạn cuộc sống của anh.

Mà lúc này, hành động của cô cũng đang chứng tỏ cô là một kẻ tham lam vô sỉ, những cái “một phút” kia xem ra thật buồn cười.

Vì tiền, cô lại có thể không chờ được mà vứt bỏ con như thế...

“Dịch Khiêm...”

Giọng ngọt ngào cắt đứt suy nghĩ của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhìn Đường Hân đang đi về phía mình, hàng mày nhíu chặt lúc này mới giãn ra đôi chút.

Giọng Đàm Dịch Khiêm chậm chậm “Sao vậy?”

Đường Hân khổ sở chu miệng lên “Anh không chịu nghe điện thoại của em...”

“Anh đang có việc suy nghĩ.”

Đường Hân không vui chép miệng “Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện một tuần nữa chúng ta kết hôn sao?”

.....

Cùng lúc đó.

Hạ Tử Du phát hiện tài xế chở cô ra sân bay hình như đi không đúng hướng.

Ôm con trong lòng, Hạ Tử Du không nhận được hỏi thăm “Tài xế, có phải anh đi nhầm đường không?”

Tài xế không trả lời, chỉ chuyên tâm lái xe.

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn cảnh vật bên ngoài, càng nhìn càng cảm thấy đây là hướng về biệt thự của Đàm Dịch Khiêm ở ngoại ô, Hạ Tử Du kìm nén sự nóng vội nói với tài xế “Tài xế, anh thật sự đi nhầm đường rồi, đây không phải hướng ra sân bay...”

Tài xế vẫn thờ ơ.

Bất luận Hạ Tử Du có nói thế nào, tài xế vẫn không trả lời, bởi vì đây là tài xế do Đường Hân sắp xếp, cho nên cô lấy điện thoại ra muốn gọi điện hỏi Đường Hân. Nhưng, đúng lúc cô chuẩn bị gọi thì tài xế đạp phanh gấp.

Một giây này, tài xế không ngần ngại Hạ Tử Du đang ôm con trong ngực, liền cạy mạnh kéo Hạ Tử Du xuống xe.

“Á” Hạ Tử Du bị kéo đau, may là con gái vẫn ngủ say trong lòng.

Tài xế lái xe đi mất.

Hạ Tử Du giương mắt phát hiện đây chính là ngôi biệt thự của Đàm Dịch Khiêm cô mới ở cách đây hai giờ, mà qua cửa sắt cô nhìn thấy...

Dưới chiếc ô che nắng trong vườn hoa, Đường Hân ôm cổ Đàm Dịch Khiêm, đang dạo chân ngồi trên đùi anh, hai người thân mật răng môi quấn quýt.

95. Chương 95 : Nhận Được Trợ Giúp Ngoài Mong Đợi

Nhìn thấy cảnh ấy, Hạ Tử Du giật mình, sự tê dại chưa xốt truyền đến từ sâu trong tim.

Đường Hân cuối cùng cũng rời khỏi đùi Đàm Dịch Khiêm, bỗng dưng như vô tình phát hiện ra sự có mặt của Hạ Tử Du “A, Dịch Khiêm, hình như ngoài cửa có một người phụ nữ”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía Đường Hân chỉ, trong tầm mắt anh, Hạ Tử Du đang ôm con chạy đi.

Đàm Dịch Khiêm lập tức ra lệnh cho hộ vệ sau lưng “Đưa Hạ Tử Du tới đây.”

“Vâng”

Giây phút này, Đường Hân rất kinh ngạc “Hạ Tử Du?” Khiếp sợ như thể lần đầu tiên nghe nhắc đến cái tên này.

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm không hề thay đổi, thật ra thì đã nhìn thấy phản ứng giật mình ngạc nhiên của Đường Hân.

Đường Hân tỏ ra căng thẳng, nắm chặt cánh tay Dịch Khiêm, vội vàng hỏi “Dịch Khiêm, người phụ nữ đứng ngoài đó là Hạ Tử Du? Anh biết đó là Hạ Tử Du sao?”

Biểu hiện của Đường Hân cực kỳ mờ lung, ngây ngốc, phù hợp với biểu hiện đơn thuần của cô.

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Đường Hân mà đặt ánh mắt trên người Hạ Tử Du đang bị hai người hộ vệ trước kìm sau kẹp áp chế tới.

Hạ Tử Du không phản kháng, chỉ ôm chặt con gái trong ngực.

Bỗng dưng, cô đứng trước mặt Đàm Dịch Khiêm và Đường Hân.

Khoảnh khắc Đường Hân nhìn thấy Hạ Tử Du, cô nhìn Hạ Tử Du chằm chằm không hề chớp mắt, như thể nhìn một kẻ chưa bao giờ nghĩ có thể gặp.

Hạ Tử Du không ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm lấy một cái mà nhìn thẳng vào Đường Hân, chờ mong một lời giải thích của cô ta về việc tại sao tài xế lại chở cô tới đây, nhưng ánh mắt xa lạ của Đường Hân lại khiến cô hoang mang.

Bỗng chốc, Đường Hân trợn tròn mắt, khó tin được thốt lên “Tiểu Du?”

Hạ Tử Du sững sờ tại chỗ, không hiểu nổi vẻ mặt khiếp sợ của Đường Hân lúc này là thế nào?

“Cậu thực sự là Tiểu Du?” Đường Hân vui sướng nhảy đến bên cạnh Hạ Tử Du, hưng phấn ôm lấy cô “Trời ạ, mình không thể tin được lại còn có thể gặp lại cậu... Cậu thật khác xa khi còn bé, bây giờ cậu rất xinh đẹp” (Thế này mới gọi là khả năng diễn xuất chứ, Hạ Tử Du cứ gọi là tôn làm đại sư phụ)

Hạ Tử Du không làm sao hiểu được phản ứng của Đường Hân lúc này, nhăn mày lại “Đường Hân...”

Đường Hân kích động ôm chặt Hạ Tử Du “Phải, mình là Đường Hân, là người bạn thân nhất của cậu khi còn bé...”

Trong lúc Hạ Tử Du còn chưa hiểu rõ tình huống thế nào, chị Dư hiện ra trước mắt cắt đứt hình ảnh áp áp giữa hai người bạn tốt nhiều năm chưa gặp.

Chị Dư khom người nói với Đàm Dịch Khiêm “Tổng giám đốc, năm mươi triệu đã chuyển vào tài khoản của Hạ Tử Du.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu rồi nói thản nhiên “Chị đưa Đường Hân đi đi.”

Đường Hân đang kích động ôm Hạ Tử Du, đột nhiên nghe chị Dư nói chuyện với Đàm Dịch Khiêm, nghi ngờ quay lại hỏi “Năm mươi triệu gì cơ?”

Giây phút này, Hạ Tử Du chợt ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, sắc mặt đột nhiên tái nhợt...

Đúng vậy, mấy phút thôi mà trong đầu cô toàn hình ảnh Đàm Dịch Khiêm và Đường Hân thân mật, gần như quên mất mình ôm con đến đây làm gì.

“Chị Dư, đưa Đường Hân đi.” Đàm Dịch Khiêm ra lệnh lần nữa.

Chị Dư vẫn đang chăm chú nhìn Hạ Tử Du sau hai năm, nghe Đàm Dịch Khiêm ra lệnh, chị Dư phản ứng kịp, kính cẩn nói với Đường Hân “Đường tiểu thư, chúng ta đi trước thôi”

“À, được rồi!” Đường Hân vẫn rậm rập nghe lời Đàm Dịch Khiêm, lúc này không thể làm gì khác là biết điều theo chị Dư ra khỏi vườn hoa.

Đợi đến khi trong vườn chỉ còn lại hai người, Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm liếc nhìn Hạ Tử Du, giễu cợt “Thời gian suy nghĩ vừa khớp, một phút sau cô có thể đi kiểm tra tài khoản. Bây giờ... hãy đưa con bé cho hộ vệ bên cạnh.”

Phút chốc, Hạ Tử Du đã hiểu được phản ứng vừa rồi của Đường Hân...

Vừa rồi cô ta rõ ràng giả bộ họ mới gặp nhau trước mặt Đàm Dịch Khiêm, còn tài xế của cô ta lúc trước không hề để ý đến lời nói của cô cương quyết đưa cô đến đây...

Không cần nhiều lời cũng hiểu, tất cả đều do Đường Hân bố trí.

À...

Cô tự giễu cợt mình trong lòng, sâu trong nội tâm tự hỏi liệu có ai đáng tin trên đời này không?

Cô không phải là loại phụ nữ đơn thuần đến ngu xuẩn, lúc lựa chọn tìm Đường Hân giúp đỡ, cô cũng từng nghĩ có lẽ đây không phải là cách hay, nhưng cô vẫn quyết định làm vậy... Một trong những nguyên nhân chính là cô nghĩ người duy nhất có thể giúp cô chỉ có Đường Hân, thứ hai là cô vẫn hi vọng Đường Hân là một người bạn tốt. Cô vẫn tin là xung quanh mình không phải chỉ toàn u ám tà ác.

Vậy mà, sự thật đã chứng minh, cô lại tin lầm thế giới này. Không có tình yêu chân chính, không có bạn thân... Cô hoàn toàn không có gì cả.

Hạ Tử Du không do dự nói ra “Thật sự là tôi ôm con đến đây để đổi lấy năm mươi triệu... Nhưng, lúc ở đây về tôi nghĩ, đường đường là con gái của tổng giám đốc tập đoàn Đàm thị sao giá lại rẻ mạt chỉ có năm mươi triệu. Tôi nghĩ nếu tôi yêu cầu 50% cổ phần tập đoàn Đàm thị có khi cũng được, đúng không... Tóm lại, bây giờ năm mươi triệu không đuổi được tôi, nếu tổng giám đốc Đàm không thỏa mãn được điều kiện vừa rồi của tôi, vậy chúng ta gặp nhau trên tòa!”

Cô đề xuất với anh một điều kiện gần như không thể thực hiện, không sai, đây chính là mục đích của cô... Trước mắt, việc quan trọng nhất là khiến Đàm Dịch Khiêm không có cơ gì để đưa đoạt con cô đi. Về sau tranh chấp trên tòa thế nào, cô vẫn còn chút thời gian để nghĩ cách.

Đàm Dịch Khiêm ung dung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tử Du “Trong mắt tôi, cô đã lựa chọn xong, bây giờ không còn đường lui.”

“Tôi tin là tổng giám đốc Đàm sẽ không dùng bạo lực để ép tôi để con lại đây.” Thực ra, còn rất nhiều chuyện cô chưa hiểu về Đàm Dịch Khiêm, khi nói những lời này chỉ là đánh cuộc.

Ánh mắt tinh mịch khó đoán của Đàm Dịch Khiêm nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du.

Thực ra Hạ Tử Du đã căng thẳng đến mức đếm từng giây trôi qua.

Đột nhiên, chị Dư xuất hiện lần nữa trước mặt Đàm Dịch Khiêm, thần sắc hơi tối tăm, cúi đầu nói “Tổng giám đốc, vừa rồi nhận được điện thoại của luật sư Đồng, anh ta nói luật sư L nổi tiếng của thành phố Y đã nhận bào chữa quyền nuôi con cho Hạ tiểu thư trước tòa, cho nên trong vòng 72h trước phiên tòa, luật sư L có quyền gặp người trong cuộc là Hạ tiểu thư bất kỳ lúc nào.” Có nghĩa là Hạ Tử Du và con đã có một luật sư danh tiếng bảo vệ, lúc này, Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không thể làm gì Hạ Tử Du và con gái.

Hạ Tử Du cảm thấy thật hơn cả mong đợi.

96. Chương 96 : Đã Đến Lúc Nên Nhắc Nhở Đường Tiểu Thư Chút Sự Thật

Qua cửa sổ sát đất trong phòng ngủ tầng hai, thấy Hạ Tử Du bình yên vô sự ôm con rời đi, Đường Hân không nhịn được siết chặt nắm tay...

Ngay sau đó cô đi tới phòng khách tầng một, đúng lúc gặp Đàm Dịch Khiêm đi vào từ ngoài cửa.

Đường Hân gắng sức kìm nén tức giận, giả bộ ngây ngô đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, mỉm cười “Dịch Khiêm, Tiểu Du đâu?”

“Cô ấy đi rồi.” Đàm Dịch Khiêm trả lời hết sức nhẹ nhàng lãnh đạm.

“Đi rồi?” Đường Hân lập tức làm bộ mất mát “Tại sao để cho cậu ấy đi? Em vẫn muốn hàn huyên với cậu ấy ...”

Đàm Dịch Khiêm bước lên tầng hai, không trả lời câu hỏi của Đường Hân.

Đường Hân khoác tay Đàm Dịch Khiêm rất tự nhiên, hỏi như dò xét “À, Dịch Khiêm, em vừa nghe chị Dư nói Tiểu Dư đổi con để lấy năm mươi triệu của anh... Cái này... Đây là chuyện gì vậy? Tại sao Tiểu Du lại ôm một đứa bé đến đổi năm mươi triệu với anh?”

Bước chân Đàm Dịch Khiêm dừng lại.

Anh quay đầu nhìn Đường Hân “Đứa bé là con của anh và cô ấy.”

“Anh và cô ấy...” Đường Hân như thể vừa hiểu ra đột nhiên giật mình sững sờ.

Đàm Dịch Khiêm khế vượt bả vai Đường Hân như an ủi, “Lúc cô ấy vào tù đã mang thai... Mặc dù đây là kết quả bất đắc dĩ, nhưng sự thật là sự thật, cả anh và em đều phải chấp nhận.”

Đường Hân sững sờ, mãi không phản ứng kịp.

Đàm Dịch Khiêm buông Đường Hân ra, như muốn cho cô không gian suy nghĩ một mình, còn anh tiếp tục bước đi.

Bữa tối.

Người giúp việc gấp gấp đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm đang ngồi trong phòng chuẩn bị ăn cơm “Tiên sinh, Đường tiểu thư không chịu xuống ăn cơm... Tôi nghe thấy cô ấy khóc rất to trong phòng.” Mặc dù Đường Hân đã đổi tên thành “Hạ Hân”, nhưng vì không muốn những người xung quanh gọi cô là Hạ tiểu thư khiến mọi người nhớ tới Hạ tiểu thư trước đây, cho nên trừ khi đối ngoại, mọi người vẫn gọi cô bằng tên cũ là Đường Hân, Đường tiểu thư.

Đàm Dịch Khiêm khẽ lên tiếng “Tôi biết rồi.”

Người giúp việc biết ý rời đi.

Đàm Dịch Khiêm vẫn dựa vào ghế trầm tĩnh suy tư mấy giây, có lẽ cảm thấy quá mệt mỏi, anh nhắm mắt lại, đưa tay day mi tâm.

Lúc này, chị Dư đi tới phòng ăn “Tổng giám đốc”

Chị Dư nhìn Đàm Dịch Khiêm lộ ra một chút mệt mỏi hiếm thấy, không khỏi quan tâm hỏi “Tôi thấy sắc mặt ngài không tốt lắm, có phải có chuyện gì phiền não không? Vì Đường tiểu thư?”

Chị Dư đã từng là trợ thủ cho cha Đàm Dịch Khiêm, sau khi Đàm Dịch Khiêm tiếp nhận Đàm Thị, chị Dư liền đi theo anh. Nhiều năm nay, chị Dư vẫn luôn trung thành với nhà họ Đàm. Chị luôn bội phụ người trẻ tuổi, cơ trí, có thành tựu như Đàm Dịch Khiêm, nên giữa Đàm Dịch Khiêm và chị Dư luôn có sự ăn ý.

Đàm Dịch Khiêm không trả lời.

Chị Dư khẽ mỉm cười “Tôi vừa ở tầng hai xuống, thấy Đường tiểu thư khóc rất thương tâm trong phòng. Tôi tin là Đường tiểu thư đang muốn ngài đến dỗ dành cô ấy.”

Đàm Dịch Khiêm quay lưng về phía thành ghế, ánh mắt nhìn chị Dư “Chị thử nói ý kiến của mình xem.”

Chị Dư do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói suy nghĩ trong lòng mình với Đàm Dịch Khiêm “Tổng giám đốc, cá nhân tôi cảm thấy, thời gian ngài cho tiểu thư Đường Hân đã đủ rồi... Đã đến lúc nên nhắc nhở Đường tiểu thư chút sự thật. Tôi biết Đường tiểu thư không chỉ là người vợ đã ước định từ nhỏ, còn là người có ơn cứu mạng, những năm ngài tìm kiếm cô ấy đã thê trong lòng sẽ hết sức thương yêu, chiều chuộng cô ấy. Hơn nữa, sau khi biết cô ấy đã trải qua những chuyện không đáng, ngài không hề ghét bỏ, ngược lại vô cùng bao dung cô ấy... Nhưng mà, ngài cũng phải thừa nhận, Đường tiểu thư đã không còn là Đường tiểu thư mà ngài biết từ nhỏ, ngài không thể dung túng cô ấy mãi được.”

Đôi mắt kín kẽ của Đàm Dịch Khiêm trở nên thâm trầm, như thể đang suy nghĩ những lời chị Dư nói.

Chị Dư nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Đàm Dịch Khiêm, không nỡ nói tiếp “Tổng giám đốc, còn vài lời không biết tôi có nên nói nữa hay không...”

“Không có gì chị không thể nói cả” Trong lòng Đàm Dịch Khiêm, chị Dư vẫn luôn là bề trên.

Chị Dư nói tiếp “Thật ra thì, ngài có nghĩ từng nghĩ rằng vì thương tiếc Đường tiểu thư đã chịu nhiều khổ sở trong quá khứ, ngài tha thứ cho Đường tiểu thư rồi cho ấy cơ hội hết lần này đến lần khác. Nhưng, với Hạ tiểu thư chỉ phạm một sai lầm duy nhất khi còn bé, ngài chưa bao giờ cho cô ấy cơ hội giải thích... Ai cũng có thể phạm sai lầm, huống hồ là một cô bé còn chưa lớn hẳn khi phải đưa ra lựa chọn, mặc dù đúng là có hơi ích kỷ, nhưng ngài ‘xử phạt’ Hạ tiểu thư như thế là quá đủ rồi...”

Lúc chị Dư nói đến đây, trong đầu Đàm Dịch Khiêm nhớ lại ngày Hạ Tử Du ra tù tình cờ gặp anh...

Dịch Khiêm, Dịch Khiêm...

Cô ngồi trong taxi rất gọi anh rất mừng rỡ, phát hiện ra sự thờ ơ của anh, ánh mắt cô trở nên lưỡng lự, bất lực, cuối cùng, ngập đầy nước mắt...

Anh chưa từng cảm thấy tiếng cô gọi anh khác những người khác thế nào, cho đến ngày hôm đó, anh mới biết, thì ra mình cũng có giây phút quyến luyến...

Gạt bỏ những suy nghĩ trong đáy lòng, Đàm Dịch Khiêm đứng lên.

Chị Dư biết Đàm Dịch Khiêm muốn đi gặp Đường Hân, không nhịn được nói với theo, “Tổng giám đốc, nếu đã dao động, sao không thử cảm nhận bằng trái tim mình...”

.....

Những lời nói của chị Dư luôn lớn vồn trong đầu Đàm Dịch Khiêm.

Bỗng dưng, anh đi tới trước cửa phòng ngủ của Đường Hân.

Cho dù cách cửa phòng, Đàm Dịch Khiêm cũng có thể nghe được tiếng nức nở của Đường Hân từ bên trong.

Đàm Dịch Khiêm giơ tay lên gõ cửa.

Đường Hân nói lời ngây thơ “Bên trong không có ai.”

Câu trả lời của cô làm Đàm Dịch Khiêm vừa bực mình vừa buồn cười, anh nói chậm rãi “Tiểu Hân, là anh.”

Đường Hân vẫn khóc nức nở “Tôi không muốn gặp anh...” (Cao thủ)

Đàm Dịch Khiêm nói lãnh đạm “Nếu em không mở cửa, anh đi luôn đấy.”

Nói xong, anh gần như sắp quay đi thì Đường Hân vội vàng mở cửa phòng ra.

97. Chương 97 : Thì Ra Anh Biết Mọi Thứ...

Rất cuộc anh không thể không thừa nhận, thật ra, ngày cô khóc hỏi anh rất cuộc từng có lúc nào quan tâm đến cô không, anh đã nói dối...

Khuôn mặt Đường Hân đầy nước mắt, uất ức nói “Làm sao anh nói đi là đi ngay chứ...”

Đàm Dịch Khiêm nói lãnh đạm “Anh tưởng em không muốn gặp anh”

Đường Hân vội vàng kéo tay Dịch Khiêm đi vào phòng, ngữ điệu khó nén chua xót “Anh biết là em đang dối mà...”

Đàm Dịch Khiêm ngồi trên chiếc ghế salon duy nhất trong phòng Đường Hân, bình tĩnh hỏi “Chuyện gì làm em tức giận như vậy?”

Đường Hân xồm tựa vào giữa hai chân Đàm Dịch Khiêm (không hiểu cái dáng ngồi kiểu gì), mắt lại bắt đầu rơi lệ “Dịch Khiêm, anh bảo em thử chấp nhận chuyện anh và Tiểu Du có con với nhau, nhưng em không sao chấp nhận nổi... Chỉ vừa nghĩ đến đứa bé kia, em đã nghĩ ngay đến cảnh anh và tiểu Du thân mật... Em đang nghĩ, nếu sau này mang đứa bé kia về, sau này chúng ta sinh con thì sẽ phải chung đụng với nó thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm nói chậm rãi “Cho nên, ý của em là...”

Đường Hân quyến luyến đưa tay ôm đùi Đàm Dịch Khiêm, giọng nói nức nở “Đứa bé ra đời là ngoài ý muốn, mà Tiểu Du lại ngang nhiên lợi dụng đứa bé này đòi anh năm mươi triệu, nếu cô ấy không thềm để ý đến nó, tại sao anh phải để ý như vậy? Chẳng lẽ vì nó là con anh và cô ấy?”

Đàm Dịch Khiêm khẽ chau mày “Em muốn anh bỏ rơi đứa bé này?”

Đường Hân chậm rãi cúp mắt, chua xót nói “Em biết mình yêu cầu như thế là ích kỷ, nhưng em chỉ muốn suy nghĩ cho tương lai của chúng ta...”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng nâng cằm Đường Hân lên, dường như có vài giây nhìn cô thương tiếc, sau đó nói trầm nhẹ “Nhưng Hạ Tử Du nói với anh, cô ấy không muốn lấy năm mươi triệu của anh...”

Đôi mắt ngấn lệ của Đường Hân trợn lên.

Đàm Dịch Khiêm nhìn rõ mọi phản ứng của Đường Hân rồi chậm rãi nói tiếp “Cô ấy nói...”

Đường Hân sợ hãi nhìn Đàm Dịch Khiêm, cố gắng hết sức duy trì tỉnh táo. Trong lòng không ngừng tự nhủ, sẽ không đâu, cô hiểu Hạ Tử Du, một người thiện lương đến ngu xuẩn như vậy tuyệt đối sẽ không vạch trần lời nói dối của cô trước mặt Đàm Dịch Khiêm, huống hồ trong thâm tâm Hạ Tử Du vẫn còn áy náy với cô...

Đường Hân bình ổn hô hấp chờ đợi Đàm Dịch Khiêm nói tiếp.

“Cô ấy nói tìm em giúp đỡ rời khỏi thành phố Y, em ra điều kiện là cô ấy phải tỏ vẻ hèn hạ trước mặt anh, khi cô ấy hoàn thành điều kiện thì em lại ra lệnh cho thuộc hạ dẫn cô ấy đến biệt thự...”

Mọi việc bị vạch trần ngoài dự liệu của cô, Đường Hân ra sức xua tay “Không phải như thế, Dịch Khiêm, không như vậy... Tại sao Tiểu Du có thể nói thế. Cô ấy nhất định đang trả thù anh đã từng giúp em đối phó với cô ấy, cho nên mới nói xấu em trước mặt anh..., mục đích của cô ta là phá hoại tình cảm của hai chúng ta...”

Lúc Đường Hân nói xong, cô mới ý thức được trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm có ý đồ...

Lúc Đàm Dịch Khiêm nhắc tới người tài xế kia cũng không gọi là tài xế, mà gọi là “thuộc hạ”... Phải biết rằng, chuyện cô có “thuộc hạ”, trên thế giới này không mấy người biết, Hạ Tử Du càng không biết, cho nên Hạ Tử Du không thể nào nói hai chữ này trước mặt Đàm Dịch Khiêm, khả năng duy nhất là...

Đường Hân đột nhiên kinh hoàng ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm “Dịch Khiêm, anh...”

Đàm Dịch Khiêm nâng chiếc cằm nhỏ của Đường Hân lên, khẽ nói “Tiểu Hân, hai năm trước lúc cứu em ở Illinois (một bang của Mỹ) tối tăm kia... Anh nhớ là em đang làm công việc rửa chén trong nhà hàng. Anh vẫn nhớ em nhìn vào mắt anh, có chút nghi ngờ, lại có phần uất ức, thậm chí nước mắt chực rơi xuống...”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh kể chuyện quá khứ khiến sống lưng Đường Hân càng thêm lạnh, cô cảm giác những lời tiếp theo của Đàm Dịch Khiêm sẽ đẩy cô vào ngõ cụt.

“Anh ôm em ngồi vào xe, em mệt mỏi dựa vào vai anh ngủ thiếp đi... Sau đó, anh dẫn em về thành phố Y, qua Đàm Tâm biết được trên lưng em có rất nhiều vết thương. Anh đã vô cùng đau khổ, tự trách mình sao không tìm ra em sớm hơn.”

Mặc dù không biết Đàm Dịch Khiêm sẽ định nói gì tiếp, nhưng Đường Hân lại có cảm giác nguy hiểm, sợ hãi trước nay chưa từng có.

“Hai năm qua, điều đầu tiên em nói dối anh là những vết thương sau lưng em do bị bọn buôn người đánh đập. Nhưng sự thật là em đi theo một tên xã hội đen tính tình tàn bạo. Điều thứ hai em dối anh là em muốn sang New York để học thêm nhưng thực tế là lợi dụng thời gian này đến một bệnh viện tốt nhất ở đó sửa sang lại thân thể không còn thuần khiết của mình. Điều thứ ba em nói dối anh là mong muốn có một tình yêu thuần khiết nên muốn lần đầu tiên của chúng ta chờ đến đêm tân hôn, thật ra là em không xác định được thân thể bao giờ mới hồi phục, em sợ để lộ sơ hở trước mặt anh. Một lời nói dối nữa là...”

“Dịch Khiêm, đừng nói nữa.” Đường Hân đột nhiên cắt lời Đàm Dịch Khiêm.

Đôi mắt đen láy của Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nhìn Đường Hân, không còn sự bao dung, sủng ái như trước đây nữa.

Thân thể Đường Hân tê liệt “Thì ra, anh biết tất cả...”

Đàm Dịch Khiêm đứng lên, quay lưng về phía Đường Hân, nói chậm rãi “Anh hi vọng đây là lần cuối cùng em nói dối anh” Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm mở cửa đi ra.

“Dịch Khiêm...”

Đường Hân đứng dậy muốn chạy theo Đàm Dịch Khiêm thì đúng lúc chị Dư xuất hiện chắn trước mặt cô “Đường tiểu thư, đừng đuổi theo nữa...”

Đường Hân bất lực tựa vào bức tường lạnh giá, khổ sở thốt lên “Tại sao lại như vậy...”

Chị Dư thở dài “Đường tiểu thư, thực ra những thủ đoạn cô trên đùa Hạ tiểu thư tổng giám đốc đều biết rõ, nhưng tổng giám đốc vẫn lựa chọn tin tưởng cô, cũng chưa bao giờ để tôi điều tra cô... Vừa rồi tôi chỉ bấm báo tung tích của Hạ tiểu thư, tổng giám đốc đã nhìn thấu sơ hở, vẫn không muốn tin tưởng tất cả đều có

liên quan đến cô, tổng giám đốc thậm chí còn buộc mình kết luận đó là bản tính của Hạ tiểu thư. Vậy mà, cô lại để Hạ Tử Du xuất hiện vào lúc mình và tổng giám đốc thân mật đã làm bại lộ tất cả...”

Những lời của chị Dư làm Đường Hân không còn sức lực trượt xuống theo bức tường.

Cuối cùng chị Dư còn nói thêm “Một điều khác tôi muốn nói cho cô biết, thật ra thì, vừa rồi Hạ Tử Du không hề nói gì với tổng giám đốc!”

98. Chương 98 : Anh Nói Dối

Ban đêm, tại khách sạn Tứ Quý.Đàm Dịch Khiêm chán chường một người một bóng đèn hiu hắt cô quạnh đứng trước cửa sổ.Mỗi lần đứng đây, trong lòng anh đều lộn xộn phức tạp, anh hi vọng không gian rộng lớn này sẽ khiến cho nội tâm mình được yên tĩnh.Những lời của chị Dư lại luẩn quẩn trong đầu anh...Ngài thứ cho Đường tiểu thư hết lần này đến lần khác tha nhưng chỉ vì một lỗi lầm Hạ tiểu thư phạm phải khi còn bé lại không cho cô ấy một cơ hội giải thích...Đối với Hạ Tử Du, anh thật sự quá mức tàn nhẫn như chị Dư nói sao?Anh là một thương nhân, anh phải có bản tính giảo hoạt gian trá của một thương nhân, anh không dễ dàng tin ai, hơn nữa luôn phải đề phòng những cạm bẫy luôn rình rập quanh mình, chính vì thận trọng như thế, anh mới có thể đưa Đàm thị phát triển như ngày hôm nay...Anh thừa nhận mình không phải là người tốt, lúc định tội cho Hạ Tử Du, anh cũng quyết định sẽ đưa cô vào đường cùng.Sau khi kế hoạch anh vạch ra tiến triển thuận lợi, lòng dạ anh cố tình che giấu cô cũng không thể nhận ra được...Rốt cuộc, anh tấn công theo kế hoạch hết lần này tới lần khác, trái tim cô đã dần nghiêng về anh.Anh không thể phủ nhận thân thể cô có một ma lực hấp dẫn mình, làm anh trầm đắm, nhưng quyết tâm trả thù cô chưa bao giờ dao động, hơn nữa sau khi thấy sự đau khổ của Đường Hân ở Mỹ, anh dường như không thể tự chủ, cho đến ngày anh biết cô mang thai.Anh vẫn nhớ đêm đó cô cố ý ăn mặc thật đẹp, trên khuôn mặt mỹ lệ cất giấu vẻ vui sướng và ngượng ngùng.Anh bóp cổ cô, gần như muốn đưa cô vào chỗ chết... Nhưng, một phút cuối cùng, cũng không biết anh đã tỉnh táo lại hay vì thấy cô sắp không thở nổi, mặt mũi tái nhợt mới buông ra.Lúc chở cô đến bệnh viện, anh không nói gì, khuôn mặt cắt không còn giọt máu của cô cũng không còn sự vui sướng ngượng ngùng lúc trước, chỉ tràn ngập sự đau thương và cô đơn.Đến trước cửa bệnh viện, biết được mục đích của anh, nước mắt đọng đầy khóe mắt, cô kiên định đi vào bệnh viện...Anh luôn cẩn trọng nghiêm túc, nhưng đêm đó lại không theo cô vào bệnh viện, trong đáy lòng thậm chí còn có một linh cảm mơ hồ.Linh cảm của anh sau đó đã được chứng thực, cô không có thai.Anh phải thừa nhận, đó là lần đầu tiên quyết tâm trả thù của anh bị dao động, bởi vì, anh không ngờ cũng có lúc mình không thể nhìn thấu một người, vậy mà...Kinh nghiệm trải qua trong thương giới dạy anh không thể tin một ai đó dễ dàng, cho nên anh vừa tiến hành kế hoạch của mình mà mặt không hề biến sắc, vừa âm thầm quan sát nhất cử nhất động của cô.Sự thật chứng minh, cô không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, từng chuyện nhỏ nhặt xảy ra quanh cô đều nói lên cô là người vô cùng hiền lành, chính trực, cũng đúng lúc này, chị gái anh tâm sự hi vọng anh sẽ cho cô một cơ hội.Anh không hề nhân từ, duy chỉ có lần đó, anh không ngừng tự nhủ với mình, nếu cô thực sự thẳng thắn với anh, anh sẽ bỏ qua tất cả chuyện cũ, nguyện ý cho cô một con đường sống, vậy mà... cuối cùng cô đã hủy diệt nốt một cơ hội tha thứ cuối cùng trong lòng anh.Ngay sau đó, anh đã dùng thời gian ngắn nhất đưa cô vào ngục bằng cách thức cực hình nhất...Anh biết trong tù cô luôn mong mỏi mình, nhưng anh lại thanh thản ngồi trong biệt thự thưởng thức rượu đỏ. Anh cho là lòng mình sẽ đầy cảm giác với người phụ nữ anh đã báo thù họ, nào ngờ, biết cô bị tuyên án mười năm tù, tim anh đột nhiên như bị thất lạc...Đúng vậy, chiếm đoạt mười tám tỷ, tất cả tội lỗi đổ lên đầu cô. Mười năm tù chỉ là một phán quyết hết sức bình thường của tòa án, đều nằm trong kế hoạch của anh, nhưng sao tim anh có cảm giác bị cầu xé như vậy...Vì vậy, anh nhanh chóng đưa Đường Hân rời khỏi thành phố Y, anh cũng không biết là luống cuống hay là sợ hãi, tóm lại không muốn nghe bất kỳ tin tức nào liên quan đến cô nữa...Nhưng mà, ngay cả anh cũng không ngờ được, một ngày trước khi cô bị phán quyết, anh lại không khống chế được nhắc điện thoại lên gọi một cuộc cho thẩm phán của tòa án tối cao thành phố Y... Một phần tạm thời sửa đổi chứng cứ, một phần cho thẩm phán một số tiền đủ để hưởng thụ nửa đời, thay đổi án phạt ban đầu từ mười năm cho tội chiếm đoạt mười tám tỷ thành chủ động nhận tội và giao ra toàn bộ số tiền chiếm đoạt nên được khoan hồng phán quyết hai năm.Rồi hai năm trôi qua, anh gần như đã xem cô như một khách qua đường trong trí nhớ của mình. Anh thậm chí không muốn thăm thính tình trạng cô trong tù thế nào, mặc dù cũng có những đêm, trong đầu anh không tự chủ được lóe lên hình ảnh một nụ cười, một cái nhún mày của cô.Sau hai năm, Đường Hân đề nghị trở về nước kết hôn, lúc này anh mới quay

lại thành phố. Anh gần như quên mất năm nay cô ra tù, anh không ngờ thế giới rộng lớn như vậy họ lại dễ dàng chạm mặt nhau như thế... Lúc nhìn thấy cô, anh kinh ngạc vì sự thay đổi của cô trong tù, dường như không còn là một thiên kim tiểu thư ngày nào nữa, bình thường đến không thể bình thường hơn. Anh không ngờ chỉ vì một lúc vô tình gặp nhau lại khiến anh phiền loạn tâm trí, anh lại muốn đứng trong khách sạn suy ngẫm lại mọi thứ, anh đọc được những bức thư của cô, biết rằng ở trong tù cô không hề biết chuyện mình bị hãm hại, cô vẫn luôn đợi anh... Rốt cuộc cảm nhận của anh trong giây phút đó là gì, anh chỉ cảm thấy mất đi sự cao ngạo tỉnh táo ngày thường, bản khoăn không hiểu người phụ nữ anh từng một lòng muốn trả thù rốt cục là người như thế nào... Rồi họ gặp nhau, nước mắt bị thương của cô đến tận bây giờ vẫn luẩn quẩn trong đầu anh... Anh đã từng bức bách mình nghĩ tất cả những thứ đó đều là khả năng diễn xuất của cô, cho nên cho rằng quyết định sinh con trong ngục là trò hề tiện của cô. Anh tưởng rằng có thể tin được đó là bản tính của cô, nhưng, sau khi trải qua nhiều chuyện, cộng với việc cô hiên ngang ôm con muốn tranh đấu với anh, bản tính “vụng về” mà anh bắt mình phải tin là cô có đột nhiên tan rã...

99. Chương 99 : Anh Và Cô Không Thể Nào...

Cộc cộc cộc

Ngoài cửa khách sạn đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Đàm Dịch Khiêm.

“Vào đi”

Được sự cho phép của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư mở cửa đi vào.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm cô đơn lạnh lùng đứng trước cửa sổ đã thành thói quen, chị Dư chỉ có thể khẽ thở dài trong lòng, rồi báo cáo “Tổng giám đốc, tôi đã điều tra được luật sư L bào chữa cho Hạ tiểu thư trên tòa án, ngài có cần...”

Lời chị Dư còn chưa xong, Đàm Dịch Khiêm đã lạnh lùng cắt đứt “Tôi không cần biết người đứng sau luật sư L là ai.”

Chị Dư chột ngược mắt vui sướng nói “Tổng giám đốc, ý ngài là phiên tòa này không cần đấu nữa?” Chẳng lẽ những lời chị nói với tổng giám đốc đã khiến tổng giám đốc nhìn thấy lòng mình sao?

Nói thật, chị vẫn hi vọng Hạ Tử Du còn có cơ hội...

Sự thật lần nữa chứng minh bây giờ Hạ Tử Du là một cô gái tốt, thiện lương, yếu đuối.

Đàm Dịch Khiêm không trả lời chị Dư mà khẽ nói “Chị bảo Đồng Á thua trong phiên tòa này.”

Nụ cười của chị Dư cứng ngắc “Ặc, tổng giám đốc, ý ngài là muốn Đồng Á thua trong phiên tòa xử quyền nuôi dưỡng.”

Hình như chuyện này không giống tưởng tượng của cô lắm...

Đàm Dịch Khiêm không phủ nhận.

Chị Dư nói ra nghi vấn trong lòng “Tổng giám đốc, thật ra ngài muốn nhường quyền nuôi con cho Hạ tiểu thư, tại sao không tìm cô ấy nói chuyện luôn? Ngài làm như vậy mặc dù cũng là nhường quyền nuôi con cho cô ấy, nhưng Hạ tiểu thư sẽ hiểu lầm ngài là không giành được quyền nuôi con nên phải buông tha... Như vậy không tốt cho sự phát triển quan hệ giữa ngài và Hạ tiểu thư sau này.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm tỉnh táo “Tôi nói với chị tôi và cô ta sẽ phát triển khi nào?”

Chị Dư hoàn toàn sững sờ “Ặc...” Bây giờ là sao đây?

Chị cho là tổng giám đốc đã lựa chọn buông Đường tiểu thư, từ bỏ phiên tòa đòi quyền nuôi dưỡng con, rồi sau đó lập gia đình với Hạ tiểu thư, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận...

Đàm Dịch Khiêm dường như không muốn nói nhiều về vấn đề này với chị Dư “Chị đi làm đi”

Chị Dư do dự đứng tại chỗ.

Chị biết làm cấp dưới không có tư cách hỏi chuyện riêng của tổng giám đốc nhưng, chị chăm sóc tổng giám đốc nhiều năm như vậy, từ đáy lòng đã coi anh như con trai mình, lúc này chị thực sự không thể trở mặt nhìn anh đầy hạnh phúc ra xa.

Chị dư rất cuộc cũng cả gan nói “Tổng giám đốc, tôi thật sự không hiểu, ngài thực sự chưa từng động lòng với Hạ tiểu thư sao? Hai năm trước, ngài trả thù Hạ tiểu thư vì Đường tiểu thư tôi không có ý kiến, dù sao, Hạ tiểu thư đã khiến Đường tiểu thư phải sống cuộc sống đầu đường xó chợ ở Mỹ, kể cả Đường tiểu thư đắm mình nhiều năm ở Mỹ thì chuyện này cũng liên quan đến sai lầm Hạ tiểu thư đã phạm phải... Nhưng sau hai năm, Hạ tiểu thư đã chứng tỏ cô không hề cố ý hại người trước mặt ngài, mặc dù tôi không phủ nhận năm đó Hạ tiểu thư đã ích kỷ cướp đi thân phận của Đường tiểu thư. Nhưng bất luận sai lầm thế nào, Hạ tiểu thư cũng đã trả giá rồi, tại sao ngài không cho cô ấy một cơ hội?”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn xa xăm, như không muốn suy nghĩ đến vấn đề này nữa, ngữ điệu anh rất bình thản “Tôi không thể ở bên cô ấy...”

.....

Sau khi rời khỏi biệt thự của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du liền ngủ lại nhà nghỉ rẻ tiền trước kia đã từng ở.

Cô và con không thể trở lại trại trẻ mồ côi, bởi vì cô đã nói dối dì Lô và viện trưởng Trần, nếu cô lại quay về, sẽ chỉ khiến các trưởng bối trong trại trẻ mồ côi lo lắng cho cô, huống hồ cô cũng không thể dựa vào viện trợ của trại trẻ mồ côi cả đời.

Nghĩ đến cuộc sống sau này và cảnh ngộ khốn cùng trước mắt, cô không khỏi thở dài.

Lúc này, bảo bối nhỏ vừa tỉnh dậy khóc thành tiếng “oa... oa”

Cô lập tức cúi xuống bế con gái lên, thì thầm dỗ dành “Con gái ngoan...”

Được mẹ dỗ dành một lúc, cô bé lại ngủ tiếp, cô nhìn nụ cười ngọt ngào của con gái khi ngủ, sống mũi bỗng nhiên cay xè.

Cô không phải là người mẹ tốt, ngay cả khả năng cho con một cuộc sống thoải mái an nhàn cũng không có...

Cô biết nếu để con ở với anh, sau này nhất định con sẽ là một công chúa nhỏ sống cuộc sống giàu có, nhưng cô không thể rời xa con gái mình... Trên thế giới này cô đã không còn gì, con gái là lý do sống sót duy nhất của cô.

Nhìn cặp lông mày giống hệt anh, lòng cô càng thêm chua xót.

Tại sao ông trời lại để cho cô gặp anh?

Kể là để trừng phạt cô, tại sao nhất định phải lấy tình cảm ra bắt cô trả giá? Anh hoàn toàn không biết làm tổn thương một cô gái từ nhỏ đã thiếu hụt cảm giác an toàn như cô là tàn nhẫn đến mức nào...

Hôm qua nếu không phải có người gọi điện nói có luật sư biện hộ cho cô thì anh đã dùng thủ đoạn cướp con gái của cô sao?

Thì ra anh vẫn có thể tàn nhẫn với cô như vậy, tàn nhẫn đến mức có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh, chỉ riêng cô thì không nhìn thấy...

Cộc cộc cộc

Ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Cho là người phục vụ phòng, Hạ Tử Du nhẹ nhàng đặt con lên giường rồi đứng dậy ra mở cửa.

Nhìn người đàn ông trung niên mặc âu phục, đeo kính gọng vàng, vẻ mặt nghiêm nghị, Hạ Tử Du hơi giật mình “A, ông là...”

Người đàn ông nở một nụ cười thiện cảm, vươn tay “Hạ tiểu thư, xin chào, tôi là luật sư L sẽ giành quyền nuôi con cho cô.”

“Luật sư L?” Hạ Tử Du đột nhiên nhớ ra chuyện hôm qua chị Dư nói với Đàm Dịch Khiêm, cô vẫn còn rất băn khoăn “À, luật sư L, xin lỗi, tôi vẫn chưa rõ thân phận của ông, tôi nhớ là không có mời ông...”

Luật sư L giữ nguyên nụ cười “Hạ tiểu thư, có người đã thanh toán tất cả phí ủy thác tôi giành quyền nuôi con trong phiên tòa... Thân phận của tôi cô không cần lo lắng, tôi có thể đưa bằng luật sư cho cô xem.”

Hạ Tử Du nhận lấy bằng luật sư mới phát hiện luật sư L là một trong những luật sư nổi tiếng nhất của thành phố Y trong lĩnh vực tố tụng dân sự, danh tiếng của ông không hề thua kém luật sư Đồng Á của Đàm Dịch Khiêm.

Luật sư L cảm thấy Hạ Tử Du vẫn còn phòng bị, cho cô thêm một viên định tâm hoàn “Hạ tiểu thư, yên tâm đi, trong 24h tới cô chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, tôi sẽ cố gắng hết sức giành quyền nuôi con cho cô”

100. Chương 100 : Người Âm Thầm Trợ Giúp Cô Xuất Hiện

Có lẽ do Đàm Dịch yêu cầu, phiên tòa xử quyền nuôi dưỡng được xử mật.

Sau khi hai bên luật sư đấu khẩu, Hạ Tử Du không ngờ, luật sư L không chỉ giành được quyền nuôi con cho cô, thậm chí còn yêu cầu Đàm Dịch Khiêm chu cấp một trăm triệu tiền nuôi dưỡng.

Căn cứ luật pháp quốc gia, phí nuôi con căn cứ vào chi phí nuôi ăn học, nhưng căn cứ vào thực tế cần đến, năng lực hai bên cha mẹ, cùng hoàn cảnh sống, cho nên đối với tài sản của Đàm Dịch Khiêm, một trăm triệu cũng không phải là số tiền lớn, nhưng cũng không phải là số tiền mà Hạ Tử Du có thể tưởng tượng được...

Lúc luật sư L gọi điện cho Hạ Tử Du, cô vô cùng cảm kích “Cảm ơn luật sư L, ông đã giúp tôi thật nhiều.”

Luật sư L cười nói “Hạ tiểu thư đừng khách sáo, tôi cũng chỉ hoàn thành công việc của mình, người cô cần cảm ơn là người đã ủy thác tôi đấu tranh giúp cô.”

“Đúng vậy, tôi cũng muốn biết người đã giúp đỡ tôi là ai. Luật sư L, ông có thể nói cho tôi biết được không?” Thực tế, mặc dù đã thắng phiên tòa, nhưng trong lòng cô vẫn có chút lo lắng bất an, dù sao trên thế giới này cũng không miếng bánh nào miễn phí.

“Hạ tiểu thư, tôi tin là cô sắp được gặp người đó...”

.....

Buổi trưa, Hạ Tử Du nhận được một cuộc điện thoại.

Cô không ngờ người gọi là chị Dư. “A lô,... chị Dư, có chuyện gì sao?”

Giọng chị Dư vẫn như chuyên nghiệp như ngày trước “Hạ tiểu thư, tổng giám đốc đã nhận được phán quyết của tòa án, tôi không thể không nói rằng luật sư cô mời tới rất có khả năng... Nhưng, đối với tổng giám đốc một trăm triệu chỉ là một số tiền nhỏ, sau đây tôi sẽ gửi thêm năm mươi triệu vào tài khoản của cô, với năm mươi triệu cũ là tròn một trăm triệu.”

Hạ Tử Du cười, nói bình tĩnh “Chị Dư, cảm ơn Đàm Dịch Khiêm giúp tôi, một trăm triệu này tôi nhận...”

Chị Dư nghiêm mặt nói “Tôi sẽ chuyển lời cho tổng giám đốc, nhưng tổng giám đốc cũng có lời muốn chuyển cho cô. Ngài hi vọng sau khi cô nhận được một trăm triệu thì đừng xuất hiện trước mặt ngài nữa, tổng giám đốc không muốn có bất kỳ quan hệ nào với đứa bé này”

Hạ Tử Du gật đầu “Chuyện này là đương nhiên.”

Chị Dư cúp điện thoại.

Lúc cúp điện thoại, Hạ Tử Du thực sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi....

Cô cười chua xót từ tận đáy lòng, rốt cuộc cô và Đàm Dịch Khiêm sẽ không bao giờ còn liên quan gì đến nhau nữa.

Quả nhiên Đàm Dịch Khiêm sợ cô dùng con uy hiếp mới giành quyền nuôi dưỡng. Hôm nay biết cô chỉ cần một trăm triệu có thể đuổi đi được, không kịp chờ đợi mà chuyển tiền vào tài khoản của cô.

Thật ra thì, nếu không phải luật sư đòi tiền nuôi dưỡng cho cô, cô cũng không định đòi hỏi anh tiền nuôi con...

Mặc dù anh là cha đứa bé, nhưng con ra đời là tự cô quyết định, cho nên, bây giờ anh đồng ý thực hiện nghĩa vụ nuôi dưỡng đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Một trăm triệu tiền nuôi dưỡng này cô không sẽ không dùng, chấp nhận chỉ vì không muốn thay đổi hình tượng đã tạo nên trước mặt anh. Dù sao đi nữa, anh cũng đã căm ghét cô, làm thế coi như cô trả nợ Đường Hân, từ đó về sau, cô không còn nợ gì Đường Hân nữa...

Tương lai cô sẽ nuôi con khôn lớn bằng khả năng của mình. Mặc dù không thể cho con một cuộc sống ấm áp, nhưng cô sẽ cố gắng hết sức nuôi dạy con. Về số tiền kia, chờ cuộc sống của cô khôi phục lại, cô sẽ dùng danh nghĩa của anh quyên tặng cho tổ chức từ thiện.

.....

Trong lúc đó.

Sau khi gọi điện, chị Dư liền thở dài bất đắc dĩ.

Chị thật sự không ngờ một cặp xứng đôi như vậy lại đi đến ngày hôm nay.

Cho dù Hạ tiểu thư có nguy trang tốt hơn nữa, chị cũng có thể nghe được tiếng lòng cô tan nát, chị có thể dự đoán được, từ nay về sau, Hạ tiểu thư sẽ không còn gì liên quan đến tổng giám đốc nữa...

Chị bắt đầu không hiểu được vì sao tổng giám đốc phải nói ngài và Hạ tiểu thư không thể ở bên nhau, bây giờ nhìn lại, hình như quyết định của tổng giám đốc là chính xác.

Tổng giám đốc đã khiến cho vết thương của Hạ tiểu thư thêm chồng chất, coi như ngài nguyện ý nhận lỗi với cô ấy, Hạ tiểu thư còn có thể tin tưởng được sao?

Kể cả cô ấy có nguyện ý chấp nhận tổng giám đốc lần nữa, Đường tiểu thư sẽ nghĩ gì?

Hạ tiểu thư đã từng mạo danh Đường tiểu thư, mà tổng giám đốc lại từng thề non hẹn biển với Đường tiểu thư, giữa họ có Đường tiểu thư ngăn cách, bất luận là Hạ tiểu thư hay tổng giám đốc, cũng sẽ không chấp nhận đổi cái giá cao là sự tổn thương Đường tiểu thư để được bên nhau...

Quyết định của tổng giám đốc là chính xác, nếu không thể ở bên thì phải đẩy Hạ đi thật xa... Có lẽ chỉ có như vậy Hạ tiểu thư mới có thể hoàn toàn có một cuộc sống mới.

.....

Buổi trưa, Hạ Tử Du suy nghĩ nên tìm công việc gì để vừa làm vừa có thể chăm sóc con.

Nếu làm nhân viên ở công ty như trước, ban ngày cô phải tốn tiền thuê người chăm con, nhưng bây giờ cô còn phải đến chợ việc làm xin việc, đừng nói đến tốn tiền thuê người chăm con, với đồng lương còm cõi đó có lẽ còn không đủ cho cô và con sống...

Đang lúc phiền não vì chuyện này, điện thoại của Hạ Tử Du lại đột ngột đổ chuông.

Liếc thấy dãy số xa lạ trên điện thoại, Hạ Tử Du từ chối theo bản năng. Có lẽ trong thời gian hai năm ngồi tù, nghe đám tù nhân tự biên tự diễn nhiều lịch sử 'vinh quang', cô đã học được cách đề phòng.

Số điện thoại lạ kia cũng không gọi lại, mà gửi một tin nhắn:

Hạ Tử Du sững sờ nhìn tin nhắn, biết người gửi tin chính là người giúp cô mà luật sư L nói đến.

Thực tế, cô rất muốn đi gặp người đã giúp đỡ mình, không chỉ muốn nói lời cảm ơn, mà còn muốn hỏi vì sao lại muốn giúp cô. Nhưng, đối với người xa lạ không quen biết, cô không thể không đề cao cảnh giác...

Có lẽ đối phương cũng tính đến sự do dự của Hạ Tử Du, điện thoại của cô lại có thêm tin nhắn “Bên cạnh nhà hàng Xuyên Thần là đồn cảnh sát, một người xấu không thể chọn chỗ bên cạnh đồn cảnh sát, chẳng phải có lợi cho Hạ tiểu thư sao?”

101. Chương 101 : Gặp Người Giúp Đỡ Mình

Nhà hàng Xuyên Thần

Hạ Tử Du ôm con gái đã ngủ dậy tới nhà hàng Hàn Quốc.

Đây là nơi sang trọng, không khí yên tĩnh, những người đến đây đều ăn mặc khác hẳn những kẻ tầm thường.

Hạ Tử Du nhìn quanh nhà hàng một lượt nhưng không thấy ai ngồi một mình cả.

Đôi mắt đen nhánh của bảo bối trong ngực đảo nhanh như chớp, có vẻ rất hứng thú với khung cảnh màu hồng làm chủ đạo ở đây.

Hạ Tử Du đang nghi ngờ thì một người nhân viên phục vụ đi tới, “Xin chào, cô là Hạ tiểu thư phải không?”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu “Phải”

Người nhân viên phục vụ mỉm cười nói “Bạn của cô đang đợi cô trên phòng riêng ở tầng hai, để tôi đưa cô lên.”

“À, được, cảm ơn”

Mặc dù không khí ở đây rất tốt cộng với việc có đồn cảnh sát ngay cạnh khiến cô không còn băn khoăn nhưng cô vẫn lo lắng khi phải gặp người lạ.

Nhân viên phục vụ mở cửa phòng cho cô, kính cẩn nói “Hạ tiểu thư, xin mời.”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn vào phòng, đập vào mắt là một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ Tây, cầm ly rượu đỏ trong tay, ngồi nhàn nhã trên ghế salon.

Hạ Tử Du chần chừ đứng bên ngoài phòng, khẽ nói, “À, xin chào, xin hỏi anh là...”

Người đàn ông ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, khoe miệng nở một nụ cười “Hạ tiểu thư, thật vui vì cô đã đến.”

Người đàn ông nói vài câu đơn giản về thân phận của mình, Hạ Tử Du khẽ mỉm cười, bước vào phòng.

Có lẽ lo lắng Hạ Tử Du không cảm thấy an toàn, người đàn ông này không đóng cửa phòng, ngược lại thân thiện nói với cô “Mời ngồi”

Hạ Tử Du trả lời với vẻ hơi căng thẳng “Được” rồi ngồi đối diện anh ta.

Hạ Tử Du vừa ngồi xuống, con gái trong lòng đã ngo ngoáy. “Mẹ... meo...”

Hạ Tử Du vội cúi đầu “Sao vậy?”

Đầu ngón tay đáng yêu của cô bé chỉ vào khu vui chơi dành cho thiếu nhi trong một góc phòng, ở đó chất đầy đồ chơi trẻ con, dĩ nhiên, tất cả đều phù hợp với trẻ một tuổi.

“A...”

Người đàn ông trẻ tuổi thấy vậy bật cười “Căn phòng này chuẩn bị cho những gia đình có trẻ con... Cô hoàn toàn có thể yên tâm, nhân viên phục vụ sẽ đứng đó trông con bé”

“Cũng chưa cần đến...” Hạ Tử Du không yên tâm ôm chặt con, khẽ nói với con gái trong lòng “Bảo bối ngoan, đợi lát nữa mẹ mua đồ chơi cho con...”

Cô bé dường như nghe lời mẹ, mặc dù hơi buồn nhưng không ngo ngoáy nữa.

Người đàn ông dựa vào ghế, nói chậm rãi “Xem ra Hạ tiểu thư là một người mẹ rất cẩn thận”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía đối diện, thấy khuôn mặt và dáng vẻ điển trai của anh ta, từ bộ đồ đắt đỏ có thể thấy anh ta cũng không phải người thường.

Hạ Tử Du cười xấu hổ “À, xin lỗi, tôi đến chỗ lạ cho nên...”

Người đàn ông dựa lưng vào ghế salon, nhìn Hạ Tử Du không chớp mắt, hoàn toàn không để ý “Hạ tiểu thư không cần giải thích với tôi, người bình thường ai cũng phòng bị với những người xa lạ.”

Có lẽ do không quen bị người khác nhìn chăm chú như vậy, Hạ Tử Du chuyển đề tài vào việc chính “À, tiên sinh, thật ra, tôi đến gặp anh vì rất cảm kích anh đã giúp đỡ, còn nữa, tôi cũng muốn biết vì sao anh muốn giúp tôi.”

Có lẽ người đàn ông cũng chú ý thấy Hạ Tử Du không quen như vậy, anh vô cùng tự nhiên thu lại ánh mắt trên người cô, nâng ly rượu nhấp một ngụm rồi nói khẽ “Không biết Hạ tiểu thư còn nhớ cô đã từng ngắt xỉu ở ven đường không?”

Hạ Tử Du chợt mở to mắt “Là anh đưa tôi đến bệnh viện?”

Ánh mắt anh ta lướt qua gương mặt ngạc nhiên của Hạ Tử Du, nói ôn tồn “Tôi họ Kim, Kim Trạch Húc, ngày đó đúng lúc tôi đi qua con đường đó.”

Hạ Tử Du khẽ cúi đầu, cảm kích “Kim tiên sinh, thật sự cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện...”

Kim Trạch Húc nhẹ nhàng xua tay “Đây là việc nhỏ, bất kỳ người bình thường nào đi đường thấy vậy cũng sẽ ra tay tương trợ.”

Hạ Tử Du hơi ngượng. “Rất xin lỗi anh còn phải trả tiền chữa bệnh cho tôi, nếu có thể sau này tôi xin gửi lại.”

Kim Trạch Húc nở nụ cười hứng thú “Cô thật đáng yêu... Nhưng mà tôi không trả viện phí cho cô, mà nếu tôi có thanh toán thì cô cảm thấy tôi có cần cô trả lại không?”

Đôi mắt Hạ Tử Du mở to “Không phải anh trả sao?”

Kim Trạch Húc gật đầu “Người của tôi đưa cô đến bệnh viện đã có người nói sẽ trả viện phí cho cô, tôi cũng rất tò mò tại sao có người biết cô bị đưa vào viện mà không lộ diện.”

Không phải Kim tiên sinh trả hộ cô, vậy thì là ai?

Trong đầu Hạ Tử Du nhất thời lóe lên một bóng dáng tuấn dật, nhưng cô lập tức phủ quyết trong lòng. Không, sao có thể là anh ta được?

Kim Trạch Húc thấy Hạ Tử Du vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ, dò hỏi “Hạ tiểu thư, cô có tâm sự gì à?”

Hạ Tử Du cuống quýt ngược mắt “Không có...”

Đúng lúc này nhân viên phục vụ bưng đồ ăn vào phòng cho họ.

Kim Trạch Húc nhìn vẻ mặt không yên của Hạ Tử Du “Ở đây là quán ăn Hàn Quốc chuẩn nhất thành phố Y, tôi cũng không biết cô thích ăn gì, nhưng tôi nghĩ phụ nữ thường thích nơi này... Cô nếm thử đồ ăn ở đây xem.”

Hạ Tử Du không ăn cơm mà vội hỏi Kim Trạch Húc “Kim tiên sinh, thật ra tôi vẫn muốn biết vì sao anh lại giúp tôi...”

Kim Trạch Húc nói nghiêm túc “Bởi vì từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã cảm thấy rất hứng thú.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt nhìn Kim Trạch Húc, kinh hoàng xua tay “Kim tiên sinh, xin anh đừng đùa tôi...”

Kim Trạch Húc cười ý nhị “A, với vẻ đẹp của cô, ngay từ lần đầu gặp cảm thấy hứng thú cũng không lấy làm lạ, nhưng... đây không phải nguyên nhân chủ yếu tôi giúp cô”

Hạ Tử Du không hiểu “À, vậy rốt cuộc là vì sao?”

Kim Trạch Húc đưa tấm hình đã chuẩn bị sẵn ra trước mặt Hạ Tử Du “Cô nhìn tấm hình này trước đi”

Hạ Tử Du nghi ngờ nhận lấy tấm ảnh, khi liếc nhìn vào cô gái yếu điệu trong đó, cô sững sờ cả người.

102. Chương 102 : Ba Cô Còn Sống?

2

Chỉ sợ Đàm Dịch Khiêm sẽ biến mất trong giây lát, Đường Hân càng ôm chặt hơn, khóc không thành tiếng “Hãy cho em thêm một cơ hội nữa... Em gạt anh đều là vì em yêu anh! Từ lúc mười sáu tuổi em đã bị bọn buôn người bán sang Mỹ, em bị bán vào ổ chứa. Nếu em không làm gì, bọn chúng sẽ ngược đãi em... Sau đó biết một đại ca xã hội đen rất tốt với em, đã giải cứu em khỏi ổ chứa đó, khi đó một người tứ cố vô thân như em cho là đã gặp được người tốt, ai biết được anh ta ép em làm tình nhân, sau đó ngược đãi từng ngày, em mới biết anh ta là một kẻ vô cùng biến thái... Em muốn trốn nhưng không có khả năng, cho đến một ngày nhà anh ta xảy ra hỏa hoạn, lúc này em mới may mắn trốn thoát, nhưng vì chạy không kịp mà lưng bị bỏng như thế... Sau đó, anh tìm được em, em thật sự cảm thấy thật may mắn, bởi vì đã bao năm mà anh vẫn không quên ước định của chúng ta, ở bên nhau cả đời...”

Trong tấm ảnh là một cô gái trang điểm đậm, toàn thân toát vẻ phong trần lại cực kỳ xinh đẹp làm Hạ Tử Du mãi không thể hoàn hồn.

Cô đã cho rằng mình đã lãng quên người này... Nhưng khi nhìn vào tấm ảnh cô không sao kìm nén được sự chua xót.

Trí nhớ của một cô bé bảy tuổi đủ cho cô nhận ra người phụ nữ trong ảnh là ai, giọng Hạ Tử Du run run vì quá kích động, “Sao anh lại có ảnh của mẹ tôi?”

Kim Trạch Húc nói chi tiết “Thực ra tấm ảnh này cũng không thuộc về tôi, mà thuộc về một vị trưởng bối tôi rất tôn kính.”

Hạ Tử Du cố gắng bình tĩnh. “Đó là ai?”

“Ông ấy là Kim Nhật Nguyên, ba nuôi của tôi.”

Hạ Tử Du nhíu mày “Tại sao ông ấy lại có ảnh mẹ tôi?”

Kim Trạch Húc trả lời “Bởi vì hồi trẻ ông ấy và mẹ cô là một cặp tình nhân”

“Tình nhân” Hạ Tử Du chợt nhớ lại hồi còn bé.

Cô còn nhớ rõ khi đó mẹ cô bị các chị em khác cười nhạo...

Muốn lấy một người đàn ông tốt có tiền nhưng cuối cùng lại mang bụng bầu, còn ngồi đó mà mơ mộng hão huyền...

Nếu là tôi thì tôi sẽ không mơ mộng giữa ban ngày thế đâu...

.....

Khi đó, cô cũng không hiểu những lời này nghĩa là gì, cho đến khi lớn lên cô mới biết mẹ cô bị một công tử nhà giàu lừa gạt rồi vứt bỏ.

Hạ Tử Du hoàn hồn lại, im lặng.

Kim Trạch Húc giải thích “Cô và mẹ cô rất giống nhau, cho nên lần đầu tiên gặp cô ở ven đường tôi liền nhớ tới tấm ảnh mà ba nuôi tôi thường xuyên lấy ra ngắm... Sau khi ba nuôi biết chuyện này đã sai tôi điều tra thân phận của cô, sau đó tôi xác định cô chính là con gái ruột của ba nuôi.”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, chậm rãi cup mi mắt “Kim tiên sinh, xin lỗi, tôi không muốn biết bất kỳ chuyện gì liên quan đến mẹ tôi.”

Ngày đầu tiên bị mẹ vứt vào trại trẻ mồ côi, cô cũng đã xem mình như một đứa trẻ mồ côi... Bây giờ sau khi đã làm mẹ, cô càng thêm đau đớn, khó chịu, bởi vì cô không thể nào tưởng tượng được một người mẹ lại có thể độc ác vứt bỏ đứa con ruột của mình như vậy.

Kim Trạch Húc nghiêm mặt nói “Thật ra, ba nuôi rất hi vọng có thể đoàn tụ với người phụ nữ của mình, ông cũng muốn giải thích nguyên nhân mẹ cô muốn vứt bỏ cô.”

Hạ Tử Du ôm con đứng lên, giọng lãnh đạm “Kim tiên sinh, xin hãy chuyển lời của tôi tới ông ấy, từ nhỏ tôi đã là một đứa trẻ mồ côi, cái gọi là sự trợ giúp của người thân đối với tôi mà nói như chuyện không có thật... Tôi nghĩ tôi và ông ấy không cần phải gặp nhau, nhưng tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của ông ấy, sau này khi có khả năng tôi sẽ trả lại ông ấy tiền thuê luật sư.”

Thấy Hạ Tử Du đứng dậy muốn bỏ đi, Kim Trạch Húc ngồi trên ghế salon cũng không ép, chỉ nói chậm rãi “Hạ tiểu thư, tôi biết nhất thời cô khó chấp nhận, nhưng tôi thật sự hi vọng cô có thể đi gặp ba nuôi tôi, dù sao ông ấy cũng là ba đẻ của cô...”

Hạ Tử Du nói kiên quyết “Tôi sẽ không gặp ông ta”. Dứt lời cô quay người rời đi.

.....

Trở lại nhà nghỉ, Hạ Tử Du đặt con lên giường chơi, còn cô khổ sở cười châm chọc.

Kim Nhật Nguyên...

Người này là ba cô?

Tại sao hai mươi mấy năm qua cô chưa từng nghe tin về ba mình bây giờ đột nhiên lại được ba ruột giúp đỡ?

A.....

Cô biết Kim Trạch Húc không nói dối cô, bởi vì khi còn bé cô đã từng nghe mẹ cô say rượu gọi thầm “A Nhật.”

Nhưng điều này chẳng liên quan gì đến cô, kể cả mẹ cô giờ này có đứng trước mặt, cô cũng không hề rung động, bởi vì cô cũng không cho rằng cô còn người thân trên đời này.

Con gấu bông trên giường bỗng rơi xuống đất, con gái đáng yêu đang chơi đùa trên giường chỉ chỉ “Mẹ, gấu...”

Hạ Tử Du nhặt con gấu lên, ôm lấy vai con gái, khổ sở nói “Bảo bối của mẹ, mặc dù mẹ không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, nhưng nhất định mẹ sẽ mang lại một tuổi thơ tốt đẹp cho con...” Cô tuyệt đối không để con giống mình.

Cô bé vui vẻ ôm gấu bông, bướng bỉnh lật tai con gấu, với khả năng của một đứa bé hơn một tuổi sẽ không thể hiểu được những điều Hạ Tử Du vừa nói.

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt ngây thơ trong sáng của con, nhanh chóng quét sạch mọi thứ trong đầu.

.....

Cùng lúc đó, tại vườn hoa biệt thự ngoại ô.

Chị Dư báo cáo với Đàm Dịch Khiêm đang ngồi trong ô che nắng “Tổng giám đốc, những lời ngài muốn chuyển tới Hạ tiểu thư, tôi đã chuyển rồi...”

Tầm mắt Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn ra xa, đáp đại một tiếng “Được”

Biết Đàm Dịch Khiêm muốn yên lặng, chị Dư nói “Vậy tôi đi trước.”

Chị Dư vừa xoay người thì bắt gặp vẻ mặt cô đơn của Đường Hân.

Vì mối quan hệ của Đường Hân và Đàm Dịch Khiêm vẫn giữ nguyên, chị Dư vẫn cung kính với cô ta “Đường tiểu thư.”

Đường Hân khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn không rời Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư không chần chừ rời đi.

Đường Hân đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, cúi thấp đầu, nghẹn ngào gọi “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, xoay người rời đi.

Đột nhiên Đường Hân dang tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm từ sau lưng, nước mắt rơi xuống, nức nở nói “Dịch Khiêm, em biết là em đã làm sai nhiều việc, em cũng biết là anh khó mà tha thứ cho em, nhưng mà... Em cầu xin anh đừng rời bỏ em, em không thể không có anh...”

Đàm Dịch Khiêm mặc cho Đường Hân ôm, nói lãnh đạm “Anh đã cho em rất nhiều cơ hội.”

103. Chương 103 : Bước Vào Cuộc Sống Mới

Trong lúc Đường Hân đang than thở khóc lóc van xin Đàm Dịch Khiêm tha thứ thì ông bà Hạ đột nhiên xuất hiện trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Bà Hạ bị chồng dắt đến, nói giọng thỉnh cầu “Dịch Khiêm, hãy cho Tiểu Hân một cơ hội.”

Đường Hân từ từ buông Đàm Dịch Khiêm ra, cúi đầu đứng tại chỗ, nước mắt vẫn rơi lã chã.

Bà Hạ rời khỏi Đường Hân, nói với Đàm Dịch Khiêm đầy áy náy. “Tiểu Hân cũng nói hết mọi chuyện với bác... Con bé nói dối cháu nhiều như vậy là không đúng, nhưng nó đã biết sai rồi, bác tin là sau này Tiểu Hân sẽ thay đổi.” Mặc dù biết Đường Hân làm như vậy với Hạ Tử Du, nhưng dù sao cũng không gây tổn thương cho Hạ Tử Du, bà Hạ đành lựa chọn cách bao dung.

Ông Hạ cũng nhỏ giọng khẩn cầu “Dịch Khiêm, cháu cũng biết từ nhỏ Tiểu Hân đã là một đứa bé ngoan, nếu không phải lang thang ở Mỹ nhiều năm như vậy, nó cũng sẽ không làm những chuyện sai trái đó... Điều này cũng do hai bác, nếu ban đầu điều tra cẩn thận hơn, thì đã không nhận nhầm con gái, khiến Tiểu Hân phải chịu khổ ở Mỹ như vậy...”

Đường Hân khổ sở đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, trong lòng vô cùng sợ hãi chờ câu trả lời của Đàm Dịch Khiêm.

.....

Đêm đến, Hạ Tử Du lại mất ngủ về chuyện việc làm.

Công việc tìm được ở chợ việc làm nhất định phải bỏ, dù sao vú Lưu có để cô làm việc ở nhà họ Hạ sẽ chỉ khiến tất cả thêm lúng túng... Cho nên chắc là phải tìm việc khác.

Nhưng mà, kể cả cô có tìm được việc khác thì con gái phải làm sao?

Tiếng chuông điện thoại đột ngột cắt đứt suy nghĩ của cô, cô liếc mắt nhìn số điện thoại trên màn hình, lập tức nhấn nút trả lời “Alo!”

“Xin chào, xin hỏi có phải là Hạ tiểu thư không?”

Hạ Tử Du ngồi dậy, cố gắng giữ tinh táo “Phải, là tôi” Đây là số điện thoại ở một công ty cô đã từng nộp đơn, bởi vì trước đó có lưu cho nên khi nhận được cuộc điện thoại này, cô vô cùng căng thẳng.

Đối phương rất thân thiện “Chúng tôi đã xem qua hồ sơ của cô, quyết định tuyển cô vào công ty...”

“Có thật không? Thật sự cảm ơn các vị... Vâng, chiều này hai giờ tôi sẽ có mặt...”

Hạ Tử Du vui vẻ cúp máy, không ngờ lại nhận được niềm vui ngoài ý muốn như vậy.

Nhưng chưa kịp vui sướng xong thì cô lại đột nhiên nhớ tới con.

Nếu cô đi làm, ai sẽ chăm sóc con?

.....

Suy nghĩ cả đêm, Hạ Tử Du quyết định nhắm mắt đem con về trại trẻ mồ côi nhờ viện trưởng Trần chăm sóc giúp một thời gian.

Người duy nhất cô có thể tin tưởng chỉ có viện trưởng Trần, kể cả không muốn cho mọi người thấy bộ dạng nghèo túng của mình thì cô cũng chỉ còn cách làm phiền họ.

Sáng sớm tinh mơ, Hạ Tử Du ôm con chuẩn bị ra ngoài, thì ở cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Hạ Tử Du mở cửa phòng ra, khi nhìn thấy người đang đứng bên ngoài cười là dì Lô, Hạ Tử Du lập tức sững sờ “Dì Lô?”

Bé con nhìn thấy dì Lô cũng tự nhiên giơ tay ra đòi bế.

Dì Lô nhận lấy con bé, hôn lên má nó một cái.

Hạ Tử Du mỉm cười “Tại sao dì lại tới đây?” Trời ạ, cô đang chuẩn bị đưa con đến trại trẻ mồ côi.

Ngay sau đó dì Lô đi vào phòng giải thích cho Hạ Tử Du nguyên nhân bà đến đây.

Sau khi nghe dì Lô nói, Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên “Dì nói là có người đến trại trẻ mồ côi thuê dì đến chăm sóc con giúp con?”

Dì Lô gật đầu “Đúng vậy... Mặc dù dì rất vui vì được chăm sóc con và con bé, nhưng dì không hiểu tại sao con lại ở khách sạn một mình. Bạn trai con đâu?”

Hạ Tử Du biết bạn trai trong miệng dì Lô ý chỉ Đàm Dịch Khiêm, cô nói một câu vô cùng đơn giản “À, con và anh ta đã chia tay rồi.”

Dì Lô hơi ngẩn ra “Sao lại thế...”

“Giữa nam và nữ vốn là như vậy mà, không hợp thì chia tay.” Hạ Tử Du nói xong vô cùng nhẹ nhõm.

“Aiz, dì còn tưởng là... Thôi, con chờ đợi trong tù hai năm người này cũng không đến thăm một lần, có thể thấy đó cũng không phải người tốt lành gì.” Thật ra thì dì Lô có ấn tượng rất tốt với Dịch Khiêm, nhưng vì Hạ Tử Du đã bỏ đi, dì không thể nào không an ủi cô.

Hạ Tử Du gật đầu “Đúng vậy, con cũng nên từ bỏ từ lâu rồi.”

.....

Trên đường đến công ty, Hạ Tử Du nghĩ mãi mà không hiểu rốt cuộc ai đã tìm dì Lô cho cô...

Cô cũng từng nghĩ người giúp cô có thể là Kim Trạch Húc, nhưng cô lại không thể gọi được cho anh ta.

Công ty tuyển cô là Tập đoàn Trung Viễn, theo những gì cô biết, hai năm trước, phạm vi buôn bán của tập đoàn Trung Viễn cũng không rộng, cho nên không thể phát triển ra nước ngoài.

Nhưng sau khi đến nơi cô mới biết, thì ra hai năm qua, Trung Viễn đã phát triển vượt xa sức tưởng tượng của cô, tòa nhà to lớn huy hoàng trước mặt có thể chứng minh điều này.

Hạ Tử Du nói mục đích đến đây, lễ tân liền đưa cô lên tầng ba mươi sáu.

Hạ Tử Du cho rằng người gặp cô sẽ là giám đốc bộ phận nào đó, không ngờ, lễ tân lại dẫn cô vào phòng tổng giám đốc.

Hạ Tử Du đang luống cuống thì cô lễ tân đã kính cẩn báo với người đàn ông ngồi sau bàn làm việc “Tổng giám đốc Kim, Hạ tiểu thư đã tới.”

Người đàn ông ngược mắt lên nhìn vào ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du kinh hoàng khó mà tin nổi “Anh... Kim Trạch Húc.”

Kim Trạch Húc dựa lưng vào thành ghế, khóe miệng nở nụ cười lịch sự “Hạ tiểu thư, hoan nghênh cô đến với công ty chúng tôi.”

Hạ Tử Du khẽ cau mày “Cho nên, tôi có thể vào công ty này là nhờ anh?”

Kim Trạch Húc không thừa nhận cũng không phủ nhận “Cô từng nói có kinh nghiệm làm việc ở Đàm thị cho nên hoàn toàn đủ khả năng đảm nhiệm công việc này.”

Hạ Tử Du nhú mày càng chặt hơn “Vậy thì, dì Lô cũng là anh mời tới chăm sóc con giúp tôi?”

Kim Trạch Húc đứng dậy đi đến trước mặt Hạ Tử Du “Nếu đúng là như vậy, bây giờ cô sẽ chọn cách bỏ đi sao?”

Hạ Tử Du không nói gì.

Kim Trạch Húc nhìn Hạ Tử Du, nói chậm rãi “Thật ra thì lần trước tôi đã nói chuyện với ba nuôi, ông ấy hiểu cô, cũng tôn trọng cô, ông ấy sẽ không ép cô phải gặp ông... Cô cũng có thể nghĩ tôi như thể một người tốt bụng giúp đỡ cô, sau này công việc tốt lên, cô có thể trả lại tiền thuê dì Lô cho tôi, không còn phải nợ ai nữa.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Kim Trạch Húc, vốn nên từ chối thẳng, trong đầu cô lại chợt nhớ tới khuôn mặt hồn nhiên ngây thơ của con.

104. Chương 104 : Cô Bị Anh Áp Vào Tường

Nửa năm sau, chín giờ tối, trụ sở tập đoàn Trung Viễn.

Một cô gái tóc xõa ngang vai, mặc một chiếc áo sơ mi bằng lụa màu vàng và chiếc quần ôm sát tuyệt đẹp ngồi gọi điện sau bàn làm việc.

“Tổng giám đốc Đồng, ngài yên tâm, công ty chúng tôi rất chú ý tới hạng mục này, tổng giám đốc Kim nhất định sẽ sắp xếp thời gian bàn bạc với ngài... Vâng, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, thở phào một hơi, cô gái mệt mỏi dựa vào ghế.

Tiếng chuông điện thoại trên bàn cô chợt vang lên lần nữa. Cho là khách hàng, cô lập tức mỉm cười rất chuyên nghiệp “Alo, Hạ Tử Du xin nghe.”

Giọng nam cộc nhủ quen thuộc vang lên bên tai cô “Trưởng phòng Hạ, mặc dù Trung Viễn của chúng ta luôn ưu đãi nhân viên, nhưng nếu cô lại tăng ca nữa, tôi tin là ngày mai Trung Viễn sẽ phải hà khắc hơn với nhân viên vi phạm hơn đây.”

Nghe thấy giọng người đàn ông này, nụ cười chợt tắt, cô mệt mỏi dựa vào thành ghế “Này, bây giờ tôi đang rất mệt, không quan tâm anh sẽ...”

Anh ta cắt ngang “Anh ở dưới sảnh công ty, bây giờ anh sẽ lên đón em.”

Mấy phút sau, anh ta đã lên đến phòng làm việc của cô.

Cô gái đã mệt mỏi dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Anh cười lắc lắc đầu, ngay sau đó cúi người định bế cô lên.

Tay anh vừa chạm vào người, cô đột nhiên tỉnh lại đứng phắt dậy, lúng túng tách ra xa. “A, xin lỗi, tôi ngủ quên mất...”

Anh nói rất thật lòng “Thấy em ngủ ngon quá, anh không nỡ đánh thức cho nên muốn bế em về phòng nghỉ tạm của anh.”

Cô tin tưởng gật đầu “Cảm ơn, bây giờ tôi phải về rồi.”

Nhìn cô gái có vẻ rất buồn ngủ trước mặt, anh nói “Em nên về nghỉ ngơi cho tốt... Kể cả vì kiếm tiền, cũng không cần phải làm thêm giờ vất vả như thế.”

Cô gái nghe lời thu dọn đồ đạc “Được, ông chủ đã có lời, tôi sẽ về nhà nghỉ ngay.”

Anh cười thỏa mãn.

.....

Anh đưa cô về nhà.

Nhìn cô gái xinh đẹp, trang nhã qua gương chiếu hậu, anh nói “Tử Du, thật ra thì em không cần khổ cực như vậy...”

Cô nói bình thản “Trạch Húc, nếu anh lại muốn nói về chuyện ba tôi, tôi sẽ xuống xe ngay bây giờ.”

Đúng vậy, cô gái ngồi trong xe chính là Hạ Tử Du.

Nửa năm qua, Hạ Tử Du gần như dồn mọi tâm huyết vào công việc, không dựa vào quan hệ, cũng không dùng thủ đoạn, cô chỉ dựa vào sự cố gắng của bản thân để thăng chức thành trưởng phòng của tập đoàn Trung Viễn.

“Được, anh sẽ không nhắc đến nữa.” Anh đầu hàng.

Im lặng mấy giây, cô chợt hét lên thất thanh “A”

Kim Trạch Húc vội hỏi “Sao vậy?”

Hạ Tử Du vỗ mạnh lên đầu mình “Tôi lại có thể quên mất đã hứa với dì Lô tối nay ở nhà với Liễu Nhiên...”

Kim Trạch Húc cười khẽ “Không sao, dì Lô sẽ chăm sóc Liễu Nhiên.”

Hạ Tử Du tức giận liếc nhìn Kim Trạch Húc “Nhưng con bé nghịch ngợm nhà tôi rất khó chiều... Về nhà đảm bảo lại cong môi tức giận cho xem.”

Kim Trạch Húc buồn cười “Vậy thì nghĩ cách bù đắp đi.”

Hạ Tử Du rất áy náy. “Điều tại tôi luôn thất hứa với con, làm sao để bù đắp đây...”

Kim Trạch Húc cười nhạt “Anh đã nghĩ hộ em các bù đắp rồi. Ừm, bên tay phải em có một hộp quà, em mở ra xem xem.”

“Vậy sao?” Hạ Tử Du vội vàng tìm kiếm bên ghế phải, phát hiện hộp quà thì vội mở ra “Ừa, đúng là hoàng tử nhỏ Kaka Liễu Nhiên thích nhất.”

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc nói với giọng ân nhân “Bây giờ không cần phải phiền não tìm cách lấy lòng con gái nữa chứ?”

Hạ Tử Du ôm chặt con rối, cảm kích nhìn Kim Trạch Húc “Cảm ơn anh”

Kim Trạch Húc nói rất tự nhiên “Giữa em và anh không cần khách sáo như vậy.”

Hạ Tử Du biết trong lời Kim Trạch Húc ẩn chứa ý thổ lộ, khuôn mặt tươi cười nhất thời lúng túng.

Kim Trạch Húc nhìn thấu Hạ Tử Du đang khó xử, muốn phá tan không khí cứng nhắc, liền lảng sang chuyện khác “Đúng rồi, mai em sang Mỹ với anh đi.”

Hạ Tử Du nghi ngờ “Sang Mỹ?”

Kim Trạch Húc gật đầu “Em cũng biết gần đây Trung Viễn có một hạng mục ở Los Angeles.”

Hạ Tử Du hỏi “Ý anh là khách sạn bảy sao thứ hai trên thế giới ở trung tâm Los Angeles?”

Kim Trạch Húc khẽ đáp “Phải”

Hạ Tử Du hiểu ra. “Bảo sao tổng giám Đổng của Đỉnh Phong vẫn nhờ tôi thuyết phục anh gặp ông ấy... Xem ra ông ấy muốn kéo anh tham gia hạng mục này.”

Kim Trạch Húc nói “Từ nay về sau, nếu có bất kỳ công ty nào muốn hợp tác với Trung Viễn làm hạng mục này, em cứ từ chối thẳng thừng.”

Hạ Tử Du giật mình “Tại sao lại như vậy? Tôi nghe thư ký của anh nói về hạng mục này, mặc dù lợi nhuận rất cao, nhưng cũng nhiều rủi ro, hơn nữa Trung Viễn cũng không chuyên về khách sạn.”

Giọng Kim Trạch Húc trở nên thâm trầm “Việc này ngày mai đến Mỹ em sẽ hiểu...”

Hạ Tử Du không hỏi nhiều nữa, gật đầu “Được.”

.....

Lúc Hạ Tử Du về đến nhà dì Lô và con đã ngủ.

Đến phòng con gái, thấy khuôn mặt ngủ say đáng yêu của con bé cô không nhịn được liền lén hôn lên, ngay sau đó đặt hộp quà Kim Trạch Húc đã chuẩn bị lên đầu giường.

Vì quá mệt mỏi, Hạ Tử Du tắm xong lập tức đi ngủ...

Hôm sau, Hạ Tử Du tỉnh dậy liền phát hiện con gái nghịch ngợm đang đứng cạnh giường, đôi mắt đen nhánh nhìn cô chăm chú.

Hạ Tử Du bật dậy, ôm lấy con, vội vàng nói “Bảo bối, con làm sao vậy?”

Con gái trong ngực lập tức ôm lấy Hạ Tử Du, sau đó hôn lên má cô.

Hạ Tử Du mừng rỡ ôm chặt lấy con, không nhịn được hôn con mấy cái “Bảo bối, con biết thơm mẹ rồi à, mẹ vui quá đi...”

Lúc này dì Lô đi vào phòng Hạ Tử Du cười nói “Hạ tiểu thư, sáng sớm nhìn thấy thú bông cô để ở đầu giường, con bé rất thích...”

Hạ Liễu Nhiên chớp đôi mắt trong veo nhìn Hạ Tử Du, giọng ngây thơ “Mẹ, sau này mẹ mua hoàng tử Kaka cho con nữa nhé.”

Hạ Tử Du vội vàng gật đầu “Dĩ nhiên, chỉ cần con thích.”

Hạ Liễu Nhiên đưa tay ôm lấy Hạ Tử Du.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra đến giờ con gái chủ động ôm Hạ Tử Du, cô rất cảm động, nức nở “Bảo bối, sau này mẹ sẽ sắp xếp thêm thời gian chơi với con...” Đến hôm nay cô mới biết, thì ra làm con nít vui lại dễ vậy.

.....

Bữa sáng, Hạ Tử Du cho con ăn cơm.

Dì Lô nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Hạ Tử Du, hỏi thăm “Hạ tiểu thư, cô ít có thời gian chăm con như thế, hôm nay không phải đi làm sao?”

Hạ Tử Du vừa cho con ăn vừa trả lời “Tối nay tôi phải đi Mỹ với Kim Trạch Húc, cho nên ban ngày nghỉ ở nhà.”

“À” Lô Di nói với giọng mất mát “Xem ra Liễu Nhiên sẽ lại mấy ngày không được gặp mẹ rồi.”

Hạ Tử Du cũng không từ bỏ “Con sẽ về nhanh thôi... Dì Lô, Liễu Nhiên lại phải nhờ dì rồi.”

Dì Lô nhìn Hạ Tử Du rất hiền từ. “Dì sẽ chăm sóc con bé cẩn thận, con cứ yên tâm đi công tác, nhớ về sớm chút...”

Hạ Tử Du cảm kích “Cảm ơn dì Lô.”

Tối muộn Hạ Tử Du và Kim Trạch Húc lên máy bay đi Mỹ.

Ở nơi đấu thầu, Hạ Tử Du nhìn những lãnh đạo cao cấp của các tập đoàn quốc tế nổi tiếng, không khỏi hoang mang nhìn Kim Trạch Húc, thì thầm “Trạch Húc, tôi cứ tưởng anh dẫn tôi đi Mỹ là có chuyện công quan trọng. Nhưng, anh tới đây để đấu thầu hạng mục đầu cần tôi?” Người nên đi với anh phải là thư ký chứ?

Kim Trạch Húc bình tĩnh ngồi trên ghế, nói ý nhị “Hôm nay em đóng vai thư ký của anh.”

Hạ Tử Du nhất thời kinh ngạc “Hả, tại sao?”

Kim Trạch Húc quay đầu, nhìn Hạ Tử Du chăm chú “Bởi vì anh muốn em tận mắt nhìn thấy anh đánh bại đối thủ ra sao.”

“Hả?”

Hạ Tử Du vẫn không hiểu gì, khi cô chuẩn bị hỏi Kim Trạch Húc cho rõ thì nơi đấu giá bỗng xôn xao hẳn lên.

“Người của Đàm thị tới rồi...”

Không biết ai hô lên một câu, một giây sau, chị Dư mang theo hai thuộc hạ sắc sảo xuất hiện.

Có lẽ không gặp đại diện Đàm thị như dự tính, hội trường dần yên tĩnh trở lại.

Hạ Tử Du liếc nhìn chị Dư giao giá đấu thầu cho người chủ trì đấu thầu, điều này hiển nhiên chứng tỏ chị Dư đại diện cho Đàm thị đến tham gia.

“Đàm thị cũng đến đấu thầu hạng mục này, chúng ta còn có cơ hội gì...”

“Tôi đã nghe tin Đàm thị sẽ tham gia đấu thầu, tôi cũng chỉ muốn thử vận may của mình thế nào...”

Dường như tất cả các công ty tham gia đấu thầu đều hiểu là không thể đoạt được hạng mục này, nhất trí cho là Đàm thị sẽ giành được dễ dàng.

Khóe miệng Kim Trạch Húc cong lên rất tự nhiên, như thể hoàn toàn không quan tâm gì đến những lời này.

Cảm thấy chị Dư đang nhìn về phía mình, Hạ Tử Du vội vàng chuyển tầm mắt đi chỗ khác.

Kim Trạch Húc nhìn thấy phản ứng của Hạ Tử Du, nói thản nhiên “Em đã thấy đối thủ của anh.”

Hạ Tử Du nhìn Kim Trạch Húc với vẻ khó hiểu.

Kim Trạch Húc nhìn phía trước nói nghiêm túc “Anh định cho em thấy, trên thế giới này không phải chỉ có Đàm, anh ta không phải thần, cũng không thể nào nắm giữ thời gian trong tay.”

Khi Hạ Tử Du còn đang sững sờ vì những lời của Kim Trạch Húc, cuộc đấu thầu chính thức bắt đầu.

.....

Trải qua đấu tranh kịch liệt, cuối cùng Trung Viễn đã đánh bại đối thủ Đàm thị mạnh mẽ nhất.

Việc này hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người, nhưng việc Kim Trạch Húc thành công ở lần đấu thầu này khiến cả giới kinh doanh rửa mắt mà nhìn...

“Chúc mừng tổng giám đốc Kim, đúng là tuổi trẻ tài cao.”

“Tổng giám đốc Kim, có thời gian tôi sẽ đến thành phố Y, có lẽ anh sẽ phải bớt thời gian gặp tôi...”

Những lời a dua nịnh hót khách sáo bắt đầu vây quanh Kim Trạch Húc, anh chỉ khiêm nhường bắt tay với mọi người.

Người cuối cùng đến trước mặt Kim Trạch Húc là chị Dư.

Chị Dư chủ động bắt tay với Kim Trạch Húc, chúc mừng “Tổng giám đốc Kim, chúc mừng Trung Viễn của các anh... Tôi tưởng là Đàm thị chắc chắn sẽ giành được hạng mục, xem ra lần này trở về sẽ bị ông chủ trừng phạt rồi.”

Kim Trạch Húc cười khách sáo. “Chị Dư nói gì vậy, lần này phải cảm ơn Đàm thị rồi...”

Ngay sau đó tầm mắt chị Dư chuyển sang Hạ Tử Du đang đứng bên cạnh.

Chị Dư chào hỏi khách sáo. “Hạ tiểu thư, đã lâu không gặp, so với nửa năm trước, bây giờ nhìn cô rất có tinh thần.”

Đúng vậy, nửa năm ngắn ngủi đã khiến Hạ Tử Du trở nên xinh đẹp tự tin như hai năm trước.

Hạ Tử Du nở nụ cười bình tĩnh “Chị Dư, đã nửa năm không gặp, chị không hề già đi chút nào...”

Chị Dư cười lúng túng. “Vậy tôi đi trước nhé, hẹn gặp ở tiệc chúc mừng tối nay.”

.....

Sau khi chị Dư đi, Hạ Tử Du thu hồi nụ cười trên mặt, giọng trầm xuống “Đây là mục đích anh dẫn tôi tới Mỹ sao?”

Kim Trạch Húc trả lời thành thật “Anh chỉ muốn cho em thấy, những năm qua Đàm Dịch Khiêm bày mưu tính kế trên thương trường chẳng qua là vì chưa gặp được đối thủ thực sự.”

Hạ Tử Du chợt nhíu mày, nhìn Kim Trạch Húc chắt vấn “Tại sao tôi phải biết những thứ này?”

Kim Trạch Húc không hề giấu giếm, nhìn thẳng vào mắt Hạ Tử Du “Bởi vì anh thích em.”

Hạ Tử Du đi vào thang máy, nói lãnh đạm “Anh đã biết đáp án của tôi.” Mặc dù nửa năm qua Kim Trạch Húc không hề nói gì với Hạ Tử Du nhưng cô có thể cảm nhận được qua cách cư xử của anh. Nhưng, tình yêu đã không còn là mối quan tâm trong cuộc sống của cô nữa.

Kim Trạch Húc cùng đi vào thang máy: “Chẳng phải em không chán nhận anh vì trong tim em vẫn còn Đàm Dịch Khiêm sao?”

Lâu rồi không nghe thấy ba chữ Đàm Dịch Khiêm, trái tim Hạ Tử Du chợt nhót lên đau đớn, cô bực mình nhìn Kim Trạch Húc “Tôi không cần giải thích chuyện riêng với anh.”

Kim Trạch Húc trầm giọng “Anh cũng đã biết Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa kết hôn với Hạ Hân, trông lòng em vẫn còn...”

Đúng vậy, nửa năm trước Đường Hân tuyên bố trên TV hôn lễ của cô và Đàm Dịch Khiêm sẽ lùi lại một năm vì lý do cá nhân.

Kim Trạch Húc cũng không biết khi anh nói tới những điều này Hạ Tử Du hơi ngẩn người, nhưng không hề biểu hiện cảm xúc gì khác đi ra khỏi thang máy.

.....

Trở về phòng khách sạn, Hạ Tử Du ôm gối ngồi trên ghế salon.

“Đàm Dịch Khiêm không kết hôn với Đường Hân...”

Thực tế, nếu không phải Kim Trạch Húc nói chuyện này thì cô cũng không biết. Không ai biết nửa năm qua cô lao vào công việc không quan tâm đến bất kỳ tin tức gì.

Cô cũng không rõ là cô không có thời gian hay không muốn chú ý, nhưng tin tức này đích thực khiến cô rung động. Không phải cô vẫn còn quyến luyến với Đàm Dịch Khiêm như lời Kim Trạch Húc nói, mà không hiểu tại sao Đàm Dịch Khiêm không kết hôn với Đường Hân.

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa chợt vang lên.

Hạ Tử Du để gối ôm xuống đứng dậy ra mở cửa, nhìn thấy Kim Trạch Húc đang đứng bên ngoài.

Kim Trạch Húc xin lỗi chân thành. “Chuyện vừa rồi anh xin lỗi em...”

Hạ Tử Du xoay người đi vào phòng “Tôi không giận, chỉ hi vọng sau này anh sẽ cử tôi đi công tác vì chuyện công việc.”

Kim Trạch Húc nói ôn hòa “Được, vậy tiệc chúc mừng tối nay...”

Hạ Tử Du nhún vai chán nản. “Đã đảm đương vai trò thư ký của anh, tôi đương nhiên phải tham gia cùng anh.”

.....

Xiêm y lộng lẫy, ăn uống linh đình.

Tiệc đấu thầu được tổ chức ở vườn hoa lộ thiên trong khách sạn Hạ Tử Du ở, cô mặc một bộ váy hở vai màu trắng, ưu nhã ở bên cạnh Kim Trạch Húc.

Vô số ánh mắt thèm thuồng vẻ đẹp thoát tục của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc cầm ly rượu trong tay thì thâm vào tai Hạ Tử Du “Hôm nay em thật là đẹp.”

Quả thật như vậy, mái tóc thẳng mượt, trang phục tinh xảo, làn da mịn màng, tối nay cô nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm của bữa tiệc.

Hạ Tử Du mỉm cười “Cảm ơn.”

“Tổng giám đốc Đàm, cảm ơn anh bận rộn vẫn tới tham gia bữa tiệc hôm nay...”

Bỗng dưng, bên tai Hạ Tử Du truyền đến tiếng nọt của một vị lãnh đạo cao cấp, hình như vị quan chức đang trò chuyện với người tới này tên là Lệnh Hạ.

Hạ Tử Du chấn động mạnh, ngược nhìn theo bản năng.

Đàm Dịch Khiêm mặc một bộ vest màu xám vừa tới bữa tiệc, một đám người a dua nịnh hót thoáng chốc đã vây đến.

Hạ Tử Du không ngờ ánh mắt cô lại đụng phải ánh mắt Đàm Dịch Khiêm dễ dàng như vậy, biết lúc này rút lui cũng không còn kịp, Hạ Tử Du cầm ly rượu chủ động đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, giọng điệu khách sáo “Tổng giám đốc Đàm, đã lâu không gặp.”

Sự thong dong của cô trước mặt anh tựa như một người bạn từng quen biết mà không quá thân thiết.

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm nhếch lên “Hạ tiểu thư.”

Từ lúc Đàm Dịch Khiêm xuất hiện ở bữa tiệc, Kim Trạch Húc đã chú ý đến từng biểu hiện nhỏ trên mặt Hạ Tử Du, nhưng sự bình tĩnh của cô nằm ngoài dự đoán của anh.

Vị quan chức chính phủ kia bắt đầu giới thiệu “Tổng giám đốc Đàm, vị này chính là người đoạt được hạng mục trong cuộc đấu thầu hôm nay, tổng giám đốc tập đoàn Trung Viễn Kim Trạch Húc...”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm chuyển sang Kim Trạch Húc “Tổng giám đốc Kim, chúc mừng.”

Kim Trạch Húc khiêm tốn “Tổng giám đốc Đàm khiêm nhường rồi, khó có cơ hội được tổng giám đốc Đàm nể mặt đến dự tiệc chúc mừng của Trung Viễn, tôi vô cùng vinh hạnh... Ngược lại, hôm nay mọi người tới khá đông, tôi sợ không tiếp đãi Tổng giám đốc Đàm chu đáo được.”

Đàm Dịch Khiêm có thể nghe được hàm ý khác trong lời Kim Trạch Húc, nhưng vẫn nói tiếp. “Tổng giám đốc Kim, chẳng lẽ anh quên bên cạnh anh còn có thư ký xinh đẹp như vậy có thể đón tiếp tôi sao?”

Đã nói đến nước này, Kim Trạch Húc không thể làm gì khác đành gật đầu “Cũng được, Tử Du, em sẽ không ngại tiếp đãi Tổng giám đốc Đàm thay anh chứ?”

Hạ Tử Du gật đầu “Dĩ nhiên.”

Sau khi Kim Trạch Húc đi, tầm mắt Đàm Dịch Khiêm lại quay về Hạ Tử Du, khẽ mỉm cười “Hạ tiểu thư, chúc mừng cô trở thành trưởng phòng PR của tập đoàn Trung Viễn”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói “Cảm ơn” Dứt lời nhân viên phục vụ chuyển một ly rượu đỏ cho Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc Đàm, tôi thay mặt Tổng giám đốc Kim kính anh một ly.”

Đàm Dịch Khiêm nhận lấy rượu đỏ, chạm ly với Hạ Tử Du.

Có lẽ vì khoảng cách quá gần, lúc chạm cốc, Hạ Tử Du có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người Đàm Dịch Khiêm, hơi thở mà cô đã từng quyến luyến...

Hạ Tử Du uống một hớp rượu xua tan hơi thở của anh.

Ngay sau đó cô cười phá vỡ sự im lặng “Phải rồi, tổng giám đốc Đàm, không giành được hạng mục này chắc cũng không khiến Đàm Thị thiệt hại gì chứ? Thật ra tổng giám đốc Kim có thể giành được hạng mục này tôi cũng không ngờ tới, tôi cứ nghĩ tổng giám đốc Đàm là người luôn phòng ngừa chu đáo, hạng mục này đối với anh là quá dễ dàng.”

Bề ngoài nghe là lời khen tặng, kỳ thực lại là những lời trào phúng, gai góc.

Thông minh như Đàm Dịch Khiêm làm sao không nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Hạ Tử Du, ánh mắt thâm thúy của anh liếc qua khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhếch miệng “Chẳng lẽ Hạ tiểu thư đang lo lắng cho tôi?”

Hạ Tử Du đang định trả lời Đàm Dịch Khiêm thì Kim Trạch Húc trở lại, anh rất tự nhiên ôm hông cô, nói thân mật “Anh thấy em nói chuyện với Tổng giám đốc Đàm rất vui vẻ, đang tán gẫu chuyện gì vậy?”

Hạ Tử Du vẫn không có thói quen để người khác chạm vào nhưng lúc này cũng không khước từ Kim Trạch Húc, mà cười duyên nói “Đâu có, chúng tôi đang nói chuyện hạng mục lần này...”

Đàm Dịch Khiêm đương nhiên để ý đến cánh tay Kim Trạch Húc đặt trên eo Hạ Tử Du, bình tĩnh nói “Tổng giám đốc Kim, bên kia có vài người bạn, tôi đi trước.”

Kim Trạch Húc gật đầu “Được.”

Đợi Đàm Dịch Khiêm đi, Hạ Tử Du tách ra khỏi Kim Trạch Húc “Xin lỗi, tôi muốn đi vệ sinh.”

Đàm Dịch Khiêm có vẻ đang chuyện trò vui vẻ với bạn nhưng thật ra thì chú ý đến Hạ Tử Du đang đi về phía toilet ở góc vườn hoa.

Trong toilet, Hạ Tử Du nhẹ nhàng dùng nước lạnh vỗ lên gò má nóng bừng của mình.

Nhìn vào gương, cô không ngừng tự nhủ: Hạ Tử Du, vừa rồi mày biểu hiện rất tốt, phải, mày và anh ta đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa, việc mày cần phải làm chính là hãy để anh ta nhìn thấy mày hiện có thể sống vô cùng tốt, không hề bị bất kỳ ảnh hưởng nào từ anh ta.

Điều chỉnh lại tâm tình, hồi tưởng lại biểu hiện vừa rồi trước mặt Đàm Dịch Khiêm, lúc này Hạ Tử Du mới đi ra khỏi toilet.

Nhưng khi cô vừa bước ra ngoài, đèn trong cả bữa tiệc đột nhiên phụt tắt tối đen.

Hạ Tử Du đang loay hoay không hiểu chuyện gì thì thân thể mảnh mai yếu đuối của cô đã bị áp mạnh lên tường “A” cô hét lên một tiếng.

Vườn hoa tối đen như mực, bên tai cô còn truyền đến tiếng thét hốt hoảng của khách khứa, cho nên không ai chú ý đến tình trạng ở góc vườn hoa này.

Một hơi thở quen thuộc phả vào Hạ Tử Du, giọng nói nam tính trầm thấp tuyên đến “Ai cho em ăn nói sắc bén như vậy?”

Nghe thấy giọng anh, cô đang bị giam giữ giữa tay anh và bức tường phản ứng lại. “Anh buông ra...”

105. Chương 105 : Muốn Hôn Nhưng Không Hôn...

Trong bóng tối, đôi mắt như ánh sao đêm của anh nhìn cô chăm chú.

Có lẽ do ánh mắt quá nóng bỏng của anh, sợ anh có ý đồ kỳ quái gì, cô giãy giụa mạnh hơn “Mau thả tôi ra...”

Anh nắm lấy đôi tay không an phận của cô, cô cố gắng giãy ra nhưng đều vô ích.

Hơi thở hai người hòa lẫn với nhau trong gang tấc, nhìn đôi mắt của anh trong bóng tối vẫn sáng chói như sao, cô thậm chí không dám thở mạnh, vì quá căng thẳng mà ngực không ngừng phập phồng.

Bỗng dưng, ánh đèn pin của nhân viên quản lý khách sạn chiếu ra vườn hoa “Rất xin lỗi quý khách, do cầu chì của khách sạn bị chập, sẽ có điện ngay đây, xin quý khách bình tĩnh chờ nóng vội...”

Chớp mắt, ánh sáng đèn pin yếu ớt quét qua góc Đàm Dịch Khiêm.

Tuy ánh sáng rất yếu nhưng đủ đủ chiếu khuôn mặt anh tuấn, góc cạnh rõ ràng của Đàm Dịch Khiêm, cùng ánh mắt kinh hoàng của cô đang nhìn chăm chăm vào anh.

Lúc này, thái độ của anh cũng không kiêu căng tà nịnh, cũng không ác ý cợt nhả như trong tưởng tượng của cô, sự trầm tĩnh của anh khiến cô không sao suy nghĩ nổi.

Suy nghĩ của cô đình trệ. Giờ khắc này cô cảm thấy ánh mắt anh đang nhìn sâu vào mắt mình, có cảm giác như một người đàn ông đang nhìn chăm chú vào mắt người phụ nữ mình thích, hơn nữa đây là vẻ mặt cô chưa từng nhìn thấy ở anh, cho dù anh đã làm những hành động tinh tế thể hiện sự thương yêu với cô, cô cũng chưa từng thấy...

Anh nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, trong đầu lóe lên hình ảnh cô mặc váy cưới ngượng ngùng trước mặt anh... Khi đó cô tràn đầy hạnh phúc, xinh đẹp động lòng người.

Bỗng chốc, anh đặt tay cô lên tường, đầu hơi nghiêng...

Trong tình cảnh tối đen, cô không sao hiểu ý đồ của anh là gì, nhưng cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh mỗi lúc một gần hơn...

Cô luống cuống hốt hoảng muốn kháng cự, nhưng đôi tay ấm áp của anh vẫn giữ chặt lấy cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Nhưng, khi cô cảm thấy chóp mũi anh sắp chạm vào cô, hai tay anh đột nhiên buông lỏng...

Cô không ngừng giãy giụa cuối cùng đẩy được anh ra, với bộ mặt sợ hãi, cô chạy đại vào toilet, sau đó mớ mồm khóa trái cửa lại.

Một giây sau, ánh điện lóe sáng.

Vườn hoa rộng lớn nhanh chóng bừng sáng trở lại, cô sửng sốt một hồi lâu, cô chợt nghe thấy giọng lo lắng của Kim Trạch Húc ngoài toilet “Tử Du, Tử Du, em có ở bên trong không?”

Nghe thấy giọng nói này cô thấy vô cùng yên tâm, Hạ Tử Du cuống quýt mở cửa toilet.

Thấy Hạ Tử Du bình yên vô sự, Kim Trạch Húc thở phào nhẹ nhõm,

Hạ Tử Du đã không còn thấy bóng dáng Đàm Dịch Khiêm nữa, thì ra trong bữa tiệc náo nhiệt chỉ vì đèn đóm có vấn đề mà khiến cho khách khứa bất đắc dĩ phải đối mặt với nhau.

Kim Trạch Húc nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tử Du, quan tâm hỏi “Em không sao chứ? Xin lỗi, vừa rồi anh đi tìm nhân viên khách sạn xử lý vụ mất điện.” Dù sao Kim Trạch Húc cũng là chủ nhân bữa tiệc hôm nay, đèn trong tiệc có vấn đề, đương nhiên anh phải xử lý kịp thời.

Hạ Tử Du đã bình tĩnh trở lại, xua tay “Tôi không sao, vừa rồi mất điện hơi sợ chút thôi...”

Kim Trạch Húc cười trừ “Ngốc ạ, lớn như vậy còn sợ bóng tối.”

Hạ Tử Du cười gượng, sau đó đi ra khỏi toilet.

Đứng bên Kim Trạch Húc lần nữa, ánh mắt Hạ Tử Du lại chú ý đến Đàm Dịch Khiêm đứng cách đó không xa.

Nghiêm nhiên như chưa hề xảy ra chuyện gì, lúc này Đàm Dịch Khiêm rất thân thiện bàn chuyện quan trọng với quan chức cao cấp của chính phủ Mỹ, anh rất hăng hái như thể anh mới là chủ nhân của tối nay, cô có thể thấy tất cả mọi người để sa sầm mặt vì anh.

Một lúc sau, cô ép mình chuyển chú ý bên Kim Trạch Húc cho đến khi tiệc kết thúc, chỉ có điều bóng dáng anh đã không còn trong tầm mắt cô.

.....

Ban đêm, Hạ Tử Du ôm gối ngồi ở đầu giường.

Cô biết trong đầu cô không nên xuất hiện hình ảnh của anh, nhưng, từ bữa tiệc trở về, bóng dáng anh vẫn đọng lại trong đầu cô, không hề tan biến ...

Thật ra, cô không ngờ anh sẽ xuất hiện trong bữa tiệc tối nay.

Anh không có thói quen xuất hiện ở những nơi công cộng, huống hồ trong tình huống Đàm thị thất bại, ai ngờ...

Nửa năm sau gặp lại anh, anh vẫn không ai sánh kịp như thế, sự kiêu căng tôn quý tỏa mát khắp nơi.

Bởi vì chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp nhau như vậy, cho nên lúc gặp anh cô thật sự căng thẳng, không kịp chuẩn bị.

Chỉ có điều, tuy gặp nhau không hề báo trước, nhưng nửa năm qua cô cố gắng xây dựng phòng tuyến trong lòng để chống đỡ anh, cô có thể tự tin hôm nay đã thể hiện rất tốt trước mặt anh.

Chỉ có điều, cô không thể nghĩ thông suốt được trước hành động ôm eo của Kim Trạch Húc, tại sao cô không kháng cự thẳng thừng như trước kia, ngược lại như muốn nói với Đàm Dịch Khiêm cô và Kim Trạch Húc đang thân mật?

Cô biết làm vậy cũng không thực sự thông dong bình tĩnh, nếu quả thật thực sự từ bỏ ai đó, sẽ không cần phải ngụy trang trước mặt họ...

Nhưng mà, không phải anh đã nhìn thấu đầu mối gì chưa? Nếu không tại sao lại thừa lúc mất tập trung tìm cô trong bóng tối?

Cô vẫn mãi không nghĩ ra nổi... Nhưng có thể là tức giận cô “nhanh mồm nhanh miệng”, dù sao anh cũng luôn tự cao tự đại, hoặc cũng có thể là nguyên nhân khác...

Thật ra thì, lúc hơi thở của anh và cô kề sát, cô hơi sững sờ một giây, bởi vì cảm giác đó như thể lúc anh còn cưng chiều cô...

Cô cho là sẽ...

Vậy mà, cuối cùng anh lại buông tay.

Dĩ nhiên là cô hiểu lắm, thật may cô không chờ mong kết quả sẽ như vậy. Cô cảm thấy may mắn vì cuối cùng cả hai đều xem như chuyện này chưa hề xảy ra.

Cô nghĩ, sau đêm nay, cô sẽ trở về thành phố Y, tất cả sẽ trở lại bình thường.

.....

Hôm sau, ở trụ sở tập đoàn Đàm Thị

Chị Dư tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc gõ nhẹ “Tổng giám đốc.”

“Vào đi.”

Lúc chị Dư đi vào phòng làm việc, Đàm Dịch Khiêm đang xử lý một đồng văn kiện trước mặt.

Chị Dư chậm rãi cúi đầu, xin lỗi “Tổng giám đốc, xin lỗi, tối qua đã không giành được hạng mục ở Los Angeles cho Đàm Thị...” Trụ sở của Đàm Thị ở Los Angeles, nếu Đàm Thị có thể xây dựng khách sạn bảy sao trên thế giới tại Los Angeles thì tương lai của tập đoàn Đàm Thị ở Los Angeles sẽ vững vàng hơn.

“Ừm” Đàm Dịch Khiêm chỉ nhẹ nhàng đáp lời, vẫn vui đầu vào đồng văn kiện.

Chị Dư vẫn luôn e ngại uy nghi của Đàm Dịch Khiêm, lúc này lại thấy Đàm Dịch Khiêm không hề tức giận, chị Dư không khỏi bạo gan “Tổng giám đốc, tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm với việc này...”

Thực ra, mỗi lần tham gia đấu thầu đều do Đàm Dịch Khiêm ra lệnh cho chị Dư, chỉ có lần này Đàm Dịch Khiêm không chỉ đạo mà để chị Dư tự giành hạng mục, không ngờ lại xảy ra vấn đề như vậy.

Đàm Dịch Khiêm rời khỏi văn kiện, ngược mắt nhìn khuôn mặt ỉu xiu của chị Dư, nói lạnh nhạt “Ai bảo chị chịu trách nhiệm?”

Chị Dư nơm nớp lo sợ nhìn vào đôi mắt tinh mịch của Đàm Dịch Khiêm, sợ hãi “Là tôi đã khiến Đàm thị thua Trung Viễn, tôi khó mà chối tội. Không ngờ tổng giám đốc Kim của Trung Viễn có thể... có thể đoán được giá khởi điểm của chúng ta, hơn nữa biểu hiện của anh ta ở buổi đấu thầu không chê vào đâu được.”

Đàm Dịch Khiêm lại nhìn đồng văn kiện, như không hề quan tâm đến việc này, anh nói bình tĩnh “Kim Trạch Húc đúng là người có năng lực.”

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm đi theo Đàm Dịch Khiêm, chị Dư mới thấy anh khen ngợi một người, chị Dư không khỏi giật mình “À, tổng giám đốc, tôi tin là nếu hôm qua ngài đích thân ra tay, Kim Trạch Húc sẽ chẳng là gì, Đàm Thị nhất định có thể giành được hạng mục này. Ngược lại... Bữa tiệc tối hôm qua, tổng giám đốc không cần thiết phải nể mặt Kim Trạch Húc.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không phát biểu cảm tưởng gì về chuyện này, ngược lại thông thả hỏi chị Dư “Chị còn nhớ bảy năm trước Trung Viễn và Đàm Thị đã từng cạnh tranh một hạng mục...”

Chị Dư gật đầu “Tôi nhớ... Khi đó Đàm Thị và Trung Viễn đều gần như phá sản, cựu tổng giám đốc cùng Kim Nhật Nguyên của Trung Viễn đều muốn tranh một hạng mục có lợi nhuận cao của Normandy nước Pháp để cứu vãn tập đoàn, nhưng lúc đó cựu tổng giám đốc đột nhiên trúng gió, tổng giám đốc ngài bắt đắ dĩ tiếp nhận Đàm Thị, chỉ vừa bắt đầu ngài đã dẫn dắt Đàm Thị đánh bại Trung Viễn, giành được hạng mục đó, cuối cùng Đàm Thị cải tử hoàn sinh mà Trung Viễn lại gần như phá sản, rồi sau đó mai danh ẩn tích trong giới kinh doanh... Gần đây tôi mới biết việc Trung Viễn đã quay trở về quỹ đạo.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu nói “Những gì Trung Viễn sở hữu ngày hôm nay đều dựa vào Kim Trạch Húc... Cho nên, chúng ta cũng không thể khinh thường năng lực của Kim Trạch Húc.”

“Tổng giám đốc, theo ngài thì kẻ địch lớn nhất của Đàm Thị là Trung Viễn?” Phạm vi kinh doanh của hai công ty cũng gần như nhau, mặc dù Trung Viễn không có địa vị trong giới kinh doanh như Đàm Thị, nhưng lần này Trung Viễn giành được hạng mục ở Los Angeles, có thể nói sau này sẽ là mối uy hiếp lớn đối với Đàm Thị.

Đàm Dịch Khiêm không phủ nhận.

Chị Dư không khỏi run sợ trong lòng, mắt liếc trộm phản ứng của Đàm Dịch Khiêm, chờ mong anh nghĩ ra sách lược đối phó với Trung Viễn sau này.

Ai ngờ, lời nói tiếp theo của Đàm Dịch Khiêm không liên quan gì đến chuyện kinh doanh mà lại nói lãnh đạm “Tuần sau tôi sẽ rời khỏi Los Angeles... Đàm Thị giao cho chị xử lý.”

Thành phố Y.

Hạ Tử Du lấy quà tặng đã mua từ trong cốp xe Kim Trạch Húc ra, hưng phấn nói “Liễu Nhiên không biết tôi lại về sớm, nhìn thấy tôi chắc con bé sẽ vui lắm...” Cô mua quà tặng cho con gái, biết con bé thích hoàng tử Kaka, thậm chí cô đã mua tất cả các phiên bản thú nhồi bông ở Mỹ, và tưởng tượng ra khuôn mặt vui vẻ của con.

Kim Trạch Húc cầm túi lớn túi nhỏ nặng trĩu trong tay cô, nói đầy quan tâm. “Làm gì mà nhiều đồ thế này, để anh cầm lên giúp em”

“Cảm ơn.”

Trong thang máy, Hạ Tử Du nhìn trán Kim Trạch Húc rỉ mồ hôi, cảm kích nói “Trạch Húc, nửa năm qua rất cảm ơn anh... Nếu không có sự giúp đỡ của anh, tôi không biết giờ đây sẽ ra sao...” Công việc, nhà ở, những chuyện sinh hoạt vụn vặt... Đường như tất cả đều có sự giúp đỡ của Kim Trạch Húc, nhưng đây là lần đầu tiên cô nói ra sự cảm kích của mình.

“Đừng nói với anh những lời như thế, anh cảm thấy có thể làm nhiều cho em hơn nữa.” Trước mặt Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc không còn uy nghiêm chút nào nữa.

Hạ Tử Du cố gắng khuyên Kim Trạch Húc “Thật ra anh không cần phải tốn nhiều thời gian với tôi như vậy, với điều kiện của anh, có thể tìm được người thực sự thích hợp với mình”

“Từ lần đầu tiên gặp nhau, anh đã xem người đó là em, kể cả em không có quan hệ gì với ba nuôi, anh cũng sẽ giúp em như bây giờ... Cho nên, em có thể không thích anh, nhưng không thể ngăn cản anh, hơn nữa, những việc anh muốn chắc chắn sẽ làm được.”

Những lời Kim Trạch Húc như tuyên thệ làm Hạ Tử Du không thể chống đỡ.

“Đỉnh” Cửa thang máy mở ra.

Hạ Tử Du dừng lại để lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa phòng, nhưng vừa tra chìa khóa vào ổ thì phát hiện cửa không khóa.

Hạ Tử Du nghi ngờ đẩy cửa ra, gọi đầy thân thiết. “Dì Lô, con đã về rồi... Liễu Nhiên, mẹ về rồi đây...”

Hạ Tử Du vừa gọi vừa tìm, nhưng không thấy ai ở nhà.

.....

Mấy phút sau, phát hiện có gì đó bất thường, Hạ Tử Du níu tay Kim Trạch Húc, lo lắng nói “Làm sao bây giờ? Không gọi được cho dì Lô ... Dì Lô rất ít khi ra ngoài, bây giờ không phải lúc đi chợ, hơn nữa món đồ chơi hoàng tử Kaka mà con bé thích nhất lại rơi trong phòng tắm...”

Kim Trạch Húc trấn an Hạ Tử Du “Không sao đâu, không gọi được cho dì Lô, vậy gọi thử về trại trẻ mồ côi xem sao, có lẽ em không có đây nên dì Lô dẫn con bé về đó chơi.”

Hồn phách lên mây, Hạ Tử Du lập tức lấy điện thoại ra gọi đến trại trẻ mồ côi.

Vài giây sau, Hạ Tử Du chán nản xuống ghế salon “Làm sao bây giờ? Viện trưởng nói dì Lô chưa về trại trẻ...”

Kim Trạch Húc ngồi xuống bên cạnh cô “Em thử nghĩ xem dì Lô có thể đi đâu nữa không?”

Hạ Tử Du luống cuống “Em nghĩ không còn chỗ nào nữa... Nhưng kể cả dì Lô có đi đâu cũng sẽ gọi điện thoại cho em...”

Kim Trạch Húc nhẹ giọng an ủi “Em đừng lo lắng vội, có lẽ chuyện không tệ như em nghĩ đâu...”

Trong đầu Hạ Tử Du lóe lên hình ảnh hoàng tử Kaka bị bắn rơi trong nhà tắm... Biết chắc là con thú bông rất được yêu thích này, nếu không phải xảy ra chuyện gì, sẽ không thể rơi ở đó được.

Chuyện đến nước này rồi, Hạ Tử Du không thể nghĩ được điều gì tốt đẹp, cô sợ hãi nói “Có phải họ đã gặp chuyện không may gì rồi không?”

Kim Trạch Húc nhìn quanh bốn phía, bỗng chốc phát hiện ra một tờ giấy đặt dưới khay trà.

Kim Trạch Húc cầm tờ giấy lên.

Trên đó là một bức thư đánh máy...

Sắc mặt Hạ Tử Du tái nhợt, ngây ngốc một hồi lâu.

.....

Hôm sau.

Hạ Tử Du mất hết lý trí níu tay Kim Trạch Húc chất vấn “Tại sao anh lại báo cảnh sát?”

Kim Trạch Húc nhận lỗi “Xin lỗi, anh phải làm như vậy mới mong bảo vệ dì Lô và Liễu Nhiên.”

“Làm sao anh có thể làm vậy? Tôi không thể để chuyện gì xảy ra được, tôi không thể...” Nước mắt cô chảy xuống như trân châu đứt dây, thân thể Hạ Tử Du xiêu vẹo chỉ chực đổ xuống.

Kim Trạch Húc nhẹ nhàng đỡ lấy cô, nghiêm mặt nói “Căn cứ vào tờ giấy để lại và cuộc điện thoại bọn cướp gọi sáng nay, cảnh sát đã xác định kẻ bắt cóc là Tỉnh Sâm... Người này từng là giám đốc ở Đàm Thị, sau khi bị Đàm Dịch Khiêm vô cớ đuổi việc đã lên kế hoạch trả thù anh ta...”

Hạ Tử Du bịt miệng, khó tin “Tại sao có thể như vậy?” Tại sao vẫn có người kéo cô và Đàm Dịch Khiêm vào với nhau?

Kim Trạch Húc đỡ vai Hạ Tử Du an ủi “Tử Du, bây giờ em phải nghỉ ngơi cho tốt, nếu em tin tưởng, anh đảm bảo dì Lô và Liễu Nhiên sẽ không có chuyện gì.”

Hạ Tử Du bi thương nói “Tại sao em có thể nghỉ ngơi được... Người này muốn trả thù Đàm Dịch Khiêm, nếu Đàm Dịch Khiêm không xuất hiện, ông ta sẽ không bỏ qua...”

Kim Trạch Húc liên tục bảo đảm “Tóm lại em phải tin tưởng anh, anh nhất định sẽ cứu họ.”

.....

Ban đêm, Hạ Tử Du tỉnh dậy từ cơn ác mộng.

“Liều Nhiên.”

Hạ Tử Du ngồi bật dậy, toàn thân ướt mồ hôi lạnh.

Sợ hãi nhìn quanh bốn phía, phát hiện phòng ngủ quen thuộc cô mới xác nhận hóa ra chỉ là ác mộng.

Ngước mắt nhìn đồng hồ trên tường, thấy kim giây chạy tích tắc nhanh như vậy, cô nên làm gì đây?

Cô chẳng còn gì, Liều Nhiên là lý do duy nhất, là không khí nuôi sống cô, cô không thể để con xảy ra chuyện gì...

Giây phút này, không hề do dự, cô cầm điện thoại gọi vào một số điện thoại.

Cô lại không ý thức được rằng cô vẫn còn nhớ rõ số điện thoại của anh như vậy, hơn nữa, tốc độ ấn số của đầu ngón tay không hề chậm lại chút nào.

Vậy mà, trong điện thoại lại truyền đến âm thanh báo bận...

Lúc này cô mới ý thức được, cô đã quên, anh đã định cư bên Mỹ.... Số điện thoại này bây giờ đã hoàn toàn trở hành kỷ niệm.

Hạ Tử Du sững sờ đặt điện thoại xuống, lòng càng trống trải.

Bỗng dưng, đột nhiên nghĩ ra điều gì, cô lại cầm điện thoại lên gọi vào một số điện thoại khác.

Lần này sau vài tiếng chuông, có tiếng trả lời “Xin chào, đây là tập đoàn Đàm thị”

“Xin chào, làm ơn nối máy cho tôi với trợ lý tổng giám đốc... Tôi họ Hạ, tên là Hạ Tử Du, xin cô nhắn lại, tôi tin là chị ấy sẽ nghe điện thoại của tôi.” Cho nên, không tìm Đàm Dịch Khiêm là vì biết muốn gặp nhau hay nói chuyện với anh cần phải hẹn trước, mà cô không có thời gian chờ.

Lễ tân của Đàm Thị nói “Hạ tiểu thư, xin chào, tôi sẽ nối điện thoại nội bộ cho trợ lý, cô chờ chút.”

Một lúc sau, điện thoại nội bộ được nối, giọng nói khàn khàn của chị Dư truyền đến “Hạ tiểu thư.”

Hạ Tử Du cố gắng bình tĩnh, nói “Chị Dư, bây giờ tôi không có thời gian giải thích với chị, nhưng tôi muốn gọi điện cho Đàm Dịch Khiêm, hi vọng chị có thể giúp tôi.”

Chị Dư không giấu diếm nói “Xin lỗi, Hạ tiểu thư, hai ngày trước tổng giám đốc đã rời khỏi Los Angeles, bây giờ tôi cũng không thể liên lạc với ngài.”

Hạ Tử Du khó có thể chấp nhận “Sao lại thế được? Trong bữa tiệc đêm đó anh ta vẫn còn ở đó...”

Chị Dư giải thích “Sau bữa tiệc, tổng giám đốc đã rời khỏi Los Angeles rồi...”

.....

Hạ Tử Du sững sờ để điện thoại xuống, trong đầu vẫn vang lên những lời của chị Dư.

Cô có thể tin tưởng lời của chị Dư không?

Không, cô không chắc chắn...

Tại sao đúng lúc cô tìm anh, anh lại rời khỏi Los Angeles? Đêm đó anh rõ ràng vẫn còn ở đây...

Cô biết cô không nên tìm anh, từ lúc cô giành được quyền nuôi con, cô cũng đã nghe chị Dư chuyển lời anh không muốn có bất kỳ quan hệ gì với đứa bé này...

Nhưng, trong bữa tiệc đó, cô nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của anh trong bóng đêm...

Cô không cho là anh vẫn còn ôm ấp tình cảm ngựa nhốt chuồng với cô, cô chỉ cảm thấy hai người không nhất thiết phải đi đến bước thù địch như vậy...

Vậy mà...

Những lời của chị Dư làm cô khó mà tin được đây chỉ là trùng hợp, mà như thể biểu đạt thái độ của anh với cô hơn.

Vậy thì, nếu anh thực sự không muốn có bất kỳ quan hệ gì với con nữa, kể cả biết chuyện này, liệu anh có đưa tay ra cứu hay không...

106. Chương 106 : Dịch Khiêm

“Được, nếu có tin tức gì xin hãy báo ngay cho chúng tôi...”

Kim Trạch Húc vừa kết thúc điện thoại với cảnh sát, Hạ Tử Du liền vội vàng túm tay anh “Thế nào rồi? Có tin tức gì của dì Lô chưa?”

Kim Trạch Húc lắc đầu bất đắc dĩ “Cảnh sát vẫn đang điều tra.”

Hạ Tử Du như quả bóng xì hơi “Không được, tôi không thể chờ thêm được nữa...” Ngay sau đó cô xoay người đi vào phòng ngủ.

Kim Trạch Húc đi vào theo cô, phát hiện Hạ Tử Du lấy hộ chiếu ra, anh có thể đoán được ý của cô “Cho nên, em quyết định đi tìm Đàm Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du bỏ hộ chiếu vào túi xách, dường như đã trải qua một cuộc vật lộn trong lòng, cô đã quyết định “Tôi phải làm như vậy, không thể để Liễu Nhiên xảy ra chuyện gì được...”

Kim Trạch Húc nhẹ nhàng đến bên cạnh, ôm lấy đôi vai gầy yếu của Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói “Anh đã nói rồi, anh sẽ không để dì Lô và Liễu Nhiên xảy ra chuyện gì, em không thể tin anh một lần sao? Hay là, trong lòng em, chỉ Đàm Dịch Khiêm mới có thể làm em yên tâm?”

Hạ Tử Du vô cùng lo âu nói “Trạch Húc, rất cảm ơn anh đã giúp đỡ, nhưng tôi không thể mạo hiểm với tính mạng của dì Lô và Liễu Nhiên, tôi phải đi tìm anh ta...”

Kim Trạch Húc siết chặt vai Hạ Tử Du, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc “Đừng đi tìm anh ta, hãy tin anh một lần được không?”

Hạ Tử Du xua tay “Xin lỗi, Trạch Húc...”

Kim Trạch Húc tự biết không thể ngăn được cô, đành chậm rãi buông tay.

.....

Nhìn bóng dáng Hạ Tử Du vội vàng chạy đi, Kim Trạch Húc đâm mạnh một phát vào bức tường lạnh băng sau lưng.

Tại sao cô ấy vẫn muốn tìm anh ta? Rốt cuộc anh thua kém Đàm Dịch Khiêm ở đâu?

Lúc này, điện thoại của Kim Trạch Húc đổ chuông.

Liếc thấy số điện thoại, anh kìm chế tức giận nhấn nút trả lời, cố gắng giữ sự bình tĩnh “Ba nuôi.”

“Bây giờ con về đi.” Đầu kia điện thoại là giọng nam khàn khàn đã nhiều tuổi.

Kim Trạch Húc cung kích nói “Ba nuôi, bây giờ con đang xử lý vụ bắt cóc cho Tử Du, buổi tối con sẽ về chỗ ba.”

Kim Nhật Nguyên trầm giọng “Ta muốn nói chuyện với con về chuyện đó, trong vòng nửa giờ nữa, ta muốn gặp con.”

Kim Trạch Húc cho là Kim Nhật Nguyên muốn biết rõ tình huống con bé bị bắt cóc, cuối cùng gật đầu “Vâng ạ.”

Nửa giờ sau, Kim Trạch Húc xuất hiện ở khu nhà cao cấp của nhà họ Kim.

Người giúp việc mở cửa cho anh, cúi đầu nói “Thiếu gia.”

Kim Trạch Húc đi đến chỗ Kim Nhật Nguyên trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, hơi khom người “Ba nuôi.”

Kim Nhật Nguyên xoay người, giọng từ tốn “Về rồi à.”

Kim Nhật Nguyên đã năm mươi tuổi, tuy đi đứng bất tiện phải chống gậy, nhưng nhìn khuôn mặt được chăm sóc rất tốt của ông có thể thấy khi còn trẻ ông nhất định là một người điển trai.

Kim Trạch Húc gật đầu “Vâng.”

Kim Nhật Nguyên chống gậy bước đến “Vụ bắt cóc điều tra đến đâu rồi?”

Kim Trạch Húc trả lời thành thật “Hiện giờ chỉ điều tra được thân phận của Tỉnh Sâm, ngoài ra chưa phát hiện được gì thêm.”

Kim Nhật Nguyên đột nhiên ra lệnh “Chuyện này con đừng nhúng tay vào.”

“Dạ...” Kim Trạch Húc khó hiểu nói “Ba nuôi, Tử Du rất lo lắng, con không thể không giúp cô ấy.”

Kim Nhật Nguyên nói lạnh lùng “Con cứ làm như banói.”

“Ba nuôi, con không hiểu ý ba...” Ba nuôi là ông ngoại của đứa bé, tại sao có thể bảo anh khoanh tay đứng nhìn?

Bỗng dưng, Kim Nhật Nguyên xoay người nhìn Kim Trạch Húc đang hết sức hoang mang, nói lạnh lùng “Dì Lô và đứa bé là do basai người bắt cóc.”

Nghe Kim Nhật Nguyên nói vậy, Kim Trạch Húc sững sờ.

.....

Chín giờ, Hạ Tử Du đặt chân đến Los Angeles.

Vừa xuống máy bay, cô không hề chần chừ bắt xe taxi đi thẳng đến trụ sở Đàm thị.

Đến đại sảnh Đàm thị, cô lịch sự hỏi lễ tân “Xin chào, tôi muốn gặp chị Dư Mẫn, trợ lý tổng giám đốc, xin cô hãy chuyển lời, tôi là Hạ Tử Du”

Cô lễ tân này chính là người nhận điện thoại hôm trước của Hạ Tử Du, nghe thấy giọng Hạ Tử Du. Vì biết hôm đó chị Dư có nghe điện thoại của cô, nên trả lời khách khí “Được, cô chờ một lát.”

Một phút sau, lễ tân nói với Hạ Tử Du “Hạ tiểu thư, cô có thể lên, trợ lý chờ cô ở tầng ba mươi sáu.”

Hạ Tử Du cảm kích “Vâng, cảm ơn cô.”

Hạ Tử Du đi vào thang máy với tốc độ nhanh nhất, vài giây sau, thang máy dừng ở tầng ba mươi sáu.

Khi cửa thang máy mở ra, bóng dáng chị Dư đã xuất hiện trong tầm mắt cô.

Chị Dư đứng ngoài cửa phòng làm việc, hiển nhiên là đang đợi cô.

Hạ Tử Du vội vã ra khỏi thang máy, chào hỏi “Chị Dư.”

Chị Dư rất kinh ngạc khi nhìn thấy Hạ Tử Du đứng trước mặt “A, Hạ tiểu thư.” Lúc lễ tân thông báo Hạ Tử Du muốn gặp chị, chị thấy khó mà tin nổi.

Hạ Tử Du kiềm chế sự nóng nảy, nói “Chị Dư, Đàm Dịch Khiêm đâu?”

Chị Dư nhìn khuôn mặt lo âu bất an của Hạ Tử Du, nghi ngờ hỏi “Hạ tiểu thư, cô đến đây để gặp tổng giám đốc?”

Hạ Tử Du lập tức gật đầu “Phải, em có việc gấp tìm anh ta.”

Chị Dư ngẩn ra “Ặc...” Lần trước trong bữa tiệc nhìn thấy dáng vẻ thong dong bình tĩnh của Hạ Tử Du, chị Dư còn tưởng cô đã hoàn toàn có một cuộc sống mới, giờ phút này lại thấy cô vội vàng muốn gặp Đàm Dịch Khiêm như vậy, chị rất hoang mang.

Hạ Tử Du nhỏ giọng khẩn cầu “Chị Dư, xin hãy giúp em... Nếu Đàm Dịch Khiêm trách cứ, em sẽ chịu tất cả trách nhiệm...”

Chị Dư bị làm khó nói “Hạ tiểu thư, không phải tôi không muốn giúp cô, mà là tổng giám đốc thực sự không có ở đây...”

Hạ Tử Du đột nhiên chết lặng “Chị Dư, em thực sự không có thời gian, em cầu xin chị hãy giúp em... Liễu Nhiên xảy ra chuyện, bọn bắt cóc nói muốn gặp Đàm Dịch Khiêm...”

Chị Dư nghe Hạ Tử Du nói xong thì hoảng hốt “Cô nói gì? Tỉnh Sâm bắt cóc họ?”

Hạ Tử Du gật đầu “Em đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát không tìm ra tung tích của họ... Bọn bắt cóc nói, nếu hai ngày sau không gặp được Đàm Dịch Khiêm, bọn chúng sẽ gây bất lợi cho dì Lô và Liễu Nhiên...”

Cuối cùng chị Dư cũng hiểu vì sao Hạ Tử Du phải lặn lội ngàn dặm xa xôi bay từ thành phố Y đến Los Angeles, chị nhẹ nhàng an ủi “Hạ tiểu thư, trước mắt cô đừng nóng vội, bây giờ tôi sẽ nghĩ cách liên lạc với tổng giám đốc...”

Hạ Tử Du cứ nghĩ chị Dư nghe lệnh Đàm Dịch Khiêm, lúc này thấy chị cuống quýt tìm cách liên lạc với Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du đã bắt đầu loại bỏ nghi vấn “Anh ta thực sự không có ở Los Angeles sao?”

Chị Dư nói “Hạ tiểu thư, tôi không lừa cô, ngay sau bữa tiệc tổng giám đốc đã rời khỏi Los Angeles.”

.....

Rốt cuộc, Hạ Tử Du đã tin là Đàm Dịch Khiêm thực sự không có ở đây.

Tận trong đáy lòng, cô chờ mong chị Dư có thể mau sớm tìm được cách liên lạc với Đàm Dịch Khiêm, bởi vì bọn bắt cóc không cho cô quá nhiều thời gian...

Đoán chừng dì Lô và Liễu Nhiên lúc này đang trong tình cảnh nguy hiểm, Hạ Tử Du không thể tha thứ được cho mình. Tại sao cô lại để dì Lô và Liễu Nhiên xảy ra chuyện được chứ. Nếu cô không lấy công việc làm trọng, có lẽ đã ở bên cạnh họ, và họ cũng sẽ không gặp phải chuyện này...

Bây giờ cô chỉ cầu mong Đàm Dịch Khiêm nhanh chóng xuất hiện, cô tin là, chỉ cần Đàm Dịch Khiêm trở về thành phố Y với cô, với năng lực của anh, Liễu Nhiên sẽ không sao cả.

.....

Sau một đêm ở khách sạn, sáng sớm hôm sau Hạ Tử Du lại đến Đàm thị.

Còn 24 giờ nữa đến thời gian chỉ định của bọn bắt cóc, lúc này bất kể Đàm Dịch Khiêm đang ở đâu, chỉ cần anh có thể bay về thành phố Y ngay thì vẫn còn kịp...

Lúc Hạ Tử Du đi đến lầu ba mươi sáu, chị Dư đã đợi cô như hôm qua.

Nhìn thấy chị Dư, Hạ Tử Du gấp gáp “Chị Dư, thế nào rồi? Có liên lạc được với Đàm Dịch Khiêm không?”

Nhìn gương mặt lo lắng đến tiêu tụy của Hạ Tử Du, Chị Dư lại do dự nói ra những lời từ đáy lòng, cuối cùng vẫn đành nói thật “Xin lỗi Hạ tiểu thư, tôi không thể liên lạc được với tổng giám đốc.”

Nghe lời nói của chị Dư, Hạ Tử Du bất giác lùi về sau một bước, lão đảo suýt ngã, may là chị Dư đỡ kịp.

“Hạ tiểu thư, cô cẩn thận...”

Nước mắt Hạ Tử Du rơi xuống, cô dùng hết sức lực cắn môi để không bật ra tiếng. Cả ngày hôm qua đến sáng hôm nay, cô gọi điện cho Kim Trạch Húc nhưng Kim Trạch Húc nói cảnh sát vẫn chưa có tin tức gì...

Không có tin của dì Lô cũng không tin tức của Đàm Dịch Khiêm, cô phải làm gì bây giờ?

“Hạ tiểu thư, hay là cô nghỉ ngơi một chút đi, tôi thấy sắc mặt cô không được tốt...” Chị Dư biết cả đêm qua Hạ Tử Du chắc chắn không hề chớp mắt.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lau nước mắt “Đúng, tôi không thể khóc, dì Lô và Liễu Nhiên còn đang đợi tôi, bây giờ tôi phải về...”

Chị Dư ngăn Hạ Tử Du lại, quan tâm hỏi “Hạ tiểu thư, cô định đi đâu?”

Hạ Tử Du vội nói “Em phải về thành phố Y... Chị Dư, cảm ơn chị đã giúp đỡ.” Từ sau khi cô và Đàm Dịch Khiêm xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không ngờ chị Dư vẫn giúp đỡ cô.

Chị Dư khẽ gật đầu “Vây cô cẩn thận chút.”

“Vâng” Hạ Tử Du đi vào thang máy.

Nhìn cửa thang máy đóng lại, chị Dư lúc này mới lắc đầu bất đắc dĩ, bỗng dưng, chị Dư bấm nút thang máy đi lên.

Hạ Tử Du ra khỏi thang máy mới phát hiện vì quá vội vàng cô đã để túi xách có hộ chiếu trên tầng ba sáu, cô xoay người chạy vội vào thang máy ấn nút đi lên.

Thang máy đang có người sử dụng, cô mất hết kiên nhẫn nhìn số tầng đang chạy trước cửa thang máy, cô phát hiện, thang máy dừng ở tầng chín mươi tám vài giây rồi mới đi xuống.

Cô đã từng làm việc ở Đàm thị, cô biết Đàm Dịch Khiêm thích đặt phòng làm việc ở tầng cao nhất, bởi vì nơi đó thích hợp để làm ba cửa sổ sát đất, mà Đàm Dịch Khiêm rất thích đứng một mình trước cửa sổ sát đất.

Lúc này, thang máy dừng ở tầng chín mươi tám chứng tỏ có người đến tầng chín mươi tám. Nhưng theo cô biết, nếu không phải là nhân viên cấp cao trong công ty, tầng dành riêng cho tổng giám đốc không cho phép nhân viên ra vào tùy ý. Mà Đàm Dịch Khiêm cũng không ở công ty, vậy ai sẽ lên tầng chín mươi tám?

Lúc cô đang suy nghĩ thì cửa thang máy mở ra.

Cô không do dự ấn phím chín mươi tám, trong lòng thấp thỏm không yên.

Vài giây sau, thang máy dừng ở tầng chín mươi tám, Hạ Tử Du vội rời khỏi thang máy.

.....

Cô cũng không hiểu, rõ ràng phải lên tầng ba mươi sáu lấy hộ chiếu, tại sao cô lại lên tầng chín mươi tám...

Thật ra lúc này cô nghĩ rằng có thể Đàm Dịch Khiêm đang ở tầng chín mươi tám, nhưng cô biết là không thể, bởi vì cô tin chị Dư.

Nhưng mỗi lúc gần đến phòng làm việc, linh cảm cô có thể gặp được Đàm Dịch Khiêm càng mãnh liệt hơn...

Rốt cuộc, bước chân cô dừng trước cửa phòng tổng giám đốc.

Chưa kịp gơ tay gõ cửa, bên tai cô đã truyền đến cuộc nói chuyện trong phòng làm việc...

Chị Dư đang kính cẩn báo cáo “Tổng giám đốc, Hạ tiểu thư đã đi rồi...”

Đàm Dịch Khiêm khẽ đáp một tiếng “Ừ”

Hạ Tử Du đứng ngoài cửa nghe rõ tiếng đối thoại của họ, không thể kiềm chế nổi đẩy cửa đi vào.

Chị Dư đang định xoay người đi thì kinh ngạc thấy Hạ Tử Du đang đứng trước phòng làm việc.

Đàm Dịch Khiêm đang ngồi sau bàn, vẻ mặt vẫn lãnh đạm.

Chị Dư hoảng sợ thốt lên “Hạ... Hạ tiểu thư?”

Hạ Tử Du cắn môi thật mạnh, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm kẻ đang ngồi sau bàn làm việc.

Ánh mắt đen láy của anh cũng nhìn cô, vẻ mặt vẫn lạnh lùng không hề lay động.

Chị Dư lập tức xoay người giải thích với Đàm Dịch Khiêm “Tổng giám đốc, tôi thật sự không nói với Hạ tiểu thư ngài đang ở đây...”

Đàm Dịch Khiêm phát phát tay ý bảo chị Dư đi ra “Chị đi xuống trước đi.”

Chị Dư rầu rĩ ra khỏi phòng.

Ánh mắt Hạ Tử Du liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, cuối cùng chậm rãi mở miệng “Rõ ràng anh biết tôi ở dưới, nhưng lại muốn chị Dư gạt tôi?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn dựa vào thành ghế, điều chỉnh tư thế thoải mái, nói lãnh đạm “Cô đang chất vấn tôi sao?”

Nhìn thái độ vô sự của anh, cô ghen ngào “Tôi biết là không nên tới tìm anh, nhưng chắc anh đã nghe nguyên nhân từ chỗ chị Dư... Tại sao anh không chịu gặp tôi?”

Đàm Dịch Khiêm nói chậm rãi “Tôi nhớ đã từng nói không muốn có bất kỳ quan hệ gì với đứa bé, và cô cũng đã đồng ý.”

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt đẹp lạnh lùng mà lòng dạ ác độc của anh mà tim đau đớn “Tôi biết anh ghét tôi, cũng biết là không nên tìm anh, nhưng Liễu Nhiên cũng là con anh, bây giờ con bé đang gặp nguy hiểm, làm sao anh có thể khoanh tay đứng nhìn như vậy?”

Lông mày của Đàm Dịch Khiêm hơi nhíu lên, không tin nói “Hạ Tử Du, tôi nhớ cô đã từng là người vì tiền mà vứt bỏ con gái, lúc này sao có thể đứng trước mặt tôi tỏ vẻ người mẹ hiền thế?”

Hạ Tử Du đột nhiên nhớ lại nửa năm trước vì muốn che giấu cho Đường Hân mà cô đã nguyện trang thành một người phụ nữ ti tiện vô liêm sỉ, cô tự nhiên lại quên mất anh ta luôn nhìn cô như vậy.

Hạ Tử Du nói ra một cái cố hợp lý “Hổ dữ không ăn thịt con, tôi có thể vì tiền mà rời khỏi con bởi tôi biết ở bên anh chắc chắn con sẽ rất hạnh phúc, nhưng sao anh có thể trơ mắt nhìn Liễu Nhiên gặp chuyện không may mà không làm gì cả?”

Đàm Dịch Khiêm hừ lạnh “Lúc cô nhận một trăm triệu nên hiểu rõ rằng tôi không muốn có bất kỳ quan hệ nào với đứa bé này nữa, hơn nữa, đứa bé là do cô tự quyết định sinh ra, tôi chưa bao giờ cho rằng trên thế giới này có tồn tại đứa con nào của mình.”

Mỗi câu nói của anh như dao đâm vào tim cô, khiến cô đau đớn đến không thể thở, sống mũi cay xè, nước mắt không kiềm chế được tuôn rơi.

Cô nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của anh, ghen ngào nói “Phải, con là do tôi tự sinh ra, tôi cũng đã lấy một trăm triệu của anh, thật sự tôi không có quyền cầu xin anh làm gì cho con...”

Đàm Dịch Khiêm ngồi dậy, cầm áo vest lên “Cô hiểu là tốt rồi.”

Nhìn bước chân anh như muốn rời khỏi phòng làm việc, cô vội vàng túm lấy tay anh.

Anh dừng lại, hàng mày thể hiện rõ vẻ không vui “Tôi nghĩ đã nói rõ rồi.”

Cô nắm chặt cánh tay anh, phút chốc không còn muốn giữ thể diện hay cao ngạo gì trước mặt anh nữa, cô khóc thê lương “Dịch Khiêm, tôi cầu xin anh cứu Liễu Nhiên... Tôi đã nghĩ tất cả mọi cách, trừ nghe lời bọn bọn cóc tìm anh, tôi thật sự không còn biết phải làm gì nữa...”

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh kể từ khi biết rõ nguyên nhân mình bị đi tù, cũng là lần đầu tiên không cố tình giữ khoảng cách.

Kêu tên anh từ đáy lòng lãnh đạm ...

Anh biết, nếu không phải cô đã thực sự đi vào đường cùng, người luôn quật cường kiêu ngạo như cô dù có khó khăn đến đâu cũng không cho phép hạ mình trước mặt anh...

Tim anh bị bóp nghẹt, đau đớn như bị sâu ròi bò khắp xương tủy.

Anh dừng lại.

Cô than thở khóc lóc cầu xin “Chỉ lần này thôi... Tôi đảm bảo sau này sẽ mang con cách xa anh, thậm chí về sau sẽ không bao giờ bước chân đến Mỹ nữa... Van xin anh!”

Vậy mà, chỉ một giây, anh lại lạnh lùng hất tay cô ra, mặc cho tim đau đớn, anh vẫn lạnh như băng “Đừng nói nữa, tôi sẽ không mạo hiểm vì một câu nói ngớ ngẩn của cô... Quan hệ của cô và Kim Trạch Húc không vừa, vậy hãy để Kim Trạch Húc giúp cô đi”

Cô từ từ buông tay ra, thực sự muốn tiếp tục níu anh, nhưng anh đã dứt khoát rời khỏi phòng làm việc.

Thân thể yếu đuối của gục xuống, nước mắt vẫn rơi lã chã, đôi mắt thần thờ vô hồn.

.....

Thân thể cao ngạo của Đàm Dịch Khiêm đứng vững vàng trước cửa sổ sát đất, trong tầm mắt anh là chiếc phi cơ trắng đang từ từ cất cánh.

Chiếc phi cơ này, Hạ Tử Du đang ngồi.

Chị Dư đứng sau lưng Đàm Dịch Khiêm khẽ thở dài “Lần này Hạ tiểu thư nhất định rất đau lòng.” Mặc dù biết tổng giám đốc làm vậy là có dụng ý, nhưng nhìn bóng dáng mong manh tuyệt vọng của Hạ lúc rời đi, lòng chị cũng không dễ chịu, chị tin là tổng giám đốc cũng không vui vẻ gì...

Đàm Dịch Khiêm thu hồi ánh mắt âm trầm, quay lại, nói lãnh đạm “Tôi sẽ về thành phố Y một chuyến, chuyện ở Đàm Thị lại giao cho chị xử lý.”

Chị Dư gật đầu “Vâng.”

.....

Cùng lúc đó, trên phi cơ, Hạ Tử Du đang hồn siêu phách lạc dựa vào lưng ghế.

Nhớ lại lúc nói chuyện với anh trong phòng làm việc, lòng cô lại đau như bị lãng trôi.

Thật ra thì, từ lâu cô vẫn cho là anh đã làm tất cả cho cô, và cô không có tư cách hận anh.

Anh trả thù cô là vì anh yêu Đường Hân, yêu một người là có thể làm tất cả cho người đó. Cô lại cố tình cướp mất thân phận bạn gái anh, cho nên, từ khía cạnh khác mà nói, Đường Hân mới là người phụ nữ của cuộc đời anh, anh hoàn toàn không có tình cảm gì với cô cũng là chuyện bình thường...

Bởi vì hiểu rõ những điều này, cho nên nửa năm qua, cô sẽ không nghĩ đến anh, cũng không muốn gặp lại anh, cô chỉ mong sẽ thực sự bước vào một cuộc sống mới. Nhưng mà tại sao ông trời còn bắt cô tìm đến anh?

Nếu chưa tìm đến, cô cũng không biết anh lại có thể lạnh lùng vô tình với cô và con như vậy... Mặc dù anh chưa bao giờ để ý đến cô, nhưng dù sao con cũng là cốt nhục của anh, tại sao có thể thần nhiên không thêm quan tâm như vậy?

Khi này, cô rất hận ông trời, tại sao lại cho cô gặp anh?

.....

Ôm trong lòng lo lắng về dì Lô và Liễu Nhiên, trải qua mười mấy giờ bay, cuối cùng Hạ Tử Du đã về đến thành phố Y.

Vì chênh lệch múi giờ, lúc Hạ Tử Du về đến thành phố Y vẫn là giữa trưa, cô mở điện thoại mới phát hiện Kim Trạch Húc gửi cho cô một tin nhắn.

Nội dung là “Tử Du, dì Lô và Liễu Nhiên đã về nhà an toàn...”

Hạ Tử Du không dám tin vào hai mắt mình, cô về nhà bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Mở cửa ra, liếc thấy Liễu Nhiên đang ngồi trên sàn phòng khách chơi đồ chơi, cô gần như vui sướng khóc thành tiếng “Bảo bối...”

Cô bé mở to đôi mắt vô tội nhìn Hạ Tử Du đang lo lắng, ngọt ngào gọi “Mẹ.”

Dì Lô đang làm vệ sinh trong nhà tắm nghe Liễu Nhiên gọi thì bước ra, đôi mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói “Hạ tiểu thư.”

Hạ Tử Du ôm lấy Liễu Nhiên, nước mắt rơi lã chã vì mừng rỡ. “Dì Lô.”

.....

Một giờ sau, Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên và dì Lô đến bệnh viện lớn nhất ở thành phố Y.

Đứng ngoài phòng bệnh, dì Lô ôm lấy Liễu Nhiên từ tay Hạ Tử Du, khẽ nói “Cô vào gặp tổng giám đốc Kim đi, tôi và Liễu Nhiên đợi ở ngoài.”

Hạ Tử Du hôn lên đôi má mềm mại của Liễu Nhiên sau đó mới gật đầu “Được.”

Khẽ đẩy cửa phòng bệnh, cô thấy Kim Trạch Húc đang nhắm hai mắt nằm trên giường.

Cô ngồi bên cạnh, khẽ gọi “Trạch Húc...”

Kim Trạch Húc trả lời trong cơn mê man. “Hả?”

Cô áy náy nói “Xin lỗi anh...”

Có lẽ Kim Trạch Húc nghe được giọng Hạ Tử Du, anh từ từ nâng mí mắt nặng trĩu lên, vẻ mặt nhợt nhạt, cười gượng khẽ nói “Tử Du, em về rồi, ... Sao lại xin lỗi anh?”

Hạ Tử Du nhìn gương mặt tái nhợt cắt không còn giọt máu của Kim Trạch Húc, đau lòng nói “Nếu không vì cứu dì Lô và Liễu Nhiên, anh cũng sẽ không bị thương nặng như vậy...”

Đúng vậy, Hạ Tử Du đã nghe dì Lô kể ngọn nguồn việc Kim Trạch Húc cứu họ.

Ngày đó, dì Lô ôm Liễu Nhiên chuẩn bị đi tắm, đột nhiên có người gõ cửa...

Dì Lô thấy người đàn ông trung niên ăn mặc như công nhân nhà máy nước, lại nghe ông ta giải thích muốn kiểm tra toàn bộ hệ thống nước cho các nhà, cho nên mở cửa cho ông ta.

Nhưng dì không ngờ, vừa mở cửa ra, mấy kẻ giả trang công nhân nước tỏ vẻ dữ tợn.

Sau đó dì Lô và Liễu Nhiên bị nhốt vào một phòng tối, mặc dù bị giam nhưng bọn chúng cũng không làm gì họ, thậm chí còn chuẩn bị thức ăn cho họ.

Vì có dì Lô bên cạnh nên Liễu Nhiên cũng không quá sợ nhưng thỉnh thoảng có khóc vì nhớ Hạ Tử Du.

Dì Lô cũng không nhớ bị nhốt mấy ngày, nhưng sáng nay họ đột nhiên nghe thấy tiếng nổ “ầm” rất mạnh, Liễu Nhiên sợ quá khóc toáng lên, dì Lô chưa kịp phản ứng gì đã thấy cửa bị đá văng ra, sau đó cảnh sát vọt vào...

Sau khi được cứu dì Lô mới biết là Kim Trạch Húc không quản tính mạng để cứu họ.

Thì ra, sáng sớm cảnh sát đã phát hiện được dì Lô và Liễu Nhiên bị giam giữ ở một nhà xưởng bỏ hoang vùng ngoại ô, Kim Trạch Húc đã theo cảnh sát đến đó. Tỉnh Sầm và đồng bọn thấy Kim Trạch Húc và cảnh sát xuất hiện thì mất khống chế, Tỉnh Sầm chĩa súng muốn cảnh sát đưa Đàm Dịch Khiêm tới, nếu không ông ta sẽ cho nổ tung căn phòng đặt sẵn bom hẹn giờ đằng sau để tất cả cùng xuống địa ngục.

Cảnh sát cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng thời gian trôi qua chậm rãi, cuối cùng nhân lúc bọn chúng mất cảnh giác, Kim Trạch Húc đã cướp súng trong tay ông ta, lật ngược tình thế. Bọn cướp cũng đã nổ súng trong lúc hốt hoảng...

May mắn là mặc dù Kim Trạch Húc bị thương ở chân, nhưng vẫn cướp được bằng điều khiển bom hẹn giờ.

Cuối cùng cảnh sát cứu được dì Lô và Liễu Nhiên...

“Ngốc ạ, anh không sao...” Kim Trạch Húc vẫn mỉm cười, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du kéo bàn tay hơi thô của Kim Trạch Húc nhẹ nhàng đặt lên má mình, lòng đầy cảm kích, đồng thời cũng áy náy vì anh bị thương.

.....

Hạ Tử Du ở bệnh viện chăm sóc Kim Trạch Húc cả ngày, đến tận đêm bị Kim Trạch Húc ép mới về nhà ngủ.

Hạ Tử Du vừa đi ra, Kim Nhật Nguyên đứng ở góc khuất bước vào.

“Ba nuôi” Nằm trên giường bệnh, Kim Trạch Húc giùng giàng muốn đứng dậy, Kim Nhật Nguyên vỗ nhẹ ý bảo anh cứ nằm.

Kim Nhật Nguyên quan tâm hỏi “Chân còn đau không?”

Kim Trạch Húc xua tay “Lấy đạn ra rồi, bác sĩ bảo không có gì đáng ngại.”

Kim Nhật Nguyên khẽ gật đầu, tự trách hỏi “Trạch Húc, con có trách ba nuôi đã khiến con bị thương không?”

Kim Trạch Húc không nói gì.

Kim Trạch Húc thở dài “Con không nói gì có phải đang trách ba không...”

Kim Trạch Húc quay đầu nhìn Kim Nhật Nguyên, trong lòng hơi hoang mang, nhưng anh cũng không chất vấn Kim Nhật Nguyên bằng giọng gây sự mà vẫn tôn kính trước “Ba nuôi, con thật sự không hiểu tại sao ba lại muốn bắt cóc dì Lô và Liễu Nhiên? Ba có biết Tử Du khổ sở thế nào không, cô ấy thậm chí còn hoang mang lo sợ chạy đi Mỹ tìm Đàm Dịch Khiêm... Con biết là ba hận Đàm Dịch Khiêm năm đó đã đưa Trung Viễn vào tử địa, nhưng con đã nói sẽ dùng năng lực của mình đánh bại Đàm Dịch Khiêm báo thù cho ba, tại sao ba lại kéo Tử Du và con cô ấy vào cuộc tranh đấu này?”

Kim Nhật Nguyên chậm chậm ngồi xuống ghế, để chiếc gậy bằng đồng sang một bên mới mở miệng “Con cho rằng với năng lực của mình có thể thắng nổi Đàm Dịch Khiêm sao?”

Kim Trạch Húc khó hiểu “Ba nuôi, chẳng lẽ những năm qua, những gì con là cho Trung Viễn chưa đủ chứng minh năng lực của con? Mấy ngày trước con còn đánh bại Đàm Thị giành được hạng mục đầu tư khách sạn bảy sao ở Los Angeles.”

Khóe miệng Kim Nhật Nguyên nở nụ cười sâu xa “Con có khả năng kinh doanh thiên phú, nhưng về lòng dạ và mưu kế, con không thể sánh được với Đàm Dịch Khiêm... Con thật sự cho là mình đã đánh bại Đàm Thị giành được hạng mục Los Angeles sao? Không, Đàm Dịch Khiêm đang bận chuyện xử lý một hạng mục đầu tư quan trọng với chính quyền Saudi, mấy ngày nay anh ta không ở Mỹ là vì đã đến Saudi...”

Kim Trạch Húc giật mình kinh ngạc “Thế nào con lại không biết chuyện này?”

Kim Nhật Nguyên bình tĩnh nói “Đây là sự chênh lệch giữa con và Đàm Dịch Khiêm, con không thể nào phủ nhận một điều rằng anh ta là một kẻ có đầu óc kinh doanh tuyệt vời.”

Lúc này Kim Trạch Húc dường như đã hiểu rõ tại sao Kim Nhật Nguyên phải làm như vậy...

Hạ Tử Du bắt đầu dĩ phải đi tìm Đàm Dịch Khiêm, nếu Đàm Dịch Khiêm vẫn có tình cảm với đứa con chung với cô, anh sẽ bỏ qua việc ở Saudi mà bay về thành phố Y cứu con, như vậy, Đàm Dịch Khiêm sẽ mất hạng mục đầu tư. Còn nếu Đàm Dịch Khiêm vì công việc mà không quan tâm đến sự sống chết của con, sau khi về nước, Hạ Tử Du sẽ hoàn toàn từ bỏ Đàm Dịch Khiêm.

107. Chương 107 : Qua Mỹ Với Anh

Hai ngày sau

“Dì Lô, con về rồi”

Dì Lô đi ra từ phòng bếp, ra hiệu “Suyt” với Hạ Tử Du. “Liễu Nhiên vừa ngủ, đừng làm nó tỉnh giấc...”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng đi vào phòng con, liếc thấy Liễu Nhiên đang ngủ sau, cô mỉm cười thỏa mãn.

Nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Hạ Tử Du vừa tới phòng khách đã ngửi thấy mùi thơm, trong mùi thơm còn thoảng thoảng mùi thuốc bắc mà cô không thích lắm.

Hạ Tử Du đi vào bếp, liếc thấy bóng dáng bận rộn của dì Lô, cô nghi ngờ “Dì Lô, dì đang nấu ăn sao?” Lúc này hình như chưa tới giờ nấu cơm.

Dì Lô cười nói “Dì nấu canh cho con.”

Hạ Tử Du không hiểu cau mày “Ặc, trong canh có thuốc bắc?” Dì Lô nấu canh rất khéo, cho nên nửa năm qua cô đã được dì Lô nuôi trắng trẻo khỏe mạnh, nhưng dì cũng luôn biết cô thích hay không thích gì.

Dì Lô cẩn thận cho canh nóng vào bình giữ nhiệt, khẽ cười nói “Canh này không phải cho con uống.”

“Hả?” Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc.

Dì Lô vặn chặt nắp bình giữ nhiệt, nói chậm rãi “Con mang canh đến bệnh viện cho Tổng giám đốc Kim đi. Cậu ấy bị thương nặng thế, nghe nói đạn còn làm tổn thương xương đùi, trong canh có bổ thuốc bắc, có lợi cho sự phục hồi cơ thể của cậu ấy.”

Hạ Tử Du nhận lấy bình giữ nhiệt, chợt hiểu ra. “Hóa ra là canh cho Trạch Húc”

Dì Lô gật đầu “Đúng vậy, người ta vì chúng ta mà bị thương nặng như vậy, bây giờ lại không có ai ở bên chăm sóc, đương nhiên chúng ta phải làm rồi.”

Hạ Tử Du gật đầu “Hai ngày nay con đều đến bệnh viện thăm, anh ấy có vẻ đã đỡ nhiều rồi.”

Dì Lô nhẹ giọng trách cứ “Bị thương nặng như thế làm sao mà vài ngày đã khỏe ngay được, tổng giám đốc Kim chỉ cố gắng biểu hiện không sao trước mặt con thôi...”

Hạ Tử Du gật đầu “Vâng ạ, bây giờ con mang canh cho Trạch Húc.”

Lúc này dì Lô mới hài lòng “Đi nhanh về nhanh.”

Hạ Tử Du xoay người chuẩn bị đi thì dì Lô lại gọi lại “À, Hạ tiểu thư...”

Cô quay lại nhìn dì Lô nghi ngờ “Sao ạ?”

Dì Lô dặn dò “Tối nay dì ngủ với Liễu Nhiên, con có thể ở lại bệnh viện với tổng giám đốc Kim.”

Giờ khắc này Hạ Tử Du mới hiểu được nguyên nhân dì Lô quan tâm đến Kim Trạch Húc như vậy.

Cô cười xua tay “Dì Lô, dì đừng suy nghĩ nhiều. Con và Trạch Húc không có gì...”

Dì Lô nghiêm nghị “Dĩ nhiên dì biết con và tổng giám đốc Kim không có gì, nhưng dì hi vọng con có thể cho cậu ấy một cơ hội... Dì thấy tổng giám đốc Kim rất thích con.”

“Dì Lô thật ra thì...”

Hạ Tử Du cố gắng nói rõ ràng suy nghĩ của mình nhưng dì Lô đã cắt lời “Dì biết rồi, thật ra con vẫn chưa muốn nói đến chuyện tình cảm, đúng không?” Dì Lô khuyên “Hạ tiểu thư, mặc dù dì không biết con đã từng thất bại thế nào trong tình cảm, nhưng bây giờ con còn trẻ, chẳng lẽ định độc thân cả đời? Tổng giám đốc Kim là người tốt, vừa dịu dàng lại quan tâm đến con, hơn nữa không hề ngại con đã có em bé, tại sao con không thử qua lại với cậu ấy xem sao? Con phải biết là người đẹp trai có tài như cậu ấy có rất nhiều phụ nữ muốn theo đuổi. Nếu con và cậu ấy ở bên nhau, sau này Liễu Nhiên sẽ được lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh...”

Hạ Tử Du biết dì Lô đang lo lắng cho cô, xúc động “Dì Lô, những lời của dì con hiểu, con đồng ý với dì sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Dì Lô vui mừng gật đầu “Không phải một lần vấp ngã là không bao giờ dậy được, con người là phải biết nhìn về phía trước...”

.....

Trong bệnh viện.

Hạ Tử Du bưng canh đến bên giường bệnh “Trạch Húc, đây là canh dì Lô nấu cho anh... Tài nấu nướng của dì Lô rất tuyệt, cho dù có mùi thuốc bắc, anh cũng phải bịt mũi uống cho hết.”

Kim Trạch Húc tựa vào đầu giường, khuôn mặt đã khôi phục sắc hồng, nói dịu dàng “Đương nhiên anh có thể uống hết nhưng bây giờ anh đang bị thương không tiện, không biết có ai sẵn lòng đút cho anh không...”

Hạ Tử Du tức giận trợn mắt nhìn Kim Trạch Húc “Hình như ai đó bị thương ở chân chứ không phải ở tay?”

Kim Trạch Húc nâng cánh tay ngày đó bị Tĩnh Sâm đẩy ngã, cố làm ra vẻ đáng thương “Thật đáng buồn, vết thương chỗ này của anh còn chưa đóng vảy, chỉ sợ không cầm nổi chén canh...”

Hạ Tử Du liếc nhìn cánh tay thật sự có vết thương khá lớn của Kim Trạch Húc, bác sĩ còn băng bó cho anh. Vì không đành lòng, cuối cùng thỏa hiệp “Thôi, em dứt cho anh...”

Kim Trạch Húc mỉm cười hài lòng “Được.”

Hạ Tử Du ngồi bên cạnh giường, nhẩn nài chờ canh nguội rồi dứt từng thìa cho Kim Trạch Húc.

Biết rõ Hạ Tử Du chăm sóc anh là vì cánh tay bị thương, nhưng nhìn cô chăm sóc mình cẩn thận như vậy, trái tim của Kim Trạch Húc chợt đập thình thịch.

Khi Hạ Tử Du bưng chiếc chén không định đứng dậy, Kim Trạch Húc chợt nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô “Tử Du.”

Hạ Tử Du quay lại, cũng không ý thức được ánh mắt Kim Trạch Húc nhìn cô “Sao thế?”

Kim Trạch Húc dùng cả hai bàn tay nắm chặt những ngón tay trắng nõn của Hạ Tử Du, khẽ nói “Có thể cho anh một cơ hội không, để anh chăm sóc em và Liễu Nhiên?”

Hạ Tử Du nhất thời sững sờ.

Kim Trạch Húc nhìn chân thành vào đáy mắt cô, nói chậm rãi “Anh biết em từng bị tổn thương trong tình cảm, nhưng đó là vì em chưa gặp được người đàn ông thực sự hiểu và quý trọng em... Từ lần đầu tiên gặp em, anh đã biết ngoại trừ em ra, đời này anh sẽ không thích được người phụ nữ nào khác, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ cho em hạnh phúc mà cả thế giới ngưỡng mộ, ở bên em suốt đời suốt kiếp.” (Ôi, chẳng hiểu sao nghe những lời này cứ thấy lợm giọng)

Kim Trạch Húc thổ lộ chân thành khiến Hạ Tử Du không ngờ trước mà bối rối, cô hốt hoảng rút tay khỏi tay Kim Trạch Húc, không biết làm sao, nói “Trạch Húc, xin lỗi anh bây giờ tôi không thể trả lời được, anh có thể để tôi suy nghĩ được không...”

Có được câu trả lời của Hạ Tử Du, mặc dù Kim Trạch Húc hơi thất vọng nhưng lại thấy Hạ Tử Du cũng không từ chối anh thẳng thừng, có nghĩa là anh vẫn còn hi vọng.

Vì vậy, Kim Trạch Húc không cố ép nữa mà nói bằng giọng dịu dàng “Được, anh chờ em.”

“Vậy, tôi đi trước...”

Hạ Tử Du vội vã thu dọn bình giữ nhiệt rời khỏi bệnh viện.

.....

Ban đêm, Hạ Tử Du mở to mắt nằm trên giường, bắt đầu lảng lạng suy nghĩ những lời của dì Lô và Kim Trạch Húc hôm nay.

Thật ra thì cô không phải là người phụ nữ vụng về trong tình cảm, cô biết rõ tình cảm Kim Trạch Húc dành cho cô... Nhưng, cô không chắc mình có làm được như Kim Trạch Húc muốn không.

Cho tới nay, cô chỉ biết ơn Kim Trạch Húc, đối mặt với mấy lần thổ lộ của anh, cô đều cự tuyệt lý trí, duy chỉ có lần này, vì Kim Trạch Húc đã cứu dì Lô và Liễu Nhiên mà không để ý đến tính mạng...

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra Kim Trạch Húc bán mạng vì cô, chính vì vậy mà cô không nỡ cự tuyệt anh...

Trên thế giới này có thể tìm được một người bất chấp tất cả xả thân vì mình rất khó, có người đàn ông còn trợ mắt nhìn đứa con ruột thịt của mình đang gặp nguy hiểm. Cô có thể gặp được anh, nên cảm thấy may mắn vì ông trời đã ưu đãi mình.

Cô biết lẽ ra nên chấp nhận Kim Trạch Húc không chút do dự, theo lời dì Lô, độc thân cả đời cũng không phải lựa chọn tốt, hơn nữa, con gái cần được lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh, nhưng mà...

Tại sao trong lòng cô lại cảm thấy đau xót như vậy? Kể cả có thể tưởng tượng ra cảnh gia đình hạnh phúc với Kim Trạch Húc, lòng cô vẫn không sao vui vẻ được.

Nhìn lên trần nhà, lòng cô rối bời.

.....

Nửa đêm, cô ngủ mê trán rỉ đầy mồ hôi, hai tay níu chặt chăn, không ngừng lẩm bẩm “Tôi không muốn sinh, đau quá, đau quá... Dịch Khiêm... Đau quá... Dịch Khiêm...”

Dì Lô ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng Hạ Tử Du nói mơ, khoác bộ đồ ngủ sang phòng cô.

Lúc dì Lô vào phòng, Hạ Tử Du đã tỉnh lại, cô bắt lực ôm đầu gối, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Dì Lô lo lắng ngồi bên cạnh giường, nhẹ nhàng hỏi “Con à, sao thế? Có phải gặp ác mộng không?”

Hạ Tử Du khẽ ngẩng đầu, lúc này dì Lô mới thấy trong mắt cô ngập nước.

Dì Lô ôm Hạ Tử Du vào lòng “Không sao, không sao, chỉ là ác mộng thôi...”

Hạ Tử Du dang tay ôm chặt lấy dì Lô, khóc thút thít thất thanh.

Dì Lô không hiểu, đành vỗ nhẹ sống lưng Hạ Tử Du, an ủi “Không sao, có dì Lô đây...”

Một lúc lâu, bờ vai Hạ Tử Du mới thôi run rẩy, cô từ từ buông dì Lô ra, áy náy nói “Con xin lỗi, khuya thế này còn đánh thức dì...”

Dì Lô đau lòng nhìn Hạ Tử Du “Sao lại khóc dữ như vậy? Sưng cả hai mắt rồi”

Hạ Tử Du cúp mi mắt xuống, xua nhẹ tay “Con không sao.”

Dì Lô giữ nhẹ bả vai Hạ Tử Du, lo lắng hỏi “Nói cho dì Lô, có phải con có tâm sự gì không?”

Hạ Tử Du cũng không nói gì, chỉ im lặng.

Dì Lô chợt hỏi “Có phải con vẫn nghĩ đến bạn trai cũ không?”

Hạ Tử Du ngược mắt lên, xua tay kiên định “Không có, con không nghĩ đến anh ta.”

Dì Lô khẽ cau mày “Dịch Khiêm là ai? Con nằm mơ luôn gọi tên người này.”

Hạ Tử Du im lặng.

Dì Lô khẽ thở dài “Dịch Khiêm chính là bạn trai trước kia của con phải không?”

Hạ Tử Du xua tay “Không phải, anh ta chưa bao giờ là bạn trai con, giữa con và anh ta không hề có quan hệ gì.” Đúng vậy, họ không hề có quan hệ trai gái, kể cả cô từng nghĩ vậy, cũng chỉ là mình cô ngu ngốc thôi.

Biểu hiện luống cuống hoảng hốt của Hạ Tử Du cũng đủ cho dì Lô biết đáp án, dì Lô nói chậm rãi bằng giọng trưởng bối. “Tử Du, không gạt con, đây cũng không phải lần đầu tiên dì nghe thấy con gọi tên anh ta trong mơ... Dì cũng là phụ nữ, dĩ nhiên, kể cả quan hệ giữa con và anh ta đã là quá khứ, lòng con vẫn còn vấn vương.”

Hạ Tử Du khẽ cắn môi, cười gượng, chối lầy chối để. “Không phải còn vấn vương, chỉ là mơ thôi...”

Dì Lô không muốn Hạ Tử Du tiếp tục trốn tránh, nghiêm mặt nói “Ngày suy nghĩ nhiều đêm sẽ nằm mơ, con còn nhớ rõ ngày con sinh trong bệnh viện không? Con bị khó sinh, ai cũng đổ mồ hôi hột, cuối cùng bác sĩ bảo con gọi tên người mà con nhớ nhất để có sức sinh, lúc ấy con mới kêu lên “Dịch Khiêm...”

Đúng vậy, giấc mộng vừa rồi chính là cảnh Hạ Tử Du sinh con ở bệnh viện...

Hạ Tử Du hít một hơi sâu, rốt cuộc không thể giấu giếm “Dì Lô, đến tận bây giờ con vẫn chưa nói với mọi người, thật ra con bị đi tù chính là vì người này.”

Dì Lô nhất thời kinh ngạc “Cái gì?”

Hạ Tử Du nói qua về mối quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm.

Sau khi gì Lô nghe xong, mắt ngấn lệ, đau lòng nói “Trời ơi, con thật sự đã chịu nhiều đau khổ như vậy... Dì đúng là có mắt như mù lúc đầu còn tưởng người đàn ông này rất xứng đôi với con.”

Hạ Tử Du cố nén chua xót trong sống mũi. “Nhớ lại những ngày đó khiến con kiệt sức, con chỉ muốn sau này sẽ không còn nhớ tới nữa...”

Dì Lô gật đầu “Được, về sau dì Lô sẽ ngủ với con, nếu con có nằm mơ thấy anh ta dì cũng sẽ gọi con dậy.”

Hạ Tử Du bị những lời của dì Lô chọc cười.

Dì Lô cười theo “Những khổ đau này hãy để nó qua đi... Từ nay về sau con hãy tìm một người đàn ông yêu thương con thật lòng. Nghe lời dì Lô, cho tổng giám đốc Kim một cơ hội, dì Lô đã già thế này sẽ không nhìn lầm người, tổng giám đốc Kim nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho con.”

Hạ Tử Du suy nghĩ một lát rồi gật đầu “Vâng, con cũng quyết định rồi.”

Hôm sau.

Sáng sớm, dì Lô ninh một nồi canh đưa cho Hạ Tử Du, nói vui vẻ. “Tổng giám đốc Kim mà biết quyết định của con, chắc chắn sẽ vui lắm...”

Hạ Tử Du cười nhạt “Con thấy dì còn vui hơn cả anh ấy.”

Dì Lô đắc ý “Đương nhiên rồi, nếu cậu ấy cưới được con sẽ phải cho dì một bao lì xì lớn làm tiền mai mối.”

“Được rồi, con không tán gẫu với dì nữa, con đến bệnh viện...”

“Đi đi.”

.....

Hôm nay ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết ấm áp.

Có lẽ sau khi tâm sự với dì Lô đêm qua, lòng cô đã rộng mở thoáng đảng hơn, rốt cuộc cô cũng bắt đầu cảm thấy cuộc đời của cô không nên chìm trong u tối.

Cô vẫn có thể vứt bỏ quá khứ để thử thích một người, cuộc đời cô vẫn có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Tâm trạng rất tốt, cô xách theo bình giữ nhiệt xuống lầu, đang định bắt một chiếc taxi đến bệnh viện thì tiếng phanh xe sắc bén đột nhiên dội đến tai cô.

Cô dừng bước, nhìn về phía bãi đậu xe theo bản năng.

Chiếc xe Bentley xa xỉ từ từ hạ kính xuống, dung nhan tuấn dật trong xe lọt vào tầm mắt khiến cô lùi về sau một bước.

Đàm Dịch Khiêm bước xuống xe, nhìn thẳng vào cô.

Cô định xoay người theo bản năng, nhưng trong lúc cô nóng lòng tránh né, cánh tay rắn như sắt của anh đã chiếm hữu bàn tay cô.

Cô quay lại lườm anh ta. “Anh muốn gì? Buông tôi ra.”

Anh giữ tay cô không quá chặt nhưng đủ để giam cầm cô “Lên xe.”

Sau một hồi giằng co không hiệu quả, cô ngừng lại, lạnh lùng nhìn anh “Nếu anh không buông ra, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Một giây sau, anh bỏ tay ra, rồi đột nhiên bế thốc cô lên.

“A”

Thân thể đột nhiên bay lên không, bình giữ nhiệt trong tay cô rơi xuống đất, cô dùng hết sức đâm đập anh.

Anh cứ như không có cảm giác đau đớn, nhét cô vào xe, sau đó ngồi vào ghế bên cạnh.

Trong buồng xe, cô làm mọi cách để anh dừng xe, nhưng chiếc xe vẫn lao nhanh trên đường.

Hơn mười phút sau, xe dừng ở một bờ biển tĩnh lặng.

Có thể do thời gian còn sớm, cơn gió trên biển ngoài hơi nước mặn mặn thì không còn gì cả...

Cô cố gắng mở cửa xe bị khóa, không vui vẻ gì “Anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

Đôi mắt thâm trầm của anh nhìn về phía mặt biển mênh mông xanh biếc, nói bằng giọng trầm thấp “Qua Mỹ với anh.”

Đôi mắt cô tròn tròn, cho là mình nghe nhầm mà run rẩy.

Anh quay đầu về phía cô, đôi mắt tĩnh mịch nhìn sâu vào mắt cô, cho biết anh không nói đùa.

“Đồ điên!” Cô mắng anh, đưa tay muốn ấn nút mở cửa.

Ai ngờ, tay anh đã nhanh hơn túm lấy tay cô.

Bị bóp đau cô kêu lên một tiếng “A!”

Vì không siết chặt đến mức làm cô đau, nghe cô rên lên như vậy, anh lại chú ý đến mu bàn tay sưng đỏ của cô.

Trên mu bàn tay trắng mịn của cô lấm tấm dấu vết bị bỏng, rõ ràng là vừa rồi bình giữ nhiệt văng ra đất, nước canh bắn tung tóe đã làm cô bị thương.

Anh muốn nâng tay cô lên xem, cô lại thừa dịp rút tay lại, lông mày nhíu chặt vì đau đớn.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp có chút đề phòng của cô, anh khẽ hỏi “Canh này cho Kim Trạch Húc sao?”

Cô không trả lời, cũng không ngược mắt lên, nghiễm nhiên không muốn liếc nhìn anh lấy một lần.

Anh cũng không tức giận, lại đưa mắt nhìn ra mặt biển xa xa, nói chậm rãi “Kim Trạch Húc không thích hợp với em.”

Cô lạnh lùng nhìn anh “Anh ấy có thích hợp với tôi hay không chẳng liên quan gì đến anh.”

Đối mặt với thái độ thù địch của cô, anh vẫn không hề tức giận, giọng dần dần chìm xuống “Chuyện con bé, anh xin lỗi...”

“Xin lỗi?” Hạ Tử Du không dám tin vào lỗ tai mình, cô cười nhạt “Hơ, lúc con gặp nguy hiểm anh có thể thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ cần gì phải nói hai chữ này với tôi? Hơn nữa, đường đường là tổng giám đốc Đàm thị Đàm Dịch Khiêm lại nói ra hai chữ này sao?” Nhớ lại anh đã lạnh lùng với con thế nào, lòng cô lại đau đớn.

Anh vẫn tỉnh táo như vậy “Anh không thể không làm thế.”

Lúc cô định chất vấn anh, sau lưng lại có tiếng đập cửa.

Tầm mắt Đàm Dịch Khiêm di chuyển ra phía cánh cửa sau cô, Hạ Tử Du cũng quay đầu lại.

Thấy dì Lô đang ra sức dùng tay vỗ vào cửa. Nếu không phải bận khoản cho sự an toàn của Hạ Tử Du, e rằng dì Lô đã tìm cách đập vỡ cửa xe.

Hạ Tử Du kinh ngạc “Dì Lô?”

Dì Lô nhìn chằm chằm Đàm Dịch Khiêm, lớn giọng “Đàm tiên sinh, tôi đã báo cảnh sát, anh nên để cho Tử Du xuống xe...”

Hạ Tử Du có thể đoán được lời của dì Lô qua khẩu hình của bà.

Ai ngờ một lát sau, sau lưng dì Lô xuất hiện đã thêm mấy người đàn ông mặc quần áo giữ chặt lấy bà.

Hạ Tử Du nhìn thấy vậy, vội vàng kêu lên “Dì Lô, dì Lô...”

Đúng lúc này, Đàm Dịch Khiêm nổ máy.

Xe khởi động vội vã, bóng dáng dì Lô khuất khỏi tầm mắt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, nghiêm nghị chất vấn Đàm Dịch Khiêm “Chẳng phải những người đó là người của anh sao?”

Đàm Dịch Khiêm mím chặt môi, không phủ nhận.

Hạ Tử Du khó hiểu hỏi “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Cuối cùng Đàm Dịch Khiêm mở miệng “Dì Lô sẽ không sao.”

Hạ Tử Du cũng không biết dì Lô sẽ theo họ đến đây, nhưng thật ra Đàm Dịch Khiêm đã sớm dự liệu được mọi chuyện.

Thực tế, lúc Đàm Dịch Khiêm xuất hiện trước mặt Hạ Tử Du, anh cũng đã ra lệnh cho thuộc hạ gọi điện cho dì Lô, dì Lô nghe điện thoại mà đến bên cửa sổ đúng lúc thấy Hạ Tử Du bị Đàm Dịch Khiêm “bắt” đi, cho nên lập tức chạy xuống lầu.

Lòng như lửa đốt, dì Lô chỉ sợ Hạ Tử Du gặp chuyện không may, ngay sau đó bắt một chiếc taxi bám sát xe Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du trách cứ “Tại sao anh lại làm vậy?”

Anh không trả lời cô, chỉ chăm chú lái xe.

Vẫn như lúc tới, bất luận cô giãy giụa phản kháng thế nào, xe vẫn chạy thông dong trên đường.

Hơn mười phút sau, cô phát hiện anh dừng xe ở một sân bay tư nhân trống trải, mà giữa sân bay một chiếc phi cơ đã khởi động sẵn đứng đó.

Vệ sĩ của anh đã chờ ở sân bay, qua cửa sổ cô vô tình nhìn thấy một thuộc hạ của anh ôm Liễu Nhiên đang gào khóc đứng trên phi cơ.

“Liễu Nhiên” Hạ Tử Du kêu lên, vội mở cửa xe.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm cũng không ngăn cản, Hạ Tử Du xuống xe lập tức xông về phía phi cơ.

Không ai ngăn cản cô bước lên phi cơ, tên vệ sĩ ôm Liễu Nhiên thậm chí chủ động đưa cho Hạ Tử Du bế.

Liễu Nhiên nhìn thấy Hạ Tử Du thì nín khóc, cái miệng xinh xắn chu lên “Mẹ...”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên vào lòng thật chặt, đến lúc cô ý thức được thì cửa phi cơ đã đóng lại, Đàm Dịch Khiêm đã ngồi thoải mái trong buồng phi cơ từ lúc nào.

Cảm thấy phi cơ đã cất cánh, Hạ Tử Du trừng mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm lúc này đang dựa vào thành ghế, nhàn nhàn lật xem mấy cuốn tạp chí thương mại, chất vấn “Anh lừa tôi đến đây?”

Lúc này cô đã hiểu nguyên nhân Đàm Dịch Khiêm dẫn dì Lô đến bờ biển, bởi vì chỉ làm như vậy, thuộc hạ của anh mới có cơ hội đưa Liễu Nhiên đi.

Đàm Dịch Khiêm cũng không ngẩng đầu lên “Anh muốn em theo anh đi Mỹ”

Hạ Tử Du giận dữ mắng mỏ “Anh điên à?”

Ở trong lòng Hạ Tử Du, Liễu Nhiên bị giọng cao vút của mẹ làm cho sợ hãi “Mẹ... mẹ thật hung dữ...”

“Bảo bối, mẹ không hung dữ, mẹ chỉ...” Hạ Tử Du không biết phải hình dung thân phận của Đàm Dịch Khiêm trước mặt con thế nào, cuối cùng không nói gì nữa.

Bỗng dưng, Liễu Nhiên hoạt bát hiếu động nhìn thấy trên một chiếc ghế có một con rối hoàng tử Kaka, nó giãy giụa trong ngực Hạ Tử Du “Mẹ, con muốn xuống...”

Hạ Tử Du không cưỡng lại được Liễu Nhiên, đành phải để cô bé xuống.

Hạ Liễu Nhiên lắc lư đi về phía cái ghế có con hoàng tử Kaka, Hạ Tử Du không yên tâm đi sau lưng con bé, ngay sau đó đặt con lên cái ghế có con rối kia.

Nhìn thấy con rối, Hạ Liễu Nhiên rất vui vẻ, cười khanh khách không ngừng.

Hạ Tử Du đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, giật lấy cuốn tạp chí thương mại trước mặt anh, nói lạnh lùng “Tôi cho anh biết, sau khi máy bay hạ cánh, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát.”

.....

Máy bay tư nhân có tốc độ nhanh hơn máy bay thông thường, cho nên lúc họ hạ cánh xuống sân bay Los Angeles vẫn còn là sáng sớm.

Trên máy bay, Hạ Tử Du không hề nhắm mắt, cô luôn đề phòng nhất cử nhất động của Đàm Dịch Khiêm, ngược lại Liễu Nhiên trong lòng cô đã ngủ ba giấc.

Đàm Dịch Khiêm cũng không làm gì đặc biệt, chỉ yên lặng xem tạp chí.

Lúc máy bay hạ cánh, Hạ Tử Du lập tức ôm Liễu Nhiên đi xuống.

Cô lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát mới nhớ ra họ đã đến Los Angeles, điện thoại của cô lại không thể dùng được ở đây.

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên, tức giận nhìn Đàm Dịch Khiêm đang bước xuống khỏi máy bay.

Lúc này, bóng dáng chị Dư xuất hiện trước mặt cô “Hạ tiểu thư.”

Hạ Tử Du rõ ràng chị Dư làm mọi chuyện đều theo lệnh Đàm Dịch Khiêm, chuyện chị giấu cô tung tích của Đàm Dịch Khiêm lần trước cô cũng không để trong lòng, cho nên cô lễ phép gật đầu.

Chị Dư thấy Đàm Dịch Khiêm sau lưng Hạ Tử Du lập tức cung kính cúi đầu “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm ra lệnh “Sắp xếp cho cô ấy ở biệt thự, buổi tối tôi sẽ qua.”

Lúc này không chờ Hạ Tử Du kịp phản ứng, Đàm Dịch Khiêm đã ngồi vào chiếc xe công vụ đắt giá đỗ sẵn từ lâu.

Hạ Tử Du tức giận quát “Đàm Dịch Khiêm.”

Chiếc xe chở Đàm Dịch Khiêm lúc này đã chậm rãi chạy đi.

Chị Dư mỉm cười nói với Hạ Tử Du “Hạ tiểu thư, ngồi máy bay mười mấy tiếng rồi, mời theo tôi đến biệt thự nghỉ ngơi.”

Hạ Tử Du xua tay “Tôi không đi đâu hết, tôi sẽ đưa Liễu Nhiên trở về thành phố Y luôn.”

Chị Dư nhìn Liễu Nhiên đang ngủ trong lòng Hạ Tử Du, vui mừng hỏi “Đây là con gái cô và tổng giám đốc sao? Đáng yêu quá, lông mi thật dài, mắt rất giống tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng ôm chặt Liễu Nhiên, không nói gì.

Từ vẻ mặt chán nản của Hạ Tử Du chị Dư có thể đoán được sự thấp thỏm bất an của cô, nên an ủi “Hạ tiểu thư, cô yên tâm, tổng giám đốc không làm tổn thương cô và con đâu.”

Hạ Tử Du luống cuống lắc đầu “Tôi không biết rốt cuộc anh ta có mục đích gì...”

Chị Dư trả lời thành thật “Bởi vì tổng giám đốc muốn bảo vệ cô và con.”

Hạ Tử Du nghi ngờ nhíu mày “Tôi không hiểu ý chị... Nhưng bây giờ tôi cũng không muốn hiểu, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.” Xung quanh cô đều có vệ sĩ, cô biết mình không thể chạy được khỏi đây.

Chị Dư khẽ gật đầu, như thể hiểu được tâm trạng cô lúc này, nói “Hạ tiểu thư, xin lỗi, tôi không thể không nghe lệnh tổng giám đốc dẫn cô về biệt thự, nhưng xin cô tin tôi, tổng giám đốc cũng không vô tình ác độc như cô nghĩ đâu, lần trước cô tìm đến tổng giám đốc vì con bé, mặc dù tỏ ra thờ ơ nhưng thực chất có một số việc cô không biết được.”

Hạ Tử Du bỏ sang một bên, nói lãnh đạm “Ngày đó nếu không phải đã không còn cách nào khác, tôi sẽ không đến Mỹ tìm anh ta... Hôm nay Liễu Nhiên đã bình an, tôi nghĩ tôi cũng không cần tìm hiểu những việc này.” Bất luận chuyện gì cũng không thể thuyết phục được cô sau khi đã tận mắt nhìn thấy một người đàn ông máu lạnh như vậy, huống chi anh ta cũng chưa bao giờ có tình cảm với đứa con này, bây giờ mới thấy anh phản ứng như vậy cũng là bình thường.

Chị Dư kiên nhẫn giải thích “Thực ra đúng là sau bữa tiệc tổng giám đốc đã rời khỏi Los Angeles. Ngày cô đến tìm, tổng giám đốc vẫn chưa về, cho nên hôm sau cô gặp được tổng giám đốc cũng là vì biết lý do cô đến tìm. Vì lo lắng cho đứa bé nên tôi đã tìm mọi cách, thật may cuối cùng đã liên lạc được với tổng giám đốc... Sau khi biết chuyện con bé bị bắt cóc, tổng giám đốc đã lập tức bay từ Saudi về Mỹ, bốn giờ sáng mới về đến Los Angeles...”

108. Chương 108 : Nhìn Thấy Cô Khóc...

Hạ Tử Du nói lạnh lùng “Tôi nghĩ là không cần phải nghe những lời giải thích này.”

Chị Dư vẫn kiên nhẫn “Mặc dù cô không muốn nghe, nhưng tôi vẫn muốn giúp tổng giám đốc giải thích rõ.” Chị thật sự hi vọng tổng giám đốc và Hạ tiểu thư sẽ không còn hiểu lầm sâu sắc như vậy, cho dù cuối cùng hai người không đến được với nhau đi nữa.

Hạ Tử Du vẫn quay đầu đi chỗ khác.

Chị Dư thở dài một hơi, khẽ nói “Thật ra thì, tổng giám đốc vừa xuống máy bay đã sai người đi điều tra chuyện con gái bị bắt cóc, từ bốn giờ sáng đến khi Hạ tiểu thư cô đến Đàm thị, tổng giám đốc không hề nghỉ ngơi, ngài vẫn đang nghĩ cách cứu con.”

Hạ Tử Du rút cuộc quay đầu nhìn chị Dư, không sao không chế được chất vấn “Nếu anh ta thật sự để ý đến con như chị nói, tại sao anh ta lại muốn trốn tránh tôi?”

Chị Dư nói chân thành. “Bởi vì tổng giám đốc không muốn làm tổn thương cô.”

Hạ Tử Du không sao hiểu nổi, nhún mày “Tôi không hiểu.”

Chị Dư giải thích chậm rãi. “Tổng giám đốc biết nếu đối mặt với cô, việc duy nhất ngài có thể làm là lạnh lùng vô tình, nhưng làm như vậy nhất định sẽ làm cô bị tổn thương, cho nên, tổng giám đốc thả tránh không gặp cô.”

Hạ Tử Du nghe như chuyện cười nói “Nếu anh ta có lòng cứu giúp con gái, tại sao phải giấu tôi?”

Chị Dư nói “Đó là bởi vì cô không biết kẻ bắt cóc là ai.”

Hạ Tử Du thốt lên “Căn cứ theo lời cảnh sát đó là thuộc hạ trước đây của Đàm Dịch Khiêm, vì bất mãn Đàm Dịch Khiêm vô lý đuổi việc nên muốn bắt cóc để uy hiếp.”

Chị Dư khẽ lắc đầu, nói rõ “Chuyện này không đơn giản như cô nghĩ đâu... Không sai, kẻ bắt cóc con bé là thuộc hạ trước đây của Đàm Dịch Khiêm Tỉnh Sầm, nhưng kẻ thực sự đứng sau thao túng tất cả lại là người khác.”

Trong đầu Hạ Tử Du đột nhiên có linh cảm nặng nề, cô nhún mày, hỏi “Sau chuyện này còn có người điều khiển?”

Chị Dư gật đầu, nhìn Hạ Tử Du chăm chú, như bắn khoăn rồi một hồi lâu mới nói chậm rãi “Người đứng sau chính là Chủ tịch Trung Viễn Kim Nhật Nguyên.”

Khi này, hai mắt Hạ Tử Du tròn tròn, không thể tin nổi. Kim Nhật Nguyên? Mặc dù cô không muốn gặp lại người này, nhưng cô không thể phủ nhận sự thật đó là ba cô.

Chị Dư đã sớm tiên đoán được phản ứng của Hạ Tử Du, bình tĩnh nói “Tôi biết cô khó mà chấp nhận nổi chuyện này, nhưng đây là sự thật.”

Hạ Tử Du lập tức phủ nhận “Không thể nào, Kim Nhật Nguyên hoàn toàn không có lý do gì để bắt cóc con bé.” Cho dù có lý do, ông ta cũng không thể bắt cóc cháu ngoại mình.

Chị Dư nói thẳng. “Ông ta có, đương nhiên là có.”

Hạ Tử Du càng thêm nghi ngờ khó hiểu.

Chị Dư tức giận nói “Có lẽ cô không biết, cho đến bây giờ Kim Nhật Nguyên vẫn hận không thể treo tổng giám đốc lên.”

Hạ Tử Du khó khiêu lắc đầu “Sao lại như vậy?”

Chị Dư trần thuật lại “Bảy năm trước, vì kinh doanh thua thiệt Đàm thị lâm vào tình trạng phá sản nhưng may rằng lão tổng giám đốc phát hiện ra một hạng mục có thể khiến Đàm thị cải tử hồi sinh, lúc ấy Trung Viễn lúc ấy cũng đang trên bờ vực phá sản cũng nhằm vào hạng mục đó, vì vậy cả hai bên lao vào cạnh tranh... Không ngờ lão tổng giám đốc vì chịu áp lực phá sản mà trúng gió, tổng giám đốc còn trẻ không thể không thừa kế Đàm thị, sau đó bằng năng lực của mình đã đánh bại Trung Viễn, giành được hạng mục đó, mà Trung Viễn lại phá sản...”

“Ý chị là Kim Nhật Nguyên ghi hận chuyện bị Đàm Thị đánh bại năm đó?” Hạ Tử Du vẫn không hết nghi ngờ. Những người kinh doanh luôn hiểu rõ trên thương trường luôn là anh lừa tôi gạt, thắng làm vua thua làm giặc là chuyện thường, Kim Nhật Nguyên là một thương nhân lão luyện như vậy, tại sao không hiểu đạo lý này.

Chị Dư bổ sung “Dĩ nhiên chuyện không đơn giản như vậy, nhưng tình huống cụ thể thế nào tôi cũng không rõ, bởi vì lúc đó tôi không phải là trợ lý của tổng giám đốc... Tôi chỉ biết, sau đó nội bộ Trung Viễn có tin đồn nói tổng giám đốc vì đoạt được hạng mục này mà dùng một thủ đoạn tàn nhẫn khiến Kim Nhật Nguyên mất một chân, đồng thời cũng mất cả hạng mục đó, chỉ có điều đây chỉ là tin đồn phỉ diện trong nội bộ Trung Viễn. Tôi tin tưởng nhân cách của tổng giám đốc, mặc dù có chuyện như vậy thật, nhất định sẽ có nguyên nhân.”

Hạ Tử Du sững sờ, cô hoàn toàn không ngờ giữa Kim Nhật Nguyên và Đàm Dịch Khiêm lại tồn tại mối thù như vậy.

Chị Dư nói tiếp. “Tóm lại qua chuyện này, Kim Nhật Nguyên ghi hận với tổng giám đốc, cho nên những năm qua, Kim Nhật Nguyên cố gắng bồi dưỡng con nuôi của mình là Kim Trạch Húc phục hồi Trung Viễn. Hai năm nay, Trung Viễn dần dần quay lại quỹ đạo, bắt đầu trở thành kình địch của Đàm Thị, gần đây nhất là vụ cạnh tranh hạng mục ở Los Angeles, Hạ tiểu thư cũng có mặt, nói vậy cũng đủ biết Kim Trạch Húc quyết tâm giành hạng mục này.”

“Kể cả như lời chị nói là Kim Nhật Nguyên có hận với Đàm Dịch Khiêm, nhưng Kim Nhật Nguyên cũng có thể cạnh tranh hạng mục để đánh bại Đàm Thị, tại sao phải bắt cóc Liễu Nhiên?” Hạ Tử Du vẫn không thể tin nổi.

Chị Dư đáp “Bởi vì Kim Nhật Nguyên điều tra được gần đây tổng giám đốc đang đàm phán hạng mục dầu mỏ quan trọng với chính phủ Saudi, chỉ cần tổng giám đốc có thể bắt tay vào hạng mục này, Trung Viễn có cố gắng gấp mười lần cũng không thể chống lại Đàm Thị... Mấy ngày nay tổng giám đốc không có ở Los Angeles là vì đang xử lý hạng mục này ở Saudi, mà Kim Nhật Nguyên bắt cóc cô bé để ép tổng giám đốc bỏ qua hạng mục Saudi, sự thật đúng như Kim Nhật Nguyên mong muốn, tổng giám đốc đã trở về Los Angeles để cứu con, cuối cùng đã mất hạng mục này.”

Hạ Tử Du quả thật khó mà tin nổi “Chị nói Kim Nhật Nguyên bắt cóc Liễu Nhiên với mục đích để Đàm Dịch Khiêm mất hạng mục ở Saudi?”

Chị Dư gạt đầu “Kim Nhật Nguyên là người đàn ông cực kỳ xảo trá, mục đích ông ta bắt cóc con bé không chỉ có vậy... Ông ta biết nếu không còn cách nào nữa, cô sẽ đi tìm tổng giám đốc, cho nên ông ta có hai suy nghĩ: Một là cuối cùng tổng giám đốc sẽ bỏ qua hạng mục Saudi để trở về nước cứu con gái, hai là tổng giám đốc không bỏ qua hạng mục sẽ bỏ mặc cô, cả hai kết quả đều là điều Kim Nhật Nguyên muốn. Nếu Kim Nhật Nguyên biết tổng giám đốc từ bỏ hạng mục Saudi vì con gái, ông ta sẽ không tiếc gì lợi dụng con bé đưa tổng giám đốc vào chỗ chết. Còn nếu tổng giám đốc bỏ mặc cô, thì cô sẽ hoàn toàn mất lòng tin vào tổng giám đốc mà lựa chọn Kim Trạch Húc.”

Hạ Tử Du hoàn toàn không ngờ sau vụ bắt cóc lại ẩn giấu nhiều ý đồ như vậy, cô không ngừng xoa tay khiếp sợ.

Chị Dư an ủi Hạ Tử Du “Đây chính là toàn bộ sự thật, tôi tin bây giờ cô có thể hiểu được nỗi khổ tâm của tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du giật mình lùi về sau một bước, nói yếu ớt “Đàm Dịch Khiêm không về nước cùng tôi là vì sợ Kim Nhật Nguyên lợi dụng con trả thù anh ta, nhưng tại sao anh ta không nói với tôi chuyện này? Nếu biết anh ta đang lo cho con, nhưng chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, tôi cũng sẽ không ép anh ta về nước...”

Ý thức được Hạ Tử Du vẫn hiểu rõ, chị Dư vội vàng giải thích “Hạ tiểu thư, cô hiểu lầm rồi... Không phải tổng giám đốc sợ nguy hiểm đến tính mạng mà không về nước với cô, mà cậu ấy không muốn mạo hiểm với tính mạng của dì Lô và con gái. Tổng giám đốc hiểu rõ Kim Nhật Nguyên, chỉ cần bị ông ta biết được tổng giám đốc quan tâm đến con gái, kết cục duy nhất của con bé chính là chết...”

Hạ Tử Du ra sức xua tay “Điều này không thể nào...”

Lúc này, chị Dư lấy điện thoại di động bật đoạn ghi âm cho Hạ Tử Du nghe...

“Nghe đây, Đàm Dịch Khiêm rất thông minh, anh ta có thể sẽ điều tra được chuyện này là do tôi làm. Hãy nhớ chỉ cần có người tới cứu thì đừng để chừa lại bất cứ ai... Đúng, bao gồm cả đứa bé kia, kể cả phải ngồi tù, tôi cũng sẽ khiến cho Đàm Dịch Khiêm phải hối hận cả đời.”

Đây là giọng khàn khàn của đàn ông trung niên.

Chị Dư nói “Sau khi tổng giám đốc trở lại Los Angeles ra lệnh cho thuộc hạ đi cứu con gái. Người này vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Kim Nhật Nguyên và Tỉnh Sâm... Những thuộc hạ này không dám cứu con bé vì sợ đứt dây động rừng khiến dì Lô và con bé rơi vào nguy hiểm. Tôi tin là nếu cô không lên máy bay trở về với sự cô đơn chán nản thì Kim Nhật Nguyên đã sắp xếp người theo dõi cô. Khi biết tổng giám đốc không về với cô vì thờ ơ, nên cuối cùng đã thả dì Lô và con gái... Tôi nghĩ, theo ý ông ta, mặc dù không đạt được kết quả phá hỏng việc tiếp nhận hạng mục Saudi của tổng giám đốc, ít nhất ông ta cũng lợi dụng chuyện này giúp đỡ Kim Trạch Húc đến được với cô.”

Hạ Tử Du rút cuộc cũng hiểu một chút “Cho nên, Đàm Dịch Khiêm làm như vậy là vì cứu con...”

Chị Dư gật đầu “Thực ra lúc này tổng giám đốc dẫn cô đến Los Angeles cũng là vì bảo vệ cô và con gái...”

Hạ Tử Du được chị Dư sắp xếp ở một biệt thự rất đẹp ở ngoại thành Los Angeles.

Đỗ dành con gái ngủ xong, Hạ Tử Du ngồi trên salon trong phòng khách chờ Đàm Dịch Khiêm.

Đúng vậy, hôm nay nghe xong những gì chị Dư nói, cô có rất nhiều rất nhiều câu muốn chính miệng hỏi Đàm Dịch Khiêm...

Nói thật, cô cũng không hoàn toàn tin tưởng chị Dư, bởi vì nếu Đàm Dịch Khiêm thật sự quan tâm đến con như lời chị Dư nói thì ban đầu anh ta cũng không quyết tuyệt muốn cô và con đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh ta như thế...

Chín giờ tối, ánh đèn xe chói chiếu vào từ vườn hoa ngoài biệt thự, người giúp việc chờ trước cửa lớn cung kính nói với Hạ Tử Du “Hạ tiểu thư, tiên sinh về rồi.”

Hạ Tử Du lập tức đứng lên, bình tĩnh chờ anh.

Bóng dáng hiên ngang cao ngất của anh xuất hiện trong tầm mắt cô.

Dường như anh rất mệt, áo vest trên tay, cavat cũng được nói lỏng.

Thấy cô ngồi trong phòng khách, anh đưa áo vest cho người giúp việc rồi bước về phía cô.

Cô nói to như dọa người “Đêm nay tôi ở lại đây không có nghĩa là tôi sẽ không tìm cách rời khỏi nơi này.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ghế sofa, dựa vào thành ghế, hoàn toàn không để ý “Tôi sẽ để em đi, nhưng không phải bây giờ.”

Hạ Tử Du lạnh giọng nói “Chị Dư đã nói với tôi nguyên nhân anh đưa tôi đến Los Angeles... Anh nghĩ là tôi sẽ tin lời chị Dư sao?”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy đi về phía tủ rượu, rót cho mình một ly chất lỏng màu hổ phách, anh không nói gì, chỉ nâng ly rượu khẽ nhấp một hớp.

Hạ Tử Du đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm cản bước anh, ngược đôi mắt gây sự nhìn chăm chăm vào anh “Anh cho là tùy tiện bảo chị Dư nói vài lời dối trá là tôi sẽ tin chắc? Tôi cho anh biết, người duy nhất tôi không tin tưởng trên thế giới này chính là anh. Tôi không bao giờ tin Trạch Húc và Kim Nhật Nguyên lại có thể lợi dụng con gái để đối phó với anh.”

Đàm Dịch Khiêm đặt ly rượu xuống, rót cuộc cũng nhìn Hạ Tử Du, nói lạnh lùng “Tôi không bảo chị Dư giải thích gì với em, em có thể không cần tin gì cả.”

Hạ Tử Du không còn gì để nói. Anh vẫn mãi là người đàn ông khó hiểu như vậy, cô hoàn toàn không thể tìm được chút đầu mối nào từ vẻ mặt anh tuấn không cảm xúc của anh.

Hình như anh hơi mệt mỏi, thấy cô im lặng, anh quay người đi lên lầu, không quên nói thêm “Đi lên ngủ đi, nếu chỗ em ở có gì không thoải mái hãy nói với người giúp việc.”

Nhìn bóng lưng Đàm Dịch Khiêm khuất dần, Hạ Tử Du chán nản ngồi xuống ghế salon.

Tại sao cô lại tin anh?

Nếu anh quan tâm đến con, nửa năm qua đã không tỏ vẻ thờ ơ như vậy, huống hồ lúc đầu anh còn dùng một trăm triệu đuổi cô và con đi, bảo cô và con đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa...

Tâm kế của anh, lòng dạ của anh, sự hung ác của anh, cô đều đã biết, tại sao cô có thể tin tưởng một kẻ vô tình máu lạnh như vậy?

Những thống khổ đã trải qua khắc sâu vào tim cô, cô không bao giờ tin anh nữa, không bao giờ...

.....

Đêm nay cô ngủ cùng Liễu Nhiên

Cô vốn không dám ngủ, nhưng vì đã qua hơn mười tiếng bay, sau nửa đêm, cô bất giác lại ngủ thiếp đi...

Lúc Hạ Tử Du tỉnh lại đã hơn mười giờ sáng hôm sau, cô mở mắt ra thì phát hiện Liễu Nhiên đã không còn ở bên cạnh.

Cô sợ hết hồn, không kịp đánh răng rửa mặt chạy thẳng xuống tầng dưới.

Cô vội vã đi tới đại sảnh tầng một, nhưng lại thấy một giúp việc trẻ tuổi đang chơi đùa với Liễu Nhiên, con bé dường như rất vui vẻ, đầu đầy mồ hôi, cười khanh khách không ngừng.

“Liễu Nhiên”

Hạ Tử Du lập tức chạy tới, bỏ quả bóng trong tay Liễu Nhiên ra, sau đó nhìn cô giúp việc trẻ tuổi với ánh mắt đề phòng.

Cô gái trẻ mỉm cười cúi đầu với Hạ Tử Du “Hạ tiểu thư.”

Hạ Tử Du ôm chặt Liễu Nhiên không nói gì.

Cô giúp việc nói “Chúng tôi đã cho bảo bối ăn cơm, cũng chuẩn bị bữa sáng và bữa trưa cho cô, nếu không hợp khẩu vị cô có thể bảo đầu bếp thay đổi.”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên ngồi lên ghế salon, nói lạnh nhạt “Tôi không đói.”

Cô giúp việc vẫn cười thân thiện như cũ “Vậy nếu cô có gì sai bảo cứ gọi chúng tôi, chúng tôi xuống trước.”

Cô gái dẫn theo hai người làm khác đi khỏi tầm mắt Hạ Tử Du.

Ngồi trên ghế salon, Hạ Tử Du liếc mắt nhìn vệ sĩ đứng bốn phía quanh biệt thự không khỏi nhúm mày.

Liễu Nhiên ngồi trên đùi, ánh mắt trong sáng vô tội nhìn mẹ chăm chăm, ngây thơ nói “Mẹ, bóng...”

Hạ Tử Du liếc nhìn quả bóng, nhẹ giọng trách cứ “Liễu Nhiên, không phải mẹ đã nói không được nói chuyện với người lạ hay sao?”

Hạ Tử Du chưa bao giờ nghiêm túc trước mặt Liễu Nhiên như vậy, cô bé sợ, đôi mi dài uất ức cụp xuống.

Hạ Tử Du biết mình đã làm con sợ, lại yêu thương dỗ dành “Bảo bối, mẹ không muốn làm con sợ, nhưng con phải nhớ lời mẹ...”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Ngay sau đó Hạ Tử Du nhặt quả bóng cao su ở dưới đất lên, Liễu Nhiên ôm quả bóng vui vẻ trở lại.

Thấy con gái vui, Hạ Tử Du cũng giảm bớt ưu phiền.

Hạ Tử Du chợt chú ý tới một tờ báo đặt dưới khay trà, có thể vì tựa đề quá bắt mắt, cô cầm tờ báo lên theo bản năng.

“Vị thần trong giới kinh doanh” cũng sẩy tay’, Chủ tịch tập đoàn Đàm thị Đàm Dịch Khiêm sau khi mất hạng mục khách sạn bảy sao cao cấp ở Los Angeles lại tiếp tục bỏ lỡ hạng mục khai thác mỏ dầu vô cùng lớn ở Saudi...”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn bài báo trên tạp chí kinh tế, đột nhiên nhớ lại những lời chị Dư nói “... Tổng giám đốc trở về Los Angeles để cứu con gái, cuối cùng đã bỏ lỡ hạng mục này.”

Tạp chí kinh tế phát hành khắp thế giới không thể viết một bài báo có nội dung thiếu tính xác thực, cho nên, liếc thấy bài báo Hạ Tử Du bỗng sững sờ.

Cô không dám tin vào bài báo, thậm chí nghi ngờ tất cả đều do Đàm Dịch Khiêm thao túng.

Đang sững sờ, một giúp việc trẻ tuổi cầm điện thoại di động đi tới trước mặt Hạ Tử Du, lúc này Hạ Tử Du mới trở về từ cõi thần tiên.

Người giúp việc đưa điện thoại cho Hạ Tử Du “Hạ tiểu thư, điện thoại của cô đổ chuông lâu rồi.”

Hạ Tử Du giật mình nhận lấy điện thoại đang đổ chuông liên tục, nghi ngờ nói “Sao điện thoại của tôi lại dùng được?” Sim điện thoại của cô không dùng được ở Mỹ.

Người giúp việc mỉm cười nói “Sáng nay Đàm tiên sinh đã sai người đổi sim cho cô rồi.”

Hạ Tử Du nhận lấy điện thoại, phát hiện cuộc gọi đã kết thúc, mà trên màn hình hiển thị số này đã gọi lỡ rất nhiều lần.

Hạ Tử Du biết số điện thoại này tuyệt đối không phải của Đàm Dịch Khiêm, bởi vì Đàm Dịch Khiêm có tìm cô cũng sẽ không chọn cách gọi nhiều như vậy, sau đó cô ấn nút gọi lại “Xin chào”. Theo lý thuyết thì số mới cũng không có mấy người biết.

“Tử Du.”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Hạ Tử Du kinh ngạc nói “Trạch Húc?” Cô không ngờ trong điện thoại lại truyền đến tiếng của Kim Trạch Húc.

“Là anh.” Giọng Kim Trạch Húc lúc này có vẻ mất tinh thần hơn so với ngày thường.

Hạ Tử Du đang nghi ngờ sao Kim Trạch Húc lại có số điện thoại mới của mình thì Kim Trạch Húc đã áy náy nói “Tử Du, xin lỗi em...”

Hạ Tử Du nhất thời không phản ứng kịp “Cái gì?”

Kim Trạch Húc nói chậm rãi “Anh biết là Đàm Dịch Khiêm dẫn em đến Los Angeles, có nghĩa là anh ta cũng đã giải thích nguyên nhân với em... Đúng, đúng là ba nuôi bắt cóc dì Lô và Liễu Nhiên, nhưng em phải tin ba nuôi không bao giờ làm tổn thương họ, ba nuôi chỉ muốn Đàm Dịch Khiêm bị mất hạng mục dầu mỏ ở Saudi thôi...”

Hạ Tử Du sững sờ.

Kim Trạch Húc lại cho rằng Hạ Tử Du im lặng vì tức giận, nên nói với giọng áy náy. “Anh thừa nhận lúc biết kế hoạch của ba nuôi đã không kịp thời ngăn cản, anh không thể làm trái lời ba nuôi... Tử Du, tha thứ cho anh.”

Hạ Tử Du không ngừng xua tay, hoàn toàn không dám tin vào tai mình, cuối cùng, cô run rẩy chất vấn Kim Trạch Húc “Chân anh bị thương cũng là kế hoạch của ba nuôi anh?”

Kim Trạch Húc không phủ nhận “Phải.”

Hạ Tử Du cắn chặt môi, đôi mắt dần dần nhuộm đỏ, nghẹn ngào nói “Liệu Kim Nhật Nguyên có tìm tôi có phải trả thù Đàm Dịch Khiêm không?”

Kim Trạch Húc im lặng.

Hạ Tử Du lắp bắp nói “Tại sao đến anh cũng lừa tôi?”

“Tử Du, anh giải thích với em là...”

Hạ Tử Du cố gắng kìm chế trái tim đầy uất ức khó chịu, tự giễu “À, thì ra trên thế giới này chẳng ai đáng tin cả... Mọi người không phải trả thù tôi thì cũng lợi dụng tôi để trả thù, tôi không biết, rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?”

Kết thúc cuộc gọi, cô vẫn mặc cho nước mắt tuôn rơi, ôm đầu gối, chôn cái đầu vô dụng của mình vào đầu gối, lặng lẽ khóc thút thít.

Đang chơi bóng, Liễu Nhiên thấy mẹ khóc nhất thời hoảng sợ, cô nắm áo mẹ, ngay thơ gọi “Mẹ, mẹ...”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Liễu Nhiên, qua làn nước mắt mờ hồ cô vô tình liếc thấy Đàm Dịch Khiêm đi vào đại sảnh, mà bộ dạng nước mắt lã chã này của cô cũng rơi vào tầm mắt Đàm Dịch Khiêm.

109. Chương 109 : Anh Quan Tâm Đến Cô

Liếc thấy Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cuống quýt quay khuôn mặt đầy nước mắt sang một bên. Đúng vậy, cô có thể lộ vẻ chật vật trước mặt người khác, duy chỉ không thể trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Liễu Nhiên hiểu chuyện đi tới trước mặt Hạ Tử Du, ngay thơ lau nước mắt cho Hạ Tử Du, “Mẹ, đừng khóc.....”

Hạ Tử Du đứng dậy, ôm Liễu Nhiên để tránh né ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm, khẽ nói, “Con ngoan, đi, mẹ dẫn con lên lầu chơi.”

Giọng nói trầm thấp mà uy nghi lạnh lùng vang lên, “Bé đưa nhỏ lên lầu!”

Giọng nói đó hiển nhiên đến từ Đàm Dịch Khiêm.

Người giúp việc nghe Đàm Dịch Khiêm căn dặn lập tức đi đến trước mặt Hạ Tử Du, khom người cung kính nói, “Hạ tiểu thư, để tôi bế Liễu Nhiên lên lầu!”

Hạ Tử Du xích ra, nói “Không cần, để tự tôi!”

Vào lúc Hạ Tử Du chuẩn bị xoay người đi lên lầu, Đàm Dịch Khiêm đột nhiên lạnh lùng nói theo bóng lưng của Hạ Tử Du, “Anh có lời muốn nói với em.”

Giọng nói của anh làm thân thể mỏng manh của Hạ Tử Du giật mình, cô vốn nên dứt khoát kiên quyết đi lên lầu, nhưng mà chân cô vẫn không thể nào cất bước đi được.

Thực ra cô không nghĩ rằng giữa cô và Đàm Dịch Khiêm còn có lời gì để nói, thế nhưng cô vẫn còn vài lời muốn nói rõ với Đàm Dịch Khiêm.

Vào lúc này, người giúp việc ôm lấy Liễu Nhiên từ trong tay Hạ Tử Du.

Sau khi tất cả người giúp việc lui ra, phòng khách trong biệt thự rộng lớn chỉ còn lại Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, không ai phá vỡ sự tĩnh lặng ngăn cách giữa hai người, bầu không khí cực kỳ yên tĩnh.

Sau vài giây trầm lặng, Đàm Dịch Khiêm rót cuộc đi đến trước mặt Hạ Tử Du, đôi mắt đen thâm trầm của anh nhìn chăm chăm vào vệt nước mắt chưa khô trên khuôn mặt tinh xảo của cô, nói bằng giọng từ tốn nhẹ nhàng, “Sao lại khóc?”

Không biết vì sao, giọng nói của anh rõ ràng không hề ẩn chứa ý tứ giễu cợt nào, nhưng cô lại không thể xem lời nói của anh như một câu quan tâm bình thường.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt thâm trầm u ám của anh bằng cặp mắt rưng rưng, bất giác đề phòng, thét lên, “Nhìn thấy bộ dáng của tôi bây giờ, anh nên rất hài lòng chứ?”

Đôi môi mỏng của Đàm Dịch Khiêm mím chặt, cũng không nói lời nào.

Hạ Tử Du mở to mắt cố nuốt lại những giọt lệ, nhưng nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây cùng tất cả những chuyện hai năm trước, nước mắt cô không thể không chế được nữa mà lăn xuống.

Cô biết cô rất vô dụng, đã từng thề sẽ không chảy một giọt nước mắt nào trước mặt anh nữa, nhưng mà bây giờ cô thật sự rất khó chịu, cũng rất bất lực..... Cô cảm thấy lúc này mình tựa như một khúc gỗ đang trôi lơ lửng trong biển rộng, bị tàn phá hủy hoại không chịu nổi và không có nơi nương tựa.

Cô từ từ cúi đầu, nước mắt chảy xuống không hề kiêng kị, như thể tâm trạng vẫn luôn bị đè nén của cô cuối cùng cũng bộc phát. Cô cũng không muốn làm ra vẻ kiên cường nữa, cũng không muốn ngụy trang kiên cường trước mặt anh ta nữa, cô lắp bắp, “Nếu như anh có định chế giễu, vậy xin mời anh tránh xa một chút.”

Sau đó anh vô cùng tự nhiên lau gò má ẩm ướt của cô, ngón cái cùng lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mắt nơi khóe mắt cô, nhẩn nại hiếm thấy, đồ dành, “Đừng khóc nữa.....”

Bàn tay to ấm áp của anh như thể ánh mặt trời ấm áp vào mùa đông, cô khó có thể tin mà ngược mắt nhìn anh, hệt như không nghĩ tới anh sẽ có giọng nói và động tác dịu dàng như vậy.

Anh nhìn thẳng vào đáy mắt cô, lời nói dần dần khôi phục lại vẻ lạnh lùng kiêu ngạo quen thuộc, “Về sau không được rơi lệ trước mặt tôi nữa.”

Ngay lập tức, cô đột nhiên đẩy mạnh anh ra, như bị kích thích cực lớn, giơ tay lên dùng sức lau đi độ ẩm trên bàn tay anh để lại trên gò má cô vừa rồi, nói vô cùng lạnh nhạt, “Đàm Dịch Khiêm, tôi biết mỗi một chuyện anh làm đều có mục đích của anh, bây giờ anh có lòng tốt giúp tôi và Liễu Nhiên như vậy, mời anh nói thẳng cho tôi biết, anh có mục đích gì?”

Đàm Dịch Khiêm hơi nheo đôi mắt đen lại, “Em đều biết cả rồi?”

Hạ Tử Du cười nhạt lạnh lùng, “Tôi biết rõ sự thật này không phải là điều anh muốn sao?”

Đối mặt với lời nói lạnh lùng châm chọc của cô, đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm càng ranh mãnh híp chặt lại.

Hạ Tử Du kích động nói, “Tôi van anh hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc anh còn muốn đoạt được cái gì từ tôi nữa? Năm đó anh cũng đã thay Đường Hân trả thù tôi, tôi nghĩ tôi ngồi tù hai năm anh cũng đã hài lòng, bây giờ anh lại tìm đến tôi là tôi vẫn còn giá trị cho anh lợi dụng sao? Thật ra thì anh có mục đích thì đừng ngại cứ nói thẳng cho tôi, tôi đã không còn là Hạ Tử Du của hai năm trước, bây giờ bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể chịu đựng được.”

Không ngờ rằng cô sẽ kích động như thế, anh nhìn cô, lúc này chỉ có thể mặc cho cô phát tiết.

Cô thấy anh không nói lời nào, cho là đã đoán trúng bụng dạ của anh, những tức giận trong mấy ngày nay cộng với những đau khổ và uất ức phải chịu đựng trước kia, cười lạnh ra tiếng, “Đàm Dịch Khiêm, anh có biết nửa năm qua tôi đã có lúc tự hận bản thân mình đến mức nào không? Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao mình có thể ngu xuẩn đến mức rơi vào hoàn cảnh như hôm nay, bị một người đàn ông gài bẫy ngồi tù hai năm, lại còn khổ sở chờ đợi người đàn ông đó hai năm..... Mỗi lần tôi nghĩ đến việc có thể anh đang ở bên cạnh Đường Hân, thì tự cười nhạt trên đời này còn có một kẻ ngu ngốc như tôi sao, tôi đã cho rằng mình thật sự không còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa. Tôi hận ông trời tại sao không để cho tôi chết khi khó sinh đi, hay là cứ giam tôi mãi, ít nhất tôi sẽ không biết cuộc đời này lại dối trá và đen tối như vậy.....”

Có thể phát tiết hết những tâm sự tận đáy lòng với anh, cô đột nhiên cảm thấy tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm hẳn, mặc dù lúc này cõi lòng tan nát vẫn còn đau đớn, nhưng ít nhất cô có thể thẳng thắn với anh ta một lần.

Mỗi một câu cô nói đều như roi quất vào lòng anh, để lại từng vết thương đau đớn.

Đàm Dịch Khiêm không hề lên tiếng, bởi vì sự đau đớn anh phải chịu đựng lúc này không bao giờ có thể sánh nổi với sự đau đớn mà cô đã từng trải qua.

Sau khoảnh khắc tĩnh lặng, Hạ Tử Du thở nhẹ một hơi, dùng tay lau đi giọt nước mắt đang lăn xuống, nói kiên cường, “Được rồi, lời muốn nói tôi đã nói xong..... Bây giờ đến phiên anh nói cho tôi biết, anh có gì muốn nói với tôi?”

Đàm Dịch Khiêm nói hờ hững, “Là về chuyện giữa tôi và ba em, nhưng mà lúc này em không còn đủ tỉnh táo để nói chuyện với tôi nữa rồi.”

Hạ Tử Du nói toạc ra, “Nếu như là về đề tài này, anh cũng không cần nói với tôi đâu, bởi vì đối với tôi mà nói anh hay là Kim Nhật Nguyên đều không quan trọng và cũng không liên quan. Tôi không muốn giải thích thêm nữa, nếu anh đã không còn chuyện gì khác muốn nói với tôi, vậy hãy để tôi nói thêm một chuyện nữa. Tôi mong anh đừng trói buộc sự tự do của tôi, bởi vì tôi không cần cái thứ gọi là sự bảo vệ của anh, tôi tin rằng chỉ cần tôi không còn dính dáng với anh nữa thì Hạ Tử Du tôi sẽ một người bình thường nhất trên thế giới này, không còn ai hăm hại tôi nữa..... Nếu như anh không thả tôi đi, vậy thì nói thẳng cho tôi biết mục đích anh giam giữ tôi, nếu không, tôi không bao giờ để anh yên, trừ phi anh có thể giam tôi trong căn biệt thự này vĩnh viễn.”

Lần đầu tiên anh không dùng thái độ tự cao tự đại của mình để nói với cô nữa, lời nói rõ ràng có nhượng bộ, “Tôi sẽ cân nhắc.”

Cô có phần bất ngờ với câu trả lời của anh, nhưng đáy lòng vẫn mừng thầm vì rốt cuộc cô cũng tạo được cho mình một cơ hội.

—

Tại Đàm thị.

Chị Dư vội vã đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm không còn vui đùa vào trong đồng văn kiện như trước đây nữa, mà lặng lẽ ngồi trên ghế sofa duy nhất trong phòng làm việc, cầm một ly rượu đỏ trong tay, chìm vào suy nghĩ.

Chị Dư đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, cúi đầu. “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chú vào chất lỏng màu đỏ lóng lánh trong ly, môi mỏng thốt lên, “Điều tra được chưa?”

Chị Dư gật đầu, “Đúng như tổng giám đốc suy đoán, Kim Nhật Nguyên biết ‘Đàm thị’ mất hạng mục dầu mỏ ở Saudi, sau đó lập tức chỉ thị Kim Trạch Húc đi Saudi. Lúc này Kim Trạch Húc đang trên máy bay đến Saudi. Mặt khác, tôi còn điều tra được Kim Trạch Húc đã gắn hệ thống định vị trong điện thoại di động của Hạ tiểu thư nên mới có thể biết được số điện thoại và tung tích của Hạ tiểu thư trong thời gian ngắn.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, bình tĩnh nói, “Chị bảo phía Saudi tung ra môi nhử lớn hơn nữa.”

Chị Dư hơi kinh ngạc, “Tổng giám đốc, Kim Nhật Nguyên là con hồ ly xảo trá, làm như vậy có thể khiến cho Kim Nhật Nguyên nghi ngờ hay không?”

Đàm Dịch Khiêm cầm ly rượu đỏ khẽ nhấp một hớp, bất chợt khẽ nhếch khóe môi, tự tin nói, “Ông ta sẽ không nghi ngờ, bởi vì dã tâm ông ta khá lớn.”

Chị Dư luôn tin tưởng năng lực của Đàm Dịch Khiêm, lúc này cô cũng không nghi ngờ quyết định của Đàm Dịch Khiêm, có điều cô vẫn còn một thắc mắc.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy chị Dư chần chừ đứng im tại chỗ, anh mấp máy môi mỏng, “Còn chuyện gì nữa?”

Chị Dư âm ừ hỏi, “À, tổng giám đốc, để Kim Nhật Nguyên mắc câu sớm như vậy hình như không giống kế hoạch ban đầu của ngài?”

Đàm Dịch Khiêm yên lặng một lát, mấy giây sau mới nói, “Cô ấy muốn rời đi sớm.”

Chị Dư dĩ nhiên biết “Cô ấy” trong miệng Đàm Dịch Khiêm là chỉ Hạ Tử Du, chị Dư không kiềm được hỏi, “Hạ tiểu thư muốn rời khỏi Los Angeles?”

Đàm Dịch Khiêm để ly rượu xuống, đứng dậy.

Chị Dư nhìn bóng lưng cao lớn vững vàng của Đàm Dịch Khiêm, nghi ngờ nói, “Tại sao có thể như vậy chứ? Tôi đã giải thích với Hạ tiểu thư nguyên nhân anh để cô ấy ở lại Los Angeles, chẳng lẽ Hạ tiểu thư không tin lời tôi nói?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn tiếp tục cất bước chân, nói lời hờ hững, “Người cô ấy không tin là tôi.”

Hai ngày sau, Hạ Tử Du đều ở trong biệt thự của Đàm Dịch Khiêm, có thể do biết Đàm Dịch Khiêm là một người nói được làm được cho nên hiện nay cô cũng không lo Đàm Dịch Khiêm sẽ giam cô ở đây nữa.

Dường như Liễu Nhiên rất thích nơi đây, chỉ mới hai ngày đã được người giúp việc trong biệt thự cưng chiều đến tận trời cao. Bây giờ những người giúp việc đang chơi trốn tìm với Liễu Nhiên ở lầu một.

Bởi vì rất hiếm khi thấy Liễu Nhiên thích ứng được trong môi trường hoàn toàn mới như thế, chứng kiến Liễu Nhiên chơi rất vui vẻ, Hạ Tử Du cũng không ngăn cản Liễu Nhiên gần gũi với những người giúp việc.

Buổi chiều, lúc Hạ Tử Du nhàn chán ngồi trên ghế sofa lật xem tạp chí, người giúp việc đột nhiên chạy tới trước mặt Hạ Tử Du, lo lắng thốt lên, “Hạ tiểu thư, không thấy Liễu Nhiên đâu cả.....”

Từ khi bước vào căn biệt thự này, người giúp việc luôn xưng hô rất cung kính với cô và Liễu Nhiên.

Hạ Tử Du buông tạp chí trong tay xuống, “Sao lại như vậy?” Vừa rồi cô còn nhìn thấy đứa nhỏ tinh nghịch của cô đang gãi cái đầu nhỏ, phiên nào núp ở đâu đó trong phòng khách.

Người giúp việc lo lắng, “Chúng tôi đã tìm khắp nơi trong phòng khách lầu một mà không thấy bóng dáng của Tiểu thư Liễu Nhiên.....” Nhóm người giúp việc có thể để xác định được Liễu Nhiên vẫn còn trong căn biệt thự này.

Hạ Tử Du cũng không gấp gáp, mà chỉ cười rồi đứng dậy, “Mọi người đã lên lầu hai tìm chưa?”

Người giúp việc lắc đầu khó hiểu, “Chưa ạ.” Bởi vì lúc chơi trốn tìm có quy định chỉ có thể ở lầu một, nên những người giúp việc cũng không nghĩ tới việc tìm trên lầu hai.

“Tôi lên lầu hai tìm với cô, đứa nhỏ tinh nghịch này chắc là không tuân thủ quy tắc, trốn ở lầu hai rồi.....” Cô cũng không biết đứa bé này giống ai, thường xuyên tinh quái một cách không tưởng tượng nổi.

.....

Hạ Tử Du đi lên lầu hai của biệt thự, ngay sau đó vào từng căn phòng một gọi tên Liễu Nhiên.

Vào lúc gần tới một căn phòng ở ban công lầu hai, Hạ Tử Du liền nghe thấy giọng nói của Liễu Nhiên, “Mẹ.....” Liễu Nhiên bất chợt chạy ra từ trong phòng.

Nhìn thấy Hạ Liễu Nhiên nhảy tưng tưng vui vẻ, lúc này người giúp việc đi theo phía sau Hạ Tử Du mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này sau lưng Hạ Tử Du vang đến giọng của một người giúp việc khác, thấp giọng trách cứ người giúp việc, “Cô phụ trách trông coi Tiểu thư Liễu Nhiên, tại sao có thể dẫn Tiểu thư Liễu Nhiên vào căn phòng này chứ?”

Một người giúp việc khác sợ sệt nói, “Có lẽ do cửa phòng không khóa, tôi vừa xoay người đã thấy Tiểu thư Liễu Nhiên bỏ chạy vào đó.....”

“Vậy cô cũng phải nói với chúng tôi một tiếng, làm hại chúng tôi không biết Tiểu thư Liễu Nhiên đã đi đâu.....”

Nghe giọng nói truyền đến bên tai, Hạ Tử Du nghi ngờ quay đầu hỏi người giúp việc phía sau, “À, căn phòng này không thể vào sao?”

Có một người giúp việc trả lời thành thật, “Hạ tiểu thư, là thế này..... Căn phòng này trước giờ đều là phòng ngủ của Đàm tiên sinh và Đường Hân tiểu thư, mà Đường Hân tiểu thư không thích chúng tôi ra vào căn phòng này tùy tiện.”

Thì ra, căn phòng này là thuộc về Đàm Dịch Khiêm và Đường Hân.....

Ngày đầu tiên cô đến biệt thự này cũng cảm giác được căn biệt thự này có dấu vết tồn tại của Đường Hân, bởi vì trong vườn hoa biệt thự trồng hoa hồng Đường Hân thích nhất.

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên lên, áy náy nói với người làm, “Đứa nhỏ này nghịch ngợm, đôi lúc sẽ chạy loạn, về sau các cô cứ để cho con bé chơi ở lầu một là được rồi.”

Người giúp việc lập tức gật đầu.

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên đi xuống lầu một, Liễu Nhiên lại bắt đầu chơi trốn tìm với nhóm người làm, cô ngồi trên ghế sofa, dần dần chìm vào suy nghĩ.

Vừa rồi lúc Liễu Nhiên chạy ra từ trong phòng cô vô tình liếc mắt thấy cách trang trí trong căn phòng.....

Căn phòng lấy màu hồng nữ tính làm chủ đạo, cửa sổ to lớn ở sát đất hiển nhiên là phong cách của anh, mà xuyên qua cửa sổ sát đất là có thể nhìn thẳng tới vườn hoa hồng xinh đẹp trong biệt thự.

Cô đã có thể đoán được hình ảnh Đàm Dịch Khiêm và Đường Hân trong căn phòng đó ——

Sáng sớm, Đường Hân kéo rèm cửa sổ ra để ánh mặt trời tràn vào căn phòng, cô ấy thỏa mãn nhìn qua cửa sổ sát đất xuống vườn hoa hồng xinh đẹp lãng mạn, Đàm Dịch Khiêm vòng tay ôm cô ấy từ đằng sau..... (Du ơi, em thật là khéo tưởng tượng)

Hình ảnh xuất hiện trong đầu vào lúc này ngừng lại, Hạ Tử Du không hiểu sao lại cảm thấy chua xót. Cô chuyển tầm mắt về phía Liễu Nhiên đang vui chơi cực kỳ cao hứng trong phòng khách.

“Hạ tiểu thư!”

Đột nhiên, một giọng nói gọi tên cô truyền đến, Hạ Tử Du quay đầu nhìn về phía chị Dư đang đi vào biệt thự.

Hạ Tử Du đứng lên, lễ phép nở một nụ cười chào đón, “Chị Dư.”

Chị Dư đi tới trước mặt Hạ Tử Du, khẽ nói, “Tôi muốn nói chuyện với cô một lát, chúng ta có thể ra vườn hoa đi dạo không.”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, “Được.”

—

Trong vườn hoa, chị Dư đưa tầm mắt ngắm nhìn những khóm hoa hồng tươi đẹp trải rộng phía trước mặt, cười hỏi Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, cô có biết tại sao vườn hoa này lại trồng nhiều hoa hồng như vậy không?”

Hạ Tử Du cũng đưa ánh mắt nhìn phía trước, nói thản nhiên, “Theo tôi nhớ thì Đường Hân rất thích hoa hồng.”

Chị Dư gật đầu, “Đúng vậy, hoa hồng trong vườn hoa này đều là do tổng giám đốc tự tay trồng cho Đường tiểu thư.”

Hạ Tử Du nói lạnh nhạt, “Vậy sao?”

Mặc dù Hạ Tử Du biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng không thể che giấu được ánh mắt âm thầm thoáng qua.

Chị Dư chú ý đến từng biểu cảm trên khuôn mặt Hạ Tử Du, sau khi nhìn thấy Hạ Tử Du xuất hiện phản ứng như mong muốn, chị Dư tiếp tục mở lời, “Tổng giám đốc chuẩn bị căn biệt thự này cho Đường tiểu thư..... Tổng giám đốc tìm thấy Đường tiểu thư vài năm rồi, ngài vẫn luôn sống ở đây với Đường tiểu thư.”

Hạ Tử Du không hề che giấu, nói thành thật, “Tôi có thể đoán được.”

Nói thật, cảnh vật xung quanh căn biệt thự này thanh tịnh thoáng mát, lịch sự hài hòa, lại còn có một trang viên trải đầy hoa hồng như vậy, cô gái nào cũng sẽ rất thích nơi đây.

Chị Dư thuận thế đi vào trọng tâm câu chuyện, “Hạ tiểu thư, sao cô không tò mò tại sao không thấy Đường tiểu thư ở đây?”

Hạ Tử Du khẽ lắc đầu, “Những việc đó chẳng liên quan gì đến tôi.” Đúng vậy, cô đã rời xa thế giới của Đàm Dịch Khiêm từ lâu rồi, bây giờ cô cũng không nợ nần gì Đường Hân nữa, nói cho cùng cô đã dùng hai năm lao ngục để trả nợ cho Đường Hân.

Chị Dư nói từ tốn, “Đường tiểu thư rời đi rồi.”

Nghe được câu nói của chị Dư, Hạ Tử Du hơi ngẩn ra, rốt cuộc cũng có phản ứng, “Rời đi?”

Chị Dư nói nghiêm túc, “Đúng vậy, nửa năm trước sau khi tổng giám đốc trở về Los Angeles với Đường tiểu thư, cô ấy đã chủ động rời khỏi tổng giám đốc.....Tự lùi lại ngày hôn lễ, buổi chiều họp báo cũng do Đường tiểu thư chủ động tổ chức. Nửa năm qua, tổng giám đốc hoàn toàn không liên lạc với Đường tiểu thư.”

Hạ Tử Du khẽ cau mày, “Tại sao lại như vậy?”

Chị Dư nói thành thật, “Bởi vì tình cảm giữa tổng giám đốc và Đường tiểu thư xảy ra một vài vấn đề.....”

Hạ Tử Du chậm rãi lắc đầu, “Không đâu..... Cô, tôi đều hiểu rõ tình cảm của Đàm Dịch Khiêm dành cho Đường Hân, tôi tin rằng họ sẽ không vướng mắc vấn đề gì lớn.” Nếu như không phải yêu sâu đậm, một người đàn ông như vậy sẽ không “hy sinh” chính mình để trả thù một người phụ nữ khác.....

Chị Dư nói, “Thật ra Đường tiểu thư đã làm một số chuyện khiến tổng giám đốc không thể tha thứ.”

Hạ Tử Du cười nhẹ một tiếng, “Còn có chuyện gì mà Đàm Dịch Khiêm không thể tha thứ cho Đường Hân đây..... À, tình yêu giữa hai người chắc sẽ không bao giờ có thể tách rời.” Cô biết cảm giác yêu một người, mặc dù biết đối phương có lỗi, vẫn sẽ cứ mù quáng mà yêu..... Bởi vì vị trí đó đã bị người kia chiếm giữ, không ai có thể thay thế.

Chị Dư lắc đầu, “Cô lầm rồi, tổng giám đốc đúng thật là rất quan tâm đến Đường tiểu thư, nhưng tôi nghĩ tình cảm tổng giám đốc dành cho Đường tiểu thư có lẽ không phải là tình yêu..... Có thể cô không biết, lúc cô và Đường tiểu thư còn ở trại trẻ mồ côi kia, tổng giám đốc đã từng có một lần bị thương rất nghiêm trọng. Lúc đó tổng giám đốc hôn mê vì mất máu quá nhiều, là Đường tiểu thư đã cứu tổng giám đốc..... Vì vậy tổng giám đốc mới biết ơn Đường tiểu thư cho đến ngày hôm nay. Tổng giám đốc cho rằng nếu như năm đó không có Đường tiểu thư cứu giúp, tổng giám đốc cũng sẽ không có ngày hôm nay, cho nên tổng giám đốc hy vọng có thể mang đến cho Đường tiểu thư những gì tốt nhất trên đời này.”

Nghe xong lời chị Dư nói, Hạ Tử Du chết đứng ngay tại chỗ. Cô đã từng nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm có thể quên biết Đường Hân là vì sự việc khi còn bé kia, nhưng làm sao cô ngờ được rằng Đàm Dịch Khiêm lại cảm kích Đường Hân như vậy.....

Thấy Hạ Tử Du sững sờ, chị Dư khẽ gọi, “Hạ tiểu thư, Hạ tiểu thư.....”

Hạ Tử Du hoàn hồn, lúng túng nói, “Xin lỗi.....” Thật ra thì mới vừa rồi cô đang nghĩ nếu bây giờ Đàm Dịch Khiêm biết người cứu anh năm đó là cô, lúc này Đàm Dịch Khiêm sẽ nghĩ gì?

Chị Dư nói tiếp, “Hạ tiểu thư, tôi còn muốn nói với cô một chuyện..... Thật ra, tổng giám đốc cố ý nhường quyền nuôi dưỡng Liễu Nhiên cho cô, một trăm triệu tiền nuôi dưỡng cũng là do tổng giám đốc bảo tôi liên lạc với luật sư L, yêu cầu luật sư L giúp cô trên tòa án.”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Cô nói gì?”

Bất chấp nguy hiểm làm trái lời Đàm Dịch Khiêm, chị Dư lấy dũng khí nói hết, “Tổng giám đốc vốn không phải là người ác độc vô tình như Hạ tiểu thư cô thấy, ngài rất quan tâm đến cô, quan tâm đến Liễu Nhiên. Cũng chính vì phát hiện sự quan tâm của ngài dành cho, giữa tổng giám đốc và Đường tiểu thư mới có thể xuất hiện nhiều vấn đề như thế.....”

Lúc này Hạ Tử Du mới hoàn toàn sững sờ không thể bình thường trở lại.

Chị Dư thở dài, nói tiếp, “Hạ tiểu thư, những gì tôi có thể nói cũng chỉ có bấy nhiêu..... Có thể cô không tin, nhưng đây đều là sự thật. Trước đây cô có thể nghi ngờ nguyên nhân tổng giám đốc ngăn chặn xa xôi mang cô đến Los Angeles từ thành phố Y, hiện tại cô hẳn đã hiểu rõ. Tổng giám đốc làm vậy vì ngài lo cho cô, ngài không muốn thấy cô bị tổn thương thêm nữa!”

Dường như rất khó có thể tin vào những lời chị Dư nói, Hạ Tử Du sững sờ rất lâu, rất lâu.

110. Chương 110 : Cô Trở Nên Chủ Động

Sau khi chị Dư rời đi, khu vườn đầy hoa hồng này khiến cô không thể bình tĩnh lại được, Hạ Tử Du đi tới căn phòng của cô trên lầu hai.

Cô ôm đầu gối lẳng lặng suy tư, trong đầu đều là lời Chị Dư nói với cô.

Cô không muốn nghi ngờ lời chị Dư, nhưng mà điều này lại khiến đáy lòng cô gợn sóng lăn tăn.

Thật ra thì bây giờ cô hoàn toàn không suy nghĩ đến chuyện cô và Đàm Dịch Khiêm nữa, khi cô quyết định nuôi dưỡng Liễu Nhiên một mình thì không muốn còn bất kỳ quan hệ gì với anh. Tất cả những chuyện giữa cô và Đàm Dịch Khiêm cũng đã bị chôn sâu tận đáy lòng.

Nửa năm qua, chuyện duy nhất cô chờ mong là có thể sống cuộc đời bình lặng nhàn nhã với Liễu Nhiên, thế nhưng, ông trời dường như cố tình không để cho cô được như mong muốn.....

Rất tàn nhẫn, mấy ngày trước cô lại được nhìn thấy sự tối tăm và bẩn thỉu của thế giới này.

Ba cô, ông ngoại của Liễu Nhiên, lại có thể vì một đối thủ mà không tiếc hy sinh cháu ngoại mình.....

Nếu không phải ngày đó chị Dư đề cập với cô, cô có thể không bao giờ biết được thì ra cô đã từng gặp Kim Nhật Nguyên.

Đúng vậy, năm cô mười lăm tuổi đã từng len lén đi đến hộp đêm mẹ từng làm, năm ấy thấy mẹ, cô cũng đã tận mắt thấy người ba này, nhưng lúc ấy cô cũng không biết người đàn ông cô nhìn thấy lại là Kim Nhật Nguyên.

Chắc đó không phải lần đầu tiên Kim Nhật Nguyên tới tìm gặp mẹ sau khi đã vứt bỏ bà ấy. Tóm lại thời điểm cô bắt taxi tới hộp đêm cũng đã nhìn thấy mẹ và một người đàn ông trung niên xa lạ lôi kéo trước cửa hộp đêm.....

Khi còn bé cô bao nhiêu lần từng thấy hình ảnh mẹ và những người đàn ông khác nhau lôi kéo trong hộp đêm, cho nên ngay sau đó khi thấy cuộc sống của mẹ thì cô liền lựa chọn không đi gặp bà nữa. Dù sao nhiều năm không gặp mẹ, cô không biết khi mẹ đối mặt với cô sẽ có cảm nhận gì, huống chi cô cũng không muốn gặp mặt mẹ, bởi vì mẹ đã gây một vết thương đau xót trong lòng cô. Cô không bao giờ quên được năm đó mẹ tàn nhẫn vứt bỏ cô trại trẻ mồ côi như thế nào.

Vậy mà đang lúc cô chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy sau lưng vang lên tiếng va chạm kịch liệt giữa người và xe.

Cô sợ hết hồn, quay đầu nhìn về phía sau theo bản năng thì lại không ngờ rằng thấy được cảnh tượng cô không bao giờ muốn nhớ lại.....

Cô chỉ biết, khi chiếc xe gây tai nạn, mẹ cô đã rời khỏi thế giới này mãi mãi, mà người đàn ông lôi kéo mẹ cũng mất chân phải từ ngày đó.

Thật ra điều khiến cô chấn động nhất trong lời nói của Dư ngày đó không phải sự thật về người đứng sau vụ bắt cóc, mà chuyện Kim Nhật Nguyên mất chân lại liên quan đến Đàm Dịch Khiêm.....

Không có ai biết việc tận mắt chứng kiến mẹ chết khiến cô vẫn luôn nghi ngờ. Mấy năm qua cô không thể điều tra, cũng không thể nghĩ ra được, nhưng cô bắt đầu có manh mối từ ân oán giữa Kim Nhật Nguyên và Đàm Dịch Khiêm.....

.....

Tựa vào đầu giường, Hạ Tử Du cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Kim Trạch Húc.

Tiếng tút tút vang lên một lúc lâu chứng tỏ không thể liên lạc được với Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du chậm rãi nằm xuống, nhìn trần nhà chìm vào suy nghĩ lần nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại di động của cô vang lên.

Trên màn ảnh hiện thị Kim Trạch Húc gọi điện tới, cô ngồi dậy, bấm nút trả lời.

Kim Trạch Húc nói với giọng đầy mệt mỏi, “Tử Du, ngại quá, anh vừa mới xuống máy bay, mở điện thoại ra mới biết em gọi điện tới.....”

Hạ Tử Du nói chậm rãi, “Không sao, em muốn hỏi anh..... em muốn liên lạc với Kim Nhật Nguyên, anh có thể giúp em không?”

Kim Trạch Húc vẫn luôn cho rằng khó chịu vì chuyện Kim Nhật Nguyên bắt cóc nên muốn tìm ông hỏi rõ, Kim Trạch Húc liền gạt đầu, “Được, để anh đưa số điện thoại của ba nuôi cho em.”

Một lát sau khi Hạ Tử Du kết thúc cuộc gọi với Kim Trạch Húc, cô lập tức gọi đến số của Kim Nhật Nguyên.

Di động vừa kết nối, giọng nói khàn khàn lớn tuổi của Kim Nhật Nguyên liền vang lên, “Tiểu Du!”

Giọng nói của Hạ Tử Du cũng không thân thiện, “Làm sao ông biết là tôi?”

Kim Nhật Nguyên khẽ cười nói, “Mặc dù con không muốn có liên quan gì với ba, nhưng dù sao con cũng là con gái ba, ba biết số điện thoại của con cũng là chuyện bình thường.”

Nghe lời nói không thống nhất của Kim Nhật Nguyên, Hạ Tử Du cười lạnh từ đáy lòng: “Tôi nghĩ ngày ông tìm tôi cũng đã tính chuyện sẽ lợi dụng tôi để trả thù Đàm Dịch Khiêm phải không?”

Kim Nhật Nguyên không phản bác, “Bây giờ con cũng đã biết tất cả sự thật, banghĩ con cũng không muốn nghe bagải thích.....Nhưng con đúng là biết chọn đàn ông, Đàm Dịch Khiêm biết bảo vệ con, xem ra người làm ba đây lại trời xui đất khiến kiểm chứng cho con gái một chuyện rằng con rể tương lai vẫn rất quan tâm đến con.”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén sự căm tức Kim Nhật Nguyên ở trong lòng, nói bình tĩnh, “Tôi chỉ có một chuyện muốn hỏi ông.....”

Kim Nhật Nguyên rất biết nói chuyện, “Con nói đi, con gái.”

Ông ta gọi “Con gái” làm Hạ Tử Du ghê tởm muốn nôn, nhưng để có đáp án cô muốn, cô buộc mình cố gắng giữ tỉnh táo, “Bảy năm trước, ngày mừng bốn tháng ba, trước cửa hộp đêm ‘Dạ Yêu Nhiên’, có phải ông mất một chân vì tai nạn ô tô không?”

Nghe Hạ Tử Du tự nói ra, Kim Nhật Nguyên có vẻ cực kỳ khiếp sợ, giọng nói chột hạ thấp, “Làm sao con biết chuyện ngày đó?”

Phản ứng của Kim Nhật Nguyên dường như đã nói cho Hạ Tử Du biết đáp án, Hạ Tử Du cúp máy.

Cô như thêmmấtsức lực toàn thân, di động rớt xuống. Cô tựa vào đầu giường, ánh mắt thần thờ.

—

Ban đêm, sau khi dỗ Liễu Nhiên ngủ, Hạ Tử Du đi tới đại sảnh lầu một.

Đêm cũng không khuya, nhưng người giúp việc thấy Hạ Tử Du đi tới đại sảnh lại rất kinh ngạc, dù sao từ khi tới biệt thự Hạ Tử Du đều nghỉ ngơi sớm.

Người giúp việc tưởng rằng Hạ Tử Du có chuyện, ân cần tiến lên hỏi, “Hạ tiểu thư, cô có gì cần sai bảo không?”

Hạ Tử Du khẽ xua tay, giả vờ thuận miệng hỏi, “Đúng rồi, cô có biết bao giờ tổng giám đốc Đàm trở về không?”

“Cô nói Đàm tiên sinh ạ, thời gian về nhà của ngài cũng không cố định. Cô cũng biết ban đêm Đàm tiên sinh cũng phải đi xã giao, đôi khi Đàm tiên sinh không qua đêm ở đây.” Người giúp việc nói chi tiết.

Hạ Tử Du khẽ mỉm cười với người giúp việc, “Cám ơn.”

Người giúp việc hỏi, “Hạ tiểu thư còn có gì sai bảo không ạ?”

Hạ Tử Du duy trì cười nhạt, “Không có, cô nghỉ ngơi trước đi.....”

“Vâng”

Sau khi người giúp việc rời đi, trong đại sảnh biệt thự rộng lớn chỉ còn lại một mình Hạ Tử Du.

Đêm dần dần sâu lắng, cảnh tượng yên tĩnh làm Hạ Tử Du cảm thấy sợ hãi, cô không ngừng nhìn về vườn hoa ở biệt thự, tâm trạng mâu thuẫn.

Cô nghĩ nếu tối nay anh không xuất hiện thì cô có thể tìm một lý do cho mình, giả vờ mình hoàn toàn không có được cơ hội như vậy..... Cuộc sống tương lai, cuộc sống của cô có lẽ còn có thể trở lại bình thường.

Nhưng mà, anh vẫn xuất hiện.....

Xuất hiện ngay trong tầm mắt cô, xe anh chậm rãi lái vào bãi đậu xe trong biệt thự.

Cô đứng lên, nhìn thẳng về phía cửa sảnh anh chuẩn bị bước vào, lúc này cô vẫn hỗn loạn trong chân chừa và bồi hồi.

Trái tim cô như thể treo lên cổ họng, lên không được mà xuống không xong, thấp thỏm lo lắng. Bởi vì cô không ngờ rằng đêm nay hai người sẽ trở nên như vậy.....

Cô đang suy nghĩ, nếu như chị Dư không nói gì cho cô biết có lẽ đêm nay cô sẽ không do dự như vậy.

Khi cô nghe được tiếng bước chân trầm ổn thuộc về anh vang lên, cô bỗng xoay người lại.

Cho đến lúc này cô vẫn trốn tránh, nhưng mà cô biết anh đã chú ý tới cô.

Bước chân của cô dừng lại, chậm rãi xoay người nhìn anh.

Cảm giác như thể lần đầu cô gặp anh, tuần dật không nói nên lời, hơn nữa ánh đèn chiếu lên người anh như thể tạo vàng sáng khắp người anh, làm anh càng thêm tôn quý vô cùng.

Đối mặt với anh, cô muốn nói lại thôi, “Ặc.....”

Anh nhìn vào đáy mắt trong suốt như nước của cô, lạnh nhạt hỏi, “Có chuyện gì?”

Cô như thể cố lấy hết dũng khí nhìn về phía anh, “Tôi có lời muốn hỏi anh!”

Anh khẽ gật đầu, như thể đang đợi cô giải thích.

Cô đến gần anh từng bước, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào gương mặt điển trai của anh, “Chị Dư nói cho tôi biết..... Chị ấy nói anh cố tình nhường quyền nuôi con cho tôi, một trăm triệu tiền nuôi dưỡng cũng do anh báo chị mời luật sư L đòi bồi thường trên tòa.”

Đôi mắt sâu đen của anh lóe lên ánh sáng, cũng không vội mở miệng.

Cô nắm lấy tay anh, ép anh trả lời cô, “Tôi hỏi anh có phải vậy không?”

Anh nói lời lạnh lùng, “Không phải.”

Cô lắc tay, “Anh gạt người.....”

Anh hất tay cô ra tiếp tục bước đi.

Cô cản anh lại, nhìn thẳng vào anh, “Tôi muốn biết đáp án thật sự.”

Anh dừng bước, đôi mắt đen cao ngạo nhìn cô từ trên xuống, nói lạnh lùng, “Nếu như không ngoài dự kiến, ba ngày sau cô có thể rời khỏi đây.”

Cô một nhìn anh không chớp mắt, bướng bỉnh thốt lên, “Tôi không hỏi anh chuyện này.”

Anh có phần không hiểu phản ứng mơ hồ của cô.

Dường như cô đang cố gắng kiềm chế uất nghẹn trong cổ họng, thốt lên với giọng khàn khàn, “Nếu như anh đang thương hại tôi, tôi xin anh đừng làm vậy, bởi vì hai năm tù tội kia tôi đã trả giá cho mười năm mạo nhận thân phận của người khác. Nhưng nếu như bởi vậy, tôi rất muốn biết nguyên nhân anh lại giúp tôi là bởi vì thật ra anh có quan tâm đến tôi phải không?”

Anh không nói lời nào, đôi mắt đen vẫn nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp sa sầm dần của cô.

Hốc mắt cô đỏ dần, cụp mắt xuống, nói nghẹn ngào, “Anh có biết tôi đã phải vượt qua hai năm trong tù bằng cách nào không? Tôi biết rõ người có khả năng hãm hại tôi nhất chính là anh nhưng tôi vẫn ngu xuẩn thuyết phục bản thân phải tin tưởng anh.....Mỗi khi gần như không chống đỡ nổi nữa, tôi liền tự nói với mình, tôi còn có anh, anh nhất định chưa tới thăm tôi được vì có việc quan trọng, chắc hẳn có lý do khác mà có tin đồn anh ở bên Đường Hân..... Tôi thật sự rất ngốc, ngốc đến nỗi cho tới hôm nay vẫn bởi vì một câu ‘Anh quan tâm đến tôi’ của chị Dư mà ngồi trên ghế sofa thấp thỏm lo lắng chờ anh về.....Bây giờ tôi không muốn đề cập tới mối quan hệ của chúng ta, tôi chỉ muốn biết đáp án của vấn đề này.”

Lúc này cô nói rõ ràng không giống như lúc bình thường. Anh hiểu rõ tính quật cường của cô, trải qua một lần sai lầm cô tuyệt đối không cho phép bản thân yếu đuối trước anh.....

Vậy mà cô lại rưng rưng nước mắt nói những lời thành khẩn và chân thật như vậy.....

Giờ khắc này, anh lựa chọn tin tưởng.

Cuối cùng anh trả lời cô một câu, “Quan tâm hay không quan tâm đều không quan trọng, quan trọng là tương lai em có thể bắt đầu một cuộc sống mới.”

Cô cắn chặt cánh môi, rõ ràng đang rơi lệ lại bật cười.

Anh bước tiếp.

Lần này cô không ngăn cản anh nữa mà nhìn theo bóng lưng anh bằng đôi mắt mơ hồ.

Bỗng dưng, khi bóng dáng của anh sắp biến mất khỏi tầm mắt của cô thì cô lớn tiếng thốt lên, “Đàm Dịch Khiêm, tôi không phải là anh, tôi không bao giờ không chế được chính mình.....”

111. Chương 111 : Cô Đùa Với Lửa

Hình ảnh trước mắt vốn nên khiến cho đàn ông máu nóng sục sôi, thế nhưng mãi đến lúc Hạ Tử Du hốt hoảng đứng bật dậy từ trên giường lớn, Đàm Dịch Khiêm vẫn không có bất kỳ hành động nào với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du căng thẳng đến mức không nói nên lời, cô luống cuống nhìn anh.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn chăm chăm vào cô, đôi môi mỏng khẽ nói, “Nói cho tôi biết, em định làm gì?”

Gò má Hạ Tử Du đỏ hồng, nói năng không đầu không đuôi, “Em... em nhầm phòng, bây giờ em về ngủ ngay đây.”

Cô muốn thừa dịp hỗn loạn đi lướt qua người anh, thế nhưng tay anh đã giữ lấy cổ tay cô thật chặt.

Đàm Dịch Khiêm nói bằng giọng nói bá đạo không cho phép người khác cự tuyệt rất quen thuộc đó, “Không nói rõ ràng, em cho rằng em có thể đi sao?”

Cô bị buộc đứng yên tại chỗ, quẫn bách nói, “Em chỉ muốn đến xem anh đã về hay chưa....”

Anh đột nhiên kéo cô vào trong ngực, đôi mắt đen gian xảo liếc nhìn gương mặt hoảng hốt của cô, nói lạnh lùng, “Em biết tôi không hỏi chuyện này.” Anh muốn biết nguyên nhân khiến cô thay đổi.

Cô ngốc nghếch mở to đôi mắt nhìn gương mặt điển trai lạnh lùng của anh, “Chuyện gì cơ?”

Đôi mắt đen sắc sảo của anh híp lại, gian xảo nhìn thẳng vào đáy mắt của cô, “Nếu đã muốn đến gặp tôi, vậy không ngại ở lại giúp tôi chứ!” Cô không muốn nói, vậy thì anh cũng không ép cô.

Cô hoảng sợ trừng lớn hai mắt, “Hả.....”

Một giây sau, anh đột nhiên đè cô xuống giường lớn ở phía sau.

“Á!” Bởi vì thân thể cô bỗng nhiên bay lên không nên ôm chặt lấy anh theo phản xạ.

Thân hình anh đã nằm đè lên người cô, cô có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở cả hai gần trong gang tấc.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt lấy cô và có phần mong đợi, anh trầm giọng nói, “Có nói hay không?”

Cô không dám nhúc nhích, bởi vì anh rất gần cô, chỉ cần cô hơi chút động đây, môi cô sẽ chạm vào anh, cô chỉ có thể cố gắng duy trì tỉnh táo, “Anh muốn em nói gì?”

Anh hơi nhíu mi, “Ừ hử?”

Cô đột nhiên nghiêng đầu sang một bên, ngoài mặt thì tưởng như là có việc khó nói ra, nhưng thực ra là vì không chuẩn bị tâm lý tiếp xúc với anh ta ở khoảng cách gần như vậy.

Anh xoay mặt cô lại, ép cô phải nhìn thẳng vào mình.

Cô không nói lời nào, chỉ biết cắn chặt môi.

Anh áp chặt cô hơn, đôi môi mỏng tiến sát gần như sắp chạm vào cô “Nói hay không?”

Cô đột nhiên đẩy anh ra, như thể đã bị ép đến đường cùng, cô lớn tiếng nói, “Tôi không nói!”

Toàn bộ sức nặng thân thể anh đều ép trên người cô, cho dù cô dùng hết sức lực của mình để giãy giụa cũng uổng công vô ích.

Anh bắt lấy hai tay không yên phận của cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô không rời.

Cô vừa quát tháo vừa dùng chân đá lung tung, “Buông tôi ra, buông tôi ra!!”

Bất ngờ, anh cúi xuống nhanh như chớp hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, bá đạo mãnh liệt mà tàn sát đôi môi mềm mại của cô.

Cô không thể ngờ rằng sự việc sẽ diễn biến đến bước này, không ngừng lắc đầu quầy quậy.

Nhưng anh hoàn toàn không cho cô cơ hội kháng cự, anh giữ chặt tay cô áp lên giường, chiếm đoạt môi lưỡi của cô không hề buông lỏng.

Hơi thở vẫn quen thuộc như xưa, những hình ảnh thân mật tưởng như đã chôn chặt trong trí nhớ của cô bây giờ lại hiển hiện rõ ràng.

Anh khẽ cắn bờ môi mọng đỏ của cô, sức lực không lớn chỉ đủ làm cho cô vừa tê dại vừa đau.

Cô vẫn cắn chặt hàm răng chống lại sự xâm chiếm của anh, nhưng không chống lại được sự thành thạo và cao siêu của anh. Anh khéo léo cạy mở môi cô, môi lưỡi anh được thể tiến quân thần tốc thẳng vào trong miệng tìm kiếm chiếc lưỡi nhỏ nhắn đang hoảng loạn của cô, điên cuồng mà mút lấy.

Thân thể cô dần dần xụi lơ, tất cả kháng cự và cảm giác thiếu an toàn đều bị nụ hôn của Đàm Dịch Khiêm hóa giải....Cô thậm chí không biết đó là do cô đã khuất phục hay là do bản thân cô không đủ sức để kháng cự lại anh.

Trong lúc đầu óc cô còn mờ mịt, đôi môi mỏng điên cuồng chiếm đoạt của anh rốt cuộc cũng rời khỏi môi cô.

Đôi mắt đã nhắm chặt từ lâu của cô đột nhiên mở ra.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm khó đoán.

Đôi môi anh đào của cô đã sưng đỏ, lại còn run rẩy bởi vì mới lấy lại được hô hấp.

Bàn tay cô bắt an nít chặt lấy giường lớn phía sau, hoảng hốt luống cuống nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, lòng cô thấp thỏm không yên.

Cô cảm nhận được nhiệt độ thân thể của cả hai người đang tăng dần lên bởi nụ hôn không báo trước kia, không khí xung quanh trở nên ám muội vì hành động của hai người— hơi thở nóng rực cho cô biết rõ đây là thời khắc vô cùng nguy hiểm.

Mà ở thời điểm cao trào này, anh đột nhiên đứng thẳng người lên, nói hồ hững “Em đi đi.”

Tóc tai tán loạn, quần áo xộc xệch, cô bò dậy từ trên giường rất nhanh như thể chạy trốn.

Anh không ngăn cản cô mà đi thẳng vào phòng tắm.

....

Khi anh vừa xoay người đi cô đã vọt ra khỏi phòng.

....

Trở về phòng ngủ của mình, thân thể yếu ớt của cô dựa vào cánh cửa, nghĩ lại mà thấy sợ vô vô ngược, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trời ơi, cô và anh mới rồi thiếu chút nữa đã....

Thân thể cô bắt đầu mất sức lực, từ từ trượt xuống theo cánh cửa.

Ôm đầu gối ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, cô chỉ biết cắn môi thật chặt.

Trời mới biết, vừa rồi cô rất hận bản thân, cô cảm thấy mình như một cô gái thấp kém, tự dưng bản thân tới cửa cho chúa tể là anh ta....

Nhưng mà cô không thể không làm như vậy...

Cô biết anh rất thông minh, cô hoàn toàn không thể giấu bất cứ thủ đoạn nào trước mặt anh, nhưng mà cô muốn đánh cược một lần, bởi vì ông trời đã cho cô một cơ hội có thể đến gần anh. Nếu đúng như lời chị Dư nói, anh quan tâm tới cô, cô tin tưởng, cô nhất định sẽ thành công.

Hôm sau.

Sáng sớm chị Dư đã bị Đàm Dịch Khiêm gọi vào phòng làm việc.

Đàm Dịch Khiêm có uy nghiêm trời sinh không ai dám mạo phạm.

Mặc dù chị Dư có thể coi như là bề trên của Đàm Dịch Khiêm, lúc này đối mặt gương mặt lạnh lùng hơn thường ngày của anh, chị Dư đứng trước bàn làm việc cũng không khỏi nơm nớp lo sợ.

Phía sau bàn làm việc, Đàm Dịch Khiêm cất giọng lạnh lùng, “Chị đã nói gì với Hạ Tử Du?”

Đàm Dịch Khiêm rất ít khi nói chuyện riêng với chị ở công ty, cho nên khi nghe được giọng nói lạnh băng của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư gần như sợ hãi đến mức không dám mở miệng.

Đàm Dịch Khiêm dường như đã không còn kiên nhẫn, lời nói càng thêm trầm thấp, “Trả lời tôi.”

Chị Dư thấp giọng, ấp úng nói. “Tôi chỉ nói cho Hạ tiểu thư biết sự thật....” Tổng giám đốc thật sự quan tâm tới Hạ tiểu thư.

Chị Dư cúi đầu như thể một đứa trẻ phạm lỗi, Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy chị sợ hãi như vậy, giọng nói cũng mềm hơn chút, “Tôi nhớ tôi đã từng nói không muốn ai can thiệp vào chuyện riêng của tôi.”

Chị Dư gật đầu xin lỗi, “Vâng, lần sau tôi sẽ chú ý.”

Đàm Dịch Khiêm phát tay, “Chị ra ngoài đi.”

Chị Dư gật đầu, “Vâng.”

Chị Dư đang chuẩn bị rời đi thì Đàm Dịch Khiêm lại lên tiếng hỏi, “Chuyện bên Saudi tiến triển thế nào rồi?”

Chị Dư quay người lại, trong lời nói vẫn còn chút sợ hãi, khẽ trả lời, “Kế hoạch thuận lợi, ngày kia Trung Viễn sẽ ký hợp đồng.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ gật đầu, ngay sau đó lại nói với chị Dư, “Như vậy tối ngày mốt, chị đưa Hạ Tử Du về nước, đừng gây thêm phiền phức cho tôi!”

Chị Dư không dám nói thêm câu nào nữa, “Vâng.”

Ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, lúc này chị Dư mới dám thở hắt ra.

Chị không thể nghĩ mọi chuyện lại biến thành như vậy...

Hôm qua còn gọi điện thoại đến biệt thự, từ người giúp việc được biết, Hạ tiểu thư không chỉ làm bữa sáng cho tổng giám đốc, thậm chí còn cho phép Liễu Nhiên gọi tổng giám đốc là “ba”, chị còn tưởng rằng mạo hiểm không vâng lời tổng giám đốc sẽ giúp họ thành đôi, ai ngờ....

Xem ra chuyện cũng không đơn giản như chị tưởng tượng, có lẽ chuyện tình cảm chỉ có người trong cuộc mới biết rõ nhất, người thứ ba không bao giờ thể giúp được.

Chị Dư thở dài một hơi đang định vào thang máy thì chuông điện thoại lại reo lên.

Chị Dư liếc nhìn màn hình điện thoại lại thấy hiện tên người gọi là “Hạ Tiểu Thư” liền ấn nút trả lời. Là trợ lý của Đàm Dịch Khiêm nên đương nhiên chị Dư có số điện thoại của Hạ Tử Du.

Điện thoại vang lên giọng nói hơi mất mát của Hạ Tử Du “Chị Dư, tôi muốn gặp chị một lát, không biết hôm nay chị có rảnh không?”

Chị Dư liếc mắt về phía phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, do dự trả lời, “Có chuyện quan trọng sao?”

Giọng nói Hạ Tử Du rõ ràng xen lẫn cầu khẩn, “Đúng vậy, rất quan trọng.”

Chị Dư chần chờ một lát rồi nói, “Vâng...Được rồi, bây giờ tôi sẽ đến biệt thự ngay.”

Nửa tiếng sau, chị Dư tới biệt thự.

Thực ra từ lúc Hạ Tử Du gọi điện chị Dư cũng đã đoán được Hạ Tử Du có chuyện muốn nói... Mặc dù sợ Đàm Dịch Khiêm, nhưng chị Dư vẫn phải tới.

Hạ Tử Du đã chờ ở vườn hoa, nhìn thấy chị Dư, khuôn mặt buồn bã của Hạ Tử Du tươi tỉnh hẳn lên, “Chị Dư.”

Chị Dư bước đến trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi thăm, “Hạ tiểu thư, có chuyện quan trọng gì vậy?”

Dường như Hạ Tử Du đấu tranh tư tưởng trong lòng một lúc rồi mới nói, “Tôi muốn nhờ chị giúp một chuyện.”

Chị Dư nói nghiêm túc, “Có chuyện gì tôi có thể giúp cô?”

Hạ Tử Du cụp mắt xuống, lời nói mơ hồ mang theo sự thương cảm, “Tôi nghe Đàm Dịch Khiêm nói ba ngày sau tôi phải rời khỏi đây, đúng không?”

Chị Dư gật đầu, “Đúng vậy, tổng giám đốc sắp xếp để tối ngày kia tôi đưa cô trở về thành phố Y.”

Hạ Tử Du lùi về phía sau vài bước, dường như không dám tin, “Anh ấy thực sự nói như vậy với chị.”

Chị Dư thở dài bất đắc dĩ, “Phải.”

Hạ Tử Du chậm rãi cắn môi, hốc mắt đã nhuộm đỏ.

Thấy đôi mắt ướt át của cô, chị Dư vội vàng đỡ lấy thân thể gầy gò của cô, quan tâm nói, “Hạ tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Về mặt Hạ Tử Du mất mát nhưng giọng nói lại cố làm như nhẹ nhõm, “Tôi không sao...”

Chị Dư lo lắng nói, “Tôi có thể nhìn thấy cô có tâm sự....Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Hạ Tử Du không thể giấu được nữa, nghẹn ngào nói, “Chị Dư, tôi mệt quá...”

Chị Dư liếc thấy Hạ Tử Du rưng rưng nước mắt, vội vàng nói, “Hạ tiểu thư, có chuyện gì tôi có thể giúp cô không?”

Hạ Tử Du hết sức kìm nén, nhe răng nói, “Tôi không muốn phải rời đi nhanh như vậy, chị có thể giúp tôi nghĩ cách thuyết phục Đàm Dịch Khiêm để cho tôi ở lại đây không?”

Chị Dư hơi bất ngờ, “Cô...muốn ở lại đây?”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, sau đó cụp mi mà nức nở, “Tôi không biết vì sao trước đây mọi người lại đối xử với tôi như vậy, nhưng bây giờ tôi không nhắc lại chuyện cũ.... Ngày hôm qua tôi đã hỏi Đàm Dịch Khiêm, mặc dù anh ấy không trả lời thẳng thắn nhưng tôi biết anh ấy quan tâm tới tôi....”

Chị Dư đỡ đôi vai run rẩy của Hạ Tử Du, nhẹ giọng an ủi, “Chẳng qua tổng giám đốc không biết cách thể hiện tình cảm.”

Hạ Tử Du khóc thút thít, khó khăn nói ra, “Không ai biết nửa năm qua tôi phải cố gắng quên Đàm Dịch Khiêm thế nào, nhưng mà tôi phát hiện ra tôi càng muốn quên thì lại càng nhớ... Tôi cố gắng thế nào cũng chỉ có thể tỏ vẻ lãnh đạm nhưng trong lòng nghĩ đến anh ấy thì vẫn rất đau...”

Chị Dư thương cảm vỗ vỗ sống lưng Hạ Tử Du, “Không sao nữa rồi, tất cả đều đã qua....”

Mặc cho nước mắt chảy xuống, Hạ Tử Du khổ sở nói, “Tôi cũng mong đó chỉ là chuyện quá khứ... Nhưng mà trái tim tôi lại không làm được...Khi tôi biết Đàm Dịch Khiêm quan tâm đến mình thì tôi không thể không chế được bản thân, không thể phủ nhận rằng mình không quên được anh ấy, vẫn ngu ngốc vẫn muốn ở bên anh ấy....”

Chị Dư cũng từng trải qua tuổi trẻ, cũng biết được nếu yêu một người sâu đậm thì khắc chế bản thân khó khăn đến mức nào, cho nên thấy Hạ Tử Du khốn khổ vì yêu chị cũng cảm thấy đau lòng, “Phụ nữ luôn cố chấp như vậy...”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu để giảm bớt đau đớn trong tim, cô khép nép lên tiếng, “Chị Dư, tôi biết nếu như tôi rời khỏi Los Angeles, thì tôi và Đàm Dịch Khiêm mãi mãi sẽ chỉ là hai đường thẳng song song, nhưng tôi thật sự không cam lòng...Tôi mặc kệ anh ấy có quan tâm đến tôi chút nào hay không, chỉ cần có một tia hi vọng tôi vẫn muốn nắm lấy, chị có thể giúp tôi không?”

Chị Dư thấy rõ Hạ Tử Du đúng là một cô gái ngốc nghếch, đau khổ vì tình yêu, chị cũng không đành lòng nhìn Hạ Tử Du tiếp tục bị quan tuyệt vọng, hơn nữa chị biết Đàm Dịch Khiêm cũng có tình cảm với Hạ Tử Du....

Cuối cùng chị Dư cũng khẽ gật đầu, “Hạ tiểu thư, tôi sẽ cố gắng hết sức...”

Tám giờ tối.

Chị Dư chần chừ đứng trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, cuối cùng cũng đưa tay gõ nhẹ lên cửa.

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm vọng ra, “Vào đi.”

Chị Dư hít một hơi thật sâu đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm đang trầm tư đứng bên sổ sách.

Chị Dư chậm rãi mở lời “Đã muộn thế này, anh chưa về sao?”

Đàm Dịch Khiêm đưa lưng về phía chị Dư, nói lạnh lùng “Có chuyện gì sao?”

Vì hơi sợ Đàm Dịch Khiêm nên chị Dư do dự mấy giây, nhưng trong đầu lại vụt qua hình ảnh gương mặt thương tâm đầy nước mắt của Hạ Tử Du, chị Dư lấy dũng khí nói, “Tổng giám đốc, hôm nay Hạ tiểu thư tìm tôi.”

“Nói.”

Chị Dư nói từ tốn, “Hạ tiểu thư nói với tôi, cô ấy không muốn rời khỏi Los Angeles...”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, lời nói rõ ràng không vui, “Chuyện này không phải do cô ấy quyết định.”

“Tổng giám đốc...” Chị Dư đột nhiên thốt ra, “Hôm nay nhìn thấy vẻ đẫm nước mắt của cô ấy, tôi thật sự đau lòng... Cùng là phụ nữ, tôi có thể cảm nhận được trong lòng Hạ tiểu thư luẩn quẩn và bất lực thế nào, nếu một người phụ nữ không thực sự yêu sâu đậm một người đàn ông sẽ không bao giờ vứt bỏ tự ái với kiểu ngạo để kiên trì, cố gắng theo đuổi tình cảm của mình”

Chị Dư biết Đàm Dịch Khiêm đã quyết định sẽ không dễ gì thay đổi nhưng chị vẫn muốn tranh thủ cơ hội cho Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm nói không hề do dự, “Tôi sẽ không thay đổi chủ ý, chị ra ngoài đi.”

Lúc này chị Dư đành im lặng ra ngoài.

Nhìn Hạ Tử Du đứng bên ngoài phòng làm việc đợi, chị Dư chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Hạ Tử Du vẫn đứng chờ ngoài phòng làm việc, những lời chị Dư và Đàm Dịch Khiêm nói hồi nãy cô đều nghe thấy.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng mà cô đơn bên cửa sổ của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du bước chầm chậm vào phòng làm việc.

Lúc rời đi chị Dư đã biết ý đóng cửa phòng, để cho họ có không gian riêng để nói chuyện.

Đàm Dịch Khiêm nghe thấy tiếng động nhỏ sau lưng, cũng đã đoán được người ở sau lưng mình là ai.

Ánh mắt Hạ Tử Du dừng ở bóng lưng cao lớn của anh, nói giọng nghèn nghẹn, “Vì sao chúng ta lại không thể?”

Dường như Đàm Dịch Khiêm không hề phản ứng, mắt vẫn nhìn về phía trước.

Hạ Tử Du tiến từng bước tới gần Đàm Dịch Khiêm, cô chợt vươn tay ôm lấy anh từ phía sau...

Đàm Dịch Khiêm chấn động toàn thân.

Mặt Hạ Tử Du áp chặt trên lưng anh, mặc cho nước mắt thấm ướt áo anh.

Cô nhắm nghiền hai mắt khẽ nói, “Em không phải là người phụ nữ chỉ biết đeo bám dai dẳng, nếu quả thật chúng ta không có khả năng, em sẽ không miễn cưỡng nữa.”

Đàm Dịch Khiêm lặng yên.

“Được rồi, chúng ta sẽ không nói đến chuyện này nữa, anh cứ để em ôm anh như vậy lần cuối, tối ngày kia em sẽ đi...” Cô thì thầm, hai tay luồn vào áo khoác vuốt ve thắt lưng anh.

Đàm Dịch Khiêm xoay người tách khỏi vòng tay đang ôm chặt trên eo anh, cất giọng khàn khàn, “Em có biết em đang làm gì không?” Cô đang đùa với lửa.

Hạ Tử Du bỗng nhón chân, chủ động khóa lấy môi anh.

Đêm qua anh đã phải dùng nước lạnh dội lên toàn thân chứng tỏ rằng anh không tự chủ được trước cô, lúc này lại đối diện với cô, mặc dù thân thể anh nóng bừng, nhưng vẫn cố khắc chế bản thân, kéo cô khỏi người anh.

Khi hôn anh môi lưỡi cô phảng phất như có hơi rượu, giọng của anh có phần không vui, “Em uống rượu?”

“Bởi vì muốn tìm anh nói rõ về quan hệ giữa chúng ta nên em uống chút rượu.” Cô khẽ cười, hai má đã đỏ hồng.

Trước khi tới đây cô đã uống một bai vang đỏ, tửu lượng của cô không cao, nhưng may mà chất cồn còn chưa kịp ngấm vào người cô, nếu không lúc này cô đã không thể đứng đây bình tĩnh nói chuyện với anh, uống rượu chỉ để làm tăng dũng khí để đối diện với anh.

Đột nhiên thân thể của cô lảo đảo.

Anh kịp thời ôm lấy thân thể choáng của cô, thấp giọng mắng “Đáng chết.”

“Em muốn hôn anh...” Hạ Tử Du lại dăng đôi môi đỏ mọng đến gần anh. Đầu óc choáng váng, cô nghĩ nếu không phải cô đã uống rượu thì chắc cả đời này cô cũng không dám nói ra những lời nói ám muội kia.

Đàm Dịch Khiêm bau mày không vui, ôm ngang người cô, nói “Em say rồi....”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du đặt lên sofa trong phòng làm việc, khi anh đặt cô nằm xuống, hai tay cô lại càng ra sức kéo áo sơ mi của anh ra khỏi quần Tây.

Đàm Dịch Khiêm cố gắng áp chế sự rung động của bản thân, kéo hai tay cô ra, sau đó định rời đi.

Thời khắc anh xoay người, cô lại ôm chặt lấy anh, “Đừng đi, có được không?”

Đàm Dịch Khiêm hô hấp nặng nề, lúc này anh không còn tỉnh táo và khắc chế nữa, “Em thật sự muốn thế sao?”

Hạ Tử Du nở nụ cười hạnh phúc, đẩy mắt anh lên vẽ đám đuối, “Em yêu anh, Đàm Dịch Khiêm.”

Lần này, không đợi Hạ Tử Du chủ động, Đàm Dịch Khiêm đã cúi xuống điên cuồng hôn lên môi cô, vừa hôn vừa với tay mở cửa phòng nghỉ, sau đó bế ngang người cô từ sofa vào phòng nghỉ, dùng chân đóng sầm cửa lại.

Anh đặt cô xuống trên giường lớn trong phòng nghỉ, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào cô gái kiều diễm nằm trên drap giường lớn rộng rãi, vội vã phủ lên người cô.

Cô kéo thân thể anh xuống như thể khát vọng đến cực độ, dùng môi của mình hôn lên đôi môi mọng nóng bỏng của anh.

Anh vùi đầu vào cổ cô, cô ôm anh, có phần căng thẳng và luống cuống....

Anh hôn trán cô, bờ môi nóng rực trượt dài xuống chiếc cổ mịn màng, gặm cắn nhẹ nhàng như muốn lưu lại dấu ấn điên cuồng của anh.

“Ưm...” Cô khẽ kêu vì đau đớn.

Anh đứng dậy tự cởi bỏ hết quần áo trên người, để lộ thân thể màu đồng sắt chắc, trên người lấm tấm vài giọt mồ hôi vì phải kiềm chế quá độ.

Cô thở hơi gấp gáp, ngược đôi mắt mê ly lên nhìn thân hình cường tráng của anh ở ngay trước mắt, cô không khỏi ngượng ngùng liền nhắm mắt lại.

Quần áo cô có phần xóc xệch để lộ ra cảnh xuân có những vết đỏ tím của anh để lại.

Cô nhắm mắt, dường như không dám mở to mắt nhìn đôi mắt đỏ ngầu vì dục vọng thiêu đốt của anh.

Tay anh chột để lên áo của cô.

Thế nhưng lúc này cô lại không thể khống chế, đưa tay đẩy anh, ngăn cản hành động của anh theo bản năng.

“Đừng mà.” Cô đẩy anh ra, sau đó túm chặt cổ áo nhảy xuống giường.

Cô biết nếu tiếp tục như thế cô sẽ không còn đường lui....

Cô không ngờ cảm giác giữa cô và anh sẽ thành ra như vậy, cảm giác đó khiến cô vô cùng bối rối, cô không hề muốn làm như thế...

Cô nghĩ, lúc này nếu rút lui, sau này cho dù cô và anh không ở bên nhau, chắc hẳn sâu thẳm trong suy nghĩ anh cũng sẽ nhớ tới đã từng có cô gái đơn thuần hiền lành xuất hiện trong cuộc sống của anh, còn nếu cô tiếp tục như vậy, cô tin rằng sau này anh sẽ không bao giờ nhớ tới cô nữa....

“Xin lỗi.” Cô xoay người muốn rời đi.

Nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm cũng không cho cô cơ hội né tránh, tay của cô vừa đặt lên nắm cửa đã bị anh chặn lại.

Bất cô trở lại đè ở dưới thân, anh khàn giọng nỉ non bên tai cô, “Hiện tại đã quá muộn...”

“Đừng mà...”

Không cho cô có bất kỳ đường lui nào, anh nhanh chóng lột bỏ hết tất cả quần áo trên người cô và anh.

Thoáng chốc thân thể hai người đã không còn gì che đậy, anh nhìn cô tí mĩ khiến cô khó chịu mà nghiêng đầu sang hướng khác....

Anh tách đôi chân càng lúc càng khép chặt của cô ra, đầu tiên là cúi xuống liếm láp hôn lên vùng bụng mẫn cảm của cô, tiếp theo từ từ trượt xuống phía dưới vừa gặm cắn nhẹ nhàng vừa bú mút.

Hạ Tử Du khó mà kiềm chế nổi, hai tay nắm chặt drap giường, từng đợt công kích của anh khiến cô run rẩy, ban đầu cô còn nhỏ giọng rên rỉ rồi dần dần biến thành gào thét kịch liệt.

Cô đã không còn sức kháng cự, anh đưa vật đã sớm đứng sừng sững vào giữa hai chân cô.

Hai tay cô cố sức đẩy thân hình đang từ từ hạ xuống của anh, nhưng anh đã vươn tay bắt lấy hai tay cô vòng qua eo mình.

Chặt đứt ý nghĩ mở tưởng muốn rút lui của cô, anh nhấn mạnh thất lưng xuống....

Ừm...

Đau...

Lúc này cô có thể cảm nhận được đau đớn và khoái cảm, có lẽ sau hai năm không gần gũi nên cô có phần không thích ứng, cô hoàn toàn không có sức chống đỡ.

Anh hoàn toàn không hề thả lỏng mà còn ôm chặt phần dưới cơ thể cô, nhấn xuống càng lúc càng nhanh, càng lúc càng điên cuồng, ra vào nơi ẩm ướt của cô mãnh liệt.

“Dịch Khiêm....” Cô không thể nào không chế lên tiếng cầu xin tha thứ, ôm chặt lấy thất lưng anh.

Khi cả hai không thể rút lui, phần dục vọng nguyên thủy tận đáy lòng của hai người đã hợp hai thành một. Dần dần ôm chặt lấy nhau, hưởng thụ cảm giác hai thân thể hòa lẫn vào nhau....

Cảm xúc mãnh liệt bùng nổ suốt cả một đêm.

Trưa hôm sau.

Ánh mặt trời ấm áp khẽ vuốt ve gò má cô, cô ưm một tiếng, tiếp tục tìm vị trí thoải mái nhất để ngủ, gương mặt cô lại chạm vào khuôn mặt tuần lãng của ai đó, cô mơ hồ ngái ngủ rồi như nhớ ra điều gì đó, cô chợt mở mắt ra.

Trong đầu hiện lên cảnh tượng đêm qua, khuôn mặt cô nhanh chóng nhuốm đỏ.

Cô xấu hổ vô cùng, muốn rời khỏi chỗ này, cô cố gắng rời khỏi bàn tay anh đang ôm ngang eo cô, nhưng mà bên tai cô lại truyền đến âm thanh trầm thấp, ngái ngủ, “Ngủ thêm một chút...”

Giờ khắc này anh lại ôm cô chặt hơn.

Động tác thân mật của anh khiến cô chấn động, cô yên lặng, trong đầu nhớ lại nguyên nhân khiến cô thay đổi hai ngày nay, dần dần cô không còn cảm giác xấu hổ nữa, nhưng trong mắt có tầng sương mờ che phủ.

Như vậy có thể coi là thành công sao? Nhưng tại sao lại không cảm thấy vui sướng?

Cô nhướng mắt nhìn anh, lại phát hiện anh vẫn chưa tỉnh...

Nhìn anh mà trong lòng cô chợt chua xót, cô chợt cảm thấy buồn phiền, khó chịu, cô muốn nói chuyện với anh, nhưng cô lại không thể nói gì, cuối cùng, cô chỉ có thể dang tay ôm anh thật chặt...

Vào lúc này cô rất rõ ràng, cô chỉ muốn đơn thuần ôm anh mà không có một tạp niệm nào, như thể hai năm trước lúc cô suy sụp gặp được anh, cứ thồn thức bất lực như vậy mà ôm anh....

Cô tỉnh lại lần nữa đã là năm giờ chiều, bên cạnh giường đã trống không, chỉ còn vương vẩn hơi thở của anh, chắc hẳn anh mới rời giường được một lúc.

Cô quần chăn ngồi dậy rồi cầm bộ quần áo đặt ở tủ đầu giường lên.

Bộ quần áo tối qua không thể mặc lại được, chắc hẳn anh đã chuẩn bị cho cô.

Cô mặc bộ quần áo anh chuẩn bị, rất hợp với vóc dáng nhỏ nhắn của cô. Sau đó mở cửa phòng đi ra.

Cô không ngờ chị Dư đang đứng ở cửa phòng tổng giám đốc chờ cô, vẻ mặt tươi rói.

Đêm qua không thấy Hạ Tử Du rời khỏi phòng tổng giám đốc, chị Dư đã đoán rằng cô và Đàm Dịch Khiêm đã xảy ra chuyện kia, hơn nữa buổi chiều anh sai chị đi làm chút chuyện, chị Dư càng thêm chắc chắn.

“Hạ tiểu thư.”

“Á, tôi ngủ dậy muộn...” Cô không biết nói gì, chỉ lúng túng nói một câu.

Chị Dư mỉm cười, “Cô vào toilet rửa qua mặt đi... Còn nữa, tổng giám đốc đang chờ cô ở nhà hàng đối diện công ty.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ồ...Được.”

Hạ Tử Du rời phòng làm việc của tổng giám đốc, chị Dư nói khẽ theo bóng lưng của cô, “Hạ tiểu thư, cố lên!”

Vào toilet, cô cảm thấy lòng mình rối loạn vô cùng, cảm giác vừa buồn phiền vừa hối hận, cô chỉ có thể dùng nước lạnh hắt vào mặt để cho đầu óc thanh tỉnh.

Cô nhìn mình trong gương mấy giây, sau đó hít một hơi thật sâu bước ra ngoài.

Vừa bước ra cô đã nghe thấy giọng nói của chị Dư, giọng có vẻ gấp gáp.

“Đường tiểu thư, tổng giám đốc không có ở công ty...”

Hạ Tử Du bất chợt đưa mắt nhìn Đường Hân đang đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đường Hân mới vừa tới Los Angeles.

Đường Hân đang bước vào phòng làm việc nhìn thấy Hạ Tử Du liền dừng lại.

Nhìn thấy cảnh này, chị Dư ngăn cản Đường Hân nhưng không được, cuối cùng đứng yên tại chỗ.

Đường Hân mặc một bộ âu phục trắng ngà kiểu Tây xuất hiện trước mắt Hạ Tử Du, tóc dài gọn gàng, nhìn vẫn thanh thuần động lòng người như trước đây.

Hạ Tử Du hơi giật mình.

Đường Hân nhíu chặt lông mày, “Sao cô lại ở đây?”

Hạ Tử Du không cần vòng vo mà nói thẳng, “Tôi tới tìm Đàm Dịch Khiêm.”

Ngay lúc đó, ánh mắt Đường Hân vô tình liếc qua cửa phòng nghỉ để mở ở bên trái, mặc dù trên giường không hề lộn xộn, chăn mềm và hai cái gối tuy rằng đã được sắp xếp nhưng rõ ràng đã có người từng sử dụng, điều này nhắc nhở Đường Hân một sự thật.

112. Chương 112 : Kết Hôn

Không ai nghĩ đến, nhưng Đường Hân cũng không nói gì, cũng không làm gì, cứ thế nhìn Hạ Tử Du rời khỏi phòng làm việc.

.....

Đi tới nhà hàng cao cấp đối diện Đàm thị, Hạ Tử Du còn chưa nói tên Đàm Dịch Khiêm, nhân viên phục vụ đã dẫn cô đến khu VIP ở tầng hai.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ngồi bên cửa sổ, Hạ Tử Du mới hiểu vì sao nhân viên phục vụ biết cô đến tìm Đàm Dịch Khiêm, bởi vì phòng ăn lớn như thế ngoại trừ anh thì không có một bóng người, hiển nhiên nơi này đã bị Đàm Dịch Khiêm bao trọn.

Hít thở sâu, lúc này cô mới bước tới chỗ Đàm Dịch Khiêm.

Bất cứ lúc nào nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm cũng thấy anh toát lên vẻ tôn quý, anh tuấn khiến người ta không thể nào dời mắt, đúng là ‘đứa con cưng của trời’ do Thượng Đế tạo ra, khiến cho ánh mắt tất cả nhân viên nữ trong nhà hàng đều nhìn về anh.

Hạ Tử Du chậm rãi ngồi đối diện anh.

Anh chỉ vào mâm thức ăn trên bàn, khẽ nói, “Salad tôm ốc trộn rau nhé?”

Hạ Tử Du ngẩn người nhìn Đàm Dịch Khiêm, bỗng gật đầu, “Vâng.”

Cô hoàn toàn không nghĩ tới anh còn nhớ rõ sở thích của cô, hai năm trước khi cô dùng cơm cùng anh đã gọi món này.

Trong lúc dùng cơm, họ gần như không nói gì, nữ nhân viên phục vụ trong nhà hàng vẫn nhìn anh không chớp mắt, dường như mỗi động tác dùng cơm của anh đều tản ra mị lực nam tính thuộc về riêng anh.

Sau khi ăn tối xong, không khí vẫn trầm lắng, cuối cùng cô phá vỡ không khí yên lặng “Em mới vừa gặp Đường Hân.”

Gương mặt tuấn lãng của Đàm Dịch Khiêm không hề có chút thay đổi nào, vẫn bình tĩnh lạnh lùng.

Hạ Tử Du cup mi mắt xuống, uyển chuyển nói, “Đường Hân đã nhìn thấy phòng nghỉ hơi lộn xộn” Thật ra cô muốn nói Đường Hân đã biết tối qua cô và anh không bình thường, nhưng cô cảm thấy nói như vậy không ổn lắm, như thể giữa họ thật sự có mối quan hệ không thể để ai biết.

Bỗng chốc, Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, anh cũng không hỏi cô bất cứ điều gì liên quan đến Đường Hân, anh dặt tay cô nói, “Đi thôi.”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, “Đi đâu?”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nói, “Đăng ký.”

“Đăng ký?”

Hạ Tử Du nổ ong một tiếng trong đầu, hoàn toàn không hiểu hai từ ngắn gọn mà anh nói có nghĩa là gì.

Mấy phút sau, cô được anh đưa vào trong xe, cho đến khi thấy xe nhẹ nhàng lướt trên đường Hạ Tử Du mới hoàn hồn, rốt cuộc không thể giữ được bình tĩnh nói, “Vừa rồi anh muốn nói đăng ký cái gì?”

Đôi môi mỏng của Đàm Dịch Khiêm mím lại, không nói gì.

Hạ Tử Du hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô hỏi anh nhưng anh lại không trả lời.

Có lẽ thắc mắc nhiều cũng mệt, cộng thêm đêm qua cô trắng đêm không ngủ vì ai đó, cuối cùng cũng biết anh sẽ không trả lời, cô cũng quyết định im lặng.

Xe chạy êm ro khiến cô buồn ngủ, cuối cùng còn chưa đến nơi anh muốn đưa cô đến thì cô đã ngủ trên xe.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ mơ mơ màng màng cảm giác được anh bế cô xuống xe.

Đến lúc cô tỉnh lại, cô không ngờ rằng cô và anh đã tới thành phố nổi tiếng Mỹ về những sông bài lớn và khung cảnh lãng mạn – Las Vegas.

“Sao chúng ta lại ở đây?”

Bị anh ôm xuống máy bay cô mới biết, cô ngủ một giấc suốt thời gian đi từ Los Angeles đến Las Vegas bằng máy bay riêng của anh.

Cô đã thức dậy nhưng anh vẫn không thả cô xuống, chỉ nói hờ hững, “Một lát nữa em sẽ biết.”

Đèn đường rực rỡ, bóng đêm bao phủ các sòng bài ở Las Vegas tạo nên vẻ thần bí khác thường.

Anh ôm cô bước đi trên phố, không khỏi gây kinh ngạc cho những người đi đường.

Cô không ngừng lay anh, cuống quýt nói, “Anh mau thả em xuống, mọi người đang nhìn kìa...”

Anh hoàn toàn không để ý chút nào, cứ ôm cô như thế.

Đi khoảng hơn mười phút, anh ôm cô dừng lại trước ngôi nhà màu trắng có lối kiến trúc rất trang nghiêm.

Đã từng học ở nước ngoài cho nên Hạ Tử Du hiểu những tòa nhà có màu trắng có ý nghĩa cao quý bất phàm, cô nhất thời nghi ngờ.

Cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng thả cô xuống, dắt tay cô đi về phía ngôi nhà màu trắng đang phát ra ánh đèn lung linh trong đêm.

Hạ Tử Du chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra, bị anh siết tay chỉ có thể đi theo anh, mơ hồ hỏi, “Chúng ta tới đây làm gì?”

Anh vẫn không trả lời, bàn tay ấm áp của anh vẫn nắm chặt đôi tay nhỏ bé lạnh giá của cô.

Lúc này, Hạ Tử Du mới chú ý tới Đàm Dịch Khiêm không biết đã cầm một tệp giấy tờ từ lúc nào.

Hạ Tử Du kinh ngạc, dừng lại, bắt đầu đề phòng mà giãy ra, “Anh dẫn em tới đây làm gì? Mau buông em ra...”

Đàm Dịch Khiêm không cho cô cơ hội rút lui, siết chặt tay cô hơn nữa.

Hạ Tử Du cảm thấy bất an, nhú mào, cảm giác được chuyện sắp xảy ra không phải là kết quả mà cô mong muốn. Cô cố gắng giằng khỏi tay anh, “Anh mau buông ra.....”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không nói một lời cho đến khi bước vào phòng khách ngôi nhà màu trắng kia.

Hạ Tử Du vẫn cứ giùng giàng, lúc này một nữ viên chính phủ người Mỹ đi tới trước mặt họ, nói bằng tiếng Anh, “Xin chào, hai vị đến để đăng ký kết hôn sao?”

Đàm Dịch Khiêm khẽ gật đầu.

Hạ Tử Du hoảng hốt, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn tú bên cạnh, dường như không dám tin, lắp bắp, “Kết hôn?”

Nữ viên chức nhìn Đàm Dịch Khiêm đẹp trai tuấn tú, gương mặt cô ta khẽ phấp hờn, ngẩn ngơ mấy giây mới lên tiếng, “Được, hôm nay người đến đăng ký không nhiều, đến lượt các vị nhanh thôi.”

Nghe nữ viên chức nói thế, Hạ Tử Du đột nhiên giằng mạnh khỏi anh, “Anh làm chuyện điên rồ gì vậy?”

Đối mặt với sự giãy dụa kích động của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm buông bàn tay đang siết chặt tay cô ra, thay vào đó vòng tay ôm lấy cái eo thon gầy của cô, áp sát cô vào lòng mình, chớp đôi mắt đen gian xảo: “Em không muốn chúng ta trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người chứ?”

Thực tế Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du rất xứng đôi, khiến cho cả nhân viên và những người đang đợi đăng ký đều chú ý, thấy động tác của Đàm Dịch Khiêm dành cho Hạ Tử Du họ cũng chỉ cho rằng hai người đang thân mật.

Cảm giác được mọi ánh mắt đang dồn về phía họ, Hạ Tử Du không thể không ngừng giãy giụa nhưng vẫn lên tiếng hỏi, “Anh dẫn em đến nơi này làm gì?”

Anh trả lời bình thản, “Còn phải hỏi sao?”

Hạ Tử Du cắn răng nói, “Anh điên rồi sao?”

Lúc này nữ viên chức đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm lên tiếng, “Thưa ông, mời hai vị qua bên kia đăng kí”. Nữ viên chức nói xong vẫn không quên ngưỡng ngùng liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du không cho cô cơ hội kháng cự, đi thẳng về phía sảnh đăng ký kết hôn.

Ở Las Vegas không cần đưa ra đầy đủ các giấy tờ chứng minh, cũng không cần các trình tự rườm rà, chỉ cần 55 đôla trong vòng 15 phút là có được giấy đăng ký kết hôn hợp pháp.

Chưa cần tới 15 phút, Đàm Dịch Khiêm đã có thể khiến anh và cô trở thành vợ chồng.

Toàn bộ quá trình Hạ Tử Du chỉ ngốc nghếch bắt lết làm theo anh, trong lúc đi tới chỗ đăng kí cô đã có ý định sẽ kháng cự nhưng Đàm Dịch Khiêm đã cho người viên chức ở đó hai ngàn đôla nên anh ta chỉ làm theo lời của Đàm Dịch Khiêm.

Viên chức đưa giấy chứng nhận kết hôn cho Đàm Dịch Khiêm còn không quên chúc mừng, “Chúc mừng ông Đàm và cô Hạ, tôi tuyên bố lúc này là tám giờ mười ba phút tại nước Mỹ, hai vị đã chính thức trở thành vợ chồng!”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Vợ chồng?”

Tại một pub cao cấp tại Las Vegas.

Hạ Tử Du không ngừng giãy dụa suốt đường về, đến khi vào trong phòng Tổng thống, Đàm Dịch Khiêm cuối cùng cũng buông Hạ Tử Du ra.

“Anh bị điên à, sao anh còn chưa hỏi qua em đã ‘Kết hôn’?”. Hai từ này đối với Hạ Tử Du mà nói vừa thần thánh vừa tôn nghiêm, cho nên lúc này cô không thể dùng giọng tức giận nhắc tới hai chữ này.

Đàm Dịch Khiêm ném áo khoác lên giường lớn phía sau lưng, sau đó kéo lỏng cà vạt trên cổ, liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp vừa hoảng hốt vừa luống cuống của cô, anh hứng thú nói, “Chị Dư nói em muốn ở lại bên tôi...Bây giờ, tôi chỉ là thỏa mãn nguyện vọng của em, không phải sao?”

“Em.....” Hạ Tử Du không thể nói lại.

Ánh mắt anh tinh quái thăm dò cô, khóe môi khẽ nhếch lên, “Thế nào, em đang đắn đo?”

Hạ Tử Du kinh ngạc tròn mắt, rốt cuộc cũng hiểu được thế nào là, “Lấy đá đập vào chân mình.... ”

Không sai, cô muốn ở bên anh, nhưng không muốn dùng hôn nhân để trói buộc nhau....Đây không phải kết quả mà cô mong muốn.

“Làm sao anh có thể qua loa như thế, em ...” Lời nói của cô đã không còn mạch lạc, hoàn toàn không biết phải giải quyết vấn đề này thế nào.

Anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô không chớp mắt, “Có thể ở bên cạnh tôi, chỉ có thể là người thân của tôi, mà nửa giờ trước thân phận của em không phù hợp với điều kiện của tôi.”

Ý anh là cô trở thành vợ của anh thì đã thăng cấp thành người thân của anh, lúc này mới có thể ở lại bên cạnh anh.

Hạ Tử Du vẫn khó có thể tin Đàm Dịch Khiêm quyết định hộ cô dễ dàng như vậy, hơn nữa giữa cô và anh còn tồn tại rất nhiều vấn đề khó có thể giải quyết.

Hạ Tử Du nhìn anh, nói lắp bắp, “Tại sao anh có thể kết hôn với em, anh đã quên Đường Hân sao?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm cong lên, nói vui vẻ, “Tôi phải thừa nhận rằng trong chuyện quan hệ nam nữ, em có sức hút đối với tôi hơn Đường Hân.”

Rất rõ ràng, anh dùng ngữ điệu châm chọc để cho cô nhớ rằng tối hôm qua cô chủ động ‘quyến rũ’ anh.....

Cô hiểu ý của anh, anh muốn cô tự động nói ra nguyên nhân khiến cô thay đổi như thế, nhưng dù thế nào cô cũng không thể nói thật với anh.....

Thân thể cô bất động một lúc, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm không nắm bắt được suy nghĩ của anh. Cô cố gắng nói bình tĩnh, “Em muốn ở bên anh, nhưng không có nghĩa là muốn phá hỏng tình cảm giữa anh và Đường Hân.” Đây là lời thật lòng từ tận đáy lòng cô, cô tiếp cận Đàm Dịch Khiêm là có mục đích riêng nhưng cũng không muốn liên lụy đến người vô tội.

Anh đột nhiên áp sát cô lên cánh cửa, giọng điệu trầm khàn, “Đã cảm thấy tội lỗi thì tội qua không nên tìm tôi...”

Cô lo sợ không yên nhìn khuôn mặt tuần lẳng của anh gần trong gang tấc, hai tay luống cuống đặt ở tay nắm cửa phía sau.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô, hơi thở nóng rực của anh phả phất phả lên đôi môi hồng của cô, “Em có biết tất cả đàn ông trên đời đều có một nhược điểm trí mạng, đó là không thể nào nào cự tuyệt được cô gái mình có hứng thú... Ngày đó trong buổi dạ tiệc, tôi đã thiếu chút nữa không thể kiềm chế được mà hôn em...”

Nghe thấy lời anh, cô liền nhớ lại buổi dạ tiệc hôm đó. Trong bóng tối, cô dường như cảm giác được làn môi anh khẽ lướt qua môi cô, nhưng cuối cùng anh không làm gì....

Cuối cùng cô tưởng anh hôn nhưng anh lại không hôn, khiến cho cô khi đó còn tưởng mình hiểu sai, nhưng hôm nay cô đã hiểu được đêm đó....

Anh nói có hứng thú với cô....có phải nghĩa là....

“Anh Thực sự quan tâm đến em?” Thật sự cô không thể nhìn thấu tâm tư của anh qua đôi mắt đen sâu thẳm kia, ngay cả khi hạ quyết tâm muốn ở lại bên anh cũng chẳng qua là đang đánh cược những lời chị Dư nói với cô đều là sự thật.

Ngữ điệu của anh trở nên chân thành và nghiêm túc, “Tôi kết hôn cùng em cũng như đã cho em đáp án rồi.”

Cô hơi bối rối, không muốn ngả vào lồng ngực săn chắc của anh, “Không thể nào... không thể nào... Anh không thể kết hôn với em vì chút quan tâm.....”

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh ánh lên vẻ mơ hồ và si mê, “Làm sao em biết tôi có chút quan tâm?”

Cô nhìn anh vừa hốt hoảng vừa luống cuống, “Em....” Cô không biết gì cả, chẳng qua cô có lý do nhất định phải ở bên anh, nhưng mà không nghĩ anh sẽ kết hôn với cô dễ dàng như vậy, anh thậm chí còn biết cô có mục đích khác.

Dường như anh nhìn thấu nội tâm hỗn loạn của cô lúc này, khóe miệng cong lên, “Nếu em không bằng lòng với kết quả này, tôi sẽ cho em một đường cứu vãn....Em có hai lựa chọn, một là tối hôm qua chuyển phát sinh giữa hai chúng ta là sự thật, để thành toàn việc em muốn ở bên tôi, đồng thời tôi cũng đưa giấy đăng ký kết hôn cho em. Hai là tôi sẽ để chị Dư đưa em về thành phố Y, dĩ nhiên trước đó chúng ta sẽ ly hôn, ở Las Vegas việc ly hôn cũng dễ dàng như lúc kết hôn, nhưng mà sau khi về thành phố Y em không bao giờ được xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Lời của anh nghe nhẹ nhàng như mây gió nhưng thực ra là đang ép cô chọn lựa....

Theo ý anh, bây giờ cô rút lui thì cô hoàn toàn không có cơ hội....Cho nên nhất định cô phải lựa chọn một trong hai điều kiện của anh.

Không.....

Sao cô có thể lựa chọn rút lui vào thời điểm này?

Cô biết đằng sau tai nạn xe của mẹ cô năm xưa còn có ẩn tình, cô đã quyết tâm tìm ra sự thật, lúc này ông trời cho cô một cơ hội tốt như vậy, cô không thể trốn tránh....

Nhưng cô và anh sao có thể tới mức kết hôn?

Từ lúc đầu hai người đã định sẵn không có kết quả gì, cô và anh bên nhau chỉ làm thương tổn mọi người....Huống chi, vết thương lòng trong quá khứ của cô vẫn chưa mờ, cô rất hiểu tính anh, ngoan cố, lạnh lùng, tuyệt tình, có lẽ ngay cả lúc này cuộc hôn giữa họ cũng chỉ là toan tính khác của anh.

Như vậy, cô nên làm gì đây?

Đàm Dịch Khiêm cho cô thời gian suy nghĩ. Dù trong lòng anh rất căng thẳng nhưng vẫn ung dung nhìn cô, đôi mắt sắc bén, lạnh đậm.

“Em.....” Cô thật sự không biết phải lựa chọn thế nào, chỉ biết ấp úng không nói ra đáp án.

Có lẽ nhìn thấy sự bối rối của cô, anh cho cô không gian một mình để suy nghĩ, “Tôi đi tắm... Hy vọng khi trở ra em có thể cho tôi biết quyết định của em.”

Cô rù người dựa vào cánh cửa, bóng dáng cao ngất của anh đã tiến vào phòng tắm.

Đến khi nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm truyền ra cô mới hoảng hốt ngồi xuống sofa giữa phòng.

Tâm tư cô vẫn rối loạn

Cô biết nếu như có thể thì cô không muốn lựa chọn gì cả, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên, có lẽ tương lai sẽ có cơ hội tốt hơn để tiếp cận Đàm Dịch Khiêm, hơn nữa cô và anh có thể bởi vì chuyện hôn nhân này mà.....

Hạ Tử Du chậm rãi cúi đầu liếc mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay.

Lúc này cô cũng không thể phủ nhận cô vẫn nhớ như in những thứ mà cô đã cố giấu kín trong lòng lâu nay.

Nghĩ tới thì tim cô vẫn không khỏi đau xót.

Đàm Dịch Khiêm....

Cô và anh kết hôn đến tột cùng mục đích riêng? Hay tất cả chỉ để dò xét?

Hạ Tử Du không biết cô ngồi suy nghĩ bao lâu, vẫn nắm chặt chiếc nhẫn trong tay như thể chiếc nhẫn này có thể tiếp thêm dũng khí khiến cô bớt lo âu thấp thỏm.

“Cạch.”

Cửa phòng tắm mở ra.

Anh chỉ quần một chiếc khăn tắm giống tối qua.

Cô lập tức đứng dậy từ mép giường, ánh mắt lộ vẻ luống cuống như thể vẫn chưa có đáp án.

Ánh mắt anh chú ý tới chiếc nhẫn trên tay cô, chiếc nhẫn vẫn lấp lánh rực rỡ đến chói mắt.

Anh bước tới trước mặt cô, rất tự nhiên đưa tay tháo chiếc nhẫn ở ngón áp út của cô, không báo trước liền ném ra ngoài cửa sổ.

Nhìn chiếc nhẫn bay trên không theo hình vòng cung, cô thốt lên theo bản năng, “Anh làm gì vậy?” Dứt lời cô chạy như bay đến trước cửa sổ tìm chiếc nhẫn nhưng mà nó đã bị màn đêm bên ngoài cửa sổ nuốt gọn.

Cuối cùng không tìm được chiếc nhẫn, cô ảo não tới trước mặt anh hỏi, “Tại sao anh lại ném chiếc nhẫn đi?”

Anh bước tới tủ rượu rót cho mình một ly, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi nói, “Chiếc nhẫn đó là điềm xấu, sau này tôi sẽ tặng em một chiếc tốt hơn.”

Cô không bao giờ biết được anh đã tặng cô chiếc nhẫn kia với dụng ý gì... Hai năm trước, mỗi lần anh nhìn thấy chiếc nhẫn lấp lánh theo chuyển động trên tay cô, anh phải kìm nén cảm giác muốn xét nét cô từ đáy lòng. Đến ngày hôm nay, chiếc nhẫn đó đã mất ý nghĩa ban đầu mà anh mang cho cô.

Trong lúc này, cô chỉ biết đứng im tại chỗ.

Cho đến khi anh nhẹ nhàng giải thích cô mới biết thì ra vừa rồi cô chất vấn anh vì chiếc nhẫn kia....

Nói thật, cô đã từng sống ở nhà họ Hạ nhiều năm, những vật giá trị như thế đối với cô mà nói hoàn toàn không có sức hấp dẫn, duy chỉ có chiếc nhẫn này là cô muốn giữ gìn, quý trọng, ngay cả khi ra tù, thời điểm khó khăn vô cùng cô đã từng nghĩ đến việc bán nó đi để có tiền trang trải cuộc sống....

Tại sao cô phải để ý tới chiếc nhẫn này như vậy?

Từ trước tới nay dường như đây là lần đầu cô nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.....

Cô chậm chậm hướng ánh mắt về phía anh.

Tay cô chợt nắm làn váy thật chặt, bởi vì lúc này khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai phi phàm của anh, cô cũng đã hiểu được nguyên nhân cô coi trọng chiếc nhẫn là gì.

Thì ra là cô vẫn luôn để ý như vậy —

Bởi vì chiếc nhẫn này chính là kỉ vật duy nhất mà anh tặng cho cô.

Anh rót cho cô một ly rượu, đưa tới cho cô, “Đây là loại rượu nho được trang viên X tại Pháp điều chế bằng cách đặc biệt, để cho những quả nho lên men ở một mức độ nhất định sau đó dùng phương pháp riêng để chế biến chúng, khiến cho rượu nho sẽ hơi khó uống, người bình thường nếu uống ngụm thứ nhất sẽ không dám uống ngụm thứ hai Tôi nhớ hai năm trước cũng đã từng hỏi em có muốn uống loại rượu này không nhưng em đã không dám thử, ngay cả ngụm đầu tiên cũng không dám thử.”

Nhìn thấy anh đưa ly rượu tới, cô nhẹ nhàng đón lấy. Đúng vậy, cô vẫn luôn là cô gái nhút nhát.....

Anh giơ ly rượu lên nhẹ nhàng cùng ly với cô, “Uống một hớp, sau đó nói cho tôi biết cảm nhận.”

Cô giơ ly rượu lên ngậm thứ chất lỏng đỏ tươi đang sắp sánh bên trong, thất thần một lúc.

Anh vẫn lãnh đạm như vậy.

Cô rời mắt khỏi gương mặt anh tuấn của anh, mặc cho ly rượu rơi xuống, hai tay vòng lên cổ anh.

“Choang” Một tiếng, lại thêm một ly rượu đổ rơi xuống, một giây sau anh đã ông ngang người cô lên.....

.....

Trên giường, đôi nam nữ triền miên hoan ái, kịch liệt, cô nhắm mắt, không suy nghĩ gì cả, chỉ ôm chặt anh mà thuận theo.....

Lúc họ trở về Los Angeles từ Las Vegas đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Trong biệt thự rộng lớn, không ai ngờ tới chỉ biến mất một ngày hai đêm, Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã tay trong tay trở lại biệt thự.

Người giúp việc nhìn thấy cảnh này, đều kinh ngạc tới cùng.

“Ba, mẹ.”

Chơi trong vườn đến mức đầm đìa mồ hôi, Liễu Nhiên thấy Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du xuất hiện thì lập tức chạy nhanh về phía họ.

Liễu Nhiên vòng tay ôm chân ba mẹ, khuôn mặt non nớt rạng rỡ nụ cười.

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên, cô không ngờ con gái có thể thuận miệng gọi Đàm Dịch Khiêm là “Ba” như thế. Cô nhớ đã phải dạy con bé gọi “Mẹ” suốt một tháng mà chỉ dạy gọi Đàm Dịch Khiêm là “Ba” có một lần

Con bé được Hạ Tử Du ôm trong ngực lại đưa hai tay đáng yêu ra hướng tới Đàm Dịch Khiêm gọi “Ba, bảo bảo.....”

Hiển nhiên con bé nhớ thấy Đàm Dịch Khiêm còn chưa gọi nó là, “Bảo Bảo.”

Đàm Dịch Khiêm giật mình, luống cuống chân tay.

Hạ Tử Du đang định lên tiếng giúp Đàm Dịch Khiêm, “À.....”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm đã ngay lập tức đón lấy con bé từ trong ngực cô.

Hạ Tử Du kinh ngạc.

Con bé hôn chụt một cái lên má Đàm Dịch Khiêm, sau đó chớp chớp đôi lông mi dài, ngây thơ nói, “Ba, mẹ nói sau này ba sẽ bảo vệ con và mẹ phải không?”

Đàm Dịch Khiêm còn chưa quen thân mật với con bé như vậy, nhưng khóe miệng lại cong lên chứng tỏ đang rất vui vẻ đón nhận.

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên đáp, “Dĩ nhiên.”

Liễu Nhiên vui vẻ ôm cổ Đàm Dịch Khiêm cười khanh khách.....

Bên trong vườn hoa tràn ngập tiếng cười của Bảo Bảo, Hạ Tử Du nhìn cảnh này mà trong lòng không khỏi thỏa mãn.

Nhưng cảnh vui vẻ thân ái này còn chưa kéo dài được bao lâu, đột nhiên Đường Hân xuất hiện tại cổng biệt thự, cô khẽ gọi, “Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn Đường Hân.

Đường Hân chậm rãi bước tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, nhìn thấy anh đang ôm con gái trong lòng thì có phần không vừa ý.

Hạ Tử Du biết ý đón lấy Liễu Nhiên từ trong tay Đàm Dịch Khiêm sau đó khẽ nói, “Em hơi mệt, muốn lên lầu nghỉ một lát.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Ừ.”

Hạ Tử Du ôm con bé lướt qua Đường Hân nhường cho hai người một chỗ riêng tư nói chuyện.

Trong vườn hoa, người giúp việc ngửi được mùi thuốc súng rất nặng liền đi theo Hạ Tử Du vào trong nhà.

Không đợi vườn hoa kịp yên tĩnh lại, Đường Hân đã đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, nghẹn ngào gọi, “Dịch Khiêm....”

Đàm Dịch Khiêm kéo hai tay Đường Hân đang vòng quanh eo ra, nói lạnh lùng, “Cô trở lại thật đúng lúc, đi tới thư phòng, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Đường Hân không thể tiếp nhận sự lạnh lùng xa cách của Đàm Dịch Khiêm, cô lại ôm lấy Đàm Dịch Khiêm lần nữa, vùi đầu vào ngực anh mà nức nở, “Em rất nhớ anh, nửa năm qua em không lúc nào không nhớ tới anh.....”

Đàm Dịch Khiêm lại đẩy cô ra lần nữa, lúc này mới nhìn đến đôi mắt ươn đẫm của Đường Hân.

Đường Hân có chút bối rối nhìn anh, nức nở hỏi, “Dịch Khiêm, sao anh lại đẩy em ra?”

Nhìn đôi mắt ươn át của Đường Hân, Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Hai mươi giờ trước, tôi và Hạ Tử Du đã đăng ký kết hôn ở Las Vegas.”

Đường Hân tái mặt.

Đàm Dịch Khiêm khẽ đỡ bả vai của Đường Hân, nói chậm rãi, “Chúng ta không có khả năng!”

Đường Hân không dám tin, lắc đầu quây quây, “Không thể nào...Dịch Khiêm anh không phải như vậy, anh còn giận em phải không?....Em sẽ thay đổi, em không bao giờ tái phạm sai lầm nữa, Dịch Khiêm.....”

Đàm Dịch Khiêm lên tiếng đầy khó khăn, “Tiểu Hân....Khi em cần tôi, tôi vẫn sẽ ở bên em.”

Đường Hân lại đưa tay ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, “Em không muốn, không muốn anh nói với em những lời như thế... Anh nhất định đang đùa em, anh sẽ không muốn em.....”

.....

Lúc này Hạ Tử Du đứng bên cửa sổ tầng hai nhìn rõ cảnh tượng này.

Cô không ngờ rằng Đàm Dịch Khiêm sẽ cự tuyệt Đường Hân kiên quyết như vậy, cuối cùng Đường Hân chỉ còn một mình xụi lơ ngồi dưới đất.

Lát sau thấy chị Dư đi tới vườn hoa, chắc là do Đàm Dịch Khiêm giao phó, chị Dư đỡ Đường Hân đang thương tâm đứng dậy.

Đường Hân bước đi được vài bước nhưng dường như không chịu nổi đả kích liền ngắt xủ, may mà chị Dư đỡ được khỏi té ngã.

Bảo Bảo chơi một mình vui vẻ ở sân nhà, Hạ Tử Du liền kéo rèm cửa lại.

Ngồi ở mép giường nghĩ đến hình ảnh Đường Hân cầu khẩn Đàm Dịch Khiêm đáng thương như vậy, cô cũng hơi đau lòng.

Cô biết Đường Hân thật lòng với Đàm Dịch Khiêm, bởi vì một phụ nữ đau lòng rơi nước mắt vì một người đàn ông tuyệt đối không thể nào giả tạo.

.....

Tầng một của biệt thự, chị Dư đưa Đường Hân tới một phòng nghỉ ngơi, sau đó vào thư phòng của Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư toát mồ hôi lạnh trên trán, nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc không khỏi lo lắng, “Tổng giám đốc.....”

Chị Dư còn chưa nói hết câu Đàm Dịch Khiêm đã nói giọng bình tĩnh, “Có phải hợp đồng giữa Trung Viễn và Saudi có vấn đề?”

Chị Dư giật mình, “À...Tổng giám đốc, anh đã biết?”

Cũng khó trách sao chị Dư kinh ngạc. Bởi vì sáng nay chị Dư mới nhận được tin này nhưng chị lại không liên lạc được với Đàm Dịch Khiêm để báo cáo.

Đàm Dịch Khiêm suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói, “Chị không cần theo vụ này nữa, để tôi tự xử lý.”

Chị Dư gật đầu “Vâng”, kế hoạch thất bại, nhìn phản ứng của Đàm Dịch Khiêm thì có lẽ nằm trong dự tính của anh, lúc này chị Dư mới thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng dưng, chị Dư nghĩ tới liền hỏi Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, nếu kế hoạch thất bại, Hạ tiểu thư.....” Chị muốn hỏi xem có phải vẫn giữ kế hoạch đưa Hạ Tử Du trở về thành phố Y, dù sao đây cũng là dự tính trước kia, khi kế hoạch thành công.

Chị Dư còn định nói đến việc Đường Hân ngắt xủ vừa rồi, nhưng mà còn chưa kịp nói ra Đàm Dịch Khiêm đã ngắt lời, “Không cần, sau này cô ấy sẽ là nữ chủ nhân ở đây.”

113. Chương 113 : Bởi Vì Quan Tâm

Đàm Dịch Khiêm gọi vậy khiến Dư nhất thời nghi ngờ.

Hạ tiểu thư sẽ là “Nữ Chủ Nhân” ở đây, nghĩa là sao?

Chị Dư vốn định mạo hiểm lên tiếng hỏi ông chủ của cô, thế nhưng anh đã rời khỏi thư phòng.

Chị Dư suy nghĩ trong thư phòng nửa ngày, đang mơ màng ý thức được gì đó thì Hạ Tử Du bước vào thư phòng.

Hạ Tử Du gõ cửa thư phòng, mỉm cười gọi, “Chị Dư!”

Hạ Tử Du đúng là có thể giải trừ nghi ngờ của chị Dư trong nháy mắt, chị Dư chạy vội tới bên Hạ Tử Du, lo lắng hỏi, “Hạ tiểu thư, vừa rồi tổng giám đốc nói rằng cô là ‘Nữ Chủ Nhân’, có phải có nghĩa là cô và tổng giám đốc.....” Mặc dù trong lòng chị Dư chờ đợi kết quả như vậy, nhưng không dám suy đoán bừa bãi.

Hạ Tử Du giấu diếm, mỉm cười, bình tĩnh trả lời, “Dạ, tôi và anh ấy đã đăng kí tại Las Vegas.”

Chị Dư kinh ngạc trợn trừng hai mắt, không dám tin, “Có thật không?”

Hạ Tử Du khẽ cười, gật đầu, “Dạ.”

Chị Dư ôm lấy Hạ Tử Dư như thể một đứa nhỏ kích động, bắt đầu hưng phấn đến nói năng lộn xộn, “Hạ tiểu thư, chúc mừng cô và tổng giám đốc cuối cùng đã tới với nhau Không, không, bây giờ tôi nên gọi cô là ‘Phu nhân tổng giám đốc’ rồi.....”

Hạ Tử Dư nhìn Chị Dư cười chân thành, nói lời cảm kích, “Chị Dư, cảm ơn chị đã luôn giúp đỡ tôi.”

Chị Dư vui mừng nói, “Tôi nào có giúp cô được gì đâu, cô và Tổng giám đốc có thể tới với nhau là bởi vì hai người vốn là có tình.....Nhưng tôi thật sự không ngờ rằng Tổng giám đốc lại có thể trực tiếp như thế.....”

Hai ngày này, cô luôn mừng thầm trong lòng vì việc Tổng giám đốc đã ở bên Hạ tiểu thư cả đêm, cũng mong mỗi quan hệ giữa họ có thể xoay chuyển bởi vì đêm đó. Không ngờ rằng đối với chuyện kết hôn tổng giám đốc lại tiến công chớp nhoáng như vậy, đúng là tác phong của Tổng giám đốc —— Không thể lường trước được!

Hưng phấn đi qua, chị Dư đột nhiên ý thức được thân phận hôm nay của Hạ Tử Dư, chị Dư thu hồi thái độ hóng chuyện, cung kính hỏi Hạ Tử Dư, “Đúng rồi, phu nhân tổng giám đốc, cô đến tìm Tổng giám đốc sao?”

Chị Dư xưng hô như vậy làm Hạ Tử Dư hơi không quen, nhưng kết hôn đã là sự thật, Hạ Tử Dư không muốn kiêu cách, cô chấp nhận cách xưng hô này vô cùng tự nhiên, cũng thuận miệng hỏi, “Dạ, anh ấy đâu?”

Chị Dư trả lời, “Chắc tổng giám đốc đến công ty rồi.....”

Đôi mắt Hạ Tử Dư trầm hẳn xuống, khẽ lên tiếng, “À”

Chị Dư chú ý tới gương mặt của thoáng ảm đạm của Hạ Tử Dư, không nhịn được trêu đùa, “He he, vừa mới tách ra đã nhớ Tổng giám đốc rồi?”

Hạ Tử Dư xấu hổ đỏ mặt, “Nào có!” Trên thực tế là cô muốn hỏi Đàm Dịch Khiêm vài chuyện về Đường Hân.

Chị Dư tiếp tục cười tán gẫu, “Đừng xấu hổ, bây giờ cô là vợ của Tổng giám đốc rồi, nhớ Tổng giám đốc là rất bình thường.....”

“Ặc.....” Cô không ngờ rằng chị Dư nghiêm túc trong ngày thường lại cũng biết trêu chọc người khác như vậy.

Cuối cùng chị Dư cũng bình thường trở lại, “Được rồi, phu nhân tổng giám đốc, tôi không trêu cô nữa, có lẽ tổng giám đốc sẽ tìm tôi, tôi phải về công ty đây.....”

“Được.”

Lúc đi chị Dư không quên xoay người nhìn Hạ Tử Dư, giả hoạt bổ sung thêm một câu, “Phu nhân tổng giám đốc, cô yên tâm, buổi tối tôi sẽ nghĩ cách để tổng giám đốc trở về sớm chút để ở bên cô!”

Hạ Tử Dư không biết nói gì, nhưng lời nói của chị Dư thật sự làm cô cười.

Hạ Tử Dư xoay người đang muốn rời đi, nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của cô chưa kịp thu hồi đã liếc thấy Đường Hân đứng ở ngoài cửa thư phòng.

Thấy khuôn mặt tái mét của Đường Hân, nụ cười trên khuôn mặt Hạ Tử Dư lập tức cứng đờ. Cô chú ý thấy hốc mắt Đường Hân sưng đỏ, đôi mắt xinh đẹp lúc này đang rưng rưng.

Đường Hân nhìn nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt Hạ Tử Dư, cô mím môi thật chặt, dường như đang đè nén tâm trạng mình.

Hạ Tử Dư đứng im tại chỗ, đối mặt với sự bi thương của Đường Hân lúc này, Hạ Tử Dư không hiểu sao lại hơi khó chịu.

“Cô tới Los Angeles khi nào?” Đường Hân rốt cuộc lên tiếng, giọng nói không châm chọc và lạnh lùng như trong tưởng tượng.

Hạ Tử Dư trả lời thành thật, “Một tuần trước.”

“Một tuần.....” Đường Hân như thể bị đá kích, lảo lảo nhấc lại thời gian này. Bỗng dưng, cô cười thê lương, nói, “A, thì ra trong một tuần lễ ngắn ngủi, cô lại có thể cướp Dịch Khiêm từ tay tôi dễ dàng như vậy.....”

Hạ Tử Du đã từng thiệt thòi rất nhiều vì hai chữ “Tin tưởng”, cho nên thấy đáng về hồn bay phách lạc của Đường Hân, Hạ Tử Du tuy có phần không đành lòng, nhưng không tỏ vẻ yếu đuối, cô bình tĩnh nói, “Xin lỗi, chuyện tình cảm tôi cũng không thể đoán trước được.”

Kết quả hiện tại, đích thực là ngay cả Hạ Tử Du cũng không lường trước.....

“Đúng vậy, chuyện tình cảm ai có thể đoán trước được?” Đường Hân cười lạnh lùng, tự giễu, “Thì ra là người thì không thể ngây thơ, tôi cho rằng chỉ cần tôi có thể cho Dịch Khiêm thời gian và không gian để cân nhắc lại chuyện giữa tôi và anh ấy, Dịch Khiêm sẽ tha thứ cho tôi, nhưng rõ ràng, tôi sai rồi.....Đúng là tôi quá ngây thơ, dù tôi có thay đổi thế nào thì tôi và Dịch Khiêm cũng không có khả năng, bởi vì trong mắt Dịch Khiêm tôi không còn như xưa nữa.....”

Hạ Tử Du không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Đường Hân, nhưng sự bi thương trong lời nói đó không thể nào là giả vờ.

Vào lúc này, lời duy nhất Hạ Tử Du có thể nói với Đường Hân chính là.....

“Xin lỗi.” Hạ Tử Du áy náy.

Đường Hân vẫn cười lạnh, Đường Hân chợt xoay người từ từ bước đi.

Hạ Tử Du đi theo Đường Hân ra khỏi thư phòng, nhìn thấy Đường Hân đóng cửa xe rời khỏi biệt thự.

Nhớ lại hình ảnh cô và Đường Hân thân thiết hồi bé, Hạ Tử Du không khỏi thương cảm mà đứng im tại chỗ.

Đàm Thị.

Đàm Dịch Khiêm mới vừa trở lại phòng làm việc, thư kí Ngải Lệ Á liền vội vã đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

“Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc, lật xem văn kiện đặt trên mặt bàn theo thói quen, không ngắt đầu, khẽ đáp, “Ừ.”

Thư ký nói, “Ông Robert tới, đã đợi ngài một ngày rồi.....”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới ngược mắt lên, khẽ gật đầu, “Cô để cho anh ta vào đi!”

“Vâng” Thư ký ngay lui ra.

Lát sau, một người đàn ông cao lớn có huyết thống Mỹ và Arab xuất hiện trước mặt của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm chưa mở miệng, người đàn ông được gọi là “Robert” đã cong môi cười nói, “Tổng giám đốc Đàm, cậu để tôi đợi lâu quá.....”

Thân thể cao ngất của Đàm Dịch Khiêm dựa vào thành ghế, khóe miệng vẫn mang ý cười như thường lệ, “Xin lỗi, có lí do cá nhân làm trễ nải.”

Robert chẳng hề hiểu ý thốt lên, “Lí do cá nhân gì mà có thể làm cho người cuồng công việc không để tâm tới kế hoạch đã bố trí tỉ mỉ?”

Đàm Dịch Khiêm điều chỉnh lại tư thế, khóe miệng cong lên, “Kết hôn có tính không?”

Robert thật sự như thể nghe thấy một tin tức khiến trời đất rung chuyển quỷ thần khóc thét, vội vàng gỡ kính trên sống mũi, khiếp sợ nói, “Kết hôn?”

Sau khi đeo lại kính lại, Robert mặc dù không tính là anh tuấn tiêu sái, nhưng khuôn mặt yêu nghiệt vô cùng quyến rũ cùng với tư thái sánh ngang người mẫu đúng là sát thủ trí mạng của phụ nữ trẻ tuổi.

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói.

Quan sát tình hình, Robert không chớp mắt hồi lâu, hai chữ “kết hôn” mà Đàm Dịch Khiêm nói đúng là một tin chấn động đối với Robert. “Dịch Khiêm, cậu không đùa tôi đấy chứ?” Robert thậm chí còn thốt lên tiếng Trung lơ lớ với Đàm Dịch Khiêm – điều mà anh rất ít khi làm.

Ý cười nơi khóe miệng Đàm Dịch Khiêm vẫn tự nhiên, “Tôi giống đang nói đùa sao?” Đàm Dịch Khiêm không hề giấu diếm cậu bạn thời đại học này.

“Vây..... cô dâu của cậu là..... Cậu đừng nói, để tôi đoán đã.” Robert làm bộ trầm tư, sau đó giả hoạt thốt lên, “Hạ Tử Du?!”

Đàm Dịch Khiêm nhếch miệng cười, “Cậu sẽ được gặp cô ấy!”

Robert vỗ tay phát ra tiếng, đắc ý nói, “Tôi biết ngay, tôi biết ngay.....Ba năm đại học có bao nhiêu cô gái mơ ước muốn leo lên giường cậu, vậy mà cậu chẳng đụng tới ai cả. Tôi tưởng rằng cậu đã có đối tượng, nhưng sau khi cậu tìm được ân nhân cứu mạng- Đường tiểu thư, thì cậu vẫn giữ gìn nguyên vẹn cho Đường Hân tiểu thư đó, thì ra là người mà cậu thật sự cảm thấy hứng thú là tiểu thư ‘Tử Du’ của chúng ta, chỉ có cô ấy có thể làm cho cậu trở thành mặt người dạ thú.....”

Bốn chữ “Mặt người dạ thú” này khiến Đàm Dịch Khiêm không vui, nhú mày, “Cậu nói tiếp tôi liền sẽ tính nợ chuyện cậu phụ lòng Đàm Tâm!”

“Ặc, tôi đầu hàng.....” Robert lập tức giơ hai tay lên, gương mặt không đứng đắn nhanh chóng bình thường trở lại, anh nghiêm mặt nói, “Tổng giám đốc Đàm, thật ra thì lần này tôi tới Los Angeles tìm cậu bởi vì chuyện Kim Nhật Nguyên.....Cậu cũng đã biết chuyện kế hoạch thất bại. Không sai, chúng ta để cho lão hồ ly Kim Nhật Nguyên kia trốn thoát rồi!”

Đúng vậy, kể từ khi Kim Nhật Nguyên bắt cóc Hạ Liễu Nhiên, Đàm Dịch Khiêm đã âm thầm triển khai kế hoạch đối phó với ông ta.

Có lẽ Kim Nhật Nguyên không biết không có ai có thể uy hiếp Đàm Dịch Khiêm, trừ phi người kia tự đào hố chôn mình.

Kim Nhật Nguyên muốn uy hiếp Đàm Dịch Khiêm nhằm lấy được cục diện song toàn, trên thực tế, Kim Nhật Nguyên đã thất bại thảm hại từ lâu.....

Đàm Dịch Khiêm không chỉ cứu được Hạ Liễu Nhiên, lại còn hoàn toàn không mất hạng mục dầu mỏ ở Saudi.

Robert chính là công tử của một chính phủ dầu mỏ - Saudi, muốn hợp tác với Đàm Dịch Khiêm hạng mục dầu mỏ kia. Hợp tác giữa Đàm Dịch Khiêm và Saudi sẽ không xảy ra vấn đề gì dù có chuyện bất ngờ nào. Đó là lý do mà Đàm Dịch Khiêm cho dù biết Liễu Nhiên bị bắt cóc nhưng vẫn vội vàng trở lại Los Angeles, sự hợp tác giữa Đàm thị và chính phủ Saudi sẽ không bị ảnh hưởng chút nào.

Sở dĩ Đàm Dịch Khiêm tuyên bố toàn thế giới rằng hợp tác giữa Đàm thị và chính phủ Saudi đã thất bại thật ra là để dụ Kim Nhật Nguyên mắc câu.

Có lẽ người ta có thể sẽ nghi ngờ sao Kim Nhật Nguyên lại không điều tra được quan hệ giữa Đàm Dịch Khiêm và Robert? Thật ra đáp án là vì Robert vẫn luôn căm ghét thân phận quý tộc ở Saudi của anh, cho nên Robert luôn giữ bí mật thân phận của mình, Kim Nhật Nguyên cũng không thể nào biết được quan hệ của Robert và Đàm Dịch Khiêm.

Sau khi nhìn thấy tin hạng mục hợp tác giữa Đàm thị và Saudi thất bại trên báo, Kim Nhật Nguyên rất đắc ý, sau đó ông lập tức phái Kim Trạch Húc đi Saudi.

Mục đích của Kim Nhật Nguyên là muốn Kim Trạch Húc đi Saudi đoạt lấy hạng mục này, như vậy Trung Viễn liền có thể vươn lên dẫn trước Đàm thị. Nhưng mà Kim Nhật Nguyên không hề biết, ông đã bắt đầu nhảy vào bẫy của Đàm Dịch Khiêm.....

Chỉ cần Kim Trạch Húc đến Saudi ký hợp đồng với Saudi, như vậy sau khi Trung Viễn dồn hết tiền vào hạng mục này, chính phủ Saudi sẽ lấy danh nghĩa chính phủ thu hồi vốn hợp tác mỏ dầu, như vậy Trung Viễn không thu hồi được số tiền bỏ vào mỏ dầu, mà chính phủ Saudi cùng lắm chỉ cần bồi thường “Trung Viễn” một món tiền vi phạm hợp đồng.....

Kế hoạch này vốn đang tiến triển thuận lợi, mấy ngày trước Kim Trạch Húc thậm chí đã đến Saudi bàn chuyện hợp tác với chính phủ Saudi, ai ngờ.....

Ngày ngày hôm qua, Kim Trạch Húc lại từ bỏ hạng mục này.

Robert vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của Đàm Dịch Khiêm, lần này kế hoạch của Đàm Dịch Khiêm thất bại bất ngờ, Robert chỉ sợ có chuyện, nên liên bay tới Los Angeles.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt, dáng vẻ ung dung của của Đàm Dịch Khiêm, Robert không kiềm chế được thốt lên: “Này, tổng giám đốc Đàm, lần đầu tiên cậu tính sai, tại sao có thể biểu hiện thần nhiên như vậy? Tôi luôn cảm thấy rằng Kim Nhật Nguyên làm trận lùi bước có thể là nhận được tin tức gì đó. Nhưng mà lần này tôi làm việc rất cẩn thận, làm sao có thể để lộ tin tức được?”

Đôi mắt thâm trầm của Đàm Dịch Khiêm che đầy khôn khéo khác hẳn người thường, anh hờ hững lên tiếng, “Chuyện này tôi sẽ tự xử lý, cậu không phải lo lắng.”

Robert bĩu môi, “Ai lo lắng cho cậu chứ, ai chẳng biết cái đầu của cậu khôn khéo nổi tiếng. Tôi thấy cá sắp mắc câu đã trốn thoát nên cảm thấy không dễ chơi.....Nhưng tới đây lại tìm được niềm vui thú mới, đó chính là đi gặp vợ yêu sắp cưới của cậu. Đúng rồi, người phụ nữ của cậu có dáng dấp thế nào, có phải vóc người có lỗi có lốm không?.....”

114. Chương 114 : Thật Sự Thân Mật Như Thế Là Một Đôi Vợ Chồng Mới Cưới!

Tĩnh lại trong lòng Đàm Dịch Khiêm sẽ có cảm giác gì?

Ngượng ngùng, lúng túng, không quen.....

Những thứ này đều không phải, mà là cảm giác quen thuộc đã lâu.

Trời hửng sáng, Hạ Tử Du chậm rãi mở mắt ra, phát hiện đầu cô đang gối lên trên cánh tay của anh, mà cô cũng ôm anh rất thân mật.

Tư thế của họ như thế là một đôi vợ chồng bình thường, ban đêm kích tình, lúc này mệt mỏi ôm nhau.

Cô mở to mắt lẳng lặng nhìn khuôn mặt điển trai vô hại của anh trong lúc ngủ say, bỗng dưng, cô nhớ lại lời nói tối hôm qua của anh.

Bởi vì tôi đã đánh giá thấp sự quan tâm của tôi dành cho một người phụ nữ.....

Mặc dù anh nhẹ nhàng thổ lộ những lời này, nhưng cô lại nghiêm túc ghi tạc lời nói của anh vào đáy lòng.

Có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên anh chủ động nhắc tới hai chữ “quan tâm” này với cô.

Cô rất hiểu tính cách của anh, cao ngạo tự phụ, cuồng vọng không ai bì nổi, bình thường anh sẽ tranh đoạt tất cả những thứ anh muốn, không chừa thủ đoạn nào. Nhưng anh cũng không phải là một người đàn ông thích quanh co lòng vòng, cho nên, khi anh trả lời cô, theo tính của anh, anh sẽ không nói với cô cho có lệ.

Như vậy, nếu như cô suy đoán kết quả theo tính cách của anh, vậy điều này có thể nghĩa rằng khi anh thổ lộ những lời này là hoàn toàn chân thành không?

Đàm Dịch Khiêm.....

Anh luôn ý vị sâu xa như vậy, cô nên nghĩ về anh thế nào?

Tĩnh lại được mấy phút, Hạ Tử Du vẫn ôm anh.

Càng thân mật với anh hơn, cô càng cảm thấy có lúc cô hoàn toàn không thể khống chế lý trí của mình.....

Tựa như rồi khi cô tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy anh cô lại có loại cảm giác hạnh phúc khó hiểu dâng lên từ đáy lòng.

Loại cảm giác này như thể hai năm qua cô và anh hoàn toàn không xảy chuyện gì, như thể hôm nay cô và anh vẫn còn là của hai năm trước, họ mới vừa kết thúc hôn lễ, lúc này là hình ảnh họ đang ôm nhau hạnh phúc.....

Loại cảm giác này tốt đẹp khó hiểu này, lại làm cho cô có một thoáng bằng lòng để cho thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này.

Cô vẫn nhìn anh, dần dần mệt mỏi, cuối cùng, cô ôm anh, chìm vào mộng đẹp.....

.....

Khi Hạ Tử Du tỉnh lại lần nữa thì bầu trời đã sáng choang, có lẽ bởi vì vị trí bên người trống không, cô chậm rãi mở mắt ra giữa lúc nửa mê nửa tỉnh.

Mở to mắt nhìn trần nhà mấy giây, cô mới từ dần dần khôi phục ý thức từ cơn buồn ngủ.

Sau khi cô phát hiện vị trí bên cạnh trống không, cô ngẩng nhìn bốn phía theo bản năng, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm. Lúc này, Đàm Dịch Khiêm đi ra từ phòng tắm.

Hạ Tử Du không kịp thu lại ánh mắt tại trên người anh, Đàm Dịch Khiêm đã di chuyển tới trước mặt cô, ngồi ở mép giường.

Anh để lộ nửa người trên còn vết cào tổi hôm qua do không thể chịu đựng được đòi hỏi của anh, cô nhất thời ngượng ngùng đỏ mặt.

Anh ngồi ở mép giường, nhẹ giọng hỏi cô: “Có phải tiếng nước chảy đánh thức em không?”

Cô lắc đầu.

Anh cúi đầu khẽ hôn lên vầng trán trơn bóng của cô, nói vô cùng cưng chiều, “Em ngủ thêm một lát nữa đi, hôm nay có một khách hàng cần bàn chuyện với anh, buổi trưa anh tới đón em đi ra ngoài.”

Cô sững sờ.

Ngay sau đó anh đứng dậy, kéo khăn tắm nửa người dưới xuống, thay áo sơ mi và đồ Tây chỉnh tề trước mặt cô.

Cô từ từ vùi đầu vào trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt trong suốt liếc trộm anh.

Vóc dáng của anh đúng là trời sinh, dù mặc cái gì cũng có thể đẹp trai đến không tưởng tượng nổi.

Trước khi rời khỏi phòng, anh lại ngồi xuống mép giường lần nữa, nhìn về mặt đáng yêu chỉ lộ ra hai con mắt của cô, anh trầm giọng nói, “Nếu ở nhà cảm thấy chán thì gọi điện thoại cho anh.....Một thời gian ngắn sau khi anh xử lý xong một chuyện chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ bù, đến lúc đó sẽ dẫn em đến nơi em thích.”

Nhìn anh lúc này dịu dàng như ngọc, ánh mắt cô lại hơi sững sờ.

Anh lại cúi đầu khẽ chạm lên gò má ửng hồng của cô, lúc này mới đứng dậy rời khỏi phòng.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm rời đi, Hạ Tử Du thật sự hoảng hốt, mãi lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn.

Người vừa rồi nói chuyện với cô là Đàm Dịch Khiêm thật sao?

Tại sao cô lại cảm thấy mình như thể đang ở trong mơ, mà giấc mơ này lại là giấc mơ cô chỉ có thể mơ thấy từ hơn hai năm trước.

Không ngờ rằng anh lại có thể nói với cô bằng giọng nhỏ nhẹ và xen lẫn sự cưng chiều như vậy, thật sự như thể họ là một đôi vợ chồng mới cưới thân mật.

Nhưng mà..... Giữa họ làm sao có thể như vậy? Mà anh lại còn nhắc tới họ sẽ tổ chức hôn lễ bù, anh đang đùa với cô ư?

Buổi trưa.

Hạ Tử Du ngồi trên ghế salon trong phòng, dạy Liễu Nhiên vài hình vẽ trên sách báo thiếu nhi, một người giúp việc đột nhiên vui sướng đi đến trước mặt Hạ Tử Du.

“Thiếu phu nhân, Đàm tiên sinh về rồi.”

“A.....” Hạ Tử Du ngược mắt lên theo bản năng, đúng lúc thấy Đàm Dịch Khiêm đi vào đại sảnh.

“Ba ——” Liễu Nhiên gọi Đàm Dịch Khiêm trôi chảy, để sách xuống, lập tức đưa tay về phía Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Liễu Nhiên, như thể lần đầu tiên thử ở bên một đứa trẻ, Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Nói cho ba biết, ở nhà con làm gì với mẹ?”

Liễu Nhiên rất tự nhiên đem một con mèo con đáng yêu vừa cắt xuống từ trên báo đưa cho Đàm Dịch Khiêm, “Ba, con đem ‘mẹ’ tặng cho ba.....”

Đàm Dịch Khiêm thấy hình ảnh con mèo trong tay thì không khỏi nghi hoặc, rồi sau đó chuyển ánh mắt nghi hoặc sang Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du cũng lắc đầu khó hiểu, sau đó cô đứng dậy đi tới bên người Đàm Dịch Khiêm, không hiểu hỏi Liễu Nhiên, “Quý nghịch ngợm, sao lại gọi mèo là ‘mẹ’?”

Liễu Nhiên ngây thơ nói, “Nhưng mà tối qua chính ba gọi ‘mẹ’ là mèo con mà?”

Hạ Tử Du càng thêm khó hiểu, “Hử?”

Liễu Nhiên nói rất nghiêm túc, “Ba nói mẹ là con mèo con không nghe lời.....”

“Mèo con không nghe lời?” Hạ Tử Du cau mày suy nghĩ. Đàm Dịch Khiêm gọi cô như vậy từ lúc nào?

Khoan đã...!

Con mèo con không nghe lời này.....

Không phải chứ?

Trong đầu Hạ Tử Du hiện lên một vài hình ảnh mỗi khi cô cào xước nửa người trên của anh đêm qua. Cô nghi ngờ liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, mà Đàm Dịch Khiêm hình như đã ngầm hiểu ra, giờ phút này anh đang cười, khóe miệng cong lên độ cong rất tự nhiên.

Hạ Tử Du dần dần đỏ mặt, đầu rũ xuống càng thấp.

.....

Bên trong buồng xe, Hạ Tử Du liếc mắt về phía cửa sổ.

Trời ơi, cô không biết nên đối mặt với anh thế nào nữa.....

Ai đó vừa rồi còn thẳng thắn giải thích nguyên nhân tối hôm qua anh gọi cô là “mèo con” cho Liễu Nhiên nghe, làm hại cô cảm thấy cô bắt đầu trở thành một người mẹ tà ác.

Đàm Dịch Khiêm nhìn Hạ Tử Du qua gương chiếu hậu, cố ý che giấu cảm giác thực sự, khóe miệng mang ý cười, “Anh sẽ sai người sửa căn phòng đối diện thành phòng trẻ em.” Lý do, hiệu quả cách âm đối diện khá hơn.

“Hử?” Hạ Tử Du quay đầu nhìn anh theo bản năng, khi ý thức được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của anh thì gò má vừa mới bớt đỏ của cô lại nhuộm đỏ lần nữa.

Lúc này, cô thật sự muốn tìm một cái lỗ chui vào.....

Đàm Dịch Khiêm cười bình tĩnh, biết cô xấu hổ nên không trêu chọc cô nữa.

Hơn hai mươi phút sau, Đàm Dịch Khiêm dừng xe trước một nhà hàng Trung Quốc cao cấp trong nội thành Los Angeles.

Đàm Dịch Khiêm ga lăng mở cửa xe cho Hạ Tử Du, đợi Hạ Tử Du xuống xe, Đàm Dịch Khiêm liền dắt tay Hạ Tử Du cực kỳ tự nhiên.

Cô bước vào nhà hàng theo anh, nhìn ánh mắt của nhóm nữ phục vụ trong nhà hàng, cô không khỏi cảm thấy thỏa mãn.

“Hey, chị dâu, tôi là Robert, quốc tịch của tôi là Arab, nhưng tôi sẽ nói tiếng Trung đơn giản, cũng có một cái tên tiếng Trung dễ nghe là —— Kiều Sở Ngạn.”

Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm chưa kịp ngồi vào chỗ của mình một người đàn ông nước ngoài quyền rũ đã xuất hiện trước mặt Hạ Tử Du, tự giới thiệu bản thân.

“Ặc.....” Hạ Tử Du nghi ngờ liếc mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc giới thiệu hai người với nhau, “Bạn học thời đại học kèm bạn tốt của anh Robert, vợ của tôi Hạ Tử Du.”

Từ khi nhìn thấy Hạ Tử Du, Robert nhìn nhìn Hạ Tử Du chăm chú không hề chớp mắt, nghe Đàm Dịch Khiêm giới thiệu thì Robert vẫn chưa chịu chớp mắt.

Hạ Tử Du bị Robert nhìn chăm chăm thì hơi xấu hổ, không nhận được đưa tay kéo áo Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ôm eo cô, nói giọng cảnh cáo, “Thu hồi ánh mắt mơ ước của cậu đi!!”

Nhận được ánh mắt lạnh lẽo nghiêm túc rõ ràng không vui của Đàm Dịch Khiêm, Robert mới rời mắt đi, tặc lưỡi nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc Đàm, bây giờ tôi rất cuộc cũng hiểu tại sao cậu lại chỉ có tình cảm với riêng tiểu thư Hạ Tử Du của chúng ta rồi.....” Thảo nào ai đó khi đang học đại học vẫn luôn ra vẻ kiêu ngạo độc lập, thì ra là đã biết có một mỹ nữ tuyệt thế đang chờ đợi.

115. Chương 115 : Cô Chỉ Cho Mình Thời Gian 1 Tháng!

Cho đến giờ khắc này Hạ Tử Du mới cảm thấy mục đích hôm nay Đàm mẹ tới tìm cô không phải bình thường , cô dạ dạ nói , “Cho nên, hôm nay viện trưởng tới tìm con là hy vọng con. . . .”

Đàm Tâm ôm Liễu Nhiên đi vào đại sảnh biệt thự đột nhiên chen giữa cuộc nói chuyện của bọn họ, “Mẹ tôi hi vọng cô có thể rời khỏi Dịch Khiêm!”

Lập tức, thân thể Hạ Tử Du hơi chấn động một cái.

Viện trưởng đứng lúc đứng dậy nhận lấy Liễu Nhiên từ trong ngực Đàm Tâm , sau đó nói với Đàm Tâm , “Tâm Nhi,con nói với cô ấy đi. . . .”

Đàm Tâm nhẹ nhàng gật gật đầu, thuận theo đi về phía Hạ Tử Du.

Viện trưởng điềm đạm nói với Liễu Nhiên , “Cháu gái ngoan, chúng ta đi, bà nội dẫn con đi vườn hoa chơi.”

Sau khi bên trong không gian lại khôi phục yên tĩnh , Đàm Tâm bình tĩnh nhìn Hạ Tử Du, “Tử Du, cô thực sự làm cho tôi rất bội phục !”

Hạ Tử Du không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Đàm Tâm , u mê đáp một tiếng, “Dạ?”

Đàm Tâm đột nhiên lạnh giọng bật cười, “Mẹ tôi đã đi rồi, cô có thể không cần giả bộ biết điều. Hai năm trước tôi đã hiểu rõ về cô , hiện tại chúng ta trực tiếp mở rộng đề tài đi!”

Hạ Tử Du khẽ lắc đầu một cái , không hiểu thái độ nói chuyện của Đàm Tâm tại sao lại đột nhiên lạnh xuống.

Đàm Tâm nhìn bộ dáng Hạ Tử Du lơ mơ vô tội, không khỏi giễu cợt, “Cô còn giả vờ ? Chẳng lẽ nhất định muốn tôi vạch mặt cô nói chuyện ?”

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt Đàm Tâm khinh bỉ , không rõ chân tướng thốt ra , ” Đàm Tâm , tôi không hiểu ý tứ giờ phút này của cô ” Đàm Tâm là chị gái của Đàm Dịch Khiêm , Hạ Tử Du từ đầu đến cuối đều đối với Đàm Tâm bảo trì một phần tôn kính.

Đàm Tâm đột nhiên tức giận đứng lên, mắt lạnh giận trừng Hạ Tử Du, “Hạ Tử Du, cô đã muốn giả ngu, vậy tôi liền trực tiếp nói cho cô biết, nếu như cô không chủ động rời khỏi Dịch Khiêm, tương lai cô cũng đừng nghĩ có thể sống hạnh phúc ở bên trong biệt thự này!”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên , “Tại sao cô muốn nói như vậy?”

Đàm Tâm cắn răng nghiêng lợi nói , “Cô cảm thấy cô xứng cùng Dịch Khiêm ở chung một chỗ sao? Nói trắng ra , thân phận của cô chính là đứa con bị vứt bỏ ở cô nhi viện của một kĩ nữ , cô có tư cách gì vọng tưởng có thể sống ở nhà giàu ?”

Lời nói của Đàm Tâm như một lưỡi dao sắc bén đâm vào trong đầu của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du chậm rãi đứng lên, áp chế đau đớn trong lòng, Hạ Tử Du hết sức giữ vững bình tĩnh nói, ” Đàm Tâm , tôi không hiểu cô đến tột cùng muốn nói với tôi cái gì, nhưng mà xin cô không nên dùng từ ngữ thô鄙 hình dung mẹ của tôi như vậy .” Cô có thể hận mẹ cô , nhưng không cho phép có người vũ nhục mẹ của cô , huống chi mẹ cô đã không còn trên nhân thế.

Đàm Tâm hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói , ” bây giờ cô là ở trước mặt tôi làm bộ thanh cao sao ? Tôi cho cô biết, hai năm trước tôi đã nhìn thấu cô Cô đã muốn giả bộ, vậy tôi cũng không cần thiết phải khách khí với cô nữa ! Cô còn nhớ rõ hai năm trước cô nhận được tin tức Đường Hân đã chết từ một người thám tử tư không ?”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt nhìn về phía Đàm Tâm , “Tại sao cô lại biết chuyện này?” Cô cho là chuyện này chỉ có cô và thám tử tư biết được, hơn nữa, đến nay cô vẫn rất nghi ngờ năm đó tại sao thám tử tư lại điều tra kết quả sai lầm như vậy , bởi vì thám tử tư nếu không có chứng cứ chính xác sẽ không giả chuyện lừa gạt người thuê mình.”

Đàm Tâm thần nhiên thốt lên , “Bởi vì tin đó là do tôi phát ra !”

Hạ Tử Du nhất thời trừng lớn mắt , ” Tại sao ?” tại sao Đàm Tâm muốn làm như vậy?

Đàm Tâm nhú mày, “Cô cho rằng chuyện cô âm thầm điều tra hành tung của Đường Hân là thần không biết quỷ không hay sao? Thật ra thì toàn bộ chuyện của cô đều bị Dịch Khiêm nắm trong bàn tay. Thiệt thòi lúc ấy tôi từng hàn huyên với cô qua vài lần, tôi cảm thấy cô bé này thật đáng yêu, cho nên liền ở trước mặt của Dịch Khiêm thay cô nói nhiều lời tốt như vậy, khi đó, tôi thậm chí đã hi vọng Dịch Khiêm không cần tàn nhẫn định tội cô như vậy, dù sao thời điểm cô mắc chuyện sai lầm là khi còn nhỏ , có lẽ về sau lớn lên cô sẽ hối cải để làm người mới, mà cuối cùng tôi thuyết phục được Dịch Khiêm. Vì vậy, tôi thu mua thám tử tư muốn anh ta phát ra tin tức ngăn đó cho cô , tôi nghĩ, nếu như cô thật sự là một cô gái thiện lương vô tội, cô sẽ nói rõ ràng toàn bộ cho Dịch Khiêm , dù là biết Đường Hân đã chết, nhưng tôi sai lầm rồi, cô cần bản không có nắm chặt cơ hội lần đó, ngược lại cô yên tâm thoải mái mượn sự thực ‘ Đường Hân đã chết ’ để ích kỷ ở lại bên cạnh Dịch Khiêm, còn chẳng biết xấu hổ ảo tưởng cùng Dịch Khiêm đến bạch đầu giai lão. ”

Nghe Đàm Tâm tự nói xong , Hạ Tử Du thật lâu đứng tại chỗ.

Cô thế nào cũng không có nghĩ đến, thì ra là phía sau cái tin kia, lại có thể che giấu thủ dò xét và âm mưu như vậy

Theo ý tứ của Đàm Tâm , nếu như ban đầu cô có thể sau khi nhận được tin đó thì lựa chọn nói rõ ràng với Dịch Khiêm trước tiên , có lẽ sau này cô cũng sẽ không gặp phải tai ương bị người hãm hại hai năm lao tù.

Cô bỏ lỡ cơ hội có thể may mắn chạy trốn số mạng an bài ở đời này , lại chỉ bởi vì cô quyết định sai

Đúng vậy a, cô thật sai lầm rồi.

Lỗi của cô không phải là quyết định sai , mà là lỗi tại sao lại dễ dàng thích một người.

Đó là lần đầu tiên cô thích một người, cô rất đơn thuần, cũng rất ngu, cô chỉ biết muốn cho người trong lòng mình vui vẻ hạnh phúc, dù là muốn cô thể thân thân phận của một người vĩnh viễn bồi ở bên cạnh anh. Vĩnh viễn cũng sẽ không có người biết, khi đó, mỗi một lần anh kêu cô là “Đường Hân”, cô ngoài mặt mạnh mẽ giữ vững nụ cười, nhưng tâm lại đau đớn như bị lãng tri , chỉ là cho dù trải qua đau đớn như vậy, cô vẫn là khờ dại chờ mong chỉ cần anh vui vẻ là được rồi.

Sự thật chứng minh, lựa chọn năm đó của cô đã sớm ở đáy lòng của mỗi người in xuống dấu vết có dã tâm , không ai biết năm đó cô đau như thế nào.

Một giây này , Hạ Tử Du đột nhiên cười. Cô cười đến thê lương, lại cố gắng duy trì bình tĩnh thông dong.

Đàm Tâm tức giận, ” Cô cười cái gì?”

Hạ Tử Du khẽ lắc đầu một cái , “Không có gì, cô muốn nói gì cứ tiếp tục nói đi, tôi nghe .” Chuyện đã qua cô cũng không cần thiết lại đi giải thích, bởi vì đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Đàm Tâm giấu cợt nói, ”Tôi còn tưởng rằng cô lại muốn lập cơ gì đó để giải thích sự kiện kia, xem ra cô cũng biết giải thích quá

Dư thừa. hiện tại tôi muốn cảnh cáo cô, bất kể cô là sử dụng cái thủ đoạn gì khiến Dịch Khiêm lựa chọn kết hôn với cô , nhưng cô nhất định phải mau rời khỏi Los Angeles cho tôi , đừng xuất hiện trong tầm mắt của chúng tôi nữa !”

Hạ Tử Du nuốt xuống chua xót nơi cổ họng , duy trì thái độ tự nhiên , “Rất xin lỗi, người cùng tôi kết hôn là Đàm Dịch Khiêm, các người không có tư cách khiến tôi rời khỏi anh ấy.”

Đàm Tâm tức giận lên tiếng, “Cô thật đúng là không biết xấu hổ , cô cho rằng tôi không biết cô câu dẫn Dịch Khiêm như thế nào sao ? Người giúp việc trong biệt thự cũng nói với tôi rồi, họ nói cô đầu tiên đến Los Angeles liền không kịp chờ đợi muốn câu dẫn Dịch Khiêm, chẳng những ái muội cố ý đi vào phòng Dịch Khiêm chờ nó , sau khi bị Dịch Khiêm cự tuyệt, cô lại còn uống một chút rượu chủ động đi ‘Đàm Thị ’ hiến thân cho Dịch Khiêm.” Những lời này xác thực là Đàm Tâm từ trong miệng người giúp việc ở biệt thự mà biết được , nhưng các người hầu chỉ là ý tốt hướng Đàm Tâm tiết lộ vài chi tiết nhỏ ái muội trước khi Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm quyết định trước kết hôn, có lẽ ngay cả các người hầu đều không nghĩ qua Đàm Tâm sẽ đem chuyện suy nghĩ theo phương diện này.

Lời nói của Đàm Tâm mang theo gai , Hạ Tử Du duy trì cười nhạt, bình tĩnh nói , “Mặc dù tôi không cần thiết phải giải thích với cô về chuyện này , nhưng mà tôi vẫn phải nói. Cô cũng biết là Đàm Dịch Khiêm chủ động đón tôi tới Los Angeles , một cây làm chẳng nên non, nếu như Đàm Dịch Khiêm không hề hứng thú có hứng thú với tôi , anh hôm nay cũng sẽ không cùng tôi kết hôn.” Sau khi ra tù, thu hoạch duy nhất chính là vĩnh viễn đều không được ở trước mặt người khác làm về yếu đuối, bởi vì như thế cô sẽ phải chịu đựng nhiều đau khổ hơn.

Đàm Tâm đã trong cơn giận dữ, càng thêm lạnh lùng châm chọc, “Cô Cô thật đúng là dương dương tự đắc a, người nào không biết mục đích Dịch Khiêm đón cô tới Los Angeles là vì bảo vệ con gái , cô cho rằng Dịch Khiêm thật là để ý cô sao! Nói đến đây , tôi không thể không nói cô là rất biết cách tính toán kĩ lưỡng, thời điểm cô ở trong tù cũng đã tính toán tốt sau này lợi dụng con cùng Dịch Khiêm dây dưa không rõ, hiện tại rất cuộc như cô mong muốn rồi !”

Hạ Tử Du lựa chọn không giải thích, lập tức xoay người.

Đàm Tâm không chịu buông qua chặn đường đi của Hạ tử Du , “Cô trước chờ đi, tôi có lời vẫn chưa nói hết!

!”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía Đàm Tâm bởi vì lửa giận mà hai mắt nung đỏ , “Tôi nghĩ tôi không cần thiết phải tiếp tục nghe cô nói nữa.”

“Không, Cô nhất định phải nghe tôi nói hết .” Bộ dáng Đàm Tâm như không đạt mục đích thề không bỏ qua , lạnh giọng thốt lên , “Tôi thật sự rất khó tưởng tượng trên thế giới này tại sao lại có thể có một người phụ nữ không biết xấu hổ như cô Mười mấy năm trước mạo danh thân phận của người khác coi như xong, hôm nay còn lợi dụng con gái để đạt tới mục đích đáng xấu hổ của cô , khó trách Đường Hân

thất bại ở trên tay cô , bởi vì chẳng biết xấu hổ là bản tính của cô , hễ là người phụ nữ có chút tự ái đều sẽ không sau khi bị đàn ông hung hăng vứt bỏ còn vô sỉ mà đi tới.”

Phòng tuyến nội tâm của Hạ Tử Du rốt cuộc bị Đàm Tâm công phá, trong lòng áp chế chưa xót trong nháy mắt đang đánh úp tới cổ họng của cô , mũi cô đau xót , hốc mắt đỏ nhìn về phía Đàm Tâm , rốt cuộc khó có thể che giấu ghen ngào, ” bây giờ cô nói xong rồi sao?”

Đàm Tâm đột nhiên nhìn thấy đáy mắt Hạ Tử Du lóng lánh nước mắt thì thân thể không khỏi ngẩn ra.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu nói , “Đường Hân không thể tranh thủ đến Đàm Dịch Khiêm là nguyên nhân của cô ta , nếu như cô ta không muốn thua thì từ bên cạnh tôi cướp đi Đàm Dịch Khiêm là được rồi !”

Đàm Tâm bị thái độ “Phách lối” của Hạ Tử Du chọc giận , “Cô cho rằng Đường Hân vẫn có thể tranh thủ sao?”

Hạ Tử Du duy trì im lặng .

Đàm Tâm cảm hận nói “Bởi vì cô đoạt đi Dịch Khiêm, Đường Hân không chịu nổi kích thích ở trong nhà cắt cổ tay tự sát. Nếu như không phải là tối hôm qua đưa đi bệnh viện kịp thời, cô ấy bây giờ đã nằm ở nhà xác bệnh viện rồi !”

.

Đường Hân ở trong nhà cắt cổ tay tự sát?

Chuyện này Hạ Tử Du thế nào cũng không có nghĩ qua

Cô còn nhớ rõ lần đó Đường Hân nói chuyện với cô ở thư phòng, lúc rời đi Đường Hân xác thực hôn bay phách lạc giống như không có một tia hơi sức chống đỡ tiếp.

Cô đã từng bị Đường Hân hãm hại căn bản cũng không dám lại đi đồng tình , bởi vì rất nhiều lần gặp người của thế giới này hoặc chuyện ước mơ tràn đầy tốt đẹp , quay đầu lại cô lại lần lượt bị hãm hại và tổn thương, cho nên cô đã không dám tin tưởng bất luận kẻ nào trên thế giới này.

Nhưng mà , cô không có nghĩ qua, Đường Hân lại thật sự chọn lựa bức chính mình vào đường cùng.

—

Buổi chiều, sau khi Đàm mẹ và Đàm Tâm rời đi, Đàm Dịch Khiêm trở lại biệt thự.

Đàm Dịch Khiêm dường như đã biết chuyện Đàm mẹ và Đàm Tâm đến tìm Hạ Tử Du, cho nên sau khi nhìn thấy Hạ Tử Du ở bên trong đại sảnh biệt thự , Đàm Dịch Khiêm trước tiên đem Hạ Tử Du ôm ngồi ở trên đùi mình.

Ngay trước mặt người giúp việc trong phòng, Đàm Dịch Khiêm không e dè đem đầu cúi ở trên bả vai mảnh mai của Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói , “Họ đã nói với em những thứ gì?”

Hạ Tử Du im lặng .

Đàm Dịch Khiêm chạm nhẹ xuống hai bên má lạnh như băng của Hạ Tử Du , nhỏ giọng nói, “Vô luận họ nói gì, em không cần phải để ý đến lời nói của họ Từ nay về sau, anh sẽ không cho phép họ bước vào nơi này một bước.”

Lời của anh nói thành khẩn khiến người ta xúc động , cô quay đầu sững sờ nhìn anh.

Anh và cô đều rõ ràng mục đích hai người ở chung một chỗ, tại sao anh còn có thể đối tốt với cô như vậy?

Nếu như chỉ là diễn trò, anh căn bản không cần thiết phải hy sinh hôn nhân của anh, nếu như không phải là đang diễn trò, cô thật có thể tin tưởng là bởi vì anh để ý cô sao?

Nhưng mà, sau khi trải qua anh đã từng nhẫn tâm hãm hại, cô vẫn có thể tin tưởng anh cái gì? Hơn nữa, cuộc đời của cô từ khi cô ra đời đến lúc này đã định trước cùng anh không đội trời chung , cô và anh là không khả năng có kết quả.

Tự mình suy nghĩ, Hạ Tử Du hoàn hồn, chậm rãi mở miệng, “Họ không có nói gì với em hết, chỉ là nói cho em biết. Đường Hân cô ấy vào bệnh viện.” Nói vậy nguyên nhân anh sáng sớm liền rời khỏi biệt thự cũng là bởi vì anh đi bệnh viện.

Đàm Dịch Khiêm nói hờ hững, “Chuyện này anh sẽ xử lý, em không cần suy nghĩ quá nhiều.”

Hạ Tử Du nói nghi ngờ trong lòng, “Đàm Dịch Khiêm, em không hiểu lắm, tại sao anh lại đột nhiên từ bỏ Đường Hân vậy? Rốt cuộc là trở ngại gì khiến hai người lại xa cách như vậy?”

Giọng nói trầm thấp mà lãnh đạm của anh vang lên bên tai cô, “Chuyện của cô ấy em không cần biết..... Từ nay về sau chuyện duy nhất em cần làm chính là chuyên tâm ở bên anh.”

Cô sợ hãi, bởi vì không nghĩ nổi lý do anh từ bỏ Đường Hân.

.....

Hôm sau.

Đàm Dịch Khiêm nói với Hạ Tử Du bởi vì anh việc nên phải bay đi New York một chuyến. Dĩ nhiên, anh có thể phải đi một hai ngày, nhưng anh sẽ mau chóng trở về.

Sau khi Hạ Tử Du đưa Đàm Dịch Khiêm ra cửa thì gọi điện thoại cho các bệnh viện tư nhân lớn ở Los Angeles, khi điều tra được bệnh viện Đường Hân đang ở, cô giao Liễu Nhiên cho người giúp việc trong biệt thự, bắt taxi đến bệnh viện.

Khi Hạ Tử Du đi vào bệnh viện đúng lúc gặp bà Đàm và Đàm Tâm đang rời đi, may là Hạ Tử Du kịp thời né tránh vào phòng chứa đồ ở hành lang, thế này mới không gặp mẹ con nhà họ Đàm.

Phòng bệnh Đường Hân đang nằm ở cuối cùng, nơi đó gần vườn hoa bệnh viện, không khí mát mẻ hơn.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra.

Đường Hân đã tỉnh lại, vết thương trên cổ tay trái bây giờ đã được băng bó, còn tay phải đang truyền dịch.

Liếc thấy Hạ Tử Du xuất hiện, Đường Hân không hề cảm thấy bất ngờ..... Nói đúng ra là Đường Hân có lẽ đã không còn bất kỳ cảm giác gì đối với thế giới này nữa, cô đang sợ hãi nhìn trần nhà.

Đi vào phòng bệnh, Hạ Tử Du nói chậm rãi, “Đường Hân.”

Đường Hân chậm rãi quay gương mặt tái mét về phía Hạ Tử Du, thần thờ nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường bệnh, nhẹ giọng hỏi, “Cô có khỏe không?” Lúc này Hạ Tử Du quan tâm tới Đường Hân là bởi vì dù xảy ra chuyện gì, ở sâu trong lòng Hạ Tử Du, Đường Hân vẫn luôn là người bạn tốt mà Hạ Tử Du đã từng quý trọng.

Cánh môi Đường Hân trắng bệch khô khốc nói, “Cô đến cười nhạo tôi sao?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Tôi không có ý này.” Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn gây tổn thương cho một người.....

Đường Hân lại nhìn trần nhà, cười khổ nói, “Cô kết hôn với Dịch Khiêm, một nhà ba người rốt cuộc cũng đoàn tụ..... À, tôi quên chúc mừng cô.”

Hạ Tử Du nhìn cổ tay bị thương của Đường Hân, khẽ hỏi, “Tại sao cô lại ngốc vậy?”

Đường Hân cười thê lương, “Không có Dịch Khiêm..... Tôi sống trên đời này còn có ý nghĩa gì?”

Hạ Tử Du không biết nên an ủi Đường Hân thế nào, bởi vì lúc này, cô cảm giác cô mới là người đẩy Đường Hân vào bước đường cùng này.

Đường Hân khẽ nói: “Có lẽ cô còn cảm thấy tôi rất xấu phải không?”

Hạ Tử Du im lặng. Không thể phủ nhận, sau khi bị Đường Hân hăm dọa, cô vẫn luôn đề phòng.

Đường Hân đột nhiên cười tự giễu, “Cô có biết không, thật ra thì tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm người xấu..... Tôi muốn đơn thuần thiện lương giống như khi còn bé, được mọi người thương yêu, nhưng làm sao tôi có thể trở lại ngày trước được nữa?”

Hạ Tử Du cảm thấy Đường Hân có rất nhiều tâm sự muốn giải bày, cho nên Hạ Tử Du nhẫn nại lắng nghe.

Đường Hân ngậm ngùi nhìn trần nhà, chìm vào hồi ức. “Tôi còn nhớ một ngày kia, bởi vì biết viện trưởng muốn rời thành phố Y định cư ở nước ngoài, nên tôi đã trốn khỏi trại trẻ mồ côi để ra ngoài, tôi không nỡ xa Dịch Khiêm, tôi chỉ muốn đi tiễn Dịch Khiêm..... Nhưng, tôi không bao giờ ngờ rằng khi tôi trở lại trại trẻ mồ côi, cô đã được một đôi vợ chồng dẫn đi, lúc ấy tôi rất đau lòng, bởi vì hai người tôi quan tâm nhất trên đời đều rời khỏi tôi vào ngày đó.....”

Cho đến lúc này Hạ Tử Du mới biết nguyên nhân ngày đó Đường Hân không có ở trại trẻ mồ côi.

Giọng nói nghẹn ngào của Đường Hân dừng lại một lát mới nói tiếp, “Sau đó, tôi đã ở đây một năm rồi được một đôi vợ chồng bình thường ở thành phố Y nhận nuôi..... Sáu năm sau khi được đôi vợ chồng kia nhận nuôi, bởi vì tôi muốn tự lực cánh sinh nên đã tìm một công việc mà bị một tên buôn người lừa gạt đi Mỹ..... Ở Mỹ, tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc bị bán vào một tập đoàn mại dâm.”

Nghe Đường Hân tự kể lại mà khiến Hạ Tử Du khiếp sợ.

Đường như không muốn nhớ lại hồi ức trong quá khứ, Đường Hân cắn môi, nói với giọng nức nở, “Tôi không nhớ rõ thân thể bẩn thỉu của tôi rốt cuộc đã tiếp đãi bao nhiêu tên đàn ông, nhưng tôi cũng không bi quan, bởi vì tôi nhất định phải làm cho mình sống tốt hơn, bởi vì tôi vẫn còn đang chờ một người..... Vì sinh tồn, tôi học cách mưu mô, học được cách tàn nhẫn, tôi sẽ không chừa thủ đoạn nào để đoạt được thứ mình muốn..... Khi Dịch Khiêm tìm được tôi, tôi thật sự rất may mắn, tôi cảm thấy bao nhiêu năm ẩn nhẫn của tôi là đáng giá, ít ra anh ấy vẫn còn ở bên tôi.....”

Chuyện Đường Hân gặp khổ nạn làm Hạ Tử Du mãi không thể hoàn hồn.

Đường Hân không thể chịu được nữa mà khóc thành tiếng, “Tôi biết Dịch Khiêm làm rất nhiều chuyện vì tôi, bao gồm giấu tôi đoạt lại tất cả những thứ tôi bị cô cướp đi..... Tôi nghĩ rằng Dịch Khiêm chỉ trả thù, nhưng mà tại sao Dịch Khiêm lại để cô sinh con cho anh ấy? Tôi theo Dịch Khiêm hai năm mà Dịch Khiêm thậm chí còn không đụng vào tôi, làm sao tôi có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ khác ngoại trừ tôi trên thế giới này sinh con cho Dịch Khiêm? Vì vậy tôi thậm chí phẫn nộ đi hãm hại cô, nhưng tôi phát hiện ra Dịch Khiêm đã phái người bảo vệ cô.....”

“Tôi đã từng giải thích với cô, chuyện đứa bé chỉ là bất ngờ.....” Cô chưa từng muốn lợi dụng con để đoạt được thứ gì đó, chẳng qua ngay lúc đó cô không thể bỏ đứa bé này đi.

Đường Hân nói đầy bi thương, “Cô không cần giải thích cho tôi, quá trình không quan trọng, kết quả là cô thắng.....”

Nhìn khuôn mặt bi thương của Đường Hân, Hạ Tử Du khó chịu thở ra, “Đường Hân, dù cho lời nói của cô có phải là sự thật hay không, tôi đều bằng lòng tin tưởng cô lần nữa..... Tôi muốn nói cho cô biết, khi ở trại trẻ mồ côi, tôi không phải cố ý muốn đoạt đi thân phận của cô, có lẽ bây giờ tôi nói những thứ này đều đã vô ích, dù nói như thế nào đi nữa, tất cả những chuyện cô phải trải qua đều do tôi gián tiếp tạo thành, tôi trịnh trọng xin lỗi cô. Mặt khác, tôi còn có chuyện phải nói cho cô biết..... Tôi hi vọng sau khi cô nghe xong chuyện này có thể vui vẻ trở lại.”

Ánh mắt tuyệt vọng của Đường Hân sững sờ nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du kiềm nén đau đớn nơi đáy lòng, nói chân thành, “Cô cho tôi một tháng, tôi sẽ chủ động rời khỏi Đàm Dịch Khiêm. Nói ra có lẽ cô không tin, từ sau khi tôi biết rõ Đàm Dịch Khiêm hãm hại bỏ tù tôi vì cô, lòng của tôi cũng đã chết rồi..... Tôi không phủ nhận, đã từng có yêu thì không thể dễ dàng buông tay như vậy, nhưng tôi cam đoan với cô, hôm nay tôi thật sự không mong mỏi gì với Đàm Dịch Khiêm cả..... Lúc này sở dĩ tôi ở bên Đàm Dịch Khiêm là bởi vì tôi có một chuyện nghi ngờ về mẹ tôi cần phải tìm được đáp án qua Đàm Dịch Khiêm. Tôi thề, Đàm Dịch Khiêm kết hôn với tôi làm tôi bất ngờ, tôi nghĩ anh ấy có lẽ cũng không phải thật lòng muốn kết hôn với tôi, anh ấy có lẽ cũng có tính toán riêng..... Nhưng tính toán đó là gì thì tôi cũng không để ý, tôi chỉ muốn mau chóng điều tra được chuyện tôi muốn. Một tháng này tôi sẽ

có hết sức điều tra, cho dù cuối cùng không điều tra được, tôi cũng sẽ tuân thủ cam kết rời khỏi Đàm Dịch Khiêm. Đúng rồi, tôi và Đàm Dịch Khiêm đăng kí ở Las Vegas, nên cô không cần lo lắng cuộc hôn nhân này sẽ ảnh hưởng đến tương lai của cô và Đàm Dịch Khiêm..... Thật lòng hi vọng lời nói này có thể làm cho cô tiếp tục sống tốt!”

116. Chương 116 : Lý Do Cô Tiếp Cận Anh

Hạ Tử Du cho rằng Đàm Dịch Khiêm đi New York là một thời cơ rất tốt.....

Thật ra thì, nếu như không phải thấy Đường Hân hấp hối bệnh viện, Hạ Tử Du không nghĩ đến việc bắt tay vào điều tra nhanh như vậy, nói cho cùng nôn nóng quá mức bình thường sẽ dẫn tới bị nghi ngờ, huống chi Đàm Dịch Khiêm lại là một người khôn khéo cơ trí như vậy.

Nhưng, Hạ Tử Du lại nghĩ, cô tiếp cận Đàm Dịch Khiêm có mục đích, có lẽ Đàm Dịch Khiêm đã hiểu rõ rồi, cho dù cô không làm gì, Đàm Dịch Khiêm vẫn sẽ nghi ngờ cô, như vậy, thời gian điều tra sớm hay muộn cũng không có gì khác nhau.

Ngày thứ hai sau khi Đàm Dịch Khiêm rời đi, Hạ Tử Du đã đến Đàm thị từ sớm.

Nhân viên Đàm thị không biết tin tức Đàm Dịch Khiêm kết hôn với Hạ Tử Du, nên khi Hạ Tử Du tới Đàm thị thì không được coi trọng, may là Hạ Tử Du đã gọi điện thoại cho chị Dư từ trước.

Chị Dư biết Hạ Tử Du đến thì rất vui, chị quở trách những nhân viên Đàm thị đã có cử chỉ coi thường Hạ Tử Du, sau đó dẫn Hạ Tử Du lên tầng chín mươi tám, tầng lầu làm việc dành riêng cho Đàm Dịch Khiêm.

Trong phòng tổng giám đốc, chị Dư pha một tách cà phê cho Hạ Tử Du.

Lúc đưa cà phê cho Hạ Tử Du, chị Dư nhân tiện hỏi, “Phu nhân tổng giám đốc, cô đến công ty có chuyện gì vậy?”

Hạ Tử Du nhận lấy tách cà phê chị Dư đưa tới, mỉm cười nói, “Dịch Khiêm đi New York rồi, một mình tôi ở trong biệt thự cả ngày rất chán, nên muốn tới công ty tìm chị hàn huyên.”

Chị Dư nghe được lời nói của Hạ Tử Du thì rất vui vẻ, “Vâng..... Tổng giám đốc không có ở công ty, đúng lúc tôi cũng có thời gian nói chuyện phiếm với cô.”

Hạ Tử Du và chị Dư cùng ngồi trên ghế sofa tiếp khách, chị Dư cười hỏi thăm Hạ Tử Du, “Phu nhân tổng giám đốc, chúng ta tán gẫu chuyện gì đây?”

Sắc mặt Hạ Tử Du ảm đạm dần, cô nói rầu rĩ, “Tôi đã nghe nói chuyện của Đường Hân.....”

Chị Dư vội vàng thốt lên, “Phu nhân tổng giám đốc, cô và tổng giám đốc cũng đã kết hôn rồi, Đường tiểu thư và tổng giám đốc đã thuộc về quá khứ..... Tôi tin tưởng tổng giám đốc sẽ xử lý chuyện này đâu ra đấy, cô đừng lo nghĩ gì hết.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dịch Khiêm cũng có nói với tôi rồi, nhưng mà tôi vẫn luôn cảm thấy.....”

Chị Dư vội vã cắt lời Hạ Tử Du, “Phu nhân tổng giám đốc, cô không phải áy náy gì cả, chuyện tình cảm không có ai đúng ai sai, quan trọng nhất người tổng giám đốc lựa chọn cuối cùng chính là cô.”

Ánh mắt Hạ Tử Du càng thêm ảm đạm, khẽ nói, “Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, tôi cảm thấy giữa tôi và Đàm Dịch Khiêm còn có rất nhiều vấn đề không thể giải quyết.....”

Chị Dư có phần khản trương nói, “Cô có điều gì phiền não sao?”

Hạ Tử Du chậm rãi cup mắt xuống, “Trưa hôm qua, tôi gặp Đàm Tâm và mẹ của Dịch Khiêm.....Hình như họ không quan tâm đến chuyện kết hôn của tôi và anh ấy.”

Chị Dư thông cảm, “Dĩ nhiên họ không xem trọng chuyện kết hôn của cô và tổng giám đốc..... Bà chủ và tiểu thư đều rất thích Đường Hân, họ vẫn luôn cho rằng vợ của tổng giám đốc nhất định là Đường Hân tiểu thư.”

Hạ Tử Du cảm thấy mắt mát, “Tôi không hiểu tại sao người nhà họ Đàm đều không coi trọng hôn nhân của tôi và Dịch Khiêm? Bác gái nói vấn đề lớn nhất khi tôi ở bên Dịch Khiêm chính là việc tôi là con gái của Kim Nhật Nguyên. Nhưng mà tôi là con gái của Kim Nhật Nguyên thì sao chứ? Bao nhiêu năm qua, tôi vốn cũng không biết ba mình còn sống. Kim Nhật Nguyên chỉ khiến tôi muốn kháng cự hơn một người xa lạ.”

Chị Dư nhẹ giọng trấn an Hạ Tử Du, “Phu nhân tổng giám đốc, xin lỗi, là do tôi tiết lộ thân phận của cô với Đàm phu nhân.....”

Hạ Tử Du vội nói, “Chị Dư, không phải tôi trách chị, tôi hiểu tình cảnh của chị.”

Chị Dư ray rứt nói, “Tôi đã cố gắng dốc sức lực cho nhà họ Đàm hơn hai mươi năm, tôi không thể nào lừa dối phu nhân.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Tôi hiểu.....”

Chị Dư từ tốn nói, “Thật ra thì cũng không thể trách người nhà họ Đàm không thể chấp nhận sự thật cô là con gái Kim Nhật Nguyên..... Có mấy lời tôi vốn không nên nói, nhưng hôm nay cô đã là vợ của tổng giám đốc, để không ảnh hưởng đến tình cảm sau này của cô và tổng giám đốc, tôi chỉ có thể nói sự thật tôi biết cho cô.”

Hạ Tử Du lắng nghe chăm chú.

Cô có cảm giác chị Dư sắp mang đến cho cô một số tin tức rất quan trọng.

Chị Dư bắt đầu nói nhẹ nhàng, “Hơn hai mươi năm trước, ông chủ Đàm Khâm cũng chính là ba của tổng giám đốc là bạn thân của ba cô. Họ đều là thanh niên hăng hái năng nổ, nên cùng thành lập một công ty —— Đàm Viễn. Bởi vì hai người đàn ông này đều có đầu óc kinh doanh nên phạm vi kinh doanh của Đàm Viễn nhanh chóng có được một vị trí trong giới thượng mai. Nhưng về sau, tình hữu nghị giữa hai anh em này lại tan biến bởi sự có mặt của một người phụ nữ.”

Khi chị Dư nhắc tới người phụ nữ đó thì ngược mắt liếc nhìn Hạ Tử Du, mà Hạ Tử Du dường như cũng có dự cảm biết được người chị Dư sắp nhắc tới là ai.

Chị Dư nhìn Hạ Tử Du, gật đầu, “Đúng vậy, người phụ nữ đó chính là mẹ cô —— An Ngưng. Ông chủ và Kim Nhật Nguyên đều biết bà ở hộp đêm, có lẽ An Ngưng vừa xinh đẹp lại khéo hiểu lòng người nên đã hấp dẫn hai người đàn ông này. Hai người cũng không ngại thân phận của An Ngưng, cùng theo đuổi An Ngưng một lúc. Nhưng mà khi đó ông chủ đã kết hôn với phu nhân, hơn nữa đã sinh ra tổng giám đốc rồi. Phu nhân biết ông chủ có mối nối cũ, sau đó ngày nào cũng ôm tổng giám đốc lấy nước mắt rửa mặt. An Ngưng biết ông chủ có vợ, nên cũng không chấp nhận sự theo đuổi của ông, cuối cùng lòng An Ngưng dần dần nghiêng về người đàn ông độc thân là Kim Nhật Nguyên.”

Giờ khắc này Hạ Tử Du lại nghĩ tới cảnh tượng những lúc mẹ say rượu khóc lóc gọi “A Nhật”.....

Chị Dư nói tiếp, “Có lẽ ông chủ thật sự động lòng với An Ngưng, mặc dù lòng của An Ngưng đã thuộc về Kim Nhật Nguyên, nhưng ông chủ vẫn không muốn buông tha An Ngưng..... Rốt cuộc, vào trước đêm Kim Nhật Nguyên và An Ngưng quyết định kết hôn, trong lúc say rượu ông chủ vì khồng chế không được tình cảm của mình mà đã cưỡng bạo An Ngưng. Thế nhưng thật không may, vào buổi sáng hôm đó, Kim Nhật Nguyên đến nhìn thấy An Ngưng và ông chủ ngủ chung trên một giường..... Từ đó, tình cảm anh em giữa ông chủ và Kim Nhật Nguyên hoàn toàn cắt đứt, còn Kim Nhật Nguyên cho rằng An Ngưng cũng chỉ là một người đàn bà dâm ô thấp hèn, ngay sau đó liền hủy bỏ hôn lễ với An Ngưng.”

Hạ Tử Du có vẻ hơi bình tĩnh ra. Cho đến giờ khắc này cô mới hiểu rõ nguyên nhân năm đó mẹ bị người giàu có đó vứt bỏ.....

“Vì sự rạn nứt của hai người mà Đàm Viễn đã phân chia thành Đàm thị và Trung Viễn, hai người đàn ông bắt đầu tự gây dựng sự nghiệp. Có lẽ bởi vì trong lòng có phần hổ thẹn với An Ngưng, ông chủ đi tìm An Ngưngghét lần này đến lần khác, mong An Ngưng có thể tha thứ cho ông ấy, thế nhưng đã mất Kim Nhật Nguyên mà An Ngưng vẫn không thể nào tha thứ cho ông chủ, bà ấy bắt đầu chìm đắm trong trụy lạc, lại

hòa nhập vào hộp đêm.....Sau đó An Ngưng biết mình mang thai, dựa theo khoảng thời gian đó An Ngưng có thể xác định đứa bé là của Kim Nhật Nguyên, nhưng Kim Nhật Nguyên hoàn toàn không muốn gặp lại An Ngưng nữa.”

Hạ Tử Du lắng nghe cẩn thận, theo lời kể của chị Dư mà cô mừng tượng được nhwugnx điều mẹ mình trải qua.

”Rất nhiều năm về sau, Kim Nhật Nguyên vì oán hận ông chủ nên dẫn đến việc Trung Viễn liên tục cạnh tranh ác liệt với Đàm thị, bởi vì ông chủ vẫn luôn bị tình cảm dành cho An Ngưng quấy nhiễu mà khổ sở, khiến cho Đàm thị từ từ kinh doanh thất bại mà lâm vào cảnh vỡ nợ, còn Trung Viễn cũng bởi vì nhiều năm hao phí thực lực cạnh tranh với Đàm thị dẫn đến kinh doanh càng ngày càng tệ..... Cho đến bảy năm trước, Trung Viễn và Đàm thị đều phát hiện ra một hạng mục, chỉ cần bên nào giành được hạng mục đó, thì công ty có thể cải tử hồi sinh trước bờ phá sản.....

Chị Dư nói đến đây thì giọng nói cũng hơi chững lại, điều này khiến Hạ Tử Du có linh tính lời kể tiếp chị Dư sắp nói ra rất có thể liên quan đến cái chết của mẹ cô.

”Có lẽ bởi vì ông chủ là nhân tài ở phương diện ứng xử giải quyết công việc, cuối cùng Đàm thị chiếm được ưu thế trong cạnh tranh đấu thầu hạng mục đó, thế nhưng Kim Nhật Nguyên không cam lòng chịu thất bại lại bỏ đi tìm An Ngưng..... Cũng không ai biết An Ngưng nghĩ gì, ấy mà bà lại có thể đáp ứng giúp Kim Nhật Nguyên chủ động quyền rũ ông chủ, ông chủ vẫn nhớ mãi không quên An Ngưng, nên không hề phòng bị. Rốt cuộc, một tuần trước buổi đấu thầu hạng mục, An Ngưng đã lấy công văn định giá hạng mục cuộc đấu thầu của Đàm thị giao cho Kim Nhật Nguyên..... Từ đó ông chủ mới biết được mục đích tiếp cận ông của An Ngưng, vì không chịu nổi đả kích bị người phụ nữ mình yêu mến phản bội lại thêm việc Đàm thị không thể xoay chuyển tình thế ở buổi đấu thầu, ông chủ đã trúng gió phải vào bệnh viện. Bởi vì không có ý chí muốn sống mà cho đến hôm nay vẫn còn hôn mê ở bệnh viện.....”

Hạ Tử Du sốt ruột, “Vậy sau đó thế nào?” Sao cô lại không nghĩ đến giữa mẹ và ông Đàm lại có mối quan hệ không rõ ràng như vậy.....

”Sau đó tổng giám đốc phải thay thế vị trí của ông chủ từ khi còn đi học, có lẽ tổng giám đốc có đầu óc kinh doanh như thế ba mình, trong tình cảnh Trung Viễn đã biết trước giá cạnh tranh, thế nhưng chỉ trong vùn vụt ba ngày, vào buổi đấu giá tổng giám đốc rốt cuộc đã đánh bại Trung Viễn giành được hạng mục về cho Đàm thị.....” Nói đến đây, chị Dư sùng bái Đàm Dịch Khiêm ra mặt.

Hạ Tử Du kinh ngạc hỏi, “Chị không biết Dịch Khiêm làm thế nào để đoạt được hạng mục đấu thầu sao?”

Chị Dư thành thật lắc đầu, “Chuyện này chỉ có tổng giám đốc hiểu rõ, tôi cũng không biết.....”

Hạ Tử Du hơi giật mình.

Chị Dư thở dài, “Đó là lý do mà nhà họ Đàm không hề có thiện cảm với Kim Nhật Nguyên, nhất là phụ nhân..... Khi biết ông chủ vẫn còn nhớ mãi không quên An Ngưng, thậm chí bà chủ ép ông chủ và cả nhà sang Mỹ, ai ngờ An Ngưng lại có thể chạy đến Mỹ quyến rũ ông chủ. Lúc ông chủ và An Ngưng ở bên nhau, bà chủ đau lòng đến mức tự sát mấy lần, may mà đều được cứu kịp thời..... Bảy năm trước sau khi biết An Ngưng tử vong bất ngờ vì tai nạn giao thông, tâm tình của bà chủ mới dần dần tốt lên, nhưng cũng vì ông chủ vẫn luôn hôn mê nên bà cũng không vui vẻ gì..... À, xin lỗi, phụ nhân tổng giám đốc, tôi không phải cố ý dùng lời nói xem thường để nhắc tới mẹ cô, chỉ là.....”

Hạ Tử Du ngơ ngẩn mà lắc đầu, “Không sao, chuyện của người lớn chúng ta chỉ có thể nhìn từ góc độ của người quan sát..... Có điều tôi muốn hỏi chị, chị biết mẹ tôi chết khi nào không?”

Xem ra, hôm qua bà Đàm vẫn còn rất nhiều điều giấu giếm cô. Bà Đàm không chỉ không nói cho cô biết sự thật về tình trạng của ông Đàm mà còn bịa đặt chuyện Đàm Dịch Khiêm bất hòa với ông Đàm, thật ra là bà Đàm không muốn cho cô cơ hội bước vào nhà họ Đàm thì phải?

Chị Dư trả lời, “Tôi dĩ nhiên biết, vào một ngày trước khi Đàm thị và Trung Viễn tham gia đấu thầu, An Ngưng bất ngờ qua đời vì tai nạn giao thông. Có lẽ vì đó là ngày rất đặc biệt, nên tôi có ấn tượng sâu sắc..... Có điều, phụ nhân tổng giám đốc, ân oán đời trước dù sao cũng là của đời trước, chuyện giữa cô và tổng giám đốc không liên quan đến chuyện đời trước.”

.....

Hạ Tử Du không biết làm thế nào cô mới đủ bình tĩnh rời đi trước mặt chị Dư, nhưng khi cô ra khỏi cửa chính của Đàm thị thì nước mắt đã rơi lã chã.

Cô không trở về biệt thự, mà lặng lẽ ngồi ở chiếc ghế ở ngã tư đường.

Từng giọt nước mắt chảy xuống từ hốc mắt, lòng của cô thật sự rất khó chịu, rất đau khổ.....

Trong đầu cô bắt đầu nhớ lại hình ảnh mẹ mình ở hộp đêm bảy năm trước——

Khi cô nghe ‘két’ một tiếng liền quay đầu lại, cô tận mắt nhìn thấy một chiếc xe riêng đang khởi động muốn rời đi, mà mẹ đã ngã trong vũng máu chết tại chỗ, Kim Nhật Nguyên ở bên cạnh mẹ cũng bị nghiền đứt một chân. Cô nhìn chiếc xe riêng vội vã lao đi như tên bắn, vô tình chú ý đến bóng dáng của một người đàn ông trẻ tuổi rần rở ngồi ở sau xe.....

Cô nghĩ, nếu không phải chị Dư đề cập với cô việc Kim Nhật Nguyên bị mất chân có liên quan tới Đàm Dịch Khiêm, cả đời này cô cũng không thể tin được rằng bóng lưng trẻ tuổi ngày hôm đó có liên quan tới Đàm Dịch Khiêm.....

Mấy hôm nay, cô đã quan sát bóng lưng của Đàm Dịch Khiêm rất kỹ lưỡng, cô cố gắng thuyết phục bóng lưng này không phải là bóng lưng cô nhìn thấy lúc trước. Nhưng càng nhìn kỹ cô càng có thể xác định anh chính là người ngồi trên chiếc xe ngày đó.....

Cô còn có thể xác định chiếc xe gây cái chết cho mẹ mình chính là chiếc xe đã chở Đàm Dịch Khiêm, bởi vì lúc ấy hoàn toàn không có chiếc xe nào khác đi ra từ cổng hộp đêm.

Cho nên, cô có thể đưa ra giả thiết này.....

Đàm Dịch Khiêm xuất hiện ở cửa hộp đêm thật ra là vì trả thù mẹ cô và Kim Nhật Nguyên.....

Đàm Dịch Khiêm đương nhiên sẽ có động cơ này, dù sao, cũng là mẹ cô hại bà Đàm mất chồng, hơn nữa còn tự sát mấy lần, mà ba anh cũng bị mẹ cô và Kim Nhật Nguyên hại đến trúng gió nằm ở bệnh viện. Theo tính cách của Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mẹ và Kim Nhật Nguyên.

.....

Suy nghĩ đến đây, Hạ Tử Du cắn môi dưới thật chặt.

Cô biết tất cả cũng chỉ là giả thiết của cô, không có bằng chứng cụ thể cô không thể kết luận Đàm Dịch Khiêm chính là hung thủ hãm hại mẹ mình, huống chi Đàm Dịch Khiêm làm việc luôn kín kẽ. Đàm Dịch Khiêm không thể nào sơ sẩy để lại chứng cứ phạm tội ở hiện trường. Có điều, nếu như năm đó Đàm Dịch Khiêm là người tuổi trẻ chính trực, anh chưa chín chắn cơ trí như hiện tại thì anh có thể làm chuyện đó không?

Cô thử cố gắng suy nghĩ một lý do để Đàm Dịch Khiêm không làm chuyện này, nhưng cô lại phát hiện mình không tìm được lý do nào có thể hoàn toàn thuyết phục bản thân.....

Đàm Dịch Khiêm.....

Anh rốt cuộc là người thế nào thì cô không rõ, nhưng cô hiểu được anh tàn nhẫn, hiểu được anh là người tuyệt tình.....

Anh có thể bố trí ván cờ vô cùng hoàn mỹ, tựa như hai năm trước lúc anh trả thù cô họ Đường Hân cô —— Rõ ràng chấn động lòng người, cũng không lộ chút dấu vết nào.

Ngay cả người phụ nữ đã từng cùng giường chung gối với anh, anh cũng có thể tuyệt tình hãm hại vào tù, anh còn có chuyện gì mà làm không được đây?

Lúc gần tới chạng vạng Hạ Tử Du mới về đến biệt thự.....

Hạ Tử Du mới vừa bước vào biệt thự, Hạ Liễu Nhiên liền vươn tay ôm chầm lấy Hạ Tử Du.....

Liễu Nhiên vẫn luôn sống rất vui vẻ trong căn biệt thự này, gương mặt ngày thơ luôn mang nụ cười trong sáng.

Hạ Tử Du ôm lấy Liễu Nhiên, nhìn chăm chăm vào nơi giữa hai lông mày giống hệt Đàm Dịch Khiêm của Liễu Nhiên, mũi Hạ Tử Du đột nhiên cay cay, hốc mắt nhuộm đỏ.

Tại sao?

Nếu như cô không sinh Liễu Nhiên, có lẽ cô và Đàm Dịch Khiêm cũng sẽ không dây dưa đến ngày hôm nay, cô cũng sẽ không biết được chuyện bảy năm trước từ chị Dư.....

Người bị hại chết là mẹ cô, mà người có liên quan đến chuyện này chính là Đàm Dịch Khiêm, làm sao cô có thể coi như không biết gì cả?

Hạ Liễu Nhiên mở to đôi mắt long lanh sáng nhìn Hạ Tử Du, “Mẹ, mắt của mẹ đỏ đỏ.....”

Không muốn dọa con sợ, Hạ Tử Du cười gượng, lấy bừa một cái cơ, “Không có, là bụi vào mắt mẹ.....”

.....

Buổi tối, Hạ Tử Du không về phòng ngủ của cô và Đàm Dịch Khiêm, mà cùng ngủ chung phòng với Liễu Nhiên.

Sáng sớm hôm sau, lúc Hạ Tử Du tỉnh lại mới phát hiện cô đã được ai đó ôm trở về phòng ngủ của cô và Đàm Dịch Khiêm, mà người nằm bên cạnh cô người chính là Đàm Dịch Khiêm đang vùi đầu ngủ say.

Liếc thấy Đàm Dịch Khiêm bên cạnh, Hạ Tử Du ngồi bật dậy theo bản năng, nhảy xuống giường.

Có lẽ tiếng động Hạ Tử Du nhảy xuống giường quá lớn nên đã đánh thức Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm cũng ngồi dậy nhìn Hạ Tử Du, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du cảnh giác lui về phía sau, sợ hãi thốt lên, “Anh.....”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng từ tốn giải thích, “Đêm qua anh về đến nhà, thấy em đang ngủ chung với con, nên đành ẵm em về phòng.”

Trong đầu Hạ Tử Du bắt đầu xẹt qua bóng lưng cô thấy bảy năm trước.....

Nhất thời, sống lưng cô lạnh như băng, như có từng cơn gió lạnh xuyên thấu, ép cô lùi từng bước về phía sau.

Đàm Dịch Khiêm xuống giường, đi về phía cô.

Trong đầu Hạ Tử Du tưởng tượng ra bộ dạng tàn nhẫn tuyệt tình của Đàm Dịch Khiêm, cô lùi về sau từng bước, cuối cùng chạm đến mặt tường lạnh như băng ở phía sau.

Nhìn dáng vẻ khản trương luống cuống của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm nhún mày, “Em làm sao vậy?”

Hạ Tử Du vươn hai tay ra, cố gắng cản anh đến gần.“Anh đừng đến gần tôi, không được.....”

Anh đột nhiên bắt lấy hai tay đang vùng vẫy lộn xộn của cô, ánh mắt bức bách nhìn chăm chú vào cô, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tử Du ra sức giãy giụa, “Tôi không muốn anh chạm vào tôi, anh mau tránh ra.....”

Ngay sau đó, Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du vào trong ngực, anh không cho cô có cơ hội nhúc nhích, ép buộc cô dựa vào trong lòng, nhẹ nhàng dỗ dành, “Đừng làm rộn, nếu có chuyện gì thì hãy nói cho anh biết.....”

Phả vào trong mũi là hơi thở nam tính thoang thoảng thuộc về anh, cô đột nhiên căm ghét mà kháng cự lại, tay cô ra sức giùng giởng, “Buông tôi ra.....”

Hôm nay trước mắt Hạ Tử Du Đàm Dịch Khiêm chính là một người hai tay dính đầy máu tươi.....

Anh bá đạo nói, “Em không nói rõ ràng thì đừng mong anh thả em ra!”

Cô dùng hết sức lực toàn thân chống lại, chứng minh cuối cùng chính là uống công vô ích.

Một lát sau, đến khi cô không còn hành động nào nữa, anh mới từ từ thả lỏng cô ra.

Anh nhẹ nhàng vịn lấy bờ vai mảnh mai run rẩy của cô, dịu dàng hỏi, “Em làm sao vậy?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn khuôn mặt điển trai dịu dàng nhưng có thể giấu giếm nguy hiểm của Đàm Dịch Khiêm, cô ép mình phải duy trì tỉnh táo.

Đúng vậy, cô phải cố gắng giữ tỉnh táo, bởi vì hiện tại cô vẫn chưa có đầy đủ chứng cứ để chứng minh suy đoán của cô là thật, hơn nữa cô hoàn toàn không thể nhắc tới bất cứ chuyện gì có liên quan đến mẹ cô trước mặt anh, nếu không, có thể cô còn chưa tìm được bằng chứng, cô đã không thể rút lui an toàn.

Một giây sau, cô làm bộ phản ứng trì hoãn, để lộ ra biểu tình gật mình bưng tỉnh, sau khi nhìn chăm chú về phía anh một hồi lâu cô đột nhiên vươn tay ôm anh. “Dịch Khiêm..... Vừa rồi em nằm mơ thấy ác mộng..... Làm em sợ muốn chết.....”

Đàm Dịch Khiêm nâng tay xoa nhẹ sống lưng mỏng manh của Hạ Tử Du, không nói gì cả, chỉ vỗ về cô nhưng trong mắt anh lại lóe ra tia sáng sắc bén.

.....

Hai giờ sau Đàm Dịch Khiêm trở lại Đàm thị.

Chị Dư thấy Đàm Dịch Khiêm vừa về tới công ty sau đó liền trầm tĩnh đứng sững sờ trước cửa sổ sát đất trong văn phòng, không kiềm nổi hỏi, “Tổng giám đốc, anh có tâm sự?”

Đàm Dịch Khiêm yên lặng một lát, sau đó lạnh giọng hỏi chị Dư, “Hai ngày nay cô ấy đã làm gì?”

Chị Dư biết “Cô ấy” là chỉ Hạ Tử Du, lập tức trả lời thành thật, “Hai ngày nay phu nhân tổng giám đốc đều ở trong biệt thự, chỉ có hôm qua cô ấy tới tìm tôi nói chuyện phiếm.....Phu nhân tổng giám đốc nói bà chủ và cô hai đến tìm cô ấy, có lẽ bà chủ và cô hai nói một số lời không hay với phu nhân, nên phu nhân có vẻ hơi mất mát.”

Đàm Dịch Khiêm nheo lại nửa mí mắt, lời nói vẫn lạnh lùng như cũ, “Cô ấy còn nhắc tới gì nữa?”

Chị Dư thuật lại những chuyện cô nói cho Hạ Tử Du với Đàm Dịch Khiêm.

Sau khi nghe xong, Đàm Dịch Khiêm chỉ đứng trước cửa sổ sát đất im lặng suy nghĩ rất lâu.....

Lâu đến nỗi chị Dư đứng sau lưng Đàm Dịch Khiêm cũng cảm thấy được sự yên tĩnh trong phòng vô cùng kỳ quái, Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc cũng hờ hững mở miệng nói, “Tôi muốn chị đi làm một chuyện.....”

“Vâng.”

“.....”

Thế nhưng, đợi đến khi chị Dư nghe xong lời căn dặn của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư khiếp sợ chết đứng tại chỗ rất lâu.

117. Chương 117 : Cường Ép Ở Phòng Tắm

Mấy ngày kế tiếp, mặc dù Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm cố duy trì vẻ ngoài hài hòa, nhưng dù cho Hạ Tử Du che đậy hoàn mỹ thế nào, trong một số chuyện, cô vẫn không thể khống chế chính mình.

Như thể đêm nay, Đàm Dịch Khiêm vừa về đến nhà, Hạ Tử Du đã cố gắng tìm mọi lý do để không chung giường chung gối với anh.

Đàm Dịch Khiêm vừa bước vào phòng, sau khi tắm rửa xong, Hạ Tử Du vốn đã chuẩn bị sẵn trong lòng, nói vô cùng tự nhiên: “Ah, anh đã về rồi... Có lẽ Liễu Nhiên vẫn chưa quen với việc không có em bên cạnh. Người giúp việc nói nửa đêm nó thường tỉnh giấc khóc muốn tìm em. Nên tối nay em qua đó ngủ cùng con.”

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn Hạ Tử Du, nói lỏng cavat trên cổ, lẳng lặng đi vào phòng ngủ.

Hạ Tử Du không thấy Đàm Dịch Khiêm trả lời, cho là anh đã đồng ý. Cô len lén thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó bước ra khỏi phòng.

Vậy mà, ngay khi Hạ Tử Du vừa bước khỏi phòng, giọng nói lãnh khốc của Đàm Dịch Khiêm lại vang lên từ sau lưng cô: “Đây là lần thứ tư em lấy con ra làm lý do rồi. Em nói cho anh biết, tối mai em lại nghĩ ra lý do gì để cự tuyệt ở chung phòng với anh đây?”

Đột nhiên nghe giọng nói lãnh đạm của Đàm Dịch Khiêm, sống lưng Hạ Tử Du cứng ngắc lạnh buốt.

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước tủ rượu rót cho mình một ly rượu đỏ, lạnh lùng nhấp một ngụm.

Hạ Tử Du chậm rãi xoay người, lo sợ không yên nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh.

Mặc dù anh vẫn luôn là người đàn ông hỉ nộ vô thường, nhưng lúc này, cô vẫn có thể thấy tia lửa giận bị kiềm nén trên khuôn mặt điển trai không chút biểu tình của anh.

Ý thức được mình có thể đã chạm tới ranh giới cuối cùng của anh, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, bước nhẹ tới bên cạnh anh.

Nhìn anh, Hạ Tử Du nhẹ giọng kêu lên: “Dịch Khiêm...”

Đàm Dịch Khiêm vẫn đứng yên không nhúc nhích, hiển nhiên là anh không vui.

Hạ Tử Du nhìn dáng vẻ im lặng của Đàm Dịch Khiêm, do dự một chút, sau đó bước tới ôm anh thật chặt từ sau lưng: “Xin lỗi...”

Đàm Dịch Khiêm vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hạ Tử Du áp sát mặt mình vào lưng anh. Cô khẽ thốt lên: “Không phải em đang cố ý trốn tránh anh. Mấy ngày nay thật sự là Liễu Nhiên không quen...”

Giờ khắc này, Đàm Dịch Khiêm đột nhiên đặt ly rượu xuống, kéo Hạ Tử Du vào trong ngực mình.

Không hề báo trước, Đàm Dịch Khiêm ghì chặt Hạ Tử Du trong tay, hôn mãnh liệt.

Cô chưa kịp phản ứng, mùi rượu thoang thoảng từ trong miệng anh đã hòa quyện với hơi thở của cô. Đôi môi cô đã bị anh chiếm lấy.

Anh hôn nồng nhiệt, không cho cô cơ hội kháng cự, cố gắng cạy hàm răng cô ra.

Đã lâu như vậy rồi, mặc dù đã trải qua không ít những động tác ngày càng thêm thân mật, nhưng cô vẫn không học được cách kháng cự lại anh ...

Trái tim cô đập điên cuồng như đánh trống, mặc cho Đàm Dịch Khiêm ôm chặt thân thể nóng bỏng của cô, mặc cho anh chiếm cứ môi miệng cô như cuồng phong bạo vũ. Ngay cả lưỡi của cô anh cũng không bỏ qua, dùng cách thức cô không thể tưởng tượng được liên tục dây dưa. Dần dần, cô ý thức được mình không hề cảm thấy khó chịu, hai tay cô bắt đầu từ từ quẩn lấy lưng anh. Cô vụng về mà nhiệt tình đáp lại anh, học theo cách thức của anh, nhắm nhắm đôi môi ướt mềm của anh.

Cô nhiệt tình đáp lại anh, thật ra trong lòng đang suy nghĩ những ngày sau phải thể hiện vẻ tự nhiên trước mặt anh như thế nào.

Có lẽ là biểu hiện của cô làm anh hài lòng, cuối cùng anh cũng buông lỏng đôi môi đỏ mọng ướt át đã sưng tấy của cô ra.

Sau nụ hôn nóng bỏng, cô không thể ổn định hô hấp, ngực cô phập phồng kịch liệt, nội tâm cũng đang thấp thỏm xem anh sẽ có phản ứng tiếp theo thế nào.

Bỗng dưng, anh đóng chặt cửa phòng.

“Ừnh!” một tiếng, cô đã dự cảm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Thân thể cô trở nên căng thẳng, hai bàn tay không khỏi toát mồ hôi lạnh vì khẩn trương.

Anh bỗng đi tới trước mặt bỗng cô lên.

“A!”. Thân thể đột nhiên bị nhấc bổng lên, cô không nhịn được hét lên một tiếng.

Anh ôm cô đi vào phòng tắm, sau khi buông cô xuống liền mở vòi nước lạnh, mặc cho nước lạnh xối thẳng lên người anh và cô.

Đột nhiên bị nước lạnh bao phủ, cô cố gắng tránh người ra: “Anh làm gì vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nhanh chóng trút bỏ quần áo trên người, cánh tay lại vòng tới ôm chặt lấy cô. Anh lột sạch bộ đồ ngủ bằng tơ đã ướt đầm của cô, cúi xuống độc đoán nói: “Anh muốn em ở đây!”

Hạ Tử Du cố vùng vẫy thật mạnh: “Không được! Không nên ở đây...!”

Cô sợ hãi cảm giác bị anh chiếm đoạt trong phòng tắm. Như vậy sẽ khiến cô cảm thấy như thể không bao giờ trốn thoát khỏi bàn tay của anh.

Anh cởi bỏ áo ngủ của cô ra phía sau, lộ dây áo lót, ngữ điệu bá đạo và ngang ngược, “Em là vợ của anh, anh có quyền làm như vậy.”

Cô kinh ngạc, bởi vì chưa từng nhìn thấy anh mất tỉnh táo như thế. “Anh điên rồi!”

Anh cười lạnh như thể mang theo đau thương, “Đúng, tôi điên rồi, điên rồi mới có thể kết hôn với em!!”

Hai người cứ đứng ở dưới vòi hoa sen như vậy, mặc cho nước lạnh điên cuồng trút xuống, trong lúc đó lời lẽ vẫn luôn tràn đầy mùi thuốc súng.

Cô cố gắng kéo lại lý trí của anh, “Có gì không thể nói rõ ràng sao?”

Anh híp mắt, lạnh giọng nói, “Tôi vẫn luôn đợi em nói rõ ràng với tôi.”

Cô khó hiểu nhìn anh. Cô hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

Ngay sau đó, anh lại chiếm lấy môi cô, không mang theo chút thương tiếc, chút tình cảm nào.

“Sao anh lại như vậy....” Môi của cô bị anh chiếm đoạt đau đớn, tất cả lời lẽ muốn nói đều bị anh nuốt lấy.

“Câm miệng!”

Đầu lưỡi trơn trượt cường ngạnh cạy mở hàm răng khép chặt của cô ra, đưa chiếc lưỡi mềm mại vào quần quít trong miệng cô. Anh chọn lựa phương pháp nguyên thủy nhất để che miệng cô lại, để cho cô không thể mở miệng nói ra bất kỳ lời nào nữa.

Cô cô sức đẩy anh ra, tức giận nói, “Anh có thể tôn trọng em hay không?”

Đôi mắt đen u ám của Đàm Dịch Khiêm càng híp chặt lại, trầm giọng nói, “Cái gì gọi là tôn trọng? Em tiếp cận tôi có mục đích. Như vậy vẫn gọi là tôn trọng sao?”

Lời nói của anh làm cô kinh hãi.

Anh cười lạnh thốt ra, “Tôi vẫn cho rằng tôi có thể khống chế được rất nhiều việc, duy chỉ có em, Hạ Tử Du.....” Khi kêu tên cô, anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dịch Khiêm.....” Cô luống cuống nhìn anh.

Bàn tay vô tình bóp mạnh ngực trái đầy đặn của cô, anh cẩn thận quan sát biểu tình của cô.

Cô chịu đựng từng cơn đau truyền đến từ ngực trái, hoàn toàn bị vây trong trạng thái hoang mang sợ hãi. Trời mới biết, lúc này, từ đáy lòng cô thực sự sợ hãi vẻ mặt tức giận của anh đến mức nào, như thể muốn đem cô ăn sống nuốt tươi.

“Hạ Tử Du..... Em..... Em nói cho tôi biết, em cứ hận tôi như vậy sao?” Chiếc cảm như được điều khiển của Đàm Dịch Khiêm nâng lên, nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Tử Du lúc này đang lơ mơ không biết gì, anh bóp chặt cảm cô nâng lên, ép cô nhìn anh. “Thật sự cứ hận tôi như vậy sao?”

“Anh có thể buông tôi ra trước được không?” Mỗi một động tác của anh đều làm cô cảm thấy làm đau, cô nhìn anh cầu xin.

Mắt Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn thẳng khuôn mặt nhếch nhác bị nước lạnh thấm ướt của cô, nói lời sâu xa, “Đường là em tự chọn, tôi đã cho em cơ hội rồi đi.....” Anh tưởng rằng, quá khứ cứ chấm dứt như vậy, thì ra không phải.....

Ánh mắt lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm làm cho đáy lòng cô lạnh băng, Hạ Tử Du cố gắng giữ tỉnh táo giải thích, “Em chưa nói muốn rời khỏi anh..... Dịch Khiêm, chúng ta cũng đã kết hôn.....”

Đàm Dịch Khiêm nhìn gương mặt dối trá của cô, chợt cười lạnh ra tiếng.” Khi em ngụy trang thật sự đúng là đơn thuần vô tội!”

Giọng nói của anh không mang theo chút nhiệt độ làm cô hoảng sợ.

Anh hé mở cánh môi lạnh lẽo, giọng điệu khô cứng vẻ lãnh ngạo tự phụ của quá khứ “Nếu không muốn rời khỏi tôi, vậy hôm nay..... em hãy chủ động đi.”

Cô sưng sở kinh hãi, không nghĩ rằng anh lại yêu cầu như thế.

Anh buông hai tay đang giam cầm thân thể xích lỏng của cô ra.

Cô lắc đầu kháng cự, ” Em không muốn.....Em muốn ngủ với Liễu Nhiên!”

Nước lạnh vẫn trút lên thân thể hai người, đôi mắt u ám của anh lộ ánh sáng nguy hiểm, gằn từng câu từng chữ, “Hạ Tử Du, đừng khinh người quá đáng, nếu không thì hãy cùng nhau xuống Địa ngục đi!”

Cô sợ hãi xoay người đi.

Anh nhanh tay nhanh mắt bắt lấy cô, giọng nói trầm khàn vang lên trên đỉnh đầu cô, “Thế nào, không chơi nổi nữa hả?”

Cô quay đầu nhìn anh, nghi ngờ nhíu mày. Trò chơi?

Anh nhíu mày, “Hoặc là em cảm thấy đáng về tôi không hợp?”

Cô lại muốn trốn tránh, “Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với anh.....”

Cánh tay anh thu lại kéo cô vào trong ngực mình, môi mỏng lạnh lùng nói, “Được, không nói..... Vậy thì làm.”

“Ồ điên!” Cô mắng.

Anh vùi đầu vào cổ cô.

Cô vùng mạnh hai đấm, đánh vào lồng ngực của anh tựa như phát điên.

Bỗng dưng, anh dừng động tác lại, tóm lấy hai tay đang khua lung tung của cô, cảm tức nhìn cô, “Đủ rồi!!”

Cô im lặng trừng anh, đáy mắt dường như có nước mắt long lánh, nhíu chặt mày, “Đàm Dịch Khiêm, tôi là vợ của anh, không đồ chơi để anh phát tiết!”

Đôi mắt đen âm u của anh hiện lên tia gian xảo, “Để tôi phát tiết thì sao? Đối với em mà nói, trò chơi có thể tiếp tục mới chính là mấu chốt, không phải sao?”

Đối mặt với lời nói sâu xa của anh, cô lạnh lùng nhìn anh, “Rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi?”

“Rất đơn giản, tôi muốn tiếp tục trò chơi này.....”

Dứt lời, anh giơ tay nhấc cao mông đẹp của cô lên, để cho hai chân thon dài của cô siết chặt thắt lưng cường tráng rắn chắc của anh.

Vật căng cứng như ngọn lửa giương cao đang chờ phát động, để vào nơi mềm mại tính của cô “Đừng mà.....”

Anh đang ma sát ở nơi mềm mại của cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào cô, ngữ điệu như thể tới từ địa ngục, “Nếu đã bắt đầu trò chơi này, vậy cũng đừng nghĩ dễ dàng rút lui an toàn như vậy!”

Anh động thân ngay lập tức, không hề cố kỵ tới sự khô khốc của cô.....

Ba ngày sau, tại biệt thự.

Trong đại sảnh, Liễu Nhiên ôm món đồ chơi lông nhung đáng yêu hoạt bát đi đến trước mặt Hạ Tử Du.

Trong lúc vô tình phát hiện Hạ Tử Du đang thất thần, gương mặt non nớt của Liễu Nhiên lộ vẻ nghi ngờ, ngay thơ nói, “Mẹ, mẹ không vui sao? Tại sao hôm nay không nói chuyện với Liễu Nhiên?”

Hạ Tử Du hoàn hồn lại.

Cô lập tức ôm Liễu Nhiên ngồi lên ghế sa lon, thấy khuôn mặt ngây thơ đáng yêu của Liễu Nhiên, cô làm bộ không có gì mỉm cười nói, “Không phải mẹ không vui, mẹ đang suy nghĩ một chuyện.”

Liễu Nhiên nghiêng đầu, bắt chước dáng vẻ cau mày của mẹ, đầu nhỏ thông minh nói, “Có phải mẹ đang nhớ ba không?”

Hạ Tử Du khẽ cau mày, “Tại sao Liễu Nhiên lại nói vậy?”

“Bởi vì lâu lắm rồi ba không về nhà.....” Đối với Liễu Nhiên, ba ngày đã là rất lâu rồi. Dù sao một ngày đối với con nít mà nói có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện.

Hạ Tử Du sửng sốt.

Đúng vậy, ngay cả con cũng chú ý tới, đã ba ngày rồi anh chưa trở về biệt thự.....

Cô vẫn nhớ cái đêm họ ở phòng tắm kia.....

Cũng chẳng qua bao lâu, anh nhanh chóng lui khỏi cơ thể cô, lạnh lùng đứng xối nước sạch sẽ ở một bên. Đêm khuya, cô xụi lơ ngã xuống đất, anh lạnh lùng xoay người, dứt khoát rời đi.

Đó là lần cuối cô thấy anh.

Nội tâm tràn đầy phiền não và mâu thuẫn, Hạ Tử Du vẫn giữ nguyên nụ cười điềm đạm, khẽ nói, “Liễu Nhiên, công việc của ba rất bận, không thể về nhà thường xuyên.”

Liễu Nhiên cái hiểu cái không gật đầu, đột nhiên, mắt trẻ con của bé lại nghi ngờ nhìn Hạ Tử Du, “Nhưng ba không thể ở bên mẹ hằng ngày, vậy làm sao mà bảo vệ mẹ được?”

Bảo vệ.....

Trẻ con thật đáng yêu!

A, giữa cô và Đàm Dịch Khiêm làm sao có thể xuất hiện từ ngữ ảm áp như vậy đây?

Hạ Tử Du cười chua xót từ tận đáy lòng.

Buổi trưa, khi Hạ Tử Du và Liễu Nhiên đang dùng bữa ăn, chị Dư đi tới biệt thự.

Nhìn thấy chị Dư, Hạ Tử Du thân thiện đứng dậy, “Chị Dư!”

Nhìn thấy Hạ Tử Du, chị Dư sửng sốt, lúc này mới kính cẩn nói, “Ặc.....Phu nhân.”

Hạ Tử Du chú ý ti về mặt chn nắn của chị D,quan tm hỏi, “Chị lm sao vậy, sc mặt xem ra khng tt lm.....”

Chị D giải thích v cùng tự nhìn, “Khng sao, c th l gần đy lợng cng việc gia tăng!”

Hạ Tử Du thuận miệng ni, “Gần đây chị phải làm việc nhiều làm sao?”

Chị D rất buồn bực ni, “Phu nhân, tôi cầu xin cậu mau khiến tổng giám đốc trở lại bên người cậu đi, may ngày nay tổng giám đốc xử lý công sự công ty như thế phải đến vậy, ít khi cho những cấp dưới như chúng tôi thời gian nghỉ ngơi.....”

“Ặc.....” Hạ Tử Du khăng ni g.

Chị D nói lời su xa, “Phu nhân, cậu không cãi nhau vì tổng giám đốc chứ?”

Hạ Tử Du quay đầu qua một bên, không nhìn vào đi một quan tâm của chị D, khẽ ni, “No c!”

Chị D khẽ thở dài ni, “Phu nhân, thật ra thì vợ chồng gý gở chuyện bình thường..... Giữa hai người dù cho cậu trở ngại, tại sao không thì ngồi bên nhau ni cho rõ?” Thật ra chị D chuyện mun ni, nhưng cậu không thì chỉ vì Hạ Tử Du đọc.

Hạ Tử Du im lặng. Dĩ nhiên cậu hiểu ý nghĩa trong lời ni của chị D, cô im lặng chỉ vì không biết phải giải thích với chị D thế nào về nguyên nhân cô và Đàm Dịch Khiêm bất hòa.

Thấy Hạ Tử Du không nói gì, chị D tự biết nói thêm nữa không thì không hay, sau đó nói, “Phu nhân, tôi không quấy rầy cậu dùng cơm trưa nữa, tổng giám đốc kêu tôi tới lấy một văn kiện, bây giờ tôi phải đi đưa cho tổng giám đốc đây!”

Hạ Tử Du gật đầu, “A, được!”

Chị D mới vừa bước đi, lại đột nhiên quay lại, “Ặc, phu nhân, văn kiện tổng giám đốc muốn tôi lấy ở phòng ngủ của cậu và tổng giám đốc, chúng tôi không tiện đi vào, cậu có thể lấy giúp tôi không !”

Hạ Tử Du đứng dậy, ” Được.”

Chị D kiên nhẫn chờ đợi trong phòng ăn.

Hạ Tử Du trở về phòng, ánh mắt lướt quanh phòng nhưng không phát hiện ra văn kiện mà chị D nói.

Hạ Tử Du nghi ngờ đi tới trước tủ đầu giường, cho là văn kiện có thể để trong tủ đầu giường, Hạ Tử Du đưa tay mở ngăn kéo ra. Thật ra tất cả mọi thứ trong phòng này đều thuộc về Đàm Dịch Khiêm, bởi vì là vật phẩm riêng tư của Đàm Dịch Khiêm, cô chưa từng động vào, bây giờ mới là lần đầu cô mở ngăn kéo tủ.

Sau khi kéo ngăn tủ ở đầu giường, cô phát hiện trong tủ đầu giường đặt một hộp văn kiện.

Những văn kiện này hiển nhiên rất ít khi được động tới, bởi vì cô chưa bao giờ thấy Đàm Dịch Khiêm mở ngăn kéo này ra.

Hạ Tử Du đoán văn kiện này có thể không phải là văn kiện mà chị D muốn tìm. Ngay sau đó cô đóng ngăn kéo lại, vậy mà, khi ngăn kéo sắp đóng, cô chợt chú ý tới một tấm hình lộ ra dưới văn kiện.....

Có lẽ bởi vì trong hình có khuôn mặt của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du rút tấm hình này ra theo bản năng.

Tấm hình đã cũ, vẽ lại là hình Đàm Dịch Khiêm và mẹ anh.

Cô nhìn Đàm Dịch Khiêm trong hình, tưởng tượng hình ảnh ở Anh lúc đó.

Lúc đó chắc hẳn anh vừa mới bước ra xã hội, bởi vì trên khuôn mặt đẹp trai của anh là nụ cười xán lạn hiện giờ ít khi xuất hiện, mà bà Đàm thì đứng ở bên cạnh anh, cũng nở nụ cười tươi rói.

Cô nhìn anh mấy năm trước hơi thất thần..... Cô khó có thể tưởng tượng nổi người đàn ông tính toán tỉ mỉ như Đàm Dịch Khiêm cũng từng đơn thuần vô hại như vậy.

Ánh mắt dừng lại mấy giây, khi Hạ Tử Du muốn bỏ tấm hình vào ngăn kéo thì vô tình liếc thấy cảnh nền của tấm hình.

Dưới trời xanh, họ đứng trước một chiếc xe riêng màu bạc.

Hạ Tử Du định thần nhìn lại, đang xác định chiếc xe riêng màu bạc và biển số xe nhìn thấy trong tấm ảnh chính là chiếc xe mà bảy năm trước đựng chết mẹ và đựng bị thương Kim Nhật Nguyên sau đó rời đi mà cô nhìn thấy trước cửa hộp đêm, lòng của cô nhất thời chấn động.

Dần dần, tấm hình trong tay cô rớt xuống, cô sững sờ ngồi ở mép giường, mãi không thể hoàn hồn.

Hồi lâu sau, người giúp việc mới gõ nhẹ lên cửa phòng, “Thiếu phu nhân, Dư trợ lý hỏi cô đã tìm thấy văn kiện kia chưa?”

Hạ Tử Du giật mình hoàn hồn lại, cô áp chế tâm tình xao động, vội vàng nhặt tấm hình lên.

Khi cô khom lưng nhặt tấm hình lên thì phát hiện ra tập văn kiện mà Đàm Dịch Khiêm cần rơi dưới gầm giường.

Hạ Tử Du hốt hoảng bỏ hình xuống dưới văn kiện trong ngăn kéo, ngay sau đó cô cầm tập văn kiện vừa tìm được kia ra khỏi phòng.

Đi tới phòng ăn, Hạ Tử Du đưa văn kiện cho chị Dư, “Chị xem có phải tập văn kiện này không, nó rơi dưới gầm giường, nên tìm lâu như vậy.....”

Chị Dư lật xem văn kiện, cảm kích nói, “Đúng vậy, chính là cái này, phiền cô rồi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du hiện ra nụ cười bình tĩnh, cô khẽ nói chậm rãi, “Không có gì.....”

Chị Dư chú ý tới phản ứng vô cùng tự nhiên của Hạ Tử Du, thì không thay đổi sắc mặt mà nói, “Phu nhân, vậy tôi đi trước đây..... Cô phải nhớ tối nay làm cho tổng giám đốc về nhà sớm một chút đó!”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Sau khi chị Dư rời đi, thân thể Hạ Tử Du xụi lơ ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh bàn ăn.

Người giúp việc thấy Hạ Tử Du xụi lơ trên ghế, vội vàng đỡ lấy người Hạ Tử Du, hoảng loạn kêu lên, “Thiếu phu nhân, cô làm sao vậy?”

Sắc mặt của Hạ Tử Du đã tái nhợt, cô cố gắng nở nụ cười thản nhiên, bình tĩnh nói, “Tôi không sao, cô thay ôm Liễu Nhiên đến vườn hoa chơi một lát đi, tôi không được khỏe lắm, tôi muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

Người giúp việc lo lắng, “Nhưng, sắc mặt cô không tốt, có muốn tôi kêu bác sĩ tới không.....”

“Không cần, tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi.....”

Trở lại phòng của cô và Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du thẩn thờ ngồi ở phiến trước cửa sổ sát đất mà Đàm Dịch Khiêm thích nhất kia.

Cô chuyên tâm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, hốc mắt cô dần dần ửng đỏ, ướt át.....

Trước kia, cô có thể làm bộ nói bóng lưng cô nhìn thấy trên chiếc kia xe riêng kia có thể không phải là anh, dù sao cô cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng, cho dù cô rất khó nhận lầm, nhưng vẫn có thể. Nhưng hôm nay, chiếc xe kia lại xuất hiện chân thực trước mắt cô, hơn nữa còn xuất hiện trong tấm hình của anh.....

Loại xe, biển số xe..... chính xác là chiếc xe bảy năm trước cô nhìn thấy kia, cô không thể nhận lầm được.....

Tại sao phải như vậy?

Dựa cửa sổ sát đất, cô nhìn ông trời, nước mắt dần dần chảy xuống theo khóe mắt.

Anh chính là hung thủ sát hại mẹ cô, thật sự là anh.....

Cô còn nhớ rõ lúc ấy cô tra hỏi cảnh sát nguyên nhân cái chết của mẹ, cảnh sát nói cho cô biết mẹ cô chết đột ngột.....

Khi ấy cô cũng biết không phải đột ngột, bởi vì tiếng xe đụng rất lớn và sau đó hình ảnh xe gây tai nạn vội vã rời đi đều chứng thực ngày đó không phải là ngoài ý muốn.....

Sở dĩ cảnh sát nói như vậy bởi vì có người mua chuộc cảnh sát..... Dù sao, người trước mắt kia có thể hãm hại bỏ tù cô, hồi đó cũng có thể dùng thủ đoạn giấu giếm tội lỗi.

Tin đồn Kim Nhật Nguyên gây chân có liên quan tới anh thì ra là sự thật.....

Chân tướng sự thật đã sáng tỏ, bây giờ cô nên làm gì?

Cô rất rõ nếu như lúc này cô cầm tấm hình đệ đơn yêu cầu tòa án thẩm lý vụ án năm đó lần nữa, cho dù anh có quyền thế cao hơn nữa, chỉ cần anh dính dáng với chiếc xe gây chuyện kia, dù thế nào đi nữa anh ta cũng không thể thay đổi.....

118. Chương 118 : Chủ Động Làm Hòa

Buổi tối.

Robert khê gõ cửa phòng tổng giám đốc Đàm thị.

“Mời vào.”

Ngữ điệu của Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn lãnh đạm, Robert đẩy cửa vào: “Hi, tổng giám đốc Đàm!”

Đang vui đầu trong đồng văn kiện, Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn Robert: “Ngọn gió nào đưa cậu tới đây vậy?”

Robert đứng khoanh tay dựa vào khung cửa, ung dung nhìn Đàm Dịch Khiêm, khóe miệng nhếch lên: “Đêm khuya không về nhà với vợ yêu mới cưới mà vẫn còn thời gian ngồi đây bận rộn làm việc sao?”

Đàm Dịch Khiêm tiếp tục vui đầu vào đồng văn kiện trước mặt, trầm giọng nói: “Chị Dư đã nói gì với cậu?”

Robert trả lời thành thật: “Mình hỏi cái gì chị Dư đương nhiên trả lời cái đó!”

Đàm Dịch Khiêm cũng chẳng ngẩng đầu lên, đáp hồ hững: “Xem ra cậu đang có điều gì muốn nói?”

“Tổng giám đốc đúng là tổng giám đốc, không thể lừa cậu được!” Robert trông vô cùng hăng hái, anh đi tới trước bàn làm việc, ra vẻ phiến não nói: “Nên mới nói, tuyệt đối đừng bao giờ thích người phụ nữ nào cả, trên đời này phụ nữ là loại động vật phiến toái nhất!”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày: “Tại sao tối nay cậu lại có thời gian tới đây tâm sự với mình về chuyện tình yêu vậy?”

Robert hiên ngang lăm liết nói: “Nhìn anh em khổ vì tình, với tư cách là người đàn ông tiêu chuẩn điển hình ‘Đi giữa vụn bụi hoa, mảnh lá nhỏ cũng không dính vào người’, Robert mình quyết tâm cứu vớt tình yêu của cậu!”

Đàm Dịch Khiêm hừ mũi coi thường.

Robert bắt đầu nói, anh đã có nhiều năm kinh nghiệm tìm hiểu “các bụi hoa”: “Mình cho cậu biết, thật ra thì phụ nữ rất khó theo đuổi, nhưng lại là loài động vật dễ dụ nhất trên đời...”

Đàm Dịch Khiêm buông văn kiện trong tay ra đứng lên.

Robert cho rằng Đàm Dịch Khiêm muốn đi, vội vàng chắn trước mặt người bạn tốt: “Cậu nghe mình nói đã!”

Đàm Dịch Khiêm rớt cuộc cũng nhìn thẳng vào Robert, bờ môi mỏng hờ hững nhếch lên: “Cậu nói tiếp đi.”

Robert lúc này mới thỏa mãn bỏ qua cho Đàm Dịch Khiêm, khóe miệng nâng lên thành một đường cong: “Lần trước mình đã thấy người phụ nữ của cậu. Nói thật, cô ta đúng thật là người phụ nữ phương Đông xinh đẹp nhất mà mình từng gặp, ăn mặc giản dị nhẹ nhàng nhưng rất thanh lệ thoát tục...”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, có vẻ không vui nói: “Nói vào điểm chính!”

Đúng là hết cách, Robert chỉ cần vừa nhắc tới gái đẹp liền không thể bình tĩnh được.

Nghe Đàm Dịch Khiêm cảnh cáo, Robert cười he he nói: “Mình chỉ mới khen vợ cậu xinh đẹp có mấy câu, cậu đã nóng nảy ghen tuông vậy rồi. Xem ra tình cảm cậu dành cho Hạ Tử Du cũng không phải bình thường.”

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước tủ rượu, rót cho mình và Robert mỗi người một ly, anh không để tâm tới câu nói kia, nhấp một hớp.

Robert nhận lấy cái ly còn lại, cũng nhấp một hớp, cười nói: “Mình biết bây giờ cậu đang quan tâm đến điều gì... Thật ra thì, trong xã hội này phụ nữ chỉ là phái yếu, nhiều khi cậu cũng nên suy nghĩ trên lập trường của phụ nữ.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm hơi trầm xuống, tựa như cảm thấy rất hứng thú: “Nói đi.”

Robert nghiêm nghị đáp: “Cậu nghĩ xem, cho dù cô ấy tiếp cận cậu có mục đích thì thế nào. Cho tới giờ cậu vốn không cho cô ấy cảm giác tin tưởng. Chẳng hạn như hai năm trước, cô ấy tin tưởng cậu như thế, kể cả lúc trong tù, cô ấy vẫn toàn tâm toàn ý chờ đợi cậu hai năm, đến cuối cùng hóa ra người cô ấy chờ mong lại có âm mưu hãm hại cô ấy, kết quả... Lòng dạ phụ nữ rất yếu ớt, thử hỏi có mấy người có thể chịu đựng được sự tổn thương lớn như thế?” Robert đứng ở phương diện một người phụ nữ giải thích sâu sắc. Dù sao thì cuộc sống của anh, trừ phụ nữ ra, cũng là đàn bà.

Đàm Dịch Khiêm yên lặng.

Robert nói tiếp: “Dịch Khiêm, Hạ Tử Du là người có lòng dạ thế nào cậu rõ nhất, cô ấy đã chịu quá nhiều tổn thương nên sợ không dám gần cậu nữa, đây là chuyện thường tình của con người... Ban đầu dựng chuyện hãm hại cô ấy cũng là cậu, bây giờ muốn giữ cô ấy ở bên cạnh cũng là cậu, sự thay đổi lớn như thế, có lẽ cậu hiểu rõ tình cảm trong lòng cậu cũng đã thay đổi, nhưng cô ấy biết sao? Cậu kết hôn với cô ấy, cô ấy đương nhiên chỉ có thể nghĩ rằng cậu đang có mục đích nào đó, bởi vì cậu đã tạo nên một việc động trời trong cuộc đời cô ấy, cậu bảo cô ấy tin tưởng cậu thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm đưa ánh mắt u ám về phía trước, trong lòng đang suy nghĩ những lời Robert nói.

Robert đưa ly rượu lên chạm vào ly của Đàm Dịch Khiêm, rồi nói chậm rãi: “Mình thấy, nếu cậu thật sự yêu cô ấy, hãy nói thẳng mọi chuyện với cô ấy, mình đã lăn lộn trên tình trường nhiều năm, mình đoán rằng trong lòng Hạ Tử Du nhất định còn có cậu, cậu cần phải làm cô ấy tin tưởng cậu lần nữa, như vậy mới có thể từ từ bước vào trái tim cô ấy...”

—
Buổi chiều.

Ru Liễn Nhiên ngủ trưa xong, Hạ Tử Du đang định bước ra khỏi phòng, Đàm Dịch Khiêm mấy ngày nay không về biệt thự đột nhiên xuất hiện trước tầm mắt cô.

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

“Anh muốn nói chuyện với em!”

Nghe thấy câu nói của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du khẽ gật đầu rồi đi theo Đàm Dịch Khiêm đến ban công tầng hai của biệt thự.

Cả hai đều yên lặng, Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mang vẻ ảm đạm của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du lại hướng mắt nhìn ra xa, lặng yên không lên tiếng.

Bỗng nhiên, Đàm Dịch Khiêm vươn tay ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, không cho cô giãy giụa, hai tay của anh ôm chặt lấy cô, cảm thân mật đặt lên mái tóc tản ra mùi thơm thoang thoang của cô.

Cô dựa vào ngực anh, cũng không có bất kỳ hành động phản kháng nào, cũng không đáp lại cái ôm ấy, chỉ sững sờ đứng yên tại chỗ.

Cảm thấy cô không có phản ứng gì, anh chậm rãi buông cô ra, bóp nhẹ bả vai mỏng manh của cô, nhẹ giọng hỏi: “Vẫn còn giận anh à?”

Cô cúi đầu xuống, đáp hờ hững: “Không có.”

Đàm Dịch Khiêm thử làm như thể Robert nói, xuống nước nói: “Xin lỗi, đêm đó...”

Lông mi cô cụp xuống, túi hờn trả lời: “Tôi không biết đã làm sai điều gì... Nhưng xin anh về sau đừng đối xử với tôi như vậy.”

Câu cuối cùng, dường như cô phải kiềm chế để không bật ra tiếng ghen ngào.

Dáng vẻ đáng thương của cô làm lòng anh thất lại, anh lại ôm cô vào lòng, vừa hôn lên tóc cô, vừa nói dịu dàng: “Không đâu, về sau sẽ không như vậy nữa...”

Cô yếu ớt đứng nguyên tại chỗ, mặc cho anh ôm.

Anh cảm thấy thân hình cứng nhắc của cô dần dần trở nên mềm mại hơn, lúc này mới cầm lấy tay cô vòng qua eo của anh.

Cô không đẩy anh ra mà ngược đôi mắt đã nhuộm đỏ lên, vụng về ôm chặt anh.

Anh hôn lên hàng mi đầm nước mắt của cô, dịu dàng nói tiếp: “Anh có lời muốn nói với em.”

Cô vùi vào ngực anh: “Em cũng có lời muốn nói với anh, em nói trước.”

Anh ôm lấy cô: “Được”

Cô đấu tranh trong lòng một hồi lâu, mãi mới có dũng khí để nói ra: “Anh có biết không, hai năm nay em thật sự rất khổ cực...” – Nước mắt tuôn ra từ hốc mắt, giọng cô ghen ngào “Em cố gắng hết sức để không có bất kỳ liên quan nào với anh nữa, nhưng anh cứ hết lần này đến lần khác xuất hiện trong cuộc sống của em... Bị anh dẫn tới tận Los Angeles, em đã nghĩ rằng không thể ở bên anh thêm một khắc nào nữa, vì mỗi lần nhìn thấy anh, ngửi thấy mùi hương trên người anh, em sẽ nhớ về khoảng thời gian trước kia, chúng ta đã từng tốt đẹp như thế, tất cả thật ra đều là sự ngu ngốc của tuổi trẻ... Nhìn thấy anh mỗi phút mỗi giây, lòng em rất đau, em không thể nào hiểu được, tại sao trên đời này lại có người tàn nhẫn như vậy...”

Nhìn hai hàng nước mắt chảy dài trên mặt cô, anh đưa ngón tay cái lên lau nhẹ, giọng nói trầm lắng: “Xin lỗi...”

Cô cố nén sự chua xót, nhưng chỉ càng thêm đau khổ thốt ra: “Anh nói không sai, em đến gần anh không phải vì em vẫn còn muốn ở bên với anh, mà bởi vì em muốn biết rõ một chuyện...”

Cô nói thẳng làm cho anh hơi bất ngờ, nhưng đây cũng chính là thứ mà hôm nay anh muốn nói rõ ràng với cô, vì vậy anh nói chân thành: “Em nói đi.”

Cô nói thẳng: “Có liên quan đến cái chết của mẹ em.”

Anh dường như đã đoán trước được: “Anh biết.”

Cô kinh ngạc: “Anh biết?”

Anh chưa từng có thói quen giải thích, thế nhưng lúc này lại chậm rãi thốt ra: “Anh đã hỏi chị Dư, biết chuyện em đến Đàm thị tìm chị ấy.”

Cô gật đầu: “Phải, em đến tìm chị Dư... Em muốn biết rõ những ân oán đời trước.”

Anh nói hờ hững: “Chuyện đời trước anh không mấy để ý, anh cũng không muốn những ân oán đời trước tạo ra khoảng cách giữa hai chúng ta.”

Trên thực tế, nửa năm trước cũng mới biết được Kim Nhật Nguyên có quan hệ ba con với Hạ Tử Du, chuyện này còn chính do chị Dư âm thầm điều tra người đứng đằng sau tranh quyền nuôi dưỡng giúp Hạ Tử Du.

Lúc đầu Đàm Dịch Khiêm cũng không đề phòng Kim Nhật Nguyên, dù sao thì khoảng thời gian Kim Trạch Húc sống chung với Hạ Tử Du cũng coi là hòa bình, mà lúc ấy Dịch Khiêm cũng không muốn tiếp tục quấy rầy cuộc sống của Hạ Tử Du nữa. Nào ngờ, Kim Nhật Nguyên lại chộp thời cơ khi anh mất cảnh giác lợi dụng Hạ Tử Du để uy hiếp anh, nên anh mới biết sự hận thù trong lòng ông ta còn lớn hơn tình cảm ba con với Hạ Tử Du, nên Đàm Dịch Khiêm mới đưa Hạ Tử Du tới Los Angeles.

Nhưng Đàm Dịch Khiêm chưa bao giờ có ý nghĩ để ân oán đời trước ảnh hưởng đến thế hệ này.

Cảm xúc của cô trở nên kích động: “Nhưng anh không thể không để ý tới chuyện đời trước được, bởi vì bảy năm trước em đã tận mắt chứng kiến mẹ em gặp tai nạn...”

Đôi mắt đen của anh chợt tối sầm lại: “Em thật sự tận mắt nhìn thấy?”. Đoán rằng khi điều tra về chuyện tử vong của mẹ, cô có thể đã biết về sự thật của sự việc, nếu không cô sẽ không tìm đến anh, nên hôm qua anh đã bảo chị Dư cố ý để tấm hình kia để tiết lộ cho cô, bởi vì tấm hình chính là mấu chốt của vụ tai nạn xe cộ ngày đó.

Anh muốn thăm dò xem cô đã biết được bao nhiêu, đồng thời cũng muốn tìm hiểu nếu như cô biết sự thật này thì về sau cô sẽ làm gì.

Cô gật đầu: “Ừ, trong vụ tai nạn ấy em có mặt ở hiện trường...”

Cô như đắm chìm trong kí ức ngày hôm đó, sắp xếp hoàn chỉnh những gì mình nhìn thấy bảy năm trước kể lại cho Đàm Dịch Khiêm nghe.

Từ đầu tới cuối, anh chỉ yên lặng nghe.

Cô nhìn anh thật lâu, nghiêm túc hỏi: “Vì vậy, Dịch Khiêm, em muốn hỏi anh, rốt cuộc hôm đó, người ngồi trong chiếc xe màu bạc ấy có phải anh không?”

Anh không hề giấu giếm, thốt ra: “Phải.”

Cô như bị chấn động mạnh, giật lùi về phía sau một bước.

Anh bình tĩnh nói với cô: “Anh không muốn phủ nhận rằng anh không liên quan đến cái chết của mẹ em năm đó, nhưng cái chết của mẹ em thật sự là ngoài ý muốn.”

Cô không ngừng lắc đầu, rung giọng nói: “Không phải ngoài ý muốn, tuyệt đối không phải...”

Anh giữ lấy thân hình đang không ngừng lùi lại đằng sau của cô, nhìn sâu vào đáy mắt cô, thành khẩn hỏi: “Em có tin anh không?”

Cô đứng yên nhìn anh: “Anh bảo tôi làm sao để tin tưởng đây...”

Giọng anh trầm xuống: “Rất xin lỗi, bởi vì dính dáng đến một số người, anh không thể kể hết chuyện năm đó cho em biết, nếu như em không thể tin lời anh nói, anh cũng không muốn giải thích nhiều với em.”

Cô dựa lưng vào mặt tường lạnh như băng ở phía sau, sững sờ nhìn anh.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, khẽ nói: “Thử tin tưởng anh một lần, có được không?”

Cô chán nản rũ mi mắt: “Tôi có thể tin tưởng anh được điều gì...”

Anh nhìn thật sâu vào hàng nước mắt của cô, nói dịu dàng: “Tin vào trái tim của anh, là thật sự muốn cùng em đi tiếp con đường này...”

Cô sững sờ nhìn anh, chưa bao giờ cô nghĩ người như anh lại có thể thốt ra những lời tình cảm như vậy.

Một hồi lâu sau, cô vẫn không thể tin được, nghi ngờ hỏi anh: “Những gì anh nói đều là sự thật?”

Anh gật đầu: “Kết hôn với em, là chuyện khiến anh hài lòng nhất trong cuộc đời mình.”

Ngước đôi mắt đắm lệ lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, cô hỏi lại một lần nữa: “Anh thật sự yêu em?”

Vẫn nhìn chằm chằm như xoáy sâu vào trong ánh mắt của cô: “Phải, anh yêu em, Hạ Tử Du.”

Cô đột nhiên bật khóc thành tiếng.

Anh vươn một tay ôm cô vào trong ngực: “Đừng khóc... Anh xin lỗi, lâu như vậy mới nói với em câu này.”

Cô dựa vào bờ ngực rắn chắc của anh, nước mắt thi nhau chảy xuống như hạt đậu.

Anh ôm chặt cô, khẩn cầu hỏi: “Em đã từng nói em yêu anh, vậy anh hỏi em... Hiện tại còn hay không?”

Cô vòng tay ôm anh, chua xót nói: “Em yêu anh, Đàm Dịch Khiêm...”

Tình cảm của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã nóng dần lên, đây sự thật mà tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Vào một buổi sáng, Hạ Tử Du đưa tay đẩy mạnh Đàm Dịch Khiêm ở bên cạnh: “Này, anh mau dậy đi...Phải tới công ty đây, nếu không thì chút nữa chị Dư sẽ lại gọi điện giục anh nữa...”

Đàm Dịch Khiêm trở mình áp Hạ Tử Du xuống dưới thân, ánh mắt say mê nhìn Hạ Tử Du, khàn khàn nói: “Hay hôm nay ở nhà với em?”

Hạ Tử Du nhoài đầu ra, từ chối tiếp xúc với hơi thở nóng rực của ai đó, nhắc nhở: “Này, hôm qua chị Dư có nói hôm nay anh phải đi gặp một khách hàng quan trọng mà...”

Đàm Dịch Khiêm lật người nằm trở lại, chán nản nhìn trần nhà.

Hạ Tử Du thấy vẻ mặt có vẻ không vui của Đàm Dịch Khiêm, cô liền vươn tay vòng qua ngực Đàm Dịch Khiêm: “Đừng như vậy, gặp khách hàng xong rồi về, em sẽ ở nhà chờ anh...”

Đàm Dịch Khiêm chuyển ánh mắt nhìn sang cô: “Nhưng anh phải xã giao đến tận tối...”

Hạ Tử Du cố làm ra vẻ tức giận, nhú mày: “Anh trở nên lười như vậy từ khi nào thế?”

Anh vùi đầu vào cổ cô, hít lấy mùi hương thuộc về cô: “Sau khi kết hôn với em...”

Cô bị hơi thở nóng bỏng của anh làm cho nhột, cố gắng đẩy đầu anh ra: “Này, anh thật sự phải đến công ty...”

Ngừng một giây, anh lại đè cô xuống dưới, khoe miệng ẩn chứa nụ cười giảo hoạt nói: “Anh đương nhiên sẽ đi, nhưng vẫn còn chút thời gian ‘vận động’ ...”

“Vận động?” Cô nghi hoặc hỏi, một giây sau kêu lên “Á.....”

.....

Đàm Dịch Khiêm tới Đàm thị với tinh thần vô cùng sảng khoái.

Robert đã chờ ở phòng làm việc, nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm xuất hiện, Robert lập tức đứng bật dậy khỏi ghế salon, hí mắt quan sát Đàm Dịch Khiêm: “Cảnh xuân nhộn nhạo, xem ra buổi sáng đã có một cuộc ***.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi vào bàn làm việc, coi Robert như không tồn tại.

Robert tức giận nhảy ra trước mặt Đàm Dịch Khiêm, khẽ nói: “Tổng giám đốc này, cậu đúng là ‘qua cầu rút ván’, ôm được mỹ nhân về cũng là do tôi bày cách đó.”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày liếc nhìn người bạn tốt: “Cậu muốn yêu cầu thưởng gì?”

Robert thăm thò: “Mình nghe nói Đàm Tâm biết mình đến Los Angeles, cậu chỉ cần giúp mình giữ bí mật chuyện này là tốt rồi, xin cậu đấy...”

Lông mày Đàm Dịch Khiêm càng nhú chặt: “Cậu tự nhận là tình thánh mà cũng có lúc sợ à?”

Robert bất đắc dĩ nói: “Cậu cũng biết chuyện quá khứ của mình và Đàm Tâm, mình chỉ không muốn quấy rầy đến cô ấy nữa...”

—

Trong khu vườn của biệt thự, Hạ Tử Du đang ngồi trên băng ghế dài làm bằng gỗ.

Người giúp việc đang chơi đùa với Liễu Nhiên ngây thơ trên thảm cỏ, Hạ Tử Du mỉm cười nhìn sự vui vẻ của Liễu Nhiên.

Đúng vậy, sống yên sống lặng đã trôi qua một tuần, cô và Đàm Dịch Khiêm càng lúc càng phát triển khiến cho nhiều người phải trầm tư ngẫm nghĩ.

Bỗng dưng, chị Dư đi vào vườn hoa.

Từ xa chị Dư đã thân thiện gọi Hạ Tử Du: “Phu nhân.”

Hạ Tử Du mỉm cười: “Chị Dư.”

Chị Dư cũng kính hỏi: “Tôi có thể ngồi bên cạnh cô không?”

“Dĩ nhiên.”

Chị Dư liền ngồi xuống bên cạnh Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hỏi chị Dư: “Tâm trạng của chị rất tốt, có chuyện gì vui sao?”

Chị Dư cười nói: “Nhìn thấy cô và tổng giám đốc hạnh phúc, tôi đương nhiên vui vẻ... Cô không biết, trước đây tôi thật sự lo cô và tổng giám đốc trở ngại vì chuyện của mẹ cô, may là cô tin tưởng tổng giám đốc...”

Hạ Tử Du vẫn cười thản nhiên, cũng không nói gì.

Chị Dư xúc động nói: “Nói cho cô biết một tin vui, ba ngày nữa tổng giám đốc sẽ lên tivi tuyên bố tin kết hôn, tổng giám đốc định tổ chức hôn lễ long trọng với cô vào cuối tuần.”

Hạ Tử Du hưng phấn thốt lên: “Thật sao?”

Chị Dư gật đầu, sau đó làm như ăn trộm hạ giọng nói nhỏ: “Có thể tối nay tổng giám đốc sẽ nói chuyện này với cô, cô nhất định phải tỏ vẻ rất vui mừng, nếu không tổng giám đốc sẽ biết là tôi nói cho cô biết chuyện này...”

Hạ Tử Du tròn mắt: “Chẳng nhẽ anh ấy muốn gây ngạc nhiên cho tôi?”

Chị Dư gật đầu: “Đương nhiên, hơn nữa cô còn có thể nhận thêm một tin vui nữa nha, cái này tôi không nói đâu, cô chờ đến tối tổng giám đốc nói với cô nhé!”

“Ừ.”

~ ~ ~ ~

~ Chị Dư đi rồi, Hạ Tử Du vẫn mỉm cười nhìn về phía trước, dần dần, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt.

Cô bình tĩnh lau giọt nước mắt vừa trượt khỏi hốc mắt, cố gắng để cho nụ cười trên mặt thật tự nhiên.

Liều Nhiên chạy tới trước mặt Hạ Tử Du, ngọt ngào gọi: “Mẹ...”

Hạ Tử Du vươn tay ôm lấy Liều Nhiên, khẽ trách: “Nhìn con lại chơi đầu đầy mồ hôi này...”

Người giúp việc đứng một bên nói: “Phu nhân, tôi đưa tiểu thư về thay quần áo...”

Hạ Tử Du gật đầu: “Ừ, đi đi.”

Khu vườn lại trở về trạng thái yên tĩnh, nụ cười trên khuôn mặt Hạ Tử Du dần dần biến mất, khuôn mặt trở nên tái nhợt như không có một chút sức sống nào.

Hạ Tử Du tựa như không còn sức lực cầm điện thoại lên gọi vào một số.

Điện thoại vang lên giọng nói mà Hạ Tử Du mong đợi muốn nghe: “Tử Du!”

Hạ Tử Du nói chậm rãi: “Trạch Húc, hai ngày nữa em muốn rời khỏi đây... Anh có thể sắp xếp giúp em không?” Đây đã là lần thứ tư trong tuần cô gọi cho Trạch Húc.

Kim Trạch Húc mơ hồ lo lắng: “Có thể, nhưng mà... Em chắc rằng không bị Đàm Dịch Khiêm phát hiện chứ?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói: “Không đâu, người đó tin tưởng em rồi.”

Kim Trạch Húc nghe thấy giọng nói của Hạ Tử Du có vẻ không bình thường, quan tâm nói: “Giọng của em có vẻ không ổn lắm, em khỏe không?”

“Em không sao...”

Không nhìn thấy Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc chỉ có thể tạm thời giảm bớt lo lắng: “Được rồi, cứ làm theo kế hoạch chúng ta bàn bạc từ trước, hai ngày sau anh sẽ đợi em ở đó.”

“Cảm ơn anh, Trạch Húc...”

Kim Trạch Húc vẫn nói bằng giọng âm áp như mọi ngày: “Đừng khách sáo với anh như thế, anh nói rồi, khi nào em cần anh, anh sẽ vĩnh viễn ở bên em.”

Hạ Tử Du dường như vừa nhớ ra chuyện gì: “Đúng rồi...”

Kim Trạch Húc đoán được chuyện Hạ Tử Du định nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ xử lí như thể mấy lần trước, cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ không bị nghe lén.”

“Vậy được rồi.”

.....

Cúp máy, Hạ Tử Du đau khổ ngửa mặt lên trời nở nụ cười.

Hai ngày sau, dưới sự giúp đỡ của Kim Trạch Húc cô sẽ rời khỏi Los Angeles...

Cô sẽ dẫn Liễu Nhiên đi đến một nơi không có người quen biết hai mẹ con cô, cô sẽ bắt đầu một cuộc đời mới, dĩ nhiên, ba chữ “Đàm Dịch Khiêm” kia sẽ biến khỏi cuộc đời cô.

119. Chương 119 : Thì Ra Cũng Luyện Tiếc Như Vậy

Ban đêm.

Hạ Tử Du lau máu tóc ướt đi ra từ phòng tắm.

Cô đang muốn thay áo ngủ, chợt liếc thấy Đàm Dịch Khiêm ngồi ở mép giường .

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du liền nở nụ cười tươi rói, “Dịch Khiêm, không phải nói buổi tối phải đi xã giao sao? Sao lại về sớm thế?”

Đôi mắt sâu thẳm đen nhánh của anh nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch cười, “Lại đây!”

Cô rất biết điều khéo léo ngồi trên đùi anh, đề phòng hỏi, “Nhìn ánh mắt anh là lạ, không phải lại nghĩ ra chủ ý lách lẹ gì chứ?”

Anh chỉ cười không nói, ngay sau đó cầm tay phải nâng ngón áp út của cô lên, đeo chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp đã được thiết kế tỉ mỉ vào ngón áp út tay phải của cô.

“Ặc.....” Cô ngẩn ra.

Ngay sau đó anh tắt đèn ngủ.

Căn phòng thoáng chốc tối tăm, nhưng chiếc nhẫn ở ngón áp út trên tay phải của Hạ Tử Du lại phát ra tia sáng lấp lánh.

“Wa.....” Cô nhất thời kinh ngạc, vui vẻ cầm chiếc nhẫn kim cương lên ngắm nhìn cẩn thận, “Sáng quá, đúng là chiếc nhẫn xinh đẹp!”

Trong bóng tối anh nhìn vẻ mặt mừng rỡ của cô không chớp mắt, khàn khàn nói, “Thích không?”

Cô không ngừng gật đầu, “Em rất thích!”

Anh gõ đầu cô, cánh tay ôm chặt lấy cô.

Chiếc nhẫn kim cương trước mắt thực sự có thiết kế tinh xảo nhất mà từ khi cô chào đời đến nay được thấy qua.....

Thiết kế cũng không quá cầu kỳ, nhưng từ mỗi góc độ đều có thể thấy ánh sáng lấp lánh rực rỡ, hơn nữa trên mặt nhẫn chỗ viền quanh kim cương cũng không phải là kim cương bình thường, mà là kim cương huỳnh quang, bóng tối cũng không thể che giấu ánh sáng của nó.

Cô thừa nhận, lúc này niềm yêu thích của cô đối với chiếc nhẫn kim cương này hoàn toàn không phải giả dối.

Anh cưng chiều hôn lên má cô, “Thích là tốt rồi!”

Cô ngược đời mắt sáng trong nhìn gương mặt trong bóng đêm vẫn tuần dật phi phàm của anh, hỏi ngốc nghếch, “Sao anh lại đột nhiên tặng em chiếc nhẫn này?”

Anh quần quít với năm ngón tay cô, “Em đã quên anh đã nói gì ở Las Vegas sao?”

Hình như anh có đề cập tới việc sẽ tặng cô một chiếc nhẫn tốt hơn.....

Cô vẫn cho là anh chỉ nói đùa, không ngờ rằng anh lại làm thật.

“Chiếc nhẫn này coi như là.....” Chiếc nhẫn này nhất định là niềm ngạc nhiên mà chị Dư nói Đàm Dịch Khiêm muốn dành cho cô, cô cũng đoán được tiếp theo Đàm Dịch Khiêm sẽ nói gì với cô, thế nhưng, cô vẫn cần phải làm bộ không biết, bởi vì trước mặt đàn ông phụ nữ ngu ngốc mới được coi là đáng yêu. (Haizz, ai dám nói thế vậy.....=.=)

Anh cầm tay phải của cô lên, khê hôn mu bàn tay cô, “Khi chúng ta cử hành hôn lễ, em hãy đeo nó.”

Cô tỏ vẻ kinh ngạc, “Hả?”

Anh lên tiếng, không cho cự tuyệt, “Cử hành hôn lễ, tuần sau.”

Khuôn mặt cô lộ vẻ ngượng ngùng, “Nào có ai cầu hôn bá đạo như vậy chứ.....”

Khóe miệng anh cong cong, “Đừng quên em đã là vợ của anh!”

Cô bĩu môi, “Đều do anh bày kế với em.....”

Anh khê nhú mày, “Em có ý kiến hả?”

Cô ngượng ngùng nói, “Cũng không phải, nhưng em và anh kết hôn mà không hưởng thụ chút lãng mạn của người yêu nào cả. Như là cầu hôn, hoặc là anh nói vài lời dễ nghe.....”

“Em muốn anh nói gì?”

Cô làm nũng ám hiệu, “Ví dụ như vài lời nói phụ nữ thích nghe.”

“Ví dụ như.” Anh nhướn mày giả bộ ngu ngốc.

Cô ra vẻ oán hận nói, “Ba cái chữ kia á! Nào có ai thậm chí còn không nói điều này.....”

Lông mày anh nhú chặt, ” Ba chữ gì?”

Cô buồn bực thốt ra, “Anh yêu em á!” Trời ơi, nhân loại chứng thực IQ và EQ không hề liên quan với nhau quả nhiên là kết luận vĩ đại nhất trên thế giới này.

“Cám ơn.” Anh cười tiếp nhận thổ lộ của cô.

“Này.....” Cô chọc chọc lồng ngực rắn chắc của anh, “Em là bảo anh nói ‘Anh yêu em’, không phải nói ‘em yêu anh’ với anh, anh đừng chiếm lời của em như vậy có được không?”

“Không phải đều như nhau sao?”

Cô rất nói nghiêm túc cường điệu, “Chẳng giống nhau chút nào cả!!”

“Vậy sao?” Anh xoay người, thân thể của cô nhất thời ngã xuống giường, anh từ từ đẩy cô lên giường, sau đó đè lên người cô. “Khi kết hôn sẽ nói cho em biết.” Anh thì thầm bên tai cô.

“Này, anh vẫn chưa nói mà.....”

Cô chưa dứt lời, môi đã bị người ta xâm chiếm.....

Hai ngày sau, sáng sớm.

“Dịch Khiêm, Dịch Khiêm.....”

Một tay Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, sờ soạng nói, “Chớ quấy rầy, ngủ tiếp một lát nữa.”

Hạ Tử Du dời cánh tay nặng nề của Đàm Dịch Khiêm đi, ôm chần ngồi dậy, “Anh phải đi làm!”

Đàm Dịch Khiêm nhắm mắt, ăn vạ như thể là con nít, “Có ai quản anh đâu.”

Dĩ nhiên sẽ không ai quản anh, anh là ông chủ, nhưng.....

“Anh mau dậy đi, em đi lấy vest và áo sơ mi cho anh, nếu không hôm nay lại có một nhóm người đợi anh đi họp!” Hạ Tử Du thuận tay cầm váy ngủ tơ tằm tối hôm qua bị Đàm Dịch Khiêm cởi ra rơi xuống đất. Sau khi mặc vào, cô nhảy vội xuống giường.

Sau khi Hạ Tử Du chuẩn bị vest và áo sơ mi chỉnh tề từ trong tủ quần áo, Đàm Dịch Khiêm vẫn ngủ say sưa trên chiếc giường lớn.

Hạ Tử Du tức giận đi chuyển tới mép giường, kéo tay Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, anh mau dậy đi..... Cũng đã chín giờ rồi.”

Đàm Dịch Khiêm nhắm mắt, ăn vạ, “Em hôn anh một cái, anh liền đứng lên.”

Hạ Tử Du rất nghe lời khê hôn lên đôi môi mỏng của Đàm Dịch Khiêm, “Bây giờ có thể dậy rồi chứ?”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới ngồi dậy, nhưng khi Đàm Dịch Khiêm xuống giường, Hạ Tử Du lại che mắt.

Cô thét lên kinh ngạc, “A!”

Trời ơi, ai đó đâu chỉ là nửa người trên trần truồng, ngay cả nửa người dưới cũng không hề che đậy.

Đàm Dịch Khiêm nhặt áo ngủ ở bên choàng vào, đột nhiên ôm vòng thon mảnh của Hạ Tử Du, thì thầm bên tai Hạ Tử Du, “Còn có thể xấu hổ sao?”

“.....” Cô nhắm mắt lại, vùng vẫy đẩy anh ra, “Anh đi tắm nhanh đi!”

“Đây là một vấn đề rất nghiêm túc.....” Anh ôm eo của cô rất chặt, hơi thở nóng rực phả bên tai cô, ánh mắt quyến rũ, “Có phải độ quen thuộc vẫn chưa đủ không.....”

Mặt của cô đã đỏ như tôm luộc, cô nói như muỗi kêu: “Quen thuộc cái đầu anh!”

Nếu không quen thuộc, thân thể của cô sẽ phải rời ra từng mảnh.

Khóe miệng anh nhếch lên độ cong gian xảo, thấy cô đã ngưỡng đến mức muốn độn thổ cho xong, anh mới đi vào phòng tắm.

Nhìn bóng lưng của anh, cô thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng nửa giờ sau, Đàm Dịch Khiêm đi ra từ phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm đã tắm rửa qua dĩ nhiên vẻ mặt rất thoải mái, Hạ Tử Du vội vàng đưa bộ vest và áo sơ mi đã chuẩn bị sẵn cho Đàm Dịch Khiêm.

Thay áo sơ mi thắt cravat xong, Đàm Dịch Khiêm trở nên chỉnh chu hẳn, nghiêm nhiên không còn là “mặt người dạ thú” buổi đêm nữa.

Hạ Tử Du thỏa mãn đi chuyển tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, rất tự nhiên sửa sang lại cà vạt cho Đàm Dịch Khiêm, dặn dò như thể một người vợ mẫu mực, “Em biết tối nay anh có buổi xã giao, nhưng nhớ về sớm chút nha.....”

Anh cúi thấp đầu chạm nhẹ vào cánh môi cô, “Được.”

Tiến Đàm Dịch Khiêm ra cửa phòng như thường ngày, Hạ Tử Du đứng ở hành lang, ngấm nhìn bóng lưng của Đàm Dịch Khiêm, cô cũng sờ hời lâu.

Sau vài giây yên lặng, Hạ Tử Du chợt chạy tới sân phơi đồ ở lầu hai.

Bãi đậu xe trong vườn hoa, Đàm Dịch Khiêm đang nhả khóa từ xa của xe.

Hạ Tử Du dựa vào lan can sân phơi, lớn tiếng gọi, “Dịch Khiêm.....”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, gương mặt điển trai chợt hiện lên nụ cười nhu hòa, lúc này anh cười rất nhẹ, lại làm cho người ta có cảm giác như gió xuân.

Cô gắng chịu đựng sự khô khốc nơi hốc mắt, xoay người chạy hết tốc lực xuống vườn hoa lầu một.

Trong vườn, anh nâng khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ của cô lên, dịu dàng hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô mỉm cười lắc đầu, khẽ nói, “Em tiễn anh ra cổng! Em nghe nói người phụ nữ xứng đáng làm vợ nhất trên thế giới là người có thể tiễn chồng mình ra cổng mỗi ngày. Em muốn học làm một người vợ đạt tiêu chuẩn.”

Anh thương yêu hôn lên trán cô, “Không cần, em trở về phòng ngủ thêm đi!”

Cô kiễng chân lên hôn lên môi anh, “Được.”

Sau đó anh khom lưng tiến vào buồng xe.

Nhìn xe của anh chậm rãi lái ra vườn hoa biệt thự, hốc mắt cô đã ướt dần.

Sau bữa ăn tối, theo như thói quen thường ngày Hạ Tử Du sẽ ôm Liễu Nhiên trở về phòng, sau đó chơi với Liễu Nhiên một lát thì dỗ Liễu Nhiên ngủ. Nhưng hôm nay, Hạ Tử Du lại ôm Liễu Nhiên ngồi ở đại sảnh chơi trò trốn tìm.

Mọi người thấy hai mẹ con cô thân thiết, cũng không quấy rầy Hạ Tử Du. Liễu Nhiên có mẹ chơi trò trốn tìm cùng nên có vẻ cực kỳ hưng phấn, tinh thần hừng khởi.

Chơi hơn một giờ, người hầu cũng đã đi làm việc, Liễu Nhiên cuối cùng cũng ngủ thiếp trong ngực Hạ Tử Du vì mệt mỏi.

Hạ Tử Du ôm chặt Liễu Nhiên, nhìn đại sảnh biệt thự vắng vẻ, cô lập tức ôm Liễu Nhiên rời khỏi biệt thự.

Ban đầu khắp nơi quanh biệt thự đều có bảo vệ, thế nhưng mấy ngày gần đây, có lẽ Đàm Dịch Khiêm cảm thấy tình cảm của anh và Hạ Tử Du đã ấm lên, nên bảo vệ trong biệt thự đã rút đi, chỉ còn lại người giám sát bên trong biệt thự, dĩ nhiên còn có người gác cổng.

Hạ Tử Du đã căn đúng thời gian, lúc này người gác cổng sẽ đi dùng cơm, nên chỉ cần anh ta tránh khỏi vị trí Camera giám sát, cô có thể rời khỏi biệt thự mà thần không biết quỷ không hay. Dĩ nhiên, để bảo đảm chắc chắn, cô đã âm thầm dò xét vị trí Camera, cô tin cô có thể tránh được.

Ôm Liễu Nhiên đang ngủ say, Hạ Tử Du nhẹ chân nhẹ tay đi về phía cổng chính biệt thự.

Quả nhiên người gác cổng không có ở đây, mà cô cũng trốn được Camera.

Hạ Tử Du vừa mới xuất hiện, một chiếc xe hơi màu đen chìm trong bóng tối liền chậm rãi chạy ra từ dưới tầng cây Lục Ấm. “Tử Du!”

Hạ Tử Du mừng rỡ, “Trạch Húc!”

Kim Trạch Húc mở cửa xe, quan tâm ôm Liễu Nhiên từ trong ngực Hạ Tử Du, khẽ nói, “Nhanh lên xe thôi..... Phi cơ đã chuẩn bị xong!”

“Cám ơn.”

Hạ Tử Du khom lưng chui vào buồng xe.

.....

Trong bóng tối, tài xế của Kim Trạch Húc lái xe đi về phía ngược lại đoạn đường Đàm Dịch Khiêm có thể đi ngang qua.

Hạ Tử Du ngồi ở bên cạnh Kim Trạch Húc, liếc mắt nhìn Liễu Nhiên vẫn ngủ say trong ngực Kim Trạch Húc, lúc này Hạ Tử Du mới thả lỏng dựa vào thành ghế.

Trong bóng tối, cô quay đầu liếc nhìn căn biệt thự từ từ lui về phía sau, cô khe khẽ cắn môi.

Kim Trạch Húc chú ý tới ánh mắt Hạ Tử Du vẫn dừng ở hướng biệt thự, không khỏi mở miệng, “Không rõ sao?”

Hạ Tử Du im lặng lắc đầu.

Kim Trạch Húc không nói gì thêm.

Cho đến khi biệt thự hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Hạ Tử Du mới chậm rãi thu ánh mắt lại.

Nhìn bóng tối phía trước, trong đầu cô tự nhiên thoáng qua hình ảnh mấy ngày gần đây cô và Đàm Dịch Khiêm “thân mật”.

Bỗng dưng, mũi cô đột nhiên chua xót, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh buổi sáng.

Trời mới biết, sáng nay thiếu chút nữa cô đã để lộ.....

Cô cho rằng cô sẽ dứt khoát ra đi, dù sao chuyện này là kế hoạch mà cô tính trước, cô cũng đã chuẩn bị để rời đi bất cứ lúc nào. Nhưng cô không ngờ rằng, khi thấy anh xoay người rời khỏi, lòng của cô lại khó không chế như vậy.....

Kim Trạch Húc quay đầu nhìn Hạ Tử Du, cho dù là trong màn đêm, anh vẫn thấy rõ đáy mắt Hạ Tử Du lóng lánh ánh nước.

Khi Kim Trạch Húc đang muốn mở miệng hỏi Hạ Tử Du thì lại chú ý tới chiếc nhẫn kim cương huỳnh quang trên ngón áp út ở tay phải của Hạ Tử Du.

Kim Trạch Húc nhỏ giọng hỏi, “Anh ta tặng em?”

Hạ Tử Du theo ánh mắt Kim Trạch Húc chú ý tới chiếc nhẫn trên ngón áp út tay phải mình, cô đột nhiên hô lên, “Trạch Húc, mau quay đầu..... Em phải trở về!”

Kim Trạch Húc nhú mày, “Tại sao?”

Hạ Tử Du nhìn chiếc nhẫn lóng lánh ánh huỳnh quang, ghen ngào nói, “Em không thể mang chiếc nhẫn này đi.....”

Kim Trạch Húc khó xử đáp, “Nhưng không còn thời gian.....”

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Không sao đâu, bình thường Đàm Dịch Khiêm cũng không về sớm như vậy, anh phải tin tưởng em.”

Kim Trạch Húc nhìn khuôn mặt cầu xin của Hạ tử Du, cuối cùng gật đầu, ra lệnh cho tài xế, “Quay xe.”

Tài xế lập tức quay đầu xe, xe trở về biệt thự bằng tốc độ nhanh nhất.

.....

Hơn mười phút sau, xe dừng lại ở dưới tầng cây không dễ phát hiện.

Hạ Tử Du gấp gấp mở cửa xe, nhưng lúc cô muốn xuống xe, Kim Trạch Húc lại bắt lấy cổ tay cô.

“Dạ?” Hạ Tử Du quay đầu nhìn Kim Trạch Húc.

Kim Trạch Húc nhìn Hạ Tử Du nói nghiêm túc, “Anh sẽ luôn ở đây chờ em.”

Từ trong ánh mắt u ám của Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du biết Kim Trạch Húc đang lo lắng, Hạ Tử Du kiên định nói “Anh hãy yên tâm đi, em sẽ không do dự..... Chăm sóc cho Liễu Nhiên, em sẽ lập tức trở lại.”

Kim Trạch Húc từ từ buông Hạ Tử Du ra.

Hạ Tử Du lặng lẽ đứng ngoài cổng chính trong chốc lát, đợi khi nhìn thấy người gác cổng và một người giúp việc trong biệt thự nói chuyện với nhau, Hạ Tử Du lén lút chạy vào biệt thự.

Cô bước nhẹ trở lại phòng ngủ của cô và Đàm Dịch Khiêm, không hề chậm trễ đưa tay định tháo chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út tay phải xuống.

Vậy mà khi cô muốn tháo nhẫn, chiếc nhẫn như rễ mọc rễ trên ngón tay áp út của cô, không thể nào tháo được.

Lúc Đàm Dịch Khiêm đeo chiếc nhẫn này vào ngón áp út của cô, cô cũng từng cảm thấy chiếc nhẫn này nhỏ như vậy thì rất phù hợp với ngón tay cô, nhưng cô chưa từng nghĩ rằng không thể nào tháo chiếc nhẫn này ra được.

Ngay sau đó Hạ Tử Du đi vào phòng tắm, dùng xà phòng rửa tay để tháo nhẫn ra.

Cuối cùng khi cô gần như siết ngón áp út sưng lên, cô cũng tháo chiếc nhẫn ra.

Nhìn chiếc nhẫn cô rất thích này, cô nhẹ nhàng đặt chiếc nhẫn lên bồn rửa tay.

Nuốt xuống thứ nghẹn chất chặn ngang cổ họng, cô đặt chiếc nhẫn ở vị trí anh liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Đây là chiếc nhẫn kim cương anh dành cho vợ anh, thế nhưng, chiếc nhẫn này không thuộc về cô..... Cô và anh không bao giờ có thể đi tiếp, chiếc nhẫn này sẽ để lại cho người thích hợp với anh.

Cô nghĩ vậy, đi ra khỏi phòng tắm.

Trải qua nhiều lần đau đớn khắc cốt ghi tâm như vậy, cô đã học được cách khống chế nước mắt, nên lúc này, cô không cho phép mình rơi lệ.

Nhưng Hạ Tử Du không nghĩ đến khi cô đưa tay mở cửa phòng ra, cô lại bất ngờ đối mặt với Đàm Dịch Khiêm.

“Bà xã!”

Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lên.

Hạ Tử Du hoàn toàn không hiểu mọi chuyện ra sao, Đàm Dịch Khiêm đã cởi áo vest và chìa khóa xe xuống, áp cô vào cửa phòng, sau đó khao khát tìm lấy hai cánh môi đào đỏ mọng của cô.

Hạ Tử Du lập tức đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, “Đừng như vậy, có người nhìn thấy mất.....”

Đàm Dịch Khiêm bỏ qua cho Hạ Tử Du, đôi mắt đen sáng rực nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du, khóe miệng hơi cong lên, “Có nhớ anh không?”

Hạ Tử Du sững sốt, mấy giây sau mới phản ứng được, “Ặc, tối nay anh không đi xã giao à?”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào phòng, “Em quên ngày mai chúng ta có chuyện quan trọng cần tuyên bố sao?”

“A.....” Hạ Tử Du sợ hãi đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, đi theo anh vào phòng.

Đàm Dịch Khiêm kéo lỏng cà vạt trên cổ, thuận miệng hỏi, “Liều Nhiên đã ngủ chưa?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ, vừa mới ngủ.” Cô không nghĩ rằng cô có thể nói dối lưu loát như vậy.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du ngồi trên đùi mình, thương yêu hỏi, “Có mong chờ ngày mai không?”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn khuôn mặt tuấn đạt khẽ mỉm cười nhu hòa của Đàm Dịch Khiêm, im lặng gật đầu.

Sau đó Đàm Dịch Khiêm hôn lên mi tâm Hạ Tử Du, khẽ nói, “Anh đi tắm.”

Hạ Tử Du không trả lời, vẫn ngồi trên đùi anh.

Hơi thở và nhiệt độ của anh gần cô trong gang tấc, lúc này cô có thể cảm thấy anh qua từng hơi thở.....

Đàm Dịch Khiêm thấy cô mất hồn, trêu chọc hỏi, “Không chịu đứng lên sao?”

Hạ Tử Du đứng dậy khỏi đùi anh, lúng túng nói, “Nào có!”

Đàm Dịch Khiêm cười đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hạ Tử Du nhìn bóng dáng cao ngất của Đàm Dịch Khiêm sắp vào phòng tắm, trong đầu đột nhiên thoáng qua những lời anh nói với cô đêm đó.....

Đúng, anh quan tâm tới em, Hạ Tử Du!!

Anh chưa bao giờ nói lời ước hẹn hoặc những gì liên quan đến tình yêu nam nữ với cô, duy chỉ có một đêm kia, cô nghe thấy anh thừa nhận.....

Thật ra thì, trong đêm đó cô đã tự nói với mình, dù cho anh giải thích như thế nào, dù cho anh có nói gì, cô cũng không thể coi trọng bởi vì, anh bí hiểm khiến cô không bao giờ có thể đoán được. Cô nghĩ, nếu không phải cô dùng thành khẩn để đổi sự tin tưởng trước mặt anh, lúc này cô e rằng đúng như lời anh nói ở phòng tắm trong đêm đó, cô tuyệt đối không thể rút lui an toàn.....

Nhưng, cho dù đáy lòng đã kiên định như vậy, khi nghe anh nhắc tới hai chữ “quan tâm”, lòng của cô vẫn rung động như vậy.....

Khi Đàm Dịch Khiêm sắp đi vào phòng tắm, Hạ Tử Du đột nhiên đi về phía Đàm Dịch Khiêm, ôm lấy anh từ đằng sau.

Cô không thể tiếp tục khống chế nước mắt, nước mắt chảy xuống từ hốc mắt như nước lũ vỡ đê.

“Làm sao vậy?” Đàm Dịch Khiêm xoay người lại nhìn cô.

Gương mặt mang theo nước mắt của cô dính vào sống lưng anh, nói trong tiếng khóc nức nở, “Em cảm thấy mình thật hạnh phúc, em cho rằng cả đời này em cũng không thể ở bên anh.....” Không ai biết rằng khi cô nói những lời này thì phải nhẫn nhịn sự chua xót ra sao.....

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười, “Ngốc à, ngày mai anh sẽ chứng minh cho em.”

Anh muốn xoay người, cô lại đột nhiên cười, “Đúng vậy, em cứ đa sầu đa cảm như thế..... Anh đi tắm đi!”

“Ừm.”

Nhìn anh bước vào phòng tắm, cô cắn chặt cánh môi, cố gắng không bật ra tiếng nức nở.

Cho đến lúc này, cô mới biết, thì ra cô vẫn lưu luyến anh như vậy.....

Cô một lòng cho rằng tình cảm đối với anh đã phai nhạt sau những chuyện đã trải qua, nhưng khi nhìn bóng lưng anh xoay người, nghĩ đến tương lai cô và anh sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, tim của cô đột nhiên như thể rơi vào khoảng không, thật như thể toàn bộ thế giới đều tối tăm.....

Cô không thể không thừa nhận, khi cô ôm anh, cô chỉ muốn được mãi mãi ôm anh như vậy, thân mật như vậy, hạnh phúc như vậy.....

Vậy mà, không điều gì có thể cả.....

Dù cho cảm tình anh dành cho cô là thật hay không, dù cho cái chết của mẹ có tồn tại anh hay không, cô đều không muốn tìm hiểu thêm nữa.....

Khi cô tiếp cận anh đã từng nghĩ tới nếu có thể điều tra được những việc liên quan tới anh, cô sẽ không quan tâm, kiện anh ra tòa, giống như anh đã từng tàn nhẫn hãm hại cô trong ngục hai năm như vậy. Nhưng mà, tới hôm nay cô mới biết, cô thật sự không làm được, bởi vì trái tim cô đã vụn vỡ từ hai năm trước, cô không bao giờ có thể tàn nhẫn với anh như vậy.....

Bởi vì không làm được, cô chỉ có thể rời đi.....

Hi vọng, cô tin tưởng, không có anh trong cuộc đời, cô sẽ sống rất tốt, rất tốt.....

Cô bỗng xoay người.

Khi tay cô nắm lấy thanh vịn trên cánh cửa, cô quay đầu liếc nhìn cửa phòng tắm theo bản năng. Lúc này cô không còn thấy anh nữa, chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, cô rút cuộc khóc thất thanh.....

Đóng cửa phòng, cô không cho mình có chút do dự nào, bước đi càng lúc càng xa anh, cô chỉ có thể tạm biệt anh trong đáy lòng.

120. Chương 120 : Cô Ấy Chỉ Muốn Lấy Lòng Anh...

Vì không có bảo vệ canh giữ, Hạ Tử Du ra khỏi biệt thự dễ dàng.

Xe Kim Trạch Húc đã đỗ sẵn dưới bóng cây, thấy cô ra khỏi biệt thự anh nhanh chóng lái xe về phía cô.

Lúc lên xe, Hạ Tử Du mới chú ý người gác cổng bị ngắt ngồi ở ghế sau, hiển nhiên là Kim Trạch Húc đã ra tay giải quyết giúp cô, nên mới rời khỏi biệt thự thuận lợi như thế.

Đặt người gác cổng xuống trước cửa biệt thự, sau đó tài xế lái xe rời khỏi bằng tốc độ nhanh nhất.

Ngồi trong xe, cảm xúc của Hạ Tử Du dường như không hề dao động, cô bình tĩnh ôm Liễu Nhiên đang ngủ say từ trong lòng Kim Trạch Húc, sau đó nhẹ nhàng cười với anh “Cảm ơn anh đã giúp em.”

Ánh mắt Kim Trạch Húc nhìn ra xa, giọng điệu có phần lo lắng “Anh nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đi vào... Em biết không, anh thật sự lo sợ em sẽ không ra.”

Hạ Tử Du vẫn cười nhạt, khẳng định “Anh ta không phát hiện ra.”

Kim Trạch Húc im lặng gật đầu “Khoảng nửa tiếng nữa xe sẽ đến sân bay... Em đã chuẩn bị xong chưa?”

Hạ Tử Du khẽ hôn lên khuôn mặt đáng yêu say ngủ trong ngực, nhẹ nhàng trả lời “Rồi ạ.”

.....

Trong máy bay riêng của Kim Trạch Húc.

Hạ Tử Du ngồi ở chỗ gần cửa sổ, thần thờ nhìn cảnh đêm rực rỡ của Los Angeles.

Kim Trạch Húc hỏi “Em dứt khoát chưa?”

Hạ Tử Du xua tay “Không biết”

Kim Trạch Húc nhìn chăm chú gò má tuyệt mỹ của cô, quan tâm “Có lẽ anh không thể ở lại Las Vegas với em được.”

Hạ Tử Du quay đầu lại, áy náy nhìn Kim Trạch Húc “Trạch Húc, em biết anh luôn quan tâm đến em, nhưng em chỉ muốn sống một cuộc sống yên lặng.”

Kim Trạch Húc lập tức nói “Vì em anh có thể vứt bỏ tất cả những gì đang có, sống một cuộc sống bình yên với anh.” Bởi vì Kim Nhật Nguyên, Kim Trạch Húc phải gánh vác nhiệm vụ đấu tranh với Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du xua tay chân thành. “Trạch Húc, hãy tin em, em không phải là người thích hợp với anh.”

Kim Trạch Húc thành khẩn “Anh không quan tâm, bởi vì Kim Trạch Húc đã thề cả đời này chỉ biết có một mình em.”

Hạ Tử Du cố gắng khuyên “Trạch Húc...”

Kim Trạch Húc ngắt đứt Hạ Tử Du “Em có quyền từ chối anh, nhưng không có quyền ngăn cản anh thích em.”

Đối mặt với tình cảm chân thành của Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du không biết phải trả lời ra sao, cuối cùng đành im lặng.

.....

Trời gần sáng thì máy bay đến Las Vegas, Kim Trạch Húc đã chuẩn bị mọi thứ cho Hạ Tử Du.

Một căn biệt thự giữa khung cảnh tảo nhả ở Las Vegas, Kim Trạch Húc săn sóc hỏi “Ở đây mặc dù tĩnh lặng nhưng tuyệt đối sẽ không dễ tìm. Anh đã sắp xếp cho em những chuyện ăn, mặc, ở, đi lại, em cứ an tâm ở lại đây.”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên, nhìn quanh biệt thự, khẽ nhún mày “Ôi, Trạch Húc, em chỉ ở đây ba tháng, anh không cần phải sắp xếp chỗ tốt như thế này đâu...” Luật pháp Las Vegas quy định, chỉ cần một người ở Las

Vegas ba tháng lập tức có thể thông qua các thủ tục ly hôn từ một phía, đây cũng là nguyên nhân cô tới Las Vegas.

Kim Trạch Húc nhẹ nhàng giữ lấy bả vai Hạ Tử Du, nghiêm nghị nói “Em hãy nhớ, tương lai cho dù có xảy ra chuyện gì, anh đều ở bên em, cho em những gì tốt nhất thế giới.”

Hạ Tử Du do dự “Nhưng...”

“Đừng do dự, vì em không thích anh ở lại Las Vegas với em, sáng mai anh sẽ lên đường về thành phố Y... Em yên tâm ở đây, không cần lo lắng gì cả.”

Nhìn vẻ mặt đầy quan tâm của Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du đành gật đầu đáp ứng.

.....

Cũng lúc đó, ở Los Angeles.

Trong thư phòng ở tầng một biệt thự, Đàm Dịch Khiêm mặc áo ngủ, nghiêng đầu hút thuốc.

Chị Dư cung kính đứng trước mặt anh, vẻ mặt âu lo.

Theo Đàm Dịch Khiêm nhiều năm như vậy, chị Dư cũng chỉ mới thấy anh hút thuốc vài lần.

Bình thường chỉ khi không thể kiềm chế được Đàm Dịch Khiêm mới hút thuốc lá, dùng nicotin để ổn định tinh thần.

“Tổng giám đốc, căn cứ theo điều tra, không thấy có ghi chép phu nhân xuất cảnh, nhưng hai từ giờ trước Kim Trạch Húc đã đáp máy bay riêng đến Los Angeles.”

Đàm Dịch Khiêm rít một hơi thật sâu, nói chậm rãi “Còn gì nữa?”

Chị Dư do dự mấy giây nói tiếp “Còn nữa, qua điều tra điện thoại của Phu nhân, phát hiện có năm cuộc điện thoại với Kim Trạch Húc, nhưng Kim Trạch Húc đã cho người xóa nội dung trò chuyện.”

Sự thật rất rõ ràng, Hạ Tử Du đột nhiên biến mất có liên quan với Kim Trạch Húc, mà chị Dư vẫn không thể tin nổi Hạ Tử Du có thể chủ động rời bỏ Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm dụi tàn thuốc, nói bằng giọng bình thản với chị Dư “Được rồi, không cần điều tra chuyện này nữa, chị về nghỉ ngơi đi.”

Chị Dư kinh ngạc trợn mắt “Tổng giám đốc, tôi không cần đi điều tra tung tích của phu nhân nữa sao?”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy “Tôi cho là đã nói với chị rất rõ ràng rồi.”

Chị Dư vội vàng nói theo bóng lưng của Đàm Dịch Khiêm “Nhưng mà... phu nhân rời đi có lẽ không liên quan đến Kim Trạch Húc, người gác cổng không nhìn rõ người làm anh ta bị thương, có thể người đến đón phu nhân không phải người của Kim Trạch Húc, hoặc có thể chỉ đi đâu đó, mai sẽ trở về...” Chị Dư không thể nghĩ được chuyện sẽ phát triển đến mức này, mới hai ngày trước chị còn thấy Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm tràn đầy hạnh phúc, nên chị cố gắng muốn tìm ra cô.

Có thể tìm lý do giải vây cho Hạ Tử Du, mặc dù chị cũng không thể thuyết phục được bản thân.

Sải bước chân, Đàm Dịch Khiêm nói lạnh lùng “Không cần, cô ấy sẽ không trở lại nữa.”

.....

Hôm sau.

Robert lao vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm như gió lốc, chưa kịp “phanh”, suýt chút nữa thì đụng vào bàn làm việc.

Robert dựa vào bàn, thở hồng hộc “Nghe nói vợ cậu chạy mất, có thật không?”

Ngồi sau bàn đang vui đầu vào mớ văn kiện, Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lên lạnh lùng nhìn ông bạn thân “Làm sao?”

người phụ nữ mà tổng giám đốc thích, có cá tính.” Quả thật to gan lớn mật, ngay cả tổng giám đốc Đàm cũng dám ‘đùa bỡn’, chỉ có điều...

Robert liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm đang làm ra vẻ hững hờ, nhú mào “Không đúng, theo mình biết tổng giám đốc Đàm mưu trí và tàn nhẫn có thể nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay, sao lại có thể thua vợ mình được?”

Đàm Dịch Khiêm không đáp lại, chỉ nhìn vào đồng văn kiện trước mặt.

Robert suy đoán các kiểu “Trên thế giới này làm sao lại có thể có chuyện tổng giám đốc Đàm cậu không phát hiện ra? Huống hồ lần trước đã từng gặp, vợ cậu cũng không phải là người phụ nữ có khả năng diễn xuất cao siêu, chắc chắn sẽ có sơ hở.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn im lặng.

Robert giật đồng văn kiện trên bàn của Đàm Dịch Khiêm “Dịch Khiêm, vợ cậu chạy mất, cậu vẫn bình thản như vậy?” Mặc dù ai đó không hay để lộ cảm xúc, nhưng cái vẻ mặt bình tĩnh này khiến anh cứ cảm thấy sẽ có kịch hay. Anh còn chuẩn bị sẵn tinh thần chế nhạo kẻ nào đó.

Đàm Dịch Khiêm vẫn dựa vào thành ghế, nhú mào “Muốn xem kịch?”

Mục đích xấu xa đã bị Đàm Dịch Khiêm nhìn thấu, Robert cười hô hô “Sao thế được, chẳng qua là thấy vợ của bạn chạy mất, nên mới đến an ủi ... Phải rồi, mấy ngày nay chẳng phải cậu và vợ luôn chằng chằng thiếp thiếp, mình còn chuẩn bị tinh thần ở Los Angeles tham gia hôn lễ của hai người, sao hôm nay tình thế đã đảo ngược rồi?”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, đến bên tủ rượu rót cho mình một ly rượu nho đỏ đến kỳ dị, nói lãnh đạm “Mình không ngăn cản một người muốn rời khỏi mình.”

Robert lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm “Nghe cậu nói thì chuyện vợ cậu rời khỏi không phải là chuyện ngoài dự đoán? Nhưng mà, nếu cậu quan tâm, tại sao có thể trở mặt nhìn cô ấy đi?”

Đàm Dịch Khiêm nâng ly rượu lên khẽ nhấp một hớp, mặc cho loại rượu đỏ chua chát này dừng trong cổ họng, đáy lòng anh đang cười tự giễu.

A....

Đàm Dịch Khiêm, mào đúng là đã thua rồi.

Biết rõ cô ấy tiếp cận mình là có mục đích nào đó, nhưng vẫn mang cô ấy đến Las Vegas đăng ký kết hôn như một thằng điên, chỉ vì muốn nhân cơ hội này giữ cô ấy bên mình.

Biết rõ xế chiều hôm nay lúc cô ôm mình nói “Em yêu anh”, toàn thân cô run rẩy, lúc tựa vào ngực mình nước mắt rơi xuống đầy uất ức, bất lực, nhưng lại vẫn một lòng tin tưởng đó là thật, chỉ mong tương lai sẽ được yêu thương cô, cưng chiều cô.

Biết rõ ngày nào cô ấy cũng cố ý làm ra vẻ yêu mình, nhưng lại cứ lao vào mà tin, kể cả người giúp việc cho biết có lúc cô lặng lẽ rơi lệ, vẫn không muốn nghi ngờ.

Biết rõ hôm qua cô có nhiều phản ứng kỳ lạ, thậm chí tối qua còn thấy chiếc nhẫn cô đánh rơi trong phòng tắm, nhưng vẫn cố làm bộ ngu ngốc, cho đến khi cô đóng cửa, tận mắt đứng bên cửa sổ nhìn cô lên chiếc xe kia...

Mày có thể ngăn cản, nhưng mà, đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Nếu không đi, cô ấy không phải là Hạ Tử Du nữa...

Điều duy nhất may mắn đó là anh vẫn thấy một Hạ Tử Du giống hệt hai năm trước, đơn giản lương thiện không dám làm tổn thương ai. Ít nhất cô không tuyệt tình với mình...

Đàm Dịch Khiêm không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Robert nữa, chỉ khổ sở nốc từng ngụm rượu mạnh.

.....

Đây là lần đầu tiên Robert thấy Đàm Dịch Khiêm uống rượu say, hơn nữa còn là một Đàm Dịch Khiêm đáng tự hào của tập đoàn Đàm thị. Cho dù có gặp phải những khó khăn gặp ghềnh hơn nữa, Đàm Dịch Khiêm vẫn không hề luống cuống, huống hồ là trước mặt cấp dưới của mình.

Robert đỡ vai Đàm Dịch Khiêm vào phòng nghỉ, rốt cuộc anh kết luận, thì ra bạn mình cũng không phải là thần thanh, cũng chỉ là một người bình thường biết đau khổ...

Hạ Tử Du đã ở Las Vegas ba ngày. Ba ngày qua cô rất bình tĩnh, không có bất kỳ chuyện gì phiền lòng, cũng không bị bất kỳ ai quấy rầy, dường như đã bắt đầu một cuộc sống yên lặng mà cô hằng mong muốn.

Liều Nhiên có vẻ không thích ở đây, từ buổi sáng hôm đến biệt thự, con bé chưa hề tỏ ra vui vẻ.

Lúc này, thấy Liều Nhiên ngồi trên sofa cúi đầu không nói gì, Hạ Tử Du ôm cô bé ngồi lên đùi mình, quan tâm “Liều Nhiên à, sao từ lúc tới đây con không nói chuyện với mẹ?”

Liều Nhiên ngược đôi mắt trong veo nhìn Hạ Tử Du, uất ức nói “Mẹ, con không thích chỗ này... Chỗ này không có dì chơi, không thấy mẹ cười, lại càng không có ba...”

Một đứa trẻ đột nhiên đến một nơi lạ lẫm khó mà thích ứng ngay được cũng là chuyện bình thường, nhưng tại sao Liều Nhiên lại nhắc đến Đàm Dịch Khiêm?

Hạ Tử Du tò mò hỏi “Bảo bối à, con thích có ba ở bên cạnh sao?” Trong trí nhớ của cô hình như Đàm Dịch Khiêm không thích Liều Nhiên lắm, bởi vì cô chưa từng thấy Đàm Dịch Khiêm thân mật với Liều Nhiên như những người khác.

Liều Nhiên lập tức gạt đầu “Vâng, vâng.”

Hạ Tử Du nghi ngờ nhìn vẻ mặt khẳng định ngây thơ của con bé, không hiểu nói, “Thế Liều Nhiên thích gì ở ba?”

Liều Nhiên nói, “Bởi vì ba sẽ nói với Liều Nhiên những chuyện bí mật trong lòng...”

“Hả?” Hạ Tử Du kinh ngạc “Ba tâm sự với con?”

Liều Nhiên gạt đầu “Tối nào ba cũng nói với Liều Nhiên rất nhiều chuyện, chuyện khi còn bé của ba ở trại trẻ mồ côi, chuyện ba và mẹ...”

Hạ Tử Du hoang mang “Sao lại thế được? Ba làm sao có thời giờ nói chuyện phiếm với con?”

Thấy Hạ Tử Du nghi ngờ, Liều Nhiên có vẻ tức giận “Tối nào ba cũng đến gặp Liều Nhiên.”

Hạ Tử Du cau mày thật chặt, sao cô lại không biết chuyện này?

Liều Nhiên nói bằng giọng điệu ngây thơ “Hồi bé ba cũng lớn lên ở trại trẻ mồ côi, mặc dù có ông bà nhưng ông bà luôn gây gổ, ba cảm thấy mình cũng giống một đứa trẻ mồ côi, nên ba không thích có con, bởi vì ba sợ sẽ chăm sóc con không tốt...”

Hạ Tử Du khó mà tin nổi “Đây đều là những điều ba nói với con?”

Liều Nhiên gạt đầu, ngây thơ hỏi “Mẹ, lúc nào chúng ta đến chỗ ba?”

Lúc này Hạ Tử Du chìm vào suy nghĩ.

Tại sao đến bây giờ cô vẫn không biết những chuyện này? Thật ra thì cũng không phải không biết, những người hầu bên cạnh cũng đã từng nhắc tới chuyện thấy Đàm Dịch Khiêm trong phòng trẻ, nhưng đến tận bây giờ cô vẫn không tin nổi, cô cứ tưởng những người hầu này có thói quen nói tốt cho Đàm Dịch Khiêm...

“Mẹ, khi nào chúng ta đến chỗ ba? Liều Nhiên không thích ở đây...”

Liều Nhiên lại hỏi lần nữa khiến Hạ Tử Du hoàn hồn.

Hạ Tử Du nhìn gương mặt ngây thơ của con, không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể lo lắng.

.....

Trong phòng tổng giám đốc của Đàm Thị.

Chị Dư vội vã chạy vào từ ngoài cửa.

Trong phòng làm việc là lãnh đạo một tập đoàn đang họp bàn với Đàm Dịch Khiêm về việc phát triển buôn bán, chị Dư xuất hiện đã làm gián đoạn cuộc họp.

Đàm Dịch Khiêm vừa định ra hiệu cho cấp dưới lui ra, chị Dư đã vội vàng nói “Tổng giám đốc, không xong rồi...”

Chị Dư xem như cũng đã gặp đủ loại người trong xã hội, hiếm có chuyện khiến chị tỏ ra nóng nảy như vậy, có thể thấy đây chắc chắn là chuyện khó giải quyết.

Đàm Dịch Khiêm dựa vào thành ghế, thông thả nói “Nói đi.”

Chị Dư đưa cho Đàm Dịch Khiêm mấy tờ báo “Ngài xem mấy bài báo này trước đã.”

Ánh mắt lướt qua nội dung thống nhất trên cả tập báo, đôi mắt sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm từ từ híp lại.

Chị Dư luống cuống, lo lắng không thôi “Tại sao lại như vậy chứ?”

Tất cả báo đều viết cùng một câu chuyện, nói rằng bảy năm trước Đàm Dịch Khiêm chính là kẻ tình nghi sát hại mẹ của Hạ Tử Du, còn Hạ Tử Du đã dùng đến luật pháp, giao toàn bộ chứng cứ cho Viện kiểm sát thành phố Y, Trung Quốc. Tấm hình được xem là chứng cứ đăng trên báo, chính là hình Đàm Dịch Khiêm chụp chung với mẹ trước một chiếc xe màu bạc...

Tờ báo kể cặn kẽ về thân thế bối cảnh của Hạ Tử Du, thậm chí công bố cả chuyện Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm đã kết hôn, nhưng báo đều nói Hạ Tử Du kết hôn với Đàm Dịch Khiêm để điều tra nguyên nhân cái chết của mẹ...

Chị Dư tức giận nói với thư ký “Chẳng lẽ cô không xử lý mấy việc này sao?”

Thư ký chần chừ, hoàn toàn không biết phải xử lý thế nào.

Chị Dư ra lệnh “Cô đi ngăn cản những nhà báo kia, chờ luật sư Aston đến rồi nói sau.” Aston là luật sư riêng của Đàm Dịch Khiêm, nếu thiếu Aston thì không thể xử lý được vụ kiện tụng này.

Lúc này thư ký mới ngộ ra, gật đầu “Tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Sau khi thư ký đi, chị Dư nhìn Đàm Dịch Khiêm vẫn lạnh băng không nói câu gì “Tổng giám đốc, tôi nghĩ đây là một sự hiểu lầm, tôi tin là phu nhân sẽ không làm như vậy...”

Thực tế, chị Dư không hề lo lắng Đàm Dịch Khiêm sẽ bị mọi người chất vấn về chuyện này, bởi vì chị Dư tin Đàm Dịch Khiêm hơn bất kỳ ai, chị không bao giờ tin rằng Đàm Dịch Khiêm là hung thủ gây ra cái chết cho mẹ Hạ Tử Du, điều duy nhất chị lo lắng đó là chuyện này sẽ tạo nên một khoảng cách khó có thể vượt qua giữa Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du vừa bỏ chạy, Đàm Dịch Khiêm lập tức bị công bố là hung thủ giết mẹ của Hạ Tử Du, mà trên thế giới này, người duy nhất biết Đàm Dịch Khiêm có liên quan tới chiếc xe riêng màu bạc chỉ có Hạ Tử Du, cô là người duy nhất có khả năng công bố chuyện này, trên thế giới này tuyệt đối không thể có chuyện trùng hợp như vậy.

.....

Đêm khuya.

Đàm Dịch Khiêm ngồi một mình trong đại sảnh vắng vẻ của biệt thự, đại sảnh rộng lớn chỉ có chút ánh sáng từ vườn, Đàm Dịch Khiêm trầm tĩnh nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kim cương đang phát sáng, đắm chìm trong suy nghĩ.

Anh đã từng lường trước cô sẽ không làm những chuyện quá tuyệt tình, cô nghi ngờ anh có liên quan đến chuyện hại chết mẹ mình, nhưng lại tin anh, nếu không cô sẽ không lặng lẽ bỏ đi như thế. Vậy mà, tấm hình vốn nằm ở ngăn kéo tủ đầu giường hôm nay cũng không cánh mà bay, đã được đăng lên báo...

Tất cả những chứng cứ đều hướng về cô, chuyện này rốt cuộc có liên quan đến cô không?

Nhưng, nếu cô thật sự muốn đẩy anh vào chỗ chết, đây chính là một cơ hội tốt...

.....

Không biết có phải cô cũng không quen sống ở chỗ mới hay không, mấy đêm ở biệt thự này, Hạ Tử Du đều mất ngủ.

Vì vậy, mấy ngày nay cô đều dậy rất sớm, có lúc đi quanh biệt thự, có lúc ngồi ở sảnh xem báo mới ra.

Sáng sớm hôm đó, vì bầu trời sầm sì, nênsau khi Hạ Tử Du thức dậy cũng chỉ ngồi trên ghế salon trong phòng nhàn hạ lật xem báo.

Cô chỉ định xem qua có thông tin giải trí gì để giết thời gian không, nhưng cô không thể ngờ, có thể thấy trên tất cả trang nhất các báo đều giắt tít về Đàm Dịch Khiêm, hơn nữa, tất cả tin tức đều giống nhau.

Đọc xong nội dung trên tờ Tân Vắn, Hạ Tử Du không thể nào giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng tìm người giúp việc Kim Trạch Húc đã sắp xếp để chăm sóc cô, nóng lòng hỏi “Báo mấy hôm trước đâu?”

Người giúp việc không hiểu gì “A, tiểu thư, cô muốn xem ư?”

“Phải, cô đi tìm nhanh lên.”

Trong chốc lát, người giúp việc đã đem hết báo mấy ngày nay đưa cho Hạ Tử Du, sau khi đọc hết đồng báo, cô hoảng sợ đứng lên “Tại sao lại như vậy?”

Trời ơi, ba ngày qua báo liên tục đưa tin Đàm Dịch Khiêm là kẻ khả nghi giết người, hơn nữa còn đăng hoàng đăng ảnh Đàm Dịch Khiêm chụp cùng mẹ, giải thích toàn bộ quá trình giết người của Đàm Dịch Khiêm, thậm chí còn chỉ ra chiếc xe màu bạc của anh là tang chứng.

Hạ Tử Du đột nhiên vọt lên phòng tầng hai như điên, vợ vét toàn bộ vật phẩm tùy thân, không tìm thấy tấm ảnh kia trong số đồ vật ít ỏi của mình, Hạ Tử Du sững sờ hồi lâu.

Đang lúc cô lấy điện thoại định gọi cho Kim Trạch Húc, thì giọng Kim Trạch Húc dịu dàng vang lên bên tai cô “Em đang tìm tấm ảnh này?”

Hạ Tử Du quay ngoắt về phía phát ra giọng nói.

Lúc này, Kim Trạch Húc đứng ở cửa phòng, trong tay cầm một chiếc điện thoại di động, mà trên màn hình điện thoại chính là tấm ảnh Hạ Tử Du đang tìm.

Hạ Tử Du cướp lấy điện thoại của Kim Trạch Húc, ngẩng đầu chất vấn “Tại sao anh lại có tấm ảnh này?”

Kim Trạch Húc thản nhiên nói “Hôm đến Las Vegas, anh vô tình nhìn thấy em để tấm ảnh này dưới gối, vì từng nghe em nhắc đến chuyện tấm ảnh này nên anh đã lấy đi.”

Hạ Tử Du nóng nảy nín thở cánh tay Kim Trạch Húc “Tấm ảnh kia đâu?”

Kim Trạch Húc không hề giấu giếm “Anh đã gửi cho cảnh sát thành phố Y rồi, bởi vì có vật chứng mới, cảnh sát không thể không yêu cầu tòa án lật lại vụ án bảy năm trước khiến mẹ em chết đột ngột.”

Vì kinh ngạc, Hạ Tử Du càng nín chặt Kim Trạch Húc hơn: “Tại sao anh phải làm như vậy?”

Kim Trạch Húc nghiêm nghị nói “Bởi vì anh không cho phép em bỏ qua cho Kim Trạch Húc như vậy.”

Hạ Tử Du sững sờ.

Kim Trạch Húc đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt của Hạ Tử Du, khẽ nói “Tử Du, đối với một người đàn ông đã từng lừa gạt tình cảm, hãm hại bỏ tù em, sao em lại có thể nhân từ nương tay? Anh ta có thể chính là hung thủ đâm chết mẹ em, sao em có thể để anh ta nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật? Có phải vì gần đây anh ta thay đổi thái độ với em khiến em không thể nào tố cáo anh ta?”

Hạ Tử Du sững sờ, lắp bắp “Trạch Húc, không có sự đồng ý của em, sao anh dám làm vậy?”

Sức lực nắm bả vai Hạ Tử Du của Kim Trạch Húc tăng thêm, anh nói nghiêm túc “Bởi vì em quá lương thiện, nên Đàm Dịch Khiêm dễ dàng làm tổn thương em hết lần này đến lần khác ... Tử Du, em không thể nương tay cho hung thủ sát hại mẹ em, huống hồ người đàn ông này chưa bao giờ quan đến em.”

Khóe mắt Hạ Tử Du từ từ ửng đỏ.

Kim Trạch Húc ôm Hạ Tử Du vào ngực, nói dịu dàng “Chuyện này em không cần phải quan tâm, cứ giao toàn bộ cho anh được không?”

Hạ Tử Du sưng sờ trong lòng Kim Trạch Húc, nước mắt lã chã rơi.

Kim Trạch Húc cảm thấy chất lỏng ấm nóng thấm ướt lồng ngực mình, mới buông Hạ Tử Du ra, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt ướt át của cô lên, đau lòng nói “Tại sao lại khóc?”

Mắt Hạ Tử Du long lanh nhìn Kim Trạch Húc, nghẹn ngào “Em tin anh ấy, Trạch Húc, em tin những gì anh ấy nói.”

Đàm Dịch Khiêm đã từng giải thích với cô chuyện mẹ cô chết chỉ là ngoài ý muốn, cô cũng đã từng nghi ngờ, nhưng lúc cô rời khỏi anh, cô đã tin những lời anh nói... Cô cũng không biết sao mình lại có thể tin tưởng người này, nhưng, cô tin.

Kim Trạch Húc cau chặt mày “Tử Du, sao em vẫn có thể tin anh ta? Hai năm trước anh ta cũng từng nói với em những lời thề non hẹn biển, nhưng cuối cùng chứng minh điều gì? Chúng ta rất rõ ràng lòng dạ và sự tính toán của anh ta, những ngày này tình cảm của anh ta đối với em có vẻ thay đổi có lẽ là vì anh ta cảm thấy em đang âm thầm điều tra chuyện cái chết của mẹ em năm đó. Vì nghi ngờ em có thể biết mọi chuyện, nên anh kết hôn với em để dùng lòng tốt của em dụ dỗ em buông tha ý nghĩ trả thù ...”

Những lời của Kim Trạch Húc nghe thật hợp tình hợp lý, dù sao Đàm Dịch Khiêm cũng đã từng dùng tấm ảnh thử dò xét Hạ Tử Du, hơn nữa còn khiến Hạ Tử Du nói ra sự nghi ngờ của mình đối với cái chết của mẹ.

Hạ Tử Du vẫn lẩm bẩm “Em tin anh ấy...”

Nhìn bộ dạng sưng sờ của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc đột nhiên cao giọng, tức giận nói “Hạ Tử Du, em tỉnh táo một chút cho anh.”

Thân thể mỏng manh gầy yếu của Hạ Tử Du vì bị Kim Trạch Húc lay mạnh mà lão đảo suýt ngã.

Ý thức được giọng của mình quá khích, Kim Trạch Húc kiềm chế tâm tình, nói chậm lại, an ủi “Anh xin lỗi, anh không có ý quát em... Anh nhận lỗi với em vì đã tự tiện quyết định, nhưng bất kể em có tha thứ cho anh hay không, anh vẫn làm như vậy, nếu Đàm Dịch Khiêm thật sự phạm tội, anh ta nhất định phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.”

Hạ Tử Du rất rõ ràng, lúc này “chứng cứ” đã bị gửi đến cảnh sát thành phố Y, kể cả Hạ Tử Du muốn ngừng điều tra vụ này, luật pháp cũng không cho phép, cô hối hận đáng lẽ không nên quyến luyến mà mang tấm hình này ra ngoài...

.....

Đàm thị.

Đàm Dịch Khiêm trầm tĩnh đứng bên cửa sổ sát đất trong phòng làm việc, nhìn ra xa.

Dưới chân anh là vòng vây truyền thông trước cửa Đàm Thị, hàng loạt nhà báo vây quanh Đàm thị đến nước chảy không lọt.

Cộc cộc.

Sau khi chị Dư gõ cửa, Đường Hân đi theo chị vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư kính cẩn nói với Đàm Dịch Khiêm “Tổng giám đốc, Đường tiểu thư nói cô ấy có chút chuyện về phu nhân muốn nói với ngài.” Chị Dư vẫn không có thiện cảm với Đường Hân, lúc này nếu không phải bận tâm đến Hạ Tử Du, chị Dư cũng sẽ không dẫn cô ta tới gặp Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm không hề quay người, ánh mắt vẫn lạnh nhạt nhìn về phía trước.

Đường Hân nhìn bóng lưng cao to cô đơn của Đàm Dịch Khiêm, nhớ nhung gọi “Dịch Khiêm...”

“Nói những gì em muốn nói đi”. Đối với Đường Hân, ngữ điệu Đàm Dịch Khiêm mặc dù bình thản nhưng chưa bao giờ lạnh lùng.

Đường Hân đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, ánh mắt xinh đẹp nhìn khuôn mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm, nói chậm rãi “Em biết là mấy hôm nay xảy ra chuyện, nhưng em tin anh không hề liên quan gì đến cái chết của mẹ Hạ Tử Du... Đều tại em, từ lúc nằm viện xong biến mất không kịp nói với anh chuyện Hạ Tử Du đến thăm đã nói với em. Thực tế, Hạ Tử Du có tới bệnh viện thăm em một lần, lúc ấy cô ấy khuyên em đừng đùa giỡn với tính mạng của mình, em tưởng là cô ấy hi vọng em có thể tỉnh lại, nhưng đến hôm nay em mới biết, thì ra cô ấy nói như vậy không phải vì muốn an ủi em, mà muốn thăm dò những gì anh thích sau hai năm chung sống với em, chỉ nắm được những thứ anh thích, cô ấy mới có thể lấy lòng anh, từ đó được anh tin tưởng...”

121. Chương 121 : Thương Tôn Bụng Của Cô

Nghe lời nói của Đường Hân, chị Dư cau mày, “Đường tiểu thư, phu nhân không làm vậy đâu.....”

Đường Hân nghiêm nghị nói, “Tôi cũng hi vọng Tiểu Du sẽ không làm vậy, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.”

“Nhưng nếu phu nhân muốn lấy lòng tổng giám đốc, cô ấy hoàn toàn không cần phải đi tìm cô.....” Hàm ý trong lời nói của chị Dư hiển nhiên là ám chỉ thực chất giữa Đường Hân và Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không có gì.

Đường Hân bởi vì không thể phản bác mà giữ vững im lặng, lúc này, một bóng dáng yếu đuối bước vào phòng làm việc, kèm theo giọng nói tức giận, “Dịch Khiêm, chẳng lẽ em còn phải nghi ngờ lời nói của Tiểu Hân sao?”

Người đến là Đàm Tâm, nhìn thấy Đường Hân ảm đạm cúi đầu, Đàm Tâm lập tức đỡ lấy bả vai Đường Hân, lạnh nhạt trợn mắt nhìn chị Dư.

Nhìn thấy Đàm Tâm, chị Dư cúi đầu, không dám nói nữa.

Đàm Tâm vỗ nhẹ nhẹ sống lưng Đường Hân tỏ vẻ an ủi, sau đó đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, ngẩng mặt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, chị thật sự không hiểu, tại sao em phải kết hôn với Hạ Tử Du chứ? Kim Nhật Nguyên làm hại ba bây giờ còn nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, mẹ cũng cảm hận mẹ của Hạ Tử Du, chẳng lẽ em không thể bận tâm đến cảm nhận của ba mẹ ư? Lần trước chị và mẹ đến tìm Hạ Tử Du, em biết Hạ Tử Du phách lối thể nào không?”

Đối mặt với lên án của Đàm Tâm, tâm tình của Đàm Dịch Khiêm không hề dao động, anh lạnh lùng thốt ra, “Chị Dư, đưa họ ra ngoài!”

Chị Dư lập tức gật đầu, “Tiểu thư, tổng giám đốc cần yên tĩnh, hay là mọi người hãy theo tôi ra ngoài đi!”

Đàm Tâm tức giận, “Dịch Khiêm!!”

Đường Hân đi tới bên cạnh Đàm Tâm, khẽ nói, “Chị Tâm, chị biết tính tình Dịch Khiêm rồi đấy, chúng ta ra ngoài trước đi!”

Đàm Tâm tức giận giậm chân, bất đắc dĩ xoay người.

Nhưng khi chị Dư đưa đám người Đàm Tâm đi ra ngoài, thư ký của Đàm Dịch Khiêm vội vã đi vào.” Tổng giám đốc Đàm ——”

Đàm Tâm thấy vẻ mặt gấp gáp của thư ký mà dừng chân.

Thư ký đặt văn kiện khởi tố của tòa án lên bàn làm việc của Đàm Dịch Khiêm, run rẩy nói, “Đây là lệnh triệu tập của tòa án thành phố Y, bởi vì vụ án liên quan đến ngài nên tòa án thành phố Y yêu cầu ngài đến tòa án thành phố Y vào ngày hai mươi sáu cũng chính là ba ngày sau.....”

Đàm Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi đã nói mà, người đàn bà Hạ Tử Du kia độc ác tới mức độ đó là cùng!”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, lạnh lùng nhìn lệnh triệu tập của tòa án trên bàn làm việc, nói lạnh lùng, “Trợ lý Dư, chuẩn bị tối nay bay về thành phố Y.”

Nghe lời nói của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư và Đàm Tâm đều kinh ngạc, ngay cả Đường Hân muốn giữ im lặng cũng sưng sờ.

Chị Dư kịp phản ứng, sau đó nói, “Tổng giám đốc, thật ra thì ngài không cần bay về thành phố Y, chuyện này luật sư sẽ xử lý.....”

Lúc này Đàm Tâm cũng nhất trí với cách giải quyết của chị Dư, “Đúng vậy, chuyện đâu có gay go đến mức em cần phải bay tới thành phố Y!”

Thư kí của Đàm Dịch Khiêm khẽ thêm vào một câu, “Đàm tiểu thư, Tổng giám đốc phải bay tới thành phố Y, bởi vì phu nhân sẽ làm nhân chứng bên khởi kiện trên tòa án, nên tổng giám đốc phải ra tòa.” Thư kí của Đàm Dịch Khiêm xem tin tức trên báo mới biết thì ra tiểu thư “Hạ Tử Du” mà cô từng tỏ vẻ vô lễ chính là vợ của Đàm Dịch Khiêm.

Nghe xong lời nói của thư kí, chị Dư kinh ngạc há hốc.

Đàm Tâm nhìn biểu tình của chị Dư, lạnh lùng cười một tiếng, “Chị Dư, bây giờ chị còn gì để nói thay Hạ Tử Du không? Hôm nay cô ta cũng ra mặt tố cáo Dịch Khiêm rồi, có phải chờ tới khi cô ta và Dịch Khiêm giằng co trên tòa, mọi người mới có thể thấy rõ bản chất con người này không?”

Lúc này Đường Hân chìm vào suy nghĩ. Mục đích cô tới gặp Đàm Dịch Khiêm vốn là muốn tạo chút hiểu lầm giữa Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm vào giờ phút quan trọng này. Cô thật sự là không ngờ sự “hiểu lầm” này lại có thể trở thành sự thật, hơn nữa ngay cả cô cũng chưa từng nghĩ Hạ Tử Du lại có thể tuyệt tình như vậy, hành vi lần này hoàn toàn không phù hợp với Hạ Tử Du vẫn luôn thiện lương đến ngu xuẩn trong lòng cô.

Chị Dư rầu rĩ nhìn Đàm Dịch Khiêm..... Chị Dư đã từng kiên định cho rằng Hạ Tử Du không liên quan đến những chuyện này, song, sau mọi chuyện dường như chị cũng bắt đầu dao động phần nào.

Las Vegas.

Kim Trạch Húc không ngừng gõ nhẹ cửa phòng Hạ Tử Du, “Tử Du, em mở cửa ra.....”

Liễu Nhiên ghé vào cửa lắng nghe, bởi vì không nghe được bất cứ âm thanh gì mà ngược mắt ngây thơ nhìn Kim Trạch Húc, “Chú Trạch Húc, tại sao mẹ đóng cửa vậy? Có phải mẹ giận chú không?”

Kim Trạch Húc ôm Liễu Nhiên lên, nhẹ giọng dụ dỗ nói, “Liễu Nhiên, chú Trạch Húc có lời muốn nói với mẹ con, yên tâm, chú Trạch Húc không chọc giận mẹ con đâu, con ngoan ngoãn xuống lầu dưới chơi đi, chút nữa mẹ con xuống liền!”

Liễu Nhiên vẫn luôn thích Kim Trạch Húc, sau khi nghe lời nói của Kim Trạch Húc, Liễu Nhiên khéo léo gạt đầu, “Được.”

Ngay sau đó người giúp việc ôm Liễu Nhiên khỏi tay Kim Trạch Húc.

Sau khi hành lang yên lặng trở lại, Kim Trạch Húc thôi không gõ cửa nữa, kiên nhẫn nói, “Tử Du, anh biết em vẫn còn giận anh, nhưng xin em sau khi hết giận hãy ra gặp anh, một mình em ở bên trong anh rất không yên lòng.....”

Bên trong phòng, Hạ Tử Du ôm đầu gối dựa vào cánh cửa, mắt đã thấm đẫm những giọt lệ.

Vì sao mọi chuyện lại đến nước này?

Cô tức giận, tức Kim Trạch Húc tự ý hành động, nhưng cô lại không thể chất vấn Kim Trạch Húc, bởi vì Kim Trạch Húc làm tất cả đều là vì tốt cho cô.

Báo đưa tin liên tục, dư luận xã hội chỉ biết đẩy cô và Đàm Dịch Khiêm tới đỉnh đầu sóng gió, đến lúc đó, hiểu lầm giữa cô và Đàm Dịch Khiêm chẳng nói làm gì, sự nghiệp của Đàm Dịch Khiêm cũng sẽ chịu ảnh hưởng bởi chuyện này.

Đây không kết quả mà cô muốn, thật sự không phải....

Nước mắt chảy xuống từ hốc mắt, Hạ Tử Du bất lực.

Vùi đầu sâu vào đầu gối, khó chịu không thôi.

.....

Khi gần đến tối, Hạ Tử Du rút cuộc cũng mở cửa phòng ra.

Kim Trạch Húc không rời một bước, nhìn thấy bóng dáng của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc mới thở phào nhẹ nhõm. “Em có khỏe không?”

Hốc mắt Hạ Tử Du sưng đỏ, đôi mắt đỏ đẫm.

Kim Trạch Húc nhìn gương mặt chán nản mất mát của Hạ Tử Du, xin lỗi một lần nữa, “Xin lỗi!”

Hạ Tử Du lướt qua Kim Trạch Húc, ánh mắt như thể hoàn toàn không thấy sự tồn tại của Kim Trạch Húc.

Nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc tức giận mà tóm lấy hai vai của Hạ Tử Du, mắt kiên nhẫn thốt ra, “Đàm Dịch Khiêm thật sự đáng để em chảy nhiều nước mắt như vậy sao?”

Thân thể Hạ Tử Du yếu ớt, mi mắt buông xuống, lặng yên không lên tiếng.

Kim Trạch Húc nâng cằm của Hạ Tử Du lên, ép cô nhìn thẳng vào anh, “Có lẽ em đang lo lắng cho anh ta, cũng có lẽ không muốn làm anh ta tổn thương, nhưng anh ta có cân nhắc cảm thụ của em không? Anh ta là một kẻ máu lạnh, một tên khôn kiếp!!”

Hạ Tử Du vẫn không nói tiếng nào.

Thấy Hạ Tử Du không hề phản ứng, Kim Trạch Húc không thể nhịn được nữa, rút bức thư trong áo vest ra, sau đó tức giận nhét vào tay Hạ Tử Du. “Bức thư này mẹ em đã để lại cho ba nuôi một ngày trước khi mất..... Em vẫn không muốn tin Đàm Dịch Khiêm ti tiện, cũng không đành lòng gạt bỏ Đàm Dịch Khiêm ra khỏi vị trí quan trọng nhất trong đáy lòng. Như vậy, sau khi em xem bức thư này xong, em sẽ hiểu được người đàn ông máu lạnh khiến cho em lưu luyến ấy rốt cuộc tàn nhẫn đến cỡ nào!!”

Tầm mắt Hạ Tử Du vô tình liếc qua chữ viết trên bức thư..... Mặc dù trí nhớ khi bảy tuổi còn rất mơ hồ, nhưng mà chữ viết thuộc về mẹ, cô vẫn có thể nhận ra được.

Kim Trạch Húc đè nén lửa giận ở đáy lòng, cố hết sức để giữ tinh tảo nói, “Bức thư này vẫn luôn ở chỗ của anh, đã từng có một lần anh muốn đưa cho em xem, nhưng mà, anh không muốn làm cho em cảm thấy anh đang cố ý lợi dụng bức thư này để chửi bới Đàm Dịch Khiêm, nhưng thấy em u mê không chịu tỉnh ngộ vì Đàm Dịch Khiêm như vậy, cho dù là tàn nhẫn, anh cũng phải cho em hiểu được Đàm Dịch Khiêm là người thế nào!”

Giờ khắc này, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, chậm rãi lên tiếng, “Em không muốn xem.” Dứt lời, cô trả bức thư lại cho Kim Trạch Húc.

Kim Trạch Húc không nói gì mà nhét bức thư vào trong tay Hạ Tử Du lần nữa, “Em không muốn xem, hay không dám xem?”

Như thể bị Kim Trạch Húc nói trúng, thân thể yếu ớt của Hạ Tử Du run rẩy kịch liệt.

Thấy gương mặt của Hạ Tử Du tái nhợt như thể người chết, Kim Trạch Húc đỡ lấy thân thể cô, giọng nói nhu hòa, “Tử Du, anh biết rõ trái tim em vẫn luôn dành cho Đàm Dịch Khiêm, nhưng vì sao khi em và anh ta sắp nắm tay nhau suốt đời, em rời khỏi như vậy? Bởi vì —— em sợ chịu thêm tổn thương, ngay cả chính em cũng không thể khẳng định hiện giờ em còn có thể tin tưởng Đàm Dịch Khiêm nữa hay không, lần này em đã lựa chọn rời khỏi Đàm Dịch Khiêm không phải vì em tin tưởng anh ta không liên quan đến cái chết của mẹ em, mà là bởi vì em quan tâm tới Đàm Dịch Khiêm, em không muốn Đàm Dịch Khiêm chịu bất kỳ tổn thương gì, cho dù nội tâm em gánh vác áy náy vì không tìm ra hung thủ giết mẹ!”

Hạ Tử Du đột nhiên bật tai lại, kích động thốt lên, “Không phải như thế.....”

Kim Trạch Húc không cho phép Hạ Tử Du trốn tránh, anh vịn bụng hai tay của cô ra, gằn từng chữ, “Nếu như mà lời anh nói không đúng, hôm nay em sẽ không ở Las Vegas, mà em đang ân ái với Đàm Dịch Khiêm trong biệt thự!!”

Hạ Tử Du không ngừng lắc đầu, đau khổ nói, “Đừng ép em như vậy, đừng.....”

Kim Trạch Húc nhẹ nhàng ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, đau lòng nói, “Đừng trốn tránh nữa, Đàm Dịch Khiêm không bao giờ có thể mang hạnh phúc cho em..... Xem bức thư này đi, biết đâu chuyện nhắc tới trong thư có thể khiến cho em thực sự biết được sự tàn nhẫn của Đàm Dịch Khiêm, sau đó có thể gạt bỏ Đàm Dịch Khiêm khỏi đáy lòng em hoàn toàn.....”

Đêm đó, Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đều trở về thành phố Y.

Cách ngày toà án thẩm vấn chưa tới ba ngày, Đàm Dịch Khiêm vốn nên tận dụng thời gian trao đổi với luật sư để lật đổ khiếu kiện của Hạ Tử Du mà chiến thắng trên tòa án. Nhưng mà, sau khi Đàm Dịch Khiêm bay tới thành phố Y thì vẫn ở lại trong khách sạn Tứ Quý, hoàn toàn không ra khỏi phòng một bước.

Chị Dư đã đứng ngoài phòng của Đàm Dịch Khiêm suốt một ngày, cô không dám quấy rầy Đàm Dịch Khiêm, chỉ là yên lặng chờ đợi Đàm Dịch Khiêm ra lệnh.

Thế nhưng, thời gian trôi đi, khoảng cách tới lúc toà án thẩm vấn càng gần, Đàm Dịch Khiêm lại vẫn không định thảo luận về vụ kiện với luật sư, anh vẫn chỉ là uống rượu đỏ, yên lặng ngồi trên chiếc ghế salon duy nhất trong phòng.

Cách thời gian toà án thẩm vấn chỉ còn lại một ngày, chị Dư rốt cuộc không kiềm chế được lo lắng mà lấy dũng khí gõ nhẹ cửa phòng, “Tổng giám đốc.....”

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm vẫn trầm thấp như vậy, “Vào đi!”

Chị Dư cung kính đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, ngấp ngừng nói, “Tổng giám đốc, ngày mai chính là thời gian toà án thẩm vấn, tôi có cần tìm luật sư Aston tới đây không.....”

Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc lên tiếng, “Ngày mai trước khi toà án thẩm vấn tôi muốn gặp Hạ Tử Du.”

Nghe được Đàm Dịch Khiêm nhắc tới ba chữ “Hạ Tử Du”, chị Dư mới bớt thấp thỏm trong lòng, cô vui sướng thốt lên, “Dạ, tôi sẽ đi thăm dò tung tích của phu nhân ngay đây.”

Thảo nào chị Dư hưng phấn như thế, đây là lần đầu tiên Đàm Dịch Khiêm chủ động nhắc tới Hạ Tử Du sau khi việc đó bộc phát. Như vậy tức là chuyện giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du còn có đường cứu vãn, dù sao nếu hai người có thể ngồi xuống nói rõ ràng, vấn đề gì cũng có thể giải quyết được, mà Chị Dư cũng tự là Hạ Tử Du sẽ bằng lòng tới gặp Đàm Dịch Khiêm.

.....

Điều tra tung tích của Hạ Tử Du rất dễ dàng, lúc trước bởi vì chị Dư không nhận được lệnh của Đàm Dịch Khiêm nên không dám điều tra tự tiện. Hôm nay có lòng điều tra, chị Dư điều tra được tung tích của Hạ Tử Du nhanh chóng.

Hóa ra Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm bay về thành phố Y cùng một ngày, hôm nay Hạ Tử Du đang ở nhà tại thành phố Y.

Sáng sớm, chị Dư đi tới trước cửa phòng khu nhà ở của Hạ Tử Du, nhẹ nhàng gõ cửa.

Chị Dư không ngờ rằng người mở cửa lại là Kim Trạch Húc.

Kim Trạch Húc hiển nhiên vừa rời giường, khoác áo ngủ, tóc hơi rối.

Nhìn thấy Kim Trạch Húc, chị Dư không biết nói gì: “Ặc.....”

Kim Trạch Húc liếc nhìn chị Dư, “Thì ra là trợ lý Dư của tổng giám đốc Đàm! Sao vậy, đến tìm Tử Du?”

Chị Dư bình tĩnh trở lại, “Đúng vậy, tôi có lời muốn nói với phu nhân.”

“Về sau đừng gọi Tử Du là ‘phu nhân’ nữa, bởi vì cuộc hôn nhân của Tử Du và tổng giám đốc Đàm đã tới tận cùng rồi..... Cô muốn gặp Tử Du thì có thể, nhưng tôi nghĩ cô ấy chưa chắc đã bằng lòng gặp cô. Song tôi vẫn đi hỏi cô ấy cho cô.” Dứt lời, Kim Trạch Húc xoay người tiến vào phòng ngủ trong căn hộ.

Chị Dư đi vào trong căn hộ có thể nghe loáng thoáng cuộc đối thoại giữa Kim Trạch Húc và Hạ Tử Du: “Em không muốn gặp cô ấy thì thôi, có anh ở đây, Đàm Dịch Khiêm không thể nào làm gì được em!”

Ngược lại Hạ Tử Du trả lời cái gì thì chị Dư không nghe thấy, nhưng một lát sau Hạ Tử Du đi ra từ phòng ngủ.

Nhìn thấy Hạ Tử Du mặc áo ngủ cùng kiểu với Kim Trạch Húc thì chị Dư không khỏi hít vào một hơi.

Kim Trạch Húc nói nhỏ mấy câu bên tai Hạ Tử Du, sau đó đi vào phòng tắm.

Hạ Tử Du mỉm cười gọi, “Chị Dư, mời ngồi.”

Chị Dư kính cẩn nói, “Tôi không ngồi đâu..... Phu nhân. Thật ra tổng giám đốc bảo tôi tới tìm cô. Tổng giám đốc đang ở khách sạn Tứ Quý, ngài muốn nói chuyện rõ ràng với cô, tôi cảm thấy tổng giám đốc cũng không tức giận, chỉ cần cô giải thích rõ mọi chuyện với tổng giám đốc là được.”

Hạ Tử Du nhàn nhã ngồi xuống ghế salon, nói lãnh đạm, “Tôi không có gì để giải thích với anh ta cả.”

“Phu nhân?” Chị Dư sững sốt, hoàn toàn không ngờ rằng Hạ Tử Du sẽ phản ứng lạnh lùng như thế. “Cô không định gặp tổng giám đốc sao?”

“Tôi còn phải chuẩn cho phiên tòa buổi chiều, xin lỗi.” Dứt lời, Hạ Tử Du đứng dậy.

Chị Dư thấy Hạ Tử Du muốn rời khỏi, không nhịn được bước đến ngăn cản Hạ Tử Du, nghiêm nghị nói, “Phu nhân, chẳng lẽ cô thực sự định tố cáo tổng giám đốc trên tòa án sao?”

Đôi mắt trong suốt của Hạ Tử Du hướng về ánh mắt chất vấn của chị Dư “Nếu như anh ta không làm gì, chị hoàn toàn không cần lo lắng cho anh ta.”

Chị Dư khó có thể tin lắc đầu, “Nói như vậy, tin tức trên báo thật sự là do cô tiết lộ?”

Hạ Tử Du lại im lặng.

Chị Dư kéo dài khoảng cách với Hạ Tử Du, cô suy nghĩ kỹ lưỡng, vẫn không thể tin được, “Không, tôi không tin cô sẽ làm như vậy..... Cô quan tâm tới tổng giám đốc như vậy, làm sao cô có thể trả thù tổng giám đốc bằng cách này?”

Hạ Tử Du thấp giọng nói, “Chị Dư, chị lại dùng đến hai chữ ‘trả thù’ này, xin hỏi tôi làm sai sao? Hai năm trước Đàm Dịch Khiêm đối xử với tôi thế nào chị cũng rất rõ ràng, tôi đã gục ngã xuống một lần, chị cảm thấy hai năm sau tôi cũng sẽ ngu dại mà thích anh ta như vậy sao?”

Hạ Tử Du xa lạ trước mắt làm cho chị Dư sợ hãi, chị Dư ngơ ngác thốt ra, “Trước kia cô không nói với tôi như vậy, cô nói cô còn rất thích tổng giám đốc, cô hy vọng có thể ở bên tổng giám đốc.....” Chị Dư bị sự si tình của Hạ Tử Du làm cảm động, nên chị Dư mới bảo vệ Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nói lạnh nhạt, “Cho tới bây giờ chị cũng không nhìn ra lúc đầu tôi chỉ là muốn tìm một lý do để tiếp cận Đàm Dịch Khiêm thôi sao?”

Chị Dư ngẩn ra, giật lùi về sau hai bước.

“Tử Du, Liễu Nhiên dậy rồi, muốn tìm con.....” Người đi từ phòng trẻ ra chính là dì Lô, sau khi Hạ Tử Du rời khỏi, Kim Trạch Húc liền sắp xếp cho dì Lô ở đây chờ Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du quay đầu cười với dì Lô, “Vâng.”

Chị Dư sững sờ.

Hạ Tử Du nhìn chị Dư lần nữa, cuối cùng lên tiếng, “Chị Dư, tôi biết rõ chị luôn chiều cổ tôi, rất xin lỗi đã khiến chị thất vọng, nhưng điều này có lẽ cũng là số mệnh giữa tôi và Đàm Dịch Khiêm..... Dù cho như thế nào, tôi vẫn là phải nói với chị một tiếng cảm ơn.”

.....

Khách sạn Tứ Quý.

Chị Dư chần chừ trước cửa phòng, không dám giơ tay lên gõ cửa, nhưng nghĩ đến sự nghiêm trọng của chuyện này, chị Dư rốt cuộc vẫn phải lấy dũng khí gõ cửa phòng.

“Vào đi.”

Nghe giọng nói lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm, toàn thân chị Dư nhất thời cứng đờ.

Khi Chị Dư đi vào phòng Đàm Dịch Khiêm đang đứng trước cửa sổ sát đất sửa sang lại cà vạt, Chị Dư rũ đầu xuống, khẽ nói, “Tổng giám đốc, xin lỗi.....”

Nhìn qua cửa kính, Đàm Dịch Khiêm có thể thấy rõ chỉ có một mình chị Dư, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm trầm xuống, nói bình thản, “Cô ấy ở cùng với Kim Trạch Húc?”

Chị Dư gật đầu, “Vâng”. Trong đầu chị Dư hiện lên hình ảnh Hạ Tử Du và Kim Trạch Húc mặc cùng kiểu áo ngủ, nhưng chị Dư không nói.

Đàm Dịch Khiêm vừa mặc áo vest, vừa nói, “Cô ấy nói thế nào?”

“Phu nhân, cô ấy.....cô ấy.....” Bởi vì nội tâm đang bồi hồi luống cuống, Chị Dư ấp úng nói tới nói lui.

Đàm Dịch Khiêm nhìn chị Dư qua tấm kính, nói lạnh lùng, “Chuyện gì chị không dám nói?”

Chị Dư nhắm mắt thốt ra, “Phu nhân nói cô ấy sẽ không tới gặp ngài..... Cô ấy đã thừa nhận tất cả tin tức trên báo đều là kế hoạch của cô ấy, ban đầu cô ấy cố ý lợi dụng tôi để tiếp cận ngài.....”

Ngón tay đang cài áo vest của Đàm Dịch Khiêm khẽ dừng một chút, nhưng gương mặt tuấn dật của Đàm Dịch Khiêm lại không có biểu cảm khác thường nào. “Tôi biết rồi.”

Chị Dư nghẹn ngào, nói đầy thất vọng, “Tôi cũng không ngờ rằng sự thật lại như vậy, tôi vẫn luôn tin tưởng phu nhân.....”

Đàm Dịch Khiêm nhìn bản thân trong tấm gương kính bằng ánh mắt u ám, lãnh đạm lên tiếng, “Chị xuống đi, tìm Aston cho tôi.”

“Vâng”

Sau khi Chị Dư lui ra, Aston tới khách sạn.

.....

Buổi chiều, quảng trường tòa án thành phố Y.

Còn ba phút nữa tới lúc mở phiên tòa, Đàm Dịch Khiêm lái chiếc xe đắt tiền tới trước cửa tòa án.

Bên ngoài tòa án đã có rất nhiều phóng viên vây quanh, khi Đàm Dịch Khiêm bước xuống, anh đã bị phóng viên ùn ùn kéo tới bao vây, may mà vệ sĩ bên cạnh Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn giữ gìn trật tự.

Tất cả các phóng viên đều bị chặn lại bên ngoài, Đàm Dịch Khiêm thuận lợi đi vào tòa án.

Hạ Tử Du tới sớm hơn Đàm Dịch Khiêm rất nhiều, cô đang ngồi ở ghế khiêu cảo, thỉnh thoảng bàn luận với luật sư cách cô không xa.

Trong tòa án trừ luật sư và các công chức thẩm phán ra thì chỉ có chị Dư và Kim Trạch Húc, nên phiên tòa có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Luật sư Kim Trạch Húc mới tới cho Hạ Tử Du chính là luật sư Tư Thâm vang danh quốc tế, mà luật sư đi theo Đàm Dịch Khiêm tới thành phố Y chính là luật sư tư Aston.

Ánh mắt Hạ Tử Du đã chú ý tới bóng dáng cao lớn nghiêm nghị của Đàm Dịch Khiêm, nhưng cô làm như không nhìn thấy, tiếp tục trò chuyện vui vẻ với luật sư của cô tựa như đã nắm chắc phần thắng.

Đàm Dịch Khiêm ngồi vào chỗ ngồi bị cáo, vẻ mặt của vẫn luôn lạnh lùng, đôi mắt đen thâm thúy quét về phía Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm có khí chất vương giả tôn quý trời sinh, dù ở bất cứ nơi đâu hay với ai anh đều như thể nhìn xuống chúng sinh. Cho dù là vào lúc này, thẩm phán và công chức trong tòa án cũng không dám đối thất lễ với Đàm Dịch Khiêm.

Ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm cũng không liếc nhìn Hạ Tử Du quá lâu, anh rời ánh mắt đi rất tự nhiên.

Nhưng mặc dù ánh mắt Đàm Dịch Khiêm đã rời đi, Hạ Tử Du vẫn có thể cảm thấy như có ánh mắt lạnh lùng ghim chặt trên người mình, làm cho cô cảm thấy nặng nề.

Quan toà bắt đầu tuyên bố mở phiên toà.

Suốt hai giờ thẩm vấn, Hạ Tử Du trình bày hết tất cả với tòa án, bởi vì có nhân chứng, vật chứng, tình thế cực kỳ bất lợi cho Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư ngồi ở vị trí bồi thẩm mà hoảng hốt, cô không thể tin người phụ nữ xinh đẹp lên án Đàm Dịch Khiêm lưu loát trước tòa lại là Hạ Tử Du mà cô quen biết.

Aston không đưa ra được chứng cứ có lợi cho Đàm Dịch Khiêm, nên tòa án thẩm vấn được một nửa, Aston yêu cầu tạm nghỉ.

Quan toà đồng ý, cũng theo trình tự bình thường quyết định ba ngày sau sẽ tiếp tục thẩm vấn.

Khi quan tòa tuyên bố tạm nghỉ, Kim Trạch Húc vội vã di chuyển tới bên người Hạ Tử Du, tay của anh rất tự nhiên đỡ lấy bả vai của Hạ Tử Du, nhìn Đàm Dịch Khiêm bằng ánh mắt đề phòng.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm quét qua bàn tay vịn trên bả vai Hạ Tử Du của Kim Trạch Húc, sau đó đeo kính lên, đứng dậy rời khỏi.

Chị Dư nhìn vẻ thân mật của Kim Trạch Húc và Hạ Tử Du, rốt cuộc xoay người không thể nhìn được nữa mà nói với Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, cô thật sự rất khiến tôi thất vọng.....” Trong đầu chị Dư thoáng qua dáng vẻ lạnh nhạt lên án Đàm Dịch Khiêm vừa nãy của Hạ Tử Du, hốc mắt chị Dư nhuộm đỏ, khổ sở lên tiếng, “Tôi thật sự hối hận đã giúp cô, tôi hoàn toàn không nên nói tốt cho cô trước mặt tổng giám đốc như vậy. Có lẽ cô cảm thấy trả thù tổng giám đốc không có gì đáng trách, nhưng cuối cùng có một ngày cô sẽ biết, cô đã tự tay đẩy tổng giám đốc đi, cho dù về sau cô muốn quay đầu lại cũng không thể.....”

Hạ Tử Du ung dung đứng tại chỗ, không lên tiếng đáp lại.

Trước khi xoay người đi, chị Dư để lại câu nói cuối cùng, “Đúng rồi, cô chính là vợ của tổng giám đốc, coi như về sau muốn ly hôn, tôi cũng hi vọng cô nên xem lại hành vi cả mình.”

Lòng Hạ Tử Du co rút đau đớn bởi vì lời nói của chị Dư, cô nghĩ nếu lúc này không có Kim Trạch Húc đứng bên cạnh, có lẽ cô đã không thể chống đỡ được nữa.

Hai ngày sau.

Hạ Tử Du không thể ngờ rằng Kim Trạch Húc chỉ rời khỏi trong chốc lát, những người vệ sĩ mà Kim Trạch Húc ra lệnh đứng ngoài cửa phòng bảo vệ cô đều bị thuộc hạ của Đàm Dịch Khiêm giải quyết, mà giờ khắc này những người này lại ép cô vào buồng xe, dĩ nhiên, Liễu Nhiên cũng đã bị ôm đi.

Khách sạn Tứ Quý, Hạ Tử Du bị người đẩy vào phòng của Đàm Dịch Khiêm.

Trên ghế salon, Liễu Nhiên mừng rỡ ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Ba ——”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên vầng trán non nớt của Liễu Nhiên, gương mặt tuấn đạt lộ vẻ thương yêu của người cha mà Hạ Tử Du cực kỳ hâm mộ.

Liễu Nhiên chú ý tới Hạ Tử Du, cô bé lập tức bò xuống khỏi người Đàm Dịch Khiêm, hoạt bát chạy tới bên người Hạ Tử Du, đưa tay ôm lấy đùi Hạ Tử Du, “Mẹ, ba tới tìm chúng ta rồi.....”

Thật ra Hạ Tử Du đè nén giọt nước mắt sắp hình thành mà dỗ bình, cô mỉm cười ôm lấy Liễu Nhiên, nói dịu dàng, “Cực cưng, ba mẹ có chuyện muốn nói, con xem trên giường có thú bông, con ra chơi có được không?”

Liễu Nhiên hiểu chuyện gật đầu, sau đó bò lên chiếc giường lớn duy nhất trong căn phòng, ôm con thú bông còn lớn hơn người vui vẻ không thôi.

Hạ Tử Du dĩ nhiên còn nhớ rõ con thú bông này, đây là con thú bông hai năm trước cô thích, lúc ấy Đàm Dịch Khiêm còn giấu cọt cô còn chưa trưởng thành, nhưng đến tối thì trên giường đã có thú bông siêu lớn này.....

Khẽ lắc đầu để gạt bỏ hồi ức trong đầu, Hạ Tử Du nhìn thẳng về phía Đàm Dịch Khiêm, “Anh biết là anh không thể làm gì tôi, ngày mai toà án sẽ thẩm vấn. Nếu như tôi xảy ra chuyện gì, anh không thoát được đâu!”

Đôi mắt đen sâu thẳm âm u của Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn Hạ Tử Du, khóe miệng nâng lên một nụ cười tự nhiên, “Thế nào, hiện tại ngay cả đến gần tôi một bước cũng không dám?”

Nghe giọng nói lạnh lẽo như thể đến từ hầm băng mùa đông của anh, thân thể cô không khỏi khẽ run lên.

Đàm Dịch Khiêm chợt đứng lên.

Hạ Tử Du có thể cảm thấy hơi thở lạnh lùng nguy hiểm của Đàm Dịch Khiêm như một lưỡi dao bén nhọn tới gần cô, cô sợ hãi lùi về sau một bước.

Đàm Dịch Khiêm nhìn xuống cô từ trên cao, đứng vững vàng trước mặt Hạ Tử Du, nhưng không có bất kỳ động tác gì, khóe miệng hơi nhếch lên, “Cô sợ cái gì?”

Đôi tay Hạ Tử Du chống lên mặt tường sau lưng, cố gắng duy trì bình tĩnh.

Đôi mắt đen tĩnh mịch khó dò của Đàm Dịch Khiêm từ từ híp lại, ánh mắt quỷ quyệt nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng nõn không tì vết của Hạ Tử Du, như thể mang theo đau xót vươn tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du, cười lạnh ra tiếng, “Tôi đang suy nghĩ, mỗi đêm khi cô ở bên tôi, có phải trong đáy lòng đều hận không thể róc xương róc thịt tôi hay không?”

Nhiệt độ lạnh như băng trên ngón tay của Đàm Dịch Khiêm truyền tới trái tim Hạ Tử Du làm cô cảm thấy run rẩy, khi tay của Đàm Dịch Khiêm dừng ở cầm cô thì cô đột nhiên nhớ lại hồi ức hơn hai năm trước, cô còn nhớ rõ sức lực khi anh bóp cổ cô.....

Nên, giờ khắc này, cô chợt đẩy anh ra, sợ hãi mà mắng, “Khốn kiếp!!”

Anh đột nhiên đè mạnh cô vào vách tường trắng tinh sau lưng, nói lạnh lùng, “Hạ Tử Du, tôi nói rồi, nếu như muốn xuống Địa ngục, vậy thì hãy cùng xuống!”

Hạ Tử Du cảm thấy bụng đau đớn vì sự đè ép của Đàm Dịch Khiêm, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt vì đau đớn, cô chợt ôm bụng, thân thể từ từ trượt xuống dọc theo bức tường trắng.....

122. Chương 122 : Mang Thai, Cần Điều Dưỡng

” Đau quá.....”

Khuôn mặt của Hạ Tử Du nhăn nhó, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu.

Đàm Dịch Khiêm rõ ràng sức lực vừa rồi của anh không thể gây thương tổn cho cô, thế nhưng giờ khắc này nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Hạ Tử Du, anh lại có cảm giác kinh hoàng khó có thể khống chế, anh đỡ lấy cô, ngữ điệu nhẹ hẫng, “Em làm sao vậy?”

Hạ Tử Du giữ bụng, nhíu chặt mày, “Đau.....”

Máu đỏ chợt chảy ra từ giữa bắp đùi Hạ Tử Du.....

Ánh mắt liếc thấy màu đỏ ghê người giữa hai chân Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm không hề chậm trễ, lập tức ôm ngang cô lên.

Đau đớn đã làm Hạ Tử Du dần dần mất ý thức, cô cảm thấy cô đã tiến vào bóng tối vô biên vô hạn, thật sự như thể có dòng xoáy chết chóc đang cuốn lấy cô, mà cô chỉ có thể níu chặt lấy người đang ôm lấy cô lúc này mới không bị bóng tối cuốn đi.....

.....

Bệnh viện.

Đàm Dịch Khiêm đứng trước hành lang bệnh viện, khuôn mặt điển trai nặng nề hiếm thấy.

Khi anh ôm Hạ Tử Du vào bệnh viện, Hạ Tử Du đã hôn mê, lúc ấy Hạ Tử Du tựa vào ngực của anh, sắc mặt tĩnh lặng như thể đã chết.....

Lần đầu tiên anh cảm thấy sợ hãi như vậy, anh đánh mất tỉnh táo và sự kiềm chế thường ngày, chỉ muốn quát tháo những bác sĩ và y tá chậm chạp kia.

Thật may những bác sĩ và y tá cuối cùng cũng kịp thừa đưa Hạ Tử Du khỏi giải phẫu trong tâm trạng nơm nớp lo sợ.

Hai mươi phút sau khi Hạ Tử Du được đưa vào phòng giải phẫu, Kim Trạch Húc lao vào bệnh viện.

Khi vừa liếc thấy Đàm Dịch Khiêm, hai nắm tay của Kim Trạch Húc cũng đã siết chặt, anh không nói lời gì liền vung nắm đấm về phía Đàm Dịch Khiêm.

Thật may là vệ sĩ sau lưng Đàm Dịch Khiêm đã cản Kim Trạch Húc lại, cũng giữ chặt Kim Trạch Húc luôn.

Kim Trạch Húc bị vệ sĩ ngăn trở, cắn răng thốt ra, “Đàm Dịch Khiêm, tên khốn kiếp, nếu như Tử Du xảy ra chuyện gì, tôi thề tôi sẽ không bỏ qua cho anh.....”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm u ám, môi mỏng lãnh lẽo, cũng không đáp lại.

Không khí căng thẳng hồi lâu, bác sĩ đi ra từ phòng bệnh.

Bác sĩ gỡ khẩu trang xuống, rồi sau đó cung kính đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc Đàm.”

Gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm dường như cũng mệt mỏi, chậm thanh hỏi, “Cô ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ mở miệng nói, “Tổng giám đốc Đàm, chúng tôi đã kiểm tra cho vợ ngài.....May là được đưa tới kịp thời, mẹ và con đều bình an!”

Nghe thấy bác sĩ nhắc tới chữ “con”, lòng mày Đàm Dịch Khiêm nhú lại, “Cô ấy mang thai?”

Bác sĩ mỉm cười nói, “Đúng vậy, thai nhi đã gần năm tuần rồi.....Vừa rồi khi kiểm tra cho quý phu thì phát hiện ra thân thể quý phu nhân không tốt lắm, có thể là do lúc sinh con không điều dưỡng cẩn thận..... Bởi vì thân thể quý phu nhân suy nhược, nên khi mang thai phải cẩn thận hơn phụ nữ bình thường. Vừa rồi triệu chứng sảy thai rất nguy hiểm, mong rằng quý phu nhân có thể ở lại bệnh viện lâu hơn chút, sau khi trị liệu mới có thể xuất viện. Nhưng cho dù xuất viện vẫn phải cực kỳ chú ý trong giao đoạn ba tháng đầu!”

Kim Trạch Húc nghe bác sĩ nói vậy thì ngẩn ra, ngừng giây giũa, lâm vào trạng thái sững sờ.

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nhướn mi lên, gật đầu, “Bây giờ tôi có thể vào thăm cô ấy không?”

“Được, nhưng bây giờ cô ấy còn chưa tỉnh.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn Hạ Tử Du đang nằm trên giường bệnh qua cửa sổ thủy tinh, nội tâm không thể khống chế được mà trào dâng sự đau lòng, nhắc chân lên.

“Đàm Dịch Khiêm, anh không có tư cách vào thăm Tử Du, Đàm Dịch Khiêm!!”

Trợ mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng bệnh của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc siết chặt nắm tay, ánh mắt sắc bén hận không thể xé nát Đàm Dịch Khiêm.

Ánh mắt sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm khẽ liếc về mép giường, Hạ Tử Du nằm trên giường có đã hồng hào hơn lúc trước, hai tay đặt trên giường, hơi thở chậm rãi, y hết như đang ngủ say.

Đàm Dịch Khiêm ngẩng nhìn khuôn mặt bình tĩnh lúc ngủ say của Hạ Tử Du, chậm rãi vươn tay ra, vô cùng yêu thương chạm lên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô.

“Tử Du.....” Anh nhẹ nhàng gạt sợi tóc che bên má cô ra, dịu dàng kêu.

“Ừ.....” Trong giấc mộng cô cảm thấy giọng nói trầm thấp đó thật ấm áp, cô thì thầm một tiếng, không tỉnh lại.

Lại nhìn cô ngủ say, anh cầm tay lấy bàn tay lạnh như băng của cô, ôm trọn sưởi ấm.

-

Nửa đêm Hạ Tử Du tỉnh lại.....

Khi tỉnh lại mơ màng phát hiện cô đang nằm trên giường bệnh trắng tinh, trong không khí tràn đầy mùi thuốc chỉ bệnh viện mới có.

Hạ Tử Du ngơ ngáo muốn ngồi dậy thì chị Dư chờ đợi ở một bên lập tức giúp Hạ Tử Du tựa lên đầu giường, sau đó lo lắng nói, “Phu nhân, cô nằm xuống đi, bác sĩ nói cô phải nghỉ ngơi.....”

Chị Dư nhận được lệnh của Đàm Dịch Khiêm tới chăm sóc Hạ Tử Du, cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện Hạ Tử Du công khai tố cáo Đàm Dịch Khiêm trên tòa án, nhưng khi cô biết được Hạ Tử Du đã mang thai, hôm nay lại có triệu chứng sẩy thai phải nằm viện cần người chăm sóc, chị Dư dễ dàng mềm lòng lại không thể giận Hạ Tử Du được nữa, nên lúc này cách xưng hô với Hạ Tử Du cũng trở lại cung kính như thường ngày.

Hạ Tử Du yếu ớt tựa vào đầu giường, sững sờ nhìn người đang trông nom cô, “Chị Dư?”

Chị Dư bỏ cánh tay đặt ngoài cửa Hạ Tử Du vào trong chăn, khẽ nói, “Là tổng giám đốc bảo tôi tới chăm sóc cô..... Cô có khát không, có muốn uống nước không? Hay là có muốn ăn gì không?” Giọng nói của Chị Dư cực kỳ ôn hòa, tựa như một bể trên yêu mến Hạ Tử Du.

Chị Dư nhắc tới Đàm Dịch Khiêm làm cho Hạ Tử Du nhớ lại trước lúc hôn mê.....

Cô nhớ lúc ấy cô đang giằng co với Đàm Dịch Khiêm, nhìn ánh mắt như muốn xé nát cô của Đàm Dịch Khiêm, cô sợ hãi đến mức chỉ muốn trốn đi, nhưng khi cô giằng co với Đàm Dịch Khiêm, lưng của cô vô tình đập mạnh đến mặt tường sau lưng, sau đó cô cảm thấy bụng dưới đau đớn.....

Tay cô đặt lên bụng dưới theo bản năng, không cảm thấy đau đớn kịch liệt không thể chịu nổi nữa, cô nghi ngờ hỏi, “Tôi làm sao vậy?”

Chị Dư nói chi tiết, “Cô mang thai, bác sĩ nói có triệu chứng sẩy thai, bây giờ cần ở lại bệnh viện điều dưỡng thân thể.”

“Mang thai?” Hạ Tử Du khiếp sợ.

Chị Dư kéo chăn cho Hạ Tử Du, “Đúng vậy, đã mang thai gần năm tuần rồi.....Tổng giám đốc vẫn luôn ở bên cô, vừa mới rời khỏi.”

Hạ Tử Du sững sờ tựa vào đầu giường, bàn tay phủ trên bụng dưới cũng từ từ lạnh băng.

Cô mang thai? Tại sao có thể như vậy?

Trời mới biết, trong khoảng thời gian cô ở bên Đàm Dịch Khiêm, cô vẫn luôn âm thầm dùng thuốc tránh thai sau khi xong việc, nếu như thật sự mang thai, duy nhất chỉ có thể là đêm kia.....Ở phòng nghỉ trong phòng làm việc của anh, bởi vì sự xuất hiện của Đường Hân mà rối loạn tinh thần nên cô quên mất chuyện uống thuốc đúng hạn. Sau đó cô rất sợ xuất hiện tình huống như thế, cô không bao giờ quên chuyện ngừa thai, mà lúc này.....

Mới quên ngừa thai một lần đã mang thai, có phải ông trời đang đùa giỡn cô không?

Chị Dư nói thêm vào, “Tổng giám đốc đã trình báo lên tòa rằng cô mang thai nên quan tòa quyết định chờ đến khi cô xuất viện thì thẩm vấn sau, nên bây giờ cô cứ yên tâm nghỉ ngơi ở bệnh viện.” Chị Dư nghĩ đến Hạ Tử Du có thể sẽ sinh cho Đàm Dịch Khiêm một bé trai trắng trẻo mập mạp liền mừng rỡ không thôi.

Hạ Tử Du ngẩng ngốc nhìn về phía trước, đột nhiên kích động thốt lên, “Tôi không muốn mang thai..... Tôi không muốn.....”

Chị Dư lo lắng đỡ lấy Hạ Tử Du nói, “Phu nhân, điều dưỡng thân thể cho tốt rồi hãy nói.....”

Hạ Tử Du vẫn lẩm bẩm, “Tôi không muốn mang thai, không muốn mang thai.....”

Trong đầu Hạ Tử Du lóe lên hình ảnh cô nằm trên bàn mổ, giải phẫu vì khó sinh——

Lúc ấy, máu dầm dề, bốn phía cô chỉ có nhân viên y tá mặc áo blouse trắng, cảm thấy dụng cụ lạnh như băng chạy trên thân thể cô, cô cảm thấy rất cô độc, rất vô dụng, khi đó cô vẫn muốn Đàm Dịch Khiêm, nghĩ rằng sau khi ra tù sẽ đưa Bảo Bảo đi gặp Đàm Dịch Khiêm, niềm tin đó đã giúp cô chống đỡ để sống tiếp....

Thế nhưng, hôm nay cô đã mất dũng khí khi đó, cũng không còn cố chấp như lúc đó, dù cho ngăn trở như thế nào, cô không chống đỡ nổi nữa.....

Khi Chị Dư đang muốn an ủi Hạ Tử Du thì Đàm Dịch Khiêm xuất hiện trong phòng bệnh, chị Dư vội cúi đầu, “Tổng giám đốc!”

Tầm mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chú vào khuôn mặt có vẻ hơi tái nhợt của Hạ Tử Du, những chữ cô lẩm bẩm trong miệng đều tiến vào tai anh.

Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn chị Dư, nói lãnh đạm, “Chị ra ngoài đi!”

Chị Dư gật đầu, lập tức rời khỏi, cũng thức thời mà đóng cửa phòng bệnh.

Hạ Tử Du liếc thấy Đàm Dịch Khiêm, thì dịch người về sau theo bản năng.

Đàm Dịch Khiêm nhìn vẻ sợ hãi trên mặt Hạ Tử Du, trái tim dâng lên cơn đau khó hiểu, anh ngồi ở mép giường, yên lặng nhìn cô.

Cô kéo chặt chăn, thân thể nhích tới đầu giường, cánh môi trắng bệch run lấy bầy.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nhu hòa, giọng nói mềm mỏng như thể đã quá mệt mỏi, “Em sợ tôi như vậy sao?”

Hạ Tử Du liền nín lấy chặt, đôi mắt trong suốt nhìn anh đầy cảnh giác.

Đôi mắt đen như ánh sao đêm của anh nhìn cô không chớp mắt, giọng nói vẫn trầm nhẹ, “Mang thai tại sao không biết chú ý một chút?” Trời mới biết lúc này anh sầu não biết bao nhiêu, suýt nữa anh đã thương tổn con của họ.....

Cô không dám nhìn vào đôi mắt đen tĩnh mịch của anh, hốt hoảng luống cuống quay đầu qua bên.

Anh nhẫn nại tách bàn tay nín chặt lấy chăn của cô ra, sau đó dùng lòng bàn tay ấm áp của mình bao bọc bàn tay lạnh như băng đó.

Cô giãy giụa, “Buông ra.....”

Anh càng siết chặt.

Cô nhướn mày, lườm anh.

Anh bất ngờ ôm chặt cô trong ngực mình, đôi tay ôm lấy sống lưng mảnh mai của cô, vùi đầu vào cổ cô hít lấy hương thơm trên cổ cô.

“Anh buông tôi ra.....” Bởi vì không thể giẫy khỏi vòng ôm của anh, cô ra sức đánh vào tấm lưng rộng của anh.

Anh như thể không cảm thấy đau đớn, chỉ để mặc cô đánh, làn môi mỏng lạnh lẽo thương yêu hôn nhẹ lên cổ cô.

Thân thể Hạ Tử Du vốn suy yếu, đánh anh mấy cái sau đó chỉ có thể để mặc cho anh ôm.

Đàm Dịch Khiêm ôm cô, vừa hôn, vừa nói nhỏ bên tai của cô, “Đừng ầm ĩ với tôi nữa, sinh con ra rồi chúng ta sống thật tốt, có được không?”

Hạ Tử Du yếu ớt tựa vào ngực anh, mũi cô tràn đầy hơi thở thuộc về anh, hốc mắt cô từ từ nhuộm đỏ.....

Có biết bao nhiêu lần cô nằm mơ thấy anh và cô có được “cuộc sống tốt đẹp”, song mỗi lần đều có nguyên nhân gì đó khiến giấc mơ bể tan tành. Hôm nay, khi cô không còn ôm hi vọng gì nữa với kết cục giữa cô và anh thì anh lại như thể châm chọc nói cho cô biết họ còn có thể làm lại.....

Nhưng mà, họ thật sự có thể làm lại sao? Không.....

Cô đã chịu đủ hành hạ trong quá khứ rồi, cô cũng không còn sức lực để ảo tưởng về tương lai, hướng chi, họ còn có khoảng cách đời trước không thể nào vượt qua kia, cô không thể nào bỏ qua cái chết của mẹ để ích kỷ ở bên anh cả đời.....

Trong hơi thở tràn đầy mùi hương duy nhất thuộc về anh, cô đã từng quỵn luyến như vậy, lưu luyến như vậy, mà giờ khắc này cô chỉ muốn vạch rõ giới hạn với anh, nên lúc này cô dùng hết sức lực mà mình có đẩy anh ra, kích động nói, “Tôi sẽ không sinh đứa bé này, cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh, anh tránh ra.....”

.....

Khi bác sĩ và chị Dư nghe thấy tiếng động vọt vào phòng bệnh thì Hạ Tử Du đang giùng giởng muốn bò xuống giường.

Phòng bệnh hỗn độn, bình thủy bị ném bể, gối đầu cũng có thấm nước.

Đàm Dịch Khiêm đứng vững bên mép giường, toàn bộ lưng áo vest ướt đẫm, ánh mắt u ám của anh nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du.

Đúng vậy, trước đó Hạ Tử Du kích động mà đánh đổ bình thủy.....

Chị Dư đỡ Hạ Tử Du lên, ánh mắt vô tình chú ý tới phần lưng ướt đẫm của Đàm Dịch Khiêm.

Bác sĩ đi theo đỡ Hạ Tử Du đã xuống giường, nhíu mày, “Đàm phu nhân hãy nằm xuống đã, nghỉ ngơi cho khỏe.....”

Hạ Tử Du khẩn cầu bác sĩ, “Tôi muốn xuất viện, tôi không muốn ở đây.....”

Đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm nhìn Hạ Tử Du từ từ trở nên thâm trầm, bỗng dưng Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng xoay người, trước khi rời khỏi Đàm Dịch Khiêm để lại một câu nói, “Nếu đã quyết tâm, vậy thì phá thai sau đó xuất viện!”

Khi chị Dư nghe thấy vậy, kinh ngạc đứng yên tại chỗ.

-

Khách sạn Tứ Quý.

Phòng 1618 không bật đèn, trong phòng tối om.

Cơn đau trên lưng đã chết lặng, Đàm Dịch Khiêm dựa vào ghế salon, nâng ly lên khẽ nhấp một hớp rượu mạnh màu hổ phách, nhưng rượu mạnh cũng không thể chống đỡ vị chất tràn đầy trong cổ họng anh. Anh chợt quăng mạnh cái ly trong tay xuống đất.

Chất lỏng màu hổ phách tung tóe trên tấm thảm trắng như tuyết, tạo thành hình ảnh quỷ dị.

Điện thoại của Đàm Dịch Khiêm chợt đổ chuông.

Anh bình tĩnh nhấn nút trả lời, điện thoại vang lên giọng nói có vẻ hơi gấp gáp của chị Dư, “Tổng giám đốc, phu nhân nói cô ấy muốn gặp Kim Trạch Húc.”

“Tùy cô ấy!”

Nói ba chữ ngắn gọn, Đàm Dịch Khiêm cúp máy.

.....

Cũng trong lúc đó, ở bệnh viện.

Kim Trạch Húc cẩn chỉ Dư ngoài cửa phòng bệnh, sau đó khấn trương ôm lấy Hạ Tử Du, nhìn Hạ Tử Du thật kỹ, “Em không sao chứ? Đàm Dịch Khiêm có làm gì em không?”

Hạ Tử Du cuống cuống kéo lấy cánh tay của Kim Trạch Húc, “Trạch Húc, Liễu Nhiên đang ở chỗ Đàm Dịch Khiêm, anh có thể đưa nó về cho em không?”

Kim Trạch Húc vừa kéo chần cho Hạ Tử Du, vừa an ủi nói, “Em yên tâm, anh nhất định đưa Liễu Nhiên về bên em Nhưng mà bây giờ thân thể em suy yếu, cần nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghe Kim Trạch Húc bảo đảm, trái tim bất an của Hạ Tử Du mới thoáng bình phục. Vào lúc này cô chỉ muốn được ôm Liễu Nhiên, cô an ủi mình như vậy, cô chẳng có gì cả nhưng ít nhất cô còn có Liễu Nhiên.....

Kim Trạch Húc ngồi ở mép giường, do dự một lát rồi nói, “Anh biết bây giờ nói chuyện này rất không thỏa đáng, nhưng Đàm Dịch Khiêm lấy có em mang thai yêu cầu quan toà hoãn lại thời gian thẩm vấn, anh muốn hỏi, chuyện đứa nhỏ em định làm thế nào?”

Nhắc tới đứa bé, trong đầu Hạ Tử Du chợt thoáng qua câu nói của Đàm Dịch Khiêm lúc rời khỏi.....

Nếu đã quyết tâm, vậy thì phá thai sau đó xuất viện!

Trái tim của Hạ Tử Du đau đớn như bị xé rách, giọt lệ đọng trong hốc mắt.....

Nhìn khoeo mắt Hạ Tử Du tuôn trào nước mắt, Kim Trạch Húc thương tiếc lau đi, “Đàm Dịch Khiêm không đáng giá để em chảy một giọt nước mắt!”

Hạ Tử Du nước mắt lưng tròng, nói nghẹn ngào, “Trạch Húc, em muốn yên lặng một mình.....”

Kim Trạch Húc chậm rãi đứng lên, “Được, anh ở bên ngoài, em có chuyện gì thì kêu anh.”

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Hạ Tử Du nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Vừa rồi thật ra thì cô cũng không cố ý đánh đổ bình thủy tinh đó, nhưng khi lúc cô vùng vẫy muốn đẩy anh ra, vô tình làm đổ bình thủy tinh, nước sôi liền đổ lên lưng anh, thoát nhìn như thể là cô cố ý.....

Cô lập tức muốn kiểm tra xem anh có bị thương hay không theo bản năng, nhưng khi cô ddinh làm vậy thì trong đầu cô lại vang lên giọng nói của mẹ ——

A Nhật, anh mau tới cứu em đi.....

Bây giờ em không dám gọi điện thoại cho anh, cũng không dám bước ra khỏi hộp đêm một bước, người của Đàm Dịch Khiêm rất có thể sẽ nghe lén điện thoại của em, nên em chỉ có thể nhờ người này gửi thư cho anh.

Em đã nhận được cảnh cáo, nếu mà ngày mai em không tiết lộ văn kiện định giá hạng mục cuộc đấu thầu của Trung Viễn cho Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm sẽ gây bất lợi cho em!!

A Nhật, Đàm Dịch Khiêm không giống cha cậu ta, cậu ta là kẻ tàn nhẫn, em thật sự không muốn chết.....

Ngày mai anh nhất định phải tới tìm em, nếu không sau này anh có thể không gặp được em nữa.....

.....

Đúng vậy, đây chính là lá thư mẹ cô viết cho Kim Nhật Nguyên trước khi xảy ra tai nạn, bức thư đều là những lời kể về Dịch Khiêm tràn đầy sợ hãi, cảm giác sợ hãi đó như thể gần tới thời khắc tận thế bao phủ mẹ, khiến mẹ sợ hãi đến mất bình tĩnh.

Cô còn nhớ rõ hình ảnh mẹ và Kim Nhật Nguyên giằng co trước hộp đêm ngày đó, bây giờ nghĩ lại, nhất định bởi vì mẹ bị Đàm Dịch Khiêm ép đến đường cùng mà tiết lộ cách thức định giá hạng mục đấu thầu của Trung Viễn cho Đàm Dịch Khiêm, sau đó Kim Nhật Nguyên chạy tới biết được chuyện này liền then quá thành giận giằng co với mẹ, nhưng lúc này, Đàm Dịch Khiêm vốn nên rời đi lại ti tiện ra lệnh cho tài xế lái xe đâm mẹ và Kim Nhật Nguyên.....

Cô không tưởng tượng vô căn cứ, bởi vì ngày hôm sau Đàm Dịch Khiêm chỉ ra giá cao hơn Trung Viễn chỉ 5% mà giành được hạng mục đó, nếu như không phải Đàm Dịch Khiêm biết được giá cạnh tranh của Trung Viễn, Đàm Dịch Khiêm không thể nào thắng Trung Viễn với mức giá cao hơn ít như vậy.....

Mẹ lừa gạt ông Đàm để lấy được mức giá đầu thầu của Đàm Thị, Đàm Dịch Khiêm liền uy hiếp mẹ lấy giá cạnh tranh của Trung Viễn, Đàm Dịch Khiêm bày mưu kế để trả thù cũng dễ hiểu, nhưng cô không ngờ rằng Đàm Dịch Khiêm đã lấy được giá cạnh tranh của Trung Viễn rồi còn không chịu bỏ qua cho mẹ, cô không thể tưởng tượng được trên đời này lại có người đàn ông tàn nhẫn tuyệt tình như vậy, đạt được mục đích mà còn không chịu bỏ qua.....

Cô biết mẹ cô không phải là người tốt, nhưng đây không phải lí do để Đàm Dịch Khiêm có thể giết hại mẹ.....

Rõ ràng bức thư này không thể nào làm giả, nên cô không thể tìm được bất cứ lý do nào thanh minh cho anh cả. Giấy viết thư này lấy từ sổ ghi chép đặc biệt ở hộp đêm, mẹ vẫn luôn đặt ở đây rượu, nên trừ mẹ ra không ai có thể dùng giấy này để viết thư, hơn nữa chữ viết trên tờ giấy cô có thể xác định không hề có ngụy tạo.

Bởi vì cô hoàn toàn không thể nghĩ ra lý do nào để giải thích cho Đàm Dịch Khiêm, nên lúc này cô mới không thể đồng tình với anh.....

Cô không thể tha thứ cho mình nếu cứ tiếp tục dung túng cho người đàn ông tàn nhẫn đến cực hạn này, cô không hiểu, sau khi anh giết người, tại sao có thể sinh sống thản nhiên nhiều năm như vậy?

Cô thậm chí nghi ngờ những lời anh nói tới nay có phải là anh đang tìm một cơ hội duy nhất để trở mình khi đã gần như tới đường cùng không?

Quả thật như lời nói của Kim Trạch Húc, lợi dụng sự tồn tại bất ngờ của đứa bé này để dụ dỗ khiến cô mềm lòng.....

-

Suy nghĩ suốt cả đêm, hôm sau trời vừa sáng thì Hạ Tử Du liền gọi bác sĩ.

Sau khi nghe Hạ Tử Du nói xong, có lẽ điều kiện Hạ Tử Du nói đủ hấp dẫn, hoặc có lẽ bác sĩ vẫn còn thiện lương, cuối cùng đáp ứng thỉnh cầu của Hạ Tử Du.

Thấy bác sĩ bước ra phòng bệnh, Kim Trạch Húc và chị Dư đứng ngoài cửa liền tiến đến.

Kim Trạch Húc lo lắng hỏi thăm bác sĩ, “Tử Du thế nào rồi?”

Chị Dư cũng sợ hãi nhìn bác sĩ, có loại dự cảm chẳng lành.

Bác sĩ bình tĩnh nói, “Chúng tôi quyết định giải phẫu phá thai theo ý muốn của Đàm phu nhân vào xế chiều hôm nay.....Bây giờ Đàm phu nhân muốn nghỉ ngơi, mong các vị không quấy rầy phu nhân.”

Chị Dư giật mình kinh ngạc trợn to hai mắt, “Giải phẫu phá thai?”

123. Chương 123 : Kết Quả Thảm Ván Trên Tòa

Sau khi nghe lời nói của bác sĩ, chị Dư sửng sốt hồi lâu, sau phản khi phản ứng lại, chị Dư đến khách sạn Tứ Quý bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Gõ cửa, được cho phép, Chị Dư lo lắng đi vào phòng 1618.

Trong phòng, Đàm Dịch Khiêm đang trao đổi chuyện trên tòa với luật sư tư Aston, sau khi nhìn thấy vẻ mặt u sầu của chị Dư, Đàm Dịch Khiêm tạm ngừng nói chuyện với Aston.

Đàm Dịch Khiêm dựa vào ghế sa lon, nhìn chị Dư, lãnh đạm hỏi, “Chuyện gì?”

Chị Dư do dự đáp lại, “Phu nhân..... quyết định xế chiều hôm nay sẽ phá thai!”

Đàm Dịch Khiêm quay đầu sang bên cạnh, im lặng suy tư trong chốc lát, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm mở miệng, “Tùy cô ấy đi!”

Không ai có thể hiểu được nỗi đau trong lòng Đàm Dịch Khiêm lúc này, đó là đau đớn càng muốn ngăn chặn lại càng lan tràn khắp tứ chi.

Chị Dư nhìn thấy đáy mắt Đàm Dịch Khiêm lóe lên vẻ ảm đạm rồi biến mất, bực mình nói: “Xem ra lần này phu nhân quyết tâm không muốn có liên hệ gì với ngài nữa rồi.....Hết thấy đều phải trách tên Kim Trạch Húc đó, hôm nay phu nhân trở thành như vậy nhất định là do Kim Trạch Húc giật giây!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn ra xa, nói lạnh lùng, “Kim Trạch Húc đang chăm sóc cô ấy?”

Chị Dư gật đầu, “Tổng giám đốc, tới bây giờ chuyện giữa ngài và phu nhân đã không thể cứu vãn được nữa tôi mới dám nói. Hôm ngài lệnh cho tôi đi tìm phu nhân, tôi đã thấy phu nhân và Kim Trạch Húc ở cùng một căn nhà, mặc cùng loại áo ngủ, Kim Trạch Húc thậm chí còn tùy ý ra vào phòng ngủ của phu nhân..... Tôi nghĩ, có lẽ phu nhân đã sớm không còn tình cảm gì với ngài, nên lúc này cô ấy mới có thể quyết định phá thai lạnh lùng như thế.....”

Giờ khắc này, Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhếch miệng cười như thể tự giễu. Thì ra cũng có lúc anh tự tin quá mức.....

Bây giờ cô không còn là cô của hai năm trước nữa, anh cho là đôi mắt trong suốt của cô vẫn có thể nhìn xuyên thấu như hai năm trước, nhưng trải qua hai năm đã khiến cô học được cách che giấu và trả thù, bây giờ cô chỉ muốn đẩy anh vào chỗ chết.

Anh rất khó chịu, nhưng anh lại không thể trách tội cô. Cho dù cô không cần đứa bé, anh cũng không thể tức giận, bởi vì cuộc hôn nhân này do anh chủ đạo từ đầu đến cuối, nhiều lắm cô chỉ cần bỏ ra thân thể của cô, chỉ có thể nói rõ hôm nay vì trả thù đã cô còn không quan tâm đến việc hy sinh chính mình.....

Nghe chị Dư nói xong, Aston nghiêm nghị nói, “Tổng giám đốc Đàm, chuyện nếu đã phát triển đến mức không thể vãn hồi, tôi nghĩ ngài không cần phải nhượng bộ nữa.....”

Chị Dư cũng gật đầu. Đúng vậy, xem ra duyên phận giữa tổng giám đốc và phu nhân đã hết..... Cô không muốn nhận xét sự lựa chọn của phu nhân là đúng hay sai, dù sao phu nhân có ý định trả thù tổng giám đốc cũng dễ hiểu. Cô chỉ là tiếc rằng cuối cùng phu nhân không thể đi tới cuối cùng với tổng giám đốc, điều này cũng cũng nói rõ Hạ tiểu thư cũng không phải “phu nhân tổng giám đốc” chân chính.....

Đàm Dịch Khiêm chưa ra quyết định, lúc này giọng nói của người nhân viên phục vụ khách sạn vang lên, “Tiên sinh, xin lỗi, không có sự cho phép của tổng giám đốc Đàm, ngài không thể vào phòng này.....”

Nhân viên phục vụ hiển nhiên không ngăn được Kim Trạch Húc, ngay sau đó Kim Trạch Húc mở cửa phòng ra.

Vệ sĩ đứng ở hai bên cửa phòng lập tức ngăn cản Kim Trạch Húc lại, Kim Trạch Húc liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm ở bên trong, nói lạnh lùng, “Tổng giám đốc Đàm, anh tiếp đãi khách thể này sao?”

“Kim Trạch Húc, anh tới đây làm gì?” Chị Dư nghĩ đến cảnh thân mật giữa Kim Trạch Húc và Hạ Tử Du liền tức giận.

Kim Trạch Húc nói thẳng, “Tôi đến vì chuyện Liễu Nhiên.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm lại ra lệnh, “Cho anh ta vào!”

Kim Trạch Húc lướt qua vệ sĩ đi thẳng vào phòng, ngay sau đó chị Dư và Aston đứng sang một bên.

Kim Trạch Húc mở miệng chất vấn Đàm Dịch Khiêm, “Liễu Nhiên đâu?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch mày, “Con gái của tôi cần tổng giám đốc Kim quan tâm như thế từ bao giờ vậy?”

Kim Trạch Húc nhú mày, “Tử Du muốn tôi đưa Liễu Nhiên về!”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi lạnh lùng, “Tổng giám đốc Kim thật là buồn cười, Liễu Nhiên là con gái của tôi, anh có tư cách gì đưa con bé đi?”

Kim Trạch Húc tức giận thốt lên, “Đàm Dịch Khiêm, anh đừng quên tòa án đã giao quyền nuôi dưỡng của Liễu Nhiên cho Tử Du, anh không có quyền giữ Liễu Nhiên.”

Đàm Dịch Khiêm không thèm nhìn Kim Trạch Húc, chỉ nhàn nhã nhìn chăm chăm về phía trước, không cho là đúng nói, “Tổng giám đốc Kim và ‘Hạ tiểu thư’ dường như đã quên, tôi và ‘Hạ tiểu thư’ đã đăng kí kết hôn ở Las Vegas. Khi chúng tôi trở thành vợ chồng hợp pháp, vấn đề nuôi dưỡng con cũng thuộc về tôi và cô ấy, hôm nay tôi hoàn toàn có tư cách giữ con tôi bên người.”

Chị Dư và Aston cũng đã chú ý tới cách gọi Hạ Tử Du xa cách của Đàm Dịch Khiêm, điều này chứng tỏ Đàm Dịch Khiêm đã ra quyết định.

Khi Kim Trạch Húc không hề nghĩ đến điều này, cứng họng, “Anh.....”

Đàm Dịch Khiêm nói lãnh đạm, “Chị Dư, tiễn khách.”

Chị Dư tiến lên, “Tổng giám đốc Kim, mời.”

Thấy Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh thong dong như thế, Kim Trạch Húc áp chế lửa giận ở đáy lòng, chậm chọc nói, “Không ngờ rằng Tổng giám đốc Đàm cũng yêu thương con cái như vậy, tôi nghe Tử Du nhắc tới nửa năm trước Tổng giám đốc Đàm dường như khinh thường việc có đứa bé này, xem ra lúc ấy Tử Du hiểu lầm rồi..... Nếu Tổng giám đốc Đàm muốn giữ lại đứa bé này như vậy, vậy tôi đành phải thuyết phục Tử Du từ bỏ quyền nuôi con rồi! Thật ra thì, nửa năm trước Tử Du cũng lo tổng giám đốc Đàm không để tâm chăm sóc cô bé, nên mới nhất định phải tranh quyền nuôi dưỡng với người cha chẳng thèm ngó ngang tới con mình. Anh cũng biết Tử Du thiện lương như vậy, nếu đã sinh con ra, mặc dù cô ấy vẫn luôn hối hận khi sinh con cho anh, nhưng tình thương của người mẹ không cho phép cô ấy trơ mắt nhìn con chịu khổ đi theo người cha không có tình thương này.....”

Không chịu nổi mấy lời châm chọc của Kim Trạch Húc, chị Dư tức giận nói, “Kim Trạch Húc, anh đừng nói hươu nói vượn ở đây nữa!!”

Kim Trạch Húc mỉm cười, “Mọi người nghĩ tôi nói hươu nói vượn, được thôi, tổng giám đốc Đàm, cá nhân tôi mong rằng anh là thật lòng muốn giữ cô bé bên anh, như vậy về sau Tử Du sẽ không còn gì liên quan với anh nữa. Điều này cũng thuận lợi cho tôi và Tử Du xây dựng gia đình..... Được, vậy tôi không quấy rầy tổng giám đốc Đàm nữa, tôi đi trước đây.”

Chị Dư nhìn bóng lưng phách lối của Kim Trạch Húc, phẫn hận nói, “Tổng giám đốc, Kim Trạch Húc đang cố ý khiêu khích.....”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn Aston đứng bên, “Anh nên biết giải quyết vụ kiện này thế nào!”

Aston gật đầu, “Tổng giám đốc Đàm yên tâm, thắng vụ kiện này, tòa án sẽ trao quyền nuôi con cho ngài dễ dàng!”

Nghe lời luật sư nói, chị Dư kinh ngạc hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, ngài thật sự muốn giành quyền nuôi con?” Cô nhớ rõ nửa năm trước phu nhân tranh quyền nuôi con với tổng giám đốc kịch liệt đến cỡ nào, tình cảm của phu nhân đối với Liễu Nhiên tuyệt đối không tùy ý như Kim Trạch Húc nhắc tới, tổng giám đốc cũng không thể không hiểu Kim Trạch Húc đang khiêu khích.

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói, “Nếu như cô ấy đã hận tôi thấu xương, vậy thì làm cho triệt để..... Để cô ấy có thể có cuộc sống hoàn toàn mới.”

Nghe lời nói của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư rốt cuộc có thể hiểu được cách làm của Đàm Dịch Khiêm.....

Đúng vậy, làm sao tổng giám đốc lại có thể không hiểu được Kim Trạch Húc đang khiêu khích? Nhưng Kim Trạch Húc nói một câu rất đúng, nếu phu nhân nuôi con, phu nhân và tổng giám đốc sẽ dây dưa cả đời, cũng không phải chuyện tốt nếu tương lai phu nhân muốn bắt đầu cuộc sống mới với Kim Trạch Húc.....

Cô tin phu nhân cũng thương yêu Liễu Nhiên, nhưng sau khi phu nhân biết mình mang thai đã quyết định phá thai trong vòng chưa tới một ngày, xem ra phu nhân cũng bắt đầu dĩ khi có con với tổng giám đốc.

Nhưng tình thương của phu nhân dành cho Liễu Nhiên cũng đúng như Kim Trạch Húc nói, là tình thương của mẹ, nếu như có thể trở lại quá khứ, chắc hẳn lúc này phu nhân tuyệt đối sẽ không cho phép cô “ngu dại” như năm đó mà sinh Liễu Nhiên.

Nghĩ tới đó, chị Dư không khỏi thở dài.

Có lẽ tổng giám đốc từng tàn nhẫn, nhưng chị phải công nhận là tổng giám đốc đã trao cho phu nhân rất nhiều rất nhiều, cũng thử đền bù tổn thương mà phu nhân đã từng chịu đựng, nhưng phu nhân không bao giờ hiểu được.

Buổi chiều.

Bác sĩ đã sắp xếp thời gian giải phẫu cho Hạ Tử Du.

Khi Chị Dư đến bệnh viện vừa đúng lúc nhìn thấy Hạ Tử Du bị đẩy vào phòng giải phẫu, chị vốn định nói vài câu khuyên nhủ Hạ Tử Du, nhưng nghĩ đến Hạ Tử Du khiến mọi chuyện mình trở nên không thể cứu vãn, chị Dư liền giữ im lặng, bởi vì có nói nữa cũng chỉ là vô ích.

Nhìn phòng giải phẫu lóe đèn đỏ, hốc mắt chị Dư bắt gặp nhuộm đỏ.

Tổng giám đốc và phu nhân xứng đôi như vậy, hôm nay lại đi đến bước mỗi người một ngã, mà lúc này phu nhân đang tàn nhẫn lấy ra cốt nhục của cô và tổng giám đốc.....

Chị Dư ngồi buồn bã ngoài cửa phòng giải phẫu, nuối tiếc thay Đàm Dịch Khiêm, tiếc hận hộ Hạ Tử Du.

Sau khi giải phẫu thành công, Hạ Tử Du được đẩy ra ngoài phòng giải phẫu. Chị Dư vốn muốn tiến lên xem Hạ Tử Du thế nào rồi, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ khốn trương của Kim Trạch Húc chờ đợi bên cạnh Hạ Tử Du, chị Dư liền áp chế cảm xúc bị thương trong lòng, im lặng xoay người rời khỏi.

.....

Trong phòng bệnh, Hạ Tử Du ngây ngốc nhìn trần nhà.

Kim Trạch Húc nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Hạ Tử Du, yêu thương vô hạn nói, “Tử Du, em có khỏe không?”

Hạ Tử Du lắc đầu thẫn thờ.

Kim Trạch Húc không yên tâm nói, “Nếu như có khó chịu ở đây thì hãy nói cho anh ngay lập tức.....”

Bỗng chốc, Hạ Tử Du quay khuôn mặt tái nhợt về phía Kim Trạch Húc, “Liễu Nhiên đâu?”

Kim Trạch Húc sững sốt, nói như thể trốn tránh, “Em vừa phá thai xong, đừng lo cho người khác, có được không?”

Hạ Tử Du đáp yếu ớt, “Liễu Nhiên là con của em, con bé không phải người khác.”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc nói chậm rãi, “Hôm nay anh đi tìm Đàm Dịch Khiêm rồi, nhưng anh ta không chịu để anh mang Liễu Nhiên về bên em.”

“Tại sao lại như vậy chứ?” Hạ Tử Du thoáng chốc kích động, muốn ngồi dậy. “Con là của em.....”

Kim Trạch Húc vội vàng đỡ Hạ Tử Du, an ủi, “Trước đây toà án đã trao quyền nuôi con cho em, nhưng hôm nay em và Đàm Dịch Khiêm đã kết hôn, bởi vì quan hệ thay đổi nên quyền nuôi dưỡng lại thuộc về em và Đàm Dịch Khiêm. Nên Đàm Dịch Khiêm có quyền giữ con bên người.”

Hạ Tử Du giãy khỏi Kim Trạch Húc muốn đứng lên, ngữ điệu mang theo sợ hãi, “Không đâu, anh ta không đoạt Liễu Nhiên với em đâu....”

Kim Trạch Húc cố gắng đẩy Hạ Tử Du nằm xuống lần nữa, kiên nhẫn nói, “Tử Du, em bình tĩnh một chút, hãy nghe anh nói được không?”

Hạ Tử Du gạt Kim Trạch Húc ra, hốt hoảng luống cuống nói, “Em không muốn nghe gì cả, em chỉ muốn Liễu Nhiên.....” Cô rất nhớ con, rất nhớ rất nhớ.

Không thể an ủi trái tim xao động của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc đột nhiên buông Hạ Tử Du ra, đâm mạnh vào mặt tường trắng như tuyết của bệnh viện.

Hạ Tử Dugật mìnhhoảng sợ, thân thểnhất thời cứng đờ.

Gân xanh trên mu bàn tay Kim Trạch Húc nổi lên, nhúu chặt mày áp chế tức giận ở đáy lòng, lạnh giọng nói, “Hạ Tử Du, chuyện cho tới bây giờ, tại sao em còn không nghĩ ra? Mục đích Đàm Dịch Khiêm giữ Liễu Nhiên lại rất rõ ràng, anh ta đã không thể lợi dụng đứa con trong bụng em,giờ đây anh ta chỉ có thể lợi dụng Liễu Nhiên..... Bây giờ em nhất định muốn mang Liễu Nhiên về bên cạnh trong giờ phút quan trọng này sao?”

Hạ Tử Du sững sờ dựa vào đầu giường, hốc mắt đã ẩm ướt, lẩm bẩm, “Tôi không thể không có Liễu Nhiên.....” Liễu Nhiên là động lực duy nhất để cô tiếp tục sống trên cõi đời này.....

Kim Trạch Húc nói chậm lại, nhẹ giọng an ủi, “Bây giờ anh không muốn em từ bỏ quyền nuôi dưỡng Liễu Nhiên, anh chỉ không muốn em trúng bẫy của Đàm Dịch Khiêm..... Em ngẫm lại xem, Đàm Dịch Khiêm đã giết người, bây giờ hoảng hốt chỉ có thể níu lấy cây cỏ cứu mạng là em, em có tin không lúc này chỉ cần ra vẻ lưu luyến Liễu Nhiên, Đàm Dịch Khiêm sẽ lợi dụng Liễu Nhiên ép em đính chính lại những chứng cứ có thể lên án anh ta, như vậy mục đích của anh ta đã đạt được..... Nếu em tin anh, chỉ cần em kiên trì thêm mấy ngày nữa,đến khi kẻ tình nghi giết người là Đàm Dịch Khiêm bị định tội, Liễu Nhiên sẽ trở lại bên em!”

Trong lòng biết rõ những thứ mà Kim Trạch Húc nói có thể xảy ra, nhưng Hạ Tử Du đã không còn sức để tiếp tục chịu đựng nữa, cô không ngừng lắc đầu, thống khổ nói, “Trạch Húc, em thật sự rất mệt mỏi, mệt lắm..... Em không muốn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa, em chỉ muốn đưa Liễu Nhiên rời khỏiđây.....” Nếu như có thể, cô tình nguyện rời khỏi, không muốn chứng kiến gì nữa, không muốn quan tâm gì nữa.

Kim Trạch Húc chậm rãi ôm chặt Hạ Tử Du vào trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành, “Anh cam đoan với em, anh sẽ không để cho Liễu Nhiên rời khỏi em.....”

Thật ra thì Kim Trạch Húc vẫn canh cánh chuyện Liễu Nhiên ở bên Hạ Tử Du. Kim Trạch Húc thật sự để ý chuyện Liễu Nhiên là con gái của Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm. Kim Trạch Húc thừa nhận lúc trước khi đi gặp Đàm Dịch Khiêm thì anh đã từng mong đợi Đàm Dịch Khiêm sẽ mang Liễu Nhiên đi mãi mãi, nhưng thảng thốt về đau lòng của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc lại không đành lòng.....

Không ai ngờ rằng, ba ngày sau khi phá thai, Hạ Tử Du liền trình đơn xin toà án mau chóng chọn ngày thẩm vấn.

Tòa án quyết định thẩm vấn sau ba ngày theo quy định.

Khi chị Dư cho Đàm Dịch Khiêm biết thông báo của tòa, Đàm Dịch Khiêm đang chơi trò chơi ghép hình trẻ em với Liễu Nhiên ở trong phòng.

Liễu Nhiên cầm một miếng màu đỏ rô, nghiêm túc hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ba, khối này để ở chỗ này sao?”

Chị Dư chú ý tới Liễu Nhiên đặt miếng ghép vào vị trí chính xác thì không khỏi vui mừng. Chị luôn cảm thấy Liễu Nhiên di truyền đóc óc cơ trí của ba nó.....

Đàm Dịch Khiêm chú ý tới chị Dư, đứng dậy từ trên ghế salon.

Chị Dư đi theo Đàm Dịch Khiêm tới chỗ cửa sổ sát đất cách xa Liễu Nhiên, cung kính nói, “Tổng giám đốc, thời gian thẩm vấn đã định, là ba ngày sau.”

Đôi mắt đen tĩnh mịch của Đàm Dịch Khiêm u ám hơn, mở miệng lạnh nhạt, “Tôi biết rồi.”

Chị Dư nói đầy thất vọng, “Không ngờ phu nhân.....À, Hạ tiểu thư lại gấp gáp như vậy.....” Chị Dư tạm thời đổi cách xưng hô bởi vì sợ rằng sau này cũng không thể nào gọi Hạ Tử Du như vậy nữa.

Lúc này, trong đầu Đàm Dịch Khiêm thoáng qua hình ảnh Kim Trạch Húc đỡ Hạ Tử Du xuất viện.

Đúng vậy, lúc đó anh ngồi trong chiếc xe màu đen cách bệnh viện không xa, anh nhìn cô yếu ớt được Kim Trạch Húc đỡ đi ra khỏi bệnh viện.....

Thực ra cho đến khi thấy cô rời khỏi bệnh viện anh mới biết cô thật sự đã quyết tâm bỏ đứa con của cô và anh dễ dàng như vậy.

Không ai biết lúc đó toàn bộ cửa kính trên xe hơi đều bị đánh vỡ, mảnh vụn thủy tinh rớt xuống buồng xe, mà khi anh vung tay về phía thủy tinh thì những vết thương ấy không bằng một phần ngàn đau đớn trong lòng anh.

Anh không ngờ rằng cô không cần con của anh, muốn đẩy anh vào chỗ chết, và cô vội vã làm điều đó như vậy.....

.....

Ba ngày sau, tại quảng trường tòa án.

Truyền thông bao quanh tòa án đến mức nước chảy không lọt như lần trước, bắt đầu có phóng viên truyền thông đưa tin ngoài cửa tòa án——

“Tin tức mới nhất, chủ tịch tập đoàn Đàm thị Đàm Dịch Khiêm và phu nhân Hạ Tử Du đang ở tòa án sau lưng tôi tiến hành thẩm vấn lần cuối..... Bởi vì Đàm Dịch Khiêm tình nghi phạm tội nên cổ phiếu của Đàm thị rớt giá liên tục trong gần một tuần này. Chúng tôi cho rằng nếu người luôn được tôn sùng là vị thần kinh doanh Đàm Dịch Khiêm bị định tội giết người, tập đoàn Đàm Thị sẽ sụp đổ trong chốc lát.....”

Trong toà án, cách thời gian thẩm vấn chưa đến 10 phút.

Hạ Tử Duyệt mắt nhìn những người ngồi ở vị trí dự thính*.

*Dự thính : nghe nhưng không có quyền phát biểu.

Có mẹ con nhà họ Đàm, ông bà Hạ, chị Dư, Đường Hân, Robert, Kim Trạch Húc, và cả một người đàn ông lớn tuổi cô đã từng gặp một lần, cô vừa nhìn đã nhận ra —— Kim Nhật Nguyên.

Cô không ngờ rằng mọi người lại đến đông đủ như vậy, ngay cả ông bà Hạ hơn hai năm không gặp, lúc này cũng ngồi yên lặng ở vị trí dự thính .

Nhìn những người ngồi ở vị trí dự thính, dường như người của cô chỉ có ba con nhà họ Kim, nhưng người thật sự quan tâm tới cô cũng chỉ có một mình Kim Trạch Húc.

Dường như mọi người cũng đang đợi kết quả phán quyết lần này, cô cảm thấy vô số ánh mắt đang chĩa thẳng về phía cô.

Quan toà tuyên bố, “Phiên toà bắt đầu!”

Mọi người đứng dậy, ngay sau quan toà tiếp tục thẩm vấn theo trình tự lần trước.

Lần trước bởi vì luật sư đại diện của Đàm Dịch Khiêm là Aston không thể tìm được chứng cứ cho Đàm Dịch Khiêm, vả lại Đàm Dịch Khiêm cũng không tự biện hộ cho mình, tình thế cực kỳ bất lợi cho Đàm Dịch Khiêm. Vậy mà, lần này phiên tòa vừa bắt đầu, luật sư đại diện của Đàm Dịch Khiêm đã phát huy danh xưng luật sư nổi danh ở Los Angeles, đưa ra từng chứng cứ đầu ra đẩy.

Ngay sau đó, luật sư Aston trình lên tòa một tập văn kiện, sau khi quan toà xem văn kiện, sắc mặt Kim Nhật Nguyên ngồi ở vị trí dự thính càng lúc càng xanh mét lại bất ngờ bị quan toà gọi lên đối chất, sau đó bà Đàm cũng bị liên quan, cuối cùng.....

Kết quả phiên tòa đúng là Đàm Dịch Khiêm không hề có liên quan đến cái chết của mẹ Hạ Tử Du- An Ngưng, quan toà tuyên án An Ngưng tự sát, mà Kim Nhật Nguyên bị xử phạt 13 năm tù giam bởi vì bảy năm trước có liên quan đến vụ lừa gạt vợ vết tài sản.....

.....

Kết quả tuyên án được hưởng ứng nhiệt liệt, Kim Trạch Húc ngồi ở vị trí dự thính sững sờ hồi lâu, mà trong đầu Hạ Tử Du đang lặp lại từng câu thanh minh của Aston.

Giờ khắc này, Hạ Tử Du đã rõ ràng tất cả sự thật của bảy năm trước. Tất cả “sự thật” Hạ Tử Du đã từng tưởng tượng, nghi ngờ, nghiệm chứng, đằng sau lại cất giấu nguyên nhân mà cô chưa bao giờ nghĩ tới. Lúc này cô rốt cuộc có thể hiểu được tại sao Đàm Dịch Khiêm không muốn cho cô biết sự thật.....

Sau khi phiên tòa kết thúc, Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn Hạ Tử Du mà rời khỏi cùng với chị Dư.

Trước khi đi, Đàm Tâm cố ý đi tới trước mặt cô châm chọc, “Hạ Tử Du, bây giờ cô còn phách lối được sao?”

Đường Hân cũng đỡ bà Đàm tới trước mặt Hạ Tử Du, bà Đàm giơ tay tát Hạ Tử Du một cái, “Đây là mẹ cô thiếu nợ tôi!”

Trên mặt Hạ Tử Du nhanh chóng bị nổi lên dấu tay đỏ khiến người ta đau lòng, khóe miệng rướm máu.

Hơn hai năm không gặp, ông bà Hạ nhìn thấy Hạ Tử Du vẫn chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, hai người cũng tỏ vẻ thất vọng như lúc biết được thân phận thật sự của Hạ Tử Du hai năm trước.

Cái tát của Bà Đàm làm thân thể Hạ Tử Du lão đảo suýt ngã, may là Kim Trạch Húc phản ứng kịp, đỡ lấy Hạ Tử Du thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.....

124. Chương 124 : Đứa Bé Vẫn Còn

Chị Dư than nhẹ một tiếng rồi trả lời, “Thật ra khi tổng giám đốc biết được Kim Trạch Húc âm thầm giúp Hạ tiểu thư giành quyền nuôi dưỡng Liễu Nhiên thì mới điều tra được mối quan hệ giữa Kim Nhật Nguyên và Hạ tiểu thư. Sau lại biết sự thật An Ngưng là mẹ của Hạ tiểu thư, tổng giám đốc liền tìm hiểu nguồn gốc, tra được tài khoản ngân hàng của An Ngưng đã từng gửi tiền cho người hiện đảm nhiệm chức viện trưởng trại trẻ mồ côi Tân Sơ, thế mới biết Hạ tiểu thư không cố ý mạo danh Đường tiểu thư..... Tổng giám đốc không muốn để cho Aston đánh bại luật sư đại diện của Hạ tiểu thư ở phiên tòa đầu vì hy vọng chuyện ngài và Hạ tiểu thư còn có thể cứu vãn. Nhưng Hạ tiểu thư không quý trọng..... Về phần không tố Kim Nhật Nguyên vào tù, tổng giám đốc chắc hẳn cũng cố kỵ đến sự thật Kim Nhật Nguyên là ba ruột của Hạ tiểu thư. Dù sao, bất kể nói thế nào thì Kim Nhật Nguyên cũng là người thân duy nhất trên đời của Hạ tiểu thư”

Trong giấc mộng hình ảnh phiên tòa hiện lên không ngừng.....

Người trước tiên thoáng qua trong đầu cô là Kim Nhật Nguyên, đối mặt với chất vấn của luật sư Aston, Kim Nhật Nguyên không thể nào giải thích được nữa, cắn răng nói, “Đúng, tôi đã lợi dụng con gái để uy hiếp An Ngưng tiếp cận Đàm Khâm.....”

Người tiếp theo xuất hiện trong đầu Hạ Tử Du là người Đàm Dịch Khiêm tìm đến để biện chứng ——Đoạn Âm hiện đảm nhiệm chức viện trưởng trại trẻ mồ côi “Tân Sơ”, giọng nói bà âm vang, “Đúng, An Ngưng đã từng tới trại trẻ mồ côi tìm tôi. Tôi nhận được một số tiền lớn từ An Ngưng, nên khi ông bà Hạ tới trại trẻ mồ côi tìm Đường Hân, tôi không tìm thấy Đường Hân nên đã một công đôi việc nói cho ông bà Hạ Tiểu Du là con gái họ..... Sau đó tôi sợ chuyện này bị lộ nên cố ý sửa thành ông bà Hạ không cần thận nhận làm con gái.”

Cuối cùng người xuất hiện trong đầu Hạ Tử Du là Đàm Dịch Khiêm, lúc này anh đang trình bày lần cuối cùng, “Bảy năm trước tôi cũng đã khai báo ở chỗ cảnh sát, An Ngưng tự sát.....”

An Ngưng tự sát.....

An Ngưng tự sát.....

Trong đầu không ngừng lặp lại những lời nói này của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du đang mê man đột nhiên thức tỉnh.

Kim Trạch Húc ở bên Hạ Tử Du, thấy Hạ Tử Du toát mồ hôi đầy đầu ngồi dậy, Kim Trạch Húc vội vàng đỡ cô, quan tâm nói, “Có phải gặp ác mộng không?”

Đầu đầy mồ hôi lạnh, ngực Hạ Tử Du phập phồng kịch liệt, cô sững sờ nhìn Kim Trạch Húc, nghi ngờ hỏi, “Bây giờ tôi ở đâu?”

Kim Trạch Húc giải thích, “Ồ nhà..... Em vừa té xỉu ở tòa án, bởi vì gần nhà nên anh đưa em về.”

Khóe miệng truyền tới cơn đau mơ hồ nhắc nhở Hạ Tử Du về sự giấu cợt trước khi té xỉu, Hạ Tử Du nuốt xuống đắng chát vọt lên nơi cổ họng, giọng nói suy yếu không thể che giấu, “Trạch Húc, em muốn gặp Kim Nhật Nguyên, anh có thể sắp xếp cho em gặp ông ta một lần không?”

Kim Trạch Húc khẽ gật đầu, “Ba nuôi đang ở trại tạm giam, tốt nhất em nên nghỉ ngơi một đêm, ngày mai anh sẽ dẫn em đi gặp ông.”

Hạ Tử Du chậm rãi nằm xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại, nói chậm rãi, “Em mệt quá, em muốn ngủ.....”

Kim Trạch Húc đặt tay Hạ Tử Du vào trong chăn, khẽ nói, “Được, em an tâm ngủ đi, anh ở ngay bên cạnh em.” Kim Trạch Húc có thể hiểu được tâm trạng của Hạ Tử Du lúc này. Bởi vì anh cũng bị vây trong trạng thái hoảng hốt không thể trở về hiện thực.

Chỉ có Hạ Tử Du biết, cô nhắm mắt lại thật ra bởi vì mí mắt chưa xốt không thể chống đỡ được nữa.

Hôm sau, trại tạm giam ngoại ô.

Kim Nhật Nguyên đã thay quần áo tù, cách tẩm cửa sổ thủy tinh, ngồi đối diện với Hạ Tử Du.

Không phải ai cũng có thể đến thăm phạm nhân, Kim Trạch Húc đã bị cảnh sát chặn ở ngoài cửa, mà Hạ Tử Du có thể gặp Kim Nhật Nguyên bởi vì Hạ Tử Du là con gái ông ta.

Liếc thấy Hạ Tử Du, Kim Nhật Nguyên nói lạnh nhạt, “Tôi nghĩ cô chắc hẳn không phải tự đứng nổi hững đến thăm người cha này chứ? Nói đi, muốn biết chuyện gì?”

Tầm mắt Hạ Tử Du chuyển từ ống quần lay động của Kim Nhật Nguyên lên khuôn mặt ủ rũ già nua của Kim Nhật Nguyên, bình tĩnh nói, “Tôi chỉ muốn hỏi ông về chuyện mẹ tôi, rốt cuộc bà ấy là người thế nào?”

Kim Nhật Nguyên không nhin được thốt lên, “Khi tòa án thẩm vấn viện trưởng trại trẻ mồ côi không phải đã nói rõ rồi sao?”

“Tôi nghe thấy, nhưng mà..... Tôi muốn nghe ông nói với tôi một lần.” Giọng nói của Hạ Tử Du vẫn khó nén về suy yếu.

Kim Nhật Nguyên khịt mũi cười một tiếng, “Tiểu Du, e rằng đến nay cô vẫn không tin cô có một người mẹ vĩ đại như vậy?”

Ánh mắt Hạ Tử Du ảm đạm, vẫn im lặng.

Kim Nhật Nguyên nhún vai, nói hờ hững, “Bảy năm trước, tôi đi tìm An Ngưng vì chuyện hạng mục, tôi cho rằng An Ngưng sẽ niệm tình xưa giúp tôi việc này, ai ngờ An Ngưng có chết cũng không muốn giúp tôi.....Sau đó tôi liền phái người âm thầm theo dõi An Ngưng, phát hiện ra An Ngưng thường đi trường trung học của cô len lén nhìn cô, nên tôi bắt đầu điều tra thân phận của cô, rồi mới biết cô lại là con của tôi và An Ngưng.....Tôi cũng không biết rõ cô lại trở thành thiên kim nhà họ Hạ như thế nào, nhưng biết An Ngưng quan tâm tới cô, tôi liền cảm thấy cơ hội của tôi đã tới.”

Ánh mắt của Hạ Tử Du dờ dẫm, như thể chìm vào hồi ức, nói chậm rãi, “Bảy năm trước, hai tháng trước khi mẹ chết, tôi từng nhận được bức thư đe dọa ở trường học, khi đó ông bà Hạ phải rất nhiều người bảo vệ tôi, nói vậy những bức thư đe dọa kia là do ông uy hiếp mẹ tôi sao?”

Kim Nhật Nguyên gật đầu không giấu diếm, “Mẹ cô sợ tôi sẽ phá hỏng cuộc sống giàu có yên tĩnh lúc ấy của cô, nên buộc phải đáp ứng tôi.....Tôi bảo bà ấy đi quyến rũ Đàm Khâm, bà ấy liền đi, nhưng mà sau khi mọi chuyện hoàn thành, nhà họ Đàm lại theo dõi An Ngưng như âm hồn bất tán, thậm chí nhiều lần muốn mạng của An Ngưng. An Ngưng bất đắc dĩ, đành phải cầu cứu tôi.....”

Hạ Tử Du nói tiếp, “Trên tòa, bà Đàm thừa nhận lúc ấy bà ta đã theo dõi mẹ.”

Kim Nhật Nguyên nói rầu rĩ, “An Ngưng lại nhiều lần nhìn thấy người theo dõi bà ấy là Đàm Dịch Khiêm, nên đương nhiên tưởng rằng Đàm Dịch Khiêm đang đe dọa bà ấy nói ra dự tính của Trung Viễn, ai biết người thực sự muốn đẩy An Ngưng vào chỗ chết chính là vợ của Đàm Khâm!!”

Đàm Dịch Khiêm đã từng trình bày vấn đề này trên toà, Đàm Dịch Khiêm biết mẹ mình muốn làm hại An Ngưng, cũng biết rõ anh không thể phản đối mẹ trả thù, nên lúc đó chỉ có thể theo dõi mẹ, phòng ngừa mẹ làm người khác bị thương. Hết lần này đến lần khác, An Ngưng lại không nhìn thấy Bà Đàm mà lại nhìn thấy chiếc xe riêng màu bạc của Đàm Dịch Khiêm, lúc này bà mới lầm tưởng người đe dọa bà là Đàm Dịch Khiêm.

Gần tới phiên đấu giá thì bà Đàm sợ rằng Đàm Dịch Khiêm vừa tiếp nhận công ty không có năng lực đánh bại Trung Viễn, liền muốn ăn miếng trả miếng dùng cách thức đe dọa yêu cầu An Ngưng nói giá cạnh tranh của Trung Viễn, còn hẹn gặp ở cửa hộp đêm.....

An Ngưng một lòng cho rằng người hẹn bà là Đàm Dịch Khiêm, nên bà nói vụ này cho Kim Nhật Nguyên.

Hôm đó Kim Nhật Nguyên đi tìm An Ngưng, không thêm quan tâm An Ngưng bị uy hiếp, mà e sợ An Ngưng sẽ không chịu nổi uy hiếp của “Đàm Dịch Khiêm” uy hiếp mà nói ra dự tính của Trung Viễn.

Lo rằng Kim Nhật Nguyên sẽ làm hại Hạ Tử Du bất cứ lúc nào, An Ngưng nhất quyết cắn chặt răng tuyệt đối không tiết lộ cho “Đàm Dịch Khiêm” biết. Nhưng ai ngờ, người lái xe xuất hiện trước cửa hộp đêm hôm đó lại là bà Đàm.

Đối mặt với chỉ trích của bà Đàm, An Ngưng không chịu nổi sự khiển trách của lương tâm cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa. Còn Kim Nhật Nguyên sợ rằng An Ngưng sẽ báo dự tính của Trung Viễn, ngay lập tức lợi dụng tính mạng của Hạ Tử Du uy hiếp An Ngưng.....

Nhìn khuôn mặt chì chiết của Kim Nhật Nguyên và ánh mắt hận không thể giết chết mình của bà Đàm, An Ngưng quyết định bảo vệ Hạ Tử Du mà đứng về phía Kim Nhật Nguyên.....

Bà Đàm cực kỳ tức giận, ngồi lên xe muốn đụng chết An Ngưng và Kim Nhật Nguyên, ai ngờ Đàm Dịch Khiêm xuất hiện ngay lúc đó, kịp thời ngăn cản bà Đàm.

Thủ hạ của Đàm Dịch Khiêm cướp ghế lái của Bà Đàm, cương quyết chở bà Đàm rời khỏi hộp đêm, lúc bà Đàm chuẩn bị rời đi, An Ngưng lại đột nhiên lao ra trước xe bà Đàm..... Kim Nhật Nguyên muốn cứu An Ngưng theo bản năng lại bất ngờ bị chiếc xe đó nghiền đứt một chân. Bà Đàm thấy vậy chỉ lạnh lùng nhìn, sau đó ra lệnh cho tài xế lái xe đi.

Tài xế của Đàm Dịch Khiêm thấy bà Đàm rời khỏi, liền nhấn ga đuổi theo bà Đàm.

Khi Hạ Tử Du ngồi taxi tới đó, ánh mắt đều bị cảnh tượng giằng co của Kim Nhật Nguyên và An Ngưng hấp dẫn, nên Hạ Tử Du không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh.....

Khi Hạ Tử Du ra lệnh cho tài xế taxi lái xe đi thì An Ngưng lại lao ra trước xe của bà Đàm vừa mới khởi động.....

“Két” một tiếng, Hạ Tử Du quay đầu lại, trong tầm mắt chỉ thấy Đàm Dịch Khiêm ngồi trên chiếc xe riêng màu bạc kia, mà chiếc xe riêng của bà Đàm đã rời khỏi tầm mắt của cô ngay trước đó.

Đây cũng là chân tướng của vụ Đàm Dịch Khiêm “Cố ý giết người” bảy năm trước. Còn về phần Đàm Dịch Khiêm có thể đoạt được hạng mục thuận lợi, bởi vì Đàm Dịch Khiêm có đầu óc kinh doanh bẩm sinh.

.....

Trái tim Hạ Tử Du bị quất mạnh một nhát.

Kim Nhật Nguyên chú ý tới biểu tình chán nản mất mát của Hạ Tử Du, cười nhạo, “Thế nào, bây giờ là đang hối hận vì đã hiểu lầm Đàm Dịch Khiêm phải không?”

Hạ Tử Du rưng rưng nhìn Kim Nhật Nguyên, nghẹn ngào nói, “Ông có biết không, ông thật hèn hạ!! Mẹ tự sát bởi vì ông đã đưa mẹ vào đường cùng..... Mẹ không nói cho nhà họ Đàm biết dự tính của Trung Viễn là bởi vì mẹ không muốn ông làm tổn thương tôi, nhưng nếu như mẹ cứ an tâm hại nhà họ Đàm như vậy, đời này mẹ sẽ luôn phải chịu sự khiển trách của lương tâm. Và lại nhà họ Đàm cũng sẽ không bỏ qua cho mẹ, nên mẹ chỉ có thể chết.....”

Kim Nhật Nguyên không cho là đúng nói, “Đó là do mẹ cô quá ngu ngốc, nhà họ Đàm có thể làm gì bà ấy? Bà ấy hoàn toàn không phải chết!!”

Hạ Tử Du cố gắng nén nước mắt, lắc đầu nói, “Ông không bao giờ biết được một người phụ nữ sẽ cảm thấy đau khổ thế nào khi người mình yêu làm mình thất vọng..... Kim Nhật Nguyên, ông không xứng làm ba tôi!!”

Kim Nhật Nguyên cười lạnh lùng, “Có thể đúng là báo ứng, tôi gián tiếp hại chết An Ngưng, hôm nay con gái tôi lại lật ra vụ án năm đó, tự tay đưa tôi vào tù.....”

Sau khi rời khỏi trại tạm giam, Hạ Tử Du vẫn chưa nói câu nào.

Kim Trạch Húc rất lo lắng, cuối cùng tạm dừng xe ở một bên, quan tâm nói, “Tử Du, sao em không nói gì vậy?”

Ánh mắt Hạ Tử Du mờ dần, vẫn im lặng.

Kim Trạch Húc giữ lấy bờ vai mảnh mai của Hạ Tử Du, tự trách nói, “Có phải em đang giận anh không? Đều tại anh vẫn ghen tỵ với Đàm Dịch Khiêm có được trái tim em, nên mới một mực cho rằng Đàm Dịch Khiêm có liên quan tới cái chết của mẹ em.....” Kim Trạch Húc thực sự rất hối hận, lòng ghen tỵ khiến anh đánh mất lí trí vốn có, anh lại đưa Hạ Tử Du tới ngõ cụt một lần nữa. Còn tưởng rằng tốt cho Hạ Tử Du, cuối cùng lại làm cho Hạ Tử Du bị toàn thế giới phỉ nhổ.

Như thể không nghe thấy lời nói của Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du chợt nhìn Kim Trạch Húc bằng hốc mắt đỏ ửng, lên tiếng, “Trạch Húc, anh nói, mẹ của em rất yêu em, đúng không?”

Kim Trạch Húc gật đầu, “Đúng.”

Không ai ngờ rằng, vụ án thẩm lý này lại có thể mang cho Hạ Tử Du niềm vui nhỏ nhoi. Hạ Tử Du rốt cuộc cũng biết được nguyên nhân tại sao năm đó mẹ lại cô đưa cô đến trại trẻ mồ côi.

Căn cứ vào lời kể trên tòa của viện trưởng trại trẻ mồ côi “Tân Sơ”——

An Ngưng nói cho tôi biết, bà ấy rất yêu đứa bé này, nên bà gửi con tới trại trẻ mồ côi bởi vì không muốn đứa bé lớn lên trong hộp đêm bẩn thỉu. Bà muốn đứa bé được một gia đình tốt đẹp nhận nuôi, bởi vì bà không phải là một người mẹ tốt. An Ngưng thỉnh cầu tôi tìm cho đứa bé một gia đình tốt, hơn nữa hứa hẹn sau khi chuyện hoàn thành sẽ cho tôi tất cả số tiền cô ấy tích góp ở hộp đêm nhiều năm qua. Tôi nhất thời nổi lòng tham mà đáp ứng An Ngưng, ngay sau đó bắt đầu tìm kiếm ba mẹ nuôi thích hợp cho Tiểu Du. Trùng hợp có một ngày, ông bà Hạ giàu có bởi vì lúc tuổi còn trẻ đã bị bề trên ngăn cản mà bí mật gửi con đến trại trẻ mồ côi, hôm nay muốn tìm con của họ. Tôi biết rõ Tiểu Hân là đứa bé kia, mà tôi tìm khắp trại trẻ mồ côi hồi lâu mà không thấy Tiểu Hân, cuối cùng, tôi đành phải một công đôi việc nói Tiểu Du chính là con gái của ông bà Hạ.....

Tôi vẫn nhớ khi An Ngưng biết Tiểu Du được ông bà Hạ nhận nuôi vui mừng đến mức nào. Nhưng sau đó bà liền khóc đến đỏ cả mắt, bà nói, bà ấy thà rằng con gái quên bà đi, bởi vì bà không đủ tư cách làm mẹ.....

Hạ Tử Du đau đớn khắp mình mẩy lúc này khóc thành tiếng, “Trạch Húc, mẹ em rất yêu em, rất yêu em, thì ra em không đơn độc trên thế giới này.....”

Kim Trạch Húc khẽ ôm Hạ Tử Du vào lòng, nhẹ giọng an ủi, “Em không đơn độc, em còn có anh.....”

Hạ Tử Du vùi trong ngực Kim Trạch Húc khóc hồi lâu, có lẽ là bởi vì tâm tình dao động quá lớn, bỗng dưng bụng cô cảm thấy đau đớn.

Kim Trạch Húc chú ý tới Hạ Tử Du đau đớn cau mày và khó chịu vuốt bụng dưới, Kim Trạch Húc lập tức đỡ Hạ Tử Du dậy, lo lắng nói, “Tử Du, em làm sao vậy?”

“Trạch Húc, mau đưa em đến bệnh viện.....”

Trong bệnh viện, Kim Trạch Húc đứng ở ngoài cửa phòng bệnh lo lắng đi qua đi lại.

Vừa thấy được bác sĩ, Kim Trạch Húc lập tức lo lắng níu lấy, “Tử Du thế nào rồi?”

Bác sĩ bình tĩnh nói, “À, Hạ tiểu thư không có gì đáng ngại, anh về nhà nghỉ ngơi đi, y tá bệnh viện sẽ chăm sóc cô ấy.”

Kim Trạch Húc vừa nói liền muốn vọt vào phòng bệnh, “Không, tôi phải xem cô ấy thế nào.....”

Bác sĩ muốn ngăn cản, Kim Trạch Húc đã chạy như bay vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Hạ Tử Du nằm yên lặng trên giường, vẻ mặt thần thờ.

Kim Trạch Húc bước nhẹ tới bên giường sau đó khẽ nói, “Bác sĩ không chịu nói cho anh biết tại sao em khó chịu, anh rất lo lắng.....”

Hạ Tử Du yên lặng như thể đã chết.

Kim Trạch Húc muốn đặt tay Hạ Tử Du vào trong chăn thì mới phát hiện tay cô vẫn luôn đặt trên bụng.

Nhớ lại dáng vẻ khi anh đưa Hạ Tử Du tới bệnh viện, Hạ Tử Du vẫn luôn ôm bụng đau đớn, Kim Trạch Húc đột nhiên hiểu ra, không dám tin nói, “Đứa bé..... Em không bỏ đứa bé sao?”

Hạ Tử Du nuốt đắng chất chẹn trong cổ họng, cắn môi nói, “Em không làm được.....” Đúng vậy, cô hứa cho bác sĩ một khoản tiền, thông đồng bác sĩ lừa gạt mọi người.

“Thảo nào thân thể em vẫn suy yếu như vậy, em có biết mang thai cần phải ở lại bệnh viện nghỉ ngơi không, sao có thể xuất viện được?” Không hề tức giận sự giấu diếm của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc chỉ đang lo lắng cho sức khỏe của cô.

Hạ Tử Du sợ hãi nói, “Bác sĩ vừa nói với em, em phải nằm viện, nếu không sẽ không giữ được đứa bé trong bụng.....”

Kim Trạch Húc ngồi ở mép giường, nắm chặt cánh tay lạnh như băng của Hạ Tử Du, áy náy nói, “Tử Du, đều là lỗi của anh..... Nếu như không phải do anh, lúc này em đang sống yên bình ở Las Vegas, đều do anh phá hư cuộc sống yên bình của em.....”

Kim Trạch Húc vô cùng hối tiếc, khi nhìn thấy Hạ Tử Du bị mọi người chế nhạo trên tòa, Kim Trạch Húc hận không thể giết chết mình.

Là lòng ghen tỵ của anh quá lớn, mới có thể mưu tính lấy lá thư này từ chỗ ba nuôi, ép Tử Du không còn đường lui.

Thật ra thì ba nuôi không hề tán thành việc anh ép buộc Tử Du kiện Đàm Dịch Khiêm. Trước đó anh không hiểu, cho đến lúc này mới biết ba nuôi có tật giết mình.

Ba nuôi e sợ chuyện uy hiếp An Ngưng năm đó bị lộ ra, nên cũng không giải quyết trên mặt pháp luật với Đàm Dịch Khiêm. Điều này cũng giải thích nghi ngờ tại sao trước đây ba nuôi bị Đàm Dịch Khiêm làm mất chân nhưng vẫn không dùng luật pháp.

Hạ Tử Du ngây ngốc nhìn trần nhà, giọng nói khàn khàn vì trước đó khóc lóc, “Trạch Húc, đừng nói xin lỗi với em, em không trách ai cả.....”

Kim Trạch Húc đã từng có câu nói rất đúng, sở dĩ cô muốn chôn sâu cái chết của mẹ dưới đáy lòng mà yên lặng rời đi là do cô không muốn Đàm Dịch Khiêm bị thương tổn, mà không phải bởi vì cô tin tưởng Đàm Dịch Khiêm.

Bảy năm trước lúc cô điều tra nguyên nhân cái chết của mẹ đã phát hiện chỗ cảnh sát có lời khai của một người giấu tên, phần ghi chép nói rõ cái chết của mẹ là hành động tự sát, đối với người khác xem ra là do tử vong đột ngột.

Qua nhiều năm như vậy, mặc dù cô không biết lúc ấy ai đã để lại lời khai, nhưng lời khai đó vẫn luôn in sâu trong đầu cô.

Vậy mà, sau khi cô biết được Đàm Dịch Khiêm có liên quan đến cái chết của mẹ thì đã bỏ quên tính chân thật của lời khai đó. Bởi vì nghi ngờ Đàm Dịch Khiêm, cô một mực cho rằng lời khai đó là giả, nhận định Đàm Dịch Khiêm có liên quan đến chuyện này, cho dù Đàm Dịch Khiêm đã từng giải thích với cô, cô cũng không cho là phải.....

Đến bây giờ cô mới biết, thì ra anh không muốn nói cho cô ngọn nguồn mọi chuyện vì anh cho rằng những thứ này đều là chuyện từ đời trước, bởi vì cổ kị ân oán cá nhân từ đời trước ảnh hưởng đến tình cảm giữa họ, anh không muốn nhiều lời.

Nhưng, cô không biết dụng tâm của anh, chỉ muốn rời khỏi anh.....

Cô nghĩ, khi cô chuẩn bị rời khỏi anh, anh nhất định đã biết trước, thế nhưng buổi tối hôm đó, anh vẫn đeo chiếc nhẫn kim cương ánh huỳnh quang kia cho cô..... Thật ra anh vẫn luôn cố gắng giữ cô lại.

Về phần cô cho tới nay vẫn không thể hiểu cảm tình anh dành cho cô vì sao lại biến chuyển, bây giờ nghĩ lại, một trong những nguyên nhân nhất định có sự thật sau khi anh biết cô cũng không cố ý mạo danh để bước vào nhà họ Hạ.

Anh không biết giải thích, nên dùng hành động để chứng minh tâm ý anh đối với cô, mà cô lại ngang ngạnh phá hủy tình cảm khó khăn lắm mới gây dựng được của họ. Anh không so đo chuyện năm đó mẹ cô làm hại nhà họ Đàm, nhưng cô lại vu khống anh sát hại mẹ cô.....

Cô buồn cười tới cỡ nào! Nếu như không phải cô làm mọi chuyện phức tạp lên như vậy, nói vậy hôm nay bà Đàm không cần phải phục vụ xã hội nửa năm để đền bù cho những sợ hãi mà mẹ cô đã phải chịu đựng, thù hận giữa nhà họ Đàm và nhà họ Kim cũng sẽ không bị lộ, mà chuyện mẹ cô phá hoại gia đình người ta năm đó cũng sẽ bị bụi phủ vĩnh viễn trong lịch sử.....

Nên lúc này, ngoài cô ra, cô còn có thể trách cứ ai?

.....

Cũng trong lúc đó, trên máy bay đi Los Angeles.

Trong buồng máy bay, bà Đàm thương yêu ôm Liễu Nhiên đang ngủ say, Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn tạp chí kinh tế tài chính như thể trước kia, Đàm Tâm lại lặng lẽ kéo chị Dư qua, liếc mắt nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng hỏi, “Chị thấy Dịch Khiêm có sao không?”

Chị Dư lắc đầu, “Tôi không biết.”

Đàm Tâm buồn bực nói, “Tôi thật sự không hiểu Dịch Khiêm, đã có viện trưởng trại trẻ mồ côi làm nhân chứng quan trọng, tại sao trong phiên tòa lần trước Dịch Khiêm không để cho Aston đánh bại luật sư của Hạ Tử Du đi, cần gì phải đến tòa án thẩm vấn lần này, làm cho người khác sợ hãi. Còn nữa, Kim Nhật Nguyên là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta, Dịch Khiêm có thể tố ông ta vào tù từ trước, tại sao Dịch Khiêm còn đắn đo?”

125. Chương 125 : Không Muốn Rời Khỏi Khi Bụng Lớn

Ba ngày sau, phòng bệnh.

Hạ Tử Du tựa vào đầu giường, phần chấn hơn hôm trước rất nhiều, “Chị Dư.”

Chị Dư đang chuẩn bị tài liệu họ cho Đàm Dịch Khiêm, đột nhiên nhận được điện thoại của Hạ Tử Du thì sững sốt một giây, sau đó mới nói bằng giọng lạnh lùng như đối với người xa lạ, “Chào cô!”

Hạ Tử Du cho rằng sự xa cách của chị Dư là do không nghe rõ giọng nói của cô, cô lặp lại một lần nữa, “Chị Dư, là tôi.....”

Giọng nói của chị Dư còn lạnh hơn trước, “Tôi biết, Hạ tiểu thư!!”

Lúc này Hạ Tử Du mới biết sự xa cách của chị Dư cũng không phải vô ý, cô ghét sát điện thoại vào tai, chịu đựng chưa xót giữa cổ họng nói, “Chị có thể giúp tôi một việc không?”

Chị Dư im lặng.

Hạ Tử Du nói chậm rãi, “Tôi không gọi điện được cho anh ấy..... Đàm Dịch Khiêm, chị có thể chuyển lời cho anh ấy giùm tôi được không? Tôi muốn gặp anh ấy một lần.”

Chị Dư nói lạnh lùng, “Hạ tiểu thư, xin lỗi, tổng giám đốc không thể gặp người tùy tiện như vậy, mà tôi chỉ là một trợ lý, tôi không thể can thiệp vào lộ trình của tổng giám đốc.”

Nghe giọng nói máy móc của chị Dư, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng giải thích, “Tôi rất muốn gặp Liễu Nhiên..... Tôi muốn bàn chuyện Liễu Nhiên với anh ấy.”

Chị Dư nói lạnh lùng, “Tổng giám đốc đã trở về Los Angeles, chuyện có liên quan đến quyền nuôi con, luật sư của tổng giám đốc sẽ liên lạc với cô sau.”

Bàn tay Hạ Tử Du bên tai đột nhiên run lên, thì ra anh đã trở về Los Angeles rồi.....

Khi Hạ Tử Du sững sờ, điện thoại vang lên giọng nói của Đàm Tâm, “Chị Dư, ai đang hỏi lộ trình của Dịch Khiêm vậy?”

Chị Dư hiển nhiên đã đưa điện thoại ra xa khỏi tai, Hạ Tử Du không thể nghe thấy chút động tĩnh nào.

Bỗng dưng, bên tai Hạ Tử Du truyền đến lời nói sắc bén không thân thiện của Đàm Tâm, “Hạ Tử Du, cô còn mặt mũi để gặp Dịch Khiêm sao? Có phải phát hiện ra thua vụ kiện nên lại muốn níu kéo Dịch Khiêm à?”

Hạ Tử Du không lên tiếng.

Đàm Tâm tức giận mắng, “Chưa từng gặp ai không biết xấu hổ như cô, có bản lãnh cô tới Los Angeles tìm Dịch Khiêm đi, tôi thề tôi sẽ khiến cô không chịu nổi!”

Hạ Tử Du vẫn không nói gì, chỉ từ từ đặt điện thoại di động xuống.

Cuộc gọi chưa kết thúc, cô nghe loáng thoáng thấy Đàm Tâm giận dữ mắng mỗ chị Dư. “Chị Dư, về sau loại người này gọi điện tới chị cũng đừng tiếp nữa, nghe giọng nói của cô ta cũng đã thấy ghê tởm.....Để tôi xóa số của cô ta cho!”

Ngay sau đó là tút tút khi điện thoại cắt đứt, Hạ Tử Du kiềm nén sự chua xót trong lòng, hít sâu một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kim Trạch Húc đi vào phòng bệnh, trong tay xách canh bổ dưỡng thích hợp cho phụ nữ có thai anh sai người hầm cách thủy, nhìn thấy mặt Hạ Tử Du hướng ra ngoài cửa sổ, Kim Trạch Húc đặt hộp giữ ấm lên mặt bàn, bước nhẹ tới mép giường, dịu dàng hỏi, “Hôm nay cảm thấy có khỏe không?”

Hạ Tử Du dời ánh mắt về phía Kim Trạch Húc, thu lại vẻ ưu thương ở đáy mắt vừa rồi, cô khẽ mỉm cười, “Ừ.”

Kim Trạch Húc đổ canh gà vào trong chén, cẩn thận từng li từng tí bưng đến trước mặt Hạ Tử Du, sẵn sàng mà dùng cái muỗng quấy cho nguội, “Uống đi, bác sĩ nói thân thể em quá suy yếu.”

Hạ Tử Du lại gần ngửi mùi thơm của canh, khẽ cười nói, “Thơm quá!”

Lâu lắm rồi Kim Trạch Húc mới thấy Hạ Tử Du nở nụ cười tươi như vậy, anh nhìn cô không khỏi thất thần.

Hạ Tử Du chú ý tới Kim Trạch Húc nhìn chằm chằm vào động tác của cô, nghi ngờ hỏi, “Trên mặt em có gì sao?”

Kim Trạch Húc cười nhạt lắc đầu, “Rất muốn thấy em cười.”

Hạ Tử Du nhận lấy cái chén trong tay Kim Trạch Húc, bình tĩnh nói, “Dù thế nào đi nữa, chuyện quá khứ đều đã qua rồi, con người luôn tiến lên phía trước mà, đúng không?” Cô không dùng muỗng, mà là bưng chén từ từ uống canh. Chỉ có cô biết, lúc này cô không phải chỉ đang ăn canh, mà còn nuốt chua xót vọt lên giữa cổ họng vào trong bụng.

Kim Trạch Húc biết Hạ Tử Du đang che giấu tâm tình thực sự, nhưng anh cũng không vạch trần, anh chỉ mỉm cười theo, “Em có thể nghĩ như vậy anh rất vui.....”

Uống canh xong, Hạ Tử Du đưa chén không cho Kim Trạch Húc, cười hỏi, “Em có thể uống một chén nữa không?”

—

Hạ Tử Duở lại ở bệnh viện có một tuần lễ sau đó liền xuất viện.

Bác sĩ đương nhiên mong cô có thể ở bệnh viện lâu thêm nữa, nhưng cô không chịu nổi mùi của bệnh viện, nên sau khi bác sĩ xác định em bé trong bụng cô đã khỏe mạnh, cô liền xuất viện.

Ngày xuất viện Kim Trạch Húc tới đón cô, Kim Trạch Húc tặng cô một bó hoa tươi rất lớn, cô rất vui vẻ.

Về đến nhà, cô nhàn nhã tựa vào ghế sa lon, cảm thán nói, “Trong nhà vẫn thoải mái hơn!”

Kim Trạch Húc rót một chén nước ấm cho cô, nói chậm rãi, “Đi Lô về trại trẻ mồ côi rồi, mấy ngày này anh sẽ chăm sóc em!”

Hạ Tử Du lập tức trả lời, “Lâu lắm anh không tới Trung Viễn rồi, cho dù là ông chủ, anh cũng phải về làm việc chứ..... Anh yên tâm đi, em có thể chăm sóc mình.”

Kim Trạch Húc khẽ lắc đầu,nói nghiêm túc, “Trong mắt của anh, không có gì quan trọng hơn em.”

Hạ Tử Du quay mặt lại nhìn ánh mắt thâm thúy của Kim Trạch Húc, khẽ đáp, “Trạch Húc, có mấy lời em muốn nói với anh.....”

Kim Trạch Húc biết Hạ Tử Du muốn nói gì, anh đang định biểu đạt quyết tâm của anh cho Hạ Tử Du thì cửa nhà trọ vang đến tiếng gõ cửa đều đặn.

Kim Trạch Húc đứng dậy mở cửa phòng, liếc thấy người đứng ngoài cửa, lông mày Kim Trạch Húc nhíu lại.

Aston lễ phép lên tiếng, “Xin chào, tôi là luật sư đại diện của tiên sinh Đàm Dịch Khiêm, tôi muốn gặp Đàm phu nhân.” “Đàm phu nhân” mà Aston nói chính là Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nghe giọng nói của Aston, sau đó đứng lên.

Aston đột nhiên thấy Hạ Tử Du, dùng giọng nói luật sư chuyên nghiệp, “Đàm phu nhân, tôi là luật sư đại diện của tổng giám đốc Đàm, tôi tin cô đã biết mục đích tôi đến..... Hiện tại có tiện nói chuyện riêng với cô không?”

Sắc mặt của Hạ Tử Du rõ ràng đã trầm xuống, sững sờ trong chốc lát, cô khẽ gật đầu.

Sau khi Aston đi vào nhà trọ, Kim Trạch Húc tự biết mình không thể ở lại, nhắc nhở Hạ Tử Du, “Anh ở ngoài cửa chờ em, có chuyện gì em liền kêu anh.”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu.

Căn hộ không tính là quá lớn chỉ còn lại Hạ Tử Du và Aston, Aston rút ra văn kiện đã chuẩn bị từ trong cặp tài liệu ra.

Khi Aston mở văn kiện,Hạ Tử Du liền chú ý tới chữ đơn xin li hôn bắt mắt kẹp ở bên trong.

Không thể không chế, lòng của cô đau đớn mãnh liệt, nhưng trên mặt cô lại không có gì khác thường.

Luật sư Aston đặt đơn xin li hôn xuống trước mặt Hạ Tử Du, nói bằng dùng tiếng Trung cực kỳ lưu loát, “Đàm phu nhân, cô hãy xem đơn xin li hôn này trước..... Căn cứ vào luật hôn nhân ở Las Vegas, cô làm vợ có quyền đề nghị phân chia tài sản chung sau khi kết hôn, nhưng trước khi phân chia tài sản, là một luật sư tôi cần phải cân nhắc về quyền nuôi con.”

Tầm mắt của Hạ Tử Du rời khỏi hai chữ “Ly hôn” bắt mắt kia,hờ hững nhìn luật sư, “Ly hôn, tôi có thể lấy được bao nhiêu tiền?”

Aston nói chi tiết, “Căn cứ vào luật hôn nhân ở Las Vegas, tài sản của hai vợ chồng sau khi cưới là tài sản chung, nên cô có thể nhận được một nửa tài sản số tài sản đó. Cô và tổng giám đốc Đàm kết hôn được năm mươi ba ngày, giá trị động sản và bất động sản được tạo ra trên danh nghĩa của cô và tổng giám đốc Đàm trong năm mươi ba ngày này, tất nhiên cô rõ ràng là có lợi nhất.

Cô đương nhiên hiểu được, năm mươi ba ngày hôn nhân, một số tiền lớn như vậy, hơn nữa trong cuộc hôn nhân này dường như cô không kiếm được đồng nào.

Hạ Tử Du cười nhạt, “Được, tôi tin rằng luật sư Aston sẽ tính toán rõ ràng khoản này.....” Hạ Tử Du nói xong liền cầm bút ký tên của mình lên đơn li hôn.

Nhưng khi Hạ Tử Du định ký, tay Aston chắn trên tờ đơn, nghi ngờ hỏi, “Đàm phu nhân không suy tính đến vấn đề nuôi dưỡng con sao?”

Hạ Tử Du ung dung hỏi Aston, “Khi anh tìm đến tôi, không phải đã nhất định giành quyền nuôi dưỡng cho Đàm Dịch Khiêm rồi hay sao?”

Aston bất ngờ khi nghe thấy giọng bình tĩnh của Hạ Tử Du, anh khẽ gật đầu, “Nói thật, Đàm phu nhân, cho dù cô muốn giành quyền nuôi dưỡng với tổng giám đốc Đàm, cô cũng không có khả năng thắng quá lớn.” Vụ thua kiện lần trước đã khiến Hạ Tử Du nhận được tiếng xấu vô hạn, nên nếu trở lại tòa án kiện vụ quyền nuôi dưỡng này, dư luận xã hội cũng sẽ buộc quan toà nghiêng về phía Đàm Dịch Khiêm, hưởng chi Đàm Dịch Khiêm vốn có đủ thực lực và năng lực nuôi dưỡng đứa bé này.

Hình dáng của Liễu Nhiên khắc sâu trong tim Hạ Tử Du, ôm ngực, hỏi ngược lại, “Cho nên tôi còn gì mà do dự?”

Liên tưởng đến hình ảnh Hạ Tử Du bất chấp tất cả muốn đẩy Đàm Dịch Khiêm vào chỗ chết trên tòa, thấy biểu hiện lạnh lùng lúc này của Hạ Tử Du, Aston không hề cảm thấy bất ngờ nữa, anh nghiêm nghị nói, “Nếu Đàm phu nhân đã suy nghĩ kỹ càng, vậy thì mời cô ký tên vào góc phải đơn xin li hôn.”

Trước khi hạ bút Hạ Tử Du đột nhiên e sợ nói, “Tôi sẽ nhận được khoản tiền kia sau khi ly hôn, đúng không?”

Aston gật đầu, “Đúng vậy.”

Có được sự khẳng định của Aston, Hạ Tử Du mới như thể buông xuống nỗi băn khoăn, không hề do dự ký tên mình lên góc phía dưới đơn li hôn. Nhưng, không ai biết khi cô đang ký tên mình, ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chú vào chữ ký của Đàm Dịch Khiêm ở góc dưới bên trái đơn xin li hôn.

Sau khi lấy lại đơn xin li hôn, Aston đứng lên bắt tay với Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Hạ Tử Du dĩ nhiên chú ý tới Aston đã thay đổi cách xưng hô, cô mỉm cười bắt tay với Aston, “Hẹn gặp lại.”

.....

Sau khi Aston rời đi, Kim Trạch Húc vội vã vọt vào nhà trọ.

Hạ Tử Du ngồi trên ghế sa lon cầm ly nước ấm Kim Trạch Húc vừa rót cho cô đưa cho cô, đưa lên môi nhấp nhẹ.

Kim Trạch Húc lo lắng hỏi, “Tử Du, Aston nói gì với em vậy?”

Hạ Tử Du đặt ly xuống, nói thông thả, “Em và Đàm Dịch Khiêm đã ly hôn rồi.”

—

Los Angeles.

Trong phòng làm việc, Đàm Dịch Khiêm trầm tĩnh đứng trước cửa sổ.

Anh nhìn xuống chúng sinh như thể vương giả, như thể vạn vật trên thế gian đều trong lòng bàn tay của anh, nhưng lại mang theo tang thương và hờ hững đã sớm nhìn thấu hồng trần.

Bỗng dưng, ngoài cửa phòng làm việc truyền tới tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Chị Dư vào phòng làm việc, nói giọng hơi luống cuống, “Tổng giám đốc, người giúp việc trong biệt thự gọi điện thoại tới nói tiểu thư Liễu Nhiên khóc lóc muốn tìm Hạ tiểu thư.....”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, ánh mắt trầm xuống.

Chị Dư biết rõ Đàm Dịch Khiêm không thích nói chuyện riêng ở công ty, nhưng khi chị Dư nhận được điện thoại của người giúp thì không thể không thương xót Liễu Nhiên, nên cô không hề chậm trễ báo cáo với Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư nói thêm, “Mọi người đã dành rất lâu, tiểu thư Liễu Nhiên vẫn khóc.....”

Chị Dư vừa nói xong, giọng nói lạnh lẽo trầm thấp của Đàm Dịch Khiêm truyền đến, “Hoàn tất cả cuộc họp hôm nay sang ngày mai.”

Chị Dư cúi đầu, “Vâng”

Một giây sau, Đàm Dịch Khiêm tiện tay kéo áo vest, rời khỏi phòng làm việc.

Đàm Dịch Khiêm trở lại biệt thự bằng tốc độ nhanh nhất, người hầu không biết phải làm sao nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm xuất hiện như thể nhìn thấy cứu tinh, lúc này mới dám thở hắt ra.

Liễu Nhiên ngồi dưới sàn nhà, không cần ai cả, vừa lấy tay ngậy thơ lau nước mắt, vừa gào khóc, “Mẹ..... Con muốn mẹ..... Mẹ.....”

Đàm Dịch Khiêm giao áo vest cho người giúp việc, sau đó đi tới trước mặt Liễu Nhiên, cúi người ôm lấy Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên liếc thấy ba, nhất thời uất ức đưa tay ôm lấy cổ ba, than thở khóc lóc, “Ba, ba dẫn con đi tìm mẹ..... Con muốn mẹ.....”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng lau nước mắt cho Liễu Nhiên, lần đầu tiên không biết nói gì trước mặt một đứa bé.

Hồi lâu sau, Liễu Nhiên khóc mệt mà ngủ thiếp đi trên bờ vai của anh.....

Khi người giúp việc ôm Liễu Nhiên lên lầu, không ai nghĩ đến Đàm Dịch Khiêm chưa bao giờ lộ vẻ mặt bình tĩnh trước mặt bất kỳ ai lại dậm mạnh lên tiếng.

.....

Cũng trong lúc đó, nửa đêm tại thành phố Y.

Hạ Tử Du dựa vào đầu giường, ngáy ngốc nhìn hoàng tử nhỏ Kaka phủ kín giường.

Nhìn thấy con rồi Liễu Nhiên thích nhất, hốc mắt đã sớm ửng đỏ của Hạ Tử Du lúc này tuôn trào nước mắt mãnh liệt.

Bây giờ đứa nhỏ tinh nghịch của cô đang làm gì? Buổi tối lúc ngủ có đá chăn lung tung không? Không có cô ở bên cạnh, bé con tinh nghịch có khóc không?

Lúc này, trong đầu Hạ Tử Du thoáng qua dáng vẻ Liễu Nhiên dụi mắt khóc thút thít, lòng cô không khỏi đau đớn.

Trời mới biết cô khó chịu biết bao nhiêu, không phải cô không muốn giành quyền nuôi Liễu Nhiên, mà là cô biết rõ Đàm Dịch Khiêm không thể trao quyền nuôi dưỡng cho cô, huống chi.....

Liễu Nhiên sinh con trong ngục giam, cô không có sữa để nuôi Liễu Nhiên, cũng không cho Liễu Nhiên một hoàn cảnh sống tốt đẹp. Từ khi bắt đầu cô đã không phải là một người mẹ thích hợp.

Cô đã từng muốn bỏ mặc tất cả đưa con rời khỏi đây, hai mẹ con cùng trải qua cuộc sống yên bình, nhưng hôm nay cô mới biết, thì ra cô vẫn luôn là một người mẹ ích kỷ.

Để đạt được mục đích của mình, cô đã dạy Liễu Nhiên gọi tiếng “Ba”, để đạt được mục đích tiếp cận Đàm Dịch Khiêm, lại quên mất chữ “Ba” đó rất quan trọng với Liễu Nhiên..... Trong lúc cô đưa Liễu Nhiên rời khỏi Đàm Dịch Khiêm, Liễu Nhiên đã từng mấy lần hỏi cô —— Mẹ, khi nào ba mới tới tìm chúng ta? Lần đầu tiên cô cảm thấy cô đã làm một chuyện rất tàn nhẫn với con, rất tàn nhẫn.

Đúng vậy, cô quên mất cô đã cho con một gia đình hoàn hảo, rồi lại tự tay hủy diệt cái gia đình hài hòa này. Đối với Liễu Nhiên vừa mới ý thức được gia đình mà nói, tương lai dù cho đi theo ai, Liễu Nhiên cũng sẽ không vui vẻ.....

Vì vậy, so sánh giữa cô và Đàm Dịch Khiêm, người có thể cho con cuộc sống ấm áp và tuổi thơ tốt đẹp hơn chính là Đàm Dịch Khiêm.

Cô tin con bé đang khóc, sẽ ầm ĩ, nhưng thời gian từ từ trôi qua, cuối cùng con sẽ quên cô, đến lúc đó, Đàm Dịch Khiêm đã xây dựng gia đình mới, tất nhiên sẽ cho con một gia đình hoàn hảo. Trong lòng con cũng không bao giờ có bất kỳ kỳ hờn ức vẫn đục u ám nào nữa.....

Việc duy nhất cô có thể chờ mong cũng giống như lời nói của mẹ cô năm đó, mong con sẽ quên cô mãi mãi.

—

Hai tuần sau, bệnh viện.

Bác sĩ đặt báo cáo khám thai xuống, nghiêm nghị hỏi Hạ Tử Du, “Gần đây cô còn cảm thấy đau bụng không?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Sau khi xuất viện tôi vẫn rất cẩn thận, cũng an tâm điều dưỡng, không cảm thấy khó chịu nữa.”

Bác sĩ hiểu rõ gật đầu, mỉm cười nói với Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, xem ra em bé trong bụng cô rất khỏe mạnh, sau cô chỉ cần tiếp tục chú ý điều dưỡng thân thể, tin rằng sinh ra một em bé thông minh đáng yêu.”

Hạ Tử Du thoáng chốc vui sướng, “Cám ơn bác sĩ.”

“Tôi kê cho cô một ít thuốc an thai, sau khi trở về chú ý nghỉ ngơi nhiều.”

“Vâng.”

Sau khi trở về nhà, Hạ Tử Du vui vẻ thu dọn hành lý.

Một lát sau, Kim Trạch Húc gõ cửa phòng trọ.

Hạ Tử Du vừa mới mở cửa phòng ra, giọng nói trách cứ nhưng yêu thương của Kim Trạch Húc liền vang lên, “Tại sao em đi khám thai cũng không nói cho anh biết? Em đi ra ngoài một mình anh không yên lòng!!”

Hạ Tử Du cười nói, “Em không muốn quấy rầy anh, anh phải làm việc mà!” Lần này tới bệnh viện cô ăn mặc rất kín đáo, không ai nhận ra cô.

Kim Trạch Húc giữ ấy bờ vai Hạ Tử Du, khẽ nhú mào, “Anh đã nói với em, không có gì quan trọng hơn em cả.”

“Trạch Húc.....”

Kim Trạch Húc đột nhiên ôm Hạ Tử Du trong ngực, “Anh biết em muốn nói gì, nhưng dù cho em nói gì đi nữa anh cũng không từ bỏ em đâu!”

Hạ Tử Du chậm rãi đẩy Kim Trạch Húc ra, nghiêm nghị nói, “Trạch Húc, anh rất tốt, thật sự tốt..... Em biết anh sẽ không để ý tới tình hình chật vật của em bây giờ, nhưng mà, em thật sự không muốn yêu đương gì nữa. Em mệt lắm, em chỉ muốn tìm một nơi không ai biết để sống từng ngày yên bình.”

“Anh không ép em.....” Kim Trạch Húc đang muốn giải thích với Hạ Tử Du, ánh mắt lại vô tình liếc thấy rương hành lý đặt trên giường của Hạ Tử Du, “Em định rời đi?”

Hạ Tử Du thừa nhận, “Em muốn rời khỏi sớm một chút, bụng lớn ngồi máy bay không tốt cho đứa nhỏ.”

Kim Trạch Húc nghiêng đầu sang một bên suy nghĩ, cuối cùng chỉ có thể đè nén sự lưu luyến trong lòng, “Mặc dù anh không muốn em rời đi, nhưng anh chỉ có thể tôn trọng quyết định của em. Anh sẽ cho em đủ thời gian để em suy nghĩ về tương lai, em nghĩ xong hãy nói cho anh biết. Em hãy nhớ, cho dù là cả đời, anh cũng sẽ luôn chờ em !!”

“Trạch Húc.....”

“Được rồi, em đừng khuyên anh nữa, đây là quyết định của anh!” Anh biết với tính cách của cô, anh không thể ngăn cản cô thay đổi quyết định. Việc duy nhất anh có thể làm chính là tiếp tục lặng lẽ bảo vệ cô.

.....

Ba ngày sau, Hạ Tử Du mang hành lý bắt taxi đến sân bay.

Cô nói với Kim Trạch Húc tối mai bay, nhưng thực ra lại là tối nay, bởi vì cô không muốn thấy bạn tốt lộ vẻ buồn phiền khi li biệt.

Ngồi trên taxi, Hạ Tử Du dựa vào thành ghế, trong đầu nhớ lại tất cả mọi chuyện có thể làm cô vui vẻ.....

Cô nhớ tới dáng vẻ cười khanh khách không ngừng khi Liễu Nhiên vui vẻ, nhớ lại cuộc sống vui vẻ không có âu lo ở nhà họ Hạ, cũng nhớ lại cô và Đàm Dịch Khiêm.....

Trong đầu Hạ Tử Du thoáng qua hình ảnh Đàm Dịch Khiêm liền ngừng lại, cô lập tức thay đổi suy nghĩ, hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Đèn đỏ, taxi dừng lại.

Cô chỉ tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại không ngờ lúc này cô lại gặp anh lần nữa.

Vẫn là chiếc xe riêng khiêm tốn mà đắt tiền, anh mặc bộ vest màu đen.

Hình ảnh như thể trong mơ, cô hoảng hốt, lại quên rời ánh mắt đi.

Anh lại cảm thấy có người nhìn chằm chằm vào mình, anh quay đầu theo bản năng, ánh mắt chú ý tới cô.

Lúc này cô mới hoàn hồn, vừa định dời ánh mắt đi, lại chú ý tới tầm mắt của anh dời đi trước. Lúc đó cô lại chú ý tới đáy mắt u tối không gọn sóng của anh, lạnh lùng dời đi, cảm giác lạ lẫm như thể cảnh tượng họ gặp lại sau hai năm.

Khi taxi khởi động, mắt rõ ràng phấp phấp nhưng cô lại cười.

Đúng vậy, người xa lạ.....

Cô rút cuộc có thể mà tin tưởng hoàn toàn, tương lai họ thực sự chỉ là người xa lạ.

126. Chương 126 : Anh Có Phụ Nữ Khác, Cô Vẫn Độc Thân

Chúng ta đều không sai

Chẳng qua là không thích hợp

Tình yêu à,

Lúc ấy em không hiểu được

Lựa chọn là của em

Không phải do anh

Em phải tự gánh vác tương lai của mình.

Vòng ôm anh dành cho em ngày hôm qua

Em đã từng không biết làm thế nào cho phải

Nếu chúng ta gặp lại em sẽ mỉm cười

Cảm ơn anh, cảm ơn anh

Em đã được nếm trải tình yêu tuyệt diệu.

—— Thái Y Lâm mùi vị của cỏ chanh.

.....

Sau này Hạ Tử Du mới biết, ngày đó Đàm Dịch Khiêm phải tới thành phố Y thảo luận một hạng mục rất quan trọng. Nghe nói hạng mục kiến trúc này vốn chuẩn bị xây dựng ở Los Angeles, nhưng thương nghiệp lớn anh hợp tác lại quyết định xây dựng ở thành phố Y.

Hơn một năm sau đó, Đàm Dịch Khiêm vẫn làm việc ở thành phố Y, nhưng Hạ Tử Du đã đến một nơi cách thành phố Y rất rất xa.

Một năm trước trước khi rời khỏi,Hạ Tử Du thỉnh thoảng còn suy tư một chuyện.....

Vào ngày cô tới sân bay, hai bên gặp nhau. Nếu như cô lại gọi anh như lúc vừa mới ra tù, anh sẽ xuống xe nổi giận với cô, hay là sẽ xảy ra điều gì khác, chỉ cần họ dính dáng thêm một phút nữa, kết cục của họ có thể thay đổi không? Anh không bao giờ biết lúc đó xảy ra một chuyện rất lớn mà cô không bao giờ muốn nhớ lại.....

Hai năm sau cô cũng không nghĩ tới vấn đề này nữa. Bởi vì phát hiện ra mình đã hai mươi bảy tuổi, đã qua cái tuổi chờ mong và ảo tưởng, cô bình thường,bây giờ thật sự rất tốt.

.....

Khi Kiều Sở Ngạn gọi điện thoại cho Hạ Tử Du, Hạ Tử Du đang chọn váy trong một shop hàng hiệu không tính là rẻ. Mùa hè đến rồi,Hạ Tử Du muốn ăn mặc nhẹ nhàng một chút.

Hạ Tử Du vừa liếc nhìn quần áo trong tiệm, vừa lấy kẹp điện thoại giữa bả vai và tai, cung kính nói, “Dạ, tổng giám đốc Kiều, tôi biết rồi, tôi sẽ giới thiệu khách sạn của chúng ta cho Giản tiểu thư..... Yên tâm, cô ấy nhất định sẽ rất hài lòng với khách sạn chúng ta, bữa tiệc tối tôi bảo đảm cô ấy sẽ tham dự.”

Sau khi cúp máy, cô cầm chiếc váy dài trang nhã vừa lựa chọn trước gương ướm lên người,sau đó mỉm cười nói với nhân viên cửa hàng, “Tôi mua cái này!”

Nhân viên cửa hàng là người Maldives* bản xứ, không hiểu tiếng Anh của Hạ Tử Du. Nhưng sau khi Hạ Tử Du khoa tay múa chân, nhân viên cửa hàng rất vui vẻ tính tiền cho cô gái phương Đông xinh đẹp.

*đảo Maldives ở Ấn độ dương.

Xách túi đồ ra khỏi tiệm quần áo, Hạ Tử Du nhàn nhã giẫm lên cát dưới chân, khoe miệng khẽ cười.

Maldives là thủ đô của đảo Male, trời xanh nước biếc, ánh mặt trời ấm áp, nhiệt độ trung bình năm duy trì hai mươi tám độ. Kiều Sở Ngạn đúng là biết cách chọn địa điểm, cô thật sự càng ngày càng thích nơi đây.

Trở lại khách sạn, nhân viên phục vụ khách sạn hòa nhã nói, “Hạ tiểu thư, cô đã trở lại.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Vâng, hôm nay vốn muốn nghỉ ngơi một ngày, nhưng tiểu thư Giản Nhược tới.....Tổng giám đốc Kiều nói Giản Nhược là người Trung Quốc, lại còn nổi tiếng, nên anh ấy muốn tôi tiếp đón cô ấy.”

Nhân viên phục vụ cười nói, “Hạ tiểu thư, tiểu thư Giản Nhược đã nghỉ tại khách sạn chúng ta từ đêm qua rồi.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Tốt, ngay bây giờ tôi sẽ đi chào hỏi cô ấy.”

Cất những thứ cô vừa mua được ngày hôm nay vào phòng, Hạ Tử Du thay đồng phục làm việc, tiếp theo đi vào phòng tiếp đón khách quý.

Cốc ——

Người ở bên trong nghe tiếng gõ mở cửa phòng ra..

Hạ Tử Du mỉm cười, chủ động đưa tay, “Giản tiểu thư, xin chào, tôi tên là Hạ Tử Du. Trong lúc cô tới đảo Male, cô có thể coi tôi là hướng dẫn viên du lịch, cũng có thể coi tôi như là bạn bè.”

Giản Nhược có làn da bánh mật khỏe mạnh, tóc ngắn xinh đẹp,về mặt thoát nhìn rất phần khởi.“Robert đã nói với tôi cô là nhân viên ưu tú nhất, chuyến du lịch của tôi nhất định sẽ rất thú vị.”

Hạ Tử Du cũng không khiêm nhường, tranh thủ bắt lấy thời cơ, “Giản tiểu thư, nếu không thì chiều nay tôi sẽ dẫn cô ra ngoài đi dạo, ở đảo Male, không chỉ có trời xanh mà còn có người dân chất phác,cô sẽ muốn ở lại đây lâu hơn mấy ngày.”

Giản Nhược đã đến rất nhiều quốc gia, gặp rất nhiều hướng dẫn viên du lịch, nhưng Hạ Tử Du đúng là người xinh đẹp nhất Giản Nhược từng gặp. Hơn nữa, Giản Nhược càng nhìn Hạ Tử Du càng cảm thấy thân quen.

Giản Nhược nói, “Được, tôi vào thay quần áo, cô chờ tôi một chút.”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, ngay sau đó ra khỏi phòng.

Đi tới hành lang, dựa vào lan can, cô thoải mái hưởng thụ nhiệt độ dễ chịu và gió nhẹ mang theo vị mặn của nước biển.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du liếc thấy một cô gái phương Đông xinh đẹp yếu đuối ở bên trái.

Dưới chiếc mũ rộng vành là khuôn mặt tuyệt thế khiến người ta phải nín thở, váy trắng không hề lộ rõ vóc dáng nhưng vẫn lộ ra đường cong, điện thoại màu xanh mảnh nhỏ đang đặt bên vành tai.....

Mới chỉ nghiêng mặt sang bên nhìn cô gái, Hạ Tử Du cũng đã nhận ra thân phận của cô ấy. Cô run người, sau đó bình tĩnh thu hồi ánh mắt. Ngôi sao quốc tế tới đảo Male nghỉ phép rất nhiều, nhưng cô hiếm khi liếc mắt đã nhận ra, sở dĩ lúc này có thể nhận ra nữ thần này bởi vì gần đây tin tức có liên quan đến người đẹp này quá nhiều.

Người đẹp cười hiện lên lúm đồng tiền, giọng nói mềm mại tựa như bánh Tiramisu, “Dạ, em biết rồi, em sẽ ngoan ngoãn chờ anh tới đón em..... Anh thị sát công ty quan trọng mà..... Nhé.....”

*Một món bánh trắng miệng nổi tiếng của Ý.

Bên tai vang lên cuộc đối thoại ngọt ngào với bạn trai của cô gái bên, Hạ Tử Du hơi hoảng hốt, lúc này Giản Nhược đã thay quần áo xong, gọi Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, chúng ta đi thôi!”

Hạ Tử Du nở nụ cười chuyên nghiệp, “Vâng.”

-

Giản Nhược quả nhiên là một nhà báo du lịch đích thực, mỗi khi nhìn thấy một sự vật làm cô cảm thấy mới lạ, Giản Nhược sẽ lấy chiếc máy ảnh DV chuyên nghiệp bội số lớn ra chụp.

Biết rõ chuyên ngành của Giản Nhược, Hạ Tử Du hướng dẫn du lịch cho Giản Nhược tận tình hơn.

Gần tới hoàng hôn, Giản Nhược chợt thả chiếc DV trong tay ra, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du, sau đó có vẻ kinh ngạc, “WOW, tôi nhận ra cô rồi, cô là Hạ Tử Du, chính là Hạ Tử Du đã từng kiện Đàm Dịch Khiêm tổng giám đốc tập đoàn Đàm thị, cô là vợ trước của Đàm Dịch Khiêm phải không?”

Ở đây hai năm, thỉnh thoảng Hạ Tử Du có bị du khách hỏi vấn đề này, nhưng Hạ Tử Du đều trả lời hời hợt như lúc này, “À, cũng đã là chuyện quá khứ rồi.”

Giản Nhược quan sát Hạ Tử Du kỹ càng, không hiểu cau mày, “Rất nhiều người nói cô rất xấu, hôm nay tôi đi với cô ba giờ, tôi cảm thấy cô là một cô gái rất dịu dàng, sao lại không giống báo mấy năm trước miêu tả một chút nào? Nhiều chuyện hỏi một bây, bây giờ cô còn liên lạc với Đàm Dịch Khiêm không? Đàm Dịch Khiêm đã có bạn gái rồi, cô biết không?”

Giọng nói Kiều Sở Ngạn vang lên đúng lúc, “Giản Nhược ——”

Cuộc đối thoại của Giản Nhược và Hạ Tử Du chợt bị cắt đứt, cách đó không xa, Kiều Sở Ngạn mặc bộ vest cắt may vừa vặn, đẹp trai mà nhàn nhã đi về phía họ.

Giản Nhược đã quên vấn đề vừa rồi, lập tức vẫy tay, “Robert!”

Kiều Sở Ngạn đi tới trước mặt hai cô gái, ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt bình tĩnh như thường của Hạ Tử Du, sau đó nói dịu dàng với Giản Nhược, “Giản mỹ nữ, tôi là ông chủ khách sạn Yarit, tôi có nghĩa vụ đích thân đến làm hướng dẫn viên du lịch cho vị nhà báo du lịch nổi tiếng ở Trung Quốc là cô, người có thể sẽ mang đến cho khách sạn của chúng tôi lợi ích vô hạn trong tương lai. Nên thời gian tiếp theo tôi sẽ dẫn cô đi ngắm cảnh khắp đảo, thế nào?”

Giản Nhược gật đầu như bầm tỏi, “Đương nhiên được.....”

Ngay sau đó Kiều Sở Ngạn ga lăng ra hiệu xin mời, Giản Nhược thỏa mãn nhắc biết.

Thấy Giản Nhược và Kiều Sở Ngạn rời khỏi, Hạ Tử Du không khỏi lắc đầu cười. Cô phải thừa nhận, sở dĩ khách sạn Yarit hấp dẫn tất cả du khách nữ, một phần lớn nguyên nhân đều do khách sạn này có một ông

chủ vô cùng đẹp trai hấp dẫn. Dĩ nhiên, ông chủ của cô cũng bằng lòng dạo quanh đám người đẹp vui đến quên cả trời đất .

Hạ Tử Du xoay người chuẩn bị trở về khách sạn, lúc này mới phát hiện ra mặt trời đã ngã về tây.

Nhìn mặt biển gợn sóng lăn tăn, cô cởi giày cao gót ra, nhàn nhã tự nhiên ngồi ở bãi biển, chân không chạm xuống nước, lười biếng hưởng thụ cảnh đẹp lúc này.

Điện thoại di động chợt vang lên, cô lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn số điện thoại, mỉm cười nhấn nút trả lời, “Trạch Húc!”

Giọng nói Kim Trạch Húc dịu dàng, “Hôm nay có bận không?”

Hạ Tử Du nhìn về phía mặt trời màu đỏ đang hạ dần về phía chân trời ở đằng xa, nhàn nhã nói, “Không bận, mỗi ngày chỉ tiếp đãi một vị khách du lịch ngắm cảnh, nhưng ông chủ thường làm việc của em, nên em có rất nhiều thời gian để lười biếng.”

Kim Trạch Húc cười khê, “Anh rất tò mò ông chủ em là ai, lại dám thuê nhân viên lười biếng như vậy.”

Hạ Tử Du cười vui vẻ, “Làm ơn, ông chủ em so còn lười biếng hơn em..... Thậm chí em nghi ngờ mục đích anh ta mở khách sạn này nhất định là để dễ dàng sinh hoạt cá nhân.”

Kim Trạch Húc nhếch mày, “Vậy em..... Ở bên cạnh anh ta có an toàn không?”

Hạ Tử Du đang muốn trả lời Kim Trạch Húc, ánh mắt chợt liếc thấy Kiều Sở Ngạn đi về phía cô, cô vội vã nói, “Ặc, em không thể nói xấu anh ta nữa, anh ta tới rồi.....”

Hạ Tử Du vội vã cúp máy, sau đó giả vờ như không có chuyện gì mà nhìn mặt biển đã xuất hiện những đốm đèn nhỏ.

Kiều Sở Ngạn mặc quần áo thoải mái đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, gương mặt quyến rũ không có vẻ bất cần đời lúc trước, đôi mắt xanh nhìn gò má xinh đẹp của Hạ Tử Du, chợt thốt lên, “Tử Du, xin lỗi!”

Bỗng nghe thấy Kiều Sở Ngạn nói ba chữ này, Hạ Tử Du vội vàng đứng lên, sững sờ nói, “Ặc, tổng giám đốc Kiều, anh không sao chứ?”

Kiều Sở Ngạn thử thăm dò hỏi, “Vừa rồi ở khách sạn, cô thấy Nhất Thuần rồi hả?”

Hạ Tử Du thật thà gật đầu, “Ừ, cô ấy còn xinh đẹp hơn những hình ảnh trên báo.”

Ánh mắt Kiều Sở Ngạn chuyển tối, giọng nói hơi áy náy, “Tử Du, xin lỗi, tôi không ngờ rằng Nhất Thuần lại đột nhiên tới đây chơi, tôi mới nhận được điện thoại của Dịch Khiêm.....”

Hạ Tử Du khê nhú mày, “Tại sao anh muốn giải thích với tôi nhiều như vậy?”

Lông mày Kiều Sở Ngạn càng nhíu chặt thêm, “Ặc, Nhất Thuần tới đây chơi cô không để ý sao?”

Hạ Tử Du nhún vai cười nói, “Tổng giám đốc Kiều, anh là ông chủ khách sạn Yarit, anh tiếp đón bạn bè của anh, tôi để ý thế nào chứ?”

“Nhưng.....”

Hạ Tử Du chợt nhớ tới dáng vẻ vội vàng của Kiều Sở Ngạn khi đưa Giản Nhược đi lúc nãy, chợt tỉnh ngộ, “Thì ra lúc nãy anh đưa Giản Nhược đi vì không muốn tôi đưa Giản Nhược về khách sạn à?” Cô vẫn còn nghi ngờ, ông chủ luôn thích phụ nữ diêm dúa lẳng lơ hấp dẫn, sao lại đột nhiên đổi khẩu vị vậy?!

Kiều Sở Ngạn gật đầu chân thành, “Tôi không muốn cô về khách sạn gặp phải Nhất Thuần.” Ai biết đã gặp nhau rồi.

Hạ Tử Du im lặng rũ cặp mi dài xuống, “Ông chủ, anh nói như vậy lại làm tôi lúng túng.....”

Kiều Sở Ngạn nói chậm rãi, “Tôi chỉ không muốn cô buồn.”

Hạ Tử Du xách giày cao gót, nhắc bước đi, “Nếu tôi buồn, ba năm trước đã buồn rồi.....”

Kiều Sở Ngạn lặng lẽ đi theo sau Hạ Tử Du, nói bằng giọng bất đắc dĩ, “Tử Du, tôi không quan tâm tâm nghĩ gì, nhưng tôi phải nhắc nhở cô, cô và Dịch Khiêm không còn khả năng nữa..... Dịch Khiêm chủ động theo đuổi Nhất Thuần, tôi chưa từng thấy Dịch Khiêm quan tâm tới cô gái nào như vậy, thậm chí còn hơn cả cô.....” Biết được mình lỡ lời, Kiều Sở Ngạn vội vàng nói lại, “Tôi nói lời này cô đừng để trong lòng, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô từ vị trí người ngoài. Nói thật, năm đó tôi rất coi trọng cô và Dịch Khiêm, nhưng không ngờ rằng hôm nay cô và Dịch Khiêm lại đến nước này.....” Không chỉ Đàm Dịch Khiêm không hiểu được Hạ Tử Du, ngay cả Robert luôn tự xưng là tình thánh cũng không hiểu được.

Hạ Tử Du xoay người lại, nghiêm nghị nói, “Ông chủ, tôi biết hai năm trước anh chịu thuê tôi nghĩa là anh còn coi tôi như bạn bè.....Nhưng bây giờ tôi lấy thân phận bạn bè nói cho anh biết, Robert, đời này tôi đã làm một chuyện hối hận nhất chính là yêu Đàm Dịch Khiêm. Tôi thề, tôi không hề nói dối.”

Robert mới thật sự như thể thở phào nhẹ nhõm, “Nếu đã vậy, tôi cũng không cần cho cô nghỉ mấy ngày nữa.... Hai ngày này Dịch Khiêm sẽ nghỉ phép đến đây với Nhất Thuần, tôi đương nhiên phải hầu hạ họ, chuyện khách sạn tạm thời giao cho cô xử lý.”

Hạ Tử Du gật đầu OK với Robert.

Robert bị động tác ngây thơ của Hạ Tử Du chọc cười.

-

ở khách sạn Yarit, Hạ Tử Du có một phòng riêng. Bởi vì căn phòng nhỏ hẹp, ban đầu Robert định dùng để làm phòng để đồ lặt vặt, nhưng Hạ Tử Du lại thuyết phục Robert cho cô dùng căn phòng này, bởi vì cô thích căn phòng ba mặt toàn biển đó.

Robert dĩ nhiên không phải không muốn cho Hạ Tử Du sử dụng căn phòng này, chẳng qua anh không muốn Hạ Tử Du chịu thiệt, hôm nay thấy Hạ Tử Du thoải mái hài lòng ở đây hai năm, Robert cũng không dị nghị nữa.

Sau khi tạm biệt Robert, Hạ Tử Du trở lại phòng mình.

Kéo màn cửa sổ ra theo thói quen, để hơi lạnh của gió biển ban đêm thổi vào phòng, như vậy cô mới thoải mái nằm trên chiếc giường mềm mại nhỏ hẹp, nhắm hai mắt, hưởng thụ gió biển dịu êm.

Suy nghĩ lảng động trong chốc lát, sau đó cô ôm áo ngủ chuẩn bị bước vào phòng tắm bên cạnh, lúc này, cô vô tình liếc thấy cảnh tượng trên hành lang đối diện cách bờ biển qua cửa sổ đã kéo rèm.

Trên hành lang, Đan Nhất Thần vẫn đứng ở đó gọi điện thoại, ban đêm ánh đèn mờ chiếu lên người cô, làm Đan Nhất Thuần thoát nhìn càng thêm xinh đẹp mông lung.

Hạ Tử Du vẫn cô cũng không tầm thường, đã từng có rất nhiều người khen ngợi cô, nhưng sau khi nhìn thấy Đan Nhất Thuần cô mới biết, có vài người đẹp đến mức không có từ nào có thể miêu tả.

Hạ Tử Du đang định rời mắt đi, cô chợt nghe thấy Đan Nhất Thuần hoảng sợ kêu lên.

Hạ Tử Du chưa hiểu mọi chuyện ra sao đã thấy Đan Nhất Thuần ngã vào lồng ngực của một bóng dáng tuấn kiệt.

Bởi vì ánh đèn không sáng lắm, cô chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của người đó..... Nhưng dù cho sương mù trên biển và ánh đèn ngăn cách, cô vẫn có thể nhận ra anh sau khi liếc nhìn —— Đàm Dịch Khiêm.

Đan Nhất Thuần không ngờ anh lại xuất hiện, sau khi ngã vào ngực anh, vui sướng đến mức ôm chặt lấy anh.....

Dù cho là động tác ôm eo Đan Nhất Thuần, hay là động tác hôn trán Đan Nhất Thuần, anh cũng hết sức dịu dàng. Hình ảnh lãng mạn như thế, anh và Đan Nhất Thuần như thể hoàng tử và công chúa bước ra từ truyện cổ tích.....

Cô thừa nhận, Đàm Dịch Khiêm cô biết trong quá khứ hiếm khi dịu dàng như thế, cho dù là hôn, anh cũng bá đạo đến vô lý, bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, cô lại hoảng hốt.....

Một giây sau, cô thấy anh ôm ngang Đan Nhất Thuần lên.....

Sau đó đèn trong phòng đối diện tắt ngóm, cô kéo rèm cửa sổ vào, lông mi rũ xuống lại nâng lên, sau đó nhún vai cười.

.....

Hôm sau, Hạ Tử Du quả nhiên nhận được điện thoại của Kiều Sở Ngạn.

Kiều Sở Ngạn dường như có chút khó nói, “Ặc, tối qua Dịch Khiêm đến.....”

Hạ Tử Du như thể đã biết, bình tĩnh nói, “Anh đi tiếp đãi họ đi, tôi sẽ trôm nom khách sạn cho anh.”

“Được.”

Cúp máy,Hạ Tử Du nói với Giản Nhược đứng cạnh, “Giản tiểu thư, hôm nay tôi sẽ dẫn cô đến một nơi dễ nhìn thấy cá nhiệt đới nhất trên đảo Male.”

Giản Nhược có vẻ thất vọng, “A, hôm nay ông chủ cô không rảnh tiếp đãi tôi à?”

Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Bạn tốt của tổng giám đốc Kiều tới, tổng giám đốc Kiều phải đi xã giao với họ..... Cô hãy yên tâm, Giản tiểu thư là nhà báo du lịch nổi tiếng thế giới, chỉ cần nhắc tới khách sạn Yarit chúng tôi trong sách mới xuất bản, một khi có lợi nhuận, tổng giám đốc Kiều tất nhiên sẽ rất cảm kích cô, đến lúc đó còn sợ tổng giám đốc Kiều không liên lạc với cô sao?”

Giản Nhược lúng túng cười một tiếng, “Đáng ghét, tôi có nói mình thích tổng giám đốc Kiều đâu.....”

Ngay sau đó, Hạ Tử Du đưa Giản Nhược đến hải vực nước cạn nơi cá nhiệt đới thích bơi lội.

Nhưng không biết có phải do lúc này đã gần tới giữa trưa hay không,ở hải vực nước cạn luôn tràn ngập cá nhiệt đới lại không thấy một con.

Không nhìn thấy sắc thái rực rỡ của cá nhiệt đới, Giản Nhược cũng có vẻ thất vọng.

E sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của Giản Nhược,Hạ Tử Du quyết định đưa Giản Nhược tới một hải vực nước cạn khác, hải vực nước cạn này Hạ Tử Du rất ít tới, bởi vì cá cảnh nhiệt đới bên đó không nhiều bằng hải vực bên này, nhưng mà lúc này có dù sao vẫn tốt hơn là không có.

Hạ Tử Du và Giản Nhược đến hải vực nước cạn bên kia nhanh chóng. Rất đúng dịp, hôm nay cá nhiệt đới trong hải vực lại có thể nhiều hơn thường ngày. Sau khi Giản Nhược nhìn thấy thì vô cùng hưng phấn, lại còn thích trò chơi truy đuổi cá nhiệt đới, chạy dọc theo bãi biển.

Hạ Tử Du có thể hiểu được tâm tình lúc này của Giản Nhược, bởi vì lần đầu tiên cô nhìn thấy bãi biển nước cạn có cá nhiệt đới này thì cũng hưng phấn như vậy.

Hạ Tử Du đột nhiên phát hiện Giản Nhược chạy đâu không thấy, dĩ nhiên cô biết Giản Nhược kích động đuổi theo cá, nhưng e sợ Giản Nhược xảy ra chuyện nên Hạ Tử Du vội vàng chạy về phía Giản Nhược.

Mọi việc trùng hợp hết lần này đến lần khác,Hạ Tử Du vừa nhắc chân đã thấy Robert và Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần tới đây.

Thời gian không cho phép Hạ Tử Du xoay người rút lui, bởi vì ba người phía trước cũng đồng thời chú ý tới cô.

Khi Robert thấy Hạ Tử Du thì ngăn người.

Hạ Tử Du cảm thấy run sợ một giây, sau đó bình tĩnh đi về phía ba người họ. Cô hiểu rõ, lúc này cô xoay người rời khỏi sẽ khiến người ta cảm thấy có gì đó, dù sao cô không còn văn vương,nên không có gì phải cố kỵ.

Nhớ lại lời nói hôm qua của Hạ Tử Du, Robert mới trấn định chút, nhưng nội tâm Robert vẫn lo lắng mơ hồ, nói thế nào đi nữa thì tình cảm giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã tan vỡ, đã ra tòa rồi,gặp lại nhau sẽ thế nào đây?

Đàm Dịch Khiêm mặc quần áo thoải mái màu trắng, tay đút trong túi quần, gương mặt điển trai càng nổi bật hơn dưới ánh mặt trời, làm người ta khó có thể dời mắt.

Khi Hạ Tử Du đi về phía đối diện họ, Robert đã muốn ngừng thở.

E sợ cho trường hợp quá mức lúng túng, Robert lên tiếng trước, “Tử Du, sao lại ở đây một mình?” Anh biết rõ là Hạ Tử Du sẽ đưa Giản Nhược tới hải vực, nên dẫn bạn tốt tới đây, ai ngờ.....

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Robert, “Ông chủ, anh có thấy Giản tiểu thư không? Tôi thấy cô ấy đi về phía này, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy cô ấy đâu.”

Đàm Dịch Khiêm dĩ nhiên chú ý tới Hạ Tử Du, ánh mắt tao nhã lạnh nhạt của anh nhìn Hạ Tử Du không hề dao động.

Hạ Tử Du chú ý tới ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm, cô không lên tiếng chào hỏi, chỉ khẽ gật đầu với Đàm Dịch Khiêm, sau đó dời ánh đi.

Robert nhìn sang trái, “Không phải cô ấy ở đó sao?”

Hạ Tử Du nhìn theo ánh mắt của Robert nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Giản Nhược đang đứng trên bờ cát ngẩng nhìn đàn cá, Hạ Tử Du cười ngượng, “Ặc, vừa rồi nhất định là tôi hoa mắt mới không nhìn thấy, tôi đi trước đây.”

Robert gật đầu, may là nơi đây không biến thành bãi chiến trường.

Tin tức trên báo đến giờ vẫn còn nhắc tới Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, nên Đan Nhất Thuần cũng nhận ra thân phận của Hạ Tử Du.

Đan Nhất Thuần quay đầu, có phần không chắc chắn hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, cô ấy là?”

Bỏ tay khỏi túi quần, Đàm Dịch Khiêm ôm lấy vòng eo mảnh mai của Đan Nhất Thuần, nói hời hợt, “Em không cần phải biết.”

127. Chương 127 : Cũng Bởi Vì Có Thể Là Cô Mà Anh Tới

Như thể ngày đó gặp anh chỉ là một khúc nhạc đệm ông trời vô tình an bài, mấy ngày tiếp theo Hạ Tử Du lại khôi phục cuộc sống yên tĩnh an nhàn.

Nghe nói Đàm Dịch Khiêm không có thời gian rảnh để du lịch định ở đây chơi với bạn gái mấy ngày, ai ngờ Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần đến Male không tới hai ngày đã rời đi, Robert không giải thích nguyên nhân với Hạ Tử Du, nhưng Hạ Tử Du gần như cũng đoán được.

Hạ Tử Du lại cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao tình cảm hai người cũng quá rối rắm, nếu đã không tới được với nhau, không thấy mặt dù sao vẫn đỡ lúng túng hơn.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm rời khỏi khách sạn, Giản Nhược vô tình nghe tập thể nhân viên phục vụ khách sạn dầm đuối nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, Giản Nhược nhất thời vừa ảo não, trách cứ Hạ Tử Du, “Trời ơi trời, Tử Du, ngày đó Đàm Dịch Khiêm đi qua cách chỗ tôi không tới 20m, mà cô lại không nói tiếng nào với tôi sao?”

Trời mới biết, ngày đó ở hải vực nước cạn, cô đang dầm chìm nhìn cá nhiệt đới chợt nghe Hạ Tử Du gọi, cô vừa mới ngược mắt lên đã chú ý tới bóng lưng nam tính cao ngất lẫm liệt đang ôm một cô gái mặc quần trắng rời khỏi..... Cô không bị cảnh tượng hình ảnh nam nữ lãng mạn đi dạo trên bãi biển hấp dẫn, mà bị bóng lưng hoàn mỹ phong độ của người đàn ông làm cho kinh hoàng. Chưa từng có người đàn ông, chỉ cần bóng lưng cũng có thể tán mát ra về lãnh ngạo và tôn quý, làm trái tim dễ dàng đắm đuối của cô đập loạn như nai con, lập tức cô liền kéo Hạ Tử Du đuổi theo người đàn ông kia, nào ngờ Hạ Tử Du lại mỉm cười nói một câu —“Làm ơn, bên cạnh có bạn gái của người ta rồi”. Cũng bởi vì câu này, cô bỏ lỡ cơ hội gặp mặt Đàm Dịch Khiêm. Dĩ nhiên, ngay sau đó cô cũng không biết người đàn ông ngạo nghễ đó chính là Đàm

Dịch Khiêm, nếu không, cho dù cô phải gánh tội phá hư giây phút lãng mạn của người ta cũng phải nhìn mặt Đàm Dịch Khiêm một lần.

Hạ Tử Du nói lúng túng, “Ặc, Giản tiểu thư, tôi tưởng rằng cô thích tổng giám đốc Kiều của chúng tôi chứ.”

Khuôn mặt dễ thương của Giản Nhược nhất thời ngưng đọng, lắp bắp, “Ai nói tôi thích Tổng giám đốc Kiều? Tôi không thèm nghe cô nói nữa, Hạ Tử Du, chuyện này tôi với cô chưa xong đâu.....Hix, hiếm lắm mới có cơ hội nhìn thấy tổng giám đốc Đàm, mà cô lại có thể làm cho tôi bỏ lỡ cơ hội tốt trời cho này, hừ!”

Nhìn Giản Nhược tức giận rời khỏi, Hạ Tử Du sững sờ, một hồi lâu sau lắc đầu cười. Ở bên Giản Nhược mấy ngày, cô biết tính cách cởi mở hoạt bát của Giản Nhược, không nói đến lúc này Giản Nhược không thực sự giận cô, cho dù giận cô, cô tin rằng Giản Nhược sẽ nguôi giận nhanh chóng. Nhưng như đã nói, cô hoàn toàn vô tội, ngày đó Giản Nhược cũng không hỏi cô người đàn ông đó là ai mà!

Phát hiện Giản Nhược giận dỗi, Kiều Sở Ngạn nghi ngờ đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, “Sao vậy, cô chọc giận Giản Nhược à?”

Hạ Tử Du nói đùa, “Không có sao, cô ấy chỉ nhất thời bị nam sắc mê hoặc, anh yên tâm, mấy ngày sau lại bình thường.” Cô không bao giờ phủ nhận Đàm Dịch Khiêm là người đàn ông có dáng người đẹp nhất mà cô nhìn gặp trên thế giới này.

Kiều Sở Ngạn nhũn mày, “Giản đại tiểu thư không để ý tới tôi, tôi cũng vui mừng nhẹ nhõm, cô cũng biết Giản đại tiểu thư không phải khẩu vị của tôi. Nhưng, tôi ghét cảm giác bị phụ nữ coi thường, bết bát nhất chính là nơi có Dịch Khiêm, tôi liền gần như thành cảnh nền.....” Khi Kiều Sở Ngạn nói lời này, rõ ràng cho thấy anh đang phát tiết phần hận bị đè nén ở đáy lòng nhiều năm.

Hạ Tử Du cười nói, “Nhưng phụ nữ vây bên cạnh anh cũng không ít hơn Đàm Dịch Khiêm đúng không?”

Kiều Sở Ngạn ghen tỵ, “Vây cô cũng phải xem vây quanh Dịch Khiêm đều là người đẹp tuyệt sắc đến mức nào.....”

Hạ Tử Du lại nhớ tới vẻ đẹp tuyệt mỹ của Đan Nhất Thuần, lúc này đành phải im lặng.

Sự yên lặng của Hạ Tử Du làm Kiều Sở Ngạn ý thức được dường như anh lại lỡ lời nói nhiều chuyện liên quan đến Đàm Dịch Khiêm trước mặt Hạ Tử Du, nên một giây tiếp Kiều Sở Ngạn lập tức đổi lời nói, “A, đúng rồi, hai ngày này tôi có hẹn, chuyện của khách sạn trông cậy vào cô. Dĩ nhiên công việc của cô cũng tăng lên, ông chủ như tôi nhất định không bạc đãi cô.”

Hạ Tử Du trợn mắt, “Anh phải đi ư?”

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Hạ Tử Du, Kiều Sở Ngạn nghi ngờ, “Làm sao vậy?” Anh tán gẫu vì công việc dường như cũng không một thì hai lần rồi, chưa từng nghe thấy Hạ Tử Du dị nghị.

Hạ Tử Du nói, “Ặc, ông chủ, tôi muốn xin nghỉ hai ngày.....”

“Cô muốn xin nghỉ?” Kiều Sở Ngạn giật mình kinh ngạc, “Có chuyện gì sao?”

Hạ Tử Du nghiêm nghị gật đầu, “Dạ, rất quan trọng, nên mấy ngày này tôi không thể ở lại khách sạn lo chuyện kinh doanh cho anh được.”

Kiều Sở Ngạn như thể đấu tranh nhiều lần trong lòng, cuối cùng chán nản nói, “Nhân viên chăm chỉ nhất của tôi hai năm qua chưa từng xin nghỉ một ngày, xem ra, tôi không thể không phê chuẩn rồi.” Có thể làm sao đây? Người đẹp có thể tìm thêm, nhân viên tốt lại khó tìm.

Hạ Tử Du hưng phấn nói, “Tổng giám đốc Kiều, anh đồng ý cho tôi nghỉ sao?”

Kiều Sở Ngạn gật đầu bất đắc dĩ, “Trước khi tôi nhận được điện thoại của Rebecca, tốt nhất cô mau biến mất đi, nếu không tôi sợ sẽ không khống chế được.”

Một giây sau, Hạ Tử Du chạy khỏi tầm mắt của Kiều Sở Ngạn bằng tốc độ cực nhanh.

Một ngày sau.

Đây là lần thứ hai trong đời Hạ Tử Du đến Los Angeles.

Los Angeles là trung tâm kinh tế thế giới, xa cách ba năm, Los Angeles phát triển vô cùng nhanh chóng.

Lúc này, Hạ Tử Du gỡ kính cuống, lấy tay che trước trán ngược mắt nhìn khách sạn cao cấp bảy sao cao vút trong mây, tọa lạc tại trung tâm thành phố Los Angeles. Đây là hạng mục quan trọng mà ba năm nay Kim Trạch Húc luôn bận rộn.

Đứng trước khách sạn cao cấp bảy sao thứ hai trên thế giới do Trung Viễn lên kế hoạch xây dựng, đầy lòng Hạ Tử Du vô cùng hân diện vì Kim Trạch Húc.

Đầu cô loáng thoáng cảnh tượng năm đó cô đi cùng Kim Trạch Húc cạnh tranh hạng mục này với Đàm thị, không ngờ rằng, vật đổi sao dời, hôm nay hạng mục cũng đã hoàn thành mỹ mãn.

Cho dù mặc váy dài trang nhã, Hạ Tử Du vẫn nổi bật ở ven đường, tài xế đi ngang qua không khỏi dừng xe liếc nhìn Hạ Tử Du, “Cô gái xinh đẹp có cần đi xe không?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không”.

Tài xế hậm hực lái xe rời đi.

Không phải Hạ Tử Du e ngại vẻ mặt mơ ước của tài xế, mà nơi Hạ Tử Du muốn đến cách đây có mấy phút, hơn nữa cô còn phải trang điểm.

Ngồi ở ven đường sửa sang lại một lần nữa, ngay sau đó Hạ Tử Du vừa đi bộ, vừa thưởng thức khung cảnh sâu uất của Los Angeles.

Thật ra thì, Hạ Tử Du cũng không quen thuộc với Los Angeles, dù sao cô sống ở đây cũng không lâu, vậy mà ba năm sau khi cô trở lại đây, cô đột nhiên cảm giác thân thiết, ngay cả không khí ở đây cũng xen lẫn mùi vị quen thuộc, làm người ta dễ dàng nhớ lại quá khứ.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn bầu trời xanh thẳm mênh mông, nuốt khổ sở nơi cổ họng, khóe miệng mỉm cười.

Mười lăm phút sau, cô đi tới sân khấu kịch thiếu nhi lớn nhất Los Angeles.

.....

Khi Hạ Tử Du đi vào sân khấu kịch, bên trong đã sớm tụ tập vô số người, họ đều ngẩng đầu chờ mong, ánh mắt chăm chú nhìn đoàn kịch trên sân khấu.

Hạ Tử Du ngồi ở vị trí khuất trong đám người, những người đều đưa mắt về phía sân khấu, nhưng thỉnh thoảng có mấy người nhìn cô bởi vì lúc này cô trang điểm rất “Đẹp mắt”.

Cô trang điểm rất đậm, uốn tóc lên, để lộ ngọc trai giả đeo trên cổ, mặc trang phục phụ nhân.

Trước khi mở màn, bắt đầu có người nhà hưng phấn kêu lên, “Nhìn kìa, Lạc Lệ Á đó.....”

“Đúng vậy, con gái chúng ta.....Xinh quá!”

Từng tiếng ngợi khen không dứt truyền đến tai Hạ Tử Du, lúc này Hạ Tử Du cũng đã chú ý tới một người bạn nhỏ trong nhà hát.

Người bạn nhỏ nắm tay bà nội đang vui vẻ đến sôi nổi, gương mặt cực kỳ giống búp bê đang tràn đầy nụ cười ngây thơ.

Từ khi nhìn thấy người bạn nhỏ này xuất hiện, Hạ Tử Du không kiềm chế được mà tâm mắt bắt đầu mơ hồ, cô cố gắng mở mắt thật to, thỉnh thoảng cắn chặt cánh môi mới kềm chế không để bật ra tiếng ghen ngào nơi cổ họng, cũng may đôi mắt ướm át của đã được giấu dưới cặp kính tròn che quá mặt.

Bà nội thương yêu dặn dò cháu gái, “Ngôn Ngôn, bà nội ngồi dưới kia chờ con, con đừng lo lắng, biết không?”

“Bà nội, con biết rõ rồi, con sẽ biểu hiện thật tốt, ba nói sẽ đến xem con.” Cháu gái nhỏ nói giọng nói trẻ con bốn tuổi, lông mi dài dày chớp chớp, ngoan ngoãn gật đầu.

Hạ Tử Du hiển nhiên không nghe thấy đối thoại của bà cháu, nhưng tầm mắt của cô chưa bao giờ rời khỏi người bạn nhỏ. Trong tầm mắt, người bạn nhỏ búi tóc dạ tiệc đáng yêu, mặc bộ váy dài dính trên châu sáng, thoát nhìn như thể một tiểu tiên nữ trong chuyện cổ tích, cực kì xinh xắn.

Hạ Tử Du khẽ hít mũi, những chua xót cô đang kiềm chế chợt lan tràn tới chóp mũi.

Nửa giờ sau, vở kịch mở màn. Hạ Tử Du vốn tưởng rằng người mà cô bé như thể tiểu tiên nữ trên sân khấu kia cực kì chờ mong có thể sẽ không xuất hiện. Nhưng năm phút trước khi bắt đầu, người đó lại đeo kính, mặc bộ vest màu mực ẩn vào trong bóng tối nhưng vẫn lộ vẻ tôn quý bất phàm xuất hiện trên dãy ghế trước sân khấu.

Anh ta hiển nhiên là vừa họp xong hoặc vừa thảo luận với khách hàng xong liền chạy tới ngay ập tức. Bởi vì rõ ràng không phải anh có thói quen mặc vest mọi nơi mọi lúc. Dĩ nhiên anh không xuất hiện một mình, Đan Nhất Thuần kéo anh ngồi xuống bên cạnh, chỉ nhìn bóng lưng cũng thấy hai người xứng đôi.

Những thiếu nhi diễn xuất trên sân khấu chính là những cô bé cậu bé từ bốn đến bảy tuổi. Đứa trẻ nhỏ nhất chính là cô bé diễn vai công chúa—— Bé là Đàm Ngôn Tư, nữ danh Ngôn Ngôn.

Dĩ nhiên, cô biết rõ điều này qua tin tức trên báo.

Nghe nói diễn viên vở kịch này do những cô cậu bé nhỏ tuổi sắm vai, bởi vì xưa nay chưa từng có, lại biểu diễn ở sân khấu Los Angeles nổi danh xa hoa ở Los Angeles, nên người tới đây xem phần lớn đều là gia đình. Có một nhóm trẻ em đứng trên sân khấu cổ vũ, cũng có người chờ đợi con gái, cũng có những cặp vợ chồng đưa con gái tới tham quan học tập, trên sân khấu cũng có người nhà của các cô cậu bé. Tóm lại, khắp nơi đều tràn ngập không khí gia đình nồng đậm.

Hạ Tử Du ngồi trong góc khuất, nên sau khi vở kịch bắt đầu, không ai chú ý tới cô. Mà lúc này, cô nhìn cô bé diễn vai công chúa Bạch Tuyết trên sân khấu không chớp mắt, đáy lòng vui mừng vì cô có thể ở trong một góc an tĩnh theo dõi “công chúa nhỏ” của cô như vậy.

Câu chuyện Công chúa Bạch Tuyết tình cờ gặp bảy chú lùn rồi lại bất ngờ gặp gỡ hoàng tử dường như là câu chuyện tình yêu toàn thế giới đều biết. Trên sân khấu, những cô bé cậu bé vốn khó có thể diễn được câu chuyện cổ tích kinh điển như vậy, dù sao số tuổi cũng không phù hợp. Nhưng khi cô thấy sân khấu không hề pha tạp bất kỳ sự lung linh kỳ ảo nào, nhân vật trên sân khấu lại thể hiện những tưởng tượng và hình ảnh duy mỹ đến trình độ cao nhất thì cô lại quên mất trên sân khấu chỉ là những cô bé cậu bé.

Cuối cùng, hoàng tử nắm tay công chúa, hôn lên mu bàn tay công chúa Bạch Tuyết thì cô cảm động muốn khóc.....

Ba năm nay, mỗi khi cô muốn khóc đều mỉm cười để thay thế. Nhưng, lúc này cô lại không thể chịu đựng được nữa, cảm xúc cuộn trào mãnh liệt, cô không thể nén nhịn mà phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào..... Cũng may là lúc này nhà hát vang lên tiếng vỗ tay như sấm, đáng vẻ chật vật của cô chỉ bị chính cô nhìn thấy.

Đoàn kịch chào cảm ơn, Đàm Ngôn Tư được gọi là “công chúa nhỏ” giành được sự tán thưởng của tất cả mọi người, khi “công chúa nhỏ” vui vẻ vùi đầu vào lòng ngực ba thì Hạ Tử Du không kiềm chế được đứng lên, ánh mắt lướt qua đám người hỗn loạn, nhìn thẳng vào hai ba con.

Ba ôm “Công chúa nhỏ” hôn đầy thương yêu, trên gương mặt trẻ tuổi tuấn dật tràn đầy tình thương của ba.

Khi Hạ Tử Du muốn dời ánh thì phát hiện bây giờ “Công chúa nhỏ” đã được Đan Nhất Thuần, cô gái xinh đẹp bên cạnh ba bế, thương yêu ôm lấy. Thấy “công chúa nhỏ” rất hòa hợp với Đan Nhất Thuần, chuyện này cũng giống với tin tức trên TV và báo.....

Thu hồi ánh mắt, trong đầu lóe lên hình ảnh một nhà ba đời ấm áp hài hòa, Hạ Tử Du xoay người rời đi.

Cũng không ai nghĩ đến, hết lần này đến lần khác mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, khi Hạ Tử Du muốn bước ra khỏi sân khấu kịch thiếu nhi thì sau lưng Hạ Tử Du đột nhiên vang lên tiếng gọi ngọt ngào, “Ba, con muốn bế bé.....”

Có lẽ là giọng nói non nớt của con cực kỳ giống với giọng nói trong trí nhớ của Hạ Tử Du, cô quay người lại theo bản năng.

Cách hai lớp mắt kính, Đàm Dịch Khiêm ôm Đàm Ngôn Tư bất chợt đụng phải ánh mắt của Hạ Tử Du trang điểm rất đậm.

Hạ Tử Du hoảng hốt, nhất thời dời mắt đi, làm bộ đứng tại chỗ, nóng lòng chờ người.

Đôi mắt giấu sau lớp kính đen của Đàm Dịch Khiêm bén nhạy liếc nhìn cô, nhưng đập vào đáy mắt anh lại là một phu nhân thượng lưu cho dù mặc váy dài màu trắng nhưng lại trang điểm rất đậm.

Hạ Tử Du thừa nhận khi bốn mắt nhìn nhau, cô cảm thấy anh giống như mấy năm trước, dường như cách trông kính nhưng ánh mắt sâu thẳm cũng có thể dễ dàng xuyên thấu vào đáy mắt cô như vậy. Nhưng khi cô dời mắt, nhớ lại trang phục cô mặc hôm nay, cô cũng biết mình đang buồn lo vô cớ.

Quả nhiên, Đàm Dịch Khiêm ôm Đàm Ngôn Tư đi lướt qua cô.

Cô nghiêng người, rũ mi mắt xuống, trái tim đau đớn, cô hít một hơi thật sâu.

Vài giây sau, Đàm Dịch Khiêm và bà Đàm từ từ biến mất trong tầm mắt cô, cô rút cuộc không cần tỏ vẻ phu nhân nữa, khóe miệng khẽ nhếch cười rời khỏi nhà hát.

.....

Ban đêm, biệt thự nhà họ Đàm.

Sau khi quen Đan Nhất Thuần Đàm Dịch Khiêm liền dọn đến nhà họ Đàm, từ đó ba đời bà cháu vui vẻ hòa thuận với nhau.

Lúc này, bà Đàm đang dỗ Đàm Ngôn Tư ngủ ở phòng trẻ, Đàm Dịch Khiêm ngồi trên chiếc ghế salon cạnh cửa sổ trong thư phòng, cầm ly rượu đỏ, lắng lặng suy nghĩ.

Cốc cốc.

Ngoài thư phòng vang lên mấy tiếng gõ cửa dè dặt, Đàm Dịch Khiêm xoay đầu, “Vào đi.”

Người đi vào thư phòng là Đàm Tâm, cô nhẹ chân nhẹ tay đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, không dám thở mạnh, nói, “À, Dịch Khiêm, tối nay Nhất Thuần không về với em à?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn lãnh đạm, “Có chuyện gì sao?”

Đàm Tâm cười xấu hổ một tiếng, sau đó nhả mặt nói, “Nghe nói lần này em đi Maldives, có phải đã gặp người quen nào không?”

Không biết vì sao, khi Đàm Tâm nói hai chữ “người quen”, trong đầu Đàm Dịch Khiêm thoáng qua hình ảnh anh gặp Hạ Tử Du trên bờ biển.....

Đàm Tâm thấy Đàm Dịch Khiêm không trả lời, nhỏ giọng gọi, “Dịch Khiêm?”

Đàm Dịch Khiêm hoàn hồn, gật đầu, “Robert ở đó.” Anh đương nhiên biết Đàm Tâm muốn hỏi người quen nào.

Nghe tên Robert, Đàm Tâm cố gắng nở nụ cười, trong lời nói lại ẩn chứa khổ sở, “Chị..... Chị muốn đi tìm anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn Đàm Tâm, nói chậm rãi, “Nghĩ thông suốt rồi?”

Đàm Tâm nuốt xuống khổ sở chen ở họng, cười gượng, “Chị cũng đã ba mươi hai tuổi rồi..... Chị không có nhiều thời gian để lãng phí nữa, chị muốn nói rõ ràng với anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm không bao giờ can thiệp vào chuyện của Đàm Tâm và Robert, vậy mà lần này Đàm Dịch Khiêm lại lên tiếng hờ hững, “Tôi đi với chị một chuyến.”

Đàm Tâm hết sức ngạc nhiên với phản ứng của Đàm Dịch Khiêm, mà Đàm Dịch Khiêm vẫn đang nghĩ tới người trang điểm đậm mà anh gặp nhà hát.

Anh không chắc chắn, nhưng không biết tại sao mà khi chạm vào ánh mắt đó lại thấy quen thuộc như vậy. Như thể đằng sau lớp kính vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt trong suốt chỉ thuộc về cô.

Hai ngày sau, đảo Male.

Đàm Dịch Khiêm và Đàm Tâm cùng xuất hiện làm Robert bất ngờ. Một trong những nguyên nhân là Đàm Dịch Khiêm ít khi xuất hiện cùng Đàm Tâm, nguyên nhân thứ hai là anh hoàn toàn không ngờ rằng Đàm Tâm sẽ đến tìm anh.

Tính ra đã tám năm rồi Đàm Tâm không gặp Robert.....

Khi nhìn thấy Robert, Đàm Tâm cũng không nói gì, rưng rưng nước mắt, nhìn thẳng vào Robert rất lâu.

Robert nhìn thấy nước mắt của Đàm Tâm thì không biết phải làm sao, anh sợ nhất là nhìn thấy nước mắt của phụ nữ, mà lúc này người khóc còn là Đàm Tâm.....

Robert đỡ bả vai Đàm Tâm an ủi cũng không được, muốn lau nước mắt cho Đàm Tâm cũng không được, cuối cùng đành phải dè nén tức giận, thầm mắng đáng về như không có chuyện gì của Đàm Dịch Khiêm.

.....

Khó khăn lắm mới trốn khỏi tầm mắt của Đàm Tâm, Robert tức giận đẩy cửa phòng của Đàm Dịch Khiêm.

Căn phòng ba mặt nhìn ra biển, Đàm Dịch Khiêm nhàn nhã ngồi trên ghế salon, đôi mắt đen tĩnh mịch nhìn thẳng về phía căn phòng đối diện cũng ba mặt nhìn ra biển kia.

Nghe tiếng đẩy cửa, Đàm Dịch Khiêm không hề sợ hãi.

Robert vênh váo đắc ý mà đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, nghiêng rằng nói, “Đàm Dịch Khiêm, cậu biết tôi ghét nhất phụ nữ khóc, chị của cậu.....” Nói xong lời cuối cùng, nhìn về mặt lạnh nhạt ngay cả mí mắt cũng lười nhướng lên của Đàm Dịch Khiêm, khí thế Robert rõ ràng đã yếu đi mấy phần, “Tôi thấy cậu có ý trả thù chuyện tôi dẫn vợ cậu chạy trốn năm đó thì có.....”

Như thể chạm đến thần kinh nhạy cảm ở đáy lòng Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn Robert.

E ngại về mặt lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm,Robert xoay người, cố làm như không sợ hãi hừ một tiếng.

Đàm Dịch Khiêm lại nhìn về phía trước, lãnh đạm hé môi, “Căn phòng đối diện là của ai?”Anh chú ý tới cả khách sạn Yarit có rất nhiều phòng nhìn ra biển, nhưng duy chỉ có hai căn phòng này là ba mặt nhìn ra biển.

Robert nhìn theo tầm mắt của Đàm Dịch Khiêm, “Đối diện à.....” Robert vốn định thốt ra “Hạ Tử Du”, nhưng nghĩ đến Đàm Dịch Khiêm gian ác đưa Đàm Tâm tới đây,Robert liền nói ám chỉ, “Căn phòng đối diện là của một cô gái rất đẹp, nhưng mà cô gái xinh đẹp này hôm nay không ở khách sạn.....”

Nói tới đây, Robert đột nhiên nghĩ đến nhân viên ưu tú của anh nói là xin nghỉ ba ngày, nhưng năm ngày không trở lại. Trong thời gian này vẫn nên gửi một tin ngắn nói cho cô ấy biết cô ấy có thể về trễ hai ngày.

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhú mày, “Là cô ấy?”

Robert đang định lên tiếng hỏi “Cô ấy” mà Đàm Dịch Khiêm nói chỉ ai thì lúc này cửa phòng bị người đẩy ra từ bên ngoài, giọng nói réo rắt của Hạ Tử Du vang lên ——“Trạch Húc, giới thiệu anh, anh ấy là ông chủ của em.....”

Khi Hạ Tử Du bước vào phòng, cô đang nhìn Kim Trạch Húc đứng cạnh, mỉm cười.

Khi tầm mắt Đàm Dịch Khiêm chú ý tới Hạ Tử Du thì khuôn mặt của Kim Trạch Húc hoàn toàn cứng lại.

128. Chương 128 : Hay Tin Anh Sắp Kết Hôn Cô Vẫn Bình Tĩnh

Bây giờ là sao đây? Robert trợn tròn mắt.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cũng run sợ, nhưng bình thường trở lại trong chớp lát. Cô lễ phép gật đầu với Đàm Dịch Khiêm, sau đó kéo Kim Trạch Húc bên cạnh, lúng túng nói với Robert, “Tổng giám đốc Kiều, xin lỗi, tôi không biết ngài có bạn..... Chúng tôi đi ra ngoài trước.”

Robert liếc trộm Đàm Dịch Khiêm, thấy Đàm Dịch Khiêm hơi cau mày, trái tim của Robert nhất thời treo lên cổ họng.

Hạ Tử Du kéo Kim Trạch Húc, “Chúng ta đi thôi.....”

Kim Trạch Húc rất ôm eo Hạ Tử Du rất tự nhiên, khuôn mặt trắng xám cứng ngắc nở một nụ cười hờ hững, anh nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc Đàm, thật bất ngờ khi được gặp anh ở đây. Tôi nghe nói anh và bạn gái anh sắp kết hôn, chúng ta cũng có chút quen biết, tôi nhất định sẽ tham dự buổi lễ kết hôn của hai người.”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm mỉm cười lịch sự tao nhã, “Cám ơn.” Không ai biết ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm thật ra đang chú ý tới Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du kéo nhẹ Kim Trạch Húc, “Đi thôi.....”

Sau khi cửa phòng đóng lại, trong căn phòng chỉ còn lại hai người Đàm Dịch Khiêm và Robert, Robert dè dặt nhìn Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng thử dò xét, “À, trên báo nhắc tới cậu và Nhất Thuần sắp kết hôn, có phải vậy không?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Robert, mà là đưa mắt về căn phòng đối diện lần nữa, vẻ lạnh lùng xẹt nhanh qua đôi mắt đen của anh.

Robert nhìn theo tầm mắt của Đàm Dịch Khiêm, chợt nhớ tới câu hỏi của Đàm Dịch Khiêm, Robert trả lời thành thật, “Đúng rồi, cậu vừa rồi hỏi tôi căn phòng đối diện là của ai, tôi quên không trả lời cậu, căn phòng đối diện là của Tử Du.”

Gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm không hề có gợn sóng kinh ngạc, dường như không hề bất ngờ với câu trả lời của Robert, anh yên lặng chớp mắt, mở miệng hờ hững, “Phá hủy.”

Robert không hiểu nhíu mày, “Phá hủy gì cơ?”

Đàm Dịch Khiêm thốt lên nhẹ nhàng, “Căn phòng đối diện.”

Robert giật mình kinh ngạc, “Dịch Khiêm, cậu đang đùa với tôi sao? Đối diện là phòng của Tử Du” Mặc dù căn phòng này nhỏ hẹp, song Hạ Tử Du lại rất thích.

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang nhìn Robert, môi mỏng nói hờ hững, “Tôi nói phá hủy.....”

Khi Đàm Dịch Khiêm quay đầu nhìn Robert, Robert chú ý tới đôi mắt như chim ưng của Đàm Dịch Khiêm sắc bén quét về phía anh, thế mới biết Đàm Dịch Khiêm không định tính toán với anh, nhất thời rùng mình. Robert biết Đàm Dịch Khiêm nhiều năm như vậy, vẫn luôn cho rằng Đàm Dịch Khiêm là một người không để lộ vui buồn, nhưng hôm nay lại lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm lộ tâm trạng không vui trước mặt anh.

Robert cố làm vẻ tức giận nói, “Hủy thì hủy, dù sao căn phòng đựng đồ lặt vặt đó nhỏ hẹp như thế, vốn không phải là chỗ ở của con gái, tôi đổi lại cho Tử Du một nơi tốt hơn..... Ngược lại cậu đây, Dịch Khiêm, ba năm sau, người ta nhìn thấy cậu còn biết độ lượng mà gật đầu, cậu không để ý tới người ta thì thôi, bây giờ còn tức giận gì chứ?”

Môi mỏng của Đàm Dịch Khiêm mím chặt, bỗng đứng dậy, nhấc bước rời đi.

Robert nhìn bóng lưng lãnh ngạo của Đàm Dịch Khiêm rời khỏi, đột nhiên nhớ tới gì đó, hét lên, “Này, chuyện của Đàm Tâm tôi còn chưa tính sổ với cậu đây.....”

Bãi biển sau lưng khách sạn tĩnh mịch, Đàm Dịch Khiêm ngồi ở dưới dù che nắng, nghiêng đầu, chậm rãi hút một điếu thuốc.

Khói mù lượn lơ trước mặt anh, anh trầm tĩnh phun vòng khói.

Tổng giám đốc Đàm, ngày mừng bảy tháng năm Hạ tiểu thư bay đến Los Angeles, điểm xuất phát là đảo Male.

Tổng giám đốc Đàm, Hạ tiểu thư nghỉ tại khách sạn cao cấp bảy sao gần sân khấu kịch.....

Bên tai vang lên từng báo cáo của thuộc hạ, anh đột nhiên dụi điếu thuốc còn chưa hút xong vào gạt tàn.

Cầm điện thoại di động lên, anh gọi vào một số điện thoại.

Điện thoại vang lên giọng nói cung kính, “Tổng giám đốc Đàm.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng hỏi, “Điều tra một người, Kim Trạch Húc.”

Không tới một phút, thuộc hạ điều tra xong trả lời, “Ngày mừng bảy tháng năm tiên sinh Kim Trạch Húc từ thành phố Y bay tới Los Angeles, tới mười hai lại từ Los Angeles bay tới Male.”

Đàm Dịch Khiêm cúp máy, sắc mặt trầm xuống.

Giống nhau đều bay tới Los Angeles vào ngày bảy tháng năm, giống nhau cùng xuất hiện ở Male vào ngày mười hai tháng năm, cô và Kim Trạch Húc hoàn toàn trùng khớp, đầu tiên là gặp nhau ở Los Angeles, sau đó cùng nhau tới đây.

Nhưng, thiết lần này tới lần khác còn có một người tự xưng là thông minh, tưởng rằng người anh ta nhìn thấy ở nhà hát đó là cô, người này liền bay tới không hề chậm trễ. Anh ta muốn đợi cô ở đó khi cô còn chưa trở lại khách sạn, như cho dù anh đợi cô ở đó như vậy, vẫn không đến mức lộ vẻ lúng túng trước mặt cô.

Nào ngờ, người ta hoàn toàn không tới nhà hát, cũng không xem con biểu diễn, xin nghỉ để bay tới Los Angeles hoàn thành hạng mục xây dựng khách sạn cao cấp bảy sao với bạn trai đương nhiệm của cô. Thân là bạn gái làm sao cô có thể vắng mặt trong lễ chúc mừng bạn trai cử hành ở Los Angeles chứ? Cũng nghỉ tại khách sạn cao cấp bảy sao tình cờ ở ngay gần nhà hát.

Sau khi tới đây, bởi vì vô tình nhìn thấy căn phòng đối diện với căn phòng của mình, anh không khỏi tuân trào trong mình một cảm giác. Khi anh biết thật sự là cô thì anh lại một lần nữa tự xưng là thông minh mà vui vẻ, anh cho rằng cô còn nhớ rõ lời anh nói ba năm trước.....

Anh nói, vào tuần trăng mật, anh và cô sẽ chọn một nơi ba mặt nhìn ra biển, rèm cửa sổ phải kéo ra hết, đón gió biển mặn, để cho gió nhẹ nhàng lướt trên trên thân thể ân ái triền miên của hai người.....

Anh cho rằng cô ở tại căn phòng này bởi vì lời anh đã từng nói, nhưng khi cô xuất hiện cùng với bạn trai thì đã nói rõ điều anh tưởng tượng hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào. Có lẽ tối nay căn phòng này là nơi cô và bạn trai ân ái triền miên, nhưng..... anh không cho phép!! (Hừ, ah ngủ với người khác ư thì sao chị lại ko ư chứ.. bắt công quá =.=)

A, thật trêu người, anh lại tính sai một lần nữa.....

Trên thương trường anh đã từng trải qua vô số ngăn trở lớn nhỏ, chưa bao giờ tính sai như thế. Duy chỉ có cô, trước mặt cô anh tới bởi hết lần này đến lần khác.....

.....

Một lúc lâu sau, điện thoại di động lại đổ chuông.

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn số điện thoại trên màn hình, sau đó nhấn nút trả lời.

Trong điện thoại di động là giọng nói êm ái dễ nghe của Đan Nhất Thuần, “Dịch Khiêm, em vừa tới Đàm thị, chị Dư nói không tung tích của anh. Anh đang ở đâu? Đang bận sao?”

Đàm Dịch Khiêm đưa điện thoại di động kề sát vành tai, nói dịu dàng, “Không bận, chỉ xử lý một chuyện quan trọng.”

Đan Nhất Thuần nghi ngờ nói, “Chuyện gì?” Đan Nhất Thuần vẫn cảm thấy trong mắt Đàm Dịch Khiêm không có chuyện gì quan trọng cả, khoảng thời gian này dường như cũng không có chuyện gì cần Đàm Dịch Khiêm xử lý.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn về mặt biển xa xôi, khẽ nói, “Anh đang suy nghĩ, chúng ta bên nhau cũng đã hai năm rồi, có phải nên kết hôn rồi không?”

Trên hành lang trông dừa của khách sạn, Hạ Tử Du không vui dựa vào cây dừa sau lưng.

Kim Trạch Húc thấy Hạ Tử Du im lặng, không khỏi đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi, “Sao không nói gì vậy?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Kim Trạch Húc, nhú mày, “Sao anh phải nói mấy lời chúc mừng kia trước mặt Đàm Dịch Khiêm, làm cho không khí thật kỳ lạ.....”

Kim Trạch Húc đỡ bả vai Hạ Tử Du, nghiêm túc trả lời, “Anh muốn nhắc nhở em Đàm Dịch Khiêm đã có bạn gái, tin tức trên báo công bố anh ta sắp kết hôn rồi, anh không muốn cách xa ba năm em lại để bản thân rơi vào nữa.”

Hạ Tử Du gạt bàn tay Kim Trạch Húc đỡ trên hai vai cô ra, trong giọng mang vẻ mất kiên nhẫn, “Tại sao ai ai cũng nhắc nhở tôi? Chẳng lẽ trong lòng mọi người, tôi ở đây ba năm để chờ đợi Đàm Dịch Khiêm sao?”

Kim Trạch Húc hối hận vì vừa nói quá nặng, nói chậm rãi, “Tử Du, anh không có ý này.....”

Hạ Tử Du xoay người, đưa mắt nhìn về biển rộng xanh thẳm mênh mông phương xa, “Em đã hai mươi bảy tuổi rồi, em hiểu rõ bản thân đang làm gì, hiểu rõ con đường em muốn đi..... Cuộc sống em chọn bây giờ là cuộc sống thoải mái nhất, thư thái nhất, em không muốn thay đổi, cũng không biết phải thay đổi thế nào. Nhưng em rất hài lòng với cuộc sống hiện, em mong đợi vẫn cứ tiếp tục như vậy.....”

Về mặt Kim Trạch Húc nặng nề, quan tâm nói, “Anh chỉ không muốn em phải chịu thêm bất cứ thương tổn gì nữa.....Em biết, ba năm trước đây, khi anh nhìn thấy tài xế taxi đưa em hôn mê từ trong taxi ra, nhìn trên người em đầy máu, anh hận không thể giết chết Đàm Dịch Khiêm.....”

“Đủ rồi.....” Hạ Tử Du ngắt lời Kim Trạch Húc, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đáp “Chuyện quá khứ em đều đã quên rồi, cũng không muốn nhớ lại nữa.....” Ký ức này rất xa lạ với cô, bởi vì cô đã chôn vùi dưới đáy lòng vĩnh viễn..

Kim Trạch Húc áy náy nói, “Xin lỗi, anh không cố ý làm em nghĩ tới chuyện này.”

Hạ Tử Du quay mặt sang nhìn Kim Trạch Húc, nhún nhún vai hồ hững, “Được rồi, trong khi anh nghỉ phép tới đây, chúng ta không cần phải nói về chuyện quá khứ hoặc nói về một người không liên quan tới chúng ta, phong cảnh Male rất đẹp, em dẫn anh tới bãi biển.”

Kim Trạch Húc gật đầu, “Được.”

.....

Hạ Tử Du và Kim Trạch Húc đến Male cùng nhau cũng chỉ vì trùng hợp.

Trước đây Kim Trạch Húc nói cho cô biết khách sạn bảy sao cao cấp sắp hoàn thành, nói anh có thể dùng quyền thương nghiệp xây dựng để Hạ Tử Du có một phòng miễn phí trong khách sạn xa xỉ này. Nên ngày mừng bảy tháng năm, Hạ Tử Du liền nghênh ngang hưởng thụ khách sạn bảy sao cao cấp, dĩ nhiên không phải vì tiết kiệm tiền, nguyên nhân quan trọng nhất là nơi đây rất gần nhà hát.

Hạ Tử Du xem kịch xong, ngủ lại khách sạn đến tối đó mới biết thì ra Kim Trạch Húc cũng vào khách sạn cùng ngày. Dĩ nhiên, Kim Trạch Húc cũng không biết Hạ Tử Du cũng tới Los Angeles, mục đích anh tới đây là vì muốn tổ chức lễ khánh thành khách sạn.

Sau khi Kim Trạch Húc biết được chuyện Hạ Tử Du vào khách sạn của mình, Kim Trạch Húc liền đề nghị Hạ Tử Du ở lại Los Angeles thêm hai ngày, tham gia tiệc chúc mừng của anh với thân phận bạn bè.

Có lẽ bởi vì ba năm chưa gặp, đối mặt với lời mời của Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du không tiện từ chối, nên cuối cùng nán lại khách sạn lâu hơn hai ngày.

Khi Hạ Tử Du muốn trở về Male, Kim Trạch Húc chủ động nói muốn đi nghỉ ở Male. Là bạn bè, Hạ Tử Du không thể chối từ mà đảm nhận làm hướng dẫn viên du lịch của Kim Trạch Húc.

Hải vực nước cạn, Robert và Đàm Tâm đi dạo trên bãi biển.

Đàm Tâm này giờ không nói gì chỉ chờ Robert mở miệng, nhưng Robert lại cứng ngắc, hoàn toàn không biết nói từ đâu.

Cuối cùng, Đàm Tâm dừng bước, cô nhìn Robert điển trai bên cạnh, ghen ngào nói, “Chúng ta rốt cuộc còn phải đi như vậy bao lâu nữa?”

Lời nói của Đàm Tâm có hai tầng ý nghĩa, một là chỉ tình huống lúc này, hai là chỉ tương lai của cô và Robert.

Bước chân của Robert nhất thời chậm lại, anh không dám xoay người bởi vì sợ nhìn thấy nước mắt của Đàm Tâm.

Đàm Tâm chăm chú nhìn bóng lưng Robert, khổ sở nói, “Em chờ anh tám năm, tám năm nay em vẫn luôn đợi anh đến tìm em, nhưng, anh không đến..... Lần gặp nhau gần đây nhất của chúng ta là ba năm trước trong tòa án thẩm vấn Dịch Khiêm. Khi đó, chúng ta thậm chí còn chẳng được coi là gặp mặt, anh nhìn thấy em liền muốn bỏ chạy, thậm chí em còn không có cơ hội nhìn thẳng vào anh một lần..... Em thật sự muốn biết, Kiều Sở Ngạn, em không có vị trí gì trong lòng anh sao?”

Robert và Đàm Tâm ngược dòng trở về cuộc gặp gỡ tám năm trước.....

Lúc ấy Robert là bạn tốt của Đàm Dịch Khiêm, nhất thời nảy sinh hứng thú với Đàm Tâm, chị của Đàm Dịch Khiêm. Robert hao tốn một ít thời gian theo đuổi Đàm Tâm, cuối cùng thân mật với Đàm Tâm một lần ở khách sạn.....

Vậy mà, Robert không thể nghĩ đến, trong thế giới phồn hoa tình yêu chớp nhoáng này, Đàm Tâm lại có thể yêu lần đầu. Khi Robert muốn chia tay Đàm Tâm vì không kèm chế được tính cách công tử của mình, Đàm Tâm lại khóc bù lu bù loa trước mặt Robert.....

Lúc này Robert mới ý thức được anh đã làm tổn thương một cô gái vô tội, nhưng anh không có cảm giác vì một cây mà buông tha cả rừng cây với Đàm Tâm, vì vậy Robert chạy trốn về Arab.

Sau đó, Robert và Đàm Tâm cắt đứt liên lạc, nhưng nước mắt Đàm Tâm vẫn luôn là cái gai trong lòng Robert. Mỗi lần nhớ tới Đàm Tâm, Robert liền cảm thấy có cái gai đâm vào đáy lòng đau như vậy. Thế nên lúc này đối mặt Đàm Tâm, anh càng thêm e ngại.

Vì không muốn phá hủy cả đời Đàm Tâm, Robert nói kiên quyết như thể tám năm trước, “Đàm Tâm, em biết tính cách của anh, anh không mang hạnh phúc đến cho em được.....”

Đàm Tâm rưng rưng nước mắt, nói, “Nếu như tám năm không đủ, em cho anh thêm tám năm nữa, được không?”

Robert chậm rãi an ủi, “Đàm Tâm, không phải vấn đề thời gian, mà là giữa chúng ta..... Anh..... Anh nghĩ anh không làm được.....”

Hai vai Đàm Tâm khẽ run rẩy, cắn môi, nói trong tiếng khóc nức nở, “Tại sao anh không thử một lần?” Phụ nữ có bao nhiêu tám năm để đợi? Đàm Tâm biết lúc này trước mặt Robert cô đã không còn chút tự ái và kiêu ngạo nào, nhưng nếu như cô mặc cho số phận tiếp tục sắp xếp, e rằng cô và Robert không còn cơ hội nữa.

Robert đang định trả lời Đàm Tâm, lúc này trong tầm mắt Robert xuất hiện một đôi nam nữ.

Đôi nam nữ đang nhàn nhã tản bộ trên bãi biển cũng không thấy Robert và Đàm Tâm, họ trò chuyện thoải mái.

“Dạ, Trạch Húc, ở đây có rất nhiều cá cảnh nhiệt đới màu sắc rực rỡ, rất đẹp.....”

Khi Robert nhìn thấy Hạ Tử Du nhất thời cả kinh.

Lúc này Đàm Tâm đã chú ý tới tầm mắt Robert đang nhìn về phía sau cô, Đàm Tâm xoay người theo bản năng.

Một giây sau, lông mày Đàm Tâm nhíu chặt, như thể không dám tin thốt ra, “Hạ Tử Du?”

Hạ Tử Du đang đi dạo với Kim Trạch Húc trên bãi biển cũng không chú ý tới Robert và Đàm Tâm bên này, họ vẫn nhàn nhã trò chuyện vui vẻ.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Hạ Tử Du và Kim Trạch Húc, Đàm Tâm không khỏi nổi giận, “Tại sao cô ta lại ở đây?”

Robert làm bộ bất ngờ, “À..... Có thể là tới du lịch!”

Đàm Tâm vạch trần lời nói dối của Robert, “Anh đừng gạt em, em chú ý tới anh vừa rồi còn thấy cô ta trước em, nhưng anh lại không hề kinh ngạc.....”

Robert cứng họng, “À.....” Nguyên nhân anh nói dối dĩ nhiên bởi vì người nhà họ Đàm căm hận Hạ Tử Du.

Đàm Tâm lập tức thốt ra, “Em nhìn thấy Hạ Tử Du mặc đồng phục của khách sạn, cô ta làm việc ở khách sạn của anh?”

Lúc này Hạ Tử Du thật sự đang mặc đồng phục, bởi vì Hạ Tử Du muốn tiếp đón Kim Trạch Húc với phận của hướng dẫn viên du lịch.

Robert không thể tiếp tục phủ nhận, “Đúng, cô ấy làm việc ở chỗ của anh.”

Đàm Tâm không thể tin, nói, “Làm sao anh có thể cho phép Hạ Tử Du làm việc dưới quyền anh?”

Robert đáp, “Đây là chuyện của anh.”

“Đây là chuyện của anh, nhưng anh là bạn tốt của Dịch Khiêm, sao anh lại cho phép Hạ Tử Du..... Cô ta là một người phụ nữ rất xấu xa anh biết không?” Đàm Tâm đã bị chọc giận đến mức nói năng lộn xộn, muốn xoay người tìm Hạ Tử Du.

Ai ngờ Robert bắt lấy tay Đàm Tâm, nói lạnh lùng, “Mọi chuyện đều đã qua rồi.”

Lông mày Đàm Tâm càng nhíu chặt, “Chẳng lẽ anh đã quên lúc trước cô ta vì trả thù mà muốn hại Dịch Khiêm ngồi tù thế nào sao? Loại phụ nữ dễ dàng bán đứng tình cảm này, anh lại còn để cho cô ta làm việc ở chỗ anh? Hơn nữa, Hạ Tử Du còn cần gì phải lo lắng nữa, ba năm trước cô ta cũng lấy được phí li hôn của Dịch Khiêm, cô ta còn làm việc nữa để làm gì?”

Robert vẫn im lặng.

Đàm Tâm giận dữ nghiêng răng, “Thảo nào Nhất Thuần và Dịch Khiêm nghỉ phép ở đây chưa tới hai ngày đã trở về, nghĩ đến cũng đúng bởi vì có lẽ nó biết sự tồn tại của Hạ Tử Du.....”

Nhìn Hạ Tử Du và Kim Trạch Húc đã rời đi, Robert nói lạnh lùng, “Em nói thế nào thì tùy, anh đi trước.”

Đến hoàng hôn, Hạ Tử Du và Kim Trạch Húc trở lại khách sạn.

Hạ Tử Du vừa mới bước vào đại sảnh khách sạn, Robert đã gọi Hạ Tử Du lại.

“Tôi có lời muốn nói với cô, chúng ta nói chuyện riêng một lát.”

Hạ Tử Du nhìn Kim Trạch Húc bên cạnh, sau đó gật đầu, “Dạ.”

Kim Trạch Húc không yên tâm nhìn Hạ Tử Du, đáng vẻ y hết muốn bảo vệ Hạ Tử Du. Lúc này Kim Trạch Húc hiển nhiên đã nhận ra Robert ngồi ở chỗ dự thính trong phiên tòa với thân phận là bạn của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du cười nói, “Yên tâm đi, anh ấy là ông chủ em, anh ấy đối với em rất tốt.”

.....

Hạ Tử Du đi theo Robert tới bãi cát trống trước cửa chính khách sạn, tâm trạng Hạ Tử Du rất tốt, hỏi Robert, “Tổng giám đốc Kiều, anh có chuyện gì muốn nói với tôi?”

Robert do dự một lát rồi nói, “Tử Du, bởi vì khách sạn cần mở rộng nên hiện tại tôi cần phá hủy căn phòng của cô. Tối nay cô thu dọn nhé..... Tôi đã để lại cho cô một căn phòng khác trong khách sạn, cô ở sẽ thoải mái hơn.”

Mở rộng khách sạn?

Lúc trước cô chưa bao giờ nghe Robert nhắc tới chuyện này, hơn nữa một tháng trước Robert còn nói nếu như cô thích ở căn phòng này thì cứ ở tiếp, sao bây giờ lại vội vàng muốn chuyển đi như vậy?

Trầm tư một lát, Hạ Tử Du ngộ ra, “Đây là quyết định của Đàm Dịch Khiêm sao?”

Robert yên lặng.

Hạ Tử Du chớp mắt đầy mệt mỏi, nở nụ cười vẫn luôn rục rờ sau ba năm, gật đầu, “Được rồi, ông chủ, đã có phòng tốt, vậy tôi chuyển liền!”

Robert gật đầu, “Căn phòng mới chắc chắn thoải mái hơn.”

“Dạ.”

Khi Hạ Tử Du đang định xoay người rời khỏi, Robert lại lên tiếng, “À, Tử Du, cô chờ một chút.....”

Hạ Tử Du nghi ngờ xoay người, “Làm sao vậy?”

“Bạn của cô tới, mấy ngày nay cô đưa anh ta đi dạo trên đảo, chuyện khách sạn cô không cần phải lo đâu.”

Lời nói này của Robert có dụng ý rất rõ ràng, anh không muốn Hạ Tử Du xuất hiện ở khách sạn, dĩ nhiên bởi vì Đàm đại tiểu thư ở đây, Robert không muốn Hạ Tử Du gặp Đàm Tâm rồi không vui.

Hạ Tử Du vẫn cười gật đầu, “Tôi hiểu rồi, thật ra tôi cũng muốn đưa anh ấy đi dạo xung quanh.....”

Thì ra là ba năm qua, trong lòng người khác cô đã trở thành một cái gai nhọn ghim trong lòng không thể không rút ra.....

Thực ra, anh không cần nói với Robert, cô cũng sẽ cố gắng tránh mặt anh ta, dù sao mặc dù cô đã không sao, nhưng tâm tính của anh có thể không giống với cô.....

Chẳng qua anh có tâm tính như vậy cũng bình thường, cô không hề để bụng.

Đối với cô mà nói, anh và cô đã chỉ còn là quá khứ..... Vừa nghe thấy tin anh sắp kết hôn, thì cô là vẫn bình tĩnh đến mức ngay cả chính cô cũng cảm thấy bất ngờ.

129. Chương 129 : Một Khi Thực Sự Đã Lạnh Nhặt Thì Thường Không Thể Như Ý

Hạ Tử Du cũng không biết Đàm Dịch Khiêm rời khỏi Male lúc nào, tóm lại sau khi Robert giao cho cô hai chuyện kia, ban ngày cô không ở lại quá chín giờ, ban đêm cũng trở về khách sạn rất khuya.

Cho đến khi Kim Trạch Húc ở lại Male một tuần, cô không có cơ ở lại bên ngoài nữa. Lúc này cô trở lại khách sạn, mới biết được thì ra là Đàm Dịch Khiêm đã rời khỏi Male từ lâu rồi.

Hạ Tử Du thật ra vẫn tò mò nguyên nhân Đàm Dịch Khiêm tới Male lần này, nhưng cô không suy đoán, cũng không suy nghĩ nữa. Biết anh rời khỏi, cô lại thở phào nhẹ nhõm.

.....

Sáng sớm, Hạ Tử Du nhìn thấy tin Đàm Dịch Khiêm sắp tổ chức họp báo, dường như có chuyện lớn muốn tuyên bố. Khi Hạ Tử Du uống cà phê đã đoán được chuyện Đàm Dịch Khiêm có thể muốn tuyên bố, nhưng Hạ Tử Du cũng không phản ứng bất ngờ, cô chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó tiếp tục nhấp cà phê trong tay.

Dùng bữa sáng xong, Hạ Tử Du đang chuẩn bị đứng dậy, tiếng chuông điện thoại di động của cô lại vang lên.

Liếc mắt nhìn số điện thoại xa lạ trên màn hình, Hạ Tử Du lập tức nhấn nút trả lời, “Alo?”

Trong điện thoại là giọng nói nhỏ khàn của phụ nữ, “Tiểu Du, cậu nhận ra giọng mình không?”

Nghe giọng nói quen thuộc bên tai, Hạ Tử Du tròn mắt: “Đường Hân?”

Giọng nói của Đường Hân dường như rất khổ sở, “May mà cậu còn nhận ra giọng nói của mình.....”

Hạ Tử Du chỉ cười nhạt cười một tiếng, “Ừm.”

Đường Hân bắt đầu đi vào chủ đề chính, “Khó khăn lắm mình mới biết số di động của cậu, nghe nói cậu sống ở Male rất tốt.....”

Hạ Tử Du nghi ngờ trong lòng. Làm sao Đường Hân lại biết được số di động của cô? Cô nhớ rõ cô làm số này bằng tên của một người dân bản xứ, nên trừ Kim Trạch Húc và Robert, hầu như không ai biết số của cô.

Đường Hân như thể đoán được nghi ngờ của Hạ Tử Du, nói chậm rãi, “Cậu không cần đoán, Kim Trạch Húc nói cho mình biết số điện thoại này.”

Hạ Tử Du nhất thời cau mày, “Trạch Húc?”

Đường Hân trả lời thành thật, “Đúng vậy, Kim Trạch Húc mắc ơn mình.”

Hạ Tử Du kinh ngạc. Cô không bao giờ biết Kim Trạch Húc lại có tình bạn với Đường Hân.

Đường Hân nghiêm nghị hỏi, “Không biết cậu còn nhớ chuyện ba năm trước đây Kim Nhật Nguyên dùng thủ đoạn bắt cóc con gái ép Dịch Khiêm từ bỏ hạng mục ở Saudi không?”

Hạ Tử Du im lặng, một hồi lâu sau trả lời, “Mình nhớ.” Chuyện này làm sao cô lại quên được? Cô còn nhớ rõ khi đó cô đau khổ cầu khẩn Đàm Dịch Khiêm đi cứu Liễu Nhiên, nhưng Đàm Dịch Khiêm vì bảo vệ Liễu Nhiên mà cự tuyệt cô, cô thật sự rất khó chịu. Nhưng sau khi biết được nỗi khổ tâm của anh, cô thừa nhận khi đó cô rất cảm động, dù sao vì điều này anh cũng mất một hạng mục quan trọng..... Vậy mà, kết quả sau cùng lại chứng thực anh cũng không mất hạng mục Saudi đó. Điều này làm cô có cái nhìn khác với chuyện anh cứu Liễu Nhiên. Bởi vì, cô vẫn tưởng rằng anh thật sự từ bỏ hạng mục Saudi vì Liễu Nhiên, nhưng không ngờ rằng thật ra anh không hy sinh gì cả, chuyện cứu Liễu Nhiên chẳng qua chỉ là một phần kế hoạch.

Những năm này cô từng nghĩ, nếu không phải nhiều chuyện lớn nhỏ xảy ra làm cô không thể nhìn thấu Đàm Dịch Khiêm, cô nghĩ năm đó cô cũng không phải là không thể tin tưởng anh.

Đường Hân nói tiếp, “Thật ra thì hạng mục Saudi đó đã nắm chắc trong tay Dịch Khiêm, bởi vì người sở hữu mỏ dầu ở Saudi chính là ba của Robert, dù Kim Nhật Nguyên sử dụng thủ đoạn gì, Dịch Khiêm cũng không thể mất hạng mục đó..... Dịch Khiêm công bố mất hạng mục đó bởi vì anh ấy muốn dẫn Kim Nhật Nguyên mắc câu. Dịch Khiêm đã đặt một cái bẫy trong hạng mục này, chỉ cần Kim Nhật Nguyên chui vào, e rằng Kim Nhật Nguyên sẽ gặp tai vạ khó tránh. Nhưng mà, lúc kế hoạch của Dịch Khiêm sắp thành công thì mình gọi một cuộc điện thoại cho Kim Trạch Húc, Kim Trạch Húc mới có thể rút lui trước khi ký hợp đồng, cuối cùng bảo toàn Trung Viễn.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Nhưng mình nhớ rằng lúc ấy cậu cũng không có ở Los Angeles.” Thật ra thì cô vẫn còn nghi ngờ trong lòng, sao cô lại nói những chuyện này với Đường Hân.

Đường Hân trả lời, “Mình đúng là không có ở Los Angeles, nhưng mình và Dịch Khiêm ở bên nhau lâu như vậy, mình hiểu rõ qua hệ giữa Dịch Khiêm và Robert. Dịch Khiêm không thể nào mất hạng mục Saudi, nhưng Dịch Khiêm lại cố ý đưa ra tin đồn mất hạng mục, khiến Kim Nhật Nguyên lập tức phái Kim Trạch Húc đi Saudi. Lúc trước mình từng nghe nói về thù hận giữa Kim Nhật Nguyên và nhà họ Đàm, cũng đoán được Dịch Khiêm đang dẫn Kim Nhật Nguyên mắc câu.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Lúc ấy Đàm Dịch Khiêm đang đối phó với Kim Nhật Nguyên?” Chuyện này cô lại hoàn toàn không biết. “Còn nữa..., lúc ấy tại sao cậu lại phá hư kế hoạch của Đàm Dịch Khiêm?” Trong ấn

tượng của cô, Đường Hân vẫn luôn hướng về Đàm Dịch Khiêm, cô ấy làm sao có thể sẽ nín chân Đàm Dịch Khiêm được?

Đường Hân nói, “Bởi vì tôi ghen với việc Dịch Khiêm bảo vệ cậu, nên tôi nói cho Kim Trạch Húc biết chuyện Dịch Khiêm có thể đang vạch kế hoạch giăng bẫy Trung Viễn..... Tôi hiểu rõ nếu như kế hoạch của Dịch Khiêm có vấn đề, người đầu tiên Dịch Khiêm nghi ngờ chính là cậu, bởi vì lúc ấy tôi đã để cho Kim Trạch Húc tung tin đồn nói là cậu để lộ, dù sao lúc ấy cậu và Dịch Khiêm đang ở bên nhau, kế hoạch của Dịch Khiêm cho dù có tỉ mỉ tinh vi đi nữa, cũng không thể không bị cậu phát hiện..... Tôi vốn định lợi dụng chuyện này khiến Dịch Khiêm hiểu lầm quan hệ của cậu và Kim Trạch Húc. Nhưng tôi không thể ngờ rằng Dịch Khiêm chưa từng nghi ngờ cậu, thậm chí còn giữ cậu ở lại Los Angeles.....”

Hạ Tử Du khó có thể tin thốt ra, “Cậu nói, cậu từng để Trạch Húc tung tin đồn hãm hại tôi?”

Đường Hân trả lời thành thật, “Đúng vậy, bởi vì khi đó mục đích của Kim Trạch Húc giống với tôi. Anh ta không muốn cậu ở bên Đàm Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du sững sờ lắc đầu, “Mà tôi không bao giờ biết.....”

Đường Hân nói u oán, “Cậu đương nhiên không biết chuyện này. Chúng tôi chỉ muốn tiết lộ cho Dịch Khiêm, nhưng tôi và Kim Trạch Húc không ngờ rằng Dịch Khiêm lại không nghi ngờ cậu.....”

Thì ra là đằng sau hạng mục Saudi còn cất giấu chuyện này

Sau lúc đó cô lại hoàn toàn không biết cô đang ở trong cảnh ngộ bị người hãm hại. Bây giờ nhớ lại, khi đó anh còn muốn kết hôn với cô..... Cho nên sau khi họ kết hôn, trong lòng anh không chỉ hiểu rõ cô đang cố ý tiếp cận anh, anh còn hiểu rõ cô có thể phá vỡ kế hoạch của anh vì Kim Trạch Húc, mà anh lại không hề cân nhắc chuyện này. Những ngày đó, họ chỉ có ấm áp và ngọt ngào.....

Đường Hân không thể không thừa nhận nói, “Bây giờ cậu nên hiểu Dịch Khiêm rất quan tâm tới cậu.”

Lúc này Hạ Tử Du đang chìm trong trạng thái sững sờ, bởi vì cô không ngờ rằng tình cảm anh dành cho cô..... Hóa ra trong mắt người ngoài lại rõ ràng đến thế.

Nhưng mà đối với cô mà nói những chuyện này đã là quá khứ, sau khi kiện anh ra tòa, cô đã không tư cách để hối tiếc nữa rồi.

Hạ Tử Du hoàn hồn lại từ cơn hoảng hốt, “Tại sao bây giờ cậu lại muốn nói cho tôi biết chuyện này?”

Đường Hân trả lời thẳng thắn, “Rất đơn giản, tôi hi vọng sau khi cậu hiểu được tình cảm của Dịch Khiêm dành cho cậu, cậu có thể chủ động giành lấy Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du trả lời hờ hững, “Đây hình như không phải lời cậu định nói với tôi.” So với bất kỳ ai, cô hiểu rõ tình cảm của Đường Hân dành cho Đàm Dịch Khiêm sâu nặng tới nhường nào, Đường Hân không thể từ bỏ Đàm Dịch Khiêm.

Đường Hân thở dài, “Đúng, ba năm trước đây tôi tuyệt đối không nói với cậu lời như vậy, nhưng ba năm sau, tôi đã thay đổi..... Cậu có muốn biết nguyên nhân tại sao ba năm trước tôi lại tự sát không?”

Hạ Tử Du nói, “Là cậu biết được sự thật tôi và Đàm Dịch Khiêm đã kết hôn mà nghĩ quẩn?”

Đường Hân cười thê lương một tiếng, “A, đây không phải là nguyên nhân chính, nguyên nhân chính là chuyện tôi bí mật mưu đồ giết giây Kim Trạch Húc hãm hại cậu. Dịch Khiêm đã điều tra được, sau đó Dịch Khiêm lệnh cho chị Dư gọi điện thoại nói cho tôi biết, anh ấy sẽ tha thứ cho tôi một lần, bởi vì tôi đã từng cứu mạng anh, sau này khi tôi có yêu cầu gì anh cũng sẽ giúp tôi, nhưng anh không thể ở bên tôi..... Sau khi tôi về nước biết cậu và Dịch Khiêm tiên tri tốt đẹp hơn, nhưng tôi lại không thể lên án nguyên nhân của cậu, khi tôi tới biệt thự tìm Dịch Khiêm mới biết Dịch Khiêm đã kết hôn với cậu, hơn nữa Dịch Khiêm vẫn cự tuyệt tôi kiên quyết, tôi muốn níu kéo Dịch Khiêm mới tự sát, nhưng mà..... Tôi không thể níu kéo Dịch Khiêm, khi tôi nằm viện, tôi thậm chí nghe chị Dư nhắc tới Dịch Khiêm tổ chức hôn lễ bù cho cậu. Vì cậu, Dịch Khiêm thậm chí còn đích thân tới New York thiếu kế cho cậu một chiếc nhẫn kim cương ánh hoàng quang ở tiệm trang sức.....”

Hạ Tử Du nhớ rõ khi đó Đàm Dịch Khiêm có đi New York một chuyến. Bởi vì khi đó cô nhân lúc Đàm Dịch Khiêm đi New York mà thăm dò rất nhiều chuyện từ chị Dư..... Cô vẫn tưởng rằng anh đi công tác chỉ vì công việc, nhưng không ngờ rằng anh tới New York vì chiếc nhẫn kia.

Trái tim dâng lên cơn đau nhẹ, Hạ Tử Du cố gắng duy trì giọng nói lạnh nhạt đáp, “Tôi vẫn không hiểu, tại sao cậu muốn hướng tôi nhắc tới nhiều chuyện như vậy?” Đường Hân cũng không biết, cô không muốn nghe nhiều về những chuyện này.....

Đường Hân đau lòng thốt ra, “Bởi vì ba năm qua, mặc dù cậu và Dịch Khiêm đã chia tay nhưng tôi vẫn không thể trở lại bên Dịch Khiêm được nữa..... Dịch Khiêm hoàn toàn không yêu tôi, không, có thể ngay cả thích cũng không, anh ấy đối xử tốt với tôi đều vì hồi bé tôi đã từng ‘cứu mạng’ anh. Thực ra là một người rất xem trọng tình nghĩa, nên năm đó anh mới có thể đoạt lại tất cả những thứ tôi đã mất lại cho tôi..... Ba năm qua, mặc dù tôi đã rời khỏi Dịch Khiêm, cũng thấy Dịch Khiêm đã có bạn gái mới, nhưng tôi biết rõ Dịch Khiêm cũng không hề vui vẻ, người anh ấy quan tâm thực sự là cậu, nếu không khi cậu tiếp cận anh ấy với mục đích bất chính, anh ấy sẽ không cho cậu chút cơ hội nào, anh ấy chỉ mong có thể đi tới cuối cùng với.....Thế nên hôm nay tôi cũng không còn cơ hội ở bên Dịch Khiêm nữa, tôi chỉ hi vọng người tôi yêu có thể có được hạnh phúc thật sự. Tôi tin Đan Nhất Thuần tuyệt đối không phải là người Dịch Khiêm quan tâm thực sự.”

Hạ Tử Du hiểu rõ lời nói của Đường Hân đều xuất phát từ đáy lòng. Bởi vì, hôm nay bên cạnh Đàm Dịch Khiêm đã có Đan Nhất Thuần, coi như Đường Hân còn muốn trở lại bên Đàm Dịch Khiêm, người Đường Hân nên lựa gạt là Đan Nhất Thuần, mà không phải là cô – người không còn dính líu gì tới Đàm Dịch Khiêm nữa.....

Hốc mắt Hạ Tử Du đã hơi nhuộm đỏ, cô vốn cho rằng cô có thể khống chế được, song, mặc dù cô cố gắng mở to mắt, những giọt lệ vẫn ngưng đọng ở hốc mắt cô.

Đường Hân dường như cảm thấy ở đầu điện thoại kia cảm xúc của Hạ Tử Du đang dao động, Đường Hân nói chậm rãi, “Tiểu Du, từ nay về sau tôi không xuất hiện ở thế giới của cậu và Dịch Khiêm nữa..... Rất xin lỗi những năm qua thật ra người nói dối để ở bên Dịch Khiêm chính là tôi. Có lẽ ông trời đã sớm chỉ định, người thật sự cứu Dịch Khiêm mới là cô gái trong cuộc đời Dịch Khiêm, cậu có vô số cơ hội để nói chuyện này cho Dịch Khiêm biết, nhưng cậu không làm, điều này chứng tỏ tôi không bao giờ có thể theo kịp sự độ lượng và thiện lương của cậu..... Thật ra thì có chuyện tôi vẫn chưa bao giờ nói với cậu, khi còn bé ở trại trẻ mồ côi, mặc dù tôi là ‘công chúa nhỏ’ trong mắt mọi người, nhưng người tôi thật sự ngưỡng mộ là cậu, bởi vì cậu may mắn có thể cứu Dịch Khiêm trong lúc nguy nan, mà tôi lại không phải là người được trời cao sắp xếp xuất hiện trong cuộc đời của Dịch Khiêm.....”

“.....”

“Nghe nói Dịch Khiêm sắp kết hôn, mong cậu có thể nắm lấy cơ hội.....”

Ban đêm.

Hạ Tử Du lặng yên tựa trên đầu giường, cô không có bất kỳ phản ứng nào, đôi mắt trong suốt lại ảm Ứt.

Vẫn tưởng rằng hai năm trước cô đã cạn khô tất cả nước mắt, cô không ngờ lúc này cô còn có thể cảm thấy nước mắt chạy trên mặt.....

Tại sao Đường Hân lại nói với cô những lời kia?

Đường Hân không bao giờ biết được, bây giờ nhắc tới chuyện quá khứ với cô là chuyện tàn nhẫn cỡ nào.....

Cô thật sự rất hối hận, rất hối hận đời này lại yêu Đàm Dịch Khiêm.....

Nếu như không yêu, cô sẽ không phải trải qua nhiều đau khổ như vậy, hơn nữa sẽ không phải gắng gượng quên người này đi, đến nỗi cho tới bây giờ, khi rõ ràng cô và anh đã đường ai nấy đi, nhưng cô vẫn sẽ rối loạn dễ dàng như vậy, mặc dù ba năm nay cô đã có thể khống chế mình rất tốt —— Một người khi vui cũng cười, khi khó chịu cũng cười, khi muốn khóc cũng cười.....

Nhưng, trong đầu cô vẫn còn những hồi ức kia.....

Ba năm trước đây, khi cô thất bại ở toàn án, nhìn bóng lưng không hề liếc nhìn cô đã xoay người rời khỏi, cô vẫn nhớ như in khoảng khắc đau lòng đó..... Mà cô thậm chí còn không có dũng khí đuổi theo nói một tiếng “Xin lỗi”.

Khi định rời khỏi thành phố Y, taxi dừng lại trước đèn đỏ, vô tình nhìn thấy anh. Khi đó cô thật sự thật sự rất muốn gọi anh một tiếng, nhưng cô vẫn không đủ dũng khí.....

Ngày đó khi biết mình đã mất đứa con trong bụng kia, cô mới hiểu rõ duyên phận trời cao dành cho cô và anh thật sự đã hết, ông trời thu hồi mọi thứ có liên quan giữa cô và anh.....

Gặp anh ở Maldives thật sự bất ngờ, sở dĩ có thể biểu hiện lạnh nhạt trước mặt anh như vậy, không phải vì cô cố gắng đè nén tình cảm dành cho anh, cũng không phải vì cô muốn tỏ vẻ tự nhiên trước mặt anh, mà là cô đã học được cách cư xử bình tĩnh.

Khi nhìn thấy anh và Đan Nhất Thuần ân ái trong phòng khách sạn, cô thật sự chúc phúc anh có được hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Thế nên khi Đường Hân nói cho cô biết tất cả, lúc này cô ngoại trừ ngồi dựa vào đầu giường nhớ lại quá khứ, thì cô không làm gì được nữa. Hơn nữa, cô cũng không làm.

Hôm nay, yêu và không yêu một người đối với cô mà nói đã không quan trọng nữa. Quan trọng là khi anh hạnh phúc, cô cũng hạnh phúc, ít nhất cô có thể chứng minh cho mình, không có anh, cuộc đời của cô vẫn như vậy.

Bình tĩnh lau nước mắt nơi khóe mắt, cô cầm điện thoại di động lên gọi cho Kim Trạch Húc.

Khi Hạ Tử Du gọi điện thoại cho Kim Trạch Húc, Kim Trạch Húc đang họp, liếc thấy số điện thoại của Hạ Tử Du trên màn hình thì lập tức tạm ngừng cuộc họp, đi ra khỏi phòng họp vui mừng nghe điện thoại của Hạ Tử Du, “Tử Du!”

Yên lặng thật lâu, Hạ Tử Du mới khẽ gọi, “Trạch Húc.....”

Kim Trạch Húc nghe thấy trong giọng nói của Hạ Tử Du hơi khác thường, anh dựa vào hàng rào sau lưng, mỉm cười nói dịu dàng, “Làm sao vậy?” Kim Trạch Húc vẫn hưng phấn vì Hạ Tử Du chủ động gọi điện thoại cho anh.

Hạ Tử Du cúi đầu đấu tranh một giây, sau đó ngẩng mặt lên, nói nghiêm túc, “Về sau chúng ta đừng liên lạc nữa!”

Một giây này, khuôn mặt đang mỉm cười của Kim Trạch Húc chợt trắng bệch, vô cùng kinh ngạc, “Tử Du..... Em nói gì?”

Hạ Tử Du nghiêm nghị lặp lại một lần nữa, “Em nói, về sau chúng ta đừng liên lạc nữa.”

Kim Trạch Húc đã nghe thấy câu trả lời của Hạ Tử Du rõ ràng, Kim Trạch Húc khó có thể tin, “Đừng mà..... Tử Du..... Vì sao vậy? Có phải Đường Hân nói gì với em không?” Khi Đường Hân muốn anh đưa số, anh đã từng do dự, nhưng nghĩ đến anh đã từng đứng trên một chiến tuyến với Đường Hân nên vẫn đưa số cho Đường Hân.

Đối với những chuyện đã qua, Hạ Tử Du không muốn nói quá nhiều, cô bình tĩnh đáp, “Em biết anh tốt với em, cũng biết anh làm rất nhiều rất nhiều chuyện cho em, nhưng mà anh khiến em cảm thấy nặng nề, khiến em không biết phải đối mặt với anh thế nào nữa..... Cảm ơn anh đã giúp đỡ em, tương lai em nhất định sẽ yên lặng cầu nguyện anh có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình.”

Kim Trạch Húc gấp gáp hô lên, “Tử Du.....”

“Đừng liên lạc với em nữa, cũng đừng trở lại Male tìm em, anh biết em không muốn rời khỏi Male..... Trạch Húc, chúc phúc cho anh.”

Cúp máy, Hạ Tử Du nằm xuống, sau đó cười lạnh rồi nhắm mắt lại.....

Hôm sau.

Hạ Tử Du thức dậy làm việc như cũ,như thể đã hoàn toàn quên mất cuộc điện thoại nhận được cùng với cuộc điện thoại gọi đi tối hôm qua, cô đi tới phòng ăn chuẩn bị dùng bữa sáng,nhưng vô tình phát hiện các nhân viên trong khách sạn đều không ăn sáng mà đọc báo. Tất cả đều ghé tai nói chuyện gì đó.

Hạ Tử Du thấy đáng vẻ thảo luận sôi nổi của họ,Hạ Tử Du cũng đã đoán được đầu đề tin tức hôm nay là gì, cô bình tĩnh đi tới trước mặt đầu bếp, mỉm cười nói, “Một phần ăn A.”

Đầu bếp đang chìm trong trạng thái sững sờ, sau khi nghe Hạ Tử Du nói mới hoàn hồn, dùng tiếng Anh không tốt hỏi, “À, cô Hạ cô nói gì vậy?”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng nói chậm lại một lần nữa, “Tôi nói tôi muốn một phần ăn A, phần ăn có thêm trứng chiên đó.”

Đầu bếp lúc này mới gạt đầu, “À.”

Hạ Tử Du vừa định xoay người đi, lại phát hiện đầu bếp tài nghệ cao siêu lại khi không cẩn thận làm trứng rơi xuống đất, Hạ Tử Du rất nghi hoặc, không khỏi quan tâm hỏi, “Đầu bếp,ông không sao chứ?”

Đầu bếp chiên trứng cho Hạ Tử Du, lúc này mới mở to mắt, lo lắng nói, “Cô chưa đọc báo ngày hôm nay à?”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Dạ?”

Đầu bếp chiên trứng xong vừa chuyển cho Hạ Tử Du, vừa trầm trọng nói, “Gặp chuyện không may.....”

Hạ Tử Du nghi hoặc hỏi, “Chuyện gì ạ?”

Đầu bếp nói, “Trên báo nói, tổng giám đốc tập đoàn Đàm thị Đàm Dịch Khiêm, chính là người giàu chơi với ông chủ đó, sáng nay anh ta gặp tai nạn giao thông..... Ông chủ rất lo lắng, sáng sớm đã bay tới Mỹ, nghe nói vết thương rất nghiêm trọng, hình như nguy hiểm đến tính mạng,lúc đi ông chủ rất không vui!”

Robert luôn đối xử với các nhân viên không tệ, nên tâm tình Robert không tốt, tâm tình của các nhân viên cũng không tốt theo.

Khi nghe thấy đầu bếp nhắc tới bốn chữ cuối cùng kia thì phần ăn A trên tay Hạ Tử Du chột rớt xuống đất.

Tất cả nhân viên bên trong phòng ăn đang bàn tán cũng ngược mắt lên khi nghe thấy tiếng mâm rơi xuống đất,nhưng sau khi liếc thấy là Hạ Tử Du, mọi người lại tiếp tục bàn tán.

Nhân viên khách sạn phần lớn là cư dân chất phác ở đảo Male, nên họ không biết Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã từng có quan hệ, sở dĩ họ chú ý đến Đàm Dịch Khiêm vì anh là bạn tốt của Robert, đúng lúc xuất hiện nghi phép ở đây.

Hạ Tử Du sững sờ trong chốc lát, bước chân không tự chủ được mà đi đến trước mặt đám người đang bàn tán, không thể không chế mở miệng, “Ờ báo, có thể cho tôi mượn không?”

Mọi người biết quan hệ của Hạ Tử Du và Robert, ngay sau nhường tờ báo cho cô.

Hạ Tử Du nhìn hình ảnh trên trang nhất, hình ảnh chiếc xe thương vụ đắt tiền bị đụng phải đã hoàn toàn thay đổi, lòng cô chột sững lại.

Ngay sau đó, cô bắt đầu đọc cẩn thận từng chữ trên bản tin, nhìn thấy phía dưới bài báo là hình ảnh bác sĩ y tá khẩn trương đẩy chiếc cáng cứu thương. Thân thể cô cứng ngắc, sững sờ.

130. Chương 130 : Người Cứu Anh Ở Trại Trẻ Mồ Côi Năm Đó Là Hạ Tử Du

“Bây giờ anh có rảnh không? Em muốn nói cho anh một chuyện. Chuyện này em..... Em vốn không muốn nói, bởi vì em luôn ích kỷ mà muốn giành lấy tình thương yêu cả đời của anh. Nhưng mà nhìn anh và Đan Nhất Thuần sắp đi vào nhà thờ làm lễ, em không chịu nổi sự cắn rứt lương tâm nữa, em nghĩ nếu ba năm trước đây không phải em một mực phá hư tình cảm của anh và Tiểu Du, hôm nay người ở bên anh có thể là

Tiểu Du. Thế nên em muốn nói cho anh biết một chuyện có liên quan đến Tiểu Du —— Thật ra thì, năm đó ở trại trẻ mồ côi người cứu anh không phải em, mà là Tiểu Du!”

“Dịch Khiêm.....”

Đan Nhất Thuần lo lắng vọt vào phòng tổng giám đốc Đàm thị, sau khi liếc thấy Đàm Dịch Khiêm không hề hấn gì ngồi trong phòng tổng giám đốc, Đan Nhất Thuần không để tâm chị Dư ở đây, sợ hãi đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, nói trong tiếng khóc nức nở, “Trời ơi, trên báo đưa tin lung tung gì đó, em lo lắng đến gần chết.....”

Chị Dư ho nhẹ một tiếng, Đan Nhất Thuần lúc này mới buông Đàm Dịch Khiêm ra, nín khóc cười.

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn Đan Nhất Thuần, nói chậm rãi, “Em qua bên kia ngồi, anh và chị Dư có chuyện cần nói.”

Đan Nhất Thuần ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ, em vừa chụp ảnh quảng cáo, mệt quá, em ra ghế salon chợp mắt một lát.” Đan Nhất Thuần là ngôi sao nữ nổi tiếng thế giới, nhưng sở dĩ cô có thể đạt được thành công như ngày hôm nay chủ yếu nhờ vào quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm.

“Ừ.” Đàm Dịch Khiêm đáp lại, đưa mắt nhìn tờ báo trong tay.

Những tờ báo này đều ra lò ngày hôm nay, các trang nhất đều xoáy vào tin anh bị thương nặng vì tai nạn giao thông.

Chị Dư cau mày, “Tổng giám đốc, chuyện này nhất định là có người ác ý, có cần tôi đi điều tra kẻ chủ mưu phía sau không?”

Đàm Dịch Khiêm chưa đáp lại chị Dư, thì cửa phòng tổng giám đốc đã bị người đẩy ra, người tới chính là Robert.

Chị Dư kinh ngạc nhìn Robert, sửng sốt một giây rồi lễ phép kêu, “Ngài Robert.”

Robert quay mặt về phía chị Dư nói, “Tôi đây, tên tiếng Trung là Kiều Sở Ngạn, kinh doanh một khách sạn cao cấp ở Male, chị có thể kêu tôi là ‘Tổng giám đốc Kiều’, chị kêu tôi ngài Robert tôi vẫn cảm thấy là lạ.”

Chị Dư mỉm cười, “Vâng.”

Robert đưa mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, cười he he, “Như thế nào, thấy tin mình bị thương, có cảm tưởng gì?”

Đàm Dịch Khiêm nhướn mày, “Cậu làm?”

Khi Robert muốn trả lời Đàm Dịch Khiêm thì phát hiện trong phòng làm việc còn có một người khác tồn tại là Đan Nhất Thuần, Robert tự nhiên thay đổi nội dung đề tài, “Này, tổng giám đốc Đàm, anh trai tới thăm cậu thì ngàn dặm xa xôi, cậu phải tiếp đón tôi chứ.....”

Đan Nhất Thuần đang nhắm hai mắt chợp mắt nghe thấy giọng nói của Robert, lập tức chạy vội tới, hưng phấn nói, “Robert, sao anh lại tới đây?”

Robert cười vui sướng khi có người gặp họa, “Tôi đọc được tin trên báo nên mới đến xem tổng giám đốc Đàm có việc gì không!”

Đan Nhất Thuần nghi ngờ, “Nhưng sáng nay mới đưa tin mà?” Nếu thật sự chạy tới từ Male vì đọc được tin, đoán chừng lúc này cũng chưa đến tới Los Angeles.

“A..... Hai hôm nay đúng dịp tôi phải tiếp đón một người bạn ở Mỹ nên tới trước rồi.” Robert nói dối cũng không hề lộn xộn.

Đan Nhất Thuần cảm động nói, “Cảm ơn anh đã quan tâm tới Dịch Khiêm, không biết chuyện này do ai đùa dai, thật ghê tởm!”

Robert lúng túng gãi gãi đầu, nhanh chóng thay đổi đề tài, “Đúng rồi, Nhất Thuần, hôm nay cô không có việc à?”

“Có, vừa thấy tờ báo nên chạy tới, thấy Dịch Khiêm không sao, tôi định nghỉ ngơi ở đây một chút nhưng anh đã đến rồi, bây giờ tôi không cản trở nữa.....Có vẻ các anh có việc bận, tôi không quấy rầy các anh, đi làm việc trước đây.....”

Robert nói, “Được, buổi tối hẹn cô và Dịch Khiêm ăn cơm.”

Đan Nhất Thuần nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, buổi chiều em sẽ kết thúc công việc sớm hơn chút để đi cùng anh.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ gật đầu.

Đan Nhất Thuần ngoan ngoãn rời đi.

Chị Dư biết Robert có lời gì muốn nói riêng với Đàm Dịch Khiêm, nên sau khi Đan Nhất Thuần rời khỏi, chị Dư cũng thức thoir mà yên lặng ra ngoài.

Khi phòng làm việc chỉ còn lại hai người đàn ông cao lớn, Robert mới nhàn nhã mở miệng, “Tổng giám đốc Đàm thật là thông minh, tôi vừa xuất hiện cậu liền biết chuyện này do tôi làm.”

Thân thể Đàm Dịch Khiêm dựa vào thành ghế, cũng tự điều chỉnh tư thế thoải mái, nói hờ hững, “Nguyên nhân.”

“Nguyên nhân rất đơn giản, cậu không hề báo trước đưa Đàm Tâm đến địa bàn của tôi, tôi đã nói sẽ tính sổ với cậu rồi mà..... Còn nữa, cậu vì ân oán cá nhân mà ép tôi phá hủy phòng của nhân viên ưu tú của tôi, tôi nhân tiện trả thù cậu họ nhân viên ưu tú đó!” Robert cũng không phải là đèn đã cạn dầu, nếu không phải vì để em gái Tiểu Du có thể ở trong căn phòng tốt hơn, khai đó nói “Hủy đi”, anh cũng không chấp nhận dễ dàng như vậy.

Đàm Dịch Khiêm nhướn mày, môi mỏng nói hờ hững, “Tốn nhiều tiền tiết lộ tin tức giả cho các tờ báo tuần san nổi tiếng, cậu thật có lòng!”

Robertra vẻ thoải mái mà ôm ngực, “Tiền không quan trọng, bởi vì tổng giám đốc Đàm nhất định có tiền, hôm nay tôi tới để thanh toán với tổng giám đốc Đàm ngài đây.”

Về mặt Đàm Dịch Khiêm ung dung, đáng vẻ xin lắng tai nghe.

Robert dùng giọng điệu nhạo báng nói, “Mấy ngày trước, tổng giám đốc Đàm của chúng ta đột nhiên ghé thăm tới khách sạn Yarit của tôi, làm ông chủ tôi đây cảm thấy vinh hạnh vô cùng, còn tưởng rằng tôi đã thành công hấp dẫn tổng giám đốc Đàm luôn bận rộn đến mức không có thời gian tiếp điện thoại của tôi cũng tới chỗ tôi du lịch. Ai ngờ đến, khi tổng giám đốc Đàm nhìn thấy nhân viên Tiểu Du của tôi và Kim Trạch Húc kia cùng xuất hiện, trên gương mặt sòng lớn cũng không sợ hãi lại mang theo ý cười, nhưng nụ cười kia gọi là khẩu Phật tâm xà, âm sâu lắm”

Đàm Dịch Khiêm như thể không nghe lời Robert nói, mà trả lời một câu không liên quan, “Tiếng Trung của cậu tiến bộ rất nhanh.”

Robert khiêm tốn nói, “Đâu có, công lao của em gái Tiểu Du đó. Em ấy thường dạy tôi nói tiếng Trung..... Không đúng, tôi làm sao lại tán gẫu với cậu chuyện này nhỉ? Đúng, tôi phải tiếp tục nói với cậu..... Cậu đừng lừa gạt tôi, dù gì chúng ta cũng cùng trường mấy năm, đừng tưởng rằng tôi không biết nguyên nhân cậu đi Male, nhất định là vì em gái Tiểu Du của chúng ta.....”

Đàm Dịch Khiêm ngồi thẳng người, lại đưa mắt về phía tờ báo trên mặt bàn, nói bình thản, “Cậu bình thường cũng xưng hô với cô ấy như vậy?”

Robert ra vẻ suy nghĩ rồi nói, “Cũng không phải..... Nhưng mà cậu để ý tôi xưng hô thế nào để làm gì? Em? Quá thân mật, ghen sao?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời, mà là bình tĩnh không dao động nói, “Nếu cậu tiếp tục kéo những chủ đề nhảm chán này, vậy thì mau chóng trở về Male của cậu, nếu không, khi chú Á Khắc gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ trình báo chi tiết về hành tung của cậu.”

Á Khắc là ba của Robert, bởi vì Robert mai danh ẩn tích hai năm ở Male mở một khách sạn, chú Á Khắc mất tung tích của Robert. Nhưng, Á Khắc cũng không lo cho Robert, bởi vì trước đây Robert cũng thường xuyên mất tích vì phụ nữ.

“Cậu.....được lắm!” Về phương diện phúc hắc, kẻ nào đó quả thật ác độc, Robertoán thâm trong lòng.

Đàm Dịch Khiêm cũng không ngẩng đầu lên, hỏi, “Còn việc gì sao?”

Robert tức giận thốt ra, “Dịch Khiêm, đừng giả bộ với tôi,cậu hiểu rõ tại sao tôi phải làm ầm lên như vậy.Khi tôi vừa tới, đã phát hiện có rất nhiều phóng viên bao Đàm thị, bệnh viện được nhắc tới qua báo cũng đã nhận được vô số điện thoại truyền thông hỏi thăm tin tức cậu nhập viện, chuyện đã càng ngày càng giống thật, chỉ cần cậu không xuất hiện,lời đồn không thể biến mất..... Tôi làm vậy cũng chỉ có một mục đích là nghiệm chứng xem em gái Tiểu Du còn có tình cảm với cậu không. Nếu như cô ấy thực sự từ bỏ,cô ấy sẽ không quan tâm tới tin tức này, ngược lại..... cậu biết đó.”

Khóe môi Đàm Dịch Khiêm khẽ nhếch, ung dung nói, “Cậu nói xem, tôi biết được gì?”

Robert hừ hừ, “Dịch Khiêm, đừng tưởng tôi không biết, ba năm nay cậu hoàn toàn không từ bỏ em gái Tiểu Du..... Cậu lại giấu diếm tôi ba năm, hai ngày trước tôi mới biết cậu vậy còn ham muốn sở hữu em gái Tiểu Dulón như vậy! Cậu thích căn phòng ba mặt nhìn ra toàn biển chẳng lẽ tôi không biết sao? Cậu bắt tôi phá hủy căn phòng kia vì không muốn em gái Tử Du ở căn phòng đó cùng Kim Trạch Húc..... Khụ khụ, hình ảnh không thích hợp với trẻ em tôi không nói nhiều, tóm lại cậu đã ghen tức.”

Đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm dần dần mê ly,như thể bị đoán trúng, lại như thể đang trốn tránh.

Robert cười gian xảo,nói nghiêm túc, “Cậu vẫn không quên được em gái Tiểu Du thì cậu phải nói sớm chứ. Thân là anh, tôi nhất định sẽ giúp cậu một tay.....Lần trước khi cậu và Nhất Thuần tới Male, tôi còn hết sức lo lắng em gái Tiểu Du sẽ vẫn còn lưu luyến cậu,nên còn kiên nhẫn khuyên can em gái Tiểu Du. Ai ngờ em gái Tiểu Du còn độ lượng hơn nhiều rất nhiều..... Cậu nếu như vẫn còn lưu luyến em gái Tiểu Duthì nghĩ cách trở về đi. Mặc dù Nhất Thuần cũng là cô gái tốt, nhưng nếu cậu không yêu, cậu sẽ phá hủy cả đời cậu và Nhất Thuần. Theo tôi quan sát em gái Tiểu Du hai năm, cô ấy tuyệt đối tuyệt đối là cô gái tốt, cậu nên nói rõ chuyện trước kia với em gái Tiểu Du, có lẽ chỉ là hiểu lầm liên tiếp..... Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là em gái Tiểu Du phải vội vã tới tìm cậu vì chuyện lần này!”

-

Male.

Ban đêm, ngồi trên bờ biển, Hạ Tử Du ôm đầu gối, ngửa đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời.

Trăng sáng vẫn luôn sáng tỏ xinh đẹp như thế, bởi vì không có trái tim, nên mới có thể sáng ngời thấu đáo, nhưng tại sao con người tại sao phải có trái tim? Tại sao không thể như thể vàng trắng sáng, cho dù cô độc trên bầu trời, vẫn bình tĩnh kiêu ngạo?

Cô không thể phủ nhận hôm nay sau khi nhìn thấy nội dung tờ báo cô đã hoảng hốt suốt một ngày.....

Tin tức trên báo nói về thương của anh rất nghiêm trọng, đang trong trạng thái hôn mê, có thể còn nguy hiểm tính mạng.....Bây giờ anh thế nào rồi?

Lúc này, bạn gái của anh nhất định đang ở bên chăm sóc anh nhỉ? Có bác sĩ tốt nhất cùng người anh quan tâm nhất vây quanh, cho dù có chuyện anh nhất định sẽ chống đỡ được, đúng không?

Cô yên lặng cầu nguyện anh có thể đủ khôi phục khỏe mạnh, không vì điều gì khác, chỉ ít Liều Nhiên còn cần anh.....

Mặc cho sóng biển lạnh như băng vỗ vào thân thể của cô từng chút một, cô hết sức cố gắng làm cho lòng cô lạnh đi, ôm bất an trong lòng, cô ngồi bên bờ biển suốt cả đêm.

.....

Los Angeles, biệt thự nhà họ Đàm.

Ban đêm, Đan Nhất Thuần ôm Đàm Ngôn Tư trên ghế sofa dạy Đàm Ngôn Tư gấp hạc giấy.....

Đàm Ngôn Tư rất thông minh, học một lần liền hiểu, khiến mọi người nhà họ Đàm đều vỗ tay khen ngợi.

Đan Nhất Thuần ôm Đàm Ngôn Tư ngồi trên đùi, khen ngợi từ tận đáy lòng, “Ngôn Ngôn giỏi quá, xếp còn đẹp hơn dì!”

Đàm Ngôn Tư cười rất vui vẻ.

Bà Đàm cười nói, “Ngôn Ngôn càng ngày càng giống Dịch Khiêm hồi bé. Trước kia Dịch Khiêm học cũng nhanh như vậy.”

Tối nay Đàm Tâm không hề mỉm cười, cô tựa vào trên ghế salon, sau khi nhìn Đàm Ngôn Tư, trầm giọng nói, “Mẹ, Ngôn Ngôn thông minh như Dịch Khiêm, nhưng đáng tiếc con bé càng ngày càng giống.....” Ý thức được không nên nói tới đề tài này trong nhà, Đàm Tâm liền dứt lời.

Bà Đàm liếc nhìn Đàm Tâm, sau đó vui vẻ hiền từ nói với Đan Nhất Thuần, “Nhất Thuần, con giống cha mẹ là rất bình thường, con có muốn sinh con với Dịch Khiêm không?” Có cháu gái rồi, bây giờ bà Đàm hy vọng có thêm một cháu trai nữa, như vậy bà Đàm mới có thể sống những ngày vui thú tuổi già đích thực.

Đan Nhất Thuần hơi chút lúng túng nói với bà Đàm, “Bác gái, thật ra thì, sau khi kết hôn con và Dịch Khiêm cũng không định có con.....”

Sau khi nghe xong bà Đàm giật mình kinh ngạc, “Vì sao?”

Đan Nhất Thuần giải thích, “Con và Dịch Khiêm đều cảm thấy một đứa con là đủ rồi, con rất yêu Dịch Khiêm, nên cho dù không phải con ruột nhưng con vẫn thương yêu như chính con của mình.”

“Không được, chuyện này bác nhất định phải nói với Dịch Khiêm.....”

.....

Sau khi dỗ Đàm Ngôn Tư ngủ, Đan Nhất Thuần nhẹ chân nhẹ tay đi tới phòng của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm vừa đứng lúc tắm rửa xong đi ra từ phòng tắm, Đan Nhất Thuần thân thiết cầm áo ngủ tới cho Đàm Dịch Khiêm, sau đó tự tay khoác cho Đàm Dịch Khiêm, “Tối nay em không có việc gì, ở lại chỗ này cùng anh, có được không?”

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở mép giường, nắm tay Đan Nhất Thuần, gật đầu, “Được.”

Đan Nhất Thuần ngồi ở bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, tựa đầu vào cổ Đàm Dịch Khiêm, có chút phiền não nói, “Dịch Khiêm, mẹ anh vừa rồi lại nhắc tới chuyện chúng ta sau khi kết hôn phải có con.....Bác ấy có thể sẽ tìm anh nói chuyện, nhưng tuyệt đối đừng để bị bác ấy thuyết phục nhé!”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang nhìn Đan Nhất Thuần, bình tĩnh hỏi, “Em trả lời mẹ anh như thế nào?”

Đan Nhất Thuần nói cặn kẽ, “Em nói hai chúng ta đều không muốn có con nữa, có Ngôn Ngôn là đủ rồi.....”

Đàm Dịch Khiêm nhếch nhẹ khóe môi cười, “Em thật sự nghĩ như vậy sao?” Chuyện không muốn sinh con nữa đích thực là anh đã bàn bạc với cô, nhưng không nghĩ đến lần đầu tiên anh nói với cô, cô đáp ứng không hề do dự.

Đan Nhất Thuần cười nhạt, “Dịch Khiêm, anh có biết anh là một người rất vụng về trong tình cảm nam nữ không?”

” Ừ?” Đàm Dịch Khiêm chăm chú lắng nghe.

Đan Nhất Thuần nói nghiêm túc, “Có khi em suy nghĩ, nguyên nhân anh và vợ trước chung sống không hòa thuận chắc chắn là lỗi do anh..... Anh không lãng mạn, cũng không biết dỗ dành phụ nữ vui vẻ, anh thường giấu tâm sự trong lòng, nên chị không biết anh làm rất nhiều việc cho chị ấy, lúc này mới có nhiều hiểu lầm như vậy.....”

Đàm Dịch Khiêm thâm trầm nhìn vào mắt Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần vội vàng giải thích, “Anh đừng nhìn em, những thứ này em đều nghe chị Dư nhắc tới..... Em thề em không ghen tỵ chút nào, cũng không cảm thấy vợ trước của anh có lỗi, em chỉ cảm thấy hai người không đi đến cuối cùng thật ra cũng hơi đáng tiếc..... Em đang suy nghĩ, vợ trước của anh trước kia

yêu anh như vậy, trong điều kiện gian khổ cũng bằng sinh con cho anh, cả đời này cô ấy chắc chắn không thể quên anh. Nhưng, lần trước gặp vợ anh ở Male, cô ấy biểu hiện thật bình tĩnh, như thể đã quên mất chuyện trước kia của anh và cô ấy, em nghĩ cô ấy có thể làm được điều này thật không dễ dàng.....”

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Đan Nhất Thuần, khẽ nói, “Tại sao cảm thấy cô ấy làm được không dễ?”

Đan Nhất Thuần nói nghiêm nghị, “Anh cho rằng phụ nữ yêu một người đàn ông là chuyện qua từng nhà à..... Mặc dù cô ấy kiên anh ra tòa nhưng chắc chắn cũng có nỗi khổ tâm hoặc gì đó khác, chắc chắn chính cô ấy cũng rất khó chịu, điều này phải trách anh trước kia đã làm tổn thương cô ấy quá nhiều.....”

Đàm Dịch Khiêm cười khẽ, “Em còn nhỏ tuổi, lại có thể hiểu chuyện tình cảm như vậy?”

Đan Nhất Thuần khẽ đánh Đàm Dịch Khiêm một cái, “Em còn nhỏ gì nữa, em cũng đã ngoài hai mươi rồi.....” Thật ra thì cũng đã hai mươi hai tuổi.

“Được rồi, cô gái ngoài hai mươi, chúng ta nên đi ngủ thôi..... Ngày mai phải tuyên bố ngày kết hôn, em nhớ phải ăn mặc xinh đẹp chút.”

“Em biết rồi, anh ngủ trước đi, em đi tắm.....”

-

Hôm sau.

Hạ Tử Du xách theo giấy, chân không đi lại trên bờ biển.

Tối hôm qua mặc dù ở một đêm trên bờ biển, nhưng may mắn ở Male nhiệt độ ban đêm và ban ngày chênh lệch không quá lớn, cô có thể ngâm nước biển mà không nhảy nước mũi, ngoại trừ hơi choáng váng thì không có cảm thấy khó chịu ở đâu.

Nhìn thấy Hạ Tử Du trở lại khách sạn, nhân viên phục vụ đã bị dáng vẻ chật vật của Hạ Tử Du làm cho sợ hãi, “Cô Hạ, tối hôm qua cô không gặp chuyện gì chứ?”

Hạ Tử Du cười khẽ, “Không có, tối hôm qua gió biển rất dễ chịu, nên ngồi ở chỗ đó cả đêm.”

Nhân viên phục vụ nói, “Vậy cô nhanh đi thay đồ đi, quần áo dính nhớp nháp không dễ chịu gì đâu.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừ, tôi đi đây.”

Đi qua hành lang khách sạn thì Hạ Tử Du vô tình phát hiện, không giống hôm qua, tất cả nhân viên khách sạn dường như đều đã trở lại bình thường, mọi người đều bận rộn vừa nói vừa cười.

Lúc này, Hạ Tử Du trở về phòng thay đồ trước rồi mới tới phòng ăn, nói với đầu bếp như thể hôm qua, “Một phần ăn A.”

Đầu bếp tài nghệ chiêm chứng cho Hạ Tử Du, cười nói, “Không cho quá nhiều dầu mỡ, như vậy cô gái cũng không cần cố gắng giữ dáng người thon thả rồi.”

Hạ Tử Du cười ngượng, “Tôi không còn là con gái nữa.....” Cô cũng trưởng thành.

Đầu bếp tán dương, “Cô Hạ thoát nhìn như thể là con gái mười tám, còn trẻ đẹp hơn mấy cô gái trẻ tuổi ở đây.”

Hạ Tử Du khẽ nhấp một hớp sữa tươi, “Được rồi, đầu bếp, ông thổi phòng tôi sắp bay lên trời rồi.....”

“Đây là sự thật mà!”

Hạ Tử Du thuận miệng hỏi, “Đầu bếp, sao hôm nay ông lại vui thế?”

Đầu bếp đưa tờ báo cho Hạ Tử Du, “Cô xem, thì ra bạn của ông chủ hoàn toàn không có chuyện gì, có một vài người đã bịa chuyện..... Điều này cũng đúng, công ty của bạn ông chủ lớn như vậy, có người ghen tỵ cũng là bình thường..... Ông chủ bây giờ không cần lo lắng, nói vậy tối nay sẽ trở lại.”

Hạ Tử Du nhận lấy tờ báo đầu bếp đưa tới, đọc từng chữ trên tờ báo cẩn thận, lông mày hơi nhíu cũng từ từ giãn ra.

Cô đã biết, anh không có việc gì.....

Sau khi xem xong, Hạ Tử Du cười rạng rỡ hơn trước, “Đầu bếp, tôi đói quá, muốn ăn thêm phần ăn B nữa, cảm ơn ông.”

.....

Thành phố Y, nhà họ Hạ.

“Vậy sao? Hạ Tử Du không làm gì, cô ấy vẫn ở Male như cũ?”

Đường Hân đang gọi điện thoại, bên tay cũng là tờ báo vừa ra lò hôm nay, trên báo chính là tin Đàm Dịch Khiêm ra mặt giải thích việc “Bị tai nạn giao thông”, Đàm Dịch Khiêm giải thích đồng thời tuyên bố buổi họp báo sẽ tiến hành đúng hạn.

Đối phương trả lời, “Đúng vậy, kết quả điều tra xuất nhập cảnh là như thế.”

Đường Hân từ từ đặt điện thoại di động xuống, trong đầu dự tính đến chuyện Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần sắp tuyên bố hôn sự, Đường Hân liền tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Thua thiệt cô còn cố ý gọi điện thoại cho Robert, cố ý tiết lộ sự thực Hạ Tử Du còn quan tâm đến Dịch Khiêm, kết quả Robert lại làm chút chuyện, nhưng Dịch Khiêm và Hạ Tử Du không có hành động gì, chẳng khác nào cô đã làm chuyện vô ích.

Cô làm nhiều chuyện như vậy dĩ nhiên không phải muốn Hạ Tử Du được lợi, mà Đan Nhất Thuần xuất hiện đã thành công cướp đi vị trí của cô ở nhà họ Đàm, bà Đàm thậm chí dối trá nói với cô —— Tiểu Hân, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, trước kia khi không có Nhất Thuần, Dịch Khiêm cũng không muốn ở bên con, như vậy Dịch Khiêm cũng không có tình cảm nam nữ với con, con nên nghĩ thoáng chút đi.....

Cô làm sao có thể nhịn được? Dịch Khiêm là của cô, không có ai có thể cướp đi, Hạ Tử Du không được, Đan Nhất Thuần không được!

Mà muốn thay đổi hiện trạng trước mắt, việc duy nhất cô có thể làm chính là làm cho hai người phụ nữ có uy hiếp với cô tranh đấu lẫn nhau, như vậy cô có thể ngư ông đắc lợi, vậy mà cô không ngờ rằng Hạ Tử Du lại có thể chịu đựng được như vậy, đã đến nước này cũng không bằng lòng để lộ tình cảm chân thật trong lòng, mà Dịch Khiêm đã sắp tuyên bố hôn sự với Đan Nhất Thuần rồi.....

Được, nếu cô không thể ra mặt, Hạ Tử Du cũng không làm gì, cô chỉ có thể lựa chọn một con đường cuối cùng..... Mặc dù cô không bằng lòng, nhưng ít ra có thể đá Đan Nhất Thuần ra khỏi cửa!

Dù thế nào đi nữa, Dịch Khiêm phải là của cô !!

.....

Hai giờ chiều ở Mỹ, Đan Nhất Thuần ăn mặc xinh đẹp động lòng người kéo Đàm Dịch Khiêm tuần dật phi phàm đi ra khỏi nhà họ Đàm.

Hai tiếng giờ sau, họ sẽ tham dự buổi họp báo, song khi họ ngồi lên xe kia, tiếng chuông điện thoại của Đàm Dịch Khiêm lại đột nhiên vang lên.

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn số điện thoại trên màn hình, sau đó nhấn nút trả lời.

“Dịch Khiêm, là em.”

Rời khỏi Đàm Dịch Khiêm hai năm, Đường Hân cũng ít khi gọi điện cho Đàm Dịch Khiêm, nhưng mỗi lần đều chúc phúc cho Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần.

Đối với Đường Hân, giọng nói của Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn dịu dàng, “Ừ.”

131. Chương 131 : Chuyện Xảy Ra Ba Năm Trước

Male, khách sạn Yarit.

Hạ Tử Du đứng trước bàn đăng kí xem ghi chép ra vào khách sạn, “Hôm nay có mấy vị khách check-in vậy?”

Lễ tân trả lời, “Cô Hạ, có mười sáu vị, trong đó có hai vị cô tiếp đón năm trước, năm nay họ lại tới đây du lịch, họ nói muốn vẫn do hướng dẫn cho họ tiếp.”

Hạ Tử Du mỉm cười, “Được, đợi một chút tôi liền đi gặp họ”

Khi Hạ Tử Du đang định rời khỏi, lễ tân đột nhiên cung kính hô lên, “Tổng giám đốc Kiều.”

Hạ Tử Du xoay người, cười nói, “Tổng giám đốc Kiều, anh về rồi.....”

Không thấy nụ cười mê mị trên khuôn mặt của Robert, Hạ Tử Du lập tức thu hồi nụ cười, không khỏi nghi ngờ, “Tổng giám đốc Kiều, anh làm sao vậy?”

Giọng nói của Robert nghiêm túc, “Cô ra ngoài với tôi.”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, “A.”

Đi theo Robert ra ngoài cửa khách sạn, đón gió biển, Hạ Tử Du len lén đánh giá khuôn mặt yêu nghiệt hiếm khi tức giận của Robert.

Robert hít một hơi thuốc, sau đó chậm rãi phun ra, dụi tắt thuốc, lúc này mới quay mặt sang nhìn Hạ Tử Du, nghiêm nghị hỏi, “Tử Du, cô nói thật cho tôi biết, rốt cuộc cô đang dối mình gạt người, hay là cô thật sự không quan tâm tới Dịch Khiêm nữa rồi?”

Không ngờ rằng Robert sẽ hỏi vấn đề này, Hạ Tử Du nhất thời sững sờ.

Robert nói nặng nề, “Tôi biết tôi hỏi chuyện này rất đột ngột, dù sao mấy ngày trước tôi còn khuyên can cô không nên lưu luyến Dịch Khiêm nữa, nhưng mà hôm qua tôi nhận được điện thoại của Đường Hân, cô ấy nói cho tôi biết, năm đó cô hoàn toàn không độc ác vứt bỏ đứa con của cô và Dịch Khiêm. Cô sảy thai vì gặp chuyện bất ngờ sau phiên tòa của Dịch Khiêm.....”

Ánh mắt của Hạ Tử Du khó có thể tin tưởng lớn. Tổng giám đốc Kiều làm sao lại biết chuyện của cô?

Robert như thể biết được nghi ngờ của Hạ Tử Du, nói thẳng, “Cô đừng cố giấu giếm tôi, chuyện này Đường Hân biết được từ chỗ Kim Trạch Húc..... Ba năm trước Đường Hân cũng đã biết chuyện này, nhưng lúc đó Đường Hân muốn ở bên Dịch Khiêm mà giấu giếm, bây giờ Đường Hân và Dịch Khiêm đã không còn cơ hội nên cô ấy muốn có thể thúc đẩy cô và Dịch Khiêm.”

Lúc trước Đường Hân gọi điện thoại tới cho cô, giống hệt lời nói mong đợi của Robert lúc này, xác thực lời nói của Robert, Hạ Tử Du không lên tiếng phủ nhận nữa, “Vâng.”

Thấy Hạ Tử Du bình tĩnh như thế, Robert kích động nói, “Tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ cô không biết Dịch Khiêm và Nhất Thuần sắp tuyên bố hôn sự rồi sao?”

Hạ Tử Du duy trì bình tĩnh, “Tổng giám đốc Kiều, như lời anh nói tổng giám đốc Đàm và tiểu thư Đan Nhất Thuần cũng sắp kết hôn, bây giờ nói những chuyện này còn ý nghĩa sao?”

Nhìn biểu hiện lạnh nhạt của Hạ Tử Du, Robert thật sự muốn gọi nước lạnh lên người cô, có lẽ làm như vậy Hạ Tử Du mới có thể tỉnh táo. “Tại sao không có ý nghĩa, những chuyện này nếu như cô sớm nói cho Dịch Khiêm một chút, cô và Dịch Khiêm sẽ có cục diện hôm nay sao? Thế nên tôi đến Mỹ một chuyến nhưng không nói chuyện này cho Dịch Khiêm, tôi hi vọng cô có thể tới tìm Dịch Khiêm, giải thích rõ chuyện này với Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du nhìn Robert, nói nghiêm túc, “Tổng giám đốc Kiều, chẳng lẽ cho tới hôm nay anh còn cho rằng tôi và Đàm Dịch Khiêm sẽ ở bên nhau được sao?”

Robert nói, “Nếu như mọi người đều còn quan tâm tới đối phương, đương nhiên sẽ là kết quả tốt nhất.”

Hạ Tử Du rũ mi mắt xuống sau đó ngước lên, “Trong lòng anh ấy tôi vẫn là cái gai, anh ấy hận không thể nhổ đi..... Tôi biết, anh ấy và Đan Nhất Thuần nghỉ phép ở đây bởi vì họ nhìn thấy tôi mà ảnh hưởng tới tâm trạng, cũng biết chuyện phá hủy căn phòng kia cũng là ý của anh ấy.”

Robert hỏi ngược lại, “Vậy cô có biết hay không, cậu ấy rời khỏi Male vì muốn trốn tránh cô, cậu ấy phá hủy căn phòng đó là vì cậu ấy tức giận..... Khi Dịch Khiêm tới Male lần thứ hai, cậu ấy ở căn phòng ba

mặt nhìn ra biển đối diện với căn phòng của cô kia, sau đó hỏi tôi phòng đối diện là của ai, lúc đó cậu ấy đã đoán được là cô, đuôi lông mày khẽ vui sướng, nhưng cô lại xuất hiện với Kim Trạch Húc.....”

Căn phòng ba mặt nhìn ra biển làm Hạ Tử Du nhớ lại từng chuyện đã qua, khi đó Đàm Dịch Khiêm nói với cô, đến tuần trăng mật, anh và cô sẽ chọn căn phòng ba mặt nhìn ra biển.....

Nhưng hóa ra những lời đó đều là nhất thời. Đêm kia, anh và Đan Nhất Thuần thân mật ân ái cũng đã chứng thực..... Thế giới này hoàn toàn không tồn tại những lời thề thốt.

Hạ Tử Du nói lãnh đạm, “Anh ta muốn nghĩ thế nào cũng không quan trọng nữa.”

Robert không cho phép Hạ Tử Du lùi bước, “Vậy còn cô? Cô muốn ở căn phòng nhỏ hẹp kia là vì cái gì? Cô đừng nói với tôi cô chỉ là đơn thuần thích căn phòng kia..... Thật ra thì, hai năm trước cô tới Male, cô vô tình đi tới khách sạn tôi mới khai trương nộp đơn, tôi vốn muốn từ chối cô, dù sao cô đối xử lạnh nhạt với Dịch Khiêm trên tòa án khiến tôi có cái nhìn khác với cô. Nhưng bởi vì lúc ấy khách sạn mới khai trương đang cần nhân viên, tôi tạm thời thuê cô, nhưng cô biết tại sao tôi thuê cô đến hai năm không? Bởi vì sau đó tôi nhìn thấy cô kiên trì chọn căn phòng nhỏ hẹp kia..... Tôi là anh em với Dịch Khiêm, tôi hiểu rõ Dịch Khiêm thích nhất kết cấu căn phòng như vậy, khách sạn tôi có một gian phòng giống vậy cũng giữ lại cho Dịch Khiêm nên khi tôi biết có thể cô vẫn còn quan tâm tới Dịch Khiêm, tôi liền thuê cô đến ngày hôm nay.....”

Hạ Tử Du rủi mi xuống, chua chát cười một tiếng, “Xem ra, tôi đã đoán sai, tôi tưởng rằng lúc ấy anh giữ tôi lại bởi vì anh coi tôi như bạn bè.....”

Robert nói đúng sự thật, “Tôi coi Dịch Khiêm như anh em, khi cô đồn Dịch Khiêm tới đường cùng trên phiên tòa, cũng làm tôi có cái nhìn khác với cô, nhưng hai năm cô làm việc cho tôi, tôi lại có cái nhìn khác về cô, nhưng tôi vẫn không hiểu rõ cô.”

Lúc này Hạ Tử Du lại ngược mắt nhìn Robert, “Tổng giám đốc Kiều, nói vậy ngày anh nói mấy lời nhắc nhở tôi không nên quyến luyến Đàm Dịch Khiêm trên bờ biển, cũng đang thử dò xét tôi sao?”

Robert không thể phủ nhận nói, “Tôi đúng là thử dò xét cô, nhưng điều tôi nói cũng đích thực là điều tôi thấy. Tử Du, không gạt cô, lần này chuyện Dịch Khiêm gặp tai nạn giao thông cũng là tôi tung tin đồn.....”

Hạ Tử Du nhất thời kinh ngạc, “Tại sao anh phải làm như vậy?”

“Tôi tưởng rằng cô sẽ lo lắng mà tìm Dịch Khiêm, tôi muốn tạo cho hai người một cơ hội..... Nhưng bây giờ đã trễ rồi, Dịch Khiêm có thể đã tuyên bố hôn sự của cậu ấy và Đan Nhất Thuần trên tivi rồi..... Tôi nghĩ tôi không chỉ không hiểu cô, mà tôi cũng không hiểu Dịch Khiêm, tôi tưởng rằng cậu ấy sẽ chờ cô thêm mấy ngày, nhưng cậu ấy không có.....”

Khi nghĩ ra cách “Bị tai nạn giao thông” này, Robert có lương trước Hạ Tử Du có thể cần mấy ngày để đấu tranh trong lòng, nhưng Robert tin tưởng, chỉ cần Đàm Dịch Khiêm kiên nhẫn chờ đợi, Hạ Tử Du cuối cùng sẽ lo lắng mà tới Los Angeles, nào ngờ..... Robert không ngờ rằng ngay hôm Đàm Dịch Khiêm biết được là anh tung tin đồn liền xuất hiện giải thích trước truyền thông.

“Anh không hiểu chúng tôi, là bởi vì anh hoàn toàn không biết, ba năm trước sau khi Đàm Dịch Khiêm biết tôi không phá thai.....” Nói tới chỗ này, giọng nói Hạ Tử Du nghẹn ngào, “Nhưng lúc đó đứa bé đã không..... Sau đó, Đàm Dịch Khiêm ở lại thành phố Y, còn tôi ở nơi cách xa thành phố Y.”

Ban đêm, Hạ Tử Du ôm đầu gối tựa vào đầu giường, dốc sức không nghĩ tới chuyện ba năm trước nữa, nhưng đầu cô vẫn vô tình thoáng qua hình ảnh ba năm trước.....

Ngày đó, sau khi ly biệt, cô ngồi trên taxi, rưng rưng nước mắt, lại cố gắng tỏ ra mình vui.....

Khi khoảng cách họ càng ngày càng xa, lúc đó bụng cô đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Rất đau, còn đau hơn lần đầu tiên xuất hiện triệu chứng sảy thai.....

Sau đó tài xế nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô thì nhất thời hoảng hồn, gấp gấp áp đến bên đường, vô tình chiếc taxi lướt qua chiếc xe lao tới trước mặt, mặc dù va chạm không mạnh nhưng có lẽ do thân thể cô yếu ớt, liền lâm vào hôn mê.

Ai biết cô hôn mê rất lâu vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh.....

Sau này cô mới biết, ngày đó Kim Trạch Húc tới nhà trọ thì không thấy hành lý của cô đâu nên lập tức lái xe về phía sân bay, ở một cột đèn giao thông, Kim Trạch Húc nhìn thấy chiếc xe taxi bị đụng hư kia, sau đó liền nhìn thấy tài xế taxi ôm cô bị thương không nghiêm trọng lắm ra ngoài.

Thật ra thì trong lúc vô tri vô giác cô vẫn có thể nghe thấy bác sĩ nói với Kim Trạch Húc, cô nghe thấy bác sĩ nói cô đã mất đứa bé, nên cô chìm trong hôn mê không muốn tỉnh lại nữa.....

Cô liên tục hôn mê ba ngày, nhịp tim càng ngày càng yếu, lại vì vừa mới xảy thai, cô gần như đã kề cận cái chết.

Khi đó e sợ cô chống đỡ không nổi, nên Kim Trạch Húc liền nghe lời đề nghị của bác sĩ đi tìm Đàm Dịch Khiêm —— Người có thể làm cho cô có ý chí nỗ lực.

Trong cơn hôn mê cô hoàn toàn không biết Kim Trạch Húc đã đi tìm Đàm Dịch Khiêm, cô nghĩ nếu như lúc ấy cô có thể nghe thấy lời nói của bác sĩ, cô nhất định sẽ không để cho Kim Trạch Húc đi tìm Đàm Dịch Khiêm.....

Có thể nghĩ, Kim Trạch Húc phí hơi sức đi tìm Đàm Dịch Khiêm, đúng lúc Đàm Dịch Khiêm cũng ở thành phố Y, nhưng cho dù Kim Trạch Húc nói thẳng với thuộc hạ của Đàm Dịch Khiêm là cô sắp thai mà nguy hiểm đến tính mạng, thuộc hạ của Đàm Dịch Khiêm vẫn chỉ trả lời qua loa với Kim Trạch Húc, nói Đàm Dịch Khiêm không có ở đây. Vì vậy, cô nằm bệnh viện suốt cả một tháng, Đàm Dịch Khiêm vẫn không xuất hiện ở bệnh viện.

Cuối cùng cô mới biết, cô được dùng cách thức điện kích hai lần mới sống được. Cô biết Kim Trạch Húc tuyệt không lừa dối cô, bởi vì khi cô được điện kích lần đầu, trong ý thức mơ hồ, cô nghe thấy Kim Trạch Húc đang mắng chửi Đàm Dịch Khiêm không ngừng, mà khi đó cô hoàn toàn không biết tại sao Kim Trạch Húc lại mắng Đàm Dịch Khiêm.

Sau đó cô không bao giờ muốn nhớ lại hồi ức này nữa. Một năm sau, cuối cùng cô nghĩ nếu như khoảnh khắc cô và anh ngồi trên xe gặp nhau kia, một bên có thể có đủ dũng khí để bắt chuyện với đối phương. Như vậy, kết cục có thay đổi không?

Một năm đầu cô lại ảo tưởng nếu lúc đó cô bằng lòng giải thích với anh, như vậy khi bụng cô đau đớn, anh có thể sẽ ở bên cạnh cô. Nhưng rồi hai năm sau cô lại không còn ý nghĩ ngây thơ như vậy, bởi vì cô biết cho dù khi đó cô thật sự gọi anh dừng lại, cô nghĩ anh cũng sẽ không xuống xe. Bởi vì, anh không tới bệnh viện đã chứng minh sau phiên tòa anh không còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì có liên quan đến cô nữa, bao gồm đứa con đã mất, bao gồm cả cô.....

.....

Nghĩ vậy, Hạ Tử Du thở dài nặng nề.

Cốc, cốc ——

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, cho là đồng nghiệp trực khách sạn, Hạ Tử Du lập tức đứng dậy mở cửa phòng ra.

Vậy mà, Hạ Tử Du không thể nào nghĩ rằng lúc này người đứng trước mặt cô lại là người mà cô vừa nghĩ tới.

Nhìn Đàm Dịch Khiêm đứng trước mắt, cô sững sờ.

Gần trong gang tấc là gương mặt anh tuần không hề khác ba năm trước, cô ngược mắt nhìn anh, trong đầu lóe lên hình ảnh ba năm trước, hốc mắt chưa chút, cô lại bình tĩnh mở miệng chào anh, “Tổng giám đốc Đàm, anh đến tìm tổng giám đốc Kiều sao? Tôi sẽ lập tức đi gọi tổng giám đốc Kiều cho anh.....”

Khi cô gấp rút muốn rời khỏi thì tay anh đã bắt lấy cô, giọng nói trầm thấp lãnh đạm của anh truyền đến, “Tôi tới tìm cô.”

Thân thể của cô cứng đờ.

Anh kéo tay cô đi vào phòng.

Phòng hiện tại của cô là căn phòng mới Robert đổi lại cho cô, không lớn lắm nhưng lại tốt hơn căn phòng trước rất nhiều, cũng rất thoải mái. Nhưng cho dù phòng thoải mái nhưng có sự tồn tại của anh mà nhiệt độ không khí tự dưng ngưng đọng.

Ba năm qua chưa cùng anh xuất hiện, anh nhìn thẳng vào mắt cô, cô sửng sốt, không biết phải làm sao.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh vang lên trên đỉnh đầu cô, “Tại sao không nói cho tôi biết?”

Cô nghi ngờ ngược mắt lên, “Gì cơ?”

Anh đau khổ nói ra sự thật này, “Khi còn bé ở trại trẻ mồ côi, người thực sự đã cứu tôi là em !!” Anh đã hỏi mẹ của anh. Mẹ anh thừa nhận lúc ấy có nhìn thấy Hạ Tử Du, nhưng mẹ anh hoàn toàn không ngờ rằng người cứu anh lại là Hạ Tử Du.

Cô sửng sốt một giây, sau đó chậm rãi rũ mi xuống, yên lặng không nói.

“Tại sao, quá khứ em có nhiều cơ hội như vậy, nhưng em lại chưa bao giờ nhắc tới chuyện này với tôi?”

Nhiều năm sau cô mới dám trấn định nhìn thẳng vào đôi mắt đen u ám đó của anh, “Tôi có rất nhiều cơ hội sao?”

Sau khi cô ra tù mới biết anh chính là cậu bé năm đó được cô cứu, nhưng khi đó cô có thể nói gì với anh?

Tiết lộ chuyện này, cho dù tình cảm của anh và cô có thể thay đổi cũng không tự nhiên sinh ra tình yêu, huống chi cô còn có thể làm hại tới Đường Hân.....

Anh tức giận đâm vào vách tường.

Cô sửng sốt, nhìn thấy trên nắm tay siết chặt của anh đều là máu.

“Tay anh chảy máu.....” Nhìn thấy màu đỏ ghê người, cô cảm thấy sợ hãi theo bản năng, nên lập tức xoay người muốn đi tìm băng và cồn.

Cô chỉ định băng bó cho anh, lúc này cho dù đổi lại là bất cứ ai bị thương cô cũng sẽ làm như vậy.

Vậy mà, lúc cô xoay người lại bị anh kéo, vô tình cô đụng vào trong ngực của anh, hơi thở thoáng thoáng phả lên cô, một tiếng thống khổ trầm thấp cô gần như không nghe được, “Tại sao?”

Cô dùng cánh tay đẩy anh ra, quay đầu không dám nhìn anh.

“Tại sao là em?”

Cô yên lặng, hoàn toàn không đoán được tâm tình hiện giờ của anh.

Anh ôm chặt cô, vùi đầu vào cổ cô, hơi thở rõ ràng nặng nề hơn thường ngày.

Cô không thể động đậy, mặc cho anh ôm, ngửi được mùi hương nam tính của anh, sự đau đớn đến mức không thể thở lại kéo tới một lần nữa, trong mắt nhanh chóng ngưng tụ lại thành sương mù, cô nghẹn ngào nói, “Có, có một lần tôi muốn nói cho anh biết chuyện này, nhưng tôi đã nhận nhịn.....”

Môi của anh lướt qua khóe miệng cô, “Em nói đi.”

“Ba năm trước, tôi cho rằng mình không sống nổi nữa..... Khi biết anh hận tôi hận đến mức có thể trở mặt nhìn tôi chết, tôi thật sự muốn nói cho anh biết chuyện này, bởi vì tôi không muốn anh sống tốt.....” Nhưng cô cuối cùng không làm được.....

Im lặng một hồi lâu, giọng nói anh khàn khàn, “Tại sao không làm như vậy?”

Cổ gồng xua tan màn sương trong mắt, cười nhẹ, “Có thể là cảm thấy không có ý nghĩa.....”

Lúc này, anh buông cô ra, đưa mắt nhìn cô thật lâu, “Cảm thấy không có ý nghĩa, hay là không muốn làm cho tôi khó chịu?”

Cô xoay mặt nhìn ngoài cửa sổ, “Không có ý nghĩa.”

Anh lôi cô trở lại, “Nhìn tôi?”

Đáy mắt có tràn ngập hơi nước, cô vẫn nhìn anh như vậy, rất buồn, rất mệt mỏi, rất khó chịu, rất không thích, rất uất ức.....

Tại sao phải ép cô?

Anh trầm tư một giây, đôi mắt đen khóa chặt đôi mắt sững nước của cô, “Không muốn làm tôi khó chịu.” Anh nói hộ cô.

Cảm giác không thể che giấu làm cô cảm thấy nhục nhã, cô cắn răng hất anh ra, “Đàm Dịch Khiêm, chuyện đến nước này anh còn tự tin và kiêu ngạo như vậy sao? Thế giới này không chỉ có anh, không có anh Hạ Tử Du tôi không phải không sống nổi!!”

Tay anh siết chặt cô thêm.

Hồi ức trong đầu làm cô không ý thức được đau đớn ở cô tay, nhớ lại chuyện ba năm trước anh có thể lạnh lùng mà đối diện với thời khắc cô cận kề cái chết, đáy lòng cô càng thêm khó chịu, tất cả thống khổ uất ức trong lòng chợt hóa thành bi phẫn sắc bén. Cô gằn câu từng chữ, “Ba năm sau gặp lại anh, sở dĩ tôi bằng lòng chủ động chào anh bởi vì tôi biết giữa chúng ta không còn gì nữa. Nếu như tôi trốn tránh anh, sẽ lại làm cho cả thế giới tưởng rằng Hạ Tử Du tôi không có Đàm Dịch Khiêm anh thì không sống được. Thế nên bây giờ tôi nói cho anh biết, Đàm Dịch Khiêm, hồi bé tôi cứu anh không là gì cả, dù cho lúc này anh có ý kiến gì, tốt xấu gì tôi cũng không chịu nổi. Tôi chỉ cầu xin anh cách xa tôi một chút, tôi không bao giờ muốn dây dưa với anh nữa!!”

Khi cô nói hai chữ “Dây dưa”, sức lực trên tay anh càng mạnh thêm.

Cổ tay của cô dường như sắp bị anh bóp vỡ đến nơi, cơn đau lập tức truyền tới, nhưng cô rất cố chấp, không kêu lên một tiếng, cứ kiêu ngạo quật cường như vậy mà nhìn chăm chăm vào anh.

Khi cô cho là anh thật sự sẽ bóp vỡ cổ tay của cô thì anh bắt đầu buông cô ra từng chút từng chút một.....

Cô thừa dịp anh nói lỏng, lập tức rút tay về, thân thể yếu ớt lùi về vách tường phía sau, cảnh giác nhìn anh.

Họ bắt đầu chìm vào im lặng tĩnh mịch, dường như đang trốn tránh đáy mắt trong veo của cô, anh nghiêng đầu qua một bên, hồi lâu sau, anh mới nhìn cô bằng ánh mắt đã trở nên u ám, “Em có biết không, ba năm nay tôi cũng nghĩ, nếu như gặp nhau nữa, em có còn oán trách tôi không. Hai ta sẽ như thể bạn bè cũ bình thường, hay em sẽ vẫn hận tôi.....”

Nghe xong lời nói của anh, cô yên lặng.

Anh xoay người, cuối cùng rời bước đi, khi ra đến cửa, anh nói cho cô biết, “Thật ra có lúc, tôi cũng ngây thơ như vậy.”

Los Angeles, phi trường tư nhân.

Đàm Dịch Khiêm vừa bước xuống bậc thang máy bay, Đan Nhất Thuần vẫn ngồi trong xe chờ Đàm Dịch Khiêm liền gấp gấp lao ra khỏi xe.

“Dịch Khiêm, em lo quá, anh vừa nhận được điện thoại liền ngồi máy bay rời khỏi..... Em không gọi điện thoại cho anh được, chị Dư cũng không liên lạc được với anh, nên em liền chạy tới sân bay chờ anh.” Đan Nhất Thuần ôm Đàm Dịch Khiêm, đáy mắt tràn ngập vẻ lo lắng sau đó là vui sướng.

Đàm Dịch Khiêm im lặng, mặc cho Đan Nhất Thuần ôm.

Đan Nhất Thuần tựa vào bả vai Dịch Khiêm, nụ cười từ từ tràn ra trên mặt, “Hôm nay những phóng viên kia vẫn đuổi theo e, hỏi nguyên nhân anh và em tổ chức họp báo đúng hẹn. Em vẫn chưa trả lời phóng viên, bởi vì sợ anh có thể có chuyện muốn thay đổi.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm phóng ra xa, môi mỏng nói hồ hững, “Nhất Thuần.....”

Đan Nhất Thuần nghe ra vẻ khác thường trong giọng nói của Đàm Dịch Khiêm, nghi ngờ ngược mắt lên, “Dạ?”

“Anh đi gặp cô ấy.”

“Ai?” Đan Nhất Thuần mới đầu không phản ứng kịp, khi nhìn thấy ánh mắt mệt mỏi mỗi khi Đàm Dịch Khiêm nghĩ tới Hạ Tử Du thì cánh tay Đan Nhất Thuần đang ôm Đàm Dịch Khiêm chợt cứng ngắc hạ xuống, cô trừng lớn tròn mắt, không dám tin hỏi, “Anh đi gặp vợ trước của anh?”

Đàm Dịch Khiêm không phủ nhận.

Đan Nhất Thuần đột nhiên hưng phấn nói, “Trời ơi, Dịch Khiêm, anh rốt cuộc cũng chủ động đi tìm vợ trước của anh rồi..... Cô ấy nói thế nào? Có phải hai người đã làm hòa không? Em biết ngay mà..... Vợ trước của anh chắc chắn vẫn còn rất yêu anh, em đoán đúng rồi, cũng.....”

“Không!”

Như thể không muốn nói chuyện mà nói một chữ, Đàm Dịch Khiêm bước chân rời đi.

Đan Nhất Thuần giật mình, bỗng chốc vội vã đuổi theo Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, anh nói vậy là sao?”

132. Chương 132 : Tất Cả Tiền Cô Đầu Quyên Cho Cô Nhi Viện

Đàm Dịch Khiêm không có mở đèn ngủ ở trên ghế sofa, ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ xuyên suốt vào chiếu rọi lên ngũ quan tuần tú góc cạnh rõ ràng của anh, trong tay anh đang cầm một ly rượu đỏ tự mình suy tư.

Anh tính toán tỉ mỉ, có sở trường về mặt tư tưởng, nhưng cuối cùng lại đầu không lại sự trêu chọc của trời cao.

Nếu như khi còn bé không có lần ngoài ý muốn bị thương đó, có lẽ kết cục giữa anh và cô không phải như ngày hôm nay. Bọn họ mặc dù đều cùng tồn tại trong một thế giới nhưng hai người xa lạ vĩnh viễn không có khả năng tương giao, có lẽ cũng sẽ tốt hơn bây giờ.

Trời cao cố ý đang hành hạ anh, muốn để anh tự tay dùng lưỡi dao sắc bén từng xẻo trên chính da thịt của mình, xé toác ra mỗi một vị trí trên thân thể anh, từng mảnh từng mảnh khiến anh thương tích đầy mình, cuối cùng mỗi một chỗ thần kinh toàn thân đều đang cảm thấy đau đớn đến hít thở không thông.

Đúng vậy, giờ phút này anh giống như đang cầm dao tự giết chính mình, trái tim như đang bị đục khoét, đau đớn từ trong tim lan tràn khắp nơi trên cơ thể.

Bất chợt, anh nở nụ cười.

Trong bóng đêm, nụ cười của anh vẫn lạnh lẽo và u ám, nhưng không hiểu sao lại còn có một chút thê lương.

Hạ Tử Du thế nhưng lại chính là ân nhân cứu mạng của anh.

Aaaa, Hạ Tử Du thế nhưng lại chính là ân nhân cứu mạng của anh.

Trong đầu anh không ngừng lặp đi lặp lại sự thật này, nụ cười bên môi lại càng thêm chế giễu và mỉa mai.

Anh không phải chế giễu cô, cũng không phải là trời cao, mà chính là anh.

Anh tự cho mình thông minh, làm bất cứ chuyện gì cũng theo thói quen nắm giữ trước hết những sự việc, không từ thủ đoạn nào, cũng không vì những chuyện anh đã làm mà cảm thấy hối hận, duy chỉ khi gặp cô.
.

Anh không thể không thừa nhận, trời cao đã sớm chuẩn bị sắp đặt anh, từ giây phút khi còn bé gặp nhau ở cô nhi viện, cô đã định trước là anh cả đời này đều tính sai.

Năm năm trước muốn tận mắt nhìn thấy cô rơi vào địa ngục, nhưng khi biết cô có thể phải mất mười mấy năm tuổi xuân ở trong nhà tù, lần đầu tiên anh tính sai chính là sai người sửa án thành hai năm.

Hai năm sau, không ai biết, thì ra anh cũng biết sợ hãi, nhưng lại không dám cho phép bất cứ ai nói cho anh biết tình hình có liên quan đến cuộc sống cô ở trong tù. Bởi vì mỗi một lần nhớ tới cô, tim anh đều sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn, rất đau.

Sau khi ra tù cô tìm đến anh, anh hạ quyết tâm phải hoàn gặt bỏ cô ra khỏi thế giới của mình. Bởi vì, tìm đúng cô, anh thừa nhận từ đầu đến cuối anh đều chỉ suy nghĩ muốn cô trả lại mọi thứ cô đã “Nợ” Đường Hân, nếu “Nợ” cô thiếu Đường Hân đã trả xong, anh cũng không nên để giữa bọn họ còn bất kỳ sự dây dưa nào, thế nhưng. Anh lại tính sai một lần nữa, bọn họ căn bản không cách nào thoát khỏi vướng mắc.

Anh đã xem nhẹ thái độ cô trông đợi vào hai chữ “Tình cảm”, hoá ra, đối với người chưa bao giờ giao thiệp với tình cảm như cô mà nói, một khi bước chân vào rồi thì không dễ dàng có thể thoát thân được.

Thời điểm cô ở trong tù, cô rõ ràng đoán được tất cả những việc cô đã trải qua hôm nay có thể là do anh làm, nhưng cô vẫn cố chấp lựa chọn tin tưởng anh, cho dù ở trong tù gian khổ như vậy vẫn sinh ra đứa nhỏ, dù cho chịu đựng nhiều lời đồn đại, cô chỉ muốn ôm nghi vấn trong lòng khát khao chính miệng hỏi anh.

Anh thừa nhận, khi thấy cô gầy yếu không thể tả xuất hiện ở trước mặt, anh cảm thấy mình giống như bị một lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào trong tim.

Bởi vì không dám đối diện với cảm nhận chân thật ở trong lòng, anh đã nói ra lời nói tuyệt tình, dùng phương thức vô cùng tàn nhẫn làm tổn thương cô đến mức thương tích đầy mình, cuối cùng cô mang theo chút tự ái duy nhất cao ngạo xoay người rời đi.

Sau đó anh mới biết, ở trong tù, cô thể nhưng chỉ để ở đáy lòng sự mong mỏi, chỉ cứ thế kiên cường mà sinh ra đứa con của bọn họ, nhưng khi gặp mặt cô lại không nói với anh dù chỉ một chữ.

Có đứa nhỏ là anh lại tính sai lần nữa, bởi vì đứa nhỏ, anh và cô lần nữa bị trói cột chung một chỗ.

Bởi vì hiểu rõ duyên phận cả hai cho tới bây giờ cũng chỉ là một kế hoạch được sắp đặt trước, thời điểm nhìn thấy đứa nhỏ, anh cũng chỉ có thể vui sướng ở đáy lòng, lời nói vô kể nhưng không cách nào biểu lộ ra nỗi sự yêu thương với đứa nhỏ. Nói cho cùng, anh sợ nhất nhìn thấy đứa nhỏ cả đời này không thể vui vẻ trưởng thành trong gia đình hoàn thiện, chính là người đã khởi xướng gây ra một kết cục tàn nhẫn này.

Anh lần đầu tiên cảm thấy mình rơi vào tình cảnh luống cuống cùng bối rối. Đứa con của anh. Một đứa bé chỉ hơn một tuổi rất lanh lợi đáng yêu, nhưng vừa mới chào đời đã gánh vác ân oán khúc mắc của đời trước, anh có thể cảm nhận được đứa nhỏ tương lai thăng trầm và mệt mỏi, cũng giống như anh đã từng đau khổ gánh vác ân oán của đời trước để lại.

Lần đầu tiên anh cảm thấy được nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có, anh sợ nhìn thấy cô, sợ nhìn thấy đứa bé này, càng sợ tương lai anh còn cần phải buông tay để đứa nhỏ đi theo cô.

Đứa nhỏ là vô tội, anh có thể lựa chọn chính là cố gắng cho đứa nhỏ một cuộc sống yên ổn an nhàn, mà anh hiển nhiên không phải là người thích hợp có thể chăm sóc đứa nhỏ, huống chi nếu như anh thực sự cướp đi đứa nhỏ này, cô nhất định sẽ liều mạng cùng anh, cho nên.

Anh cố ý buông tay quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ, cũng danh chánh ngôn thuận đưa cho cô một khoản tiền khổng lồ, mong muốn cô có thể mang đến cho đứa nhỏ một cuộc sống tốt hơn.

Sự thật chứng minh cô đạt được quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ cuối cùng cũng đã có nụ cười, mà thời gian kéo dài đến nửa năm, anh dù có biết rõ người phía sau trợ giúp cô chính là Kim Nhật Nguyên, người gần như

đã từng làm hại gia đình bọn họ cửa nát nhà tan, anh vẫn như cũ không muốn cùng Kim Nhật Nguyên đối mặt cạnh tranh vì cổ kị đến cô.

Anh thừa nhận, cho tới bây giờ anh cũng không phải người tốt bụng gì, anh có sự gian ác và xảo quyệt của thương nhân, anh cũng không đối xử tử tế với người đối địch cùng anh, nhưng lúc đó lại có thể bỏ qua cho Kim Nhật Nguyên, còn có nguyên nhân quan trọng là vì lúc đó anh đã biết chuyện cô khi còn bé “Mạo danh thể thân” là khởi nguồn từ tình thương của mẹ mà cô khổ tâm suy nghĩ.

Có khoảng thời gian rất lâu anh nghĩ tới việc đi tìm cô, nhưng mỗi lần khi anh dừng xe ở nơi có thể nhìn thấy cô sinh hoạt, cuối cùng anh có thể trông thấy cô và đứa nhỏ sống thoải mái thanh thản, mọi thứ dường như đều cho thấy cô đã quên hết đau thương triển khai cuộc sống mới, mà sự xuất hiện của anh có lẽ sẽ chỉ làm cho vết sẹo đã khép miệng của cô lần nữa được mở ra.

Nhìn thấy thời gian cô ở bên cạnh Kim Trạch Húc vui vẻ hạnh phúc, anh cuối cùng nghĩ cứ như vậy đi, buông tha để cô đi, nếu cô cứ thế quên được chuyện trước kia không buồn không lo tiếp tục cuộc sống, lựa chọn này là tốt nhất cho cô.

Không ai ngờ tới, cuộc sống như thế trôi qua không được bao lâu, Kim Nhật Nguyên lại tạo ra một màn dữ tợn.

Anh có từng nghĩ tới bỏ qua cho Kim Nhật Nguyên, bởi vì ân oán đời trước không ai hiểu rõ được ai đúng ai sai, nếu như Kim Nhật Nguyên thật sự xem trọng tình thương người cha mà bảo vệ cô, anh sẽ cất giấu những ân oán oán đó vĩnh viễn. Ít nhất, nửa đời sau, cô vẫn có thể có được tình thương lâu dài của cha.

Kim Nhật Nguyên ráp tâm bất lương cuối cùng buộc anh phải thiết lập cạm bẫy, anh bất chấp tất cả dẫn cô trở về bên cạnh mình, anh chỉ vì muốn có điều kiện để cho mẹ con cô được thoải mái an nhàn ở bên cạnh anh.

Vốn tưởng rằng một cuộc bảo vệ, nhưng cuối cùng chuyện đơn giản lại biến thành ra những chuyện phức tạp khác, anh không có nghĩ tới cô sẽ đi điều tra quá khứ mẹ cô, cũng không có nghĩ tới về sau đụng phải cô, tất cả lý trí cùng tỉnh táo của anh đều mất đi hiệu lực.

Biết rõ cô cố ý tiếp cận, nhưng anh lại không thể khống chế. Cô đối với anh mà nói giống như một loại hoa anh túc xinh đẹp, biết rõ có thể sẽ sinh ra mê hoặc và ảo giác, anh vẫn không kháng cự được sự tiếp cận đó mà nếm thử, mặc dù hiểu rõ anh cuối cùng có thể là tự nhóm lửa **.

Cô trình diễn rất giống như thật, có lúc nhìn dáng vẻ điềm tĩnh yên ổn của cô khi ngủ, anh còn nghĩ, giờ khắc này cứ tiếp tục đứng im vĩnh cửu thêm nữa cũng rất tốt.

Buổi tối khi anh hôn cô, cô rõ ràng đang ngủ, mơ mơ màng màng có lúc vẫn còn biết đáp lại anh, tiện thể đang ngủ còn thì thào với anh vài câu. Cô là thật dụng tâm đến gần anh, chân thật đến nỗi ngay cả anh có lúc cũng không phân biệt được.

Thế nhưng anh lại cứ u mê như thế, anh cố gắng giữ lại cô, cho nên từ trước đến nay lần đầu tiên học được cách giải thích với người khác.

Anh cho rằng cô đã thật sự tin anh, anh bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của bọn họ, bắt đầu suy tính dẫn cô đi đâu trăng mật. Mặc dù sau đó anh đã nhận thấy được cô đang dùng kế hoãn binh đang trì hoãn thời gian, tâm tư cô từ đầu đến cuối muốn rời đi đều không có thay đổi, anh vẫn muốn cho đôi bên một cơ hội, dù cho anh còn phải đối đầu với áp lực của mẹ mình.

Nhưng cho dù đã dốc hết khả năng mà cố gắng như thế, đêm hôm đó, cô vẫn lựa chọn ngồi lên xe Kim Trạch Húc lái rời đi.

Anh trước đây không biết cái gì gọi là chán chường và vô lực, nhưng vào giây phút xuyên qua cửa sổ nhìn thấy cô rời đi, anh cũng chỉ có thể từ từ kéo lên rèm cửa sổ, ngay cả một câu ngăn cản cũng không thể nói ra, lần đầu tiên cảm nhận được hai loại cảm giác suy sụp này.

Đúng vậy a, anh có thể nói cái gì?

Một câu “Thật xin lỗi” vĩnh viễn không thể đền bù những tổn thương mà anh đã từng gây ra cho cô, hơn nữa, ngày hôm nay cô đã không còn quan tâm đến bọn họ.

Cho nên, anh để cô đi. . . . Anh tự tin bởi vì cô đã lựa chọn lặng lẽ rời đi, là bởi vì cô cuối cùng vẫn còn tin anh, bọn họ không thể nào ở chung một chỗ, chỉ vì anh đã từng làm tổn thương cô quá sâu.

Cô vẫn là một Hạ Tử Du mà anh quen biết trước đây, nhưng mà, anh lại tính sai một lần nữa. . . .

Một tờ giấy tố cáo toà án gọi anh lên tòa án, không có một giây chậm trễ, cô đầu tiên đến Las Vegas để giải quyết chuyện đơn phương ly hôn, sau đó lại lấy được “chứng cứ” lần lượt trình lên tòa án.

Cô là người đi ra cuối cùng, tự mình ra tòa, bức bách bọn họ tranh cãi thẩm vấn ở trên tòa án.

Lần đầu tiên tòa án thẩm vấn, anh nhìn cô, một cái chớp mắt cũng không có.

Cho dù tất cả chứng cứ của cô đều dồn anh đến bức đường cùng, anh vẫn muốn nhìn thấy trong ánh mắt của cô xuất hiện một tia cảm tình nào đó, nhưng mà không có gì cả, cô vẫn bình tĩnh nhìn về phía quan tòa tố cáo từng hành động phạm tội của anh.

Tim của anh trong khoảnh khắc giống như bị moi ra trống rỗng, không một chút cảm giác, đau cũng không biết đau, nhất định, nhất định là báo ứng. . . . Anh sớm nên tin tưởng thế giới này tồn tại báo ứng.

Anh không chịu được vẻ lạnh nhạt của cô đối với anh, cho nên mặt dày đến tìm cô.

Rõ ràng là anh muốn nói chuyện với cô, muốn hỏi cô có phải hận anh đến thấu xương, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh lạnh lùng của cô, anh không thể kiềm chế được suy nghĩ muốn làm mất mặt cô một phen, hận không thể thắt cổ cô lại để cô biết anh không vui đến cỡ nào...

Nhưng cuối cùng anh không thể nào nổi giận được với cô, những lời vừa nói ra trong cơn giận dữ, trong lòng lại đau đớn giống như có đám lửa lan truyền, nhìn thấy cô ngay cả ý muốn gần thêm chút nữa anh cũng không đủ dũng cảm bước tới, lòng anh đau đớn không thể diễn tả được thành lời, lúc ấy mới biết được thì ra cô sợ anh đến như vậy.

Trong khoảnh khắc cô muốn bỏ trốn, anh tức giận muốn bắt lấy cô, nào ngờ, trong lúc va chạm vào nhau, anh không cẩn thận làm cô bị thương...

Nhìn dòng máu tươi chảy ra giữa đùi cô, anh phóng xe như điên bằng tốc độ nhanh nhất có thể đưa cô đến bệnh viện, lúc ở trong bệnh viện, anh dường như mất đi sự tỉnh táo mắng tất cả các bác sỹ y tá có mặt một trận, nhưng quả thật anh rõ ràng mới là người nên xuống địa ngục hơn bất kỳ người nào khác.

Lúc biết tin cô đang mang thai, trong đầu anh thoáng qua hình ảnh của chính mình, đó là một nhà bốn người ấm áp hòa thuận vui vẻ, anh không bao giờ đối xử tệ bạc với cô nữa, nguyện ý không bao giờ để cô phải mang vẻ mặt đau thương nữa, anh rất muốn giống như những tháng ngày trước đây anh ôm cô ngồi ở trên đùi anh.

Anh nói, phải sống thật tốt từng ngày. . . .

Anh nghĩ muốn sống thật tốt từng ngày, chỉ có một nhà bốn người bọn họ, không có phiền não của đời trước, không có ân oán của quá khứ, giống như bọn họ mới quen nhau, cố gắng chăm chỉ kinh doanh nửa đời sau của bọn họ, ước nguyện trong khoảnh khắc ấy tin tưởng ông trời an bài để anh giành nửa đời sau bù đắp cho cô, cho dù trước đây anh không hề nghĩ rằng anh sẽ có tình cảm mãnh liệt với một người phụ nữ, muốn giữ người phụ nữ ấy ở bên cạnh đến như vậy.

Cô không chấp nhận anh, lúc thân thể đang cực kỳ mệt mỏi, vẫn bất chấp tất cả để từ chối anh, thậm chí còn dùng cả bình nước nóng ra sức đập vào người anh, tất cả chỉ vì muốn chống đối lại anh.

Anh nghĩ, nếu như ngày đó không phải anh mặc âu phục, bình nước nóng kia cuối cùng chỉ làm đổ lưng anh, có lẽ vết thương của anh sẽ nghiêm trọng, cô vẫn sẽ chẳng quan tâm tới anh.

Nhìn bộ dáng kháng cự của cô, anh chỉ là tức giận tuyệt tình nói bỏ đứa trẻ, ai ngờ, cô lại cho rằng đó là thật, đó là cơ hội thoát khỏi anh, dễ dàng như vậy, nhanh chóng như vậy, liền dứt khoát kiên quyết phẫu thuật phá thai.

Anh không biết cô đã hận anh sâu đến tận xương tủy, mà ngay cả một giây đối với trong bụng đứa nhỏ cũng không có. . . .

Phẫu thuật sinh non, cô ở ở bệnh viện ba ngày liền đến toà án thẩm vấn lần nữa, mặc cho thái độ của mọi người bên cạnh anh sốt ruột vô cùng, phần uất cùng nhục mạ, cô vẫn bình tĩnh như trước, cho dù lần này ở trên toà án thẩm vấn anh lặng lẽ thanh minh cho bản thân, cũng đưa ra bảy năm trước lúc ở nơi cảnh sát có ghi chép ngày tìm đến Cô nhi viện viện trưởng đảm nhiệm hiện tại làm chứng cho anh, thế nhưng trước sau anh vẫn không tìm thấy một tia hối tiếc cùng khó chịu trên gương mặt bình tĩnh tự nhiên của cô.

Anh rút cuộc cũng đã hiểu được, cô thật sự không còn là Hạ Tử Du của hai năm trước, cô đã sớm biết là anh hại cô phải ngồi tù, tình cảm của cô đối với anh đã tan thành mây khói.

Giữa bọn họ, dường như có lẽ đã không cách nào quay trở lại nữa, anh có thể hiểu được cho dù bất kể cô có quyết định như thế nào, mặc dù muốn đưa anh vào con đường chết, cô cũng không có lỗi, dù sao, chính anh là người đã trêu chọc trước.

Sau khi anh rời thành phố Y, vốn dĩ anh cũng muốn bọn họ kết thúc như vậy, cùng thủ đoạn xen lẫn âm mưu và dối trá cũng sẽ kết thúc, nếu cô cảm thấy như vậy là tốt, vậy thì cứ như thế đi...

Khoảng thời gian này, Kim Trạch Húc vẫn luôn ở lặng lẽ bên cạnh cô, anh biết cô đối với Kim Trạch Húc có một phần cảm động, cho nên, anh đem phần giấy thỏa thuận li hôn gửi cho cô, anh nghĩ, có lẽ tương lai không lâu, cô sẽ gấp gáp cần có được phần thỏa hiệp này.

Lúc cô ký, nghe Anton nói, ánh mắt cô không hề rung động, lúc ký chỉ đang lo lắng cô có thể không được chia tiền hay không.

Anh trong đáy lòng cũng phủ nhận cô là người như vậy, nhưng thật sự anh có thể thấu hiểu cô được mấy phần?

Nhưng chính là kết cục tuyệt vọng như vậy, khi thỏa hiệp một hạng mục quan trọng thì nhớ lại cô ở thành phố Y, anh thế nhưng lại phá lệ quên mất bản tính thương nhân, không có thi hành hạng mục ích lợi tốt nhất Los Angeles, ngược lại chọn ở lại thành phố Y, mà hạng mục vốn là sắp đặt kế hoạch xây dựng thời hạn nửa năm, nhưng anh lại thương lượng trao đổi với người cùng hợp tác dùng một năm.

Anh dùng một lý do như vậy để tự thuyết phục mình đến thành phố Y, giống như đang hy vọng cách gần cô hơn một chút, thật trùng hợp, ngày đầu tiên anh vào thành phố Y, anh và cô vô tình gặp lại nhau.

Tình cảnh tái hiện, trong giây phút bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh liếc thấy xe của Kim Trạch Húc theo sát ở phía sau xe của cô, anh cuối cùng lựa chọn không để ý đến cô nữa.

Mấy năm nay anh luôn nghĩ, nếu như ngày đó ở trước đèn giao thông gặp nhau, nếu anh có thể đi xuống xe bắt chấp tất cả giữ cô ở lại bên mình hoặc là cô sẽ giống như lần trước lớn tiếng gọi tên anh, nếu bọn họ đều xuống xe. Không biết kết cục của bọn họ sẽ như thế nào?

Anh từng nghĩ qua có lẽ sẽ có một kết cục tốt đẹp, nhưng sau khi Liễu Nhiên gặp chuyện không may, anh cũng không còn nghĩ như vậy nữa...

Buổi tối cái hôm bọn họ gặp nhau trước đèn giao thông, anh nhận được điện thoại của chị Dư, Liễu Nhiên bởi vì không có nhìn thấy cô mà lựa chọn tuyệt thực.

Đêm đó anh liền chạy về Los Angeles, nhưng bất kể anh có dụ dỗ như thế nào, cho dù mọi người bên cạnh nghĩ ra rất nhiều cách để làm cho Liễu Nhiên vui vẻ, nhưng con gái của anh vẫn không nói lời nào, cũng không chịu ăn đồ.

Đứa nhỏ vẫn không ngừng khóc lóc, luôn cầu xin anh, “Ba, con muốn mẹ.”

Anh lần đầu tiên cảm nhận được tim mình như bị dao cắt, nước mắt đứa nhỏ làm anh nhớ lại ngày trước.

Thân làm cha, anh phải cho đứa nhỏ một gia đình hoàn chỉnh, mà không phải khiến đứa nhỏ còn bé như vậy đã bị bóng ma bịt kín tuổi thơ, anh càng vô cùng sợ hãi.

Cho nên, đến ngày ngày thứ ba lúc đứa nhỏ vẫn khóc ròng, anh nhờ chị Dư đi tìm cô.

Trước cửa phòng trọ của cô, chị Dư chỉ thấy vẫn là Kim Trạch Húc tới mở cửa, chị Dư nhiều lần bị cự tuyệt, đợi đến lúc chị Dư trở lại Los Angeles, Liễu Nhiên bởi vì liên tục nhiều ngày không ăn cơm nên thân thể suy yếu, thậm chí còn sốt cao.

Mặc dù bị sốt cao nhưng vẫn mơ hồ gọi tên cô, sốt cao tuy đã giảm nhưng ngày càng khép kín, suốt mất ngày, không chịu ăn cơm, cũng không chịu nói lời nào...

Cuối cùng, anh một mình đến thành phố Y.

Ngày hôm đó đến thành phố Y thì trời đã khuya, xe của anh dừng lại dưới nhà trọ của cô, anh hạ cửa kính xe xuống, ánh mắt thoáng thấy hình ảnh cô và Kim Trạch Húc thân mật ở trước cửa phòng nhà trọ, anh vẫn nhớ rõ, lúc cô nhón chân lên hôn trán Kim Trạch Húc, cô cười thật ngọt ngào, thật rạng rỡ.

Anh không đành lòng quay rầy, ngay lập tức liền lái ô-tô rời đi.

Sau ngày đó, Liễu Nhiên trước sau vẫn ở trạng thái khép kín cũng không chịu ăn cơm, thân thể gầy yếu khiến cho người làm cha như anh cũng không đành lòng đối mặt.

Sau đó anh đã tìm đến bác sỹ tâm lý trẻ em tốt nhất Los Angeles, người này chính là Đan Nhất Thuần.

Nhất Thuần thật giống như một thiên sứ giáng trần, cô thông minh kỳ lạ, đơn thuần thiện lương, lần đầu tiên Liễu Nhiên nhìn thấy Đan Nhất Thuần liền vui vẻ chịu ở chung cùng Đan Nhất Thuần.

Dùng hết thời gian nửa năm tiếp cận, Nhất Thuần hoàn toàn chữa khỏi bệnh cho Liễu Nhiên, Liễu Nhiên đã có lại vẻ hoạt bát đáng yêu, từ đó Nhất Thuần và Liễu Nhiên cũng bắt đầu thiết lập khắc sâu thêm tình nghĩa.

Rồi sau đó, Nhất Thuần bước vào làng giải trí, tin đồn anh cùng với Nhất Thuần là người yêu nhanh chóng lan truyền.

Từ đó về sau, anh sửa lại tên Liễu Nhiên, bất cứ tin tức gì liên quan đến cô anh không còn chú ý, anh tin rằng bọn họ đã hoàn toàn đem đối phương loại bỏ ra khỏi thế giới của mình.

Gặp nhau ở Male anh quả thật bất ngờ.

Ở bờ biển Thiển Thủy lúc thấy cô đi về phía anh, anh cho rằng với cá tính của cô, cô sẽ quay đầu bước đi, nhưng không phải vậy, cô bình tĩnh tự nhiên đến gần anh gật đầu chào hỏi, ung dung tự nhiên.

Giây phút này, không hiểu sao trong lòng anh dâng lên một cơn tức giận, anh cố gắng kiềm chế, trong lòng hiểu rõ, anh không thể gặp lại cô, nhưng cách đây ba năm, sự việc không còn như vậy nữa, giữa bọn họ đã có khoảng cách quá xa, tại sao trong lòng anh còn có thể xuất hiện tức giận?

Gặp lại cặp mắt quen thuộc ở sân khấu kịch nhưng anh không tin vào mắt mình, trong đầu vẫn còn lưu luyến một chút chờ mong, cũng bởi vì anh từng mong chờ tia hy vọng này, anh không giữ được bình tĩnh bay đến Male.

Lúc nhìn thấy gian phòng kia, không hiểu sao anh lại nhớ đến cô, rõ ràng không hề xác định, trong đáy lòng giống như được chỉ dẫn nhận định cô đang ở trong phòng, đã lâu rồi từ đáy lòng anh chưa từng dâng trào một sự hưng phấn không giữ được bình tĩnh khiến sâu trong lòng anh lần nữa kích động, nhưng ngay một giây sau, cô cùng Kim Trạch Húc thân mật xuất hiện ngay trước mắt anh.

Sự thật chứng minh, tất cả đều là ảo giác của anh, mặc dù căn phòng đó cuối cùng chứng thực thật sự là của cô ở, anh cũng chỉ nghĩ cách muốn phá hủy nó.

Muốn lại gần nhưng không thể đến gần, cách xa rồi lại có nhiều chuyện khiến bọn họ dây dưa ở chung một chỗ, tận đáy lòng anh đang cười khổ, thế nào anh lại không nghĩ tới, ba năm sau, anh lại vẫn ngây thơ mà nghĩ, cho rằng kết cục của bọn họ có thể sẽ xoay chuyển.

Cho nên, trong sự kiện La Bá Đặc tạo ra “Bị tai nạn xe cộ”, anh cảm thấy không có bất kỳ ý nghĩa gì hết, mất đi cuối cùng vẫn mất đi, bọn họ không có sai, sai lầm chính là thời điểm gặp sai người.

Một hơi uồn cạn sạch rượu đổ trong ly, để ly rượu xuống, Đàm Dịch Khiêm cầm điện thoại di động lên gọi vào số chị Dư.

Chị Dư ngay lập tức bắt máy, vẫn cung kính trước sau như một, “Tổng giám đốc!”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói một câu, “Chị điều tra cho tôi tất cả tiền bạc của Hạ Tử Du trong những năm gần đây như thế nào?”

Chị Dư thoáng chốc giật mình ngạc nhiên, không dám xác định hỏi, “Hả, tổng giám đốc, cậu bảo tôi điều tra Hạ tiểu thư. . . . Là Hạ Tử Du?” Đã ba năm chưa từng nghe tới Đàm Dịch Khiêm nhắc tới cái tên này, chị Dư cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Đàm Dịch Khiêm cũng không trả lời câu hỏi của chị Dư, lập tức nói thẳng, “Trong vòng nửa tiếng cho tôi đáp án.” Anh muốn biết, cô đã có tiền, tại sao còn muốn làm việc ở Male?

Chị Dư sững sờ nghe tiếng ‘tút tut’ trong điện thoại di động, xác nhận Đàm Dịch Khiêm mới vừa rồi nhắc tới chính là Hạ Tử Du, chị Dư lập tức bắt tay điều tra.

Không tới nửa tiếng sau, chị Dư đã gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ấn xuống nút nghe, bên tai bắt đầu truyền đến kết quả điều tra của chị Dư, “Tổng giám đốc, trên tài khoản của Hạ tiểu thư tổng cộng có hai khoản lớn thu và chi. Hai khoản lớn thu theo thứ tự là ba năm trước đây anh gửi vào một tỷ tiền nuôi dưỡng cùng với sau đó là hai tỷ chi phí ly hôn. Nhưng mà, cùng năm đó Hạ tiểu thư đã chi ra hai khoản thu này, cô ấy dùng danh nghĩa của cậu. . . . À, dùng danh nghĩa của cậu toàn bộ đều quyên tặng cho nhiều Cô nhi viện ở thành phố Y.” Chị Dư ngập ngừng một chút chỉ là vì lúc nhìn thấy tài liệu điều tra được cô đã cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

133. Chương 133 : Hai Lần Ôm Hôn Trên Bờ Biển

“Em có biết không, ba năm nay tôi đã từng nghĩ, nếu như gặp lại nhau, em có còn oán trách tôi hay không, giống như bạn bè cũ bình thường hay em vẫn sẽ hận tôi như trước đây. . . .”

“Thật ra, có đôi lúc, tôi lại ngây thơ đến thế. . . .”

Hạ Tử Du tựa vào đầu giường, trong đầu lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần lời nói của anh, nước mắt cô bắt đầu không kiềm chế gì mà rơi xuống.

Tại sao cô chỉ muốn trải qua cuộc sống bình thường yên lặng nhưng lại khó khăn đến thế? Cô cũng đã thử vứt bỏ quá khứ, tại sao anh còn phải vì chuyện năm đó tìm đến cô?

Anh có biết hay không, mỗi lần nhìn thấy anh, lòng của cô lại truyền đến đau đớn trái tim như bị đục khoét, cô muốn ngấm ngấm chịu đựng, nhưng trái tim lại không thể tự kiềm chế được dâng lên từng trận chua xót, khiến cô hết lần này đến lần khác ở trước mặt anh đều hít thở không thông.

Cô thật giận, thật là khó chịu. Mỗi khi nhìn thấy anh, tận đáy lòng cô sẽ tự hỏi mình, tại sao cô khổ sở như vậy, còn anh lại có thể sống tốt như thế?

Sự nghiệp thuận lợi, con gái đẹp vây quanh, cuộc sống không có cô anh dường như càng thoải mái hơn bước chân vào cuộc sống hạnh phúc của mình, nhưng mà, cô thì thế nào? Ba năm nay anh có từng nghĩ đến cô hay chưa?

Cuộc đời cô bị anh hoàn toàn triệt để phá hủy, chẳng lẽ những năm qua anh cũng không có một chút áy náy?

Đã qua nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn nhớ rõ dáng điệu e thẹn cô mặc áo cưới ngồi ở trước gương mong đợi hôn lễ bắt đầu, giây phút đó cô hồn nhiên đến cỡ nào, khát khao tương lai đến cỡ nào, nhưng cô làm sao cũng không ngờ được cuộc đời của cô lại chuyển biến cực lớn theo sự việc xảy ra lần đó.

Ngay từ đầu anh đã rắp tâm dùng tình yêu tiếp cận cô, mặc dù trong đó đều là diễn trò, nhưng, anh sao có thể tàn nhẫn làm tổn thương cô như vậy?

Sau khi cô ra tù, nếu như anh còn có một chút lòng thương hại, anh hẳn không nên cứ tiếp tục xuất hiện ở trong sinh mệnh cô.

Mọi người đều nói anh quan tâm cô, thật sự có nhiều lúc cô cũng muốn tin tưởng vào điều đó, cũng muốn đem tất cả những ký ức khổ sở không chịu nổi hai năm qua đều chôn sâu trong tận đáy lòng, đặc biệt là khi anh lựa chọn kết hôn với cô, khi cô vì chuyện mẹ mình mà lựa chọn rời đi, có trời mới biết, lúc ngồi ở trên máy bay cô thật sự khó chịu đến cỡ nào.

Thời gian hạnh phúc sau khi cưới là cuộc sống ấm áp mà cả đời này cô hằng mong mỏi, cô nhớ những lúc anh dịu dàng, nhớ những lúc anh yêu thương cưng chiều, nhưng cô từ đầu đến cuối cũng không có một chút cảm giác an toàn.

Đàm Dịch Khiêm.

Anh là một người biết diễn trò thật giỏi à?

Thời điểm mới bắt đầu quen biết cô, anh rõ ràng coi cô như một kẻ thù, thế nhưng anh lại có thể ra vẻ tự nhiên cưng chiều yêu thương như vậy, mà hai năm sau bọn họ chưa từng ký kết hôn nhân, cô làm sao thế nào có thể còn tin tưởng được anh?

Cô đã bị thương đến mức trái tim thật không còn dám có bất kỳ chờ mong nào với anh nữa, bởi vì người đời vĩnh viễn cũng không có ai biết cô bị anh làm tổn thương sâu đậm đến mức nào.

Lần đầu tiên cô từ thích rồi đến yêu thương sâu sắc một người đàn ông, cô trao hết cho anh toàn bộ trái tim thậm chí cả bản thân mình, mỗi đêm lúc vùi ở trong ngực anh ngủ, cô từng cảm kích ông trời đối với cô thật tốt, nhưng kết quả chính là anh hãm hại cô vào tù, trơ mắt nhìn cô vào tù hai năm chẳng hề quan tâm, anh giống như đang tự tay cầm một con dao sắc bén cắm thẳng vào trái tim cô, khiến cho cõi lòng cô tan nát đến nỗi không có cách nào khép lại.

Cô không muốn phủ nhận, cho dù ba năm trước đây Kim Trạch Húc không có chống đỡ giúp cô đến trả thù anh, cô có thể sẽ yên lặng rời đi. Ở trong cuộc sống sau này, đối với sự tin tưởng của anh và cũng chính vì vậy mà cô không đành lòng làm hại anh. Phải, đối với anh, cô không làm được tàn nhẫn giống như anh, cô vĩnh viễn cũng không thể làm được điều đó!

Sau vụ kiện cáo thua, cô bị toàn bộ thế giới khinh bỉ, nhớ tới lời anh từng nói ở trong bệnh viện “Chúng ta hãy sống thật tốt”, cuối cùng cô suy nghĩ, thật ra anh có thật yêu cô hay không, nhưng lúc đó cô đã không có cơ hội để đi hỏi anh. Nếu cô bỏ xuống tự ái đi tìm anh, đối lấy có lẽ chính là sự mỉa mai cùng cười nhạo mãnh liệt của người đời dành cho cô. Cô chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Nếu thật sự có thể rời đi, tận đáy lòng của cô sẽ rất nhiều tiếc nuối, nhưng ít nhất sẽ không đổi lấy sự đau đớn đến nát lòng như ngày hôm nay.

Một người đàn ông có thể tuyệt tình trơ mắt đứng nhìn người phụ nữ đã từng cùng mình chung giường chung gối, sắp kề cận cái chết mà lựa chọn làm như không thấy, nếu như không phải nhờ thời gian ba năm đã sớm mài mòn từng góc cạnh đau đớn ở tận đáy lòng khiến cô chết lặng, thời điểm gặp lại anh, dù không thể cho anh một cái tát, cô chỉ sợ cũng phải lựa chọn quay đầu bước đi, cô có thể làm được thản nhiên như vậy, anh có biết được cô đã chịu đựng bao nhiêu khổ sở?

Đúng vậy, cô đã từng tự hỏi mình, đàn ông như thế còn đáng giá để cô thương yêu luyện nhớ nữa hay sao?

Hạ Tử Du cô nhiều năm qua rốt cuộc cũng chỉ là một vật chơi đùa bị anh bất cứ lúc nào cũng có thể nắm ở trong tay, một lần chọc giận đến anh, đối lấy chính là sự thù hận tàn khốc vô tình của anh, coi như là nhìn thấy cô chết, anh cũng có thể bình tĩnh tự nhiên, cô sao còn có thể tin tưởng vào một người đàn ông như vậy?

Nhưng mà.

Tại sao ông trời phải an bài cho cô trở thành một người phụ nữ không có tiền đồ như vậy, nhìn bóng lưng hiu quạnh chán nản của anh rời đi, so với lúc bị anh làm tổn thương, lòng cô cảm thấy càng thêm đau đớn.

Đàm Dịch Khiêm, anh dựa vào cái gì bình tĩnh trình diễn ở trước mặt tôi, còn tôi tại sao phải không có tiền đồ mà khóc?

Ngay lúc này, cô bắt đầu nổi lên tính trẻ con nâng tay lau đi nước mắt không ngừng tràn ra từ khóe mắt

Thời điểm Đan Nhất Thuần tới “Đàm thị” tìm Đàm Dịch Khiêm, thì Đàm Dịch Khiêm đã rời khỏi Los Angeles.

Nhìn phòng làm việc tổng giám đốc trống rỗng, Đan Nhất Thuần lễ phép hỏi thăm chị Dư, “Dịch Khiêm. Anh ấy không có ở công ty sao?”

Chị Dư nhìn thấy Đan Nhất Thuần, khuôn mặt lập tức tràn ra nụ cười hiền lành, “A, Đan tiểu thư, lúc cô đến sao không gọi điện thoại trước, làm hại cô một chuyến về tay không rồi.” Chị Dư cư xử với Đan Nhất Thuần cung kính như đối với “Tổng giám đốc phu nhân.”

Đan Nhất Thuần hỏi, “Dịch Khiêm đi ra ngoài bàn công việc rồi hả?”

Nụ cười trên khuôn mặt chị Dư nhất thời có chút cứng ngắc, “À, tổng giám đốc cậu ấy. Tổng giám đốc. Cậu ấy đi Male rồi.”

“Male?” Đó không phải là đi tìm Hạ Tử Du sao?

Chị Dư lo ngại Đan Nhất Thuần hiểu lầm, vội vàng giải thích nói, “Đan tiểu thư, cô đừng nghĩ lung tung, tổng giám đốc đi Male có thể là tìm Kiều tổng thôi, cô cũng biết tổng giám đốc và Kiều tổng có giao tình không ít mà.” Chị Dư chỉ muốn giúp Đàm Dịch Khiêm hoà giải, dù sao lòng dạ cô biết rõ Đàm Dịch Khiêm sau khi biết được chuyện Hạ Tử Du quyên tiền cho Cô nhi viện liền lập tức ngồi thẳng phi cơ đi Male, mà nói thật, nếu không phải điều tra tài liệu chính xác không có nhầm lẫn, cô cũng tuyệt đối sẽ không tin Hạ Tử Du lại lặng lẽ làm ra những chuyện này.

Là một bác sĩ tâm lý, Đan Nhất Thuần liếc mắt một cái cũng đã nhìn ra được chị Dư đang cố tình giấu giếm, nhưng cho dù hiểu rõ điều này, Đan Nhất Thuần vẫn duy trì mỉm cười, thản nhiên nói, “Ừ, gần đây tôi cũng có rất nhiều công việc phải bận rộn, chờ Dịch Khiêm về, chị hãy gọi điện thoại cho tôi.”

Chị Dư gật đầu, “Được.” Chị Dư thật ra đã biết Đan Nhất Thuần nhìn thấu sự cố tình giấu giếm của mình, nhưng Đan Nhất Thuần lại thể hiện vẻ rộng rãi độ lượng đó lại càng làm cho chị Dư vô cùng kính trọng.

Cũng trong lúc đó, tại khách sạn “Yarit”.

Nữ nhân viên kích động chạy vào khách sạn, khuôn mặt như mang theo nụ cười háo sắc, thở không ra hơi vui sướng nói, “Ông chủ, ông chủ. Đàm tổng, Đàm tổng ông ấy đến đây!”

Đang cùng với Hạ Tử Du thương nghị công việc của khách sạn, La Bá Đặc tức giận ngược mắt liếc xéo một cái, thoáng nhìn thấy bóng dáng tuần tú đang rảo bước vào cửa chính khách sạn, nhú lên lông mày, “Tôi nói cậu nha Dịch Khiêm, gần đây cậu thường xuyên tới khách sạn tôi trình độ cũng gần giống như phụ nữ đi dạo chợ bán thức ăn rồi đó? Nếu tối nay muốn vào khách sạn tôi ở, phí vào ở tôi phải tính sòng phẳng với cậu.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn thoáng qua bộ tây trang màu đen của Dịch Khiêm mặc, bước chân không tự kìm hãm được dằng dặc như muốn chạy trốn, nhưng lại bức bách bản thân thản nhiên chủ động chào hỏi với anh, “Đàm tổng!” Giờ phút này, cô không thể đi, dù sao địa vị của Đàm Dịch Khiêm là bạn ông chủ cô, cũng không nhất định là tới tìm cô.

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt nhìn sang Hạ Tử Du, rồi sau đó chuyển sang La Bá Đặc, không đợi Đàm Dịch Khiêm mở miệng, La Bá Đặc ngay lập tức thức thời phun ra, “À, hôm nay khách vào ở khách sạn không nhiều lắm, cậu muốn dẫn vị nhân viên nào của tôi đi ra ngoài thì cứ dẫn đi, tôi coi như không nhìn thấy.” Nhưng bụng dạ La Bá Đặc hiểu rõ, khách sạn khai trương hai năm người nào đó cũng chưa tới một lần, sau khi biết cô em gái Tử Du ở chỗ này thì giống như là đi dạo chợ bán thức ăn, cho nên, lúc này làm sao có thể là đến tìm hắn?

Hạ Tử Du cảnh giác nhìn Đàm Dịch Khiêm. Khó hiểu, đêm hôm đó cũng đã nói hết rõ rồi, anh còn tới đây làm gì?

Tròng mắt đen Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn Hạ Tử Du, “Đi theo tôi!”

Hạ Tử Du làm bộ không có nghe thấy, “Kiều tổng, hôm nay còn có mấy người khách trọ muốn tôi đi theo giúp họ, tôi đi xuống làm việc trước.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc lạnh lẽo, môi mỏng trực tiếp mấp máy, “Em đi bây giờ, hay là đợi lát nữa tôi dẫn em đi.”

Nhớ lại anh đã từng bá đạo **, lần nào cũng vừa kéo vừa ôm mà kiềm chế cô, cuối cùng, cô cũng không còn cách nào khác đành phải cất bước đi theo anh.

Bồi bàn trong khách sạn nhìn hình ảnh Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du giống như có tồn tại sự ăn ý nào đó, vẻ mặt mọi người đều mờ mịt. Những người bồi bàn này dù sao cũng là dân bản xứ, có thể để ý tới Đàm Dịch Khiêm cũng vì Đàm Dịch Khiêm là bạn thân của La Bá Đặc, nên biết rằng, bọn họ đúng là ngay cả người đứng đầu Quốc Gia của mình là ai cũng không biết rõ.

Đi ra đến phía ngoài bãi biển, Hạ Tử Du dừng lại bước chân.

Đưa lưng về phía cô, Đàm Dịch Khiêm chọc một tay vào túi quần, ánh mắt liếc nhìn mặt biển cuộn cuộn mênh mông xanh thẳm ở phía trước, hờ hững nói, “Em không nên giấu tôi nhiều chuyện như vậy.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Tôi không có giấu anh điều gì.”

Anh vẫn nhìn thẳng phía trước, rất lâu không nói lời nào, dường như ở tận đáy lòng đang lặng im suy nghĩ.

Cô thấy anh một hồi lâu cũng không nói gì, không còn nhẫn nại mà nói, “Đàm tổng, thật xin lỗi, tôi còn có công việc phải làm, nếu không có việc gì tôi đi trước.”

Hạ Tử Du xoay người đang muốn rời đi, Đàm Dịch Khiêm đột nhiên túm lấy cổ tay Hạ Tử Du, bá đạo nhưng lại dịu dàng kéo cô vào trong ngực mình, anh cắn răng gằn nói, “Gọi tôi ‘Đàm tổng’ em thật sự vui sướng sao?”

Đã quen cá tính tâm tình bất định của anh, nhưng cô lại e ngại cùng với anh gần trong gang tấc như thế này, cô cố sức chống đẩy ngực anh, lớn tiếng nói, “Đàm Dịch Khiêm, trong ấn tượng của tôi anh không phải là một món đồ chơi không có tính cách thế này! !”

Đàm Dịch Khiêm bắt lấy cái tay không an phận của Hạ Tử Du, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đáy mắt Hạ Tử Du, khóe môi hơi cong, lạnh lạnh nói, “Ừm hử, tính cách tôi thế nào?”

Hạ Tử Du tức giận nguyền anh, “Tôi không muốn nhiều lời với anh!”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày, nghiêm túc lạnh lùng nói, “Nhưng có một số chuyện em phải giải thích rõ ràng với tôi.”

Lo sợ con người đen u ám của anh có thể dễ dàng nhìn thấu được lòng người, cô xoay mặt chuyển sang một bên, giọng điệu xa cách, “Tôi không có gì hay để giải thích với anh.”

Gương mặt tuần tú trở nên lạnh lùng, đôi mắt đen thẳm quý quyết híp lại, giống như nhắc nhở cho cô hiểu rõ, nói, “Đứa nhỏ!!!”

Khi bên tai cô lướt nhẹ qua hai chữ mà đã rất lâu cô cũng không dám tùy tiện nhớ tới, thân thể cô bất chợt cứng đờ, đôi mắt nhìn vào con người đen thẳm trầm hùng ác nham hiểm của anh rõ ràng xao động, đau đớn xẹt qua đáy mắt. Trong chớp mắt cô đã mất đi sự cố chấp muốn chống lại với anh, dường như trong phút chốc toàn bộ lý trí cùng suy nghĩ vì hồi tưởng ở trong đầu đã bị xóa sạch.

Nhìn đáy mắt cô mơ hồ lấp lánh ngăn lệ, anh đột nhiên dùng sức ấn cô vào trong ngực.

Hai tay cô buông thõng xuống ở hai bên cơ thể, đã bao nhiêu lần ở trong mộng nằm mơ nhìn thấy anh giống như bây giờ ôm cô thật chặt, nhưng giờ phút này cô đón nhận chính là sự xót xa cùng đau đớn vô cùng kịch liệt.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra.” Cô dùng hết hơi sức chống đẩy anh ra, thế nhưng anh lại càng ôm lấy cô chặt hơn.

Cô rút cuộc sụp đổ khố sở bật ra tiếng, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn dùng sức đâm vào lưng anh, “Hu. . .hu. Đàm Dịch Khiêm. Tại sao anh có thể xấu xa đến thế. Tại sao có thể bỏ mặc tôi.”

Mấy năm nay, cô làm sao cũng không quên được một người đàn ông mà ngay cả đối mặt với cái chết của cô cũng có thể ngoảnh mặt làm ngơ?

Anh không để ý cô đánh đâm, chỉ biết dùng sức ôm chặt cô, không có ai biết, giờ khắc này, con người đen sắc bén khiếp người trước sau như một của anh cũng vì trong lòng đau đớn mà đóng chặt.

Đã rất lâu, anh không có ôm chặt cô giống như bây giờ. Mùi thơm cơ thể cô một chút cũng không thay đổi, vẫn là mùi cỏ chanh tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

Cô nghẹn ngào khóc thút thít, hai tay đâm đánh vào lưng anh dần dần thả chậm, kèm theo tiếng khóc nức nở cô nói, “Vì sao anh còn phải tới trêu chọc tôi? Đàm Dịch Khiêm.” Nói xong lời cuối cùng cũng bởi vì nghẹn ngào mà cô không thể nào thốt ra tiếng.

Anh hôn sợi tóc vươn bên cổ cô, trong lòng phiền muộn hận đến không thể tự giết chết chính mình.

Ba năm.

Rõ ràng chỉ cần một câu nói ra lệnh của anh là có thể điều tra căn kè ba năm trước cô đã trải qua những gì, nhưng anh cố tình không muốn cúi đầu khuất phục trước.

Nếu không phải biết được khi còn bé cô là người cứu giúp anh, ép buộc anh phải điều tra cuộc sống của cô chỉ vì muốn sau này có thể trả nợ lại cho cô. Anh không thể nào biết được ba năm nay cô dùng tiền anh cấp cho cô tất cả đều quỵen hết cho đơn vị từ thiện, cũng sẽ không biết được ba năm trước sau khi ở toà án thẩm vấn cô bị làm giải phẫu sanh non, hơn nữa, khi đó cô không thể nào tới Los Angeles thăm con là vì lúc ấy cô cũng đang trong tình trạng gần như tử vong.

Anh rốt cuộc biết cô tại sao hận anh như vậy.

“Thật xin lỗi.” Anh cúi đầu xuống khẽ chạm lên môi đỏ mọng bởi vì nước mắt thấm vào mà ẩm ướt của cô, môi mỏng dịu dàng lướt nhẹ qua.

Cô mơ hồ không rõ, ngược đôi mắt đầy nước nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, cô theo bản năng đưa tay muốn vòng qua ôm lấy anh, nhưng nhớ lại ba năm trước anh nhẫn tâm tuyệt tình và ba năm nay anh sống trong sự nhàn hạ bên cạnh người đẹp, cô bất lực bỏ qua ý định đó, hai tay mãnh liệt chống chọi lại anh, “Tôi không muốn nghe anh nói những thứ này. Không cần.” Không cần sau mỗi lúc cô ngã xuống bò dậy rồi mới cho cô một động tác nâng đỡ, bởi vì ở lòng bàn tay anh cô không hề cảm thấy chút ấm áp nào, chỉ có áp chế sự rét lạnh vọt lên ở đáy lòng.

Anh lại lần nữa kiểm chế hai tay không ngừng vùng vẫy của cô, “Em có thể bình tĩnh một chút để nghe tôi giải thích hay không.?”

Cô dùng sức lắc đầu, từng giọt nước mắt như bão tố trượt ra hốc mắt, áp chế lòng chua xót thống khổ của nhiều năm qua, cô giận dữ thốt lên, “Tôi cái gì cũng không muốn nghe. Chỉ cần đừng cho tôi nhìn thấy anh nữa.”

Ngay lúc này, anh cúi thấp đầu chiếm lấy đôi môi cô, đôi tay vòng chắt eo của cô.

Cô mang theo tiếng khóc nức nở cùng sự chống cự tất cả đều bị ép nuốt vào trong bụng, anh hôn mạnh mẽ mà mãnh liệt, nghiêng nhiên còn kèm theo vài phần dục vọng chiếm hữu, thành thạo cạy mở hàm răng cô khép chặt, bức cô mặc sức dây dưa cùng anh.

“Ừm.” Cô đánh đắm lồng ngực anh.

Anh không muốn bỏ qua thân thể không an phận của cô, ôm lấy cơ thể cô càng chặt hơn.

Có lẽ do động tác cô chống cự quá mức kịch liệt khiến lòng bàn chân bị trượt trên cát mịn, cả người cô nghiêng đổ về phía sau, trong lúc hoảng loạn theo bản năng lựa chọn ôm lấy cổ anh.

Bởi vì anh chỉ chuyên tâm vào nụ hôn, bởi vì thân hình cô chao nghiêng mà trọng tâm không ổn định đã khiến cho hai người đồng thời ngã xuống ở bãi cát.

Cô bị đau rên nhẹ một tiếng, lúc ý thức được mình đang ôm chặt anh cô theo phản xạ muốn rút tay về, thế nhưng, anh không có dự định buông tha cho cô dễ dàng như vậy.

Anh lại lần nữa nghiêng đầu phủ lên bờ môi căng mọng của cô, không cho cô có một giây phút nào để kháng cự.

“Ừm.”

Cô chống cự lại không nổi sức lực của anh, cuối cùng chỉ có thể mặc cho anh hôn.

Anh vẫn luôn bá đạo như vậy, lúc hôn cô không bao giờ có một chút thương tiếc, nhớ lại anh cũng từng dịu dàng đối với Đan Nhất Thuần như thế, cô dùng sức nghiêng đầu sang chỗ khác.

Có lẽ do sợ làm bị thương tới môi cô, anh cuối cùng ngẩng đầu lên buông tha cô.

Cô tức giận thở hổn hển nhìn anh, đáy mắt còn vương nước mắt lúc này chưa khô.

Anh vươn tay dịu dàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt cho cô, giọng điệu ôn nhu mà trầm lắng nói với cô, “Có muốn nghe tôi giải thích hay không?”

Cô bị anh đè ở phía dưới, trọn to đôi mắt giống như bị mê hoặc sững sờ nhìn anh.

Bọt sóng bởi vì thủy triều dâng mà nhẹ nhàng đánh vào thân thể của bọn họ, ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại di động khi cô ngã xuống rơi ở trên bờ biển vang lên.

Anh nhặt lên chiếc điện thoại di động cô nằm ngay tầm tay mình, nhưng trong lúc vô tình liếc mắt qua, cũng đã có thể nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động của cô hiện lên hai chữ “Trạch Húc”.

Anh đứng dậy kéo theo cô, đưa điện thoại di động cho cô.

Cô liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, vốn cũng không muốn nhận nhưng đúng lúc điện thoại vì ngâm trong bọt sóng hơi lâu nên ngay lúc này bị tắt nguồn.

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên không có tiếp tục đề tài mới vừa rồi nữa, bởi vì trong đầu anh liên tưởng tới hình ảnh anh nhìn thấy cô và Kim Trạch Húc thân mật ở thành phố Y.

Anh từng điều tra đêm hôm đó, cách một ngày đó là ngày cô thu dọn hành lý bay tới Male, anh có nghĩ tới có thể đó chỉ là một nụ hôn lịch sự trước khi tạm biệt, nhưng mà. Kim Trạch Húc đã từng là hậu thuẫn vững chắc cho cô, cô cũng qua lại với Kim Trạch Húc nhiều năm như vậy, anh làm sao có thể đi xác định quan hệ của bọn họ?

Hạ Tử Du cất vào điện thoại di động, ánh mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cởi ra áo khoác choàng ở trên người cô vì bị nước biển làm cho có chút nhếch nhác, Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng nói, “Đi thôi!”

Cũng cảm thấy đồng phục công tác mình có chút chật vật không còn sạch sẽ nữa, cô đành phải khoác áo khoác tây trang của anh.

Có thể là do có anh ở bên cạnh nên khiến cho cô hoang mang lo sợ, bỗng chốc trượt chân suýt tí nữa ngã xuống mặt đất, cũng may có anh kịp thời đỡ cô.

Cô tức giận bản thân mình không giữ được sự trấn định.

Anh trực tiếp dắt tay cô, môi mỏng hờ hững nói, “Người đã lớn vậy rồi, cả việc đi đường cũng không biết đi?”

Cô trừng mắt nhìn anh, muốn hất tay anh ra thế nhưng anh lại nắm chặt hơn.

Hai mắt La Bá Đặc trợn thật to nhìn hình ảnh Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du dắt tay nhau về khách sạn.

Mặc dù trên người hai người đều có chút nhếch nhác, mặc dù được áo khoác Đàm Dịch Khiêm bao trùm đáng vẻ Hạ Tử Du mới được tốt hơn, nhưng dưới ánh mặt trời sáng lạn hòa cùng gió biển, hình ảnh bọn họ cùng nhau đi tới càng giống như một đôi vợ chồng đang tới đây hưởng tuần trăng mật.

La Bá Đặc hết sức ngạc nhiên, sau khi hai người đơn độc ra ngoài một chuyến, rồi từ như nước với lửa đến thân mật nắm tay nhau về, La Bá Đặc chỉ có thể lúng túng vung móng vuốt chào hỏi, “Hi.”

Nhận thấy mình cùng Đàm Dịch Khiêm đã bị người khác hiểu lầm, Hạ Tử Du lập tức giãy giụa khỏi tay Đàm Dịch Khiêm, cởi ra áo khoác trên người trả lại cho Đàm Dịch Khiêm.

Không nhìn Đàm Dịch Khiêm một cái, Hạ Tử Du ôm ngực lập tức cúi đầu chạy vào trong khách sạn, cô đương nhiên phải đi đổi bộ quần áo sạch khác.

Hạ Tử Du vừa khuất bóng, La Bá Đặc liền như tên trộm tiến đến gần Đàm Dịch Khiêm, “Trước đây không phải giận đến nỗi đem phòng người ta phá bỏ sao, bây giờ ngược lại không chịu buông tha tự tay dắt người ta tới đây?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng liếc La Bá Đặc một cái, “Tôi sẽ dẫn cô ấy rời khỏi Los Angeles, cậu sai người thu dọn vật phẩm riêng tư của cô ấy một chút.”

“Cái Cái gì?” La Bá Đặc tức giận thốt lên, “Mấy lần trước cậu tới, ở không coi như xong, bây giờ ngay cả nhân viên ưu tú nhất của tôi cũng muốn dẫn đi?”

Con người đen gian trá của Đàm Dịch Khiêm híp lại, trong lời nói còn có chút không vui, “Ý cậu là cô ấy phải ở lại chỗ này sống hết quãng đời còn lại với cậu?”

La Bá Đặc muốn nói “Dẫn theo cô ấy sống quãng đời còn lại” là chuyện của cậu, nhưng nghĩ đến đến bên cạnh hai người bọn họ dường như còn có một người khác, La Bá Đặc liền ho nhẹ một tiếng, ‘này này’ nói, “Tôi không có ý này, cậu muốn dẫn cô ấy đi thì cứ việc dẫn đi, dù sao cậu tới đây thường xuyên ở không lại còn làm trễ nãi thời gian làm việc của nhân viên tôi, việc này tính ra đã cao hơn khoản thu nhập mà vị nhân viên ưu tú này mang đến cho tôi Nhưng có điều, cậu còn chưa nói cho tôi biết cậu muốn dẫn cô ấy về làm gì? Cậu ở đây dắt tay tôi cũng không có ý kiến, nhưng ở Los Angeles còn có Nhất Thuần đấy.” La Bá Đặc cho rằng đàn ông ai cũng có bản chất lăng nhăng giống như anh.

Đàm Dịch Khiêm trực tiếp đi vào khu nội bộ trong khách sạn, hiển nhiên là đi về hướng căn phòng của Hạ Tử Du ở.

La Bá Đặc gọi với theo bóng lưng Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, tôi còn có chuyện chưa nói cho cậu biết đấy, chính là ba năm trước Tử Du không có bỏ đứa nhỏ của cậu.”

La Bá Đặc vốn nghĩ nhân cơ hội này giải thích chuyện đó cho Đàm Dịch Khiêm biết, cũng nhân tiện có thể giúp Hạ Tử Du tranh thủ thêm chút cơ hội, nhưng thấy Đàm Dịch Khiêm không hề có dự định dừng lại bước chân, La Bá Đặc không nhận được ở đây lòng suy đoán, xem ra thông minh như người nào đó có lẽ đã biết toàn bộ quá trình chuyện này rồi.

134. Chương 134 : Đường Như Đã Quấy Rầy Người Ta Nghỉ Ngơi

Sợ làm anh bị thương, cô bắt đặc dĩ mở cửa phòng rồi quay mặt đi, giống như không muốn nói nhiều với anh.

Trong mắt của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du vẫn như cũ không hề thay đổi, một bộ váy dài màu trắng đơn giản nhưng lại sạch sẽ thật rất xinh đẹp, giống như buổi đầu mới quen biết cô.

Nhìn cô anh có chút giật mình, đến khi phát hiện biểu cảm cô lạnh lùng, lúc này anh mới hờ hững mở miệng, “Tôi đã kêu La Bá Đặc sai người thu dọn xong vật phẩm riêng tư cho em, một lát nữa em hãy cùng tôi rời khỏi nơi này.”

Cô chợt quay mặt sang nhìn về phía anh, hai mắt trợn lớn, “Anh nói cái gì?”

Anh vẫn lạnh lùng nghiêm túc như ngày thường, “Dẫn em rời khỏi đây.”

Cô lần nữa muốn đóng cửa phòng lại, “Tôi sẽ không đi theo anh, anh là đồ điên! !”

Tay anh vẫn chống đỡ để ngang trong khe cửa không có vì cánh cửa dần dần khép lại mà dời đi, thông thả nói, “Ồ Male em vĩnh viễn cũng không kiếm đủ số tiền để xây mộ cho mẹ em.” Việc này là anh sai người điều tra những việc trải qua trong cuộc sống mấy năm qua của cô trong lúc vô tình điều tra được.

Nghe lời anh nói, cô giật mình kinh ngạc, “Anh. Làm sao anh biết?” Đúng vậy, mười năm trước mẹ cô tự sát chết sau đó vì không có ai nhận lãnh hài cốt, nên mẹ cô được cảnh sát an bài ở nghĩa trang công cộng vùng ngoại thành xa xôi trong thành phố Y, sau khi cô ở toà án thẩm vấn đã từng đi qua nghĩa trang công cộng đó một lần, nhưng cô đã rất khó khăn mới tìm được ngôi mộ mẹ cô, cho nên, mấy năm nay cô luôn nghĩ có thể gom góp chút tiền đổi lại một ngôi mộ yên tĩnh lịch sự tao nhã cho mẹ cô.

Anh cũng không trả lời vấn đề này, vẫn bình tĩnh nói, “Khi ở đại học em học chính là khoa quan hệ xã hội, sau khi tốt nghiệp em gửi lý lịch sơ lược tới rất nhiều công ty, em hy vọng những công ty đó có thể thu nhận em vào phòng quan hệ xã hội, nguyên nhân chỉ có một, mỗi một chức vị phòng PR trong công ty, thời gian của tất cả các công ty đều là tự do nhất mà lại có thể nhận được lương cao, em kỳ vọng có được công việc như thế.”

“Vậy thì thế nào?” Cô không thể phủ nhận, những năm gần đây, cô nhớ nhất chính là thời gian hơn một năm đó cô đã từng làm việc ở “Đàm thị”, khi đó cô hết sức chuyên tâm vào công việc, cho dù đầy lòng căt giấu bí mật nhưng cuộc sống lại bình tĩnh không lo âu.

Anh nhẹ giọng nói, “Cùng tôi đi Los Angeles, tôi sẽ dành cho em chức vị quản lý phòng PR.”

Cô nhướn mí mắt, tròn mắt như hồ nước trong suốt trừng liếc anh một cái, “Lời này của anh là có ý gì? Anh muốn tiếp tế tôi? Có phải hay không bởi vì biết khi còn nhỏ tôi cứu anh, cho nên anh muốn trợ giúp tôi cũng giống như đã từng giúp cho Đường Hân?” Nói tới đây cô cười nhạo một tiếng, “Đàm Dịch Khiêm, không phải ai mỗi khi cứu người cũng đều mong đợi người nào đó tương lai có thể đền ơn lại cho mình, ít nhất trong mắt của tôi, đứa bé lúc tôi còn nhỏ cứu cũng chỉ là một người bình thường, nếu không phải gặp anh, tôi nghĩ chuyện này đã phai nhạt ở trong đầu tôi từ lâu, cho nên bây giờ tôi căn bản cũng không cần anh tới đền đáp cho tôi cái gì.”

Ha ha. Hạ Tử Du ở đáy lòng lạnh lùng cười một tiếng.

Anh tìm đến cô đơn giản chỉ là vì biết được chuyện cô chính là ân nhân cứu mạng anh, nếu như không có chuyện này, chắc chắn lúc này anh sẽ không ở Male, lại càng không nghĩ tới dẫn cô rời khỏi Male.

Cho tới bây giờ cô đều không cần anh đền đáp gì cho cô, theo cô, giữa cô và anh căn bản không cần nhắc tới chuyện khi còn bé, cũng giống như Đường Hân, cho dù anh đã từng dùng cách thức đền ơn dành cho Đường Hân rất nhiều, nhưng kết quả những gì anh đền đáp thật ra cũng không phải là điều Đường Hân muốn.

Anh lạnh lùng nói, “Tiền em kiếm ở đây không đủ để dời mộ mẹ em.” Chi phí ở thành phố Y không phải ít, cho dù là nghĩa trang bình thường, ít nhất cô cũng cần phải để dành tiền hai ba năm, nhưng hai ba năm này khấu trừ phần mình chi tiêu, số tiền cô còn dư lại cũng không đủ dời mộ.

Cô biết anh muốn điều tra được những chuyện này dễ như trở bàn tay, có lẽ cũng biết cô quỵn hết tất cả tiền cho Cô nhi viện, cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, “Tôi không cần anh viện trợ, nếu không thì trước đây tôi cũng không cần làm điều thừa lấy số tiền anh cho tôi quylene cho Cô nhi viện.”

Đôi con ngươi đen sâu xa của anh thẳng tắp nhìn cô.

Đôi bên im lặng chừng ba giây, cô bổ sung thêm, “Tôi sẽ tự mình từ từ kiếm.”

Mộ của mẹ, cô chỉ muốn dựa vào cố gắng của mình để thực hiện.

Cô cùng mẹ đã từng ở chung một thành phố nhiều năm, nhưng bởi vì cô hiểu lầm nên trước giờ đều không muốn đi gặp mẹ mình, duy có một lần đó cô lấy dũng khí đi gặp mẹ cô, cũng tận mắt chứng kiến cái chết của bà, cô đã từng cho rằng ông trời tàn nhẫn. Cho đến hai năm qua cô mới hiểu được, thật ra ông

trời sắp xếp cho cô và Đàm Dịch Khiêm bị thẩm vấn trên tòa mục đích chân chính là để tạo điều kiện cho cô cảm nhận được cảm giác chân thật của mẹ mình.

Mẹ là vì cô mà mất mạng, cho nên, cô không thể để mẹ một mình không nơi nương tựa sống ở một nơi ít khói không người, cô muốn cho mẹ cô có một Mộ Bia được người tôn trọng, sau đó còn muốn khắc tên mình lên Mộ Bia mẹ cô, còn muốn nói cho mẹ biết cô có một đứa con gái ngoan đáng yêu.

Đối với sự kiên trì của cô, anh không nhanh không chậm nói, “Nếu như em kiên trì ở lại đây, tôi sẽ bắt buộc La Bá Đặc đóng cửa khách sạn này. Dĩ nhiên, nếu như em muốn đến những chỗ khác làm việc, tôi cũng sẽ đi chào hỏi với người ta một tiếng.” Ngụ ý là anh sẽ chặt hết tất cả đường lui của cô.

Thật ra thì, đã qua nhiều năm như vậy, trong mắt người đời cô vẫn chính là một nhân vật phản diện.

Năm năm trước, đầu tiên là cô vì nuốt riêng công quỹ mà vào ngục, rồi sau đó cô “Chiếm đoạt” thân phận người khác bị vạch trần, tiếp theo nữa chính là cô ra tù nửa năm sau bắt chấp tất cả cùng Đàm Dịch Khiêm lên tòa án, rồi sau đó thua thảm bại.

Mấy năm nay, cô vốn không trông chờ có thể được vào một vài công ty bình thường nào đó để làm việc, cho nên cô mới có thể đi tới địa phương Male này, cô hy vọng có thể được vào làm công việc của một hướng dẫn viên du lịch, dù sao cũng là công việc nhờ tài ăn nói, cô tự tin có thể thoải mái ứng đối.

Nếu bây giờ anh chặt đứt đường lui của cô, cô căn bản là không có nơi để đi.

Cô tức giận nhìn thẳng vào tròng mắt đen sâu thẳm của anh, vô cùng lạnh nhạt nói, “Anh vẫn cứ thích nắm giữ người khác trong tay như vậy sao?”

“Không.” Anh nhìn cô, giọng nói lạnh lạnh thoáng ngừng lại một chút, “Tôi vĩnh viễn đều không giữ được em.”

Một người mặc dù có thể nắm trong tay một chuyện hoặc là một người, không có nghĩa là người đó có thể nhìn thấu cả sự việc hoặc có thể nhìn thấu cả con người kia. Cũng vì bình thường anh căn bản không quan tâm chuyện đó hay người kia, vì vậy mới có thể đứng ở lập trường rất khách quan liên kết với nhau mà nhìn thấy rõ ràng hết thấy, nhưng khi một con người bắt đầu để ý chuyện này hoặc người kia thì hết thấy đều đã thoát khỏi tầm tay của người khổng chế.

Cô dùng giọng điệu chỉ trích nói, “Bây giờ anh chính là đang nắm tôi trong tay! !”

Anh thần nhiên nói, “Tôi cho rằng em mong muốn gặp mặt Liễu Nhiên sớm hơn một chút.” Anh không cách nào tra được quan hệ hiện giờ giữa cô và Kim Trạch Húc là như thế nào, nhưng có thể dựa vào những kết quả điều tra đến cho đến nay, lần trước ở Los Angeles, người anh nhìn thấy ở sân khấu kịch chính xác đúng là cô, mặc kệ cô là vì gặp mặt Kim Trạch Húc mới ở Los Angeles hoặc là vì đến gặp Liễu Nhiên mà ngẫu nhiên gặp Kim Trạch Húc, việc này đều đã chứng minh cô vẫn còn quan tâm Liễu Nhiên.

Nghe được hai chữ “Liễu Nhiên”, thân thể cô chấn động mạnh một cái.

Anh chú ý đến phản ứng của cô, giọng từ tốn nói, “Tôi không phủ nhận tôi nghĩ muốn đền bù cho em những gì có thể, nhưng nếu như em kiên trì cự tuyệt, tôi sẽ không miễn cưỡng em.”

Liễu Nhiên.

Con gái yêu quý của cô, ba năm nay, cô rất muốn được ôm con bé một cái, hôn con bé một cái.

Đứa nhỏ tinh nghịch của cô bây giờ còn nhớ cô sao? Cô đã rất lâu không có có nghe đứa nhỏ tinh nghịch gọi cô là “Mẹ” rồi.

Bị anh chạm vào chỗ mềm yếu nhất ở đáy lòng, cô đè xuống sự nhớ thương mãnh liệt, không dám tin hỏi anh, “Anh thật sẽ cho tôi gặp Liễu Nhiên?”

“Phải!” Việc này vốn là quyền lợi làm mẹ Liễu Nhiên của cô. Ba năm nay, cô không biết, thật ra thì anh đã đợi cô chủ động tới thăm con, nhưng vì. Giữa bọn họ có quá nhiều hiểu lầm, khiến cho đôi bên đã mất nhau không cần thiết cũng mất đi rất nhiều thời gian.

Qua một lúc lâu, đáy mắt cô long lánh ngấn nước nói, “Được, tôi đi Los Angeles, nhưng tôi không cần anh dành chức vị quản lý phòng PR cho tôi. Tôi sẽ vào làm một nhân viên quan hệ xã hội bình thường ở phòng PR ra sức làm việc, tôi chỉ nhận tiền lương tôi nên có được.”

Anh nhẹ giọng đáp lại, “Được.”

Trên máy bay, Hạ Tử Du ngồi ở vị trí cách rất xa Đàm Dịch Khiêm.

Bởi vì nhàm chán, Hạ Tử Du dựa lưng vào ghế trên từ từ nhắm mắt lại.

Đàm Dịch Khiêm đang lật xem tạp chí thương mại, ánh mắt nhạy bén từ lâu đã chú ý tới dáng vẻ cô tựa lưng vào ghế ngồi ngủ.

Lúc cô ngủ hô hấp rất nhẹ, lồng ngực nhẹ nhàng phập phồng, nhưng có lẽ do vùi vào trên ghế dựa, cô chìm vào giấc ngủ rồi mà mi tâm còn nhíu chặt.

Anh để tạp chí xuống, chăm chú ngắm nhìn cô một lúc, bỗng đứng anh đứng dậy, ôm cô đặt xuống giường dài duy nhất trên máy bay dành cho khách nghỉ ngơi, rồi sau đó lấy mền lông trên máy bay đắp lên người cô.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, có lẽ là ngủ được rất yên ổn, đợi đến khi cô tỉnh lại bọn họ đã tới Los Angeles.

Cô cũng không biết sao cô lại có thể ngủ lâu như vậy, nhìn chiếc mền lông trên người cùng chiếc giường mở rộng thoải mái cô đang nằm, cô kinh ngạc ngồi bật dậy, liếc mắt nhìn quanh bốn phía, thoáng thấy khoang máy bay vắng vẻ cùng ánh hoàng hôn chiếu rọi vào cabin.

Xếp gọn lại mền lông, cô nghi ngờ đi xuống máy bay.

Bước ra khỏi cửa khoang thuyền, cô trông thấy một người giống như vệ sĩ đứng dưới cầu thang máy bay đang mỉm cười với cô.

Cô bước xuống bậc thang, chưa kịp mở miệng hỏi thăm nhân viên bảo vệ, bảo vệ đó đã chủ động lên tiếng, “Hạ tiểu thư, cô tỉnh rồi à?”

Cô lúng túng nói, “À, có phải tôi đã ngủ quên rồi hay không, anh ta. À, Đàm tổng đã đi rồi sao?”

Nhân viên bảo vệ thành thật trả lời, “Máy bay đã đến Los Angeles hơn hai giờ rồi, Đàm tổng vẫn đang ở trong xe đợi cô, bây giờ tôi dẫn cô đi qua đó.”

Cô sửng sốt, mấy giây sau mới phản ứng kịp cất bước đuổi theo nhân viên bảo vệ. Nhân viên bảo vệ nói là thật sao? Anh đợi cô hơn hai giờ? Trong ấn tượng của cô, anh hình như không phải kiểu người có tính kiên nhẫn như vậy, huống chi là cô.

Trong tầm mắt, quả nhiên có thể nhìn thấy một chiếc xe màu đen đắt giá đậu sát ở bên đường, cô theo nhân viên bảo vệ chậm rãi đi tới cạnh xe.

Tài xế đã bước xuống mở cửa xe giúp cô, vị trí bên cạnh cô đã bị Đàm Dịch Khiêm ngồi.

Cô không lên xe mà xa cách nhìn anh nói, “Anh đưa hành lý tôi cho tôi là được rồi. Tối nay tôi sẽ ngủ lại ở khách sạn, ngày mai tự tôi sẽ ở bên này tìm phòng ở.”

Tầm mắt anh nhìn nghiêng cô trong kính chiếu hậu, nhẹ nhàng từ tốn mở miệng, “Tôi đưa em đến khách sạn.”

Cô lắc tay, “Không cần, tôi không muốn ký giả theo dõi anh rồi chụp hình luôn tôi.” Ngày cưới của anh và Đan Nhất Thuần đã bị ở bên ngoài đồn đãi xôn xao, cho nên, lúc này chính là thời kỳ nhạy cảm của anh, tốt nhất cô nên tránh xa anh một chút.

Anh im lặng một giây rồi trả lời, “Được.” Anh biết tính cách của cô, miễn cưỡng sẽ chỉ làm quan hệ của bọn họ càng thêm căng thẳng.

Nhân viên bảo vệ đi theo bên cạnh Hạ Tử Du lấy hành lý ở cốp sau xe ra.

Xe của Đàm Dịch Khiêm bắt đầu từ từ lăn bánh, trong nháy mắt liền biến mất ở trong tầm mắt Hạ Tử Du. Đáy lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy mất mát, muốn xách theo hành lý rời đi thì mới phát hiện nhân viên bảo vệ vừa rồi vẫn đang giúp cô xách theo hành lý.

Cô ngại ngần nói, “À, đưa hành lý cho tôi đi!”

Hộ vệ nói, “Hạ tiểu thư, Đàm tổng cần dặn tôi phải thấy cô an toàn ngủ lại khách sạn.”

Đàm Dịch Khiêm về đến biệt thự gia đình thì đã là tám giờ tối.

Trong phòng khách rộng lớn của Đàm gia, mẹ con họ Đàm cùng Đan Nhất Thuần đang trò chuyện rất vui vẻ, Đàm Ngôn Tư vẫn còn ngồi ở trong lòng Đan Nhất Thuần liếc nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm trước.

“Ba —” Đàm Ngôn Tư bò xuống khỏi người Đan Nhất Thuần, lập tức chạy về phía Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Đàm Ngôn Tư, tình cha thương con không tả xiết mà hôn con gái mình một cái.

Bà Đàm mỉm cười đứng dậy, “Dịch Khiêm, con về rồi à.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng hời hợt trả lời một câu, “Dạ.”

Bà Đàm biết Đàm Dịch Khiêm trước sau vẫn không thích gần gũi với bà, cho nên cũng không quan tâm đến sự lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, bà hiền lành nói, “Nếu con đói bụng mẹ bảo chị Hoan làm bữa ăn tối cho con.”

“Không cần.” Đàm Dịch Khiêm ôm Đàm Ngôn Tư sau đó đi lên lầu hai.

Đan Nhất Thuần cũng cất bước đi theo Đàm Dịch Khiêm lên lầu hai.

Đến phòng ngủ riêng của Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm ôm theo Đàm Ngôn Tư ngồi ở trên giường anh, Đàm Ngôn Tư ngoan ngoãn ngồi ở mép giường chớp đôi mắt to sáng trong ngây thơ hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ba, hai ngày nay ba đã đi đâu vậy?”

Khuôn mặt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm hiếm khi thấy được sự hòa hoãn, giọng nói đầy thương yêu, “Hai ngày nay đều là đi Đan ở cùng với con?”

Đàm Ngôn Tư dùng sức gạt đầu, rồi sau đó vươn tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Dạ, nhưng mà Ngôn Ngôn muốn ba nhất.”

Lúc này, Đan Nhất Thuần ở ngoài cửa phòng gõ nhẹ hai cái, sau khi nghe thấy giọng nói của Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần kèm theo tươi cười nói, “À, cái đĩa nhóc xấu xa này ở trước mặt dì thì nói con muốn đi nhất, làm hại dì mấy ngày nay đều bỏ hết công việc để ở nhà cùng con. Bấy giờ lại còn nói với ba con là muốn ba con nhất, hừ, dì không vui rồi đó!” Đan Nhất Thuần cũng ngồi xuống ở mép giường, cố ý giữ tay sang hướng bên cạnh.

Đàm Ngôn Tư lấy lòng bò lại sau lưng Đan Nhất Thuần, từ phía sau vòng tay ôm lấy Đan Nhất Thuần, “Dì Đan, Ngôn Ngôn đều muốn hai người. Ngôn Ngôn không có gạt người.”

Đan Nhất Thuần ôm Đàm Ngôn Tư đặt ở trên đùi mình, cưng chiều nói, “Dì tin Ngôn Ngôn rồi. Chỉ là, ba con vừa trở về nên rất mệt, con để ba con đi tắm rửa trước, rồi chút nữa lại để con ở cùng với ba.”

Đàm Ngôn Tư gạt đầu, “Dạ.”

Đan Nhất Thuần đặt Đàm Ngôn Tư lên giường, dịu dàng nói với Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, em đi mở nước tắm giúp anh.”

Đàm Dịch Khiêm đứng lên, “Không cần.”

Đan Nhất Thuần cười gạt đầu, “Được, em mặc kệ anh, em đi chơi với con gái ngoan của anh.. . . .”

Đàm Dịch Khiêm cởi ra áo khoác tây trang, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm tắm rửa xong lúc mặc áo ngủ đi ra, Đàm Ngôn Tư đã ngủ thiếp đi ở trong ngực Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần nhìn Đàm Dịch Khiêm ‘Xuyt’ một cái, ngay sau đó ôm Đàm Ngôn Tư đi qua phòng trẻ em.

Phòng trẻ thật ra cũng ở ngay sát vách phòng ngủ Đàm Dịch Khiêm, ba năm trước từ lúc Đàm Dịch Khiêm cho người nổi thông hai căn phòng này, cho nên chỉ cần Đàm Ngôn Tư có bất kỳ động tĩnh gì Đàm Dịch Khiêm liền có thể biết được. Đương nhiên, hai căn phòng này tuy là nối liền nhưng không được Đàm Dịch Khiêm cho phép, dù ai cũng không thể đi qua phòng trẻ mà bước vào phòng anh.

Đan Nhất Thuần cúi đầu xuống dành cho Đàm Ngôn Tư một cái hôn chúc ngủ ngon, ngay sau đó đi ra khỏi phòng trẻ, gõ nhẹ hai cái lên cửa phòng Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm không có trả lời, Đan Nhất Thuần nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa đi vào.

Thấy Đàm Dịch Khiêm ngồi trên ghế sofa ở cửa phòng, Đan Nhất Thuần nhẹ giọng hỏi, “Dịch Khiêm, tối nay em ở lại đây với anh được không?”

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn qua Đàm Ngôn Tư đang ngủ say giấc, nhẹ nhàng từ tốn nói, “Ừ.”

Đan Nhất Thuần ngồi ở bên người Đàm Dịch Khiêm, thử dò xét hỏi, “Dịch Khiêm, anh lại vừa đi Male về sao?”

Đàm Dịch Khiêm không hề phủ nhận.

Đan Nhất Thuần lập tức tròn to hai mắt, kích động nói, “Cô ấy hiện đang ở Los Angeles?”

Đàm Dịch Khiêm đứng lên đi tới trước tủ rượu rót cho mình và Đan Nhất Thuần một ly rượu đỏ.

Đan Nhất Thuần đã tìm được đáp án từ trong thái độ trầm mặc của Đàm Dịch Khiêm, cô nhận lấy ly rượu đỏ Đàm Dịch Khiêm đưa tới, tò mò suy đoán nói, “Em đang suy nghĩ, sinh nhật lần này em ép anh theo em đi Male một chuyến, cuối cùng là có thu hoạch rồi. Em đã nói mà, có duyên phận nhất định là sẽ còn gặp lại nhau, bây giờ anh đã dẫn cô ấy về Los Angeles, nói vậy các người sẽ rất nhanh được hòa hợp lại như lúc ban đầu rồi.”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang hỏi Đan Nhất Thuần, “Tại sao em không hỏi tôi vì lẽ gì đột nhiên lại thay đổi như thế?”

Đan Nhất Thuần liếc mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm một cái, “Vì sao em phải hỏi anh vấn đề này? Đây là chuyện giữa anh và vợ trước của anh, hai người các người biết là được rồi, hướng chỉ em vốn luôn hy vọng hai người ở cùng nhau. Cũng may là chúng ta không có tuyên bố ngày cưới, bằng không nếu như anh thật sự đồng ý kết hôn với em rồi, thì anh phải là người đàn ông của một mình Đan Nhất Thuần em mà thôi, ai cũng không được phép tranh giành với em, kể cả vợ trước anh ở đây cũng không được! !”

Tính tình Đan Nhất Thuần chính là như thế, trước giờ không hề che giấu bất cứ điều gì, ngây thơ tốt bụng.

Đàm Dịch Khiêm cầm lên ly rượu đỏ dựa vào quầy rượu, sau khi trầm mặc một lát, anh hỏi, “Hắn ta có sẽ liên lạc với em nữa không?”

Đột nhiên nghe Đàm Dịch Khiêm nhắc tới người nào đó, Đan Nhất Thuần thoáng ngập ngừng, “À, có, nhưng mà. Anh biết em không muốn nhắc tới anh ta.”

Tại khách sạn.

Hạ Tử Du dựa vào đầu giường, nghiêng mặt qua nhìn cảnh đêm phồn hoa đèn đủ màu lấp lờ ngoài ngoài cửa sổ sát đất.

Cho đến giờ phút này cô vẫn đang tự hỏi, làm sao cô có thể cùng anh tới Los Angeles?

Cô biết cô có một lý do rất tốt để thuyết phục mình là bởi vì Liễu Nhiên, nhưng chỉ có cô mới hiểu rõ mình nhất, có lẽ đây là nguyên nhân chủ yếu, nhưng trong đó còn có một nguyên nhân khác chính là

Giờ phút này thoáng qua trong đầu cô chính là hình ảnh cô cùng Đàm Dịch Khiêm ôm hôn ở trên bờ biển.

Cô chính tai nghe anh nói “Thật xin lỗi”, cô cũng có thể cảm nhận được lúc anh ôm chặt cô giống như chỉ sợ một giây kế tiếp cô sẽ có thể biến mất

Cô biết hiện tại cô suy nghĩ những thứ này chỉ có thể nói rõ cô là một người phụ nữ vô dụng, nhưng vào giây phút đó cô thật sự rất hy vọng anh có thể nói cho cô biết một lý do hợp lý, để cho cô hiểu, thật ra thì anh không phải xấu xa đến thế, trước kia anh cũng thật sự có quan tâm cô.

Cô có thể lừa gạt bất luận kẻ nào, bao gồm cả anh, nhưng cô không thể lừa được chính mình, mấy năm nay thật ra thì cô.

Cô cũng không biết tại sao có một số người có thể dễ dàng để xuống một đoạn tình cảm cũng không câu chấp cuộc sống như vậy, còn cô có cố gắng như thế nào để làm được điều đó nhưng lại không cách nào làm được. Cô thậm chí không cách nào xác định, nếu như lúc ở bãi biển, anh vẫn còn độc thân, anh cũng không phải bởi vì chuyện khi còn bé cô cứu anh mà tìm đến cô, vào giây phút anh nói ra “Thật xin lỗi” cùng thời điểm ôm lấy cô, cô còn có thể kiên quyết được như thế hay không?

.

Hít vào một hơi thật sâu, Hạ Tử Du lắc đầu xua đi những thứ vớ vẩn căn bản không nên suy nghĩ tiếp nữa ở trong đầu.

Bỗng dưng, cô cầm lên điện thoại gọi vào một dãy số.

Số điện thoại di động của Đàm Dịch Khiêm cô vẫn luôn nhớ rõ, chẳng qua ba năm nay cô chưa từng gọi vào.

Cô cho rằng thời gian vẫn còn sớm anh hẳn là chưa ngủ, thế nhưng, khi chuông điện thoại di động vang lên một hồi, bên tai cô cuối cùng truyền đến giọng của một người con gái ngọt ngào nhỏ nhẹ, tay cô cầm điện thoại di động đột nhiên run lên một cái.

Dường như cô đã quấy rầy đến người ta nghỉ ngơi rồi.

“Xin chào?”

Cô nắm chặt điện thoại di động, giọng nói giống như không có xen lẫn chút gì khác thường, cô bình tĩnh nói, “Xin chào, tôi là Hạ Tử Du, tôi có hẹn với Đàm tổng, anh ấy nói tôi có thể đến thăm Liễu Nhiên, à, chính là Đàm Ngôn Tư.”

Đan Nhất Thuần lập tức liền nhận ra giọng của Hạ Tử Du, cô kích động thốt lên, “Hạ tiểu thư, cô đợi một chút, tôi đưa điện thoại cho Dịch Khiêm.”

Đan Nhất Thuần nhảy xuống giường muốn đưa điện thoại di động trong tay cho Đàm Dịch Khiêm đang ở trong phòng sách lầu hai xử lý công việc trì hoãn hai ngày nay, thì vừa đúng lúc nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang đẩy cửa phòng ra.

Đan Nhất Thuần đưa điện thoại di động qua cho Đàm Dịch Khiêm, dùng miệng ra dấu nói, “Vợ trước của anh.”

Đàm Dịch Khiêm nhận lấy điện thoại, bên tai nghe thấy chính là câu trả lời rất khách sáo của Hạ Tử Du, “À, Đan tiểu thư, không cần, cô cứ nói với anh ta một tiếng, ngày mai có thể sắp xếp cho tôi gặp Liễu Nhiên hay không, anh ấy có thời gian vào ngày mai thì hãy cho tôi một cái hẹn. Vậy tôi không quấy rầy hai người nữa.”

Ngay sau đó, trong điện thoại Đàm Dịch Khiêm truyền đến chính là tiếng ‘tút tut’ kết thúc cuộc trò chuyện.

135. Chương 135 : Anh Muốn Ở Chung Một Chỗ Với Cô

Trong khách sạn.

Hạ Tử Du đứng ở trước gương cầm mấy bộ quần áo khoa tay múa chân.

“Nên mặc bộ nào đây? Bộ này có thể khiến cho Liễu Nhiên cảm giác gần gũi hơn hay không?” Hạ Tử Du cầm một chiếc váy liền thân màu kẹo xoay một vòng.

Hạ Tử Du lăm bằm than một mình, “Aizzz, mình lớn tuổi vậy rồi, mặc cái màu này có thể khiến người khác nghĩ mình làm ra vẻ non nớt hay không?”

Chọn cả buổi, cuối cùng Hạ Tử Du vẫn chọn mặc một bộ quần áo đơn giản ngày thường đi ra khỏi khách sạn.

Đúng vậy, sáng nay Đàm Dịch Khiêm đã hẹn thời gian và địa điểm cho cô đến gặp Liễu Nhiên, chính là hôm nay ở khu vui chơi trẻ em.

Hạ Tử Du đi ra khỏi cửa chính khách sạn mới phát hiện chiếc xe riêng đắt giá của Đàm Dịch Khiêm đang dừng ở ngoài cửa khách sạn, mà tài xế đã mở cửa xe sẵn cho cô.

Hạ Tử Du sợ hãi đi đến bên cạnh xe, chỉ liếc mắt cũng đã nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe.

“Hạ tiểu thư, mời lên xe!”

Vì nôn nóng muốn gặp được Liễu Nhiên, cho nên Hạ Tử Du không có cự tuyệt, cô lễ phép gật gật đầu với tài xế rồi chui vào trong xe, ngồi ở vị trí cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Ngồi ở bên cạnh anh, cô dường như có thể ngửi được hơi thở thơm mát cộng thêm mùi nước hoa nam tính thoang thoang của riêng anh, không hiểu sao cảm thấy tim đập nhanh rối loạn, cô liền để tay lên cửa sổ xe, không để ý tới mùi hương của anh nữa tập trung suy nghĩ nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, cô ổn định lại hô hấp cố gắng không cho mình có cảm giác này tồn tại để gạt bỏ sự xấu hổ khó hiểu vào lúc này.

Bỗng dưng, anh phá vỡ trầm mặc, “Có việc này tôi cần nhắc nhở em.”

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của anh, cô như đã bị làm cho hoảng sợ giật mình quay mặt sang nhìn anh, nhưng phát hiện trong lúc mình quay đầu bờ môi vô tình tựa như lông vũ xẹt qua gương mặt anh, cô có chút lúng túng nói, “Hả, chuyện gì?”

Cảm giác được đôi môi mỏng xẹt qua gò má mình, xen lẫn mùi thơm cỏ chanh thoang thoang của riêng cô, anh hơi mất hồn, mấy giây sau mới bình thường trở lại, xuyên qua kính chiếu hậu anh nhìn cô, chậm chạp nói, “Lúc em cùng Liễu Nhiên xa nhau con bé vẫn chưa tới hai tuổi, mặc dù tôi có thể xác định trong trí nhớ con bé vẫn còn có em, nhưng tôi không cách nào xác định khi con bé nhìn thấy em có còn nhận ra em hay không.” Thật ra thì cho tới bây giờ vào mỗi đêm Liễu Nhiên đều nằm mơ thấy ác mộng, chìm trong giấc mộng lúc nào cũng gào to gọi hai chữ “Mẹ ơi”!

Hạ Tử Du đến lúc này đã chuẩn bị tốt tâm lý, cô suy nghĩ sợ nhất chính là Liễu Nhiên không nhớ được cô cũng không nhận ra cô, nhưng giờ phút này khi nghe Đàm Dịch Khiêm nhắc tới Liễu Nhiên vẫn còn nhớ cô, cô vì quá vui mừng mà theo bản năng kéo lấy áo khoác tây trang Đàm Dịch Khiêm, “Anh nói có thật không? Liễu Nhiên còn nhớ được tôi?”

Nhìn khuôn mặt đơn thuần vui sướng của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu một cái.

Hai mắt Hạ Tử Du ngân ngấn nước, trong lòng càng thêm mong đợi được gặp đứa con của mình, đợi đến khi sự vui mừng qua đi, hồi phục yên tĩnh trở lại cô mới chú ý tới mình lúc này đang thân mật nắm lấy áo Đàm Dịch Khiêm, cô chợt giật mình, vội vàng thu tay lại.

Trong xe khôi phục lại yên tĩnh, ước chừng hơn mười phút sau, xe ngừng lại trước khu vui chơi trẻ em nổi tiếng ở Los Angeles.

Hạ Tử Du vừa xuống xe liền sốt ruột nhìn quanh bốn phía.

Ở trước cổng chính khu vui chơi trẻ em, cô thoáng nhìn thấy Đàm Ngôn Tư được người giúp việc ôm ở trước ngực.

Hai mắt Hạ Tử Du ngay lập tức đỏ hoe, giờ khắc này cô muốn bằng tốc độ nhanh nhất chạy ngay đến con gái mình, nhưng sự nhớ thương cùng áy náy ở tận đáy lòng đối với con gái khiến cô giờ phút này không có một chút dũng khí để cất bước đi đến.

Đàm Dịch Khiêm xuống xe, tay rất tự nhiên dịu ở ngang hông cô, nhẹ giọng nói, “Đi thôi!”

Hiện tại Hạ Tử Du cũng không còn quan tâm tới tay Đàm Dịch Khiêm đang để ở trên eo cô, cô dường như nhờ vào sự dịu dõ của Đàm Dịch Khiêm mà từng bước từng bước đi về phía con gái mình.

Đàm Ngôn Tư nhìn thấy đi đến cùng với ba còn có một “Người xa lạ”, đôi mắt to đen lay láy nhìn không hề chớp.

Cuối cùng đã đi đến trước mặt Đàm Ngôn Tư, hai tay Hạ Tử Du dán chặt ở hai bên đùi, cô rất muốn đưa tay ôm lấy con gái của mình, nhưng trong lòng lại dâng lên từng trận chua xót.

Bỗng nhiên, “Mẹ ——” Đàm Ngôn Tư nhìn thẳng vào Hạ Tử Du, dường như sợ sệt rồi lại vô cùng thân mật lên tiếng gọi.

Bên tai truyền đến âm thanh non nớt ngây thơ của Đàm Ngôn Tư gọi cô, Hạ Tử Du thật sự không dám tin, sững sờ đứng im tại chỗ.

Trên thực tế, giờ phút này Đàm Ngôn Tư có thể thân mật gọi Hạ Tử Du như thế, việc này cũng nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Đàm Dịch Khiêm, nhưng ngay lập tức Đàm Dịch Khiêm đã đoán được nguyên nhân.

Một giây sau, Hạ Tử Du rốt cuộc ức chế không được sự nhớ thương con gái ở trong lòng, cô ôm lấy Đàm Ngôn Tư từ trên tay người giúp việc, cô không thể kiềm chế mà liên tục hôn lên gò má mềm mại của Đàm Ngôn Tư, nước mắt ào ào rơi xuống, đau lòng bật thốt lên, “Liểu Nhiên.” Cô cũng biết, bé cưng của cô nhất định sẽ không quên cô, cô biết mà.

Đàm Ngôn Tư sợ hãi nhìn Hạ Tử Du, hình như không cách nào hiểu được tại sao Hạ Tử Du lại khóc.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh mở miệng, “Hôm nay con bé không cần đến nhà trẻ, em đi chơi với con bé đi. Buổi tối tôi sẽ cho người tới đón con bé.”

Không muốn xuất hiện dáng vẻ khóc lóc ở trước mặt Đàm Dịch Khiêm, cô cúi đầu xuống kiềm chế cảm xúc, nói với anh, “Cám ơn.”

Sau đó Đàm Dịch Khiêm lái xe rời đi.

Nhìn xe Đàm Dịch Khiêm rời đi, Hạ Tử Du quay mặt sang nhìn đôi mắt đang sợ hãi của Đàm Ngôn Tư, nghẹn ngào nói, “Thật xin lỗi, Liểu Nhiên, mới vừa rồi có phải mẹ đã làm cho con sợ hay không?”

Đàm Ngôn Tư lắc đầu, rất lễ phép dò hỏi Hạ Tử Du, “Mẹ, con có thể xuống dưới được không?”

Hạ Tử Du không hiểu rõ ý của Liểu Nhiên, “Sao?”

Đàm Ngôn Tư khéo léo nói, “Mẹ ẳm con sẽ bị mỏi tay, con tự mình đi bộ.”

Thật không ngờ Liểu Nhiên đã được Đàm Dịch Khiêm dạy dỗ đến mức hiểu chuyện thế này, trong lòng Hạ Tử Du cảm thấy rất vui, cô khẽ cười nói, “Mẹ không có mỏi tay, để mẹ ẳm Liểu Nhiên đi vào trong chơi.”

Hạ Tử Du không hề để ý tới động tác cau mày của Đàm Ngôn Tư vì không quen với sự thân thiện đó, cô cứ thế ôm Đàm Ngôn Tư đi vào khu vui chơi trẻ em.

Vào đến khu vui chơi trẻ em, Hạ Tử Du ôm Đàm Ngôn Tư hỏi thăm, “Liểu Nhiên, mẹ và con chơi trò ngựa gỗ đu quay, có được hay không?”

Đàm Ngôn Tư lắc đầu.

Hạ Tử Du nghĩ rằng Đàm Ngôn Tư không thích, ngay sau đó đưa ánh mắt nhìn tới trò chơi gấp gấu bằng máy ở phía trước, cô hào hứng nói, “Liệu Nhiên, vậy mẹ với con chơi gấp gấu nhé?”

Đàm Ngôn Tư vẫn lắc đầu.

Sau đó, Hạ Tử Du nói ra hàng loạt nhiều trò chơi thân mật khác, Đàm Ngôn Tư trước sau đều vẫn cự tuyệt, Hạ Tử Du rốt cuộc đành phải để Đàm Ngôn Tư đứng xuống đất, cô cũng tự mình ngồi xổm trên mặt đất, đỡ lấy thân hình nho nhỏ của Đàm Ngôn Tư, kiên nhẫn dò hỏi, “Liệu Nhiên à, có phải không thích chơi những thứ này không?”

Đàm Ngôn Tư cắn cắn môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại không dám nói ra miệng.

Ngay lúc này, Hạ Tử Du đột nhiên dường như nghĩ đến cái gì, cô lấy ra một tấm bìa cứng “Tiểu Vương Tử Kaka” ở trong túi đồ phía sau ra, buồn phiền hối hận nói, “Mẹ đã quên mất, mẹ có đem theo món đồ chơi này cho Liệu Nhiên đây.”

Đàm Ngôn Tư nhìn “Tiểu Vương Tử Kaka” Hạ Tử Du đưa tới, cúi đầu xuống rồi chậm chạp đưa tay nhận lấy món đồ chơi, sợ sệt lên tiếng nói, “Cảm ơn mẹ!”

Hạ Tử Du rốt cuộc chú ý tới sự sợ hãi của Đàm Ngôn Tư, thần sắc thỉnh thoảng còn trầm mặc, Hạ Tử Du không kiềm được ôm lấy Đàm Ngôn Tư, nhẹ giọng hỏi, “Liệu Nhiên, có phải không thấy vui hay không?”

Đàm Ngôn Tư ngước lên đôi mắt mất trong suốt nhìn về phía Hạ Tử Du, “Mẹ, sao mẹ gọi con là ‘Liệu Nhiên’? Bà nội và cô đều gọi con là ‘Ngôn Ngôn’.”

“Rồi. Ngôn Ngôn là vì vậy mà không vui sao?” Là cô sơ sót, nhất thời quên mất cục cưng của cô đã thay đổi tên, chắc chắn con bé không quen cô gọi nó như thế.

Đàm Ngôn Tư lắc đầu, “Không phải vậy, ba cũng có gọi con như thế.”

Hạ Tử Du có chút khó tin, “Vậy sao?”

Đàm Ngôn Tư chu miệng nói, “Dạ, nhưng ba cũng không thường xuyên gọi con vậy, bởi vì ba rất bận, thường đều là ‘Dì’ gọi con.”

Hạ Tử Du hỏi, “Là dì Đan sao?”

Đàm Ngôn Tư ngây thơ gật đầu, “Dạ, dì Đan đối với Ngôn Ngôn rất tốt, dì còn mua đồ chơi Baby cho Ngôn Ngôn, cũng có lúc dẫn Ngôn Ngôn đi vườn bách thú xem voi.”

Từ trong lời nói Liệu Nhiên, rất dễ nhận thấy Liệu Nhiên vô cùng yêu mến Đan Nhất Thuần, Hạ Tử Du rốt cuộc hiểu được vừa rồi tại sao Liệu Nhiên khó xử khi nhận lấy “Tiểu Vương Tử Kaka”, hóa ra là cô không biết đứa nhỏ vốn đã sớm thay đổi sở thích.

Trong lòng xẹt qua một tia đau đớn, Hạ Tử Du cố gắng nở rộ một nụ cười vô vị, nhỏ giọng nói, “Vậy bây giờ mẹ dẫn Ngôn Ngôn đi mua Baby, có được hay không?”

Nhắc tới Baby, Đàm Ngôn Tư vô cùng vui mừng hơn hớn nói, “Dì cũng có mua cho Ngôn Ngôn rất nhiều rất nhiều Baby, bà nội nói Ngôn Ngôn không thể mua nữa. Nhưng mà mẹ vẫn có thể mua lén cho con.”

.

Đến gần tối, người lái xe tới đón Đàm Ngôn Tư là chị Dư.

Gặp lại Hạ Tử Du sau ba năm, chị Dư chào hỏi Hạ Tử Du cũng chỉ giới hạn trong cái gật đầu.

Hạ Tử Du vốn muốn lên tiếng chào hỏi với chị Dư, nhưng thấy chị Dư đón lấy Đàm Ngôn Tư rồi sau đó liền xoay người bỏ đi, lời muốn thốt ra Hạ Tử Du cuối cùng chỉ có thể đành tắc nghẹn ở trong cổ họng.

Không có đi xe, Hạ Tử Du men theo hè phố Los Angeles chậm rãi bước đi, trong đầu lần lượt hiện rõ cuộc nói chuyện giữa Đàm Ngôn Tư và cô ở khu vui chơi. Cuối cùng, nước mắt mơ hồ lấp hết tầm mắt của cô.

Buổi tối trong khách sạn.

Đôi mắt Hạ Tử Du hơi sưng đỏ, ôm gối ôm ngồi dựa vào trên ghế sofa ở trong phòng.

Cô đã có thể tưởng tượng được Đan Nhất Thuần nhất định là một người con gái rất chu đáo, rất hiền lành.

Trên đời này, không phải người phụ nữ nào cũng có thể đối xử tốt với vợ trước và con gái riêng của chồng tương lai, thế nhưng Đan Nhất Thuần lại làm được điều đó.

Nếu không phải cô vô tình hỏi Liễu Nhiên về Đan Nhất Thuần, cô cũng sẽ không biết, hóa ra Liễu Nhiên biết kêu cô “Mẹ” là bởi vì Đan Nhất Thuần chỉ dạy. Cô cũng đoán được, trong trí nhớ non nớt của Liễu Nhiên đối với hai chữ “Mẹ” này căn bản là không có một chút khái niệm nào, chỉ mới lần đầu tiên nhìn thấy cô liền gọi cô như thế, đương nhiên là có người lớn chỉ dạy, mà người này chắc chắn sẽ không phải là Đàm Dịch Khiêm lúc nào cũng luôn bận rộn không có thời gian.

Cô tin tưởng Đan Nhất Thuần thật sự là một người tốt, mặc kệ như thế nào, cô rất cảm ơn Đan Nhất Thuần để cho cô chính tai nghe thấy Liễu Nhiên gọi cô là “Mẹ”.

Thế nhưng, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, tận đáy lòng khi biết được con mình căn bản cũng không nhận ra mình, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Cốc, cốc ——

Cốc, cốc ——

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa có quy luật.

Cô để ôm gối xuống, đứng dậy ra mở cửa.

Hoàn toàn không có nghĩ đến người đứng ở ngoài cửa phòng chính là Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du ngẩn ra, ánh mắt lo sợ không yên nhìn anh.

Về mặt anh không lạnh lùng giống như thường ngày, giờ phút này thậm chí là nhu hòa hiếm thấy, anh hỏi, “Không phải em muốn tôi đứng ở đây nói chuyện với em chứ?”

Cô bình tĩnh hỏi, “Không biết anh đến tìm tôi có việc gì không?”

Sắc mặt anh có chút cứng ngắc, bờ môi mím chặt.

Nhẹ nhàng từ tốn mà điềm đạm, cô tiếp tục nói, “Rất cảm ơn anh hôm nay cho tôi được gặp Liễu Nhiên, các người dạy dỗ con bé thật tốt.”

“Khóc?” Về mặt anh nghiêm túc, trầm giọng hỏi cô. Anh liếc mắt cũng nhìn thấy được xung quanh hốc mắt cô sưng đỏ.

Cô cúi đầu xuống không muốn trả lời anh.

Anh sải bước nhảy vào trong phòng, rồi lập tức đóng luôn cửa phòng lại.

Nghe được một tiếng ‘Cạch’ rất khẽ, cô đột nhiên ngược mắt lên nhìn mới phát hiện anh đã ở trong phòng, lại còn đứng ở vị trí gần cô trong gang tấc.

Cô kéo ra khoảng cách hai bên, bình tĩnh lắc đầu, “Không có.”

Anh chăm chú nhìn cô, nghiền cứu biểu cảm, tìm tòi dấu vết để lại trên mặt cô. Sau khi về nhà nhìn thấy Liễu Nhiên để món đồ chơi “Tiểu Vương Tử Kaka” sang một bên, anh đột nhiên rất muốn đến xem cô, giống như cảm nhận được tâm tình của cô vào lúc này, anh nghĩ rằng giờ phút này anh cần phải ở bên cạnh cô. (khôn gớm)

Cô biết cô đã bị anh nhìn thấu, vì không muốn anh ở lại chỗ này lâu thêm nữa, ánh mắt cô không còn trốn tránh anh mà thẳng thắn từ tốn nói ra, “Tôi chỉ là chưa quen việc Liễu Nhiên xem tôi như người xa lạ.”

Anh trả lời, “Nhất Thuần trước kia là một bác sĩ tâm lý cho trẻ em, cô ấy chỉ dạy Liễu Nhiên là hy vọng em và Liễu Nhiên có thể gần gũi hơn một chút.” Khi Liễu Nhiên gọi cô là “Mẹ”, anh cũng đã đoán được đó là chủ ý của Đan Nhất Thuần.

Cô có thể nhận thấy trong lời nói của anh dường như là đang an ủi cô, cô cười nhẹ một tiếng, “Tôi biết Đan tiểu thư là một người khéo hiểu lòng người, anh yên tâm đi, mấy năm qua tôi không có gặp Liễu Nhiên, Liễu Nhiên xem tôi xa lạ cũng là chuyện tôi đã sớm đoán được, có thể gặp được Liễu Nhiên tôi cũng rất mãn nguyện rồi, tin rằng Đan tiểu thư có thể am hiểu chăm sóc trẻ con tốt hơn tôi. . . .” Người có thể khiến cho anh chủ động theo đuổi, đương nhiên sẽ là người phụ nữ vô cùng ưu tú.

Thấy anh không nói lời nào, cô tiếp tục nói, “Đã trễ rồi, cảm ơn anh đã quan tâm, Đan tiểu thư bây giờ hẳn là đang ở nhà đợi anh về dùng cơm tối, anh nên về sớm một chút đi!” Hiện tại hay về sau, người anh cần tốn thời gian để bầu bạn và quan tâm không phải là cô, cho nên cô không cần sự quan tâm lúc này của anh.

Anh nhìn cô một lát, không lên tiếng, cũng không có biểu cảm gì.

Cô rất muốn anh đi khỏi đây, bởi vì có anh ở chỗ này, cô không thể nào giữ được bình tĩnh.

“Anh và Đan tiểu thư khi nào thì kết hôn?” Có lẽ do sự trầm mặc của đôi bên khiến cho bầu không khí quá mức lúng túng, cô liếc mắt nhìn anh rồi thản nhiên mỉm cười, “Đàm Dịch Khiêm, lúc tôi quen biết anh cũng không lớn, khi đó đã rất ước mơ có được tình yêu tốt đẹp chân thật, tuổi của Đan tiểu thư bây giờ cùng tôi khi đó không kém nhau mấy, cho nên, nếu như đã dắt tay rồi, tôi hy vọng anh có thể đối xử tốt với Đan tiểu thư. Nếu như lúc hai người kết hôn đồng ý mời tôi, tôi sẽ đi tham dự hôn lễ của các người.” Cô cũng từng trải qua thời điểm nụ tình chớm nở, biết người phụ nữ nếu như không thể bảo vệ được phần tình yêu đầu tiên của mình, e rằng sẽ phải dùng thời gian cả đời để quên đi nó, tất nhiên, cô sẽ không cho anh biết giờ phút này cô đang đau khổ như thế nào cho những việc đã trải qua.

Anh tỉ mỉ xem xét mỗi một diễn biến rất nhỏ trên khuôn mặt cô, giọng khàn và nhỏ nói, “Em thật sự có thể rộng lượng như vậy?”

Cô sửng sốt.

Anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô nói, “Em hãy nói cho tôi biết, thái độ xa cách gọi tôi là ‘Đàm tổng’, chúc mừng tôi và người phụ nữ khác kết hôn, em thật có thể làm ra vẻ bình tĩnh ung dung như vậy sao?”

“Anh đi về đi!” Cô quay mặt, lạnh nhạt nói với anh, “Mong anh đừng nói những lời không cần thiết để tạo thêm rắc rối cho chúng ta.”

“Tôi lại không cảm thấy có gì rắc rối!” Anh đi vòng qua trước mặt cô, mắt đi kiểm soát bắt lấy cổ tay cô, “Em nhìn tôi nói chuyện! Nếu giữa chúng ta còn có cơ hội, em có đồng ý thử bắt đầu lại với tôi một lần nữa hay không?”

“Buông tôi ra! !” Hạ Tử Du muốn gỡ tay anh ra, nhưng không thể nào làm được, bởi vì sức của cô căn bản không bằng anh. “Tôi không muốn thử! Căn bản là hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, mỗi lần thấy anh, sẽ chỉ làm cho tôi nhớ tới những đau khổ đã từng trải qua. Cho dù trong quá khứ tôi có nhiều tình cảm với anh đi nữa, nhưng nó cũng đã theo thời gian mấy năm trôi qua mà phai nhạt rồi! Cho nên, hiện tại tôi đã không còn một chút tình cảm nào với anh nữa, cùng anh tới Los Angeles chỉ là vì tôi còn nghĩ đến Liễu Nhiên, con bé là do tôi mang thai mười tháng sinh ra, lúc sinh con bé sự đau đớn đã trải qua đó cũng giống như nỗi đau mà anh đã tạo ra cho tôi, khiến tôi mãi mãi không bao giờ quên được!”

Đàm Dịch Khiêm buông tay.

Mặt anh cũng không có biểu cảm gì, ánh mắt u ám đã có dấu vết của sự đau xót.

“Mời anh về cho!” Cô nói lại một lần chót, “Không cần vì chuyện tôi cứu anh khi còn nhỏ mà cho rằng cần phải báo đáp hay bù đắp gì cho tôi, huống chi bây giờ anh cũng đã có một nửa kia của mình, cuộc sống tôi cũng thật rất tốt. Tôi hy vọng anh đừng vì tôi mà có suy nghĩ bỏ qua tình cảm của anh và Đan Nhất Thuần.” Trước kia anh có thể vì đền ơn Đường Hân mà đi trả thù một người con gái xa lạ vô tội, cô cũng tin tưởng anh hôm nay sẽ sẵn lòng thương hại cô mà lựa chọn để bọn họ bắt đầu lại lần nữa, nhưng cô không cần đối lấy hạnh phúc như vậy, huống chi như vậy căn bản sẽ không hạnh phúc.

Đàm Dịch Khiêm đứng im bất động trong phòng, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại di động của anh vang lên.

Điện thoại di động vang lên rất lâu, anh không nhận nhưng đối phương lại không buông tha, điện thoại gọi vào vẫn kiên trì kéo dài.

Rốt cuộc, anh chậm rãi lấy điện thoại di động ra.

“Dịch Khiêm, anh phải an ủi vợ trước anh cho thật tốt, con gái đã quên cô ấy, trong lòng cô ấy nhất định sẽ rất khó chịu. Em sẽ giúp anh chăm sóc Ngôn Ngôn, anh phải an ủi vợ trước anh thành công đấy, nhớ phải nắm chặt cơ hội nha, tối nay không cần về nhà.”

Giọng nói Đan Nhất Thuần truyền ra từ trong điện thoại.

Thanh âm trong điện thoại tuy là nhỏ, Hạ Tử Du cũng đã tránh ra vài bước, nhưng vẫn có thể nghe được cuộc đối thoại giữa Đan Nhất Thuần và Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du hơi giật mình kinh ngạc, bởi vì không thể nào tưởng tượng ra Đan Nhất Thuần và Đàm Dịch Khiêm lại nói chuyện như thế.

Đàm Dịch Khiêm kết thúc cuộc trò chuyện, đưa lưng về phía cô, rồi cất bước đi về phía trước nói, “Ba năm trước, không phải tôi cố tình không dòm ngó tới em. Lúc em nhờ Kim Trạch Húc tới tìm tôi, tôi đang ở Los Angeles với Liễu Nhiên. Liễu Nhiên lúc ấy bởi vì không có em ở bên cạnh mà cả ngày khóc lóc cũng không chịu ăn cơm, sau đó tôi liền bảo chị Dư tới thành phố Y tìm em.” Nói tới đây, anh dừng một chút, “Tôi vẫn luôn cho rằng lúc đó em nhẫn tâm phá bỏ đứa nhỏ, cũng tuyệt tình mà ký giấy ly hôn, cho nên lúc chị Dư báo với tôi Kim Trạch Húc nói em không thể đến được, tôi thừa nhận, lúc ấy tôi không có một chút nào hoài nghi tới việc tại sao em không thể tới được, tiếp đó bởi vì tình huống của Liễu Nhiên càng trở nên nghiêm trọng nên tôi phải đến thành phố Y một chuyến. Đêm đó, tôi nhìn thấy em cùng Kim Trạch Húc ở ngoài ban công, em còn chủ động hôn hân ta”

Hạ Tử Du nghe anh nói tới đây thì bất chợt xoay người.

Anh. Anh nói gì?

Lời anh vừa mới nói đó, có phải chứng tỏ ba năm trước anh vốn cũng không biết chuyện cô vì sinh non mà suýt chết hay không?

“Mấy năm nay bởi vì chút chuyện này mà trong lòng tôi vẫn luôn không dễ chịu, cho đến gần đây tôi mới biết thật ra thì em còn chịu nhiều khổ sở hơn tôi. Tối nay tôi vốn muốn giải thích với em về quan hệ của tôi và Đan Nhất Thuần, giờ phút này có lẽ em cũng không muốn nghe mấy lời giải thích này. Nhưng tôi lại không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy, mặc dù bên cạnh em đã có người có khả năng bảo bọc em, nhưng tôi vẫn hy vọng em có thể thận trọng cân nhắc câu nói tôi mới vừa nói. Em suy nghĩ kỹ rồi hẹn tôi, tôi sẽ giải thích với em quan hệ giữa tôi và Đan Nhất Thuần, tất nhiên, nếu như em đã không còn quan tâm đến những thứ này, đương nhiên tôi cũng sẽ không miễn cưỡng em ở lại Los Angeles. Sau khi nói cho tôi biết lựa chọn của em, bất cứ lúc nào em muốn thì cũng có thể rời khỏi, cũng hoan nghênh em bất cứ lúc nào cũng có thể đến Los Angeles thăm Liễu Nhiên.”

Dứt lời, anh chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Anh vẫn luôn do dự rằng có nên nói với cô này nhưng lời này hay không, bởi vì anh sợ hiện tại nếu như anh đã có tình yêu mới rồi cô sẽ không mong muốn anh lại phá hoại nó. Nhưng mà, ngày đó ở bờ biển, lúc anh không hề không nổi mà hôn cô, khoảnh khắc đó anh có thể cảm nhận được trái tim của anh và của cô là chung một nhịp đập

Anh không thể chắc chắn là cô có còn quan tâm hay không, nhưng dựa vào khoảnh khắc cả hai đều rung động ở trên bờ biển lần đó, anh muốn thử bắt đầu lại một lần nữa.

Cô không biết, trước kia khi chưa biết cô, chứng kiến cảnh ngộ của đời trước, cũng đã sớm để cho anh nhận định trên cái thế giới này căn bản là không có tình yêu, mà hôm nay bởi vì anh, anh sẽ học nếm thử về phương diện tình yêu đó.

.

Sau khi anh đi rồi, cô ngồi sững sờ ở trên ghế sofa, trong đầu toàn bộ đều đang suy nghĩ về những lời anh nói.

Thật giống như giết mình tỉnh ngộ, ở trong đầu lần lượt xuất hiện hình ảnh ba năm trước để vuột mất lẫn nhau.

Thời điểm cô vì sinh non cận kề với cái chết anh thì đang ở Los Angeles vì chuyện Liễu Nhiên mà lo lắng, lúc Kim Trạch Húc đến chỗ khách sạn anh thường ngủ lại tìm anh, thật ra lúc đó anh không có ở thành phố Y. Còn lúc chị Dư đến tìm cô, đúng lúc cô đang ở bệnh viện nghỉ ngơi điều dưỡng, có lẽ Kim Trạch Húc vì tức giận nên ngay cả cơ hội mở miệng cũng không cho chị Dư nói, cho đến khi anh tự mình đến tìm cô lại khéo trùng hợp, đêm hôm đó chính là trước một ngày cô đang chuẩn bị bay khỏi thành phố Y. Thật chất là đêm hôm đó Kim Trạch Húc hy vọng cô dành cho anh một nụ hôn tiễn biệt, cô vẫn còn nhớ nụ hôn đó bao gồm cả sự cảm kích của cô đối với Kim Trạch Húc, đêm hôm đó chính là lần đầu tiên cô cười sau những sự việc đã xảy ra, cô không ngờ một màn đó lại trùng hợp bị anh nhìn thấy.

Nếu như nói ba năm nay anh luôn hiểu lầm cô, việc này có thể giải thích tại sao lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy cô ở Male, anh giống như người xa lạ lạnh lùng, về phần lần thứ hai anh tới Male.

Khi đó anh hẳn là đã biết chuyện cô tới Los Angeles thăm Liễu Nhiên, anh tới Male là vì tìm cô hỏi cho rõ ràng. Thì ra ngày hôm đó Kiều tổng nói là sự thật, anh tức giận là vì nhìn thấy cô và Kim Trạch Húc ở cùng với nhau, cho nên mới phá hủy căn phòng cô ở. Lúc đó trong lòng anh chắc cũng buồn bực lắm, anh không nên đến Male tìm cô!

Cô đã hiểu lầm anh.

Hóa ra, ba năm trước đây, anh thật sự nghiêm túc đối với hôn nhân của bọn họ, lúc cô mang thai ở bệnh viện anh từng nói muốn có cuộc sống hòa hợp cũng là chân thành.

136. Chương 136 : Nói Một Tiếng “hẹn Gặp Lại”, Thật Ra Rất Khó Khăn

“Dịch Khiêm, sao lại trở về?”

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần đang ở trong phòng trẻ chăm sóc Đàm Ngôn Tư có vẻ nghi ngờ, cô vốn muốn trực tiếp từ phòng trẻ đi tới phòng Đàm Dịch Khiêm, sau lại kiêng dè đến cảm kị của Đàm Dịch Khiêm, cô liền đi ra phòng trẻ đến ngoài cửa phòng Đàm Dịch Khiêm gõ nhẹ hai cái.

Đàm Dịch Khiêm kéo lỏng cà vạt, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Đan Nhất Thuần cảm thấy tâm tình Đàm Dịch Khiêm không tốt, cũng không hỏi gì Đàm Dịch Khiêm, cô bước lên đi vào phòng tắm chuẩn bị sẵn áo ngủ cho Đàm Dịch Khiêm, sau đó ngồi ở mép giường chờ Đàm Dịch Khiêm ra ngoài.

Ước chừng hơn hai mươi phút sau, Đàm Dịch Khiêm mặc áo ngủ bước ra phòng tắm.

Đan Nhất Thuần lại gần Đàm Dịch Khiêm, nhẹ giọng hỏi, “Anh và Hạ tiểu thư như thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm cũng không nói chuyện, mà cất bước chân đi đến phòng trẻ nhìn thoáng qua Đàm Ngôn Tư.

Đàm Ngôn Tư ngủ rất say, nhưng ngủ cũng không được thoải mái lắm, trên trán đang rịn ra lấm tấm mồ hôi.

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở mép giường, có vẻ như đau lòng tỉ mỉ nhìn ngắm Đàm Ngôn Tư.

Đan Nhất Thuần từ tốn lên tiếng, “Dịch Khiêm, có một số lời ba năm này em không dám nói ra ở trước mặt anh, nhưng hôm nay anh và vợ trước anh có hy vọng tái hợp lại, em mới muốn nói với anh. Thật ra thì làm bác sĩ tâm lý trị bệnh cho Ngôn Ngôn, em vĩnh viễn cũng chỉ có thể trị được phần ngọn không trị được gốc. Hình ảnh người ‘Mẹ’ của Hạ tiểu thư tuy rằng đã mờ nhạt trong đầu Ngôn Ngôn, nhưng ở sâu trong trí nhớ Ngôn Ngôn thì không có người nào có thể thay thế được Hạ tiểu thư. Đây cũng chính là nguyên nhân vào mỗi đêm Ngôn Ngôn cứ khóc rống, sau khi tỉnh lại còn theo bản năng hô hoán gọi ‘Mẹ’ . .

. . . . Em nghĩ, anh và Hạ tiểu thư nếu như có thể tái hợp lại, chỉ cần Hạ tiểu thư ở bên cạnh Ngôn Ngôn nhiều hơn, tình huống bây giờ của Ngôn Ngôn sẽ có thể chữa khỏi hoàn toàn.”

Đúng vậy, hai năm qua, Đàm Ngôn Tư hầu như vào mỗi đêm đều khóc rống giật mình bốn năm lần, mỗi lần khi con bé khóc đều tủi thân gọi “Mẹ”. Nhưng qua hôm sau Đàm Ngôn Tư sẽ không còn nhớ chuyện này nữa.

Cô còn nhớ rõ khi đó cô đã dùng khoảng thời gian nửa năm mới để làm cho Đàm Ngôn Tư bước ra thế giới tự mình khép kín, cuối cùng cũng không khác gì với những đứa trẻ bình thường. Nhưng trong hai năm qua, cho dù Đàm Ngôn Tư đã không còn nhớ rõ Hạ Tử Du, cũng nhận không ra Hạ Tử Du, nhưng vào mỗi đêm Đàm Ngôn Tư vẫn sẽ bởi vì quyến luyến Hạ Tử Du mà khóc lóc không ngừng.

Cô từng thử qua nhiều phương pháp để mỗi đêm Đàm Ngôn Tư đều có thể ngủ được yên giấc, nhưng hai năm qua tình trạng Đàm Ngôn Tư cứ mỗi đêm khóc rống giật mình vẫn như cũ không hề thuyên giảm.

Trước kia cô đã từng nghĩ tới, loại tình huống này của Đàm Ngôn Tư cũng là do sau khi bị mất mẹ nên lựa chọn tự khép kín mà sinh ra di chứng, bác sĩ tâm lý có thể trợ giúp đứa nhỏ thoát khỏi sự trầm cảm, nhưng không có cách nào trợ giúp đứa nhỏ hoàn toàn loại bỏ được sự ỷ lại vào người mẹ ở trong ký ức.

Từ trước tới nay sở dĩ cô không có nhắc với Đàm Dịch Khiêm, người có thể chữa khỏi cho Đàm Ngôn Tư chỉ có Hạ Tử Du, là bởi vì cô biết Đàm Dịch Khiêm vẫn còn quan tâm Hạ Tử Du, có điều cô cũng biết Hạ Tử Du từng làm nhiều chuyện khiến cho Đàm Dịch Khiêm thất vọng. Giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du không có khả năng tái hợp, cho nên cô có nói chuyện này với Đàm Dịch Khiêm cũng vô ích.

Đàm Dịch Khiêm một cái chớp mắt cũng không có cứ mãi miết ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ của con lúc ngủ say, bỗng dưng, anh giơ tay nhẹ lau đi vệt nước mắt mơ hồ nơi khóe mắt cho con, “Con bé vừa khóc sao?”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Em dụ dỗ mãi con bé mới ngủ thiếp đi. Nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần như thế, lâu ngày sẽ là gánh nặng rất lớn đối với thân thể Ngôn Ngôn.” Đêm không thể ngủ ngon giấc, điều này vô cùng bất lợi đối với sức khỏe đứa nhỏ khi trưởng thành.

Đàm Dịch Khiêm cúi thấp đầu hôn nhẹ lên trán Đàm Ngôn Tư một cái, rồi sau đó đứng dậy, môi mỏng mấp máy, “Tôi đã nói với cô ấy rồi.”

Hai mắt Đan Nhất Thuần ngay lập tức trợn to phát sáng, “Chuyện tái hợp?”

Đàm Dịch Khiêm cũng không phủ nhận, giọng nói vẫn nhẹ nhàng lãnh đạm, “Tôi hy vọng cô ấy thật trọng suy tính.”

“Dịch Khiêm, nếu như tất cả những hiểu lầm giữa anh và cô ấy đã được giải trừ, tại sao anh còn phải cho cô ấy thời gian suy tính? Em tin rằng chỉ cần anh chân thành nói cho cô ấy biết suy nghĩ của anh, cô ấy nhất định sẽ đồng ý cho đôi bên một cơ hội nữa.”

Mặc dù Đan Nhất Thuần đã sớm từ miệng người khác biết được Hạ Tử Du đã vô tình dứt khoát cắt đứt quan hệ tranh chấp với Đàm Dịch Khiêm trên tòa, nhưng Đan Nhất Thuần vẫn luôn cho rằng đáy lòng của Hạ Tử Du có thể cất giấu ẩn tình bất đắc dĩ, bởi vì Đan Nhất Thuần rất hiểu rõ Hạ Tử Du đã từng vì Đàm Dịch Khiêm trả giá rất nhiều, Hạ Tử Du tuyệt đối sẽ không thể dễ dàng quên được Đàm Dịch Khiêm, nói cho cùng phụ nữ trên đời này đều quá mức chấp nhất, giống như cô.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm ngó lơ nhìn xa xăm, ắn khuôn mặt nhẽo nói ra, “Bên cạnh cô ấy có lẽ đã có người chăm sóc cho cô ấy.”

Đan Nhất Thuần nghe liền dễ dàng hiểu được ý nghĩa kín đáo trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm. Cô còn nhớ trên báo chí đã từng đưa tin Hạ Tử Du cùng Dịch Khiêm đối xử với nhau lạnh nhạt ở trên tòa, thì tổng giám đốc tập đoàn “Trung Viễn” Kim Trạch Húc luôn ở bên cạnh theo giúp đỡ Hạ Tử Du một tác cũng không rời, cho nên người trong miệng Dịch Khiêm nhắc đến có thể chăm sóc cho Hạ Tử Du, rất có thể chính là Kim Trạch Húc.

“Được, tôi sẽ thuê chỗ này.”

“Hạ tiểu thư, mời đi theo tôi làm thủ tục thuê phòng.”

.

Cùng người môi giới phòng ốc ở Los Angeles bàn xong thủ tục thuê phòng, rồi thanh toán tiền, Hạ Tử Du thoải mái nằm ở trên ghế sofa nhà trọ mới thuê.

Cô chỉ muốn tìm được một nhà trọ giá cả thích hợp lại có thể ở gần “Đàm thị”, cô thật không ngờ cô lại may mắn thuê được căn phòng trọ hiện tại này, nhà trọ không chỉ cách tập đoàn “Đạm thị” chỉ có mười phút đi bộ, còn sạch sẽ khang trang, điện nước nóng lạnh đầy đủ hết. Cô vốn nghĩ tiền thuê chỗ này nhất định không rẻ, nhưng cô thật là không ngờ, bởi vì cô là người thuê đầu tiên chuyển vào nơi này, nên chủ cho thuê nhà dành cho cô mức giá cực kỳ thấp. Lúc đầu cô không tin, cho đến khi người môi giới phòng ốc đưa chìa khóa phòng cho cô, cô mới thật sự cho rằng mình đã gặp may.

Từ trên ghế sofa đứng dậy, đứng ở trước cửa sổ sát đất, cô kéo ra rèm cửa sổ sạch sẽ thanh nhã.

Cô liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy cao ốc “Đàm thị”, tòa nhà tập đoàn Châu Á duy nhất hoạt động đứng vững ở trung tâm thành phố Los Angeles, “Đàm thị” xem ra vĩnh viễn đều là phong độ phi phàm như thế.

Vào lúc cô đang chăm chú nhìn tòa nhà “Đàm thị”, thì ngoài cửa phòng nhà trọ đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Vì đây là ngày đầu tiên cô vào ở căn phòng trọ này, cô không nghĩ có ai đó sẽ đến tìm cô, vì vậy cô vừa mang theo nghi ngờ vừa đi ra mở cửa phòng.

Thoáng nhìn thấy bà Đàm và chị Dư đứng ở ngoài cửa phòng, Hạ Tử Du ngẩn ra.

Bà Đàm nhướng mắt liếc nhìn Hạ Tử Du, “Có thể mời tôi vào trong uống ly trà không?”

Đã nhiều năm không nhìn thấy bà Đàm, vào giây phút này gặp lại, đầu tiên thoáng qua trong đầu Hạ Tử Du chính là hình ảnh ngày đó sau khi toà án thẩm vấn bà Đàm đã hung hăng dành cho cô một cái tát. . . .

Hạ Tử Du bỗng dưng cảm thấy lo sợ, nhưng nghĩ đến bà Đàm đã từng chăm sóc cho cô khi ở Cô Nhi Viện, cô vẫn dùng thái độ lễ phép như trước tiếp đón bà Đàm, “Viện trưởng, mời vào.”

Chị Dư theo sau đỡ bà Đàm đi vào nhà trọ.

Bởi vì nhà trọ vẫn chưa thu xếp xong, không thể mời bà Đàm một ly trà ngon, Hạ Tử Du vô cùng áy náy nói, “Thật ngại quá, viện trưởng, tôi mới vừa dọn đến đây, chưa kịp chuẩn bị gì để tiếp đãi khách.”

Lời Hạ Tử Du còn chưa dứt bà Đàm đã ngắt lời, ngồi xuống ở trên ghế sofa bà Đàm liền nói, “Không sao, tôi tới nơi đây cũng không phải muốn uống trà ôn chuyện với cô.” Bà Đàm vừa nói dứt lời liền liếc mắt nhìn quanh bốn phía, khen ngợi không ngớt, “Mắt nhìn của chị Dư thật là tốt, giúp cô chọn một nhà trọ có hoàn cảnh thoải mái, khang trang lịch sự như vậy.”

Hạ Tử Du không hiểu lời nói của bà Đàm, giật mình ngược mắt lên nhìn.

Chị Dư nhìn Hạ Tử Du nói, “Hạ tiểu thư, ở cái thành phố Los Angeles chi phí đắt đỏ này, người môi giới bất động sản làm sao có thể cho cô thuê nhà trọ với giá tốt như thế? Tổng giám đốc biết cô nhất định sẽ không trực tiếp nhận sự giúp đỡ của cậu ấy, cho nên bảo tôi liên lạc người môi giới bất động sản đứng giữa sắp xếp nhà trọ cho cô.”

Hạ Tử Du chấn động giật mình một cái, trong nháy mắt hiểu rõ tại sao hôm nay cô được “May mắn” như thế.

Chị Dư tiếp tục nói, “Dĩ nhiên, chuyện này tổng giám đốc không cho phép tôi nói cho Hạ tiểu thư cô, nên tôi đã nói với bà chủ.”

Hạ Tử Du vẫn im lặng.

Bà Đàm cười hỏi, “Nhìn phản ứng của cô, có lẽ là cô không cũng không biết thuê được phòng ở tốt thế này là có liên quan với Dịch Khiêm chẳng?”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Tôi thật sự không biết.”

Bà Đàm vỗ nhẹ vị trí bên cạnh, “Tiểu Du, cô ngồi xuống bên cạnh tôi đi, tôi muốn thoải mái nói chuyện với cô một lát.”

Hạ Tử Du chân chừ đứng im tại chỗ.

Bà Đàm hỏi, “Có phải cô vẫn còn để trong lòng chuyện ba năm trước tôi tát cô một cái hay không? Thật ra khi đó tôi cũng hơi quá đáng. . . . Sau khi sự việc xảy ra tôi cũng rất hối hận, tôi không nên cư xử như vậy với cô, thù hận của đời trước tôi không nên để liên lụy đến bọn trẻ các người, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Dịch Khiêm vẫn luôn bất hòa với tôi.”

Nghe xong lời bà Đàm nói, Hạ Tử Du chậm rãi ngồi xuống vị trí bên cạnh bà Đàm. Trên thực tế, cô cũng không phải sợ gì bà Đàm, cô chỉ không muốn mình sẽ làm cho bậc trưởng bối không vui, cho tới hôm nay cô vẫn rất kính trọng bà Đàm.

Bà Đàm thân mật hỏi, “Nghe chị Dư nói, ba năm nay cô đều ở Male?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Làm công việc hướng dẫn du lịch.”

Bà Đàm lại hỏi, “Mấy năm qua có bạn trai nào hay không?”

Lời nói bà Đàm chạm đến dây thần kinh mẫn cảm nhất trong lòng Hạ Tử Du, giọng Hạ Tử Du chua chát, từ tốn nói, “Chưa gặp được người thích hợp.”

Bà Đàm dường như cũng sớm đoán được Hạ Tử Du có phản ứng này, khẽ cười rồi lên tiếng nói, “Có phải trong lòng vẫn còn nghĩ đến Dịch Khiêm hay không?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Viện trưởng, không phải vì nguyên nhân này.”

Bà Đàm vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hạ Tử Du, “Đều là phụ nữ, viện trưởng tôi cũng là người từng trải, biết phụ nữ rất cố chấp trong chuyện tình cảm. . . . Trước kia lúc thấy cô và Dịch Khiêm đối nghịch trên toà án, còn tưởng rằng cô thật sự không còn yêu thích Dịch Khiêm nữa, nhưng gần đây nghe chị Dư nói đến, Dịch Khiêm đã điều tra được ba năm trước cô không có nhả tâm bỏ đi cốt nhục của cô và Dịch Khiêm, lúc đó cô cũng không phải cố tình không đến thăm Ngôn Ngôn, mà khi đó cô cũng vì sinh non đang nằm ở bệnh viện. . . .”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu nói, “Tất cả đã là chuyện quá khứ rồi.”

Bà Đàm nói, “Tiểu Du à, viện trưởng tôi muốn nói tiếng ‘Xin lỗi’ với cô, lúc cô ở cô nhi viện, tuy rằng tôi không biết cô là con gái của An Ngưng, nhưng tôi không hiểu sao lại không cách nào thích cô giống như thích tiểu Hân, cho nên mới một lòng cho rằng tiểu Hân chính là người cứu Dịch Khiêm. . . .”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Viện trưởng không cần nói ‘Xin lỗi’ với tôi, khi còn bé cứu Đàm tổng chỉ là chuyện tình cờ.”

Bà Đàm nói, “Bây giờ suy nghĩ lại, trải qua nhiều năm như thế ngược lại Dịch Khiêm đã nợ cô không ít, cô rõ ràng là ân nhân cứu mạng Dịch Khiêm, nhưng trái lại lại bị nó làm tổn thương. . . . So với sự tổn thương của Dịch Khiêm đối với cô, năm đó cô cùng nó đối chọi nhau ở trên tòa cũng chỉ là một chuyện hết sức bình thường, nhưng thật ra lúc ấy chúng tôi đều không biết gì cả, tất cả đều đứng ở lập trường Dịch Khiêm mà đối xử với cô, những năm qua trong lòng cô nhất định đã chịu rất nhiều uất ức rồi?”

Hạ Tử Du thản nhiên lắc đầu, thành thật nói, “Viện trưởng, mấy năm qua tôi cũng không có nghĩ tới những chuyện này nữa.”

Bà Đàm thử dò xét hỏi, “Vậy bây giờ thế nào?”

Hạ Tử Du chợt ngẩng đầu lên.

Bà Đàm nghiêm mặt nói, “Tiểu Du, tôi biết là do Dịch Khiêm kiên trì muốn dẫn cô đến Los Angeles, Dịch Khiêm cũng khẳng định nói với tôi muốn cùng cô tái hợp lại, cô nghĩ như thế nào?”

Hạ Tử Du trầm mặc, không biết nên trả lời bà Đàm như thế nào.

Bà Đàm khẽ thở dài nói, “Tôi biết rõ trong lòng cô vẫn còn có Dịch Khiêm, mấy năm qua cô không có bạn trai cũng là vì Dịch Khiêm. Nhưng cô có từng nghĩ tới hay chưa, hôm nay bên cạnh Dịch Khiêm đã có Nhất Thuần, nếu không có sự xuất hiện của cô, Dịch Khiêm và Nhất Thuần cũng đã bàn đến cưới xin rồi bây giờ lại đột nhiên xáo trộn, có phải Dịch Khiêm là vì khi còn bé cô cứu nó mà nghĩ muốn bù đắp cho cô giống như trước kia đã từng đền đáp cho Đường Hân hay không?”

Thật ra khi bà Đàm nói đến vấn đề này, tối hôm qua Hạ Tử Du nghe xong lời Đàm Dịch Khiêm nói sau đó đã suy xét rất kỹ, nhưng đáp án cô đúc kết được không giống với lời bà Đàm nói vào lúc này.

Mấy năm nay Đàm Dịch Khiêm cũng không biết sự thực cô là ân nhân cứu mạng anh, về tình có thể tha thứ. Nói cho cùng, cho dù Đàm Dịch Khiêm có nhìn xa trông rộng hay thông minh đi nữa, chuyện khi còn nhỏ chỉ có ba người bọn họ có mặt, anh cũng không có cách nào để điều tra, cho nên anh có thể biết chuyện này, tất nhiên là Đường Hân báo cho biết.

Cô vẫn còn nhớ lần thứ ba Đàm Dịch Khiêm đến Male sau đó mới chất vấn cô chuyện năm đó, cho nên lần thứ hai anh tới Male tuyệt đối không phải bởi vì biết được cô là ân nhân cứu mạng anh mà đến tìm cô, hướng chỉ lúc đó anh nhìn thấy cô và Kim Trạch Húc ở chung với nhau nên đã tức giận phá hủy căn phòng của cô, cô biết anh làm vậy là bởi vì nhớ tới lời lúc bọn họ ở chung với nhau đã từng nói.

Vì vậy, theo như lời bà Đàm nói vào lúc này căn bản là đang gây xích mích quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du thành thật nói, “Viện trưởng, tôi biết bà muốn nói với tôi cái gì. Sự thật, tôi đến Los Angeles chỉ là muốn tới thăm Liễu Nhiên một chút, tôi cũng không có ý nghĩ gì khác.” Bất kể trong lòng cô nghĩ như thế nào, giờ phút này cô cũng sẽ nói ra đáp án như thế.

Bà Đàm mỉm cười đứng dậy, “Tiểu Du, tôi biết cô là một đứa nhỏ thông minh, cô sẽ có sự lựa chọn chính xác, tôi cũng mong rằng cô hãy xem như hôm nay tôi không có đến đây. Nhất Thuần hẹn tôi đi uống trà, vậy tôi đi trước.”

Hạ Tử Du tiễn bà Đàm ra cửa, sau khi đóng cửa phòng, Hạ Tử Du vô lực tựa vào trên ván cửa, đôi mắt trong suốt từ từ ảm đạm.

Sáng sớm hôm sau.

Hạ Tử Du chủ động đến “Đàm thị” một chuyến.

Thời điểm Hạ Tử Du đến “Đàm thị”, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, cô biết những ánh mắt khác thường này có ý nghĩa như thế nào, hầu như không có một ai tin nổi Hạ Tử Du cô lại còn dám xuất hiện ở trên địa bàn “Đàm thị”.

Hạ Tử Du không để ý đến những ánh mắt khác thường đó, đi thẳng tới trước đại sảnh, lễ phép nói, “Xin chào, tôi họ Hạ, tôi có hẹn với Đàm tổng.”

Trên mặt vị tiểu thư trước bàn vốn đang nở nụ cười hòa nhã, sau khi thoáng nhìn thấy gương mặt của Hạ Tử Du, sắc mặt vị tiểu thư trước bàn đầu tiên là cứng đờ, rồi sau đó gấp gáp gọi điện thoại nội bộ.

Một lát sau, chị Dư xuất hiện ở trước mặt Hạ Tử Du.

Sắc mặt chị Dư hơi khựng lại, nhưng không thể không khách sáo nói, “Hạ tiểu thư, tổng giám đốc đang họp, cô theo tôi đến lầu 98 đợi tổng giám đốc đi!”

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, ngay sau đó đi theo chị Dư đi vào thang máy.

Sau khi vào thang máy chỉ còn lại chị Dư và Hạ Tử Du, chị Dư lạnh lùng mở miệng nói, “Hạ tiểu thư, mặc kệ cô có nỗi khổ tâm ra sao hoặc là bị uất ức như thế nào, tôi cũng không bao giờ quên được đáng về tuyệt tình của cô ở trước mặt quan tòa không chút lưu tình tố cáo tổng giám đốc. Tôi hy vọng cô có thể hiểu, ba năm nay không có cô, tổng giám đốc sống rất tốt, hôm nay tình cảm của tổng giám đốc và Đan tiểu thư cũng rất ổn định, tôi thật sự quý mến Đan tiểu thư hơn cô, ít nhất cho tới bây giờ Đan tiểu thư

cũng chưa từng lợi dụng bất kỳ ai, cũng không có đối xử dối trá với mọi người. . . .” (ề phải hong Dư tỷ)

“Chị Dư, thật ra thì tôi. . . .” Hạ Tử Du vốn muốn giải thích với chị Dư rằng cô đã từng thật lòng xem chị Dư như bạn bè, thế nhưng chị Dư đã lên tiếng cắt ngang lời cô.

Giọng nói chị Dư so với vừa rồi còn lạnh hơn vài phần, “Xin lỗi, Hạ tiểu thư, tôi không muốn nghe cô nói thêm gì nữa. . . . Quan hệ giữa cô và tổng giám đốc tôi đương nhiên chẳng không nổi, nhưng tôi hy vọng cô là một người có lòng tự trọng, ngày trước nếu đã chối bỏ tình cảm của cô và tổng giám đốc, thì hôm nay cũng đừng nên lựa chọn quay đầu lại, làm như thế sẽ chỉ khiến người khác càng thêm coi thường cô!”

Hạ Tử Du vốn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lúc này cửa thang máy “Đình” một tiếng rồi mở ra.

“Hạ tiểu thư, cô ở đây đợi tổng giám đốc đi, tổng giám đốc rất nhanh sẽ tan họp.” Chị Dư bỏ lại những lời này, không thèm để ý đến Hạ Tử Du, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Hạ Tử Du sững sờ đứng ở trong phòng làm việc Đàm Dịch Khiêm, cố gắng giương đôi mắt nóng bỏng thật to, cô đưa ánh mắt ngó nhìn phòng làm việc ngoài cửa sổ sát đất.

Lúc Đàm Dịch Khiêm có mặt ở phòng làm việc, thì Hạ Tử Du đã sớm điều chỉnh tâm tình thật tốt.

Đàm Dịch Khiêm đứng sững ở trước mặt Hạ Tử Du, giọng trầm trầm từ tính nói, “Đợi lâu rồi hả?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Tôi biết anh đang họp.”

Đàm Dịch Khiêm vịn lấy hai vai nhỏ nhắn của Hạ Tử Du, đôi mắt đen sâu thẳm mong mỏi nhìn cô, “Chị Dư nói em đã suy nghĩ kỹ rồi?”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng tránh ra Đàm Dịch Khiêm, nghiêm túc gật gật đầu.

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm càng trầm hơn, “Tôi cho rằng em phải cân nhắc rất lâu. . . .” Trên thực tế, anh đã cảm nhận được từ thái độ xa cách của cô.

Hạ Tử Du từ từ ngược mắt nhìn thẳng Đàm Dịch Khiêm, sau một lúc trầm mặc rồi mở miệng nói, “Ngày hôm qua tôi đã muốn nói với anh rồi, thật ra anh không cần cho tôi thời gian để suy nghĩ, đối với quan hệ giữa anh và Đan Nhất Thuần một chút tôi cũng không cảm thấy hứng thú, bởi vì tôi đã không còn quan tâm đến những thứ này nữa. . . .”

Ánh mắt anh nặng nề u ám.

Giờ khắc này, cô đang vượt qua tư tưởng, sau đó nói ra lời nói tuyệt tình đã sớm chuẩn bị ở trong lòng, “Đàm tổng, anh có từng nghĩ tới hay không, thật ra thì từ đầu đến cuối, anh và tôi đều không phải là người trời cao an bài cuối cùng có thể đến với nhau. . . . Khi còn bé tôi cứu anh, thế nhưng sau khi lớn lên lại trở thành người bị anh ‘trả thù’. Mãi đến khi anh thật lòng đồng ý kết hôn với tôi, thì tôi cũng đã mất đi lòng tin với anh, sau việc thẩm vấn trên tòa, chúng ta lần nữa trời xui đất khiến hiểu lầm lẫn nhau ba năm. Ông trời căn bản chưa bao giờ cho chúng ta cơ hội ở cùng nhau, điển hình như đặt ra thân thể bối cảnh cho chúng ta — Một nam một nữ gánh vác thù hận của người đời trước, cho dù chúng ta muốn ở cùng nhau, vĩnh viễn chúng ta cũng không thể phá tan được khoảng cách của đời trước. . . .”

Anh không có đáp lại, vẫn mặt không chút biểu cảm chăm chú nhìn vào cô.

Cô lựa chọn nói tiếp ra những lời đã sớm chuẩn bị xong ở đáy lòng, lạnh lùng nói, “Ba năm nay, tôi thừa nhận năm đầu tiên vừa mới bắt đầu tôi đã từng có ảo tưởng rằng chúng ta có thể ở cùng với nhau. Nhưng sau hai năm, thật sự tôi đã không còn nghĩa tới anh nữa, bởi vì — tôi đã chọn ở bên cạnh Kim Trạch Húc! Tôi và Kim Trạch Húc tuy rằng ở cách hai nơi, nhưng tình cảm của chúng tôi rất tốt, công việc anh ấy vô cùng bận rộn nhưng ít nhất sẽ bảo đảm mỗi ngày gọi cho tôi một cuộc điện thoại. Bởi vì mấy ngày nay chúng tôi giận nhau, anh ấy không vui chuyện tôi cùng anh tới Los Angeles. . . . Tôi đã giải thích với anh ấy rồi, tôi tới Los Angeles chỉ là vì mong muốn được gặp Liễu Nhiên mà thôi, về phần tới ‘Đàm thị’ làm việc, là bởi vì tôi không muốn ở lại ‘Trung Viễn’, tôi muốn dùng năng lực của mình dần xếp tốt cho mẹ tôi, chứ không phải cứ mãi dựa vào Trạch Húc. . . . Tôi mong rằng sau khi tôi và anh đã giải quyết xong hết những vấn đề còn sót lại trong quá khứ, sau này chúng ta cũng đừng lo lắng gì về cuộc sống của nhau nữa. Tôi yêu Kim Trạch Húc, cho nên, Đàm tổng, chúng ta cũng nên buông xuống. . . . Bên cạnh

chính Hạ tiểu thư đã tố cáo cậu ở trước tòa, điều này thì không thể biện minh cho cô ấy được... Nếu Hạ tiểu thư thật lòng yêu cậu thì lúc trước đã không lợi dụng tôi để tiếp cận cậu, lại càng không tố cáo cậu với tòa!”

Lời của chị Dư cũng khiến Đàm Dịch Khiêm nhớ lại hình ảnh của ba năm trước, đó là hai lần thẩm vấn ở tòa, đó là những hình ảnh mà anh không bao giờ muốn nhớ lại, nhưng mà....

Đàm Dịch Khiêm ngồi thẳng người, tùy ý lật giở văn kiện trước mặt, lạnh nhạt nói, “Chị đã theo mẹ tôi lâu như vậy, vậy nhờ chị chuyển đến mẹ tôi một câu...”

Chị Dư bất chợt ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm

Đàm Dịch Khiêm vẫn không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói, “Con dâu đời này của bà chỉ có thể là Hạ Tử Du. Nếu mẹ tôi không thể chấp nhận, tương lai về sau đường ai nấy đi, tôi sẽ mời người khác chăm sóc cho bà ấy.”

Chị Dư trừng lớn đôi mắt, không thể tin nổi bật lên, “Tổng... Tổng giám đốc...”

Thật ra, chị Dư hoàn toàn không sợ Hạ Tử Du nói sự thật cho Đàm Dịch Khiêm biết, vì chị đã sớm chuẩn bị tinh thần bị Đàm Dịch Khiêm chất vấn và trách phạt. Nhưng chị dù thế nào cũng không ngờ được, sự việc dường như đã đi ngược lại dự tính ban đầu của chị và bà Đàm.

Đàm Dịch Khiêm vẫn xem văn kiện, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự khiếp sợ không thể phản kháng, “Cần tôi nhắc lại lần nữa sao?”

Chị Dư lập tức lắc đầu, “Không, tổng giám đốc, tôi sẽ chuyển lời của cậu đến bà chủ.”

Chị Dư lo lắng bước ra khỏi văn phòng mới phát hiện Đan Nhất Thuần đã đứng ngoài cửa từ lúc nào.

Chị Dư hoảng hốt cung kính lên tiếng, “Đan tiểu thư!”

Đan Nhất Thuần hẳn là đã đứng ở ngoài cửa văn phòng đã rất lâu, có lẽ cô cũng đã nghe được hết cuộc nói chuyện giữa chị Dư và Đàm Dịch Khiêm.

Đan Nhất Thuần lễ phép tươi cười chào chị Dư, “Vâng, tôi đến tìm Dịch Khiêm.”

Chị Dư nhanh chóng rời đi.

Đan Nhất Thuần bước vào văn phòng, thấy Đàm Dịch Khiêm đang vui đùa trong lồng văn kiện, Đan Nhất Thuần cười nói, “Xem ra anh và Hạ tiểu thư đang tiến triển rất tốt.”

Đàm Dịch Khiêm không ngẩng đầu lên, “Em đều nghe thấy hết rồi?”

Đan Nhất Thuần nhẹ gật đầu, “Có lẽ, đã đến lúc em nên rời khỏi anh.”

Nghe thấy lời này, Đàm Dịch Khiêm ngược mắt về phía Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần ngồi xuống ghế sofa duy nhất trong văn phòng làm việc, cười nói, “Dịch Khiêm, quan hệ mẹ chồng - con dâu rất dễ cải thiện, ở chung lâu ngày, đợi mẹ anh chân chính biết được điểm tốt của Hạ tiểu thư, em tin mẹ anh sẽ quý mến cô ấy, huống chi mẹ anh vốn cũng không phải là người khó chung đụng.”

Đàm Dịch Khiêm để văn kiện trong tay xuống, liếc nhìn khuôn mặt thuần khiết của Đan Nhất Thuần, thản nhiên nói “Chính miệng cô ấy nói với tôi, giữa cô ấy và Kim Trạch Húc là thật sự có quan hệ...”

Vừa nghe đến lời này của Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần khiếp sợ, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm thu ánh mắt u ám về, “Cô ấy muốn bằng mọi cách để không còn gì dây dưa với tôi.”

Đan Nhất Thuần nhanh chóng hỏi lại, “Vậy anh tin vào lời của Hạ tiểu thư?”

Đàm Dịch Khiêm lại vui đùa trong văn kiện, giống như một khi đã quyết định thì sẽ không bị người khác làm cho dao động, anh chăm rãi nói, “Lời cô ấy đối với tôi mà nói căn bản không quan trọng.”

Biết rõ câu tiếp theo Đàm Dịch Khiêm sẽ nói như thế nào, nhưng Đan Nhất Thuần vẫn muốn chính tai nghe thấy, “Vậy anh cho rằng cái gì mới là quan trọng?”

“Tôi muốn cô ấy.”

Không giống những lời thề nguyện hẹn ước, cũng không quyết liệt, câu trả lời của anh cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng Đan Nhất Thuần có thể cảm nhận được trái tim anh đang nóng dần lên.

Đúng vậy, đây là sự ham muốn chiếm hữu của người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu, cô vẫn nghĩ là anh không có mặt này, nhưng cho đến giờ phút này cô mới biết không phải là anh không có, mà chỉ là phần tình cảm sâu đậm này từ lâu đã dành cho người phụ nữ ở trong lòng anh.

Chỉ một giây sau, Đan Nhất Thuần lấy lại bình tĩnh, tươi cười nói, “Dịch Khiêm, anh biết không? Ngay từ ngày đầu tiên gặp anh em đã biết người phụ nữ được anh yêu sẽ rất hạnh phúc!”

Lời Đàm Dịch Khiêm nói ra nhẹ tựa như gió thoảng, “Hình như em không phải là người hay thích nói nhiều.”

Đan Nhất Thuần đứng dậy, bình thần nhún vai, “Em đâu có nói nhiều... Em sắp đi công tác rồi, em nghĩ gần đây cũng không tiện xuất hiện ở nhà anh, anh phải cố gắng theo đuổi lại vợ trước, em sẽ tiếp tục giúp anh đối phó với đám phóng viên thích xen vào chuyện người khác kia, đợi anh và Hạ tiểu thư tốt đẹp trở lại, hai vợ chồng các người nhớ mời em ăn bữa cơm là được rồi!”

Lúc xoay người, Đan Nhất Thuần nhìn thoáng qua Đàm Dịch Khiêm vẫn đang vui đùa trong đồng vắng kiên lần cuối cùng, chẳng ai có thể ngờ rằng đôi mắt cô giờ phút này đã sớm đỏ hoe... Trong khoảnh khắc đó, cô rất muốn nói với Đàm Dịch Khiêm, thật ra cô chính là một người ưa thích nói nhiều, có điều, cô chưa bao giờ muốn tỏ ra mình như thế ở trước mặt anh, bởi vì cô biết anh vĩnh viễn cũng sẽ không chấp nhận phần nói nhiều này của cô.

Trong phòng trọ, Hạ tử du ngồi ở trên ghế sofa, vừa cầm đồ ăn vặt vừa xem hài kịch trên truyền hình.

Đoạn hài kịch đang phát rất tức cười, cô mới đầu cũng thử cười theo vài tiếng, nhưng dần dần tai cô đã không còn nghe rõ âm thanh của TV phát ra, mắt cũng không còn thấy rõ hình ảnh TV, mãi đến khi nước mắt từ đầu chảy ra nơi khóe mắt, cô mới biết mình vẫn không thể làm được...

Tựa người vào sofa, cô cắn chặt môi ghìm lại tiếng nức nở, nhưng trong lòng lại quá đau xót và uất ức khiến cô không thể khống chế nổi hai vai run run, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê ào ào tuôn chảy, rốt cục cũng không còn kìm nén được nữa mà bật khóc thành tiếng.

“Hu...”

Vì sao lúc này đây lòng cô lại đau đớn như vậy?

Mấy năm nay, chẳng phải cô luôn biết rõ ràng cô và anh không thể đến được với nhau ư, vì sao cô còn phải tự làm mình khó chịu thế này?

Trái tim cô quặn đau, rất đau...

Cô biết, cô đã dùng lời lẽ lạnh lùng khắc nghiệt kiên quyết xa lánh anh, có lẽ anh sẽ không đến tìm cô nữa?

Cô tự cười chua xót cho bản thân.

Giữa họ cuối cùng cũng đã đi đến hồi kết, nhưng cô sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay của mình.

Bởi vì cô biết rõ, cho dù bây giờ cô không quan tâm đến những trở ngại ngăn cách giữa bọn họ, phó mặt quyết định theo trái tim mình. Sau này, cho dù cô có hòa hợp được với người nhà họ Đàm, dù anh luôn ở cạnh bảo vệ cô nhưng suốt đời anh nhất định sẽ có rất nhiều rất nhiều tiếc nuối...

Nhạc chuông điện thoại bài hát nước ngoài lãng mạn vang lên, cô gạt đi nước mắt nơi khóe mắt, cầm lên di động nhìn thoáng qua màn hình điện thoại.

Nhìn lướt qua dãy số hiển thị trên điện thoại, hô hấp của cô bỗng trở nên dồn dập.

Nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình hồi lâu, cô đắn đo phân vân không biết có nên nhấc máy hay không. Cô không ngờ anh lại gọi cho cô....

Cuối cùng, tay run run cô ấn nút nghe, “A-lô!”

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm lúc này cũng không có một chút thay đổi, anh dựa vào lưng ghế dựa, chậm rãi nói, “Đã suy nghĩ xong chưa? Muốn đi hay vẫn ở lại ‘Đàm thị’ làm việc?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Nếu đã nói rõ hết với anh, tôi cũng không còn gì cố kỵ, anh đã tạo điều kiện việc làm cho tôi, tôi đương nhiên phải kiếm về lợi nhuận cho ‘Đàm thị’, tôi không muốn cứ mãi ở chỗ Trạch Húc làm con sâu gạo.” Cô thật không ngờ cũng có một ngày, ở trước mặt anh cô lại có thể che giấu tốt như vậy.

“Được, ngày mai em chính thức bắt đầu đi làm đi. Sáng mai tôi có hẹn với một khách hàng, quản lý chính trị phòng PR mấy ngày nay nghỉ phép, những người khác giao tiếp ứng đối tôi không tin tưởng, ngày mai tôi sắp xếp cho em đi gặp khách hàng, em thấy có vấn đề gì hay không?” Anh hỏi thật vô cùng chuyên nghiệp, hoàn toàn không có tình cảm cá nhân nào ở trong đó.

Cô nói, “Nhưng tôi cần biết tư liệu khách hàng.” Nếu như anh đã không có tính chất tình cảm cá nhân, thế thì cô cũng không cần phải khúc mắc nữa, làm vậy ngược lại có vẻ như cô mới là người không rõ ràng.

Anh trả lời, “Về việc tư liệu khách hàng em gặp mặt rồi biết. Ngày mai, tôi sẽ cho người đến đón em.”

Cô do dự mấy giây, cuối cùng đồng ý, “. Được.”

Sau đó anh kết thúc cuộc nói chuyện.

Cô từ từ hạ điện thoại di động xuống, cơ thể vô lực tựa lưng vào ghế sofa ở phía sau.

Cô vốn tưởng rằng anh còn sẽ nói thêm gì đó với cô, mặc dù trong lòng cô hy vọng anh có thể tạo ra khoảng cách giữa đôi bên giống như hiện tại, nhưng thật sự khi biết anh có thể dễ dàng xem như không có việc gì thì lòng cô lại cảm thấy mất mát khó hiểu.

Ngày hôm sau.

Hạ Tử Du mặc một bộ trang phục phù hợp với OL (office lady), xác nhận mình nhìn vào đã giống như một công viên chức, sau đó mới đi ra khỏi nhà trọ.

Xe của người Đàm Dịch Khiêm cho tới đón cô quả nhiên đang ở dưới lầu.

Không nhìn thấy anh, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó bước vào trong xe.

Xe chậm chậm chạy trên con đường bằng phẳng, Hạ Tử Du dựa vào cửa sổ xe, đầu óc hoàn toàn mờ mịt. Cô đang suy nghĩ, tương lai mình sẽ như thế nào? Mình có thể làm được gì?

Bỗng dưng, Hạ Tử Du chợt như nghĩ đến điều gì, cô ngồi thẳng người dậy, khẩn trương hỏi người lái xe, “Bác tài, Đàm tổng có đưa tư liệu gì cho tôi hay không?”

Tài xế trả lời, “Không có, Đàm tổng chỉ bảo tôi qua chỗ cô đến hội sở ‘Lolene’.”

“. Ồ.”

Mấy phút sau, xe dừng lại ở cửa chính hội sở ‘Lo-lene’.

Hạ Tử Du vừa bước xuống xe, người bồi bàn trong hội sở liền chủ động đi tới cạnh cô, “Hạ tiểu thư, xin chào!”

Hạ Tử Du sững sốt, “À, xin chào!” Hội sở ‘Lo-lene’ cũng tương đương là hội sở cao cấp nhất Los Angeles, đại đa số mọi người đều không thể trả nổi chi phí nơi này.

Người bồi bàn dùng thông thạo tiếng Anh nói, “Đàm tổng đã đến rồi, tôi dẫn cô đi lên.”

“Vậy khách hàng của Đàm tổng đã tới chưa?” Không biết tại sao, sau khi đi tới hội sở, trong lòng Hạ Tử Du cứ có cảm giác lo lắng không yên khó hiểu.

Người bồi bàn cười cười giải thích nói, “Khách hàng của Đàm tổng vẫn chưa có đến, nhưng Hạ tiểu thư không cần lo lắng, từ trước đến nay Đàm tổng đều tới nơi này bàn việc làm ăn với khách hàng.”

“À.” Thật ra thì cô cũng không có điều gì lo lắng, tuy rằng giữa cô và Đàm Dịch Khiêm đã trải qua rất nhiều chuyện, cô cũng từng bị anh hãm hại ngồi tù hai năm. Nhưng có thể là sau khi biết rõ nguyên nhân năm đó anh hãm hại, cho nên hiện tại cô cũng không có sợ anh sẽ còn tạo ra bất lợi gì cho cô.

Hạ Tử Du đi theo người bồi bàn đi vào thang máy, rồi sau đó đi lên lầu sáu.

Lầu sáu là tầng cao cấp nhất hội sở, hành lang độc đáo được thiết kế xa xỉ theo kiểu cổ điển long trọng của Hoàng thất Châu Âu, đi tới trước cửa phòng được bao cũng có thể cảm giác được thân phận cùng địa vị của người ở trong phòng được bao.

Người bồi bàn mở ra cửa phòng giúp Hạ Tử Du, cúi đầu nói, “Hạ tiểu thư, mời, Đàm tổng đang ở bên trong đợi cô.”

Hạ Tử Du nhẹ gật đầu, đợi sau khi người bồi bàn đi khỏi, cô ngược mắt liếc nhìn cảnh trí bên trong phòng được bao.

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở một chỗ khuất trong phòng, anh lười biếng dựa vào ghế sofa, trên tay đang nhón nhơ cầm một ly rượu đỏ, cô nhận ra màu rượu đỏ này chính là loại rượu mà anh giới thiệu cho cô khi bọn họ còn ở nhà riêng tại Las Vegas.

Anh nhướng mắt liếc nhìn cô, đôi mắt đen như mực hoàn toàn ẩn vào trong bóng mờ, trong nháy mắt làm cô cảm giác đứng ngồi không yên.

Ngay lúc này, tuy rằng anh đang trầm mặc, nhưng lại khiến cho cô có cảm giác áp bức càng lúc càng tăng.

Bất ngờ, anh ung dung mở miệng nói, “Sao không vào?”

Cô cất bước đi tới trước mặt anh, dùng giọng điệu cung kính của nhân viên nói với cấp trên, “Đàm tổng.”

Đàm Dịch Khiêm dùng ánh mắt ra dấu bảo Hạ Tử Du ngồi xuống vị trí ‘Chỗ ngồi’ bên cạnh anh.”

Cô vờ như không thấy, nói sang chuyện khác, “Đàm tổng, hay là anh cho tôi xem qua tư liệu khách hàng trước một chút, tôi sợ một lát khách hàng tới tôi không thể nào ứng đối được!”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn Hạ Tử Du càng thêm thâm sâu, “Em ngồi xuống trước, tôi sẽ nói cho em biết.”

Hạ Tử Du vốn muốn ngồi vào vị trí đối diện Đàm Dịch Khiêm, nhưng sau đó nghĩ đến có thể khách hàng sẽ ngồi ở đối diện với Đàm Dịch Khiêm, nên cuối cùng cô đành phải ngồi ở bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, dĩ nhiên, giữa bọn họ còn cách một chỗ ngồi nữa.

Sau khi Hạ Tử Du ngồi xuống, Đàm Dịch Khiêm nâng lên ly rượu đỏ khẽ nhấp một hớp, môi mỏng hờ hững nói, “Em không cần phải lo, vị khách hàng này em còn quen thuộc hơn với bất kỳ ai.”

Hạ Tử Du sững sốt. ‘Hả’ dù là ngày trước, đối với khách hàng của anh hầu như cô cũng không có quen biết nhiều lắm.

Cô tò mò lên tiếng hỏi anh, “Là ai?”

Anh nghiêng mặt qua, con ngươi đen u ám thâm sâu liếc mắt chăm chú nhìn cô, bỗng dưng, anh nhếch môi cười một tiếng, “Người đó đến rồi.”

Ngay lúc này, vị khách hàng Đàm Dịch Khiêm vừa nói đúng lúc bước vào trong phòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hạ Tử Du còn đang hoang mang theo bản năng ngược mắt lên nhìn về phía người đang đi tới, trong chớp nhoáng này, “Khách hàng” và Hạ Tử Du đều giật mình kinh ngạc.

Nhìn thấy Kim Trạch Húc một thân tây trang trắng thơm xuất hiện ở trong phòng, hai mắt Hạ Tử Du tròn thật lớn, “Trạch Húc?”

Kim Trạch Húc nhìn thấy Hạ Tử Du ngồi ở bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, cũng sững sờ tại chỗ.

Đàm Dịch Khiêm nhàn hạ tựa người vào ghế sofa, tay phải hơi nới lỏng cà vạt, tay trái lười biếng để ngang trên ghế sofa sau lưng Hạ Tử Du, thoạt nhìn vào có vẻ như anh và Hạ Tử Du thật vô cùng thân mật. Anh

cũng không buồn đứng dậy, chỉ dùng ý cười quen thuộc mỗi khi trao đổi trong công việc làm ăn nói, “Kim tổng, mời ngồi.”

Giữa trán Kim Trạch Húc dần dần nhúu chặt. Làm thế nào anh cũng không ngờ được, lúc này Hạ Tử Du lại có thể ở Los Angeles, sở dĩ nhiều ngày qua anh không dám gọi cuộc điện thoại nào cho Hạ Tử Du, vì có một lần duy nhất gọi vào nhưng đã bị Hạ Tử Du trực tiếp tắt máy.

Sự thật, lần đó Kim Trạch Húc gọi cho Hạ Tử Du cũng chính là lần Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du ôm hôn tại bờ biển.

Như nhìn ra được sự khốn hoặc trong mắt Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du theo bản năng muốn đứng lên. Thế nhưng, tay Đàm Dịch Khiêm này giờ đang để ở trên ghế sofa ngay lập tức trực tiếp ôm chặt eo Hạ Tử Du.

Thân thể Hạ Tử Du chấn động, quay mặt sang nhìn Đàm Dịch Khiêm, dáng vẻ Đàm Dịch Khiêm vô cùng tự nhiên, có vẻ như cũng không có ý định giải thích với Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm đưa ánh mắt liếc nhìn sang Kim Trạch Húc, “Kim tổng, quản lý phòng PR tạm thời nghỉ phép, Tử Du là thành viên tôi mới mời về đảm nhiệm chức vụ quản lý phòng PR, bởi vì Tử Du cũng biết anh, nên tôi đã dẫn cô ấy tới đây.”

Ánh mắt Kim Trạch Húc vẫn luôn nhìn chằm chằm Hạ Tử Du rồi cuộc chuyển sang Đàm Dịch Khiêm, khôi phục lại nụ cười tự tin ‘bạn lừa tôi gạt’ ở trên thương trường, Kim Trạch Húc ngồi xuống ghế sofa đối diện Đàm Dịch Khiêm, ý vị sâu xa nói, “Đàm tổng, nếu không phải hôm nay nhìn thấy anh, tôi nghĩ tôi vĩnh viễn cũng sẽ không biết, anh lại chính là ông chủ ở phía sau của khách sạn cao cấp bảy sao ‘LLD’, thì ra chính phủ Los Angeles mới đúng là đối tượng anh hợp tác.”

Hôm nay sở dĩ Kim Trạch Húc đứng lúc đến Los Angeles là bởi vì sau khi hoàn thành hạng mục khách sạn “LLD”, ông trùm giấu mặt ở phía sau khách sạn nói muốn tự mình gặp anh một lần, còn nói muốn đem toàn bộ khoản tiền còn lại của “Trung Viễn” dự trù cho việc chuẩn bị thành lập khách sạn trả hết cho “Trung Viễn”, trước đây Kim Trạch Húc vẫn luôn cho rằng khách sạn này thuộc về chính phủ, hôm nay biết được có ông chủ phía sau, Kim Trạch Húc cũng bởi vì tò mò cho nên mới đến Los Angeles.

Nghe lời Kim Trạch Húc nói, Hạ Tử Du cũng sững sờ. Trời ạ, khách sạn bảy sao cao cấp “LLD” này lại là của Đàm Dịch Khiêm, vậy trước đây tại sao “Đàm thị” lại cùng “Trung Viễn” cạnh tranh với nhau đấu thầu cái hạng mục đó?

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói, “Sự thật chứng minh, ‘Trung Viễn’ quả nhiên đã hoàn thành hạng mục này rất tốt.”

Kim Trạch Húc cũng cười theo một tiếng, nhưng không ai có thể nhìn ra nụ cười trên mặt anh cứng ngắc. Ai có thể ngờ tới, khi đó anh đã tự cho rằng mình cũng thắng Đàm Dịch Khiêm được một lần, nhưng rõ ràng chính là đang làm công cho Đàm Dịch Khiêm. Đến hôm nay anh mới hiểu được, Đàm Dịch Khiêm có thể được bên ngoài gọi là vị Thần trong giới thương mại quả thật là không thể nghi ngờ.

Năm đó “Đàm thị” và “Trung Viễn” tranh giành hạng mục này ở Los Angeles đã khiến cho toàn thể giới quan tâm, điều này khiến cho khách sạn chưa được kiến lập cũng đã nổi danh, thế nhưng hôm nay chứng minh Đàm Dịch Khiêm mới chính là ông chủ ở phía sau khách sạn, điểm này nói rõ năm đó Đàm Dịch Khiêm muốn cùng “Trung Viễn” tranh giành cái hạng mục này căn bản chỉ vì muốn tuyên truyền cho cái hạng mục, so với lợi nhuận tương lai khách sạn kiếm được thì số tiền năm đó “Đàm thị” thua lỗ cho hạng mục này quả thực là không đáng kể.

Đàm Dịch Khiêm ghệt chặt lấy Hạ Tử Du, nhếch khóe môi, “Đây chẳng qua chỉ là một sự hợp tác hoàn mỹ giữa chính phủ Los Angeles và nhà kinh doanh mà thôi, chính phủ đại diện, tôi ra tiền, lợi nhuận ba bảy, đôi bên đều vui vẻ sao lại không làm?”

Lửa giận đang hừng hực thiêu đốt trong lồng ngực Kim Trạch Húc, cộng thêm nhìn thấy tay Đàm Dịch Khiêm lúc này để ngang eo Hạ Tử Du, lửa giận của Kim Trạch Húc đã gần như bùng nổ cháy lan sang bên cạnh.

Đàm Dịch Khiêm vào lúc này quay đầu nhìn Hạ Tử Du, thân mật nói, “Tử Du, lấy văn kiện đã phụ trách hoàn tất bên kia đưa cho Kim tổng ký tên, anh rất hy vọng chúng ta và Kim tổng có thể tiếp tục hợp tác lần nữa.”

Thân thể Hạ Tử Du lúc này cứng đờ.

Lửa giận của Kim Trạch Húc rốt cuộc đã bùng nổ, anh đưa ánh mắt không thể tin nhìn về phía Hạ Tử Du, “Tử Du, đây chính là nguyên nhân mà em dứt khoát không liên lạc với anh sao?” Anh cứ nghĩ là cô đang tức giận chuyện Đường Hân tiết lộ ra rất nhiều việc mà anh đã từng giấu diếm cô, nhưng cho dù cô không còn xem anh là bạn, cũng không còn quan tâm đến anh, anh đều sẵn lòng chấp nhận. Bởi vì ít nhất ở trong lòng cô cũng nên hiểu rõ anh làm tất cả mọi chuyện đều là vì cô. Thế nhưng, giờ phút này cô lại có mặt ở Los Angeles, hơn nữa còn thân mật với Đàm Dịch Khiêm như thế, anh không thể nào chịu đựng được! !

Hạ Tử Du gấp gấp muốn đứng lên, “Trạch Húc, không phải như thế.”

Để tránh cho cơn giận thật sự bộc phát, Kim Trạch Húc cố nén đau lòng mà nói, “Tử Du, anh sẽ chọn một thời gian khác hẹn em ra ngoài, nhưng mà, hôm nay em thật khiến cho anh rất thất vọng.”

Nói xong những lời này, Kim Trạch Húc không chút do dự ký tên mình lên văn kiện đã thảo sẵn, rồi sau đó không hề lưu luyến đứng lên rời khỏi phòng được bao.

.

Cho đến khi Kim Trạch Húc đi ra khỏi phòng, lúc này tay Đàm Dịch Khiêm đặt ở eo Hạ Tử Du mới buông ra.

Hạ Tử Du đứng ở trước mặt Đàm Dịch Khiêm, lạnh lùng trừng mắt nhìn đáng vẻ ngồi thẳng thoir trên ghế sofa của Đàm Dịch Khiêm, “Anh là cố ý bảo tôi tới đúng không?”

“Đúng!” Đàm Dịch Khiêm không hề phủ nhận.

“Tại sao anh phải làm như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm đứng lên, bình tĩnh nói, “Là vì em!”

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào ánh mắt Đàm Dịch Khiêm, giống như thất vọng mà nói, “Tôi cho rằng hôm qua tôi đã nói rõ ràng hết với anh rồi. Tôi và Kim Trạch Húc đang ở cùng nhau, tôi yêu anh ấy, làm sao anh có thể lợi dụng tôi để mà tổn thương Trạch Húc chứ?”

Giờ phút này cô rất rõ ràng, anh không hề biết quan hệ thật sự giữa cô và Kim Trạch Húc.

Sau khi cô tới Los Angeles thăm Liễu Nhiên thì Đàm Dịch Khiêm mới bắt đầu điều tra về cô, nếu như anh đã sớm điều tra được quan hệ giữa cô và Kim Trạch Húc từ phía khách sạn, khi ở Male anh cũng sẽ không tức giận đến thế. Đương nhiên, anh không tra được là vì luật pháp bảo vệ thông tin khách hàng ở lại, cho dù anh có là ông chủ chân chính ở phía sau khách sạn cao cấp bấy sao “LLD”, anh cũng không có cách nào kiểm tra được chuyện riêng tư của khách trọ ở trong phòng, huống chi rõ ràng khách sạn này là anh vẫn luôn để người bên phía chính phủ Mỹ thay mặt quản lý.

Bất thành linh, Đàm Dịch Khiêm kéo Hạ Tử Du về phía mình, không hề báo động trước anh áp đặt cô ở dưới người nằm đè lên ghế sofa.

Cô còn chưa kịp khôi phục thần trí hoang mang thì đã bị anh đè ở phía dưới, anh khóa chặt hai tay cô, tròng mắt đen giảo hoạt vững vàng nhìn xoáy vào cô, còn ẩn chứa một chút u ám dữ tợn nhưng cũng không đến nỗi khiến cô sợ hãi, anh gần từng chữ nói ra, “Hạ Tử Du, tôi đồng ý để em đi. Nhưng mà, tôi lại suy nghĩ, đời người dài như thế, bỏ qua mấy năm cũng không thấm vào đâu, trời cao nếu đã an bài cho chúng ta gặp lại nhau chỉ trong chớp mắt, vậy thì ngoại trừ cùng nhau tiếp tục, chúng ta không có lựa chọn nào khác! !”

138. Chương 138 : Quan Hệ Giữa Đan Nhất Thuần Và Đàm Dịch Khiêm

Hạ Tử Du trợn tròn mắt, vừa kinh hoàng còn có chút không thể tin.

Ánh mắt anh nhìn cô càng lúc càng sâu xa, mơ hồ còn kèm theo mấy phần nóng rực.

Nhận ra ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm vào một chỗ trên người cô, cô mới bình tĩnh dùng sức đẩy anh ra.

Anh đứng dậy, cũng không còn kiềm chế động tác của cô.

Cô cúi đầu liếc mắt nhìn thoáng qua mình một cái, xấu hổ đến mức thiếu chút nữa phải tìm chỗ chui vào. Có lẽ do vừa rồi giây giụa, sáng nay cô đi làm đã chọn một bộ áo sơ mi OL, thế nhưng giờ phút này lại có vẻ xốc xếch mờ ám, điều đáng nói là nút áo ở trước ngực cô không biết khi nào đã bị bung ra một cái.

Anh trái lại rất ga-lăng đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác, để cô có thời gian cài lại nút áo.

Cô ngượng ngùng quay lưng về phía anh, luống cuống cài lại nút áo, rồi sau đó cất bước thong thả đi ra khỏi phòng.

Nhưng, vào lúc khi cô định bước đi tay anh đã bắt lấy cổ tay cô.

Cô vùng mấy cái cũng không hất ra được tay anh, cuối cùng cô tức giận xoay người lại, trừng mắt nhìn anh, “Buông tôi ra! !”

Anh càng túm chặt cô hơn, giọng điệu nhẹ nhàng từ tốn, “Tôi đưa em về!”

“Không cần!” Cô thẳng thắn cự tuyệt.

Đôi mắt đen hẹp dài của anh híp lại thành một đường ngang, môi mỏng mấp máy, “Chẳng lẽ em quyết định không vào ‘Đàm thị’ sao?”

Cô nghiêng răng nói, “Tôi nghĩ rằng không thể hình thành được quan hệ cấp trên và cấp dưới cùng với loại người như anh! !”

Giọng của anh bỗng trở nên lạnh hắt, “Em có thể đi, nhưng mà, nếu như em muốn đuổi theo Kim Trạch Húc giải thích với hắn, tôi khuyên em hay là đừng nên làm chuyện không cần thiết đó!”

Cô tức giận nói, “Tôi muốn làm gì cũng không liên quan đến anh! !” Dứt lời, cô dùng hết tất cả hơi sức hất anh ra, rốt cuộc cũng tránh thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

Anh ngược lại không có hành động gì tiếp theo, chỉ nhìn cô bằng nửa con mắt, lạnh giọng nói, “Hạ Tử Du, bây giờ tôi sẽ nói rõ cho em hiểu, tôi không cho phép em có bất kỳ liên hệ nào với Kim Trạch Húc. Nếu không, em làm tôi không thoải mái thì tôi cũng sẽ không để cho Kim Trạch Húc dễ chịu đâu! !”

Cô không nghe hiểu anh muốn nói gì, tức giận thốt lên, “Đồ điên!”

Khi cô xoay người muốn bỏ đi, hai tay anh đột nhiên từ phía sau vòng lên trước ôm chặt cô vào trong ngực.

Ngay lập tức, mùi hương nam tính dễ chịu thuộc về anh bắt đầu quanh quẩn ở xung quanh cô, cảm anh gác ở trên vai cô, hai tay anh vòng từ phía sau lên ôm siết cô thật chặt.

“Anh buông tôi ra!” Hạ Tử Du vội vàng dùng hai khuỷu tay để chống chọi lại với anh, thế nhưng cơ thể vẫn bị anh vững vàng khóa vào trong lồng ngực.

Hơi thở anh nóng rực bắt đầu lan tỏa xung quanh cổ cô, giọng nói trầm bổng dễ nghe vang lên bên tai cô, “Tôi mặc kệ lúc này em có tâm tư gì, đời này em chỉ có thể đi theo tôi!”

Trong ấn tượng cô, anh xưa nay cũng không phải là một người đàn ông độc tài vô lý như thế này, thân thể cô hơi ngẩn ra.

Giờ phút này anh đang vùi đầu vào giữa cổ cô, như quyến luyến hít lấy mùi thơm dịu nhẹ thoang thoảng nơi cổ cô, giọng khàn khàn nói, “Đừng làm rộn.”

Cô không thể phủ nhận ngay lúc này cô lại không hiểu nổi mà say đắm trong giọng nói khàn khàn thâm tình của anh, bởi vì đã nhiều năm trôi qua, anh ít khi dùng giọng nói như thế để nói chuyện với cô.

Nhưng mà.

Cho dù say mê cỡ nào, nhưng vào giờ phút này cô cũng kịp hiểu ra, lý trí cô nói cho cô biết, cô nhất định phải đẩy anh ra.

Mặc kệ là khoảng cách giữa bọn họ có liên can với người đời trước, hoặc là bên cạnh anh có Đan Nhất Thuần, còn có bản thân cô. Tóm lại, giữa bọn họ đang vướng mắc rất nhiều vấn đề. Cô và anh cuối cùng vẫn là không thể đến được với nhau, cho dù có thể xông phá tất cả chướng ngại, cô tin chắc rằng coi như bọn họ cuối cùng đến được với nhau, nhưng một ngày nào đó chắn chắn anh sẽ rất hối hận.

Cô dần dần không còn giấy dựa nữa, chỉ nhắm chặt mắt rồi sau đó từ từ mở ra.

Anh phát hiện cô bỗng nhiên im lặng, sau đó mới nhận ra có gì đó không đúng, anh buông cô ra rồi xoa người cô lại đối mặt với anh, thì phát hiện hai mắt cô không biết từ lúc nào đã phủ kín một tầng hơi nước trong suốt như đầm nhỏ.

“Chết tiệt, chẳng lẽ em sợ tôi đến vậy ư?” Thấy đáy mắt cô ẩn chứa nước mắt, hiếm khi thấy anh có biểu hiện luống cuống, vươn tay lau đi nước mắt đang chực chờ nơi khóe mắt cho cô.

Cô nghẹn lời nói, “Đàm Dịch Khiêm, tôi không muốn cứ mãi dây dưa thế này với anh nữa, tôi van cầu anh hãy thả cho tôi một con đường sống, để tôi có thể bắt đầu lại cuộc đời của mình lần nữa, được không?”

Anh nhẹ nhàng từ tốn lau đi nước mắt xung quanh hốc mắt cho cô, giọng nói từ tính khào khào, “Tôi đã nói qua là sẽ không miễn cưỡng em, nhưng mà tôi rất muốn có em. Hạ Tử Du, toàn bộ phụ nữ trên thế giới này tôi chỉ cần có một mình em, nếu để em đi, vậy tôi phải làm thế nào?”

Cô hết sức ngạc nhiên trợn mắt nhìn anh.

Hai tay nổi rõ khớp xương anh vuốt nhẹ hai gò má cô, con ngươi đen sâu lắng như lốc xoáy ở biển sâu mãi miết nhìn gương mặt xinh đẹp không tỳ vết của cô, bỗng nhiên anh nghiêng đầu.

Cô thừa nhận, cô đã khó có thể tự kiềm chế mà đắm chìm trong tình cảm dịu dàng hiếm khi thấy anh biểu hiện vào giờ phút này, nhưng khi bờ môi mỏng lạnh của anh sắp sửa hôn lên môi cô, cô đột nhiên dùng sức vươn tay đẩy anh ra.

Có lẽ anh cũng không ngờ cô sẽ có phản ứng kích động đến thế, ngay lập tức bị cô né ra.

Cô rất nhanh thụt lùi về đến cạnh cửa, nhìn thấy ánh mắt anh ảm Ứt, kiên định nói cho anh biết, “Nếu như. Ba năm trước anh chịu nói những lời này với tôi, tôi thề tôi sẽ không chút do dự ở lại bên cạnh anh, nhưng bây giờ tất cả đều đã muộn rồi, Đàm Dịch Khiêm. Giữa chúng ta thật sự không có khả năng nữa!”

Sau cùng, cô không hề quan tâm anh có đuổi theo cô ra ngoài hay không, cũng không hề quay đầu lại, cô bước nhanh đi ra khỏi hội sở, rồi vội vã ngồi vào trong xe tắc xi.

Dựa vào cửa sổ tắc xi, nước mắt cô không còn kiên kị gì lần lượt chảy xuống, trong lòng dâng lên đau đớn cùng chưa xót không cách nào ngăn chặn được.

Có thật là chỉ cần cô chủ động đưa tay ôm lấy anh, là kể từ nay bọn họ có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc của Vương Tử và Công Chúa không?

Nhưng mà, tại sao hạnh phúc trước mặt chạm tay là có thể có, tới hôm nay mới xuất hiện? Anh không biết được, không phải là cô không còn yêu, mà là. Cô đã không thể yêu lại lần nữa.

.

Trả xong tiền xe bước xuống tắc xi, Hạ Tử Du lúc này ngoại trừ hốc mắt Ứng đỏ, thì tâm tình đã bình tĩnh đi nhiều, nhìn không ra có gì khác thường.

Hạ Tử Du đi còn chưa tới cửa phòng nhà trọ mình, đã thoáng nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu nhỏ bé đang đợi ở ngoài cửa phòng nhà trọ liền lập tức gây sự chú ý cho cô.

Đợi Hạ Tử Du đi gần tới ngoài cửa phòng nhà trọ, Đan Nhất Thuần bước lên cười chào hỏi, “Hạ tiểu thư!”

Hạ Tử Du thoáng sững sốt một giây rồi ngay sau đó bình tĩnh trở lại, lễ phép gật nhẹ đầu với Đan Nhất Thuần.

Cô tất nhiên biết Đan Nhất Thuần biết cô, dù sao quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm đối với người ngoài mà nói cũng không còn là bí mật nữa, huống chi Đan Nhất Thuần là bạn gái Đàm Dịch Khiêm, cô chỉ là không ngờ tới lúc này Đan Nhất Thuần lại có thể đến chỗ ở của cô.

Đan Nhất Thuần trước sau vẫn mỉm cười, “Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, có thể mời tôi vào nhà ngồi một lúc không?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dĩ nhiên!”

Lấy chìa khóa mở cửa phòng, Hạ Tử Du mời Đan Nhất Thuần ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách.

Đan Nhất Thuần ngồi ở trên ghế sofa, nhận lấy ly cà phê Hạ Tử Du đưa tới, sau đó liếc mắt nhìn xung quanh nhà trọ, cô điềm đạm nói, “Hoàn cảnh nơi này thật tốt, nhất định là Dịch Khiêm tự mình chọn cho cô.”

Hạ Tử Du ngồi ở đối diện Đan Nhất Thuần, trong lòng từ nãy đến giờ suy đoán Đan Nhất Thuần tới chỗ cô ở là có dụng ý gì.

Đường như nhận ra lúc này mình xuất hiện ở nhà trọ Hạ Tử Du có chút kỳ quái, Đan Nhất Thuần lập tức nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, tôi đã quên mất việc mình đường đột đến đây. Thật ra thì tôi cũng là vừa tới đây, nhấn chuông cửa một hồi lâu mà cũng không có ai trả lời, tôi đoán có lẽ cô đã đi vắng, đúng lúc tôi vừa chuẩn bị đi thì gặp được cô trở về.”

Hạ Tử Du nhả nhận nói, “Không có sao, tôi cũng vừa về đến, không có nghĩ tới Đan tiểu thư sẽ đến tìm tôi.”

Bỗng nhiên Đan Nhất Thuần chú ý tới chung quanh hốc mắt Hạ Tử Du hơi sưng đỏ, Đan Nhất Thuần như đã đoán được điều gì, nhẹ giọng hỏi, “Sáng nay cô và Dịch Khiêm đi ra ngoài sao?”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, hình như không dám tin Đan Nhất Thuần có thể đoán chính xác như thế.

Đan Nhất Thuần khẽ cười, “Cô đừng cho rằng tôi lợi hại, là do mắt cô ửng đỏ thôi. Không giấu gì cô, đối với cô, tuy tôi chưa từng gặp mặt, nhưng tôi cảm thấy được tôi rất hiểu rõ cô. Từ khi tôi biết cô là mẹ của Ngôn Ngôn thì tôi đã biết cô là một người phụ nữ rất kiên cường, cô sẽ không vì cảnh ngộ nhấp nhô hoặc chuyện không thuận lợi của mình mà thương tâm. Nhưng tình cảm của cô rất trong sáng, cô đối với người trong lòng của mình sẽ dốc hết tất cả tình cảm mà cô có, cho nên nước mắt của cô cũng sẽ chỉ vì người trong lòng cô mà chảy.”

“Đan tiểu thư, nói thật, tôi không biết hôm nay cô tới tìm tôi là có chuyện gì, nhưng nếu như cô thật sự có lời muốn nói với tôi, cô có thể trực tiếp nói thẳng với tôi, tôi cũng sẽ có sao nói vậy trả lời hết những vấn đề của cô.” Hạ Tử Du một lòng cho rằng lúc này Đan Nhất Thuần đến tìm cô là vì quan hệ giữa cô và Đàm Dịch Khiêm cứ dây dưa không rõ ràng nên khiến cô không vui.

Đan Nhất Thuần lắc nhẹ đầu, sau đó nói, “Hạ tiểu thư, tôi có thể gọi cô là ‘Tử Du’ không?”

Hạ Tử Du gật đầu.

Đan Nhất Thuần cười nói, “Tử Du, thật ra thì tôi đã mua xong vé máy bay tối nay rời khỏi Los Angeles, ba tháng tới tôi ở lại Milan làm việc, vốn là tôi không muốn tới quấy rầy cô, cũng biết Dịch Khiêm nhất định sẽ bắt chấp tất cả giữ cô lại bên cạnh anh ấy. Nhưng tôi cảm thấy IQ của Dịch Khiêm quả thật rất thấp, tôi sợ đến lúc tôi từ Milan trở về, anh ấy vẫn chưa thành công theo đuổi lại cô.”

Đan Nhất Thuần nói lời này khiến cho Hạ Tử Du giống như như Hòa Thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu*, “Hả.” (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì) (2 thước ở đây được tính là 80cm)

Đan Nhất Thuần thần nhiên cười nói, “Tử Du, mong cô đồng ý nghe tôi nói hết quan hệ giữa tôi và Dịch Khiêm, chỉ cần cô chú ý lắng nghe là được rồi. Sau khi nghe xong, biết đâu quan hệ giữa cô và Dịch Khiêm sẽ không còn rối rắm giống như bây giờ nữa.”

“Đan tiểu thư, thật ra cô không cần phải.”

Đan Nhất Thuần cắt ngang lời nói Hạ Tử Du, tiếp tục nói ra, “Tử Du, đừng nên nghĩ rằng trong lòng tôi sẽ khó chịu khi nói ra những lời này với cô, đợi cô nghe xong quan hệ của tôi và Dịch Khiêm, thì cô sẽ hiểu.”

Hạ Tử Du rất cuộc im lặng lắng nghe.

Đan Nhất Thuần bắt đầu từ tốn nói.

“Tôi biết Dịch Khiêm vào ba năm trước. Khi đó, anh ấy tới tìm tôi nói con gái mình mắc chứng bệnh trầm cảm, anh ấy mong tôi có thể giúp trị bệnh cho con gái mình.”

“Trầm cảm?” Hai mắt Hạ Tử Du tròn thật to, không thể tin khi nghe hai chữ này từ miệng Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần khẽ gật đầu, “Tôi cũng không biết vì nguyên nhân gì mà Ngôn Ngôn bị trầm cảm, nhưng là bác sĩ tâm lý, tôi chỉ có thể tận tâm cố gắng hết sức để giúp cho Ngôn Ngôn. Tôi đã dùng thời gian suốt cả nửa năm, rất cuộc mới có thể làm cho Ngôn Ngôn hòa nhập với mọi người, nhưng Ngôn Ngôn cũng vì bị trầm cảm mà để lại di chứng — Mỗi đêm cứ khóc lóc âm ỉ đòi cô giết mình tỉnh lại ba bốn lần, tôi nghĩ Ngôn Ngôn là vì cô nên mới sinh ra chứng bệnh trầm cảm này. Dịch Khiêm lại không cách nào tìm được cô, nên anh ấy hy vọng tôi có thể hoàn toàn chữa khỏi căn bệnh này cho Ngôn Ngôn.”

“Tôi không biết, tôi không biết Liễu Nhiên con bé.” Cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình không xứng đáng làm mẹ như lúc này, thời điểm đứa nhỏ mắc bệnh cô lại không có ở bên cạnh cùng con mình.

Đan Nhất Thuần an ủi nói, “Việc này cũng không thể trách cô, bởi vì hiểu lầm lúc đó cô vẫn luôn ở Male, ngay cả chuyện Liễu Nhiên phát bệnh cô cũng không biết.”

Hạ Tử Du khấn trương hỏi, “Vậy sau đó thì sao? Di chứng của Liễu Nhiên đã ổn chưa?”

Đan Nhất Thuần trả lời, “Trước hết để tôi nói tiếp đi! Kỳ thực tôi sinh ra trong một gia đình giàu có và đông đúc, ba mẹ tôi đều là bác sĩ tâm lý nổi tiếng. Cả nhà chúng tôi tuy là người Trung Quốc, nhưng từ nhỏ tôi sống và lớn lên ở Los Angeles, có lẽ là bởi vì di truyền bẩm sinh, cũng có lẽ là ba mẹ chờ mong tôi vượt qua bọn họ. Năm mười lăm tuổi tôi đã bắt đầu xem qua sách tâm lý học trẻ em, vắn vắn chỉ mất ba năm thời gian, tôi đã lấy được giấy chứng nhận bác sĩ tâm lý nhi đồng. Đương nhiên, tôi biết tôi có thể lấy được giấy phép này phần lớn nguyên nhân là vì danh tiếng chức vụ của ba mẹ tôi, cho nên mười chín tuổi, tôi được vào làm việc ở văn phòng khám và điều trị tâm lý của ba mẹ tôi thành lập. Có lẽ vận may tôi tốt, trong năm đó, tôi làm việc khám và điều trị ở văn phòng của ba mẹ tôi thành lập, đã thành công chữa khỏi cho sáu em mắc bệnh trầm cảm, đây là một việc rất hiếm có ở trong giới giáo dục tâm lý. Sau đó bởi vì tuổi tôi còn quá nhỏ, càng thêm rất khó tạo sự nghiệp ở trong giới giáo dục tâm lý, và nhờ được sự truyền của giới truyền thông Los Angeles tôi lại tiến thêm một bước nữa, tôi nghiễm nhiên đã công thành danh toại ở trong giới giáo dục tâm lý.” (lan man gè)

Hạ Tử Du nghiêm túc lắng nghe, nhưng đối với những lời tự thuật về quá khứ của Đan Nhất Thuần, Hạ Tử Du thừa nhận giờ phút này cô chỉ mong chờ Đan Nhất Thuần nhắc tới Liễu Nhiên.

Trong lòng Đan Nhất Thuần tất nhiên hiểu rõ tâm tình lúc này của Hạ Tử Du, cô lập tức nói, “Thật xin lỗi, nói nhiều với cô về quá khứ của tôi như vậy, có lẽ cô cũng không muốn nghe. Nhưng những quá khứ này là đầu đuôi sự việc kế tiếp tôi muốn trình bày với cô về quan hệ giữa tôi và Dịch Khiêm, tôi phải nói rõ với cô trước.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu một cái.

Đan Nhất Thuần tiếp tục nói, “Thật ra thì tôi vẫn luôn không thích ba mẹ sắp đặt cho tôi đi con đường nhà tâm lý học này, cho nên sau khi chữa khỏi người mắc bệnh trầm cảm thứ năm tôi đã không còn muốn tiếp tục làm công việc này nữa. nhưng ông trời lại không chiều theo mong muốn của tôi, để tôi gặp thêm đứa trẻ thứ sáu mắc chứng bệnh trầm cảm. Đứa trẻ này là con một trong gia đình, cha của nó là người Trung Quốc, anh ta là một vị quan chức chính phủ cao cấp ở

Trung Quốc. Tôi thừa nhận, lần đầu tiên tôi nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi xuất sắc này thì tôi đã động lòng, có lẽ anh cũng biết được tôi đã động lòng với anh, anh ta bắt đầu từng bước theo đuổi tôi, khiến tôi cũng cho rằng tôi và anh ấy thật sự có thể bắt đầu một cuộc tình cảm lưu luyến, vì vậy tôi đã hết lòng chữa trị cho đứa nhỏ của anh, nhưng vào lúc tôi cứ nghĩ rằng vị quan chức chính phủ này cũng thật sự yêu thích

tôi thì tôi lại phát hiện trong lòng anh ta đã có người mà anh ấy yêu mến, anh cố làm ra vẻ yêu thích tôi là vì anh muốn tôi điều trị tốt cho con của anh.” Nói tới đây, hốc mắt Đan Nhất Thuần bắt đầu nhuộm đỏ, giọng nói cũng tắc nghẹn.

Hạ Tử Du tò mò hỏi, “Sau đó thì sao?”

Đan Nhất Thuần nghẹn giọng trả lời, “Sau đó người đàn ông này dẫn theo đứa nhỏ đã trị hết bệnh trở về Trung Quốc, mặc dù thỉnh thoảng anh ta cũng có liên lạc với tôi, nhưng sâu trong lòng tôi vẫn rất hận việc đã bị anh lợi dụng. Cho nên, thời điểm Dịch Khiêm tìm tới tôi, khi đó tôi căn bản là đã suy sụp tinh thần đến mức không muốn khám và trị bệnh cho bất kỳ ai. Nhưng khi tôi nhìn thấy Ngôn Ngôn thì tôi lại mềm lòng. Thế nhưng, tâm trí tôi khi đó đều bị chuyện tình cảm làm cho phiền loạn không yên, cho dù có lòng nhưng tôi cũng không cách nào bình tâm mà trị liệu tốt cho đứa nhỏ. Vào tháng đầu tiên khi tôi tiếp nhận điều trị cho Ngôn Ngôn, tôi đã nói rõ với Dịch Khiêm tình huống của tôi, tôi nghĩ rằng Dịch Khiêm sẽ quyết định đổi một bác sĩ tâm lý khác, ai ngờ bởi vì Ngôn Ngôn yêu thích tôi, nên Dịch Khiêm đã quyết định không đổi bác sĩ khác, giữa lúc đi không được mà ở cũng không xong, vì thế tôi nói với Dịch Khiêm, tôi yêu cầu anh ấy công bố với bên ngoài tôi là bạn gái được anh chủ động theo đuổi, vậy tôi mới có thể cố gắng hết khả năng của mình để điều trị cho Ngôn Ngôn!”

Hạ Tử Du lập tức nhướn mắt lên nhìn Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần như còn đang đắm chìm trong ký ức mà cười khổ nói, “Tôi cho là Dịch Khiêm sẽ không đồng ý, ai ngờ được chỉ vì Ngôn Ngôn mà Dịch Khiêm đã đáp ứng tôi. Sở dĩ sau đó Dịch Khiêm còn chủ động đưa tin theo đuổi tôi, cũng là vì tôi muốn dựa vào tin đồn này của Dịch Khiêm mà bước vào làng giải trí, tôi quả thật đã trở thành người phụ nữ được muôn người chú ý, và cũng vì dễ tiện chăm sóc cho Ngôn Ngôn nên tôi đã chuyển vào biệt thự họ Đàm. Hai năm qua, mọi người trong nhà họ Đàm đều cho rằng tôi là bạn gái của Dịch Khiêm!”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Dù nói thế nào đi nữa, sự thật cô chính là bạn gái của anh ấy!”

Đan Nhất Thuần lập tức lắc đầu, “Tôi dĩ nhiên không phải là bạn gái anh ấy, thật ra thì hai năm qua tôi và anh ấy ở cùng với nhau chỉ là vì tôi muốn kích thích người trong lòng của tôi mà thôi, tôi cho rằng một khi mình đã có được vị trí muôn người hâm mộ thì bất cứ ở đâu anh cũng đều có thể nhìn thấy tôi, tôi không thể khiến cho anh ta hối hận, ít ra tôi cũng phải để anh ta biết người đàn ông tôi hiện tại của tôi còn tốt hơn anh ta. Nhưng suốt hai năm qua, người tôi thích đó vốn cũng không hề quan tâm đến một chút tin tức nào về tôi. Mà tôi không thể không thừa nhận, hai năm qua ở chung một chỗ cùng Dịch Khiêm, mặc dù biết rõ Dịch Khiêm chỉ là vì Ngôn Ngôn nên mới đối xử tốt với tôi, nhưng có đôi khi tôi thật sự cũng thích được ở chung với Dịch Khiêm, tôi nhận thấy anh ấy rất thương con, thì nhất định cũng là một người đàn ông tốt!”

Hạ Tử Du vẫn im lặng.

Đan Nhất Thuần tiếp tục nói, “Tôi đã từng hỏi Dịch Khiêm, nếu như tôi trị hết bệnh cho Ngôn Ngôn, và Ngôn Ngôn lại thích tôi không muốn xa tôi, vậy anh có thể vì Ngôn Ngôn mà cưới tôi hay không? Anh nói có thể, nhưng anh ấy và tôi không thể có con! Rõ ràng, Dịch Khiêm là vì Ngôn Ngôn nên có thể bỏ ra tất cả.”

Lòng của Hạ Tử Du vào giờ phút này vô cùng đau xót, bởi vì chưa bao giờ biết Đàm Dịch Khiêm vì Ngôn Ngôn bỏ ra nhiều như vậy.

Đan Nhất Thuần nói, “Thật ra tôi cũng không phải thuận miệng hỏi, tôi đúng thật nghĩ như thế, nếu như Dịch Khiêm không có người trong lòng, vậy thì tôi cùng Dịch Khiêm hãy kết thành một đôi đi! Mặc dù đây lòng tôi còn có người kia, nhưng tôi biết rõ tôi và người đó đã không có khả năng nữa. Tôi liền nghĩ tới, tôi cũng không có phần cảm khi ở chung với Dịch Khiêm, điều quan trọng là tôi thật rất quý mến Ngôn Ngôn. Dù sao Dịch Khiêm cũng là một người tốt, mình cứ thử kết hợp với Dịch Khiêm đi, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ tùy tiện của riêng tôi, tôi không ngờ, có một ngày, Dịch Khiêm lại chủ động gọi điện thoại nói muốn tôi kết hôn với tôi!”

Hạ Tử Du cười nhạt, “Cũng có thể đó là bởi vì anh ấy thích cô!”

Đan Nhất Thuần nghiêm túc phủ quyết, “Dĩ nhiên không phải như vậy! Căn bản giữa Dịch Khiêm và tôi không hề có bất kỳ sự quan hệ thân mật nào, đây không phải là biểu hiện của một người đàn ông thích một người phụ nữ!”

Hạ Tử Du không suy nghĩ gì nói, “Không giấu gì cô, lúc ở Male, tôi ở đối diện với phòng của cô và anh ấy, tôi từng nhìn thấy hai người. . . .” Nói tới đó Hạ Tử Du mới cảm thấy những lời này hình như cô không nên nói ra vào lúc này.

Đan Nhất Thuần lập tức bật cười nói, “Trời ơi, tôi và Dịch Khiêm chỉ diễn trò cho người khác xem thôi, tôi không ngờ đúng thật là đã bị cô nhìn thấy! Tôi đến Male thật ra là vì tôi điều tra được người đàn ông đó đang nghỉ phép cùng bạn gái anh ta ở Male, vì vậy tôi thành khẩn yêu cầu Dịch Khiêm phối hợp với tôi diễn một vở kịch ở trước cửa phòng của người đàn ông đó! Cô cũng biết tính cách Dịch Khiêm vốn sẽ không đồng ý phối hợp với tôi, nhưng tôi nói với Dịch Khiêm, nếu như lần này anh ấy không giúp tôi thì hạnh phúc cả đời của tôi sẽ có thể tan thành mây khói, vì thế cuối cùng Dịch Khiêm đã đồng ý! Tôi thề, đêm đó nếu cô có nhìn thấy tôi và Dịch Khiêm nói chuyện điện thoại mờ ám hoặc là Dịch Khiêm hôn tôi hay gì gì đó, những thứ này đều chỉ là diễn trò!”

“Người cô thích là?” Ngay lúc này Hạ Tử Du cũng nhớ lại ngày đó đúng thật có một đôi tình nhân ở sát vách phòng cô, bởi vì khách hàng hôm đó là người duy nhất vào ở cùng dãy phòng với cô, cho nên cô nhớ rất rõ người khách Trung Quốc ở lại đó tên là Mạc Úc!

“Mạc Úc! !” Ngay lập tức, Đan Nhất Thuần đã xác nhận suy đoán của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du liền giật mình, cô hoàn toàn không nghĩ tới hình ảnh đêm hôm đó cô nhìn thấy lại chỉ là cảnh tượng giả tạo.

Đan Nhất Thuần bổ sung thêm, “Tôi lại thất vọng thêm lần nữa, người đàn ông này vốn không có để tôi ở trong lòng, anh ta thậm chí ngay cả chào hỏi một tiếng với tôi cũng không có, tôi kéo Dịch Khiêm đi theo ra bãi biển, vốn cũng là vì khiêu khích vì lúc ấy anh ta cũng đang ở bãi biển, nhưng không ngờ lại gặp phải cô. Tôi cũng không biết tại sao Dịch Khiêm tức giận, ngược lại sau khi nhìn thấy cô Dịch Khiêm liền trực tiếp trở về Los Angeles, sau đó có lần tôi vì không tìm được anh ấy mà gọi điện thoại cho anh, thì anh lại đề cập với tôi chuyện kết hôn!”

Hạ Tử Du ậm ờ hỏi, “Rồi cô đồng ý?”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Tôi biết rõ một phần lớn nguyên nhân Dịch Khiêm muốn kết hôn với tôi là vì Ngón Ngón cần tôi, cộng thêm lúc đó tôi cũng đang tức giận người kia, nên đã đồng ý với Dịch Khiêm! Nhưng mà ngay lúc chuẩn bị tuyên bố ngày cưới thì Dịch Khiêm đột nhiên chạy đi tìm cô.”

Hạ Tử Du nhìn Đan Nhất Thuần hỏi, “Cô không tức giận sao?”

Đan Nhất Thuần cười lắc đầu, “Tôi giận thế nào đây? Dịch Khiêm sau khi trở về liền chủ động nói cho tôi biết anh ấy đã đi tìm cô, lúc ấy tôi rất vui, tôi còn giật giây Dịch Khiêm đi tìm lại cô, bởi vì tôi biết trong lòng Dịch Khiêm vẫn luôn có cô. Dù sao tôi cũng luôn hy vọng Dịch Khiêm được hạnh phúc!”

“Vậy buổi tối hai người.” Hạ Tử Du nhớ lại lần trước cô gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm chính là Đan Nhất Thuần nghe máy.

Đan Nhất Thuần dường như cũng đoán được suy nghĩ vào lúc này trong đầu Hạ Tử Du, cười cười giải thích nói, “Cô đừng có ăn dấm chua, tôi và Dịch Khiêm đúng thật là ngủ chung một phòng, nhưng mà tôi ngủ chung với Ngón Ngón còn Dịch Khiêm thì ngủ riêng. À, tôi quên mất, phòng của Dịch Khiêm và Ngón Ngón là được nối liền nhau, bởi vì đêm hôm đó tôi không nhìn thấy Dịch Khiêm ở trong phòng nên từ phòng trẻ đi qua phòng Dịch Khiêm nghe điện thoại dùm anh ấy. Bởi vì đêm nào Ngón Ngón cũng khóc tỉnh giấc mấy lần, không có tôi hoặc Dịch Khiêm dỗ dành, Ngón Ngón sẽ không thể ngủ được yên, cho nên thỉnh thoảng thấy Dịch Khiêm bận rộn với công việc, buổi tối tôi sẽ ở lại giúp Dịch Khiêm chăm sóc cho Ngón Ngón, cứ xem như tôi là một bác sĩ tâm lý vô cùng có trách nhiệm với Ngón Ngón đi! Có điều, tôi điều trị cho Ngón Ngón đã ba năm, thế nhưng vẫn không có cách nào trị dứt di chứng này của Ngón Ngón, tôi nghĩ, có lẽ Ngón Ngón phải cần một người mẹ đúng nghĩa như cô đến chăm sóc cho con bé!”

139. Chương 139 : Buổi Tối Bị Lừa Đi Khách Sạn

Từ ngày Đan Nhất Thuần rời khỏi căn hộ của Hạ Tử Du, cuộc sống Hạ Tử Du cũng khôi phục trở lại yên tĩnh như bình thường.

Suốt một tuần lễ, Đàm Dịch Khiêm cũng không xuất hiện trong cuộc sống của cô, Hạ Tử Du mỗi ngày đều giam mình trong căn hộ, cô thường xuyên nghĩ về con đường mờ mịt mà cô phải đi sau này.

Trong khoảng thời gian này Hạ Tử Du có gọi điện cho Kim Trạch Húc, lần đầu tiên cô còn có thể kết nối được điện thoại, nhưng sau đó cô hầu như là cô không thể nào gọi vào điện thoại Kim Trạch Húc được nữa. Cô nhận thấy rõ lần này Kim Trạch Húc thật sự rất thất vọng về cô, cô vốn muốn giải thích rõ ràng với Kim Trạch Húc, nhưng sau mấy ngày yên tĩnh suy nghĩ, cô đột nhiên không còn muốn giải thích với Kim Trạch Húc nữa...

Bởi vì giải thích đã không còn ý nghĩa, cô ngược lại thấy rằng, nếu như lần này Kim Trạch Húc thật muốn không bao giờ quan tâm tới cô nữa, đối với Kim Trạch Húc mà nói thì đây cũng là chuyện tốt, nói cho cùng những điều Kim Trạch Húc muốn cô vĩnh viễn không thể cho được, nếu để anh bị tổn thương, chẳng thà khiến Kim Trạch Húc thất vọng về cô mà dần dần buông tay cô ra.

Trên thực tế, trong một tuần này cô nên lựa chọn rời khỏi Los Angeles, nhưng trong lòng cô vẫn đang do dự... Không phải bởi vì những lời nói của Đan Nhất Thuần với cô ngày đó mà khiến cô muốn thay đổi quyết định, mà bởi vì cô biết rõ, nếu cô rời khỏi Los Angeles cô rất khó có thể tìm được một công việc thích hợp, cô không thể vì giận đối nhất thời với Đàm Dịch Khiêm mà khiến cho nửa đời sau của cô phải chịu cảnh khốn khó.

Cô rốt cuộc có muốn tiếp tục ở lại Los Angeles hay không? Cô biết rõ Đàm Dịch Khiêm không phải là người thất hứa, nếu cô muốn vào Đàm thị nhất định sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà nếu cô vào Đàm thị, giữa cô và Đàm Dịch Khiêm có thể hòa bình hay sẽ tiếp tục kéo dài mối quan hệ không rõ ràng?

Cô thật sự không muốn tiếp tục kéo dài mối quan hệ không rõ ràng với anh.

Những lời nói của Đan Nhất Thuần khiến cô rối trí, cô sợ nếu cô tiếp tục nữa, cô sẽ hành động không lý trí mất... Nhưng cô tuyệt đối không thể cho phép mình xuất hiện trong tình trạng như vậy, cô nhất định phải để cho lý trí chống lại tình cảm trong lòng.

Chiều hôm đó, Hạ Tử Du đột nhiên nhận được điện thoại của bộ phận nhân sự “Đàm thị”.

Bộ phận nhân sự hỏi cô lúc nào thì có thể chính thức vào công ty đi làm, cô vốn đang do dự, từ nay về sau có thể ổn định công việc, lại có thể ở lại Los Angeles, cuối cùng Hạ Tử Du cũng đồng ý nhận lời vào công ty.

Vì vậy, ngày kế tiếp Hạ Tử Du liền đến văn phòng Đàm thị nhận việc.

Hạ Tử Du vốn đã chuẩn bị tinh thần bị các đồng nghiệp trong công ty chế nhạo cô khi gặp mặt, nhưng không ngờ, cô đi vào công ty hoàn toàn giống những nhân viên mới, mọi người đối xử với cô khách sáo lễ phép như đối với đồng nghiệp mới, khiến cho cô đang căng thẳng cũng cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Cô cảm thấy kết quả như vậy quả thực rất tốt.

Ngày thứ ba bước chân vào Đàm thị, cô nhận được điện thoại của chị Dư.

Chị Dư muốn mời cô đến sân khấu kịch nhi đồng xem Liễn Nhiên biểu diễn, cô vui mừng không thôi, cho nên cô xin nghỉ, lập tức thuê xe đến sân khấu kịch nhi đồng.

Cô đến sân khấu kịch nhi đồng đúng lúc chị Dư cùng Liễn Nhiên chuẩn bị lên sân khấu, sợ ảnh hưởng đến buổi biểu diễn, cô hồi hộp khấn thương ngồi ở hàng ghế sau nhà hát.

Trước buổi diễn mười phút, chị Dư xuất hiện trước mặt cô.

Cô rất cảm động, vui vẻ nhìn chị Dư, không ngừng nói cảm ơn.

Giọng nói chị Dư vẫn như trước kia, vẫn lạnh lùng lãnh đạm, trong ngữ điệu rõ ràng không còn cảm thấy bất mãn với cô như trước nữa, chị Dư chậm rãi nói: “Hạ tiểu thư, là tổng giám đốc bảo tôi mời cô đến xem Ngôn Tư tiểu thư biểu diễn, chúng tôi đã chuẩn bị chỗ ngồi cho cô, cô ngồi hàng trước đi, như vậy có thể dễ dàng nhìn thấy Ngôn Tư tiểu thư biểu diễn.”

Hạ Tử Du không dám tin, hai mắt ngạc nhiên mở to: “Có thật không?”

Chị Dư gật đầu: “Đúng vậy, đây là việc tổng giám đốc đã căn dặn.”

Lúc này Hạ Tử Du có chút do dự: “Nhưng mà...” Cô cảm thấy dường như cô không thoải mái khi ngồi hàng ghế đầu, dù sao trước đây cô cũng từng nhìn thấy hình ảnh ba người bà Đàm cùng Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần ngồi ở hàng ghế đầu, cho nên cô sợ sự xuất hiện của cô lần này sẽ khiến cho bà Đàm cảm thấy không vui.

Dường như đoán được suy nghĩ của Hạ Tử Du, Chị Dư lãnh đạm nói: “Hạ tiểu thư, cô cứ yên tâm, sáng hôm nay bà chủ tham gia một hoạt động công ích quan trọng, vì vậy nên bà chủ không thể đến xem Ngôn Tư tiểu thư biểu diễn.”

Hạ Tử Du khẽ mỉm cười với chị Dư: “Cảm ơn chị!”

Ngay sau đó chị Dư liền dẫn Hạ Tử Du đến hàng ghế trước.

Hàng ghế trước nhìn qua đã có khá nhiều người ngồi, chỉ có bên cạnh Hạ Tử Du là còn mấy chỗ trống, chỗ này có thể được coi là chỗ quan sát sân khấu tốt nhất, tầm mắt của cô không hề bị che khuất, có thể dễ dàng nhìn thấy Liễu Nhiên giống như một tiểu công chúa ở trên đài, từ trong đáy lòng cô cảm thấy rất hài lòng, đối với một đứa trẻ nhỏ tuổi như Liễu Nhiên mà có thể diễn kịch ở đây thật khiến cô cảm thấy rất tự hào.

Cô biết hôm nay Liễu Nhiên đại diện trẻ em nhà hát kịch biểu diễn đêm chung kết, tuy cô cảm thấy biểu diễn kịch không nhất thiết phải đạt giải quán quân, nhưng nếu quả thật giành được giải quán quân, cô nhất định sẽ rất vui mừng.

Thấy Liễu Nhiên đưa mắt nhìn về phía cô, cô quơ quơ hai tay như muốn chào hỏi với Liễu Nhiên, Liễu Nhiên lễ phép nhìn cô mỉm cười, sau đó cùng giáo viên đi vào phía sau sân khấu.

Hạ Tử Du hồi hộp chờ đợi buổi diễn bắt đầu, bởi vì có thể thoải mái nhìn cô con gái nhỏ của mình biểu diễn, Hạ Tử Du có vẻ kích động lạ thường, cô không chú ý tới đã có người ngồi xuống bên cạnh cô từ lúc nào.

Lúc vở kịch chuẩn bị bắt đầu, cả hội trường im phăng phắc, Hạ Tử Du đang trông ngóng đến lúc Liễu Nhiên biểu diễn thì cô phát hiện ra bên eo của mình không biết lúc nào đã có bàn tay của người nào đó ôm lấy.

Nghĩ là tên háo sắc nào đó, cô lập tức tóm lấy bàn tay đang ôm lấy thắt lưng mình, mặt đen lại nhìn người bên cạnh mình, thế nhưng... gương mặt Đàm Dịch Khiêm gần trong gang tấc dù đeo kính đen nhưng vẫn có thể nhìn ra gương mặt tuấn tú của anh.

Về mặt sưng sồ.

Thân thể Hạ Tử Du nhất thời hơi chấn động, cô cố gắng dùng sức gỡ bàn tay Đàm Dịch Khiêm trên eo mình, giây giũa kịch liệt phản ứng: “Anh buông tôi ra!”

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi dựa lưng vào thành ghế, bàn tay của anh hoàn toàn không có ý muốn buông eo cô ra, nhẹ nhàng thản nhiên nói: “Em phải biết xem kịch cần nên giữ im lặng.”

Hạ Tử Du muốn gỡ bỏ tay Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức nhưng phát hiện lúc này những người ngồi xung quanh đang nhìn cô bằng ánh mắt buồn bực, động tác của cô nhẹ nhàng hơn, nhìn anh chăm chăm, nhỏ giọng nói: “Sao anh lại có thể vô lại như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt eo của Hạ Tử Du, bỗng nhiên ghé vào tai cô nói: “Em muốn yên tĩnh xem biểu diễn hay muốn cùng anh ra ngoài giải quyết vấn đề này?” Ý tứ của anh, chính là quyết tâm không buông tha cô.

Lúc này âm thanh biểu diễn đã bắt đầu vang lên, cuối cùng Hạ Tử Du chỉ có thể lựa chọn cắn răng chịu đựng mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Vở kịch lần này là câu chuyện cô bé lọ lem và hoàng tử, Liễu Nhiên bắt đầu bước ra cả hội trường cũng không kinh ngạc, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương lúc nhập vai biểu diễn của Liễu Nhiên khiến Hạ Tử Du đau lòng không ngớt.

Hạ Tử Du hết sức chăm chú theo dõi Liễu Nhiên biểu diễn, cũng từ từ quên cả eo đang bị người nào đó nắm giữ, đến cảnh cô bé lọ lem nhận được phép thuật của bà tiên biến thành công chúa xinh đẹp ngồi xe bí đỏ đến gặp hoàng tử, Hạ Tử Du xúc động thốt lên: “Liễu Nhiên thật xinh đẹp...”

Đàm Dịch Khiêm nghiêng đầu qua, nhìn khuôn mặt vui sướng của cô, rất tự nhiên hôn lên má cô một cái, nhẹ giọng nói: “Con gái chúng ta đương nhiên xinh đẹp!”

Hạ Tử Du hoàn toàn chìm đắm vào vở kịch tuyệt vời của Liễu Nhiên biểu diễn trên chính giữa sân khấu sáng rực, theo bản năng gật đầu đáp lại Đàm Dịch Khiêm: “Ừ, ừ!”

Mấy giây sau, Hạ Tử Du mới kịp thời phản ứng, cô chợt quay mặt nhìn Đàm Dịch Khiêm, lúc này Đàm Dịch Khiêm vẫn bình tĩnh nhìn Liễu Nhiên biểu diễn trên sân khấu, nhớ lại nụ hôn anh vừa mới hôn bên má, khuôn mặt cô dần dần nhuộm đỏ, xấu hổ không dứt.

.

Hạ Tử Du dù thế nào cũng không nghĩ đến con gái bảo bối của cô lại có thể đoạt giải quán quân, hơn nữa con gái bảo bối của cô cũng được đánh giá là diễn viên nhí xuất sắc nhất...

Mang giải thưởng về, từ trên sân khấu, chị Dư ôm Liễu Nhiên đi xuống từng bậc thang.

Liễu Nhiên cầm cúp cực kỳ vui sướng, chạy đến chỗ Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du dương dương tự đắc, Hạ Tử Du vui vẻ đứng lên.

“Ba.”

Liễu Nhiên dang rộng đôi tay muốn ôm lấy Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm lúc này không dang tay ôm lấy cô con gái bé nhỏ, mà nhường cơ hội ấy lại cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ăn ý đón nhận, vui vẻ ôm Liễu Nhiên xoay tại chỗ một vòng: “Liễu Nhiên, con giỏi quá, mẹ rất vui...”

Liễu Nhiên bị Hạ Tử Du chọc cho cười khanh khách không ngừng.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm dịu dàng đọng lại trên gương mặt hai người phụ nữ mà anh quan tâm nhất trong cuộc đời anh, anh chỉ đứng một bên cười nhưng không nói.

Từ sân khấu kịch đi ra thì đã đến hoàng hôn, Liễu Nhiên này còn hưng phấn mà bây giờ đang nằm ngủ trong lòng Hạ Tử Du.

Nhìn chiếc xe riêng sang trọng đỗ bên đường của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du ôm con gái nhỏ trong lòng không muốn rời.

Cánh cửa xe mở ra, chị Dư đi đến trước mặt Hạ Tử Du nhỏ giọng nói: “Hạ tiểu thư, tôi tới đưa Ngôn Tư tiểu thư đi.”

Hạ Tử Du mặc dù không nỡ nhưng vẫn nhẹ nhàng trao Liễu Nhiên cho chị Dư, thấy chị Dư ôm Liễu Nhiên ngồi lên xe, ánh mắt Hạ Tử Du lúc này mới rời đi.

Đàm Dịch Khiêm đứng bên cạnh Hạ Tử Du, nhẹ giọng hỏi: “Không nỡ sao?”

Bởi vì những hành động và lời nói tùy tiện của Đàm Dịch Khiêm trong hội trường khi nãy mà Hạ Tử Du quyết định không để ý đến anh, cũng không nhìn anh lấy một cái, cô lập tức bước đi.

Đàm Dịch Khiêm vẫy tay ý bảo tài xế và vệ sĩ rời đi, ngay sau đó đuổi theo Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lập tức đi đến bên đường đưa tay vẫy một chiếc tắc xi.

Đàm Dịch Khiêm cũng nhanh tay bắt lấy cổ tay của Hạ Tử Du: “Đi theo anh!”

Cảnh tượng hai người trẻ tuổi có vẻ ngoài nổi bật đang giằng co nhau nhất thời dẫn đến sự chú ý của những người đi lại trên đường.

Hạ Tử Du muốn chui vào trong xe, nhưng bị Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng kéo cô ra ngoài, dùng lực vừa đủ ôm cô vào trong lồng ngực mình, giọng nói anh trầm ấm mang theo chút tà mị: “Nhanh như vậy đã muốn rời đi sao?”

Cảm nhận được ánh mắt chú ý từ mọi người xung quanh, cô cắn răng nói: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Anh buông cô ra, nhưng mười ngón tay của anh lại mạnh mẽ quăn lấy mười ngón tay của cô, lạnh lùng nói: “Anh đã nói rồi.”

Cô cố gắng gỡ bàn tay của anh ra nhưng không thể, cuối cùng chỉ còn cách thỏa hiệp để anh ôm sát trong lòng, tức giận nói: “Chẳng lẽ những lời tôi nói anh không nghe thấy sao?”

Bàn tay anh dường như càng siết chặt hơn, con ngươi đen lấy lạnh lùng nhìn sâu vào trong mắt cô, lời nói mang theo cả sự đe dọa nguy hiểm: “Câu này phải để anh hỏi em mới đúng!”

Mười ngón tay của cô bởi vì bị anh nắm chặt nên cảm thấy đau nhói, cô khó chịu cau mày lại.

Anh vẫn không buông lỏng nhẹ tay, gương mặt anh tuần trở nên lạnh lẽo, ánh mắt đen sau tròng kính lạnh lùng nhìn cô chằm chằm: “Anh nhớ anh đã nói rồi, không được liên lạc với Kim Trạch Húc nữa!”

Cô rất muốn dùng vô số những từ không dễ nghe để mắng anh, nhưng cô lại không thể nào lên tiếng nói ra được một chữ, chỉ có thể phẫn uất thốt ra một câu lạnh lùng: “Không liên quan tới anh!”

Tròng mắt đen của anh từ từ híp lại thành một đường ngang, cảm giác nguy hiểm như quỷ ma biến hóa, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chú vào cô.

Cô cảm giác như mình đang đứng ngồi không yên, bị anh nhìn chằm chằm như vậy có chút chột dạ.

Sau vài giây trầm mặc, anh nặng nề hạ giọng, gần từng chữ từng câu để cô nghe rõ: “Từ lần sau, em còn nói “chúng ta không liên quan đến nhau”, anh thề, anh sẽ làm cho em hiểu rõ quan hệ giữa chúng ta là gì!”

Anh lạnh lùng đến mức không ai là không sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt của anh lúc này, ngay cả Hạ Tử Du cũng không nén nổi sợ hãi mà quay mặt đi chỗ khác, lựa chọn im lặng đối diện với anh.

Anh từ từ buông lỏng mười ngón tay đang nắm chặt tay cô, dường như cảm nhận được cô đang sợ anh, vẻ mặt nghiêm nghị cùng âm thanh nặng nề từ từ thoải mái, nhẹ giọng nói: “Lấy điện thoại di động ra đây.”

Cô quay lưng về phía anh, hoàn toàn không muốn để ý đến anh.

Anh nghiêng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp rõ ràng đang tức giận nhưng lại không thể hiện ra một chút tâm tình nào, một lần nữa lên tiếng: “Muốn anh tự mình lấy, hay là em ngoan ngoãn lấy ra?”

Cô tức giận, nhớ lại tính cách bá đạo trước sau như một của anh, vì muốn đạt mục đích có thể dùng mọi thủ đoạn, cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc tự lấy điện thoại trong túi của mình ra.

Anh nhận lấy điện thoại di động từ trong tay cô, không nói hai lời, lập tức ném thẳng xuống đất, trong chớp mắt, điện thoại di động đương nhiên bị đập nát tới chia năm xẻ bảy.

Cô không nhận được gần từng tiếng gọi to tên của anh: “Đàm Dịch Khiêm!”

Ánh mắt của mọi người xung quanh nhanh chóng đổ dồn về phía bọn họ.

Anh nhíu mày, thần nhiên nói: “Rất tốt, xem ra là ngày mai em muốn chúng ta cùng nhau có mặt trên trang bìa rồi, hóa ra, em còn gấp hơn cả anh...”

Cô cắn hận thốt lên: “Tại sao anh lại ném điện thoại di động của tôi chứ?”

Lúc này anh lấy một chiếc điện thoại mới từ trong người đưa cho cô: “Anh đền em một cái là được.”

Cô nhúm mày: “Tôi không cần!” Cô thật sự tức giận, anh cứ như vậy tự ý ném điện thoại di động của cô, trong đó có không ít số điện thoại của những người bạn cô ở Male trong suốt ba năm nay.

Ánh mắt anh lập tức mờ mịt, khóe môi hơi cong lên: “Em có thể không cần... nhưng anh sẽ rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Anh....”

Biết những chuyện anh nói từ trước tới giờ không phải là những lời nói suông, cô tức giận nhận lấy điện thoại di động từ tay anh.

Anh cười một tiếng: “Vậy mới ngoan!”

Cô liếc nhìn chiếc điện thoại di động anh đưa cho cô, vô tình phát hiện ra, cái điện thoại này giống ý hết cái điện thoại anh đang sử dụng.

Anh nắm lấy tay cô, chân bắt đầu bước đi: “Đi thôi, anh đưa em về!”

Cô tránh không được bàn tay của anh, chỉ có thể đi theo bước chân của anh, bỗng chốc trong lúc vô tình mở ra address book thì phát hiện trong điện thoại của cô chỉ tồn tại một dãy số, mà dãy số này cô vẫn luôn nhớ trong những năm này nhưng chưa bao giờ lưu giữ trong điện thoại di động kia của cô, đương nhiên đó chính là số điện thoại của người đàn ông luôn tự cao tự đại đang ở trước mặt.

Bước chân cô hơi chậm lại, tức giận xóa bỏ dãy số nọ.

Anh đi ở phía trước, không quay đầu nhìn cô nhưng dường như có thể biết được lúc này cô đang làm gì, khóe miệng anh cong lên, không nhanh không chậm nói ra từng chữ: “Cho dù em có xóa bỏ số điện thoại này của anh, bộ nhớ chiếc điện thoại di động này từ nay về sau cũng sẽ không thể lưu lại số điện thoại của người khác, cũng chỉ có thể nhận được số của anh... Nếu em nghĩ tới việc đổi chiếc điện thoại di động khác, vậy thì tốt nhất em nên từ bỏ cái suy nghĩ này đi, bởi vì anh không cho phép.”

Bước chân cô dừng hẳn lại, cô tức giận hét lên: “Đàm Dịch Khiêm!”

Anh nắm tay cô đi, khóe miệng bình thản như không, cũng không để ý đến việc cô đang tức giận thét lên bên cạnh.

Đêm hôm đó Đàm Dịch Khiêm thật sự chỉ đưa cô về đến nhà trọ, thậm chí cũng không ở lại trong căn hộ của cô một phút nào đã rời đi.

Mấy ngày nay cô luôn trút giận vào chiếc điện thoại trống không này, nhưng chiếc điện thoại di động này chất lượng tốt đến kinh người, bất kể cô có ném, có quăng quật như thế nào, chiếc điện thoại vẫn hoàn hảo y nguyên, Hạ Tử Du cũng không còn cách nào, thú vui “hành hạ” điện thoại cuối cùng cũng mất luôn.

Trừ chuyện này khiến cô cảm thấy phiền não, gần đây cuộc sống của Hạ Tử Du thật sự có thể nói là vô cùng yên tĩnh.

Có lẽ nguyên nhân bởi vì phần lớn nhân viên của Đàm thị là người Mỹ nên cô đi làm ở chỗ này có phần thoải mái hơn, người Mỹ cho dù ở nơi nào cũng đều thể hiện sự đáng yêu hài hước, điều này thường xuyên lây nhiễm đến tâm trạng của cô.

Thời gian cứ trôi qua như vậy suốt một tuần.

Buổi tối, Hạ Tử Du ôm gối tựa vào ghế sofa trong phòng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh hạnh phúc khi xem Liễu Nhiên biểu diễn ở sân khấu kịch. Lúc cô làm việc ở Đàm thị, hầu như là không có thời gian để nghĩ tới Liễu Nhiên, nhưng khi trở về nhà, đối mặt với không gian vắng vẻ tĩnh mịch nào nề, cô lại vô cùng nhớ Liễu Nhiên....

Cô thật sự rất muốn buổi tối có thể ôm đứa trẻ tinh nghịch của cô vào lòng mà ngủ... Cô nhớ đứa trẻ tinh nghịch của cô ban đêm thường hay đá chân, hiện giờ mỗi đêm khi tỉnh lại cô lại khóc đến bốn năm lần, cô thật sự rất muốn có thể ở bên cạnh đứa trẻ tinh nghịch của cô, chăm sóc cho đứa trẻ tinh nghịch này...

Vào lúc Hạ Tử Du đang nghĩ tới Liễu Nhiên, điện thoại di động của Hạ Tử Du suốt một tuần qua không hề có bất kỳ động tĩnh nào, cũng chẳng có ai gọi tới, thì bỗng nhiên lúc này lại đột ngột vang lên.

Suy nghĩ bị cắt ngang, Hạ Tử Du đưa tay cầm điện thoại di động lên liếc mắt nhìn thoáng qua một cái.

Trên màn hình điện thoại di động nhấp nháy một dãy số, chính là dãy số duy nhất có thể xuất hiện ở đây, Hạ Tử Du giả vờ như không nghe thấy, lập tức ném chiếc điện thoại sang một bên.

Nhưng mà ngay một giây sau trên màn hình điện thoại di động lại hiện lên một tin nhắn.

Cô nhặt lấy chiếc điện thoại, trên màn hình điện thoại cũng hiển thị nội dung của tin nhắn: “Hội sở ‘Lo—lene’, em qua đây.”

“Bệnh thần kinh!” Cô nói thầm một tiếng, rồi lại ném chiếc điện thoại sang một bên.

Nhưng mà, trong một giây tiếp theo, cô nhớ lại ngày hôm nay lúc ở bộ phận quan hệ xã giao vô tình nghe thấy bọn họ nói tới nay Đàm Dịch Khiêm có một buổi họp xã giao quan trọng ở hội sở ‘Lolene’, ánh mắt cô một lần nữa nhìn về phía chiếc điện thoại di động.

Bây giờ Đàm Dịch Khiêm đang ở bữa tiệc xã giao với đối tác, anh muốn cô tới, không phải là vì công việc chứ?

Chỉ là cô nhớ lại lần trước anh lừa cô đi gặp Kim Trạch Húc, trong lòng cô lại tràn đầy căm phẫn, quyết tâm không để ý đến anh, cô đứng dậy đi thẳng vào phòng tắm.

Cô vốn muốn đi ngủ sớm một chút, nhưng sau khi ra ngoài lại phát hiện màn hình điện thoại di động lại lóe lên ánh sáng, cô theo bản năng cầm điện thoại di động lên, nhìn lướt qua màn hình, thấy trên màn hình điện thoại lại xuất hiện một tin nhắn nữa.

“Xem ra là em muốn anh cho người tới đón em?”

Đọc xong tin nhắn, Hạ Tử Du buồn bực cầm điện thoại di động trong tay, nghĩ lại thái độ cố chấp của Đàm Dịch Khiêm từ trước tới nay đều nói một không hai, cuối cùng Hạ Tử Du không còn cách nào khác đành thay bộ áo ngủ bằng bộ trang phục công sở đi làm.

Lên Taxi, Hạ Tử Du đi thẳng tới trung tâm hội nghị ‘Lolene’.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy Hạ Tử Du, giống như lần trước, trực tiếp dẫn cô đi tới căn phòng của Đàm Dịch Khiêm.

E sợ đối tác bao phòng riêng để họp mặt, Hạ Tử Du nhìn lướt qua trang phục của mình, sau đó mới gõ cửa phòng một cái.

“Vào đi!” Trong phòng truyền ra giọng nói trầm thấp của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng vặn tay cầm cửa, cánh cửa mở ra hình ảnh đập vào mắt cô là Đàm Dịch Khiêm đang nói chuyện cùng khách hàng.

Đàm Dịch Khiêm uể oải dựa vào thành ghế sofa bằng da thật màu xanh thẫm, cà vạt đã được nới lỏng, cúc áo thứ nhất trên áo sơ mi trắng đã được cởi ra, từ xa nhìn lại dường như không còn thấy đáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng của anh thường ngày, ngược lại còn có vài phần quyến rũ lạ thường.

“Đàm tổng, nếu ông đã có mỹ nữ làm bạn, hôm nay chúng ta chỉ nói tới đây thôi. Ngày mai tôi sẽ tự mình đến Đàm thị kí hợp đồng này với ông, tôi xin phép đi trước!”

Thư ký đi cùng khách hàng lúc rời đi không quên nhìn Hạ Tử Du một cái, Hạ Tử Du có chút không kịp phản ứng, lại không thể làm gì khác hơn ngoài lúng túng cười với khách hàng một tiếng.

Sau khi thấy khách hàng đã rời đi, thấy bên trong gian phòng chỉ còn lại một mình Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cũng quyết định xoay người.

Đúng lúc Hạ Tử Du xoay người chuẩn bị đi, giọng nói trầm khàn của Đàm Dịch Khiêm lại truyền tới: “Đi đâu đó?”

Cô xoay lưng về phía anh, thành thật nói: “Đàm tổng, tôi chỉ là một nhân viên hành chính nho nhỏ, coi như anh vì công việc tìm tôi, cũng mong anh lần sau thông báo tới văn phòng một tiếng. Hiện tại khách hàng đã đi rồi, vậy tôi cũng xin phép đi trước!”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm mông lung ngắm nhìn Hạ Tử Du, giọng nói so với vừa rồi trầm xuống mấy phần, dường như còn có chút ngà ngà say: “Em tối đây....”

Cô nghe ra trong giọng anh khàn và nhỏ có vẻ như đã hơi say, cô vốn định quay lại nhìn xem anh thế nào, nhưng nhớ lại những lần gần đây bị anh “ngắm ngằm tính toán” nhiều lần, cô quyết định cắt ngang, lạnh lùng nói: “Nếu Đàm tổng say, tôi sẽ bảo nhân viên phục vụ của khách sạn đưa anh về.” Vừa dứt lời cô liền đi nhanh ra khỏi phòng.

.

Đi xuống tầng dưới, Hạ Tử Du muốn vẫy một chiếc taxi để về thẳng nhà, nhưng trong đầu cô lúc này khó có thể xua đi hình bóng của Đàm Dịch Khiêm.

Nghĩ đến anh có lẽ bởi vì đi xã giao với đối tác mới uống say như vậy, cuối cùng cô thôi không vẫy taxi nữa, mà quyết định ở lại tận mắt nhìn thấy nhân viên phục vụ đưa anh rời khỏi đây, lúc đấy cô sẽ trở về.

Nhưng mà, cô đứng dưới lầu hội sở đợi khoảng hơn nửa giờ đồng hồ, vẫn không nhìn thấy người phục vụ đưa anh rời khỏi đây, cô thừa nhận bây giờ cô đã bắt đầu có chút lo lắng, vì vậy, cuối cùng cô quay trở lại căn phòng được anh bao.

Cánh cửa phòng vẫn trong trạng thái khép hờ kể từ lúc cô rời đi, cô nhẹ đẩy cửa phòng ra len lén thò đầu vào, liếc nhìn xem anh ở trong phòng như thế nào.

Cô thật không ngờ, giờ phút này anh lại nằm im không nhúc nhích, người dựa vào ghế sofa, chân mày dường như vì say rượu khó chịu mà khẽ nhíu lại.

Cô rón rén đi nhẹ đến gần chỗ anh, cảm thấy đã có thể nhìn thấy anh trong bóng tối lơ mơ, cô lên tiếng khẽ gọi: “Này... Đàm Dịch Khiêm...”

“Ừ?” Anh đang trong mơ màng đáp lại cô một tiếng.

“Anh say thật ư?” Cô vẫn hỏi trong thái độ nghi ngờ, bởi vì trong ký ức của cô, anh đối với rượu cũng chỉ dừng lại ở mức độ vừa phải, cô dường như vẫn chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng say rượu của anh.

Anh không trả lời cô, ý thức giống như đang bị rượu cồn khống chế.

Cô nhìn anh một cái, thấy chân mày của anh càng lúc càng nhíu lại, lúc này cô mới phát hiện ra hình như ghế sofa này quá nhỏ, mà thân thể cao lớn rắn chắc của anh dựa vào ghế sofa hẳn là không dễ chịu, đây có thể là nguyên nhân khiến anh cau mày.

Cô lập tức cầm lên điện thoại nội bộ của khách sạn bấm một dãy số nội bộ: “A lô, xin chào, tôi đang ở phòng 1316, Đàm tổng say, các anh có thể cho người đưa Đàm tổng về nhà được không?”

Nhân viên bên trong điện thoại trả lời: “Thật xin lỗi, trước đó Đàm tổng đã căn dặn cho chúng tôi, nếu anh ấy say, sẽ có người đưa anh ấy đi.”

“Nhưng mà.”

Lời Hạ Tử Du còn chưa dứt, trong điện thoại nội bộ đã nghe thấy một tiếng bíp dài.

Hạ Tử Du bất đắc dĩ để điện thoại xuống, rốt cuộc hiểu được người kia chính là mình sẽ đưa anh trở về.

Hạ Tử Du đi đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, khe khẽ đẩy anh, “Này, Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm.”

“Ừm.” Đàm Dịch Khiêm vẫn say như trước mơ hồ đáp lại cô một câu.

Cô bất đắc dĩ ngồi ở bên cạnh anh, ánh mắt không tự chủ được nhìn vào gương mặt anh tuần của anh lúc ngủ say, thời điểm này, cô biết cô không thể nào nhẫn tâm bỏ anh lại như vậy mà rời đi.

Dường như anh say thật, nếu cô để anh ở chỗ này, ngộ nhỡ nhân viên phục vụ ở đây không để ý tới anh, vậy anh chẳng phải là ở đây cả một đêm sao? Anh chắc chắn sẽ ngủ không quen ở đây ... Điểm này chỉ cần nhìn chân mày anh nhíu lại cũng đã có thể biết được.

Cô muốn rời khỏi, nhưng lại không yên lòng, cứ như thể thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng, cô đưa tay đỡ lấy cánh tay anh đứng dậy, lấy cánh tay của anh gác trên vai cô.

Có thể là anh chưa hoàn toàn mất đi ý thức, lúc cô đỡ anh đứng dậy, mặc dù cảm thấy anh rất nặng, nhưng cũng không cảm thấy nặng nề đến nỗi không bước nổi nửa bước.

Cô đỡ anh đi ra khỏi phòng, người phục vụ thấy cô một phụ nữ đỡ một người đàn ông cao lớn, liền thân thiện giúp cô đỡ Đàm Dịch Khiêm xuống tầng dưới.

Cô vẫy một chiếc tắc xi, người phục vụ giúp cô đưa anh lên xe ngồi yên ổn, sau đó cô nói với tài xế chở bọn họ tới khách sạn “LLD”.

Cô đành phải đưa anh tới khách sạn bởi vì cô không biết địa chỉ nhà của anh, mà dù cô có biết địa chỉ của anh đi chăng nữa, cô cũng sẽ không yên tâm để tài xế đưa anh trở về nhà, nhưng nếu cô đi theo taxi đưa anh về đến nhà họ Đàm thì cảm thấy cũng không tiện. Dù sao người nhà họ Đàm cũng không có ai thích cô, nếu nhìn thấy cô xuất hiện cùng Đàm Dịch Khiêm, cô đoán chừng mình sẽ bị người nhà họ Đàm cho rằng cô có mưu đồ gì khác.

Cho nên cô chọn đến khách sạn, mà khách sạn “LLD” cũng là khách sạn của anh, lại cách nơi này không xa lắm, vậy nên đây là lựa chọn tốt nhất.

Ngồi trong xe, cô sợ anh không cẩn thận bị đụng đầu, cho nên cẩn thận từng li từng tí ôm anh, nhưng cô không cần phải tốn nhiều hơi sức để chăm sóc cho anh, thật may là chỉ mấy phút sau, taxi đã dừng ở trước cửa khách sạn “LLD”.

Nhìn vin bên trong khách sạn nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm liền lập tức giúp Hạ Tử Du đỡ Đàm Dịch Khiêm đi đến căn phòng riêng của Đàm Dịch Khiêm ở khách sạn.

Hạ Tử Du vốn nghĩ sau khi đưa Đàm Dịch Khiêm đến đây sẽ lập tức rời đi, nhưng c lại thấy nhìn vin phục vụ ở đây sau khi đưa Đàm Dịch Khiêm trở về khách sạn không hề để ý tới Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du bắt đầu đi vào phòng tắm của Đàm Dịch Khiêm lấy một chiếc khăn lau t.

Đàm Dịch Khiêm vẫn mặc nguyên quần áo ở trên giường, gục ngủ đồng như c vẻ không thoải mái.

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường, cầm khăn lau t lau nhẹ mồ hôi trên trán của anh, c lẽ do khăn lau t khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn, chính vì đang nhún nhảy chặt dần dần trở nên giãn ra.

C sợ anh không thoải mái, cho nên giúp anh cởi bỏ nút áo trên cơ thể sơ mi, c chỉ nghĩ đơn giản rằng mình đang làm một chuyện rất bình thường, nhưng khi ý thức được c vì anh, c nam quả nữ ở cùng một phòng, mấy giờ phút này, hình động cởi áo giúp anh đồng như c phần mềm mại, c lập tức dừng lại động tác đó, c lại nút áo cho anh, sau đó nhanh chóng đứng dậy.

Cô vội vàng đem khăn lông ướt bỏ vào phòng tắm, nhưng lúc cô đi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt vô tình chạm đến chiếc giường lớn lúc này trống không, cô nhất thời giật mình kinh ngạc.

Một giây sau đó, thân thể của cô đột nhiên bị một người đằng sau ôm lấy.

Trong chớp mắt, hơi thở của anh hòa cùng với hơi thở của cô, thân thể cô nhất thời bị đông cứng lại.

Hơi thở anh nóng rực phả vào một bên tai cô nói: “Tôi nay ở lại đây với anh...”

Giờ phút này trong giọng nói khàn khàn của anh không biết có còn men say nữa hay không, trong nháy mắt ánh mắt chạm nhau, cô tức giận cắn răng: “Anh lại gạt tôi?”

Bởi vì tức giận, cô bắt đầu giãy giụa.

“Ít nhất có thể chứng minh được em vẫn còn quan tâm đến anh.” Anh buồn bực nói một câu, bàn tay to lớn giữ lấy đôi tay mềm mại của cô, đôi môi mỏng từ từ tiếp sát hôn nhẹ lên làn da thịt mềm mại, dần dần trượt xuống hôn lên cánh tay trắng như ngọc sen của cô.

“Á.” Không có thói quen tiếp xúc thân mật, cô muốn giãy dụa, cô muốn kháng cự, nhưng đều bị anh khống chế.

Đàm Dịch Khiêm nắm chặt cổ tay nhỏ bé của cô, không cho phép cô sẽ có hành động thiếu suy nghĩ nào kế tiếp, bờ môi mỏng quyến rũ chậm rãi di chuyển lên chiếc cổ trắng ngần của cô, giọng nói ra có chút ồ khàn: “Anh không có tính nhẫn nại tốt như vậy, bây giờ anh chỉ muốn mỗi ngày em đều phải ở bên cạnh anh.”

“Ồ điên.”

Ngón tay của cô vừa mới nhẹ cử động, liền lập tức bị anh bắt lấy, anh cúi đầu, dùng đôi mắt đầy mê hoặc của mình nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô không rời, khàn khàn nói: “Nói cho anh biết, em vẫn còn yêu anh.....”

Cô ngược mắt nhìn lên, bình tĩnh nhìn gương mặt anh tuấn của anh say mà như thể không say, hai gò má bắt đầu phình lên vì tức giận.

Đúng thật là anh cũng có chút hơi say, nhưng lúc nằm ở trong căn phòng, khi nhìn thấy cô quay trở lại, anh không thể nào kiềm chế được xúc động... Anh rất muốn biết, cô còn để ý anh hay không?

“Nói.” Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đen sâu thẳm như có thể thấu hiểu cả con người cô, nhưng lại không thể nhìn thấu trong lòng cô đang nghĩ gì.

Cô đưa đầu quay sang hướng khác, trong lòng đang rối loạn không thôi.

“Bây giờ em không nói cũng không sao, anh sẽ làm cho em chính miệng nói ra....” Lời vừa nói xong, anh cúi đầu không chút kiêng nể hôn tới tận tận lên môi cô, thuận theo khát vọng ở sâu trong lòng, trần trở gặm mút đôi môi đỏ mọng ngọt ngào mềm mại của cô.

“Ừm.”

Một tiếng rên rỉ nỉ non từ môi cô bật ra, cô dùng hết sức của mình muốn chống cự lại anh, nhưng giờ phút này, anh hoàn toàn không cho phép cô có cơ hội nào được nhúc nhích, anh vững vàng khóa chặt lấy cô.

Hai người càng hôn càng không thể ngừng, giữa bọn họ đều có một loại cảm giác khác lạ không thể không chế đang sôi sục lan tràn.

Cô muốn kháng cự lại tính bá đạo cuồng của anh, nhưng cuối cùng tất cả đều vô ích.

Một giây sau, tay anh lần vào trong áo sơ mi của cô, bàn tay thay thế ánh mắt lần tìm thám hiểm...

Thân thể cô từng trận run rẩy, vẫn không cách nào thoát khỏi anh.

Bầu ngực đầy đặn trắng như tuyết mềm mại vun cao, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân thon dài, giống như cô được ông trời đặc biệt tạo ra tặng cho anh, tất cả đều phù hợp với khát vọng trong lòng anh.

Bị anh kịch liệt hôn tới tận tận, cô dần dần phát hiện ra cô không cách nào có thể suy nghĩ được nữa, đầu óc trống rỗng, thân thể mảnh mai không tự chủ được khẽ run lên, cô có thể cảm nhận được mười đầu ngón tay của anh đang mãnh liệt không ngừng thiêu đốt từng gang từng tấc trên cơ thể cô, đầu ngón tay dừng lại ở nụ hoa trước ngực đang cực kì căng thẳng của cô.

“Không.” Cô hơi nhíu chân mày, da thịt mịn màng thành linh dâng lên một trận mẫn cảm khó chịu, cảm giác thân mật gần gũi quá mức quen thuộc, trong trí nhớ vẫn còn lưu lại ký ức của ngày trước, cô không hề muốn như thế, nhưng lúc này, cảm giác đó như thủy triều dâng lên, càng lúc càng mãnh liệt.

Cô giãy dụa thân thể mảnh khảnh mềm mại, sắc mặt đỏ ửng mê người nhanh chóng lan xuống toàn thân, cô không hề biết rằng, chiếc áo mỏng trên người đã bị anh cởi ra từ lúc nào, trên người chỉ mặc duy nhất nhất một chiếc quần lót trắng, vừa đơn thuần lại khiến người ta say đắm.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo thấm vào toàn thân, cô dùng hết sức bắt ngờ đẩy anh ra, tránh sang một bên.

Cánh tay dài của anh trong chớp mắt đã bắt lấy cô ôm trở về trong ngực, không bao giờ để cho cô có cơ hội né tránh bàn tay của anh lần nữa, giọng nói đầy mỉa mai: “Tối nay em đừng nghĩ có thể rời khỏi đây!”

Cô sợ sệt nhìn cánh cửa phòng sau lưng anh mà lại như xa xôi không thể chạm đến được, đó là con đường ra duy nhất của cô, nhưng lúc cô nhìn thấy thân hình cao lớn của anh một lần nữa, thì mới biết được mình đã không còn đường có thể chạy, cô mím nhẹ môi, lắc đầu: “Đừng như vậy....”

Nhưng cô căn bản không có khả năng làm cho anh từ bỏ những ý định, bởi vì, ngay một giây sau, cô đã bị anh ôm đến đặt trên giường, hai chân thon dài giống như song sắt vắt ngang kẹp chặn hai bên hông cô, cô còn chưa kịp suy nghĩ phản ứng, anh đã cúi đầu lần nữa phủ lên đôi môi mềm mại của cô, điên cuồng chiếm đoạt từng chút hơi nước ngọt ngào trong môi cô.

Cô cảm thấy không khí trong phổi trở nên mỏng manh, ý thức cũng dần dần trở nên mơ hồ, thân thể nhẹ bồng như đám mây trôi, lơ lửng không chạm được mặt đất.

Anh càng hôn cô, mới phát hiện ra anh càng muốn ôm người phụ nữ này trong ngực nhiều hơn anh tưởng tượng.

Cô không thể nào nhúc nhích, thân người chỉ có thể uốn éo không ngừng, bị anh cuồng nhiệt tách hai chân ra, vật nam tính nóng bỏng của anh thỉnh thoảng chạm vào đáy quần lót mỏng manh, đối với cô mà nói, so với tư thế trực tiếp đi vào thì đây còn có kích thích mãnh liệt hơn.

Anh nhếch môi cười, kết thúc nụ hôn quần quýt say sưa với cô, ánh mắt đen láy nhìn chăm chú cô thật lâu.

Cô để phòng nhìn lại anh, cố gắng lý giải ánh mắt đầy hàm ý của anh, nhưng ngay một giây tiếp theo, cô phát hiện mình sai rồi, anh nhìn cô thật lâu là muốn dời sự chú ý của cô, giờ phút này anh đã thành công trong việc loại bỏ thứ đồ duy nhất còn sót lại trên người cô.

Cô kinh ngạc hô lên một tiếng, trước sau đã không kịp trở tay, cô giống như một con mồi đang được anh để mắt tới, cô không còn cách nào có thể điều khiển bản thân mình được nữa.

Anh yên lặng nhìn cô, nhanh chóng cởi bỏ tất cả quần áo trên người, không chút tiếc rẻ để lộ ra thân thể hoàn hảo cường tráng, mỗi tác bắp thịt đều tràn đầy sức mạnh nhiệt huyết sục sôi.

Cô bắt đầu luống cuống tay chân đẩy anh ra, nhưng mà chỉ nghe thấy tiếng anh cởi quần áo, cô căn bản không còn kịp phản ứng nữa, anh đã cúi người nâng cặp mông trắng như tuyết của cô, cầm lấy vật nhọn nóng bỏng của anh kề sát vào nơi mềm mại của cô.

Dường như anh cũng khó có thể kiềm chế được bản thân, bàn tay to lớn kịch liệt đè cặp mông xinh đẹp của cô xuống, mãnh liệt nhưng cũng dịu dàng đi sâu vào cơ thể cô, lúc anh mạnh mẽ xỏ xuyên vào trong cô, dưới sự xâm chiếm cứng cỏi hùng hồn của anh, cô dần dần không còn hơi sức nữa, nơi mềm mại sâu trong cơ thể dâng lên một cảm giác đau đớn khó chịu.

“A. . . .” Cô ngượng lại thở gấp một hơi, không thể che giấu được khoái cảm đang trào dâng mà khê rên lên, cảm nhận được vật nam tính của anh đang chôn thật sâu trong cơ thể cô, làm nóng bỏng nơi mềm mại nhất trên cơ thể cô.

Anh không vì vậy dừng lại động tác, mà gần như để mặc cho khát vọng thân thể điên cuồng đòi hỏi....

Nhất thời cô không thể nào chống đỡ nổi, mười ngón tay nhỏ nhắn bám thật sâu vào cánh tay dài của anh: “Dừng....”

Anh hầu như một chút xíu cũng không cảm nhận được sự đau đớn trên cánh tay đánh bị mười ngón tay cô bầu chặt, cũng đoán trước được cô sẽ không thể nào thích ứng nổi, anh áp chế sự nóng nảy của mình xuống, cúi người ghé môi vào tai cô ngạo mạn nói: “Nói với anh, em chỉ thuộc về một mình anh!”

“Tôi. . . .” Cô do dự, giờ phút này cô biết rõ không thể nói dối anh, nhưng lý trí lại nói cho cô biết cô không thể tiếp tục dây dưa với anh, như vậy sẽ chỉ khiến cho cô càng lún sâu.

Thấy cô do dự, ánh mắt anh có chút buồn bã, thất lưng đột ngột như lưỡi dao sắc bén từng nhát xuyên vào nơi mềm mại của cô, không chừa cho cô một con đường lui nào.

Cảm giác một chút đau đớn lúc ban đầu từ từ chuyển thành ngọt ngào mơ hồ sung sướng, giống như một cái hang sâu không nhìn thấy đáy, dẫn dụ cô tự chui đầu vào lưới, cho dù bản thân có thể sắp bị hủy diệt, hoặc bị anh xé thành từng mảnh nhỏ, giờ phút này đây cô chỉ muốn nghe theo tiếng trái tim của mình.

“Nói cho anh biết, em chỉ thuộc về một mình anh!” Anh cắn răng, lần nữa nói ra. Phải biết rằng, giờ phút này cô đang gắt gao siết chặt anh đến cỡ nào, đối với anh mà nói đây chính là thử thách rất quan trọng trong việc kiểm chế chính mình.

Cô từ từ nhắm hai mắt, giống như đứa trẻ nhỏ bất lực, hai tay nhỏ bé ôm chặt sau gáy anh, nhìn sâu vào mắt anh, giống như đây là lần đầu tiên trong đời và cũng là lần cuối cùng cô cho phép bản thân mình buông thả như vậy, cô ghen lời nói: “Em chỉ thuộc về một mình anh...”

Anh yêu thương nhìn cô, hôn lên bờ môi đang khẽ run rẩy của cô, một giây kế tiếp anh ôm chặt lấy cô, nhấn vào thật sâu

140. Chương 140 : Gia Đình Hạnh Phúc

Gió ngoài cửa sổ thổi nhẹ nhàng làm tung lên tấm rèm cửa sổ màu nhạt, làn gió êm dịu mơn trớn lên hai người đang ngủ say trên giường.

Hạ Tử Du tỉnh lại sau giấc ngủ say, chậm rãi mở ra đôi mắt nhập nhèm uể oải.

Cô muốn ngồi dậy nhưng cảm thấy xương cốt toàn thân đều muốn vỡ ra thành từng mảnh, cả người đau đớn không dứt.

Bỗng dưng trong đầu cô hiện lên hình ảnh kiều diễm trong phòng tối hôm qua, hai gò má cô lập tức đỏ hồng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua người nào đó đang ngủ rất say ở bên cạnh, một cơn tức giận dâng trào trong lồng ngực.

Cô đẩy anh một cái, “Đàm Dịch Khiêm.”

“Hử?” Người đàn ông bên cạnh hôm qua rõ ràng tiêu hao quá nhiều thể lực nên bây giờ là lúc đang bổ sung thể lực, chỉ mơ mơ hồ hồ đáp lại cô một tiếng.

Cô nhíu mày, nhất định phải gọi anh ta tỉnh lại: “Đàm Dịch Khiêm! !”

Anh lật người sang một bên, vươn bàn tay to lớn kéo cơ thể nhỏ xinh của cô ôm vào trong ngực, giọng nói nhẹ như thổi khăn khăn nửa tỉnh nửa mơ: “Đừng ầm ỉ!”

Cho dù trong lúc ngủ mơ anh cũng bá đạo không tưởng nổi.

Cô cố gắng gạt bàn tay của anh đang để trên eo trần của mình, nhưng sức lực của đàn ông và phụ nữ khác biệt quá lớn khiến cô không cách nào đẩy anh ra, cố gắng mấy lần đều không có hiệu quả, cuối cùng cô chỉ có thể ngoan ngoãn duy trì tư thế vùi trong ngực anh.

Triền miên quá độ để lại hậu quả khiến cô không còn hơi sức để chống cự lại anh, dần dần, cô vùi trong ngực anh ngủ thiếp đi lần nữa.

.

Hạ Tử Du tỉnh lại lần nữa đã là giữa trưa, cô miễn cưỡng mở mắt ra, phát hiện anh vẫn nằm bên cạnh cô.

Đàm Dịch Khiêm đã biết Hạ Tử Du tỉnh lại, anh không lên tiếng chính là muốn nhìn xem cô sẽ có phản ứng như thế nào.

Hạ Tử Du lại một lần nữa cố gắng dời bàn tay của Đàm Dịch Khiêm đang ôm chặt cô, ngay lúc này, bên tai cô lại truyền đến giọng nói lười biếng của Đàm Dịch Khiêm: “Cũng đã qua buổi trưa rồi, hôm nay chúng ta không cần phải đi ra ngoài!”

Phát hiện Đàm Dịch Khiêm đã tỉnh, gương mặt Hạ Tử Du nhất thời ửng hồng như trứng tôm chín mọng, cô vừa cau vừa thẹn nói với anh: “Ai muốn ở chỗ này với anh!”

Anh cười nhẹ nói: “Anh không thả em đi, làm sao em có thể rời đi?”

Hạ Tử Du cao giọng nói: “Từ khi nào anh đã trở nên vô lại như vậy?”

Nụ cười trên khóe miệng anh càng thêm gian tà: “Nếu không vô lại như thế, tối hôm qua em sẽ chịu nói thật với anh sao?”

Trong đầu thoáng hiện hình ảnh tối hôm qua anh dùng phương thức “Xử phạt về thể xác” để ép cô nói thật, Hạ Tử Du ngay lập tức xấu hổ đến nỗi hận không tìm được cái hang để tự mình chui vào: “Tôi lười nói với anh!”

Anh lật người lại, tùy ý đè cô dưới cơ thể mình, ánh mắt gian tà cùng giọng điệu ung dung thản thờ: “Anh ngược lại rất muốn trò chuyện với em, cũng đã lâu rồi không có ôm em mà nói chuyện với em như thế này.”

Cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể người nào đó dường như tăng vọt trong chớp mắt, nhớ lại tối hôm qua người nào đó đòi hỏi như hổ đói, cô sợ hãi từ chối anh: “Không nên như vậy.....”

Anh cười tà tà nói, “Không nên như thế nào?”

Biết rõ còn hỏi, cô hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh, lại phát hiện người nào đó vẫn đang ung dung ngằm nhìn gương mặt thẹn thùng ửng đỏ của cô, cô nhắc chân tùy tiện giáng cho anh một cú tư thế đề phòng sắc lang.

Một giây kế tiếp: “A.” Thân dưới bị người phụ nữ nào đó bất ngờ huých mạnh một cái, có người đau đến độ phải hét lớn lên một tiếng.

Cô nhân cơ hội này đẩy ra anh đang nằm ở phía trên cô rồi nhảy xuống giường, vẻ mặt đắc ý liếc mắt nhìn anh một cái. Xem anh còn muốn phách lối đến bao giờ!

Anh không động dậy gì cả, chân mày hơi nhíu lại, trông mắt đen khóa chặt lên người cô.

Cô nhặt quần áo trên đất lên mới phát hiện đồ có thể mặc được không nhiều lắm, phần hấp dẫn duy nhất có thể mặc lên người phòng chừng cũng chỉ có chiếc áo sơ mi bị rơi dưới đất đã bừa bộn nhăn nhúm.

Cô tức giận nhặt áo sơ mi của anh mặc lên người mình, sau đó không thương tiếc chà đạp tất cả quần áo của anh không còn ra hình dạng gì nữa.

Sau những sự việc xảy ra tối hôm qua, cô không quên đắc ý liếc anh một cái nữa.

Những hành động đáng yêu này của cô được anh khắc sâu trong đáy mắt, trong lòng anh đã sớm tính toán xem chút nữa nên “trách phạt” cô như thế nào, nhưng lúc này sắc mặt anh lại không chút thay đổi nhìn cô.

Cô thấy anh không nói lời nào, cho là anh còn có một chút lương tâm, cho nên cô tạm tha cho anh, mặc áo sơ mi của anh đi vào phòng tắm.

Cô đứng ở trước gương mới phát hiện toàn thân trên dưới dường như tất cả đều có lưu lại dấu vết đòi hỏi quá độ của người nào đó, cô không nhìn được đứng trước gương mãi anh thật lâu.

Rửa mặt tắm rửa xong, cô bước ra phòng tắm, vốn tưởng rằng lúc này ít nhất anh cũng đã ngồi dậy, nhưng phát hiện người nào đó vẫn duy trì tư thế cũ nằm trên giường, cô nghi ngờ nhíu mày lại: “A....”

Một giây nghi ngờ này, cô để ý thấy trên trán của anh đang chảy mồ hôi.

Thấy chân mày anh nhíu chặt, thần sắc dường như có phần hơi khó chịu, cô chậm rãi đi tới bên giường, dĩ nhiên không dám dựa vào anh quá gần, nhỏ giọng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Tuy rằng phần lớn thời gian anh đều là im lặng, nhưng hiếm khi thấy được anh im lặng như lúc này mà hiện tại anh lại không có bất kỳ cử động gì nằm ở trên giường, điều này quả thực khiến cho cô cảm thấy có chút kì lạ.

Anh không nói lời nào, chân mày dường như nhíu lại sâu hơn, mồ hôi trên trán từng hạt ngưng tụ lại như lớn hơn.

Cuối cùng cô nhận ra cơ thể anh dường như có gì đó khác thường, cô đến gần hơn một bước hỏi anh: “Trong người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Đôi môi anh vẫn mím chặt như trước, dường như đang chịu đựng điều gì đó, rất khó khăn ngoắc ngoắc đầu ngón tay muốn cô lại gần.

Cho rằng thật sự có chuyện xảy ra với anh, cô tiến lại gần anh, ngồi bên mép giường, chân mày vì lo lắng mà nhíu chặt: “Sao vậy?”

Anh ra dấu bảo cô kê tai sát vào cạnh anh.

Bởi vì lo lắng mà cô không do dự ngoan ngoãn lắng nghe lời anh nói.

Anh thì thầm hai ba câu ở bên tai cô, hai gò má cô mới đầu ửng hồng rồi sau đó chuyển sang tái mét, tiếp theo cô đưa ánh mắt chuyển đến nửa thân dưới của người nào đó.

Dĩ nhiên, chỗ đó bị chăn che lấp, cô không nhìn thấy gì.

Cô không biết phải làm sao, ngay lập tức nhảy xuống giường, không dám chắc chắn nhưng lại bình tĩnh nói: “Anh đừng có gạt người, vừa rồi tôi chỉ nhẹ Ách, đừng một cái thôi, chỗ đó sao có thể...” Những lời tiếp theo của cô nghẹn lại nói không nên lời.

Anh giống như đang đè nén đau đớn, cắn răng nói: “Nói đó của đàn ông quả thật rất nhạy cảm.”

Cô vẫn hoài nghi xem xét nhìn anh. Thoạt nhìn anh thật không giống như đang diễn trò, từ trên trán anh chảy ra lấm tấm từng giọt mồ hôi cũng đủ để nhìn ra anh hình như đang rất khó chịu.

Nếu như anh bị thương thật, từ lúc cô đi vào phòng tắm tới bây giờ ước chừng đã hơn nửa tiếng, chẳng nhẽ anh đã chịu đựng đau đớn từ lúc đó?

Giờ phút này cô không biết phải làm sao, một lần nữa di chuyển đến bên cạnh anh, đưa ánh mắt nhìn về phía thân dưới của anh rụt rè nói: “Đau lắm sao?”

Anh không trả lời, cắn răng chịu đựng.

Cô lúng túng nói: “Vây bây giờ làm sao? Tôi không phải cố ý.”

Anh nói với cô, “Em lên đây!”

Cô do dự ngồi ở mép giường, “Có muốn tôi gọi xe cứu thương không?” Cô thật sự có chút lo lắng, xem ra anh cảm thấy rất không thoải mái, ngộ nhỡ đúng thật....” Việc này cô lại không tiện xem giúp anh....

Anh nghiêng răng ra lệnh: “Lên đây!”

Cô e sợ anh thật sự có chuyện, lập tức lên giường ngồi ở bên cạnh anh: “Thật xin lỗi, tôi không biết bị như vậy. Bây giờ nên làm gì đây?”

Bất ngờ, anh đột nhiên đứng bật dậy, xoay người một cái đặt cô ở dưới thân mình.

Cô sợ hãi nhìn anh, da thịt chạm vào nhau khiến cô có thể cảm giác được nơi nào đó của người đàn ông đang nóng bỏng đến kinh người, hơn nữa độ cứng.....

Cô nhất thời tỉnh ngộ, vừa cau vừa thẹn vùng đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào người anh: “Anh chỉ biết lừa gạt tôi! Hừ.....”

Anh bắt được bàn tay không an phận của cô, tròn mắt đen xảo quyết híp lại thành một đường ngang, khóe miệng cong lên: “Tôi muốn trừng phạt em!”

Điều duy nhất mà cô có thể nghĩ đến trong lúc này chính là mắng anh: “Hèn hạ!”

Anh không thấy tức giận chút nào, ngược lại còn thích thú nhìn dáng vẻ tức giận cùng hai gò má đang ửng hồng của cô: “Vừa rồi em đúng thật là ngay cả “Tính phúc” của tương lai cũng không để ý?”

Cô tức giận định nhấc chân thêm lần nữa.

Nhưng lần này anh đã sớm biết rõ hành động của cô, hai chân vững vàng kẹp chặt lấy cô: “Còn muốn tới nữa sao?”

Cô tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Anh dù bận nhưng vẫn ung dung cười nói, “Ngaoan, chỉ là muốn em ở lại bên cạnh anh thôi..... Hôm nay không cần phải tới Đàm thị, tiền lương cũng sẽ trả đủ cho em.”

Cô bĩu môi, không thèm đếm xỉa đến anh.

Anh tỏ vẻ không vui nhú mày, “Sao không trả lời?”

Mơ hồ cảm thấy ánh mắt người nào đó bộc lộ vẻ thâm trầm, cộng với biết ngang bướng chống lại ai đó kết quả cũng không tốt đẹp gì, cô quay đầu lại, giống như là bị ép buộc phải trả lời anh, yếu ớt nói: “Hiện tại tôi không muốn ngủ.”

“Không mệt sao?” Anh nhớ tối hôm qua hình như có người cầu xin anh tha thứ rất nhiều lần.

Cô biết anh ám chỉ điều gì, cô làm bộ nghe không hiểu, “Tôi đã ngủ đủ rồi, bây giờ tinh thần rất tốt.”

“Đó chính là bởi vì không đủ mệt mỗi, cho nên tinh thần mới có thể rất tốt như thế. . . .” Anh cúi đầu phủ lên cái miệng nhỏ nhắn đang muốn phản bác của cô, dễ dàng tách hai hàm răng cô ra.

Cô vốn đang muốn chống lại bàn tay của anh, nhưng lại không thể kháng cự lại sự nhiệt tình của anh đang dần thiêu đốt, lý trí dần mất đi, cô từ từ đưa hai tay lên vòng sau gáy của anh.

Bàn tay to lớn của anh vuốt ve bờ bả trên người cô, cuối cùng dừng lại nhào nặn ở một nơi quyến rũ nhất trên cơ thể cô.

“Ừm”

Hạ Tử Du không chịu nổi sự kích thích thân người khe cong lên, cô lại càng không ngừng rên rỉ.

Cởi ra chiếc áo sơ mi của anh mà cô vừa mới mặc vào, anh dùng sức điên cuồng mút lấy nụ hoa của cô, đồng thời nhẹ nhàng gặm cắn.

“A Dịch Khiêm.”

Sau một hồi trêu chọc khiến cô mồ hôi nhễ nhại, sau đó anh bế cô đi vào trong phòng tắm, để cô dựa lưng vào trên vách tường lạnh buốt, thẳng tiến vào trong cơ thể cô một lần nữa.

Cô khép hờ mắt khe nẩy người lên, hai tay gắt gao siết chặt lấy anh.

“Dừng.” Khoái cảm dường như sắp nhấn chìm cô, cô không thể nào kiềm chế được tiếng rên rỉ.

Mỗi một động tác lên xuống của anh đều rất mãnh liệt, ở lần động tác cuối cùng anh hầu như đã phóng ra tất cả dục vọng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô....

Sau này Hạ Tử Du mới biết được, người nào đó không phải biểu diễn kỹ xảo để có thể thoát mồ hôi, quả thật người nào đó phải ngấm ngấm chịu đựng, nhưng chính là người nào đó không phải chịu đựng đau đớn ở nửa thân dưới, mà là đang dồn nén tất cả dục vọng trong người.

Có thể nghĩ là biết, trong một ngày một đêm này, Hạ Tử Du bị Đàm Dịch Khiêm giày vò đến như thế nào, lại còn ở lại trong khách sạn thêm một đêm nữa.

Sáng sớm ngày thứ ba, tinh thần Đàm Dịch Khiêm vô cùng thoải mái bước ra từ phòng tắm.

Hạ Tử Du nằm trên giường, mệt mỏi tới mức muốn đứng dậy cũng không nổi, nhìn dáng vẻ người nào đó mặc dù tiêu hao khá nhiều thể lực nhưng vẫn phong độ như trước, trong đáy lòng không khỏi nguyên rủa anh rất nhiều lần.

Anh nhìn đôi mắt trong suốt của cô lộ ra tia oán hận, đứng ở trước gương lớn tự nhiên mỉm cười.

Biết người nào đó đang cười cô, cô dứt khoát xoay người sang chỗ khác.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của anh vang lên tiếng chuông.

Anh đi tới cạnh giường, cầm lên điện thoại trên tủ đầu giường, ấn nút trả lời.

Dần dần, sắc mặt anh trở nên âm trầm, trong chớp mắt giọng nói có phần hơi nặng nề: “Được, bây giờ tôi trở về ngay, cứ bảo bác sĩ ở đó chờ tôi.”

Nghe hai chữ “Bác sĩ”, Hạ Tử Du xoay người, nhìn anh hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Anh thản nhiên nói: “Liệu Nhiên không được khỏe.”

Hạ Tử Du lập tức lấy chăn che người ngồi dậy: “Liệu Nhiên làm sao? Tại sao lại không khỏe?”

Anh ngồi ở mép giường, nhẹ giọng an ủi cô, “Em đừng quá căng thẳng. Liễu Nhiên phát sốt, bác sĩ vừa mới khám cho con bé xong.”

Cô lo lắng chụp lấy cánh tay anh, thành khẩn nói, “Tôi có thể đến thăm con được không?”

Anh từ tốn nhẹ nói: “Dĩ nhiên là được, em thay bộ quần áo khác đi, anh ở dưới lầu chờ em.”

Cô gật đầu, “Được.” Vừa dứt lời cô vội vàng nhảy xuống giường.

Tài xế đã lái xe đến dừng ở trước cửa khách sạn, cô bước vào xe ngồi bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình cô liền hỏi người bên cạnh, “Liễu Nhiên bây giờ đang ở bệnh viện sao?”

Anh lắc đầu, “Liễu Nhiên không thích ở bệnh viện. Con bé ở nhà, có bác sĩ gia đình chăm sóc.”

Cô sưng sốt, “À.”

Ở nhà? Là nhà họ Đàm sao? Vậy sao cô có thể thích hợp xuất hiện ở chỗ đó?

Bàn tay ấm áp của anh nắm chặt tay cô, anh dịu dàng nói: “Không có chuyện gì đâu, đã có anh ở đây.”

Lúc này cô muốn rút lại bàn tay vừa bị anh nắm lấy, chậm rãi rũ xuống rèm mắt: “Tôi nghĩ tôi không thích hợp xuất hiện ở nhà anh, anh dừng xe lại bên đường cho tôi xuống.” Trời mới biết giờ phút này cô chỉ có suy nghĩ muốn đến thăm con gái của mình, nhưng mà, sự xuất hiện của cô sẽ chỉ làm cho người nhà họ Đàm càng thêm chán ghét cô mà thôi, cô không muốn Liễu Nhiên nhìn thấy hình ảnh cô cùng với người nhà họ Đàm bất hòa, điều cô mong muốn nhất chính là cô con gái nhỏ của mình có thể khỏe mạnh vui vẻ như hiện tại.

Anh không cho cô rút tay về, mười ngón tay nổi rõ khớp xương cường thế quán quít lấy những ngón tay của cô, anh lạnh lùng nói: “Vấn đề này sớm muộn gì cũng phải giải quyết, không bằng giải quyết ngay hôm nay đi!” Anh không nên để người phụ nữ của anh chịu quá nhiều áp lực như vậy.

Cô không thể nào hiểu hết hàm ý trong lời nói của anh, muốn rút tay về, nhưng lại bị anh vững vàng quán lấy.

Nửa giờ sau, xe rẽ vào một ngôi biệt thự nhà họ Đàm.

Qua cửa sổ xe, Hạ Tử Du liếc mắt nhìn về phía căn biệt thự cao quý nhất tọa lạc tại Los Angeles, trong lòng không khỏi thấp thỏm sợ hãi vì càng nhìn vào khu nhà cao cấp này, cô càng thêm lo lắng.

Bên ngoài biệt thự của nhà họ Đàm cũng không phải là xa xỉ cực hạn, nhưng từ đằng xa cũng có thể cảm giác được hơi thở của một gia đình bề thế quyền lực, mặc dù cô cũng từng lớn lên ở một căn nhà gần tương tự như vậy, nhưng trong lúc này cô vẫn cảm thấy bản thân không hợp với khu nhà cao cấp này.

“Đi thôi!”

Không biết từ khi nào anh đã đến trước mặt cô, đưa tay về phía cô.

Cô nhìn anh, đang do dự xem có nên xuống xe hay không.

Dường như anh nhìn thấu được suy nghĩ của cô lúc này, một giây tiếp theo anh cầm lấy bàn tay của cô, không để cô lùi bước.

Cô xuống xe, bàn tay căng thẳng đổ mồ hôi nằm gọn trong bàn tay ấm áp của anh.

Anh dắt tay cô đi về phía biệt thự, lúc này rất nhiều người giúp việc nhìn thấy bọn họ dắt tay nhau, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Hạ Tử Du, lúc gần tới cửa chính căn biệt thự Hạ Tử Du dừng lại bước, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông tuấn tú lạnh lùng không giống thường ngày, cô chân chừ nói: “Tôi chắc không nên đi vào, tôi ở bên ngoài chờ anh.... Nếu Liễu Nhiên không có chuyện gì, anh bảo người làm báo cho tôi một tiếng.”

Anh nắm chặt tay cô, “Em không cần để ý tới bất kỳ người nào, tin tưởng ở anh.”

Cô cảm thấy khó xử, lúc này, một người giúp việc đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, cung kính thưa, “Cậu chủ!”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng hỏi, “Liễu Nhiên thế nào rồi?”

Ánh mắt tò mò của người giúp việc đang dừng lại trên người Hạ Tử Du nhanh chóng thu về, vội vàng trả lời: “Bác sĩ đã cho Ngôn Tư tiểu thư uống thuốc, đang hạ sốt.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ gật đầu: “Cô lui xuống đi!”

Nghe người giúp việc nói Liễu Nhiên đã hạ sốt, lúc này Hạ Tử Du mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, giọng nói của bà Đàm khẽ gọi Đàm Dịch Khiêm: “Dịch Khiêm.”

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể Hạ Tử Du bỗng chốc lại căng thẳng lần nữa, cô chợt ngược mắt lên, đúng lúc nhìn thấy bà Đàm đang bước ra phòng khách biệt thự, từ từ đi đến trước mặt cô.

Trên khuôn mặt bà Đàm vốn mang theo nụ cười từ ái, sau khi nhìn thấy Hạ Tử Du, trong nháy mắt gương mặt tươi cười kia dường như đọng lại, cuối cùng bà đưa mắt dừng lại ở hình ảnh mười ngón tay đan xen vào nhau của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du.

Muốn thoát khỏi không khí lúng túng, Hạ Tử Du lên tiếng chào hỏi bà Đàm trước: “Viện trưởng!”

Bà Đàm thu lại vẻ mặt cứng nhắc, vui vẻ nở nụ cười, “Tiểu Du cô đến rồi à. Là tới thăm Ngôn Ngôn đúng không? Mau vào đi thôi!”

Đàm Dịch Khiêm chỉ lạnh lùng nhìn mẹ mình, trực tiếp dắt tay Hạ Tử Du đi vào biệt thự.

Lúc cùng nhau lướt qua bà Đàm, Hạ Tử Du cảm thấy rõ ràng trong nụ cười của bà Đàm tràn đầy đối địch, Hạ Tử Du không kiềm được thoáng rung mình một cái.

Đàm Dịch Khiêm dắt Hạ Tử Du lên tầng hai, đi thẳng đến phòng con gái.

Lần đầu tiên đi vào phòng con gái, Hạ Tử Du để ý thấy phòng này thông với phòng của Đàm Dịch Khiêm, điều này không khỏi khiến Hạ Tử Du suy nghĩ về những điều Đan Nhất Thuần nói.

Đàm Tâm đang ngồi ở mép giường chăm sóc cho Đàm Ngôn Tư, bất ngờ nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du xuất hiện, cô đứng lên, hai mắt mở to, nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du như không thể tin được.

Hạ Tử Du đang suy nghĩ về những lời nói của Đan Nhất Thuần, chợt nhìn thấy ánh mắt thù hận của Đàm Tâm, cô hốt hoảng, theo bản năng muốn rút tay khỏi Đàm Dịch Khiêm, nhưng Đàm Dịch Khiêm lại nắm chặt lấy tay cô cũng không cho phép cô lùi bước.

Không để Hạ Tử Du kịp mở miệng chào hỏi, Đàm Tâm tức giận lớn tiếng: “Hạ Tử Du, ai cho cô xuất hiện ở đây? Cô đi ra ngoài cho tôi!”

Sớm dự đoán được sẽ xuất hiện những tình huống như thế này, trong lòng Hạ Tử Du đã sớm chuẩn bị, nhưng lúc này lại luống cuống chỉ biết đứng im tại chỗ.

Về mặt Đàm Dịch Khiêm không vui nhứt mảy lại, “Tôi nhớ rõ có một số chuyện tôi đã bảo chị Dư chuyển đến các người rồi sao.”

Đàm Tâm tức giận nói: “Dịch Khiêm, chẳng nhẽ em đã quên ba năm trước người phụ nữ này đã đối với em như thế nào sao? Hơn nữa cô ta lại là con gái của Kim Nhật Nguyên, cha bây giờ nằm viện chẳng phải do bị Kim Nhật Nguyên làm hại hay sao?”

Lúc này bà Đàm bước vào trong phòng, giận dữ mắng con gái: “Đàm Tâm, Ngôn Ngôn hiện tại đang bị bệnh, con ở đây hô to gọi nhỏ cái gì? Có chuyện gì ra ngoài nói.”

Đàm Tâm bắt đầu dõ dạc lại tức giận.

Bà Đàm đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, nhẹ giọng nói: “Dịch Khiêm, bác sĩ vẫn còn ở đây chờ con.... Tiểu Du hiếm khi đến đây, chúng ta để Tiểu Du với Ngôn Ngôn ở với nhau đi.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng trả lời mẹ, “Mọi người đi ra ngoài trước đi!”

Ngay sau đó bà Đàm lôi kéo Đàm Tâm rời khỏi phòng.

Đội hai mẹ con họ Đàm đi khỏi, Hạ Tử Du tránh ra Đàm Dịch Khiêm, lúc này ánh mắt mới có cơ hội nhìn về phía Đàm Ngôn Tư đang ngủ say trên giường.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ vịn lấy bả vai Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Trẻ con phát sốt cũng là chuyện bình thường, em đừng quá lo lắng, dù gì bây giờ cũng đã hạ sốt..... Anh đi nói chuyện với bác sỹ, em ở đây với Liễu Nhiên đi, anh sẽ trở lại liền.”

Hạ Tử Du gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu khẽ hôn lên má Hạ Tử Du một cái, ngay sau đó rời khỏi căn phòng.

Hạ Tử Du ngồi bên mép giường, nhìn gương mặt trẻ con của Liễu Nhiên vừa mới hạ sốt nhưng vẫn còn đỏ bừng, nước mắt đau lòng trong nháy không kiềm chế được ào ào chảy xuống. “Liễu Nhiên.” Cô ngồi tựa vào cạnh giường, giọng nói đã nghẹn ngào run rẩy.

Liễu Nhiên đã hạ sốt, bộ dạng ngủ rất ngây thơ đáng yêu, Hạ Tử Du nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán Liễu Nhiên, không nhìn được hôn lên trán con gái một cái.

Đàm Dịch Khiêm rời khỏi căn phòng chưa tới hai phút, Đàm Tâm đã trở lại lần nữa, cô đi thẳng tới trước mặt của Hạ Tử Du, vì tránh không muốn đánh thức Liễu Nhiên mà hạ giọng nói nhỏ: “Hạ Tử Du, cô không thích hợp xuất hiện ở chỗ này, mời cô đi cho!”

Hạ Tử Du đứng lên, bình tĩnh nói, “Thật xin lỗi, tôi là mẹ Liễu Nhiên, tôi có quyền đến thăm con gái mình!”

Đàm Tâm nhất thời tức giận, “Da mặt của cô đúng là dày thật, bây giờ còn dám đến nhà chúng tôi! Tôi thật sự tò mò không biết rốt cuộc cô đã dùng thủ đoạn gì để có thể trở lại bên cạnh Dịch Khiêm?”

Đã quen với vẻ mặt lạnh lùng mỉa mai châm chọc, Hạ Tử Du không hề có một chút tức giận nào, giọng nói cô vẫn thản nhiên như bình thường: “Tôi tới đây chỉ để thăm Liễu Nhiên, Đàm tiểu thư cô đừng hiểu lầm, tôi sẽ rời khỏi đây rất mau thôi.”

Đàm Tâm khinh bỉ nói: “Cô sẽ rất mau rời khỏi đây sao? Cô đừng nghĩ rằng tôi không biết, Đan Nhất Thuần vì cô trở về mà bị buộc phải rời khỏi Dịch Khiêm, tôi nói cho cô biết, coi như Dịch Khiêm đưa cô về nhà họ Đàm, nhưng gia đình chúng tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ chấp nhận cô!”

Không ai biết được, sự tức giận lúc này của Đàm Tâm thật ra là còn kèm theo lo lắng về chuyện La Bá Đặc bảo vệ cho Hạ Tử Du lúc ở Male.

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Mặc kệ cô có tin hay không, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ chen vào giữa chuyện tình cảm của Đan Tiểu thư và Đàm Dịch Khiêm.”

Từ sau lưng truyền đến một tiếng chất vấn của bà Đàm: “Vậy sao?”

Đúng lúc này, bà Đàm từ ngoài cửa đi vào.

Hạ Tử Du lạnh nhạt nhìn về phía bà Đàm, không thẹn với lương tâm nói, “Nếu viện trưởng không tin có thể tự mình đi hỏi Đan tiểu thư.”

Trên khuôn mặt bà Đàm đã không còn nụ cười như ở trước mặt Đàm Dịch Khiêm, bà hùng hổ dữ tợn mà nhìn Hạ Tử Du, giọng nói tỏ rõ căm ghét: “Dĩ nhiên hỏi cái gì Đan Nhất Thuần cũng sẽ không nói, Đan Nhất Thuần không giống như cô, con bé không thể học được cách giả vờ đáng thương trước mặt Dịch Khiêm như cô....”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, “Viện trưởng.”

Lúc này Đàm Tâm trực tiếp cắt ngang lời Hạ Tử Du: “Mẹ, con đã nói rồi, Hạ Tử Du cô ta cũng giống như một loại dịch bệnh vậy, chỉ cần nơi nào có cô ta xuất hiện, chắc chắn sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả.... Hai hôm nay Dịch Khiêm không có về nhà ngủ không cần nghi ngờ là có liên quan tới cô ta, đây cũng không phải lần đầu tiên cô ta chủ động câu dẫn Dịch Khiêm, con đoán hai ngày nay có lẽ cô ta muốn dùng thân xác để cố gắng nói kéo lại Dịch Khiêm thôi.”

Từ trước tới nay Hạ Tử Du vẫn luôn kính trọng mẹ con bà Đàm, nhưng giờ phút này lại nghe thấy những lời vu oan dơ bẩn từ miệng Đàm Tâm, rốt cuộc Hạ Tử Du không thể kìm nén, cô lạnh giọng nói: “Đúng, đúng là trong hai ngày nay tôi với Đàm Dịch Khiêm ở cùng với nhau, nhưng không phải là tôi muốn dây dưa với Đàm Dịch Khiêm, mà chính là Đàm Dịch Khiêm bám chặt lấy tôi, nếu các người không muốn tôi tiếp tục dây dưa với Đàm Dịch Khiêm, thì mời các người hãy tự đi nói với Đàm Dịch Khiêm.”

Nói xong những lời đó, đôi mắt Hạ Tử Du đã bị uất ức đến ửng hồng, rồi không hề quan tâm đến mẹ con họ Đàm, Hạ Tử Du trực tiếp mở cửa bước chân ra khỏi phòng.

Hạ Tử Du vừa xoay người đi ra ngay lập tức nước mắt không kiềm chế được tràn ra khóe mắt, bởi vì tầm mắt mơ hồ, lúc cô đi ra khỏi phòng vừa vặn gặp Đàm Dịch Khiêm đang đi ngược trở lại định bước vào phòng, hai người đồng thời đụng nhau may mắn là Đàm Dịch Khiêm kịp thời đỡ lấy Hạ Tử Du nên mới không khiến cô té ngã bị thương.

Hạ Tử Du ngược lên nhìn Đàm Dịch Khiêm bằng đôi mắt mơ hồ ngăn nước, giờ phút này cô càng cảm thấy oan ức, nước mắt dường như không thể nào kiểm soát được rơi càng lúc càng nhiều.

“Sao vậy?”

Anh đau lòng ôm cô vào trong ngực, ánh mắt nhạy bén đã kịp chuyển đến người nhà bên trong căn phòng.

Hạ Tử Du dùng tất cả hơi sức đẩy Đàm Dịch Khiêm ra: “Tôi van xin anh từ nay hãy cách xa tôi ra một chút.....”

Đàm Tâm nhận thấy ánh mắt sắc bén của Đàm Dịch Khiêm đang nhìn mình, lập tức đi ra khỏi phòng, trong mắt tràn đầy lửa hận nói: “Dịch Khiêm, em đừng hiểu lầm, vừa rồi mọi người cũng không hề nói gì với cô ấy, lúc này cô ta chỉ là đang giả vờ khóc lóc oan ức căn bản là muốn cho em nhìn thấy thôi.....”

Bà Đàm cũng bước ra theo, chân mày hơi nhíu lại: “Đàm Tâm con cũng thật là, Tiểu Du cũng không dễ mới đến đây thăm Ngôn Ngôn một lần, con lại làm gì để Tiểu Du khóc như vậy? Cho dù trước đây đúng là Tiểu Du có lỗi, nhưng cũng đã là chuyện đã qua.....”

Nghe ngoài miệng bà Đàm trách cứ Đàm Tâm nhưng bên trong lại ngấm ngấm châm chọc cô, Hạ Tử Du vô cùng khó chịu chỉ biết cắn chặt môi.

Đàm Dịch Khiêm không để ý đến sự chống cự của Hạ Tử Du, anh vẫn ôm chặt cô vào trong ngực, bỗng dưng anh lạnh lùng gọi: “Vú Tề!”

Người quản gia nhà họ Đàm nghe thấy Đàm Dịch Khiêm gọi liền lập tức xuất hiện trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm thậm chí không hề liếc mắt nhìn bà Đàm lấy một cái, lạnh lẽo nói: “Mau thu dọn hết đồ đạc của Liễu Nhiên.”

Vú Tề không hiểu hỏi lại: “Cậu chủ, ý cậu là.....”

Đàm Dịch Khiêm hờ hững nói, “Từ nay về sau tôi sẽ không ở nơi này nữa.”

“Hả?” Vú Tề kinh ngạc sững sờ.

Lúc này bà Đàm mới giật mình hoảng hốt, “Dịch Khiêm.”

Đàm Tâm cũng giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Ánh mắt nghiêm nghị của Đàm Dịch Khiêm quét qua bà Đàm, lạnh lùng nói: “Nếu mẹ đã không thể hòa hợp với con dâu tương lai, có lẽ mẹ chỉ thích sống đơn độc một mình, sau này cũng mong mẹ tự chăm sóc tốt cho mình.” Vừa dứt lời, Đàm Dịch Khiêm mặc kệ ánh mắt đau khổ của bà Đàm, lập tức ôm lấy Hạ Tử Du xoay người đi thẳng ra ngoài.

Bên trong xe, Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên đang ngủ say, im lặng không nói một câu nào.

“Còn khó chịu không?” Đàm Dịch Khiêm đánh tan sự yên tĩnh.

Hạ Tử Du cố gắng nuốt trôi sự khổ sở xuống cổ họng, không nhìn Đàm Dịch Khiêm lấy một cái, cô dặn dò người tài xế: “Vui lòng cho dừng xe ở bên đường.”

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu đợi ý kiến của Đàm Dịch Khiêm.

Không ngờ Đàm Dịch Khiêm nói, “Dừng xe.”

Hạ Tử Du chăm chú nhìn gương mặt Liễu Nhiên đang ngủ say trong lòng, cố gắng quên hết những chuyện không vui trong đầu.

Xe dừng sát ở bên đường, Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên trực tiếp xuống xe.

Tài xế thức thời lái xe đến bên kia đường.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, thỉnh cầu nói, “Tôi hy vọng có thể tự mình chăm sóc Liễu Nhiên mấy ngày.”

“Dĩ nhiên!”

Cô gật đầu với anh, “Cám ơn.”

Anh chăm chú ngóng nhìn vào hai mắt trong suốt của cô, nghiêm mặt nói, “Trước hết, anh có lời muốn nói với em.”

Giống như biết anh chuẩn bị nói gì, cô lắc đầu: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi rất mệt, tôi chỉ muốn trở về ngủ một giấc.....”

Anh biết lúc này cô đang không vui, nên cũng không miễn cưỡng cô, chỉ dụi dụi nói: “Được, anh đưa em về nhà.”

Cô rũ mắt xuống, “Cám ơn.”

.

Đàm Dịch Khiêm quả thật chỉ đưa Hạ Tử Du về nhà, giống như lần trước, không hề ở lại trong căn hộ của cô một giây phút nào đã lập tức rời đi.

Trong đáy lòng Hạ Tử Du thầm cảm kích Đàm Dịch Khiêm có thể để cô được bình tĩnh, sau khi bế Liễu Nhiên đặt ở trên giường, Hạ Tử Du nhìn gương mặt ngây thơ của Liễu Nhiên đang ngủ say, cô từ từ chìm vào suy nghĩ.

Trong đầu cô không ngừng lặp lại hình ảnh mẹ con bà Đàm lạnh lùng mỉa mai, nhưng đáy lòng lại lần lượt nhắc lại những lời Đàm Dịch Khiêm nói với cô.....

Cô không hề phủ nhận, cho đến ngày hôm nay cô vẫn còn quan tâm tới Đàm Dịch Khiêm như thế, nhưng trong ba năm qua, thật sự cô chưa từng nghĩ tới sẽ tái hợp lại với Đàm Dịch Khiêm, thậm chí cho đến giờ phút này, cô vẫn hy vọng Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần chính là một đôi.

Thật ra cô không trách mẹ con bà Đàm, cô biết mẹ con Bà Đàm chỉ đứng trên lập trường Đàm Dịch Khiêm để đối xử với cô, chỉ là cô cảm thấy khó chịu, trong lòng không khỏi sợ hãi, vì sao mỗi lần gặp mặt cô lại bị người đời phỉ nhổ nhục mạ đến nông nỗi này?

Cho tới hôm nay, điều cô hy vọng nhất chính là cầu mong đứa con bên cạnh cô có thể luôn luôn cười nói vui vẻ, cô cũng không hề oán trời trách đất, cũng không hy vọng chuyện gì cao vời hơn, trên đời này chỉ duy nhất một lần thỉnh cầu ông trời, đó chính là vào năm năm trước, cô đã hy vọng cô cùng Đàm Dịch Khiêm có thể đi đến cuối cùng....

Theo thời gian trôi qua, hy vọng mong manh trong đáy lòng đã tan biến, cho nên từ đầu tới cuối, cô chưa bao giờ vì sự chờ đợi này mà làm người khác tổn thương..... Vậy mà hôm nay, cô càng thấy rõ tương lai của cô, cô thấy mình không còn thích hợp ở bên anh nữa!

Thật ra trong lời nói của mẹ con bà Đàm cũng có phần đúng, cô quả thật kém hơn Đan Nhất Thuần, bởi cảnh Đan Nhất Thuần cũng sạch sẽ hơn cô, tính tình lại đơn giản thuần khiết, đây mới là cô gái thích hợp

với Đàm Dịch Khiêm, từ lúc bắt đầu ông trời đã an bài hai người cùng một chỗ, cô không nên tiếp tục phạm phải sai lầm này nữa.....

Ngồi ở cạnh giường, Hạ Tử Du cố gắng kiềm chế sự chua xót đang dâng lên trong lòng, cô không ngừng cảnh cáo chính mình phải tiếp tục kiên định thêm nữa.

.

Buổi trưa, Đàm Dịch Khiêm đi vào nhà trọ.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, anh nhìn thấy Hạ Tử Du đang nằm sấp ngủ ngủ ở trên giường, còn Liễu Nhiên vẫn đang ngủ say.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ bước đến bên cạnh cô, chỉ mới nhìn thoáng qua đã thấy rõ nước mắt còn đọng lại chưa khô nơi khóe mắt.

Anh cúi người bế Hạ Tử Du lên, sau đó ôm cô ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Anh để cho cô tựa vào trong ngực của anh, lấy áo khoác của mình choàng lên người cô.

Dường như cô rất muốn đắm chìm mãi vào trong giấc mơ, trong giấc ngủ cô không còn phải tức giận, trầm ngâm lại trầm ngâm.

Anh khẽ cúi đầu chạm vào cánh môi đỏ hồng của cô, rồi sau đó cũng từ từ nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, làn gió ngoài ban công nhẹ lướt qua hai người trên ghế sofa, mang đến cho bọn họ một tia mát lạnh.

Hạ Tử Du ưm một tiếng, chậm rãi tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn như được chạm khắc của Đàm Dịch Khiêm, cả người đều bị anh ôm chặt khiến cô hơi ngẩn người.

Đây không phải là lần đầu tiên cô ngắm nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, chỉ là mỗi lần như thế cô đều bị hàng lông mi quá dài và dày của anh làm cho khiếp sợ.

Giờ phút ngủ say này dường như anh hoàn toàn không còn vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo thường ngày, thế nhưng hai hàng lông mày mơ hồ nhíu lại, giống như trong giấc mộng có gì đó khó khăn.

Cô muốn đứng lên nhưng lại phát hiện cánh tay cô lúc này giống như đang quyến luyến ôm lấy anh, cô vừa vừa định thu tay lại, nhưng ngay một giây sau đã bị tay của anh bắt được.

Cô lo sợ không yên.

Anh mở mắt ra, đôi mắt đen nhìn sâu vào mắt cô, “Cứ như vậy mà dựa vào cạnh giường ngủ, không sợ cảm lạnh sao?” Anh đã tỉnh lại vào lúc cô khẽ nhúc nhích ở trong ngực rồi.

“Sao anh lại ở đây?” Cô nhớ đây là nhà trọ của cô mà.

Anh nhếch môi cười, “Anh cho em thuê nhà trọ này, sao lại không thể có chìa khóa chỗ này.”

Cô bị anh nhìn chằm chằm đâm ra sợ hãi, ngay sau đó đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Anh cũng không cho phép cô trốn tránh, xoay khuôn mặt cô lại, muốn cô nhìn thẳng vào mắt anh, dịu dàng nói, “Nói cho anh biết, cả buổi sáng nay em đã suy nghĩ những gì?”

Cô quật cường không nói, “Không có.”

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ánh mắt dừng lại ở hốc mắt ửng đỏ của cô: “Khóc nguyên một buổi sáng, còn nói không có?”

Cô rớt cuộc cũng nhìn thẳng vào mắt anh: “Nếu như anh thật sự muốn tốt cho tôi, xin anh đừng có trêu chọc tôi nữa.....”

Anh nheo mắt lại, giọng khàn khàn nói, “Đã quên những gì anh nói rồi sao?”

Cô rũ mắt xuống, khó chịu lắc đầu, “Đàm Dịch Khiêm, chỉ cần anh muốn, toàn thế giới có rất nhiều rất nhiều phụ nữ mặc cho anh lựa chọn.”

Anh biết rõ những lời cô sắp nói, lập tức cắt ngang, “Thế nhưng những người đó đều không phải là em, anh chỉ muốn em!”

“Nhưng tôi.” Giờ phút này cô chỉ muốn đem hết những điều đau đớn được chôn giấu sâu trong lòng nói hết cho anh biết, nhưng cô không đủ dũng khí để nói ra những điều này, cô biết, cô đang sợ..... Mà nguyên nhân khiến cô sợ hãi chính là khi cô nói ra những lời này, một giây tiếp theo anh sẽ không còn kiên định nói với cô những lời này nữa.

Anh đau lòng cúi xuống hôn lên môi cô, sau đó hỏi: “Em đang sợ điều gì?”

Tôi sợ tương lai anh sẽ hối hận.

Những lời này cô nhất định không nói ra.

Anh thấy cô vẫn tiếp tục im lặng, nhẹ nhàng ôm chặt cô vào trong ngực, “Không cần nói những lời chẳng hạn như em và Kim Trạch Húc ở cùng với anh, nếu không anh sẽ rất tức giận đấy, nhưng anh cho phép em nói ra những điều còn chưa hài lòng về anh, nếu em có chuyện không hài lòng về anh hoặc không có lòng tin tưởng vào tương lai của chúng ta, vậy thì anh nhất định sẽ khiến cho em hài lòng, để em có thể tràn ngập lòng tin vào tương lai chúng ta.”

Ngay lúc này, cô đột nhiên nghẹn ngào bật khóc, “Hu.” Tại sao giờ phút này mỗi lời anh nói đều khiến cô không còn cách nào không chế suy nghĩ muốn mãi mãi ở bên cạnh anh?

Anh hôn nhẹ lên hàng mi dài thắm đầy nước mắt của cô, lặng lẽ ôm chặt lấy cô.

Bất ngờ, “Hu hu.”

Bên trong phòng truyền đến tiếng khóc tỉnh dậy của Liễu Nhiên.

Hạ Tử Du lập tức đứng bật dậy rời khỏi người Đàm Dịch Khiêm.

Bước nhanh vào phòng trong, thấy khuôn mặt Liễu Nhiên vừa tỉnh dậy còn đang ngỡ ngàng mờ mịt, Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên vào trong ngực an ủi, “Con gái ngoan.”

Liễu Nhiên ngây thơ dụi dụi hai mắt, mở to mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Tử Du: “Mẹ?” Thật ra đối với Liễu Nhiên hai chữ “mẹ” này không có khái niệm rõ ràng, con bé chỉ đơn giản nghĩ rằng đây là một cách gọi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hôn xuống hai gò má của Liễu, ngay sau đó mặc cho Liễu Nhiên một bộ quần áo khác.

Liễu Nhiên chỉ là sau khi tỉnh lại không nhìn thấy ai cho nên sợ hãi mà khóc, sau khi nhìn thấy Hạ Tử Du, Liễu Nhiên cũng dần dần không còn sợ hãi nữa, cô bé vừa cười vừa nói: “Mẹ, Ngón Ngón có thể tự mặc.”

Nhìn thấy con gái ngoan ngoan hiểu chuyện, trong nháy mắt Hạ Tử Du đã quên hết đi những chuyện phiền não trong đầu, trên gương mặt hiện ra một nụ cười ngọt ngào.

Đàm Ngón Tư mặc quần áo tử tế xong đúng lúc nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đi vào trong phòng, Đàm Ngón Tư vui mừng gọi, “Ba ——”

Đàm Dịch Khiêm đến bên cạnh giường, cúi người ôm lấy Đàm Ngón Tư, âu yếm hôn lên hai má Đàm Ngón Tư, hai hàng lông mày của Đàm Dịch Khiêm tràn đầy tình thương của cha: “Bây giờ con còn cảm thấy khó chịu không?”

Đàm Ngón Tư lắc đầu, “Có ba ôm Ngón Ngón, Ngón Ngón một chút cũng không khó chịu.” Đã hoàn toàn hạ sốt nên Liễu Nhiên khôi phục lại dáng vẻ hoạt bát đáng yêu.

Hạ Tử Du đứng dậy, nhìn hình ảnh ấm áp lúc này của hai người, trong đáy lòng cô thật sự cảm kích Đan Nhất Thuần. . . . Ba năm qua cô không thể chăm sóc tốt cho Liễu Nhiên, Đàm Dịch Khiêm đương nhiên cũng không có nhiều thời gian quan tâm đến đứa nhỏ, mà Đan Nhất Thuần lại có thể dạy dỗ Liễu Nhiên tốt đến như thế.

Đàm Dịch Khiêm nói với Liễu Nhiên không lạnh lùng giống như lúc nói chuyện với nhân viên, anh từ tốn hỏi Liễu Nhiên: “Có đói bụng không, ba mẹ đưa con ra ngoài ăn cơm.”

Liễu Nhiên gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn thoáng qua Hạ Tử Du.

Đầu tiên Hạ Tử Du cảm thấy hơi sững sốt một chút, rồi sau đó đưa tay ôm lấy Liễu Nhiên, vui vẻ nói, “Đi thôi, Liễu Nhiên, mẹ dẫn con đi ăn món ngon.”

Liễu Nhiên nhào người về phía trước ngực Hạ Tử Du, cười thật ngọt ngào.

Đàm Dịch Khiêm bước đến bên cạnh Hạ Tử Du, tự nhiên ôm lấy vòng eo Hạ Tử Du.

Trong lòng Hạ Tử Du vui sướng khi nhìn gương mặt con gái trong lòng, cô cảm kích nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

141. Chương 141 : Cô Nói Cho Anh Biết Tình Huống Cơ Thể Của Mình

Tại nhà trọ.

“Nòng nọc nhỏ bơi rồi bơi, thì phát hiện một con cua thật lớn, trông thấy con cua bụng trắng ấy nòng nọc nhỏ liền bơi tới lớn tiếng gọi mẹ, nhưng con cua cái lại quơ quơ hai cái càng to, cười lớn nói, ‘thật xin lỗi nha, bạn nhỏ nhận lầm rồi’.”

Chuyện xưa còn chưa kể xong, Liễu Nhiên đã chìm vào giấc ngủ.

Thấy bộ dáng yên tĩnh bình yên của Liễu Nhiên lúc ngủ, Hạ Tử Du cúi đầu hôn nhẹ lên gò má Liễu Nhiên một cái, sau đó kéo chăn lên đắp cho con gái.

Lúc cô chuẩn bị xoay người đi ra khỏi phòng, thân thể lại đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy.

Người phía sau rõ ràng chính là Đàm Dịch Khiêm, bởi vì hơi thở anh rất nhẹ rất nhạt, lại rất luôn dễ chịu, thoang thoảng quần quít quanh người cô.

Cô nhẹ nhàng ngọ nguậy người một cái, không muốn đánh thức Liễu Nhiên đang ngủ say, cô đành phải nhỏ giọng nói, “Anh buông ra.”

Anh chống cằm lên bả vai mảnh khảnh của cô, giọng nói từ tính kèm theo chút xấu xa nói, “Không buông! !”

Cô hơi hơi nhúu mày, “Anh đừng như vậy.”

Anh di chuyển từ vai đến gần cổ hít lấy mùi hương cỏ chanh thoang thoảng trên người cô, nhẹ giọng nói, “Bây giờ anh không có nhà để về, em có thể thu nhận anh không?”

Cô gỡ tay anh ra, xoay người lại nhìn về phía anh, nếp nhăn ở mi tâm vẫn không giãn, lạnh nhạt nói, “Chúng ta tối nhất nên nói chuyện cho rõ ràng đi!”

Anh tà tứ cong lên khóe môi, “Không có gì cần nói. Tối nay anh sẽ ở lại chỗ em.”

Cô giật mình ngạc nhiên.

Anh nhếch môi cười cười xoay người đi vào phòng tắm.

Cô muốn cất bước đuổi theo anh, nhưng bóng anh đã đi vào phòng tắm.

Cô ngồi ở trên ghế sofa, nghe bên trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào, nội tâm lo lắng không thôi.

Bây giờ nên làm gì?

Sự kiên định ban đầu của cô dường như bởi vì quan hệ của bọn họ bây giờ mà càng ngày càng đi ngược lại, nhưng cô vẫn không có dũng khí nói cho anh biết sự thật.

Vừa rời ở nhà hàng dùng cơm, Liễu Nhiên nói rằng bọn họ có một loại cảm giác ấm áp thoải mái khiến cho cô trong nháy mắt thất thần, cô đã cho rằng khoảnh khắc đó bọn họ thật sự chính là một nhà ba người hòa thuận vui vẻ.

Cô rất thích cảm giác đó, rất thích cùng anh sống chung một chỗ, cô cũng biết, anh đã đưa tay về phía cô, chỉ cần cô nguyện ý cùng anh, sau này anh nhất định sẽ dốc hết toàn lực làm mang đến hạnh phúc cho cô, nhưng mà.

Vào lúc này cửa phòng tắm được mở ra.

Anh mặc một bộ áo ngủ, sắc mặt cô chợt ngẩn ra, ‘hả’, trong nhà cô từ khi nào lại có đồ dùng của đàn ông?

Anh đi về phía cô, cô lập tức đứng dậy, lúng túng nói, “Ồ, thời gian không còn sớm nữa, anh trở về đi. . . .” Dứt lời cô dùng tốc độ nhanh như chớp chạy ào vào phòng tắm.

Anh mỉm cười, nhàn hạ ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Cô đi vào phòng tắm mới biết, trong phòng tắm nơi để đồ dùng riêng tư của cô cũng đã bắt đầu có thêm đồ dùng cá nhân của anh, mới nhìn vào giống như là bọn họ đã ở chung rất lâu rồi vậy.

Cô mở cửa phòng tắm ra đang muốn nói với anh, thì phát hiện lúc này anh đang đứng ở ngoài ban công đang nói chuyện điện thoại.

Cô đành phải tạm thời bỏ đi ý nghĩ trách cứ anh, nhỏ giọng chỉ trích anh một phen, rồi cô mới đóng cửa phòng phòng tắm.

.

Trong phòng tắm cô kéo dài thời gian gần cả tiếng đồng hồ mới đi ra ngoài, cô biết anh không có tính nhẫn nại, cho nên lường trước anh có thể sẽ lựa chọn rời khỏi nhà trọ.

Nhưng, lúc cô đi ra khỏi phòng tắm mới phát hiện anh giờ phút này đang ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách, thanh thoi nhàn chán lật xem tạp chí thường ngày.

Bước chân cô hơi chậm lại, sau đó nhúu mày.

Đầu anh cũng không ngần ngại nói, “Em thường ngày dùng những thứ tạp chí linh tinh nhằm chán này để giết thời gian?”

Cô mặc áo ngủ đi đến trước mặt của anh, trực tiếp giật lấy cuốn tạp chí Bát Quái trong tay anh, liếc anh một cái nói, “Tôi thích xem đó, vậy thì sao?” Phụ nữ đều thích xem những thứ tạp chí thời trang này cùng tin tức linh tinh, cô cũng không ngoại lệ.

Anh nhúu mày, “Làm gì phải tỏ thái độ căm ghét như vậy, anh chỉ là tò mò em mà cũng thích những thứ này ư?”

Cô mặc kệ anh, ngay sau đó đưa tầm mắt chuyển đến cuốn tạp chí thời trang trong tay cô vừa mới đoạt về, tùy ý liếc mắt nhìn qua một lượt.

Nghĩ rằng nhìn thoáng qua cũng không có hề gì, nhưng hai gò má cô trong nháy mắt xấu hổ đỏ bừng lên.

Khóe môi anh cong lên, “Đến khi nào thì em cũng mặc như thế cho anh xem?”

Cô thẹn quá hóa giận, “Mặc cái đầu quý anh.” Lúng túng gấp lại tờ báo có nhiều mục nội y sexy kia, cô lấy cuốn tạp chí thời trang không chút lưu tình ném vào thùng rác.

Anh dường như rất thích xem bộ dạng vừa thẹn vừa giận của cô vào lúc này, khóe miệng khẽ nhếch cười nói, “Tối đây ngồi.”

Cô tức giận nói, “Tôi muốn đi nghỉ, nhà trọ này còn một phòng đó, anh muốn ở lại thì tùy anh!”

Tròng mắt đen giảo hoạt của anh bắt đầu khẽ chuyển động.

Cô cảm giác mình thật giống như một con mồi đang được để mắt tới, cô lập tức xoay người định trở về phòng.

Nhưng, ngay lúc đó, nhưng cơ thể cô đã bị anh nhanh tay trước tóm lấy.

Bởi vì cách cánh cửa phòng sợ làm ồn đến Liễu Nhiên, cô vừa giãy giụa, vừa tức giận nói, “Đàm Dịch Khiêm, anh còn như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Anh yêu thương chạm nhẹ một cái lên hai gò má đang tức giận đỏ bừng của cô, có vẻ như vô cùng vui sướng nói, “Nếu cảnh sát có tới đây, em cho rằng họ sẽ tin em hay là tin tưởng anh?”

Cô tức giận, “Buông tôi ra! !” Hôm nay đáng lẽ cô không nên đồng ý để anh đưa về nhà trọ, chỉ là cô cho rằng anh cũng đi liền giống như hai lần trước, ai ngờ anh.

Bất bình linh anh nhắc bỗng cô lên.

“A!” Thân thể đột nhiên bay lên không, cô kinh hô một tiếng, theo bản năng bám chặt vào cổ anh.

Anh tắt đèn phòng khách nhà trọ, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên ghế sofa.

Trong bóng tối, cô chỉ có thể thông qua ánh sáng u ám ngoài cửa sổ xuyên vào trong phòng mới có thể nhìn thấy rõ ràng từng góc cạnh trên khuôn mặt điển trai của anh.

Tròng mắt đen lóng lánh của anh như giống như ánh sáng của ngôi sao ban đêm, một cái chớp mắt cũng không có nhìn chằm chằm vào gương mặt tinh xảo của cô.

Cô hốt hoảng, vội vàng đưa tay chống lại anh.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, rồi sau đó kề sát vào tai cô tà tứ nói, “Anh biết em rất mệt, nhưng mà, hai hôm nay anh cũng không còn lòng dạ nào để làm việc, có lẽ tất cả đều là vì chuyện này.”

Mặt của cô nhanh chóng bị phủ hai đám mây hồng, gò má bắt đầu nóng rực, cô lập tức ngượng ngùng xoay đầu sang một bên.

Anh phì cười, “Không cần phải xấu hổ. Về sau, cuộc sống như thế của chúng ta còn rất dài.”

Cô xoay đầu lại, lần nữa nhìn về phía anh.

Anh tựa như là ma vương trong đêm tối, hoàn toàn làm cho người ta biết anh nguy hiểm, nhưng vẫn dễ dàng cứ vậy mà có thể mê hoặc lòng người.

Anh vươn tay chậm rãi từ từ cởi ra nút áo ngủ của cô.

Cô nín thở muốn kháng cự anh, nhưng lại bị một cái hôn hoặc là một ánh mắt kiên định của anh dễ dàng làm cho nhiều loạn nội tâm, dần dần, không còn nghe theo sự khống chế nữa, một màn kiều diễm nở rộ trong bóng đêm dày đặc.

-

Nửa đêm, cô bị tiếng khóc của Liễu Nhiên làm tỉnh giấc.

“Mẹ, mẹ.”

Liễu Nhiên ngồi bật dậy khóc rống, giống như còn đang trong cơn ngủ mơ, Liễu Nhiên vẫn không có mở mắt ra, nhưng lại đưa tay ôm lấy Hạ Tử Du .

May mắn là giờ phút này cô cũng đang ở cạnh Liễu Nhiên, cô ôm thật chặt Liễu Nhiên vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi, “Ngoan nào, con gái, mẹ đang ở cạnh con đây.”

Trong giấc mộng Liễu Nhiên giống như đã tìm được chỗ dựa vào, sau một hồi khóc thét lên cuối cùng cũng từ từ chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Sau khi nhẹ nhàng dỗ dành cho Liễu Nhiên ngủ, Hạ Tử Du mới phát hiện không biết từ lúc nào cô đã trở lại ở trên giường của mình.

Kéo chăn qua đắp cho con, cô dè dặt cẩn thận bước xuống giường, rồi đóng nhẹ lại cửa phòng.

Ánh sáng mờ hồ ngoài cửa sổ rọi vào trên ghế sofa, thân thể cao lớn của anh giờ phút này nằm ở trên ghế sofa như có vẻ không thoải mái lắm .

Cô nhẹ nhàng di chuyển đến cạnh ghế sofa, như chưa từng thấy qua dáng vẻ chịu khổ này của anh, cô đứng dậy đi vào phòng ôm tới một cái mềm lòng, nhẹ tay phủ lên người anh.

Cô thích quan sát bộ dáng anh ngủ, đã ba mươi tuổi rồi mà còn giống như một đứa trẻ ngây thơ, khuôn mặt hoàn toàn vô hại không có kiêu ngạo phách lối giống như thường ngày. (Ặc, DK mới có 30t thôi ư)

Cô ngồi ghé vào trên ghế sofa, lẳng lặng nhìn anh.

Bỗng dưng, lòng của cô dâng lên từng trận chua xót, cô đứng dậy, không cho phép mình quyến luyến thêm nữa, cô lại một lần nữa quay trở về phòng của mình.

.

Ngày hôm sau khi Hạ Tử Du tỉnh lại thì Đàm Dịch Khiêm đã không còn ở nhà trọ.

Hạ Tử Du thấy Liễu Nhiên vẫn còn đang ngủ, liền dành chút thời gian đi xuống tiệm thuốc dưới lầu mua một hộp thuốc tránh thai.

Hạ Tử Du vừa về đến nhà trọ thì nghe được tiếng Liễu Nhiên khóc, Hạ Tử Du vội vàng bỏ hộp thuốc tránh thai vào ngăn kéo, ngay sau đó vọt vào trong phòng ôm lấy Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên nhìn thấy Hạ Tử Du cũng thôi không khóc nữa, bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, nên Liễu Nhiên chỉ nằm sấp trên vai Hạ Tử Du chứ không nói chuyện.

Hạ Tử Du nhẹ giọng hỏi, “Có đói bụng không, mẹ dẫn con đi dùng bữa sáng?”

Liễu Nhiên nằm ở trên vai Hạ Tử Du lắc lắc đầu.

Hạ Tử Du biết con gái mới vừa tỉnh ngủ không muốn nói chuyện, cô liền vỗ nhẹ sống lưng cho Liễu Nhiên, trấn an con gái.

Một lát sau, giọng Liễu Nhiên non nớt nói, “Mẹ, con muốn ăn quả thơm rán trứng.”

Hạ Tử Du lập tức gật đầu, “Được, bây giờ mẹ sẽ dẫn con đi ra ngoài mua.”

Liễu Nhiên thấy nghi ngờ hỏi ngược lại, “Mẹ, mẹ không biết làm món đó sao?”

Hạ Tử Du nhất thời sững sờ, “Hả.” Món ăn sáng khó làm như vậy, dù cô có tài nấu nướng giỏi hơn nữa, cô cũng không thể nào làm ra một bữa ăn sáng như thế.

Liễu Nhiên chớp đôi mắt trong sáng nhìn Hạ Tử Du, chậm rãi nói, “Dì Đan mỗi ngày đều sẽ làm bữa ăn sáng cho Ngôn Ngôn. Ngôn Ngôn thích ăn nhất món thơm rán trứng ốp lếp dì Đan làm.”

Thì ra là, Liễu Nhiên đang nghĩ tới Đan Nhất Thuần.

Cũng khó trách, đứa nhỏ do Đan Nhất Thuần chăm sóc ba năm, đứa nhỏ sẽ nghĩ đến Đan Nhất Thuần là chuyện đương nhiên.

Hạ Tử Du nhìn Liễu Nhiên mỉm cười, “Vậy ngày mai mẹ sẽ làm món đó cho Liễu Nhiên ăn, có được không?” Cô vẫn chưa có quen với cách gọi con gái là “Ngôn Ngôn”.

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Sau khi rửa mặt chải đầu cho Liễu Nhiên, Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên đi đến nhà hàng ăn bên cạnh.

Liễu Nhiên cũng không kén ăn, con bé chọn xong đồ ăn sáng, rồi ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ dùng cơm.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du cảm giác xung quanh dường như có rất nhiều đôi mắt đang nhìn cô, cô nghi ngờ ngược mắt nhìn lướt qua bốn phía, mới phát hiện có rất nhiều ký giả đang chụp lên cô và Liễu Nhiên.

Hạ Tử Du vội vàng ôm Liễu Nhiên vào trong ngực, đợi Liễu Nhiên dùng xong bữa sáng, Hạ Tử Du liền ôm con lập tức trở về nhà trọ.

Thế nhưng, Hạ Tử Du làm thế nào cũng không ngờ được, cô vừa mới đi tới cao ốc nhà trọ, thì phát hiện dưới tòa nhà đang tụ tập một nhóm lớn ký giả, hơn nữa thời điểm nhóm ký giả nhìn thấy cô và Liễu Nhiên xuất hiện, trong nháy mắt cả đám người bọn họ đã bao vây hai mẹ con cô.

“Hạ tiểu thư, xin hỏi cô và Đàm tổng từ lúc nào đã bắt đầu bí mật qua lại vậy?”

“Hạ tiểu thư, có tin đồn nói Đàm phu nhân và cô cũng không được hòa thuận, cô có thể giải thích rõ cho chúng tôi biết không?”

“Đan Nhất Thuần tiểu thư đang công tác ở Italia đã rộng lượng chúc phúc cho cô và Đàm tổng, không biết cảm nhận của Hạ tiểu thư giờ phút này như thế nào?”

.

Tất cả bắt đầu triển khai những vấn đề vây quanh Hạ Tử Du cùng Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du hoàn toàn không hiểu lắm tình huống trước mắt này, luống cuống đứng sờ đứng ở tại chỗ.

Bỗng nhiên, vài chiếc xe riêng đắt giá chậm rãi lái tới.

Một giây kế tiếp, tất cả ký giả vây quanh Hạ Tử Du đều bị mấy tên hộ vệ đột nhiên xuất hiện ngăn trở.

Vào lúc Hạ Tử Du vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra, dáng người nhỏ nhắn của cô đang run rẩy đã bị người ôm ngang thắt lưng.

Cô quay đầu nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm đang ôm cô, chân mày hơi nhíu lại.

Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không thèm để ý đèn flash trong tay nhóm ký giả, trực tiếp kéo tay cô đi vào thang máy nhà trọ.

Liễu Nhiên nhìn thấy nhiều người xa lạ như vậy không khỏi có chút sợ hãi, lên tiếng khẽ gọi, “Ba.”

Trong thang máy, Đàm Dịch Khiêm nhận lấy Liễu Nhiên từ trong ngực Hạ Tử Du, cứng chiều hôn lên gò má phúng phính của Liễu Nhiên một cái.

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm không có gì khác thường, không khỏi nhíu mày, “Tại sao có nhiều ký giả như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng nói, “Trở về nhà trọ rồi nói.”

Sau khi trở lại nhà trọ, Đàm Dịch Khiêm ôm con sang một bên chơi đùa, sau đó đi tới trước mặt Hạ Tử Du, nhẹ vịn lấy bả vai của cô.

Hạ Tử Du nôn nóng vội hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tại sao mới vừa rồi tất cả ký giả đều hỏi chuyện cô và Đàm Dịch Khiêm tái hợp lại.

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Anh đã tuyên bố với bên ngoài quan hệ của chúng ta.”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên.

Đàm Dịch Khiêm lập tức nhấn nhẹ Hạ Tử Du vào trong ngực, thấp giọng khàn khàn nói, “Anh chờ không được nữa rồi. Anh muốn em ở lại bên cạnh anh, mọi lúc, mọi nơi!”

Hạ Tử Du đẩy lồng ngực Đàm Dịch Khiêm ra, tức giận nói, “Tại sao lúc nào anh cũng không chịu hỏi qua sự đồng ý của tôi?”

Đàm Dịch Khiêm chạm nhẹ lên môi Hạ Tử Du một cái, sâu sắc liếc nhìn khuôn mặt rối rắm của cô, chân thành nói, “Anh mặc kệ em có đồng ý hay không, cuộc đời này em cũng chỉ có thể là người phụ nữ của anh!”

Hạ Tử Du thoáng chốc trầm mặc.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nâng cằm Hạ Tử Du lên, dịu dàng nói, “Em vẫn chưa có lòng tin với anh sao?”

Hạ Tử Du lắc đầu, hốc mắt đã hơi nhuộm đỏ, “Tôi không thích hợp với anh.”

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm khàn khàn, ánh mắt mong mỏi nhìn vào đáy mắt Hạ Tử Du, khản cầu hỏi, “Anh chỉ hỏi em một điều, em còn yêu anh không?”

Hạ Tử Du do dự, “Đàm Dịch Khiêm, tôi.”

Cô biết trong lòng anh thật ra đã cầm chắc đáp án, anh chỉ là muốn nghe chính miệng cô nói ra, nhưng mà.

Đàm Dịch Khiêm không cho phép cô lùi bước, “Em chỉ cần trả lời câu hỏi này của anh, những chuyện khác anh đều không để ý.”

Hạ Tử Du kinh ngạc nhìn ánh mắt sáng rực của Đàm Dịch Khiêm, trong đầu xẹt qua từng chút một những năm tháng cô và anh trải qua, cô nghẹn ngào nói, “Anh thật sự cái gì cũng không để ý sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ hôn lên làn môi cô như đang ngấm ngấm chịu đựng điều gì đó mà cắn chặt, nghiêm nghị nói, “Nếu anh không thể có được em, vậy thì còn cần câu trả lời khác nữa sao?”

Nước mắt Hạ Tử Du vào giờ khắc này giống như nước lũ tràn đê rơi xuống.

Cô nhìn anh, không khỏi quyến luyến, vào giờ phút này thật chỉ muốn đưa tay bắt chắp tất cả ôm chầm lấy anh.

Đàm Dịch Khiêm đưa tay nhẹ lau đi nước mắt chung quanh hốc mắt Hạ Tử Du, giọng khàn khàn nói, “Nói cho anh biết câu trả lời của em!”

Nhìn thấy sự thương yêu nơi đáy mắt Đàm Dịch Khiêm, nước mắt Hạ Tử Du càng rơi càng nhiều, “Em biết nếu chúng ta sống chung với nhau, rất nhiều rất nhiều vấn đề sẽ có thể giải quyết. Nhưng mà, nếu như sau này em không thể sinh con được nữa, anh còn có thể kiên định giống như bây giờ không?”

Tay Đàm Dịch Khiêm đang vịn lấy hai vai Hạ Tử Du vào lúc này tăng thêm lực.

Nước mắt Hạ Tử Du giống như trân châu đứt dây chảy xuống, “Có lẽ anh không biết, ba năm trước cho dù không có vụ tai nạn xe cộ đó, em cũng không có khả năng giữ được con của chúng ta. Bởi vì, một tháng qua sống chung với nhau, em theo thói quen dùng thuốc tránh thai sau khi xong việc, thuốc tránh thai sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho đứa nhỏ, bác sĩ là bởi vì thu tiền mà không dám nói với em đứa nhỏ trong bụng của em thật ra căn bản là không sống sót được. Còn có.”

Đàm Dịch Khiêm yên lặng, đôi mắt đen sâu thẳm càng lúc càng thâm trầm.

Ngay lúc này Hạ Tử Du nhẹ nhàng tránh khỏi người Đàm Dịch Khiêm, cô đi tới trước ngăn kéo dưới tủ TV lấy ra thuốc tránh thai vừa mới mua, nghẹn ngào nói, “Ba năm trước bị tai nạn xe cộ, bác sĩ nói. Nói em sau này sẽ không thích hợp mang thai, nếu như mang thai, khi sinh con thì em và con đều sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.”

Cô rút cuộc lấy hết dũng khí đem sự đau đớn đã ngưng đọng ở đáy lòng cứng rắn nói ra ở trước mặt anh. Hình ảnh máu chảy đầm đìa đường như gần như muốn phơi bày ra ở trước mắt cô, chua xót cùng đau đớn bắt đầu lan tràn khắp người cô.

Cô biết, có lẽ anh sẽ chấp nhận chuyện tương lai không cần có thêm đứa con nào nữa, dù sao bọn họ có một mình Liễu Nhiên cũng đã đủ rồi, nhưng mà, anh nhất định rất khó tiếp nhận sự thật ba năm trước cô vì sử dụng thuốc tránh thai mà gián tiếp gây nên tử vong cho đứa nhỏ ở trong bụng cô.

Đàm Dịch Khiêm không nói gì thêm, vẫn chỉ trầm tĩnh mà nhìn Hạ Tử Du.

Thân thể mỏng manh của Hạ Tử Du chống đỡ vào vách tường ở phía sau, khó chịu nói, “Em không muốn phủ nhận, ba năm trước lúc cùng chung sống với anh, em chưa từng nghĩ đến việc muốn mang thai. Em cứ tưởng thuốc tránh thai em mua chỉ là loại thuốc tránh thai bình thường, em cũng không ngờ ngoài ý muốn lại có con, mà loại thuốc tránh thai đó lại tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng với đứa nhỏ như vậy.” Cô vẫn nhớ sau khi xong việc là bác sĩ tiệm thuốc giới thiệu thuốc tránh thai cho cô, cô cũng đã từng lo lắng sẽ tạo nên tổn thương đối với thân thể mình, nhưng lúc đó bác sĩ nói cho cô biết cũng sẽ không có tác dụng phụ gì quá lớn, cộng thêm lúc ấy cô căn bản không có ý định mang thai, cho nên mới không có cần thận suy nghĩ đến chuyện này.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm càng lúc càng âm đạm, khuôn mặt điển trai lạnh lùng từ từ chuyển thành xót xa.

Hạ Tử Du rũ mắt xuống, mặc cho nước mắt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Bỗng nhiên, bóng người trước mặt biến mất, Hạ Tử Du ngẩng đầu lên, tầm mắt liếc nhìn thấy bóng dáng Đàm Dịch Khiêm đang xoay người rời đi.

Lòng của Hạ Tử Du đột nhiên rất đau rất đau, nhưng cô không có cho phép mình khóc thành tiếng, chỉ biết cắn môi thật chặt.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng nhà trọ bị Đàm Dịch Khiêm nặng nề đóng sầm lại.

Liều Nhiên ở một bên đang chơi đùa bóng nghe thấy tiếng động đóng cửa thật lớn và bóng dáng ba bỏ đi, nhất thời đã bị dọa sợ, “Mẹ.”

Hạ Tử Du ôm lấy Liều Nhiên, không muốn dọa đến đứa nhỏ, cô nín khóc mỉm cười, nhẹ giọng an ủi, “Không có chuyện gì, ba vì có việc cần đi ra ngoài.”

-

Hai ngày tiếp theo Đàm Dịch Khiêm không hề đến nhà trọ tìm Hạ Tử Du, đến ngày thứ ba, chị Dư được Đàm Dịch Khiêm bảo tới nhà trọ đón Liều Nhiên đi.

Những ngày qua, mỗi ngày ký giả vẫn luôn ngồi canh giữ ở trước cửa nhà trọ Hạ Tử Du, nhưng vì Hạ Tử Du không có ra khỏi cửa, cộng thêm mấy ngày qua, sau khi nhóm ký giả phát hiện Đàm Dịch Khiêm cũng không còn xuất hiện ở nhà trọ của Hạ Tử Du lần nào nữa, nhóm ký giả cũng dần dần giải tán.

Không tới một tuần lễ, tin tức Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du hợp lại vốn vì sự thực Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du rất ít lui tới mà từ từ biến mất.

Sau đó Hạ Tử Du vẫn không có gặp lại Đàm Dịch Khiêm, cuộc sống cô lại khôi phục giống như trước, cô bắt đầu yên tĩnh lặng lẽ đi làm ở “Đàm thị”, cũng không quan tâm đến bất kỳ tin tức nào bên ngoài.

Suốt cả một tháng qua đi, Đàm Dịch Khiêm vẫn không có xuất hiện trước mặt Hạ Tử Du.

Lúc ở một mình, Hạ Tử Du lại thỉnh thoảng lấy ra chiếc điện thoại di động mà Đàm Dịch Khiêm cho cô, ngẩng ngốc nhìn màn ảnh điện thoại không có động tĩnh gì, có khi cô quên mang theo điện thoại di động trên người thì lại cảm thấy như có tiếng chuông điện thoại di động vang lên, nhưng mà, sự thật là chiếc điện thoại di động từ đầu đến cuối không hề có bất kỳ tiếng chuông nào vang lên.

Buổi tối hôm đó, Hạ Tử Du lại ngồi ôm gối ôm một mình, mệt nhọc ngồi dựa vào trên ghế sofa, lẳng lặng suy nghĩ.

Quả thật, cô cũng không ngờ, sau ngày đó anh lại không liên lạc với cô lần nào nữa.

Đan Nhất Thuần có nói qua với cô, anh đã từng chủ động đề cập tới chuyện không cần có con với Đan Nhất Thuần, cô cho rằng bây giờ anh cũng sẽ có thể chấp nhận cô, vậy mà.

Cô thừa nhận mỗi lần trong đầu vang lên lời nói dịu dàng triền miên của anh rồi nghĩ đến tình cảnh bọn họ hôm nay, lòng cô sẽ mơ hồ cảm thấy thất vọng, cũng cảm thấy rất mất mát.

Có lẽ may mắn duy nhất của cô là cô vẫn luôn kiên trì, không có chân chính sa vào trầm luân, nếu không vào giờ phút này, cô biết mình nhất định sẽ rất khó chịu. Tuy rằng hiện tại cô cũng không dễ chịu gì, nhưng tối thiểu cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, chưa đến mức đợi đến khi lấy nhau rồi mới đón nhận sự khó chịu này.

Trái tim bỗng nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt, cô dựa lưng vào ghế sofa phía sau, từ từ nhắm lại đôi mắt ẩm ướt.

.

Ngày tiếp theo, Hạ Tử Du như không có công việc gì vẫn đến “Đàm thị” làm việc, thỉnh thoảng có lúc nghe được các đồng nghiệp thảo luận về cô và Đàm Dịch Khiêm, nhưng cô chỉ mang máng không nghe rõ bọn họ

đang thảo luận cái gì. Bọn họ cũng đã kết thúc thảo luận, có điều, mặc dù cô là nhân vật chính của đề tài đó, nhưng đồng nghiệp trong công ty vẫn đối với cô rất tốt.

Cho đến khi cô và Đàm Dịch Khiêm suốt cả một tháng lễ hai mươi ba ngày không có liên lạc, thì cô đã trông thấy Đàm Dịch Khiêm.

Cô đứng ở bên đường, đối diện với một nhà hàng phong cảnh vô cùng lịch sự, kinh ngạc mà nhìn Đàm Dịch Khiêm cùng Đan Nhất Thuần ngồi ở bên trong nhà hàng, vui vẻ nói cười cùng nhau dùng bữa.

Bởi vì cách quá xa nên cô không cách nào nhìn thấy rõ biểu cảm trên mặt bọn họ, nhưng lúc bọn họ rời đi cô nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm rất thân mật đi sau lưng của Đan Nhất Thuần.

Cô thừa nhận, giây phút đó lòng của cô rất đau, mặc dù vừa bắt đầu cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với tất cả, nhưng tận mắt nhìn thấy anh xoay chuyển thái độ trong chớp nhoáng, cô vẫn không biết làm cách nào để ngăn chặn sự chua xót ở trong lòng, cô nhận thấy hóa ra mình vẫn còn rất ngây thơ.

Nhưng có làm sao cô cũng không ngờ được, cách một ngày khi cô nhìn thấy anh cùng Đan Nhất Thuần xuất hiện, cô nghĩ rằng điện thoại di động vĩnh viễn cũng sẽ không đổ chuông nữa, thì lúc này nó lại đột nhiên vang lên.

Lúc cô nhìn thấy trên màn ảnh hiện lên số điện thoại của anh, cô đứng sững sờ tại chỗ, mặc cho tiếng chuông điện thoại di động cứ vang mãi.

P/S: Lời của tg: Cả nhà thân ái, đừng mắng Băng Băng là mẹ ghẻ, nhìn xuống chương sau rồi hãy nói. . . .
. . Băng đã nói là muốn tạo nên một nam chính bá đạo nhưng tình cảm, khẳng định sẽ không phá hủy hình tượng nam chính thật vất vả lắm mới gây dựng được, cho nên cả nhà đừng có tiếp tục trắng mắt nha...!

**Nói thiệt mình điên máu với thím tg này

142. Chương 142 : Tối Nay Nhất Định Phải Ôm Em Gái Tiểu Du Ngủ Một Giấc Thật Ngon

Trời chưa tối Hạ Tử Du đã sớm lên giường nằm.

Cô nằm nhắm hai mắt lại, mệt mỏi muốn được ngủ một giấc cho yên lành, nhưng trong đầu cô lại cực kỳ rối loạn, trần trọc trở mình qua lại, cuối cùng cô ngồi dậy tựa vào đầu giường.

Nhớ lại cuộc điện thoại hôm nay cô không nhận, lòng cô đột nhiên rất chua, rất đắng.

Suốt cả một tháng lễ hai mươi ba ngày anh không hề xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô không hiểu bây giờ anh còn gọi điện thoại cho cô làm gì?

Anh muốn giấu cọt cô ngây thơ, hay là đang muốn nhìn thấy dáng vẻ mất mát bất lực lúc này của cô đây?

Cô thừa nhận, tại cô quá ngu ngốc mới có thể nghĩ rằng giữa bọn họ rốt cuộc có thể xoay chuyển.

Khi cô gạt hết mọi suy nghĩ nằm xuống giường một lần nữa, bên ngoài cửa phòng cô đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa có quy luật.

Cô nhất thời phát hoảng, bởi vì ngoài cô ra sẽ không còn ai ra vào nhà trọ này nữa, mà giờ phút này có người đang ở trong căn hộ gõ cửa phòng cô, chứng minh người này đã mở cửa đi vào nhà trọ. Cho nên, người tới đã rất rõ ràng là. . . .

Nghĩ đến sự thật này, động tác đang định bước xuống giường đi mở cửa của cô bỗng khựng lại.

Thanh âm truyền tới ngoài cửa phòng quả nhiên là giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Đàm Dịch Khiêm, “Tử Du, là anh!”

Nghe giọng anh giờ phút này hốc mắt cô bỗng chốc nhuộm đỏ, cô cắn môi thật chặt, không định để ý tới anh.

Giọng của anh còn trầm hơn cả vừa rồi, “Mở cửa, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.”

Cô vốn định đưa tay ôm đầu trốn trong chăn làm như không nghe thấy gì hết, nhưng cô biết, nếu cô thật sự làm như vậy, cô chỉ sẽ càng thêm xem thường mình, bởi vì điều này sẽ làm cho anh cảm thấy cô đang giận anh, ngược lại sẽ khiến cô mất đi tự tôn chính mình.

Sau khi liên tục hít sâu hai hơi, cô lau đi nước mắt quanh khóe mi, bước xuống giường, cuối cùng cũng mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa phòng là bóng dáng cao lớn rắn rỏi của anh, vẫn phong trần ngạo nghễ như trước nay.

Cô lạnh nhạt đón lấy đôi mắt đen sâu như hồ nước của anh, bình tĩnh cất lời nói, “Đã trễ thế này, có chuyện gì không?”

Ánh mắt anh dừng lại trên hốc mắt ửng hồng của cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp, “Tại sao không nhận điện thoại của anh?”

Cô không muốn viện lý do nào khác, lãnh đạm nói, “Ồ, anh tìm tôi có việc à?”

Giọng anh nói nhẹ nhàng từ tốn, “Anh muốn nói tiếp chủ đề lần trước chúng ta chưa nói xong.”

Giờ phút này, cô nhìn anh, cau mày, “Lần trước chúng ta có chủ đề chưa nói xong sao?”

Anh nghe ra chút cảm xúc gì đó trong lời nói của cô, nhẹ giọng đáp, “Thật xin lỗi, trong khoảng thời gian này tôi đang bận một chuyện rất quan trọng.”

Đến lúc này, cô mới ý thức được vừa rồi cô đã phơi bày ra hết tâm tình riêng tư của mình trong lời nói, cô nuốt nghẹn một ngụm nước xuống cổ họng, sau khi điều chỉnh ổn định cảm xúc của sự chua xót dâng lên từ đáy lòng, cô từ tốn nói, “Đây là chuyện của anh, anh không cần phải nói với tôi. Đã trễ rồi, nếu như không có chuyện gì khác, tôi muốn đi nghỉ ngơi.”

Ngay khi cô xoay người đi anh chợt bắt lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô.

Cô dùng hết sức cũng không thể hất được tay anh ra, cuối cùng, cô xoay người lại lạnh lùng nhìn anh nói, “Đàm Dịch Khiêm, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Anh kiểm soát hai vai cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt trong suốt của cô, “Anh muốn như thế nào em đã biết rõ.”

“Tôi biết rõ?” Cô mĩa mai cười cười, “Không biết Đàm tiên sinh cho rằng tôi đã biết rõ cái gì?”

Giọng điệu của anh tuy là quở trách, nhưng giọng nói khàn khàn còn kèm theo đau lòng, “Anh không cho phép em tức giận với anh như vậy!!”

Cô nuốt nổi cay đắng vào trong cổ họng, dứt khoát kiên quyết tránh khỏi sự kềm kẹp của anh, “Anh thật là khó hiểu, tôi có tư cách gì mà giận anh? Anh là chủ tịch tập đoàn ”Đàm thị” quyền cao chức trọng, mà trong mắt anh tôi cũng chỉ là một người phụ nữ để anh có thể chơi đùa bất cứ lúc nào. Lúc anh vui thì nói đôi câu ngọt ngào để nghe một chút treu chọc tôi, lúc bực bội thì có thể không chút do dự xoay người rời đi, tình cảm ở trong mắt anh chẳng qua chỉ là một thứ râu ria anh có thể nắm giữ chơi đùa thỏa thích!”

Cô vốn không muốn nói ra những lời này, nhưng khi nhìn thấy anh, cô chỉ muốn mắng anh xối xả một trận. Anh dựa vào cái gì mà cứ hết lần này đến lần khác treu chọc cô như vậy? Cứ coi như cô ngu, coi như cô ngây thơ, cô nhận hết, chỉ cầu mong sao giờ phút này anh đừng xuất hiện ở trước mặt cô nữa là được, nhưng tại sao anh cứ phải tùy tiện xuất hiện trước mặt cô như vậy?

Đối mặt với sự lên án của cô, mấy ngày liên tục bốn ba mệt mỏi làm anh cũng khó chịu chán chường, nhưng anh biết rõ cô có cảm nhận như vậy là đương nhiên, cho nên anh đè ép cảm xúc xuống, nhẫn nại nói, “Nếu

như ở trong mắt anh tình cảm chỉ là thứ râu ria, vậy thì những năm qua anh sẽ không thể không có người phụ nữ nào khác mà chỉ nghĩ đến em.”

Cô lạnh lùng cười ra tiếng, “Đàm Dịch Khiêm, tôi chịu đủ rồi. Cái anh gọi là ”để ý” tôi không muốn có nữa. Tôi không tỉnh táo được như anh, tôi cũng xem thường bản thân mình ở trước mặt anh thì giả bộ kiên cường lại chẳng bao giờ tự khống chế được, tôi rất ngu, rất dần, nhưng ít nhất tôi sẽ không lấy chuyện tình cảm ra mà đùa giỡn. Tôi chơi không nổi trò chơi của anh, tôi là người, không phải một món đồ vật, không phải anh muốn cầm thì cầm, không muốn cầm liền đá sang một bên.”

Giọng nói anh vô cùng khàn đục, tròng mắt tràn đầy tia máu, hỏi cô, “Ở trong lòng em, tôi chính là một người như vậy?”

Hạ Tử Du tức tức, cô quệt nước mắt trên má, đau đớn nói, “Vậy xin anh nói cho tôi biết, anh là người như thế nào?”

Đôi mắt đen u ám của anh hằn lên nỗi đau đớn thật sâu, anh liếc nhìn về phía bên cạnh.

Không khí căng thẳng mà tĩnh lặng.

Lâu dường như trải qua cả một thế kỷ, anh lại nhìn về phía cô lần nữa, bình tĩnh nói, “Nếu bây giờ em không thể bình tĩnh nói chuyện với tôi, vậy đợi em tỉnh táo lại, tôi sẽ tới tìm em sau!”

Cô đưa lưng về phía anh, lãnh đạm nói, “Anh không cần tới tìm tôi nữa, tôi không muốn tiếp tục dây dưa với anh! !”

Chân đang bước ra cửa của anh bỗng nhiên khựng lại, cuối cùng vẫn rời khỏi nhà trọ của cô.

Thời gian lại trôi qua ba ngày nữa.

Mấy ngày nay Hạ Tử Du trông thì có vẻ cũng không có gì khác thường, nhưng khi làm việc thì luôn phạm sai lầm, cũng may chỉ là những vấn đề nhỏ.

Hôm nay, khi Hạ Tử Du đang thu dọn đồ đạc định tan tầm, đột nhiên bên tai cô truyền đến tiếng chào cung kính của các đồng nghiệp, “Tổng giám đốc!”

Đàm Dịch Khiêm ít khi tới phòng PR, khiến cho các nhân viên đang chuẩn bị tan sở bạo động một trận.

Hạ Tử Du theo bản năng ngược mắt lên, ánh mắt không hề bạo động trước mà đối diện với ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm cũng đang dừng lại trên người cô từ giây phút bước vào phòng PR.

Các nhân viên ở phòng PR cũng đã nghe nói tin tức Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du hợp lại từ lâu, vì vậy thức thời tản ra như muôn chim thú trong rừng, dành thời gian và không gian lại cho bọn họ.

Hạ Tử Du thu lại ánh mắt rời khỏi người anh, cất giọng khách sáo như nhân viên bình thường cúi đầu chào hỏi, “Đàm tổng!”

Đến nước này thì Đàm Dịch Khiêm đã mất đi tính nhẫn nại đột nhiên kiềm chặt lại người Hạ Tử Du đang muốn rời đi, nghiêng răng gần từng chữ, “Em nhất định phải tỏ ra xa lạ với tôi như vậy sao?”

Sau khi Hạ Tử Du giây giũa không có kết quả, nhướn mày lên nói, “Đàm tổng đừng quên nơi này là công ty! !”

Đàm Dịch Khiêm bất chợt ôm lấy đầu Hạ Tử Du, nghiêng đầu dùng sức hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Cả đám nhân viên đang núp ở ngoài cửa kiếng phòng PR nhìn thấy này một màn nóng bỏng này ai ai cũng đều nín thở, há to miệng.

Hạ Tử Du vung tay lên dùng sức đâm mạnh vào lồng ngực Đàm Dịch Khiêm, thế nhưng Đàm Dịch Khiêm cũng không hề buông cô ra, vẫn hung hăng hôn cô.

Một giây kế tiếp, mùi máu tươi bắt đầu lan tràn trong miệng bọn họ, anh thế mới biết, cô lại dám cắn rách môi anh. Nhưng anh cũng không có vì vậy mà buông cô ra, vẫn mặc cho mùi máu tanh hòa quyện cùng sự đau đớn, bất chấp tất cả mút lấy môi cô.

Mấy chục giây sau, Đàm Dịch Khiêm mới buông cô ra.

Bờ môi Hạ Tử Du đã sưng đỏ ửng ửng, màu máu đỏ sẫm nhuộm lên môi cô trông vô cùng quỷ dị.

Hạ Tử Du vung tay lên muốn cho Đàm Dịch Khiêm một cái tát, nhưng đã bị Đàm Dịch Khiêm bắt được trước.

Hạ Tử Du tức giận giật tay lại, cảm giác uất ức chua xót làm sống mũi cô cay cay, cô quay quắt hốc mắt nhuộm đỏ sang bên cạnh.

Đàm Dịch Khiêm không hề có một chút tức giận nào, anh xoa khuôn mặt cô lại, hàng lông mày dày đặc nhíu lại, giọng khàn khàn nói, “Anh không muốn thấy em không vui thế này, em nói cho anh biết, phải làm thế nào em mới có thể hết giận anh đây?”

Cô quật cường không nói chuyện, cũng không nhìn anh.

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm cô lên, ép cô đối diện với ánh mắt anh, “Nhìn anh đi!”

Cô phớt lờ không đếm xỉa tới.

Đàm Dịch Khiêm không còn kiên nhẫn nữa, rống giận hét lên, “Đáng chết, rốt cuộc em muốn tôi phải thế nào?”

Anh đột nhiên cao giọng hét lên khiến cô giật mình hoảng hốt, sắc mặt bỗng tái nhợt.

Ý thức được hành động của mình dọa cô sợ, Đàm Dịch Khiêm hối hận kéo cô lại ôm vào trong ngực, cất lời đầy yêu thương nói, “Đừng giận anh nữa, được không? Không phải anh để ý đến những lời em nói ngày hôm đó, chỉ là có chút chuyện cần anh đi giải quyết mấy ngày. . . . Không có con thì không có con, chúng ta còn có Liễu Nhiên, anh không quan trọng chuyện đó! ! Về chuyện ba năm trước, sao anh còn có thể giận em chứ? Đầu sở gây nên mọi chuyện là anh, anh không nên để em chịu nhiều đau khổ như vậy. . . .”

Cô tựa vào trong ngực anh, hai hàng nước mắt không chút kiêng kỵ lăn dài xuống.

Cảm thấy nước mắt cô đã thấm ướt áo khoác tây trang của mình, Đàm Dịch Khiêm đau lòng nâng khuôn mặt cô lên, từng chút từng chút lau đi nước mắt tràn ra nơi khóe mắt cho cô, khàn giọng nói, “Nói cho anh biết, có phải đang giận anh mấy ngày nay không liên lạc với em không?”

Nói đến đây, nước mắt cô lại càng rơi mãnh liệt.

Đàm Dịch Khiêm dùng ngón hôn nhẹ mút lấy những giọt nước mắt trên gò má cô, tiếp tục giải thích, “Có một số việc anh không thể giải thích liền cho em hiểu, nhưng em đừng nên suy nghĩ lung tung, phải tin tưởng tình cảm giữa chúng ta là thật.”

Nghe anh nói những lời này cô không khỏi cảm thấy quen thuộc khó hiểu, giống như ba năm trước đây anh cũng đã từng nói với cô những lời này. . . . Lần đó là vì anh không muốn tiết lộ sự thật giữa bọn họ có thù hận đời trước.

Cô chậm rãi ngược lên đôi mắt ngăn nước nhìn anh, “Quan hệ giữa chúng ta bất bết như vậy, anh bảo tôi phải làm thế nào để tin tưởng giữa chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục đây? Anh có biết không, ngay từ năm năm trước trái tim của tôi cũng đã chông chênh vết thương, mỗi lần nhớ tới anh tôi liền cảm thấy mình rất vô dụng, cứ luôn ngu xuẩn dần dần như vậy. Nhưng mà, tôi cố gắng muốn buông xuống mà vẫn mãi không sao làm được. . . . Anh có biết, anh không chút kiêng nể gì mà đi phá hỏng cuộc sống của một người như vậy là một chuyện tàn nhẫn đến cỡ nào hay không?”

Đàm Dịch Khiêm vô cùng thành khẩn hỏi cô, “Vậy em có đồng ý cho anh một cơ hội để bồi thường không?”

Cô nhìn tròn mắt đen sáng quắc của anh, nghẹn ngào nói, “Tôi không muốn, vì đã quá sợ. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ôm cô vào lòng, dỗ dành nói, “Đừng sợ. . . .”

Cô bị buộc dựa vào lồng ngực của anh, nghẹn ngào nói, “Tại sao người khác yêu đương, bất kể trải qua bao nhiêu khổ nạn, nhưng ít nhất ở trong lòng họ vẫn cảm thấy ngọt ngào, mà giữa chúng ta lại luôn tràn đầy đắng cay như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ thở dài, ôm cô thật chặt, vòng tay ôm siết cô thật chặt, như muốn che chở bảo vệ toàn vẹn cho cô, “Về sau sẽ không còn vậy nữa.”

Cô vẫn nức nở, tựa sát vào bờ ngực rắn chắc của anh, lời lên án của cô có vẻ cực kỳ đáng thương, “Buông tha cho tôi được không? Anh sẽ tìm được một người thích hợp với anh hơn.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên đôi mắt đã khóc đỏ của cô, lòng chiếm hữu đối với cô đã hoàn toàn biểu lộ trong đôi tay khẽ run cùng ánh mắt nóng rực của anh, “Em đừng có mơ đến chuyện đó, chúng ta nhất định phải ở bên nhau một đời một kiếp!!” Nét đau đớn nơi đáy mắt của cô đã tác động mạnh đến anh, anh biết bây giờ anh vẫn làm chưa được, nhưng anh tuyệt đối không tài nào thả cô ra như mong muốn.

“Đừng như vậy nữa, hãy buông tha cho tôi. Tôi không thể hào phóng đến thế, không thể nhìn anh thường xuyên ở chung với người phụ nữ khác ưu tú hơn tôi mà không để ý.”

Nghe vậy anh cong môi cười một tiếng, “Anh cứ nghĩ là em sẽ không thèm để ý đến chuyện anh và Đan Nhất Thuần ở chung một chỗ chứ.”

Nước mắt phủ mờ tầm mắt của cô, “Tôi không có khả năng để quan tâm, vì tôi nghĩ rằng anh đã không cần tôi, cho nên chỉ có thể liều mạng ép mình không được để ý.” Cô ghen ngào nói, cho đến khi nổi khổ trong lòng ghen lại nơi cổ họng khiến cho lời cô nói không thể nào trôi chảy được nữa.

“Nếu như anh và Nhất Thuần có quan hệ thì hôm nay anh sẽ không tới tìm em!” Đôi mắt Đàm Dịch Khiêm nổi lên ánh sáng rạng rỡ, anh nâng hai tay cô lên nhẹ nhàng nắm giữ, “Có ba chữ anh vẫn luôn muốn nói với em.”

Giây phút này cô trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn anh. “Anh.”

Đàm Dịch Khiêm ôm cô vào trong lòng siết thật chặt, “Lấy anh đi, anh sẽ nói cho em biết! !”

Mặc dù Hạ Tử Du không còn xa cách Đàm Dịch Khiêm nữa, nhưng cũng không đồng ý ở chung với Đàm Dịch Khiêm, hai người cứ dây dưa với nhau như vậy.

Giống như hiện tại.

Đã mười giờ tối, Đàm Dịch Khiêm không dễ gì mới xử lý xong việc của “Đàm thị”, chỉ muốn trở về nhà trọ nhìn cô gái bé nhỏ của anh, nhưng Hạ Tử Du vẫn đóng chặt cửa phòng, ngoảnh mặt làm ngơ trước tiếng gõ cửa của anh.

Đàm Dịch Khiêm lại một lần nữa không được cho vào nhà, cuối cùng đành phải lên xe rời đi.

Đàm Dịch Khiêm phát hiện mình đang bị một chiếc xe thể thao màu vàng theo dõi nên cho xe dừng lại ở bên đường.

Chủ nhân chiếc xe thể thao màu vàng thấy Đàm Dịch Khiêm bước xuống xe, cho nên cũng bước xuống theo.

Đàm Dịch Khiêm ung dung nhìn La Bá Đặc đang lười biếng tựa vào trên xe, không vui nói, “Từ khi nào cậu đã sửa đổi tính nết hơn nửa đêm rồi mà không có người phụ nữ nào ở bên cạnh vậy?”

La Bá Đặc cười hắc hắc đến gần Đàm Dịch Khiêm, “Nói đến phụ nữ thì tôi lại không thể không nói đến cô nhân viên ưu tú của tôi đang bị cậu bắt cóc kia. Cậu biết không? Hiện tại Male chỉ dựa vào một mình tôi xử lý, tôi mệt đến ngất ngư, ngộ nhỡ khách sạn vì một ông chủ như tôi đây mệt mỏi đến độ không thể nào kinh doanh được nữa, cậu phải bồi thường tổn thất cho tôi đây! !”

Đàm Dịch Khiêm khom lưng chui vào trong xe, như không có việc gì lạnh nhạt nói, “Đi quán bar uống một ly đi!”

“Tôi không nghe lầm chứ? Không phải trước giờ cậu không thích đi quán bar sao.”

La Bá Đặc nhanh chóng chui vào trong xe, ngay sau đó đuổi theo xe Đàm Dịch Khiêm.

.

Trong một quán bar nổi tiếng ở Los Angeles.

Nhằm chán nhìn quầy bar vắng vẻ, La Bá Đặc đẩy ai oán nói, “Tôi quán bar chính là để ngắm nhìn mỹ nữ, cậu bao cả cái bar này lại còn không cho phép mỹ nữ vào đây, tôi ngồi ở chỗ này còn có ý nghĩa gì nữa chứ!”

Đàm Dịch Khiêm nhấp một ngụm chất lỏng màu lam trong ly, nói thản nhiên, “Cậu theo dõi tôi cũng rất không có ý nghĩa?”

La Bá Đặc lúng túng nói, “Tôi nào có theo dõi cậu. Tôi vừa xuống máy bay liền lập tức đến ”Đàm thị” tìm cậu, bởi vì không thấy cậu, cho nên tôi mới nghĩ tới việc đi tìm em gái tiểu Du của. Tôi hỏi thăm từ chị Dư mới có được địa chỉ nhà trọ của em gái tiểu Du, cho nên tôi lập tức chạy tới, vừa đứng lúc nhìn thấy cậu rời khỏi nhà trọ. Vì nhìn thấy dáng vẻ bất mãn của cậu lúc rời đi, tôi sợ cậu xấu hổ nên mới không ra mặt.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng liếc nhìn sang người nào đó, “Không ra mặt? Là vì không nhìn thấy được trò vui chứ gì?”

La Bá Đặc lúng túng cười một tiếng, rồi sau đó lén lút nhìn chăm chăm vào khuôn mặt luôn bình tĩnh của Đàm Dịch Khiêm, ý cười vẫn không giảm nói, “Dựa theo tính cách ăn thịt không muốn nhả xương của cậu, tôi nay chắc chắn là cậu tính ngủ lại ở chỗ của em gái tiểu Du, tuy rằng cậu nói đi là đi gần hai tháng không để ý đến em gái tiểu Du nên đã làm cho em gái giận, nhưng hình như em gái tiểu Du cũng không phải là loại người tuyệt tình như vậy đúng không?”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm ngó về phía trước, “Tin tức của cậu lần này ngược lại không chính xác.”

La Bá Đặc đắc ý nói, “Đó là bởi vì hơn một tháng nay Nhất Thuần đều nghỉ ngơi ở khách sạn của tôi.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Không phải cô ấy mới trở về từ Milan sao?” Anh cũng mới gặp lại cô vào mấy ngày trước.

La Bá Đặc lập tức cuống quýt đổi lời nói, “À, công việc của cô ấy ở Milan có một số cảnh cần quay ở bờ biển, để cho tiện, nên phải nghỉ ở chỗ tôi.”

Đàm Dịch Khiêm không có nghi ngờ gì.

La Bá Đặc thấy Đàm Dịch Khiêm không có sinh nghi mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Trời ạ, thiếu chút nữa anh đã nói hớ chuyện của Nhất Thuần rồi.

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói, “Nhất Thuần là một cô gái tốt, cậu phải để ý cô ấy nhiều một chút.”

Tận đáy lòng La Bá Đặc muốn hung hăng nện cho Đàm Dịch Khiêm một quyền. Đúng vậy, Nhất Thuần là một cô gái tốt, khổ nỗi người ta thích là cậu, sao tôi có thể chen chân vào chứ? Hơn nữa, biết cậu chỉ để ý đến em gái tiểu Du, nên ngay cả chuyện Nhất Thuần thích cậu cũng không dám nói cho cậu biết. Một người đã yêu thích cậu đến vậy, tôi có thể có cơ hội sao? Nghĩ lại cũng thật tội nghiệp cho những người phụ nữ khờ dại, biết rất rõ người mình thích muốn ở chung với tình địch của mình, lại còn cố ý nói ra nước ngoài đi công tác để nhường thời gian và không gian cho tình địch.

Càng không có thiên lý chính là, tại sao hai người phụ nữ tốt như vậy đều coi trọng cái tên nam nhân chỉ số IQ thấp này chứ?

Cuối cùng La Bá Đặc cũng có một câu hỏi nghiêm túc, “Đúng rồi, chuyện đó. Cậu đã nói với em gái tiểu Du chưa?”

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn thoáng qua La Bá Đặc.

La Bá Đặc thành thật nói, “Tôi mới vừa liên lạc với Nhất Thuần, nghe Nhất Thuần nói. . . .”

Đàm Dịch Khiêm lại thả trôi ánh mắt nhìn về phía nơi xa, nhàn nhạt nói, “Tôi không thể nào nói với cô ấy.”

“Tôi đồng ý với lựa chọn của cậu, chuyện này không nói cho em gái tiểu Du ngược lại là một chuyện tốt. . . . Chỉ là nếu cậu không nói, có thể em gái tiểu Du sẽ hiểu lầm cậu, hơn nữa bây giờ cậu còn phải chịu đựng áp lực.” Giờ phút này giọng điệu của La Bá Đặc cực kỳ nghiêm túc.

Đàm Dịch Khiêm để ly rượu xuống, bình tĩnh nói, “Tôi không có ý định để cho cô ấy biết chuyện này.”

La Bá Đặc đồng ý gật đầu một cái, như đang xúc động nói ra, “Dịch Khiêm, trước kia Nhất Thuần có nói với tôi, người phụ nữ nào được cậu yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc, tôi cứ nghĩ Nhất Thuần không hiểu rõ cậu, hiện tại tôi đã bắt đầu tin vào điều đó.”

Không muốn tiếp tục để ý đến lời nhạo báng của La Bá Đặc nữa, Đàm Dịch Khiêm trực tiếp rời khỏi quán bar.

Đêm đó, sau khi nhìn thấy dáng vẻ cô đơn bỏ đi của Đàm Dịch Khiêm, La Bá Đặc đột nhiên cảm thấy đến lúc anh nên tìm Hạ Tử Du ra ngoài nói chuyện một chút. Cho nên, hôm sau La Bá Đặc liền hẹn Hạ Tử Du ở một quán cà phê gần “Đàm thị”.

Hạ Tử Du nhìn thấy La Bá Đặc thì rất vui mừng, “Kiều tổng!”

La Bá Đặc cười nói, “Bây giờ tôi đã không còn là sếp em nữa rồi, em cứ gọi tôi là La Bá Đặc đi!”

Hạ Tử Du gật đầu, “Bá Đặc, sao anh lại tới Los Angeles?”

La Bá Đặc làm bộ như lơ đãng nói, “Trên báo nói em và Dịch Khiêm đã hòa hợp lại rồi, tôi tới thám thính xem khi nào Dịch Khiêm sẽ cho em một cái hôn lễ long trọng.”

Vẻ mặt đang tươi cười của Hạ Tử Du dần dần trầm tĩnh lại, cô rũ mắt xuống rồi sau đó ngược lên, bình tĩnh nói, “Bá Đặc, không giấu gì anh, tôi cảm thấy giữa tôi và anh ấy có rất nhiều rất nhiều chuyện không có cách nào giải quyết. Lòng tôi rất phiền rất loạn, hiện tại tôi cũng không biết nên làm sao nữa.”

La Bá Đặc nghiêm túc nói, “Dịch Khiêm cũng đã nói với tôi tình trạng sức khỏe của em. Thật ra thì, những vấn đề này em cũng không cần băn khoăn làm gì, tôi tin rằng Dịch Khiêm cũng đã có giải thích với em!”

Hạ Tử Du nhẹ lắc đầu, “Lúc trước quả thật là tôi có lo lắng về chuyện này, nhưng sau đó tôi cũng nghĩ có thể anh ấy sẽ không để ý. Thế nhưng, sau khi tôi nói cho anh ấy biết chuyện này, anh ấy đồng ý bỏ đi, rồi hơn một tháng sau lại nói cho tôi biết thật ra thì anh ấy cũng không quan tâm đến chuyện này. Tôi không biết tôi nên hiểu chuyện này như thế nào nữa, anh ấy nói anh ấy có lý do của mình, nhưng tôi không biết có lý do gì mà anh ấy không thể lập tức nói với tôi mà phải đợi sau này mới nói cho tôi biết? Anh biết không, tôi đã rất chán ghét cái cảm giác cứ mãi đoán suy nghĩ của anh ấy, tôi cảm thấy như vậy rất mệt mỏi.”

La Bá Đặc gật đầu ra vẻ hiểu được, “Tử Du, tôi hiểu cảm giác của em, chuyện này tôi vốn cũng không muốn nói giúp cho Dịch Khiêm, nhưng mà, có một số việc tôi thật sự phải nói cho em biết.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía La Bá Đặc.

La Bá Đặc thở dài một hơi mới chậm rãi nói, “Dịch Khiêm, cậu ấy.”

.

Nghe xong lời của La Bá Đặc kể, Hạ Tử Du sững sờ tựa vào thành ghế dựa.

La Bá Đặc an ủi Hạ Tử Du một lúc rồi lập tức đứng dậy, “Tử Du, chuyện này em cũng đừng suy nghĩ nhiều, nếu không nhất định Dịch Khiêm sẽ trách cứ tôi. Xin lỗi, tôi đi rửa tay một lát.”

Hạ Tử Du gật đầu.

Sau khi đi vào toilet, La Bá Đặc lập tức lấy ra điện thoại di động gọi cho Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm bỏ ngang cuộc họp, đi ra khỏi phòng, giọng điệu rõ ràng không vui, “Cậu nên biết lúc này tôi đang bận họp! !”

La Bá Đặc xấu xa cười nói, “Dịch Khiêm, tôi khuyên cậu tốt nhất bây giờ nên lấy lòng tôi, số tiền đăng tin nhắc tới lần trước cộng thêm việc mất tích của cô nhân viên ưu tú mà tạo thành sự tổn thất cho khách sạn của tôi, sau này cậu phải đền bù lại tất cả cho tôi.”

Đàm Dịch Khiêm bỏ một tay vào trong túi quần, nói ngắn gọn, “Trọng điểm đi.”

La Bá Đặc nhỏ giọng nói, “Bây giờ em gái tiểu Du đang ngồi trong quán cà phê ở gần công ty cậu. Tôi đã mất một phen môi lưỡi giải thích với em gái tiểu Du giúp cậu, bây giờ cậu mau tới đây, tôi bảo đảm tới nay nhất định cậu có thể ôm em gái tiểu Du mà ngủ một giấc thật ngon. Đừng cảm ơn tôi, ai bảo chỉ số IQ của tôi cao hơn cậu chứ! !”

143. Chương 143 : Làm Lành

Hạ Tử Du ngồi trong quán cà phê đợi La Bá Đặc thật lâu nhưng không thấy La Bá Đặc trở ra, vì đang trong giờ làm việc mà xin nghỉ đi ra ngoài, nên Hạ Tử Du có phần sốt ruột liên tục nhìn đồng hồ trong quán cà phê.

Sau khi La Bá Đặc biến mất hai mươi phút, Hạ Tử Du vô tình ngược mắt lên nhưng không ngờ lại nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang bước vào nhà hàng.

Đàm Dịch Khiêm vừa bước vào ánh mắt đầu tiên liền dừng lại ở nơi Hạ Tử Du ngồi, lòng Hạ Tử Du chợt chấn động, trong đầu nhớ lại lời nói của La Bá Đặc, cô yên lặng nhìn Đàm Dịch Khiêm, cuối cùng lựa chọn ngồi im ở tại chỗ.

Đàm Dịch Khiêm đi tới hướng Hạ Tử Du, có lẽ do ngoại hình Đàm Dịch Khiêm quá mức gây chú ý, khiến rất nhiều khách nữ trong nhà hàng đều không hẹn mà cùng ném tới ánh mắt ngấp nghé ở trên người anh.

Trong tầm mắt Đàm Dịch Khiêm dường như không hề có bất kỳ ai khác, ánh mắt anh từ đầu đến cuối chỉ có ngóng nhìn Hạ Tử Du.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, ở đáy lòng Hạ Tử Du bỗng nhiên buồn bực, lúc này anh nên đang bắt đầu mở hội nghị, sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?

Trước đến giờ Đàm Dịch Khiêm không thích xuất hiện ở nơi đông người, cho nên, sau khi đi tới trước mặt Hạ Tử Du, anh lập tức nắm tay Hạ Tử Du nói, “Đi theo anh!”

Hạ Tử Du bị ép buộc phải đứng lên, khó xử nói, “Tôi còn đang đợi bạn.”

Ánh mắt đen thẳm của Đàm Dịch Khiêm chợt ảm đạm, giọng điệu không nóng không lạnh như thường ngày, “Bạn của em sẽ không đến nữa.”

Hạ Tử Du ngẩn ra một chút rồi mới phản ứng được. Khó trách anh lại xuất hiện ngay lúc này, thì ra là La Bá Đặc báo cho anh biết.

Vào lúc cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh dắt đi ra khỏi quán cà phê, anh đi rất nhanh, cô vì theo không kịp bước chân của anh cho nên cổ tay bị anh làm đau, cô đau đến nhủu lại đầu lông mày, “Đàm Dịch Khiêm, anh làm tôi đau quá.”

Đàm Dịch Khiêm quay đầu lại nhìn cô, phát hiện cô đang xoa nhẹ cổ tay, ngay lập tức anh đổi sang ôm ngang eo của cô.

Hô hấp của Hạ Tử Du chợt căng thẳng, “Ồi.”

Mọi người trong quán cà phê đều tập trung nhìn vào bọn họ.

Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người khác, anh ôm lấy Hạ Tử Du trực tiếp đi ra khỏi quán cà phê, sau đó nhét cô vào trong xe của anh đang đỗ sát ở bên ngoài quán cà phê.

Hạ Tử Du chưa kịp ngồi dậy, Đàm Dịch Khiêm đã khởi động xe chạy đi.

Đợi đến khi Hạ Tử Du ngồi dậy thì phát hiện xe đã nhanh chóng chạy ở trên đường, Hạ Tử Du chợt nhớ tới lời La Bá Đặc nói với cô, cô vội vàng kêu lên, “Đừng chạy nhanh quá, Dịch Khiêm.” Vì đang ở trong tình thế cấp bách nên cô không tự chủ mà gọi tên anh vô cùng thân mật.

Đàm Dịch Khiêm cho rằng cô đang sợ, nên từ từ giảm lại tốc độ. Thật ra thì Đàm Dịch Khiêm lái cũng không nhanh lắm, chỉ là tốc độ của xe thể thao bình thường thôi.

Nhận thấy tốc độ xe đã chậm lại, Hạ Tử Du cũng dần dần bình tĩnh đôi chút.

Xe rốt cuộc dừng lại ở gần vùng biển Los Angeles.

Hạ Tử Du hoàn hồn lại từ trong suy nghĩ, ngược mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm ngồi ở ghế lái.

Đàm Dịch Khiêm mở cửa xe, gương mặt điển trai lạnh lùng, môi mỏng hờ hững nói, “Xuống xe!”

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt của Đàm Dịch Khiêm không có một chút biểu cảm nào thì trong lòng lo sợ không yên, lập tức bước xuống xe.

Gần như là ngay lúc Hạ Tử Du bước xuống xe, Đàm Dịch Khiêm đã đề cô lên cửa xe.

Nghiêng đầu qua, Đàm Dịch Khiêm bá đạo không ai bì nổi ực hiếp lên môi cô.

“Ừm.”

Hạ Tử Du ra sức chống cự, Đàm Dịch Khiêm liền bắt được hai tay liên tục không an phận của cô.

Hạ Tử Du trừng lớn trừng mắt nhìn anh, dần dần cơ thể mất sức xụi lơ, cuối cùng chỉ có thể hoàn toàn dựa hẳn vào thân xe ở phía sau.

Sau một lúc lâu, Đàm Dịch Khiêm mới buông cô ra, không hề chớp mắt chăm chú ngắm nhìn hai gò má đỏ ửng của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm hỏi, “La Bá Đặc nói với em cái gì?”

Đôi môi Hạ Tử Du bởi vì vừa rồi bị Đàm Dịch Khiêm hôn kịch liệt mà tê dại đau đớn, sau khi cô ổn định lại hô hấp, mới từ tốn nói, “Nói chuyện mà anh không muốn nói với em.”

Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức nhú lại lông mày. Đáng chết, rốt cuộc La Bá Đặc đã nói với cô những gì?

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của Đàm Dịch Khiêm, nghiêm túc nói, “Chuyện này anh nên nói cho em biết chứ.” Anh có biết là khi cô nghe kể chuyện này cô thật sự rất lo lắng cỡ nào hay không, cũng may là bây giờ anh vẫn bình yên vô sự đứng ở trước mặt cô.

La Bá Đặc thật sự đã nói với cô ấy?

Đàm Dịch Khiêm vịn nhẹ bả vai Hạ Tử Du, nhỏ giọng bật ra, “Hiện tại, về chuyện này em không cần lo lắng, anh sẽ.”

Giọng nói Hạ Tử Du đột nhiên nghẹn ngào, ánh mắt ngóng nhìn anh lông lánh ngấn nước, lắp bắp nói, “Sao em có thể không lo lắng đây? Em đã cho rằng anh đá cửa bỏ đi là vì anh để ý chuyện đó, nhưng mà anh. Anh không muốn để em nhìn thấy, trên người anh còn bị thương sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhất thời giật mình, rồi anh lắc đầu.

Hạ Tử Du đột nhiên đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, giờ khắc này giống như quuyền luyến lại như đau lòng tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, anh biết không? Em rất sợ anh sẽ vì nguyên nhân cơ thể em mà không cần em nữa. Thật xin lỗi, em không biết anh bị xảy ra tai nạn xe cộ, may mắn là hiện tại anh không có sao.”

Buổi tối, tại “Đàm thị”.

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở trên ghế sofa trong phòng làm việc, dù nóng lòng nhưng vẫn ung dung mà chờ đợi một người không muốn sống nào đó đến.

Bỗng nhiên, La Bá Đặc cà lơ phát phơ đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn người bạn tốt, khịt mũi nói, “Tai nạn xe cộ, hừ, khổ cho cậu bị chuyện dùm tôi!”

La Bá Đặc ngồi ở đối diện Đàm Dịch Khiêm, quỷ quái mà cười nói, “Mặc kệ là lý do gì, tôi đã có nói, tối nay nhất định cậu có thể ôm em gái tiểu Du mà?”

Đàm Dịch Khiêm đen mặt, nhúu chặt lông mày, “Cậu cố tình sắp đặt sao?”

La Bá Đặc làm bộ vô tội, “Cố tình sắp đặt cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm nghiêng răng nói, “Cậu biết mà! !”

La Bá Đặc ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói, “Tôi biết tôi có nhiều khổ cực bị ra những lời nói dối này sao? Tôi chưa nói đến nỗi nghiêm trọng như thế, cậu cho rằng em gái tiểu Du sẽ tin tưởng à? Cậu nên vui mừng bởi vì em gái tiểu Du cô ấy vẫn còn để ý đến cậu, cho nên mới có thể tin vào lời nói dối này của tôi, nếu không phải vì biết cậu gần đây chịu nhiều áp lực rất lớn, tôi mới lười phải giúp cậu, nhìn cậu theo đuổi em gái tiểu Du giống như con ruồi không đầu xoay xoay, vậy mới thú vị.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng buông ra lời nói, “Chuyện này nếu cậu đã nói với cô ấy như thế, thì đừng nên để lộ ra sơ hở trước mặt cô ấy, tôi không muốn cô ấy suy nghĩ nhiều.”

La Bá Đặc gật đầu, “Tôi biết.”

“Thời gian không còn sớm, cậu đi về đi!”

La Bá Đặc trêu ghẹo nói, “Nhanh như vậy đã không thể chờ đợi được muốn trở về ôm em gái tiểu Du rồi sao?”

Con người đen nhánh của Đàm Dịch Khiêm đảo qua La Bá Đặc, ánh mắt đột nhiên gian xảo quỷ quyệt, “Tôi nghe nói cậu gọi điện thoại vào phòng PR hẹn cô ấy đi ra ngoài gặp mặt?”

La Bá Đặc gật đầu, “Đúng vậy? Có vấn đề gì?”

Đàm Dịch Khiêm nheo lại một bên mắt, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi không thích cậu và cô ấy thân cận quá mức, sau này muốn gặp cô ấy, phải báo với tôi trước!”

La Bá Đặc vuốt vuốt cái mũi, “Ồ, cậu ghen cũng thật khủng khiếp. Đàm đại chủ tịch, lần này cậu thật sự bị rơi vào trong tay của đàn bà rồi, cậu yên tâm, tôi không hề có một chút tư tưởng xa rời nào với em gái tiểu Du đâu, em gái tiểu Du ở Male ba năm cũng do một tay tôi tận tâm tận lực giúp cậu chăm sóc cho cô ấy.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới thu hồi ánh mắt nham hiểm gian ác.

La Bá Đặc xoay người sải bước như sao xẹt rời đi, lúc cất bước sắp ra khỏi phòng anh không quên nhắc nhở, “Đàm tổng. Đừng quên cậu còn thiếu nợ tôi, đợi lúc thích hợp tôi đến tìm cậu thu nợ!”

.

Sau khi La Bá Đặc đi ra khỏi cửa chính tập đoàn “Đàm thị” thì gọi điện thoại cho Đan Nhất Thuần.

Một giờ sau, La Bá Đặc cùng Đan Nhất Thuần hẹn nhau ở một quán Bar có hoàn cảnh lịch sự yên tĩnh.

Đan Nhất Thuần nôn nóng hỏi thăm La Bá Đặc, “Sao rồi? Dịch Khiêm và Tử Du làm lành chưa?”

La Bá Đặc tự rót cho mình một ly rượu trước, nhấp một hớp sau đó mới gật đầu, “Ừ, vui vẻ rồi. Nhưng mặc dù vui vẻ rồi, tôi cũng không để cho Dịch Khiêm sống thoải mái như vậy đâu.” Dứt lời, La Bá Đặc không quên nở nụ cười quỷ quái.

Đan Nhất Thuần nhất thời khản trương, “Không phải anh nói với Tử Du chuyện gì khác chứ?”

La Bá Đặc lắc đầu, sau đó nhìn Đan Nhất Thuần ngoác ngoác ngón tay.

Đan Nhất Thuần nghiêng đầu qua, La Bá Đặc nhỏ giọng nói, “Tôi nói với Tử Du, Dịch Khiêm bị ‘tai nạn xe cộ’ vẫn chưa khỏi hẳn, buổi tối đừng nên làm việc vất vả, lúc Dịch Khiêm nghe đến chuyện này mặt cũng hết xanh rồi lại đen.”

Biết được không có chuyện gì quan trọng, Đan Nhất Thuần chỉ cười nhẹ.

Thấy Đan Nhất Thuần thở phào nhẹ nhõm, La Bá Đặc để ly rượu xuống, nghiêm túc hỏi Đan Nhất Thuần, “Cứ như vậy mà rút lui, cô không hối hận chứ?”

Đan Nhất Thuần xoay đầu nhìn về phía La Bá Đặc, “Cái gì?”

La Bá Đặc lại nâng lên ly rượu nhấp một hớp, “Đừng nói với tôi cô không có thích Dịch Khiêm, tôi lẫn lộn lớn lên ở trong đám đàn bà, chỉ nhìn vào ánh mắt của cô thì tôi đã có thể nhìn thấu được lòng của cô.”

Đan Nhất Thuần khấn trương nhú lại đầu lông mày, “La Bá Đặc, những lời thế này anh đừng có nói lung tung, tôi không muốn để người khác nghe được rồi dẫn đến hiểu lầm.”

La Bá Đặc híp mắt, “Là hiểu lầm sao?”

Đan Nhất Thuần cụp mắt xuống, “Tóm lại. Dịch Khiêm và Tử Du có thể hạnh phúc là tốt rồi!”

La Bá Đặc thở dài nói, “Cô và Tử Du đều là những người phụ nữ tốt, Dịch Khiêm thật rất may mắn!”

Đàm Dịch Khiêm vĩnh viễn sẽ không biết, thật ra người giúp Đàm Dịch Khiêm nghĩ ra cách xoay chuyển Hạ Tử Du chính là Đan Nhất Thuần.

Thật ra Đan Nhất Thuần vẫn ở Male không có đi công tác ở Milan, sau khi nghĩ ra được một cách có một không hai, vì không tiện ra mặt giúp Đàm Dịch Khiêm, cho nên đã nói cách làm đó cho La Bá Đặc biết, một người lúc nào cũng luôn quan tâm Đàm Dịch Khiêm, chính vì vậy La Bá Đặc mới cố tình từ Male bay tới Los Angeles một chuyến.

Bởi vì nhận thấy cách làm của Đan Nhất Thuần có thể giúp cho Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du hòa hợp lại, nên La Bá Đặc đã dựa theo đó nói cho Hạ Tử Du biết.

Lúc ấy La Bá Đặc nói với Hạ Tử Du như thế này ——

Ngày hôm đó, quả thật Dịch Khiêm rất tức giận nên đã đá cửa bỏ đi, nhưng cậu ấy không phải giận em, mà cậu ấy giận chính là bản thân mình. Cậu ấy tự trách khi đó cậu ấy chỉ biết lo nghĩ cho mình, cho nên có rất nhiều chuyện đã không có đứng vào lập trường của em mà suy nghĩ, nên mới có thể gián tiếp dẫn đến việc em mất đi đứa nhỏ, khiến cho cơ thể em tạo thành di chứng nghiêm trọng như vậy. Dịch Khiêm bởi vì trong lòng khó chịu mà lái xe như tên bắn ở trên đường, rồi vô tình đụng nhau với xe của người khác, trên người Dịch Khiêm có rất nhiều chỗ bị thương, nhưng nghiêm trọng nhất chính là cột xương sống, cũng may bệnh viện cuối cùng kiểm tra phát hiện bị thương có ảnh hưởng đến tuổi thọ thần kinh, mấy ngày qua cậu ấy không có liên lạc với em là vì cậu ấy vẫn còn ở bệnh viện làm kiểm tra lại sức khỏe. Ngày Dịch Khiêm gọi điện thoại cho em thật ra đó là ngày cậu ấy vừa mới xuất viện, cậu ấy không nói cho em biết là không muốn để em lo lắng, về phần Dịch Khiêm bảo chị Dư đi đón Liễu Nhiên, là do mẹ cậu ấy ra lệnh, lúc ấy Dịch Khiêm căn bản là không biết.

Hạ Tử Du nghe xong lời này sau đó sững sờ thật lâu.

La Bá Đặc vừa nhìn thấy phản ứng của Hạ Tử Du thì biết cách của Đan Nhất Thuần nghĩ đã thành công rồi, cho nên La Bá Đặc liền lập tức báo cho Đàm Dịch Khiêm.

Trong đêm đó, Đàm Dịch Khiêm ngồi ở “Đàm thị” đến sau nửa đêm mới lái xe đi đến nhà trọ Hạ Tử Du ở.

Đàm Dịch Khiêm cho rằng có lẽ Hạ Tử Du đã ngủ rồi, thật không ngờ Hạ Tử Du vẫn còn ngồi ở trên ghế sofa đợi anh.

Đàm Dịch Khiêm để chìa khóa xe xuống, sau đó ngồi vào bên cạnh Hạ Tử Du, ôm ngang eo cô nói, “Trễ thế này rồi sao còn chưa ngủ?”

Hạ Tử Du quay đầu lại nhìn anh, lo lắng nói, “Sau này anh đừng có lái xe nhanh như vậy nữa, không phải anh có tài xế riêng sao? Anh bảo tài xế lái xe cho anh là được rồi.”

Đàm Dịch Khiêm vỗ nhẹ lên mặt cô, nhỏ giọng nói, “Anh không sao.”

Hạ Tử Du lo âu nhíu lại lông mày, “Hôm nay anh cũng lái xe rất nhanh, em rất lo lắng sau này nếu anh phải lái xe một mình.”

Bàn tay nổi rõ nếp nhăn của Đàm Dịch Khiêm yêu thương xoa nhẹ lên khuôn mặt bởi vì sợ hãi mà lạnh buốt của Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Về sau anh sẽ không để cho em phải lo lắng bất cứ chuyện gì nữa, chịu không?”

Hạ Tử Du dùng sức gật đầu, “Sau này, chuyện gì chúng ta cũng đều nên nói rõ với nhau, đừng có giấu giếm đối phương bất cứ chuyện gì.”

Đàm Dịch Khiêm ngẩng nhìn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Hạ Tử Du thật lâu, mỉm cười gật đầu với cô. Giờ phút này tận đáy lòng anh chỉ đành nói xin lỗi với cô. Tử Du, xin lỗi em, tạm thời anh vẫn chưa thực hiện được lời hứa này, nhưng mà, nếu có thể làm được thì anh đây sẽ cố gắng hết sức.

Cô vươn tay ôm lấy anh nói, “Em sẽ nhớ kỹ những lời anh đã nói.”

Đàm Dịch Khiêm hôn một cái lên chóp mũi cô, “Vậy bây giờ em có chịu gả cho anh không?”

Mãi đến giờ phút này cô vẫn có phần khó có thể tin, “Chúng ta thật sự có thể cứ thế mà tiếp tục sao?”

Đàm Dịch Khiêm cam kết với cô, “Không ôm thử cho vui, chỉ ôm trọn đời.”

Cô ngả đầu vào ngực anh, “Ừm.”

.

Buổi tối, Hạ Tử Du vẫn ngủ say ở trong ngực Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ngẩng nhìn dáng vẻ điềm tĩnh của Hạ Tử Du lúc ngủ say, còn anh thì làm cách nào cũng không thể ngủ được.

Vào lúc nửa đêm, Hạ Tử Du đột nhiên bị một cơn ác mộng làm giật mình tỉnh giấc.

“Liễu Nhiên.”

Hạ Tử Du ngồi bật dậy, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Đàm Dịch Khiêm lập tức ngồi dậy theo cô, vỗ nhẹ sống lưng cho cô, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang ở bên cạnh, trong lòng nghĩ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi, cô ôm chầm lấy Đàm Dịch Khiêm, hơi thở không ổn định thốt lên, “Mới vừa rồi em mơ thấy ác mộng. Em mơ thấy Liễu Nhiên khóc lóc gọi em, em nhớ Liễu Nhiên quá. Dịch Khiêm, em muốn gặp Liễu Nhiên, em muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy con.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán cho Hạ Tử Du, cười nhẹ, “Chỉ là cơn ác mộng thôi, đừng sợ. Ngày mai anh sẽ đưa Liễu Nhiên đến ở cùng với chúng ta.”

Hạ Tử Du do dự, “Nhưng mà, mẹ anh có tức giận hay không?”

Đàm Dịch Khiêm ấn cô vào trong ngực, “Mẹ nên hiểu rõ, bà ấy muốn ở cùng với cháu gái thì nhất định phải chấp nhận em, cho nên, tùy bà ấy đi!”

“Dịch Khiêm, em không biết cuộc sống sau này em có thể ở chung hòa thuận với người nhà anh không, nhưng em sẽ cố gắng hết sức của mình.” Ân oán của đời trước cũng đã qua, bây giờ cô chỉ muốn nắm chặt hạnh phúc trước mắt thật tốt, nhận được lời chúc phúc từ mọi người.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng an ủi, “Thật ra mẹ anh cũng không phải là một người khó chung đụng, chỉ vì mẹ yêu ba anh quá sâu đậm, cho nên đối với chuyện năm đó của mẹ em, trong lòng bà vẫn luôn có khúc mắc. Anh nghĩ muốn mẹ quên chuyện này cũng khó, em có thể thử ở chung với mẹ, nhưng nếu như mẹ anh để em phải bị uất ức, anh thà rằng mãi mãi chúng ta không trở về!”

Hạ Tử Du gật đầu, “Em có thể thông cảm với mẹ anh.” Thật ra thì, từ đầu đến cuối cô cũng không hề muốn có quan hệ căng thẳng với bà Đàm, cô vẫn luôn ước ao, đó là có thể có được một gia đình đầm ấm, cũng có thể cố gắng làm một người con dâu tốt được mẹ chồng thương yêu.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.”

Trong phòng làm việc tổng giám đốc, chị Dư đang tập trung tinh thần báo cáo công việc có liên quan đến khách sạn “LLD” với Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, biểu cảm không kiên nhẫn xuất hiện ở trên khuôn mặt điển trai của anh.

Chị Dư nhìn thấy động tác đó của Đàm Dịch Khiêm, cẩn thận ngưng lại việc báo cáo. “Tổng giám đốc, thân thể không khỏe sao?”

Đàm Dịch Khiêm trước nay vẫn luôn giống như siêu nhân làm bằng sắt, cũng không dễ dàng biểu hiện vẻ mệt mỏi ở trước mặt người khác, mấy ngày gần đây lại có vẻ lo lắng không yên, rõ ràng có gì đó khác thường.

Đàm Dịch Khiêm dừng lại động tác vuốt lông mày, “Tôi không sao.”

Chị Dư nói, “Tổng giám đốc, nếu bây giờ cậu chưa muốn nghe về bản báo cáo này, tôi sẽ vào nói lại sau.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu một cái.

Chị Dư lập tức ôm văn kiện rời đi.

Nhưng, vào lúc chị Dư sắp bước ra khỏi ngưỡng cửa, giọng nói nghiêm túc lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm đột nhiên truyền đến, “Trợ lý Dư, có chuyện cần cần dặn chị!”

Chị Dư lập tức xoay người lại, “Dạ, tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi thẳng người lên, ánh mắt u ám liếc nhìn chị Dư, “Chuyện trước khi bảo chị đi đến chỗ Tử Du đón Liễu Nhiên, tôi hy vọng chị không nên tiết lộ với bất kỳ ai.”

Chị Dư sửng sốt một chút rồi gật đầu, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm phát tay, “Đi xuống đi!”

.

Buổi chiều, Đàm Dịch Khiêm bế Liễu Nhiên trở lại nhà trọ của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhìn thấy Liễu Nhiên thì rất vui vẻ, vừa ôm vừa hôn Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên vẫn luôn hoạt bát hiếu động, nhìn thấy Hạ Tử Du dường như cũng càng thêm thân mật hơn so với trước đây.

Hạ Tử Du cùng với Liễu Nhiên chơi đùa ở trong phòng khách, cho đến khi Liễu Nhiên đã thấm mệt thì Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên trở về phòng ngủ, lúc này cô mới chú ý tới Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn trầm mặc ngồi ở trên ghế sofa.

Vào ngày thường Đàm Dịch Khiêm cũng có thói quen lạnh lùng như thế, Hạ Tử Du không có suy nghĩ nhiều liền đi tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng nói, “Dịch Khiêm, xin lỗi, gặp được Liễu Nhiên, nên đã quên mất anh.”

Đàm Dịch Khiêm nắm lấy tay Hạ Tử Du, ra dấu bảo cô ngồi ở lên đùi anh.

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Xương sống của anh vẫn chưa có lành hẳn, em sợ không cẩn thận sẽ làm anh bị thương. Hôm nay em học được cách hầm canh, theo như nấu nướng trên sách nói là có thể giúp cho xương cốt phục hồi lại như cũ, em đi lấy một chén cho anh uống nha?”

“Không uống.” Nhắc nhẹ một cái, anh ôm cô ngồi lên đùi của mình.

Cô bĩu môi nói, “Có phải sợ em nấu khó uống hay không?”

Anh vùi đầu vào trên bả vai mảnh khảnh của cô, từ từ nhắm hai mắt lại, thật giống như trầm tĩnh trong giây phút được bình yên, nhẹ nhàng nói ra, “Bây giờ không muốn uống, nhưng một chút nữa anh sẽ uống sạch hết toàn bộ.”

Cô bắt bí được anh không thả, “Cái này là anh nói đó nha, khó uống anh cũng phải uống cho hết.”

Anh giống như không hề lên tiếng nhưng lại cất tiếng trả lời cô, “Ừ.”

Nhận thấy hôm nay anh ôm cô luôn mang theo một loại quyền luyến rất khác lạ, đem qua thậm chí anh ôm cô nguyên một buổi tối không buông ra, giờ phút này cũng ôm cô thật lâu không hề nói lỏng, nhưng cũng không nói lời nào, cảm giác này khiến lòng cô có một loại bất an khó hiểu.

Cô nghiêng đầu lại nhìn gương mặt điển trai của anh, quan tâm hỏi, “Gần đây có phải anh đang có chuyện gì phiền lòng hay không?”

Anh không có trả lời.

Cô vội vàng rời khỏi đùi anh, lo lắng nói, “Em thấy anh có vẻ rất mệt mỏi, có phải là tai nạn xe cộ để lại di chứng gì hay không?”

Anh lắc đầu, “Tai nạn đó không có gì đáng ngại, nhưng trong công ty thật có vài chuyện phiền lòng. Có điều qua một thời gian ngắn nữa sẽ ổn thôi, em cũng biết, chuyện làm ăn bình thường không có gì là không thể giải quyết.”

Cô ngồi xổm ở trước mặt anh, vẫn chưa hết lo lắng nói, “Em không biết tình trạng công việc trước đây của anh là như thế nào, nhưng em không mong muốn anh vì chuyện của công ty mà tự làm mệt bản thân mình.”

Anh đưa tay vuốt vuốt nhẹ khuôn mặt cô, rồi nói sang chuyện khác, khéo miệng hơi nhướn lên, “Gần đây bận nhiều chuyện của công ty, chuyện hôn lễ anh sẽ sắp xếp sau.”

Cô gật đầu như già tởi, “Được rồi!” Đã bị thất bại một lần, bây giờ cô vẫn còn băn khoăn lo ngại.

Anh nhíu mày, “Sao hả, không muốn sớm gả cho anh à?”

Cô lập tức lắc đầu, “Không phải, chỉ là còn có rất nhiều vấn đề chưa được giải quyết.” Thật ra thì cô lo lắng nhất chính là về phía người thân của anh.

Anh thâm tình nhìn cô, “Mấy vấn đề này em không cần lo nghĩ, sau này anh sẽ tự giải quyết.”

Cô thật lòng nói, “Hy vọng quan hệ giữa em và mọi người có thể từ từ cải thiện.”

Anh hôn lên trán cô một cái, “Không phải vừa rồi em nói hằm canh cho anh uống sao?”

“Dạ.” Cô dùng sức gạt đầu, vui vẻ đứng dậy đi vào phòng bếp lấy canh cho anh.

Đàm Dịch Khiêm dựa lưng vào thành ghế sofa chớp mắt.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động của Đàm Dịch Khiêm đột nhiên vang lên.

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, anh lập tức đứng dậy, bỏ ra phía ngoài ban công nhà trọ, rồi anh mới ấn xuống nút nghe.

Trong điện thoại di động của anh truyền đến một giọng nói chừng chạc lớn tuổi, “Đàm tổng, đã tìm được người thích hợp mang thai hộ giúp anh.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nghiêm túc nói, “Tôi tin tưởng bác sĩ Hoffman, ông sẽ làm thỏa đáng chuyện này.”

Hoffman trả lời, “Đàm tổng yên tâm, sẽ rất thuận lợi.”

Lúc này, Hạ Tử Du ở trong phòng khách nhà trọ cất tiếng gọi, “Dịch Khiêm, uống canh đi.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du, khuôn mặt tuấn tú dịu lại, khéo môi nhếch lên nhìn cô cười, nhưng môi mỏng lại gằng từng chữ lạnh lẽo nói, “Tôi hy vọng chuyện này có thể vĩnh viễn bảo mật, nếu như để lộ ra ngoài, tôi nghĩ ông cũng sẽ không muốn tương lai mất đi cái nghề bác sĩ này!”

144. Chương 144 : Mọi Chuyện Đường Như Đầu Tốt Đẹp

“Hạ tiểu thư, chúng tôi về trước nha.”

“Được, ngày mai gặp!”

Sau khi nói lời tạm biệt với đồng nghiệp, Hạ Tử Du đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thì cả người cô đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy.

Hơi thở quen thuộc của Đàm Dịch Khiêm quanh quẩn khắp người cô, Hạ Tử Du xấu hổ đỏ mặt, nhẹ nhàng vùng ra, “Có rất nhiều đồng nghiệp, đừng vậy mà.”

Đàm Dịch Khiêm vô cùng thân mật gác cằm lên vai Hạ Tử Du, phả hơi nóng vào một bên tai cô, “Anh không ngại!”

Cô bĩu môi, “Nhưng em ngại!”

Anh cười buông cô ra, nhẹ giọng nói, “Chúng ta về thôi!”

Cô giẫy ra khỏi anh, “Em về nhà trọ của em, anh cứ tự nhiên!”

Anh hơi nhúm mày, “Còn giận anh sao?”

Cô có chút thất vọng nhìn anh, “Em có thể không tức giận sao? Liễu Nhiên còn hơn hai tháng nữa mới được năm tuổi, anh đã đưa con đi nhà trẻ ở một mình, em rất lo lắng cho nó.”

Anh đỡ nhẹ lấy bả vai cô, an ủi nói, “Anh đã thương lượng với người ở nhà trẻ chăm sóc con 24 giờ, em không cần phải lo lắng cho con vào buổi tối, hướng chi mỗi tuần anh sẽ đón con về chơi một lần.”

Cô không nỡ nói, “Tại sao phải đi nhà trẻ ở một mình chứ? Mỗi ngày em đều có thể đi đón con mà.”

Anh cười khê, “Đồ ngốc, lúc còn nhỏ anh cũng từng sống ở nhà trẻ một mình một năm, anh biết rõ để đứa nhỏ tự đi học một mình là một chuyện rất quan trọng. Em không thấy Liễu Nhiên vẫn không rời được Nhất Thuần sao? Nếu sau này đưa Liễu Nhiên từ nhà trẻ về, người được tiếp xúc mỗi ngày đều là em, dần dần Liễu Nhiên cũng sẽ chỉ biết nhớ có mỗi mình em thôi.”

Cô cụp mắt xuống, “Nhưng mà em vẫn có chút không đành lòng.”

Anh búng nhẹ lên chóp mũi cô, “Mỗi tuần đều có thể gặp, không có sao.”

Cô bắt đắc dĩ gật gật đầu, “Được rồi!”

Anh ôm chặt eo cô, “Vậy bây giờ chịu để anh đưa em về nhà trọ chưa?”

Cô lắc đầu, đôi mắt đáng yêu tròn tròn nhìn anh, “Em đói bụng rồi.”

Anh phì cười một tiếng, “Đi thôi, anh dẫn em đến một nhà hàng mới mở dùng cơm.”

.

Buổi tối, tại nhà trọ.

Đàm Dịch Khiêm tắm rửa xong bước ra khỏi phòng tắm thì Hạ Tử Du đã nghiêng đầu nằm ngủ ở trên giường.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy hình ảnh này không vui nhúm mày, sau đó ngồi ở mép giường nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vẫn chưa ngủ say, cô mơ mơ màng màng hí một mắt nhìn anh, ậm ờ nói, “Sao anh chưa ngủ? Gần đây không phải là vì chuyện công ty rất mệt sao?”

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu xuống hôn Hạ Tử Du, “Không mệt lắm.”

Hạ Tử Du cảm giác được đôi môi nóng rực của Đàm Dịch Khiêm khi hôn cô, cô cố gắng vươn tay gỡ tay anh ra, “Đừng làm loạn, bác sĩ có nói hiện tại anh không thích hợp những chuyện này.”

Đàm Dịch Khiêm không thèm quan tâm tới chống cự của Hạ Tử Du, trực tiếp vùi đầu vào cổ cô.

Hạ Tử Du dần dần bị Đàm Dịch Khiêm làm tỉnh hẳn, cô dùng tất cả hơi sức đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, đáng vẻ nghiêm nghị nói, “Đừng như thế, cơ thể anh vẫn chưa có lành.”

Giờ phút này tận đáy lòng Đàm Dịch Khiêm âm thầm chửi bới La Bá Đặc, rồi chỉ có thể dần lại sự kích thích trong người, mềm mỏng dụ dỗ Hạ Tử Du, “Cơ thể của anh, anh hiểu rất rõ, không có sao đâu.”

Hạ Tử Du lập tức ngồi dậy, nghiêm túc cau mày, “Sao anh có thể đem sức khỏe của mình ra đùa được chứ? Lỡ như làm tổn thương đến xương sống lần nữa, việc này có thể sẽ ảnh hưởng đến anh cả đời. Nghe lời em, ngủ đi, được không?” Cô vươn tay vuốt ve gương mặt điển trai của anh, hiếm khi được an ủi anh một lần.

Đàm Dịch Khiêm bất cần đến sự khuyên can của Hạ Tử Du, trực tiếp đè Hạ Tử Du lên đầu giường, “Chỉ một lần thôi, anh sẽ cẩn thận.”

Hạ Tử Du còn chưa kịp phản ứng, Đàm Dịch Khiêm đã tàn sát lên môi cô.

Rõ ràng do bị đè nén đã quá lâu, mỗi một lần Đàm Dịch Khiêm xâm nhập vào răng môi cô đều là xen lẫn ham muốn mãnh liệt cùng cơ thể hừng hực nóng bỏng.

Hạ Tử Du định đẩy ra, nhưng Đàm Dịch Khiêm liền bắt được tay cô.

Một lúc lâu sau, đến khi Đàm Dịch Khiêm đưa ngón tay chuyển đến chiếc nút cài của áo ngủ Hạ Tử Du thì lúc này cô mới có cơ hội dùng sức đẩy Đàm Dịch Khiêm ra.

Đàm Dịch Khiêm dường như đã không còn kiên nhẫn được nữa, nghiêng đầu sang, con ngươi đen sáng quắc nhểm đầy dục vọng nhìn chằm chằm Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngay lập tức nhảy xuống giường, giữ khoảng cách với Đàm Dịch Khiêm, cô nghiêm túc nói, “La Bá Đặc có nói ít nhất anh phải nghỉ ngơi đến hai tháng, anh đã quên lời bác sĩ dặn rồi sao?”

Đàm Dịch Khiêm ngay tức khắc ngã xuống giường. Tên La Bá Đặc đáng chết, anh thật muốn giết hắn!

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm mất hứng ngã xuống giường, để tránh cho anh tiếp tục nghĩ đến những điều không nên nghĩ, Hạ Tử Du vừa thụt lùi ra khỏi phòng vừa nhỏ giọng nói, “À, đột nhiên em không muốn ngủ nữa, anh ngủ trước đi, em ra phòng khách xem tivi một lát.”

Đàm Dịch Khiêm nhắm hai mắt lại, không muốn trả lời cô.

Hạ Tử Du lập tức bước ra phòng khách, mở ti vi xem.

Ngồi xem kênh phim truyền hình trên ti vi, Hạ Tử Du bởi vì mệt mỏi nên rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Nhưng trong lúc mơ màng đang ngủ, Hạ Tử Du có cảm giác mình như được ai đó bế lên khỏi ghế sofa, đến khi Hạ Tử Du ý thức được cũng là lúc cô bị người nào đó đặt lên giường, cả người người đó nóng như lửa đốt, thân thể to lớn nhanh chóng phủ lên người cô.

Trong đêm tối, nhìn thấy đôi mắt nóng bỏng sáng rực của anh, cơn buồn ngủ của cô bỗng nhiên tan biến, cô cố hết sức chống đẩy anh, “Dịch Khiêm! !”

Bờ môi ấm nóng của anh hôn lên xương bả vai của cô, giọng khàn khàn ồ ồ nói, “Anh sẽ cẩn thận.” Dứt lời môi anh liền bao lấy môi cô.

Dần dần, tất cả mọi động tác chống đối của cô đều bị anh kiềm chế.

Cuối cùng, quần áo của cả hai đều vung vãi đầy đất, anh chìm vào cô thật sâu.

.

Sau cơn mệt mỏi, Hạ Tử Du gối đầu lên cánh tay Đàm Dịch Khiêm, hai gò má ửng đỏ, hô hấp vẫn chưa có phục hồi ổn định.

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ một cái lên trán ướt đầm mồ hôi của Hạ Tử Du, “Mệt không?”

Hạ Tử Du gật đầu, bỗng dưng cô nghi ngờ nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đáng vẻ tươi cười sau khi đã hoàn toàn được thỏa mãn, “Sao lại nhìn anh như thế?”

Nhìn Đàm Dịch Khiêm sau khi “Cầm thú” rồi lại nhả nhận nở nụ cười, Hạ Tử Du nhỏ giọng lầm bầm, “Có chỗ nào giống như một người vừa mới bị thương xong chứ.” Có trời mới biết, phương diện năng lực chỗ nào đây của người nào đó dường như vẫn như cũ không hề thuyên giảm.

Đàm Dịch Khiêm nghe được Hạ Tử Du đang nho nhỏ nói thầm gì đó, nhưng anh vẫn muốn trêu chọc cô, “Em nói cái gì?”

Hạ Tử Du vội vàng xua tay, “Không có gì. Chỉ là có chút lo lắng, bây giờ anh có cảm thấy chỗ nào không được khỏe không?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm ẩn hiện ý cười, “Em cảm thấy vừa rồi anh giống như có chuyện gì sao?”

Hạ Tử Du nhất thời xấu hổ quay mặt sang chỗ khác, “Anh không nghiêm túc chút nào, em lười phải nói chuyện với anh.”

Đàm Dịch Khiêm cười ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, hôn nhẹ lên mặt cô, nhỏ nhẹ dỗ dành nói, “Được rồi, nói một chuyện nghiêm túc với em. Ngày mai anh đưa em tới bệnh viện một chuyến!”

Hạ Tử Du từ trong ngực Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lên, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói, “Ở Mỹ có thiết bị điều trị rất tốt, anh tin rằng sức khỏe cơ thể em có thể chữa khỏi. Ngày mai anh và em đi bệnh viện hỏi thăm một chút?”

Hạ Tử Du hệt hăng nhíu lại chân mày, “Anh chán ghét em sao?”

Đàm Dịch Khiêm thương yêu nói, “Đồ ngốc, anh làm sao có thể ghét bỏ em? Các biện pháp ngừa thai không bao giờ chính xác được trăm phần trăm, anh không muốn để cơ thể em tiếp tục chịu thêm sự tổn thương nào nữa. Nếu thật sự không có cách nào chữa khỏi, anh phải đi làm phẫu thuật triệt sản.”

Hạ Tử Du đầu tiên là kinh ngạc nhìn Đàm Dịch Khiêm, rồi sau đó ánh mắt từ từ chuyển thành ảm đạm, “Em đã hỏi qua bác sĩ, người ta nói cơ thể em muốn chữa khỏi tỷ lệ rất thấp.”

Đàm Dịch Khiêm đau lòng mà hôn lên mi mắt Hạ Tử Du, “Ngoan, tỷ lệ rất thấp không có nghĩa là không thể, chúng ta không được dễ dàng từ bỏ như vậy.”

Hạ Tử Du mở to mắt nhìn chằm chằm Đàm Dịch Khiêm, sâu kín hỏi, “Dịch Khiêm, anh hãy nói thật cho em biết, anh thật sự không để ý em thế này sao?”

Đàm Dịch Khiêm kiên nhẫn nói, “Chuyện cho tới bây giờ em vẫn còn nghi ngờ anh vậy sao?”

Hạ Tử Du hiểu giờ phút này cô không nên hoài nghi anh, bởi vì nếu như anh thật sự để ý, thì lúc này anh không cần ở bên cạnh cô, nhưng mà.

Hạ Tử Du lúc nào cũng có cảm giác thân thể cô bị như thế, dù sao cũng giống như là một khuyết điểm, cô sợ rằng có một ngày Đàm Dịch Khiêm sẽ để ý.

Thấy Hạ Tử Du vẫn trầm mặc, Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Em thật đúng là ngốc. Việc gì cũng dễ suy nghĩ nhiều như vậy, về sau anh không biết phải lấy đâu ra nhiều phương pháp để dỗ dành em đây?”

Hạ Tử Du bị lời nói đùa của Đàm Dịch Khiêm chọc cười, “Đáng ghét.”

Cầm Đàm Dịch Khiêm để lên những sợi tóc tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của Hạ Tử Du, khàn giọng nói, “Nếu em không muốn đi thì bỏ đi, chỉ cần em vui vẻ là được rồi!”

Thế nhưng Hạ Tử Du lại lắc lắc đầu, “Không, em muốn đi! Trước đây em không dám đi là vì em sợ một mình đối mặt với chuyện này, bây giờ đã có anh ở bên cạnh, em nghĩ, cho dù em có gặp phải tình huống xấu nhất, em cũng sẽ không sợ!”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên má tóc Hạ Tử Du, “Ừ, ngày mai anh sẽ túc trực ở bên cạnh em.”

Hôm sau, Đàm Dịch Khiêm đi cùng với Hạ Tử Du vào bệnh viện phụ khoa uy tín lớn nhất Los Angeles.

Do Đàm Dịch Khiêm đã có hẹn trước với bác sĩ, nên Hạ Tử Du không cần chờ lâu liền đi vào phòng làm kiểm tra.

Sau khi Hạ Tử Du vào phòng xét nghiệm, Đàm Dịch Khiêm đi tìm bác sĩ Hoffman cũng làm việc ở bệnh viện này.

Sau phòng bác sĩ làm việc, giờ phút này ngồi đối diện với Đàm Dịch Khiêm chính là bác sĩ Hoffman hai ngày trước gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm.

Hoffman nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức tỏ vẻ lễ độ cung kính, “Đàm tổng, đợi Hạ tiểu thư kiểm tra cơ thể xong, lấy được trứng khỏe mạnh, chúng ta có thể tiến hành phẫu thuật rồi.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Ông nhanh chóng sắp xếp đi, tôi không mong muốn xảy ra bất kỳ sai sót nào.” Anh đã không thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa.

Hoffman gật đầu, “Đàm tổng yên tâm, nhất định sẽ không có sai lầm gì.”

Trong lúc đang nói chuyện, ngoài cửa phòng làm việc của Hoffman đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Hoffman nói, “Vào đi.”

Cửa phòng được mở ra, nữ bác sĩ trung niên vừa giúp Hạ Tử Du làm kiểm tra bước vào phòng làm việc của Hoffman.

Hoffman hỏi bác sĩ nữ, “Lynda, suông sẻ không?”

Nữ bác sĩ cười trả lời, “Trứng của Hạ tiểu thư rất khỏe mạnh, phẫu thuật mang thai hộ có thể rất nhanh tiến hành. Ngoài ra, còn có một chuyện thật đáng vui mừng. Mới vừa rồi lúc làm kiểm tra cho Hạ tiểu thư thì phát hiện tình trạng thân thể của Hạ tiểu thư cũng không có nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng, tôi tin rằng nếu cho Hạ tiểu thư thời gian nửa năm trị liệu, cơ thể Hạ tiểu thư vẫn có cơ hội chữa khỏi.”

“Thật không?” Hoffman nhất thời vui sướng, lập tức báo với Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, Lynda là bác sĩ khám và chữa bệnh uy tín nhất phụ khoa của bệnh viện, cô ấy nói Hạ tiểu thư có thể chữa khỏi tất nhiên có vài phần nắm chắc. Đây thật là một chuyện đáng vui mừng.”

Khuôn mặt lạnh lùng vốn có của Đàm Dịch Khiêm vào lúc này đã được thả lỏng đôi chút, anh không dám khẳng định hỏi nữ bác sĩ, “Có thể nhanh chóng chữa khỏi hay không?”

Bác sĩ nữ lắc đầu, “Đàm tổng, Hạ tiểu thư là bởi vì gặp tai nạn xe cộ mà khiến xương chậu của Hạ tiểu thư bị hẹp, trước đó có bác sĩ nói Hạ tiểu thư không dễ dàng chữa khỏi là bởi vì xương chậu Hạ tiểu thư bẩm sinh đã hẹp, tôi nghĩ lần sinh nở trước đây của Hạ tiểu thư nhất định là rất khó khăn cộng thêm ý chí cô ấy mạnh mẽ lắm mới có thể sinh nở được thuận lợi, hiện tại xương chậu Hạ tiểu thư càng thêm bị hẹp, bởi vì phẫu thuật theo kiểu chính làm không tốt sẽ rất dễ dàng dẫn đến về sau cả đời Hạ tiểu thư không thể sinh con, cho nên trước khi sự việc đó xảy ra không có bác sĩ nào dám nhận lấy trách nhiệm giúp cho bệnh nhân làm phẫu thuật này. Nhưng tôi thấy rằng tình huống của Hạ tiểu thư cũng chưa đến mức không cứu vãn được, chỉ cần chúng tôi không nóng lòng để chữa trị, phải tốn nửa năm mới có đủ thời gian để điều trị.”

.

Hạ Tử Du đi ra khỏi phòng xét nghiệm, thoáng liếc mắt đã nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang chờ ở ngoài phòng bệnh.

Đàm Dịch Khiêm kịp thời đỡ lấy Hạ Tử Du, khẩn trương nói, “Sao rồi? Có tốt không?”

Hạ Tử Du nhẹ lắc đầu, “Không có sao, chỉ là trong lòng rất khẩn trương, em sợ sau khi bác sĩ kiểm tra xong rồi báo cho em biết kết quả không tốt.”

Đàm Dịch Khiêm ôm ngang eo Hạ Tử Du, nhẹ giọng an ủi nói, “Vậy anh cùng em đi lấy kết quả kiểm tra.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không cần, em muốn tự mình đi lấy.” Cô sợ lúc có anh bên cạnh lại nghe được bác sĩ tuyên bố tin xấu nhất, bởi vì không muốn để anh nhìn thấy giây phút khổ sở của cô.

Đàm Dịch Khiêm không miễn cưỡng cô, “Được, anh ở bên ngoài chờ em.”

Hạ Tử Du lập tức đi vào phòng làm việc của bác sĩ Lynda.

Nhìn Hạ Tử Du bước vào phòng làm việc của bác sĩ, khóe miệng Đàm Dịch Khiêm không kiềm được thoáng nhếch lên cười nhẹ. Anh cũng có thể tưởng tượng được một chút nữa cô gái nhỏ của anh sẽ dùng biểu tình gì xuất hiện ở trước mặt anh.

Khoảng chừng mười phút, Hạ Tử Du bước ra khỏi phòng khám.

Trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Hạ Tử Du rõ ràng không thể che giấu niềm vui sướng, nhưng khi nhìn vào mắt anh lại cố ý tỏ ra ảm đạm.

Đàm Dịch Khiêm cũng làm như không biết gì về chuyện Hạ Tử Du, rất phối hợp nói, “Em yêu, thế nào rồi?”

Hạ Tử Du rũ xuống rèm mắt, mím môi, thật giống như tử thân nói, “Dịch Khiêm, bác sĩ nói. Bác sĩ nói.”

Đàm Dịch Khiêm cố ra vẻ nín thở, “Ừ, nói sao?”

Tận đáy lòng Hạ Tử Du vui sướng mà muốn hét to lên, nhưng vì muốn cho Đàm Dịch Khiêm một tin vui bất ngờ, cô tiếp tục nức nở nói, “Bác sĩ nói cơ thể em.”

Ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, “Dù kết quả có thế nào, anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”

Hạ Tử Du ngược lên đôi mắt trong suốt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Nếu như sau này em vẫn có thể có con, em có được yêu cầu anh cùng vào phòng sinh với em không?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm túc của Hạ Tử Du, “Cái Cái gì?”

Hạ Tử Du đột nhiên vươn tay ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm, nhảy nhót vui mừng ở trước mặt anh, “Dịch Khiêm, bác sĩ nói cơ thể em vẫn có khả năng chữa khỏi. Có thể, chỉ cần nửa năm này đứng hện tới bệnh viện điều trị thân thể. Nửa năm sau em đã có thể mang thai sinh con rồi!”

Khuôn mặt tươi cười của cô lúc này rực rỡ xinh đẹp, anh nhìn cô có chút hơi thất thần. Anh không còn nhớ, đã bao lâu anh không được nhìn thấy nét mặt mừng rỡ vui sướng của cô như lúc này, cũng đã là mẹ của một đứa con, dạng vẻ vui sướng lúc này như vẫn còn là một cô gái nhỏ. Nhưng điều anh chờ đợi chính là nhìn thấy bộ dáng tươi cười thỏa mãn hạnh phúc của cô vào giờ phút này.

Thấy Đàm Dịch Khiêm thất thần, Hạ Tử Du này này nói, “Dịch Khiêm, Dịch Khiêm, không phải anh đang giận em chứ? Người ta chỉ là muốn cho anh một niềm vui bất ngờ thôi.”

Đàm Dịch Khiêm lập tức bình tĩnh lại, khóe miệng anh thoáng hiện lên ý cười nhẹ, thâm tình nhìn cô, “Từ khi nào mà em đã trở nên hư hỏng như thế hả?”

Hạ Tử Du hất mặt, hừ hừ nói, “Học theo anh đấy, ai bảo anh gạt em hết lần này đến lần khác, hôm nay cuối cùng em cũng đã lừa anh được một lần.”

Nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của cô, anh lắc lắc đầu, yêu thương cười cười.

Hai tuần sau.

Sau khi Hạ Tử Du được bệnh viện kiểm tra toàn bộ cơ thể, cô tươi cười đi ra khỏi bệnh viện đi.

Bác sĩ nói tình trạng thân thể của cô khôi phục so với dự tính cũng không sai biệt lắm, nếu như có thể dựa theo đó tiếp tục phát triển, không tới nửa năm, cơ thể của cô cũng có thể hoàn toàn khôi phục.

Hạ Tử Du nghe bác sĩ nói thế thật rất vui, cô lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Đàm Dịch Khiêm. Hai tuần nay, hầu như mỗi lần cô tới bệnh viện Đàm Dịch Khiêm cũng đều ở bên cạnh cô, hôm nay vì công ty Đàm Dịch Khiêm có chuyện, Hạ Tử Du phải nói mãi Đàm Dịch Khiêm mới đến “Đàm thị” mà không cùng cô tới bệnh viện, nhưng cho dù anh không có ở bên cạnh cô cũng không quên căn dặn cô sau khi kiểm tra xong thì phải lập tức gọi điện thoại cho anh, anh sẽ tự mình tới đón cô.

Hạ Tử Du tươi cười vui vẻ đang tính gọi điện thoại, thì lúc này, bên cạnh Hạ Tử Du lại truyền đến tiếng còi xe.

Hạ Tử Du xoay đầu nhìn về hướng chiếc xe xa xỉ bên cạnh, cửa kính xe vừa hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp của cô trong nháy mắt nở rộ vui sướng.

Đàm Dịch Khiêm đi xuống xe, nhăn nhúm mặt mày, “Tại sao không có gọi điện thoại cho anh đã tự mình rời khỏi bệnh viện?”

Hạ Tử Du ờ ờ nói, “Tự mình em biết đón tắc xi đi về.”

Đàm Dịch Khiêm càng nhăn lại chặt đầu lông mày, “Làm sao anh có thể yên tâm chứ?”

Hạ Tử Du ngay lập tức khoác tay Đàm Dịch Khiêm, ngọt ngào nói, “Được rồi, về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói, được chưa. Sau khi kiểm tra xong, em đã quên gọi điện thoại cho anh, bây giờ mới nhớ tới thôi, không ngờ là anh đã tới rồi.”

Con người đen gian xảo của Đàm Dịch Khiêm nheo lại, “Thế nào, hôm nay biết cách qua mặt anh rồi sao?”

Hạ Tử Du khó nén được vui sướng, “Nói cho anh biết một tin tốt, bác sĩ nói tình trạng cơ thể em khôi phục rất tốt, có lẽ không cần tới nửa năm là có thể trị khỏi.”

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu chạm nhẹ lên gò má Hạ Tử Du, “Anh tin rằng rất nhanh chúng ta có thể sinh thêm một đứa nữa.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ, dạ.” Trong đầu cô đã bắt đầu mong ngóng đứa nhỏ kế tiếp của cô và Đàm Dịch Khiêm, nói thật, Liễu Nhiên càng lớn càng giống cô như đúc, cô hy vọng về sau giá như có thể có một đứa nhỏ giống anh, bởi vì cô thật sự rất tò mò đứa nhỏ giống anh sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Đàm Dịch Khiêm mở cửa xe cho Hạ Tử Du, “Lên xe đi!”

Hạ Tử Du vui mừng phấn khởi ngồi vào vị trí ghế phụ. Gần đây dường như anh không còn phiền não vì chuyện công ty nữa, nên cảm giác bất an lúc trước của cô cũng dần dần biến mất, vì thế, giờ phút này cô cũng không cần phải lo nghĩ đến điều gì, cảm thấy tất cả mọi mây mù cũng đã dần cách xa bọn họ.

Xe từ từ chạy êm trên đường, Hạ Tử Du đang vui vẻ quay sang hỏi Đàm Dịch Khiêm, “À, tuần này khi nào Liễu Nhiên trở về vậy? Lần trước em nhìn thấy con hình như gầy đi, em sợ con không thích ứng với việc đổi nhà trẻ mới.”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Con bé rất tốt. Ngày mai anh sẽ đi nhà trẻ đón con về.”

Hạ Tử Du vui vẻ gật đầu, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm thông qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Hạ Tử Du, bỗng dưng không đành lòng mở miệng nói, “Nếu như muốn sáng ngày mai anh đi đón Liễu Nhiên sớm, chỉ bằng bây giờ em nên nghĩ xem làm thế nào để hối lộ anh đi?” Trời mới biết, bác sĩ căn dặn anh vì để phối hợp trị liệu cho cô, trước khi cô được chữa khỏi bọn họ tốt nhất không thể quan hệ với nhau. Mà cô vì phòng ngừa anh “Ăn vạ”, thậm chí ngay cả một cái hôn môi đơn giản cô cũng muốn trốn tránh, cộng thêm việc buổi tối ôm cô ngủ nhưng lại không thể làm được gì, anh quả thực là bị tra tấn.

Hạ Tử Du sững sốt một giây, sau đó ngượng ngùng chủ động hôn Đàm Dịch Khiêm một cái, không quên căn dặn, “Anh phải đi đón Liễu Nhiên sớm một chút nha, em ở nhà làm món thơm chiên trứng ốp lếp mà con bé thích ăn nhất, lúc con về nhìn thấy nhất định sẽ rất vui.” Vì Liễu Nhiên, mấy ngày trước cô đã cố ý lên mạng học làm món ăn sáng này.

Đàm Dịch Khiêm có vẻ hài lòng cười nhẹ, nhưng lúc này, xe của anh lại đột nhiên rung mạnh một cái, sau đó dừng hẳn lại.

Hạ Tử Du không hiểu được chuyện gì xảy ra, thì lúc này Đàm Dịch Khiêm vỗ một cái lên vô-lăng, chửi thề, “Chết tiệt, xe chết máy rồi!”

Hạ Tử Du nhăn lông mày, “Vậy làm sao bây giờ?” Từ đây về đến nhà trọ của cô còn tới nửa đường xe, nếu chờ xe đến đón bọn họ, thì chắc phải đợi rất lâu. Cũng may là xe họ không có ngừng ở giữa đường.

Đàm Dịch Khiêm nói Hạ Tử Du, “Trong cốp sau có hộp đồ nghề, em lấy đến dùm anh, để anh kiểm tra xem nguyên nhân chết máy là gì, có lẽ rất nhanh sẽ giải quyết được.”

Hạ Tử Du không có suy nghĩ nhiều liền bước xuống xe, sau đó mở ra cốp sau xe.

Ngay lúc này, từng cánh hoa hồng đầy kín ở sau cốp xe bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du sửng sờ.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm bước tới ôm ngang chiếc eo nhỏ nhắn của Hạ Tử Du, yêu thương hỏi cô, “Thích không?”

Hạ Tử Du nhìn những cánh hoa hồng chất đầy trong cốp xe, lòng cảm thấy vô cùng lãng mạn, sống mũi bỗng cay cay, cảm động nói, “Anh lại gạt em?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm hơi nhếch lên, “Em nhìn kỹ những cánh hoa hồng này đi.”

Hạ Tử Du lập tức nhìn lại những cánh hoa hồng lần nữa, bỗng nhiên Hạ Tử Du phát hiện trong một đóa hoa hồng đỏ thắm mọng nước bên trong lại lồng vào một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Chiếc nhẫn kim cương này Hạ Tử Du biết, đó là chiếc nhẫn kim cương ánh huỳnh quang mà ba năm trước Đàm Dịch Khiêm chuẩn bị bổ sung vào hôn lễ cho cô

Hạ Tử Du kinh ngạc cầm lên chiếc nhẫn, vành mắt đỏ hoe nhìn anh.

Đàm Dịch Khiêm sâu sắc đưa mắt nhìn Hạ Tử Du, nghiêm túc hỏi, “Hạ Tử Du tiểu thư, một tuần lễ sau, không biết em có bằng lòng làm cô dâu của anh hay không?”

145. Chương 145 : Dọn Sạch Trở Ngại Trước Hôn Lễ

Trên ti vi đang đưa tin chủ tịch tập đoàn “Đàm thị” Đàm Dịch Khiêm tuyên bố cùng vợ trước Hạ Tử Du tiểu thư tái hợp lại, những ngày gần đây tình cảm của họ tiến triển tốt đẹp, hôm qua Đàm chủ tịch đã chính miệng tuyên bố với giới truyền thông vào ngày sáu tháng này tức là ba ngày sau sẽ cùng Hạ Tử Du tiểu thư tay nắm tay bước vào lễ đường kết hôn.

.

Thời điểm nhìn thấy tin tức này, Hạ Tử Du đang ôm gối ôm ngồi ở trên ghế sofa vui mừng khắp khối, nụ cười trên mặt vô cùng ngọt ngào.

Đàm Dịch Khiêm hết giờ làm trở về nhà trọ, liếc thấy Hạ Tử Du ngồi trên sofa cười đến vô cùng xán lạn.

Đàm Dịch Khiêm để chìa khóa xe xuống rồi ngồi vào vị trí bên cạnh Hạ Tử Du, ôm nhẹ bờ vai Hạ Tử Du, “Ngay cả anh về cũng không biết, cười gì mà vui vẻ đến mức như thế?”

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm ở bên cạnh, Hạ Tử Du lập tức thu hồi nét mặt tươi cười, ra vẻ bình tĩnh chối phắt đi, “Đâu. Đâu có à!”

Ánh mắt sáng quắc của Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chăm khuôn mặt che giấu ý cười của Hạ Tử Du, cố tình trêu chọc cô nói, “Đợi không nổi muốn gả cho anh sao?”

Sự cố gắng bình tĩnh trên mặt Hạ Tử Du trong nháy mắt biến mất, cô cười xấu hổ, đôi bàn tay trắng như phấn đánh nhẹ anh một cái, “Đáng ghét, rõ ràng thấy em đang xem tin tức này rồi, còn cố ý muốn bắt bẻ em.”

Đàm Dịch Khiêm bắt được tay Hạ Tử Du, hôn nhẹ một cái, nghiêm túc hỏi, “Vậy bây giờ có thêm chút lòng tin nào với anh hay không?”

Hạ Tử Du không chiều theo dấu môi nói, “Không có.”

Đàm Dịch Khiêm cười khế, “Nếu không có lòng tin, sao cả ngày còn phải tìm những tin tức liên quan đến việc chúng ta sắp kết hôn để xem?”

Hạ Tử Du then quá hóa giận, “Em không nói với anh nữa...anh thật đáng ghét.....”

Nhìn bộ dáng xấu hổ lung túng của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm mỉm cười nói, “VẬY em nói thử xem, làm thế nào mới có thể có lòng tin với anh?”

Hạ Tử Du mở to mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, dè dặt cẩn thận hỏi, “Em nói ra anh có thể làm được sao?”

Đàm Dịch Khiêm ngẩng nhìn ánh mắt trong suốt như hồ nước của Hạ Tử Du, yêu thương nói, “Nói nghe thử xem.”

Hạ Tử Du học theo ý cười ý vị sâu xa thường ngày của anh, gượng gạo cười từ tốn nói, “Em nói rõ trước, anh muốn nghe, vậy em nói, nhưng những lời em nói thì sau này anh nhất định phải làm được, nếu không em sẽ không nói!”

Đàm Dịch Khiêm nhú đầu lông mày, “Học cách khôn khéo như vậy từ khi nào?”

Hạ Tử Du cười hì hì, “Học được từ anh thôi!” Dường như không có lần nào được chiếm tiện nghi gì ở trên người anh, cho nên lần này, cô quyết tâm nhất định phải ăn sạch anh.

Biết rõ có người phụ nữ nào đó không ngoan dùng mảnh khoe, nhưng Đàm Dịch Khiêm lại có nhiều hứng thú nhếch nhếch môi, “Được, em cứ nói.”

Hạ Tử Du đắc ý nói, “Yêu cầu của em đối với anh rất đơn giản, dùng một câu nói trong phim ảnh. Bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ được phép thương một mình em, phải cưng chiều em, không thể gạt em, mỗi một chuyện đã đồng ý với em thì đều phải làm được, mỗi một câu nói đều phải thật lòng với em, không được khi dễ em, mắng em, phải tin tưởng em. Người khác khi dễ em, anh phải là người đầu tiên đứng ra giúp em, khi em vui anh phải cùng vui với em, lúc em không vui, anh phải dỗ cho em vui. Mãi mãi cũng chỉ thấy em là xinh đẹp nhất, trong mộng cũng phải được thấy em, trong lòng anh cũng phải chỉ có em mà thôi!” (Ặc Ặc nhí nhảnh thí ớn)

Một hơi nói xong những lời đó, Hạ Tử Du đưa ánh mắt mong chờ liến nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm sau khi nghe xong khoe môi hơi co giật, không trả lời cô câu nào, trực tiếp đứng dậy

Hạ Tử Du vội vàng đuổi theo Đàm Dịch Khiêm, “Này. Lời em vừa nói anh có nghe thấy không?”

Đàm Dịch Khiêm nói lỏng cà vạt, mỉm cười nói, “Nào có ai đưa ra yêu cầu dài như vậy, anh nhớ không nổi.”

Hạ Tử Du lập tức bĩu môi, “Em mới mặc kệ anh có nhớ nổi hay không, về sau em sẽ dựa theo tiêu chuẩn này để đánh giá anh. Anh phải ngoan ngoãn tuân thủ, không thể chơi xấu, nếu không.”

Đàm Dịch Khiêm có phần hứng thú hỏi, “Nếu không thì sao?”

Hạ Tử Du hừ hừ nói, “Nếu không. Sau này anh ngủ một mình đi.”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày. Cô nói gì? Cái này cũng được sao.

Nhưng lúc này Hạ Tử Du nhanh nhẹn xoay người.

Cùng một lúc, thân thể cao lớn mạnh khỏe của Đàm Dịch Khiêm đã đến sát cạnh Hạ Tử Du, hai tay từ phía sau vòng lên trước ôm chặt eo Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm dụ ngọt nói, “Bà xã đại nhân, anh nào dám chơi xấu. Anh làm theo em nói là được rồi.”

Hạ Tử Du nghe vậy mới hài lòng, quay đầu chủ động hôn vào mặt anh một cái, cô gái nhỏ dễ thương nào đó nịnh hót nói, “Thấy anh ngoan như vậy, em đi giúp anh chuẩn bị nước tắm!”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm không có dễ dàng để cho Hạ Tử Du đi, xoay người Hạ Tử Du lại, chuẩn xác chiếm lấy bờ môi Hạ Tử Du.

“Ừm.”

Hạ Tử Du lập tức vùng vẫy.

Đàm Dịch Khiêm áp sát Hạ Tử Du đến bức tường trắng ở sau lưng, nghiêng đầu cẩn thận gặm cắn, tàn sát mút lấy môi cô.

Một hồi lâu sau Hạ Tử Du mới tránh thoát khỏi Đàm Dịch Khiêm, thở hổn hển nhìn khuôn mặt điển trai có vẻ như đạt được mục đích của Đàm Dịch Khiêm, nóng lòng muốn chạy trốn, “Em không cùng anh nào loạn, em đi giúp anh chuẩn bị nước tắm, ngày mai còn phải đi bệnh viện kiểm tra, em muốn đi ngủ sớm một chút.”

Đàm Dịch Khiêm lại tiếp tục kéo Hạ Tử Du vào trong ngực, anh vùi đầu vào cổ Hạ Tử Du, giọng nói nhuốm đầy hơi thở của sự ham muốn dục vọng, khàn khàn nói, “Chúng ta cũng lâu rồi không có. Tối nay sao em có thể ngủ sớm được chứ?”

Hạ Tử Du đưa lưng về phía Đàm Dịch Khiêm, hơi nhúu lông mày, “Anh đã quên lời bác sĩ nói rồi sao?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Hạ Tử Du, một giây kế tiếp đã nhắc bổng Hạ Tử Du lên.

“A!”

Hạ Tử Du còn chưa kịp có phản kháng gì, lúc này đã bị Đàm Dịch Khiêm đặt lên trên giường.

Hạ Tử Du vội vàng ngồi dậy, ôm ngực, đề phòng nhìn Đàm Dịch Khiêm đã tiện tay khoá trái cửa phòng lại, “Dịch Khiêm, bình tĩnh một chút, không phải anh muốn làm cho việc điều trị của em kém cỏi ba năm thiêu một giờ chứ?”

Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang cởi ra nút áo sơ mi, anh không nhanh không chậm nói, “Anh đã hỏi qua bác sĩ trưởng của em.”

Hạ Tử Du trừng lớn mắt nghi ngờ nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Anh hỏi người ta cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm vứt áo sơ mi sang một bên, rồi sau đó ngồi xuống mép giường trực tiếp chủ động cởi nút áo cho Hạ Tử Du, giọng nói rõ ràng đang đè nén những xao động trong cơ thể mà khàn khàn, “Họ nói tình trạng cơ thể em đã khôi phục rất tốt, cứ tiếp tục như vậy, từ từ có thể có một chút.”

Hạ Tử Du càng thêm nghi ngờ, “Có thể có một chút cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói ra bốn chữ, “Sinh hoạt vợ chồng!”

Trời ạ, anh lại còn đi hỏi bác sĩ mấy vấn đề này?

Nghĩ đến ngày mai còn phải đi gặp bác sĩ trưởng, Hạ Tử Du lập tức thấy xấu hổ đến muốn chui xuống đất.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đã cởi ra áo của Hạ Tử Du, tay anh xoa nhẹ phần đùi lên ở trước ngực cách một lớp vải cuối cùng trên người cô.

Cô cảm nhận được từng ngón tay anh khi tiếp xúc đến mỗi một tác trên da thịt cô đều mang theo nhiệt độ nóng bỏng, để tránh cho sự ham muốn nhất thời mà dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, Hạ Tử Du lần nữa đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, khẩn trương nói, “Tránh cho không thể có sai sót gì về sau, hay là không nên. Huống chi lúc trước anh cũng có nói với em, dùng mọi cách thức ngừa thai nào cũng không thể chính xác một trăm phần trăm được!”

“Anh có nói sao?” Đàm Dịch Khiêm giống như không nhớ rõ, phủ nhận nói, “Đây nhất định không phải là anh nói.”

Bất kể người đàn ông nào có khôn khéo thông minh đi nữa thì giờ phút này cũng không thể giữ được lý trí.

“Hả.” Đừng chơi xỏ lá như vậy chứ.

Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức đè Hạ Tử Du nằm ở phía dưới cơ thể.

Đọc được tin tức trên báo, Đường Hân tức giận đến cắn răng nghiêng lợi, rồi bỗng nhiên không dẫn được cơn tức giận, Đường Hân cầm lên xé tờ báo nát bầy.

Đường Hân nhìn tờ báo đúng là số báo của ngày hôm nay, trên báo đăng hình ảnh Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du sánh đôi ra vào, trên mỗi một tấm hình đều có thể nhìn thấy dáng vẻ Đàm Dịch Khiêm dìu Hạ Tử Du hoặc thân mật ôm lấy Hạ Tử Du.

Tận đáy lòng Đường Hân vô cùng căm giận. Hạ Tử Du, đừng tưởng rằng cô có thể sống tốt, tôi có thể lật đổ được Đan Nhất Thuần đương nhiên cũng có thể lật đổ được cô, cô muốn ngày kia gả cho Dịch Khiêm sao? Nằm mơ đi !

Từ suy nghĩ đó, Đường Hân lập tức gọi điện thoại cho Kim Trạch Húc.

.

Nửa giờ sau, Đàm gia nhận được điện thoại của Đường Hân gọi tới.

Đường Hân chỉ định muốn bà Đàm nghe điện thoại, nhưng giờ phút này tâm tình bà Đàm đang không tốt ngồi trên ghế sofa, người giúp việc nhìn thấy bà Đàm có vẻ không vui, chỉ đành cẩn thận dè dặt thăm dò bà Đàm, “Bà chủ, Đường Hân tiểu thư gọi điện thoại đến nói có một số chuyện quan trọng muốn nói với bà.”

Bà Đàm nghe nói tới Đường Hân, tâm tình vốn đang không tốt càng trở nên không vui, “Cô ta tìm tôi để làm gì? Dịch Khiêm và cô ta từ lâu đã không còn quan hệ nữa, tôi không có gì để nói với cô ta.” Bà Đàm có thành kiến với Hạ Tử Du là bởi vì thân thế bối cảnh của Hạ Tử Du, trên thực tế bà Đàm cũng là người biết phân biệt đúng sai, đối với việc Đường Hân đã từng ích kỷ có hành vi tội tệ tự nhận lấy thân phận là ân nhân cứu mạng của Đàm Dịch Khiêm nhiều năm qua, bà Đàm vô cùng chán ghét.

Người giúp việc truyền lại lời nói của Đường Hân, “Nhưng Đường tiểu thư nói chuyện cô ấy muốn nói với bà là chuyện có liên quan đến cậu chủ và Hạ tiểu thư.”

Bà Đàm sau khi nghe xong người giúp việc kể lại, sau đó mới cầm lên điện thoại lên, “Tôi đây, nói đi.”

Giọng nói Đường Hân vẫn ngọt ngào mềm mại như ngày trước, vui mừng nói, “Bác gái, cảm ơn bác đã đồng ý nhận điện thoại của con.”

Bà Đàm không có kiên nhẫn nói, “Tôi không có thời gian nhiều lời với cô, cô nói đi, tôi đang nghe.”

Đường Hân ghen lời nói, “Bác gái, cho tới nay cũng không thể nói tiếng ‘Xin lỗi’ với bác, bấy lâu nay con không nói sự thật với mọi người là con không đúng, còn làm như vậy chỉ là vì con thật sự rất thích Dịch Khiêm.”

Bà Đàm lạnh lùng nói, “Những lời này cô đừng nên nói với tôi, nếu cô có thể làm cảm động được Dịch Khiêm là do bản lĩnh của cô, còn nếu không có chuyện gì khác để nói với tôi, thì sau này đừng có gọi điện thoại đến Đàm gia nữa.”

Trước khi bà Đàm đang muốn cúp điện thoại Đường Hân vội vàng nói, “Bác gái, con biết Dịch Khiêm và tiểu Du sắp kết hôn rồi, cũng biết tâm tình của bác lúc này nhất định rất không vui, nếu hôm nay người cùng Dịch Khiêm kết hôn là Đan tiểu thư, nhất định con sẽ không gọi cuộc điện thoại này cho bác, bởi vì con vẫn luôn xem bác là người mà con kính trọng nhất, con không muốn nhìn thấy bác sau này phải khó chịu, cho nên, con muốn nói với bác là con biết được một chuyện. Ba năm trước tiểu Du sanh non vì vậy mà về sau sẽ không thể sinh con được nữa, sau này dù cô ấy có lấy Dịch Khiêm, cũng không thể sinh con được cho Dịch Khiêm.”

Bà Đàm sau khi nghe xong giật mình kinh ngạc, “Cô nói cái gì?”

Đường Hân lặp lại lời nói vừa rồi cho bà Đàm nghe một lần nữa.

“Hạ Tử Du đáng chết này, cô ta như vậy mà còn muốn gả cho Dịch Khiêm. Đàm gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận người có khuyết điểm lớn như vậy!” Dứt lời, bà Đàm tức giận kết thúc cuộc nói chuyện.

Trời vừa hừng sáng, cửa phòng nhà trọ Hạ Tử Du liền truyền đến từng tiếng đập cửa vang dội.

Hạ Tử Du do suốt đêm mệt mỏi mà vùi ở trong ngực Đàm Dịch Khiêm ngủ say, bởi vì Đàm Dịch Khiêm là một người ngủ dễ tỉnh khi nghe được tiếng gõ cửa lập tức liền mở mắt ra.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ gỡ ra cánh tay đang bị Hạ Tử Du gối đầu lên, khoác vào chiếc áo ngủ rồi bước xuống giường.

Giống như đột nhiên mất đi vòng ôm ấm áp, trong lúc ngủ mơ Hạ Tử Du ưm một tiếng.

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu hôn nhẹ trước trán Hạ Tử Du, sau khi nhìn thấy Hạ Tử Du lần nữa chìm vào giấc ngủ lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Sau khi mở ra cửa phòng liếc thấy đứng ở trước cửa phòng là bà Đàm, Đàm Dịch Khiêm nhất thời nhú mày.

Tận đáy lòng lúc này đã chuẩn bị vô số lời để nhục mạ Hạ Tử Du, sau khi bà Đàm nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm thì lựa chọn im lặng.

Đàm Dịch Khiêm không nói gì với bà Đàm, mà là trực tiếp xoay người đi vào nhà trọ.

Bà Đàm cùng đi theo vào nhà trọ, nhú mày nói, “Dịch Khiêm, con thật muốn kết hôn với con gái Kim Nhật Nguyên sao?”

Đàm Dịch Khiêm đưa lưng về phía mẹ mình, lạnh lẽo nói, “Cô ấy là cô ấy, Kim Nhật Nguyên là Kim Nhật Nguyên, nếu mẹ cứ muốn cả đời để tâm vào chuyện vụn vặt nữa, sau khi con và cô ấy kết hôn, e rằng cũng sẽ không thường về nhà đâu.”

Bà Đàm bước đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, kiên nhẫn thuyết phục, “Dịch Khiêm, mẹ có nghe nói, bây giờ cô ấy cần bản không thể sinh con được nữa. Đàm gia chúng ta làm sao có thể cho phép không có cháu trai đây? Nếu ngày nào đó ba con tỉnh lại, cũng chưa chắc sẽ đồng ý cho con và Hạ Tử Du kết hôn đâu!”

Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn về phía trước, ánh mắt bởi vì không vui mà càng thêm ảm đạm, “Đừng nói đến chuyện cơ thể cô ấy đang được điều trị, coi như cả đời này cô ấy không thể sinh con được nữa, cô ấy vẫn mãi sẽ là con dâu duy nhất của mẹ!”

Bà Đàm nghe vậy vô cùng tức giận, nhưng không thể nào phát tác ở trước mặt con mình, giọng nói chỉ có thể thành khẩn kêu gọi, “Dịch Khiêm! !”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm nhìn về phía phòng của Hạ Tử Du, thản nhiên nói, “Cô ấy còn đang ngủ, con không muốn cuộc nói chuyện của chúng ta quấy rầy đến cô ấy.” Ẩn ý là, anh không đồng ý bà Đàm tức giận ở chỗ này.

Bà Đàm thất vọng thốt lên, “Chẳng lẽ ở trong mắt con, lời của mẹ nói không thể lọt vào tai?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn ánh mắt đau đớn của bà Đàm, giọng vừa mới lạnh lùng đã có chút hòa hoãn, bình tĩnh nói, “Mẹ, tại sao mẹ không thể vì con mà hòa hợp ở chung với cô ấy? Cô ấy là con gái của Kim Nhật Nguyên, nhưng cô ấy đã làm sai điều gì? Mẹ lúc nào cũng nói mẹ cô ấy là người phá hủy tình cảm của ba và mẹ, nhưng mẹ có từng nghĩ qua chưa, nguyên nhân thực sự An Ngưng lựa chọn tự sát là vì bị mẹ uy hiếp bức bách.”

Bà Đàm trong phút chốc không nói được lời nào.

Đàm Dịch Khiêm không hề nhìn đến bà Đàm thêm một cái, trực tiếp xoay người cất bước đi, “Lời con muốn nói với mẹ cũng chỉ có bấy nhiêu, mặc kệ sau này mẹ đối với Hạ Tử Du có ý kiến gì, con cũng chỉ có thể đứng về phía cô ấy. Cô ấy rất mong muốn được cải thiện tốt mối quan hệ mẹ chồng con dâu với mẹ, nếu như mẹ mong chờ sau này có thể trải qua cuộc sống ngậm kẹo đùa cháu, vậy thì hãy thử ở chung hòa thuận với cô ấy đi. Còn nữa...Hôn lễ ngày mai con sẽ giữ lại vị trí người chứng hôn cho mẹ, nếu mẹ đồng ý thì đến tham dự, không đồng ý thì hôn lễ của con và cô ấy cũng sẽ tiếp tục tổ chức!”

.

Trong lúc mơ màng ngủ, Hạ Tử Du mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện truyền vào trong phòng, cô từ từ mở ra đôi mắt buồn ngủ mông lung.

Hạ Tử Du vừa định ngồi dậy, thì lúc này Đàm Dịch Khiêm lại vừa vặn bước vào phòng.

Hạ Tử Du buồn ngủ mắt nhắm nhèm hỏi, “Dịch Khiêm, có người tới sao?”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống mép giường, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, “Không có, anh vừa ra phòng khách gọi điện thoại.”

Hạ Tử Du lập tức khẩn trương, “Không phải là công ty có chuyện phiền phức gì nữa chứ?”

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ một tiếng, “Tất cả mọi chuyện phiền lòng gần đây của anh đều là đang suy nghĩ, không biết ngày mai em có thích hôn lễ của anh chuẩn bị hay không?”

Hạ Tử Du lười biếng tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, nghe tiếng nhịp tim anh đập, thỏa mãn nói, “Mặc kệ hôn lễ anh chuẩn bị ra làm sao, dù cho chỉ có anh và em hai người đứng ở trước mặt Mục Sư, em cũng vui rồi..... Dịch Khiêm, cho tới bây giờ em đều không thể tin được đã trải qua nhiều chuyện như thế mà chúng ta vẫn còn có thể sống cùng với nhau..... Sau vụ thảm vấn trên tòa án, em lúc nào cũng nghĩ cả đời này có lẽ sẽ không bao giờ anh cần em nữa.....”

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên, thương yêu nói, “Đồ ngốc, ngày mai sẽ phải kết hôn rồi, từ bây giờ anh không cho phép em bắt đầu suy nghĩ lung tung! !”

Hốc mắt Hạ Tử Du đỏ lên, cô quyến luyến đưa tay ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, nức nở nói, “Em cam đoan với anh, về sau bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần không phải chính miệng anh nói không cần em, em sẽ không rời khỏi anh nữa, em muốn cả đời này ở mãi bên cạnh anh.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên bờ môi Hạ Tử Du, nghiêm túc nói, “Đây chính là em nói nhé, không được nuốt lời đó.”

“Đàm thị.”

Chị Dư đứng trong phòng làm việc của tổng giám đốc báo cáo với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, hôn lễ đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn chị Dư, “Rất tốt.”

Chị Dư lại nói, “Tổng giám đốc, còn có một việc. Tôi tra được tối hôm qua Kim Trạch Húc đã bay đến Los Angeles, chắc là vì chuyện Hạ tiểu thư và cậu sắp kết hôn, tôi sợ anh ta sẽ quấy rối hôn lễ của cậu và Hạ tiểu thư.” Tuy rằng chị Dư không chào đón Hạ Tử Du, nhưng Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du sắp kết hôn đã thành sự thật, chị Dư cũng không thể nào có gì dị nghị.

Cả người Đàm Dịch Khiêm vẫn dựa vào thành ghế, lạnh lùng rõ ràng nói, “Nếu hắn đã đến, ngược lại tôi không cần phải hao tâm phí sức.”

.

Trong một quán cà phê ngoài trời, Kim Trạch Húc sau khi tìm được vị trí đã hẹn gặp mặt Hạ Tử Du, ánh mắt lại vô tình bắt gặp Đàm Dịch Khiêm cũng đang nhàn hạ ngồi ở vị trí đó.

Kim Trạch Húc nhất thời sửng sốt, anh lập tức bước tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, hồ hững nói, “Đàm tổng, sao anh lại ở đây?”

Đàm Dịch Khiêm không nhìn Kim Trạch Húc, giọng tỉnh bơ lạnh đạm nói, “Anh đang nghi ngờ tại sao người tới gặp anh không phải là Hạ Tử Du, đúng không?”

Kim Trạch Húc lập tức hiểu ra, “Thì ra Tử Du căn bản không có liên lạc với tôi, là anh?”

Đúng vậy, Kim Trạch Húc vừa xuống máy bay hãy nhận được một tin nhắn có chữ ký của “Hạ Tử Du ” để lại, vì sợ bỏ lỡ cơ hội được gặp Hạ Tử Du, cho nên Kim Trạch Húc không chút suy nghĩ liền đi tới quán cà phê “Hạ Tử Du ” hẹn gặp anh.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn Kim Trạch Húc hơi nheo lại, “Đừng có mở miệng ra câu nào cũng gọi tên của cô ấy, Kim tổng đừng quên, bắt đầu từ ngày mai cô ấy chính là vợ tôi rồi!”

Kim Trạch Húc tức giận nói, “Đàm Dịch Khiêm, anh căn bản chính là cố ý khiến cho quan hệ của tôi cùng Tử Du càng thêm bế tắc, anh thật hèn hạ! !”

Ngày đó ở hội sở, sau khi nhìn thấy Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm ở bên nhau, Kim Trạch Húc đối với việc Hạ Tử Du được Đàm Dịch Khiêm ôm vào trong ngực thật vô cùng thất vọng và mất mát, nhưng sau khi về lại thành phố Y, Kim Trạch Húc vẫn không nhịn được muốn liên lạc với Hạ Tử Du, nhưng làm thế nào anh

cũng không thể gọi điện thoại được cho Hạ Tử Du, cộng thêm nhận thấy Hạ Tử Du không hề muốn nhận điện thoại của anh. Mới đầu có một thời gian Kim Trạch Húc cũng sa sút tinh thần đắm chìm trong sự mất mát đó, cho đến ngày gần đây biết được tin tức Hạ Tử Du cùng Đàm Dịch Khiêm sắp kết hôn, đáy lòng Kim Trạch Húc bởi vì khó chịu, cho nên một lần nữa cố gắng liên lạc với Hạ Tử Du, nhưng mà điện thoại Hạ Tử Du vẫn không cách nào liên lạc được, cuối cùng không ngăn cản được nỗi nhớ Kim Trạch Húc lập tức đi đến công ty thông tin khách hàng tìm hiểu thử xem Hạ Tử Du có còn sử dụng số này hay không, kết quả lại để Kim Trạch Húc vô tình điều tra được Hạ Tử Du có từng liên lạc với anh, nhưng điện thoại của anh thì chưa bao giờ nhận được cuộc gọi của cô.

Lúc này Kim Trạch Húc mới suy nghĩ ra, ngày đó ở hội sở nhìn thấy Hạ Tử Du có lẽ mọi chuyện thật sự là do Đàm Dịch Khiêm âm thầm thao túng, cho nên khi nhận ra được điều này, Kim Trạch Húc liền lập tức bay đến Los Angeles.

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, giương mắt nhìn sang Kim Trạch Húc, không nhanh không chậm nói, “Nói về hèn hạ, tôi hình như còn thua xa anh. chuyện Tử Du không thể sinh con, tôi đoán là do anh tiết lộ cho Đường Hân, nhờ đó mà Đường Hân mới có cơ hội lợi dụng mẹ tôi!” Đối với hành động việc làm của Đường Hân, trong lòng Đàm Dịch Khiêm đều biết rõ.

Kim Trạch Húc cũng không phủ nhận, “Đúng, tôi quả thật không muốn Tử Du gả cho anh, bởi vì anh căn bản không xứng có được Tử Du!”

Đàm Dịch Khiêm không hề hờn giận, ngược lại khóe môi còn nhếch lên nở nụ cười, nhạt nhẽo nói, “Nhưng anh không thể nào phủ nhận lòng của cô trước sau vẫn chỉ thuộc về tôi.”

Lời Đàm Dịch Khiêm nói là vết thương bấy lâu nay trong lòng Kim Trạch Húc, nhưng lúc này Kim Trạch Húc lại cười nhẹ nói, “Lòng có thể thuộc về anh, nhưng Đàm tổng có thể chắc chắn cơ thể của cô ấy cũng chỉ thuộc về một mình anh hay không? Nếu Đàm tổng điều tra được cặn kẽ rõ ràng, chắc cũng đã biết tôi và Tử Du từng ở cùng nhau ở khách sạn ‘LLD’ của anh hai ban đêm.”

Đàm Dịch Khiêm quỷ quyệt nhếch môi, “Nếu tôi nói với anh rằng, chính miệng cô ấy đã từng nói cho tôi biết ‘cô ấy chỉ thuộc về một mình tôi’, vậy anh nghĩ thử xem, ở trong tình huống nào khiến cho cô ấy nói ra câu đó với tôi?”

Sắc mặt Kim Trạch Húc chỉ trong phút chốc xanh mét.

Lời nói giữa đàn ông với nhau luôn gọn gàng dứt khoát như vậy.

Vệ sĩ sau lưng Đàm Dịch Khiêm giúp anh kéo ra ghế dựa, Đàm Dịch Khiêm mang theo nụ cười đứng lên, tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, từ tốn nói, “Kim tổng, tôi hy vọng anh nhớ kỹ, đừng vì chữ yêu mà đánh mất tư cách, sử dụng một số thủ đoạn nhỏ để phá hoại tình cảm của người khác, nếu không người cuối cùng bị tổn thương cũng chỉ có bản thân mình, hơn nữa tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu!”

146. Chương 146 : Sau Khi Kết Hôn

Hôn lễ ngày đó, trời trong nắng ấm.

Sân cỏ xanh biếc mênh mông bát ngát, từng dãy bong bóng mềm rũ bay lơ lửng trên không trung, dùng hoa hồng trắng trải dài hai bên thảm màu đỏ, những nhân vật nổi tiếng trong giới thượng nhân xuất hiện một cách long trọng, tất cả tạo nên một buổi hôn lễ ấm áp lãng mạn...

Hạ Tử Du mặc áo cưới trắng muốt, ánh mắt rưng rưng nhìn Đàm Dịch Khiêm một thân trang phục đen đứng đối diện trên thảm đỏ.

Hôm nay nhìn anh không lạnh lùng kiêu ngạo như thường ngày, khóe miệng lúc nào cũng gợi lên ý cười, trò chuyện vui vẻ với khách mời đang có mặt. Ánh mắt anh lại thỉnh thoảng liếc qua cô, chú ý tới mọi nhất cử nhất động của cô, từ một cái nhíu mày tới một nụ cười.

Còn cô đứng xa xa nhìn anh, trong thâm tâm tự nhiên nghĩ tới từng chút từng chút một những tháng ngày gần bó với anh.

Cho dù đã từng có nhiều đau khổ ra sao, xót xa như thế nào trong quá khứ, giờ phút này cô thật sự rất cảm tạ ông trời đã thương xót... Trên đời này có rất nhiều người đều yêu sâu đậm một người nào đó, mong muốn được đi tới chân trời góc bể với người ấy, nhưng cuối cùng số phận lại đẩy đưa đến với người khác. Vì vậy có thể nói cô là một người rất may mắn.

“Hoan nghênh mọi người đến tham dự hôn lễ của Đàm Dịch Khiêm tiên sinh và Hạ Tử Du tiểu thư...” MC đứng trên khán đài tuyên bố nghi thức của hôn lễ chính thức bắt đầu.

Bởi vì không có cha, cũng không có bạn bè, Hạ Tử Du bước đi cùng người phụ dâu trên tấm thảm đỏ chói mắt.

Còn Đàm Dịch Khiêm đang đứng ở một đầu thảm đỏ khác đợi cô. Dưới ánh mặt trời, anh so với thường ngày lại càng trông tuấn tú không thể tưởng tượng nổi.

Hạ tử du căn bản thấy không rõ lắm biểu cảm giờ phút này của Đàm Dịch Khiêm, bởi vì hốc mắt cô sớm đã mơ hồ, cô nghẹn ngào cảm thấy giờ phút này mình như đang ở trong mộng ảo.

Hạ tử du bước đi về phía Đàm Dịch Khiêm, mỗi một bước đi bên tai đều có thể nghe thấy những lời bình phẩm bối mốt đủ điều về cô.

“Ài, cuối cùng Đàm tổng vẫn là tái hôn với vợ trước, Đan tiểu thư hẳn là rất khó chịu lắm.”

“Cũng không hẳn vậy. Vừa rồi tôi mới gặp Đan tiểu thư, cô ấy cũng đang tham dự hôn lễ, trông có vẻ cũng thành tâm chúc phúc cho đám cưới 2 người họ lắm.”

“Dù thế nào, tôi cũng cảm thấy Đan tiểu thư không hề thua kém Hạ tiểu thư về điểm gì. Nói về xinh đẹp hay trẻ tuổi, Đan tiểu thư cũng đâu có thua kém Hạ tiểu thư à, ý tôi cũng không phải cho rằng Hạ tiểu thư không xứng với Đàm tổng, nhưng nói cho cùng trước kia Hạ tiểu thư đối với Đàm tổng như vậy, tình cảm của hai người dù thế nào cũng có sự ngăn cách”

“Cô nói xem, tại sao Đàm tổng lại có thể chọn Hạ tiểu thư mà không chọn Đan tiểu thư nhỉ? Trước kia nhìn Đàm tổng sánh đôi với Đan tiểu thư thật là một hình ảnh đẹp đôi...”

Tiếng xì xầm to nhỏ không ngớt bên tai, Hạ Tử Du làm như không nghe thấy, ánh mắt chỉ chú ý tới bóng dáng cao lớn cách cô càng lúc càng gần.

Từng bước từng bước một, cô đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm

Đàm Dịch Khiêm nắm lấy tay Hạ Tử Du, bật cười nói, “Em thật ngốc, khóc đến trang điểm lem hết rồi kìa.”

Hạ Tử Du vẫn cứ khóc, ánh mắt không hề chớp một cái mãi miết ngó nhìn anh.

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười, giơ tay nhẹ nhàng lau giọt lệ bên khóe mắt Hạ Tử Du, thương yêu nói, “Anh hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng khiến em rơi lệ, từ nay về sau em sẽ chỉ còn niềm vui khi ở bên cạnh anh.”

Hạ Tử Du gạt đầu rồi khoát tay Đàm Dịch Khiêm.

Hai người cùng nhau sánh bước trên thảm đỏ tiến về phía Mục Sư đang đứng ở đầu bên kia. Mặc dù nước mắt đã mơ hồ đến mức làm mờ nhạt đi cảnh vật xung quanh, thế nhưng Hạ Tử Du lại chưa bao giờ có cảm thấy an toàn hạnh phúc đến thế.

Cuối cùng, trước sự chứng kiến của nhiều người, Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm ở trước mặt Mục Sư đã ưng thuận thề ước bên nhau đến trọn đời.

Đối với cô, toàn bộ những gì vừa diễn ra giống như một cảnh mộng, đến tận khi Đàm Dịch Khiêm tự tay đeo lên chiếc nhẫn kim cương ánh huỳnh quang cho cô, dưới ánh nắng trời chiều ấm áp, cảm giác được nụ hôn của anh in nhẹ lên trán cô, lúc này cô mới dám xác định, cuối cùng cô và anh cũng có được một kết cục hoàn mỹ.

Trong buổi tiệc tối sau hôn lễ, Hạ Tử Du lúc nào cũng ở bên cạnh Đàm Dịch Khiêm đón tiếp từng người khách mời đến chung vui.

Hôn lễ hôm nay, Hạ Tử Du đã có rất nhiều niềm vui ngoài ý muốn.

Trong đó, niềm vui lớn nhất chính là cô không thể nào ngờ được bà Đàm và Đàm Tâm lại xuất hiện với trang phục vô cùng long trọng, bà Đàm không những xuất hiện với thân phận là người chứng hôn cho buổi lễ, mà giờ phút này còn đang giúp Đàm Dịch Khiêm tiếp đón khách mời.

Hạ Tử Du biết rõ, người duy nhất có thể thuyết phục bà Đàm đến tham dự hôn lễ chắc chắn chỉ có Đàm Dịch Khiêm. Điều này có thể cho thấy vì hôn lễ hôm nay mà anh hẳn đã làm rất nhiều việc.

Nghĩ vậy, bàn tay cô đang khoác tay anh lại càng siết chặt đầy âu yếm.

Xa xa, La Bá Đặc cùng Đan Nhất Thuần đang cầm ly rượu đi về phía bọn họ.

“Tử Du, chúc mừng em.” Bóng dáng La Bá Đặc còn chưa thấy đã nghe tiếng đến trước.

Hạ Tử Du khoát tay Đàm Dịch Khiêm, mỉm cười nhìn dáng vẻ hí hửng ung dung của La Bá Đặc.

Đôi mắt sáng quắc của Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn La Bá Đặc, khoe môi quở quai nhếch lên, “Tôi cho rằng cậu đã rời khỏi đây từ sớm rồi chứ.”

Buổi tối đối với La Bá Đặc mà nói là quan trọng cỡ nào, không có quần quít trong đám phụ nữ thật đúng là không phải tác phong của anh ta.

La Bá Đặc ảo não nói, “Thật sự tôi cũng muốn đi rồi, nhưng tối nay tôi đến cùng Đan Nhất Thuần. Cô ấy nói cô ấy muốn chính miệng chúc phúc cho cậu và em gái tiểu Du, tôi không đi cùng cô ấy thì cũng không phải cho lắm.”

Đứng cùng La Bá Đặc, Đan Nhất Thuần cười nhẹ một tiếng, lập tức đưa ánh mắt chuyển sang Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du tự đáy lòng nói: ‘Dịch Khiêm, Tử Du, xin chúc phúc cho hai người. Tôi tin rằng trong tương lai về sau hai người nhất định sẽ là một cặp đôi hạnh phúc nhất thế gian.’

Hạ Tử Du nhẹ nhàng ly cụng với Đan Nhất Thuần, “Cám ơn cô, Nhất Thuần.”

Đàm Dịch Khiêm bây giờ mới để ý tới hai gò má đang ửng đỏ của Đan Nhất Thuần, không nhận được La Bá Đặc, “Cậu cho cô ấy uống bao nhiêu rượu?”

La Bá Đặc nhìn Đan Nhất Thuần đã hơi có men say, vội vàng thanh minh, “Làm gì có à, vừa rồi tôi chỉ lừa cô ấy uống có một hai ly thôi.” La Bá Đặc không dám nói, trên thực tế vừa rồi Đan Nhất Thuần đã tự mình uống rất nhiều rượu, hành động khác thường như thế, trong lòng La Bá Đặc tất nhiên hiểu rất rõ.

Đan Nhất Thuần lúc này đã ngà ngà say, cô tựa vào vai La Bá Đặc, cười rất là vui vẻ.

“Dịch Khiêm, em chúc phúc cho hai người. Dịch Khiêm.” Đan Nhất Thuần không ngừng lẩm bẩm thì thào nói .

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy trên mặt Đan Nhất Thuần đã bắt đầu nổi mẩn đỏ, nghiêm mặt lạnh nhạt căn dặn La Bá Đặc, “Cô ấy dị ứng với rượu cồn, bây giờ cậu mau đưa cô ấy về rồi cô ấy uống thuốc đi.”

La Bá Đặc nghiêng đầu nhìn Đan Nhất Thuần, nhất thời khần trương, “Lần trước ở quán Bar còn tưởng rằng cô ấy kiêu cố không chịu uống rượu với tôi, xem ra cô ấy dị ứng cũng thật nghiêm trọng. Dịch Khiêm, vậy tôi đưa Đan Nhất Thuần về trước, tối nay là đêm tân hôn của cậu với em gái tiểu Du, đừng quên tiễn khách mời về sớm chút nha, ha ha.”

.

Đợi đến khi khách mời về hết đã là một giờ đêm.

Mẹ con họ Đàm được Dịch Khiêm sắp xếp đưa về Đàm gia trước, giờ phút này, sau khi thay xong lễ phục, anh cùng Hạ Tử Du đang yên tĩnh ngồi ở bên trong xe.

Hạ Tử Du lên tiếng, “Ông xã, sao chúng ta vẫn chưa về?” Xưng hô kiểu này, cô cảm thấy không hề mới lạ, hơn nữa từ nay về sau cô cũng dự định sẽ gọi anh như thế.

Đàm Dịch Khiêm nghiêng đầu nóng lòng mong mỗi giây nhìn Hạ Tử Du, ý vị sâu xa nói, “Tôi nay không có về nhà, anh muốn dẫn em đi tới một nơi”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Đi đâu hả?”

Nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm đã khởi động xe chạy đi.

Đêm khuya, chiếc xe mang theo hai người lướt nhẹ ở trên đường. Hạ Tử Du thỉnh thoảng dùng khoeo mắt liếc trộm Đàm Dịch Khiêm.

Cho đến khi anh thành công bắt quả tang cô đang lén lút nhìn anh, anh bật cười nói, “Bà xã đại nhân, nhìn còn chưa đủ sao?”

Bị bắt quả tang, Hạ Tử Du xấu hổ lung túng nói, “Ai nói em nhìn anh, đồ xấu xa.”

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói.

Cuối cùng xe dừng lại ở trước cổng một bệnh viện. Đàm Dịch Khiêm nắm tay Hạ Tử Du cùng bước xuống xe.

Hạ Tử Du nghi ngờ nhìn bệnh viện trước mắt, “Dịch Khiêm, sao lại dẫn em tới bệnh viện?”

Đàm Dịch Khiêm nói, “Anh dẫn em tới gặp ba anh.”

Hạ Tử Du sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng đuổi theo bước chân Đàm Dịch Khiêm.

Y tá nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm liền kính cẩn lên tiếng chào hỏi, “Đàm tổng.”

Đàm Dịch Khiêm khoát tay với y tá, tiếp theo dắt Hạ Tử Du đi vào phòng bệnh.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc khiến Hạ Tử Du cảm thấy khó thở, nhưng sau đó nhìn thấy người đàn ông đang yên tĩnh nằm trên giường bệnh toàn thân cắm đầy ống dẫn, trong lòng Hạ Tử Du không hiểu sao lại cảm thấy chua xót, “Đó chính là ba anh sao?” Có thể nhìn ra được diện mạo Đàm Dịch Khiêm chính là có từ cha anh, cho dù hôn mê nằm ở trên giường nhiều năm như vậy, ông Đàm nhìn trông chẳng khác gì một người đàn ông trung niên chỉ đang ngủ say.

Đàm Dịch Khiêm nhìn ông Đàm đang ngủ say lên tiếng nói, “Bác sĩ nói khả năng tỉnh lại của ông ấy rất thấp, nhưng mấy năm nay anh vẫn luôn không từ bỏ. Anh dẫn em đến thăm ba là bởi vì anh biết nếu như ba có thể tỉnh lại, ông ấy nhìn thấy anh và em hạnh phúc ở bên nhau nhất định sẽ rất vui vẻ. Ba đã từng nói với anh, cuộc đời con người có thể không coi trọng nhiều thứ, chỉ riêng chuyện tình cảm mới là điều quan trọng nhất trong cuộc sống....”

Hạ Tử Du thâm tình chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú của Đàm Dịch Khiêm. Cô rút cuộc hiểu ra, cách nhìn đối với chuyện tình cảm của anh thì ra là được ảnh hưởng từ cha mình.

Đàm Dịch Khiêm xoay người, đỡ nhẹ bờ vai cô, dịu dàng nói, “Anh cần em đồng ý với anh một chuyện.”

Hạ Tử Du ngóng nhìn vào ánh mắt u uẩn của Đàm Dịch Khiêm, “Dạ?”

Đàm Dịch Khiêm ấn nhẹ Hạ Tử Du vào trong ngực, “Anh không cho phép em rời khỏi anh nữa. . . . Bởi vì anh không muốn giống ba anh, một người mãi mãi sống đơn độc.”

Hạ Tử Du kinh ngạc nhìn Đàm Dịch Khiêm, bỗng nhiên đáy mắt long lanh sóng nước, cô nghiêm túc gật đầu, “Em có nói rồi, em sẽ mãi luôn ở bên cạnh anh, cho dù mai này anh không còn cần tới em nữa, em cũng sẽ không rời bỏ anh.”

Sau khi kết hôn, Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du liền chuyển vào sống ở khu biệt thự Đàm Dịch Khiêm mới mua ở ngoại ô Los Angeles.

Biệt thự này cũng không xa hoa, các thiết bị lắp đặt dùng trong nhà cũng nhẹ nhàng thoáng mát rất hợp với ý chủ, đây chính là điều mà ngay từ khi lần đầu tiên bước vào Hạ Tử Du đã cảm thấy thích nó.

Vào lúc này, vườn hoa như nở rộ dưới ánh nắng mặt trời, phản chiếu với mặt cỏ xanh mơn mẫm, Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, hạnh phúc nói, “Ông xã, chúng ta đã kết hôn hơn một tháng. . . . Làm sao

mà mỗi ngày anh đều ở bên em như vậy?” Tuy rằng cô rất thích cái cảm giác này, nhưng cô biết ở “Đàm thị” còn có rất nhiều chuyện cần anh giải quyết.

Đàm Dịch Khiêm nhúm mày, “Sao hả, không thích anh ở cạnh em?”

Hạ Tử Du lập tức ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói, “Em dĩ nhiên là thích, chỉ sợ làm ảnh hưởng đến chuyện của công ty anh.”

Đàm Dịch Khiêm nghe vậy liền nghiêm nghị nói, “Bây giờ tranh thủ chút thời gian ở bên cạnh em, vì sắp tới có thể anh phải rời khỏi Los Angeles một chuyến.”

Hạ Tử Du nhất thời không nghe rõ ràng, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói, “Đại khái là anh cần đi nửa năm.”

Hạ Tử Du nghe Đàm Dịch Khiêm nói thế cô bỗng nhiên giật mình, “Tại sao? Là vì chuyện của công ty sao?”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Anh muốn đi thị sát công việc ở các chi nhánh khác.”

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Em hiểu biết thị sát công việc rất quan trọng, nhưng anh có thể dẫn em đi theo mà.”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh đáp, “Trong nửa năm đó phải đi rất nhiều nơi, em sẽ rất mệt, huống chi sức khỏe cơ thể em vẫn chưa tốt, em còn phải tiếp tục ở lại Los Angeles điều trị.”

Hạ Tử Du biết lời Đàm Dịch Khiêm nói là sự thật, một tầng hơi nước nhất thời phủ kín đôi con người trong suốt, “Ông xã, nhất định phải đi nửa năm lâu như vậy sao?”

Khó khăn lắm cô và anh mới có được ngày hôm nay, kết hôn mới hơn một tháng mà đã phải xa nhau, cô không thể chịu cảnh xa nhau như vậy.

“Ừm.” Anh không muốn giấu giếm cô về vấn đề thời gian, bởi vì anh biết cô gái nhỏ của anh nhất định sẽ tính toán ngày anh trở về, anh sợ cô chờ đợi lâu sẽ khiến cô thất vọng rồi buồn, cho nên giờ phút này anh quyết định nói cho cô biết thời gian dài nhất, như vậy mặc dù cô khó chịu, nhưng nếu anh có thể về sớm, anh ít nhất vẫn có thể cho cô một bất ngờ.

Nước mắt từ hốc mắt Hạ Tử Du trong nháy mắt tràn ra như gió bão.

Giọng Đàm Dịch Khiêm khàn khàn nói, trong lòng luyến tiếc cũng không thua gì Hạ Tử Du, thương yêu nói, “Đồ ngốc, không được khóc, anh sẽ rất nhanh trở về thôi.”

Hạ Tử Du liền bật khóc nức nở, “Em đã sớm biết nên không có nói ra những lời ngu ngốc muốn anh mỗi ngày đều ở bên cạnh em...” Có trời mới biết cô chỉ là tùy tiện nói vậy mà thôi.

Đàm Dịch Khiêm ôm cô vào trong ngực, hôn nhẹ lên hàng mi ướt nước của cô, dỗ dành nói, “Ngoan, anh sẽ gọi điện thoại cho em mỗi ngày.”

Hạ Tử Du liền đẩy anh ra, vụng về dùng tay như trẻ con mà lau đi nước mắt.

Đàm Dịch Khiêm giữ chặt khuôn mặt của Hạ Tử Du, “Giận anh sao?”

Cô rũ mắt xuống, nhưng biết anh cũng bắt đầu dĩ nên lắc lắc đầu.

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi nói, “Còn nói không có giận, coi môi bĩu ra kìa.”

Hạ Tử Du cắn cắn môi, sau đó nói lỏng ra, từ từ rũ xuống mi mắt, cố gắng giữ vững bình tĩnh nói, “Em chỉ không nghĩ tới vừa mới kết hôn xong lại phải xa anh. Nhưng em sẽ không cố tình gây sự, em biết sự nghiệp đối với anh mà nói cũng rất quan trọng. Nửa năm không phải sẽ qua rất nhanh sao, huống chi mỗi ngày anh đều sẽ gọi điện thoại cho em. Em sẽ không sao.”

Đàm Dịch Khiêm hoài nghi nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nín khóc mỉm cười, chủ động đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã đừng có lo, dù sao thời gian chúng ta ở bên nhau còn dài mà.” Cô đang tự an ủi mình, đồng thời cũng không muốn để anh lo lắng cô.

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du, “Nghe lời anh, ngoan ngoãn chờ anh trở lại. . . .”

Hạ Tử Du khéo léo gạt đầu, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng hỏi Hạ Tử Du. “Còn có lời gì muốn nói với anh không?”

Tựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Em nhớ Liễu Nhiên. .” Cũng lâu rồi cô không có gặp đứa nhỏ tinh nghịch của cô, những ngày anh không có ở đây, nếu như Liễu Nhiên có thể ở cạnh cô, cô hẳn là sẽ không sao.

Hạ Tử Du không hề nhìn thấy ngay lúc này một tia nặng nề chợt lóe lên trong đáy mắt Dịch Khiêm rồi nhanh chóng vụt tắt, giọng nói anh trầm thấp nhưng không lộ ra sơ hở một chút nào, “Trước hôn lễ đã có nói với em, vốn định mỗi tuần đón Liễu Nhiên về nhà một lần, nhưng mỗi lần Liễu Nhiên về rồi thì không muốn quay lại nhà trẻ nữa, em cũng hy vọng Liễu Nhiên ở đó học được tính độc lập mà, không phải sao?”

Hạ Tử Du lo lắng nói, “Em biết anh là vì muốn tốt cho con, dù sao ở Los Angeles này cũng có rất nhiều người cho con mình đi nhà trẻ. Em chỉ lo lắng Liễu Nhiên đã quen được mọi người cưng chiều như thế, nay đột nhiên tất cả đều không có ai ở bên cạnh con bé, con nó sẽ rất sợ.” Nền giáo dục của Mỹ thực chất có sự khác nhau rất lớn so với Trung Quốc, nhưng cô lại là một người mẹ sống theo truyền thống của Trung Quốc, cho nên cô không thể bỏ mặc con mình sống tự lập được.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng an ủi, “Đừng lo lắng, Liễu Nhiên ở nhà trẻ 24h đều được được chăm sóc rất tốt, hãy tin tưởng anh. Nhiều lắm là chờ anh về, anh sẽ đón Liễu Nhiên cùng về.”

Hạ Tử Du nhất thời vui sướng, “Được. . . .” Đến lúc đó cả nhà ba người họ đã có thể mỗi ngày chung sống hạnh phúc bên cạnh nhau rồi.

Hôm sau Đàm Dịch Khiêm rời khỏi Los Angeles, Hạ Tử Du vốn là muốn đi tiễn anh, nhưng đến cuối cùng lại bỏ cái ý niệm này, bởi vì cô không muốn để Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy vẻ mặt lưu luyến của cô mà không an tâm rời đi.

Sau khi kết hôn, Hạ Tử Du cũng không còn đi làm ở “Đàm thi”, cho nên sau khi Đàm Dịch Khiêm rời đi, cô cũng chẳng biết phải làm gì ăn không ngồi rồi ở biệt thự.

Chỉ là, cuộc sống như thế đối với cô mà nói cũng khá là thanh thản yên bình. Cô đã dùng tiền tích góp của mình cộng thêm được Đàm Dịch Khiêm giúp đỡ, cô đã tìm được cho mẹ một ngôi mộ rất tốt, rồi an táng ở Los Angeles. Cô có thể đến mộ thăm mẹ mình bất cứ lúc nào. Dĩ nhiên, Hạ Tử Du bây giờ căn bản không kiêng kỵ dùng tiền của Đàm Dịch Khiêm, cô đã chân chính xác định cả đời mình chỉ có thể làm vợ anh.

Thời gian rảnh không có làm gì, cô hay đi dạo phố mua đồ, có lúc còn đi bệnh viện thăm bố chồng, nếu như còn nhàm chán thì gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm nói chuyện phiếm.

Hạ Tử Du cùng Đàm Dịch Khiêm mặc dù xa nhau, nhưng vì mỗi ngày đều trò chuyện, thời gian không có anh bên cạnh, ngược lại cô cũng không có cảm giác xa nhau là một chuyện khó chịu gì mấy. Những khi nhớ anh, cô sẽ đếm thầm trong lòng thời gian anh trở về, cứ như thế, thời gian trôi qua trong nháy mắt đã được hai tháng rồi.

Hôm nay, lúc Hạ Tử Du đến thăm ông Đàm, nhưng không ngờ lại gặp bà Đàm ở trước cổng bệnh viện.

Thời điểm bà Đàm nhìn thấy Hạ Tử Du vẫn là biểu cảm chán ghét không muốn gặp, Hạ Tử Du do dự một lúc, cuối cùng vẫn là lễ phép bước đến trước mặt bà Đàm, nhẹ giọng hỏi thăm, “Viện trưởng.”

Bà Đàm lạnh lùng nói, “Cô tới bệnh viện làm gì?”

Hạ Tử Du đáp, “Con đến thăm ba.”

Bà Đàm ngay lập tức tức giận, “Ai cho phép cô gọi ông ấy là ‘Ba’? Cô không có tư cách đó!”

Hạ Tử Du chậm rãi ngược mắt nhìn bà Đàm, bình tĩnh nói, “Viện trưởng, con và Dịch Khiêm đã kết hôn rồi, mặc kệ mẹ có chấp nhận hay không, con cũng đã là vợ của Dịch Khiêm. Con biết mẹ dồn ý tham dự hôn lễ tụi con cũng chỉ là vì mẹ không muốn quan hệ giữa mẹ và anh ấy càng thêm căng thẳng, thật ra mẹ và con đều là những người khát vọng có được tình thân. Con thật lòng hy vọng mẹ có thể thử tiếp nhận con, trong cuộc sống về sau con sẽ nhất định luôn hiếu kính với mẹ.”

Bà Đàm quay mặt đi, cười nhạt khinh thường, “Nếu như cô thật sự để ý tới cảm nhận của tôi, vậy tốt nhất đừng cướp đi con trai và cháu gái của tôi. Sau khi kết hôn với cô, Dịch Khiêm chưa hề trở về thăm tôi một lần nào, mà tôi muốn gặp Ngôn Ngôn cũng không gặp được. Đây có phải là hiếu kính của cô?”

Hạ Tử Du kiên nhẫn giải thích, “Viện trưởng, Dịch Khiêm anh ấy đi nước ngoài thị sát công việc rồi, anh đã rời khỏi Los Angeles hơn hai tháng, mà Liễu Nhiên vẫn luôn đi học ở nhà trẻ, hơn ba tháng nay con cũng không có nhìn thấy Liễu Nhiên.”

Bà Đàm nhất thời nghi ngờ cau mày, “Dịch Khiêm ra nước ngoài thị sát công việc?”

Hạ Tử Du nghiêm túc gật đầu, “Đúng vậy, đại khái bốn tháng sau mới về.”

Bà Đàm nghe vậy thì cười nhạt, khinh bỉ nói, “Hạ Tử Du, dù cô có muốn lừa gạt tôi, cô cũng phải tìm được lý do nào hay hơn chứ. Mỗi lần Dịch Khiêm đi thị sát công việc đều nhất định phải dẫn Dư Mẫn theo cùng, nhưng lần này sao Dư Mẫn lại không đi theo nó? Còn nữa... Chuyện ở công ty căn bản cũng không cần Dịch Khiêm tự mình đi thị sát, duy chỉ có một lần là vào năm năm trước đến thành phố Y mà thôi, nhưng lần đó Dịch Khiêm vốn là vì Đường Hân mới tìm đến cô!”

.

Trở lại biệt thự, Hạ Tử Du trầm lặng yên tĩnh ngồi ở ghế sofa trong phòng khách.

Cô thừa nhận, giờ phút này cô đang suy xét về lời nói của bà Đàm.

Tuy rằng mỗi lần gặp bà Đàm đều châm chích cô, nhưng hôm nay những lời bà Đàm nói với cô, đúng thật là cô hoàn toàn không nghĩ tới.

Lúc Đàm Dịch Khiêm nói muốn đi nửa năm cô không có chút nào hoài nghi, nhưng giờ suy nghĩ lại, giả sử đúng như lời bà Đàm nói là sự thật, vậy Đàm Dịch Khiêm rời khỏi Los Angeles là vì chuyện gì? Hơn nữa là có chuyện gì mà anh phải cần đến tận nửa năm để xử lý?

Ở trong ấn tượng của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm hầu như cũng không có ghi chép lại lần đi công tác nào dài đến nửa năm.

Suy tư một hồi, trong lòng Hạ Tử Du đột nhiên trở nên luống cuống khó hiểu, cô bắt đầu không khỏi lo lắng cho Đàm Dịch Khiêm, đáy lòng mơ hồ cũng cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra. Cuối cùng, trong lúc do dự Hạ Tử Du cuối cùng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng Đàm Dịch Khiêm từ tốn truyền đến từ đầu dây điện thoại bên kia, “Bà xã”

Hạ Tử Du dựa người vào ghế sofa, nhẹ giọng hỏi, “Anh bây giờ rất bận sao?”

Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang đứng ở trước cửa sổ trong phòng bệnh của bệnh viện, anh chăm chú nhìn đứa nhỏ đang ngủ say trên giường bệnh, chậm rãi đáp, “Không có bận.”

Hạ Tử Du hơi hơi nhú mày, “Nghe giọng anh có vẻ như rất mệt.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người bước ra phía ngoài hành lang, dịu dàng nói, “Không mệt, chỉ nhớ em thôi. . .”

Hạ Tử Du cười nhẹ một tiếng, “Anh thật biết nói lời dễ nghe để gạt em. Em nghe nói lần này anh đi thị sát công việc không có dẫn theo chị Dư đi cùng, có phải bởi vì chị Dư không có đi theo giúp anh, cho nên anh mới cảm thấy mệt mỏi?”

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc một lúc lâu, rồi nói “Tử Du, em biết anh không thích em quanh co lòng vòng như vậy. Có phải ai đã nói linh tinh gì với em không?”

Sớm biết người nhạy cảm như anh rất dễ dàng nhận thấy cô đang dò xét, Hạ Tử Du lập tức nói ngay nỗi nghi ngờ của mình, “Ông xã, hôm nay em đến thăm ba anh không ngờ gặp viện trưởng, là viện trưởng nói cho em biết anh không có dẫn theo chị Dư đi thị sát công việc. . . . Ông xã, em rất lo lắng cho anh, em cảm thấy anh có chuyện gì đó giấu em.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không trả lời cô ngay, bầu không khí giữa cuộc nói chuyện bỗng rơi vào im lặng.

Vào thời điểm cả hai đều trầm mặc, trong điện thoại Hạ Tử Du đột nhiên truyền đến một giọng nữ trong trẻo lại mềm mọng ngọt ngào, “Dịch Khiêm, bác sĩ đã kiểm tra cho em rồi, ông ấy nói em bé rất khỏe mạnh.”

Hạ Tử Du nhanh chóng nhận ra đó là giọng của Đan Nhất Thuần, ngay lập tức, tay Hạ Tử Du đang cầm điện thoại di động run lên một cái.

Hạ Tử Du không nghe rõ Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần đang nói cái gì, nhưng vào giờ phút này cô có thể xác định Đàm Dịch Khiêm đã giấu giếm cô một số chuyện, mà lúc này cô chỉ muốn làm rõ ràng, tại sao Đan Nhất Thuần lại ở cùng với Dịch Khiêm? Mà Đan Nhất Thuần lại còn có thể ở trước mặt anh nhắc tới hai chữ “Em bé”?

Hạ Tử Du không dám hỏi ra miệng, cô đang đợi Đàm Dịch Khiêm giải thích.

Vài giây sau, Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Bà xã, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, ba giờ sau, anh sẽ về nhà chính miệng giải thích với em!” Anh biết cá tính của cô, nếu như có thể giấu diếm cô là lựa chọn tốt nhất, nhưng nếu như không thể giấu được, anh không muốn cô suy nghĩ lung tung.

147. Chương 147 : Thật Ra Anh Vẫn Lạnh Lùng Nh Trc, Bởi V Tt Cả Nhiệt Độ Đu Dnh Hết Cho Hạ Tử Du

Hạ Tử Du thấp thỏm bất an ngồi trên ghế sofa, không ngừng nhìn đồng hồ trên tường, đáy lòng không hiểu sao có loại cảm giác bất an sợ hãi.

Cô cảm thấy rất phiền rất loạn, trong đầu đều vang lên giọng nói của Đan Nhất Thuần mà cô nghe được trong điện thoại di động. . . . Sau khi lựa chọn gả cho anh, cô tin tưởng anh tuyệt đối trăm phần trăm, cô không muốn hoài nghi điều gì về anh, nhưng hai chữ “Em bé” đó là mấu chốt cô không thể tùy tiện xem nhẹ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. . . .

Rốt cuộc, bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm đã xuất hiện trong tầm mắt cô.

Chăm chú nhìn Đàm Dịch Khiêm, đáy lòng Hạ Tử Du dâng trào lên nỗi nhớ nhung vô bờ, nhưng lại không thể nào đứng lên ôm chầm lấy anh. . . . Sống mũi đột nhiên cay cay, cô quay đầu đi, không nhìn tới anh.

“Bà xã. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống vị trí bên cạnh Hạ Tử Du rồi ôm nhẹ cô.

Hạ Tử Du đẩy anh ra, nghẹn ngào nói, “Anh nói muốn đi nửa năm, em không chút nào hoài nghi. . . . Nhưng mà, tại sao anh lại ở với Đan Nhất Thuần?”

Đàm Dịch Khiêm xoay cơ thể mỏng manh của Hạ Tử Du lại, ấn cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Còn suy nghĩ điều gì nữa? Tất cả hãy nói hết với anh.”

Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm khóc nức nở, “Anh gạt em, căn bản là anh không có đi thị sát công việc, anh đã hứa không gạt em. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vẫn duy trì trầm mặc, mặc cho Hạ Tử Du tùy ý phát tiết.

Một hồi lâu sau, Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du vào trong ngực, anh không có giải thích bất cứ điều gì, chỉ lẳng lặng ôm lấy cô.

Sau khi sự chua xót uất ức ở trong lòng Hạ Tử Du qua đi thì tiếng khóc dần dần ngưng lại, cô tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, tủi thân hỏi: “Đó là lí do mà anh và Đan Nhất Thuần đã có con với nhau sao?”

Đàm Dịch Khiêm đỡ người Hạ Tử Du lên, lạnh lùng nghiêm túc nói: “Anh không cho phép em suy nghĩ lung tung như vậy!”

Hốc mắt Hạ Tử Du lại trào ra nước mắt thê lương nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Là em đang suy nghĩ lung tung sao? Dịch Khiêm, ở trong điện thoại em nghe được rất rõ ràng. Coi như anh có thể giải thích rõ với em, em cũng chỉ muốn hỏi anh, tại sao kết hôn với em rồi lại còn muốn dành thời gian cho Đan Nhất Thuần? Em thừa nhận mình là một người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi, trước khi chưa kết hôn với anh em cũng đã từng nói, em không có hào phóng như vậy, em không làm được việc nhìn thấy anh và những phụ nữ khác ở bên nhau.”

Nước mắt cô rơi khiến lòng Đàm Dịch Khiêm đau nhói, giọng anh khàn và nhỏ nói: “Ai nói với em anh dành thời gian để ở bên cạnh cô ấy?”

Hạ Tử Du lắc đầu sang một bên, uất ức nói, “Chẳng lẽ anh muốn nói với em là hai người chỉ tình cờ gặp nhau thôi sao?”

Đàm Dịch Khiêm quay khuôn mặt cô qua, ép cô đối mặt với anh, trả lời: “Đúng, bọn anh quả thật là có gặp mặt.”

Nước mắt Hạ Tử Du rơi xuống càng dữ dội hơn.

“Nhưng sự thật cũng không phải như em nghĩ.”

Hạ Tử Du đau đớn hỏi: “Sự thật là như thế nào?”

Giọng Đàm Dịch Khiêm giờ phút này dường như mang theo sự đau lòng khàn khàn nói: “Nếu như anh nói cho em biết, em phải đồng ý với anh. Bất kể như thế nào, phải tin tưởng anh, không thể nói với anh những lời ngu ngốc, càng không thể rời khỏi anh!”

Hạ Tử Du thống khổ hỏi: “Sao em có thể đáp ứng anh? Nếu anh nói cho em biết anh và Đan Nhất Thuần đã có đứa con với nhau, có phải em vẫn nên lựa chọn tin tưởng anh hay không, lựa chọn ngu ngốc ở lại bên cạnh anh?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt cho cô, ôn tồn nói: “Em đừng cố tình gây sự!”

Cô thừa nhận lúc này đúng thật là cô đang cố tình gây sự, nhưng cô không muốn che giấu bất kỳ cảm xúc gì ở trước mặt anh, bọn họ đã kết hôn, cô hy vọng giữa bọn họ có thể thẳng thắn thành khẩn đối với nhau, cô không muốn giữa bọn họ lại giống như lúc trước chắt chứa toàn những lời nói dối.

Thấy Hạ Tử Du chán nản mắt mát mát mà rũ mắt xuống, giọng Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói, “Nhất Thuần đúng thật là có đứa nhỏ, thế nhưng đứa bé này không có liên quan đến chúng ta”.

Hạ Tử Du không thể nào không nghi ngờ hỏi tới: “Nhưng anh đi lâu như vậy.”

Ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm do dự một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng chậm rãi lên tiếng: “Có một chuyện anh vẫn chưa có nói cho em biết. Liễu Nhiên... con bé bị bệnh.”

Lông mày Hạ Tử Du nhíu chặt, “Liễu Nhiên bị bệnh? Làm sao có thể. Liễu Nhiên không phải đang ở nhà trẻ sao?”

Đôi mắt đen sáng ngời của Đàm Dịch Khiêm dần dần trở nên sâu thẳm ảm đạm, giọng nói cũng mang theo chút đau đớn sâu sắc, “Em còn nhớ được lần trước Liễu Nhiên bị phát sốt không?”

Hạ Tử Du vội vàng gật đầu, “Nhớ.”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt liếc về hướng cửa sổ sát đất của biệt thự, bình tĩnh nói, “Thật ra thì đó đã là lần thứ ba Liễu Nhiên phát sốt trong tháng.”

Hạ Tử Du thoáng chốc khản trương, “Tại sao bị như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang nhìn Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Vừa rồi anh nhường em trả lời chuyện của anh, còn bây giờ anh muốn em phải đồng ý với anh.”

Hạ Tử Du sợ hãi hỏi, “Có phải Liễu Nhiên đã xảy ra chuyện gì hay không. . . . ?”

Đàm Dịch Khiêm kiên trì, “Em đồng ý với anh trước.”

Hạ Tử Du khản trương nín chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, “Em đáp ứng anh, em van cầu anh mau nói cho em biết, Liễu Nhiên rốt cuộc làm sao vậy?”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du giữ vào trong ngực, anh thấp giọng nói với Hạ Tử Du: “Liễu Nhiên bệnh rất nặng. Bác sĩ nói là Leukemia.”

“Leukemia?”

Sau khi phiên dịch từ ngữ này trong đầu, Hạ Tử Du gần như là xụi lơ trong ngực Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhắm mắt, ôm chặt Hạ Tử Du ở trong ngực.

Đây chính là nguyên nhân anh không muốn nói cho cô biết, bởi vì biết sau khi cô biết được chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào.

Nước mắt Hạ Tử Du lớn như hạt đậu từ hốc mắt chảy xuống, Hạ Tử Du không dám tin tưởng nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Sẽ không, Liễu Nhiên hoạt bát như vậy, đáng yêu như vậy, nó chỉ là đứa nhỏ ngã bệnh phát sốt.” Lại nói từ đó, trong đầu Hạ Tử Du lại hiện lên những hình ảnh gần đây nhất, Liễu Nhiên xác thực gây rất nhiều, cũng không thích nói chuyện, mà cô vẫn cho rằng bởi vì đổi nhà trẻ nên Liễu Nhiên mới như vậy.

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói: “Bệnh Leukemia tiến triển rất nhanh chóng, trong mấy tháng phát bệnh. Tình trạng của Liễu Nhiên cũng chưa đến giai đoạn xấu nhất, phương pháp trị liệu tốt nhất là trong vòng một năm phải làm phẫu thuật cấy ghép tủy.”

Tiếng nước nở bật ra, Hạ Tử Du ngay lập tức bịt lấy miệng lại.

Đàm Dịch Khiêm ôm thân thể run rẩy của cô, từ từ trầm mặc.

Hạ Tử Du khóc một hồi lâu, cuối cùng cắn chặt vai anh, “Tại sao phải như vậy? Tại sao.”

Đàm Dịch Khiêm như không cảm thấy đau đớn chút nào, anh vỗ nhẹ lưng cô, trong lòng đau đớn như bị xé rách.

Hạ Tử Du giờ phút này không còn ý định chú ý tới quan hệ của Đàm Dịch Khiêm cùng Đan Nhất Thuần nữa, cô bỗng chốc ngẩng đầu lên, lôi kéo cánh tay Đàm Dịch Khiêm gấp gáp nói, “Dịch Khiêm, em muốn đi thăm Nhiên. Em cầu xin anh mau dẫn em đi gặp Nhiên.”

-

Ba giờ sau, tại bệnh viện tư nhân cao cấp ở phía Đông Los Angeles.

Đàm Dịch Khiêm rời khỏi Hạ Tử Du mấy ngày nay thật ra thì ở chỗ bệnh viện này.

Mở ra cửa phòng bệnh, nhìn Liễu Nhiên bên trong phòng qua cửa kính, nước mắt Hạ Tử Du trong nháy mắt tuôn rơi, tay của cô vịn vào kính cửa sổ, hai mắt mơ hồ đắm lệ nhìn Liễu Nhiên dường như đang ngủ say nằm ở trên giường bệnh, bệnh đến sắc mặt cũng đã tái nhợt, cô gần như không còn cách nào đứng vững thân thể, “Liễu Nhiên.”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy thân thể mềm nhũn của cô, “Em đã đáp ứng anh chỉ nhìn thôi.”

Hạ Tử Du xụi lơ trong ngực Đàm Dịch Khiêm, thanh âm bởi vì nghẹn ngào mà không cách nào đầy đủ thoát lên: “Em không muốn rời xa Liễu Nhiên, em không muốn.”

Đàm Dịch Khiêm trực tiếp ôm Hạ Tử Du đứng lên.

Hạ Tử Du không ngừng giãy giụa ở trong ngực Đàm Dịch Khiêm, quỳên đâm cứa đá chống cự anh.

Đàm Dịch Khiêm cuối cùng ôm Hạ Tử Du vào trong xe, không quan tâm sự giãy giụa của cô, trực tiếp lái xe rời khỏi bệnh viện.

Sau khi xe dừng lại, Hạ Tử Du chỉ co rúc ở trong xe, cô không muốn xuống xe, cũng không muốn mở miệng nói chuyện, cô chỉ khóc thút thít, giống như là một người mất hồn.

Đàm Dịch Khiêm dìu Hạ Tử Du xuống xe, sau khi để cô đứng vững, anh dùng gò má ấm áp của mình dán vào gò má cô, đau lòng nói: “Đừng khóc nữa.”

Hạ Tử Du giãy giụa trong ngực Đàm Dịch Khiêm, “Em không muốn xa Liễu Nhiên.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du thật chặt, nói: “Em nhìn con chỉ sẽ khó chịu hơn thôi.”

Hạ Tử Du vào thời khắc này gạt đi nước mắt, cô khẩn cầu nói: “Dịch Khiêm, em bảo đảm sẽ cố gắng giữ tỉnh táo, anh dẫn em trở về bệnh viện, có được hay không?”

Đàm Dịch Khiêm nâng nhẹ gương mặt đầy nước mắt của Hạ Tử Du lên, nghiêm nghị hỏi: “Em có tin tưởng anh hay không?”

Hạ Tử Du liền vội vàng gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên khoé mắt đầy nước mắt của Hạ Tử Du, khàn khàn nói: “Nếu như tin tưởng anh, hiện tại đừng nghĩ gì cả, anh đưa em đi khách sạn gần đây nghỉ ngơi cho khỏe lại, chờ tâm tình em tốt hơn một chút, rồi anh sẽ dẫn em đi thăm Liễu Nhiên. Anh cam đoan với em, Liễu Nhiên không có việc gì, cấy ghép tủy tỷ lệ thành công rất cao, chỉ cần đợi thêm mấy tháng nữa, Liễu Nhiên có thể tiến hành giải phẫu.”

Hạ Tử Du sững sờ ngược mắt, “Cấy ghép tủy?” Cô biết cấy ghép tủy đối với bệnh Leukemia tỷ lệ chữa khỏi rất cao, nhưng, cấy ghép tủy cần phải có bạch cầu sinh kháng thể tương thích với người bệnh chính là anh em ruột, bọn họ sao có thể tìm được tủy tương xứng, dù sao bọn họ cũng không có đứa con nào khác. . . .

Đàm Dịch Khiêm dường như đoán được đáy lòng cô lo lắng, “Chỉ cần trong một năm chúng ta có một đứa nhỏ là được rồi.”

Hạ Tử Du chợt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, “Có một đứa nhỏ? Nhưng hiện tại em.” Bỗng chốc, cô đột nhiên ý thức được điều gì, cô kinh ngạc mà nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Anh tìm người thay thế?” Nếu như đợi cô mấy tháng sau chữa khỏi được thân thể mang thai lần nữa, Liễu Nhiên căn bản đợi không được, mà lựa chọn duy nhất của bọn họ chính là tìm người sinh thay.

Đàm Dịch Khiêm không giấu diếm: “Phải!”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe thấy sự thật này, Hạ Tử Du vẫn lão đảo lui về sau một bước.

Đàm Dịch Khiêm vội vàng đỡ thân thể Hạ Tử Du, “Em không cần phải nghĩ nhiều, sinh con giùm trong giới y học không phải chuyện kỳ lạ.”

Hạ Tử Du chợt nghĩ tới chuyện Đàm Dịch Khiêm đã từng khuyên cô đi bệnh viện kiểm tra thân thể, bây giờ suy nghĩ một chút, khi đó chính anh đã dự tính đang tìm cách “sinh thay”.

Ngay tức khắc, Hạ Tử Du đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, khó có thể tin nói, “Cho nên, Đan Nhất Thuần chính là người sinh thay?”

Đàm Dịch Khiêm lần nữa ôm cô vào trong ngực, cau mày, “Ai nói với em như vậy?”

Hạ Tử Du nói: “Em nghe được trong điện thoại.”

Đàm Dịch Khiêm nhần nại nói: “Bà xã, tìm người mang thai hộ là một việc rất quan trọng, anh làm sao sẽ đi tìm Đan Nhất Thuần?”

Hạ Tử Du thương tâm lên án nói: “Em nghe thấy cô nói với anh chuyện ‘Đứa bé’.”

Đôi tay Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du, giọng điệu cương chiều, “Đồ ngốc, anh tìm là người mang thai hộ chuyên nghiệp tại Los Angeles, người thay thế thậm chí ngay cả thân phận của chúng ta là ai cũng không

biết. Về phần Đan Nhất Thuần, cô ấy có em bé là bởi vì ba tháng trước cô ấy đã cùng bạn trai cũ tái hợp, cô ấy tới bệnh viện là vì thăm Liễu Nhiên, nhưng bởi vì thân thể khó chịu, nên cô ấy mới ở bệnh viện làm kiểm tra thai nhi.”

Hạ Tử Du chậm rãi ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Vậy sao?”

Đàm Dịch Khiêm cứng chùi lên một nụ hôn ở trên trán Hạ Tử Du, “Dĩ nhiên!”

Hạ Tử Du chùi nhẹ nước mắt nước mũi trên y phục đắt giá của Đàm Dịch Khiêm, cảm xúc đã hòa hoãn, “Ông xã, em tin tưởng anh.” Từ ngày cô lựa chọn kết hôn với anh, trong lòng cũng đã thề, cô không muốn có sự nghi ngờ nào, cũng không cần vì vấn đề tin tưởng lẫn nhau mà giẫm lên vết xe đổ nữa, lần này nếu không phải bởi vì lo lắng anh có chuyện, cô căn bản cũng sẽ không gọi điện thoại chất vấn anh đang ở đâu, hôm nay anh đã chính miệng trả lời cô, cô không bao giờ muốn chất vấn nữa.

-

Bên trong phòng khách sạn.

“Liễu Nhiên, Liễu Nhiên.”

Trong giấc mộng, Hạ Tử Du đột nhiên bị cơn ác mộng làm bừng tỉnh.

Đang ngủ, Đàm Dịch Khiêm lập tức ngồi dậy ôm Hạ Tử Du, “Bà xã, không có chuyện gì.”

Hạ Tử Du mở mắt ra, thấy trước mắt là Đàm Dịch Khiêm, cô đưa tay dùng sức ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, nghẹn ngào nói, “Ông xã, Liễu Nhiên sẽ không có chuyện gì, đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng lau đi cái trán toát mồ hôi lạnh của Hạ Tử Du, “Ừ, anh bảo đảm.”

Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, có lẽ là bởi vì ôm chặt Đàm Dịch Khiêm mà có cảm giác an toàn, cô dần dần tiến vào mộng đẹp.

Đàm Dịch Khiêm mặc cho Hạ Tử Du ôm như vậy, không chớp mắt mà quan sát khuôn mặt cô giờ phút này mơ hồ nước mắt còn chưa khô, tim của anh vô cùng đau đớn.

.

Nửa đêm, Đàm Dịch Khiêm mặc áo ngủ ngồi ở cửa sổ sát đất trước khách sạn, anh không có mở đèn, trong tay cầm một ly chứa chất lỏng màu đỏ tươi sẫm sẫm, trông mắt đen nhánh khép hờ, ánh mắt kỳ quái nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Cô bởi vì lo lắng vậy mà cả đêm ở trong cơn ác mộng, mặc dù thật vất vả mới ngủ, mắt của cô vẫn như cũ mơ hồ toàn là nước mắt.

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang liếc mắt nhìn Hạ Tử Du đang ngủ say, bỗng dưng, Đàm Dịch Khiêm để xuống ly rượu đỏ trong tay, anh bước đến tủ đầu giường cầm điện thoại di động của mình.

Đàm Dịch Khiêm nhấn một dãy số.

Sau khi điện thoại thông, trong điện thoại di động truyền đến giọng nói vô cùng cung kính của chị Dư, “Tổng giám đốc.”

Thanh âm Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm trước sau như một: “Sáng mai dẫn mẹ tôi và Đàm Tâm đến bệnh viện.”

Chị Dư sững sốt một chút, “Hả, tổng giám đốc, không phải anh định giấu bà chủ và tiểu thư chuyện này sao?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói: “Chị nhiều lời như thế từ lúc nào?”

Chị Dư nhất thời không dám hỏi nhiều nữa: “Dạ, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi đón bà chủ và tiểu thư.”

Đàm Dịch Khiêm lập tức kết thúc cuộc trò chuyện.

.

Hôm sau, Hạ Tử Du tỉnh lại ở trong ngực Đàm Dịch Khiêm.

Từ lúc Hạ Tử Du tỉnh thì Đàm Dịch Khiêm cũng mở mắt ra.

Hạ Tử Du lập tức ngồi dậy, khẩn trương nói, “Dịch Khiêm, chúng ta bây giờ đi thăm Nhiên đi. Không biết tối hôm qua Liễu Nhiên ở bệnh viện có khóc hay không.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du, “Liễu Nhiên không sao, y tá đều chăm sóc nó 24 giờ.”

Hạ Tử Du không yên tâm nói: “Em muốn tự mình chăm sóc Liễu Nhiên. Dịch Khiêm, bây giờ tâm trạng em rất tốt, anh để cho em đi bệnh viện chăm sóc Liễu Nhiên đi!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn khuôn mặt Hạ Tử Du vì ngủ không được ngon giấc mà tiêu tụy mệt mỏi, thương yêu nói: “Tối hôm qua em ngủ không được ngon giấc, anh lệnh cho em ở trên giường ngủ một lát.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu: “Em không muốn ngủ. Em muốn đi thăm Liễu Nhiên !” Cô một giây cũng không thể yên tâm, nhớ lại hình ảnh Liễu Nhiên ngã bệnh nằm ở trên giường bệnh, cô liền tự trách không dứt, cô vẫn luôn cảm thấy cô là một người mẹ thất bại.

Đàm Dịch Khiêm kiên trì nói: “Em nghe lời anh buổi sáng ở khách sạn ngủ một giấc, buổi chiều anh sẽ đón em đi bệnh viện.”

Hạ Tử Du khẩn cầu, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm vén chăn lên xuống giường, nhìn như nghiêm túc kì thực yêu thương nói: “Anh sẽ cho người đứng ngoài cửa phòng trông chừng em, không làm được, chuyện đi thăm Liễu Nhiên sẽ không cần thương lượng.”

-

Thời điểm Đàm Dịch Khiêm tới bệnh viện, chị Dư đã đón mẹ con Đàm thị đến, bây giờ đang chờ ở ngoài phòng bệnh của Liễu Nhiên.

Bà Đàm nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm lập tức bước tới, khẩn trương nói: “Dịch Khiêm, chuyện Liễu Nhiên bị bệnh, làm sao đến bây giờ con mới nói cho mọi người biết?”

Đàm Tâm cũng lo lắng nói: “Chị vừa rồi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói Liễu Nhiên đã hôn mê hai ngày. Tình huống rất nghiêm trọng phải không?”

Đàm Dịch Khiêm đưa ánh mắt nhìn về hướng cửa sổ thủy tinh nơi có Liễu Nhiên đang ngủ say ở bên trong, lạnh nhạt nói: “Mẹ, không cần đóng kịch nữa.”

Bà Đàm nhất thời không kịp phản ứng: “Hả, Dịch Khiêm, con nói cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm ngay cả nhìn bà Đàm một cái cũng cảm thấy dư thừa, hờ hững lạnh lùng nói: “Tử Du đi thăm ba gặp phải mẹ ở cửa bệnh viện, là mẹ cố ý xuất hiện phải không?”

Bà Đàm nhất thời sững sờ.

Đàm Dịch Khiêm đưa ánh mắt nhìn Đàm Tâm lúc này sắc mặt đã tái nhợt, “Chuyện Đan Nhất Thuần mang thai, là chị bày mưu tính kế ?”

Trong nháy mắt mặt Đàm Tâm xám như tro tàn, yếu ớt nói, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm ánh mắt sắc bén giống như hai lưỡi dao nhọn quét qua mẹ và chị, họ chưa từng thấy Đàm Dịch Khiêm tức giận như thế, mẹ con bà Đàm trong khoảnh khắc cảm như hén.

Vào thời khắc này không khí cứng ngắc, một vị bác sĩ trung niên mặc áo khoác màu trắng đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, cung kính nói, “Đàm tổng, chúng tôi đã theo ông an bài cho Đan tiểu thư làm phẫu thuật phá thai. Tình huống của cô ấy tốt rồi, tin rằng chỉ cần ở bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày là có thể xuất viện, nhưng cô ấy hiện tại muốn gặp ông, ông có đi gặp không?”

Một giây này, Đàm Tâm tròn mắt hoảng sợ, “Đan Nhất Thuần làm phẫu thuật phá thai?”

Thân thể ung dung cao quý của bà Đàm đột nhiên nặng nề nghiêng ngả, “Dịch Khiêm, làm sao con có thể làm như vậy?”

.

Bên trong phòng bệnh, Đan Nhất Thuần nằm ở trên giường bệnh trắng noãn, khuôn mặt không có chút huyết sắc nào.

Tầm mắt bị một bóng đen che lại, Đan Nhất Thuần chậm rãi quay đầu, sững sờ nhìn Đàm Dịch Khiêm toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị đang bước tới trước giường.

Hốc mắt Đan Nhất Thuần sưng đỏ, nghẹn ngào nói, “Dịch Khiêm, em biết anh sẽ tức giận, cũng biết anh không yêu em. Nhưng, em chưa từng muốn phá vỡ tình cảm của anh và Tử Du, chỉ là em chỉ là em Em không biết anh có biết hay không, em thích anh!”

Nói xong, nước mắt Đan Nhất Thuần lại tuôn rơi, cô chuyển tầm mắt sang nơi khác, sững sờ nhìn trần nhà, ngu dại cười nói, “Ồ. Anh vĩnh viễn sẽ không biết, thời điểm khi anh thích một người mà người kia lại không thích anh, lòng của anh sẽ đau cỡ nào. Em chỉ là muốn một đứa con, một kỷ niệm, một sự chờ đợi.”

Thời điểm biết Đàm Dịch Khiêm, cô quyết định phản kháng, bởi vì không muốn đi theo con đường mà ba mẹ đã chọn, cô vẫn đang phân vân nên tiếp tục làm bác sĩ tâm lý hay từ bỏ, ngay thời điểm đó, cô gặp được Đàm Dịch Khiêm.

Khi đó cô căn bản không có kinh nghiệm trị liệu chứng tự kỷ của trẻ em, cô sợ dĩ nổi danh tất cả đều là bởi vì cô ba mẹ thay cô trải đường, ai có thể nghĩ đến cô được khen là bác sĩ tâm lý trẻ tuổi nhất ở nước Mỹ, trên thực tế chính là một cô gái chưa bao giờ tiếp xúc với trẻ em nói chi là trẻ em mắc chứng tự kỷ.

Thời điểm anh tìm tới cô, cô cũng không biết tại sao lần đầu tiên nhìn thấy anh thì cô liền thích anh, nhìn thấy đứa nhỏ của anh, cô yêu ai yêu cả đường đi, thậm chí không muốn thông qua ba mẹ mà muốn thông qua cố gắng của mình để trị liệu cho Ngôn Ngôn.

Trong thời gian nửa năm, cô cố gắng dùng phương thức tự nhiên ở lại bên cạnh anh, cô tính toán chiếm lấy lòng của anh, thậm chí bịa đặt câu chuyện tình yêu của cô cùng một chàng trai căn bản không hề tồn tại, cô chỉ sợ anh sẽ nhìn ra sơ hở. May mắn, trong sự thận trọng và sự nỗ lực của cô, cô rốt cuộc có thể ở lại bên cạnh anh, vì để cho toàn thế giới cũng biết cô là bạn gái của anh, cô thậm chí đoạn tuyệt quan hệ với ba mẹ cô mà đi vào làng giải trí.

Cô biết trong lòng anh vẫn luôn chỉ có Hạ Tử Du, cô cũng không cho là thích một người nhất định phải đoạt lấy anh, cho nên cho tới nay, cô đều chờ đợi anh và Hạ Tử Du có thể ở bên nhau, bởi vì anh vui vẻ, cô cũng có thể vui vẻ.

Cho đến có một ngày, cô nhìn thấy anh nhìn một chiếc nhẫn mất hồn, vì vậy cô chạy đi hỏi chị Dư, chị Dư nói cho cô biết chiếc nhẫn kia là nhẫn kết hôn anh đã từng đưa cho Hạ Tử Du, lòng của cô lúc ấy rất đau rất đau, bởi vì anh đau lòng. Cho nên, cô nghĩ muốn giúp anh làm một số chuyện.

Sau khi tra được Hạ Tử Du làm việc ở Male, cô cố ý lợi dụng chuyện cô bịa đặt trước đây tìm biện pháp “ép” anh tới Male, cô hy vọng Hạ Tử Du nhìn đến hình ảnh bọn họ ‘ân ái triền miên’ mà có phản ứng, cô chờ mong nghiệm chứng tình cảm Hạ Tử Du đối với anh.

Kết quả chứng thật cô thành công, dần dần, anh và Hạ Tử Du có rất nhiều lúc cùng xuất hiện.

Cô vẫn cho là cô có thể giữ vững được lòng mình mà chôn sâu tình cảm đối với anh vào lòng, nhưng mà, ngày đó sau khi nhìn thấy anh dẫn Hạ Tử Du về Los Angeles, cô cảm giác thế giới của cô đã biến thành xám trắng. Cô mới biết, thì ra là cô không làm được.

Để không ảnh hưởng đến bọn họ, cô lập tức hoảng hốt bỏ chạy khỏi Male, thời điểm cô vô tình nghe La Bá Đặc nhắc tới chuyện Ngôn Ngôn sốt cao, cô bởi vì lo lắng cho Ngôn Ngôn mà quay về Los Angeles, mà ngày đó khi đến Đàm gia thăm Ngôn Ngôn, cô biết anh cũng dẫn Hạ Tử Du về Đàm gia, cô núp ở sân phơi, cũng không tính nghe lén anh và bác sĩ nói chuyện.

Biết được bệnh tình của Ngôn Ngôn, cô sợ tới mức không làm chủ được tinh thần, cô thật lo lắng cho anh, bởi vì biết anh rất đau lòng vì Ngôn Ngôn, vì vậy cô đi tìm anh.

Ban đêm, ở phòng làm việc của anh, cô nhìn thấy một mình anh trong bóng đêm hút thuốc lá.

Cô biết anh ba năm, biết anh không thường hút thuốc lá, mà bình thường anh hút thuốc lá là khi anh có chuyện phiền lòng.

Vì vậy cô đi hỏi La Bá Đặc, mới biết anh đang tự trách.

Anh đang tự trách anh không bảo vệ tốt Hạ Tử Du, mà khiến Hạ Tử Du về sau cũng không thể mang thai, mà anh vốn muốn cùng Hạ Tử Du sinh một đứa con, chuyện cứu trị Ngôn Ngôn sẽ có thể rồi.

Cô biết anh luôn ở trước mặt người khác hăng hái, lạnh lùng kiêu ngạo tự phụ, nhưng kỳ thật khi anh khó chịu sẽ không có người nào biết, mà anh bởi vì sợ bị Hạ Tử Du nhìn thấy bộ dáng anh chán

148. Chương 148 : Muốn Có Con Thì Chúng Ta Sinh Một Đứa Nữa Là Được

Tại khách sạn.

“Tổng giám đốc!”

“Cô ấy tỉnh rồi sao?”

Vệ sĩ đứng ở ngoài cửa phòng mở sẵn tay cầm nắm cửa cho Đàm Dịch Khiêm: “Cô chủ vẫn chưa có tỉnh.”

Đàm Dịch Khiêm gạt đầu rồi đẩy nhẹ cửa phòng vào.

Trong phòng, rèm cửa buông xuống có chút hơi tối, nhưng không làm giảm đi sự ấm áp chút nào, bởi vì bên trong phòng có mùi thơm của Hạ Tử Du, là hương vị cỏ chanh mà mấy năm nay Đàm Dịch Khiêm vẫn không thể quên được.

Đàm Dịch Khiêm đến bên thành giường, Hạ Tử Du đang ngủ say đến không hay biết gì.

Trong lúc ngủ cô vốn không phải là người an phận, phần lớn thời gian ban đêm cô đều sẽ giống như bạch tuộc quấn lấy anh, có lúc nửa đêm tỉnh lại nhìn thấy bộ dạng ngủ không an phận của mình, cô sẽ lúng túng đỏ mặt, sau đó từng chút từng chút xê dịch đến sát giường, cho tới bây giờ anh cũng không vạch trần ra, bởi vì anh thích nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu đó của cô.

Nhưng, giờ phút này dường như cô không hề yên giấc, trên trán trắng nõn trơn bóng đều toàn là mồ hôi, chân mày nhíu lại, hai tay cũng nắm lấy cái chăn thật chặt, giống như đang sợ hãi điều gì.

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở mép giường, dịu dàng nâng cánh tay lạnh buốt của Hạ Tử Du, cẩn thận vuốt ve bàn tay của cô cho đến khi không còn lạnh nữa.

Có lẽ trong lúc ngủ cảm thấy có người sưởi ấm bàn tay mình, Hạ Tử Du dần dần mở mắt ra, không nghĩ đến là khuôn mặt sáng ngời đang cúi xuống nhìn cô lại là gương mặt điển trai mà cô thường thấy trong mộng, cô ưm một tiếng, nhìn anh cười một tiếng, “Ông xã!”

Con người đen láy của Đàm Dịch Khiêm nhìn Hạ Tử Du thật sâu, trầm giọng nói, “Em thật nghe lời.”

Hạ Tử Du ngồi dậy, “Em phải ngủ đủ mới có tinh thần để chăm sóc Liễu Nhiên mà!” Cô hiểu rất rõ tính cách của anh, nếu cô lại tiếp tục kích động, chắc chắn anh sẽ không cho cô đi gặp Liễu Nhiên.

Đàm Dịch Khiêm nghiêng đầu hôn lên gò má của Hạ Tử Du, “Như vậy mới ngoan!”

Hạ Tử Du giơ tay lên lau đi mồ hôi trên trán, “Ông xã, em đi tắm thay quần áo. Anh không được chơi xấu, đợi chút nữa phải đưa em đến bệnh viện!”

Đàm Dịch Khiêm cười khê, “Đã đáp ứng với em đương Nhiên phải làm được.”

Hạ Tử Du hài lòng hôn vào mặt Đàm Dịch Khiêm một cái, sau đó đi vào phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy bấm một dãy số điện thoại, căn dặn xong đầu đó, bỗng dưng, nhân viên khác sạn mang đến vài bộ âu phục màu sắc nhã nhặn cho Hạ Tử Du.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm từ từ ngừng lại, Hạ Tử Du trùm khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang ngồi ở trước cửa sổ sát đất, yên lặng trầm tư.

Hạ Tử Du đi tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, ngượng ngùng nói, “Ông xã, em không mang theo quần áo để thay đổi rồi.” Cô muốn chăm sóc Liễu Nhiên, một khắc cũng không muốn rời khỏi con, cho nên không có quần áo là một vấn đề rất lớn.

Đàm Dịch Khiêm nghiêng đầu nhìn Hạ Tử Du, “Anh đã cho người chuẩn bị rồi, để ở đầu giường, em xem thử có thích không?”

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn sang đầu giường, thoáng chốc vui sướng, “Ông xã, có anh thật tốt!”

Hạ Tử Du xoay người muốn đi thay quần áo sạch mới, ngay lúc đó Đàm Dịch Khiêm nắm được cổ tay trắng nõn như tuyết vừa mới được tắm rửa của cô.

“Á.”

Đàm Dịch Khiêm nhướn đuôi lông mày lên, “Nói lời ngon ngọt là muốn đuổi anh?”

Hạ Tử Du xoay người, cúi đầu hôn Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du vốn cho là đã đủ rồi, ai ngờ Đàm Dịch Khiêm lại bất chợt kéo rèm cửa sổ xuống, cũng nhẹ nhàng kéo nhẹ Hạ Tử Du ôm vào trong lòng.

Cũng không phải là cái ôm đầy dục vọng như lúc trước, cũng không có động tác không an phận, Đàm Dịch Khiêm chỉ ôm Hạ Tử Du thật chặt, gương mặt kề vào cái khăn tắm trên tấm lưng trần trụi của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du cảm thấy hô hấp của Đàm Dịch Khiêm trên lưng dường như còn mang theo một chút nặng nề, Hạ Tử Du không dám nhúc nhích, nhẹ giọng hỏi, “Ông xã, anh sao vậy?”

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm khàn khàn tràn đầy yêu thương, “Để cho anh ôm em một cái.”

Hạ Tử Du vươn tay mình vòng qua thắt lưng Đàm Dịch Khiêm, không nói lời nào, chỉ yên tĩnh để cho anh ôm.

Giờ phút này thời gian như ngừng lại, năm tháng thật yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Hạ Tử Du ngáp ngừng lên tiếng, “Ông xã, thật xin lỗi.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, hơi thở thương yêu thở ra, “Nói cái gì vậy?”

Hạ Tử Du đưa tay ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm, nhìn khuôn mặt góc cạnh điển trai của Đàm Dịch Khiêm, đau lòng nói, “Anh gầy quá.”

Đàm Dịch Khiêm cười khê, “Chăm sóc tốt cho anh là trách nhiệm của em!”

Hạ Tử Du nức nở nói, “Em biết là anh rất mệt mỏi. Mấy tháng này, anh chẳng những phải một mình lo lắng cho bệnh của Liễu Nhiên, còn gặt em không để cho em lo lắng. Mà em chung quy lại là thêm dặt chuyện để cho anh phiền lòng, mẹ anh nói hai câu, em liền đi vãn hỗi anh, có phải em rất không hiểu chuyện không?”

Nếu như cô cẩn thận một chút là có thể nhìn thấy mấy tháng này anh thực mệt mỏi, nhưng cô chỉ luôn nghĩ đến mình, cũng quên không nghĩ đến anh cũng có lúc mệt mỏi. Cô vẫn luôn nghĩ anh là một con người làm bằng sắt, trong sự nghiệp anh hô mưa gọi gió, ở trước mặt người khác luôn cao cao tại thượng, cô cho rằng anh không có mặt nào sa sút, nhưng không nghĩ đến anh thật ra che giấu tốt hơn so với những người khác.

Đàm Dịch Khiêm cong cong môi, “Ai dám nói bà xã của anh không hiểu chuyện?”

Hạ Tử Du chưa xót nói, “Em thật may mắn có thể được anh cưng chiều như vậy.”

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du trong ngực, gác cằm lên mái tóc toả ra hương thơm của Hạ Tử Du, khàn khàn nói, “Trừ em ra, anh cũng không nghĩ sẽ cưng chiều người khác.”

Hạ Tử Du tựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm, vành mắt đỏ hồng lắng nghe từng nhịp tim đập của anh.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du thật giống như nghĩ ra vấn đề gì đó ngược mắt từ trước ngực Đàm Dịch Khiêm, nghiêm túc hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, đợi Liễu Nhiên khỏi bệnh, chúng ta mang đứa bé mà người mang thai hộ giúp chúng ta về chăm sóc đi!”

Đàm Dịch Khiêm hơi hột nói, “Sẽ không có đứa bé này.”

Hạ Tử Du thoáng chốc trừng mắt, “Làm sao lại như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn khuôn mặt xinh đẹp kinh ngạc của Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Dựa vào điều sinh hộ có liên quan đến pháp luật, chúng ta không cần đứa bé này.”

Hạ Tử Du sững sờ, “Nhưng mà.”

Đàm Dịch Khiêm trực tiếp cắt đứt lời của Hạ Tử Du, “Không có nhưng nhị gì hết. Chuyện của đứa nhỏ do anh quyết định.”

Hạ Tử Du buông cánh tay trên cổ Đàm Dịch Khiêm ra, dạ dạ nói, “Em cho rằng nó cũng là con của chúng ta.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào lòng, thanh âm khàn khàn truyền đến từ trên đỉnh đầu Hạ Tử Du, “Muốn có con thì chúng ta sinh một đứa nữa là được rồi.”

Hạ Tử Du do dự chốc lát, cuối cùng đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Được rồi, anh làm chủ.”

Buổi chiều, Đàm Dịch Khiêm đưa Hạ Tử Du đi tới bệnh viện.

Sau khi Hạ Tử Du nghe được chính miệng bác sĩ nói tình hình bệnh của Liễu Nhiên đã có chiều hướng ổn định, trong lòng Hạ Tử Du cứ thấp thỏm mãi lúc này mới thoáng yên tâm.

Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du đi vào phòng bệnh thì Liễu Nhiên đã tỉnh rồi.

Liễu Nhiên dường như vừa mới tỉnh ngủ, cô bé dụi dụi đôi mắt nhu thuận gọi Hạ Tử Du một tiếng, “Mẹ.”

Hạ Tử Du vừa nhìn thấy Liễu Nhiên không kiềm chế được liền ôm Nhiên vào trong ngực.

Tuy rằng Nhiên đã tỉnh lại nhưng thân thể vẫn còn rất suy yếu, cô bé mặc bộ quần áo bệnh nhân tựa vào trong ngực Hạ Tử Du, rõ ràng cho thấy cơ thể cũng không dễ chịu gì.

Hạ Tử Du sợ mình ôm Liễu Nhiên dùng sức quá mạnh, cô nhẹ nhàng nói lỏng ra, không chớp mắt nhìn khuôn mặt ngây thơ trẻ con của Nhiên vì ngã bệnh mà tái nhợt vô sắc, trong lòng thất lại, giờ phút này rất muốn có thể chịu đựng đau đớn thay Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, lập tức đưa tay, “Ba, con muốn ôm ôm.”

Đàm Dịch Khiêm cúi người ôm Liễu Nhiên từ trong ngực Hạ Tử Du, theo thói quen hôn gò má Liễu Nhiên một cái, dùng giọng thương yêu của người cha nói với con, “Nói cho ba biết, có chỗ nào không thoải mái không?”

Liễu Nhiên ôm Đàm Dịch Khiêm, lắc nhẹ đầu.

Hạ Tử Du đứng lên, nghiêm nghị nói với Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, Liễu Nhiên con vẫn còn sốt. Cơ thể rất nóng.”

Từ lúc Đàm Dịch Khiêm ôm Liễu Nhiên cũng đã cảm nhận được con bé vẫn đang phát sốt, nhưng bệnh này không có cách nào tránh khỏi triệu chứng đó, Đàm Dịch Khiêm đưa tay sờ trán Liễu Nhiên, nhẹ giọng chất vấn: “Liễu Nhiên, con không nói thật cho ba biết!”

Liều Nhiên lập tức lắc đầu, ngây thơ nói, “Ba, bác sĩ nói mỗi ngày ba đều tới bệnh viện thăm Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn không muốn mỗi ngày thấy ba mệt như vậy. Bác sĩ nói Ngôn Ngôn sẽ không có chuyện gì, mấy ngày nữa là tốt rồi!”

Hạ Tử Du vào giờ phút này hốc mắt đỏ hồng. Cô cũng không ngờ đứa nhỏ tinh nghịch này lại hiểu chuyện như vậy. Thân thể không thoải mái như vậy vẫn còn có thể kiên cường chống đỡ.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên trán Liều Nhiên, “Ừ, ba bảo đảm, Liều Nhiên rất nhanh có thể đi nhà trẻ cùng các bạn nhỏ cùng nhau đọc sách.”

Liều Nhiên yếu ớt tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, “Ba, con muốn ngủ.”

“Ừ.”

Hạ Tử Du ôm nhẹ Liều Nhiên từ trong ngực Đàm Dịch Khiêm, giờ khắc này nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống, đương nhiên, cô không có để cho Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy, bởi vì sợ Đàm Dịch Khiêm đang phải lo lắng cho Liều Nhiên còn phải lo lắng cho cô.

Liều Nhiên vừa mới ngủ, một bóng dáng to lớn đi vào phòng bệnh.

“Dịch Khiêm.”

Người đến là La Bá Đặc.

Tầm mắt Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn Liều Nhiên đang ngủ say ở trên giường bệnh, “Chuyện gì?”

Tầm mắt La Bá Đặc cũng dừng lại trên gương mặt non nớt của Liều Nhiên, “Đứa nhỏ đỡ hơn chút nào chưa?” Mấy ngày trước La Bá Đặc vừa mới đến thăm Liều Nhiên, bởi vì khách sạn có chuyện nên hẩn tạm thời bay đến Male một chuyến, hôm nay mới vừa trở lại Los Angeles liền chạy đến bệnh viện.

Hạ Tử Du đứng dậy, nhìn về phía La Bá Đặc.

La Bá Đặc nhỏ giọng chào hỏi một tiếng, “Tử Du!”

Hạ Tử Du mỉm cười gật gật đầu với La Bá Đặc, “Cám ơn anh quan tâm Liều Nhiên.”

Môi mỏng của Đàm Dịch Khiêm nhàn nhạt nói, “Tình hình Liều Nhiên coi như cũng ổn định, nhưng cần phải tiếp tục nằm viện quan sát.”

La Bá Đặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, anh chuyển mắt nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, giống như đang lo lắng điều gì, anh nhẹ giọng nói với Đàm Dịch Khiêm, “Tôi có chuyện muốn nói riêng với cậu, Liều Nhiên cần nghỉ ngơi, chúng ta không tiện nói ở chỗ này, tôi muốn cậu theo tôi ra ngoài một chút.”

Hạ Tử Du nói với Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, hai người đi nói chuyện đi. Em ở đây trông chừng Liều Nhiên.”

Đi ra khỏi phòng bệnh, ở trên hành lang bệnh viện, La Bá Đặc đột nhiên túm lấy cổ áo Đàm Dịch Khiêm.

Dường như La Bá Đặc rất tức giận, anh cố gắng áp chế lửa giận, cắn răng nghiến lợi nói, “Sao cậu có thể đối xử với Đan Nhất Thuần tàn nhẫn như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Buông ra!”

La Bá Đặc hung hăng buông Đàm Dịch Khiêm ra, tức giận nói, “Tôi biết trong chuyện này Đan dù sao Nhất Thuần cũng có chút ích kỷ, nhưng cô ấy cũng không phải muốn phá hỏng tình cảm của cậu và Tiểu Du, tại sao cậu không thể giả vờ như cái gì cũng không biết chứ?”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt ngóng nhìn bờ biển xa xa phía chân trời mênh mông, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên lạnh lùng nói: “Tin tức của cậu cũng thật nhanh nhạy.”

La Bá Đặc chống nạnh, đau lòng bật ra, “Tôi mới vừa đi thăm Đan Nhất Thuần, cô ấy khóc đến sưng cả mắt, tâm tình của cô ấy vốn rất tốt, tôi chưa từng chứng kiến cô ấy rơi nước mắt, cũng không ngờ rằng cô ấy lại có một ngày thương tâm như vậy.... Rốt cuộc trái tim cậu có phải làm từ sắt đá hay không, sao có thể tàn nhẫn mà phá bỏ đứa bé đó?”

Con người đen của Đàm Dịch Khiêm chột u tối, “Quan tâm cô ấy như vậy sao?”

“Tôi.” La Bá Đặc nhất thời cứng họng.

Đàm Dịch Khiêm nhìn về phía trước, nhân nhạ nói, “Trong hôn lễ tôi đã tạo cơ hội cho cậu rồi.”

La Bá Đặc liền lập tức liên tưởng đến chuyện mất cảm của Đan Nhất Thuần mà Đàm Dịch Khiêm nhắc tới trong hôn lễ.

Đêm hôm đó La Bá Đặc lấy cớ đưa Đan Nhất Thuần về, nhưng đêm hôm đó đối mặt với bộ dáng say rượu nói bậy của Đan Nhất Thuần, thói quen xưa nay tự xưng là phong lưu lão luyện trong tình yêu, thến nhưng La Bá Đặc lại không hề với làm bất cứ chuyện gì với Đan Nhất Thuần.

La Bá Đặc khiếp sợ, “Cậu, cậu. Cậu biết tôi thích Đan Nhất Thuần?”

“Là biểu hiện của cậu quá rõ ràng.”

Đàm Dịch Khiêm và La Bá Đặc quen biết nhau mười năm, Đàm Dịch Khiêm đương nhiên hiểu rõ tính cách của La Bá Đặc.

La Bá Đặc nhất thời nhú mày, “Thì ra là cậu đã biết rõ hết tất cả? Như vậy. Đan Nhất Thuần thích cậu rõ ràng như vậy, cậu cũng đã biết từ lâu, đúng hay không?”

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc không đáp.

Giọng điệu La Bá Đặc dường như vừa dò xét cũng là khẳng định, “Tôi đoán trúng rồi hả?”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày, “Đoán trúng hay không thì sao?”

“Thì sao?” La Bá Đặc cau kinh chất vấn, “Cậu không biết Đan Nhất Thuần thích cậu thì thôi, đằng này cậu biết rõ Đan Nhất Thuần thích cậu lại để mặc cho Đan Nhất Thuần si tâm vọng tưởng sống ở bên cạnh cậu hai năm? Cậu có biết như vậy mà đối với người phụ nữ thì đó là tia hy vọng hay không, rất dễ sẽ bị lún sâu vào?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng xoay người đi, “Từ đầu đến cuối cô ấy nên hiểu rõ thái độ của tôi đối cô ấy, huống chi, tình cảm của cô ấy chẳng liên quan đến tôi!”

La Bá Đặc lập tức cản bước Đàm Dịch Khiêm, “Đúng, tình cảm của cô ấy thật sự không liên quan đến cậu, nhưng cậu tàn nhẫn tổn thương cô ấy như vậy, cậu nhẫn tâm như vậy sao? Tôi nhớ rõ lúc cậu và Nhất Thuần còn hòa hợp, không phải cũng từng xem Đan Nhất Thuần như những bạn gái bình thường mà yêu thương sao? Cậu nói cho tôi biết, nếu đã biết rõ cái gì cũng không thể cho cô ấy, vậy tại sao hai người đi chung với nhau hai năm cậu còn phải đối tốt với cô?”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn hai mắt của La Bá Đặc tức giận đến đỏ bừng, “Tôi nghĩ rằng cậu đã hiểu tôi.”

Con người La Bá Đặc co rút lại, một giây kế tiếp vỡ lẽ, “Tôi hiểu rồi. Cậu là vì Liễu Nhiên! Vì Đan Nhất Thuần có thể chăm sóc Liễu Nhiên tốt nhất, cậu không tiếc lợi dụng tình cảm của Nhất Thuần đối với cậu. Cậu biết chỉ cần cậu đối với Đan Nhất Thuần tốt, thì Đan Nhất Thuần sẽ đối với Liễu Nhiên tốt hơn, rồi cậu giả vờ như không biết Đan Nhất Thuần thích cậu, như vậy cậu có thể dễ dàng lợi dụng Đan Nhất Thuần xong rồi sau đó vứt đi!” Thật ra anh hiểu rõ người bạn tốt trước mặt này không phải ngày một ngày hai, anh cũng biết người bạn tốt này cũng không phải người lương thiện gì lại còn tính toán tỉ mỉ, suy đoán của anh giờ phút này cũng thật đúng với tính cách của người bạn tốt này, nếu là người khác, thật sự anh cũng sẽ chỉ cười một tiếng, bởi vì nguyên tắc làm việc của người bạn tốt này chính là lạnh khốc vô tình như vậy, nhưng mà hôm nay, người bị tổn thương là Đan Nhất Thuần... Là người con gái mà anh thích.

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn La Bá Đặc, “Chưa bao giờ đặt mình trong hoàn cảnh đó, làm sao có thể nói ra được?”

La Bá Đặc biết giờ phút này mình đứng ở lập trường của Đan Nhất Thuần để lên án Đàm Dịch Khiêm thật sự không công bằng, nhưng La Bá Đặc không thể nào bỏ mặc Đan Nhất Thuần đang suy yếu nằm ở trên giường bệnh, “Coi như chuyện cậu lợi dụng Đan Nhất Thuần đã là quá khứ, dù sao cũng là Đan Nhất

Thuần gạt cậu trước, nhưng mà, Đan Nhất Thuần ở chung với cậu hai năm, cô ấy rộng lượng đến mức có thể rời khỏi cậu để tác thành cho tình cảm của cậu và Tử Du, tại sao cậu vẫn có thể đối xử tàn nhẫn với Đan Nhất Thuần như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nói thẳng không kiêng kị, ” Trong cái thế giới này, ngoại trừ người phụ nữ quan trọng nhất của tôi bị tổn thương thì mới được coi là ‘ tàn nhẫn ’, còn những người khác gặp cảnh ngộ đó ở trong mắt tôi cũng không tính là cái gì, bao gồm cả bản thân tôi.”

Một tuần lễ sau.

Mỗi ngày y tá đều tới kiểm tra theo thông lệ cho Liễu Nhiên, Hạ Tử Du vui sướng đi đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, thân mật lời kéo Đàm Dịch Khiêm nói, “Ông xã, anh xem tinh thần Liễu Nhiên hôm nay rất tốt, con bé tỉnh lại từ sáng đến bây giờ vẫn chưa buồn ngủ.”

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du, nhẹ nhàng nói, “Anh đã hỏi bác sĩ, bệnh tình của Liễu Nhiên đã gần như ổn định, nếu như hôm nay kiểm tra không có vấn đề, đợi lát nữa có thể đón con bé xuất viện.”

Đôi mắt Hạ Tử Du thoáng chốc sáng rực, “Có thật không?”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Trong nhà có bác sĩ chăm sóc, Liễu Nhiên sẽ không sao cả.”

“Dạ.” Hạ Tử Du vui vẻ nói tiếp, “Mùi ở bệnh viện không ai thích cả, Liễu Nhiên có thể về nhà nhất định sẽ rất vui. Ông xã, ngay bây giờ em sẽ đi làm thủ tục xuất viện.” Dứt lời Hạ Tử Du liền hưng phấn rời khỏi phòng bệnh.

Đúng lúc Hạ Tử Du bước ra ngưỡng cửa trùng hợp đụng phải La Bá Đặc cùng Đan Nhất Thuần.

Nhìn thấy hai người bạn tốt, Hạ Tử Du vui sướng chào hỏi, “Kiều tổng, Nhất Thuần.”

La Bá Đặc nhìn Hạ Tử Du gật đầu một cái.

Đan Nhất Thuần cười mở miệng hỏi, “Tử Du, cô muốn đi đâu vậy?”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Bác sĩ nói Liễu Nhiên có thể xuất viện rồi, tôi đi làm thủ tục xuất viện cho Liễu Nhiên.”

“Ừ.”

“Cô đến thăm Liễu Nhiên sao?” Hạ Tử Du hỏi.

Đan Nhất Thuần trả lời, “Ngoài việc đến thăm Ngôn Ngôn, tôi còn muốn nói lời từ biệt với hai người.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Nói lời từ biệt?”

Lúc này La Bá Đặc thay Đan Nhất Thuần giải thích, “Đan Nhất Thuần và bạn trai của cô ấy tái hợp lại, cho nên hiện tại cô ấy muốn cùng bạn trai dọn đến Trung Quốc định cư.”

Hạ Tử Du bừng tỉnh hiểu ra, “À, tôi cũng có nghe Dịch Khiêm nhắc tới chuyện này, bây giờ cô cũng đã có em bé. Chúc mừng cô!”

Đan Nhất Thuần khẽ mỉm cười, “Cám ơn!”

Nhìn nụ cười miễn cưỡng của Đan Nhất Thuần, trong lòng La Bá Đặc giờ phút này cảm thấy quặn lại.

“Vậy tôi đi làm thủ tục xuất viện, đợi lát nữa tới đây cùng trò chuyện với mọi người.”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Được.”

Đan Nhất Thuần quay mặt sang nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm đứng trong phòng bệnh.

Nụ cười trên mặt Đan Nhất Thuần rõ ràng xẹt qua một tia đau đớn, nhưng cô cũng không có biểu lộ, cô đi vào phòng bệnh, chào hỏi trước với Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm!”

Đàm Dịch Khiêm có đáp lại cô hay không Đan Nhất Thuần cũng không biết, nhưng Đan Nhất Thuần có thể cảm nhận được cơ thể Đàm Dịch Khiêm phát ra hơi thở lạnh lùng.

Đan Nhất Thuần rủ mắt xuống, không nhìn vào mặt Đàm Dịch Khiêm nữa, chậm rãi nói, “Tôi muốn rời đi. Đối với chuyện lúc trước, tôi rất xin lỗi.”

Giờ khắc này, giọng nói non nớt của Liễu Nhiên vang lên, “Dì Đan, dì phải rời khỏi đây sao?”

Đan Nhất Thuần quay đầu sang nhìn Liễu Nhiên cười một tiếng, sau đó ôm lấy Liễu Nhiên đang nằm ở trên giường bệnh, hôn lên gò má mềm mại của Liễu Nhiên một cái rồi nói, “Ngôn Ngôn, hôm nay con có ngoan ngoan nghe lời bác sĩ hay không?”

Liễu Nhiên ngoan ngoan gật đầu, “Dạ, con đã uống thuốc, bây giờ cũng không còn khó chịu.”

Đan Nhất Thuần lại không nhịn được hôn thêm Liễu Nhiên một cái, “Con rất ngoan! !”

Liễu Nhiên nghi ngờ nhìn Đan Nhất Thuần, chu miệng hỏi, “Dì Đan, dì phải đi sao?”

Đan Nhất Thuần học bộ dáng ngây thơ của Liễu Nhiên, cười lắc đầu, “Dì đâu có nói là phải đi nha.” Đan Nhất Thuần trước mặt dỗ dành Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên không yên tâm ôm lấy Đan Nhất Thuần, không ngừng nói, “Dì à, mấy hôm nay dì đã không có tới thăm Ngôn Ngôn rồi, Ngôn Ngôn rất nhớ dì.... Dì đừng bỏ Ngôn Ngôn có được không?”

Đan Nhất Thuần lúng túng cười một tiếng, “À, dì”

Ngay lúc này Liễu Nhiên đưa đôi mắt sáng rực nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm nói: “Ba, khi nào thì ba mới kết hôn với dì thế?”

Câu hỏi của Liễu Nhiên vào lúc này khiến tất cả những người lớn có mặt ở trong phòng đều khiếp sợ, cũng không có ai chú ý tới Hạ Tử Du vì không mang theo giấy tờ xác thực để làm thủ tục xuất viện đành phải quay lại phòng bệnh.

Đan Nhất Thuần cuống quýt giải thích, “Ngôn Ngôn, dì sẽ không kết hôn với ba con, dì cũng đã có người trong lòng rồi.....”

Liễu Nhiên không hiểu cái gì gọi là “Người trong lòng”, cô bé đưa tay ôm lấy Đan Nhất Thuần, không buông tha nói, “Dì Đan, không phải dì nói là muốn kết hôn với ba con sao? Nếu như dì không kết hôn với ba con, có phải sẽ bỏ mặc Ngôn Ngôn hay không? Ngôn Ngôn không muốn dì Đan bỏ đi đâu....”

Hạ Tử Du đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, trông thấy hình ảnh Liễu Nhiên ôm chặt Đan Nhất Thuần, cô từ từ rủ mắt xuống. Từ trước tới nay lâu như vậy, Liễu Nhiên đứng thật có gọi cô là “Mẹ” , nhưng, hai chữ “Mẹ” này rất cuộc cũng chỉ là một cách gọi, còn hai chữ “Mẹ” thật sự ở trong lòng Liễu Nhiên lại chỉ có Đan Nhất Thuần.... Giờ phút này Liễu Nhiên đang thân mật ôm Đan Nhất Thuần, cảm giác thân thiết như vậy, mấy ngày nay Hạ Tử Du chưa bao giờ có được.

Trong lúc vô tình trông thấy Hạ Tử Du đứng ở cửa phòng, Đan Nhất Thuần ôm Liễu Nhiên đứng lên, cô đến trước mặt Hạ Tử Du, chuyển Liễu Nhiên đang ôm qua cho Hạ Tử Du, nhỏ giọng nói, “À, Tử Du, bạn trai tôi mới vừa rồi gọi điện thoại cho tôi, tôi phải đi trước rồi, tôi tin sức khỏe của Liễu Nhiên sẽ rất nhanh khá hơn, cô đừng quá lo lắng.”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên, “Ừ, cô mau đi đi!”

Đan Nhất Thuần quay đầu nhìn Đàm Dịch Khiêm một lần cuối cùng, lần nữa gượng lên nụ cười nói, “Dịch Khiêm, hẹn gặp lại!”

Mặc dù Đan Nhất Thuần che giấu rất tốt, nhưng La Bá Đặc vẫn nhìn ra ánh mắt của Đan Nhất Thuần khi đó vẫn không nở rời khỏi người Đàm Dịch Khiêm.

Vào lúc Đan Nhất Thuần xoay người bước ra cửa phòng bệnh, Liễu Nhiên vì Đan Nhất Thuần bỏ đi mà gào khóc thảm thiết.

149. Chương 149 : Cô Đã Biết Chuyện Nhất Thuần Có Con Của Anh

Tại biệt thự.

Buổi tối, Hạ Tử Du mở to mắt nhìn trần nhà, cứ thế trần trọc không sao ngủ được.

Đàm Dịch Khiêm thấy vậy liền ôm cô vào ngực, nhẹ giọng hỏi, “Đang suy nghĩ gì?”

Cô đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, giống như không có cảm giác an toàn, cô khẽ nhủ mày .

Đàm Dịch Khiêm dường như hiểu rõ tâm tư của cô, “Đang nghĩ về chuyện lúc sáng?”

Hạ Tử Du khẽ thở dài, ngập ngừng nói, “Ông xã, có phải em rất ích kỷ lắm không? Ban ngày nhìn thấy vẻ lưu luyến của Liễu Nhiên đối với Nhất Thuần em thật là khó chịu...”

Đàm Dịch Khiêm điềm tĩnh an ủi, “Liễu Nhiên và cô ấy thân nhau cũng được 3 năm, con bé lưu luyến như vậy cũng là chuyện tự nhiên. Đợi sau này lớn lên một chút, đương nhiên cũng sẽ chỉ biết có mỗi mình em thôi!”

Hạ Tử Du buồn bã cắn cắn môi, khổ tâm nói, “Em cũng muốn Liễu Nhiên có thể ôm em giống như cách ôm Nhất Thuần vậy, con bé trước kia cũng rất quấn lấy em.” Đêm đến cô không thể không nghĩ tới chuyện này, có lẽ là ông trời đang trừng phạt cô vì không có làm tốt vai trò của một người mẹ.

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu hôn tóc cô, “Không nên suy nghĩ nhiều. Qua thời gian nữa mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Thật không?” Hạ Tử Du không dám tin nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Dĩ nhiên.”

.

Hôm sau, tại tập đoàn “Đàm thị”.

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở sau bàn làm việc, yên lặng trầm tư.

Lúc này chị Dư đi vào phòng làm việc, kính cẩn nói, “Tổng giám đốc, tiểu thư tới.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt đáp, “Không gặp!”

Ngay lúc đó Đàm Tâm cũng đã bước vào phòng làm việc, gấp gấp kêu, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm nghe vậy liền khẽ nhủ mày, nhiệt độ phòng làm việc dường như ngập tràn hơi lạnh.

Đàm Tâm cảm thấy được rõ ràng em mình đang không vui, cô nơm nớp lo sợ đứng yên tại chỗ áy náy nói, “Dịch Khiêm, thật xin lỗi. Chị biết rõ chị và mẹ tự ý quyết định chuyện Nhất Thuần mang thai thật không đúng, nhưng mọi người cũng là vì tốt cho em, hy vọng em có thể tha thứ cho chị và mẹ.”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại đầy nguy hiểm, ngược đời mắt ranh mãnh nhìn cô, “Một công đôi việc như vậy, chị nói là vì muốn tốt cho tôi?”

Đàm Tâm đột nhiên mở to mắt.

Ánh mắt sắc bén như dao kiếm của Đàm Dịch Khiêm liếc về phía cô, “Biết La Bá Đặc có tình cảm với Đan Nhất Thuần, chị không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng nên dốc lòng dụ dỗ cô ấy mang thai, làm như vậy chẳng những có thể khiến cho La Bá Đặc tuyệt vọng, lại còn có thể làm Hạ Tử Du hiểu lầm.”

Tâm tư bị lật tẩy, Đàm Tâm sợ hãi lui về sau một bước, lắp bắp nói, “Dịch Khiêm, chị”

Ngay sau đó, Đàm Dịch Khiêm thu hồi lại ánh mắt đang ném về phía Đàm Tâm, môi mỏng lãnh đạm nói, “Trước khi tôi tức giận, tốt nhất chị nên về đi!”

Đàm Tâm nghe vậy bàng hoàng lo sợ, “Dịch Khiêm.”

Anh coi như không nghe thấy gì, mở tập văn kiện trước mặt ra, không thèm ngược mắt nhìn chị mình một cái.

Chị Dư ở bên cạnh đưa mắt ý bảo Đàm Tâm rời đi, thế nhưng, Đàm Tâm lại từ từ dời bước đến trước mặt Dịch Khiêm, cô cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi trong đáy lòng, yếu ớt nói, “Dịch Khiêm, chị biết em tức giận, nhưng chúng ta là người nhà, không có gì là không thể giải quyết. . . . Em nên biết mẹ đã bị bệnh mấy ngày nay, bà rất muốn gặp em, hôm nay em có thể trở về thăm mẹ một chút được không?”

Bà Đàm là do ở bệnh viện biết được tin đứa bé của Nhất Thuần không còn nên mới khiến cho cơ thể không khỏe, nhưng ở trong mắt Đàm Dịch Khiêm, có lẽ đây lại là kỹ xảo mới của mẹ mình.

Đàm Tâm thấy Đàm Dịch Khiêm cũng không không buồn hỏi han, cô lại nhỏ giọng mềm mỏng nói tiếp, “Mẹ thật sự bị bệnh, bác sĩ cũng đã tới nhà khám mấy lần. . . . Em không tin có thể về nhà xem một chút!”

Đàm Dịch Khiêm dường như không kiên nhẫn nghe Đàm Tâm nói tiếp, lạnh lùng đáp, “Đi ra ngoài!”

Cô khẩn cầu, “Dịch Khiêm. . . .”

Đàm Dịch Khiêm cuối cùng cũng chịu liếc cô một cái đầy lạnh lùng, “Hay là chị muốn tôi gọi bảo vệ.”

Nghe vậy, lửa giận của Đàm Tâm cố gắng áp chế tận đáy lòng rất cục bùng nổ, “Em trai, chẳng lẽ vì Hạ Tử Du kia mà ngay cả đến việc mẹ sống chết em cũng không để ý sao? Đúng, chị và mẹ sắp đặt tìm cách để Nhất Thuần mang thai như vậy là không đúng, nhưng em có nghĩ tới tại sao mọi người phải làm như vậy không? Bằng điều kiện của em, kiểu phụ nữ nào em muốn mà không có, nhưng còn em tại sao lại cứ một mực chọn cô ta? Hạ Tử Du đó có điểm nào hơn được Đan Nhất Thuần? Nhất Thuần biết tin mẹ ngã bệnh, ngày hôm qua vừa ra viện liền đến nhà chúng ta thăm mẹ, mà Hạ Tử Du của em thì ở nơi nào đây? Chị còn e rằng không biết sau lưng chúng ta, cô ta còn ở trước mặt em nói xấu mọi người như thế nào nữa! ”

Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức trực tiếp gọi vào đường dây nội tuyến.

Ngay lập tức, nhân viên bảo vệ của “Đàm thị” xuất hiện.

Đàm Tâm không thể tin nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ngay cả nhìn Đàm Tâm một giây cũng cảm thấy quá dư thừa, lãnh đạm mở miệng, “Mang chị ta ra ngoài!”

Tại Đàm gia.

Bà Đàm tựa vào đầu giường, mặt mũi ung dung cao quý giờ phút này không còn hung hăng càn quấy giống như thường ngày, ngược lại sắc mặt mệt mỏi như không có tinh thần.

Nhất Thuần bưng tới một ly nước ấm và thuốc an thần cho bà Đàm, ngồi ở mép giường, khéo léo nói, “Bác sĩ nói bác thân thể thực ra không có vấn đề gì, không thoải mái là bởi vì bác suy nghĩ quá thôi. . . . Đây là đơn thuốc bác sĩ kê, bác dùng là có thể an tâm ngủ ngon một giấc, nhớ là không được lại suy nghĩ quá nhiều.”

Bà Đàm nhận lấy thuốc Đan Nhất Thuần đưa tới, khe thở dài, “Là Dịch Khiêm không có may mắn, không biết quý trọng con. . . . Bác thực xin lỗi con, làm hại thân thể con cũng bị ảnh hưởng theo. . . .”

Cô thoải mái lắc lắc đầu, “Bác à, cơ thể con không có chuyện gì mà. . . .”

Bà Đàm luyến tiếc nói, “Nhất Thuần, con đừng đi, cứ ở lại đây, bác tin rằng cuối cùng sẽ có một ngày Dịch Khiêm biết được lòng tốt của con.”

Đan Nhất Thuần nghe vậy liền cười từ chối, “Bác gái, con đã mua xong vé máy bay tối nay rồi, cũng xin bác đừng vì chuyện của con và Dịch Khiêm mà làm ảnh hưởng đến tinh thần. . . . Chuyện tình cảm căn bản là không thể miễn cưỡng, tự đáy lòng con chúc phúc cho Dịch Khiêm và Tử Du có thể hạnh phúc mai mãi.”

“Đứa nhỏ ngốc. . . .”

Bà Đàm đang muốn an ủi Nhất Thuần thì Đàm Tâm đi vào phòng.

Bà Đàm gấp gấp hỏi, “Dịch Khiêm có về không?”

Đàm Tâm buồn bã lắc đầu, “Từ trước tới giờ, con chưa từng thấy Dịch Khiêm giận con đến mức như vậy. Con còn bị nó gọi bảo vệ an ninh đưa ra ngoài.”

Cả người bà Đàm chấn động, nặng nề dựa vào đầu giường.

Thấy vậy, Nhất Thuần liền an ủi Đàm Tâm, “Chị Tâm, chị là chị của Dịch Khiêm, cứ coi như Dịch Khiêm nhất thời tức giận đi, về sau cũng sẽ tha thứ cho chị thôi.”

Đàm Tâm nhìn về phía cô, “Trong lòng chị thật thương em, không dễ gì mới có được đứa nhỏ lại bị Dịch Khiêm kiên quyết phá bỏ nó. Dịch Khiêm làm sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

Nhớ lại lúc bị Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng bảo bỏ đứa nhỏ, Nhất Thuần chợt cảm thấy tan lòng nát dạ cùng đau đớn.

Bà Đàm nói, “Nói tới mới nói, sao Dịch Khiêm biết chuyện Nhất Thuần mang thai?”

Đàm Tâm cũng khó hiểu “Đúng vậy, là con đến chỗ của bác sĩ Lynda lấy tinh trùng của Dịch Khiêm. Bác sĩ Lynda đã nhận của chúng ta số tiền lớn như vậy, cô ấy đương nhiên là sẽ không dám nói cho Dịch Khiêm biết.”

“Bác gái, Dịch Khiêm thông minh như vậy, con nghĩ rằng lúc anh ấy biết con mang thai, hẳn là đã nghĩ ra có liên quan tới mình.” Cô vẫn nhớ được dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của anh ngày ấy sau khi cô nôn nghén ở trước mặt anh, nhưng ngay lúc đó anh vẫn bình tĩnh, không hề lộ ra chút sơ hở, thấy vậy cô ôm may mắn trong lòng cho rằng anh đã tin tưởng và nghe theo lý do nảy sinh trong lúc hoảng loạn của cô, nhưng cô không ngờ tới, anh không biến sắc là vì để cho cô không hề phòng bị mà bỏ đi đứa bé này.

Về phần anh có thể đoán được chuyện này rất rõ ràng, anh đã sớm biết sự thật là cô thích anh

Qua chuyện này cho tới bây giờ cô mới biết, cô dường như chưa bao giờ hiểu về anh. Tâm tư của anh thật kín đáo, không ai có thể đo lường được.

Đàm Tâm bắt đầu dĩ nói, “Cũng là mẹ quá nóng lòng kích động Hạ Tử Du! Dịch Khiêm vì bảo vệ Hạ Tử Du mà không có đem chuyện Liễu Nhiên mắc bệnh nói cho cô ấy biết, chúng ta còn làm hỏng kế hoạch của Dịch Khiêm, kết quả là không những không làm cho Dịch Khiêm hiểu lầm với Hạ Tử Du, không hay chính là kết quả chúng ta không tạo được sự hiểu lầm cho Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, ngược lại còn làm cho Dịch Khiêm hoài nghi, cộng thêm chuyện Nhất Thuần mang thai ngoài ý muốn bị Dịch Khiêm biết, Dịch Khiêm tùy tiện điều tra cũng biết luôn được cô đang nói dối.”

“Bác gái, chị Tâm, mọi chuyện đều đã qua, con tin rằng Dịch Khiêm cũng sẽ không muốn chúng ta cứ thảo luận về những chuyện này. . . .Đã đến giờ con phải đi rồi, bác gái, sức khỏe bác hiện không tốt, bác nhớ tự chăm sóc mình thật tốt.” Đan Nhất Thuần đứng dậy.

Đàm Tâm kéo lấy cánh tay Nhất Thuần, “À, Nhất Thuần, em đừng đi vội, chị còn lời muốn nói với em.”

Nhất Thuần nghi ngờ, “Dạ?”

Đàm Tâm thử dò xét nói, “Em cảm thấy La Bá Đặc là người như thế nào?”

Nhất Thuần nhẹ giọng cười một tiếng, “Chị Tâm, em không ngốc, em biết chị muốn nói với em cái gì. Lúc em ở bệnh viện La Bá Đặc thật sự có đến thăm em mấy lần, tuy rằng em không biết La Bá Đặc đối với em quan tâm là vì lẽ gì, nhưng em vẫn luôn coi La Bá Đặc là bạn cũng như Dịch Khiêm. Trái tim của cô thật ra thì rất nhỏ, đời này chỉ có thể chấp nhận một người mà thôi.

Đàm Tâm thở phào nhẹ nhõm, áy náy nói, “Nhất Thuần, em đừng trách chị.. Chị cũng chỉ là vì bị tình cảm trói buộc, chị ích kỷ là bởi vì chị quan tâm.”

“Chị Tâm, em chúc chị sẽ sớm tìm ra tình yêu đời mình.”

Đàm Tâm cảm kích gật gật đầu.

Nhất Thuần định cùng bà Đàm nói lời từ biệt cuối cùng, đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động của cô vang lên.

Thoáng nhìn dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại di động, cô liền nói tiếng xin lỗi với hai mẹ con họ Đàm, ngay sau đó ấn nút trả lời, “Chị Dư!”

Giọng nói chị Dư trong điện thoại thể hiện rõ sự khó xử, muốn nói lại thôi, sau cùng vẫn là không thể không nói ra, “Đan tiểu thư, tổng giám đốc bảo tôi chuyển đến cô một vài câu....”

Nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, trong lòng cô run lên một cái. “Chị nói đi.”

Chị Dư nhắm mắt nói, “Tổng giám đốc đã sắp xếp ba mẹ của cô đến nước Pháp công tác, tổng giám đốc hy vọng cô có thể đi theo gia đình đến nước Pháp định cư, về sau cũng đừng đặt chân tới nước Mỹ nữa!” Muốn vợ chồng Đan thị đi nước Pháp công tác thực ra chỉ cần tốn ít tiền.

Nghe vậy, tay cầm điện thoại của Nhất Thuần liền trở nên run rẩy, nước mắt dần dần ngưng tụ nơi hốc mắt, nghẹn ngào đáp, “Chị nói với Dịch Khiêm, tôi sẽ làm được.”

Chị Dư nghe tiếng nói đầy chua xót của cô, tâm tư cũng trở nên khó chịu “Thật xin lỗi, Đan tiểu thư.”

Nhất Thuần từ từ bỏ điện thoại xuống, thân thể vô lực tựa vào mặt tường lạnh như băng ở phía sau. Anh ấy không hy vọng mình đặt chân tới Los Angeles nữa là bởi vì không muốn Hạ Tử Du và Liễu Nhiên gặp lại cô. Anh bảo vệ Hạ Tử Du như vậy, yêu thương Hạ Tử Du như vậy, tất cả sự thương yêu anh đều chỉ dành hết cho Hạ Tử Du, cô thừa nhận, cô thật ghen tỵ.

Song, cô hiểu rõ, vào giờ phút này cô không nên đa cảm, dù sao cô cũng đã sớm biết, chỉ có người phụ nữ được anh ấy yêu mới có thể hạnh phúc.

Ba ngày sau.

“Tôi không cần cô. Tại cô chiếm đoạt ba nên dì Đan mới bỏ tôi và ba.... Tôi không muốn gọi cô là “Mẹ” nữa.....”

Liễu Nhiên không ngừng giãy giụa ở trong ngực Hạ Tử Du, vì sợ làm Liễu Nhiên bị thương, Hạ Tử Du bắt đầu dĩ đành đưa cô bé cho người giúp việc trông.

Người giúp việc nhẹ giọng an ủi Liễu Nhiên, sau đó nhìn Hạ Tử Du lắc lắc nhẹ đầu.

Hạ Tử Du đứng ở cửa phòng trẻ, khó thở đầy đau đớn, sau đó xoay người trở về căn phòng của mình.

Cô ngồi ở mép giường, hốc mắt nhanh chóng đỏ hoe.

Tại sao đứa nhỏ nghịch ngợm của cô lại có thể chán ghét cô?

Cô biết theo thời gian trôi qua, đứa nhỏ từ từ lớn lên nhất định sẽ chấp nhận cô, nhưng mà vào lúc này nhìn dáng vẻ cự tuyệt của con bé, lòng của cô thật sự rất đau.

Cốc ... cốc....

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa có tiết tấu.

Hạ Tử Du hốt hoảng lau nước mắt, đứng dậy mở cửa phòng.

Thấy Đàm Dịch Khiêm hết giờ làm trở về nhà, cô thân mật tươi cười, “Ông xã, anh đã về rồi.”

Đi vào phòng, Đàm Dịch Khiêm để áo khoác cùng chìa khóa xe xuống, anh nhanh chóng nhận ra chung quanh hốc mắt Hạ Tử Du vẫn còn chưa khô, liền nhanh tay ôm chặt eo cô, nhỏ giọng an ủi nói, “Chuyện Liễu Nhiên em không nên quá lo lắng. . . . Thời gian lâu dài tự sẽ tốt thôi.”

Trước lúc lên lầu, anh cũng đã nghe người giúp việc nhắc tới chuyện cô muốn ôm Liễu Nhiên tới phòng ăn dùng cơm nhưng lại bị con bé mãnh liệt kháng cự.

Hạ Tử Du yên lặng rũ xuống rèm mắt, mạnh mẽ chống đỡ đáp, “Em hiểu, em không sao đâu.”

Đàm Dịch Khiêm nghe vậy liền nói, “Anh không cho phép em cả ngày nghĩ đến chuyện này, nếu không, về sau hãy cùng anh tới công ty.”

Hạ Tử Du vội vàng từ chối, “Được, em sẽ không suy nghĩ nhiều.” Cô muốn tranh thủ thời gian ở gần Liễu Nhiên nhiều hơn, cô tin tưởng chỉ cần cô cố gắng, cuối cùng sẽ có một ngày Liễu Nhiên chấp nhận cô.

Đàm Dịch Khiêm nghĩ không nên nói chuyện này nữa, liền nhanh chóng chuyển đề tài, “Được rồi, bây giờ anh có một chuyện quan trọng muốn nói với em.”

Hạ Tử Du tò mò, “Chuyện gì vậy?”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đóng cửa phòng lại.

Cô thấy anh đóng cửa phòng lại, lập tức đoán được “Chuyện quan trọng” mà anh nhắc tới thực ra không phải chuyện đứng đắn.

Cô cảnh giác nhìn Đàm Dịch Khiêm, “A. Em đói rồi, em đi xuống dùng cơm đây.”

Đàm Dịch Khiêm nhanh tay ôm cô vào trong ngực, hơi thở nóng rực phả vào cổ cô, “Chồng em cũng đang đói bụng. . .”

Nghe được một câu hai nghĩa của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du xấu hổ lung túng nói, “Sao lại có người như thế....” Ngay giữa trưa bỏ làm trở về, lại có ý đồ bất chính.

Đàm Dịch Khiêm bế ngang Hạ Tử Du lên, bởi vì sự kích động của cơ thể mà hô hấp hỗn loạn, cúi đầu khàn tiếng nói, “Đừng làm ồn, bây giờ sẽ nói chuyện chính sự với em.”

Bị người nào đó đè lên trên, cô trợn tròn mắt nhìn anh. Anh còn có thể nói loại chuyện này là chuyện dăng hoàng được sao?

Đàm Dịch Khiêm nhướn mày, “Em muốn có đứa nữa, đây chẳng lẽ không đúng là chuyện chính sự sao?”

Hạ Tử Du nhất thời cứng họng. Á. Ngày hôm qua cô đã đi bệnh viện kiểm tra cơ thể, bác sĩ nói cô bây giờ có thể thử có thai, nhưng một khi mang thai nhất định phải cẩn thận, bác sĩ cũng sẽ thường xuyên quan sát tình huống khi cô mang thai, bảo đảm cơ thể của cô có thể chấp nhận được, cho nên lúc này anh mới có thể tìm được lý do chính đáng như vậy.

Tính ra, anh rời xa cô hơn hai tháng, mà mấy đêm nay bởi vì cô lo lắng nửa đêm Liễu Nhiên ngủ không ngon nên đi qua phòng cùng với Liễu Nhiên, quả thật cô cũng không có nghĩ tới anh.

Ngay lúc này, cô chợt nghe được tiếng “lạch cạch” phát ra, nút áo trên áo cô theo từng tiếng đó rơi xuống đất.

Cô không thể không công nhận, nhìn người nào đó áo mũ chỉnh tề đến đâu đi nữa thì đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi!

Tất cả người giúp việc đều đang đợi bọn họ dùng cơm trưa, mà bọn họ lại đang ở trong phòng trên lầu triển miên ân ái đến làm trễ cả giờ ăn trưa.

Lúc Hạ tử du được tha bổng, đi theo Đàm Dịch Khiêm xuống lầu đã là 3 giờ chiều.

Tinh thần anh sáng láng quay lại vui vẻ hân má cô một cái trước khi đi đến công ty.

Sau khi anh đi, cô ở lại ngồi ăn cơm bù lại thể lực đã bị anh tiêu hao gần hết.

Dùng xong bữa trưa, Tử Du định đi lên phòng với Liễu Nhiên lúc này đang ngủ trưa thì đúng lúc ấy có một người giúp việc bước vào thông báo với cô, “Mợ chủ, bên ngoài có vị Kim tiên sinh nói muốn gặp cô.”

Kim tiên sinh?

Trạch Húc!

Nghe tới khả năng này, Hạ Tử Du vội vàng nói, “Cô mời anh ấy vào đi!”

“Vâng.”

Chỉ một lát sau, người giúp việc dẫn Kim Trạch Húc đi vào biệt thự.

Hạ Tử Du vui sướng kêu, “Trạch Húc!”

Kim Trạch Húc nhìn cô cười một tiếng, “Tử Du, đã lâu không gặp.”

Hai người ngồi ở trên ghế sofa, đợi người giúp việc dâng trà, Kim Trạch Húc từ tốn lên tiếng, “Nhìn tình trạng hiện nay của em, em hẳn là rất hạnh phúc thì phải?”

Hạ Tử Du vội vàng giải thích, “Trạch Húc, thật ra thì ngày đó ở ở hội sở em và Dịch Khiêm thật sự không phải như anh nghĩ.”

Nhắc đến đây, đáy mắt anh nhanh chóng xẹt qua tia đau đớn, “Nhưng em đúng là vẫn còn trở lại bên cạnh anh ta, hôm nay còn gả cho người ta.”

“Em.” Hạ Tử Du trong lúc nhất thời không biết nên trả lời Kim Trạch Húc như thế nào

Kim Trạch Húc nhẹ thở dài một tiếng, “Thì ra là em có thể dễ dàng quên hết những đau khổ mà Dịch Khiêm đã từng gây ra cho em.”

Hạ Tử Du chậm rãi rũ mắt xuống, sự đau đớn ấy ở đáy lòng cô chưa từng quên, nhưng mà, cô lựa chọn một lần quên đi những đau đớn đó, trầm mặc mấy giây, cô kiên định trả lời, “Bởi vì em yêu anh ấy.”

Kim Trạch Húc bất đắc dĩ đáp, “Anh biết không thay đổi được tâm tư của em dành cho anh ta, em lựa chọn Dịch Khiêm cũng như xác định sẽ tin tưởng anh ta. Anh chỉ muốn hỏi em, em có biết chuyện giữa Dịch Khiêm với Nhất Thuần không?”

Hạ Tử Du đột nhiên ngược mắt nhìn về phía anh, “Hả?”

Kim Trạch Húc nhíu lông mày, trầm trọng nói, “Nhìn vẻ mặt của em, dường như cái gì em cũng không biết.”

Hạ Tử Du nghe vậy liền nhíu mày.

Kim Trạch Húc chậm rãi nói tiếp, “Nhất Thuần có con với Dịch Khiêm, em có biết không?”

Thân thể Hạ Tử Du ngay lập tức chấn động mạnh, tròn mắt trợn to.

Kim Trạch Húc tiếp tục nói, “Nhưng mà em có thể yên tâm, Đàm Dịch Khiêm đã sai người bỏ đi đứa bé của cô ấy, ngay lúc này Nhất Thuần cũng đã bị Đàm Dịch Khiêm buộc rời khỏi Los Angeles.”

Cô càng nhíu mày chặt hơn nữa, “Em không hiểu anh đang nói gì.”

Anh thở dài, vịn nhẹ bả vai Hạ Tử Du, nhẫn nại giải thích, “Em nghe không hiểu là vì Đàm Dịch Khiêm chỉ giấu chuyện này với em, anh bảo đảm mọi người bên cạnh em ai cũng đều biết chuyện này. Tử Du, anh thật lo lắng cho em, em khẳng khẳng chỉ yêu có người đàn ông đó, nhưng em có hiểu hết về anh ta hay không? Anh ta đã kết hôn với em rồi, nhưng anh ta lại có con với Đan Nhất Thuần, vậy chuyện này phải giải thích như thế nào?”

Hạ Tử Du nghe vậy dùng sức tránh khỏi Kim Trạch Húc, “Anh nói vậy, Dịch Khiêm đã giải thích với em, anh ấy và Đan Nhất Thuần thực ra chẳng có quan hệ gì hết.”

Kim Trạch Húc cao giọng nói, “Không có quan hệ mà hai người họ lại có con với nhau sao?”

Sắc mặt Hạ Tử Du đã tái nhợt, liên tục xua tay, “Nhất Thuần đúng thật là có mang thai, nhưng đứa bé đó là con của cô ấy với bạn trai.”

Nghe cô giải thích, anh hừ lạnh một tiếng, “Đàm Dịch Khiêm giải thích với em như vậy mà em cũng tin được hả? Em cứ đi tìm hiểu một chút thì sẽ rõ, Đan Nhất Thuần vốn là không có bạn trai nào cả, cô ta từ đầu đến cuối đều chỉ yêu thâm có mỗi Đàm Dịch Khiêm mà thôi! !”

Về mặt Hạ Tử Du sững sờ, “Không thể nào, Đan Nhất Thuần sẽ không có yêu Dịch Khiêm.”

Kim Trạch Húc thẳng thừng khẳng định, “Nếu Đan Nhất Thuần không có yêu Đàm Dịch Khiêm thì sẽ không ở lại bên cạnh anh ta tận ba năm, càng sẽ không thiếu chút nữa đã cùng Đàm Dịch Khiêm đi tới hôn nhân!”

Hạ Tử Du lúc này thực sự hoang mang. Thoảng qua trong đầu óc cô chính là thời gian Đàm Dịch Khiêm bỏ đi, hình ảnh ấm áp của anh và Nhất Thuần cùng nhau dùng cơm ở trong nhà hàng, còn có giọng nói vô cùng thân thiết của Nhất Thuần nhắc tới đứa bé với Dịch Khiêm vang qua điện thoại.

Cô không phải là loại người qua loa, cũng từng có nghi ngờ về chuyện này, nhưng sau đó Đàm Dịch Khiêm cũng đã giải thích rõ với cô, cô đã lựa chọn tin tưởng anh, giờ phút này không nên lại đi hoài nghi.

Suy nghĩ một lát, Hạ Tử Du tỉnh táo lại nói, “Em tin tưởng Nhất Thuần, cũng tin tưởng Dịch Khiêm.”

Kim Trạch Húc lo lắng nói, “Tử Du, hôm nay anh tới không phải là để phá hỏng cuộc sống hạnh phúc bây giờ của em, anh không muốn thấy em bị lừa như một kẻ ngốc, Đàm Dịch Khiêm nếu đã có quan hệ với Đan Nhất Thuần thì sẽ không có tư cách để có được em, em nên nhận rõ sự thật này.”

Hạ Tử Du nhìn dáng vẻ quan tâm của Kim Trạch Húc vẫn giống ngày trước, nhanh chóng rơi vào trầm mặc, bỗng dưng, Hạ Tử Du ngược mắt nhìn anh, hỏi ngược lại, “Trạch Húc, anh trước hết nói cho em biết, làm sao anh biết chuyện này?”

Kim Trạch Húc thành thật nói, “Chuyện này là do Đường Hân biết được từ Đàm Tâm, Đường Hân sợ em bị tổn thương nên mới nói cho anh biết. Sau khi biết em và Đàm Dịch Khiêm đã kết hôn, anh không nghĩ sau này sẽ còn gặp lại em nữa, dù sao em và anh ta đã từng hiểu lầm bao nhiêu lần hầu hết đều liên quan tới anh, nhưng anh không thể nào tin tưởng Đàm Dịch Khiêm được. Em không biết, anh ta vốn không để cho anh gặp em, trước đó em có gọi điện thoại cho anh, nhưng mà anh chẳng nhận được lần nào, tất cả đều là bởi vì Đàm Dịch Khiêm nhúng tay cản trở, Đàm Dịch Khiêm thậm chí đã cảnh cáo anh không được đến gặp em. Tử Du, cuộc đời này người anh quan tâm duy nhất chỉ có mình em, Đàm Dịch Khiêm quá thâm hiểm, anh ta căn bản không thích hợp với một người đơn thuần thiện lương như em, nhưng ông trời đã an bài cho hai người đến với nhau, anh thật sự không muốn em lại bị bất kỳ sự tổn thương nào nữa, anh mong rằng em có thể học được cách tự bảo vệ mình, ít nhất đừng có nhẹ dạ tin người như vậy.”

150. Chương 150 : Bây Giờ Cô Rất Hạnh Phúc

Gần đây Đàm Dịch Khiêm sống cuộc sống gia đình, sáng chín chiều năm, cũng không sắp xếp bất cứ cuộc xã giao nào, tất cả thời gian ngoài công việc dường như đều dành hết cho Hạ Tử Du.

Hôm nay, Đàm Dịch Khiêm về nhà sớm hơn nhưng không hề nhìn thấy cô vợ xinh đẹp vốn nên ở trong phòng ngủ đón mình, Đàm Dịch Khiêm cảm thấy lạ nên đi tìm người giúp việc hỏi, “Mợ chủ đâu?”

Người giúp việc thành thật trả lời, “Mợ chủ gặp bạn xong sau đó về ở luôn trong phòng.”

Chân mày Đàm Dịch Khiêm nhíu lại, “Bạn?”

Người làm nói, “Đúng vậy, là một người bạn họ Kim của mợ chủ.”

Chữ “Kim” này làm cho đôi mắt đen u ám của Đàm Dịch Khiêm lại càng thâm trầm thêm vài phần, Đàm Dịch Khiêm phát tay ý bảo người giúp việc lui ra, sau đó đi lên lầu hai.

Đàm Dịch Khiêm giơ tay gõ nhẹ cửa phòng, trong phòng không có tiếng trả lời, Đàm Dịch Khiêm lập tức mở cửa phòng ra.

Đập vào mắt anh chính là hình ảnh Hạ Tử Du đang ôm đầu gối trầm tĩnh ngồi trên giường.

Hạ Tử Du rõ ràng nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, nhưng không lên tiếng.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ bước đi vào phòng, ngồi bên mép giường, xoay người Hạ Tử Du đang không thèm để ý đến anh lại, “Bà xã, làm sao vậy?”

Hạ Tử Du vẫn quay mặt sang bên cạnh, không muốn nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng dụ dỗ Hạ Tử Du, “Người nào chọc bà xã đại nhân của anh tức giận?”

Lúc này Hạ Tử Du mới xoay mặt sang nhìn Đàm Dịch Khiêm, khó khăn thốt lên một câu, “Anh lại gạt em!!”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Tại sao lại nói như vậy?”

Ánh mắt Hạ Tử Du nhìn thẳng vào Đàm Dịch Khiêm, “Anh gạt em hết lần này đến lần khác, cho dù em đã cố gắng thuyết phục mình phải tin tưởng anh, nhưng có thật nhiều thật nhiều chuyện em vẫn không có cách nào không để ý.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ cau lông mày, “Kim Trạch Húc nói gì với em?”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, giọng điệu vẫn chua xót như trước, “Anh ấy nói một vài chuyện mà anh đã giấu em.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, giọng nói chợt lãnh đạm, “Em không nên gặp hắn ta.”

Hạ Tử Du không vui nhướn mày, “Em có cuộc sống tự do của em, huống chi anh ấy là bạn em.”

Đàm Dịch Khiêm híp mắt, giọng điệu rõ ràng không vui, “Vậy sao? Nếu như hắn ta là bạn của em, buổi chiều gặp em hắn ta sẽ cho chúc phúc cho em như một người bạn chứ không phải đi thêu dệt chuyện giữa chúng ta.”

Hạ Tử Du nhìn gương mặt đẹp trai lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, kèm theo chút tức giận nói, “Em rất hiểu Trạch Húc, anh ấy sẽ không khích bác ly gián.”

Đôi mắt Đàm Dịch Khiêm tản ra từng trận rét lạnh, “Em hiểu hắn ta?”

Hạ Tử Du không nhịn được nói, “Đúng, em hiểu anh ấy, anh ấy cũng hiểu em. Nhiều năm qua mỗi khi em cần một sự trợ giúp, anh ấy luôn là người đầu tiên xuất hiện ở cạnh em.”

Đàm Dịch Khiêm bỗng trầm mặc.

Đến lúc này, Hạ Tử Du mới ý thức được giọng điệu nói chuyện của cô hình như rất dễ làm người ta hiểu lầm, đành dịu giọng lại, cô chậm rãi nói, “Dịch Khiêm, anh biết rất rõ không phải là em muốn nói Trạch Húc tốt ở trước mặt anh, em chỉ mong có thể giữ lại người bạn tốt này. Em biết rõ anh ấy đã từng cố ý vô tình làm rất nhiều chuyện có ý đồ phá hỏng chuyện chúng ta đến với nhau, nhưng em biết rõ anh ấy làm tất cả đều là vì bảo vệ em, em không cho anh ấy được cái gì, nhưng em hy vọng có thể giữ lại tình bạn giữa em và anh ấy.” Cô muốn làm cho hắn hiểu lòng biết ơn của cô đối với Kim Trạch Húc, mong anh có thể thay đổi cách nhìn đối với Kim Trạch Húc.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Em cho rằng là tình bạn nhưng đó không phải là thứ hắn ta muốn.”

Hạ Tử Du bước xuống giường, đứng trước mặt Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh hỏi, “Chẳng lẽ ngay cả quyền tự do liên lạc bạn bè em cũng không có hay sao?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm chiếu thẳng vào đáy mắt Hạ Tử Du, đôi môi mỏng lạnh lùng nói, “Hắn ta đáng để cho chúng ta phải cãi nhau lần đầu tiên sau khi cưới sao?”

Lần này đổi thành Hạ Tử Du sững sờ.

Sau một hồi lâu, Hạ Tử Du điều chỉnh cảm xúc của mình một chút, cô rũ mắt xuống, chậm rãi nói, “Thật xin lỗi, không phải là em muốn cãi nhau với anh. Chỉ là em rất phiền, tâm tình cũng rất loạn, em cảm thấy em vẫn bị anh ngăn cách, có rất nhiều người anh không cho em gặp, có rất nhiều chuyện anh cũng không muốn để cho em biết, cảm giác như thế khiến cho em cảm thấy rất bất an.”

Nhìn gương mặt buồn bã mất mát của Hạ Tử Du, trái tim Đàm Dịch Khiêm bỗng quặn lại, rốt cuộc anh không thể tiếp tục lớn tiếng với cô nữa, anh ấn cô vào trong ngực, giọng nói rõ ràng mang theo áy náy, “Là anh không tốt. Em nói cho anh biết, em đã nghe được gì từ Kim Trạch Húc? Em có thể hỏi anh, nhưng không được suy nghĩ bậy bạ.”

Hạ Tử Du dựa vào lồng ngực của Đàm Dịch Khiêm, theo thói quen đưa tay ôm lấy anh, sống mũi cay cay, mếu máo nói, “Lúc trước anh nói với em con của Nhất Thuần là của cô ấy với bạn trai, nhưng hôm nay Trạch Húc nói cho em biết, anh ấy nói đứa bé đó là của anh và Nhất Thuần. Em không biết rốt cuộc em nên tin ai, em không muốn nói rằng em có thể hoàn toàn tin tưởng anh, bởi vì em biết Trạch Húc không cần phải nói dối như vậy với em, nhưng em lại muốn tin tưởng anh, cũng biết anh nhất định sẽ cho em một lời giải thích hợp lý, em mong bây giờ anh có thể nói cho em biết.” Cô và anh thật vất vả mới đi tới ngày hôm nay, cô mong tất cả những vấn đề bọn họ gặp phải đều có thể cùng nhau giải quyết.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm trở nên âm u lạnh lẽo, “Anh vẫn không muốn cho em biết sự thật chuyện này.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Tại sao?”

Ngay sau đó, Đàm Dịch Khiêm nói hết từ đầu đến cuối chuyện Nhất Thuần mang thai cho Hạ Tử Du nghe.

Hạ Tử Du nghe xong giật mình đứng nguyên tại chỗ, một hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, bỗng dưng, sững sờ nói, “Em nên biết từ lâu, Nhất Thuần cô ấy thích anh.”

Đàm Dịch Khiêm vịn chặt đôi vai đang khẽ run của Hạ Tử Du, giọng điệu dịu dàng nói, “Trong mắt anh, em cần bản cũng không cần biết chuyện này, giữa chúng ta chỉ có anh và em mà thôi, đối với chúng ta mà nói ai khác cũng đều không quan trọng.” Đây cũng chính là nguyên nhân anh cảm thấy không cần phải nói cho cô biết.

Hạ Tử Du lâm vào trầm mặc.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nâng khuôn mặt Hạ Tử Du lên, nhìn đôi mắt đờ đẫn của cô, lo lắng nói, “Nói cho anh biết em đang suy nghĩ gì?”

Hạ Tử Du trầm tĩnh lắc lắc đầu, suy tư sau một lúc lâu mới đáp, “Em đang nghĩ, hiện tại nhất định Nhất Thuần đang rất khó chịu. Cô ấy yêu anh như thế, nhưng vẫn ở trước mặt anh làm như không thêm để ý gì hết, sau khi chúng ta đến với nhau, cô ấy không chọn ở giữa cản trở, cũng không hề thể hiện ra chút ghen tỵ nào, mà là lựa chọn rộng lượng rời đi, em vẫn nhớ sự thần nhiên khi cô ấy chính miệng giải thích với em giữa anh và cô ấy không hề có quan hệ gì. Em nghĩ nếu không phải yêu một người sâu đậm, một người phụ nữ tuyệt đối không thể làm được những việc đó.”

Đàm Dịch Khiêm sợ nhất chính là nhìn thấy Hạ Tử Du suy nghĩ nhân từ giùm người khác, anh dịu giọng, “Trong một vài chuyện cần sự kiên định, không thể lạm dụng lòng cảm thông của em được.”

“Cô ấy muốn có một đứa con của anh, có lẽ chỉ là muốn lấy được một phần chờ mong.” Đứng trên lập trường của Đan Nhất Thuần, Hạ Tử Du thật tội nghiệp cho cô ấy.

Đàm Dịch Khiêm không vui, nói, “Hay là, em cảm thấy anh nên cho phép Nhất Thuần sinh đứa bé kia?”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn Đàm Dịch Khiêm, thật lâu không lên tiếng trả lời.

Đàm Dịch Khiêm mất kiên nhẫn khẽ rửa, “Đáng chết, chẳng lẽ em thật sự muốn nhìn thấy những người phụ nữ khác sinh con của anh?”

Hạ Tử Du đột nhiên lắc đầu, “Không phải!”

Lúc này nghe Hạ Tử Du nói như vậy, lòng phiền não của Đàm Dịch Khiêm mới được trấn an đôi chút, anh chậm rãi hạ giọng nói, “Con người sống trên đời có nhiều lúc phải đưa ra một lựa chọn chính xác, nếu như trong chuyện này anh chọn cảm thông, có lẽ sau này sẽ phải đối lấy đau khổ cho cả ba người.”

Hạ Tử Du dán chặt khuôn mặt mình vào lồng ngực của Đàm Dịch Khiêm, nghẹn ngào nói đầy chua xót, “Ông xã, em biết rõ anh vì em mới làm vậy, em cũng phải thừa nhận em không rộng lượng được như vậy.” Cô chỉ đau lòng, đau lòng cho Đan Nhất Thuần, nhưng nếu nghĩ đến trên thế giới này thật sự còn một người phụ nữ ôm con của chồng mình, cô cũng không có cách nào chuyển phần đau lòng này thành rộng lượng.

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du, “Anh cũng không cho phép em rộng lượng như vậy!”

Hạ Tử Du nói từ tận đáy lòng, “Em tin rằng, một cô gái tốt như Nhất Thuần, ông trời nhất định sẽ không bạc đãi cô ấy, cũng cho cô ấy một tình yêu chân chính thuộc về mình.”

Hai ngày sau, tại “Đàm thị.”

Sáng sớm, chị Dư đứng ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc gõ nhẹ cửa một cái.

“Vào đi.”

Chị Dư đi vào phòng làm việc, nhìn Đàm Dịch Khiêm đang xử lý tài liệu ở trước mặt, cung kính nói, “Tổng giám đốc, tôi đã dẫn người cậu muốn gặp đến, bây giờ cậu có muốn gặp cô ấy không ạ?”

Đàm Dịch Khiêm để văn kiện trên bàn sang một bên, ngược mắt nhìn chị Dư một cái, lạnh lùng nói, “Dẫn cô ấy vào đi.”

“Vâng.”

Chị Dư rời đi một lát sau, Đường Hân bước vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Đường Hân vẫn tràn trề thanh xuân như trước, ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm trong nháy mắt như càng thêm xấu hổ hơn ngày trước, cô hỏi như không dám tin, “Dịch Khiêm, chị Dư nói anh muốn gặp em?”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm kín đáo nhìn khuôn mặt Đường Hân vẫn thanh lệ đáng yêu như ngày nào, thông thả nói, “Nghe chị Dư nói cô vẫn luôn ở Los Angeles?”

Đường Hân gật đầu, “Vâng.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm dừng lại trên khuôn mặt nhỏ xinh của Đường Hân, tiếp tục nói, “Mấy năm này sống có tốt không?”

Đường Hân cẩn thận dè chừng nhìn Đàm Dịch Khiêm, giọng điệu hơi có vẻ vui mừng nói, “Dịch Khiêm, anh đang quan tâm em đấy à?”

Đàm Dịch Khiêm dựa người vào thành ghế, điều chỉnh tư thế ngồi, nhẹ giọng cười một tiếng, “Nói thế nào thì tôi và Tử Du có thể đi đến ngày hôm nay, cũng có một phần công lao của cô trong đó, tôi đương nhiên phải ”quan tâm” đến cô.”

Đường Hân không nghe ra hàm ý trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm, cô chậm rãi rũ mắt xuống, cười chua xót, “Cái gì mà công lao, ngược lại là do em ích kỷ, trước kia vì muốn được ở lại bên cạnh anh, cho nên em luôn giấu diếm sự thật là tiểu Du cứu anh. Những năm gần đây nếu không phải thấy anh và Nhất Thuần tiểu thư đi cùng nhau, em nghĩ em cũng không có dũng khí nói ra những chuyện năm đó cho anh biết. May mà em giác ngộ cũng không coi là muộn, đúng là vẫn còn giúp được bọn anh, rốt cuộc cũng có thể hóa giải đôi chút sự áy náy tận đáy lòng em rồi.”

Đường Hân hoàn toàn không chú ý tới giờ phút này chị Dư đang nhìn cô với một vẻ mặt nặng nề, kinh hồn bạt vía toát mồ hôi thay cho Đường Hân.

Không nghe Đàm Dịch Khiêm đáp lại, Đường Hân chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, lại phát hiện lúc này Đàm Dịch Khiêm đang dùng một ánh mắt rặng ngời nhìn cô chăm chú.

Sắc mặt Đường Hân khê nhuộm đỏ, “A, Dịch Khiêm, anh làm gì mà nhìn em như thế?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn Đường Hân chằm chằm, híp mắt nói ra chiều đầy khó hiểu, “Tôi đang suy nghĩ, một cô gái khi còn bé vô cùng hoạt bát lương thiện, tại sao sau khi lớn lên lại có thể biến thành một người phụ nữ lòng dạ độc ác như thế?”

Khi Đường Hân nghe những lời này, khuôn mặt đang hồng trong nháy mắt trắng xanh, “Hả, Dịch Khiêm. Em nghe không hiểu.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đã thu hồi ánh mắt dừng trên người Đường Hân lại, “Chị Dư.”

Ngay sau đó chị Dư rút một phần văn kiện trên kệ sách sau lưng Đàm Dịch Khiêm ra đưa cho Đường Hân.

Đường Hân sững sốt nhận lấy phần văn kiện, hỏi đầy nghi hoặc, “Đây là cái gì?”

Chị Dư đáp, “Trên văn kiện này là thân thể bối cảnh tình hình chung của Đường tiểu thư kèm theo một vài hình ảnh về tình hình cuộc sống gần đây của cô.”

Đường Hân nhất thời sững sốt, “Tại sao phải sắp xếp lại tư liệu của em?”

Chị Dư bình tĩnh trả lời, “Bởi vì Lorik cần tư liệu của cô.”

Nghe đến ba chữ “Lorik” sống lưng Đường Hân chấn động một cách rõ ràng, sắc mặt cô còn trắng bệch hơn cả mới nãy, cô chợt ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, tròn mắt trợn to, “Dịch Khiêm. Việc này. Là sao?”

Lorik chính là một đại ca nặng kí trong giới xã hội đen ở Mỹ, cũng là tên ác ma đã từng giam cầm Đường Hân ở bên người áp dụng ngược đãi tình dục, cho đến nhiều năm sau mỗi khi Đường Hân nghe đến ba chữ “Lorik” này trong đầu vẫn như cũ có thể lướt qua hình ảnh đầy ác mộng ngày trước của cô.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm từ từ híp thành một đường chỉ mỏng, nói đầy lạnh đậm, “Tôi nhớ cô từng nói cho tôi biết, Lorik là một người biến thái đến cực hạn, cô đã từng bị buộc sống ở bên cạnh hắn, còn bị hắn ngược đãi. Sau đó trong nhà Lorik tự nhiên xảy ra một cuộc hỏa hoạn, cô mới may mắn thừa dịp trận hỏa hoạn đó trốn thoát, trận hỏa hoạn này làm phỏng lưng của cô, cho đến bây giờ sau lưng cô còn đang lưu lại đầy vết sẹo ngày đó.”

Không biết vì sao, khi nghe Đàm Dịch Khiêm trần thuật lại đoạn quá khứ này của mình thì Đường Hân lại cảm thấy âm thầm sợ hãi, như có một luồng lạnh lẽo từ dưới lòng bàn chân đang từ từ vọt lên, cô lo lắng bất an nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Tại. Tại sao anh muốn nhắc tới những chuyện này?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng băng quơ mà trả lời, “Tôi nghĩ Lorik sẽ muốn tìm cô cho bằng được, cho nên ra lệnh cho chị Dư dùng bưu kiện chuyển giao thân thể bối cảnh hiện nay cùng tình trạng gần đây nhất của cô cho Lorik.”

Nghe đến đó, Đường Hân đột nhiên nặng nề lui về sau một bước, cô hoảng sợ nói, “Dịch Khiêm, tại sao anh muốn làm như vậy?” Trời ơi, nếu Lorik tìm được mình, hắn sẽ giết mình mất.

Đàm Dịch Khiêm tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ lúc này của Đường Hân, anh nhẹ nhàng nói, “Đương nhiên hắn sẽ giết cô! Dù sao năm đó vì chạy trốn hắn cô không tiếc tạo ra trận hỏa hoạn mà được cảnh sát kết luận là ngoài ý muốn kia, thiếu chút nữa cô đã làm Lorik chết cháy ở trong phòng, nhưng Lorik mạng lớn, mặc dù dung mạo bị hủy hoại, nhưng cuối cùng cũng bảo vệ được tính mạng.”

Sự thật này trước kia Đàm Dịch Khiêm cũng đã tra được, nhưng cho tới bây giờ Đàm Dịch Khiêm cũng chưa từng xen vào chuyện này, bởi vì luôn cho rằng trong chuyện này Đường Hân là người bị hại.

Bây giờ Đường Hân đã đứng không vững, cô sợ hãi không ngừng lùi về phía sau, “Tại sao phải làm như vậy? Dịch Khiêm, anh hãm hại em.” Đường Hân biết rõ sự hung ác của Lorik hơn bất cứ ai, một khi Lorik biết hành tung của cô, cô sẽ bị xã hội đen Mỹ đuổi giết mất.

Ánh mắt hung ác hiểm độc của Đàm Dịch Khiêm nhìn cô đầy sắc bén, giọng điệu vẫn không hề có chút nào phật phồng, “Hình như chữ ”hãm hại” trong mắt cô dường như cũng chẳng quan trọng gì.”

Đường Hân dựa vào vách tường sau lưng như mất hết sức lực, không ngừng lắc đầu.

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói, “Nếu muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, Đường Hân, cô đã làm chuyện gì cô tự biết rõ. Tôi luôn mong được trải qua một cuộc sống an nhàn êm ả với Hạ Tử Du, nhưng hình như cô không muốn điều mà tôi mong muốn, một khi đã đã như vậy thì tôi cũng phải cho cô một chút cảnh cáo.”

.

Sau khi Đường Hân bị bảo vệ “mời” ra khỏi “Đàm thị”, chị Dư nhìn Đàm Dịch Khiêm lại tiếp tục vùi đầu vào đồng văn kiện, trong đầu không khỏi lướt qua bộ dạng kinh hoàng hai chân như nhũn ra của Đường Hân khi rời phòng làm việc, thoáng chốc đáy lòng chị Dư bỗng kinh hãi, sợ hãi liếc trộm Đàm Dịch Khiêm một cái.

Hình như Đường tiểu thư vẫn chưa từng hiểu rõ, cái thế giới này có vài người là vĩnh viễn không có thể xúc phạm đến giới hạn của họ.

Mặc dù tổng giám đốc không lệnh cho cô thực sự đem tài liệu kia giao cho Lorik, nhưng, mấy năm sau e rằng Đường tiểu thư sẽ bị bao phủ trong cơn hãi hùng mà tổng giám đốc đã tạo ra cho cô ấy, cho dù về sau tổng giám đốc không làm gì đi nữa, chắc chắn có giáo huấn như vậy, đời này cũng sẽ không dám chen vào chuyện giữa vợ chồng của tổng giám đốc nữa.

Buổi chiều.

“Ừ, Trạch Húc, anh yên tâm đi, em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Hạ Tử Du vừa cúp điện thoại thì thấy Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng.

Hạ Tử Du lập tức đứng dậy, vui sướng đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, làm nũng, “Ông xã, anh về rồi à?”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Hạ Tử Du từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô, nói với giọng khàn khàn, “Không phải anh đã nói không cho phép em liên lạc với Kim Trạch Húc sao?”

Hạ Tử Du nhấn mạnh một lần nữa, “Bọn em chỉ thăm hỏi giữa bạn bè bình thường thôi.” Thậm chí số điện thoại cô cho Kim Trạch Húc cũng là số điện thoại trong ngôi biệt thự, chính là để tránh cho Đàm Dịch Khiêm suy nghĩ nhiều.

Rõ ràng là giọng ra lệnh, nhưng khi đối diện với Hạ Tử Du Đàm Dịch Khiêm lại hơn mười phần bá đạo chiếm hữu, “Anh nói không cho phép!”

Hạ Tử Du giận dỗi bĩu môi, “Được rồi.” Thực tế tối nay Trạch Húc gọi điện cho cô cũng là muốn biết tình trạng bây giờ của cô, biết anh đã giải thích rõ với cô, Trạch Húc cũng chúc phúc cho bọn họ, hưởng chỉ sau này giữa cô và Trạch Húc cũng không có gì cần phải liên lạc thường xuyên nữa.

“Ừ.” Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới hài lòng, nhẹ gặm cắn cắn cổ nhả bóng của cô.

Cảm thấy lực gặm cắn của Đàm Dịch Khiêm đang từ từ biến thành hôn nhẹ, nhiệt độ giữa nhau cũng đang dần dần nóng lên, nghĩ đến sự mệt mỏi mấy tối gần đây, Hạ Tử Du vội vàng nói, “Ông xã, em có một chuyện muốn thương lượng với anh.”

Đàm Dịch Khiêm đang gặm cắn xương cổ của Hạ Tử Du, khàn khàn ậm ờ đáp lời, “Ừ.”

Hạ Tử Du nói, “Ngày mai thời tiết rất tốt, cả nhà ba người chúng ta đi thánh Monica đi! Thánh Monica cách đây không tới một giờ đường xe, cảnh ven biển cũng rất đẹp, mặc dù Liễu Nhiên không thích hợp đi quá xa, nhưng đi ra ngoài phơi nắng mặt trời cũng tốt, anh cảm thấy thế nào?”

Giờ phút này Đàm Dịch Khiêm căn bản không có ý định nói chuyện nghiêm chỉnh với Hạ Tử Du, tay anh đang tuần tra tới lui giữa hai đùi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du dời bàn tay không an phận của Đàm Dịch Khiêm ra, lay nhẹ Đàm Dịch Khiêm, “Anh mau trả lời em đi.” Cô đã bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh cô và Liễu Nhiên hoà thuận vui vẻ ngồi nghịch cát trên bãi biển. Cô có lòng tin chỉ cần Liễu Nhiên đồng ý ở chung với cô nhiều hơn, cô nhất định có thể xây dựng thân tình giữa hai mẹ con cô một lần nữa.

Đàm Dịch Khiêm đáp nhẹ một câu, “. Em tự tính toán.”

Hạ Tử Du nhón chân lên hôn gương mặt tuấn tú của Đàm Dịch Khiêm như một phần thưởng, “Cảm ơn ông xã.”

Vậy mà, Đàm Dịch Khiêm cũng không biết đủ.

Một giây kế tiếp, Hạ Tử Du đã bị Đàm Dịch Khiêm bỏ nhào vào trên giường lớn sau lưng bọn họ.

.

Bữa ăn tối dĩ nhiên là không có thời gian đi dùng.

Nửa đêm, Hạ Tử Du theo thói quen mở mắt ra, cô nhẹ nhàng di chuyển bàn tay để ngang trên eo mình.

“Đi đâu?” Gần như là vào lúc Hạ Tử Du vừa nhúc nhích trong ngực Đàm Dịch Khiêm, thì giọng nói trầm khàn của anh cũng truyền đến.

Hạ Tử Du lập tức nhắm mắt lại, khéo léo ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Không có.”

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt lấy Hạ Tử Du, “Ngủ đi, Liễu Nhiên có người giúp việc trông coi rồi.”

Hạ Tử Du gạt đầu, “Dạ.”

Hạ Tử Du vốn định đợi cho Đàm Dịch Khiêm ngủ thiếp đi rồi đến phòng trẻ, nhưng cũng vì buổi tối rất vất vả nên Hạ Tử Du vừa nhắm mắt đã chìm vào mộng đẹp, đợi đến khi Hạ Tử Du mở mắt ra lần nữa, thì phát hiện vị trí bên cạnh cô đã trống không.

Không nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du nghi ngờ đứng dậy.

Không tìm thấy Đàm Dịch Khiêm, ngay sau đó Hạ Tử Du mở ra cửa phòng.

Nhìn lướt qua hành lang, Hạ Tử Du phát hiện phòng trẻ lộ ra một khe hở hẹp chưa đóng, vì thế Hạ Tử Du đẩy ra cửa phòng trẻ.

Đập vào mắt Hạ Tử Du, lúc này người giúp việc đang đứng ở một bên, mà Liễu Nhiên hiển nhiên mới vừa được Đàm Dịch Khiêm dỗ ngủ, giờ phút này đang nằm trên bả vai Đàm Dịch Khiêm.

Người làm nói, “Cậu chủ, cậu đi ngủ đi. Tôi sẽ chăm sóc Ngôn Tư tiểu thư thật tốt.”

Đàm Dịch Khiêm cẩn thận dè dặt giao Ngôn Tư cho người giúp việc, lúc đứng dậy thì nhìn thấy Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm đi ra, đỡ thắt lưng cô, khẽ hỏi, “Sao lại không ngủ được?”

Giờ khắc này trong đầu Hạ Tử Du đang xẹt qua hình ảnh ba năm trước có lẽ Đàm Dịch Khiêm cũng chăm sóc Liễu Nhiên lúc nửa đêm như giờ phút này, Hạ Tử Du đột nhiên cảm thấy mũi mình đau xót, cô đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm đầy quyến luyến.

Hô hấp của Đàm Dịch Khiêm bỗng căng thẳng, “Sao thế?”

Hạ Tử Du chôn chặt trong ngực Đàm Dịch Khiêm, nức nở nói, “Em chỉ là cảm thấy em và Liễu Nhiên rất hạnh phúc.”

“Ồngốc.” Đàm Dịch Khiêm hôn lên môi Hạ Tử Du một cái, ngay sau đó ôm lấy cô, “Đi, trở về phòng ngủ.”

151. Chương 151 : Anh Tức Giận

Thánh Monica.

Ánh mặt trời, bãi biển, cát trắng.

Đàm Dịch Khiêm đeo kính đen nằm ở trên ghế dài trên bãi cát hưởng thụ ánh nắng.

Xa xa Liễu Nhiên đang ngồi trên bờ cát dùng cát xây thành lâu đài, chơi đến mức đầu đầy mồ hôi.

Thấy Liễu Nhiên dùng cát đắp thành tòa thành cũng rất ra dáng, Hạ Tử Du vui vẻ khen ngợi, “Liễu Nhiên thật là giỏi!!”

Liễu Nhiên cũng không để ý đến lời khen của Hạ Tử Du, tiếp tục đắp cát.

Thật ra thì tâm tình Liễu Nhiên rất tốt, nhưng mỗi lần Hạ Tử Du định gần gũi với con bé, Liễu Nhiên sẽ xuất hiện cảm xúc chống lại rất rõ ràng.

Lòng Hạ Tử Du mơ hồ thất lại đau đớn, nhưng cô vẫn rất cố gắng chơi với Liễu Nhiên.

Khi Liễu Nhiên vụng về bới cát, Hạ Tử Du chủ động lên tiếng, “Liễu Nhiên, mẹ giúp con.”

Liễu Nhiên đẩy Hạ Tử Du ra, “Không cần!”

Hành động xa cách của Liễu Nhiên làm cho đáy lòng Hạ Tử Du càng thêm khó chịu, cô rũ mi mắt xuống hít một hơi thật sâu.

Lúc này, đôi vai Hạ Tử Du bị ôm lấy, cô giương mắt lên nhìn thấy gương mặt dịu dàng của Đàm Dịch Khiêm.

Liễu Nhiên nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm lập tức tỏ ra rất hưng phấn, “Ba!!”

Dùng ánh mắt an ủi Hạ Tử Du xong, Đàm Dịch Khiêm rút ánh mắt từ trên gương mặt buồn bã mất mát của Hạ Tử Du về, anh tự tay ôm lấy Liễu Nhiên, “Con gái bảo bối, đi, ba dẫn con đi ngắm động vật dưới biển.”

Liễu Nhiên dùng tay chơi cát ôm lại anh, gật gật đầu rất nhu thuận.

Hạ Tử Du đứng lên, gió biển thổi phất lên chiếc váy lụa dài của cô, thấy cách Liễu Nhiên ôm Đàm Dịch Khiêm đầy thân mật, cô nuốt nghẹn sự khó chịu xuống cổ họng, lặng lẽ theo sau lưng Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ôm Liễu Nhiên đi tới viện hải dương sau bãi cát, nơi này có thể giới hải dương, cũng có đủ loại động vật dưới biển kiểu dáng sinh động đáng yêu trong mắt mọi người.

Hạ Tử Du vốn cho là Đàm Dịch Khiêm sẽ mang Liễu Nhiên đi xem thế giới hải dương, nhưng không nghĩ đến Đàm Dịch Khiêm lại ôm Liễu Nhiên đến khu động vật biển bị nhân viên công tác cách ly.

Liễu Nhiên nhìn thấy mỗi một dạng động vật biển cũng ôm lòng hiếu kỳ, đôi mắt tròn xoe nhìn khắp mọi nơi.

Khi nhìn thấy cá heo nhảy lên trong nước biển, Liễu Nhiên hào hứng vỗ tay, “Ba, cá heo nhỏ thật là đáng yêu kìa.”

Dáng vẻ vui sướng của Liễu Nhiên cũng dần dần chế ngự sự chua xót trong lòng Hạ Tử Du, cô cười theo một cái, “Liễu Nhiên, trở về mẹ mua cho con một con cá heo đồ chơi.”

Liễu Nhiên hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui được nhìn thấy cá heo, theo bản năng đáp lại Hạ Tử Du, “Dạ.”

Hạ Tử Du vì lời đáp lại lúc này của Liễu Nhiên mà âm thầm vui vẻ.

Bỗng chốc, Liễu Nhiên ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, sợ hãi nói, “Ba, con sợ.”

Thì ra lúc này Liễu Nhiên nhìn thấy một con voi biển, mà voi biển có một đôi răng nanh thật dài làm cho Liễu Nhiên cảm thấy sợ hãi.

Hạ Tử Du sợ Liễu Nhiên bị dọa, vội vàng bảo Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, chúng ta ẵm Liễu Nhiên đi chỗ khác đi, Liễu Nhiên sợ nhìn thấy voi biển.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn Liễu Nhiên đang dùng đôi tay bịt kín mắt, nghiêm nghị hỏi, “Liễu Nhiên, tại sao con không dám nhìn voi biển?”

“Ba, nó trông thật xấu.”

Đàm Dịch Khiêm bỗng thả Liễu Nhiên xuống.

Liễu Nhiên lập tức sợ tới mức ôm chặt đùi Đàm Dịch Khiêm, “Ba, đừng buông Liễu Nhiên ra.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm người xuống, lấy giọng nói từ ái của một người cha nói, “Có ba ở đây, đừng sợ, buông tay ra xem một chút.”

Liễu Nhiên từ từ buông tay ra, len lén dùng khe hở giữa những ngón tay liếc mắt nhìn con voi biển đang nằm trên tầng băng.

Thấy một con voi biển cái đang cho một con voi biển con bú, Liễu Nhiên tò mò hỏi, “Ba, đó là con voi biển con mới sinh ra phải không?”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Voi biển con mới sinh ra cũng rất xấu xí, nhưng voi biển mẹ cũng không hề ghét bỏ voi biển con chút nào.”

Liễu Nhiên chớp chớp đôi mắt sáng ngời, ngây thơ hỏi, “Ba, vậy Ngón Ngón sinh ra có phải cũng rất xấu xí không?”

Đàm Dịch Khiêm dời mắt sang Hạ Tử Du, “Vậy thì phải hỏi mẹ con.”

Liễu Nhiên liếc mắt nhìn Hạ Tử Du, ậm ừ không muốn lên tiếng.

Hạ Tử Du cũng ngồi xổm người xuống theo, cười nói, “Liệu Nhiên chúng ta sinh ra không xấu xí tí nào, da trắng trắng, mập mập, thật đáng yêu, rất nhiều người giành ôm con!”

Liệu Nhiên nhất thời vui vẻ mở to mắt, “Thật không?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dĩ nhiên.”

Liệu Nhiên chau mày, nghi ngờ hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ba, tại sao cha không biết Ngôn Ngôn sinh ra như thế nào vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc trả lời, “Bởi vì khi đó ba không ở bên cạnh Liệu Nhiên, mà Liệu Nhiên vừa sinh ra chính là do ”Mẹ” chăm sóc.”

Liệu Nhiên rũ mi, nhỏ giọng nói, “Nhưng mà bà nội và cô nói với Ngôn Ngôn, mẹ không thích Ngôn Ngôn, lúc Ngôn Ngôn còn rất nhỏ mẹ đã rời khỏi Ngôn Ngôn rồi, là dì Đan luôn chăm sóc cho Ngôn Ngôn.”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, cho đến giờ phút này mới biết nguyên nhân Ngôn Ngôn chống lại cô là như thế.

Liệu Nhiên tiếp tục nói, “Ngôn Ngôn thích dì Đan, nhưng mà dì Đan nói Ngôn Ngôn phải gần gũi với ”Mẹ“, như vậy ba mới có thể vui vẻ.”

Hạ Tử Du trầm mặc, tâm lại thít chặt. Thì ra sự chống đối luôn tồn tại giữa hai mẹ con cô, chỉ là vì nghe Đan Nhất Thuần nói thử ở chung với cô, giờ biết được vì cô mà Đan Nhất Thuần phải rời khỏi bọn họ, cho nên Liệu Nhiên mới càng thêm chống đối với cô.

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói, “Liệu Nhiên, con có biết chữ ”Mẹ” có nghĩa là gì không?”

Liệu Nhiên gật đầu, “Bởi vì Ngôn Ngôn là do mẹ sinh ra.”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Vậy con có biết ”Mẹ” sinh Liệu Nhiên ra là một chuyện rất vất vả không?”

Liệu Nhiên nhẹ nhàng lắc lắc đầu, gương mặt trẻ con đầy ngây thơ.

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm mượn sự khổ cực của voi biển lúc sinh con nói cho Liệu Nhiên biết quá trình mẹ sinh ra mình.

Liệu Nhiên nhìn hình ảnh con voi biển mẹ cho voi biển con bú, sững sờ hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ba, vậy ”Mẹ” cũng sẽ chăm sóc cho Ngôn Ngôn lớn lên giống như voi biển mẹ sao?”

Đàm Dịch Khiêm cười khẽ, “Dĩ nhiên, ”Mẹ” vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi con mình.”

Liệu Nhiên chuyển ánh mắt sang Hạ Tử Du, “Mẹ, có phải lúc mẹ sinh Ngôn Ngôn ra cũng khổ cực giống như voi biển mẹ không?”

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Liệu Nhiên, “Ừ, nhưng mẹ không cảm thấy khổ cực, mẹ cảm thấy có Liệu Nhiên là một chuyện rất hạnh phúc.”

Hạ Tử Du ôm Liệu Nhiên lần này, mặc dù Liệu Nhiên không ôm lại Hạ Tử Du, nhưng lại rõ ràng không có sự chống đối như vừa rồi nữa.

Đàm Dịch Khiêm cho Hạ Tử Du một cái nháy mắt, Hạ Tử Du lập tức ôm lấy Liệu Nhiên, kiềm nén sự vui sướng nói, “Liệu Nhiên, mẹ dẫn con đi nhìn thế giới hải dương.”

Cũng không ai nghĩ đến, bởi vì cuộc hành trình thánh Monica này, dưới sự giúp đỡ của Đàm Dịch Khiêm, tâm lý mâu thuẫn của Liệu Nhiên đối với Hạ Tử Du được từ từ hóa giải.

Mặc dù hơn ba tháng tiếp theo bình thường Liệu Nhiên vẫn thường xuyên nhắc tới Đan Nhất Thuần, nhưng sự quyến luyến của Liệu Nhiên đối với Hạ Tử Du cũng bắt đầu có vẻ rõ ràng.

Giống như lúc này vậy, Liệu Nhiên đang ngoan ngoãn ngồi trên đùi Hạ Tử Du, nghiêm túc lắng nghe Hạ Tử Du kể truyện cổ tích Andersen cho cô nghe.

Liệu Nhiên lắng nghe một hồi liền thiếp đi trong lòng Hạ Tử Du, mỗi khi nhìn thấy Liệu Nhiên ngủ trong lòng mình, Hạ Tử Du sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

Hạ Tử Du đứng dậy đang chuẩn bị ôm Liễu Nhiên lên lầu ngủ, thì Đàm Dịch Khiêm đi vào đại sảnh biệt thự.

Hạ Tử Du lập tức làm tư thế “suyt” với Dịch Khiêm, ngay sau đó cẩn thận từng li từng tí ôm Liễu Nhiên lên lầu hai.

Khi Hạ Tử Du đi ra khỏi phòng trẻ liền bị Đàm Dịch Khiêm kéo vào trong lòng, “Mới kết hôn chưa tới nửa năm, đã học được không để ý tới ông xã rồi à?”

Hạ Tử Du vội giải thích, “A, Liễu Nhiên vừa mới ngủ, em sợ anh làm ồn đến con.”

Đàm Dịch Khiêm đặt Hạ Tử Du dựa lên tường trắng hừng hực hôn lấy hôn để, lúc này mới hài lòng vòng ngang eo Hạ Tử Du, trầm nhẹ nói, “Muốn chăm sóc con, cũng phải chăm sóc cho chồng em.”

Hạ Tử Du rất thức thời ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, miệng ngọt như quét mật, “Ông xã, trong đáy lòng em anh là quan trọng nhất, sau này em nhất định sẽ dành hết tâm trí để chăm sóc anh.”

Đàm Dịch Khiêm nghe vậy liền vui vẻ, lập tức ôm lấy Hạ Tử Du, “Cho anh xem xem em ”dành hết tâm trí” đến cỡ nào.”

.

Khi Hạ Tử Du tỉnh lại Đàm Dịch Khiêm đã không còn ở bên cạnh.

Dường như Hạ Tử Du cũng đã thành thói quen như thế, buổi trưa Đàm Dịch Khiêm trở lại thông thường cũng không có “chuyện tốt” gì, mà lúc cô tỉnh lại thì thường thường Đàm Dịch Khiêm đã đến công ty.

Thấy thời gian còn sớm, Hạ Tử Du đứng dậy đến phòng trẻ xem Liễu Nhiên một chút.

Liễu Nhiên đang ngủ say, Hạ Tử Du không nhịn được khe khẽ hôn một cái lên trán con.

Đi ra phòng khách biệt thự, Hạ Tử Du vốn định cầm một tờ tạp chí xem cho qua buổi chiều nhàn rỗi, lại vô tình lật xem đến số báo hôm nay.

Mấy ngày nay vì chăm sóc Liễu Nhiên Hạ Tử Du gần như không có thời gian để chú ý tới bất kỳ tin tức nào, nhưng tin tức tit trang đầu hôm nay lại hấp dẫn sự chú ý của Hạ Tử Du —— Cổ phiếu tập đoàn “Trung Viễn” lại một lần nữa tụt xuống!!

Trong mắt Hạ Tử Du, “Trung Viễn” có nghĩa là Kim Trạch Húc, khi thấy tin tức này, đương nhiên Hạ Tử Du cũng chú ý tới tin đó.

Xem hết toàn bộ bài báo xong, Hạ Tử Du bỗng ngồi ở trên ghế sofa sững sờ, thật lâu không tài nào hồi hồn được.

Lúc xế chiều, Đàm Dịch Khiêm trở lại biệt thự.

Thứ đầu tiên Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy chính là Hạ Tử Du đang ngồi trên ghế sofa, anh rất tự nhiên đi tới ôm Hạ Tử Du, dịu dàng hỏi, “Bã xã, đang suy nghĩ gì mà nghĩ đến mất hồn như thế?”

Hạ Tử Du bị cắt ngang dòng suy nghĩ, cô ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm một cái, cầm tờ báo vừa xem buổi chiều lên, “Ông xã, có phải anh đang đối phó Trạch Húc không?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn sang qua bài báo, lạnh nhạt nói, “Tranh giành lợi ích trên thương trường thôi, không có cái gọi là đối phó.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không phải. Đây không phải là tranh giành lợi ích trên thương trường, mà là anh cố ý đối phó ‘Trung Viễn’.”

Đúng vậy, bài báo nói gần ba tháng qua tập đoàn “Trung Viễn” liên tiếp bị đối tác rút lui cổ phần cùng nguy cơ đầu thầu thất bại nghiêm trọng, hiện giờ bởi vì xoay vòng vốn khó khăn mà càng làm cho cổ phiếu “Trung Viễn” tụt xuống.

Thần sắc trên khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm chuyển tối, “Tại sao hỏi như thế?”

“Những đối tác rút lui cổ phần trong mấy hạng mục của ”Trung Viễn” đều từng hợp tác với “Đàm thị”, quan hệ giữa bọn họ và anh rất tốt, hơn nữa luôn chờ cơ hội được nịnh bợ anh, cho nên chỉ cần một câu nói của anh, bọn họ nhất định sẽ đồng ý nghe lời anh mà rút lui cổ phần “Trung Viễn”. Còn nữa, mấy hạng mục Trung Viễn đấu thầu gần đây trước sau đều thất bại, mà vài hạng mục đó cuối cùng đều bị “Đàm thị” tham gia vào.” Chuyện đối tác rút lui cổ phiếu “Trung Viễn” không có chứng cứ xác thực có thể coi là không liên quan đến anh, nhưng “Đàm thị” cạnh tranh cướp đi tất cả các hạng mục đấu thầu của “Trung Viễn” cũng là một sự thật đã xảy ra, cô không nghĩ rằng không có chút quan hệ nào với anh.

Đàm Dịch Khiêm khẽ nheo đôi mắt đen thẳm, “Ý của em là. Anh cố ý chèn ép ”Trung Viễn“?”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống, không muốn ở trước mặt anh phủ nhận đáy lòng cô chính là nghĩ như vậy.

Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức đứng dậy.

Cảm thấy khi Đàm Dịch Khiêm đứng dậy toàn thân tản ra một luồng hơi thở lạnh lẽo, biết Đàm Dịch Khiêm có lẽ đã tức giận, Hạ Tử Du đứng dậy theo đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, giọng điệu dịu xuống, “Ông xã, em không có ý đó, chỉ là thấy trên báo có đưa tin như vậy, em không hy vọng giữa anh và Trạch Húc có xung đột. Em quan tâm anh, mà em cũng quan tâm Trạch Húc nữa, anh ấy là bạn em, em hy vọng anh ấy có thể sống tốt.”

Đàm Dịch Khiêm không hề che giấu sự tức giận của mình chút nào, lạnh lùng nói, “Em thừa biết anh không thích em nhắc tới anh ta, hơn nữa giờ phút này em còn dùng thái độ khởi binh hỏi tội để nói chuyện với anh.”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, “Em không phải.”

Đàm Dịch Khiêm lập tức xoay người, trực tiếp cất bước bỏ đi ra ngoài.

Buổi tối, Hạ Tử Du dỗ Liễn Nhiên ngủ xong lại phát hiện Đàm Dịch Khiêm còn chưa về nhà.

Từ khi bọn họ kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên Đàm Dịch Khiêm tức giận với Hạ Tử Du.

Trong lòng Hạ Tử Du thật không dễ chịu.

Cô cũng biết buổi chiều cô nói chuyện với anh quả thực dùng giọng có chút không ổn, nhưng cô cảm thấy nếu bởi vì chuyện này mà anh chiến tranh lạnh với cô, cô không muốn cúi đầu với anh trước.

Anh biết rõ quan hệ giữa cô và Kim Trạch Húc, anh nên hiểu cô quan tâm Kim Trạch Húc chỉ là như bạn bè với nhau, cô cho là anh sẽ hiểu cô, ít nhất cũng sẽ đồng ý cho cô một lời giải thích, nhưng anh cứ nhiên lại tức giận mà bỏ đi ra ngoài.

Hạ Tử Du cũng không biết, khi cô đang nhìn lên đồng hồ trên tường hết lần này đến lần khác thì Đàm Dịch Khiêm đang yên tĩnh ngồi ở phòng khách lầu một của biệt thự, anh không mở đèn chỉ đốt một điếu thuốc, ngồi trong bóng tối lặng lẽ suy tư.

.

Khi kim đồng hồ chỉ giờ chỉ đến số 12, Hạ Tử Du rốt cuộc không nhịn được cầm điện thoại di động lên muốn gọi điện cho Đàm Dịch Khiêm, bỗng nhiên, cửa phòng lại đứng lúc truyền đến tiếng vịn cửa.

Biết là Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du lập tức vùi mình trong chăn, làm bộ đã ngủ.

Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng, ngồi bên mép giường, nhìn Hạ Tử Du thật sâu.

Hạ Tử Du núp ở trong chăn ổn định hơi thở, cẩn thận nghe lén động tĩnh bên ngoài chăn.

Vậy mà, một hồi lâu không có tiếng động.

Hạ Tử Du len lén vén chăn lên liếc mắt nhìn, lại nghe thấy tiếng nước chảy ào ào truyền đến từ trong phòng tắm, đến lúc này Hạ Tử Du mới biết Đàm Dịch Khiêm đã vào phòng tắm rồi.

Hạ Tử Du dứt khoát vén chăn lên, tức giận nghiêng đầu sang một bên. Cô vốn cho là anh sẽ chủ động nói với cô, lần này được lắm, anh lại còn thật sự chiến tranh lạnh với cô.

Hạ Tử Du thở phò phò đưa lưng về phía phòng tắm, chờ khi Đàm Dịch Khiêm đi ra khỏi phòng tắm, Hạ Tử Du vẫn ra về như đang ngủ say.

Đàm Dịch Khiêm vừa nằm xuống liền ôm lấy Hạ Tử Du từ phía sau, khàn khàn kêu, “Bà xã.”

Hạ Tử Du chấn động cả người, tức giận không muốn để ý tới anh.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, “Anh biết rõ em không ngủ.”

Hạ Tử Du xoay người, rũ mắt xuống.

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên hàng mi của Hạ Tử Du, “Thật xin lỗi, buổi chiều không nên to tiếng với em như thế.”

Lúc này Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, cô nói đầy khó chịu, “Em không thích anh không để ý tới em.”

Đàm Dịch Khiêm càng ôm Hạ Tử Du chặt hơn, dịu dàng nói, “Ngốc, làm sao anh có thể không để ý tới em chứ?”

Hạ Tử Du ầm ứ lên án, “Nhưng buổi tối trẻ như vậy anh mới về.”

Đàm Dịch Khiêm nói đầy nghiêm túc, “Anh vẫn luôn ở dưới lầu, suy nghĩ về chuyện em nói với anh.”

Hạ Tử Du hỏi, “Vậy anh đã nghĩ được chưa?”

Đàm Dịch Khiêm hỏi ngược lại, “Nếu như anh nói cho em biết anh cũng không có đối phó Kim Trạch Húc, em có tin không?”

Hạ Tử Du gạt đầu thật mạnh, “Chỉ cần là anh nói em đều tin hết.”

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói, “Cái gì anh cũng không có làm.”

Hạ Tử Du lựa chọn tin tưởng, “Ông xã, em tin anh nói. Buổi chiều giọng điệu của em thật không tốt, thật xin lỗi.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên trán Hạ Tử Du, “Giữa chúng ta không cần so đo nhiều như vậy.”

Hạ Tử Du chui vào trong ngực anh, “Dạ.”

“Ngủ đi.”

“Ông xã.” Hạ Tử Du đột nhiên nhỏ giọng gọi một câu.

“Hử?”

“À.” Hạ Tử Du dường như hơi cảm thấy có chút lúng túng, không biết có nên mở miệng nói ra đề tài này hay không.

Đàm Dịch Khiêm vốn đang nhắm mắt, lúc này lại từ từ mở ra, “Có chuyện gì em không thể nói với anh?”

Hạ Tử Du đỏ mặt nói, “Từ khi bác sĩ nói tụi mình có thể bắt đầu có thai mà chúng ta cũng chưa từng làm các biện pháp tránh thai. Thời gian đã qua mấy tháng, nhưng mà bụng em lại không có chút động tĩnh nào.”

Đàm Dịch Khiêm dỗ, “Bác sĩ đều nói thân thể của em đã không có vấn đề gì cả, không cần tạo áp lực cho mình, chuyện đứa nhỏ cứ thuận theo tự nhiên.”

“Em hiểu, chỉ là em có chút lo lắng.”

“Không có chuyện gì.”

Sáng sớm, tại “Đàm thị”.

Đàm Dịch Khiêm mới vừa đi vào phòng làm việc, chị Dư liền theo sát vào với một cơn tức giận ngập trời.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, chị Dư kính cẩn cúi đầu, cố hết sức để giữ bình tĩnh, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc, “Lấy tài liệu họp hôm nay sắp xếp lại cho tôi đi.”

Chị Dư sững sờ ngược mắt, “À, tổng giám đốc, về chuyện Kim Trạch Húc.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Không cần để ý.”

Chị Dư giật mình kinh ngạc, “Tổng giám đốc, ý của cậu là.”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Là ý mà chị hiểu.”

Chị Dư như cho là mình đã nghe lầm, trợn to hai mắt đầy khó tin, “Cậu muốn bỏ qua cho Kim Trạch Húc? Nhưng Kim Trạch Húc lại một lần nữa được voi đòi tiên.” Chị Dư chính là bởi vì nhìn thấy tin tức có liên quan đến việc “Đàm thị” tổn hại “Trung Viễn” trên báo nên bây giờ mới nổi cơn thịnh nộ, nhưng giờ phút này việc Đàm Dịch Khiêm lại đồng ý bỏ qua cho Kim Trạch Húc cũng không phù hợp với tác phong trước giờ của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nói đầy đơn giản, “Không cần nói nhiều. Chuẩn bị tài liệu họp thôi.”

Chị Dư sững sờ tại chỗ một hồi, hồi lâu sau mới phản ứng lại được.

Biết Đàm Dịch Khiêm một khi quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi, chị Dư không dám nói thêm gì nữa, không thể làm gì khác hơn đành tuân theo sự căn dặn của Đàm Dịch Khiêm đưa tài liệu cho Đàm Dịch Khiêm.

.

Buổi trưa, Hạ Tử Du cùng Liễu Nhiên dùng cơm trưa trong phòng ăn.

Hạ Tử Du thấy bộ dạng ăn cơm trẻ con của Liễu Nhiên, cười khẽ, “Liễu Nhiên, con ăn đến nỗi dính đầy ra cả miệng rồi, mẹ dứt cho!”

Liễu Nhiên gạt đầu, “Cám ơn mẹ.”

Cũng khó trách Liễu Nhiên ăn đến dính đầy cả miệng, gần đây Hạ Tử Du thử cho Liễu Nhiên học dùng đũa ăn cơm, bây giờ Liễu Nhiên vẫn còn chưa quen nên ăn cơm một mình rất khó khăn.

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên ngồi lên đùi, kiên nhẫn dứt cơm cho Liễu Nhiên.

Lúc này, người giúp việc đi tới sau lưng Hạ Tử Du, “Mợ chủ, cô có điện thoại.”

Hiếm khi có người gọi điện thoại tìm Hạ Tử Du, Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Có nói là ai không?”

Người giúp việc đáp, “Anh ta chỉ nói là bạn của cô.”

Hạ Tử Du đưa Liễu Nhiên qua cho người giúp việc, lập tức ra phòng khách nghe điện thoại.

Ngồi trên ghế sofa, Hạ Tử Du cầm điện thoại lên, “Xin chào, tôi là Hạ Tử Du.”

“Tử Du, là anh.”

Nghe giọng nói của Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du cười cười nói, “Trạch Húc.” Lúc tới bắt điện thoại cô cũng đã nghĩ rằng có thể là anh.

Giọng Kim Trạch Húc vẫn luôn rất dịu dàng, “Rất lâu không nói chuyện điện thoại với em, em có khỏe không?”

“Em rất khỏe, anh thì sao?”

“Anh.” Khi nói tới đó Kim Trạch Húc dừng giọng một chút, “Anh cũng rất tốt.”

Hạ Tử Du nghe ra được sự mệt mỏi trong giọng Kim Trạch Húc, cô hỏi đầy quan tâm, “Hôm qua em có xem báo, biết ”Trung Viễn” đang xảy ra một vài vấn đề.”

Kim Trạch Húc cố làm ra vẻ thoải mái, nói, “Không có chuyện gì, chỉ là một vài vấn đề, anh sẽ giải quyết.”

Hạ Tử Du nói, “Em biết rõ không phải vấn đề nhỏ. Có lẽ em cũng không giúp được anh, nhưng em rất lo lắng cho anh.”

Kim Trạch Húc giọng điệu thoải mái, “Chuyện của anh em không cần lo lắng làm gì. . . . Anh biết rõ Đàm tổng không thích anh gọi điện cho em, anh vốn cũng không muốn quấy rầy em, chỉ là, tiếp theo có thể anh phải đi Manchester cạnh tranh một hạng mục, nếu như cạnh tranh thành công có thể anh phải ở lại Manchester những một năm, bởi vì công việc rất bận, anh sợ một năm tới sẽ không có thời gian nói chuyện điện thoại với em nữa, anh hy vọng em tự chăm sóc mình thật tốt.”

Hạ Tử Du hỏi, “Hạng mục này có thể làm cho ”Trung Viễn” tốt hơn sao?”

Kim Trạch Húc cười nói, “Ừ, yên tâm đi, nếu không có bất ngờ gì xảy ra anh có thể thuận lợi tóm hạng mục này vào tay, ”Trung Viễn” không có việc gì hết.”

Hạ Tử Du cũng thở phào nhẹ nhõm giùm cho Kim Trạch Húc, “Tốt lắm, hy vọng anh đi Manchester tất cả được thuận lợi.”

P/S: Mình sẽ tạm ngưng bộ này đến sau 15/7, mong các bạn thông cảm và đợi nhé

152. Chương 152 : Cưng Chiều V Hạn

Đàm Dịch Khiêm đi công tác.

Mặc dù đi chỉ ba ngày, nhưng đối với thói quen hằng đêm Hạ Tử Du đều gối đầu lên cánh tay của Đàm Dịch Khiêm để ngủ mà nói thì đêm nào không có Đàm Dịch Khiêm ở bên cạnh là đêm đó cô lại khó ngủ, cũng như hôm nay, Đàm Dịch Khiêm vừa mới rời khỏi đêm đầu tiên cô liền bị mất ngủ.

Cũng may là lúc không ngủ được cô còn có thể đến phòng trẻ nhìn ngắm Liễu Nhiên, nếu không đêm dài đằng đẵng như thế này cô thật không biết làm gì cho hết thời gian.

Đàm Dịch Khiêm đi được hai ngày, La Bá Đặc bắt ngờ lại đến biệt thự.

Đã lâu không gặp La Bá Đặc, Hạ Tử Du ngồi tiếp đãi hàn huyên với La Bá Đặc cả ngày, thì phát hiện La Bá Đặc không còn vẻ phong lưu lởi lạc như trước kia nữa, mà ngược lại thần sắc có phần tiêu tụy sa sút.

Cùng ngồi trong phòng khách biệt thự, nhìn vẻ uể oải của La Bá Đặc Hạ Tử Du nghi ngờ cau mày, “La Bá Đặc, trông anh có vẻ như không được khỏe lắm.”

La Bá Đặc cầm ly cà phê trên bàn trà khẽ nhấp một hớp, trong lòng dường như vừa trải qua một phen điều chỉnh tâm tình lại, lúc này mới hỏi, “Dịch Khiêm đâu?”

Hạ Tử Du trả lời, “Anh ấy đi Newyork đi công tác rồi. Có lẽ ngày mai có thể sẽ trở về.”

La Bá Đặc giật mình ngạc nhiên, “Đi công tác?”

Hạ Tử Du thấy phản ứng kinh ngạc của La Bá Đặc, không khỏi ngạc nhiên hỏi, “Sao vậy?”

La Bá Đặc để ly cà phê trong tay xuống, nhẹ lắc đầu, “Không có gì.”

Hạ Tử Du đã từng làm việc với La Bá Đặc, liếc mắt đã nhận ra La Bá Đặc đang có gì đó giấu giếm , cô lo âu hỏi La Bá Đặc, “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

La Bá Đặc ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, muốn nói rồi lại thôi.

Hạ Tử Du nhạy cảm lập tức hỏi, “Có phải chuyện liên quan đến em và Dịch Khiêm?”

La Bá Đặc do dự chốc lát, cuối cùng từ tốn nói, “Tử Du, có một số việc anh hiểu rõ Dịch Khiêm không muốn anh nói với em, nhưng mà, hiện tại anh rất lo lắng, hy vọng em có thể giúp anh một chuyện.”

Hạ Tử Du nghi hoặc, “Sao?”

La Bá Đặc hỏi, “Em có biết chuyện Đan Nhất Thuần mang thai đứa con của Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du ngăn người sau đó gạt nhẹ đầu, “Có, Dịch Khiêm đã giải thích với em.”

Về mặt La Bá Đặc chán nản, chậm rãi nói, “Chuyện Dịch Khiêm lấy đi đứa nhỏ của Đan Nhất Thuần anh không tiện nói thêm nữa, nhưng chuyện Dịch Khiêm buộc Đan Nhất Thuần vĩnh viễn không được bước chân vào Los Angeles nữa, chuyện này anh không thể nào hiểu nổi.....”

Hạ Tử Du nhíu mày, “Đợi chút, anh nói Dịch Khiêm không cho Đan Nhất Thuần trở lại Los Angeles?”

La Bá Đặc gật đầu, “Đúng vậy, Dịch Khiêm muốn Đan Nhất Thuần đi cùng cha mẹ cô ấy, vĩnh viễn định cư tại nước Pháp. Anh hiểu Dịch Khiêm là vì bảo vệ em, chuyện này vốn là cũng không thể chỉ trích nặng Dịch Khiêm, nhưng mà, Dịch Khiêm lo lắng đến cảm nhận của em nhưng đồng thời lại không có suy xét cho Đan Nhất Thuần. Anh tin rằng em cũng biết tình cảm của Đan Nhất Thuần đối với Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần là một cô gái lương thiện, có thể rộng lượng chúc phúc cho người đàn ông mà mình yêu sâu đậm nhất ở chung với người phụ nữ khác, em biết không, lúc Dịch Khiêm vì em mà đuổi cô ấy đi, cô ấy dồn hết sự chua xót và thống khổ đè nén ở tận đáy lòng, một thân một mình lặn lội đến Pháp..... Anh cho rằng cô ấy thật sự kiên cường, dù sao trước giờ cô ấy cũng chưa từng biểu lộ sự yếu ớt của mình trước mặt bất kỳ ai, nhưng lần gần đây nhất anh đến Pháp thăm cô ấy mới biết, thì ra là cô ấy cũng không kiên cường như chúng ta tưởng tượng, chẳng những cô ấy từ bỏ công việc ở làng giải trí, thậm chí còn không nói lời nào đã rời khỏi chỗ cha mẹ mình, anh ở Pháp một tháng, dùng toàn bộ thời gian để tìm kiếm cô ấy nhưng lại không cách nào tìm ra được tung tích, anh rất lo lắng cho Nhất Thuần.....”

Hạ Tử Du nhìn La Bá Đặc sa sút chán nản đến không màng để ý tới râu dài ra dưới cằm, hơi do dự cô hỏi, “Anh thích Nhất Thuần?”

La Bá Đặc cũng không muốn giấu giếm, thổ lộ tâm tư tình cảm chân thật trong đáy lòng của mình, “Đúng, anh thích cô ấy. Anh đã gặp qua rất nhiều phụ nữ, nhưng chưa từng có một người phụ nữ nào có thể thiện lương rộng lượng đến như vậy..... Cô ấy biết trong lòng Dịch Khiêm chỉ có em, liền nghĩ cách để em và Dịch Khiêm gặp lại nhau, chờ đến lúc em trở lại bên cạnh Dịch Khiêm, cô ấy lựa chọn chủ động biến mất... Người phụ nữ như vậy khiến anh cảm thấy rất đau lòng.”

Thật ra Đàm Dịch Khiêm chỉ giải thích cho Hạ Tử Du chuyện Đan Nhất Thuần mang thai con của anh ấy, nhưng cũng không nói cho Hạ Tử Du biết chuyện chính Đan Nhất Thuần là người đã thúc đẩy khiến cho bọn họ có thể gặp lại nhau... Có điều, lúc Hạ Tử Du biết “bạn trai cũ” của Đan Nhất Thuần căn bản không tồn tại, Hạ Tử Du cũng đã phỏng đoán đến việc ngày đó ở Male, Đan Nhất Thuần có lẽ là vì giúp cô cùng Đàm Dịch Khiêm gặp lại nhau mà sử dụng kế sách, bây giờ suy nghĩ lại, ngày đó Đan Nhất Thuần lấy lý do “Bạn trai cũ” ở ngay sát vách phòng cô thật ra có rất nhiều sơ hở, dù sao, nếu Đan Nhất Thuần muốn sắp xếp cái người gọi là “bạn trai cũ” vào khách sạn ở cũng là chuyện dễ dàng, chỉ là lúc đó cô hoàn toàn không nghĩ đến Đan Nhất Thuần lại có thể làm một việc rộng lượng đến như vậy nên mới không nhìn ra những sơ hở này.

Suy tư từ đó, Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Em cũng biết rõ, cô ấy vì Dịch Khiêm bỏ ra rất nhiều.”

La Bá Đặc nghiêm mặt nói, “Tử Du, hôm nay anh tới không phải để thay Đan Nhất Thuần trước mặt tranh thủ tình cảm của em, cũng không muốn vì chuyện của Đan Nhất Thuần mà phá hư tình cảm của em cùng Dịch Khiêm vất vả lắm mới đi tới ngày hôm nay, anh chỉ muốn nhờ em giúp anh một việc, hy vọng em có thể thuyết phục được Dịch Khiêm giúp anh tìm ra Nhất Thuần. Anh biết rõ cá tính của Nhất Thuần, cô ấy giống em về mặt tình cảm, cùng một kiểu người, trong tình yêu cô ấy rất cố chấp, nhưng tính cách lại cao ngạo quật cường, cô ấy tuyệt đối sẽ không ở trước mặt người khác lộ ra vẻ mất mát bị thương của mình, anh sợ cô ấy ở một mình sẽ suy nghĩ lung tung. . . . Mà Dịch Khiêm từng ở chung với Nhất Thuần ba năm, anh tin Dịch Khiêm là người duy nhất có thể tìm được Nhất Thuần.”

Hạ Tử Du khó xử nói, “La Bá Đặc, em cũng lo lắng cho Nhất Thuần, nhưng mà.”

La Bá Đặc lập tức cắt ngang lời Hạ Tử Du nói, “Em không cần lo lắng, anh chỉ cần Dịch Khiêm giúp anh tìm ra hành tung của Nhất Thuần, còn lại anh sẽ tự mình đi tìm Nhất Thuần, sẽ không để cho Nhất Thuần xuất hiện trước mặt hai người.”

Hạ Tử Du vội vàng giải thích, “La Bá Đặc, em không phải có ý này. Em chưa từng lo lắng việc Nhất Thuần sẽ phá hư tình cảm của em và Dịch Khiêm, em chỉ đang suy nghĩ, em và anh đều hiểu rõ cá tính của Dịch Khiêm, em sợ anh ấy”

La Bá Đặc hiểu ý của Hạ Tử Du, giọng nói có phần dịu lại, “Đây cũng chính là nguyên nhân anh muốn nhờ em giúp một tay, anh biết rõ Dịch Khiêm chỉ không thêm chú ý đến đến những người mà mình không quan tâm, nhưng anh hy vọng em có thể thuyết phục được Dịch Khiêm, cũng chỉ có em mới có khả năng thuyết phục.”

Tính tình Đàm Dịch Khiêm chưa bao giờ thay đổi, hờ hững vô tình, tất cả sự nhiệt tình ấp áp chỉ dành cho Hạ Tử Du, cũng chỉ có sự xuất hiện của Hạ Tử Du thì mới nhận thấy được sự ấm áp của Đàm Dịch Khiêm.

Từ khi Hạ Tử Du biết La Bá Đặc tới nay, chưa từng thấy La Bá Đặc hạ mình cầu xin bất kỳ một ai như vậy, từ đáy lòng Hạ Tử Du cảm thấy rất áy náy, đối với những chuyện xảy ra cho Nhất Thuần trong lòng cô cũng không dễ chịu chút nào, cho nên cuối cùng cô cũng gật đầu đồng ý: “Được, em sẽ thử nói chuyện với Dịch Khiêm....”

Hôm sau, bởi vì cả đêm Hạ Tử Du không hề chớp mắt nên đã rời giường rất sớm.

Thấy Liễu Nhiên vẫn đang ngủ say, nên Hạ Tử Du đi đến phòng khách lầu một, cô vốn là muốn đến phòng ăn lấy một ly sữa nóng, lại vô tình trông thấy tờ báo mà người làm để trên bàn trà trong phòng khách.

Nghĩ đến Kim Trạch Húc giờ phút này đang ở Manchester cạnh tranh hạng mục, trong lòng mong cho Kim Trạch Húc có thể thành công đoạt được hạng mục này, ngay lập tức Hạ Tử Du cầm tờ báo lên muốn xem một chút tin tức có liên quan đến “Trung Viễn”, nhưng không ngờ.

“Trung Viễn” vẫn chiếm cứ tít đầu tờ báo như trước, nhưng hôm nay tin tức không phải là “Trung Viễn” thành công giành được hạng mục, mà là báo cáo giá cổ phiếu “Trung Viễn” đã giảm mạnh.....

Hạ Tử Du cẩn thận nhìn lướt qua tường tận nội dung tờ báo, mới biết Kim Trạch Húc tự mình đến Manchester cạnh tranh hạng mục nhưng lại bị thất bại, mà công ty cướp đi hạng mục này vẫn là tập đoàn “Đàm thị”.

Hạ Tử Du sững sờ ngồi trên ghế sa lon, xem tường tận tin tức trên tờ báo mà khó có thể tin được.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du cầm điện thoại lên bấm số điện thoại của Kim Trạch Húc, thế nhưng, điện thoại Kim Trạch Húc không thể nào kết nối được.

Hạ Tử Du lại liên tục bấm số, nhưng vẫn không cách nào liên lạc được.

Hạ Tử Du để điện thoại xuống, cả người giống như không còn hơi sức ngồi dựa vào trên ghế sa lon, thất thần thật lâu.

.

Buổi tối.

“Vịt con xấu xí rất tự ti, nó rất hâm mộ người khác có bộ lông vũ xinh đẹp, cho nên nó trốn ở góc phòng len lén khóc thút thít.”

Đọc truyện cổ tích tới đây, Hạ Tử Du phát hiện con gái tinh nghịch của cô đã ngủ rồi.

Nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho Liễu Nhiên, đặt lên trán con gái một nụ hôn, lúc này Hạ Tử Du mới rời khỏi phòng trẻ.

Trở lại phòng mình, Hạ Tử Du mang trong lòng tâm sự nặng nề thở dài một hơi, trong đầu lại một lần nữa thoáng qua tin tức trên tờ báo hôm nay.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao “Trung Viễn” lại một lần nữa cạnh tranh thất bại?

Đúng lúc Hạ Tử Du vẫn đang suy nghĩ, ngoài cửa phòng cô truyền tới một trận tiếng gõ cửa nhẹ.

Tối nay Đàm Dịch Khiêm sẽ về, nhưng Đàm Dịch Khiêm ra vào phòng này trước nay chưa hề có thói quen gõ cửa, trong lòng cứ đinh ninh là người giúp việc, vẻ mặt hoảng hốt Hạ Tử Du chạy ra mở cửa phòng.

Nhưng, trong lúc bất ngờ này, Hạ Tử Du còn chưa nhìn rõ mặt người tới đã bị người đó dùng hai cánh tay rắn chắc ôm lấy.

“A!”

Bị ném lên giường, Hạ Tử Du thở nhẹ một tiếng, vừa được nhìn thấy rõ khuôn mặt anh tuần gần trong gang tấc, đôi môi đỏ mọng cũng đã bị anh chiếm lĩnh.

“Um.”

Cơ thể Đàm Dịch Khiêm rõ ràng là đã bị đè nén đến khô nóng suốt mấy ngày hôm nay, nên vào giờ phút này không thể kiềm chế được nữa đã bùng nổ, lúc hôn Hạ Tử Du giống như cuồng phong cuốn lấy, hận không thể nuốt chửng Hạ Tử Du vào bụng.

Hạ Tử Du gần như ngạt thở, vỗ nhẹ lên sống lưng của Đàm Dịch Khiêm đang áp chế trên người cô, hô hấp rối loạn gọi, “Dịch Khiêm.”

Qua một hồi lâu, Đàm Dịch Khiêm mới buông Hạ Tử Du ra, dục vọng hừng hực như muốn thiêu từ trong đôi mắt đen láy của anh chứng tỏ giờ phút này anh đã không còn nhiều tính nhẫn nại nữa, hơi thở nóng rực của anh hòa vào hơi thở của cô, anh áp chế sự kích động của mình xuống, khàn khàn hỏi, “Vợ yêu, có nhớ anh không?”

Hai tay Hạ Tử Du chống đỡ ở lồng ngực anh, “Có.”

Đàm Dịch Khiêm hài lòng cúi đầu cắn nhẹ vào cánh môi cô một cái, sau đó vén lên vạt áo của cô.

Nửa người dưới cảm thấy lạnh lạnh, Hạ Tử Du theo bản năng co hai chân lên, cô kháng cự, “Đừng như vậy, em có lời muốn nói với anh.”

Tình tròng đã lên tới não, Đàm Dịch Khiêm căn bản không còn nhẫn nại nghiêm túc nói chuyện với Hạ Tử Du, giọng nói của anh càng lúc càng khàn khàn nặng nề: “Muốn gì chờ một chút hãy nói.” Dứt lời liền vén vạt của Hạ Tử Du lên tới tận eo.

Hạ Tử Du chống đỡ đầu Đàm Dịch Khiêm đang vùi trên cổ cô, không ngừng lắc đầu gọi: “Dịch Khiêm.....”

Hạ Tử Du không phối hợp làm Đàm Dịch Khiêm cuối cùng cũng phải ngồi dậy, chăm chú ngắm nhìn Hạ Tử Du, khuôn mặt điển trai hiện lên dáng vẻ chưa được thỏa mãn dục vọng.

Hạ Tử Du vội vàng sửa sang lại quần áo rồi ngồi dậy, âm ờ nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm phiền não nói lỏng cà vạt, cố gắng duy trì lý trí nói, “Nói đi.”

Hạ Tử Du do dự dời đến bên người Đàm Dịch Khiêm, trong đầu nhớ lại tờ báo hôm nay nhìn thấy, cô nhỏ giọng hỏi, “Ông xã, chúng ta bây giờ đã là vợ chồng, chuyện gì cũng nên thẳng thắn với nhau đúng không?”

Đôi mắt Đàm Dịch Khiêm hơi nheo lại, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt lúc này của cô.

Hạ Tử Du ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng hỏi, “Mấy ngày nay anh đều ở Newyork sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhận ra sự cẩn thận có mục đích của Hạ Tử Du cố, vì vậy anh ôm Hạ Tử Du vào lòng, nhẹ giọng hỏi, “Em muốn biết chuyện gì?”

Hiện tại Hạ Tử Du rất muốn hỏi chuyện trên báo chí, nhưng lúc này đối mặt với ánh mắt dịu dàng của Đàm Dịch Khiêm thì cô lại không có dũng khí mở miệng.

Anh cũng đã giải thích qua với cô, cô nên tin tưởng anh. Nếu như bây giờ cô hỏi chuyện này, cô sợ anh sẽ tức giận giống như lần trước.

Trong lòng suy nghĩ một lát, cô rất tự nhiên nói sang chuyện khác, “À. Không có, em chỉ muốn hỏi một chút, mấy ngày nay anh ở Newyork có nhìn lung tung mấy cô em trẻ đẹp hay không?”

Trên thực tế, Đàm Dịch Khiêm đã nhìn ra sự chuyển đổi cảm xúc trong đáy mắt Hạ Tử Du, anh cười khê, “Chỉ muốn hỏi điều này sao?”

Hạ Tử Du nghiêm mặt nói, “Điều này rất quan trọng. Chồng em đẹp trai như thế, lỡ như có người thừa dịp em không có ở đó ngấp nghe nhan sắc chồng em thì làm thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, sau đó ôm Hạ Tử Du để cô ngồi lên đùi mình.

Hạ Tử Du có thể cảm nhận rất rõ nguồn nhiệt nóng bỏng và cứng rắn ở nơi nào đó đang đè ngay bụng cô. Hạ Tử Du nhất thời thấy ngượng ngùng vô cùng. (haiz, có baby rồi mà như còn thiếu nữ ặc ặc)

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Hạ Tử Du, nhẹ nhàng găm cắn vành tai trắng nõn của Hạ Tử Du, hơi thở nóng rực bao phủ bên tai của cô nhẹ giọng hỏi: “Đã cảm nhận được sao?”

Gương mặt Hạ Tử Du trong giây lát như trứng tôm luộc chín, “Ồ đáng ghét.” Cô xấu hổ giãy giụa.

Ngay một giây sau anh đặt cô ở dưới thân mình, hơi thở rối loạn nói: “Bây giờ anh có thể nói cho em biết, ở Newyork anh không có nhìn lung tung những cô gái khác.....”

Dần dần, quần áo vung vãi rơi xuống đất.

Hạ Tử Du cuối cùng cũng rút ra được bài học kinh nghiệm, đó là không phải đề tài nào cũng có thể lôi ra nói bừa, trong từng trường hợp, cũng phải xem tâm tình của đối phương.....

.

Sau trận hỗn độn, Hạ Tử Du thở hổn hển mệt đến vô lực nằm trong ngực Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên mái tóc Hạ Tử Du, dịu dàng hỏi, “Muốn đi tắm không?”

Hạ Tử Du tức giận trợn mắt nhìn anh một cái, cô bây giờ ngay cả hơi sức để rời giường cũng không có.

Đàm Dịch Khiêm cười một tiếng, “Anh bế em đi?”

Hạ Tử Du vùng đôi bàn tay trắng như phấn đánh nhẹ vào lồng ngực Đàm Dịch Khiêm, khuôn mặt đỏ bừng, “Anh còn cười em!”

Khóe môi Đàm Dịch Khiêm hơi nhếch lên, “Tốt nhất em nghỉ ngơi một chút đi, anh đi pha nước tắm, đợi chút nữa sẽ bế em đi tắm.”

Thấy Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, Hạ Tử Du vội vàng vòng tay ôm cứng lấy hông của anh.

Đáy mắt Đàm Dịch Khiêm thoáng qua một tia giảo hoạt, “Sao thế?”

Thấy dáng vẻ anh như có chút hăng hái, cô lập tức cau mày, “Đừng có ham. Em chỉ là có chuyện muốn nói với anh.”

Dục vọng cơ thể đã được giải tỏa, tâm tình Đàm Dịch Khiêm trở nên vô cùng tốt, anh cúi người xuống, hai tay chống ở hai bên cơ thể Hạ Tử Du, dịu dàng hỏi, “Chuyện gì?”

Hạ Tử Du quây lấy chân ngồi dậy, cả người tựa vào đầu giường, cô liếc nhìn khuôn mặt tuần tú của Đàm Dịch Khiêm muốn nói lại thôi.

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu chạm khẽ lên cánh môi cô một cái, “. Anh đang nghiêm túc nghe em nói.”

Hạ Tử Du chậm rãi nói, “La Bá Đặc hôm qua tới tìm anh.”

Giọng điệu hồ hững Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Có chuyện gì?”

Hạ Tử Du không chớp mắt nhìn phản ứng trên khuôn mặt Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng nói, “Anh ấy nói với em một số chuyện liên quan đến Nhất Thuần.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng trả lời một câu, “Ừ.”

Hạ Tử Du nhích người sát vào đầu giường, dè dặt cẩn thận nói, “La Bá Đặc nói với em, anh ấy đi Pháp tìm Nhất Thuần nhưng phát hiện ra Nhất Thuần không có ở Pháp. Cha mẹ Đan Nhất Thuần và La Bá Đặc đều không thể liên lạc được với Nhất Thuần, La Bá Đặc rất lo lắng, anh ấy tìm mọi cách cũng không tra được hành tung của Nhất Thuần, anh ấy nói chỉ có anh mới có thể tìm được Nhất Thuần.”

Đàm Dịch Khiêm liền thu lại hai tay chống ở bên người Hạ Tử Du, khuôn mặt anh khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như trước, lập tức đứng thẳng người dậy.

Hạ Tử Du đã sớm đoán được Đàm Dịch Khiêm sẽ có phản ứng như vậy, cô giữ chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, nghiêm túc nói, “Dịch Khiêm, bất kể như thế nào Nhất Thuần cũng từng giúp đỡ chúng ta, chúng ta cũng không hy vọng cô ấy xảy ra chuyện mà, huống chi La Bá Đặc rất lo lắng cô ấy.”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Chuyện của cô ấy chẳng liên quan đến chúng ta.”

Hạ Tử Du lắc nhẹ cánh tay Đàm Dịch Khiêm, khẩn cầu gọi, “Dịch Khiêm.”

Khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm vẫn lạnh lùng, sau một lúc trầm ngâm lên tiếng nói không mang theo chút độ ấm nào: “Anh không muốn em năn nỉ anh vì người không hề liên quan đến chúng ta.”

Hạ Tử Du bước đến sau lưng Đàm Dịch Khiêm, từ phía sau ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, năn nỉ nói, “Ông xã, coi như anh giúp La Bá Đặc một chút đi, em tin rằng những năm tháng trước đây anh ấy cũng chưa từng có cầu xin anh bất cứ chuyện gì.”

.

Tuy rằng ngoài mặt Đàm Dịch Khiêm vẫn không có cho Hạ Tử Du ngay câu trả lời, nhưng Hạ Tử Du biết cô đã thành công.

Sáng sớm hôm sau.

Trong phòng ăn, Liễu Nhiên ngồi ở trên đùi Đàm Dịch Khiêm, cầm bộ đồ ăn trong tay, vừa dùng cơm vừa ngáy thò thà kể lại một số chuyện, “Ba à, mấy ngày nay mẹ đều ngủ cùng với con.”

Hạ Tử Du đang vui đùa dùng bữa sáng, đột nhiên nghe con gái nhắc tới chủ đề này, Hạ Tử Du theo bản năng ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm một cái, mơ hồ nhìn thấy trong đáy mắt Đàm Dịch Khiêm có vài phần thỏa mãn, Hạ Tử Du lúng túng giải thích, “Làm gì có à. Còn không phải là lo lắng cho con nghịch ngợm cả tối khi ngủ hay đá chần sao.”

Liễu Nhiên đáng yêu nhìn Hạ Tử Du, nghi ngờ nhíu mày, “Nhưng mà buổi tối ba ngủ đâu có đá chần, tại sao mẹ cũng muốn mỗi tối đều ngủ chung với ba chứ?” Liễu Nhiên nhắc tới đề tài này thật ra là do mấy đêm nay cô bé đã quen ngủ cùng Hạ Tử Du, mà tối hôm qua không có Hạ Tử Du ở bên cạnh nên Liễu Nhiên cảm thấy không quen.

Hạ Tử Du nhất thời không biết nói gì, “Hả.”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm ẩn chứa nổi lên chút ý cười, ung dung chờ đợi Hạ Tử Du giải thích như thế nào với con gái.

Hạ Tử Du tức giận trợn mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, bĩu môi nói, “Mẹ mới không muốn ngủ chung với ba con nha. Liễu Nhiên, tối nay mẹ sẽ tiếp tục ngủ với con.”

Liễu Nhiên nghe nói xong liền vui vẻ vỗ tay, “Hay quá.”

Ngay lập tức trên gương mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm hiện lên ba đường vạch ngang, anh không thể ung dung nữa giải thích với con gái, “Liễu Nhiên, thật ra ba mẹ là mỗi tối phải ngủ cùng với nhau.”

.

Đưa mắt nhìn theo Đàm Dịch Khiêm lái xe rời đi, tất cả các nét trên gương mặt Hạ Tử Du đều tràn đầy hạnh phúc.

Liễu Nhiên chạy tới, ôm lấy bắp đùi Hạ Tử Du làm nũng mè nheo nói, “Mẹ, con muốn đi vườn hoa chơi. . . .”

Hạ Tử Du thu hồi ánh mắt đang nhìn theo bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm, cô ôm lấy Liễu Nhiên nói: “Được.”

Hạ Tử Du đang định đưa Liễu Nhiên đi vườn hoa chơi, thì lúc này giọng nói người giúp việc vang lên sau lưng Hạ Tử Du, “Cô chủ!”

Hạ Tử Du xoay người, “Ừ?”

Người làm nói, “Cô có điện thoại, là Kim tiên sinh.”

Hạ Tử Du sưng sốt một chút, gật đầu, “Được.”

Đưa Liễu Nhiên cho người giúp việc, Hạ Tử Du không quên dặn dò, “Liễu Nhiên, mẹ đi nghe điện thoại, đợi chút nữa sẽ trở lại vườn hoa với con. Bác sĩ nói con không thể chơi đến đổ nhiều mồ hôi, như vậy rất dễ ngã bệnh, con ngoan ngoãn chờ mẹ trở lại, biết không?”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Ngay sau đó Hạ Tử Du đi vào phòng nhận điện thoại của Kim Trạch Húc.

“Tử Du!”

“Phải, là em.”

Giọng Kim Trạch Húc nặng nề nói, “Anh mới vừa xuống máy bay, rất xin lỗi vì em gọi mấy cuộc điện thoại anh đều không nhận được.”

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Đừng nói chuyện khách sáo với em như vậy, em rất lo lắng cho anh, báo chí nói anh không giành được hạng mục ở Manchester, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Kim Trạch Húc chậm rãi thở dài, chán chường nói, “Anh đã rất cố gắng, nhưng mà, em cũng biết, tranh giành lợi ích trên thương trường ai có thể nói trước chính xác được, ‘Đàm thị’ thắng ‘Trung Viễn’ giành được hạng mục này cũng là dễ hiểu, chỉ trách bản thân anh không có năng lực.”

“Trạch Húc.”

Hạ Tử Du còn muốn hỏi thêm điều gì, nhưng Kim Trạch Húc đã cắt lời, “Tử du, không cần lo lắng cho anh, tranh giành lợi ích trên thương trường anh hiểu rõ, anh chỉ là tức giận mình không thể bảo vệ được ‘Trung Viễn’ do một tay cha nuôi sáng lập ra. Đàm tổng đã nhắc nhở anh lần nữa, anh nghĩ từ nay về sau cũng không thể liên lạc với em, không phải bởi vì anh sợ, mà anh không muốn Đàm tổng hiểu lầm giữa chúng ta có gì đó..... Tốt nhất em hãy bảo trọng, chúc em mãi mãi hạnh phúc.”

Hạ Tử Du còn chưa kịp nói thêm được điều gì, Kim Trạch Húc đã kết thúc cuộc trò chuyện, lúc Hạ Tử Du gọi điện thoại lại cho Kim Trạch Húc thì điện thoại đã không cách nào liên lạc được.

153. Chương 153 : Chỉ Muốn Yêu Em Nhiều Hơn Chút

Xế chiều hôm nay là ngày Hạ Tử Du đến bệnh viện tái khám lần cuối cùng, bình thường Đàm Dịch Khiêm đều tự mình đưa Hạ Tử Du đến bệnh viện, hôm nay cũng không ngoại lệ, cho nên vào buổi trưa Đàm Dịch Khiêm đã trở về nhà.

Kiểm tra xong, trên đường trở về biệt thự, Đàm Dịch Khiêm vừa lái xe vừa để ý đến Hạ Tử Du ngồi nghiêm túc bên cạnh, trên mặt cô không có biểu lộ gì nhưng sắc mặt có vẻ tái nhợt, thần sắc còn có chút mệt mỏi, nhưng tất cả đều được che giấu khéo léo dưới lớp son phấn trên mặt, nếu không nhìn kỹ chắc là sẽ không phát hiện.

“Không thoải mái sao?”

Đàm Dịch Khiêm vươn tay định thử xem độ ẩm trên trán Hạ Tử Du, nhưng cả người Hạ Tử Du cứng đờ, rồi sau đó nhanh chóng né tránh.

Đàm Dịch Khiêm nhìn bàn tay vươn ra, không khỏi nhớ tới biểu hiện vừa rồi của Hạ Tử Du, lúc bác sĩ thông báo thân thể cô đã hoàn toàn hồi phục hơn nữa sẽ không ảnh hưởng đến vấn đề sinh con, cô không biểu hiện sự vui mừng như trong tưởng tượng của anh, ngược lại còn trầm tĩnh ngồi yên ở đó, dường như cô còn che giấu tâm sự, cả buổi chiều lúc nào cũng lảng tránh ánh mắt anh, thậm chí còn tránh né bất kì

hành động tiếp xúc thân mật của anh, khi anh về đến nhà, cô đều tươi cười rạng rỡ trước mặt mọi người, duy chỉ có lạnh nhạt đối với anh.....

Rất rõ ràng, cô đang trốn tránh anh, nhưng tại sao lại như vậy?

Đàm Dịch Khiêm cho xe dừng lại.

Quan sát kỹ lưỡng khuôn mặt nghiêng của Hạ Tử Du, cố gắng tìm ra một chút manh mối biểu hiện khác thường trên mặt cô.

“Rốt cuộc là sao vậy? Hay là anh đã làm sai điều gì, khiến cho bà xã anh không vui?” Đàm Dịch Khiêm cầm bàn tay trắng nõn của Hạ Tử Du, xoa nhẹ lên từng ngón tay của cô. (nhỏ này chọc tui bực gē, chuyện của thiện hạ thì mặc kệ ng ta đi, tự nhiên giận chồng mình, ‘máu tó đang lên não’ giận hết sức)

Một lần nữa, Hạ Tử Du giống như bị lửa đốt, nhanh chóng rút tay về, hơn nữa nắm chặt hai tay đặt trên đầu gối.

“Em không sao, anh lái xe đi.” Hạ Tử Du nhìn thẳng phía trước, vẫn duy trì lạnh lùng như trước.

Đàm Dịch Khiêm nhú chặt mi tâm, đương nhiên anh biết cô nhất định có chuyện, nếu không cô sẽ không thay đổi thái độ nhiều như vậy. Buổi sáng lúc ra cửa bọn họ vẫn còn rất ngọt ngào vui vẻ, chứ không phải bộ dáng như bây giờ, cô đang cố ý tránh né anh giống như chim sợ cành cong.

“Em rốt cuộc sao vậy? Có chuyện gì thì nói ra, đừng để buồn bực trong lòng được không?” Đàm Dịch Khiêm nói xong, anh cũng cố gắng không chạm vào cô, chỉ quan sát từng chút thay đổi rất nhỏ trên gương mặt cô.

Anh nhìn thấy trong đáy mắt cô chợt lóe lên một tia khó chịu đang kìm nén.

Hạ Tử Du cười nhẹ một tiếng, “Em không sao.”

Đàm Dịch Khiêm ra lệnh, “Anh muốn em nói ra.”

Hạ Tử Du nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, chậm rãi nói, “Em đang suy nghĩ, anh có thực sự tin tưởng em hay không?”

Đàm Dịch Khiêm nhú chặt chân mày, trầm mặc chờ đợi cô nói tiếp.

“Em đã giải thích với anh rất nhiều lần, giữa em và Kim Trạch Húc không có nửa điểm quan hệ, em chỉ đơn thuần xem anh ấy như là bạn của em. Em biết rõ anh ấy đã từng làm rất nhiều chuyện cản trở chúng ta đến với nhau, nhưng em cũng biết xuất phát điểm chỉ vì muốn bảo vệ em, cho nên, mặc dù em đã từng chán ghét anh ấy đến mức không muốn liên lạc với anh ấy nữa, nhưng trong đáy lòng em vẫn luôn coi anh ấy là người bạn tốt nhất..... Em không hiểu, chúng ta đã hạnh phúc rồi, tại sao anh còn dồn anh ấy vào đường cùng?”

Giọng nói sắc bén của cô giống như đang lên án anh, Đàm Dịch Khiêm từ đầu đến cuối vẫn không hề biểu lộ chút biểu cảm nào, giờ phút này chỉ âm trầm lạnh lẽo.

Hạ Tử Du nghẹn lời nói, “Dịch Khiêm, đừng nên làm hại Trạch Húc nữa, có được hay không?”

Giờ phút này trong đầu Đàm Dịch Khiêm chợt hiện lên thời điểm tối qua khi anh đi công tác trở về, cô vốn là muốn nói với anh chuyện này nhưng vì sợ điều gì đó mà tạm dừng nói sang chuyện khác..... Tối hôm qua anh còn cho rằng mình nhìn lầm, nhưng thật không ngờ từ tối qua đến giờ cô vẫn luôn suy nghĩ đến vấn đề này.

Giọng điệu lạnh lùng Đàm Dịch Khiêm nói, “Em đang khẩn cầu anh sao?”

Ánh mắt của bọn họ giao nhau, thái độ Đàm Dịch Khiêm cứng ngắc, lạnh lùng, trong lòng Hạ Tử Du cảm thấy sợ hãi, nhưng vì muốn nói rõ ràng với anh chuyện này, cô lấy hết dũng khí nói: “Đúng, em đang cầu xin anh, em hy vọng anh có thể vì em mà thay đổi tác phong xử sự của anh ngày trước, rất nhiều việc anh ra tay quá tàn nhẫn.....”

Đàm Dịch Khiêm đưa ánh mắt nhìn về phía trước, bình tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi bật ra từng chữ, “Em biết không? Từ sau khi chúng ta kết hôn, đây là lần thứ hai chúng ta cãi nhau vì Kim Trạch Húc, anh chưa từng nghĩ rằng hôm nay em còn có thể vì hắn ta mà cầu xin anh.”

Không khí giữa bọn họ nặng nề như chết lặng.

Hạ Tử Du khó chịu nói: “Em không muốn cãi nhau với anh, em chỉ là...”

“Em chỉ là không tin lời anh nói.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm nghị lạnh lùng gần từng chữ, hung hăng đập một cái vào tay lái, cuối cùng, Đàm Dịch Khiêm nở nụ cười đầy vẻ u ám, tiếng cười của anh tràn đầy giễu cợt trong không gian nhỏ hẹp trên xe.

“Hạ Tử Du, ngược lại anh muốn hỏi em, coi như anh thật sự muốn làm gì đó với Kim Trạch Húc, nhưng vào giờ phút này tại sao em luôn đứng bên Kim Trạch Húc mà không phải là vô điều kiện ủng hộ anh, ủng hộ chồng của em! !” Anh nhìn về phía cô hỏi, “Tại sao?”

Cô ghen ngào giải thích, “Bất cứ chuyện gì em cũng có thể vô điều kiện ở bên cạnh ủng hộ anh, nhưng mà em không hy vọng anh làm hại đến Trạch Húc..... Anh ấy đã từng có rất nhiều sai lầm, nhưng anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều, sau khi ra tù cuộc sống của em vô cùng khó khăn không nơi nương tựa, nhưng anh ấy đã chỉ đường cho em kiên cường sống tiếp, ba năm em ở Male cũng là mỗi ngày anh ấy đều gọi điện khích lệ em..... Em có thể không trở thành bạn của anh ấy, nhưng không cho phép bản thân mình làm tổn thương anh ấy, mà anh là chồng của em, trong mắt em, anh làm tổn thương anh ấy cũng giống như em làm tổn thương anh ấy, em không muốn như vậy.....”

“Được, rất tốt.” Gương mặt anh tuấn của anh dường như vì kiềm chế mà khẽ run lên, giờ phút này nếu người đối mặt với anh không phải là cô, có lẽ người đó đã phải chết một ngàn một vạn lần rồi, nhưng mà.... Cơn tức giận ngút trời của anh lúc này dần dần bị áp chế vào trong lòng, anh từ từ buông lỏng cô ra, lạnh lùng cười một tiếng.

Cô nhìn anh , vẻ mặt anh lạnh lùng cứng ngắc như đá.

Cô không nói gì thêm nữa, quay mặt đi đưa ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước.

Anh đạp chân ga, xe tiếp tục chạy đi, có điều, bên trong xe lâm vào trạng thái tĩnh lặng mà từ khi kết hôn tới nay chưa bao giờ có.

Đàm Dịch Khiêm đưa Hạ Tử Du trở lại biệt thự sau đó trực tiếp lái ô tô rời đi.

Hạ Tử Du đứng trước cửa biệt thự nhìn bóng xe biến mất, trái tim cô dường như cũng bị xé rách đau đớn.

.

“Đàm thị” .

Trong đêm tối, Đàm Dịch Khiêm đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc, trầm tư suy nghĩ.

Bất chợt, phía sau lưng anh truyền đến tiếng bước chân, âm thanh của La Bá Đặc theo sau truyền đến, “Tôi vốn là muốn đến nhà cậu cùng ăn bữa tối, nhưng mà cậu không có ở đó, tôi lại thấy tâm tình của tiểu Du dường như không tốt lắm, cho nên tôi nghĩ cậu và tiểu Du cãi nhau Biết cậu ở nơi này, cho nên mang theo một chai Laffey năm 82 uống một ly với cậu.”

La Bá Đặc đi thẳng tới trước tủ rượu trong phòng làm việc, sau đó rót hai ly Laffey.

La Bá Đặc đưa ly rượu cho Đàm Dịch Khiêm, “Đây là chai Laffey quý giá ở hội sở của tôi, nếu không phải cảm kích cậu giúp tôi tìm được hành tung của Nhất Thuần, tôi cũng sẽ không nở lấy ra.”

Thậm chí còn không nhìn La Bá Đặc một cái, Đàm Dịch Khiêm lạnh lạnh nói từng chữ: “Tôi muốn một mình yên tĩnh một chút.”

Đàm Dịch Khiêm trước sau vẫn lạnh lùng như băng, nếu không phải nhìn thấy bộ dạng chán nản mất mát của Hạ Tử Du ở biệt thự, giờ phút này La Bá Đặc cũng không đoán ra được tâm tình Đàm Dịch Khiêm không tốt, vì vậy La Bá Đặc để xuống ly rượu trên mặt bàn làm việc, dùng giọng của người bạn tốt quan tâm nói: “Cậu chịu nghe tiểu Du thuyết phục giúp tôi tìm ra tung tích Nhất Thuần, vì vậy có lẽ hai người cũng không phải vì chuyện này mà cãi nhau..... Nói đi, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?”

Cả người Đàm Dịch Khiêm toát lên vẻ nghiêm túc lạnh lùng, nhưng vẫn không lên tiếng.

La Bá Đặc tựa vào mặt tường bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, khuyên nhủ, “Cậu đừng quên, tôi có thể bày mưu tính kế cho cậu trong chuyện tình cảm, hướng chỉ tính tình của tiểu Du tôi cũng khá rõ, cậu nói cho tôi biết, có lẽ tôi có thể giải quyết vấn đề giúp hai người.”

Đàm Dịch Khiêm vào giờ phút này xoay người, trực tiếp mở cửa bước đi ra ngoài.

La Bá Đặc lập tức đuổi theo, thế nhưng Đàm Dịch Khiêm đã đi vào thang máy.

La Bá Đặc cuối cùng không đuổi theo Đàm Dịch Khiêm, chỉ cảm thấy tối nay tâm tình của Đàm Dịch Khiêm đã chán nản đến cực điểm, bởi vì những lúc tâm trạng của Đàm Dịch Khiêm chán nản như vậy, cũng là những lúc anh muốn yên tĩnh một mình nhất.

.

Tại biệt thự.

Đêm khuya yên tĩnh, Hạ Tử Du ôm gối ngồi trên ghế sofa, cô không ngừng ngược mắt nhìn đồng hồ trên tường, vậy mà đồng hồ đã báo mười hai giờ đêm, thế nhưng anh vẫn không xuất hiện.

Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa, trong lòng mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Anh đang giận cô sao? Cô không hiểu. Tại sao anh lại phải tức giận với cô? (Ặc, pé Du bị thiếu muối iốt)

Bọn họ là vợ chồng, cô chỉ không muốn giấu giếm anh nên mới nói cho anh biết suy nghĩ thật lòng cô, vì sao anh không hiểu cho cô?

Đúng lúc Hạ Tử Du đang trầm tư suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn của Đàm Dịch Khiêm bước vào biệt thự.

Nghe thấy tiếng bước chân Hạ Tử Du lập tức đứng lên khỏi ghế sofa, nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, cô không biết phải làm sao nên do dự đứng im tại chỗ.

Đàm Dịch Khiêm đi về phía Hạ Tử Du, ánh mắt đen láy dừng lại trên khuôn mặt đang che giấu vẻ mệt mỏi của Hạ Tử Du, nhẹ giọng hỏi, “Sao còn chưa ngủ?”

Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm, ghen giọng nói, “Chờ anh.”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy hông của Hạ Tử Du, thương yêu nói, “Về sau anh có về muộn cũng không cần đợi, đi ngủ sớm đi.”

Hạ Tử Du thuận thế ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Về về sau anh có thể đừng về muộn nữa có được không?”

Đàm Dịch Khiêm dừng lại bước chân, sau khi sâu sắc liếc mắt nhìn vào đôi mắt của Hạ Tử Du, anh giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tinh xảo của cô, “Thật xin lỗi.”

Hạ Tử Du chụp lên mu bàn tay của Đàm Dịch Khiêm, ra sức lắc đầu, “Đừng nên nói lời khách sáo với em như vậy. . . . Ông xã, anh đáp ứng em rồi phải không?”

Ngay lập tức, bàn tay Đàm Dịch Khiêm đang đặt trên khuôn mặt của Hạ Tử Du chợt khựng lại.

Hạ Tử Du cảm nhận được cô dường như đang nín thở chờ đợi anh nói cho cô biết đáp án.

Đàm Dịch Khiêm tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt Hạ Tử Du , bỗng dưng anh rút tay về, đưa mắt nhìn về phía ánh sáng nơi vườn hoa xinh đẹp ngoài cửa sổ, “Em lên ngủ trước đi, anh có việc muốn đến phòng sách xử lý.”

Hạ Tử Du chỉ nhìn thấy ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm trở nên thâm trầm, lại đoán không ra ý định của anh vào giờ phút này, cô sững sờ hỏi, “Anh không đi với em trở về phòng ngủ sao?”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, cất bước đi về hướng phòng sách, bình tĩnh nói, “Còn chút việc chưa xử lý xong, em lên trước đi. Anh làm xong sẽ đi lên liền.”

Hạ Tử Du nhìn bóng lưng xoay người của Đàm Dịch Khiêm như có vẻ xa cách nào đó, trong lòng không hiểu đó chính là cảm giác gì.

Trong phòng sách, Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc cầm điện thoại bấm một dãy số.

Một giây kế tiếp giọng nói của chị Dư cung kính truyền đến bên tai Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc.”

“Thu mua hết toàn bộ cổ phần của “Trung Viễn”.”

“Vâng.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn về phía trước, từ đôi môi lạnh lùng gằn ra từng câu từng chữ: “Sai người giám sát mọi hành động của Kim Trạch Húc, tôi muốn hắn ta vĩnh viễn không thể trở mình.”

Sau nửa đêm Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm trở về phòng ngủ, nhưng đêm nay Đàm Dịch Khiêm không hề ôm cô ngủ như trước kia.....

Hạ Tử Du vốn là kiên trì đợi cho đến khi Đàm Dịch Khiêm chủ động ôm cô, nhưng mà cô chờ đợi đến ngủ thiếp đi, đến khi trời gần sáng cô mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào anh đã ôm cô vào trong ngực.

Mọi bề tấc căng thẳng dường như đã qua, nhưng giữa Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm lại có vẻ như không còn được mặn nồng như lúc trước nữa, mặc dù ngoài mặt đã hòa thuận, nhưng có một loại ngăn cách vô hình tồn tại giữa hai người.

Nhìn theo bóng dáng Đàm Dịch Khiêm đến công ty, Hạ Tử Du không có nhiều tâm trạng để cùng đi tản bộ với Liễu Nhiên đến vườn hoa như thường ngày nữa, vì vậy cô và Liễu Nhiên ngồi trong phòng khách chơi ghép hình.

Liễu Nhiên giơ lên mô hình đã được ghép khoe với Hạ Tử Du: “Mẹ, Ngôn Ngôn ghép hình đã đúng chưa?”

Hạ Tử Du đang trong trạng thái thất thần, lần đầu tiên không đáp lại Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên lại gọi một lần nữa, “Mẹ. . . .”

Lúc này Hạ Tử Du mới hoàn hồn, thấy Liễu Nhiên ghép hình chính xác không có một lỗi sai nào cả, trên gương mặt hơi nhợt nhạt của Hạ Tử Du cố gắng nở ra một nụ cười, khen ngợi con gái: “Liễu Nhiên thật là giỏi.”

Liễu Nhiên nghiêng đầu, chu miệng hỏi Hạ Tử Du, “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy? Liễu Nhiên hỏi mẹ nhiều lần rồi.”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên ngồi lên ghế sofa, nhẹ thở dài, “Mẹ cảm giác ba con dạo này giống như không muốn nói chuyện với mẹ nữa. . . .”

Liễu Nhiên nghi hoặc lắc đầu, “Nhưng mà Ngôn Ngôn không cảm thấy vậy, Ngôn Ngôn thấy ba rất thương mẹ, thương mẹ giống như thương Ngôn Ngôn vậy.”

Đừng nói là Liễu Nhiên không nhìn ra, mà đến cả người làm cũng không có phát hiện ra một chút lạ thường giữa bọn họ, chỉ là cảm giác này chỉ một mình Hạ Tử Du mới có thể cảm nhận được.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du hỏi con gái bảo bối trong ngực, “Liễu Nhiên, mẹ muốn đến công ty thăm ba con một chút, con có thể bảo đảm ở nhà ngoan ngoãn chơi cùng các dì không?” Từ sau khi kết hôn cô dường như chưa từng tới “Đàm thị”, nếu như cô đột nhiên tới “Đàm thị” nhìn anh làm việc, anh có thể cảm thấy vui mừng hay không? Có lẽ như vậy mới có thể làm quan hệ của hai người dịu đi.

Liễu Nhiên gật đầu, “Dạ, mẹ đi đi, Ngôn Ngôn cũng không muốn ba không nói chuyện với mẹ. . . .”

Hạ Tử Du hôn lên gương mặt non nớt mềm mại của con gái, ngay sau đó đưa Liễu Nhiên cho người giúp việc ôm, đồng thời dặn người giúp việc vài thứ, sau đó Hạ Tử Du bảo tài xế trong nhà chở cô đến “Đàm Thị”.

Từ sau khi kết hôn cô dường như chưa từng tới “Đàm thị”, nhưng các nhân viên “Đàm thị” đầu tiên nhìn thấy cô liền cung kính lễ phép chào cô là “Tổng giám đốc phu nhân”.

Lúc Hạ Tử Du tình cờ gặp thư ký của Đàm Dịch Khiêm ở tầng dưới, thư ký nhìn thấy Hạ Tử Du thì muốn báo trước cho Đàm Dịch Khiêm, nhưng Hạ Tử Du muốn cho Đàm Dịch Khiêm một sự ngạc nhiên bất ngờ nên bảo thư ký căn dặn mọi người đừng thông báo với Đàm Dịch Khiêm chuyện cô tới công ty.

Thư ký thấy Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm vẫn duy trì tình cảm ân ái giống như vợ chồng mới cưới, nên cũng phối hợp với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc lên thẳng lầu 98, bước ra khỏi thang máy, Hạ Tử Du cố ý nán lại bên trong thang máy soi gương, mong có thể xuất hiện trước mặt Đàm Dịch Khiêm trong tư thái toàn mỹ nhất.

Hạ Tử Du bước nhẹ đến phòng làm việc của tổng giám đốc, cô nín thở đứng trước cửa phòng làm việc, đang muốn giơ tay gõ cửa lại mơ hồ nghe thấy cuộc đối thoại trong phòng làm việc ——

“Tổng giám đốc, đã theo lời anh nói thu mua hết toàn bộ cổ phần ‘Trung Viễn’ rồi. ‘Trung Viễn’ hiện giờ chẳng qua chỉ còn là một cái vỏ, việc thu mua đối với chúng ta dường như không có giá trị lợi ích nào.”

“Chuyện lợi ích chị không cần phải suy nghĩ, đi làm những chuyện khác mà tôi giao cho chị.”

“Vâng.”

Hạ Tử Du nghe xong đoạn đối thoại này sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Chị Dư vừa mở cửa, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Hạ Tử Du trước mặt, “A, Tổng giám đốc phụ nhân.” Mặc dù chị Dư không thích Hạ Tử Du, nhưng bởi vì Đàm Dịch Khiêm, chị Dư cũng chỉ có thể tôn kính đối mặt với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du gạt nhẹ đầu chào chị Dư rồi ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm đang ngồi sau bàn làm việc.

Chị Dư thức thời rời khỏi tầng lầu 98.

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm một cái sau đó xoay người bước đi.

Đàm Dịch Khiêm đuổi theo, bá đạo tóm lại cổ tay mảnh khảnh của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đưa lưng về phía Đàm Dịch Khiêm, lạnh lùng nói, “Buông ra!”

Đàm Dịch Khiêm xoay người Hạ Tử Du lại, tròn mắt đen nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng của cô: “Tại sao mới vừa đến đã lại muốn đi rồi?”

Hạ Tử Du nói sự thật: “Em nghe thấy cuộc nói chuyện của anh với chị Dư.”

Tròng mắt đen Đàm Dịch Khiêm bỗng chốc căng tròn, “Thì thế nào?”

Hạ Tử Du tránh khỏi bàn tay Đàm Dịch Khiêm đang giữ vai cô, khó chịu nói: “Em cho rằng hôm qua chúng ta đã nói chuyện xong đâu vào đó rồi, anh sẽ bỏ qua cho anh ấy.....”

Đàm Dịch Khiêm không chạm vào người cô nữa, mà chỉ lạnh lùng nói: “Hạ Tử Du, anh cảnh cáo em không được ở trước mặt anh ra vẻ quan tâm thái quá đến hấn ta như vậy!”

Hạ Tử Du bực tức thốt lên, “Sao anh lại độc tài như vậy, chẳng lẽ mỗi việc anh làm đều dựa vào sự yêu ghét của bản thân anh mà không cần quan tâm đến bất cứ sự sống chết của người khác sao?”

Đàm Dịch Khiêm tức giận nói, trên khuôn mặt biểu lộ sự âm trầm đáng sợ. “Đúng, ngay từ ngày đầu tiên em biết anh thì em nên hiểu anh chính là loại người như vậy.”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn Đàm Dịch Khiêm, bỗng dưng cô lựa chọn dứt khoát xoay người.

Cô vừa bước chân ra khỏi phòng, phía sau cô cũng truyền đến một tiếng đóng cửa thật mạnh.

Hạ Tử Du xoay người lại, nhìn cửa phòng làm việc đã bị anh đóng chặt, trong lòng cô dâng lên một nỗi cay đắng vô hạn.

“Tử Du, nếu có một ngày anh gặp khó khăn cần sự giúp đỡ của em, em sẽ giúp anh sao?”

“Dĩ nhiên, chỉ cần anh cần giúp, em sẽ trợ giúp anh giống như anh đã từng giúp đỡ cho em.”

“Có những lời nói này của em đã làm cho anh thực sự cảm thấy thỏa mãn rồi. . . . Anh nghĩ cả đời anh cũng sẽ không làm phiền tới em, anh chỉ muốn nghe mấy lời này của em thôi.”

.

Trong giấc mộng, Hạ Tử Du nhớ lại cuộc nói chuyện của cô và Kim Trạch Húc vào cái đêm ở khách sạn “LLD”, cô chợt ngồi bật dậy, mới phát hiện cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh, cho dù đang ngủ, cô vẫn không thể nào loại bỏ được cảm giác áy náy với Kim Trạch Húc.

Hạ Tử Du ngồi dậy, tựa vào đầu giường, mới phát hiện tối nay Đàm Dịch Khiêm không có về, mà kim đồng hồ trên tường cũng đã chỉ đến số ba.

Nhìn vị trí vắng vẻ bên cạnh, nhớ tới lúc ban ngày cô cãi nhau với Đàm Dịch Khiêm ở Đàm thị, trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy đau nhói.

Cô thật khó chịu. Tại sao chỉ cần anh đồng ý với một cái yêu cầu của cô thôi mà anh cũng cảm thấy khó khăn như vậy? Trạch Húc cũng đâu có làm chuyện gì nhằm phá rối chuyện tình cảm của bọn họ, nhưng tại sao từ ba tháng trước anh đã bắt đầu sắp đặt kế hoạch để đối phó với Trạch Húc? Anh biết rõ ràng giữa cô và Trạch Húc không hề có chút quan hệ tình cảm nào, tại sao anh không thể khoan dung hơn một chút? Anh có biết, cô không thể cho phép anh làm tổn thương đến Trạch Húc.....

Trong lòng dâng lên một nỗi đau đớn khó có thể nói bằng lời, cô cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, rất muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng trong chuyện này cô lại không muốn mình yếu thế hơn anh, cô cảm thấy trong câu chuyện lần này cô không hề làm sai, là anh đã quá tự phụ và độc tài, mới không thể nào chịu đựng được sự tồn tại của Kim Trạch Húc, hơn nữa lúc trước anh đã giải thích với cô rằng anh không làm tổn thương đến Trạch Húc, vậy mà kết quả hôm nay lại chính là anh thu mua “Trung Viễn”....

Nằm xuống giường một lần nữa, cô vẫn không thể nào tiếp tục ngủ.

Suy nghĩ trong đầu về mấy lần cãi nhau giữa cô và anh, hốc mắt cô không kiềm chế được lại nhuộm đỏ.

.

Lúc trời vừa sáng, mới chìm vào giấc ngủ không lâu, Hạ Tử Du mơ hồ nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Hạ Tử Du từ từ mở cặp mắt sưng vù, trong không khí còn thoang thoảng mùi thơm dễ chịu của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du ôm lấy chăn ngồi dậy tựa vào đầu giường.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm sau một hồi lâu mới dừng lại, thân dưới Đàm Dịch Khiêm quần một chiếc khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Anh chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hạ Tử Du đang ngồi ở đầu giường, anh đi đến đầu giường, ánh mắt dừng lại trên đôi mắt sưng vù của cô.

Anh tự trách mình một lần nữa lại khiến cô phải rơi lệ, nhưng giờ phút này tâm trạng anh cũng không cảm thấy dễ chịu hơn cô.

Bốn mắt chạm nhau, cũng chỉ có ánh mắt trao đổi, không ai chịu mở miệng lên tiếng trước.

Đột nhiên anh rút chiếc khăn tắm ra, đứng ở trước gương toàn thân giống như thường ngày vô cùng tự nhiên mặc áo sơ mi và âu phục.

Cô nhìn anh chăm chú, ngón tay trên ga trải giường bất an nín chặt lại.

Anh thất xong cà vạt cuối cùng cũng xoay người nhìn về phía cô: “Bác sĩ nói với anh đến bệnh viện ở phía Đông theo dõi tình hình của người mang thai hộ, nếu như thuận lợi thì sau hai tháng sau sẽ có thể tiến hành phẫu thuật cho Liễu Nhiên.”

Cô kích động nhảy xuống giường, “Thật không?”

“Ừ.”

Tảng đá lớn đè nặng trong tim như trong nháy mắt được nhấc ra ngoài, cô vui mừng nói: “Thật tốt quá!”

Hai người dường như ăn ý phối hợp không nói tới chuyện có liên quan đến Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du bước đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm sửa lại cà vạt cho anh cũng giống như thường ngày: “Bây giờ anh phải tới phía Đông sao?”

Đàm Dịch Khiêm để tùy cho Hạ Tử Du chỉnh sửa lại cà vạt, chậm rãi nói, “Nửa giờ sau lên đường. Người mang thai hộ có lẽ phải làm nhiều loại kiểm tra, có chút chuyện liên quan đến việc giải phẫu thuật cần anh đến quyết định, anh đến đó sẽ ở lại hai ngày, tối mai về.”

Hạ Tử Du nhẹ gật gật đầu, “Vậy có cần em đi với anh không?” Cô biết bọn họ cũng cần phải làm dịu đi không khí căng thẳng như lúc này, cảm giác xa cách anh khiến trong lòng cô cũng thấy vô cùng mất mát.

Đàm Dịch Khiêm nói, “Không cần, em đi rồi không có ai chăm sóc Liễu Nhiên, anh xử lý xong sẽ lập tức trở về.”

“Dạ.”

Đúng vậy, sức khỏe của Liễu Nhiên lúc nào cũng cần phải chú ý cẩn thận, cô không thể nào bỏ đi được.

Đàm Dịch Khiêm cúi thấp đầu hôn lên má Hạ Tử Du một cái, nhẹ giọng nói, “Anh đi nha. . . .”

Vào lúc Đàm Dịch Khiêm xoay người bỗng nhiên Hạ Tử Du gọi anh lại, “Ông xã!”

Bước chân Đàm Dịch Khiêm khựng lại, Hạ Tử Du đột nhiên đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm từ phía sau, “Em không quen ngủ một mình, anh đừng bỏ lại em một mình, có được hay không?”

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, nhẹ ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, “Tối hôm qua làm việc muộn, lúc về trời đã gần sáng, thấy em ngủ nên không muốn đánh thức em.”

Hạ Tử Du quỳn luyến tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, giờ phút cô này chỉ muốn ôm anh.

Đàm Dịch Khiêm buông Hạ Tử Du ra, “Anh đi nha.”

“Ừm.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên cánh môi của Hạ Tử Du một lần nữa, “Chăm sóc cho Liễu Nhiên thật tốt, anh sẽ trở về sớm.”

Hạ Tử Du gật đầu.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm rời đi, Hạ Tử Du trở về giường ngủ một lúc, gần tới giữa trưa Hạ Tử Du mới thức dậy.

Lúc Hạ Tử Du đi xuống tầng một thấy mấy người giúp việc đang chơi với Liễu Nhiên ở trong phòng khách, nhưng hôm nay dường như không thấy Liễu Nhiên chơi hăng hái như mọi khi, chỉ nhìn người làm chơi đùa, nhưng không tham gia chơi cùng.

Nhóm người làm nhìn thấy Hạ Tử Du cung kính gọi, “Cô chủ!”

Hạ Tử Du thân thiện cười với họ, sau đó ôm lấy Liễu Nhiên ngồi trên ghế sofa, bắt chước giọng nói ngây thơ của con gái hỏi: “Tiểu bảo bối của mẹ hôm nay sao không chơi cùng các dì vậy?”

Liễu Nhiên tựa vào trong ngực Hạ Tử Du, sắc mặt thoáng biến thành tái nhợt, “Mẹ, con thấy khó chịu. . . .”

Hạ Tử Du đưa tay lên trán Liễu Nhiên phát hiện Liễu Nhiên có chút nóng, Hạ Tử Du tập tức ôm Liễu Nhiên lên, khẩn trương nói với người giúp việc: “Mau mời bác sĩ tới đây.”

Sau khi người giúp việc rời đi, Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên lên lầu hai.

Bác sĩ tới biệt thự sau đó kiểm tra tổng quát cho Liễu Nhiên, Hạ Tử Du lo lắng chờ đợi kết quả của bác sĩ.

Bác sĩ kiểm tra qua cho Liễu Nhiên xong sau đó nói: “Cô chủ, trong thời gian tới đứa nhỏ sẽ có triệu chứng sốt và thiếu máu ngày càng thường xuyên, đây chính là nguyên nhân trong hai tháng phải làm phẫu thuật.....”

Tôi sẽ cho đứa nhỏ uống thuốc hạ sốt, có lẽ rất nhanh sẽ hạ sốt, đứa nhỏ sẽ không có gì đáng ngại, nhưng mà vẫn cần phải để ý nhiều hơn chút, tốt nhất lúc này phải luôn có người ở bên cạnh để chăm sóc đứa nhỏ.”

Nghe xong lời bác sĩ nói, Hạ Tử Du lại như có một tảng đá lớn nặng nề đè trong tim, cô nhìn khuôn mặt của Liễu Nhiên vì phát sốt và trở nên đỏ hồng, trong lòng lo lắng không thôi.

Bác sĩ an ủi Hạ Tử Du, “Cô chủ, không cần lo lắng quá mức, cấy ghép tử tỷ lệ thành công rất cao, sau hai tháng cô bé nhất định sẽ có thể khỏe mạnh.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu một cái, “Dạ, cảm ơn bác sĩ.”

Sau khi bác sĩ rời đi, Hạ Tử Du gọi Liễu Nhiên tỉnh lại, theo dõi cho Liễu Nhiên uống thuốc xong, Hạ Tử Du một tắc cũng không rời giường mà ở bên cạnh chăm sóc Liễu Nhiên.

Thời gian trôi qua, mặc dù Liễu Nhiên còn đang ngủ nhưng đã dần dần hạ sốt, lúc này tảng đá trong lòng Hạ Tử Du mới được đặt xuống.

Lúc Hạ Tử Du đứng dậy đang chuẩn bị đến phòng rửa tay rửa mặt, người giúp việc đi tới trước mặt cô nói, “Cô chủ!”

“Hả?”

“Bệnh viện ‘JHE’ gọi điện thoại tới, nói cô có một người bạn họ Kim bị tai nạn xe cộ đưa đến bệnh viện này, bởi vì bệnh viện thấy trong điện thoại di động của anh ấy chỉ có mỗi số điện thoại của cô, cho nên bệnh viện gọi điện thoại cho cô mong cô có thể lập tức đến bệnh viện một chuyến.”

Tai nạn xe cộ?

Bạn cô chỉ có Trạch Húc họ Kim, chẳng lẽ người xảy ra chuyện là Trạch Húc sao?

Ý thức được sự nghiêm trọng của chuyện này, Hạ Tử Du không dám chậm trễ, cô căn dặn người giúp việc, “Liễu Nhiên đã hạ sốt, chị chăm sóc Liễu Nhiên cho thật tốt, tôi ra ngoài một chút sẽ lập tức trở lại ngay.” (chắc, haizz, bạn bè có quan trọng cỡ nào cũng kg bằng con mình pé Du à,)

Người giúp việc gật đầu, “Dạ.”

.

Hôm sau, tại phía Đông Los Angeles.

Đàm Dịch Khiêm đang cùng bác sĩ thảo luận chuyện phẫu thuật của người mang thai hộ, điện thoại Đàm Dịch Khiêm giờ phút này bất chợt vang lên.

Đàm Dịch Khiêm liếc thấy trên màn hình điện thoại di động hiện lên số điện thoại nhà, anh lập tức ấn nút trả lời: “Tổng giám đốc.”

Nghe thấy giọng nói của chị Dư, Đàm Dịch Khiêm nhất thời nhú mày, “Chuyện gì?”

Chị Dư lo lắng nói, “Lúc nửa đêm tới sáng Ngôn Tư tiểu thư đột nhiên phát sốt, bác sĩ đến kiểm tra rồi nói bây giờ có chích thuốc hạ sốt cũng không kịp, hiện giờ không có cách nào để hạ sốt, bệnh tình có chiều hướng xấu, bác sĩ đề nghị phải lập tức đưa Ngôn Tư tiểu thư đến bệnh viện uy tín chỗ phía Đông cậu đang ở”

Đàm Dịch Khiêm nhú chặt đầu lông mày, “Sao lại là chị báo với tôi? Tử du đâu?”

Chị Dư thành thật nói, “Người giúp việc không liên lạc được với tổng giám đốc phu nhân, cũng không thể liên lạc được với cậu, cho nên gọi điện thoại bảo tôi liên lạc với cậu, lúc tôi đến biệt thự tổng giám đốc phu nhân cũng không có ở đây, tôi nghe người giúp việc nói buổi trưa hôm qua tổng giám đốc phu nhân rời khỏi biệt thự sau đó không có trở về..... Buổi tối là do người giúp việc chăm sóc Ngôn Tư tiểu thư, nhưng sau nửa đêm người giúp việc ngủ quên nên không kịp phát hiện Ngôn Tư tiểu thư đột nhiên phát sốt cao, đến lúc bác sĩ đến thì tình trạng đã nghiêm trọng như thế.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng ra lệnh, “Lập tức sai người đưa Liễu Nhiên tới bệnh viện, chị cũng đi theo đi, tôi không cho phép giữa đường Liễu Nhiên xảy ra bất kỳ chuyện gì!”

154. Chương 154 : Vợ Chồng Cần Nhất Chính Là Cùng Nhau Đối Mặt

Hạ Tử Du mệt mỏi trở về biệt thự, đang muốn lên lầu xem Liễu Nhiên thế nào, nhưng thoáng nhìn thấy người giúp việc khẩn trương chạy vọt tới trước mặt cô, “Cô chủ, cô đã về rồi?”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, lúc này tất cả mọi người giúp việc ở trong phòng khách đều vây quanh ở trước mặt Hạ Tử Du.

Trông thấy thần sắc lo lắng của nhóm người giúp việc, Hạ Tử Du khó hiểu hỏi, “Mọi người làm sao vậy?”

Một người giúp việc trong số đó lên tiếng trả lời Hạ Tử Du, “Cô chủ, nửa đêm hôm qua Ngôn Tư tiểu thư bị sốt cao.”

Hạ Tử Du ngẩn ra, hai mắt tròn to hỏi, “Sao lại như vậy?” Dứt lời không kịp đợi nhóm người giúp việc giải thích rõ Hạ Tử Du đã bước nhanh lên lầu.

“Cô chủ.”

Ngay lúc đó có một người giúp việc gọi Hạ Tử Du lại.

Bước chân Hạ Tử Du hơi ngừng lại, sững sờ nhìn người giúp việc đi tới trước mặt mình.

Nhìn thấy người giúp việc cúi đầu xuống trước mặt cô có vẻ như đã làm sai điều gì, giọng nói còn có chút nghèn nghẹn, “Thật xin lỗi, cô chủ. Tối hôm qua là tôi chăm sóc Ngôn Tư tiểu thư, nhưng mà. Tối hôm qua tôi cũng không biết tại sao mình lại ngủ quên, nửa đêm khi tôi tỉnh lại, Ngôn Tư tiểu thư đã sốt rất cao.”

Hạ Tử Du khẩn trương nói, “Vậy Liễu Nhiên đâu? Liễu Nhiên bây giờ thế nào rồi?”

Người giúp việc ngập ngừng nói, “Bác sĩ Dư sau khi kiểm tra cho Ngôn Tư tiểu thư xong nói rằng hiện không có cách nào giúp cho Ngôn tư tiểu thư hạ sốt, cho nên đề nghị chúng ta lập tức đưa Ngôn tư tiểu thư đến bệnh viện ở phía Đông, chúng tôi không liên lạc được với cô, cho nên nhờ trợ lý Dư gọi điện thoại cho Đàm tiên sinh.....”

Hạ Tử Du sững sờ tại chỗ một hồi lâu, vài giây sau mới hoàn hồn, “Tình hình bây giờ như thế nào?”

Người giúp việc trả lời, “Tiền sinh đưa Ngôn tư tiểu thư đến bệnh viện phía Đông rồi, chúng tôi cũng không biết tình hình như thế nào.”

Hạ Tử Du lập tức nói, “Tôi muốn lập tức đi phía Đông. Chị mau bảo tài xế chuẩn bị xe.”

.

Tại phía Đông Los Angeles, khoa chẩn bệnh và điều trị Leukemia.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, chị Dư sốt ruột đi tới đi lui, trên trán vì lo lắng mà nhỏ từng giọt mồ hôi.

Bất thành lời giọng nói lo lắng của Hạ Tử Du truyền đến, “Chị Dư, chị Dư, Liễu Nhiên sao rồi?”

Chị Dư ngược mắt liếc nhìn Hạ Tử Du, giống như thường ngày cung kính chào hỏi, “Tổng giám đốc phu nhân.”

Hạ Tử Du khẩn trương bắt lấy tay chị Dư, sốt ruột nói, “Liễu Nhiên sao rồi?”

Chị Dư đưa ánh mắt nhìn về phía phòng phẫu thuật vẫn còn đang cháy đèn đỏ, chậm rãi bật ra từng chữ: “Bác sĩ đang làm phẫu thuật cho Ngôn tư tiểu thư, đã vào trong hơn bốn giờ rồi, mà bác sĩ vẫn chưa ra.....”

Hạ Tử Du nhú chặt lông mày, như không dám chấp nhận sự thật này mà kinh ngạc lui về phía sau một bước: “Tại sao có thể như vậy?”

Chị Dư nói, “Lúc Ngôn Tư tiểu thư được đưa tới bệnh viện đã sốt cao đến nỗi mất đi ý thức. Sau khi bác sĩ làm kiểm tra cho Ngôn tư tiểu thư xong liền khắp cấp đưa Ngôn Tư tiểu thư vào phòng phẫu thuật, tình hình bây giờ không rõ ra sao, nhưng thời gian phẫu thuật lâu như vậy, có vẻ như.” Chị Dư không dám nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhưng sự thật cũng không được lạc quan.

“Không thể nào, không thể nào.” Hạ Tử Du không ngừng lùi về phía sau, cố gắng tự an ủi chính mình, “Liễu Nhiên sẽ không có việc gì.”

Chị Dư dường như muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Hạ Tử Du, chị chỉ đành nuốt ngược vào bụng những lời muốn nói.

Lúc này Hạ Tử Du chợt nhớ ra điều gì đó, cô vội vàng hỏi chị Dư: “Dịch Khiêm đâu? Dịch Khiêm ở đâu?”

Chị Dư nói, “Tổng giám đốc đang cùng viện trưởng bàn bạc về bệnh tình lúc này của Ngôn Tư tiểu thư.....”

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Tôi đi tìm anh ấy.”

Ngay lập tức chị Dư cản lại bước chân của Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Tổng giám đốc phu nhân, bây giờ tổng giám đốc đang cùng bác sĩ thảo luận về bệnh tình của Ngôn Tư tiểu thư, cô đến đó có thể giải quyết được việc gì?”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc nhìn chị Dư, tựa hồ nghe ra trong lời của chị Dư có chuyện gì đó.

Chị Dư nhìn gương mặt gần như vô tội của Hạ Tử Du, rốt cuộc không thể tiếp tục kiềm chế tức giận từ đáy lòng, cảm phần trào dâng nói: “Tổng giám đốc phu nhân, sức khỏe Ngôn Tư tiểu thư không được tốt cô cũng biết, hơn nữa bác sĩ Dư cũng đã căn dặn với cô phải ở bên cạnh chăm sóc Ngôn Tư tiểu thư 24 giờ, nhưng cô đã đi đâu? Người giúp việc nói cô vừa nhận điện thoại có liên quan đến họ Kim liền không kịp chờ đợi vội vã rời khỏi biệt thự, rốt cuộc trong lòng cô Ngôn Tư tiểu thư quan trọng hay là Kim Trạch Húc quan trọng?”

“Tôi.”

Hạ Tử Du bị lời nói của chị Dư làm cho nghẹn họng, cô đang muốn trả lời chị Dư thì bên phải tầm mắt vô tình thoáng nhìn thấy bóng dáng anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư cung kính gật đầu chào, “Tổng giám đốc.”

Ánh mắt Hạ Tử Du nhìn vào gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm của Đàm Dịch Khiêm.

Tròng mắt đen của anh tản ra sự lạnh lẽo bức người, ánh mắt chỉ hơi lướt qua khuôn mặt lo lắng của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vội vàng đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, bắt an nín chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, lo lắng hỏi, “Dịch Khiêm. Liễu Nhiên sao rồi?”

Nào ngờ, cùng lúc đó, Đàm Dịch Khiêm gạt ra tay của Hạ Tử Du đang túm lấy cánh tay anh, ánh mắt trực tiếp lướt qua Hạ Tử Du lãnh đạm nhìn chị Dư, lạnh giọng ra lệnh, “Mấy ngày này tôi sẽ thường xuyên ở phía Đông, chuyện của công ty tạm thời giao cho chị xử lý.”

Chị Dư gật đầu, “Dạ, tổng giám đốc, tôi lập tức trở về công ty.”

Sau khi chị Dư rời đi, Hạ Tử Du sửng sờ nhìn bàn tay mình bị Đàm Dịch Khiêm gạt ra, không biết làm sao đành đứng im tại chỗ.

Đàm Dịch Khiêm không nhìn lại Hạ Tử Du lấy một cái, anh đi thẳng tới lan can ngoài hành lang, đưa ánh mắt lạnh lùng lảng lạng nhìn tới phía xa.

Hạ Tử Du bước đến sau lưng Đàm Dịch Khiêm, khẽ gọi, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn dùng sống lưng lạnh lùng đối mặt với Hạ Tử Du, môi mỏng lạnh lùng mím chặt.

Lúc này, ánh đèn phòng giải phẫu chợt tắt, bác sĩ phẫu thuật cho Liễu Nhiên bước ra.

Bác sĩ bước đến cung kính gọi, “Đàm tổng.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi về phía bác sĩ.

Hạ Tử Du lo lắng bước theo, tâm trạng bất an nhìn gương mặt nặng nề của bác sĩ trước mặt.

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm khàn khàn rõ ràng cho thấy anh vừa trải qua sự mệt mỏi: “Con gái tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ nghiêm túc nói, “Đàm tổng, thật xin lỗi, tình hình không được khả quan lắm, đứa nhỏ còn đang trong giai đoạn nguy hiểm..... Chúng tôi đã làm phẫu thuật cho đứa bé, nhưng đứa nhỏ vẫn không có dấu hiệu hạ sốt, hơn nữa tình trạng máu ứ trong cơ thể con bé vô cùng nghiêm trọng.... Đàm tổng, nếu trong 24 giờ đứa nhỏ có thể hạ sốt, tôi tin rằng đứa bé sẽ không có gì đáng ngại, nhưng nếu đứa nhỏ không thể chống đỡ được, tôi hy vọng ông hãy chuẩn bị sẵn tâm lý thật tốt.” Bác sĩ vào giờ phút này cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Thế trạng của đứa nhỏ này là cần phải để ý từng giờ từng phút, Đàm tổng, nếu như đứa bé có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, tôi hy vọng về mặt này ông nên chú ý đến đứa nhỏ nhiều hơn một chút, đối với chứng bệnh bạch cầu của đứa bé mà nói, ở trong tình huống nào cũng cần phải để ý kỹ.”

Nghe xong lời bác sĩ nói, cả người Hạ Tử Du vô lực dựa vào mặt tường phía sau lưng.

Đàm Dịch Khiêm quay đầu sang một bên, hít vào một hơi thật sâu sau đó nghiêm túc nói với bác sĩ, “Cám ơn bác sĩ.”

Bác sĩ vỗ nhẹ lên bả vai Đàm Dịch Khiêm rồi bước đi.

Hạ Tử Du tựa vào mặt tường lạnh lẽo ở sau lưng, ánh mắt cô đã lâm vào trạng thái ngơ ngác.

Đàm Dịch Khiêm xoay người đến trước lan can, sau một lúc trầm tĩnh anh nghiêng đầu tự đốt cho mình một điếu thuốc.

Ngay lúc này La Bá Đặc hốt hải chạy vào bệnh viện, thoáng nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du ở hai hướng khác nhau, La Bá Đặc khẩn trương hỏi thăm Hạ Tử Du, “Tử du, Liễu Nhiên sao rồi?”

Hạ Tử Du sững sờ lắc đầu, thân thể dọc theo bờ tường trắng bệch mà từ từ trượt xuống.

La Bá Đặc lập tức đi tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, Liễu Nhiên có khỏe không?”

Làn khói mờ đang lan tỏa khắp khuôn mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm, La Bá Đặc nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo đến cực hạn của Đàm Dịch Khiêm lúc này cũng ý thức được tình hình có thể không lạc quan lắm, La Bá Đặc không dám lên tiếng hỏi Đàm Dịch Khiêm nữa, mà xoay người đi về phía Hạ Tử Du.

La Bá Đặc nhẹ nhàng đỡ Hạ Tử Du không còn chút hơi sức từ từ đứng dậy, nhỏ giọng hỏi, “Các người có thể trả lời cho tôi biết một tiếng được không, tôi thật rất lo lắng!”

Hạ Tử Du ngược mắt liếc nhìn La Bá Đặc, ánh mắt lại vô tình trông thấy Đàm Dịch Khiêm, cổ họng cô bỗng dần dần uất nghẹn không thể nào nói ra tiếng.

Đàm Dịch Khiêm đứng dựa lưng về phía Hạ Tử Du, bóng dáng cao lớn rần rỏi thể hiện ra sự chán nản và bất lực hiếm thấy, đó là dáng vẻ ít khi thấy xuất hiện trên người anh.

La Bá Đặc sốt ruột lay lay người Hạ Tử Du, “Tử Du em mau trả lời anh đi.”

“Em.”

Đàm Dịch Khiêm vào lúc này xoay người lại, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng vô cùng nghiêm túc kèm với đôi mắt lạnh lẽo nhìn trừng trừng vào Hạ Tử Du, giọng nói sắc bén chưa từng có, “Sự sai lầm lần này của em anh không thể nào tha thứ được, tốt nhất em nên cầu nguyện cho Liễu Nhiên bình an vô sự đi.”

Nghe xong những lời của Đàm Dịch Khiêm, khuôn mặt Hạ Tử Du vốn đang tái nhợt ngay lập tức không còn một giọt máu, cô sững sờ nhìn bóng lưng Đàm Dịch Khiêm dứt khoát xoay người bỏ đi mà lòng đau như cắt.

Chưa từng nhìn thấy thái độ của Đàm Dịch Khiêm tức giận với Hạ Tử Du như vậy, bản thân La Bá Đặc cũng bị chấn động mạnh một cái.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm bỏ đi, vẻ mặt hoang mang lo sợ Hạ Tử Du ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật một tắc cũng không rời.

La Bá Đặc ngồi bên cạnh Hạ Tử Du, nhẹ giọng an ủi, “Tử Du, em đừng suy nghĩ nhiều, Dịch Khiêm vì lo lắng cho Liễu Nhiên mới nói dối như vậy Liễu Nhiên sẽ không có chuyện gì đâu.” La Bá Đặc đã nghe lại từ bác sĩ nên cũng hiểu được đại khái tình hình của Liễu Nhiên lúc này, nhưng nguyên nhân khiến Đàm Dịch Khiêm đối xử lạnh lùng với Hạ Tử Du như vậy anh cũng không biết rõ.

Đôi mắt trong suốt của Hạ Tử Du thần thờ nhìn vào không trung không nói một lời.

La Bá Đặc thấy Hạ Tử Du không nói chuyện, anh tức giận đứng lên, “Tử Du, anh đi hỏi Dịch Khiêm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cho dù cậu ấy lo lắng cho Liễu Nhiên nhưng cũng không nên nói ra những lời lẽ nặng nề với em như vậy, anh giúp em đi hỏi tội cậu ta!”

Lúc La Bá Đặc xoay người muốn đi, Hạ Tử Du rốt cuộc mấp máy đôi môi khô ráp nói, “Không cần. . . .”

La Bá Đặc xoay người lại nhìn Hạ Tử Du, không hiểu nhú mày, “Tại sao?”

Hạ Tử Du cũng không nói thêm gì, chỉ nhẹ lắc đầu, nhưng nước mắt trong hốc mắt lại theo động tác từng cái lắc đầu mà rơi như gió bão.

La Bá Đặc sợ nhất là nhìn thấy phụ nữ chảy nước mắt, nhìn dáng vẻ nức nở cam chịu của Hạ Tử Du, La Bá Đặc luống cuống cào bới tóc mình, dõ dằn nói, “Em đừng khóc nữa. . . . Liễu Nhiên sẽ không có sao đâu”

Hai vai vì kiềm chế nức nở mà run bần bật, Hạ Tử Du âm thầm chịu đựng không ngừng cắn mu bàn tay mình, chỉ có như thế mới không đến nỗi bật khóc ra tiếng.

La Bá Đặc nhìn bộ dáng Hạ Tử Du rơi lệ cũng không tránh khỏi đau lòng, anh tức giận nói, “Không được, anh muốn đi hỏi Dịch Khiêm! !”

Lúc này không để cho Hạ Tử Du ngăn cản nữa, La Bá Đặc đã hùng hăng cất bước đi.

Trên ban công bệnh viện, La Bá Đặc nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm trầm tĩnh ngồi dưới ô che nắng ở sân phơi.

La Bá Đặc tức giận đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, quát, “Dịch Khiêm, cậu xảy ra chuyện gì vậy? Cậu lo lắng cho Liễu Nhiên tôi biết rõ, nhưng Tử Du là mẹ của Liễu Nhiên, mức độ Tử Du lo lắng cho Liễu Nhiên tuyệt đối không thua gì cậu, sao cậu lại tức giận với Tử Du? Cậu có biết từ lúc cậu xoay người bỏ đi đến bây giờ Tử Du vẫn còn đang khóc?”

Đàm Dịch Khiêm đột ngột đứng dậy nhắc chân bước đi, dường như không hề nhìn thấy La Bá Đặc.

La Bá Đặc cản Đàm Dịch Khiêm lại, muốn hỏi rõ đầu đuôi sự việc, “Rốt cuộc là cậu xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tử Du đuổi theo La Bá Đặc đi tới sân phơi, vừa mới ngược mắt liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm.

La Bá Đặc thấy tầm mắt Đàm Dịch Khiêm đang nhìn về phía sau mình, anh xoay người nhìn thấy Hạ Tử Du đang đứng ở trước ban công.

Thấy hai người bốn mắt nhìn nhau, La Bá Đặc đang đứng ngăn cản ở trước mặt Đàm Dịch Khiêm cũng từ từ tránh sang một bên, dùng tư cách của một người hòa giải nói, “Tôi biết hai người đều lo lắng cho Liễu Nhiên, nhưng bây giờ là thời điểm Liễu Nhiên cần hai người nhất, hai người không nên sinh ra bất kỳ mâu thuẫn gì vào lúc này. . . . Tôi nghĩ hai người nên nói chuyện nghiêm túc với nhau một chút, tôi giúp hai người vào phòng bệnh trông chừng Liễu Nhiên, nếu như có chuyện gì tôi sẽ đi thông báo cho các người trước tiên.”

Vừa dứt lời, La Bá Đặc nhường lại thời gian và không gian cho Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du.

Không khí yên lặng chỉ chốc lát, hốc mắt hoe đỏ Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm, ngẹn ngào nói, “Dịch Khiêm, em xin lỗi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chăm Hạ Tử Du, trong đầu thoáng qua những lời bác sĩ nói, đầu chân mày của anh nhíu chặt, giọng nói bởi vì đè nén tâm tình trong lòng mà khàn khàn, “Một câu ‘Em xin lỗi’ vĩnh viễn cũng không thể xóa bỏ được thời khắc sinh mạng của Liễu Nhiên bị đe dọa. Nếu như trong lòng em cho rằng Kim Trạch Húc quan trọng hơn so với con gái em, thì giờ phút này em nên ở bên cạnh Kim Trạch Húc đang vì tai nạn mà bị thương kìa, chứ không cần tỏ ra đáng vẻ oan ức xuất hiện ở chỗ này!”

Từng câu từng chữ sắc bén của Đàm Dịch Khiêm khiến cho lòng Hạ Tử Du dâng lên từng cơn đau đớn, cô chậm rãi rũ mắt xuống, lẩm bẩm nói, “Em xin lỗi.”

Không ai có thể nhìn thấy giờ phút này trong hốc mắt của Đàm Dịch Khiêm dường như có chút ẩm ướt, Đàm Dịch Khiêm nghiêng đầu đi, điều chỉnh cảm xúc một chút sau đó bình tĩnh nói, “Anh đang suy nghĩ, không biết lúc này trong lòng em đang cầu nguyện cho Kim Trạch Húc không có việc gì, hay là đang cầu nguyện con gái của em không có việc gì?”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, nhưng, ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm không có cho Hạ Tử Du một cơ hội giải thích nào, đã trực tiếp cất bước đi thẳng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, La Bá Đặc cùng Hạ Tử Du ngồi ở ngoài cửa phòng bệnh chờ cả đêm.

Còn Đàm Dịch Khiêm thì luôn túc trực đi theo viện trưởng để hỏi thăm bệnh tình của Liễu Nhiên, nhưng hình như cảm xúc của Đàm Dịch Khiêm không tốt lắm, La Bá Đặc cùng Hạ Tử Du mặc dù ở cách xa phòng làm việc của viện trưởng hơn 10m, nhưng lúc nửa đêm bọn họ vẫn có thể nghe thấy tiếng Đàm Dịch Khiêm gầm thét đến mất hết lý trí, thanh âm cảnh cáo bác sĩ, rõ ràng 24 giờ sắp tới này đối với mọi người mà nói đó chính là sự dày vò.

Cả đêm Hạ Tử Du không chợp mắt, ánh mắt cô thẳng tắp nhìn chăm chú vào cửa sổ thủy tinh phòng bệnh, một cái chớp mắt cũng không rời khỏi Liễu Nhiên đang mất đi ý thức nằm trên giường bệnh.

Gần đến giai đoạn nguy hiểm qua 24 giờ, bác sĩ phẫu thuật cả đêm chờ đợi ở bên giường Liễu Nhiên cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng giải phẫu.

Ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm cùng viện trưởng điều trị Leukemia cho Liễu Nhiên cũng bước ra khỏi phòng làm việc.

Bác sĩ phẫu thuật lập tức đi tới chỗ Đàm Dịch Khiêm và viện trưởng.

La Bá Đặc cùng Hạ Tử Du vội vàng bước đến, khẩn trương chờ đợi bác sĩ thông báo kết quả.

Bác sĩ phẫu thuật gật nhẹ đầu với viện trưởng trước, sau đó nhìn Đàm Dịch Khiêm nói: “Đàm tổng, rất may mắn, đứa nhỏ đang trong quá trình hạ sốt, mặc dù chờ đợi trải qua giai đoạn này quá mức khó khăn nhưng ít ra có thể chứng minh tình hình trước mắt của đứa nhỏ đã có chuyển biến tốt.”

Nghe đến đó, La Bá Đặc thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt Hạ Tử Du tái nhợt bởi vì lo lắng mà cũng khôi phục lại chút huyết sắc.

Thế nhưng khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm vẫn lạnh lùng như cũ, anh tỉnh táo hỏi thăm bác sĩ phẫu thuật, “Tôi muốn biết ảnh hưởng của trận sốt này đối với sức khỏe đứa nhỏ.”

Bác sĩ phẫu thuật nhìn thoáng qua viện trưởng, nhận được sự chấp thuận của viện trưởng sau đó kiểm chế áp lực nói, “Đàm tổng, trên thực tế, triệu chứng Leukemia ở đứa nhỏ đã tăng vọt lên, bởi vì sơ sót lần này, cơ thể của đứa nhỏ càng trở nên suy yếu, trước khi làm phẫu thuật cấy ghép tủy cho đứa nhỏ, chỉ sợ là đứa nhỏ không thể xuất viện được. Còn có, do ảnh hưởng lần này, đứa nhỏ vì phát sốt mà bệnh sinh ra biến chứng nghiêm trọng, không khỏi ảnh hưởng đến sức khỏe sau này của đứa nhỏ, thời gian phẫu thuật e rằng cần phải làm sớm hơn. Có thể trong vòng một tháng phẫu thuật cho đứa nhỏ là tốt nhất, nhưng chậm nhất không thể vượt quá 45 ngày, chúng tôi sẽ làm kiểm tra cho đứa nhỏ, cơ thể của đứa nhỏ cùng lắm là chỉ có thể chống đỡ được đến lúc đó.. . . .”

Phẫu thuật trước thời gian như bác sĩ nói vốn cũng không có vấn đề quan trọng gì, nhưng mà.....

Đàm Dịch Khiêm nghe vậy nhú lông mày, “Người mang thai hộ mới chỉ được hơn năm tháng, cho dù kéo dài thời gian lại đến nửa tháng sau, tuổi thai có miễn cưỡng lắm cũng không tới bảy tháng. . . . Tình hình như vậy có thể phẫu thuật sao?”

Viện trưởng trả lời, “Đối với bệnh viện mà nói, đứa trẻ ra đời cần đủ tám tháng trở lên mới là thời điểm tốt nhất để lấy mẫu tủy kiểm tra, nhưng đứa trẻ chưa đủ bảy tháng, lấy mẫu tủy để kiểm tra thật sự có rất nhiều khó khăn, nhưng Đàm tổng cũng đừng quá lo lắng, bác sĩ nhất định toàn tâm cố gắng cứu con gái của ông vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Những lời của viện trưởng nói thực khó hiểu, nhưng Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du đều nghe được rất rõ ràng, Liễu Nhiên giải phẫu trước thời hạn cũng có nghĩa là nguy hiểm khi phẫu thuật sẽ gia tăng.

La Bá Đặc giật mình kinh ngạc hỏi, “Bác sĩ, nếu như rút tủy ra kiểm tra xảy ra vấn đề, vậy Liễu Nhiên. . . .” La Bá Đặc không dám tiếp tục nghĩ tới.

Viện trưởng nói, “Mọi người yên tâm, bệnh viện chúng tôi là bệnh viện có uy tín trên thế giới chuyên điều trị chứng bệnh Leukemia, chúng tôi có lòng tin có thể chữa khỏi cho đứa nhỏ.”

Trong đầu Hạ Tử Du bây giờ là một mớ hỗn độn, mặc dù biết rõ vào giờ phút này Liễu Nhiên đã qua khỏi thời kỳ nguy hiểm nhưng trong lòng Hạ Tử Du vẫn không thể nào nhẹ nhõm được như trước.

Sau khi bác sĩ rời khỏi, La Bá Đặc vì muốn hóa giải không khí nặng nề mà ho nhẹ một tiếng, “À, Dịch Khiêm, Tử Du, tình hình hiện giờ không quá nghiêm trọng. . . . Chúng ta đều đã một ngày một đêm không có gì vào bụng rồi, tôi nghĩ hai người cũng chưa ăn gì, nếu bác sĩ đã nói tình hình của Liễu Nhiên đã tốt hơn, chúng ta nên đi ăn cho đầy bụng trước đã!”

Lúc La Bá Đặc nói câu này, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã không hẹn mà cùng nhìn về hướng phòng bệnh của Liễu Nhiên.

Làm như không nghe thấy lời La Bá Đặc nói, Đàm Dịch Khiêm lẫn Hạ Tử Du đồng thời cùng bước về phía phòng bệnh.

La Bá Đặc ngẩn người, lúc này mới ý thức được dường như anh đã xem nhẹ tình cảm của cha mẹ mãi mãi chỉ luôn bận tâm đến con cái.

Hạ Tử Du vừa nhấc chân bước đi thì phát hiện Đàm Dịch Khiêm cũng đang đi về hướng phòng bệnh, cô không đi cùng một lượt với Đàm Dịch Khiêm, mà dừng lại bước chân nhường cho Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng bệnh trước.

Đàm Dịch Khiêm đứng ở mép giường, ánh mắt u ám nhìn Liễu Nhiên đang ngủ say trên giường bệnh.

Hạ Tử Du đi vào phòng bệnh, bước chân dừng lại bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Hai người cứ như vậy nhìn Liễu Nhiên ngủ say, qua một hồi lâu mà cả hai vẫn không lên tiếng nói một câu nào.

“Mẹ, mẹ. . . .”

Liễu Nhiên đang ngủ bất chợt gào thét tên Hạ Tử Du, Hạ Tử Du vội vàng ôm lấy Liễu Nhiên, vỗ nhẹ sống lưng cho Liễu Nhiên, dỗ dành nói: “Con ngoan, mẹ ở đây.....” Giọng nói Hạ Tử Du tự trách đến không thể hoàn chỉnh thành câu, nước mắt cứ thế rào rào rơi xuống.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm từ đầu đến cuối vẫn ở trên gương mặt hơi tái nhợt của Liễu Nhiên, trong tâm mắt anh giống như không hề có sự có mặt của Hạ Tử Du, bỗng nhiên anh xoay người đi.

“Dịch Khiêm. . . .”

Ngay lúc Đàm Dịch Khiêm xoay người Hạ Tử Du đã gọi anh lại.

Đàm Dịch Khiêm dừng bước, toàn thân tỏa ra sự lạnh nhạt càng thêm rõ ràng.

Hai mắt Hạ Tử Du đắm lệ mơ hồ nhìn bóng lưng đìu hiu đơn lẻ cùng với sự lạnh lẽo nghiêm túc của Đàm Dịch Khiêm, nghẹn ngào nói, “Em muốn nói chuyện rõ ràng với anh. . . . Anh có thể ở ngoài cửa đợi em một chút được không?”

Trên ban công bệnh viện, làn gió thổi qua thân thể mỏng manh của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du lạnh đến phát run đứng ở phía sau lưng Đàm Dịch Khiêm.

Bất ngờ Hạ Tử Du ngược mắt nhìn bóng lưng vắng lặng của Đàm Dịch Khiêm, áy náy nói, “Dịch Khiêm, em xin lỗi, là em không có chăm sóc tốt cho Liễu Nhiên. . . .”

Đàm Dịch Khiêm lặng im không nói gì.

Hạ Tử Du từ từ rũ mắt xuống rồi ngược lên lần nữa: “Lúc em ra khỏi nhà Liễu Nhiên đã hạ sốt rồi, em nghĩ rằng Liễu Nhiên sẽ không còn gì đáng ngại nữa”

Đàm Dịch Khiêm lập tức xoay người lại, lạnh lùng nói, “Em vốn cho rằng sẽ không có đáng ngại sao, nhưng em có biết thiếu chút nữa đã hại chết Liễu Nhiên hay không?”

Hai hàng mi dài của Hạ Tử Du rũ xuống, giọng nghẹn ngào nói, “Em nhận được điện thoại của bệnh viện ‘JHE’ gọi tới, họ nói Trạch Húc gặp tai nạn xe cộ đụng bị thương rất nghiêm trọng. Lúc em chạy tới bệnh viện Trạch Húc đang trong phòng bệnh làm phẫu thuật, toàn thân anh ấy có nhiều chỗ gãy xương, gan mất máu nghiêm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến sinh mạng. Bác sĩ nói lúc hôn mê anh ấy cứ luôn gọi tên em, bởi vì tình hình khẩn cấp, bác sĩ muốn em có thể ở lại bệnh viện để chống đỡ ý chí cho Trạch Húc. Nhìn thấy cả người Trạch Húc đổ đầy máu nằm trên giường bệnh, em không thể nào bỏ đi như vậy. Em đứng trong phòng phẫu thuật nói chuyện cùng Trạch Húc, em không nghĩ phẫu thuật sẽ diễn ra suốt đêm, bởi vì em không có cách rời đi trong quá trình tiến hành phẫu thuật, cho nên em không thể nào liên lạc được với bên ngoài.”

Lúc Đàm Dịch Khiêm biết người giúp việc không thể liên lạc với Hạ Tử Du anh cũng đã sai người điều tra hành tung Hạ Tử Du, kết quả đúng thật là Hạ Tử Du đã ở lại bệnh viện ‘JHE’ một đêm.

Đôi mắt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng sâu vào đáy mắt Hạ Tử Du, “Sự quan tâm của em đối với hân ta hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của anh!”

Hạ Tử Du thành thật giải thích, “Em chỉ là không cách nào trở mắt nhìn anh ấy bị bệnh đe dọa đến tính mạng mà không để ý được, hướng chi” Hạ Tử Du ngay lúc này ngược mắt lên liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm híp mắt hỏi, “Huống chi cái gì?”

Hạ Tử Du nghẹn ngào nói, “Huống chi tai nạn xe cộ của Trạch Húc có liên quan tới anh, em không thể tổn hại đến sự sống chết của anh ấy”

Đàm Dịch Khiêm nắm chặt lấy hai bả vai nhỏ gầy của Hạ Tử Du, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chết tiệt, em có tin lời anh nói hay không vậy?”

Hạ Tử Du hỏi ngược lại, “Em phải tin tưởng thế nào?”

Lực tay Đàm Dịch Khiêm đang kiểm chế trên hai vai Hạ Tử Du càng gia tăng nhiều hơn.

Hạ Tử Du vì hai vai đau nhói mà nhú mày lại, nhỏ giọng nói, “Ba tháng trước ‘Trung Viễn’ đã bị ‘Đàm thị’ chèn ép, rồi sau đó cổ phiếu tụt giá, kế tiếp hạng mục duy nhất có thể cứu vãn ‘Trung Viễn’ ở Manchester cũng bị ‘Đàm thị’ cướp đi..... Ngày hôm trước em còn nghe thấy anh bảo chị Dư thu mua ‘Trung Viễn’, mà ngày hôm qua Trạch Húc lại xảy ra tai nạn xe cộ..... Sáng nay Trạch Húc sau khi hôn mê tỉnh lại có cầu xin em một điều duy nhất chính là nhờ em có thể nắn nỉ anh bỏ qua cho anh ấy. Dịch Khiêm, một công ty lớn như vậy, một tính mạng con người, tại sao em có thể không để ý?”

Đàm Dịch Khiêm bật lên tiếng cười giễu cợt, chán ghét đẩy cô ra: “Rất tốt, Hạ Tử Du, em đã thành công để cho anh nhận thấy được, sự tín nhiệm giữa hai chúng ta thì ra là nó vốn mỏng manh đến thế!” Lời nói của Đàm Dịch Khiêm tràn đầy khổ sở cùng tức giận.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn nơi phương xa, nhẹ nhàng nói, “Có lẽ sự tin tưởng của anh đối em cũng chỉ có như thế.”

“Tốt.” Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu, lặp lại một lần nữa, “Tốt, Hạ Tử Du, em. Rất tốt, xem ra chúng ta đều cần phải tỉnh táo lại.”

Sắc mặt Hạ Tử Du chuyển sang trắng bệnh, anh có biết sự “tỉnh táo” giữa nam nữ có ý nghĩa như thế nào, cô hít một hơi thật sâu, cố gắng làm giảm bớt những đau đớn trong lòng, một giây tiếp theo, cô giận dữ nói: “Đúng, có lẽ chúng ta cần nên bình tĩnh một chút.....”

Dứt lời, cô không đợi Đàm Dịch Khiêm đáp lại, trực tiếp xoay người bước đi.

Ngay khi cô vừa xoay người bước đi, nước mắt cũng ào ào như dê vỡ mà tràn khỏi mi.

Nhưng cũng ngay lúc Hạ Tử Du vừa bước được mấy bước Đàm Dịch Khiêm đột nhiên dùng sức kéo Hạ Tử Du vào trong lòng. “Đáng chết, ai cho phép em cứ đơn giản vậy mà bỏ đi chứ?”

Nước mắt mơ hồ đã che hết tầm mắt của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, rồi cuộc không thể kiềm chế được nữa bật khóc thành tiếng.

Đàm Dịch Khiêm gắt gao ôm chặt Hạ Tử Du vào trong ngực, giống như sợ nhìn thấy hình ảnh Hạ Tử Du xoay người bỏ đi, anh dùng đôi tay vòng quanh người ôm Hạ Tử Du thật chặt.

Hạ Tử Du nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Đàm Dịch Khiêm, cũng sợ hãi đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm chống cằm lên tóc Hạ Tử Du, giọng khào khào nói, “Anh thật hết cách với em.”

Hạ Tử Du vùi sâu trong ngực Đàm Dịch Khiêm, nước mắt cùng nước mũi tất cả đều lau vào bộ tây trang đắt tiền của anh, kèm theo tiếng khóc nức nở mà nói, “Ông xã, em không muốn cãi nhau nữa.....”

Một giây kế tiếp, môi Đàm Dịch Khiêm vội vã phủ lên bờ môi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du từ từ đưa hai tay vòng qua ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm, khiến họ giờ phút này càng thêm thân mật lưu luyến, giờ phút này bọn họ đều rõ ràng mình đều mãnh liệt quyến luyến đối phương.

Rất lâu rất lâu, hai người vẫn không nỡ tách ra.

Đàm Dịch Khiêm lần nữa ôm chặt Hạ Tử Du vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, điều chỉnh tâm tình thật tốt, nhẹ giọng nói, “Ông xã, anh nói cho em biết, tại sao anh cho rằng những chuyện em làm có liên quan đến Kim Trạch Húc đều là không đúng?”

Đàm Dịch Khiêm từ từ buông Hạ Tử Du ra, vịn nhẹ bả vai Hạ Tử Du sau đó nói, “Sở dĩ anh không cho em liên lạc với Kim Trạch Húc là bởi vì con người Kim Trạch Húc gian xảo khó lường, hắn ta không phải là người có thể trở thành bạn tốt của em.”

Hạ Tử Du không hiểu lắc đầu, “Em không biết lòng dạ anh ấy như thế nào, nhưng cho tới nay, em vẫn có thể cảm nhận được anh ấy đang cố gắng giúp em.”

Đàm Dịch Khiêm nhăn nải giải thích, “Bà xã, em quá hiền lành, rất dễ dàng xử trí theo cảm tính. Kim Trạch Húc không phải là người đơn giản như em nghĩ vậy đâu, hắn ta có thể từ tay ba em tiếp nhận một “Trung Viễn” sắp phá sản, rồi sau đó chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã có thể tạo nên một “Trung Viễn” lớn mạnh như xưa, điều này cho thấy năng lực của hắn ta không thể coi thường. Gần ba tháng qua, em cứ cho rằng “Đàm thị” tranh giành thị trường với “Trung Viễn”, chuyện này vốn là không có thật, anh đã từng giải thích với em rồi.....”

“Nhưng mà.”

Đàm Dịch Khiêm thay Hạ Tử Du nói ra suy nghĩ từ đáy lòng cô, “Nhưng mà tất cả đầu mỗi đều chỉ thẳng về phía anh, hôm nay Kim Trạch Húc còn dùng khổ nhục kế nhằm để phá hoại tình cảm giữa chúng ta. Em có nghĩ tới không, mặc dù muốn đối phó với Kim Trạch Húc, nhưng anh thừa biết em không hề thích điều đó, anh có cần phải khoa trương làm lớn như vậy hay không?”

Hạ Tử Du dường như không dám tin hỏi ngược lại Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, ý của anh là. Anh căn bản là không có đối phó với Trạch Húc? “Trung Viễn” bởi vì nhiều nguyên nhân mà phá sản, và chuyện này là do một tay Trạch Húc đạo diễn?”

Đàm Dịch Khiêm cam chịu, “Đây cũng chính là sự thật mà anh muốn nói cho em biết.”

Những lời của Đàm Dịch Khiêm khiến cho Hạ Tử Du sững sờ.

“Coi như những chuyện này đều đúng như anh nói, nhưng còn chuyện tai nạn xe cộ.” Hạ Tử Du tận mắt nhìn thấy Kim Trạch Húc được đưa vào phòng phẫu thuật, cô không muốn tin rằng những gì cô nhìn thấy đều biểu hiện giả dối do Kim Trạch Húc tạo ra.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Anh đã bảo chị Dư đi điều tra chuyện này, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả.”

Hạ Tử Du khó có thể tin, “Thật sự là Trạch Húc đang lợi dụng sự đồng cảm của em sao?”

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Hắn muốn làm không chỉ là những chuyện này..... Điều anh cần em làm đó chính là hãy tin tưởng vào anh nhiều hơn một chút.”

Hạ Tử Du nhú chặt mi tâm, “Trời ơi, rốt cuộc anh ấy muốn có cái gì?”

Tròng mắt đen của Đàm Dịch Khiêm u ám trầm xuống, nhẹ giọng nói, “Tất cả những gì anh có!”

155. Chương 155 : Vào Thời Khắc Máu Chốt Bảo Dừng Lại

Một tuần lễ sau, tại bệnh viện “JHE”.

Kim Trạch Húc bị thương nằm trên giường bệnh nhận được cuộc điện thoại gọi đến từ Hạ Tử Du.

“Tử Du.”

“Trạch Húc, đây là lần cuối cùng em muốn nói chuyện với anh.”

Kim Trạch Húc dường như đã có sẵn chuẩn bị, anh tựa vào đầu giường bệnh, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, nhưng không thể không kiên nhẫn hỏi, “Tử Du, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Hạ Tử Du hạ giọng nói, “Trạch Húc, từ trước tới nay em đều rất cảm kích ân tình của anh dành cho em, vì vậy trong lòng em luôn xem anh là người bạn tốt nhất của em, nhưng em không ngờ rằng anh lại có thể lợi dụng em.”

Giờ phút này rõ ràng đã biết nguyên do Hạ Tử Du nói ra những lời này, Kim Trạch Húc vẫn hỏi han như trước, “Tử Du, em hiểu nhầm chuyện gì phải không?” Kim Trạch Húc vẫn còn muốn cứu vãn lại hình tượng trước mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du mỉa mai cười cười, “Em hiểu lắm anh hay không trong lòng anh rõ ràng nhất. . . . Ba tháng trước anh đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch lợi dụng em, anh nói Trung Viễn bị Đàm thị cướp đi tất cả các hạng mục, nhưng thật ra anh biết rõ những hạng mục mà Đàm thị sắp sửa cạnh tranh, sau đó cố ý để Trung Viễn tiến hành cạnh tranh cùng Đàm thị, năng lực của Trung Viễn vốn dĩ không bằng Đàm thị, cho nên kết quả cạnh tranh dĩ nhiên là ‘Trung Viễn’ lấy trứng chọi đá, nhưng đây là kết quả mà anh đã dự đoán được, điều anh muốn chính là để tin tức Trung Viễn bị Đàm thị chèn ép có thể trải rộng trên toàn bộ các tuần san báo chí, anh tranh thủ để dư luận xã hội nghiêng về phía anh, anh biết em quan tâm tới anh, anh lại lợi dụng hạng mục ở Manchester cùng vụ tai nạn xe cộ do chính anh đạo diễn để lừa gạt em, em ngờ rằng tất cả những chuyện này đều do anh muốn tranh thủ sự đồng tình của em mà sử dụng kỹ xảo..... Trạch Húc, em thật thất vọng về anh, em nghĩ sau này em không muốn có bất kỳ dây dưa nào với anh nữa, anh hãy tự thu xếp ổn thỏa cho tốt.”

“Tử Du.”

Không đợi cho Kim Trạch Húc lên tiếng nói chuyện, Hạ Tử Du đã trực tiếp kết thúc cuộc trò chuyện.

Kim Trạch Húc tức giận ném điện thoại di động xuống giường, do dùng sức quá mạnh nên vô tình làm cánh tay đang băng thạch cao bị đau nhói.

Các nơi trên cơ thể đều bị thương đau nhức, nhớ lại lúc trong bệnh viện không có sự phòng bị đã bị “tập kích”, Kim Trạch Húc chịu đựng các vết thương trên thân thể đau đớn, nghiêng rằng nói, “Đàm Dịch Khiêm, tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày! !”

.

Cũng trong lúc đó, bên trong khách sạn, Hạ Tử Du vừa kết thúc trò chuyện.

Cả người mệt mỏi tựa vào đầu giường, Hạ Tử Du lắc nhẹ đầu để quên hết tất cả những chuyện có liên quan đến Kim Trạch Húc.

“Mệt lắm sao?”

Đàm Dịch Khiêm tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, vô tình nhìn thấy hình ảnh Hạ Tử Du sau khi cúp điện thoại mệt mỏi tựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hạ Tử Du ngược mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, sau đó nói, “Em vừa mới nói chuyện điện thoại với Kim Trạch Húc xong. Em tin rằng đây là lần cuối cùng em nói chuyện với anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở mép giường, ánh mắt thâm trầm dừng lại trên người Hạ Tử Du, “Rất thất vọng về hắn ta?”

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, khó có thể che giấu sự mất mát trong lòng, cô khó chịu nói, “Mấy năm qua em vẫn cho rằng người có thể khiến em đủ tin tưởng chỉ có anh ấy, nhưng thì ra là em đã sai lầm rồi.”

Đàm Dịch Khiêm cười khẽ, “Bà xã, nếu anh là em, bây giờ anh sẽ không vì một người không đáng được gọi là “bạn tốt” mà cảm thấy mất mát..... Anh sẽ dành phần lớn thời gian nghỉ xem nên làm thế nào để lấy lòng người ở trước mặt anh —— Một nửa mà anh yêu thương nhất.”

Hạ Tử Du bị lời nói của Đàm Dịch Khiêm làm cho phì cười, nhẹ giọng hỏi, “Ông xã, vậy anh còn giận em không?”

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Bà xã không tin tưởng vào anh, anh đương nhiên phải giận rồi.....”

Hạ Tử Du rũ xuống hàng mi dài tự trách bản thân, “Em xin lỗi!”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nâng cằm Hạ Tử Du lên, thâm tình nhìn vào gương mặt tinh xảo của Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Anh tức giận, nhưng anh không có tức giận em.....” Anh chưa từng nghĩ rằng có một ngày anh sẽ bó tay chịu trói với một người phụ nữ, mà chuyện anh muốn làm nhất chính là mãi luôn yêu thương người phụ nữ này.

Lời của Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng qua loa nhưng lại biểu hiện sự chân thành nồng nàn, không từ ngữ nào có thể diễn tả được khiến cảm động trong lòng Hạ Tử Du biến thành chua xót, đôi mắt Hạ Tử Du ửng hơi nước đỏ hoe, bật cười ra: “Ông xã, em yêu anh!”

Vì thời gian tới Liễu Nhiên còn cần phải ở lại bệnh viện theo dõi, cho nên Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du chọn ở lại một khách sạn cao cấp gần bệnh viện để ngủ lại.

Hai người dường như mỗi ngày đều ở bệnh viện cùng với Liễu Nhiên, hơn nữa thời gian Liễu Nhiên ở trong bệnh viện cũng không còn phát sốt, cơ thể Liễu Nhiên tuy chưa khỏe hẳn, nhưng mỗi ngày vẫn rất kiên cường trước mặt Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm đều nở nụ cười ngây thơ chất phác.

.

Xế chiều hôm nay, La Bá Đặc đi vào phòng bệnh Liễu Nhiên.

La Bá Đặc tới đúng lúc Hạ Tử Du đang hết sức chuyên tâm kể chuyện cổ tích cho Liễu Nhiên nghe, vì vậy La Bá Đặc cúi chỗ huyệt Đàm Dịch Khiêm một cái, không muốn quấy rầy câu chuyện cổ tích của hai mẹ con, nhỏ giọng nói với Dịch Khiêm: “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

.

Tại ban công ngoài trời của bệnh viện, La Bá Đặc nhìn bóng lưng tuấn tú của Đàm Dịch Khiêm, chặc chặc hai tiếng: “Đàm tổng thật là thông minh nha, ăn miếng trả miếng, giết người trong vô hình! ”

Đôi mắt đen Đàm Dịch Khiêm híp lại một nữa, bình tĩnh nhìn lướt qua người La Bá Đặc, “Từ lúc nào cậu học được thói thói phòng nịnh nọt?”

La Bá Đặc cười khê, “Đàm tổng không thể không khiến người ta bội phục a. Chỉ một chiêu một đã phá hủy toàn bộ kế hoạch của Kim Trạch Húc, hơn nữa khiến cho Kim Trạch Húc ở trong lòng Tiểu Du không có ngày trở dậy!”

Đôi mắt Đàm Dịch Khiêm càng thêm nheo lại: “Chị Dư nói gì với cậu?”

La Bá Đặc thành thật nói, “Tôi luôn luôn nghĩ rằng, tôi quen biết Đàm đại tổng đã nhiều năm, cũng biết cậu không phải là người lương thiện gì, bị kẻ xấu trăm phương ngàn kế phá hư chuyện tình cảm của Đàm tổng và Tiểu Du thì làm sao Đàm Tổng có thể lựa chọn chịu đựng không bộc phát đây? Việc này tuyệt đối không phù hợp với tác phong xử sự trước sau như một của Đàm tổng chúng ta! Vì vậy..... Hai ngày trước lúc cậu và Tiểu Du sau khi hòa hợp ở trong khách sạn chàng chàng thiếp thiếp, tôi đã gọi điện hỏi chị Dư, quả thật, không ngoài dự đoán của tôi, Đàm đại tổng đã ra tay!”

Đúng vậy, La Bá Đặc biết được mọi chuyện là do chị Dư nói, đến cả sự tình thăng cấp bản*, sở dĩ gọi là thăng cấp bản là vì sau khi La Bá Đặc nghe xong kinh hãi một hồi lâu rồi từ đáy lòng không khỏi toát mồ hôi dầm dề, không khỏi cảm thán, anh thật may mắn là bằng hữu của Đàm Dịch Khiêm chứ không phải kẻ địch, cũng thật may là từ đầu đến cuối anh không hề có tư tưởng tới “Em gái Tiểu Du” của Đàm Dịch Khiêm yêu nhất. (ngụ ý nói sự độc ác của DK đã dc nâng cấp)

Ai có thể nghĩ rằng, tính toán của Kim Trạch Húc nhằm vào người anh em tốt của anh và em gái Tiểu Du, nhưng cuối cùng lại tự trúng kế của chính mình.....

Ngay từ đầu Đàm tổng cũng đã biết anh bạn ‘Tiểu Kim’ tính kế chen vào giữa tình cảm của mình và Tiểu Du, vì vậy Đàm tổng im hơi lặng tiếng thuận theo anh bạn ‘Tiểu Kim’ để tình thế phát triển ác liệt hơn.....

Đàm tổng vốn là muốn gạt vợ yêu Tiểu Du để đối phó với anh bạn ‘Tiểu Kim’, nhưng Tiểu Du lại vô tình phát hiện tin tức trên báo chí, đối mặt với chất vấn của Tiểu Du, Đàm tổng vì quá thương yêu vợ yêu mà trở nên nhân từ nương tay.....

Cho nên ngày tiếp theo Đàm tổng liền ra lệnh cho chị Dư hủy bỏ kế hoạch đối phó với Kim Trạch Húc..... Chiêu này của Đàm tổng rõ ràng là đang thực hiện điều thứ nhất trong từ điển vợ chồng ân ái – “Phải nghe lời bà xã”, chiêu này của Đàm tổng chẳng những an ủi được vợ yêu, đồng thời còn khiến cho anh bạn ‘Tiểu Kim’ chứng kiến Đàm đại tổng giám đốc cùng vợ yêu hòa thuận đầm ấm, vô tình khiến cho anh bạn ‘Tiểu Kim’ tự nhận lấy nội thương.

Thấy hai người bình an vô sự, anh bạn ‘Tiểu Kim’ tức giận hết mức, lại bắt đầu tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch.

Thăm dò được “Đàm Thị” gần đây muốn cạnh tranh một hạng mục quan trọng ở Manchester, vì vậy anh bạn ‘Tiểu Kim’ lại dùng phương pháp lấy trứng chọi đá cạnh tranh với Đàm thị hạng mục này, năng lực cùng tư chất của “Trung Viễn” vốn không thể cạnh tranh vượt qua hạng mục này, nhưng anh bạn ‘Tiểu Kim’ lại dùng chiêu này để chiếm sự đồng cảm của Tiểu Du..... Tiểu Du một lần nữa lại chất vấn Đàm tổng.

Đàm tổng muốn đối phó với anh bạn ‘Tiểu Kim’ nhưng ngại tâm tình của Tiểu Du nên không ra tay, ai có thể ngờ tới, tình yêu của Đàm tổng lại đối lấy sự hiểu lầm lớn hơn của Tiểu Du..... Mà hành động của Tiểu Du bảo vệ người kia lần nữa đã dễ dàng đánh đổ bình dấm chua thật khiến cho Đàm tổng tức giận, cho nên đêm hôm trước Đàm tổng giám đốc mới có thể khinh thường không thèm ngó tới chai rượu quý Laffey năm 82.

Đàm đại tổng giám đốc rất tức giận hậu quả rất nghiêm trọng, vì vậy đêm hôm đó liền bảo Dư trợ lý ra tay đối phó với anh bạn ‘Tiểu Kim’, vì sợ bà xã ngăn cản, cho nên Đàm đại tổng giám đốc không nói chuyện này với bà xã, ai ngờ, chuyện này không hiểu trời xui đất khiến thế nào bị Tiểu Du biết được, Tiểu Du trực

tiếp định tội cho Đàm đại tổng giám đốc, cơn giận của Đàm đại tổng giám đốc một lần nữa tăng vọt lên, dù sao từ xưa tới nay hắn vẫn luôn là một người tự cao tự phụ, chưa bao giờ gặp phải tình cảnh bị hiểu lầm như vậy, huống chi hôm nay còn bị người vợ mà mình yêu thương nhất hiểu lầm.

Trong lòng Đàm đại tổng giám đốc rất tức giận, nhưng lại không muốn nhìn thấy vợ yêu đau lòng, cho nên ở lại bên ngoài nửa đêm, cuối cùng vẫn không nhìn được cho đến khi trời gần sáng thì về nhà. Đàm đại tổng giám đốc vốn là muốn cùng Tiểu Du nói chuyện rõ ràng, nhưng Tiểu Du lại ngủ say, mà tối hôm qua bệnh viện lại thông báo cho anh rằng hôm nay phải đến bệnh viện ở phía Đông, nên không có thời gian để giải thích rõ với Tiểu Du, vì vậy Đàm đại tổng giám đốc quyết định chờ tới khi từ bệnh viện phía Đông về rồi mới giải thích cho Tiểu Du sau.

Thế nhưng anh bạn ‘Tiểu Kim’ lại hèn hạ vô sỉ nhân cơ hội này viện cớ chuyện tai nạn xe cộ để Tiểu Du rời khỏi biệt thự.... Anh bạn ‘Tiểu Kim’ cố tình chọn thời điểm như vậy, vừa vặn tranh thủ thời gian cho dù thân thể không thoải mái.

Đàm đại tổng giám đốc biết bà xã mình đi gặp người đàn ông khác mà để con gái họ không có ai chăm sóc, lửa giận che giấu tận đáy lòng của Đàm đại tổng giám đốc rốt cuộc cũng bộc phát.

Đàm đại tổng giám đốc sau khi kết hôn đã tự mình đem hết toàn tâm toàn ý chăm sóc Tiểu Du, nhưng hành động của Tiểu Du lại khiến Đàm đại tổng giám đốc thất vọng, may mắn là cuối cùng đứa nhỏ không có sao.

Có lẽ vì quá yêu Tiểu Du, giây phút khi biết con mình không có chuyện gì, lửa giận của Đàm đại tổng giám đốc cũng đã tan biến, nhìn thấy Tiểu Du bị làm cho khóc đến nát lòng nát dạ, Đàm đại tổng giám đốc đau lòng không thôi, tức giận nói lấy rồi sau đó lại nhìn không được dỗ dành Tiểu Du, vì vậy hai người mới giảng hòa.....

Nhưng khoản nợ này Đàm đại tổng giám đốc đã tính trên người anh bạn ‘Tiểu Kim’, vì vậy, đàm đại tổng giám đốc sai người nửa đêm lên vào bệnh viện muốn dùng phương pháp chế tạo “tai nạn xe cộ” tìm đường sống trong chỗ chết, thật sự thì anh bạn ‘Tiểu Kim’ cũng không bị thương nặng nên hung hăng đánh cho một trận.... Dĩ nhiên, Đàm đại tổng giám đốc chỉ ra lệnh đánh anh bạn ‘Tiểu Kim’ bị thương nặng không đến nỗi chết, đáng thương là anh bạn ‘Tiểu Kim’ vốn đang mong đợi tin tức tình cảm của Đàm đại tổng giám đốc và vợ yêu tan vỡ, kết quả lại là chờ bị đánh một trận, thế này là bị Đàm đại tổng giám đốc đem tình trạng “bị thương nghiêm trọng” trở thành sự thật, bê bối hơn nữa là, anh bạn ‘Tiểu Kim’ lành lặn nguyên vẹn trước khi chưa bị đánh cũng bị Đàm đại tổng giám đốc sai người chụp ảnh lại, rồi sau đó Đàm đại tổng giám đốc còn ác ý đưa những tấm hình đó cho Tiểu Du xem.

Tiểu Du thấy anh bạn ‘Tiểu Kim’ căn bản không bị thương nghiêm trọng như đã nghĩ, vì vậy cảm kích đối với anh bạn ‘Tiểu Kim’ nhất thời biến thành tức giận..... Đáng thương là chân của anh bạn ‘Tiểu Kim’ thật sự bị thương nghiêm trọng, nhưng rốt cuộc cũng không chiếm được một chút đồng tình nào của Tiểu Du.

Đàm Dịch Khiêm giống như đang nghe một câu chuyện tường thuật lan man, thông thả nói, “Đây là gây ông đập lưng ông.”

La Bá Đặc phân tích nói, “Chích xác, Kim Trạch Húc không đáng được đồng tình Nhưng Kim Trạch Húc cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, tôi nghe chị Dư nói hắn đã đem toàn bộ số tiền trong Trung Viên chuyển đến công ty ở Anh quốc mà hắn ta đang âm thầm thành lập, cho nên Trung Viên mới trở thành một cái vỏ trống rỗng Nếu trước đây Kim Trạch Húc đã muốn đối phó với cậu, hôm nay còn bị cậu sắp xếp vào đây, tôi nghĩ sau này hắn càng thêm hận thù không đội trời chung với cậu, chỉ là, bản thân tôi cũng không lo lắng về chuyện này lắm, ngược lại.....” La Bá Đặc dừng lại một chút sau đó nói, “Tôi rất lo lắng cho cậu và Tiểu Du.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Tôi và cô ấy rất tốt.”

La Bá Đặc nhíu mày nói, “Dịch Khiêm, tôi nhìn ra được tình cảm giữa cậu và Tử Du đã có rất nhiều cố gắng, nếu không phải lo nghĩ đến Tiểu Du, dựa vào tính cách của cậu, từ lâu cậu đã không bỏ qua cho Kim Trạch Húc rồi..... Tôi biết lúc này coi như cậu và Tiểu Du đã không còn khoảng cách, nhưng đối với chuyện Tử Du không tin tưởng cậu, giờ phút này trong lòng cậu cũng giống như có một cái gai.....”

Đàm Dịch Khiêm trầm ngâm chốc lát, lạnh lùng nói, “Những lời này không giống như lời cậu nói!”

La Bá Đặc trước sau đều là muốn hòa giải, những lời nói kiêu phá hoại tình cảm vợ chồng dường như không giống những lời từ miệng La Bá Đặc.

“Trước kia thật sự tôi sẽ không nói những lời này, nhưng mà.” La Bá Đặc vốn muốn nói ra, thế nhưng lúc này bởi vì suy nghĩ đến điều gì đó nên tạm thời sửa lại: “Không có gì, tôi chỉ tùy tiện nói một chút.”

Đàm Dịch Khiêm nhạy cảm, “Chuyện gì có thể làm cho cậu do dự như thế?”

Ánh mắt thấy sự lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, La Bá Đặc biết hiện tại muốn sửa lời cũng đã quá muộn, do dự một lát, La Bá Đặc mở miệng nói, “Trước khi nói cho cậu biết, tôi hy vọng cậu hiểu rõ mặc kệ đứng trên lập trường gì tôi cũng đều muốn cậu và Tiểu Du có thể hạnh phúc vui vẻ, sợ dĩ nói cho cậu biết chuyện này là bởi vì tôi cảm thấy hành động của Tiểu Du đối với Kim Trạch Húc trong chuyện này thật sự không đúng mực lắm, tôi sợ có khả năng Tiểu Du giấu giếm tâm sự, dĩ nhiên, đây là suy đoán của tôi.”

“Nói.”

La Bá Đặc chậm rãi nói, “Cậu giúp tôi tìm được hành tung Đan Nhất Thuần, tôi thuyết phục Đan Nhất Thuần đi Male. Mấy ngày nay mỗi ngày tôi đều cùng Đan Nhất Thuần trò chuyện, tôi không muốn lừa cậu, Đan Nhất Thuần cứ tỏ vẻ lơ đãng nhưng luôn muốn từ tôi hỏi thăm tin tức về cậu, tôi quan tâm Đan Nhất Thuần, cho nên biết rõ cô ấy quan tâm cậu, nhưng tôi vẫn không đành lòng giấu giếm tin tức của cậu với cô ấy. Cô ấy biết bệnh tình của Liễu Nhiên nguy kịch cũng rất lo lắng, nhưng không hề hỏi thăm bất kỳ điều gì về chuyện của Tử Du quan tâm khác lạ tới Kim Trạch Húc. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ bởi vì bất kể người nào khi nghe thấy Liễu Nhiên bị bệnh là do Tử Du đi gặp Kim Trạch Húc mà không có người chăm sóc chu đáo khiến bệnh tình trở nên nguy hiểm thì chúng ta cũng sẽ cảm thấy kỳ lạ, tại sao Tử Du lại quan tâm đến Kim Trạch Húc như vậy, nhưng Nhất Thuần dường như không cảm thấy kỳ lạ chút nào..... Rồi sau đó tôi thuận miệng hỏi Nhất Thuần một câu về cách nhìn của cô ấy đối với chuyện này, nhưng Nhất Thuần ấp úng trả lời tôi. Tôi cảm thấy Nhất Thuần dường như có chuyện giấu giếm, cho nên tôi đeo bám dai dẳng muốn Nhất Thuần nói thật cho tôi biết, cuối cùng. Cuối cùng từ chính miệng Nhất Thuần tôi nghe được một chuyện.” (cáo đội lốt cừu đã bắt đầu ra tay ^^)

Trên khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm bắt đầu u ám, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm.

La Bá Đặc nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, nghiêm mặt nói, “Nhất Thuần nói lần đầu tiên Tử Du đến sân khấu kịch, Nhất Thuần cũng đã hoài nghi người phụ nữ được trang điểm lộng lẫy đó là Tử Du..... Sau đó vì chứng thực sự suy đoán của mình, Nhất Thuần đã lén theo dõi vị người phụ nữ đó, Nhất Thuần thấy người phụ nữ đó đi vào khách sạn “LLD”, cho nên cũng đi vào theo. Nhưng mà sau đó không lâu Nhất Thuần đã nhìn thấy người phụ nữ đó đi vào phòng của một người đàn ông, Nhất Thuần cũng không nhận ra Kim Trạch Húc, cho nên lúc đó cũng không biết người đàn ông kia chính là Kim Trạch Húc, Nhất Thuần thấy người phụ nữ đó đi vào phòng người đàn ông nọ mãi không thấy ra, cuối cùng xóa bỏ nghi vấn người phụ nữ đó là Tử Du, dù sao Nhất Thuần cũng không nghĩ Tử Du sẽ đơn độc vào phòng của một người đàn ông, sau này Nhất Thuần nghe tôi nói mới biết thì ra ngày đó người đến sân khấu kịch đúng thật là Tử Du.....”

Đàm Dịch Khiêm lên tiếng cắt ngang, “Đủ rồi, tôi không muốn truy cứu những chuyện đã qua nữa, tôi tin tưởng cô ấy.”

Nhìn Đàm Dịch Khiêm trực tiếp xoay người bước đi, La Bá Đặc nhìn bóng lưng Đàm Dịch Khiêm nói, “Dịch Khiêm, tôi cũng tin tưởng Tử Du, nhưng tôi hy vọng cậu có thể tìm Tử Du để hỏi rõ chuyện này. Ít nhất cậu phải tự nhổ ra cái gai trong lòng.”

Buổi tối.

Hạ Tử Du tắm rửa xong mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm lúc này đang ngồi trên ghế salon nhàn nhã đọc bản tin tài chính mỗi ngày, nhưng chỉ có anh mới biết tâm trạng tối nay của anh không tốt.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng đi đến sau lưng Đàm Dịch Khiêm, dùng tay che hai mắt Đàm Dịch Khiêm lại.

Đàm Dịch Khiêm nắm giữ tay Hạ Tử Du, lãnh đạm nói, “Không được làm ầu!”

Hạ Tử Du giống như đứa trẻ làm sai liền rút tay về, lầm bầm nói: “Quý hạp hời, chỉ muốn đùa anh một chút thôi!”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang liếc mắt nhìn Hạ Tử Du, sau đó nhìn Hạ Tử Du ngoắc ngoắc ngón tay.

Hạ Tử Du nghi ngờ bước tới, nhưng ngay lúc đó Đàm Dịch Khiêm liền hôn lên cánh môi Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy tiện thể trở tay ôm ngang eo Hạ Tử Du, “Em thật thơm.” Phụ nữ sau khi tắm rửa xong tỏa ra mùi thơm thoang thoang nhất là còn vào buổi tối rất dễ khiến cho người đàn ông rung động.

Hạ Tử Du dùng sức từ chối, “Đừng như vậy, em còn muốn đến bệnh viện thăm Liễu Nhiên.” Quả thật, mấy hôm nay Hạ Tử Du hầu như đều suốt đêm ở bên cạnh Liễu Nhiên, dĩ nhiên trong phòng bệnh cũng sắp xếp giường cho Hạ Tử Du, chỉ là khổ cho Đàm Dịch Khiêm một mình ngủ lại khách sạn.

Đàm Dịch Khiêm vui đầu vào cổ Hạ Tử Du, dục vọng tới mãnh liệt cũng như trước kia.

Hạ Tử Du cố gắng xoay chuyển lý trí của Đàm Dịch Khiêm, không ngừng vịn vịn khiến cổ cô lưu lại rất nhiều dấu hôn của Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã.”

Động tác chống trả vịn vịn ở dưới người Đàm Dịch Khiêm của Hạ Tử Du vào lúc này càng khiến cho dục vọng trong cơ thể Đàm Dịch Khiêm trỗi dậy, một giây tiếp theo Đàm Dịch Khiêm đã cởi ra được chiếc áo trước ngực Hạ Tử Du.

Dần dần, quần áo lần lượt rơi xuống.

.

Thời điểm hai cơ thể trần trụi quấn vào nhau, Hạ Tử Du biết lúc này cô không có khả năng bảo anh dừng lại, cho nên, dần dần tay cô quấn lên cổ anh, phối hợp nụ hôn của anh, chỉ mong có thể mau sớm kết thúc, bởi vì cô sốt ruột muốn đến thăm Liễu Nhiên.

Cô nghĩ rằng sẽ kết thúc rất nhanh, nhưng tới nay anh lại chậm chạp không tiến hành động tác tiếp theo.....

Khi cô gần như không còn nhẫn nại được nữa, vịn lấy đầu anh đang vùi ở trước ngực cô, nghiêm túc nói: “Dịch Khiêm, Liễu Nhiên không nhìn thấy em sẽ khóc.....”

Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc ngẩng mặt lên trước ngực nhìn Hạ Tử Du, anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du không hề chớp mắt.

Hô hấp Hạ Tử Du cũng rối loạn, đôi mắt trong veo nhìn vào tròng mắt nóng bỏng của Đàm Dịch Khiêm.

Trước đây, vào những lúc như thế này Hạ Tử Du chỉ nhìn thấy trong đáy mắt của Đàm Dịch Khiêm tràn đầy dục vọng ham muốn, nhưng tới nay Hạ Tử Du nhìn vào đáy mắt của Đàm Dịch Khiêm ngoại trừ ánh mắt tràn đầy dục vọng, dường như còn có phân vân, dường như còn có chất vấn, lại giống như đang muốn tìm tòi điều gì đó.....

Bốn mắt nhìn lẫn nhau, không khí bỗng trầm lắng yên tĩnh, Hạ Tử Du thử lên tiếng thăm dò: “Ông xã?”

Đàm Dịch Khiêm cũng không đáp lại Hạ Tử Du, ánh mắt sắc bén vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt cô.

“Liễu Nhiên ở bệnh viện.”

Lời Hạ Tử Du còn chưa nói xong, Đàm Dịch Khiêm đã lần nữa chiếm lấy đôi môi Hạ Tử Du.

“Ừm.”

Đàm Dịch Khiêm dùng sức hôn lên môi Hạ Tử Du, răng môi ma sát khiến Hạ Tử Du cảm thấy đau đớn vô cùng, “Ông xã.” Hạ Tử Du bởi vì đau đớn mà vô nhẹ lên sống lưng trần của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm vẫn cứ hung hăng mà hôn Hạ Tử Du, mỗi một lần dùng sức mạnh đến nỗi giống như muốn đem Hạ Tử Du hòa nhập vào xương cốt.

Hạ Tử Du cảm giác được mùi máu tươi lan tràn trong khoang miệng, cô dùng sức chống đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, “Ông xã, đau.”

Đàm Dịch Khiêm rút cuộc cũng buông lỏng Hạ Tử Du ra, trên bờ môi mỏng của anh dường như còn có vết máu đỏ mơn hờ.

Hạ Tử Du che lại bờ môi, cau mày nói, “Đau quá.”

Đàm Dịch Khiêm nóng rực nhìn Hạ Tử Du, nhưng qua một hồi lâu sau, đáy mắt nóng bỏng của Đàm Dịch Khiêm dần dần chuyển thành bình tĩnh, sau đó anh xoay người đi.

Hạ Tử Du vội vàng kéo qua tấm chăn mỏng che lại cơ thể mình, nhìn Đàm Dịch Khiêm nhặt quần áo hỗn độn trên mặt đất lên thản nhiên mặc vào người.

Giữa hai người chưa bao giờ xuất hiện tình huống như thế, Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Ông xã, anh sao vậy?”

Đàm Dịch Khiêm cài lại nút áo sơ mi, nhẹ nhàng hờ hững nói,

“ Bây giờ anh đưa em tới bệnh viện!”

156. Chương 156 : Chưa Bao Giờ E Ngại Khi Thấy Anh Đến Thế

Chuyện của Kim Trạch Húc đã trôi qua được một tháng, cuộc sống giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du bắt đầu dần dần trở nên bình yên, nhưng mà, cho dù cuộc sống có bình lặng như nước, chung quy lại vẫn không tránh khỏi những cơn sóng ngoài tưởng tượng.

Ví dụ như gần đây, ai có thể nghĩ tới vào mỗi buổi tối Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du không có nói chuyện với nhau, cũng không có thân mật gần gũi mà những cặp vợ chồng nên có, nhưng qua ngày hôm sau, bọn họ vẫn sẽ tình cảm nồng nàn như thường.

.

Hiện tượng này khiến Hạ Tử Du ý thức được cô cùng Đàm Dịch Khiêm đã nửa tháng qua chưa có làm chuyện thân mật vợ chồng.

Hạ Tử Du vốn không ý thức được chuyện nửa tháng hai người không có sinh hoạt vợ chồng, nhưng vào một ngày nọ vô tình nghe thấy các y tá trong bệnh viện lúc nghỉ ngơi trong phòng thảo luận chuyện tình cảm nam nữ.

Hôm đó các y tá nói về một câu chuyện cũ, nói rằng người vợ vì muốn cho cuộc sống sau này của mình và chồng đỡ vất vả hơn một chút, vì vậy cả ngày lao đầu vào trong công việc của mình mà mất ăn mất ngủ, kết quả lại quên mất cuộc sống vợ chồng, sau khi sự nghiệp thành công, cô cho rằng tất cả đều hoàn hảo, nhưng kết quả nhận được chính là đơn yêu cầu ly hôn của người chồng đưa ra, nghe nói nguyên nhân người chồng kiên quyết ly hôn là trong một năm qua anh ta chưa từng có được cuộc sống vợ chồng.

Vì vậy các y tá đưa ra kết luận, giữa nam nữ phải học được cách duy trì tình cảm, cũng phải nhận ra được vấn đề tồn tại trong hôn nhân, hơn nữa vĩnh viễn không được xem nhẹ coi thường đối phương.

Hạ Tử Du ý thức được từ lúc cô giảng hòa với Đàm Dịch Khiêm, cuộc sống vợ chồng của họ có chút vấn đề, chủ yếu là do mấy ngày nay Hạ Tử Du đều dành hết thời gian cùng sức lực chăm sóc cho Liễu Nhiên, còn Đàm Dịch Khiêm thì vẫn luôn cưng chiều yêu thương Hạ Tử Du như trước, Hạ Tử Du cũng không suy nghĩ gì cả, nhưng từ ngày nghe mấy y tá thảo luận những vấn đề trong cuộc sống vợ chồng, Hạ Tử Du rốt cuộc bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Hạ Tử Du bắt đầu ý thức được, cô cùng Dịch Khiêm kết hôn hơn nửa năm, cô biết rõ về phương diện kia Đàm Dịch Khiêm không phải thuộc tuýp người lãnh đạm, hướng chi họ vẫn luôn muốn có thêm con, theo đạo lý đó anh sẽ không để bọn họ không phát sinh nhu cầu ở phương diện kia trong thời gian dài như vậy. Nhưng đến hôm nay thật sự bọn họ đã nửa tháng không có sinh hoạt vợ chồng.

Hạ Tử Du sợ rằng bởi vì cô cố gắng chăm sóc cho Liễu Nhiên mà bỏ quên Đàm Dịch Khiêm, vì tránh cho cô bị nói là đã không để đến đến cuộc sống hôn nhân của hai người, cho nên có một đêm, Hạ Tử Du chọn cách chủ động tấn công.

Hạ Tử Du vẫn nhớ được vào cái đêm đó.

Cô tắm rửa xong sau đó để trần nằm trong chăn chờ đợi Đàm Dịch Khiêm.

Về phương diện này Hạ Tử Du vẫn luôn đều là do Đàm Dịch Khiêm mở đầu, cho nên lần này cô chủ động mê hoặc Đàm Dịch Khiêm, cô rất xấu hổ, cũng rất căng thẳng, gương mặt trốn ở dưới chăn đã đỏ hồng một mảng.

Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng anh đã tắm rửa xong, cô ra lệnh cho mình phải có tâm trạng thoải mái, yên lặng chờ đợi đến lúc anh nằm ở bên cạnh cô.

Vậy mà, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô ở trong chăn chờ đợi anh chủ động ôm cô, nhưng cuối cùng truyền đến bên người cô là tiếng hít thở đều đều của anh.

Hạ Tử Du từ từ trong chăn thò đầu ra, mới phát hiện Đàm Dịch Khiêm đã sớm nhắm mắt lại, không hề có hành động gì muốn ôm cô, vành tai và tóc mai cũng không chạm vào nhau như trước khi ngủ, anh nằm yên đường như đã chìm vào giấc ngủ.

Hạ Tử Du hơi nhú mày, biết Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa ngủ say, cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Ông xã?”

Đàm Dịch Khiêm giống như đang ngủ mơ hồ trả lời: “Ừm?”

“Em muốn hôn anh.” Ngượng ngùng nói xong câu đó, Hạ Tử Du vụng về bò lên trên người Đàm Dịch Khiêm, hôn nhẹ lên bờ môi mỏng của anh.

Thật ra Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa có ngủ, khi đôi môi đầy đặn đỏ mọng của Hạ Tử Du chạm nhẹ vào cánh môi của anh, anh lập tức mở to đôi con ngươi đen quắc.

Nụ hôn tinh tế thân mật của Hạ Tử Du đầu tiên dừng lại trên cánh môi Đàm Dịch Khiêm sau đó từ từ trượt xuống tới ngực anh

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm khàn khàn thốt lên, “Tử Du.”

Động tác mị hoặc của Hạ Tử Du dừng lại, dịu dàng đáng yêu mà chớp mắt nhìn anh, tiếp theo bắt đầu cởi nút áo của mình ra.

Đàm Dịch Khiêm vẫn không lên tiếng, con ngươi đen nhìn chăm chăm vào Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du cười nhẹ, sau đó lần nữa đặt nụ hôn ở trên người anh, đương nhiên tay cô cũng không chịu an phận, đang cố gắng hết sức khơi dậy lên dục vọng từ cơ thể anh.....

Cô không biết giờ phút này anh cảm nhận như thế nào, cô cũng chưa bao giờ chủ động với anh như vậy, trong lòng cô cảm thấy căng thẳng hẳn lên, tim đập thành thịch, động tác trêu chọc bằng tay tuy rằng có chút vụng về, nhưng cô đã sử dụng hết tất cả vốn liếng của mình.

Bất chợt Đàm Dịch Khiêm lật người đè ngược lại Hạ Tử Du bên dưới thân, trong đáy mắt anh bùng cháy lên ngọn lửa nóng bỏng.

Hạ Tử Du cũng cảm thấy được nhiệt độ nóng bỏng trên thân thể anh, cô từ từ nhắm mắt lại.

Thế nhưng qua một lúc lâu, cô không thấy anh có hành động gì kế tiếp, cô mở mắt ra thì nhìn thấy anh đã xuống giường khoác lên chiếc áo ngủ, nhẹ nhàng nói: “Ban ngày em chăm sóc Liễu Nhiên rất mệt rồi..... Anh không muốn để em quá mệt mỏi.”

.

Sự xấu hổ của đêm hôm đó cho tới tận bây giờ Hạ Tử Du vẫn không thể quên được, nếu không phải bọn họ đã là vợ chồng, sợ rằng ở trước mặt anh cô đã mắc cỡ đến mức không thể ngẩng đầu nhìn ai.

Nhưng Hạ Tử Du thế nào cũng không có nghĩ đến, từ sau đêm đó, giữa cô và Đàm Dịch Khiêm lại bắt đầu xuất hiện cảm giác xa cách.

Hạ Tử Du có cảm giác, sau đêm hôm đó Đàm Dịch Khiêm dường như đối với cô không còn nhiệt tình như trước, anh cực ít chủ động mở miệng nói chuyện với cô, tình hình ban đêm cũng vẫn như trước không thay đổi.

Thời điểm Hạ Tử Du ý thức được giữa bọn họ có thể có vấn đề gì đó cũng đã chủ động hỏi Đàm Dịch Khiêm, nhưng Đàm Dịch Khiêm nói với cô không có gì, chỉ nói cuộc sống vợ chồng của bọn họ cũng không có gì khác thường, bảo cô đừng nên miễn cưỡng quá như vậy, bởi vì gần tới ngày Liễu Nhiên phẫu thuật anh có nhiều chuyện phải lo cho nên mới lơ là với cô, qua vài ngày sẽ không vậy nữa.....

Sau khi nghe Đàm Dịch Khiêm trả lời như vậy, Hạ Tử Du cũng coi đây là liều thuốc an thần, cũng không tiếp tục phiền não chuyện giữa bọn họ có thể xảy ra vấn đề nữa.

Nhưng mọi chuyện lại không có đơn giản như Hạ Tử Du tưởng tượng, cô dần dần cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ dần dần tăng lên, anh bắt đầu thường xuyên ngủ lại ở bệnh viện mà không về khách sạn ngủ với cô, mặc dù thỉnh thoảng có đến khách sạn anh cũng không chạm vào cô.

Giữa bọn họ dường như càng ngày càng xa cách, ngày hôm trước cô rút cuộc nhận không được hỏi anh lần nữa..... Lần này cô nhận được câu trả lời của anh, anh nói quả thật anh cảm thấy giữa bọn họ đã xảy ra một vài vấn đề, nhưng anh hy vọng có thể nói chuyện rõ ràng với cô sau cuộc phẫu thuật của Liễu Nhiên.

Hạ Tử Du có thể cảm nhận “một vài vấn đề” trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm là những vấn đề khá quan trọng, cho nên Hạ Tử Du cũng không hỏi nhiều, chỉ an tâm chờ đợi. Sở dĩ có thể an tâm như vậy cũng bởi vì cô và Đàm Dịch Khiêm đã từng trải qua nhiều sóng gió như vậy, cô tin rằng không có vấn đề gì mà cô và Đàm Dịch Khiêm không thể cùng nhau giải quyết.

Vì vậy, trong mắt mọi người bọn họ vẫn là một đôi vợ chồng thắm thiết như trước.

Xế chiều ngày hôm đó, La Bá Đặc tới bệnh viện thăm Liễu Nhiên.

Lúc La Bá Đặc đi vào phòng bệnh thì chỉ có một mình Hạ Tử Du ở đó.

“Hi, Tử Du!”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên ngược mắt nhìn về phía La Bá Đặc, cười nói, “La Bá Đặc, lần trước anh nói muốn mang đến cho Liễu Nhiên búp bê mà con bé thích, xin hỏi La Bá Đặc tiên sinh bây giờ anh có mang tới không?”

La Bá Đặc lúng túng gãi gãi đầu, áy náy nói với Liễu Nhiên đang ngồi trong lòng Hạ “Liễu Nhiên, lần sau chú mang đến cho con nha, lần này chú tới vội cho nên quên mất.....”

Liễu Nhiên chu mỏ, ngây thơ nói, “Chú lúc nào cũng quên.”

La Bá Đặc biết mình giữ chữ tín không tốt, cho nên cũng không giải thích, vẻ mặt nghiêm túc mà cam kết, “A. Chú bảo đảm lần sau nhất định sẽ mang búp bê tới cho Liễu Nhiên.”

Liễu Nhiên lúc này mới hài lòng, “Con cảm ơn chú.”

Trông thấy gương mặt hồng hào của Liễu Nhiên, La Bá Đặc không nhận được hôn lên mặt Liễu Nhiên một cái, vui vẻ nhìn Hạ Tử Du nói, “Tinh thần Liễu Nhiên không tệ.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ, bác sĩ nói tình trạng con bé bây giờ đã tốt hơn nhiều so với trước rồi, tin rằng cuộc phẫu thuật mười ngày tới sẽ không có vấn đề gì.”

La Bá Đặc tự đáy lòng nói, “Đây cũng là em chăm sóc tốt cho Liễu Nhiên, một tác cũng không rời nên nhận được hồi báo....”

Hạ Tử Du điềm đạm cười một tiếng, “Dạ.”

La Bá Đặc liếc mắt nhìn xung quanh một lúc, mới nghi ngờ hỏi thăm Hạ Tử Du, “Dịch Khiêm đâu?”

Hạ Tử Du trả lời, “Tối nay anh ấy về nhà, sáng mai công ty có một hội nghị quan trọng cần anh ấy tự mình chủ trì, có lẽ ngày mai anh ấy mới đến.”

La Bá Đặc khẽ gật đầu một cái, đợi cho không khí yên lặng lại, La Bá Đặc nhẹ giọng hỏi Hạ Tử Du, “Giữa em và Dịch Khiêm không có xảy ra chuyện gì chứ?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía La Bá Đặc, không hiểu hỏi, “Sao anh lại hỏi vậy?”

La Bá Đặc cười trả lời, “Anh chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.”

“Ồ.” Hạ Tử Du cúi đầu, bình tĩnh nói, “Em và anh ấy không có gì.”

La Bá Đặc thở phào nhẹ nhõm, “Không có gì là tốt rồi.” La Bá Đặc vẫn luôn thấy hối hận vì hôm đó đã nói với Đàm Dịch Khiêm những lời kia, hại anh mấy ngày nay lúc nào cũng có cảm giác như mình đang làm một chuyện xấu xen vào giữa chuyện hôn nhân của hai người bọn họ.

Hạ Tử Du cảm thấy hôm nay La Bá Đặc rất kỳ lạ, cô không nhịn được hỏi, “La Bá Đặc, anh cảm thấy giữa em và anh ấy có vấn đề gì sao?”

La Bá Đặc lập tức lắc đầu, “Dĩ nhiên là không phải. Anh chỉ lo lắng cho giữa em và Dịch Khiêm hiểu nhau quá ít, từ đó mà nảy sinh những vấn đề mà giữa những cặp vợ chồng thường có, em thừa biết tính tình Dịch Khiêm lúc nào cũng giấu tâm sự ở trong lòng, cho nên có đôi lúc em cần phải quan tâm đến cậu ấy nhiều hơn một chút.”

Hạ Tử Du hiểu nên gật đầu, “Em biết rồi, em cũng tin rằng những vấn đề giữa em và anh ấy đều có thể giải quyết được.”

La Bá Đặc căn dặn thêm, “Tử Du, em nên nhớ, giữa vợ chồng là phải nên thành khẩn thẳng thắn với nhau. Em và Dịch Khiêm đều phải hiểu được điều này mới có thể sống với nhau lâu dài.”

Hạ Tử Du nghi hoặc nhìn La Bá Đặc, cảm giác hình như hôm nay La Bá Đặc có ý muốn nhắc nhở cô điều gì.

La Bá Đặc dường như không muốn để cho Hạ Tử Du hỏi thêm, nên nói sang chuyện khác, “Được rồi, Tử Du, anh đi trước. Đêm nay anh phải bay về Male, trước khi Liễu Nhiên phẫu thuật anh sẽ trở lại.”

“Dạ.”

Sau khi La Bá Đặc đi, Hạ Tử Du một mình suy nghĩ lại những lời La Bá Đặc vừa nói.

Dần dần, ánh mắt cô chuyển thành âm đạm, dường như lời đề nghị của La Bá Đặc cũng thật sự tồn tại trong suy nghĩ của Hạ Tử Du.

Thời gian trôi qua, đã đến một ngày trước ca phẫu thuật của Liễu Nhiên.

Buổi tối, Hạ Tử Du đưa lưng về phía Đàm Dịch Khiêm, làm thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ được. Cô vừa căng thẳng, vừa mong sớm đến ngày Liễu Nhiên làm phẫu thuật, nhưng lại lo sợ nếu cuộc phẫu thuật ngày mai gặp phải vấn đề mà bọn họ không mong muốn..... Cô thật lo lắng không biết cuộc phẫu thuật của Liễu Nhiên ngày mai có thể thuận lợi tiến hành hay không.

Bất thành lình Đàm Dịch Khiêm đưa tay ôm lấy Hạ Tử Du, giọng nói trầm thấp phá vỡ không gian yên tĩnh, “Sao còn chưa ngủ?”

Thân thể Hạ Tử Du giật mình một cái, hoàn toàn không ngờ tới giờ phút này anh sẽ ôm cô.

Hình như kể từ ngày cô chủ động thân mật với anh, đây là lần đầu tiên bọn họ có tiếp xúc da thịt..... Hơn nữa động tác của anh vòng qua ôm cô dường như cũng vẫn ấm áp giống như trước kia.

“Ông xã.”

Hạ Tử Du sợ hãi gọi một tiếng, giống như đã lâu không thân mật gọi anh như vậy, khiến cô có chút cảm giác không quen.

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Đang suy nghĩ tới cuộc phẫu thuật ngày mai của Liễu Nhiên?”

Hạ Tử Du xoay người, ngược mắt nhìn gương mặt đã lâu chưa từng ở khoảng cách gần như vậy, hồi hộp nói: “Dạ, em rất căng thẳng.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng an ủi, “Sẽ không có chuyện gì, toàn bộ bác sĩ đã chuẩn bị cấy ghép tủy xong đâu đó rồi, hướng chỉ bây giờ tình trạng cơ thể của Liễu Nhiên rất tốt, phẫu thuật có thể thuận lợi hơn trong tưởng tượng của chúng ta.”

Giống như cảm nhận được cảm giác an toàn từ Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du áp vào trong ngực anh, giọng nói chua xót: “Ông xã, thật ra thì em vẫn luôn muốn hỏi anh. Giữa chúng ta rốt cuộc là có vấn đề gì? Tại sao bỗng dưng anh đối xử lạnh nhạt với em, buổi tối cũng không muốn nói chuyện với em, cũng không ôm em như lúc trước.....”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nâng khuôn mặt Hạ Tử Du lên, khàn giọng nói, “Anh xin lỗi. Vấn đề giữa chúng ta là ở anh.”

Hạ Tử Du không hiểu ngược mắt hỏi, “Dạ?”

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói, “Gần một tháng qua, anh vẫn luôn bị áp lực đến từ em.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Sao lại như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nói, “Nếu như anh nói cho em biết, Kim Trạch Húc sẽ không còn chỗ đặt chân trong giới kinh doanh, có lẽ nửa đời sau cũng giống cha em sống ở trong tù, em có ý kiến gì với anh không?”

Về mặt Hạ Tử Du rõ ràng ngẩn ra.

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc hỏi, “Anh muốn em nói cho anh biết cách nhìn của em về chuyện này.”

Hạ Tử Du vẫn đang còn sững sờ, một hồi lâu cũng không có trả lời Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm tiếp tục nói, “Tử Du, anh thừa nhận, trong lòng anh vẫn luôn có tư tưởng đối phó với Kim Trạch Húc, lúc trước cũng vì ngại em mới không trực tiếp xung đột với hắn..... Nhưng mà hắn đã phá hoại tình cảm giữa hai chúng ta, thiếu chút nữa đã phá hỏng hạnh phúc mà chúng ta vất vả lắm mới có được, anh không thể nào bỏ qua cho hắn!”

Hạ Tử Du dường như đã đoán được những lời tiếp theo của Đàm Dịch Khiêm, cô bình tĩnh nói, “Sở dĩ anh bị áp lực là vì lúc trước em đã từng tin tưởng vào những vấn đề mà đứng ở phương diện Kim Trạch Húc là người sai, còn anh không muốn cho em biết những chuyện anh đang làm, anh sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên tự mình gây áp lực..... Bởi vì chịu đựng áp lực như vậy cho nên hơn một tháng qua anh không thể nào không ngăn cách với em.”

Đàm Dịch Khiêm không phủ nhận, “Đúng vậy.”

Hạ Tử Du lại phải giải thích lần nữa, “Ông xã, em đã nói với anh, em quan tâm Kim Trạch Húc là vì em luôn coi Kim Trạch Húc như người bạn tốt nhất của em, giữa em và anh ấy không có quan hệ gì hết. . . . Em thật xin lỗi bởi vì chuyện này mà tạo nên sự ngăn cách giữa hai chúng ta.”

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du, đầu chống lên mái tóc cô, thấp giọng nói: “Có lẽ do anh quá nhạy cảm, nhưng bây giờ nói rõ rồi, cũng không có muộn.”

“Dạ.”

.

Hôm sau.

Hôm nay là ngày Liễu Nhiên tiến hành phẫu thuật.

Sáng sớm tất cả những người quan tâm đến Liễu Nhiên đều có mặt tại bệnh viện đông đủ, ngay cả mẹ con họ Đàm rất lâu không xuất hiện trước mặt Đàm Dịch Khiêm giờ phút này cũng đang có mặt tại bệnh viện.

Sáng sớm Liễu Nhiên đã được đưa vào phòng phẫu thuật, bác sĩ nói thời gian phẫu thuật ít nhất phải cần mười giờ trở lên, mà sau khi phẫu thuật thành công cũng không có nghĩa là cơ thể Liễu Nhiên hoàn toàn hồi phục, sau đó Liễu Nhiên còn cần phải đến bệnh viện làm kiểm tra định kỳ cấy ghép loại bỏ cho hết.

Trong đáy lòng Hạ Tử Du không ngừng cầu nguyện cho ca phẫu thuật có thể thuận lợi, mọi người cũng ôm tâm trạng lo lắng như vậy chờ đợi trước cửa phòng phẫu thuật, Đàm Dịch Khiêm cùng viện trưởng vẫn luôn trong phòng làm việc theo dõi quá trình tiến hành phẫu thuật.

Lúc tiến hành phẫu thuật được một nửa thời gian, bác sĩ phẫu thuật lo lắng đi ra khỏi phòng bệnh.

Tất cả mọi người đều tiến lên, bác sĩ giải phẫu nhíu mày hỏi, “Đàm tổng đâu?”

Hạ Tử Du vội vàng trả lời, “Dịch Khiêm ở phòng làm việc của Hoffman.”

Bác sĩ phẫu thuật nói, “Đàm phu nhân, phiền cô đi mời Đàm tổng tới đây. . . . Chúng tôi cần Đàm tổng vào phòng giải phẫu.”

Hạ Tử Du khẩn trương nói, “Phẫu thuật có vấn đề gì sao?”

Bác sĩ phẫu thuật trả lời, “Không, quá trình phẫu thuật rất thuận lợi, chỉ là có chút thủ tục trong quá trình phẫu thuật cần chính miệng Đàm tổng đồng ý.”

Nghe nói phẫu thuật thuận lợi mọi người thoáng chốc cũng thở phào nhẹ nhõm, Hạ Tử Du lập tức nói, “Tôi sẽ lập tức đi gọi Dịch Khiêm tới đây.”

Bác sĩ phẫu thuật gật đầu, “Được, mời đi sớm.”

Sau khi bác sĩ trở lại phòng phẫu thuật, Hạ Tử Du liền lập tức xoay người đến phòng làm việc của Hoffman.

Hạ Tử Du đi vào phòng làm việc của Hoffman nhưng phát hiện Đàm Dịch Khiêm không có ở đây, Hạ Tử Du vội vàng hỏi Hoffman: “Bác sĩ, Dịch Khiêm đâu?”

Hoffman đứng lên, trả lời, “Đàm tổng mới vừa rồi còn ở phòng làm việc, nhưng một phút trước có điện thoại gọi tới nên đã đi đến sân thượng bên kia nghe rồi.... Cô qua đó tìm thử xem.”

Hạ Tử Du vội vàng chạy đến ban công của bệnh viện, quả nhiên nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang nói chuyện điện thoại.

Hạ Tử Du đang muốn lên tiếng gọi Đàm Dịch Khiêm, nhưng bên tai lại mơ hồ truyền đến giọng nói lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, “Hiện tại Kim Trạch Húc đang trong tình trạng thâm hụt vốn, bệnh cấp cầu thủ, hẳn sẽ đồng ý ký vào bản hợp đồng này. . . . Anh chỉ cần báo trước với cảnh sát một tiếng, một tiếng đồng hồ sau để hẳn ta ở trước mặt cảnh sát cùng với nhân chứng vật chứng đầy đủ.”

Hạ Tử Du nhất thời sững sờ, ngay sau đó nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm kết thúc trò chuyện cũng xoay người lại, Hạ Tử Du lập tức lên tiếng gọi, “Dịch Khiêm ——”

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, không biết vì sao, giờ phút này nhìn Hạ Tử Du, ánh mắt anh vẫn kín như bưng.

Hạ Tử Du kéo lấy cánh tay Đàm Dịch Khiêm, vội vàng nói, “Bác sĩ muốn anh vào phòng phẫu thuật. . . .”

.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm vào phòng phẫu thuật, La Bá Đặc phát hiện số lần Hạ Tử Du nhìn đồng hồ trên tường dường như thường xuyên hơn trước, mà trên trán Hạ Tử Du còn rịn đầy mồ hôi, thoát nhìn hình như rất căng thẳng.

La Bá Đặc đến bên cạnh Hạ Tử Du quan tâm hỏi, “Tử Du, em ổn không?”

Hạ Tử Du lắc mạnh đầu, “Em không sao.”

La Bá Đặc lo âu nâng hai vai run lấy lấy của Hạ Tử Du lên, “Em nhìn có vẻ như rất mệt, có phải căng thẳng quá đúng không? Anh nghĩ em cần nên nghỉ ngơi một chút, đừng lo lắng quá mức như vậy, vừa rồi bác sĩ cũng nói tình hình phẫu thuật của Liễu Nhiên rất tốt.”

Hạ Tử Du cố gắng duy trì tỉnh táo, “Em. . . . Em không sao.”

La Bá Đặc khuyên nhủ, “Em hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một chút trước đi.”

Hạ Tử Du lại ngược mắt liếc nhìn đồng hồ trên tường lần nữa, đột nhiên Hạ Tử Du nói với La Bá Đặc, “Em nghĩ chắc do em căng thẳng quá, em đi hóng mát một chút có thể sẽ tốt hơn..... Em xuống vườn hoa dưới lầu đi dạo một chút, lập tức sẽ trở lại ngay.”

La Bá Đặc gật đầu.

Sau khi Hạ Tử Du bước đi, sau đó cố ý chọn một thang máy mà không ai nhìn thấy rồi vội vã đi vào thang máy đó.

Ra khỏi bệnh viện, Hạ Tử Du tìm kiếm xung quanh nơi nào có điện thoại công cộng.

Rất cuộc, trước cửa một siêu thị nhỏ, Hạ Tử Du tìm được cột điện thoại công cộng duy nhất ở khu vực này.

Hạ Tử Du nhanh chóng cầm điện thoại lên, lập tức nhấn một dãy số.

Điện thoại di động rất nhanh được bắt máy, không chờ Kim Trạch Húc mở miệng nói chuyện, Hạ Tử Du đã vội vàng nói, “Trạch húc, em không có nhiều thời gian, anh hãy nghe em nói. Không được ký vào bản hợp đồng đó, đó là một cái bẫy, nhớ không được ký! !”

Đường truyền dường như không được tốt lắm, Hạ Tử Du không nghe thấy Kim Trạch Húc trả lời, Hạ Tử Du không đành phải nhắc lại một lần nữa, thế nhưng Hạ Tử Du vẫn không nghe được Kim Trạch Húc trả lời, Hạ Tử Du không nhịn được để điện thoại xuống hỏi thăm ông chủ siêu thị, “Xin hỏi trong tiệm của ông còn chiếc điện thoại nào khác không?”

Ông chủ siêu thị ra dấu tay biểu thị không có.

Hạ Tử Du không biết làm sao, đang muốn cầm lên điện thoại vừa rồi gọi lại cho Kim Trạch Húc lần nữa, ánh mắt cô vô tình nhìn thấy chiếc xe Bentley màu đen quen thuộc dừng lại ở trước cửa siêu thị.

Dòng xe Bentley màu đen này là bản số lượng có hạn, toàn bộ thế giới chỉ có duy nhất một chiếc, mà chủ xe sở hữu dòng xe Bentley này chỉ có thể là Đàm Dịch Khiêm.

Lúc ý thức được điều này, qua cửa kính xe Hạ Tử Du mơ hồ nhìn thấy được bóng dáng anh tuấn của anh ngồi ở trong xe.

Ngay lập tức cả người Hạ Tử Du ngẩn ra, điện thoại trong tay dần dần rơi xuống.

157. Chương 157 : Mọi Thứ Như Không Có Gì Thay Đổi

Cô vốn muốn đuổi theo, nhưng chiếc xe đó đã lao đi như tên bắn ở trước mặt cô Tốc độ cũng mơ hồ cho thấy sự lạnh lùng và thâm trầm của anh, khiến cô chết lặng tại chỗ thật lâu không biết phải làm sao.

La Bá Đặc phát hiện Hạ Tử Du sau khi đi “hóng mát” trở lại thì sắc mặt trở nên tái nhợt hơn, không khỏi lo lắng hỏi, “Tử Du, em có khỏe không?”

Hạ Tử Du không trả lời, cả người dựa vào mặt tường sau lưng, ánh mắt ngơ ngác đờ đẫn.

La Bá Đặc quơ quơ tay trước mặt Hạ Tử Du, “Tử Du!”

Hạ Tử Du rất cuộc hoàn hồn, cô sững sờ nhìn về phía La Bá Đặc, hồi lâu mới trả lời, “Em không sao.”

La Bá Đặc nhìn chăm chú vào gương mặt không còn chút máu của Hạ Tử Du, nhíu mày nói, “Anh thấy tình trạng của em bây giờ không tốt lắm, anh đề nghị em tốt nhất nên đi nghỉ ngơi đi!”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Em không sao. Sau khi Liễu Nhiên phẫu thuật xong em sẽ đi nghỉ ngơi .”

La Bá Đặc vẫn không yên tâm, nhưng nghĩ lại cũng đúng, thân làm mẹ Hạ Tử Du lo lắng cho Liễu Nhiên nên tinh thần mệt mỏi cũng rất bình thường, La Bá Đặc đành phải gật đầu, “Ừ, đừng để mình quá căng thẳng.”

.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ước chừng thời gian phẫu thuật đã hơn chín giờ, rốt cuộc đèn đỏ trên phòng phẫu thuật cũng phụt tắt.

Liều Nhiên nằm trên giường bệnh được các y tá dè dặt cẩn thận đẩy ra, mọi người liền lập tức lao đến.

Hạ Tử Du nắm tay Liều Nhiên thật chặt, nhẹ giọng gọi, “Liều Nhiên, Liều Nhiên.”

Bác sĩ phẫu thuật nói, “Đàn phu nhân, đứa bé vừa mới phẫu thuật xong, bây giờ còn chưa tỉnh, mời mọi người tiếp tục chờ ở đây, đợi một lát đứa bé tỉnh rồi hãy vào.”

Hạ Tử Du khẩn trương nắm lấy cánh tay bác sĩ, “Phẫu thuật thành công, phải không?”

Bác sĩ gật đầu, “Đúng vậy, phẫu thuật tiến hành cấy ghép tử rất thành công, trước mắt cũng không có xuất hiện hiện tượng hoại tử nào, tôi tin rằng cô bé rất nhanh sẽ hồi phục lại.”

Nghe xong những lời này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó bác sĩ bảo y tá tăng cường chăm sóc Liều Nhiên.

Trên gương mặt mẹ con Đàm phu nhân lộ ra nụ cười vui mừng.

La Bá Đặc cũng vui vẻ nói, “Tử Du, Liều Nhiên rốt cuộc không sao rồi.”

Hạ Tử Du dường như không nghe thấy lời nói của La Bá Đặc, cô ngược lên liếc mắt nhìn đến phòng giải phẫu.

La Bá Đặc nghĩ rằng Hạ Tử Du tìm Đàm Dịch Khiêm liền nói, “Lúc em đi xuống lầu hóng mát, đúng lúc Dịch Khiêm cũng từ phòng phẫu thuật đi ra..... Thật ra thì chuyện bác sĩ thương lượng với Dịch Khiêm em cũng có quyền được biết, chính là về đứa bé kia....”

Hạ Tử Du ngược mắt hoảng hốt, “Đứa bé?”

“Chính là đứa bé của em và Dịch Khiêm được người mang thai hộ sinh ra..... Là một đứa bé gái, trông rất xinh xắn, cực kỳ giống em, nhưng mà..... Ở trong phòng phẫu thuật, Dịch Khiêm không cho phép bác sĩ giữ lại đứa bé này.” Nói xong những lời này, trong lời nói La Bá Đặc cũng không tránh khỏi bị thương. (Ặc , tội quá nhỉ)

Giọng Hạ Tử Du thanh chột nghẹn lại, “Đứa bé trông rất giống em sao?”

La Bá Đặc dừng một chút, rồi trả lời, “Đứa bé rất giống em. Nhưng lúc các y tá đẩy đứa trẻ ra thì nó đã không còn hô hấp nữa, trông giống như ngủ thiếp đi vậy.”

Hạ Tử Du trừng to đôi mắt, “Anh nhìn thấy sao ?”

La Bá Đặc gật đầu, “Ừ. Bởi vì em ở dưới lầu, cho nên không đi gọi em được, nhưng em cũng đừng quá đau lòng, cũng mong em hiểu cho cách làm của Dịch Khiêm..... Dịch Khiêm không thể nào giữ lại đứa bé này.”

Hốc mắt Hạ Tử Du long lanh ẩm ướt, nghẹn ngào không nói nên lời chỉ biết kiềm nén cảm xúc.

La Bá Đặc từ tốn nói, “Em không nhìn thấy đâu, lúc Dịch Khiêm từ phòng giải phẫu đi ra, hốc mắt cậu ta đỏ hoe, mặc dù cậu ta ra vẫn tỏ ra lạnh nhạt, nhưng anh hiểu trong lòng cậu ta cũng không dễ chịu gì. Thật ra vào thời điểm đó người Dịch Khiêm rất cần ở bên cạnh chính là em, cậu ta đã đưa ra một quyết định đau khổ như vậy, cậu ta cũng cần có người bên cạnh an ủi, đương nhiên việc này cũng không thể trách em. Anh chỉ là muốn nói cho em biết, nguyên nhân lớn nhất Dịch Khiêm không cần đứa bé này là bởi vì đứa bé này cũng không phải là do cha mẹ mong muốn mà sinh ra, đứa trẻ trong bụng của người mang thai hộ có mục đích là để cứu Liều Nhiên, cứ coi như Dịch Khiêm lựa chọn giữ lại đứa bé này, em và Dịch Khiêm cũng sẽ hết lòng chăm sóc đứa bé này như Liều Nhiên, đều là tình thương của cha mẹ dành cho con mình, nhưng khi đứa trẻ lớn lên, trong lòng nó sẽ luôn cảm thấy đau thương, bởi vì nó luôn ghi nhớ sự ra đời của mình là vì chị gái nó..... Nếu như chịu đựng đau đớn như vậy, cuộc sống của đứa trẻ này chắc chắn sẽ không vui vẻ gì.”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, nghẹn ngào hỏi La Bá Đặc, “Em có thể đi nhìn đứa bé này được không?”

La Bá Đặc bất đắc dĩ lắc đầu, “Dịch Khiêm đã ra lệnh cho bệnh viện phải dùng phương thức xử lý tốt nhất cho đứa trẻ, không cho phép bất kỳ ai đến nhìn đứa bé này.”

Hạ Tử Du kinh ngạc lui về sau một bước, giờ phút này nước mắt cô mãnh liệt ào ào rơi xuống.

Trong đầu cô dường như hình dung ra đứa trẻ trắng nõn, có lẽ giống như Liễu Nhiên làm nũng với cô, vậy mà cô lại bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy đứa trẻ lần cuối.

Hạ Tử Du không dám đi vào phòng bệnh nhìn Liễu Nhiên, bởi vì vừa nhìn thấy Liễu Nhiên, trong đầu cô sẽ không tự chủ được nhớ tới đứa bé kia.

Cô không phải là một người mẹ tốt, với Liễu Nhiên, cũng với đứa trẻ kia.

Cô biết Đàm Dịch Khiêm tại sao làm như vậy, bởi vì cô và Đàm Dịch Khiêm đều không được lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, bọn họ so với bất kỳ ai đều hiểu rõ trẻ con khi còn nhỏ cần nhất là điều gì Nếu bọn họ để nó đến thế giới này thì cũng đồng thời đang mang đến thua thiệt cho nó, bọn họ chỉ có thể cố gắng làm hết sức để đứa bé có thể vui vẻ, cho nên bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác.....

Cuộn tròn thân mình cạnh ban công bệnh viện, mặc dù cánh môi đã bị cô cắn đến rướm máu nhưng Hạ Tử Du vẫn không có ý định nhả ra, vì cô sợ nếu buông ra sẽ không cách nào kiềm chế được tiếng khóc thét lên của mình. Mà cô căn bản là không có tư cách để khóc bởi vì ngay cả nhìn mặt nó một lần cuối cùng cô cũng để lỡ mất.

Bầu trời âm u nổi lên một trận mưa xối xả như trút nước, thân thể cô dầm trong mưa vì lạnh mà run rẩy, thừa dịp tiếng mưa rơi tí tách xuống đất, cô rút cuộc cũng có thể thả lỏng cánh môi, không kiềm chế được nữa mà bật khóc gào lên.

.

Thời điểm mưa dần dần tạnh, thì cũng là lúc màn đêm đang phủ xuống, nghĩ đến nếu Liễu Nhiên tỉnh lại không thấy cô có thể sẽ khóc, cô vịn vào tường, dùng đôi chân tê cứng từ từ chống đỡ cơ thể suy nhược chậm rãi đứng lên.

Cô mặc cho giờ phút này tóc tai hỗn độn rơi xuống hai bên má, nước mưa thấm vào quần áo ẩm ướt, tuy rằng đã được gió trên ban công thổi qua cũng gần khô, nhưng sau khi đứng dậy lại càng cảm thấy các nơi trên thân thể đều lạnh lẽo như băng.....

Không muốn dọa đến con gái, cô vào phòng rửa tay rửa sang lại mái tóc ướt đẫm, nhưng vẫn không che giấu được vẻ nhếch nhác.

Hít một hơi thật sâu, cô đi tới phòng bệnh của Liễu Nhiên, đang muốn vịn tay cầm cửa, mới phát hiện trong phòng bệnh đang có người.

Trong phòng bệnh không mở đèn, chỉ có thể dựa vào ánh sáng mờ mờ xuyên qua cửa sổ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao ngất sừng sững đứng trong phòng bệnh.

Căn phòng yên tĩnh, thân thể anh cao lớn che hết phần lớn ánh sáng xuyên qua cửa sổ, quanh người anh tỏa ra sự lạnh lẽo đến kinh người.

Cô thừa nhận, giờ phút này cô thật lo sợ khi bước vào phòng bệnh. Bởi vì cô chưa bao giờ cảm thấy sợ đối mặt với anh như thế, một lần nữa cô lại nhớ đến bóng xe màu đen lao vút đi kia, nỗi sợ hãi vào lúc này cũng giống như cái giây phút cô bắt gặp bóng xe đó.

Nhưng Cô trốn tránh không được.

Do dự một lúc rồi cô giơ tay lên gõ cửa, sau đó đẩy nhẹ cửa phòng.

Cô không mở đèn, bởi vì sợ nhìn thấy thái độ của anh.

Anh nghe thấy sau lưng có tiếng vang, nhưng vẫn chỉ đưa lưng về phía cô, dường như đã biết người tới là cô.

Cô đứng sau lưng anh, cố gắng giống như mọi khi vô cùng thân mật gọi anh , “Ông xã.”

Giọng điệu anh không hề có cảm xúc, “Đi đâu?”

Nghe thấy anh đáp lại, cô bước một bước đến gần anh: “Em.....”

Anh cũng không kiên nhẫn đợi cô nói xong, mà bình tĩnh nói, “Mưa nữa rồi, Liễu Nhiên sợ sấm chớp, tối nay em ngủ lại đây đi, sau nửa đêm anh tới đón em.”

Cô giật mình ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của anh.

Anh xoay người, lập tức bước đi ra ngoài.

Trong bóng tối, cô không biết vào khoảnh khắc anh xoay người, ánh mắt anh có nhìn tới cô hay không, cô xoay người bước theo tới dùng sức ôm lấy anh.

“Dịch Khiêm.”

Không biết vì sao giờ phút này cô lại không còn dũng khí thân mật gọi anh như mới vừa rồi nữa, cô cho rằng anh sẽ cãi nhau với cô, cho rằng sau khi cãi nhau bọn họ sẽ lại giảng hòa như trước, nhưng mà, anh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh đến mức khiến cô cảm thấy khiếp sợ.

Anh mặc cho cô ôm, một lúc sau, anh mới gỡ tay cô ra, xoay người lại, tròng mắt đen nhìn thẳng vào đôi mắt đầy nước của cô.

Cô giống như một đứa trẻ đã làm sai chuyện đứng trước mặt anh, một mình lặng lẽ nức nở.

Lúc anh đưa tay chạm vào mặt cô thì cũng nhận ra nhiệt độ trên thân thể của cô: “Em mắc mưa?”

Cô rũ mi xuống nói, “. Em xin lỗi.”

Anh cởi ra áo khoác tây trang, nhẹ nhàng khoác lên thân thể suy yếu của cô, vừa giống như trách cứ, vừa giống như cưng chiều nói: “Cũng không biết mang theo quần áo hay sao..... Anh đưa em về khách sạn trước.”

“Dịch Khiêm ——”

Hạ Tử Du rút cuộc nức nở ra tiếng, cô đưa tay dùng sức ôm chặt anh, không kiềm chế được ghen ngào nói, “Đừng như vậy có được hay không?”

Anh đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt không ngừng rơi trên khóe mắt cô, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Cô dựa vào khuôn ngực ấm áp của anh, khàn khàn nói: “Em có thể giải thích, em.....”

Anh nâng cằm của cô lên, lời nói vẫn dịu dàng như trước, “Giải thích cái gì?”

Cô kinh ngạc nhìn thẳng vào đáy mắt sâu thẳm của anh, giờ phút này trong mắt anh giống như bị rơi xuống vách núi đá rồi sau đó tuyệt vọng như không còn sức lực đứng dậy để leo lên.

Cô sững sờ, “Em.”

Anh nâng gương mặt tinh xảo của cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn từng tác da của cô, gần từng tiếng không nhanh không chậm nói: “Anh nghĩ em cũng không muốn giải thích với anh đâu, mà đã đến nước này anh cũng không còn kiên nhẫn để nghe nữa..... Anh biết lúc này có lẽ em sẽ có rất nhiều giải thích hợp lý cần nói rõ với anh, cũng có thể sau khi nghe xong anh sẽ tỏ ra đồng tình với hành động của em, nhưng mà, Tử Du à, đã muộn rồi.....”

Đã muộn rồi.

Đã muộn rồi.

Giờ phút này trong đầu cô không ngừng truyền lại lời anh vừa nói một giây trước, thân thể cô đứng không vững, lảo đảo lui về sau một bước.

Anh đỡ lấy thân thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của cô, nhàn nhạt nói, “Đủ rồi, chuyện của Kim Trạch Húc chúng ta cần phải kết thúc tại đây thôi. Còn nhớ rõ lời tuyên thệ của chúng ta ở buổi hôn lễ không?”

Cô cố chịu cổ họng đang nghẹn ngào, dùng sức gật đầu.

Cô nhớ rõ lời tuyên thệ của họ ở trước mặt Mục Sư, cũng nhớ lúc anh trước mặt toàn thể giới kiên định nói ba chữ “Anh yêu em”.

Cô vĩnh viễn cũng không quên được hôn lễ ngày đó bởi vì ba chữ kia của anh mà khuôn mặt cô rơi đầy những giọt nước mắt hạnh phúc.....

Anh ôm bả vai cô, giọng nói vẫn ôn hòa như trước, nhưng lại là thấp hơn vừa rồi mấy phần: “Nhớ kỹ là đủ rồi..... Chúng ta về khách sạn đi!”

Nước mắt mãnh liệt từ hốc mắt cô rơi ra, lòng của cô vào giờ phút này đau đến không thở được, cô không rõ vì sao đau, nhưng lại biết rõ từ giây phút này cô nhất định đã mất đi thứ gì đó.

Tại khách sạn.

Lúc Hạ Tử Du tắm xong đi ra phòng tắm, Đàm Dịch Khiêm đã bình tĩnh ngồi trên ghế sofa đợi cô.

Thấy cô bước ra, đầu cũng không ngẩng lên, anh nói, “Có thể em bị cảm lạnh rồi, đi ngủ sớm đi. Tối nay anh sẽ đến bệnh viện.”

Hạ Tử Du bước đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, dùng sức lắc đầu, “Em không sao.”

Đàm Dịch Khiêm buông tờ tuần san kinh tế trên tay xuống, nghiêm mặt nói, “Anh không đồng ý.”

Hạ Tử Du mím chặt môi.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, trước khi xoay người rời đi, anh không quên dặn dò, “Ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho anh.”

Hạ Tử Du bắt lực đứng yên tại chỗ, chưa bao giờ cô luống cuống như thế, chỉ có thể nhìn bóng lưng của anh rời đi.....

Nhưng vào lúc anh sắp bước tới ngưỡng cửa, cô gọi anh lại: “Dịch Khiêm.”

Anh dừng chân trước cửa, nhưng không quay đầu lại.

Cô chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn bước đến trước mặt anh nói, “Em có thể đi chung với anh được không? Em muốn đến nhìn con của chúng ta.....”

Anh đương nhiên biết cô nói “Con của chúng ta” là chỉ đứa bé kia, anh nghiêng đầu sang bên cạnh, giống như đang yên lặng suy nghĩ.

Cô nín thở chờ anh, dường như mỗi giây trôi qua đều lâu như một thế kỷ vậy.

Anh rốt cuộc cũng quay đầu đối mặt với cô, yên lặng hai giây mới nói: “Em đã bỏ lỡ.....”

Cô không nghe rõ, “Sao?”

Anh nhàn nhạt nói, “Lúc em đi tìm điện thoại công cộng, em đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất nhìn thấy nó.”

Cô lập tức sững sốt, đôi mắt trong phút chốc tràn ngập đầy nước.

Anh thấy cô vì cổ ngăn không cho nước mắt rơi xuống mà trừng lớn mắt, nhẹ giọng nói: “Anh nói rồi anh không thích em khóc..... Dĩ nhiên, phần lớn em cũng không thích anh ra lệnh cưỡng chế với em như vậy, về sau anh sẽ không làm vậy nữa..... Nếu bây giờ em muốn lớn tiếng khóc, thì cứ khóc thành tiếng đi.....”

Cô sững sờ tại chỗ, nước mắt ào ào lăn chảy xuống.

Anh ấn nhẹ cô vào trong ngực, trầm giọng nói, “Em sốt rồi, đợi lát nữa anh nói cho nhân viên khách sạn mang thuốc tới cho em, ngoan, ngủ một giấc đi..... Anh phải đến bệnh viện.”

Cô nhắm mắt lại, mặc cho khoảng cách hai người từ từ tách ra.

.

Mưa lớn dần, ở dưới lầu khách sạn, một chiếc xe “Bentley” màu đen đang huy động cần gạt nước.

Đàm Dịch Khiêm tựa lưng vào ghế ngồi, im lặng suy nghĩ.

Sau khi cưới bọn họ cãi nhau ba lần, mà nguyên nhân bọn họ cãi nhau đều vây quanh Kim Trạch Húc.

Anh không muốn đoán nguyên nhân tại sao cô quan tâm tới Kim Trạch Húc bởi vì anh đã quá mệt mỏi.....

Có lẽ trời sinh anh tính cách như vậy, cường chế, ngang ngược, không có tính nhẫn nại. Cuối cùng là không thích hợp với bất kỳ ai.

Trước khi gặp cô, xưa nay anh luôn cho rằng phụ nữ ở trong mắt anh chẳng là cái gì, nếu anh muốn cũng có thể có hàng tá phụ nữ đi theo anh, nếu như anh muốn thậm chí anh có thể gọi tới bất cứ lúc nào..... Nhưng mà, cô không giống như vậy.

Đối với anh mà nói có quá nhiều thứ ngoài ý về cô, nói một cách khác, duy chỉ có trên người cô anh đánh mới không hề có tính toán..... Anh không ngờ tới có một ngày sẽ thua bởi một người phụ nữ, hơn nữa còn thua triệt để đến thế.

Anh đã cẩn thận để ý từng li từng tí, đem hết tâm tư để làm cho cô vui vẻ, anh cố gắng làm một người chồng tốt, hơn nữa còn tự nói với mình, những chuyện mà người chồng có thể làm thì anh nhất định cũng phải làm được, những chuyện mà chồng người khác không làm được thì anh cũng nhất định phải làm cho bằng được, anh muốn dùng cả đời này để cưng chiều cô, yêu thương cô, để cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này.....

Đúng vậy, anh vẫn luôn kiên định như vậy, mặc dù vào giờ phút này, anh thật sự rất tức giận, anh cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày nào đó bọn họ phải đến mức phải ly hôn, bởi vì — Anh vẫn không thể nào tức giận với cô được.

Lúc cô đi gọi điện thoại cho Kim Trạch Húc, anh đứng trên ban công bệnh viện, anh nhìn thấy cô vội vàng lao ra khỏi bệnh viện, sau đó lại giống như con ruồi không đầu tìm loạn xung quanh để tìm một cái điện thoại công cộng có thể dùng được.....

Xe của anh ở phía sau cô, nhưng cô vì vội vàng mà không chú ý tới anh, anh để xe dừng lại cách cô không xa, sau đó nhìn động tác quay số của cô, lúc đó cô giống vào trí nhớ của mình bấm số gọi cho Kim Trạch Húc như cô bấm số điện thoại quen thuộc của anh.

Cô.

Hạ Tử Du, người vợ của anh, tại sao cô có thể đi lo lắng cho một người như vậy? Tối hôm qua anh còn cùng cô thảo luận vấn đề Kim Trạch Húc, anh cũng có được câu trả lời chắc chắn của cô, nhưng chỉ vãn vẹn một cuộc điện thoại, cô đã không kiềm chế được.....

Có thể cô cho rằng anh nham hiểm, anh đã thử dò xét cô, nhưng mà, anh có thể dùng phương pháp gì đây chứ? Anh không muốn chính miệng hỏi cô nguyên nhân cô chủ động ở lại hai đêm trong phòng Kim Trạch Húc là gì, nhưng, đáng chết căn bản anh cũng không có quan tâm đến vấn đề này, anh biết rõ, cô chỉ thuộc về anh..... Anh để ý chính là cô không chịu nhường nhịn anh nên mới khiến cuộc hôn nhân của bọn họ cứ hết lần này đến lần khác bị người kia làm cho rối loạn lên, nếu như cô cũng giống anh quan tâm đến cuộc sống hôn nhân của bọn họ, tại sao cô còn để cho hôn nhân của bọn họ xuất hiện những vấn đề như vậy?

.

Sau khi im lặng suy nghĩ một hồi, anh quay cửa kính xe xuống, chiếc xe nhanh chóng biến mất trong làn mưa bụi đi.

—

Hạ Tử Du nằm trên giường lớn ở khách sạn, ánh mắt sững sờ nhìn vào khoảng không trắng xóa trước mắt.

Cô uống thuốc xong, nhưng đầu lại như muốn nổ tung, hỗn loạn mà đau đớn.

Cô cố gắng thả lỏng hết suy nghĩ trong đầu, nhưng cô có thể để xuống bất cứ chuyện gì, duy chỉ có bóng lưng lạnh lùng của anh khi cất bước đi ra khỏi căn phòng này.

Trời mới biết, vào giây phút anh bỏ đi, cô thật muốn nói cho anh biết, cô không muốn một mình ở lại chỗ này, cô thật sự rất sợ một mình đối mặt với bóng tối..... Bởi vì, chỉ có những lúc được vui vào trong ngực anh, cô mới không cảm thấy ban đêm yên tĩnh như vậy, tối tăm u ám như vậy.

.

Hôm sau.

Đến gần buổi trưa, Hạ Tử Du tới bệnh viện.

Bước vào phòng bệnh, Hạ Tử Du nhìn thấy tất cả những người quan tâm tới Liễu Nhiên đã đến đông đủ.

Giờ phút này, Liễu Nhiên đang được Đàm Dịch Khiêm ôm, tuy rằng vẫn đang còn truyền nước biển, nhưng xem ra tinh thần cũng không tệ.

Liễu Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Tử Du, cô bé vui mừng gọi, “Mẹ ——”

Hạ Tử Du cười cười với Liễu Nhiên.

“Mẹ, con muốn ẵm ẵm.”

Đúng vậy, cho đến bây giờ, Liễu Nhiên đối với Hạ Tử Du quyến luyến cũng không thua gì với Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du lễ phép gật đầu chào hỏi mẹ con Đàm phu nhân, sau đó mới bước đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm đưa tay ôm Liễu Nhiên.

Hạ Tử Du cũng không kiêng dè bốn mắt chạm nhau cùng Đàm Dịch Khiêm, nhưng ánh mắt cô lại chạm không tới anh.

Liễu Nhiên giơ lên búp bê trong tay, vui vẻ nói, “Mẹ, chú không có lừa Liễu Nhiên, đây là búp bê chú mua cho Liễu Nhiên nè...”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn thoáng qua La Bá Đặc, khẽ cười nói, “Cuối cùng thì anh cũng nhớ được.”

La Bá Đặc lúng túng nói, “Lời hứa đối với phụ nữ có thể không tuân thủ, nhưng con nít thì nhớ giai lắm, em biết đấy, không thể không tuân thủ cam kết được mà.”

Hạ Tử Du bị lời nói của La Bá Đặc chọc cười, ánh mắt chuyển đến gương mặt thỏa mãn của Liễu Nhiên.

La Bá Đặc bước tới bên cạnh Hạ Tử Du, ghé vào bên tai Hạ Tử Du nhỏ giọng nói, “Sao hôm nay em lại tới muộn như vậy? Liễu Nhiên vừa tỉnh lại không nhìn thấy em con bé khóc một lúc lâu đó, tuy ngoài miệng bác gái và Đàm Tâm không nói, nhưng trong lòng khẳng định muốn nhắc tới việc này đó.”

Hạ Tử Du sững sốt mấy giây mới nhớ lại trả lời, “À, tối hôm qua em ngủ quên.”

La Bá Đặc tinh quái nói, “Tối hôm qua Dịch Khiêm ở lại bệnh viện, vậy mà em cũng có thể ngủ quên sao?”

Hạ Tử Du cười nhẹ một tiếng, giống như xấu hổ nên không trả lời La Bá Đặc, nhưng không ai biết, giờ phút này cô căn bản không nghe rõ vấn đề mà La Bá Đặc hỏi, mà đang lặng lẽ nhìn chăm chú vào bóng dáng lạnh lùng bên cạnh cô, thế nhưng, từ đầu đến cuối, ánh mắt họ vẫn không hề chạm đến nhau một lần.

158. Chương 158 : Ngay Cả Thân Mật Cũng Trở Nên Ngại Ngùng

Một tuần lễ sau, Liễu Nhiên được xuất viện.

Cuộc sống dường như lần nữa trở lại bình yên.

“Mẹ, sao mẹ không nghe Liễu Nhiên nói chuyện vậy?”

Hai mẹ con đang ngồi trên sân cỏ trong vườn hoa phơi nắng, Liễu Nhiên nghiêng đầu hỏi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đang trong trạng thái thần thờ chợt bừng tỉnh, nghe thấy Liễu Nhiên nói như vậy lập tức ôm cho Liễu Nhiên ngồi lên đùi mình: “Mẹ đang suy nghĩ vài chuyện thôi!”

Liễu Nhiên cau mày, “Mẹ suy nghĩ chuyện gì đó?”

Hạ Tử Du ngẩng nhìn gương mặt Liễu Nhiên một hồi lâu, nhẹ nhàng nói, “Mẹ đang suy nghĩ về một bạn nhỏ rất giống con.”

Liễu Nhiên nghe vậy liền cup hàng mi dài xuống, “Mẹ không thích Nhiên rồi sao?”

Hạ Tử Du thương yêu hôn lên gò má phúng phính của Liễu Nhiên một cái, “Con thật ngọc, mẹ tất nhiên yêu Liễu Nhiên nhất rồi.”

Liễu Nhiên dựa vào ôm lấy Hạ Tử Du, không vui hỏi, “Vậy tại sao mẹ lại nghĩ đến người bạn nhỏ kia?”

Hạ Tử Du dừng một chút, “Bởi vì bạn nhỏ đó cũng là con gái của mẹ.”

Liễu Nhiên nhất thời mở to hai mắt, “Là con của ba mẹ sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừm.”

Liễu Nhiên chớp chớp đôi mắt sáng trong chờ đợi nhìn Hạ Tử Du: “Trong bụng của mẹ có em bé rồi sao?”

Hốc mắt Hạ Tử Du ửng ửng hơi nước, cô nhẹ lắc lắc đầu: “Hiện tại mẹ có Liễu Nhiên cũng rất thỏa mãn rồi.”

Liễu Nhiên ra vẻ mất mát nói: “Nhưng mà Nhiên cũng rất muốn có một em gái..... Như vậy thì Liễu Nhiên có thể cùng em gái chơi búp bê, cùng đến nhà trẻ.”

Hạ Tử Du bị ngôn ngữ ngây thơ chất phác của Liễu Nhiên chọc cười, “Ngốc ạ, nếu mẹ sinh em gái, Liễu Nhiên sẽ không muốn tới nhà trẻ nữa.....”

.

Hạ Tử Du ẩm Liễu Nhiên đi vào biệt thự, vừa đúng lúc người giúp việc đang đi tìm cô.

“Cô chủ, điện thoại của cô?”

Hạ Tử Du ngắt người, “À, được.”

Người giúp việc đón Liễu Nhiên từ trong tay Hạ Tử Du, Hạ Tử Du lập tức đi đến bên cạnh bàn điện thoại nhắc lên điện thoại.

“Tử Du.”

Hạ Tử Du dường như đã có chuẩn bị tâm lý khi nghe giọng nói trong điện thoại, cô bình tĩnh nói: “Em nhớ đã nói với anh đó là lần cuối cùng em gọi điện cho anh.”

Kim Trạch Húc áy náy nói, “Xin lỗi, anh đã không giữ lời. Hôm nay anh gọi điện thoại cho em cũng không có ý gì khác, anh chỉ muốn nói với em một tiếng cảm ơn.”

Hạ Tử Du im lặng.

Kim Trạch Húc lại nói, “Lần trước nếu không có sự giúp đỡ của em, anh nghĩ anh đã sắp bẫy hợp đồng đó rồi..... Anh biết rõ chuyện này là do Đàm Dịch Khiêm bày ra, kế hoạch bị thất bại, anh ta có biết nguyên nhân là em không?”

Giọng điệu Kim Trạch Húc vẫn dịu dàng êm ái giống ngày trước, Hạ Tử Du nghe vậy cắn răng nói: “Kim Trạch Húc, em mong rằng từ nay về sau anh đừng gọi điện thoại cho em nữa, cũng đừng hỏi bất kỳ chuyện gì giữa hai chồng em, hiện tại em rất tốt, không cần anh quan tâm, cũng không cần anh thỉnh thoảng hỏi thăm, nếu như có thể thì xin anh hãy mang cuộc sống của anh vĩnh viễn cách xa em một chút, cả đời này em sẽ rất cảm kích anh, xin anh — Từ nay về sau đừng gọi điện thoại cho em nữa!”

Kim Trạch Húc giống như không ngờ tới Hạ Tử Du lại bị mất khống chế cảm xúc như vậy, anh lo lắng hỏi, “Tử Du, em làm sao vậy?”

“Thật xin lỗi, em chỉ muốn có một cuộc sống bình yên hạnh phúc mà thôi.” Lúc nói xong những lời này, Hạ Tử Du cũng đưa tay rút dây điện thoại ra.

Người giúp việc thấy bộ dáng tức giận của Hạ Tử Du cũng nơm nớp lo sợ đứng nép sang một bên.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía người giúp việc, lạnh lùng nói, “Tôi đã nói với chị, từ nay về sau người này gọi điện tới thì đừng có báo lại cho tôi biết, chị không nghe thấy sao?”

Người giúp việc bị bộ dạng tức giận của Hạ Tử Du làm cho khiếp sợ, nhỏ giọng nói: “Tôi xin lỗi, cô chủ, tôi chỉ là cho rằng. Cho rằng.”

Hạ Tử Du quay đầu sang một bên, liên tục hít sâu vài cái.

Người giúp việc nhìn hai vai Hạ Tử Du đang run nhè nhẹ, nhẹ giọng hỏi, “Cô chủ, cô không sao chứ?”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu sau đó trừng lớn mắt, bình tĩnh nói, “Tôi không sao. Thật xin lỗi, vừa rồi tâm tình của tôi không được tốt. Chị đi xuống đi!”

“Dạ.”

Sau khi người giúp việc đi, Hạ Tử Du mệt mỏi vô lực ngồi tựa lưng vào ghế sofa.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng nước mắt cứ dần dần nhuộm đỏ.

Từ ngày đầu tiên cô và Đàm Dịch Khiêm trở lại biệt thự, tất cả người giúp việc trên dưới trong biệt thự đều nhận ra giữa cô cùng Đàm Dịch Khiêm đã xảy ra vấn đề. Bởi vì, hình ảnh lúc họ xuất hiện cùng nhau hoặc đi chung dần dần ít đi, nội dung hai người nói chuyện cũng chỉ quay quanh Liễu Nhiên, ngay cả cơ hội ánh mắt nhìn nhau cũng rất ít.

Sau đó không lâu, người làm trong biệt thự từ trên xuống dưới bắt đầu truyền tai nhau – Cô chủ đã từng vì một người đàn ông họ Kim mà mấy lần cãi nhau với ông chủ, cho nên ông chủ mới nổi giận, sau đó hôn nhân của họ liên tục xảy ra vấn đề.

Cho nên đến hôm nay, các người giúp việc đều không dám lơ là điện thoại của Kim Trạch Húc gọi tới, bởi vì mọi người đều cho rằng Hạ Tử Du vẫn còn để ý.

.

Trong đáy lòng tự chế giễu chính mình một phen, Hạ Tử Du đưa tay lau đi nước mắt tràn ra khóe mắt, điều chỉnh lại cảm xúc một chút, rồi làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Tại Đàm thị.”

Chị Dư đi vào phòng làm việc đúng lúc Đàm Dịch Khiêm đang tựa vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bởi vì muốn báo cáo chuyện quan trọng với Đàm Dịch Khiêm, nên chị Dư nhỏ giọng gọi một tiếng, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nhắm hai mắt, nhẹ giọng đáp lại nhỏ đến mức giống như không có lên tiếng: “Ừ?”

Chị Dư tức giận nói, “Tôi vẫn không thể nào nghĩ ra tại sao Kim Trạch Húc lại có thể cảnh giác mà không ký vào bản hợp đồng kia? Tôi muốn đi tìm hiểu chuyện này.”

Đàm Dịch Khiêm từ từ mở mắt ra, nhẹ giọng nói, “Không cần tìm hiểu, chuyện này là do tôi để lộ ra.”

Chị Dư thoáng chốc sững sờ. Đàm Dịch Khiêm lần nữa nhắm mắt lại, “Chuyện của Kim Trạch Húc chị không cần quan tâm.....”

Chị Dư cau mày, không hiểu hỏi, “Tại sao?”

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm không có một chút cảm xúc nào, “Không vì sao cả, cứ theo lời tôi mà làm.”

Chị Dư khó hiểu nói, “Tổng giám đốc, cậu đã bỏ qua cho hắn ta rất nhiều lần rồi.”

Đàm Dịch Khiêm không nói thêm nữa, “Ra ngoài đi!” Không ai biết được giờ phút này thoảng qua trong đầu Đàm Dịch Khiêm chính là hình ảnh của cái hôm mà Hạ Tử Du sốt ruột lo lắng gọi điện thoại cho Kim Trạch Húc.

Chị Dư không thắm kiềm chế nữa thốt lên, “Thật sự chẳng lẽ chỉ bởi vì tổng giám đốc phu nhân quan tâm Kim Trạch Húc, cho nên tổng giám đốc mới có thể bỏ qua cho Kim Trạch Húc một lần nữa sao?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng lặp lại một lần nữa, “Ra ngoài!”

Chị Dư không dám nói gì thêm, dần xuống tức giận vào tận đáy lòng, xoay người bỏ đi.

.

Buổi trưa.

“Tiên sinh, ông về rồi.”

Lúc nghe thấy người giúp việc cung kính chào là lúc Hạ Tử Du đang ôm Liễu Nhiên xem ti vi ở trong phòng khách.

Không ngờ Đàm Dịch Khiêm sẽ về vào buổi trưa, nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng khách, Hạ Tử Du hơi bị giật mình.

Liễu Nhiên lập tức trượt xuống khỏi đùi Hạ Tử Du, vui mừng vọt tới trước ngực Đàm Dịch Khiêm gọi, “Ba.”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Liễu Nhiên, đặt lên trán Liễu Nhiên một nụ hôn giống như thường ngày.

Hạ Tử Du chậm rãi đi đến cạnh Đàm Dịch Khiêm, nhẹ giọng gọi, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn Hạ Tử Du, ngay sau đó nhìn Liễu Nhiên ở trong ngực nói, “Ba muốn nói chuyện riêng với mẹ, con ra ngoài chơi đi.”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Ba, trưa nay ba muốn ở nhà cùng ăn cơm trưa sao?”

“Ừ.”

“Hay quá.” Cũng đã một tuần không được cùng ăn trưa với Đàm Dịch Khiêm, Liễu Nhiên nghe vậy thì rất là vui vẻ, cô bé dùng sức hôn vào má Đàm Dịch Khiêm một cái thật mạnh.

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm buông Liễu Nhiên xuống, ánh mắt ảm đạm nhìn về phía Hạ Tử Du, “Chúng ta vào phòng sách nói chuyện một chút.”

“Dạ.”

Hạ Tử Du đi theo Đàm Dịch Khiêm vào phòng sách, chủ động mở miệng hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Đàm Dịch Khiêm đối mặt với Hạ Tử Du, trầm giọng nói, “Có chuyện anh cần phải nhắc nhở em”

Hạ Tử Du nhìn vào đôi mắt đen thẳm của Đàm Dịch Khiêm, “Dạ?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn thật sâu vào đáy mắt Hạ Tử Du, lạnh giọng nói, “Đây là lần cuối cùng anh bỏ qua cho Kim Trạch Húc, là vì nể mặt em. Sau này, nếu còn tiếp tục một lần nữa, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta, tuyệt đối sẽ không! !”

Hạ Tử Du cảm giác trong thân thể trào dâng từng cơn lạnh lẽo, cô bị thương cười một tiếng: “....Cảm ơn.”

Đàm Dịch Khiêm thu lại ánh mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du, hòa hoãn nói, “Đi ra ngoài dùng cơm đi!”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Không khí bữa trưa rất là sôi nổi, chủ yếu là nhờ sự có mặt của Liễu Nhiên.

Dùng xong bữa trưa Hạ Tử Du liền lên lầu dỗ Liễu Nhiên ngủ, cũng không nói gì nhiều với Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du vốn cho rằng cô đỡ Liễu Nhiên ngủ xong thì Đàm Dịch Khiêm đã rời khỏi biệt thự rồi, nhưng khi cô trở về phòng mình thì lại nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

Hiển nhiên, Đàm Dịch Khiêm đang ở trong phòng tắm.

Hạ Tử Du ở trong phòng chần chờ một lát, cuối cùng vẫn quyết định đi ra khỏi phòng.

Thế nhưng, lúc cô vừa xoay người chuẩn bị đi, thì tiếng nước chảy trong phòng tắm cùng lúc dừng lại, cả người Đàm Dịch Khiêm trên dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm từ phòng tắm đi ra.

Hạ Tử Du theo bản năng ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, có lẽ do hình ảnh trên ngực Đàm Dịch Khiêm còn đọng lại vài giọt nước khiến không khí trong gian phòng trở nên mờ mịt, Hạ Tử Du cảm thấy có chút xấu hổ, cuống lên nói, “A, anh muốn ở nhà nghỉ ngơi?” Cô biết trước khi ngủ anh đều có thói quen tắm rửa.

Đàm Dịch Khiêm tự nhiên cởi ra chiếc khăn tắm, khoác quần lên, mặc áo sơ mi vào, lúc cài cúc áo nói: “Không, anh muốn đi khỏi đây mấy ngày.”

Đi mấy ngày?

Khi cái từ này lặp đi lặp lại ở trong đầu Hạ Tử Du, trong lòng Hạ Tử Du không hiểu sao cảm thấy thật chua xót, nhưng nét mặt của cô vẫn bình tĩnh như trước, “Đi đâu vậy?”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở lại.”

Hạ Tử Du từ từ rủ xuống hàng lông mi dài, “Em chờ anh về.”

“Ừ.”

Đặt lên trán Hạ Tử Du một nụ hôn xong Đàm Dịch Khiêm liền xoay người rời đi.

Hạ Tử Du nhìn bóng dáng cao ngất của Đàm Dịch Khiêm rời đi, thẫn thờ ngồi lại ở mép giường.

Thành phố Y, khách sạn “Tứ Quý”.

Đàm Dịch Khiêm ngồi trên ghế sofa đối mặt với cửa sổ sát đất, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước.

Lần này tới thành phố Y, anh không phải là vì công việc, chỉ là muốn để cho lòng anh yên tĩnh một chút.

Bên cạnh anh là một thùng giấy, bên trong thùng giấy đựng một xấp thư dày cộm rất nặng

Thời gian trôi qua, những bức thư bên trong thùng giấy không có dấu vết hoen ố, ngay ngắn y hệt như từng có người bảo vệ những bức thư này rất kỹ.

Bỗng dưng, Đàm Dịch Khiêm cầm lên một phong thư trong số đó, từ từ rút tờ giấy bên trong ra.

“Dịch Khiêm, anh có chuyện gì bận phải không? Em sẽ đợi anh, em tin rằng anh nhất định sẽ đến thăm em.....”

Đúng vậy, những bức thư này là của Hạ Tử Du viết cho Đàm Dịch Khiêm khi cô còn ở trong tù.

Trong thư từng dòng đều là những lời chân tình thân thiết, cũng từng khiến trái tim anh rung động.

Đàm Dịch Khiêm mở từng phong thư ra, giống như đang cảm nhận những lời của Hạ Tử Du viết cho anh trong những năm tháng đó....

Cốc, cốc.

Hai tiếng gõ nhẹ cắt đứt suy nghĩ lúc này của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm bỏ bức thư trong tay xuống, vẫn mặc đồ ngủ đứng dậy ra mở cửa phòng.

Cũng không ai nghĩ đến người đứng trước cửa phòng số 1618 là một cô gái, chính là —— Đan Nhất Thuần.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần nở một nụ cười diễm đạm đáng yêu, nhẹ giọng gọi, “Dịch Khiêm!”

Đàm Dịch Khiêm hơi nhú mày, ánh mắt chợt u ám.

Đan Nhất Thuần vẫn duy trì nụ cười, “Em không có làm trái với lời anh nói, em ở thành phố Y Trung Quốc, chứ không phải ở Los Angeles nước Mỹ.”

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc không lên tiếng.

Đan Nhất Thuần liếc mắt nhìn vào trong phòng, “Em có thể vào ngồi một chút được không? Đã lâu như vậy không gặp, em nghĩ anh sẽ không cự tuyệt người bạn như em chứ?”

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi vào phòng, Đan Nhất Thuần cũng đi theo vào.

Sau khi vào phòng, Đan Nhất Thuần nhìn quanh bốn phía, cảm thán nói, “Đây là lần đầu tiên em vào căn phòng này, đối với khách sạn bảy sao cao cấp của anh mà nói, thì nơi này quả thật bình thường đến không thể bình thường hơn.....”

Con người đen của Đàm Dịch Khiêm đảo qua Đan Nhất Thuần, lạnh giọng hỏi, “Cô tới đây làm gì?”

Đan Nhất Thuần thu hồi ánh mắt đang nhìn xung quanh bốn phía, quay đầu lại nhìn vào ánh mắt âm u của Đàm Dịch Khiêm, thành thật nói, “Em tới chỉ để thử thời vận một chút.”

Đàm Dịch Khiêm híp lại nửa mắt, dường như không hiểu lắm những lời Đan Nhất Thuần vừa nói.

Đan Nhất Thuần nhún vai một cái, cười nhẹ một tiếng, sâu xa nói, “Em nhớ rằng chúng ta đi chung với nhau hai năm rồi, mỗi tháng có mấy ngày em sẽ đến thành phố Y..... Trước kia em không biết anh tới thành phố Y vì nguyên nhân gì, sau này nghe chị Dư nói lại mới biết anh tới thành phố Y chỉ là vì muốn vào khách sạn này ở, và khách sạn này cũng chỉ luôn dành căn phòng này cho anh, đơn giản là vì căn phòng này là nơi anh và Tử Du lần đầu gặp mặt.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng liếc nhìn Đan Nhất Thuần, “Cô vẫn chưa có trả lời câu hỏi của tôi?”

Đan Nhất Thuần nói, “Em tới nơi đây cũng không có mục đích gì cả, chỉ là em cảm nhận được nơi đây là nơi mà anh có thể sẽ đến, cho nên mỗi tháng em đều tới nơi này.”

Đàm Dịch Khiêm đến trước tủ rượu tự rót cho mình một ly Laffey năm 88, môi mỏng lạnh lùng nhếch lên.

Đan Nhất Thuần đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, từ tốn nói, “Dịch Khiêm, em sẽ chúc phúc cho anh và Tử Du được hạnh phúc, nhưng em cũng phải thừa nhận ở trước mặt anh, em không thể rộng lượng như trong tưởng tượng của anh. Em nhớ lần đầu chúng ta ở Male, em muốn anh ôm em đến phòng ở khách sạn..... Đúng, mục đích lần đó của em là vì muốn thăm dò xem Tử Du có quan tâm tới anh hay không, nhưng em phải thừa nhận, em cũng có tâm tư của em, không ai biết trong lòng em lúc đó thăm cầu nguyện, cầu nguyện Hạ Tử Du sau khi nhìn thấy cảnh đó sẽ hoàn toàn hết hy vọng với anh.....”

Đàm Dịch Khiêm nâng ly rượu khê nhấp một hớp, hồ hững nói, “Tôi không muốn nghe chuyện trước kia.”

Giọng Đan Nhất Thuần nghẹn ngào nói, “Nhưng những chuyện này đối với em mà nói không phải chuyện trước kia, hai năm ở bên cạnh anh là quãng thời gian mà em cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời, những hồi ức này luôn hiện rõ ở trong đầu em chưa từng thay đổi.....”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm xẹt qua cơ thể gầy yếu hơn so với ngày trước của Đan Nhất Thuần: “Cô nên tự làm cho mình cảm thấy vui vẻ.”

Đan Nhất Thuần khó chịu lắc đầu, “Em biết, em vẫn luôn cố gắng về mặt phương diện này, nhưng mà em..... em không làm được.” Đan Nhất Thuần chịu đựng cắn cắn môi, khó chịu nói, “Em đã từng muốn một mình đến một nơi không ai quen biết để bắt đầu lại cuộc sống một lần nữa, nhưng mỗi ngày em đều cứ nghĩ về anh, em không quên được anh, cũng không bỏ được..... Cho nên, sau khi biết được La Bá Đặc có thể tìm ra em vì nhờ có sự giúp đỡ của anh, cuối cùng em lại ảo tưởng là có lẽ anh quan tâm tới em.....”

Đàm Dịch Khiêm cắt đứt lời nói của Đan Nhất Thuần, không hề hạ giọng nói, “Đủ rồi, Nhất Thuần, tôi điều tra hành tung của cô là bởi vì Tử Du hy vọng tôi có thể giúp La Bá Đặc. Từ đầu đến cuối, tôi hoàn toàn không có cảm giác với cô.”

Đan Nhất Thuần mắt mờ mắt ướt, đáy mắt long lanh nước, nức nở nói, “Em biết, và cũng luôn rất hiểu điều này.” Đưa tay lên lau đi nước mắt sắp chực tràn ra, Đan Nhất Thuần cười nhẹ một tiếng, “Thật xin lỗi, em đã khiến cho không khí trở nên xấu hổ như thế này.....”

Đàm Dịch Khiêm không nhìn Đan Nhất Thuần nữa, “Cô đi đi!”

Đan Nhất Thuần vẫn đứng yên tại chỗ, “Trước khi đi em có thể hỏi anh một vấn đề được không, Tử Du đang ở bên cạnh anh, tại sao anh phải tới nơi này?”

“Cô không cần biết.” Đàm Dịch Khiêm vẫn đang nhấp nhẹ từng ngụm rượu đỏ, giọng nói không hề khôi phục lại độ ấm khiến cho người khác không cách nào nhìn thấu tâm tình của anh.

Ánh mắt Đan Nhất Thuần xẹt qua thùng giấy trên khay trà ở ghế sofa, nhớ lại lúc trước chị Dư từng nói với cô rằng Hạ Tử Du đã từng viết mấy bức thư cho Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần chậm rãi nói, “Nếu anh nghĩ tới Tử Du, thì không nên để cô ấy ở nhà một mình..... Phụ nữ khi một mình dễ suy nghĩ lung tung, anh trở về chăm sóc cô ấy đi.”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Đan Nhất Thuần.

Trước khi Đan Nhất Thuần xoay người rời đi, cô nói với Đàm Dịch Khiêm một câu cuối cùng: “Dịch Khiêm. Em sẽ không đi khỏi khách sạn này, bởi vì em ở nơi này là chờ đợi lần tới có thể gặp được anh, nhưng đồng thời em cũng hy vọng anh vĩnh viễn đừng đến nơi này, bởi vì nơi này biểu thị anh cùng Hạ Tử Du đã từng rất hạnh phúc. Cuối cùng, chúc anh hạnh phúc!”

Los Angeles.

Hạ Tử Du ngồi trên đầu giường, trong tay là chiếc điện thoại mà Đàm Dịch Khiêm đã từng mua cho cô, cô hiểu rõ chỉ cần ấn xuống tên anh là có thể nghe được giọng nói của anh, nhưng cô vẫn không thể nào có được dũng khí đó.

Anh đã đi năm ngày rồi, làm vợ của anh nhưng thậm chí cô không biết lúc nào anh mới trở lại.

.

Hít một hơi thật sâu ngăn chặn đau đớn trong lòng, Hạ Tử Du để điện thoại di động xuống, rồi sau đó xuống giường đi vào phòng tắm.

Hạ Tử Du không hề biết, một giây trước cô đi vào phòng tắm, một giây sau Đàm Dịch Khiêm cũng đã vặn tay cầm mở cửa phòng.

Nửa giờ sau, Hạ Tử Du tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm.

Hạ Tử Du hoàn toàn không nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm đã về, hơn nữa lúc này đã thay xong đồ mặc ở nhà ngồi trên chiếc ghế sofa duy nhất trong phòng.

Khi Đàm Dịch Khiêm đưa mắt nhìn tới cô thì cô lúng túng đứng yên tại chỗ .

Cô nghĩ rằng trong phòng không có ai, cho nên mới mặc áo sơ mi của anh đi ra. Thật ra thì lúc bọn họ mới vừa kết hôn, anh luôn bảo cô mặc như vậy, khi ở trong phòng tắm tinh thần cô thường hoảng hốt, cho nên theo thói quen mặc áo sơ mi của anh đi ra.

Bất quá bọn họ là vợ chồng, tình huống thế này hẳn là đã nhìn quen lắm rồi. Thế nhưng, không biết bắt đầu từ lúc nào, thân mật giữa bọn họ lại hóa thành ngượng ngùng đến thế.

Cố gắng che giấu sự xấu hổ lúng túng trên mặt, Hạ Tử Du lên tiếng trước, “Anh về rồi à.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy đi vào phòng tắm, “Vừa mới xuống máy bay.”

Hạ Tử Du gạt nhẹ đầu một cái, sau đó nói với anh, “Em giúp anh xả nước.”

Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng tắm, lạnh nhạt trả lời, “Không cần.”

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường một lát, sau đó vén chăn lên giường nằm.

Dường như sau khi Liễu Nhiên xuất viện cho đến nay bọn họ ở chung trong căn phòng này chưa từng có nói chuyện nhiều với nhau, nhiều lắm cũng chỉ là cùng ngủ trên một chiếc giường.

Hạ Tử Du nghiêng người sang một bên, từ từ nhắm mắt lại.

Không biết đã qua bao lâu, cô cảm giác vị trí bên cạnh cô lõm xuống, anh nằm xuống ở bên cạnh cô, trong hơi thở của cô tất cả đều là hơi thở nhàn nhạt của anh sau khi tắm có mùi thơm rất dễ chịu.

Đèn bỗng tối sầm lại, cô chậm rãi mở ra đôi mắt đã ươn ướt.

Anh không biết, anh đi năm ngày, năm ngày này cô đều suy nghĩ về anh.

Vừa rồi lúc nhìn thấy anh, cô đã rất vui, và rất muốn ôm chầm lấy anh, cũng rất muốn hỏi anh, đi năm ngày như vậy, anh có nhớ cô hay không, vậy mà, cô chỉ có thể luống cuống đứng im tại chỗ, mỗi câu nói với anh đều cảm thấy khó khăn.

Suy nghĩ vậy, cô rốt cuộc không kiềm chế được nữa, lên tiếng hỏi: “Vậy là, chúng ta cứ định như thế này mãi hay sao?”

Anh không trả lời.

Cô cho là anh không muốn nói chuyện với cô, cố nuốt nghẹn sự chua xót xuống tận đáy lòng, cắn môi nói: “Nếu cứ nhất định phải như vậy, thì hôn nhân của chúng ta đã không còn ý nghĩa gì nữa.....”

159. Chương 159 : Anh Bỏ Xuống Kiêu Ngạo Của Mình

Bên tai mơ hồ truyền đến thanh âm sột soạt, Hạ Tử Du vẫn không nghe thấy tiếng trả lời của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du rốt cuộc không nhịn được nữa xoay người lại.

“Á.”

Cô không ngờ khi vừa mới xoay người trong tích tắc cô không hề phòng bị đã bị anh đè ở phía dưới.....

Cô không biết nên đặt tay ở đâu trong lúc vô tình chạm vào tấm lưng trần trụi của anh, có vậy cô mới biết, vừa rồi anh không trả lời cô là vì anh đang cởi quần áo của mình.

Ngay lúc cô còn chưa kịp phản ứng, bờ môi mỏng lạnh lẽo do anh vừa mới ra đã nhanh chóng phủ lên cô.

Đã lâu chưa từng tiếp xúc thân mật như thế, nụ hôn anh dành cho cô không phải nụ hôn bá đạo cường chế, mà là cẩn thận vuốt ve từng li từng tí, rất nhẹ, rất âu yếm, thật giống như sợ sợ ý sẽ làm cô đau.

Cô trợn tròn hai mắt, giờ phút này giữa bọn họ tràn ngập hơi thở thân mật đã lâu không có, hốc mắt cô từ từ nóng lên, ủy khuất nước mắt dần dần bật thành tiếng.

Nghe thanh âm nức nở của cô, lúc này anh mới từ từ buông cô ra, tròng mắt đen tĩnh mịch như hồ sâu liếc nhìn khuôn mặt đau khổ của cô.

Cô nhìn anh, nước mắt tùy ý chảy xuôi, không nhịn được để mặc toàn bộ chua xót thống khổ kiềm chế tận đáy lòng bật ra thành tiếng.

Anh chăm chú nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên anh đưa tay nhẹ nhàng lau đi những dòng lệ vương trên khóe mắt cô, trầm giọng nói, “Anh chỉ muốn hỏi em một vấn đề.”

Cô cắn môi, trong bóng đêm lặng lẽ nhìn từng đường nét trên ngũ quan hết sức điển trai của anh.

Giọng khàn khàn anh nói, “Có hối hận khi gả cho anh không?”

Cô lập tức lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào anh vô cùng kiên định.

Anh cúi thấp đầu tiếp tục hôn lên môi cô, sau một hồi dây dưa lại buông ra.

Cô không biết làm sao, bởi vì không biết giây kế tiếp kết cục của bọn họ sẽ như thế nào, tay cô gắt gao níu chặt tấm ga trải giường ở dưới người.

Anh nhìn sâu vào mắt cô mấy giây, phát hiện cơ thể cô đang run rẩy vì lạnh, rồi sau đó anh cầm lên tay cô để vòng qua hai bên hông mình, bắt cô ôm cơ thể anh thật chặt.

Giống như đã lâu không có thân mật như vậy, bàn tay vừa chạm vào bờ lưng rộng lớn cường tráng của anh ngay lập tức cô theo bản năng rút tay về.

Thế nhưng, anh không cho phép cô lùi bước vào lúc này, anh kéo lại tay cô lần nữa, buộc cô dùng hai tay ôm vòng qua người anh.

Tay run rẩy cô để lên sống lưng rộng lớn của anh, vẫn không đủ dũng khí ôm anh như lúc trước.

Anh thấp giọng ra lệnh, “Ôm chặt anh.”

Có lẽ do giọng nói anh bá đạo mà kiên định tiếp thêm cho cô dũng khí, cô rút cuộc vòng tay ôm chặt lấy anh.

Ánh mắt anh dừng lại trên con ngươi trong suốt của cô, không có gì khác thường, nhưng lại giống như lốc xoáy biển sâu nhấn chìm cô vào trong đó.

Anh bình tĩnh hỏi, “Những lời em vừa nói đó, có biết hậu quả thế nào không?”

“Em nghĩ rằng anh không cần em nữa.....” Khó khăn ngập ngừng nói ra, trong đáy mắt cô đều là uất ức.

Chân mày anh nhíu chặt, giọng hơi có vẻ không vui: “Anh nói không cần em bao giờ?”

“Anh giận, cho nên không để ý tới em” Cô chua xót lên án.

“Thật sự em đã chọc giận anh.” Anh nói xong môi mỏng dần dần nhếch lên.

“Anh hiểu lầm quan hệ giữa em và Trạch Húc.”

“Anh đã cho em rất nhiều cơ hội để giải thích.” Anh áp lên cơ thể cô, giọng nói như có vẻ lo lắng, “Em không muốn giải thích với anh, nhưng em lúc nào cũng dùng mấy câu qua loa như là giữa em và hắn ta không có quan hệ gì để giải thích với anh, nhưng em sao không hiểu, anh là chồng của em, anh không cho phép người phụ nữ của anh quan tâm tới người đàn ông khác còn nhiều hơn quan tâm tới chồng em.”

Rũ rữa hàng lông mi dài mơ hồ có hơi nước xuống, cô nhỏ giọng hỏi, “Bây giờ mà anh vẫn còn để ý sao?”

Anh khàn giọng quát, “Chết tiệt, anh không để ý những chuyện này thì còn để ý gì đây hả?”

Toàn bộ phòng tuyến trong lòng cô giờ đây bị mười phần tham muốn giữ lấy cùng khát vọng của anh gấp công phá.

Cô ôm anh, run giọng nói, “Em nghĩ rằng anh để trong lòng về chuyện em và Kim Trạch Húc đã ở lại khách sạn hai đêm đó. Em không biết giải thích chuyện này với anh như thế nào, bởi vì em muốn có người bảo vệ, cũng muốn bảo vệ bí mật của em..... Nhưng nếu điều anh để ý chính là em chỉ quan tâm Trạch Húc nhiều hơn quan tâm đến anh, thì em có thể lấy lời thề của chúng ta trong buổi hôn lễ mà thề rằng, người em quan tâm chỉ có anh thôi.”

Động tác anh thoáng chốc giật mình ngừng lại, giống như đã chờ đợi lời khẳng định này của cô cả một thế kỷ rồi.

Cô nhìn chằm chằm vào anh, bởi vì cố gắng đè nén không cho nước mắt trào ra, chỉ có thể thương tâm khàn giọng nói, “Anh vì em mà không đối phó với Kim Trạch Húc, em thật sự rất vui..... Em biết với tính cách của anh anh khó có thể làm được những chuyện này, mặc dù anh giận em, nhưng điều này cũng đã chứng minh anh vẫn còn quan tâm đến cảm nhận của em.....Có điều em biết rõ anh tức giận nhưng em lại không thể giải thích với anh, cho nên em không biết nên làm cái gì.....”

Anh nhấc nhẹ vai lên, để giảm bớt sức nặng mới vừa rồi áp ở trên người cô, đồng thời đưa cánh tay vòng qua sau lưng cô, ôm cô siết chặt trong ngực.

Bóng đêm yên tĩnh, bên trong phòng giống như chỉ có tiếng hít thở của hai người bọn họ.

Anh rút cuộc mở miệng, nói chuyện rất đều rất nhẹ, “Em lặp lại những lời em vừa nói cho anh nghe.”

Phảng phất ở vành tai cô là hơi thở rất nhẹ rất dịu dàng, giống như đang ở mùa đông giá rét cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp, cô từ từ nói, “Bất kể thời gian có đi qua bao nhiêu lâu, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể gặp người nào. Em yêu anh mãi mãi không thay đổi.”

Khuôn mặt chợt bị nhiệt độ trên gò má anh cọ xát, anh chặn môi cô lại rồi cả người phủ lên người cô lần nữa.

Áo ngủ được cởi ra, anh nâng chân cô lên.

Giống như đã rất lâu rồi chưa từng có xúc động đến vậy, cứng rắn của anh nóng bỏng đến kinh người, từng chút từng chút đẩy vào, cô khít khao bị anh cưỡng bách đến giới hạn cao nhất

Suốt cả đêm, anh không buông tha cho cô.

Hôm sau.

Hạ Tử Du ưm một tiếng từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Cơ thể trần trụi bị một cánh tay mạnh mẽ quấn quanh, nhớ tới tối hôm qua, cô chậm rãi xoay người lại.

Anh ngủ rất say, ngũ quan tuần dật giãn ra, bộ dạng ngủ rất là ngây thơ.

Cô vòng tay ôm lấy anh, con người không chớp mắt đọng lại trên gương mặt tuần tú của anh.

Bỗng dưng, anh mở mắt ra.

Cô sợ hết hồn, vội vàng nhắm mắt lại.

Anh nhắc cơ thể cô lên, để cô nằm ở trên thân thể của anh, mặt cô đỏ lừ từ từ mở mắt ra.

Cô tức giận nhú mày lại, “Anh giả vờ ngủ?”

Anh ôm lấy eo cô, “Là động tác tỉnh dậy của em quá lớn.”

Hai thân thể trần trụi cọ sát vào nhau, bây giờ lại chính là tư thế mặt đối mặt, cô vỗ nhẹ vào lồng ngực anh, “Thả em xuống.” Hình ảnh như vậy làm người ta thật xấu hổ.

Anh bá đạo nói, “Anh cứ muốn ôm em như vậy.”

Cô cảm giác được thân thể anh đang rất nóng, mà bộ phận nào đó trên cơ thể anh dường như cũng đang trong trạng thái tỉnh dậy, cô lúng túng nói, “Hình như đã rất trễ rồi.”

Anh nhìn cô, không nói gì.

Ánh mắt cô quét về phía đồng hồ trên tường, nhất thời hô lên một tiếng, “Trời ơi, đã mười một giờ!”

Cô uốn éo người muốn xuống giường, thế nhưng anh lại vững vàng giữ chặt cô giam cầm trên người của mình, “Em có chuyện gì sao?”

Cô lắc đầu, “Thật ra không có gì, nhưng sáng sớm Liễu Nhiên không nhìn thấy em, con bé nhất định sẽ đi tìm em.....”

Anh bình tĩnh nói, “Con bé có người giúp việc chăm sóc.”

“Ồ.” Cô nhất thời không nói gì.

Anh nhắc nhẹ đầu cô lên để ở trong ngực, “Nằm sắp trên người anh ngủ thêm một lát.”

Gương mặt cô dán lồng ngực của anh, âm ờ nói, “Như vậy. Chúng ta bây giờ coi như là giảng hòa rồi sao?”

“Chẳng lẽ em không vui.”

Cô lập tức khản trương ngẩng đầu lên, “Em đương nhiên rất vui! !”

Anh cười cười.

Cô kinh ngạc nhìn anh hỏi, “Vậy anh còn muốn hỏi tại sao em lại quan tâm đến Kim Trạch Húc như vậy không?”

Anh nghiêm túc trả lời, “Như lời của em nói, em nói em muốn có người bảo vệ em, em muốn bảo vệ bí mật của em, mặc dù anh là chồng em, điều này cũng là quyền lợi của em, anh không thể yêu cầu em làm thế này thế khác..... Nhưng em phải nhớ kỹ một điều, bây giờ em cần bảo vệ nhất chính là hôn nhân của chúng ta, điều kiện trước tiên là bảo vệ hôn nhân của chúng ta tốt rồi em mới có thể bảo vệ người hoặc việc mà em quan tâm.

Cô gật đầu, “Được.”

Anh nhìn vào đáy mắt cô, nghiêm mặt nói, “Em phải đảm bảo với anh.”

“Em bảo đảm em sẽ làm được.”

Anh hôn lên trán cô một cái, nhẹ giọng nói, “Ngủ với anh thêm một lát nữa?”

“Được rồi.”

Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du tay dắt tay nhau đi xuống lầu, người giúp việc ở trong phòng khách nhìn thấy bọn họ hòa thuận như lúc ban đầu đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau lưng đương nhiên cũng sẽ bàn luận nguyên nhân hai người bọn họ hòa thuận.

“Ba, mẹ.”

Liễu Nhiên đang ngồi ở trên ghế sofa xem phim hoạt hình nhưng nhìn thấy ba mẹ, liền lập tức vui vẻ vọt tới trước mặt hai người.

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Liễu Nhiên, nhìn khuôn mặt con gái đã khôi phục lại dáng vẻ đáng yêu như thường ngày, cô vui mừng nói, “Tiểu bảo bối của chúng ta hôm nay ở nhà làm gì đấy?”

Bị hỏi cái vấn đề này, Liễu Nhiên đột nhiên ấp úng.

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Có cái gì Liễu Nhiên không thể trả lời mẹ sao?”

Liễu Nhiên nhìn thần sắc trên mặt Hạ Tử Du, rồi mới từ từ nói, “Sáng hôm nay bà nội đến thăm Liễu Nhiên”

Người giúp việc lúc này cũng trả lời: “Đúng vậy, bà chủ hôm nay có tới đây.”

Hạ Tử Du nhíu lông mày, “Bà nội đến, tại sao Liễu Nhiên không nói cho mẹ biết?”

Liễu Nhiên cup mắt xuống nói, “Là bà nội bảo con đừng nói. Bà nội nói ba và mẹ không thích bà nội ở chung với Liễu Nhiên.”

Hạ Tử Du ngược mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, sau đó lại hỏi, “Liễu Nhiên thích ở chung với bà nội lắm sao?”

Liễu Nhiên dùng sức gật đầu, “Dạ, dạ, Liễu Nhiên rất thích bà nội. Bà nội biết ca hát dỗ Liễu Nhiên ngủ, cũng biết kể chuyện cổ tích cho Liễu Nhiên nghe.”

Trong đầu Hạ Tử Du xẹt qua hình ảnh lần đó thấy bà Đàm đưa Liễu Nhiên đi xem ca múa kịch.....

Cô biết bà Đàm thật ra rất thích Liễu Nhiên, người bà Đàm có khúc mắc chính là cô.

Người giúp việc dẫn Liễu Nhiên đến vườn hoa chơi, Hạ Tử Du đi tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm lúc này đang thanh thoi ngồi trên ghế sofa, lật xem bản tin tài chính kinh tế hưởng thụ một ngày nghỉ ngơi hiếm có, thấy Hạ tử Du lại gần, có lẽ anh cũng đoán được ý Hạ Tử Du muốn nói gì, không đợi Hạ Tử Du mở miệng lên tiếng, anh đã trực tiếp nói thẳng: “Cho phép bà ấy ra vào nơi này đã là giới hạn lớn nhất của anh.”

Hạ Tử Du khoác cánh tay Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng nói, “Nhưng dù sao bà cũng là mẹ anh!”

Mí mắt Đàm Dịch Khiêm cũng không màng nhấc lên, tầm mắt tiếp tục lướt qua bản tin tài chính trên tay, thản nhiên nói, “Những chuyện bà ấy làm không thể tha thứ.”

Bà Đàm một lần nữa lại lợi dụng Đường Hân, Đan Nhất Thuần để phá hoại tình cảm giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, đồng thời cũng phá hủy luôn tình cảm mẹ con vốn đã ít ỏi đến đáng thương của Đàm Dịch Khiêm và bà Đàm.

“Ông xã, sao anh lại không thích mẹ anh đến thế?” Đây là vấn đề mà Hạ Tử Du vẫn luôn thắc mắc.

Đàm Dịch Khiêm hồ hững nói, “Nhiều năm trước, bà ấy chỉ biết ôm hận mà không có thời gian để quan tâm đến những người khác.”

Hạ Tử Du lập tức đoán được “những người khác” trong lời Đàm Dịch Khiêm nói tới là ai, cô hòa hoãn nói, “Em nhớ anh cũng từng nói với em mẹ anh thật ra cũng chỉ là một người đáng thương, điều này nói rõ mặc dù anh không hoan nghênh mẹ anh, nhưng trong lòng vẫn thừa nhận bà ấy.....”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì.

Hạ Tử Du gơ tay ôm Đàm Dịch Khiêm, nhẹ giọng nói, “Ông xã, hay là để mẹ anh và chị Đàm Tâm chuyển đến nhà chúng ta ở đi!”

“Chuyện này không cần bàn bạc.”

Hạ Tử Du mè nheo ôm chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm không lay chuyển được Hạ Tử Du, quay mặt sang nhìn cô, nghiêm nghị hỏi, “Em chắc chắn em có khả năng chịu đựng nổi sự phiền toái mà họ gây cho em không?”

Hạ Tử Du chắc nịch nói, “Em tin rằng em có thể dựa vào cố gắng của mình để mẹ và chị thay đổi cách nhìn về em.”

Đàm Dịch Khiêm nắm giữ tay Hạ Tử Du, “Mẹ anh rất cố chấp.”

Hạ Tử Du từ tốn nói, “Thật ra thì, giữa ân oán của đời trước, mẹ anh là người vô tội nhất khi bị chịu hết những khổ sở đó..... Em nghĩ rằng trước khi những sự việc đó xảy ra mẹ anh chắc chắn cũng là một người mẹ rất tốt..... Ba anh đến nay vẫn chưa tỉnh lại, hôm nay người bà có thể dựa vào chỉ có anh, nếu như ngay cả anh cũng không quan tâm đến bà, bác nhất định sẽ rất đau khổ.”

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Anh chỉ không muốn bà ấy làm tổn thương em.”

Hạ Tử Du cố gắng thuyết phục, “Có anh ở bên cạnh em, bà sẽ không làm tổn thương đến em đâu, hơn nữa em còn tin rằng em có thể làm cho mẹ anh thích em.”

Rốt cuộc Đàm Dịch Khiêm cũng đồng ý, “Được rồi, anh cho phép bà ấy đến đây, về phần Đàm Tâm, anh muốn chị ta ở chỗ khác.”

Hạ Tử Du hài lòng tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, “Dạ.”

Chuyện về Kim Trạch Húc đối với Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du xem như đã hoàn toàn kết thúc, Hạ Tử Du để hết tâm tư tình cảm mình vào cuộc hôn nhân của bọn họ.

Nhờ sự đề nghị của Hạ Tử Du với Đàm Dịch Khiêm, cho nên qua ngày hôm sau bà Đàm liền chuyển đến biệt thự ở.

Hạ Tử Du vốn tưởng rằng bầu không khí sẽ trở nên ngọt ngào khó chung đụng, nhưng may mắn là mười mấy ngày nay bà Đàm chuyển vào biệt thự, giữa Hạ Tử Du và bà Đàm phu nhân cũng không có căng thẳng như trong tưởng tượng.

Ví dụ như lúc này, Hạ Tử Du bưng một đĩa trái cây tươi ngọt đi vào trong phòng khách, thấy bà Đàm đang ngồi ôm Liễu Nhiên xem ti vi, Hạ Tử Du liền chủ động bước tới gần nói, “Viện trưởng, ăn một chút trái cây không?”

Bà Đàm liếc mắt nhìn qua Hạ Tử Du, lặng yên không lên tiếng.

Liễu Nhiên nhìn thấy cảnh đó, kéo kéo cánh tay bà Đàm, “Bà nội, con muốn bà nội ăn trái cây với con. . .”

Bà Đàm không nỡ từ chối Liễu Nhiên, đành phải nhón lấy một miếng dứa ngọt.

Thấy bà Đàm không có tỏ rõ chống đối, Hạ Tử Du cười nhẹ, lập tức ngồi vào bên cạnh bà Đàm, cùng nhau ngồi xem ti vi.

Trong lúc xem ti vi Liễu Nhiên đã ngủ thiếp đi, Hạ Tử Du sợ bà Đàm ẵm Liễu Nhiên lâu quá sẽ bị mệt, cho nên nhỏ giọng nói với bà Đàm, “Viện trưởng, để con ôm Liễu Nhiên đi lên lầu ngủ, mẹ ôm con bé trong tay như vậy sẽ rất mỏi.”

Bà Đàm nhìn thoáng qua Liễu Nhiên đang ngủ ở trong lòng mình, lắc nhẹ đầu nói: “Tôi không sao.”

Sợ nói nhiều khiến bà Đàm giận, Hạ Tử Du chỉ đành im lặng không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên bà Đàm chủ động lên tiếng hỏi Hạ Tử Du, “Nghe nói Dịch Khiêm đồng ý để tôi đến đây ở chung với mọi người là do cô đã thuyết phục nó?”

Đây là lần đầu tiên bà Đàm chủ động nói chuyện với Hạ Tử Du kể từ khi bà chuyển vào biệt thự tới nay.

Hạ Tử Du từ tốn nói, “Con vẫn luôn tin chúng ta có thể chung sống hòa thuận với nhau.”

Bà Đàm lại đưa mắt nhìn Liễu Nhiên ở trong ngực, lạnh nhạt nói: “Tôi làm bao nhiêu chuyện để chen vào phá hoại tình cảm của cô và Dịch Khiêm, cô không trách tôi sao?”

Hạ Tử Du lắc đầu, thành thật nói, “Mẹ cũng như là bậc cha mẹ của con, cho nên con rất tôn trọng mẹ.”

Bà Đàm sâu lắng thở dài nói, “Tôi thừa nhận tôi không thích cô bởi vì cô là con gái của Kim Nhật Nguyên, hơn nữa cô còn từng muốn hại con trai tôi ngồi tù..... Nhưng những chuyện này Dịch Khiêm đã không muốn truy cứu nữa, bà già như tôi đây cũng không còn lòng dạ nào để tâm vào những chuyện vụn vặt này, bây giờ cô và Dịch Khiêm cũng đã kết hôn rồi, tôi cũng nghe Dịch Khiêm nói qua nhiều lần rằng người phụ nữ nó yêu thích chỉ có mình cô, vì thế hàn gắn lại tình cảm mẹ con giữa tôi và Dịch Khiêm, tôi không thể không lựa chọn chấp nhận cô.....”

Hạ Tử Du nghiêm mặt nói, “Mong mẹ tin tưởng con, con nhất định sẽ chăm sóc mẹ thật tốt.”

Bà Đàm đột nhiên hỏi, “Nghe người giúp việc trong nhà nói thời gian trước cô và Dịch Khiêm bất hòa sao? Rất nhiều báo chí nói cô cùng người đàn ông họ Kim có quan hệ mờ ám, cho nên tình cảm vợ chồng mới xuất hiện vấn đề, chuyện này là thật sao?”

Hạ Tử Du lập tức trả lời, “Kim Trạch Húc chỉ là bạn của con, giữa con và anh ấy từ trước tới bây giờ chưa từng có quan hệ tình cảm nam nữ.”

Bà Đàm gật đầu, “Vậy thì tốt, nếu như cô đã trở thành con dâu nhà họ Đàm chúng tôi, tôi hy vọng cô đừng có dây dưa với người đàn ông họ Kim kia nữa, tôi tin rằng cô cũng biết chừng mực.”

Hạ Tử Du nói, “Mẹ yên tâm đi, con sẽ không liên lạc với anh ấy nữa!”

Ban đêm.

Lúc Đàm Dịch Khiêm đi ra phòng tắm thì phát hiện vẻ mặt Hạ Tử Du đang lo lắng tựa vào đầu giường.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ở mép giường, nắm lấy tay Hạ Tử Du, thấp giọng hỏi, “Sao vậy, ở chung với mẹ không được vui sao?”

Hạ Tử Du hoàn hồn lại, lập tức lắc đầu, “Không phải. . . . Quan hệ giữa em và mẹ anh bây giờ rất tốt.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Vậy em còn phiền não chuyện gì?”

Hạ Tử Du nắm giữ bàn tay ấm áp của Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, chúng ta kết hôn cũng đã hơn nửa năm. . . . Tại sao chúng ta vẫn chưa có em bé?”

Đàm Dịch Khiêm trấn an nói, “Không phải anh đã nói chuyện đùa nhỏ cứ để tự nhiên sao?”

Hạ Tử Du nói ra sự lo lắng của mình, “Em sợ rằng cơ thể em vẫn chưa khỏe.”

Đàm Dịch Khiêm lại nhủ mảy, “Em không nên tự tạo áp lực cho mình như vậy.”

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, tựa đầu vào vai Đàm Dịch Khiêm, nhỏ nói, “Thật sự em rất muốn có con.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên mặt cô, giọng buồn buồn nói, “Anh xin lỗi.”

“Tại sao phải nói xin lỗi em?” Hạ Tử Du muốn ngẩng đầu lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, nhưng bị Đàm Dịch Khiêm giống như đang quyền luyện mà quán cô thật chặt.

Đàm Dịch Khiêm giống như có chút thương tâm nói: “Lúc đứa con thứ hai của chúng ta chào đời, miệng nó vẫn còn đang mút mút thật xinh xắn đáng yêu. Anh đã từng nghĩ muốn thay đổi dự định ban đầu giữ lại đứa bé này, nhưng trong quá trình phẫu thuật, đứa trẻ bởi vì chưa đủ tháng mà cơ thể suy yếu, không có sức để chống đỡ. Bác sĩ cho anh hai lựa chọn, một là tiếp tục làm phẫu thuật cho Liễu Nhiên, nhưng làm vậy thì cơ hội sống sót của nó sau ca phẫu thuật là rất thấp, hai là tạm ngừng phẫu thuật đợi thêm hai ngày nữa, có lẽ nó vẫn sẽ còn được sống sau khi phẫu thuật, bác sĩ cũng nói với anh cho dù đứa nhỏ này có thể tiếp tục được sống, nhưng vì vừa sinh ra đã làm phẫu thuật cấy ghép tử, các phương diện cơ năng trên cơ thể đều chịu ảnh hưởng, nhiều lắm chỉ sống được không quá một năm..... Anh xin lỗi ở đây là chuyện quan trọng như thế nhưng anh lại tự mình đưa ra quyết định.”

Hạ Tử Du gối đầu lên bả vai Đàm Dịch Khiêm, cắn chặt môi nói, “Anh vì giận em, nên lúc đó mới cố tình sắp xếp cho em đi ra ngoài, để em bỏ qua cơ hội được nhìn thấy con lần cuối cùng sao?”

Đàm Dịch Khiêm thẳng thắn thừa nhận, “Anh thừa nhận, thật sự là anh có kế hoạch muốn cho em nhìn thấy anh ở trên sân phơi gọi điện thoại, anh cũng biết bác sĩ sẽ gọi anh vào để quyết định, nhưng sau khi vào phòng phẫu thuật đối mặt với quyết định kia cũng không phải kế hoạch của anh..... So với việc để em nhìn thấy kết quả đứa nhỏ ra đi, anh tình nguyện để em không nhìn thấy còn hơn.”

Hạ Tử Du đau lòng hỏi, “Vậy anh ra ngoài năm ngày là cố tình muốn tránh mặt em sao?”

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc một lúc sau đó nói, “Việc này đã không còn quan trọng. Quan trọng là anh đến khách sạn “Tứ Quý” để xem lại những bức thư mà em viết cho anh khi còn ở trong tù, anh mới biết được lỗi lầm của anh gây ra thật sự rất lớn.....”

Cô kinh ngạc ngược mắt lên nhìn anh: “Anh đã xem qua những bức thư đó? Khi ấy có phải là em rất ngốc đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm nâng lên gương mặt của Hạ Tử Du, nhẹ nhàng vuốt ve, “Nhờ những bức thư đó đã làm cho anh hiểu rằng. Bao nhiêu năm nay, sau những chuyện mà chúng ta đã trải qua, anh chợt nhận ra là anh thật may mắn vì em vẫn có thể trở lại bên cạnh anh.”

“Là em nên cảm thấy may mắn mới phải, từ đầu đến cuối anh không hề ép hỏi em về nguyên nhân tại sao em lại quan tâm Kim Trạch Húc đến thế, giờ phút này thậm chí còn sẵn sàng hết lòng tin tưởng em.” Cô biết bây giờ họ có thể hòa thuận được như vậy là do anh đã bỏ xuống sự kiêu ngạo của mình, chuyện mà từ trước tới nay chưa bao giờ có, cô sẽ luôn trân trọng phần tình cảm này, cũng sẽ không để cho có bất kỳ sai lầm nào xen vào tình cảm của họ tạo nên sóng gió gì khác nữa.

“Ừ, hãy nên trân trọng lẫn nhau.” Anh nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng mà âu yếm hôn lên bờ môi cô.

160. Chương 160 : Nh ChỈ Không Muốn Nhìn Thấy Bà Xã Anh Thua Quá Thảm

“Mẹ, sau này Liễu Nhiên sẽ không cần đến bệnh viện nữa đúng không?”

Hạ Tử Du ôm lấy Liễu Nhiên, khuôn mặt tràn đầy vui sướng, “Đúng vậy, chú bác sĩ nói Liễu Nhiên đã hoàn toàn khỏi rồi Sau này Liễu Nhiên sẽ khỏi phải đến bệnh viện nữa.” Sau hai tháng kiểm tra, thể trạng Liễu Nhiên không có xuất hiện hiện tượng hoại tử nào, bác sĩ đã kết luận Liễu Nhiên hoàn toàn hồi phục.

Liễu Nhiên ngược đầu hỏi, “Vậy là Liễu Nhiên có thể đến vườn trẻ chơi cùng các bạn khác được rồi sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Đúng vậy, sắp tới mỗi ngày mẹ đều sẽ đưa Liễu Nhiên đến nhà trẻ.”

Liễu Nhiên vui vẻ ôm lấy Hạ Tử Du, “Cảm ơn mẹ.”

Hạ Tử Du hôn một cái thật kêu vào mặt Liễu Nhiên.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên đang muốn chui vào xe đã ngừng chờ sẵn ở trước cửa bệnh viện, Liễu Nhiên lại đột nhiên hơn hớn gọi, “Mẹ, ba ở bên kia.”

Theo tay chỉ của Liễu Nhiên, Hạ Tử Du thuận mắt nhìn về phía trước.

Trước cửa khách sạn “LLD”, một tập người quần áo chỉnh tề đang từ trong đi ra, Hạ Tử Du vừa liếc mắt đã nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đi lẫn trong nhóm người thương nhân, ánh mặt trời chiếu xuống dáng người cao ngất cùng gương mặt tuấn tú của Đàm Dịch Khiêm có vẻ cực kỳ bắt mắt.

Hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu xám, là bộ mà buổi sáng cô tự mình chọn cho anh, trời sinh anh có được dáng người rất chuẩn, quần áo không có anh làm nên hẳn là sẽ không được nổi bật như thế, trên mặt anh lúc nào cũng hiện lên ý cười, đang chuyện trò vui vẻ với bạn bè, ngày đầu tiên quen biết anh cô đã biết anh rất tuấn tú phong độ, nay anh lại có thêm sự trầm tĩnh lôi đời.

Liễu Nhiên giãy dụa trong ngực Hạ Tử Du, “Mẹ, con muốn đi qua chỗ ba!”

Hạ Tử Du thu hồi ánh mắt đang nhìn chăm chú trên người Đàm Dịch Khiêm, “Liễu Nhiên, ba đang bàn công việc, hiện giờ chúng ta không tiện đi qua đó nói chuyện với ba.”

Liễu Nhiên nhăn nhó nũng nịu, “Nhưng mà con muốn nói chuyện với ba. Mẹ.” Liễu Nhiên ngược mắt làm nũng với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du bất đắc dĩ ngược mắt nhìn tới Đàm Dịch Khiêm, trùng hợp ngay lúc đó ánh mắt Đàm Dịch Khiêm cũng vô tình trông thấy Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm cười cười.

.

Trao đổi với bạn bè đôi ba câu, Đàm Dịch Khiêm thông thả đi tới trước mặt Hạ Tử Du.

Liễu Nhiên dang rộng hai tay gọi, “Ba.”

Đàm Dịch Khiêm ôm qua Liễu Nhiên từ trước ngực Hạ Tử Du, hôn Liễu Nhiên một cái rồi nhìn Hạ Tử Du nói, “Không phải anh đã nói buổi chiều đưa hai mẹ con tới bệnh viện sao?”

“Bệnh viện cách nhà không xa, để em đưa Liễu Nhiên đi cũng được mà.” Sau khi Liễu Nhiên xuất viện làm kiểm tra không còn hiện tượng hoại tử thì không cần phải đến bệnh viện phía Đông nữa, cho nên nhiều lần Đàm Dịch Khiêm bận công việc, Hạ Tử Du đều tự mình đưa Liễu Nhiên tới bệnh viện.

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày nói, “Anh không yên tâm.”

Liễu Nhiên rất nghiêm túc nói, “Ba, mẹ nói Liễu Nhiên từ nay về sau khỏi phải tới bệnh viện nữa, chú bác sĩ cũng nói Liễu Nhiên đã hết bệnh rồi.....”

Mấy lần trước Đàm Dịch Khiêm đưa hai mẹ con tới bệnh viện, bác sĩ cũng đã nói đại khái tin này cho Đàm Dịch Khiêm biết, lần này Hạ Tử Du đến là để xác nhận kết quả này.

Hạ Tử Du khó kiềm chế được vui sướng gật đầu lia lịa.

Đàm Dịch Khiêm đưa ra một tay ôm Hạ Tử Du về phía mình, sau đó hôn lên trán Hạ Tử Du một nụ hôn.

Liều Nhiên vui vẻ cười khanh khách không ngừng, nhìn thấy ba mẹ thân mật, cô bé thông minh đáng yêu che hai mắt mình lại, những vẫn giữ một kẽ hở để len lén nhìn.

Hạ Tử Du nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của Liều Nhiên bị chọc cho phì cười.

Đàm Dịch Khiêm nói, “Anh đưa hai mẹ con về.”

Hạ Tử Du hỏi, “Ừa, anh không quay lại công ty sao?”

Đàm Dịch Khiêm bế lên Liều Nhiên, một tay ôm eo Hạ Tử Du, “Công việc làm mãi cũng không hết, nhưng ở bên cạnh hai mẹ con em bao nhiêu cũng không đủ.”

Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm hưởng thụ giây phút yên bình hạnh phúc.

Trong quán cà phê, Kim Trạch Húc thu hồi tầm mắt, rồi sau đó đưa mắt nhìn sang Đàm Tâm ở đối diện.

Tầm mắt Đàm Tâm xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong quán cà phê dừng lại ở cảnh tượng vừa rồi. Đàm Dịch Khiêm bế Liều Nhiên, hôn lên trán Hạ Tử Du, sau đó dìu Hạ Tử Du bước vào xe, mọi cử chỉ hành động đều cho thấy em trai mình cưng chiều Hạ Tử Du như thế nào.

Đàm Tâm bực tức thu hồi ánh mắt, nhìn qua Kim Trạch Húc, “Anh hẹn tôi ra đây để cho tôi thấy cảnh người yêu cũ của anh ân ái lưu luyến với em trai tôi?”

Kim Trạch Húc nâng lên tách cà phê nhấp một miếng, chỉ cười không nói.

Đàm Tâm giận đến mặt đỏ bừng, lạnh lùng nói, “Tôi không có nhiều thời gian ở đây nói nhảm với anh, nếu anh không nói cho tôi biết mục đích anh hẹn tôi ra đây thì xin lỗi, tôi còn có việc!” Đàm Tâm nói xong liền đứng dậy.

Kim Trạch Húc giương mắt nhìn gương mặt đang không còn nhẫn nại của Đàm Tâm, thông thả nói, “Sự nóng giận của Đàm đại tiểu thư đúng thật cũng không tầm thường nha. Không phải cô cũng đã biết mục đích tôi hẹn cô ra đây rồi sao?”

Đàm Tâm nhìn chằm chằm Kim Trạch Húc, “Trong điện thoại anh nói anh có cách tạo điều kiện cho tôi và La Bá Đặc đến với nhau, vậy xin hỏi như lời anh nói cách của anh là gì?”

Trên gương mặt ôn nhã của Kim Trạch mang theo ý cười: “Cô cứ ngồi xuống trước đã, rồi chúng ta trao đổi với nhau rõ ràng hơn.”

Đàm Tâm bất đắc dĩ ngồi xuống, khoanh tay ngồi nhìn Kim Trạch Húc trước mặt, cảnh cáo nói, “Kim Trạch Húc, hôm nay tôi đồng ý ra đây gặp anh không có nghĩa là tôi ưa gì anh, trước kia anh và Hạ Tử Du bắt tay đối phó Dịch Khiêm như thế nào tôi đều biết rõ, các người cũng coi như đều là người họ Kim, họ Kim quả nhiên không có người nào tốt.”

Kim Trạch Húc nhìn con người Đàm Tâm hơi rút lại, “Xem ra Đàm đại tiểu thư cô nên học lại cách quản lý tốt cái miệng của mình, nếu không đàn bà mà thích cãi nhai giống như cô vậy, thì sẽ không có một người đàn ông nào thích cô nổi đâu.”

Đàm Tâm hừ lạnh, “Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi, Kim Trạch Húc, tôi không sợ anh đâu! Bây giờ anh đã trắng tay rồi, ngay cả Trung Viễn cũng thua cho Dịch Khiêm!”

Kim Trạch Húc không phản bác, chỉ cười nhẹ nói, “Đàm đại tiểu thư nếu như cứ muốn tiếp tục thảo luận với tôi về vấn đề hôm nay tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, vậy thì thời gian để chúng ta nói về chuyện của cô và La Bá Đặc sẽ rất ít.”

Đàm Tâm cố gắng kiềm chế tức giận, cố gắng bình tĩnh lại.

Kim Trạch Húc từ tốn nói, “Cô muốn đến với La Bá Đặc, nhưng người phụ nữ La Bá Đặc thích lại là Đan Nhất Thuần, mà Đan Nhất Thuần vì Đàm tổng có thể sẽ dốc thân cả đời, điều này cũng có nghĩa là La Bá Đặc sẽ chờ đợi Đan Nhất Thuần cả đời. Cô đừng hoài nghi về chuyện La Bá Đặc sẽ dùng cả đời này để chờ đợi Đan Nhất Thuần, bởi vì khi lãng tử quay đầu là chỉ có thể đã gặp được tình yêu đích thật, mà ở phương diện khi người đàn ông gặp được tình yêu thật sự của mình tuyệt đối không hề thua kém người phụ

nữ, cho nên cô muốn đến với La Bá Đặc, chuyện cô có thể làm chính là làm sao để La Bá Đặc hoàn toàn mất hết hy vọng với Đan Nhất Thuần!”

Đàm Tâm tức giận nói, “Đạo lý dễ hiểu như vậy chẳng lẽ còn phải đợi anh dạy cho tôi sao?”

Kim Trạch Húc cũng không vội tức giận, còn cười nói, “Đàm đại tiểu thư biết đạo lý này, nhưng áp dụng không đúng cách. Tôi có nghe nói về chuyện trước kia Đàm đại tiểu thư xúi giục Đan Nhất Thuần mang thai, chiêu này thật ra rất cao minh, không chỉ thiếu chút nữa phá hư chuyện của Tử Du cùng Đàm tổng, còn thành công đẩy Đan Nhất Thuần về phía Đàm tổng, cuối cùng đạt được mục đích một đá ném hai chim, có điều, kết quả lại không được như mong muốn..... Tôi đang suy nghĩ, Đàm đại tiểu thư nếu như đã biết đẩy Đan Nhất Thuần về phía Đàm tổng có thể làm cho La Bá Đặc mất hết hy vọng, vậy tại sao Đàm đại tiểu thư không tiếp tục kế sách đó một lần nữa?”

Đàm Tâm nghiêng đầu nhìn Kim Trạch Húc, cười lạnh ra tiếng, “Kim Trạch Húc, anh cho rằng tôi là đứa trẻ mới lên ba tuổi sao? Anh vòng vèo này giờ cũng chỉ là muốn tôi xen vào phá hoại tình cảm của Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, mục đích cuối cùng cũng là vì bản thân anh mà thôi, anh cho rằng tôi sẽ ngu đến mức đi làm quân cờ cho anh hay sao?”

Kim Trạch Húc nhìn Đàm Tâm, vẫn cười cười như trước.

Đàm Tâm hừ mũi cười khẩy, “Anh đừng có mơ tưởng viễn vông nữa, người phụ nữ mà Dịch Khiêm thích, anh vĩnh viễn cũng không thể giành nổi đâu!”

Kim Trạch Húc nghiêng đầu quan sát Đàm Tâm, “Xem ra đã qua vài lần thất bại, cộng thêm bị Đàm Dịch Khiêm cảnh cáo, bây giờ cô đã tự thuyết phục được mình chấp nhận sự thật Tử Du là em dâu rồi sao.”

Đàm Tâm nhún mày, “Đúng, vậy thì thế nào?”

Lúc này Kim Trạch Húc rút trong người ra một xấp hình đưa qua cho Đàm tâm: “Tôi nghĩ cô sau khi xem xong những bức hình này sẽ có một cái nhìn khác.”

Đàm Tâm nhận lấy xấp hình, sau khi nhìn thoáng qua những tấm hình đó, hai tròng mắt cô không kiềm được nhất thời trợn trắng, “Anh và Hạ Tử Du..... Hai người..”

Kim Trạch Húc gạt đầu, “Cô không có nhìn lầm, đây đúng thật là hình của tôi cùng Hạ Tử Du chụp khi ở khách sạn.”

Đàm Tâm chất vấn, “Người phụ nữ này quay lưng lại, làm sao tôi có thể xác định cô ta là Hạ Tử Du?”

“Không cần xác định, cô có thể hoài nghi chuyện này. Nhưng nếu như cô có để ý đến cuộc sống riêng của em trai cô một chút, thì cô cũng biết khoảng thời gian trước tình cảm của Đàm tổng và Tử Du hình như có xảy ra một số vấn đề, mà chỗ mấu chốt của vấn đề chính là Đàm tổng đã biết chuyện này..... Tôi không phủ nhận trong lòng Tử Du vẫn luôn có Đàm tổng, cũng như tôi và Tử Du đã từng trải qua một một quãng thời gian tốt đẹp đó thôi, không phải sao?”

Đàm Tâm nghiến răng chửi, “Hạ tiện! !”

Kim Trạch Húc nói, “Theo như tôi được biết Đàm Tổng và Hạ Tử Du đã hòa thuận trở lại rồi..... Nghĩ đến Đàm tổng đã nhẫn nhịn xuống chuyện này, đây quả thật cũng không dễ dàng!”

Đàm Tâm tức giận trừng mắt nhìn Kim Trạch Húc, “Anh đang châm ngòi gây xích mích sao?”

Kim Trạch Húc không phủ nhận, “Tôi làm vậy chỉ là vì tôi quá quan tâm tới Tử Du, tôi mong đợi cô ấy về lại bên cạnh tôi, cũng giống như Đàm đại tiểu thư chờ đợi La Bá Đặc trở về bên cạnh cô..... Tôi nghĩ, nếu như Đan Nhất Thuần có thể trở thành em dâu cô, La Bá Đặc sẽ mất hết hy vọng, Đàm đại tiểu thư cô nếu muốn ở lại bên cạnh La Bá Đặc thì đó không còn là chuyện khó nữa!”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đàm Dịch Khiêm vừa đi vào phòng làm việc, thì nhìn thấy chị Dư và Đàm Tâm đã đứng ở trong phòng làm việc.

“Tổng giám đốc, tiểu thư nói có chuyện tìm cậu.”

Đàm Tâm nhẹ giọng gọi, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm đi đến sau bàn làm việc, thản nhiên nói, “Có chuyện thì nói đi.”

Đàm Tâm từ từ đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng nói, “Chị muốn thương lượng với em chuyện này.”

Đàm Dịch Khiêm mở văn kiện trên mặt bàn, giọng điệu vẫn cứng nhắc không có chút cảm tình, “Nói.”

Đàm Tâm nói, “Chị muốn vào Đàm thị làm việc.”

Lúc nghe xong những lời này của Đàm Tâm, Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lên nhìn Đàm Tâm, sau đó dựa người vào ghế ngồi, điều chỉnh cho mình tư thế ngồi thoải mái, hơi nhú mày nói, “Tiền hàng tháng tôi đưa cho chị không đủ sao?”

Đàm Tâm lập tức lắc đầu, “Không phải. Trước đây vì chị lười, không muốn làm việc, mấy năm nay cũng không có làm gì, chị cảm thấy cuộc sống của chị thật nhàm chán, nên bây giờ chị muốn bắt đầu lại cuộc sống mới.”

“Chị có ý nghĩ như vậy?” Suy nghĩ này của Đàm Tâm thật sự ngoài suy nghĩ và dự đoán của Đàm Dịch Khiêm.

Thật ra khi còn ở đại học Đàm Tâm cũng học về thương mại, thành tích ở trường cũng coi như khá nổi bật, chỉ là sau khi quen biết La Bá Đặc, mấy năm nay cứ luôn giam mình trong trạng thái chán chường, dường như chưa bao giờ để ý đến chuyện công việc.

Đàm Tâm rũ mắt xuống, “Giống như mẹ nói, chị không thể nào cả đời lệ thuộc vào em..... Chị muốn làm việc một phần vì muốn tự học cách tự lập.”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt quan sát Đàm Tâm, hiển nhiên là rất khó có thể tin được giờ phút này người phụ nữ đứng trước mặt anh muốn học được cách sống độc lập lại là chị gái mình.

Đàm Tâm thấy Đàm Dịch Khiêm không trả lời, vì vậy lén dùng ánh mắt liếc nhìn chị Dư một cái.

Chị Dư cũng hiểu ý, lập tức phụ họa nói, “Tổng giám đốc, thành tích của tiểu thư lúc ở đại học cũng không tệ, sắp xếp cô ấy vào bộ phận đơn giản của công ty cũng không có vấn đề gì.”

Trên thực tế, việc Đàm Tâm có thể vào công ty làm việc, Đàm Dịch Khiêm vô cùng phần tán thành ý kiến này.

Những năm qua, chuyện Đàm Tâm có tình cảm với La Bá Đặc, Đàm Dịch Khiêm cũng có biết, nhưng chuyện tình cảm không thể nào miễn cưỡng được, mặc dù La Bá Đặc là bạn Đàm Dịch Khiêm, nhưng anh cũng không nói thêm vào được gì, La Bá Đặc biết Đàm Tâm cũng là thông qua Đàm Dịch Khiêm, cho nên mấy năm nay thấy Đàm Tâm dành tình cảm sâu đậm cho La Bá Đặc, sâu trong lòng Đàm Dịch Khiêm cũng có phần cảm thấy áy náy với Đàm Tâm.....

Đàm Tâm thấy Đàm Dịch Khiêm đang do dự, vội vàng nói thêm vào, “Dịch Khiêm, chị muốn vào Đàm thị làm việc là nghiêm túc, chị thề là chị không hề có suy nghĩ gì khác.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn Đàm Tâm, suy tính một lúc rồi ra lệnh, “Chị Dư, chuyện này giao cho chị sắp xếp!”

Được Đàm Dịch Khiêm chấp thuận, Đàm Tâm lặng lẽ làm một động tác hoan hô, sau đó ngập ngừng nói: “Dịch Khiêm, chị còn một người bạn cũng muốn vào Đàm thị làm, em có thể cho cô ấy vào làm chung với chị hay không?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói: “Đây không phải cái chợ bán thức ăn.”

Đàm Tâm lập tức giải thích, “Em yên tâm, bạn của chị trình độ học vấn cùng cách đối nhân xử thế tuyệt đối có đủ tư cách vào Đàm thị làm việc, cô ấy chỉ cần tìm được một công việc tốt, mà chị cũng muốn ngoài lúc làm việc có thể có thêm bạn.”

Đàm Tâm lại liếc mắt nhìn chị Dư.

Chị Dư lập tức nói, “Ồ, tổng giám đốc, hôm nay trưởng phòng PR có báo với tôi nói chỗ họ lúc này đang có hai vị trí trống..... Tôi muốn đưa tiểu thư mới vào công ty, công việc ở bộ phận quan hệ xã hội tương đối nhẹ, tiểu thư có thể thích ứng được.”

Đàm Dịch Khiêm ít quan tâm đến những loại chuyện vụn vặt như thế này, không kiên nhẫn liền nói: “Chị tự sắp xếp đi.”

Chị Dư gật đầu, “Vâng.”

Đàm Tâm cảm kích chớp chớp mắt nhìn chị Dư. (già mà còn bị 2 con ranh nó gạt, thấy gét gì đâu)

“Bà xã?”

Đàm Dịch Khiêm gần đây đã hình thành một thói quen, việc đầu tiên khi về đến nhà mà anh làm chính là gọi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đang ngồi trên giường lớn trong phòng, thấy Đàm Dịch Khiêm về đến nhà, Hạ Tử Du liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện kim đồng hồ đã chỉ đến số 12, Hạ Tử Du nghĩ thầm Đàm Dịch Khiêm chắc đã dùng cơm trưa rồi, vì thế hỏi, “Anh về ngủ trưa sao?”

“Anh về ăn cơm với em sẵn tiện ở ngủ trưa luôn.” Giọng Đàm Dịch Khiêm từ xa tới gần, bóng dáng cao lớn và giọng nói cùng lúc xuất hiện trong phòng ngủ.

Hạ Tử Du lúng túng nói, “Hả, em nghĩ là anh gần đây công việc tương đối nhiều, cho nên em đã ăn trưa với Liễu Nhiên rồi, Liễu Nhiên cũng vừa mới đi ngủ.”

Đàm Dịch Khiêm cởi áo vest tùy tiện vứt sang một bên, đi tới cạnh giường, nhìn Hạ Tử Du đang ngồi trên giường suy nghĩ ghép lại tấm hình, nghi ngờ hỏi: “Đang chơi gì vậy?”

Hạ Tử Du ra vẻ sầu não: “Em đang suy nghĩ làm thế nào để hợp lại tấm ghép hình này.....”

Kể từ khi lấy Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cũng không có việc gì làm, cho nên cô đã mua một bộ ghép hình để xếp giết thời gian lúc rảnh rỗi.

Đàm Dịch Khiêm có chút kinh ngạc, dù sao anh không biết Hạ Tử Du lại có hứng thú ở phương diện này: “Từ lúc nào mà em cũng học chơi cái này vậy?”

Hạ Tử Du lúng túng nói, “Anh cũng biết, Liễu Nhiên thích chơi ghép hình. Trình độ ghép hình của con bé lúc này đã ở mức độ cao cấp rồi, em sợ có ngày Liễu Nhiên hỏi em mà em lại không biết, cho nên đi mua một bộ có độ khó cao một chút, nghe nói hợp lại nhanh nhất cũng phải tốn mất mấy ngày.”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Vậy em định chuẩn bị dành mấy ngày để hoàn thành nó.....” “Ồ, diện tích bức hình ghép này còn chưa tới 50 cm?”

Hạ Tử Du rất nghiêm túc nói, “Anh đừng thấy diện tích tấm hình này không tới 50 cm mà coi thường nó, nó rất là khó ghép, em đã tốn ba buổi trưa để ngồi suy nghĩ ghép bức hình này đó.”

Đàm Dịch Khiêm khiếp sợ lắp lại, “Ba buổi trưa?”

Hạ Tử Du thấy dáng vẻ giễu cợt của Đàm Dịch Khiêm, không nhịn được nói, “Anh đừng xem thường chỉ số thông minh của bà xã anh, em mua bức hình có độ khó cao này, mà đã gọi là có độ khó cao đương nhiên là sẽ không dễ dàng ghép được nó rồi.....”

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn bản ghép hình, nghiêm túc hỏi Hạ Tử Du, “Chồng em về nhà ngủ trưa, chẳng lẽ em không ngủ chung sao?” (pótai)

Hạ Tử Du cầm miếng ghép hình lên, nhỏ giọng nói, “Trưa nay em bận phải ghép cho xong bức hình này rồi, ngoan, anh ngủ một mình nha!”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày, “Một bộ ghép hình thôi, có đáng để em bỏ rơi ông xã em không vậy?”

Hạ Tử Du lúng túng nói, “Ách, em với Liễu Nhiên đổ nhau xem ai hợp xong bức ghép hình này trước..... Em không thể thua con gái của mình được, đúng không?”

Lúc xuống giường cô bị Đàm Dịch Khiêm kéo ngược trở lại, Hạ Tử Du không hề phòng bị ngã vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm.

“Ông xã, đừng làm rộn.” Hạ Tử Du giãy giụa trong ngực Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du đặt ở trên đùi, thân mật nói, “Lấy ra đây.”

“Cái gì?”

“Ghép hình.”

Hạ Tử Du trừng to đôi mắt, “Anh cũng thích sao?”

“Không ghép xong, bà xã anh làm sao có thời gian ngủ trưa với anh?”

Hạ Tử Du cười hì hì nói, “Được thôi, vậy anh ghép đi.” Gần đây cô thật khổ sở khi luyện trò chơi ghép hình kiểu này, cô không tin tấm hình mấy ngày nay cô không nghĩ ra mà anh có thể giải quyết được trong thời gian ngắn.

Hạ Tử Du chăm chú nhìn anh, Đàm Dịch Khiêm cầm lên một miếng ghép hình, trầm tư mấy giây, rồi sau đó từ tốn lắp đi lắp lại chỉnh sửa ngay ngắn tấm ghép hình.

Hạ Tử Du thử tính toán nhẩm, đại khái không tới ba phút, Đàm Dịch Khiêm đã ghép xong hoàn chỉnh đưa bức hình đến trước mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du sửng sốt kinh hãi không dám tin nhìn bộ ghép hình đã hoàn chỉnh ở ngay trước mắt.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào lòng, “Bây giờ có thời gian ngủ với ông xã em chưa?”

Hạ Tử Du ra vẻ sùng bái nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, anh làm như thế nào vậy?” Món đồ chơi có độ khó cao vậy mà vào tay anh dường như chẳng có chút khó khăn nào cả.....

“Bộ môn ghép hình này rõ ràng chẳng có mức độ khó khăn gì như em nói.”

Hạ Tử Du cảm thấy không còn mặt mũi gì nữa, thậm chí muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Khổ nỗi là vừa rồi cô còn muốn cười anh.....

“Em thừa nhận em còn không thông minh bằng con gái mình.” Cô nghe người giúp việc nói Liễu Nhiên đã ghép xong rồi, cho nên khi vừa dùng xong bữa trưa cô liền trốn vào trong phòng, chỉ sợ con gái mang hình đã ghép xong đến tìm cô.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm đột nhiên hỏi, “Sau này hai mẹ con em có tranh tài nữa, có cần anh giúp em không?”

“Không, không cần, thật ra thì lúc này em cũng sắp ghép lại được rồi, tại anh làm rối loạn suy nghĩ của em..... Huống chi em và con gái muốn so tài cho vui thôi.”

Đường đường là một tổng giám đốc trên thương trường, vậy mà lại cùng bà xã rảnh rỗi ngồi chơi trò chơi, điều này dường như rất lãng phí thời gian.

“Anh chỉ là không muốn nhìn thấy bà xã anh thua quá thảm.” Đàm Dịch Khiêm cương chiều vuốt vuốt tóc Hạ Tử Du.

“Anh lại giấu cợt em.”

“Không dám.”

“Ông xã.” Hạ Tử Du vòng tay ôm eo Đàm Dịch Khiêm, cả người dựa vào Đàm Dịch Khiêm, thuận thế vùi mặt vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm: “Cứ như thế này, em cũng cảm thấy có anh thật là hạnh phúc.”

Hai ngày sau.

Chị Dư đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, báo cáo với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, tôi đã sắp xếp nhân viên phòng PR tối nay đi với cậu đón tiếp mấy vị quan khách chính phủ.”

“Ừ.”

Chị Dư cẩn thận hỏi, “Quản lý phòng PR sắp xếp người đi với cậu chính là nhân viên mà hôm qua công ty ta mới được tuyển vào, cậu cảm thấy có vấn đề gì không?”

Đàm Dịch Khiêm hồ hững nói, “Cứ sắp xếp như vậy đi.”

“Vâng.”

.

Buổi tối tại hội sở “Nhà Trắng”.

Đàm Dịch Khiêm vừa bước vào trong phòng được bao, điều đầu tiên nhìn thấy chính là Đan Nhất Thuần đang ngồi trên ghế sofa trò chuyện rất vui vẻ với mấy vị quan chức chính phủ Los Angeles.

Đan Nhất Thuần vừa nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, vội đứng dậy cung kính chào anh, “Đàm tổng.”

Mấy vị quan chức chính phủ cũng đứng dậy bắt tay với Đàm Dịch Khiêm, hài lòng nói: “Đàm tổng, vị tiểu thư ở bộ phận ngoại giao của quý công ty anh không những xinh đẹp, hơn nữa còn rất thông minh, tôi nghĩ rằng tối nay chuyện hợp tác của chúng ta sẽ rất thú vị.....”

161. Chương 161 : Một Đêm Vô Cùng Tuyệt Diệu Êm Đẹp

Sau khi mấy vị quan chức chính phủ rời đi, Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần ngồi trong phòng được bao, không khí lúc này không hiểu sao khiến người ta cảm thấy ngạt thở, Đan Nhất Thuần biết sự lạnh lẽo này tỏa ra từ trên người của Đàm Dịch Khiêm.

Không thể chịu đựng được không khí lạnh lẽo như vậy, Đan Nhất Thuần ngồi đối diện với Đàm Dịch Khiêm lựa lời lên tiếng, “Em nghĩ em nên giải thích với anh một chút về nguyên nhân em đến Đàm thị.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn vào mắt Đan Nhất Thuần, lạnh nhạt nói: “Cô tới tìm Đàm Tâm?”

Đan Nhất Thuần lập tức lắc đầu, “Em không có chủ động tìm chị Tâm, là chị Tâm mong muốn em tới Los Angeles.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng mở miệng: “Tôi nghĩ cô nên tuân thủ lời hứa của mình.”

Đan Nhất Thuần vội giải thích, “Dịch Khiêm, xin anh tin rằng em không cố ý muốn tới Los Angeles...”

Đàm Dịch Khiêm lập tức đứng dậy, đưa lưng về phía Đan Nhất Thuần, nhạt nhẽo nói, “Lời giải thích của cô đối với tôi cũng không quan trọng. Tôi hy vọng cô tuân thủ lời hứa của mình là bởi vì tôi không muốn dung đến cách cưỡng chế đưa cô rời khỏi nơi này, nhưng nếu cô không tuân thủ lời hứa của cô, vậy thì tôi chỉ có thể dùng phương thức của tôi để cô thực hiện lời hứa của mình.” Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm xoay người bước đi.

Đan Nhất Thuần cũng đứng dậy theo, sốt ruột đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, chẳng lẽ anh không nghĩ rằng anh làm như vậy là quá mức tàn nhẫn với em hay sao?”

Đàm Dịch Khiêm từ trên cao liếc nhìn Đan Nhất Thuần một cái, chột hạ giọng xuống: “Lúc cô tự mình quyết định mang thai, có nghĩ tới làm như vậy là tàn nhẫn với Hạ Tử Du?”

Đan Nhất Thuần nghẹn giọng nói: “Anh cũng biết mong ước ban đầu của em không phải là muốn làm tổn thương Tử Du..... Em sẽ đưa đứa trẻ rời khỏi anh thật xa, thật xa, thậm chí em sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt các người.”

Đàm Dịch Khiêm lắc đầu, “Không, cô làm không được.”

Đan Nhất Thuần bám lấy cánh tay Đàm Dịch Khiêm, nện ngào nói, “Nếu em có ý định phá hoại tình cảm của anh và Tử Du thì lúc đầu em đã không tạo cơ hội để anh cùng Tử Du gặp lại nhau..... Hoàn toàn là bởi vì em biết trong lòng anh chỉ có Hạ Tử Du, cho nên em chỉ có thể làm chuyện mà có thể mang đến hạnh phúc cho anh, em chỉ hy vọng có thể nhìn thấy anh được hạnh phúc.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không tỏ ra có chút cảm xúc gì.

Hốc mắt Đan Nhất Thuần ửng đỏ, chua xót nói, “Xin anh tha thứ cho em vì đã làm trái lời hứa của mình, nhưng em thề với trời rằng, nguyên nhân em tới Đàm thị không giống như anh nghĩ đâu..... Chị Tâm biết La Bá Đặc để ý em, cho nên hy vọng em có thể ở lại Los Angeles, chị Tâm cho rằng chỉ cần có em ở Los Angeles thì La Bá Đặc mới có thời gian ở đây.... Chị Tâm mong muốn em có thể giúp chị ấy giữ La Bá Đặc ở lại Los Angeles, chị ấy hy vọng có thêm nhiều thời gian ở gần La Bá Đặc hơn..... Chị Tâm luôn đối với em rất tốt vì thế em không thể từ chối yêu cầu của chị ấy được.... Còn về phần vào Đàm thị làm, là vì em rất cần một công việc, anh cũng biết em không còn làm bác sĩ tâm lý nữa, cho nên Dịch Khiêm, xin anh tha thứ cho em!”

Đàm Dịch Khiêm sau khi nghe xong những lời này trên mặt ngoài sự lạnh lùng ra vẫn không có biểu cảm gì khác.

Đan Nhất Thuần lặng lẽ rũ mắt xuống, từ từ tự mình bước thụt lùi về phía sau.

Đàm Dịch Khiêm thậm chí không hề nhìn đến Đan Nhất Thuần một lần nào nữa đã dứt khoát cất bước đi ra khỏi phòng.

Tại biệt thự.

“Bà xã...”

Buổi tối sau khi xã giao trở về, Đàm Dịch Khiêm chưa vào cửa đã theo thói quen kêu gọi Hạ Tử Du.

Nhưng hôm nay chẳng những không nhìn thấy vợ yêu thương ngày ra đón anh, mà ngay cả đèn trong phòng cũng không bật lên.

Đàm Dịch Khiêm nhìn lướt qua mới phát hiện người phụ nữ của anh giờ phút này đang ngồi ở trên giường.

Đàm Dịch Khiêm cởi áo khoác, đi tới.

Hạ Tử Du nhếch môi, nhưng trong bóng tối anh không nhìn thấy khẩu hình của cô.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ở mép giường.

Cho dù lằm bằm trong miệng, nhưng Hạ Tử Du vẫn theo bản năng nhích lại gần Đàm Dịch Khiêm, cô chủ động tiến sát lại vùi mặt vào cổ Đàm Dịch Khiêm, cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ cơ thể anh.

Đàm Dịch Khiêm đắc ý nói, “Đang nghĩ đến anh sao?”

Anh luôn tự tin như vậy, nhưng mỗi lần anh có khả năng đoán trúng được suy nghĩ của cô, thì cô dứt khoát không thừa nhận bất cứ điều gì.

Tay cô lần tìm đến ngực của anh, sau đó cởi bỏ từng chiếc cúc áo sơ mi anh.

Đàm Dịch Khiêm thật vui vẻ, “Thì ra hiện tại bà xã của anh lại ngoan như vậy...”

Đàm Dịch Khiêm bắt đầu giúp Hạ Tử Du cởi hết những cúc áo còn lại trên áo sơ mi, nói xong liền muốn áp sát vào cổ Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đẩy đầu của Đàm Dịch Khiêm ra, sau đó đưa một bên tai dán sát vào vị trí trái tim của Đàm Dịch Khiêm.

Dục vọng vừa được khơi mào đã bị chặn lại, Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du, nhẩn nại hỏi, “Làm sao vậy?”

Hạ Tử Du lên tiếng, “Đừng làm rộn...”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm lại không nghe theo, nâng mặt Hạ Tử Du lên, “Muốn nghịch ngợm gì sao?”

Hạ Tử Du nghiêng môi hôn Đàm Dịch Khiêm, cố làm ra vẻ thần bí nói, “Anh đoán xem.”

Đàm Dịch Khiêm giữ chặt cằm của Hạ Tử Du, sau khi đạt được một nụ hôn thật sâu của cô rồi nói, “Thật sự không nói?”

“Trước tiên để em nghe thấy tiếng đập của tim anh, rồi em sẽ trả lời câu hỏi của anh.”

Đàm Dịch Khiêm cười khê, sốt ruột mà vẫn ra vẻ thong dong chờ đợi.

Hạ Tử Du một lần nữa áp vành tai vào vị trí tim của Đàm Dịch Khiêm, sau đó cẩn thận lắng nghe.

Bỗng dưng Hạ Tử Du chậm rãi buông Đàm Dịch Khiêm ra, khóe miệng cong lên còn cao hơn lúc nãy.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy khuôn mặt mất mát của Hạ Tử Du, buồn cười nói, “Tại sao khi nghe xong tiếng tim anh đập lại ra vẻ mất hứng như vậy?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn thẳng vào đáy mắt sâu không lường được của Đàm Dịch Khiêm, lẩm bẩm nói, “Tim anh đập thật mạnh!”

Chân mày Đàm Dịch Khiêm nhíu lại, “Vậy thì sao?”

Hạ Tử Du đẩy cánh tay của Đàm Dịch Khiêm đang vây quanh người cô ra, không vui nói: “Tối nay anh đi xã giao là Đan Nhất Thuần đi với anh..... Vừa rồi em nghe thấy tim anh đập rất nhanh, người đàn ông gặp người phụ nữ mình có hứng thú thì tim mới có thể đập nhanh như thế, rất rõ ràng thấy được là sau khi anh gặp Nhất Thuần thì tim anh đập nhanh hơn.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Làm sao em biết anh đã gặp Nhất Thuần.”

Hạ Tử Du nhăn nhó nói, “Anh bây giờ là chồng em, chẳng lẽ chỉ có anh biết sắp xếp cơ sở ngầm bên cạnh em thôi sao, không cho phép em sắp xếp cơ sở ngầm bên cạnh anh à?” Sự thật là buổi chiều Hạ Tử Du đi dạo đến công ty bách hóa, bởi vì cũng không có làm gì nên tiện đường đến công ty tìm Dịch Khiêm luôn, đúng lúc vô tình nghe thấy nhân viên trong công ty nhắc tới chuyện Nhất Thuần và Đàm Tâm đến làm việc tại Đàm thị, trong mắt người đời, Đan Nhất Thuần từng là bạn gái của Đàm Dịch Khiêm, cho nên hôm mới dẫn đến những lời bàn tán sôi nổi của mọi người trong công ty.

Đàm Dịch Khiêm đưa tay kéo lại Hạ Tử Du ôm vào trong ngực, “Bà xã, có thể cho anh một phút để giải thích được không?”

Hạ Tử Du lập tức gạt đầu.

Đàm Dịch Khiêm giải thích rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn cả câu chuyện cho Hạ Tử Du nghe.

Hạ Tử Du tròn to hai mắt, “Nói vậy, là chị anh cố tình sắp xếp Nhất Thuần vào công ty sao?”

Đàm Dịch Khiêm không chút lưu tình nói, “Khoản này nợ anh sẽ tính sổ với chị ta sau.”

Sau khi nghe Đàm Dịch Khiêm giải thích xong, Hạ Tử Du hạ mí mắt nói, “Thôi quên đi...”

Đàm Dịch Khiêm nâng mặt Hạ Tử Du lên chạm nhẹ vào môi cô một cái rồi nói: “Sao có thể quên được? Mấy người đó chọc bà xã anh không vui.”

Hạ Tử Du gạt gù nói, “Chuyện anh bảo Nhất Thuần rời khỏi Los Angeles vốn là không hợp lý, hơn nữa Nhất Thuần cũng đã giải thích với anh chuyện cô ấy đến Los Angeles là vì chị anh..... Chuyện chị anh thích La Bá Đặc mọi người đều biết, anh trách phạt chị ấy hoặc dùng cách của anh làm cho Nhất Thuần rời đi, như vậy sẽ khiến cho chị anh nghĩ rằng anh đang phá hạnh phúc của chị ấy.”

Đàm Dịch Khiêm dùng trán của mình cụng vào trán Hạ Tử Du, thương tiếc nói, “Anh không quan tâm nhiều như vậy.....”

Hạ Tử Du nghiêm mặt nói, “Anh nhất định phải quan tâm, vì chị ấy là chị gái của anh.”

“Vậy bà xã nói anh phải làm sao đây?”

Hạ Tử Du mặc dù không muốn nhưng vẫn tốt bụng đè nén khó chịu trong lòng nói: “Anh để Nhất Thuần ở lại Đàm thị làm việc đi, dù sao thì cô ấy cũng từng giúp cho Liễu Nhiên rất nhiều, là chúng ta nợ cô ấy, huống chi hiện giờ chúng ta có thể đến được với nhau một phần cũng là nhờ sự giúp đỡ của cô ấy.”

“Nhưng hôm nay đã làm cho bà xã anh ghen tị, không phải sao?”

“Em không có.”

“Vừa về đã muốn nghe tiếng tim anh đập.” Đàm Dịch Khiêm nhắc nhở.

Hạ Tử Du dường như chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, lên án nói: “Tim của anh thật sự đập rất là nhanh đó, trước kia lúc anh về nhà cũng đâu có đập nhanh đến vậy.”

Đàm Dịch Khiêm kéo vai Hạ Tử Du qua, để cô vùi đầu vào bờ ngực rộng lớn của anh: “Bà xã, anh vừa về đến nhà thì được em chủ động giúp anh cởi bỏ áo sơ mi, em cảm thấy ở phương diện này chồng em có thể chống đỡ được không?”

Anh không thuận thế đè cô xuống dưới người đã là quá sức chịu đựng của anh rồi.

“Hả...” Hai má của Hạ Tử Du lập tức đỏ lên, “Đồ háo sắc!”

“Vợ yêu à —— Em phải nhớ kỹ một điều, ngoài em ra, dù có là ai anh cũng không cần... Cho nên, thời gian sắp tới, cho dù vì công việc mà cần có người ở bộ phận ngoại giao đi với anh ra ngoài xã giao, anh cũng hy vọng bà xã đại nhân có thể hiểu và bỏ qua.....” Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên, đắc ý nói, “Có điều bà xã anh biết ghen điểm ấy khiến anh cảm thấy rất hài lòng.”

“Em có thể đồng ý với anh, nhưng anh cũng phải đáp ứng em mấy điều kiện.”

“Em nói đi.”

“Say này cho dù đi xã giao quan trọng thế nào cũng không được về sau mười hai giờ, không được dẫn theo những cô gái xinh đẹp đi ra ngoài tiếp khách, cũng không được sau khi xã giao rồi mà vẫn không gọi điện cho em.”

Đàm Dịch Khiêm bỗng cảm thấy hứng thú hỏi: “Không biết bà xã nhận định như thế nào về xinh đẹp với không xinh đẹp?”

“À...” Hạ Tử Du cũng không biết định nghĩa như thế nào, đơn giản nói, “Bộ phận ngoại giao lúc nào cũng có rất nhiều cô xinh đẹp, nhưng bà xã anh tự tin có thể đánh bại những người đó, chỉ là.....” Nghĩ đến Nhất Thuần, Hạ Tử Du chợt thấy hơi do dự.

Đàm Dịch Khiêm lập tức đoán được sự do dự lúc này của Hạ Tử Du. “Anh sẽ không để Nhất Thuần ở lại công ty!”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Đừng như vậy... Cùng lắm thì sau này khi anh cùng bộ phận ngoại giao đi ra ngoài tiếp khách, chỉ cần hạn chế dẫn theo Nhất Thuần đi là được rồi.” (haizz, vợ vẫn thật, nếu thấy kg yên tâm thì dứt khoát đuổi mẹ đi, cho ở lại chi rồi fai canh mẹ rào đón, BS)

Đàm Dịch Khiêm mím chặt môi, cười mà như không nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du bị Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chăm có chút không quen, yếu ớt hỏi, “À, em đưa ra yêu cầu này có phải hơi quá hay không?”

Đàm Dịch Khiêm không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Tử Du, dịu dàng nói: “Không phải, anh rất vui vì bà xã anh cuối cùng cũng học được cách suy nghĩ cho mình.”

Hạ Tử Du nhỏ giọng thầm nói, “Em đương nhiên phải suy nghĩ cho mình... Nhất Thuần xinh đẹp như vậy.”

“Trong lòng anh không ai có thể xinh đẹp hơn em.” Những lời này của Đàm Dịch Khiêm tuyệt đối không phải là nói cho có lệ. Đàm Dịch Khiêm không thể phủ nhận được một sự thật đó là ấn tượng đầu tiên khi anh mới gặp Hạ Tử Du đó là cô rất xinh đẹp, ấn tượng đầu tiên này tự nhiên tạo ra một loại cảm giác khiến cho Đàm Dịch Khiêm lúc đầu một lòng muốn trả thù nhưng lại vẫn khó có thể chống lại sức hấp dẫn của cô.

Hạ Tử Du lại nói, “Nhưng Nhất Thuần còn trẻ tuổi hơn em.”

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ, “Bà xã anh nhìn vào cũng như mới mười tám đôi mươi.” (haha pótai)

Hạ Tử Du bị câu nói của Đàm Dịch Khiêm chọc cười, “Đúng vậy, em mãi mãi cũng chỉ mười tám tuổi.”

“Bà xã đại nhân còn gì muốn hỏi nữa không?”

Hạ Tử Du nghĩ ngợi một lát, sau đó nói: “Tuổi trẻ của phụ nữ qua nhanh hơn đàn ông, cho nên sau này khi em già rồi, anh cũng không được phép nhìn những cô gái trẻ trung xinh đẹp khác, chỉ được cưng chiều em như bây giờ.”

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười, không nói lời nào.

“Không đáp ứng sao? Được rồi!” Hạ Tử Du muốn đứng dậy lại phát hiện không thể động đậy, giờ phút này cô bị Đàm Dịch Khiêm ôm thật chặt, giống như sợ cô chạy trốn. “Đừng xem nhẹ tầm quan trọng của vấn đề này, nếu không em sẽ... Em sẽ bỏ anh đi!” Cô cố ý nói đùa, thật ra cô đã sớm quyết định sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh.

Lời nói của Hạ Tử Du còn chưa dứt, cả người đã bị Đàm Dịch Khiêm anh đè ở dưới người.

Đàm Dịch Khiêm vui đầu vào bờ vai mềm mại thơm mát của Hạ Tử Du, sức nặng cả cơ thể anh đều đè lên người cô, bắt đầu nhẹ nhàng cắn mút lên làn da mịn màng trắng như tuyết của cô.

Giọng nói khàn khàn xen lẫn tiếng hít thở dồn dập tràn ngập giữa hai người.

“Không cho phép em nói rời bỏ anh...”

Hạ Tử Du mở to đôi mắt đã bị bao phủ bởi một lớp sương mù, một tay Đàm Dịch Khiêm đặt lên bầu ngực cao vút của Hạ Tử Du, nhẹ nhàng xoa bóp, bàn tay đó giống như có ma lực khiến cho Hạ Tử Du không ngừng thở gấp “Em.....”

“Anh muốn em nói rõ ràng với anh.” Đàm Dịch Khiêm cố gắng kiềm chế dục vọng đang muốn bùng nổ, không ngừng dùng nhiệt độ nóng bỏng khiêu gợi, cắn nhẹ vành tai mẫn cảm của Hạ Tử Du.

Toàn thân Hạ Tử Du run rẩy chấn động, không nhận được cảm giác nóng bỏng khô khốc “Em... Vĩnh viễn... Cũng sẽ không... Rời khỏi... Anh.”

Sau khi Đàm Dịch Khiêm nhận được đáp án như mong muốn, lập tức vén vạt áo Hạ Tử Du lên, cởi ra lớp bảo hộ cuối cùng của cô, ngay lập tức chuyển người tiến vào trong cô.

Trong nháy mắt lửa tình giữa hai người bùng lên mãnh liệt.....

...

Thật lâu sau hai người mới dừng lại, Đàm Dịch Khiêm ôm lấy thân thể mềm mại của Hạ Tử Du đang thở hổn hển, thỉnh thoảng lại cúi đầu hôn cô.

Hạ Tử Du không hài lòng bĩu môi. Anh rõ ràng cũng biết là cô chỉ nói đùa, vậy mà vẫn còn cố ý làm thật. Sau đó còn dùng phương thức “xử phạt về thể xác” ép cô vào khuôn khổ.

Sao lại có cái loại người biết tính toán như vậy chứ!

Mặc dù loại phương thức này có vẻ ngọt ngào. Chỉ là, Hạ Tử Du đột nhiên nhạy cảm mãnh liệt, anh hình như còn chưa trả lời vấn đề này ngay trước mặt cô? Nếu quả thật đợi đến khi cô già rồi, anh thật sự đi tìm những người phụ nữ trẻ tuổi, cô phải làm thế nào đây? Khi đó đương nhiên anh có tư cách đó, đàn ông càng lớn tuổi thì càng tỏa ra một mị lực đàn ông, hưởng chi đáng đáp anh phong độ như vậy

Hạ Tử Du đang suy nghĩ, cánh tay nóng bỏng của Đàm Dịch Khiêm như dây leo chậm rãi quấn quanh cái eo nhỏ nhắn của Hạ Tử Du, hạ giọng thì thầm bên vành tai mẫn cảm của Hạ Tử Du nói, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.” Hạ Tử Du cắn môi dưới, bất mãn nói.

“Bà xã, nhìn anh đi.” Đàm Dịch Khiêm nghiêng người, giữ đầu nhìn Hạ Tử Du .

Hạ Tử Du cố ý không xoay người, nghiêm túc dặn dò, “Anh bạn Đàm Dịch Khiêm à, em hy vọng sau này anh hãy trả lời những câu hỏi của bà xã anh hỏi trước rồi sau đó mới làm tiếp những chuyện khác.”

“Bà xã.” Đàm Dịch Khiêm lại gọi.

Khi Đàm Dịch Khiêm lấy giọng nói hùng hậu này gọi cô, cô cũng biết nếu cô không nghe lời, anh chắc chắn sẽ không buông tha cho cô, cho nên, cô từ từ quay lại, nhưng cố ý vùi đầu vào trong ngực anh, không chịu ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh không hề tốn chút sức lực nào để nâng chiếc cằm của cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô, trêu đùa nói: “Không ngại nói cho em biết, chồng em đối với những người phụ nữ khác không hề dậy nổi hứng thú, huống chi dựa vào sự quyến luyến em đến mức độ này của anh, em cảm thấy anh có khả năng đi tìm những người phụ nữ khác sao?”

Tầm mắt Hạ Tử Du thuận thế liếc xuống chỗ nào đó của anh, nhất thời đỏ mặt, “Anh.” Nói thật, căn cứ theo những đòi hỏi của người nào đó với cô mỗi đêm, quả thật là không có khả năng anh sẽ đi ra ngoài tìm những người phụ nữ khác, nhưng mà.....

Đàm Dịch Khiêm lưu manh nói, “Còn nghi ngờ sao? Được, để anh chứng minh lại một lần nữa cho em xem.....”

Hạ Tử Du chưa kịp hiểu ý, “A.”

Tầm chắn bị kéo lên khéo léo che lại một màn kịch tình một lần nữa bộc phát giữa hai người, một đêm này nhất định là một đêm ân ái uyển chuyển tốt đẹp nhất.

Hôm sau.

Đàm Tâm và Đan Nhất Thuần ở bộ phận ngoại giao nói chuyện phiếm với nhau.

Sau khi vào vị trí, Đàm Tâm hỏi Đan Nhất Thuần: “Hôm qua chị Dư sắp xếp em với Dịch Khiêm đến hội sở tiếp khách, thế nào rồi? Dịch Khiêm có nói gì với em không?”

Đan Nhất Thuần nói nhỏ với Đàm Tâm: “Chị Tâm, em cảm thấy em không thích hợp ở đây.....Có lẽ em nên rời đi.”

Đàm Tâm nhú mày, khó tin nói: “Chị vất vả lắm mới sắp xếp cho em vào Đàm Thị làm, giờ em lại nói muốn rời khỏi sao?”

Đan Nhất Thuần khổ sở nói: “Em tới đây là vì chị nói cần em giúp một tay, em cũng không phải là vì Dịch Khiêm.....Chị Tâm, em còn muốn làm bạn với anh ấy, không muốn vì ở lại nơi này mà khiến em và anh ấy sau này ngay cả bạn bè cũng không được.”

Đàm Tâm cầm tay Đan Nhất Thuần, cầu xin nói, “Nhất Thuần, coi như em giúp chị một lần này thôi.....Chị rất cần em ở lại Los Angeles.”

Đan Nhất Thuần lắc nhẹ đầu, “Cho dù em có muốn giúp chị, Dịch Khiêm cũng không để cho em tiếp tục ở lại nơi này đâu.....” Nhớ lại vẻ lạnh lùng mà Đàm Dịch Khiêm đối với mình, trong lòng Đan Nhất Thuần chợt cảm thấy quặn đau.

Đàm Tâm cũng nhẹ thở dài, “Chị nghe nói chị Dư sáng sớm nay đã bị Dịch Khiêm gọi vào phòng làm việc. Chị nghĩ là lành ít dữ nhiều rồi, nhưng em yên tâm, chuyện em đến Đàm thị làm việc vốn là chủ ý của chị, nếu như Dịch Khiêm muốn trách phạt, chị tuyệt không để cho Dịch Khiêm làm tổn hại tới em.”

Trong lòng Đan Nhất Thuần thấp thỏm không yên.

Bất chợt chị Dư đi vào phòng làm việc của bộ phận ngoại giao.

Mọi người nhân viên nhìn thấy chị Dư lập tức khép nép cung kính.

Chị Dư đi tới trước mặt Đàm Tâm và Đan Nhất Thuần.“Tiểu thư, tổng giám đốc đã có quyết định rồi.”

Đàm Tâm khẩn trương hỏi, “Thế nào?”

Hai mắt Đan Nhất Thuần mở to không yên lòng chờ nghe đáp án của chị Dư.

Sắc mặt chị Dư chán nản, chậm rãi nói, “Tổng giám đốc biết là tôi giúp cô để Đan tiểu thư vào công ty làm việc, đã xuống lệnh điều tôi đến bộ phận nhân sự làm việc ba tháng, tổng giám đốc cảnh cáo tôi, nếu như tôi còn tự ý làm theo ý mình một lần nữa, sau này tôi không cần trở lại bên cạnh tổng giám đốc.”

Sắc mặt Đàm Tâm đột nhiên tái nhợt, “Dịch Khiêm sao có thể trách phạt chị nặng như vậy?” Đàm Tâm nhờ chị Dư giúp một tay là bởi chị Dư đã đi theo Đàm Dịch Khiêm nhiều năm, Đàm Dịch Khiêm thế nào cũng nể mặt chị Dư một phần, nhưng không có nghĩ đến.

Đan Nhất Thuần lúc này rũ mắt xuống, cũng đoán được được việc cô có thể ở lại công ty tỷ lệ chắc chắn sẽ là không.

Chị Dư tâm tình chán nản, cho nên không trả lời Đàm Tâm.

Đàm Tâm lại hỏi, “Vậy tôi và Nhất Thuần thì sao? Dịch Khiêm nói thế nào?”

Chị Dư trả lời, “Tổng giám đốc đã điều cô và Đan tiểu thư đến bộ phận hậu cần rồi.”

Đàm Tâm kinh ngạc, “Cái gì?”

Đan Nhất Thuần cũng giật mình ngạc nhiên ngược mắt, nhưng chuyện ngoài ý muốn của cô không phải là họ bị điều đến bộ phận hậu cần, mà là Đàm Dịch Khiêm cho phép họ ở lại Đàm thị.

Đàm Tâm lớn tiếng kêu gào: “Bộ phận hậu cần phải làm cái gì? Không phải là làm vệ sinh công ty đấy chứ?”

Chị Dư thành thật trả lời, “Cũng không đến nỗi như vậy, chính là sửa sang lại một số tài liệu của công ty và đưa các vật dụng cần thiết đến các ngành ban.”

Đàm Tâm tính tình tiểu thư lập tức nói: “Trời ơi, sao tôi có thể đến các ban ngành chỗ đó làm việc được chứ? Tôi không muốn đưa tài liệu cho những người đó, thật là mất mặt.”

Chị Dư bất đắc dĩ nói, “Tổng giám đốc nói rồi, nếu như tiểu thư không đồng ý, vậy thì đừng làm nữa..... Còn nữa, nếu như tiểu thư và Đan tiểu thư ở lại Đàm thị cũng cần thời gian thử việc, chỉ cần đạt yêu cầu của bộ phận hậu cần trong thời gian thử việc, hai người mới có thể tiếp tục ở lại Đàm thị làm việc.” Ngụ ý là Đàm Tâm và Đan Nhất Thuần muốn ở lại Đàm Thị làm việc cũng phải bỏ ra công sức của chính mình.

“Hả.” Đàm Tâm nhất thời nghe hòng.

Đan Nhất Thuần trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đàm Tâm sưng sờ nhìn về phía Đan Nhất Thuần, “Dịch Khiêm điều chúng ta đến bộ phận hậu cần..... Có phải nghĩ là không muốn cho em có cơ hội gặp nó?” Nên biết rằng nhân viên bộ phận hậu cần tuyệt đối không có cơ hội lên được lầu 98.

Đan Nhất Thuần nhún vai, bình tĩnh bật ra, “Em nghe nói chiều qua Tử Du có tới công ty, nhất định cô ấy đã nghe chuyện em và chị vào công ty làm rồi..... Em vẫn luôn lo lắng Tử Du sẽ hiểu lầm, hôm nay Dịch Khiêm sắp xếp như vậy, em cảm thấy cũng rất tốt.”

162. Chương 162 : Mùi Nước Hoa Khiến Cô Cảnh Giác

Từ sau khi đưa Liễu Nhiên trở lại nhà trẻ một, Hạ Tử Du thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc rảnh rỗi cô sẽ ngồi trong phòng khách, cố gắng tạo nhiều cơ hội nói chuyện phiếm với bà Đàm, nhưng thời gian bà Đàm ở nhà không nhiều, phần lớn thời gian bà đều ra ngoài làm hoạt động từ thiện, hoặc không

thì bà cũng sẽ đến bệnh viện chăm sóc ông Đàm, nên cơ hội Hạ Tử Du muốn gần gũi thân thiết hơn với bà cũng không nhiều lắm.

Buổi trưa ngày hôm đó, Hạ Tử Du vừa từ lầu hai xuống, thì nhìn thấy sắc mặt bà Đàm không được tốt đi vào đại sảnh.

Hạ Tử Du nghi ngờ, ngay sau đó đi đến trước mặt bà Đàm, cung kính hỏi, “Viện trưởng, mẹ sao vậy? Sắc mặt mẹ xem ra không tốt lắm.”

Cả người bà Đàm tỏa ra hơi thở tức giận, để túi xách khảm ngọc phi thúy đặt tiền lên ghế sofa, ngược mắt nhìn về hướng Hạ Tử Du, giọng điệu cũng không khách sáo, “Cô tới đúng lúc lắm, tôi có việc muốn hỏi cô.”

“Dạ.”

Bà Đàm ngồi xuống ghế sofa, sau đó dùng ánh mắt bảo Hạ Tử Du ngồi xuống bên cạnh bà.

Hạ Tử Du chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bà Đàm, kiên nhẫn chờ đợi bà Đàm nói vào vấn đề.

Bà Đàm liếc nhìn Hạ Tử Du, giọng nói không hề che giấu sự tức giận, “Cô có biết hôm nay tôi đi tham gia hoạt động từ thiện gặp phải những người nào không?”

Hạ Tử Du nhẹ lắc đầu.

Bà Đàm tức giận nói, “Chính là phu nhân chủ tịch tập đoàn ‘Hoa Thiên’, còn có phu nhân của đại sứ quán Mỹ tại Trung Quốc. . . . Những người này cũng chỉ nhờ chồng mình hoặc con trai ở trong giới thượng lưu nên có chút danh vọng, vậy mà hôm nay lại dám quở trách tôi? Thật là tức chết mất thôi. . . .”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Viện trưởng mẹ tức giận cái gì vậy?” Hạ Tử Du mặc dù rất ít giao thiệp với giới thượng lưu, nhưng cũng nghe qua những người trong giới thượng lưu này, chỉ là, Hạ Tử Du cảm thấy những người này không dám coi thường Bà Đàm, bởi vì theo cô được biết, những người đứng sau những tập đoàn này hoặc những vị quan chức thường ngày đều muốn nịnh bợ Đàm thị, dù sao Đàm thị cũng là tập đoàn thương mại châu Á duy nhất có mặt trong bảng xếp hạng Forbes.

Bà Đàm lập tức liên tục hít thở, lúc này mới kìm chế được tức giận nói: “Phu nhân Tô của tập đoàn ‘Hoa Thiên’ đó, bà tôi năm nay năm mươi tuổi, tuy chỉ có một đứa con trai, nhưng cô con dâu rất hăng hái sinh cho bà tôi hai đứa cháu đích tôn, bà tôi thường hay khoe ở trước mặt tôi hai hai đứa cháu trai của bà ấy rất ngoan, hôm nay lại còn mời tôi đến bữa tiệc đầy tháng đứa cháu trai thứ ba nữa chứ..... Cô nói tôi có thể không nổi giận sao?”

Nghe bà Đàm kể lại xong, trên trán Hạ Tử Du nhất thời nổi đầy hắc tuyến, “Hả. . . .” Thì ra viện trưởng tức giận là vì chuyện này.

Thật ra thì bà Đàm tức giận vậy cũng là chuyện bình thường, theo truyền thống của người Trung Quốc, cháu đích tôn là phải có, mà ở xã hội thượng lưu vẫn có thói quen âm thầm so tài cao thấp như vậy, cho nên mới có rất nhiều người phụ nữ muốn gả vào nhà giàu với nhiệm vụ chính là sau này giúp cho chồng đời sau con cháu đầy đàn.

Bà Đàm nhìn Hạ Tử Du, nghiêm túc hỏi, “Tôi hỏi cô, Dịch Khiêm và cô có dùng biện pháp tránh thai hay không?”

Đột nhiên bị bà Đàm hỏi tới vấn đề tế nhị như vậy, sắc mặt Hạ Tử Du thoáng ửng hồng, trầm mặc lắc đầu.

Bà Đàm chất vấn, “Nếu không dùng biện pháp tránh thai, vậy sao cô và Dịch Khiêm cũng đã kết hôn hơn nửa năm, tại sao cô vẫn chưa mang thai?”

Hạ Tử Du bình tĩnh giải thích, “Viện trưởng, chuyện con cái nên thuận theo tự nhiên.”

“Thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên. . . . Tôi làm sao biết được các người muốn thuận theo tự nhiên đến bao giờ?” Bà Đàm tức giận chất vấn, “Dịch Khiêm yêu thương cô như vậy, tôi tin nguyên nhân không mang thai không phải vì các người không cố gắng, vấn đề nhất định là bởi do cô..... Tôi muốn hỏi cô, căn bệnh mà trước đây cô không thể mang thai có phải vẫn chưa chữa khỏi hẳn hay không hả? Dịch Khiêm vì chiều theo ý cô nên cũng chưa muốn có con phải không?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Viện trưởng, sức khỏe con đã bình phục rất tốt, bác sĩ nói nếu con muốn mang thai cũng không có vấn đề gì, con và Dịch Khiêm cũng hy vọng có thêm một đứa nữa……. Chỉ là, có thể là do con tự tạo cho mình áp lực quá lớn nên tạm thời còn chưa có thai được.”

Bà Đàm phiên nào nói, “Bây giờ tôi cũng đã năm mươi sáu tuổi rồi, nhìn người khác bỗng bế cháu này đến cháu kia, tôi cũng muốn có niềm vui thú của tuổi già……. Mặc dù cô sinh cho Đàm gia chúng tôi một đứa cháu gái, nhưng Ngôn Ngôn vẫn là con gái, con bé sau này cũng phải đi lấy chồng, không thể thừa kế sự nghiệp của Dịch Khiêm được, tôi hy vọng trong chuyện con cái này, cô và Dịch Khiêm có thể chú ý hơn một chút…….”

Hạ Tử Du gật đầu, “Con biết rồi.”

Lúc ăn tối Đàm Dịch Khiêm phát hiện ra người phụ nữ của anh có cái gì đó rất lạ, lúc dùng cơm cứ vùi đầu ăn cơm, ngay cả khi Liễu Nhiên nói chuyện với cô cô cũng thần thờ không nghe thấy, cho nên nhân lúc bà Đàm đưa Liễu Nhiên ra phòng khách chơi, Đàm Dịch Khiêm liền tóm người phụ nữ của anh kéo đến phòng ngủ.

Để Hạ Tử Du đứng yên ở trước người mình, hai tay vòng từ phía sau ôm lấy cô, ngửi mùi hương tóc cô, Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng hỏi, “Bà xã, sao vậy? Lúc ăn tối cũng không nói gì, nhìn em có vẻ mang đầy tâm sự.”

“Ông xã, hay là ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra lại xem sao…….” Hạ Tử Du nắm giữ bàn tay Đàm Dịch Khiêm đang vòng qua eo cô, nghiêm túc nói, “Chúng ta kết hôn đã hơn nửa năm rồi, mà chúng ta. À cũng coi như rất cố gắng rồi, nhưng tại sao đến nay vẫn chưa có con?”

“Tại sao lại suy nghĩ chuyện này? Con cái không phải nói có là có, mọi việc cứ để từ từ đi.” Đàm Dịch Khiêm trước sau vẫn dùng lời lẽ dịu dàng an ủi cô.

Hạ Tử Du chậm rãi nói, “Hôm nay mẹ anh rất giận, mẹ nói mẹ đi tham gia hoạt động từ thiện thấy bạn bè ai cũng có mấy đứa cháu đích tôn, cho nên hy vọng em cũng có thể mau chóng sinh con cho anh……. Thật ra thì em cũng muốn sinh con, nhưng cũng không biết sao lại thế này, càng muốn thì lại càng khó thực hiện.” Cơ thể con người thật kỳ diệu, giống như lúc cô mới mang thai Liễu Nhiên, cô căn bản cũng không nghĩ tới là có, nhưng lại dễ dàng có như vậy.

Đàm Dịch Khiêm trêu chọc, “Thì ra là bà xã anh muốn làm co heo mẹ.”

“Làm gì có.” Hạ Tử Du bị lời nói của Đàm Dịch Khiêm chọc cho cười, “Em biết anh cũng thích có con lắm.”

“Vậy em tính xem muốn sinh cho anh mấy đứa?” Đàm Dịch Khiêm xoay người Hạ Tử Du lại, để cô đối mặt với mình.

“Em không biết, nhưng ít ra phải có hai đứa, em cảm thấy nếu chỉ có một mình Liễu Nhiên, sau này Liễu Nhiên sẽ rất cô đơn.” Hạ Tử Du vừa dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc Đàm Dịch Khiêm vừa nói.

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm đột nhiên trở nên khàn khàn, mang theo vài phần tà tứ, “Có lẽ là do anh không đủ cố gắng.”

Hạ Tử Du đánh nhẹ vào lồng ngực Đàm Dịch Khiêm, cả mặt đỏ bừng, “Nói vậy không à.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, nhẹ giọng nói, “Hứa với anh, chuyện con cái đừng tự tạo áp lực cho mình, như vậy em sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.”

Hạ Tử Du tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, nhẹ gật đầu.

.

Mặc dù Đàm Dịch Khiêm không cho phép, nhưng buổi chiều hôm sau Hạ Tử Du vẫn đến bệnh viện một chuyến.

Sau khi bác sĩ kiểm tra cho Hạ Tử Du xong, theo lệ cũ hỏi thăm Hạ Tử Du vài vấn đề.

“Hạ tiểu thư, xin hỏi vợ chồng hai người có hài hòa về phương diện sinh hoạt vợ chồng không?”

Hạ Tử Du hơi đỏ mặt, “Dạ.”

“Lần gần đây nhất khi hai người sinh hoạt là lúc nào?”

Sắc mặt Hạ Tử Du càng thêm ửng hồng, cô trả lời: “Tối hôm qua.”

Bác sĩ gật gù đầu, sau khi xem xong bản báo cáo kiểm tra rồi nói, “Hạ tiểu thư, tôi đã kiểm tra cho cô, cơ thể cô đang trong trạng thái khỏe mạnh rất tốt, muốn có con cũng không phải vấn đề gì lớn. Căn cứ vào chu kỳ sinh lý của cô, mấy ngày nay là thời kỳ thụ thai tốt nhất của cô, nếu như muốn nhanh chóng có con, đề nghị hai vợ chồng trong mấy ngày tới cố gắng sinh hoạt vợ chồng nhiều hơn một chút. Còn nữa... Cơ thể Hạ tiểu thư thiên về hư nhược, tôi đề nghị cô trong ngày tốt nhất nên bổ sung thực phẩm bổ dưỡng ở phương diện này, như vậy đến lúc cô mang thai cũng có thể khỏe mạnh để chăm sóc cho thai nhi.”

Hạ Tử Du hoài nghi hỏi, “Bác sĩ, cơ thể tôi thật sự không có vấn đề chứ?”

Bác sĩ cười nhẹ, “Hạ tiểu thư, thật ra thì hàng năm chúng tôi đều gặp những người khỏe mạnh như cô nhưng cũng chưa mang thai được, thông thường mà nói như vậy đều là do bị căng thẳng và tự tạo áp lực cho mình..... Cho nên Hạ tiểu thư cô đừng quá lo lắng, chỉ cần bình tĩnh chờ đợi em bé đến là được rồi.”

Hạ Tử Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ mỉm cười, “Cám ơn bác sĩ.”

Bác sĩ đưa báo cáo kiểm tra cho Hạ Tử Du, thân mật dặn dò, “Nhớ là không nên tạo áp lực quá lớn cho mình.”

“Dạ.”

“Đàm thị.”

Thư ký Lệ Toa đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, cung kính nói với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, Tác Nhất Nhĩ tiên sinh cùng Lan Ba tiên sinh hẹn ông tối nay đến thương lượng về chuyện hạng mục ở phía Tây.”

Tác Nhất Nhĩ và Lan Ba chính là hai vị quan chức chính phủ đã cùng Đan Nhất Thuần xuất hiện vào đêm xã giao đó.

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Cô chọn một thời gian rồi hẹn với họ.”

Lệ Toa gật đầu, dừng một chút, lại hỏi, “Tổng giám đốc, Tác Nhất Nhĩ tiên sinh hy vọng ông có thể dẫn theo Đan Nhất Thuần tiểu thư cùng ông đến hội sở, ông ấy nói ông ấy thích nói chuyện với Đan tiểu thư.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày lại.

Đan Nhất Thuần dường như được trời sinh cho khả năng giao tiếp, chỉ trong một đêm đã để lại ấn tượng rất tốt với Tác Nhất Nhĩ và Lan Ba, Đàm Dịch Khiêm không thể không thừa nhận so với các cô gái ở bộ phận ngoại giao mà nói, mặc dù Đan Nhất Thuần chưa bao giờ tham gia xã giao nhưng đã làm rất tốt.

Đàm Dịch Khiêm im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói, “Cô sắp xếp Đan Nhất Thuần tối nay đến hội sở đi!”

Tác Nhất Nhĩ cùng Lan Ba chính là then chốt quyết định hạng mục phía Tây có thể tiến hành thuận lợi hay không, nếu như ngay cả yêu cầu đơn giản này của Tác Nhất Nhĩ mà Đàm Dịch Khiêm cũng từ chối, chỉ sợ Tác Nhất Nhĩ và Lan Ba sẽ cho rằng, Đàm Dịch Khiêm dường như không đủ thành ý.

“Vâng.” Lệ Toa lập tức ra khỏi phòng.

Sau khi Lệ Toa rời đi, Đàm Dịch Khiêm thả bút máy trong tay ra, cầm lên điện thoại trên bàn gọi điện thoại cho Hạ Tử Du.

Lúc này Hạ Tử Du vừa từ bệnh viện trở về, đúng lúc đang bước vào cửa nhà.

Nghe tiếng điện thoại di động vang lên, Hạ Tử Du hít liên tục hai hơi thật sâu để điều chỉnh lại hơi thở quá nặng vì từ ngoài vừa mới về, mỉm cười nghe điện thoại, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm dựa vào thành ghế, ánh mắt dịu dàng trông nhìn về phía trước, trầm giọng nói, “Bà xã, em ở nhà làm gì rồi?”

“À, em vừa mới đi dạo ngoài vườn hoa. Đợi chút nữa bảo tài xế chuẩn bị đến nhà trẻ đón Liễu Nhiên.”

Nghe thấy giọng nói của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm cảm thấy thoải mái hơn bội phần, anh nhẹ giọng nói, “Có nhớ anh hay không?”

“Làm gì có ai mà cứ cả ngày chỉ hỏi vấn đề này chứ!” Hạ Tử Du tuy là nói giọng trách cứ, nhưng nụ cười trên mặt cùng giọng nói ngọt ngào đều thể hiện tâm tình của cô.

Đàm Dịch Khiêm tưởng tượng nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du, bất đắc dĩ mở miệng, “Tối nay có thể anh về muộn.”

Hạ Tử Du hỏi, “Phải đi xã giao sao?”

“Ừ, lần trước đã nói với em, những người đó là quan chức chính phủ của hạng mục ở phía Tây.”

“Được rồi, nhớ không được về quá mười hai giờ, nếu không em cho anh ngủ ở ngoài luôn.” Hạ Tử Du dặn dò.

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm khẽ nhếch cười, “Được.”

Hạ Tử Du nhìn lướt qua phát hiện trong phòng khách không có người giúp việc nào, vì thế liền giống như kẻ trộm nhỏ giọng nói, “Ông xã, em rất nhớ anh.”

Giọng hơi khàn Đàm Dịch Khiêm nói, “Chờ anh về.”

Chỉ có Hạ Tử Du mới hiểu những lời này của Đàm Dịch Khiêm là còn hàm chứa một ý nghĩa khác.

Hạ Tử Du cố ý làm bộ nghe không hiểu, khuôn mặt ửng đỏ hỏi, “Anh còn việc gì không?”

Đàm Dịch Khiêm do dự một chút rồi nói, “Anh phải báo cáo chi tiết với bà xã đại nhân chứ, người đi theo anh xã giao là với khách là Đan Nhất Thuần.”

“Hả. Được rồi.”

Mặc dù không nghe được Hạ Tử Du có vẻ gì là không muốn, nhưng ở phương diện này hầu hết không có người phụ nữ nào đều có thể rộng lượng được, Đàm Dịch Khiêm bổ sung thêm nói, “Đan Nhất Thuần để lại ấn tượng tốt với hai vị quan chức chính phủ đó nên họ hy vọng có thể gặp cô ấy, chỉ là công việc, hơn nữa anh đảm bảo chỉ có lần này thôi.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ, em tin anh.” Thật ra thì cô đã nghe nói chuyện Đan Nhất Thuần và Đàm Tâm bị điều đến bộ phận hậu cần, cô cảm thấy về mặt tình cảm Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn là một người đàn ông lý trí, cho nên cô cũng không có gì cần phải lo lắng.

Đàm Dịch Khiêm để miệng vào điện thoại di động hôn một cái, “Cám ơn bà xã.”

Buổi tối tại hội sở “Nhà Trắng”.

Bởi vì Đan Nhất Thuần lớn lên ở Los Angeles, vô cùng quen thuộc với văn hóa và cuộc sống ở Mỹ, cho nên khi nói chuyện trao đổi với nhóm người Tác Nhất Nhĩ thì rất suôn sẻ trôi chảy.

Đàm Dịch Khiêm hầu như là giao tất cả công việc xã giao toàn quyền cho Đan Nhất Thuần, chỉ đến khi nhắc tới hạng mục mới nói mấy câu.

Tác Nhất Nhĩ rõ ràng thèm thuồng sắc đẹp của Đan Nhất Thuần, tròn mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Đan Nhất Thuần, ngay cả khi nói chuyện cũng mang theo vài phần say mê nói: “Đan tiểu thư, tôi mời cô một ly.”

“Thật xin lỗi, Tác Nhất Nhĩ tiên sinh, tôi dị ứng với chất cồn, cho nên không thể uống rượu được.”

Lan ba nói, “Chúng tôi đã cùng Đan tiểu thư tiếp xúc hai lần rồi, chẳng lẽ Đan tiểu thư chỉ vì không muốn uống cùng chúng tôi vài ly mà viện cớ này sao?”

Đan Nhất Thuần vội vàng giải thích, “Không, Lan Ba tiên sinh, tôi thật sự không thể uống rượu. Không bằng tôi rót rượu giúp hai vị, coi như tạ lỗi.”

Tác Nhất Nhĩ nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, cấp dưới của anh thật không nể tình nha.. . . . Chỉ là một ly rượu, yêu cầu nho nhỏ mà thôi.”

Đan Nhất Thuần đưa mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, thấy Đàm Dịch Khiêm lười biếng dựa vào ghế sofa cũng không buồn nói chuyện, Đan Nhất Thuần lập tức nhận lấy ly rượu của Tác Nhất Nhĩ truyền cho cô, mỉm cười nói, “Tác Nhất Nhĩ tiên sinh, thật sự là tôi không thể uống rượu được, nhưng anh và Đàm tổng chúng tôi là bạn tốt, vậy một ly này tôi tình nguyện mời anh và Đàm tổng.” Dứt lời Đan Nhất Thuần uống một hơi cạn sạch rượu đỏ trong ly.

Tác Nhất Nhĩ rất hài lòng, “Đa tạ Đan tiểu thư đã nể tình như thế.”

Đan Nhất Thuần thật sự không thể uống rượu, ly rượu này vừa vào trong cổ liền như muốn đốt cháy cổ họng cô.

Lan Ba thấy Đan Nhất Thuần uống ly rượu của Tác Nhất Nhĩ mời, ngay sau đó cũng nâng chén kính Đan Nhất Thuần, “Đan tiểu thư, cô đã uống rượu của Tác Nhất Nhĩ rồi, tôi tin ly này cô cũng sẽ nể mặt tôi đúng không?”

Đan Nhất Thuần nuốt cảm giác bỏng rát xuống cổ họng, khó xử nhìn ly rượu đỏ lay động kia, cuối cùng vẫn nhận lấy ly rượu của Lan Ba, nhắm mắt lại một lần nữa uống một hơi cạn sạch.

Chính vì có bắt đầu như vậy, Tác Nhất Nhĩ cùng Lan Ba bắt đầu nghĩ ra đủ các loại lý do ép Đan Nhất Thuần uống rượu, tửu lượng của Đan Nhất Thuần cũng không tốt, cố gắng từ chối lần nữa.

Thật ra thì tất cả mọi người có mặt ở đó đều rất rõ ràng, Tác Nhất Nhĩ cùng Lan Ba cố gắng chuốc say Đan Nhất Thuần, mục đích rõ ràng, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt.

Đan Nhất Thuần cũng biết rõ, nhưng không dám dùng ánh mắt để nhìn Đàm Dịch Khiêm cầu cứu, trong lòng vô cùng bất an.

Đan Nhất Thuần tuy có năng lực giao tiếp, nhưng lại không đủ kinh nghiệm, cho nên mới gặp phải hai con sói háo sắc này.

Đàm Dịch Khiêm biết rõ, nếu cứ để mặc cho tình hình phát triển mà không quan tâm, tối nay Đan Nhất Thuần không thể trở về nhà được.

Có lẽ là nghĩ đến La Bá Đặc, Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc lên tiếng, “Tác Nhất Nhĩ, sao phải làm khó một cô gái như vậy? Cô ấy là thay tôi uống rượu, nể mặt tôi, tôi đã hứa tối nay phải cô ấy về nhà an toàn.”

Đan Nhất Thuần đưa mắt len lén liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, trong lòng đột nhiên tràn đầy cảm giác an toàn của Đàm Dịch Khiêm cho.

Đàm Dịch Khiêm lên tiếng, Tác Nhất Nhĩ cùng Lan Ba cũng không dám nói gì, dù sao cũng phải kiêng nể Đàm Dịch Khiêm một phần, bọn họ không thể làm gì khác hơn đành thuận theo anh sắp xếp.

.

Tửu lượng Đàm Dịch Khiêm cũng không tốt, cho nên lúc xã giao kết thúc, Đàm Dịch Khiêm đã hơi say.

Sau khi Tác Nhất Nhĩ cùng Lan Ba rời đi, Đàm Dịch Khiêm ra lệnh cho người làm ở hội sở gọi xe cho Đan Nhất Thuần, sau đó cũng tự mình rời đi.

Đan Nhất Thuần cảm thấy có chút mất mát, cô vốn cho là Đàm Dịch Khiêm sẽ đưa cô về, nhưng nghĩ đến tối nay Đàm Dịch Khiêm đã giúp cô từ chối mấy ly rượu, trong lòng cô cũng không ngăn nổi sự rung động.

Đan Nhất Thuần đi tới bên đường đang chuẩn bị bước vào chiếc taxi mà người bồi bàn gọi giúp cô, thì vô tình phát hiện chiếc xe Bentley màu đen quen thuộc của Đàm Dịch Khiêm.

Đan Nhất Thuần cảm thấy thật kỳ lạ. Đàm Dịch Khiêm tính ra là đã đi trước cô mấy phút, đáng lẽ lúc này đã rời đi rồi, nhưng xe anh lại vẫn dừng lại ở ven đường.

Đan Nhất Thuần lập tức xuống taxi, chậm rãi đi tới bên cạnh xe Đàm Dịch Khiêm.

Cửa sổ xe cũng chưa kéo xuống hết, Đan Nhất Thuần có thể nhìn thấy rõ Đàm Dịch Khiêm đang nhắm hai mắt tựa vào thành ghế nghỉ ngơi.

Đan Nhất Thuần vỗ nhẹ cửa sổ xe, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm bởi vì ngà ngà say mà ngủ quên, nên không nghe thấy Đan Nhất Thuần gọi.

Ngay sau đó Đan Nhất Thuần mở cửa xe, chui hẳn vào trong xe.

Bên trong xe chỉ có hơi thở nam tính dễ chịu của Đàm Dịch Khiêm, xen lẫn mùi rượu đỏ nhàn nhạt, vô tình mà khiến cho người ta mê say.

Đan Nhất Thuần lắc lắc Đàm Dịch Khiêm, khẽ gọi, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm đang mơ mơ màng màng ngủ chỉ đáp một câu cho có lệ, “Ừ.”

Còn Đan Nhất Thuần trong lúc lay nhẹ Đàm Dịch Khiêm, ánh mắt cô lại bị hấp dẫn bởi dáng vẻ anh tuấn trầm tĩnh khi ngủ của Đàm Dịch Khiêm.

Nhờ có Liễu Nhiên họ cũng đã từng ở chung với nhau trong một căn phòng, nhưng cô ngủ cùng với Liễu Nhiên chưa bao giờ dám đến gần giường của anh, cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của anh khi ngủ.....

Cho đến tối nay cô mới biết, thì ra lúc anh ngủ lại ngây thơ như vậy, dáng vẻ giống như một cậu bé mới lớn, không có vẻ lãnh đạm cao cao tại thượng, cũng không có vẻ lạnh lùng khó gần như thường ngày.

Khuôn mặt anh tuấn của anh lúc trầm tĩnh càng hiện rõ góc cạnh, thường ngày cô cũng không để ý tới, thì ra lông mi của anh rất dài và đậm như vậy, ngay cả phụ nữ cũng phải ngưỡng mộ nó.....

Đan Nhất Thuần nhìn Đàm Dịch Khiêm không chớp mắt, bỗng dưng, cô từ từ nhích lại gần môi anh. (đề tiện, thấy gét quá)

Nhưng, lúc Đan Nhất Thuần gần như chạm được vào đôi môi Đàm Dịch Khiêm thì Đàm Dịch Khiêm có lẽ cũng cảm nhận được hô hấp của Đan Nhất Thuần, nghĩ là Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm lập tức nín lấy bàn tay Đan Nhất Thuần, ý thức mơ hồ gọi, “Bà xã”

Nghe Đàm Dịch Khiêm lên tiếng gọi, Đan Nhất Thuần sợ tới mức lập tức lui lại giữ khoảng cách với Đàm Dịch Khiêm, lúc nghe rõ hai tiếng “bà xã”, không hiểu sao Đan Nhất Thuần cứ muốn mãi đắm chìm vào giờ phút này.

Cô biết rõ là anh đang gọi Hạ Tử Du, trong không gian chật hẹp yên tĩnh như vậy, cô lặng lẽ lắng nghe anh nỉ non hai chữ “bà xã” rất dịu dàng, giống như lúc này anh đang gọi chính là cô. (mơ đi mụ)

Quyển luyến nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng cô cầm lấy chiếc điện thoại ở trên chỗ điều khiển gọi điện thoại cho Hạ Tử Du.

Điện thoại di động rất nhanh được nhận, Hạ Tử Du vẫn chưa ngủ, còn đang đợi Đàm Dịch Khiêm.

Đan Nhất Thuần nói, “Tử Du, cô bảo tài xế tới đón Dịch Khiêm đi, Dịch Khiêm say rồi.”

.

Nửa giờ sau, tài xế chở Hạ Tử Du đi tới hội sở “Nhà Trắng”.

Hạ Tử Du vừa xuống xe đã nhìn thấy chiếc xe Bentley màu đen dừng sát ở bên đường, lúc này Đan Nhất Thuần đang đứng ở ngoài xe.

Đan Nhất Thuần thân thiện cười cười đi tới chỗ Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nói tiếng cảm ơn với Đan Nhất Thuần, rồi sau đó chui vào trong xe.

Ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du khẽ gọi, “Ông xã”

Nhìn Hạ Tử Du gọi Đàm Dịch Khiêm thân mật như vậy, Đan Nhất Thuần chán nản hạ mi mắt, rồi nói tạm biệt với Hạ Tử Du.

Sau khi Đan Nhất Thuần rời đi, Hạ Tử Du liếc mắt qua kính chiếu hậu nhìn theo bóng lưng Đan Nhất Thuần rời đi, rồi sau đó im lặng suy nghĩ một lúc.

Thật ra thì cô vừa bước vào trong xe cũng đã ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt của phụ nữ ở trong xe, cũng chính là mùi hương mà cô ngửi thấy được trên người Đan Nhất Thuần khi lúc này cô đi lướt qua người Đan Nhất Thuần.

163. Chương 163 : Không Phải Tối Để Ôm Ấp Yêu Thương

Đêm hôm đó ngửi thấy mùi nước hoa ở trong xe, Hạ Tử Du cũng không hề nhắc với Đàm Dịch Khiêm, cho nên ngày ngày vẫn âm áp hòa thuận như mọi khi.

Một tuần lễ sau, vào chủ nhật, Robert đến biệt thự chơi.

Hạ Tử Du đã sớm biết Robert sẽ đến Los Angeles, cho nên khi nhìn thấy Robert cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Trên ghế sofa ở phòng khách, Liễu Nhiên ngồi trên đùi Robert, vui vẻ nhìn búp bê mới trong tay.

Hạ Tử Du nhìn Robert cười nói, “Mỗi lần anh tới đều mang quà tặng cho Liễu Nhiên, em chỉ sợ sau này Liễu Nhiên sẽ không nhớ tới anh, chỉ nhớ tới quà anh tặng.....”

Robert giống như thật nhìn cô bé nhỏ trong ngực, nghiêm túc hỏi, “Liễu Nhiên, không phải con thật sự sẽ chỉ nhớ mỗi quà chú tặng cho con đấy chứ? Con nói xem, sau này nếu trên đường nhìn thấy chú con sẽ gọi chứ như thế nào?”

Liễu Nhiên nghiêng đầu, “Gọi chú nha?”

Robert nghiêm mặt nói, “Con gọi ‘chú’ trên đường sẽ có rất nhiều người xoay đầu lại, con phải gọi chú là chú Robert!”

“Robe. Chú Đặc biệt?” Dường như có vẻ phát âm không chuẩn lắm, Liễu Nhiên khó khăn đánh vần ra. (Robert = La Bá ‘Đặc’ LN chỉ nghe đc chữ sau nên mới nói vậy)

Hạ Tử Du cười khê, nhìn con gái cưng của mình nói, “Con gọi chú là ‘chú Kiều’ đi!”

Robert lập tức phản đối, “‘Chú Kiều’ rất bình thường, sẽ không để lại ấn tượng tốt cho con gái, nếu không có búp bê thì sau này con gái em sẽ quên anh mất.....”

Lúc này Liễu Nhiên ngây thơ đáng yêu nói, “Con có thể gọi chú là chú ‘củ cải’ được không?” (Robert phát âm qua tiếng trung là La Bá Đặc, LN ở đây do nói nhanh nên gọi là La Bặc, mà từ này có nghĩa là củ cải hoặc cây củ cải)

Robert nhíu mày hỏi, “Củ cải?”

Hạ Tử Du lập tức khen ngợi, “Liễu Nhiên thật là giỏi, sau này cứ gọi chú là chú ‘củ cải’ nha....”

Giữa trán Robert muốn nổi đầy gân xanh: “Liễu Nhiên à, hay là đổi lại gọi tên khác nha.....”

Liễu Nhiên bĩu môi, “Nhưng mà Liễu Nhiên thích gọi là chú ‘củ cải’ hơn ...”

“Hả.”

Hạ Tử Du nén cười nhìn vẻ mặt khổ sở của Robert, “Anh không cảm thấy cách gọi này rất đáng yêu sao?”

Ánh mắt Liễu Nhiên mong đợi khiến Robert không cách nào từ chối, “Vậy. Được rồi, gọi là chú ‘củ cải’ đi.”

Lúc hai người lớn và một đứa nhỏ đang nói chuyện vui vẻ với con gái thì người người giúp việc lo lắng đi tới trước mặt Hạ Tử Du gọi: “Cô chủ.”

Hạ Tử Du thấy thần sắc khẩn trương của người giúp việc, nhíu mày hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Người giúp việc nói, “Cô Lệ Toa thư ký của tiên sinh gọi điện thoại tới, nói tiên sinh bị thương.”

Cả người Hạ Tử Du ngay lập tức chấn động mạnh.

.

Nửa giờ sau, Robert chở Hạ Tử Du tới bệnh viện.

Hạ Tử Du nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ở trên hành lang bệnh viện, vết thương trên người Đàm Dịch Khiêm hình như cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ có chỗ tay phải bị quần nhiều lớp gạc trắng còn lại những chỗ khác xem ra cũng không có sao.

“Ông xã”

Hạ Tử Du gọi Đàm Dịch Khiêm, sau đó chạy đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, khẩn trương ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Lệ Toa nói anh bị thương, anh bị thương ở đâu? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Robert nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm bình yên vô sự cũng thở phào nhẹ nhõm, trêu chọc nói, “Thư ký cậu cũng biết làm quan trọng quá vấn đề đi, khiến bà xã cậu lo lắng không yên.....”

Đàm Dịch Khiêm lắc đầu, “Anh không sao, chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay thôi.”

Tâm trạng đang căng thẳng của Hạ Tử Du lúc này mới nhẹ nhõm đôi chút, cô đưa tay ôm chặt lấy Đàm Dịch Khiêm, giọng nói kèm theo chưa hết nỗi sợ hãi, “Làm em sợ muốn chết, ông xã, em thật sự rất lo cho anh.....”

Đàm Dịch Khiêm vỗ nhẹ lên sống lưng Hạ Tử Du, an ủi nói, “Không có chuyện gì cả.”

Chú ý tới ánh mắt Đàm Dịch Khiêm thảnh thơi nhìn về phía phòng phẫu thuật, Robert thắc mắc hỏi, “Dịch Khiêm, có người đang làm phẫu thuật trong phòng phẫu thuật sao?”

Hạ Tử Du buông Đàm Dịch Khiêm ra, quay đầu nhìn về phía đèn đỏ trên phòng mổ, nghi ngờ nói, “Có người phải làm phẫu thuật sao?”

Đàm Dịch Khiêm mím chặt môi, không trả lời câu nào.

Lúc này, đèn đỏ phòng phẫu thuật phụt tắt, bác sĩ đi từ trong phòng phẫu thuật ra.

Hạ Tử Du và Robert hoàn toàn không hiểu được tình hình hiện nay, sững sờ nhìn bác sĩ đi về phía Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh hỏi, “Cô ấy sao rồi?”

Bác sĩ nói, “Đàm tổng, tình hình Đan tiểu thư khá khả quan, mặc dù bị thương nghiêm trọng, nhưng may mắn không có vết thương trí mạng, chỗ nghiêm trọng nhất là vết thương trên bắp đùi, bởi vì ảnh hưởng đến gân cốt, thời gian tiếp theo cần phải ở lại bệnh viện làm vật lý trị liệu..... Nhưng cũng không cần quá lo lắng, sẽ rất nhanh phục hồi thôi.”

Sau khi bác sĩ rời đi, Robert giật mình hoàn hồn, “Dịch Khiêm, cậu đừng nói với tôi người đang nằm trong phòng phẫu thuật lúc này là Đan Nhất Thuần chứ?”

Hạ Tử Du cũng nghi ngờ hỏi, “Ông xã, bác sĩ nói là Đan Nhất Thuần sao?”

Cuối cùng Robert ở lại bệnh viện chăm sóc cho Đan Nhất Thuần.

Trên đường về nhà, Hạ Tử Du không hiểu hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Vì sao anh và Đan Nhất Thuần lại bị thương?”

Bầu không khí bên trong xe vô cùng yên tĩnh, Đàm Dịch Khiêm dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, không hề lên tiếng trả lời Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lo lắng nói, “Ông xã, anh có thể nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì được không?”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt nhìn Hạ Tử Du, “Đan Nhất Thuần vì anh mà bị thương.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Nhưng sao lại vậy.”

Lúc này tài xế mới mở miệng: “Đúng vậy ạ, lúc đó thật là nguy hiểm. Tổng giám đốc vừa định bước lên xe, bỗng có một chiếc không biển số lao về phía tổng giám đốc, bảo vệ cũng không phản ứng kịp..... Thật may là lúc ấy Đan tiểu thư dùng sức đẩy tổng giám đốc ra, tổng giám đốc mới không bị thương nghiêm trọng, nhưng Đan tiểu thư lại không tránh được chiếc xe kia.”

Hạ Tử Du im lặng hồi lâu mới hoàn hồn, “Cho nên Đan Nhất Thuần vì cứu anh mà bị thương?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời, hình như cũng đã khôi phục lại sự nghiêm túc lạnh lùng vốn có.

Hạ Tử Du sợ hãi nắm lấy cánh tay Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, chiếc xe kia tại sao lại muốn đâm vào anh? Có điều tra được là ai không?”

Hạ Tử Du chưa kịp nghe thấy Đàm Dịch Khiêm trả lời, điện thoại của Đàm Dịch Khiêm đã vang lên.

Trong điện thoại di động là giọng cung kính của một người đàn ông: “Tổng giám đốc, cảnh sát đã tìm được chiếc xe kia, nhưng người gây tai nạn đã bỏ trốn.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng ra lệnh, “Tôi muốn anh lập tức phải tìm cho ra được người này, trong hai mươi bốn giờ phải báo kết quả cho tôi.”

“Dạ.”

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm kết thúc cuộc trò chuyện.

Hạ Tử Du khẩn trương hỏi, “Ông xã, không bắt được người kia sao?”

Đàm Dịch Khiêm đưa tay ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, “Lệ Toa không nên thông báo cho em.”

Hạ Tử Du ngược mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Anh bị thương như vậy làm sao có thể không cho em biết chứ?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn sâu vào mắt Hạ Tử Du, trầm giọng nói, “Chỉ là một vết thương nhỏ.”

Hạ Tử Du đưa tay ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, nghiêm mặt nói, “Nếu như không có Đan Nhất Thuần, giờ phút này người nằm trong phòng giải phẫu có khả năng là anh. Không phải chỉ là một vết thương nhỏ, có người muốn hại anh! !”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du, “Được rồi, chuyện này anh sẽ xử lý, chúng ta về nhà ngủ thôi.”

Hạ Tử Du băn khoăn nói, “Vậy. Đan Nhất Thuần thì sao? Cô ấy đang ở bệnh viện.”

“Robert sẽ chăm sóc cho cô ấy.”

Hạ Tử Du không yên tâm nói, “Vậy sáng sớm ngày mai em đến thăm cô ấy.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Ừ.”

.

Tại bệnh viện.

Nửa đêm, Đan Nhất Thuần đau đớn mở mắt ra.

Trong tầm mắt của cô toàn là một màu trắng, sàn nhà màu trắng, trong hơi thở tràn ngập mùi thuốc men của bệnh viện.....

Đan Nhất Thuần thần trí hoảng hốt hỏi, “Chỗ này. Đây là đâu?”

Robert nằm bên cạnh giường ngủ nghe thấy tiếng của Đan Nhất Thuần liền lập tức tỉnh dậy, thấy Đan Nhất Thuần như muốn đứng dậy, anh vội vàng đỡ Đan Nhất Thuần, quan tâm nói, “Nhất Thuần, em mau nằm xuống đi, em đang bị thương, bây giờ chưa ngồi dậy được”

Không ngờ lại nhìn thấy Robert, Đan Nhất Thuần nhú mày, “Robert?”

Robert cẩn thận từng li từng tí đỡ Đan Nhất Thuần dựa vào chiếc gối mềm mại sau lưng, nhẹ gật đầu, “Là anh. Anh vừa tới Los Angeles tối hôm qua.”

Đan Nhất Thuần dựa người vào gối, cảm thấy toàn thân truyền đến từng trận đau buốt, nhờ cảm giác đau đớn này đã giúp cô nhớ lại toàn bộ hình ảnh trong đầu.

Bất chợt Đan Nhất Thuần giật bắn người lên, khẩn trương nói, “Dịch Khiêm đâu? Dịch Khiêm ở đâu? Anh ấy có sao không?”

Robert lo lắng giữ chặt Đan Nhất Thuần, “Nếu như em không ngoan ngoãn nằm xuống, anh sẽ không nói cho em tin tức về Dịch Khiêm.”

Đan Nhất Thuần ngay lập tức từ từ dựa đầu vào gối, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Robert chờ đợi câu trả lời của anh.

Robert giúp Đan Nhất Thuần kéo chăn lên, rồi mới từ tốn nói, “Dịch Khiêm chỉ bị chút sây sát nhỏ, cậu ta không sao.....”

“Vậy là tốt rồi.” Chân mày Đan Nhất Thuần đang nhíu chặt lúc này mới giãn ra được một chút.

Robert ngồi ở mép giường thấy Đan Nhất Thuần thả lỏng chân mày, đau lòng hỏi, “Em vừa tỉnh lại không lo cho vết thương của mình mà đã quan tâm hỏi Dịch Khiêm?”

Đan Nhất Thuần lo lắng nói, “Có người muốn hại anh ấy! !”

Robert hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Sau đó Đan Nhất Thuần kể lại chân tướng sự việc cho Robert biết.

Sau khi Robert nghe xong vô cùng khiếp sợ, “Trời ạ, trên thế giới này còn có người dám đụng đến Dịch Khiêm sao? Hắn ta ăn gan trời sao?”

Đan Nhất Thuần giống như cảm ơn nói, “Thật may là anh ấy không sao.”

Robert khiển trách, “Nhưng em thiếu chút nữa đã mất mạng.”

Khuôn mặt tái nhợt của Đan Nhất Thuần miễn cưỡng gượng cười, “Không phải bây giờ em rất tốt sao?”

Robert cũng cười theo một tiếng, “Xem ra em vẫn còn khá lạc quan!”

Do dự chốc lát, cuối cùng Đan Nhất Thuần vẫn hỏi, “Vậy. Dịch Khiêm đâu rồi?”

Cuối cùng em vẫn quan tâm cậu ta hơn cả bản thân mình.” Robert mất mác nói ra những lời này, sau đó nói, “Sau khi nghe bác sĩ nói vết thương của em không có gì đáng ngại, Dịch Khiêm đưa Tử Du về nhà rồi.”

“Tử Du?”

“Đúng vậy, anh và Tử Du cùng tới bệnh viện.....”

Đan Nhất Thuần liên tục gật gật đầu, “À, có Tử Du chăm sóc anh ấy, anh ấy sẽ không có chuyện gì rồi.”

Cả đêm Hạ Tử Du ngủ không được yên giấc, bởi vì lo lắng động đến vết thương trên tay Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du không cho Đàm Dịch Khiêm ôm cô ngủ, cho nên suốt đêm đều là Hạ Tử Du ôm Đàm Dịch Khiêm.

Lúc trời còn chưa sáng Hạ Tử Du đã tỉnh lại, nhưng khi tỉnh lại cô phát hiện không biết lúc nào mình đã vùi đầu vào ngực của anh ngủ, còn Đàm Dịch Khiêm thì vẫn ôm chặt cô vào trong lòng như trước.

Chết rồi.

Cô không cố đụng trúng vết thương anh đấy chứ?

Bởi vì lo lắng, Hạ Tử Du vội vàng rời khỏi ngực Đàm Dịch Khiêm, nhưng không ngờ cô lại vô tình đánh thức Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm kéo cơ thể Hạ Tử Du đang muốn ngồi dậy vào lại ngực mình, hôn nhẹ lên mái tóc cô dịu dàng nói, “Trời còn chưa sáng hẳn, sao em dậy sớm thế?”

“Em lại động vào vết thương của anh rồi.....” Hạ Tử Du vội vàng cầm bàn tay của Đàm Dịch Khiêm lên kiểm tra.

Đàm Dịch Khiêm nâng tay phải bị thương lên cho Hạ Tử Du xem, khẽ cười nói, “Bà xã, em căng thẳng quá rồi.”

Hạ Tử Du nhìn bàn tay phải của Đàm Dịch Khiêm được băng bó tốt không bị rướm máu thì mới yên lòng thở phào một hơi, đầu dựa vào lồng ngực Đàm Dịch Khiêm thủ thủ nói “Ông xã, tại sao có người lại muốn hại anh?” Nói thật, Hạ Tử Du không nghĩ là có người lớn mật dám dả thương hãm hại Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cố làm ra vẻ thoải mái nói, “Người làm kinh doanh thì đôi lúc cũng sẽ bị người khác ghi hận trong lòng.”

Hạ Tử Du biết Đàm Dịch Khiêm đang dỗ dành cô, trong đáy mắt đã ngấn nước, giọng nghẹn ngào nói: “Em thật lo lắng. Hôm qua lúc nghe nói anh bị thương, em thấy cả thế giới như đổ sụp xuống vậy.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên hàng lông mi đầm nước mắt của Hạ Tử Du, “Ngốc ạ.... chồng em không sao cả, chờ đến lúc anh bắt được người gây họa, anh sẽ nói thân phận của hắn cho em biết, được không?”

Hạ Tử Du lần nữa dán mặt vào ngực Đàm Dịch Khiêm, “Dạ.”

.

Sau khi trời sáng Đàm Dịch Khiêm liền đến Đàm thị, Hạ Tử Du bởi vì lo lắng cho vết thương của Đan Nhất Thuần nên sáng sớm cũng tới bệnh viện.

Bên trong phòng bệnh, Đan Nhất Thuần đầu quấn băng gạc, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện đầy vết thương, nhưng tinh thần cô cũng không tệ, lúc này đang mỉm cười nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường, lo âu hỏi, “Nhất Thuần, bây giờ cô cảm thấy thế nào rồi?”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Tôi không có gì đáng ngại, nhưng có thể sẽ phải ở lại bệnh viện mấy ngày.”

Hạ Tử Du cảm kích nói, “Nhất Thuần, cảm ơn cô.”

Đan Nhất Thuần điềm đạm nói, “Tử Du, đừng nên nói những lời khách sáo đó với tôi, Dịch Khiêm là bạn của tôi, làm sao tôi có thể trơ mắt nhìn Dịch Khiêm bị thương đây?”

Robert yên lặng mang cháo tới cho Đan Nhất Thuần, ngồi ở mép giường, nhẹ giọng trách nói, “Cứ coi như là vì bạn bè, em cũng không cần phải đầu quên mình như vậy! Bên cạnh Dịch Khiêm đã có vệ sĩ, những vệ sĩ đó sẽ không để Dịch Khiêm bị thương được đâu, là em khẩn trương thái quá thôi.” Robert nói đúng tình hình thực tế, những vệ sĩ bên cạnh Đàm Dịch Khiêm đều là những người đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh.

Hạ Tử Du nhẹ lắc đầu, “Bất kể nói như thế nào, Nhất Thuần thật sự đã giúp Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du vừa nói xong, một giọng phụ nữ chen vào cuộc đối thoại của ba người.

“Nhất Thuần! !”

Đan Nhất Thuần cười cười với người vừa tới, “Chị Tâm!”

Hạ Tử Du quay đầu nhìn về phía Đàm Tâm, đứng dậy, lễ phép lên tiếng chào hỏi, “Chị!”

Đàm Tâm không thềm để ý đến Hạ Tử Du, mỉm cười với Đan Nhất Thuần, sau đó ánh mắt của Đàm Tâm đều dồn hết về người đang ngồi ở mép giường, Robert đang cầm bát cháo nhất thời cũng cứng nhắc.

Sự xuất hiện của Đàm Tâm khiến cho không khí trong phòng bệnh bỗng trở nên cứng nhắc, Robert cũng coi như không hề nhìn thấy Đàm Tâm, trực tiếp đứng dậy, “Nhất Thuần, anh còn có việc, lúc khác anh sẽ tới thăm em!”

Đàm Tâm lên tiếng gọi, “Robert!”

Robert tỉnh bơ như không nghe thấy, lập tức đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

“Nhất Thuần, đợi chút nữa chị sẽ quay lại.” Để lại những lời đó xong, Đàm Tâm vội vàng đuổi theo Robert.

Đan Nhất Thuần nhìn bóng lưng Đàm Tâm rời đi, thở dài nói, “Chị Tâm thật sự rất thích Robert!”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Trong lòng mỗi người phụ nữ đều có một người khó có thể quên được.”

Có lẽ những lời lúc này của Hạ Tử Du mang ẩn ý sâu sắc nào đó, Đan Nhất Thuần sợ Hạ Tử Du có hiểu lầm, lập tức lên tiếng giải thích, “Tử Du, cô ngàn vạn lần không được hiểu lầm. Tôi tới Los Angeles là vì giúp chị Tâm, tuyệt không có mục đích khác.”

Hạ Tử Du chỉ cười nhẹ, rồi nói “Cô không cần phải căng thẳng như vậy, tôi chỉ thuận miệng nói thôi!”

Đan Nhất Thuần thở phào nhẹ nhõm, từ tốn nói, “Thật ra thì, sau đêm đó, tôi cũng không gặp lại Dịch Khiêm. Hôm qua vì tôi có chuyện muốn tìm Dịch Khiêm, cho nên hết giờ làm đã đuổi theo Dịch Khiêm, nhưng không ngờ lại trùng hợp gặp phải chiếc xe đó xông lên muốn đâm vào Dịch Khiêm.”

“Nhất Thuần, tôi không hề hiểu lầm cô, tôi tin cô, cũng tin tưởng Dịch Khiêm.” Cô thừa nhận mùi nước hoa lưu lại trong xe đêm đó làm cô cảm thấy rất không thoải mái, nhưng cô cũng không để trong lòng lắm bởi vì cô có thể có được hạnh phúc như ngày hôm nay hoàn toàn là do Đan Nhất Thuần đã rộng lượng buông tay, cô không có lý do gì nhạy cảm như vậy. Dĩ nhiên, điều này cũng không có nghĩa là cô hoàn toàn thoải mái, sau khi cùng Đàm Dịch Khiêm trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cũng đã học được cách làm thế nào để bảo vệ tình yêu cho mình.

Đan Nhất Thuần giống như chợt nhớ tới điều gì đó, nghiêm túc nói, “Đúng rồi, Tử Du, chuyện tôi muốn nói với Dịch Khiêm là có liên quan đến Kim Trạch Húc. Ngày hôm trước tôi ở trong phòng rửa tay vô tình nghe thấy chị Tâm gọi điện thoại cho một người đàn ông, chị Tâm hình như gọi người đàn ông đó là ‘Kim Trạch Húc’, tôi không biết người tên Kim Trạch Húc này, nhưng anh ta luôn đối lập với Dịch Khiêm, tôi sợ anh ta sẽ lợi dụng chị Tâm.....”

Một giờ sau, Hạ Tử Du đến Đàm Thị

“Tổng giám đốc phụ nhân!”

Mỗi nhân viên đi qua đều cung kính chào hỏi cô.

Đối mặt với nhân viên, Hạ Tử Du vẫn luôn giữ nụ cười hòa nhã với mọi người, cũng gạt đầu tỏ vẻ thân thiện, cô tin chắc nhân viên trong công ty nhất định sẽ không cảm thấy cô giống như một bà chủ.

Nhưng muốn duy trì sự gần gũi như vậy cũng thật không dễ, chỉ có sau khi vào thang máy Hạ Tử Du mới có thể khôi phục vẻ mặt bình thường. Đây chính là nguyên nhân Hạ Tử Du không muốn thường xuyên đến Đàm thị, bởi vì mỗi lần tới công ty mặt của cô đều cười đến mức muốn rút gân, ai bảo cô vừa mới đầu đã hạ quyết tâm làm một Tổng giám đốc phụ nhân gần gũi.

Đing ——

Thang máy ngừng lại ở tầng lầu 98, Hạ Tử Du đi thẳng về phía phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du giơ tay lên gõ nhẹ vào cửa phòng làm việc, bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, “Vào đi.”

Hạ Tử Du đẩy cửa đi vào, thấy Đàm Dịch Khiêm đang vui đùa vào đồng văn kiện trước mặt, Hạ Tử Du êm ái lên tiếng gọi, “Ông xã.”

Không nghĩ đến người tới là Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lên, khuôn mặt điển trai thoáng hiện lên ý cười dịu dàng gọi, “Bà xã.”

Hạ Tử Du nhỏ giọng hỏi, “Anh đang bận sao?”

Đàm Dịch Khiêm dựa người vào thành ghế, ngoắc ngoắc ngón tay với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du chậm rãi đi tới, lập tức bị Đàm Dịch Khiêm kéo vào trong lòng, chào đón tiếp theo chính là một nụ hôn nóng bỏng.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm lưu luyến rời khỏi đôi môi của Hạ Tử Du, thì Hạ Tử Du thở hồng hộc nói, “A, em tới không phải để ôm ấp yêu thương, mà em là tới để nói với anh một chuyện.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du ngồi trên đùi mình, hôn lên bờ vai cô, ậm ờ hỏi, “Chuyện gì?”

Hơi thở Đàm Dịch Khiêm phảng phất trên vai khiến cô cảm thấy hơi nhột, co rúc vai lại thẹn thùng nói, “Anh đừng như vậy, ở đây là công ty, có rất nhiều người đó.”

Đàm Dịch Khiêm nói thẳng, “Bọn họ không dám vào đây.”

“Hả.”

Ngay lúc này, ngoài cửa phòng làm việc truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

Hạ Tử Du khấn trương, lập tức nhảy khỏi người Đàm Dịch Khiêm.

Ngay sau đó người tới cũng đúng lúc bước vào phòng làm việc, mơ hồ nhìn thấy hình ảnh ái muội của Hạ Tử Du nhảy ra khỏi vòng ôm của Đàm Dịch Khiêm, người tới cũng lúng túng xấu hổ không thôi.

Hạ Tử Du đã nhận ra người tới là vệ sĩ bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, sắc mặt ửng hồng cô vội bước sang một bên.

Thấy biểu cảm trên mặt Đàm Dịch Khiêm rõ ràng là không vui, biết mình đã phá hư chuyện tốt của tổng giám đốc, người tới cung kính cúi đầu nói, “À, tổng giám đốc, tôi có thể đợi ở bên ngoài!”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Không cần, nói đi.”

Người vệ sĩ liếc mắt nhìn Hạ Tử Du, sau đó chuyển ánh mắt do dự sang Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du cảm thấy vệ sĩ nhìn Đàm Dịch Khiêm dường như là đang muốn hỏi ý Đàm Dịch Khiêm, cho nên cô biết chuyện nói, “Ông xã, hai người nói chuyện đi, em đến ghế sofa bên kia ngồi đợi cũng được.”

Từ ánh mắt của người vệ sĩ nọ Đàm Dịch Khiêm cũng đoán được có chuyện khó nói, vì thế anh nói với Hạ Tử Du, “Em cứ ở lại đây, không có chuyện gì khó nói trước mặt em cả.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, sau đó đi tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Vệ sĩ được sự chấp thuận của Đàm Dịch Khiêm, ngay sau đó nói, “Tổng giám đốc, đã tra ra được chủ nhân của chiếc xe gây ra chuyện rồi, anh ta là một người đi làm bình thường, anh ta nói với cảnh sát là anh ta không quen biết người lái xe kia, chiếc xe anh ta mới mua tuần trước đã bị trộm..... Nhưng theo người mình điều tra, anh ta và quản lý trước của Trung Viễn có quan hệ khá thân thiết, tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản, cho nên đã cho điều tra người quản lý này, quả nhiên, ngày hôm qua tôi đã điều tra được có người nhìn thấy người quản lý này đã lên chiếc xe gây ra chuyện.....”

Vừa nhắc tới Trung Viễn, dây thần kinh nhạy cảm trong người Hạ Tử Du nhất thời căng thẳng.

Tròng mắt đen thăm thẳm Đàm Dịch Khiêm hơi híp lại, ánh mắt mờ mịt lạnh lẽo.

Người vệ sĩ tiếp tục nói, “Tôi cảm thấy chuyện này hẳn là có liên quan đến Kim Trạch Húc.....”

Hạ Tử Du nhớ lại những lời mới vừa rồi Đan Nhất Thuần muốn nhờ cô chuyển đến cho Đàm Dịch Khiêm, điều này dường như chứng minh Kim Trạch Húc thật sự không chịu bỏ qua.

Con người Đàm Dịch Khiêm toa ra sự rét lạnh vốn có, “Anh biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Vệ sĩ gật đầu, “Dạ, tôi sẽ đi làm ngay.”

Hạ Tử Du sững sờ ngược mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, anh tính làm gì.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Anh nói rồi, nếu còn một lần nữa, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hần ta.... Cho nên, lần này hần ta không còn cơ hội nữa.”

164. Chương 164 : Từ Trước Đến Nay Anh Chưa Bao Giờ Thua

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào lòng, dịu dàng nói, “Ngoại trừ việc bỏ qua cho Kim Trạch Húc, bất kể em yêu cầu việc gì anh cũng đều đồng ý với em!”

Hạ Tử Du chậm rãi nói, “Em muốn gặp Kim Trạch Húc một lần.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Tại sao?”

Hạ Tử Du nhìn kỹ Đàm Dịch Khiêm, sau đó nói, “Bởi vì —— Em muốn nhắc nhở anh ấy rằng anh muốn đối phó với anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm ôm sát Hạ Tử Du, “Em bảo vệ hần ta là vì bí mật trong lòng em sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ông xã, tha lỗi cho em không thể nói cho anh biết bí mật trong lòng em, nhưng em có lý do của em.”

Đàm Dịch Khiêm trầm ngâm một lúc rồi nói, “Anh tôn trọng quyết định của em!”

Hạ Tử Du đưa tay vòng qua cổ Đàm Dịch Khiêm, nghẹn ngào nói, “Cám ơn anh.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du ngồi trên đùi, nhẹ giọng hỏi, “Tại sao hôm nay em muốn đi gặp hần ta?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Em cần nói chút chuyện riêng với anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm gác đầu xuống đôi vai mỏng manh của Hạ Tử Du, nhỏ giọng nói, “Em không sợ anh cho người đi theo em sao?”

Hạ Tử Du nói, “Nếu như anh muốn làm như vậy, anh sẽ không cho em đi gặp anh ấy, huống chi, anh cũng biết Kim Trạch Húc tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em.”

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười nhẹ, “Bà xã, hứa với anh, phải về sớm, anh chờ em về cùng ăn tối.”

Hạ Tử Du quay mặt sang hôn lên gò má Đàm Dịch Khiêm, “Cám ơn ông xã.”

.

Ra khỏi Đàm thị, Hạ Tử Du lấy điện thoại di động ra gọi cho Kim Trạch Húc.

Từ sau chuyện vì Kim Trạch Húc khiến hai người cãi nhau rồi lại hòa thuận, Đàm Dịch Khiêm để cho Hạ Tử Du sử dụng điện thoại di động tự do như trước. Điều này nói rõ Đàm Dịch Khiêm đang từng bước thay đổi tính cách của anh, anh không ngang ngược nữa, hơn nữa còn thấu hiểu và tin tưởng Hạ Tử Du.

Điện thoại di động rất nhanh được nhận, giọng nói Kim Trạch Húc truyền đến: “Xin chào!”

“Là em.”

“Tử Du?” Khi vừa nhìn thấy cuộc gọi đến là số của Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc vô cùng kinh ngạc, “Là em sao?”

Hạ Tử Du lạnh nhạt nói, “Em muốn gặp anh..... Em biết anh đang ở Los Angeles, bây giờ anh ở đâu?”

Kim Trạch Húc khó kiềm chế được vui sướng, “Anh còn tưởng rằng em sẽ không gọi điện cho anh nữa.....”

Hạ Tử Du không muốn nhiều lời với Kim Trạch Húc, cô lạnh lùng nói, “Bây giờ anh ở đâu, em tới tìm anh!”

Kim Trạch Húc nói, “Không cần, em nói địa điểm đi, anh sẽ đến tìm em.”

“Được, bên cạnh Đàm Thị có quán cà phê Dịch Âu, em chờ anh ở đó!”

“Được.”

Quán cà phê “Dịch Âu”.

Hạ Tử Du ngồi gần cửa sổ, yên lặng chờ đợi.

Lúc Hạ Tử Du ngồi trong quán cà phê khoảng chừng 20 phút, dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Kim Trạch Húc xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du.

Ngồi xuống đối diện với Hạ Tử Du, Kim Trạch Húc nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, trên đường bị kẹt xe nên anh tới muộn.”

“Không sao, anh uống gì?”

Kim Trạch Húc quay đầu nói với người bồi bàn, “Latte, cảm ơn.”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống, “Nhiều năm như vậy, sở thích của anh vẫn không thay đổi.”

Kim Trạch Húc cười khê, “Một khi đã trở thành thói quen thì rất khó đổi.”

Hạ Tử Du lại ngược mắt lên, nghiêm túc nhìn Kim Trạch Húc, chậm rãi nói, “Trạch Húc, anh nói cho em biết, tại sao anh muốn hại Dịch Khiêm?”

Kim Trạch Húc nhú mày, “Anh không hiểu em định nói gì.”

Hạ Tử Du thất vọng nói, “Chẳng lẽ trước mặt em anh còn ra vẻ vô tội được sao?”

Lúc này Kim Trạch Húc thở dài một hơi, “Em biết hết rồi à?”

Nghe được lời thừa nhận từ chính miệng Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du khó có thể tin được mà lắc đầu, “Trạch Húc, em chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày anh sẽ dùng phương pháp ngu ngốc như vậy để hại người khác.”

Kim Trạch Húc không vui cau mày nói, “Vì thế, hôm nay em tìm anh chính là muốn nhắc nhở anh không nên dối đầu với Đàm Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du nặng nề nói, “Dịch Khiêm đã tra được chủ nhân chiếc của chiếc xe gây chuyện rồi, cũng biết người đứng sau là anh, Dịch Khiêm không có ý định bỏ qua cho anh!”

Kim Trạch Húc lạnh giọng cười một tiếng, “Vậy thì sao? Hắn ta từ trước tới nay không hề có ý muốn bỏ qua cho anh, giữa anh và hắn nhất định phải phân thắng bại.”

Hạ Tử Du không thể hiểu nổi, “Thắng bại thật sự quan trọng như vậy sao?”

Kim Trạch Húc gạt đầu, “Đối với anh mà nói, đúng là như vậy.”

Hạ Tử Du dịu giọng nói, “Trạch Húc, nghe em nói, đừng đấu với Dịch Khiêm nữa, được không?”

Kim Trạch Húc nghe vậy lại càng không vui, “Em sợ anh bại dưới tay Đàm Dịch Khiêm sao?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Em không thèm quan tâm đến thắng bại giữa hai người, em quan tâm chính là các người..... Em vẫn mong các người có thể vì em và sống hòa bình.”

Kim Trạch Húc lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ cho tới hôm nay em còn cho rằng anh và Đàm Dịch Khiêm có thể trở thành bạn sao?”

Hạ Tử Du khó chịu nói, “Tại sao anh nhất định không chịu buông tay? Anh có biết là vì anh mà em đã cùng Dịch Khiêm cãi nhau rất nhiều lần không, đến bây giờ em đã không thể nào nói giúp thêm cho anh được nữa.....”

Sắc mặt Kim Trạch Húc tái xanh, “Tử Du, đừng có nói cái kiểu thương hại ấy với anh, thắng bại giữa anh và Đàm Dịch Khiêm còn chưa có định đâu!”

Hạ Tử Du không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm nói, “Rất cuộc anh muốn có được cái gì?”

Kim Trạch Húc nghiêm mặt nói, “Chờ đến ngày em quay về bên anh rồi anh sẽ nói cho em biết.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, thốt lên, “Em và anh không thể ở bên nhau!”

Kim Trạch Húc bình tĩnh nói, “Mặc dù bây giờ em vẫn còn là vợ của Đàm Dịch Khiêm, nhưng anh cũng không cho đó là quan trọng.”

“Trạch Húc. Em và anh. Em và anh vĩnh viễn không thể, xin anh hãy bỏ cái suy nghĩ ấy đi.”
Thiếu chút nữa Hạ Tử Du đã thốt lên mấy lời từ đáy lòng mình, nhưng sau cùng cũng bị lý trí ngăn lại.

Kim Trạch Húc kiên định nói, “Anh vĩnh viễn sẽ không buông tay!”

Hạ Tử Du cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, lớn tiếng nói, “Nếu như em cho anh một lý do để anh buông tha em, anh có thể dừng chống đối với Dịch Khiêm nữa được không?”

Hạ Tử Du đột nhiên cất cao giọng khiến cho Kim Trạch Húc ngẩn ra.

Hạ Tử Du nhìn chằm chằm Kim Trạch Húc, chậm rãi nói, “Chỉ cần anh hứa với em dừng đối đầu với Dịch Khiêm, em sẽ thuyết phục Dịch Khiêm để anh đi.”

Trầm mặc một lúc, Kim Trạch Húc bình tĩnh nói, “Trên đời này không có lý do để anh buông tha em!” Thật ra thì giờ phút này Kim Trạch Húc biết rõ hơn ai hết điều Hạ Tử Du muốn nói với anh, nhưng anh vẫn giả bộ ngu ngốc.

“Anh sai lầm rồi, có.”

Sau khi gặp Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du hoảng hốt trở về nhà.

Hạ Tử Du vừa bước vào cửa nhà, người giúp việc đã thân thiện nói, “Cô chủ, tiên sinh đã về rồi.”

Hạ Tử Du đang còn hoảng hốt cũng hoàn hồn lại, “À, Dịch Khiêm ở trên lầu sao?”

“Đúng vậy.”

Hạ Tử Du lập tức đi lên lầu hai.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tử Du mở ra cửa phòng

Đập vào mắt duy nhất hình ảnh Đàm Dịch Khiêm đang ngồi trên ghế sofa trong phòng, trong tay cầm một bản kết quả báo cáo, vẫn đang chìm trong suy nghĩ sâu xa.

Hạ Tử Du đi tới, liếc thấy phần báo cáo kiểm tra trong tay Đàm Dịch Khiêm, cô nhỏ giọng giải thích, “Em vẫn không yên tâm, cho nên đến bệnh viện kiểm tra lại..... Bác sĩ nói cơ thể em hoàn toàn bình thường.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, cầm lên hai tay lạnh như băng của Hạ Tử Du, nhẹ giọng trách nói, “Em ngốc quá, làm gì có ai mỗi ngày chỉ quan tâm đến chuyện sinh con vậy chứ?”

Hạ Tử Du lầu bầu nói, “Em chỉ là lo lắng. Ngày nào cũng uống ít nhất một viên thuốc an thần.”

Đàm Dịch Khiêm không nở trách cô nữa, dịu giọng nói, “Được rồi, sau này không cho phép gạt anh tới bệnh viện nữa, một mình em đi anh không yên tâm.....”

Hạ Tử Du ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy ôm vòng eo mảnh mai của Hạ Tử Du, “Chúng ta xuống dùng cơm đi!”

“Ông xã” Hạ Tử Du đột nhiên cất tiếng gọi.

Đàm Dịch Khiêm dừng chân lại, “Ừ?”

Hạ Tử Du hỏi, “Em đi gặp Kim Trạch Húc, chẳng lẽ anh không muốn hỏi em điều gì sao?”

Đàm Dịch Khiêm hờ hững nói, “Khi nào em muốn nói thì tự em sẽ nói với anh Chúng ta đi xuống đi!”

Bước chân Hạ Tử Du dừng lại, bỗng thốt lên, “Ông xã, thật ra em gặp Kim Trạch Húc chỉ gần mười phút thôi, em về muộn như vậy là vì.....Em vừa đưa Kim Trạch Húc lên máy bay.”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại.

Hạ Tử Du nhỏ giọng nói, “Chuyện ngày hôm qua, Kim Trạch Húc đã thừa nhận rồi.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Quả nhiên, thủ đoạn của hắn cũng chẳng hay ho chút nào.”

Hạ Tử Du bước đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, vịn lấy cánh tay Đàm Dịch Khiêm, nhẹ giọng nói, “Ông xã, em biết anh rất giận nhưng mà em có thể cầu xin anh một lần cuối cùng được không?”

Khuôn mặt Đàm Dịch Khiêm chợt lạnh lẽo, “Cho tới bây giờ em vẫn muốn anh bỏ qua cho Kim Trạch Húc?”

Cảm thấy toàn thân Đàm Dịch Khiêm tản ra sự lạnh lẽo, Hạ Tử Du cắn môi nói, “Một lần cuối cùng.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Không thể.”

“Ông xã, em thề đây là lần cuối cùng em cầu xin anh.” Hạ Tử Du nắm chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, khẩn cầu nói, “Em đã thuyết phục Kim Trạch Húc rời khỏi Los Angeles, em tin rằng từ nay về sau anh ấy sẽ không xuất hiện trước mặt chúng ta nữa!”

Đàm Dịch Khiêm đưa lưng về phía Hạ Tử Du, lãnh đạm nói, “Anh nói rồi, hắn đã không còn cơ hội.”

Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm lập tức mở cửa đi ra ngoài.

165. Chương 165 : Rốt Cuộc Cũng Có ‘bé Cưng’

“Số 58743, có người đến thăm tù.”

“Cám ơn.”

.

Mang còng tay, Kim Nhật Nguyên được cảnh sát dẫn tới phòng thăm tù.

Nhìn thấy người tới qua kính thủy tinh, khoe miệng Kim Nhật Nguyên khẽ nhếch cười.

“Ba nuôi.”

Kim Nhật Nguyên cầm lên điện thoại, “Trạch Húc!”

Kim Trạch Húc hỏi, “Đã rất lâu không có đến thăm ba, ba có khỏe không?”

Kim Nhật Nguyên cười cười, “Nơi này ngoại trừ thức ăn không ngon, tất cả đều tốt.”

Về mặt Kim Trạch Húc sầu lo, “Ba gầy đi rất nhiều.”

Giọng nói Kim Nhật Nguyên nặng nề u ám nói, “Không có chuyện gì, ba nhất định sẽ sống tới ngày con có thể quật ngã Đàm Dịch Khiêm.”

“Con thật xin lỗi, ba nuôi.”

Kim Nhật Nguyên thoải mái cười nói, “Cha con chúng ta không nên nói những lời như thế.”

Kim Trạch Húc chăm chú nhìn vào khuôn mặt già nua theo năm tháng của Kim Nhật Nguyên ngồi ở đối diện, áy náy nói, “Nếu như ban đầu không phải con chỉ vì cái lợi trước mắt muốn đối phó với Đàm Dịch Khiêm, Tử Du sẽ không đối chọi trên tòa với Đàm Dịch Khiêm, hôm nay ba cũng không phải ngồi ở đây thế này.....” Kim Trạch Húc đã từng muốn lợi dụng Hạ Tử Du để đánh đổ Đàm Dịch Khiêm, nhưng không nghĩ đến sau lưng lại có nhiều bí mật được cất giấu đến thế, cuối cùng lại chính anh lại gây hại đến người thân của chính mình.

Kim Nhật Nguyên an ủi nói, “Chuyện này không thể trách con. Ba đã sớm bị Đàm Dịch Khiêm nắm gọn trong tay như con châu chấu, nó sẽ không buông tha cho ba.”

Kim Trạch Húc dán vào chặt điện thoại nói, “Ba nuôi, mấy lần trước khi đến thăm ba, con nhớ đã từng nói với ba, những năm tháng ba khổ sở trong tù, tương lai con nhất định sẽ khiến cho Đàm Dịch Khiêm trả lại cho ba..... Hôm nay con tới đây muốn nói cho ba, ngày đó đang cách chúng ta ngày càng gần rồi.”

Kim Nhật Nguyên vui mừng nói, “Trạch Húc, đây chính là nguyên nhân trong cô nhi viện nhiều đứa trẻ như vậy, ba chỉ chọn một mình con.”

“Công ơn nuôi dưỡng của ba nuôi đối với con, con vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.”

Đáy mắt Kim Nhật Nguyên tỏa lên một tia giao hoạt, “Ba nuôi tin tưởng con nhất định sẽ làm được.”

Bỗng dưng Kim Trạch Húc nghiêm nghị nói, “Ba nuôi, có chuyện này con nhất định phải nói cho ba, con đã gạt ba.”

Kim Nhật Nguyên nhíu mày, “Chuyện gì?”

Kim Trạch Húc chậm rãi nói, “Thật ra thì, Tử Du cùng Đàm Dịch Khiêm đã tái hôn hơn nửa năm trước.”

Kim Nhật Nguyên hai mắt mở to, không tin được nói, “Không phải con nói với ba là Tử Du đã bỏ Đàm Dịch Khiêm đi rồi sao?” Bởi vì là trọng phạm, Kim Nhật Nguyên trong tù không có cơ hội đọc báo, cộng thêm tính cách xảo quyệt của ông, trong tù cũng không trao đổi với bất kì người nào, cho nên ông muốn biết được tin tức bên ngoài cũng chỉ có thể dựa vào Kim Trạch Húc.

Kim Trạch Húc nói, “Là con nói dối ba. Tử Du thật sự ở Male ba năm, nhưng sau đó cô ấy được Đàm Dịch Khiêm mang đến Los Angeles, chuyện cô ấy đi cùng Đàm Dịch Khiêm đến Los Angeles con cũng không ngờ tới.”

Kim Nhật Nguyên nghiêng răng nói, “Ba thật không yên để An Ngưng có đứa con gái này!”

Giọng Kim Trạch Húc hòa hoãn lại nói, “Ba nuôi, ba có ngày hôm nay là do Đàm gia bọn họ tạo nên, không liên quan đến Tử Du.”

Kim Nhật Nguyên lạnh nhạt nói, “Nó đi theo Đàm Dịch Khiêm chính là muốn đổi nghịch với ba! Trạch Húc, nếu như có một ngày con muốn đổi phò với người nhà họ Đàm, con không cần kiêng nể đến nó, nó hôm nay đã là người nhà họ Đàm, không còn là con gái của ba nữa.”

Kim Trạch Húc lắc đầu, “Ba nuôi, con sẽ không đổi phò với Tử Du..... Con yêu cô ấy, con muốn cô ấy là người phụ nữ của con.”

Kim Nhật Nguyên nhíu mày, “Con cho rằng con có thể lấy được lòng của nó sao?”

Kim Trạch Húc sâu xa nói, “Con không quan tâm lòng của cô ấy có hướng về con hay không, nhưng con chỉ muốn có cô ấy.”

Kim Nhật Nguyên khó hiểu nói, “Trạch Húc, con nên nhớ kỹ, đời người không nên để ý quá nhiều về thứ gì đó, nếu không, những thứ con quan tâm trong tương lai sẽ trở thành nhược điểm để người khác uy hiếp con.”

Kim Trạch Húc bình tĩnh nói, “Ba nuôi, chuyện tình cảm con muốn tự mình quyết định, con sẽ không hối hận.”

Kim Nhật Nguyên không nói thêm gì nữa.

Kim Trạch Húc nhìn gương mặt già nua của Kim Nhật Nguyên sau khi vào tù ba năm, nhẹ giọng nói, “Ba nuôi, thời gian thăm tù không nhiều lắm, lần sau con sẽ trở lại thăm ba.”

Kim Nhật Nguyên gật nhẹ đầu.

Nhưng, lúc Kim Trạch Húc đứng dậy, Kim Nhật Nguyên đột nhiên hỏi, “Con thật sự có kế hoạch đổi phò với Đàm Dịch Khiêm?”

Kim Trạch Húc quay đầu nhìn ba nuôi mình rồi tự tin nở một nụ cười, “Con đã cố tình để Tử Du tin vào một chuyện.”

Kim Nhật Nguyên không hiểu hỏi, “Chuyện gì? Cái này có liên quan đến kế hoạch của con?”

Kim Trạch Húc sâu xa nói, “Ba sẽ biết sau khi kế hoạch thành công.”

-

Một tháng sau.

Theo chẩn đoán, sắp tới là thời gian tốt nhất mà Hạ Tử Du có thể mang thai, cho nên. . . .

Hôm nay, vào bữa ăn tối, Đàm Dịch Khiêm gặp phải một vấn đề khó khăn cực lớn.

Trên bàn ăn, Hạ Tử Du nhìn vẻ mặt khó coi của Đàm Dịch Khiêm, yếu ớt vô tội hỏi, “Ừa, ông xã, thức ăn không hợp khẩu vị anh sao?”

“Mẹ, tại sao Ngôn Ngôn chỉ có thể ăn cơm trong chén vậy?” Liễu Nhiên ngây thơ hỏi.

Hạ Tử Du lúng túng nhìn sang Liễu Nhiên, “Ngoan, lúc ăn cơm không nên nói chuyện.”

“Dạ.” Liễu Nhiên đáp lại rồi sau đó vui vẻ bắt đầu ăn cơm.

Hạ Tử Du lần nữa đưa mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng hỏi, “Ông xã, sao lại không ăn cơm?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn những món ăn kỳ lạ trên bàn, mi tâm nhíu lại, “Những thứ này là gì vậy?”

“Đều là những món rất bình thường mà, em bảo nhà bếp làm đó.”

Hạ Tử Du vừa nói dứt lời, Đàm Dịch Khiêm liền nghe thấy người làm đứng bên cạnh khẽ cười ra tiếng.

Đàm Dịch Khiêm liếc mắt nhìn nhóm người giúp việc, bọn họ lập tức trở về trạng thái im lặng tự nhiên ban đầu.

Hạ Tử Du bưng chén cơm của Đàm Dịch Khiêm lên, sau đó gấp thức ăn vào bát Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, những món này đều là tấm lòng của nhà bếp làm, anh nếm thử một chút xem sao!”

Đàm Dịch Khiêm thoáng nhìn thức ăn trong chén, không vừa ý nói, “Em nhất định muốn chồng em ăn những thứ này?”

Hạ Tử Du cô gắng ra vẻ bình tĩnh, “Đều là những món rất ngon mà!”

Liễu Nhiên ngây thơ nói chen vào một câu, “Ba, ba nhanh ăn đi, mẹ cùng các dì ở phòng bếp chuẩn bị rất lâu đó!”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Em cũng xuống bếp chuẩn bị?”

Hạ Tử Du gạt đầu, “Dạ. . . . Em đã nếm qua những món này, ăn cũng được lắm!”

Đàm Dịch Khiêm bắt đầu dĩ cảm chén lên, “. . . . Được rồi!”

“Dạ, dạ!”

.

Sau khi bữa ăn tối kết thúc, Hạ Tử Du theo thường lệ đỡ Liễu Nhiên đi ngủ. Mấy ngày nay tâm tình Đàm Tâm không tốt, vì vậy bà Đàm đã về Đàm gia mấy ngày, cho nên việc đỡ Liễu Nhiên ngủ phải do Hạ Tử Du đảm nhận.

Lúc chín giờ, Liễu Nhiên cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. . . .

Hạ Tử Du đặt lên trán Liễu Nhiên một nụ hôn, sau đó vội vàng trở về phòng mình.

Dùng tay mở ra cửa phòng, cô lên tiếng gọi, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời.

Hạ Tử Du nghi ngờ nhìn thoáng qua một lượt căn phòng, phát hiện Đàm Dịch Khiêm bây giờ đã nằm ngủ say trên giường.

Hạ Tử Du nhíu mày, đi đến mép giường.

Đàm Dịch Khiêm dường như đã ngủ rất say, hơi thở đều đều trong giấc ngủ.

Hạ Tử Du lay nhẹ Đàm Dịch Khiêm gọi, “Ông xã”

Đàm Dịch Khiêm mơ màng trả lời, “Ừ.”

Hạ Tử Du hỏi, “Sao anh lại ngủ rồi?”

Đàm Dịch Khiêm đưa tay kéo cổ Hạ Tử Du xuống, giữ chặt đầu hôn lên mặt cô một cái, giống như rất mệt mới nói: “Bà xã, đừng làm ồn, ngày mai anh còn có mấy cuộc họp quan trọng trong ngày.”

Hạ Tử Du có vẻ thất vọng nói, “Ừm.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, tiếp tục chìm vào giấc ngủ của mình.

Hạ Tử Du sững sờ ngồi ở mép giường, rất là nghi ngờ. Tình huống này là sao đây? Chẳng lẽ những thực phẩm kia không có tác dụng như trên web nói?

Còn nữa, bình thường anh cũng không có đi ngủ sớm như vậy à.

Hạ Tử Du chán nản đứng dậy, sau đó đi vào phòng tắm lấy xuống chiếc áo ngủ rồi treo lại trong tủ quần áo.

Nhìn chiếc áo ngủ hàng hiệu gợi tình mà cô đã phải bỏ mặt khi chọn mua nó, cô không vui chép miệng.

Đi trở lại vào phòng tắm, Hạ Tử Du mở nước cho đầy bồn tắm lớn dự định tắm lại một lần trước khi đi ngủ.

Cởi quần áo ra, nằm trong bồn tắm lớn, cô rất thoải mái nhắm mắt lại hưởng thụ.

Nước ấm thật dễ chịu, cộng thêm cả người thả lỏng, cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Thế nhưng, trong lúc mơ màng chưa hẳn ngủ mê cô lại đột nhiên có cảm giác như nước trong bồn tắm ngày lúc càng ít đi.

Bất chợt trước ngực cô truyền đến hơi thở ẩm ướt nóng bỏng, cô mơ màng mở mắt ra thì phát hiện có một cái đầu không an phận của người nào đó đang vùi trước ngực cô.

Hạ Tử Du lập tức tỉnh táo hẳn, vội đẩy mạnh người đang vùi đầu vào ngực mình ra, “Hả, ông xã . . .”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nhẹ nhàng găm cắn núm hoa nhỏ nổi lên trước ngực Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du muốn ngồi dậy, nhưng lại bị Đàm Dịch Khiêm ôm đè xuống trong bồn tắm lớn.

Sức nặng cơ thể anh khiến cho hơi thở Hạ Tử Du trở nên dồn dập hơn, “Đừng vậy mà.”

Đàm Dịch Khiêm rút cuộc cũng ngước mắt lên ghé sát vào cạnh vành tai cô thì thầm, giọng nói ậm ờ còn mang theo chút trêu chọc, “Anh rất muốn em.”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Không phải anh đang ngủ sao?”

Trên gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm nở nụ cười có chút quỷ quái: “Bà xã anh đã chu đáo chuẩn bị mấy món ăn ngon đó, tối nay sao anh có thể ngủ được?”

Hạ Tử Du chợt nhớ lại những món ăn cô chuẩn bị cho tối nay — Trên internet nói những món đó đều giúp đàn ông tăng cường sinh lực, hai gò má cô lập tức ửng hồng.

Hạ Tử Du dè dặt hỏi, “Hả, anh biết rồi sao?”

Đàm Dịch Khiêm hí lại nửa mắt, nóng rực ngắm nhìn Hạ Tử Du, “Em không nên để người khác nghi ngờ năng lực của chồng em.”

Vừa rồi trong phòng ăn Đàm Dịch Khiêm chỉ không thích tiếng cười của mấy người giúp việc kia thôi.

“Em đâu có.” Hạ Tử Du như đứa trẻ mắc lỗi rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói, “Người ta chỉ là. Chỉ là cảm thấy mấy ngày nay là thời gian tốt để thụ thai, cho nên.” Nói tới đây, Hạ Tử Du len lén liếc nhìn xuống bộ phận nhạy cảm của người nào đó, phát hiện thấy cũng không có gì khác bình thường.

Đàm Dịch Khiêm thấy Hạ Tử Du cẩn thận xem xét, tình quái hỏi, “Có gì khác không?”

Hạ Tử Du rất nghiêm túc lắc đầu, “Không có. . . . Trên internet chắc chắn là gạt người rồi.”

“Không, không có gạt người đâu. . . .”

Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm phủ lên đôi môi đỏ như son của Hạ Tử Du, một tay bao trọn nơi đầy đặn trước ngực cô, ngón tay cái xoay tròn xung quanh nụ hoa đã nổi lên của cô.

Bị kỹ thuật lão luyện của anh gây kích thích, Hạ Tử Du cảm giác trong cơ thể nhanh chóng dâng lên một trận nóng ran khó chịu, cô vội vã từ chối, “Ông xã, từ từ đã, ở đây không được đâu. . . .”

Giọng ồ ồ Đàm Dịch Khiêm trả lời lại cô, “Anh muốn ở chỗ này.”

Cảm nhận được cơ thể nóng bỏng của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du biết anh bây giờ đã giống như tên lấp sẵn vào cung không bắn không được, đột nhiên, Hạ Tử Du giống như chợt nghĩ đến gì đó, hai gò má càng thêm ửng hồng, ngượng ngùng nói, “Anh. . . . Anh. . . . Anh thật là xấu xa!”

Cô đột nhiên nhớ lại lúc cô vào phòng anh đang ngủ say trên giường, mà mới chỉ một lát, anh đã mò vào bồn tắm của cô.....

Trước đây anh đã từng đề cập với cô rất nhiều lần muốn làm việc đó trong bồn tắm. . . . Ách, cô đâu có dễ dàng đáp ứng yêu cầu ham muốn không an phận đó của anh được, quả thật mắc cỡ chết người à, cho nên lúc có anh ở nhà, cô ít khi vào bồn tắm lớn để tắm, nhưng tối nay cô nghĩ là anh đã ngủ, thật không ngờ. . . . Cô đã mắc mưu anh!

“Anh thật là quá đáng. . . .” Hạ Tử Du càng nghĩ càng buồn bực xấu hổ.

Giờ phút này sao có thể để Hạ Tử Du lảm nhảm, Đàm Dịch Khiêm vội vàng chiếm lấy môi Hạ Tử Du.

“Ừm. . . .”

Đàm Dịch Khiêm đưa tay ôm lấy tấm lưng trần của Hạ Tử Du, kéo cô về phía mình.

Môi bị mút lấy, Hạ Tử Du không thể nào lên tiếng được, cộng thêm cơ thể bị khống chế, cô không có hơi sức chống đỡ, dần dần xụi lơ trong bồn tắm, mặc anh chơi đùa trên người cô.

“Sau này đừng để ông xã em ăn những thứ khó ăn đó nữa!” Đàm Dịch Khiêm dành ra chút thời gian căn dặn cô.

Cô thừa dịp anh rời khỏi môi cô liền hỏi lại một câu: “Vậy sao anh còn ăn?” Sớm biết tối nay bị anh lên kế hoạch tính kế, cô tuyệt đối tuyệt đối không thêm làm mấy chuyện vớ vẩn kia.

Đàm Dịch Khiêm chạm nhẹ vào gò má Hạ Tử Du, “Bởi vì bà xã anh đích thân xuống bếp làm.”

Hạ Tử Du đột nhiên cảm thấy ngọt ngào trong lòng, cô theo bản năng đưa tay ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm.

Nghĩ rằng Hạ Tử Du đang đáp lại anh, cơ thể Đàm Dịch Khiêm vì hành động này mà bị kích động không thôi, anh cúi đầu ngậm lấy nơi đỉnh nhọn đang vươn thẳng của cô, bàn tay to lớn vốn đang trêu đùa nụ hoa dần dần một đường trượt đến giữa hai chân đang bị cô kẹp chặt.

“Vợ yêu, mở rộng chân ra một chút.”

Khi tắm cô không có mặc quần áo, nhưng ở dưới vẫn có mặc một chiếc quần lót mỏng, anh dùng ngón tay lần mò đến vị trí ở đáy quần đã che khuất bộ phận quan trọng của cô, làm anh không thể di chuyển vào trong được.

Ý thức được bàn tay to lớn của anh đang tùy tiện lộng hành ở nơi nào đó của mình, hai chân cô càng khép chặt lại.

“Đừng làm vậy ở đây mà. . . .”

Có trời mới biết trong không gian bồn tắm nhỏ hẹp như vậy, đối với người từ nhỏ đã mắc chứng trầm cảm như cô khiến cô cảm thấy thật sợ hãi. . . .

“Ngoan, đừng sợ. . . .” Anh nhẹ giọng dỗ dành, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi cô, tạo cho cô cảm nhận được cảm giác an toàn từ anh mang đến.

“Không được.” Hơi thở hỗn loạn cô cố gắng dùng sức chống đẩy kéo dài khoảng cách cho cả hai rồi định vùng vẫy ngồi dậy.

Nhưng vào giờ phút này Đàm Dịch Khiêm đâu có chịu để Hạ Tử Du lùi bước.

Đàm Dịch Khiêm giống như bắt gặp được con mồi đang muốn bỏ chạy, anh áp Hạ Tử Du về phía bồn tắm, rồi cả người phủ lên trên người cô.

“Ông xã.” Cô cố gắng muốn giãy giụa lần nữa.

Thế nhưng anh hoàn toàn không quan tâm tới cô.

Cảm giác được ma sát với lồng ngực rắn chắc của anh đã mang đến cho cô từng trận khoái cảm mới mẻ, cô bắt đầu không thể kiềm chế được mà rên rỉ liên hồi.

Ngay sau đó, anh cởi bỏ xuống lớp vải cuối cùng trên người cô, nhấc chân cô lên.

Đã nửa đêm còn bị Đàm Dịch Khiêm kêu réo dậy, Hạ Tử Du nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Đàm Dịch Khiêm trong bóng tối, cô quả thật rất muốn khóc.

Kết quả cuối cùng là cô hận muốn chết những thứ thực phẩm mà cô đã tìm kiếm ở trên mạng kia!

-

Cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du cứ thế trôi qua êm ả.

Vào một buổi sáng, khi Hạ Tử Du tỉnh lại đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng mơ hồ, cô vốn cũng không thấy có gì lạ, nhưng mà khi cô vừa chuẩn bị bước xuống giường, cảm giác buồn nôn đột nhiên trào lên.

Hạ Tử Du căn bản không kịp suy nghĩ gì nhiều, lập tức vọt tới phòng tắm. Nhào về phía bồn cầu, cô kiềm chế không nổi mà nôn khan.

Có lẽ là vẫn chưa nghĩ đến mình đã mang thai, vì thế Hạ Tử Du cũng không hoài nghi triệu chứng cơ thể mình là triệu chứng của người đang mang thai, sau khi rửa mặt xong cô liền đi xuống lầu.

Lúc Hạ Tử Du xuống lầu thì bà Đàm đang ngồi tán gẫu điện thoại với bạn trong phòng khách, Hạ Tử Du bước tới cười với bà Đàm, bà Đàm nhìn thấy Hạ Tử Du sau đó cũng kết thúc cuộc nói chuyện, không vui liếc nhìn Hạ Tử Du, “Bây giờ là mấy giờ rồi? Cho dù là nhà có tiền thì con dâu cũng nên dậy sớm một chút chứ, để người làm nhìn thấy không sợ bị chê cười sao.”

“Con biết rồi ạ.”

Thật ra thì sau khi sống chung với bà Đàm, Hạ Tử Du đã rất ít khi dậy muộn, bình thường cô cùng tài xế trong nhà đưa Liễu Nhiên tới nhà trẻ, nhưng mà hôm nay cô không biết tại sao mình lại dậy muộn nữa, hơn nữa đầu óc còn mơ mơ màng màng.

Hạ Tử Du trước sau như một rất ít khi làm trái lời bà Đàm, lại thêm Đàm Dịch Khiêm rất yêu thương Hạ Tử Du, cho nên giờ phút này bà Đàm cũng chỉ có thể thu hồi mặt lạnh, thuận miệng nói một câu, “Đi dùng bữa ăn sáng đi, người làm chuẩn bị đã lâu rồi.”

“Dạ.”

Hạ Tử Du xoay người đang muốn đến phòng ăn, nhưng đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng dữ dội, cô đỡ đầu, thân thể thoáng lảo đảo.

“Cô chủ, cô sao vậy?”

Người giúp việc trong phòng khách nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của Hạ Tử Du, liền lập tức chạy tới đỡ, khẩn trương đỡ lấy người Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du giống như mất đi hết toàn bộ hơi sức, dựa vào người giúp việc, khó chịu nói, “Tôi cảm thấy choáng đầu quá.”

Người giúp việc đỡ Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, “Cô chủ, cô ngồi xuống đây nghỉ đi.”

Hạ Tử Du sau khi ngồi tựa vào trên ghế sofa mới cảm thấy khá hơn được một chút.

Bà Đàm thấy sắc mặt Hạ Tử Du trắng bệch, nhíu mày hỏi, “Cô bị làm sao vậy?”

Hạ Tử Du trả lời yếu ớt, “Con thấy hơi khó chịu.”

Người giúp việc hỏi bà Đàm, “Thưa bà, có nên gọi bác sĩ tới khám cho cô chủ không ạ?”

Bà Đàm gật đầu, “Đi đi!” Mặc dù không muốn thấy Hạ Tử Du, nhưng bà Đàm vẫn muốn duy trì tốt quan hệ mẹ con tốt với Đàm Dịch Khiêm, đương nhiên không thể trong lúc Hạ Tử Du không khỏe mà không quan tâm tới Hạ Tử Du được.

Được sự đồng ý của bà Đàm, người giúp việc lập tức chạy đi mời bác sĩ.

Hạ Tử Du được vài người giúp việc đỡ vào phòng, nhưng thật ra cảm giác choáng váng mới vừa rồi chỉ xảy ra trong chốc lát, sau khi trở về phòng tựa vào đầu giường nghỉ ngơi thì cảm giác choáng váng đó cũng biến mất.

Bà Đàm đứng bên cạnh mép giường, không vui nói, “Ngày nào cũng sống cuộc sống của vợ chủ, cho nên cơ thể mới suy yếu như thế? Còn không bằng bà già như tôi nữa.”

“Viện trưởng, con.”

Hạ Tử Du đang muốn giải thích với bà Đàm rằng cơ thể cô đã không sao, nhưng người giúp việc đã dẫn theo bác sĩ Dư đi vào phòng của cô.

Bác sĩ Dư hỏi sơ qua về tình hình cơ thể của Hạ Tử Du.

Bác sĩ Dư ngồi trên ghế bên cạnh giường, quan tâm hỏi, “Cô chủ, cô cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Hạ Tử Du nói, “Bây giờ tôi cũng không biết là có chỗ nào không thoải mái nữa, nhưng vừa rồi tôi cảm thấy đầu bị choáng.”

Bác sĩ Dư nghiêm túc hỏi, “Còn có chỗ nào không khỏe nữa không?”

Hạ Tử Du suy nghĩ một lúc rồi từ tốn nói, “Lúc tôi rời giường, cảm thấy trong ngực rất khó chịu, sau đó thì buồn nôn.”

Hạ Tử Du kể đến đây, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vui mừng nói: “Không phải là tôi.....”

Trên mặt Bà Đàm đang ung dung thản nhiên cũng hiện lên sự vui sướng, gấp gấp hỏi bác sĩ, “Con dâu tôi mang thai sao?”

Bác sĩ Dư cầm một que thử thai đưa cho Hạ Tử Du, “Cô chủ, cô biết làm sao để kiểm tra chứ?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

.

Hạ Tử Du vừa từ phòng tắm bước ra, bà Đàm đã sốt ruột bước tới hỏi, “Thế nào rồi? Kết quả thế nào hả?”

Hạ Tử Du chỉ mỉm cười.

Bác sĩ Dư nói, “Nhìn vẻ mặt này của cô chủ, kết quả hiển nhiên đúng như sự đoán của chúng ta rồi.”

Bà Đàm nhất thời vỡ òa ý cười đầy mặt, đột nhiên bà lên tiếng trách Hạ Tử Du, “Làm sao cô có thể sơ ý như vậy, mang thai cũng không biết? Vừa rồi còn thiếu chút nữa ngất xỉu. Lỡ như vừa rồi không có người giúp việc ở phòng khách, cô té xỉu làm cháu tôi bị thương thì làm sao? Bây giờ cô mau nằm xuống giường nghỉ ngơi cẩn thận cho tôi, đừng vậy làm ảnh hưởng đến cháu tôi một đấy. Tôi bây giờ lập tức đi gọi điện thoại cho Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du cũng vui mừng không thôi, cô nhỏ giọng nói với bà Đàm, “Viện trưởng, có thể để con tự mình nói tin vui này với Dịch Khiêm được không?” Cô muốn tự mình chia sẻ niềm vui này cùng anh.

Bà Đàm đang đắm chìm trong sự vui sướng, nói chuyện cũng thoải mái hơn, gật nhẹ đầu nói, “Được rồi, tôi đi hỏi bác sĩ Dư một chút về những loại thức ăn dinh dưỡng nào dành cho phụ nữ khi mang thai. . . .”

166. Chương 166 : Đan Nhất Thuần Là Thư Ký Của Anh

Tựa người vào đầu giường, Hạ Tử Du vui vẻ cầm điện thoại di động lên.

Gọi vào số điện thoại của Đàm Dịch Khiêm, trong đầu cô nghĩ tới lát nữa nên báo cho Đàm Dịch Khiêm tin vui này như thế nào.

Vậy mà, sau khi điện thoại được kết nối, số điện thoại của Đàm Dịch Khiêm lại chuyển đến đại sảnh công ty.

Nhân viên ở đại sảnh sau khi nghe Hạ Tử Du gọi điện thoại, vội lễ phép nói, “Tổng giám đốc phu nhân, tổng giám đốc đang họp, cô có muốn kết nối với điện thoại của tổng giám đốc không?”

Biết Đàm Dịch Khiêm khi họp không thích bị quấy rầy, Hạ Tử Du nói, “À, không cần, tôi đợi anh ấy một chút cũng được.”

“Vâng.”

Đặt điện thoại di động xuống, Hạ Tử Du đưa tay vuốt nhẹ lên bụng, tưởng tượng sinh mệnh nhỏ bé trong bụng từ từ trưởng thành sẽ giống Liễu Nhiên là một đứa trẻ đáng yêu, Hạ Tử Du khó có thể thu lại niềm vui sướng.

Khoảng chừng một giờ sau, Hạ Tử Du gọi lại điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm, nhưng mà, điện thoại vẫn bị chuyển tới đại sảnh, lần này nhân viên ở đại sảnh trả lời Hạ Tử Du có vẻ hơi ấp úng, “À, tổng giám đốc phu nhân, tổng giám đốc vẫn đang họp. . . .”

“Ồ, được rồi.”

Hạ Tử Du đặt điện thoại di động xuống lần nữa, tạm thời quyết định không gọi điện thoại cho anh nữa, đợi đến buổi trưa rồi gọi cho anh cũng được, thuận tiện nói buổi trưa về nhà với cô, bởi vì đã nhiều buổi trưa anh không có về rồi.

Nằm ở trên giường, cô nhắm mắt ngủ một giấc, đến gần buổi trưa có thể là do sự nhớ nhung trong lòng, cô đột nhiên mở mắt ra, lập tức cầm lên điện thoại gọi một cuộc cho Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du dù thế nào cũng không nghĩ đến lần này cô vẫn không thể nghe được giọng nói của Đàm Dịch Khiêm, lần thứ ba lúc nhân viên ở đại sảnh nhận được điện thoại cô dường như cũng trở nên run run, “À, tổng giám đốc phu nhân, tổng giám đốc”

Hạ Tử Du rốt cuộc cũng mất hết kiên nhẫn, trong lòng bỗng dưng sôi ruột nói, “Anh ấy vẫn đang họp sao? Hội nghị mà suốt cả một buổi sáng, ngay cả vợ gọi điện thoại cũng không có thời gian nhận?”

Nhân viên ở đại sảnh ngập ngừng nói, “Không phải, tổng giám đốc không phải đang họp, mà là. . . .”

Hạ Tử Du vụn lông mày, “Mà là cái gì?”

Nhân viên ở đại sảnh đáp, “Mà là tổng giám đốc hiện giờ không có ở công ty.”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Anh ấy đi đâu?”

Nhân viên ở đại sảnh rốt cuộc không thể giấu giếm được nói, “Tổng giám đốc..... Tổng giám đốc đến phía Tây.”

“Đến phía Tây?” Tại sao cô lại không biết việc này?

“Đúng vậy, tổng giám đốc mấy ngày nay đều ở phía Tây.”

Hạ Tử Du nhất thời nhú chặt chân mày, “Nếu như anh ấy vẫn luôn ở phía Tây, vậy sao lúc tôi gọi điện thoại tới, cô lại nói là Dịch Khiêm đang họp?”

Nhân viên ở đại sảnh khấn trương nói, “Thật xin lỗi tổng giám đốc phu nhân, không phải tôi cố ý muốn giấu cô, là thư ký Đan bảo tôi nói với cô như vậy.”

“Thư ký Đan?” Giống như nghe thấy một cái tên hoàn toàn xa lạ, Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, “Thư ký của Dịch Khiêm không phải là Lysa sao?”

Nhân viên đại sảnh nói, “Bởi vì Lysa phải đến Canada định cư cùng bạn trai, nửa tháng trước đã từ chức thư ký, cho nên tổng giám đốc thăng chức cho Đan Nhất Thuần tiểu thư thư ký là phòng kế hoạch thành cho tổng giám đốc.”

Tại sao những chuyện này cô không hề hay biết gì?

Hạ Tử Du kinh ngạc dựa vào đầu giường, tiếp tục hỏi, “Khi nào Dịch Khiêm trở lại?”

Nhân viên đại sảnh trả lời, “Mấy ngày nay tổng giám đốc đều trở lại trước khi tan việc.”

“Một mình anh ấy?” Không biết vì sao Hạ Tử Du lại nhạy cảm mà muốn hỏi về vấn đề này.

“Là thư ký Đan đi với tổng giám đốc.”

.

Kết thúc cuộc điện thoại, gương mặt Hạ Tử Du vốn tràn ngập vui mừng mong đợi lúc này đã trở nên ảm đạm, cô sững sờ dựa vào đầu giường, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Buổi chiều.

Đàm Dịch Khiêm theo thói quen sau khi về nhà là lên lầu tìm vợ yêu, ở trong phòng tìm một hồi lâu, Đàm Dịch Khiêm vẫn không tìm thấy Hạ Tử Du, ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm tìm một người giúp việc hỏi, “Tử Du đâu?”

Người giúp việc nghi hoặc, “Dạ, cô chủ không phải ở trong phòng sao?”

Không nhìn thấy Hạ Tử Du, không hiểu sao Đàm Dịch Khiêm lại cảm thấy bức dọc trong lòng, “Cô ấy không có ở đó, không ai thấy cô ấy ở đâu sao?”

Người giúp việc lắc đầu, “Bà chủ không cho cô chủ đi lại khắp nơi, muốn cô chủ ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, cho nên cả ngày nay cô chủ đều ở trong phòng, buổi trưa cô chủ nói không muốn ăn cơm nên không xuống dùng cơm, chúng tôi cũng không dám quấy rầy cô chủ nghỉ ngơi.”

Đàm Dịch Khiêm chợt không vui, “Việc đi lại của cô ấy trong căn nhà này từ khi nào đã bị người khác quản chế?”

“Là bởi vì bà chủ lo lắng cho sức khỏe của cô chủ, bởi vì cô chủ.”

Người giúp việc còn chưa nói xong, bà Đàm vừa đến lầu hai liền lên tiếng cất ngang, “Dịch Khiêm, mẹ trong lòng con chính là một người vô lý như vậy sao?”

Đàm Dịch Khiêm đưa tầm mắt lạnh lùng chuyển sang bà Đàm.

Bà Đàm chậm rãi đi đến gần Đàm Dịch Khiêm, tự giải thích nói, “Tiểu Du mang thai, cho dù mẹ có không thích Tiểu Du đi nữa, mẹ cũng phải quan tâm đến cháu của mẹ chứ, làm sao mẹ có thể làm những chuyện vô lý với Tiểu Du?”

Đàm Dịch Khiêm kinh ngạc mở to hai mắt, “Mang thai?”

Bà Đàm gật đầu, “Đúng vậy! Con không biết sao? Mẹ nghĩ là Tiểu Du muốn tự mình gọi điện thoại nói với con rồi chứ.”

Giờ phút này Đàm Dịch Khiêm không thể kiềm chế được giọng vui của mình hỏi, “Đáng chết, cô ấy đi đâu rồi?”

Bà Đàm nói, “Nó nói trong phòng hơi ngọt ngào, vừa mới đi ra vườn hoa rồi. Mẹ có bảo người giúp việc đi theo nó.”

Đàm Dịch Khiêm lập tức xoay người phóng xuống tới bậc thang cuối cùng.

.

Trong vườn hoa, Hạ Tử Du ngồi trên xích đu, bên cạnh là Liễu Nhiên đang dùng cái xẻng nhỏ gieo mầm hạt chanh.

Liễu Nhiên trồng mấy lần nên đã có kinh nghiệm, còn học dáng vẻ thường ngày của Hạ Tử Du giẫm lên lớp bùn đất, động tác rất ngây thơ đáng yêu.

“Mẹ, những hạt giống này sau này sẽ nảy mầm sao?”

“Ừ, sẽ rất nhanh nảy mầm.”

Liễu Nhiên vui mừng nói, “Liễu Nhiên muốn cùng mẹ trồng thật nhiều, để trong vườn hoa nhà mình toàn là chanh thảo.”

Hạ Tử Du nhẹ giọng hỏi, “Liễu Nhiên cũng thích cây chanh sao?”

Liễu Nhiên gật đầu, “Dạ, mẹ thích cây chanh, dì Đan cũng thích cây chanh, cho nên Liễu Nhiên cũng thích cây chanh.”

Đã rất lâu không nghe thấy Liễu Nhiên nhắc tới Đan Nhất Thuần, Hạ Tử Du ngẩn người, đang muốn mở miệng hỏi Liễu Nhiên một số chuyện có liên quan đến Đan Nhất Thuần, chợt nghe thấy người giúp việc cách đó không xa cung kính gọi, “Tiên sinh.”

Hạ Tử Du nhìn về phía vừa phát ra âm thanh.

Liễu Nhiên lập tức bỏ lại cái xẻng nhỏ, cơ thể nhỏ bé chạy về phía Đàm Dịch Khiêm, “Ba ——”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Liễu Nhiên, hôn nhẹ lên gò má Liễu Nhiên một cái, “Nhóc con nghịch ngợm, con và mẹ ở hoa viên bận chơi gì vậy?”

Liễu Nhiên nói, “Mẹ và con gieo hạt chanh ạ”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt nhìn về phía vợ yêu.

Hạ Tử Du thoáng nhìn Đàm Dịch Khiêm rồi đưa tầm mắt dời sang nơi khác.

Lúc này Liễu Nhiên thì thầm bên tai Đàm Dịch Khiêm, “Ba, hôm nay hình như mẹ không được vui, có phải ba chọc cho mẹ giận rồi không vậy?”

“Mẹ con không vui sao?”

Liễu Nhiên gật mạnh đầu, “Hôm nay mẹ không có gieo hạt chanh với Liễu Nhiên, mẹ cứ một mình suy nghĩ gì đó.”

“Liễu Nhiên ngoan, ba muốn nói chuyện riêng với mẹ một chút, Liễu Nhiên cùng chơi với các dì nha, có được không?”

“Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm đưa Liễu Nhiên cho người giúp việc trông, sau đó đi về phía Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngồi trên xích đu, thấy Đàm Dịch Khiêm đi tới, cô lập tức đứng dậy.

Trông thấy Hạ Tử Du có ý muốn trốn tránh, Đàm Dịch Khiêm ba chân bốn cẳng bước nhanh tới bên cạnh Hạ Tử Du, giữ lại người Hạ Tử Du hỏi, “Bà xã, sao vậy?”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống, không lên tiếng.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ trách nói, “Em mang thai sao lại ngồi trên xích đu một mình hả?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, dùng tay gỡ bàn tay của Đàm Dịch Khiêm đang giữ cổ tay cô ra.

Đàm Dịch Khiêm không cho Hạ Tử Du tránh né, anh ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, cầm chống lên bờ vai mỏng manh của cô, hai cánh tay xiết chặt cô, “Bà xã, sao không thêm để ý tới anh vậy?”

Hạ Tử Du vẫn không nói.

“Không muốn nói chuyện với anh sao?”

Hạ Tử Du vẫn không mở miệng.

Không chịu nổi khi Hạ Tử Du vẫn cứ lặng yên không nói gì, Đàm Dịch Khiêm hôn lên vành tai Hạ Tử Du, “Bà xã”

Hạ Tử Du không quay đầu, vặn gỡ cánh tay Đàm Dịch Khiêm đang vòng quanh người cô ra, sau đó bước đi một mạch.

“Tử Du!” Đàm Dịch Khiêm chạy theo lên vài bước, vươn tay muốn ôm lấy Hạ Tử Du.

Thế nhưng Hạ Tử Du phát một cái vào tay anh, “Đừng chạm vào em!”

Đàm Dịch Khiêm bất đắc dĩ đứng yên tại chỗ, kiên nhẫn hỏi, “Em làm sao vậy?”

Hạ Tử Du cố gắng kiềm chế khó chịu trong lòng, bình tĩnh nói: “Tại sao anh cùng Đan Nhất Thuần đến phía Tây nhiều ngày như vậy lại không nói cho em biết? Tại sao anh thăng chức cho Nhất Thuần làm thư ký của anh mà cũng phải giấu em?”

“Những chuyện này ai nói với em?”

“Chẳng lẽ anh còn muốn gạt em sao?”

“Robert chết tiệt! !” Đàm Dịch Khiêm nhỏ giọng mắng thầm.

Trong lòng dâng lên từng hồi chua xót, trông mắt Hạ Tử Du đã phủ đầy hơi nước, “Anh vẫn là việc gì cũng gạt em.....”

Đàm Dịch Khiêm đến gần Hạ Tử Du một bước, “Bà xã, Robert muốn anh sắp xếp cho Đan Nhất Thuần một vị trí.....”

Hạ Tử Du cố chịu đựng sự đau lòng hỏi, “Không phải anh đã sắp xếp cô ấy ở phòng kế hoạch rồi sao?”

Đàm Dịch Khiêm lại đến gần Hạ Tử Du một bước nữa, “Chuyện này có thể để anh từ từ giải thích với em được không?”

“Anh nói đi, em đang nghe.”

Đàm Dịch Khiêm từ tốn giải thích, “Robert biết thư ký Lysa đã từ chức nửa tháng trước, Robert không nỡ nhìn Đan Nhất Thuần làm việc nặng nhọc ở phòng kế hoạch, cho nên hy vọng anh điều Đan Nhất Thuần đến lầu 98, đúng lúc công ty gần đây lại bận rộn chuyện hạng mục phía Tây, lại thêm chuyện xã giao với mấy vị lãnh đạo cấp cao kia, cho nên anh mang theo Đan Nhất Thuần đến bộ phận phía Tây làm việc.”

“Những thứ này đều không phải lý do. Lý do là lần trước Đan Nhất Thuần cứu anh, anh đã có cái nhìn khác đối với Đan Nhất Thuần, cho nên lúc Robert năn nỉ anh không hề do dự liền chấp nhận.... Anh căn bản là đã có chút tình cảm với Đan Nhất Thuần rồi ! !”

Đàm Dịch Khiêm nhượng mảy, “Không cho phép em cố tình gây sự như vậy!”

Hạ Tử Du xoay người, “Em chính là cố tình gây sự đó, ai bảo anh mỗi ngày đều gần gũi người phụ nữ thích anh, lại còn gạt em.....”

Đàm Dịch Khiêm vội vàng giải thích, “Anh không có gạt em, anh với Đan Nhất Thuần đến bộ phận phía Tây chỉ vì công việc, bởi vì không yên tâm em ở nhà một mình, cho nên mỗi ngày anh đều phải về nhà.....”

Hạ Tử Du uất ức nói, “Vậy tại sao anh không nhận điện thoại của em?”

Đàm Dịch Khiêm ôn tồn nói, “Nhất Thuần nói với anh hôm nay em có gọi điện tới cho anh, nhưng lúc ấy anh đang họp với mấy vị thương nhân, Nhất Thuần sợ em suy nghĩ lung tung mới bảo nhân viên tiếp tân gạt em....”

“Nhất Thuần, Nhất Thuần. Đến cái tên cũng gọi thuận miệng như vậy, trước đây anh đâu có thường xuyên gọi tên cô ấy như thế!”

“Ngốc ạ.”

Đàm Dịch Khiêm mặc kệ Hạ Tử Du giãy giụa, từ đằng sau giữ chặt eo Hạ Tử Du, để cô tựa vào vòng tay ấm áp của anh.

“Bà xã , nếu anh có hứng thú với Nhất Thuần, tội gì lại cố chấp với em nhiều năm như vậy?”

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm dịu dàng xúc động khiến trong lòng Hạ Tử Du chua xót, trong khoảnh khắc nước mắt đầm đìa chảy xuống, Hạ Tử Du lấy giọng mũi nói, “Anh không gạt em chứ?”

“Chẳng lẽ còn cần anh chứng minh sao?”

“Vậy anh hứa với em, chờ giải quyết xong hạng mục bộ phận phía Tây, anh phải đổi thư ký mới, em mặc kệ Robert.” Hạ Tử Du mở to đôi mắt ngập nước nhìn Đàm Dịch Khiêm, đáng vẻ khiến người khác đau lòng.

“Được, cái gì cũng đều đồng ý với em. Nhưng mà không cho phép em khóc nữa, lẽ như về sau sinh nhóc con cũng thích khóc giống như em thì sao?” Có trời mới biết khi nhìn thấy vợ yêu của anh khóc, tim anh cũng quặn thắt lại, anh không muốn cô vì bất cứ chuyện gì mà rơi nước mắt nữa.

Đàm Dịch Khiêm dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gò má Hạ Tử Du, cố gắng lau hết nước mắt trên gương mặt xinh đẹp của cô. “Ngoan, đừng khóc.”

Hạ Tử Du bĩu môi, nhưng không nói lời nào.

Đàm Dịch Khiêm nhìn cô cười, “Còn giận không?”

“Hết rồi.”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, cầm ấn vào giữa vầng trán trắng trẻo của cô, “Vậy sao lại không nói gì?”

“Em chỉ cảm thấy, em nói với anh yêu cầu như vậy có phải rất ích kỷ không?” Vì đi được đến hôn nhân như vậy đã không dễ dàng gì, so với ngày trước, thật sự cô đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Đàm Dịch Khiêm vẫn chỉ cười, đem khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du vùi sâu vào lồng ngực mình, “Bé ngốc. Cho dù em không nói ra yêu cầu như vậy, chờ khi hạng mục bộ phận phía Tây kết thúc, anh cũng vậy sẽ làm như vậy. Anh không nói cho em chuyện Đan Nhất Thuần lên làm thư ký bởi vì anh không có ý định để cô ta làm công việc này lâu, dài, lại sợ em suy nghĩ lung tung, cho nên mới gạt em.”

Hạ Tử Du vùi đầu trong ngực Đàm Dịch Khiêm lâu bầu nói, “Em đâu có suy nghĩ lung tung.”

“Vậy vừa rồi là ai tức giận hả?”

“Ồ.”

.

Kể từ khi có em bé, Đàm Dịch Khiêm kiểm soát Hạ Tử Du rất kỹ.

Không cho phép đến vườn hoa gieo hạt chanh thảo, không cho phép xuống bếp, không cho phép uống đồ uống có cà phê, không cho phép nhìn bất kỳ chương trình nào có tố chất bạo lực trên ti vi.

Những thứ này Hạ Tử Du cũng có thể chịu được, nhưng có một điều khiến Hạ Tử Du không thể chịu nổi, chính là mỗi lần ra cửa Hạ Tử Du đều phải xin phép Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du cảm thấy tự do bị hạn chế, có lúc muốn đi ra ngoài mua vài món đồ đều phải được Đàm Dịch Khiêm phê chuẩn.

Hôm nay, đúng lúc bà Đàm đến bệnh viện chăm sóc cho ông Đàm, Hạ Tử Du quyết định lén lúc chạy ra ngoài.

Sợ Đàm Dịch Khiêm trách cứ, Hạ Tử Du dẫn theo một hộ vệ trong nhà đi theo, sau đó bảo tài xế chở cô ra ngoài.

Đã lâu không tới công ty bách hóa, Hạ Tử Du cảm thấy không khí thật mới mẻ, cảm thấy trong lòng thư thái hẳn lên.

Sau khi kết hôn với Đàm Dịch Khiêm, mỗi khi đi dạo đến công ty bách hóa Hạ Tử Du hầu như rất ít khi mua gì đó cho mình, bởi vì quần áo đồ trang sức của cô đã chất đầy cả phòng trong biệt thự, dĩ nhiên, những thứ quần áo đồ trang sức kia đều là Đàm Dịch Khiêm mua cho cô Cho nên hôm nay cô tới công ty bách hóa định lựa cho Đàm Dịch Khiêm vài chiếc áo sơ mi, cô rất ít khi mua âu phục cho Đàm Dịch Khiêm, có lẽ cũng bởi vì Đàm Dịch Khiêm hình như cũng không thiếu âu phục, trong nhà treo thành rất nhiều hàng.

Biết Đàm Dịch Khiêm từ trước tới nay chỉ thích một nhãn hiệu, cho nên khi Hạ Tử Du bước vào công ty bách hóa thì nơi đầu tiên cô muốn đến chính là cửa hàng nhãn hiệu này.

Nhìn cà vạt rực rỡ muôn màu bên trong quầy, Hạ Tử Du rối rắm lựa chọn một lúc, bỗng dưng, cô ngấm trúng một cái cà vạt sọc chéo màu xám, hai mắt cô sáng lên, trong đầu lập tức tưởng tượng ra dáng vẻ của Đàm Dịch Khiêm khi thắt chiếc cà vạt này.

“Có thể cho tôi xem cái này được không?”

Hạ Tử Du chỉ vào hình ảnh của chiếc cà vạt kia trên cuốn sách giới thiệu.

Cô gái bán hàng mỉm cười nói, “Cô có thể xem cái khác được không?” Hạ Tử Du hôm nay đeo kính đen, tóc vấn lên, cho nên nhân viên trong cửa hàng không nhận ra cô.

Hạ Tử Du hỏi, “Tôi chỉ muốn xem cái này một chút, không có sao?”

Cô gái bán hàng xin lỗi nói, “Thật xin lỗi, cái cà vạt này nhà thiết kế chỉ thiết kế một cái, mà cửa hàng của chúng tôi vừa bán hết trong ba phút trước..... Vị tiểu thư kia đang tính tiền.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn theo hướng cô gái bán hàng nói, làm thế nào cũng không ngờ tới sẽ gặp Đan Nhất Thuần ở trong cửa hàng này.

Thấy Đan Nhất Thuần đã thanh toán xong, lúc này đang gói lại chiếc cà vạt sau đó bỏ vào trong túi xách.

Thấy Đan Nhất Thuần muốn rời đi, Hạ Tử Du vội vàng quay lưng lại.

Đan Nhất Thuần hiển nhiên đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi mua được món đồ vừa ý, không để ý tới Hạ Tử Du, mang theo nụ cười đi lướt qua Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhìn bóng lưng Đan Nhất Thuần rời đi, lông mày hơi nhíu lại.

.

Bởi vì không chọn được món đồ mình thích, cộng thêm mang thai khiến cô rất dễ mệt mỏi, cho nên Hạ Tử Du đi dạo một lát ở công ty bách hóa thì cảm thấy không còn hứng thú gì nữa nên cũng rời đi.

Hạ Tử Du ngồi trên xe đang muốn bảo tài xế lái xe về nhà, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Đan Nhất Thuần mang theo nụ cười đi lướt qua cô .

Ma xui quỷ khiến thế nào, Hạ Tử Du ra lệnh tài xế, “Đưa tôi đến Đàm thị!”

Tài xế vâng đáp lại rồi quay đầu lái xe tới “Đàm thị”.

Hạ Tử Du vẫn thân thiện đối mặt nhân viên như mọi khi, sau đó đi vào thang máy trực tiếp lên lầu 98.

Sau khi Hạ Tử Du mang thai, Đàm Dịch Khiêm cũng không còn tới bộ phận phía Tây, mỗi buổi trưa anh đều về nhà chăm sóc cho Hạ Tử Du, có lúc anh còn ngây thơ theo sát Hạ Tử Du để nói chuyện với sinh linh nhỏ bé còn chưa được thành hình trong bụng, không hề giống với phong cách của vị tổng giám đốc tài ba.

Đi tới phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du vừa định gõ tay lên gõ cửa, thì phát hiện cửa phòng không khóa, mà lúc này Đàm Dịch Khiêm đang xử lý văn kiện.

Hạ Tử Du nhẹ chân nhẹ tay đi vào, muốn tạo cho Đàm Dịch Khiêm một sự ngạc nhiên, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gọi nhỏ, “Tử Du!”

Giọng nói đó chính là của Đan Nhất Thuần.

Đàm Dịch Khiêm theo đó ngẩng đầu lên.

“Nhất Thuần.” Hạ Tử Du vẫy tay với Đan Nhất Thuần, sau đó nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, lập tức đến trước mặt của Hạ Tử Du, hai cánh tay vây quanh Hạ Tử Du, nhẹ trách nói, “Không phải đã nói với em không được ra ngoài một mình sao?”

“Em muốn tới thăm anh thôi!”

Đan Nhất Thuần nhìn hai người ngọt ngào tình cảm, biết điều nói, “Dịch Khiêm, em đi ra ngoài trước.”

Hạ Tử Du đưa mắt liếc trộm Đan Nhất Thuần, sau đó nhỏ giọng hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, ngày mai là sinh nhật anh, anh có nhận được quà gì không?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch khóe môi, “Việc này không phải là anh nên hỏi em sao? Em chuẩn bị quà gì cho ông xã em rồi?”

“À, em xin lỗi. Tạm thời chưa có quà.”

“Tiểu yêu tinh không có lương tâm.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không, hôm nay người ta đến cửa hàng tính chọn cho anh một chiếc cà vạt, nhưng mà không chọn được, bất quá ngày mai nhất định em sẽ có tin vui dành cho anh.”

“Được rồi, coi như em còn có chút lương tâm.” Đàm Dịch Khiêm ôm ngang Hạ Tử Du, “Em đứng quá lâu rồi, vào trong phòng nghỉ ngơi một lát, đừng để ảnh hưởng tới bé cưng trong bụng em, chờ một chút chúng ta cùng về.”

.

Sau khi Hạ Tử Du thử đến thăm dò, cuối cùng cô đã biết Đàm Dịch Khiêm không nhận được món quà mà cô cứ nghĩ anh sẽ nhận được, vì thế Hạ Tử Du thở phào nhẹ nhõm một hơi thật lớn, ngay sau đó thoải mái nằm lên giường trong phòng nghỉ của Đàm Dịch Khiêm ngủ một giấc.

Ngủ cho đến khi tự nhiên tỉnh lại, Hạ Tử Du cảm thấy rất khoan khoái, liếc mắt nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường đã gần tới giờ tan sở của Đàm thị, Hạ Tử Du đang muốn xuống giường, điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Liếc mắt nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiển thị một dãy số lạ, Hạ Tử Du nghi ngờ bắt máy, “Xin chào.”

Điện thoại di động truyền đến một giọng tiếng Anh, “Xin hỏi có phải là tiểu thư Hạ Tử Du hay không? Tôi là Ellen luật sư đại diện của Kim Trạch Húc, Kim Trạch Húc tiên sinh bị nghi là kẻ buôn lậu quốc tế nên đã bị cảnh sát nước Anh tạm giữ, đương sự của tôi Kim Trạch Húc nói cô là em gái của anh ấy, có một số vấn đề tôi cần hỏi cô, xin hỏi cô có thể tới nước Anh một chuyến được không?”

167. Chương 167 : Sinh Nhật Bị Lãng Quên

“Bà xã, tại sao từ lúc ở công ty về nhà đến giờ không nói gì vậy?”

Để chìa khóa xe xuống, Đàm Dịch Khiêm đến bên mép giường, ôm lấy Hạ Tử Du đang ôm đầu gối ngồi trên giường.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, như đang do dự điều gì đó, không nói tiếng nào.

Con người đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm nhạy bén đã nhận ra sự do dự trong mắt Hạ Tử Du, hơi nhú mày hỏi, “Có gì không thể nói với anh được sao?”

Hạ Tử Du rút cuộc ấp úng nói, “Ông xã, em muốn tới Anh một chuyến.”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm hiện lên một đường cong, “Giận anh sao?”

“Sao ạ?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, dịu dàng nói, “Trước đây trong thư em nói muốn tới nước Anh, em có nói qua em muốn quay về thăm Luân Đôn, anh nói khi nào hưởng tuần trăng mật sẽ dẫn em đi, nhưng mà kết hôn lâu như vậy rồi anh vẫn không có thời gian, anh xin lỗi!”

Hạ Tử Du ngẩng đầu lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, em không để ý chuyện đó, em nói là. Là em có việc muốn đi Anh một chuyến.”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày một lần nữa, “Chuyện gì?”

Hạ Tử Du nói, “Trạch Húc ở Anh đã xảy ra chuyện, anh ấy đang bị cảnh sát nước Anh tạm giữ. Em phải đi Anh xem anh ấy thế nào rồi.”

Đàm Dịch Khiêm nghe đến ba chữ “Kim Trạch Húc” rõ ràng không vui, “Em có biết bây giờ em đang mang thai không?”

Hạ Tử Du vội vàng gạt đầu, “Em biết nhưng em sẽ cẩn thận.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi thẳng người dậy, lạnh giọng nói, “Anh không thể để cho em đi!”

Hạ Tử Du bước theo xuống giường, kéo cánh tay Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, vịn nhẹ bả vai Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Em quên em đã hứa gì với anh sao?”

Hạ Tử Du chợt nhớ tới hình ảnh lần cuối cùng cô năn nỉ anh bỏ qua cho Kim Trạch Húc.

Hạ Tử Du nói, “Em không quên, thế nhưng lần này Trạch Húc không làm hại đến chúng ta.....”

Về mặt Đàm Dịch Khiêm trở nên lạnh lùng, “Anh nói không được là không được!”

Hạ Tử Du khó hiểu, “Tại sao?”

Đàm Dịch Khiêm nói thẳng, “Bởi vì anh không tin hẳn.”

Hạ Tử Du lay nhẹ cánh tay Đàm Dịch Khiêm, khẩn cầu, “Ông xã, anh ấy hiện đang xảy ra chuyện, nghe giọng luật sư nói có thể có phiền phức rất lớn, ta không thể làm ngơ với anh ấy.”

“Hạ Tử Du.” Đàm Dịch Khiêm đột nhiên gọi cả tên và họ cô, “Anh cho rằng lần trước chính là lần cuối cùng trong đời em quan tâm tới hẳn! !”

“Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm quả thật không vui, “Em nhất định phải nhớ rõ từng chữ từng câu anh nói hôm đó..... Anh nói rồi, nếu như hẳn xuất hiện trong thế giới của chúng ta, anh làm bất cứ chuyện gì em cũng không được can thiệp, cho nên bây giờ anh quyết định em phải ở nhà nghỉ ngơi dưỡng thai, vẫn là câu đó, anh không cho phép em đi!”

Hạ Tử Du hỏi, “Nếu như em nhất định đi?”

“Anh không cho phép! !”

“Em không thể nào trơ mắt nhìn Trạch Húc gặp chuyện không may.”

Giữa bọn họ lại một lần nữa vì Kim Trạch Húc mà cãi nhau, Đàm Dịch Khiêm không thể tiếp tục chịu được, nghiêng rằng nói, “Nếu như em nhất định làm như vậy, vậy thì tốt nhất em nên suy nghĩ về hậu quả mà em phải gánh.”

Hạ Tử Du chợt lui về sau một bước, trong đầu chợt nhớ tới câu nói của Đàm Dịch Khiêm, “Nếu em can thiệp, tình cảm của chúng ta sẽ đi tới bước cuối cùng”

Sắc mặt Hạ Tử Du nhanh chóng tái nhợt, sững sờ tựa vào mặt tường lạnh buốt phía sau, một hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Gương mặt Hạ Tử Du trong nháy mắt mất đi huyết sắc khiến trong lòng Đàm Dịch Khiêm mềm nhũn, Đàm Dịch Khiêm dịu giọng lại đi đến trước mặt Hạ Tử Du, nâng gương mặt tinh xảo Hạ Tử Du lên, nhẹ giọng dỗ dành nói, “Bà xã, em không chịu nói với anh nguyên nhân tại sao em quan tâm tới Kim Trạch Húc, anh có thể tôn trọng em mà không hỏi..... Nhưng em là vợ của anh, anh không thể nào cứ để em hết lần này đến lần khác đi quan tâm tới người đàn ông khác. Hơn nữa, bây giờ em còn đang mang thai, thời kỳ đầu mang thai không thích hợp với việc đi máy bay, anh hy vọng em có thể vì anh, cũng vì hôn nhân của chúng ta mà thận trọng suy nghĩ.”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn Đàm Dịch Khiêm trước mặt, trong đầu không ngừng thoáng qua lời nói của Đàm Dịch Khiêm “Tình cảm sẽ đi đến bước đường cuối cùng”.

Đàm Dịch Khiêm thấy đáy mắt trong suốt của Hạ Tử Du có một tia dao động, anh lập tức ấn Hạ Tử Du vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu cô, “Vợ yêu à, anh xin lỗi, anh không phải là muốn lớn tiếng với em như vậy. Nhưng anh sẽ không thay đổi quyết định của mình, bất kể giờ phút này em có suy nghĩ như thế nào.”

Hạ Tử Du chậm rãi đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, giọng nghèn nghẹn nói, “Đây chính là nguyên nhân hôm đó anh muốn em bảo đảm trước mặt anh sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn khuôn mặt vừa tách ra của Hạ Tử Du, nhú mày hỏi, “Sao lại nói như vậy?”

“Có một hôm nữa đêm khi em tỉnh lại vô tình nghe anh nói chuyện với cấp dưới của anh..... Em không nghe rõ anh với cấp dưới nói chuyện gì, nhưng em nghe thấy anh nhắc tới ba chữ “Kim Trạch Húc”..... Thật ra anh không tính sẽ bỏ qua cho Kim Trạch Húc đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm hạ giọng nói, “Đừng cố tình gây sự, anh thực hiện đúng cam kết đã hứa với em.”

Hạ Tử Du lắc đầu, giọng nói trầm xuống, “Anh thực hiện cam kết anh hứa với em, nhưng anh chưa từng có cảm tình tốt với Trạch Húc, anh vẫn đang tìm cơ hội đối phó với Trạch Húc, lần này Trạch Húc bị cảnh sát tạm giữ, thật đúng ý của anh, cho nên anh muốn em làm ngơ chuyện của Trạch Húc, thậm chí còn mang chuyện lần trước em hứa với anh ra bức em không được can thiệp vào quyết định của anh!”

Khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm dần trở nên u ám xót xa, lạnh lùng nói, “Cho nên, rốt cuộc em vẫn là vì chuyện của Kim Trạch Húc mà muốn cãi nhau với anh tới cùng đúng không?”

Hạ Tử Du tức giận quay đầu sang hướng khác.

Đàm Dịch Khiêm nhìn Hạ Tử Du xoay đầu sang chỗ khác, nghiêm mặt nói, “Lần này, không có thương lượng! Anh sẽ không cho phép em đi Anh quốc, càng không cho phép em xen vào chuyện của Kim Trạch Húc, bất kể vì lý do gì!”

Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm xoay người bỏ đi.

Quán bar “Blue Goblin”.

Robert vừa đi vào quán bar, nhìn thấy xung quanh vắng vẻ, lập tức oán trách, “Tôi biết ngay mỗi lần cậu tới đây đều đuổi hết người trong quán rượu đi mà, tôi thật sự rảnh rỗi đến bị khủng hoảng tình nguyện vì một cú điện thoại mà tới cái quán bar vắng tanh có mỗi tôi và cậu!”

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở quầy rượu, im lặng uống rượu không lên tiếng.

Robert vừa mới ngồi bên cạnh Đàm Dịch Khiêm đã cảm thấy cả người Đàm Dịch Khiêm tản mát ra sự lạnh lẽo rét người, Robert lập tức cẩn thận điều chỉnh giọng nói của mình, cười hắc hắc nói, “Ồ, Đàm tổng, đừng để ý đến những lời tôi vừa nói..... Muộn như vậy gọi tiểu nhân tới có việc gì không?”

Đàm Dịch Khiêm quay đầu hỏi Robert, “Phụ nữ đều thích cổ tình gây sự như vậy sao?”

Nhìn bộ dạng chán chường của người bạn tốt, Robert lập tức hăng hái hỏi, “Sao hả, Tiểu Du chọc cậu giận sao? Không thể nào, Tiểu Du vừa mới mang thai, cậu thương cô ấy còn không kịp, sao có thể tức giận với cô ấy!”

Đàm Dịch Khiêm nhấp một hớp rượu, lạnh nhạt hờ hững nói, “Cô ấy nói cô ấy muốn đi Anh!”

Robert không hiểu, “Sao Tiểu Du đột nhiên lại muốn đi Anh Quốc?”

“Kim Trạch Húc!”

Miệng Robert lập tức há to thành hình tròn, “Thằng đó đúng là âm hồn bất tán mà, tôi thật sự không thể hiểu nổi Tử Du, tại sao lại vì hắn mà cứ cãi nhau với cậu?”

Đàm Dịch Khiêm giải thích với Robert, “Kim Trạch Húc bị cảnh sát nước Anh tạm giữ, cô ấy chỉ muốn qua đó xem hắn ta thế nào.”

Robert lập tức cười hi hi, “Bị tạm giữ lại à? Chuyện tốt nha. Cậu làm ư?”

Đàm Dịch Khiêm thần nhiên nói, “Việc này không nằm trong kế hoạch của tôi.”

Robert giật mình ngạc nhiên, “Hả, chuyện này không nằm trong kế hoạch cậu? Vậy tại sao Kim Trạch Húc lại bị tạm giữ?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời, ánh mắt càng âm u sâu thêm vài phần.

Robert nói, “Có điều, nói thế nào thì đây cũng là chuyện tốt, cho cậu đỡ mất công ra tay..... Nhưng mà, sao vẫn cảm giác có gì đó là lạ!”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm như đang chìm vào suy nghĩ, không có trả lời Robert.

Robert hỏi, “Vì chuyện này mà Tử Du muốn đến nước Anh rồi cậu không cho?”

Đàm Dịch Khiêm nhặt nhẹo nói, “Cô ấy đang tức giận với tôi.”

Robert cười ha ha, “Thế giới này sợ rằng dám chọc cậu tức giận cũng chỉ có em gái Tiểu Du mà thôi”

Đàm Dịch Khiêm tức giận trợn mắt liếc nhìn người bạn tốt, “Đừng có ở đây vui sướng hả hê, Đan Nhất Thuần trở thành thư ký của tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu.”

Robert kêu oan, “Đúng là không công bằng mà, tiền lương Nhất Thuần là tôi trả, tôi dâng tặng cho cậu một người lao động miễn phí, cậu lại còn ra vẻ miễn cưỡng?”

Đàm Dịch Khiêm nói thẳng, “Cô ta không thích hợp ở ‘Đàm Thị’.”

Robert lập tức nói, “Cậu đang lo lắng cho cảm nhận của Tiểu Du phải không? Tôi có thể giúp cậu giải thích với em gái Tiểu Du. Làm ơn đi, cậu để Nhất Thuần ở lại công ty cậu đi, tôi thật sự sợ cô ấy rời khỏi Los Angeles rồi không biết sẽ trốn đến góc nào trong cái thế giới này

Đàm Dịch Khiêm đắc ý liếc Robert, “Cậu không cần giải thích với bà xã tôi, cô ấy rất hiểu lý lẽ không phải loại người ăn giấm chua giống tôi.”

Robert cười gian nói, “Ồ, mới vừa rồi là người nào nói phụ nữ cổ tình gây sự ?”

Đàm Dịch Khiêm nhất thời đen mặt.

Robert thôi không đùa giỡn nữa, khuyên nhủ, “Đàm đại tổng giám đốc, mau trở về dỗ dành em gái Tiểu Du của cậu đi, tôi cũng không muốn ở quán bar này cả đêm với cậu.”

Chưa tới mười hai giờ Đàm Dịch Khiêm đã về đến nhà.

Anh cũng không uống nhiều rượu, cho nên vẫn còn rất tỉnh táo.

Vận tay mở cửa phòng ra, anh theo thói quen gọi, “Bà xã”

Không thấy Hạ Tử Du đáp lại, Đàm Dịch Khiêm nghĩ rằng Hạ Tử Du đã ngủ, cho nên anh bước nhẹ tới mép giường, nhưng không ngờ trên giường trống không.

Đàm Dịch Khiêm tìm kiếm chung quanh cả buổi nhưng cũng không nhìn thấy Hạ Tử Du, cuối cùng anh đến chỗ người giúp việc để hỏi.

Người giúp việc nơm nớp lo sợ trả lời, “Dạ, tối nay cô chủ ngủ với Ngôn tư tiểu thư”

Đàm Dịch Khiêm thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó đến phòng Liễu Nhiên.

Bình thường phòng trẻ không khóa, vậy mà tối nay lại khóa trái cửa, hiển nhiên người phụ nữ nào đó không muốn nửa đêm bị ai đó ôm về phòng ngủ.

“Chết tiệt! !” Không mở được cửa phòng, Đàm Dịch Khiêm thầm quát chữ một câu.

Hạ Tử Du nằm cạnh Liễu Nhiên trong phòng trẻ, cô nghe thấy tiếng động ở chỗ tay cầm cửa, cũng biết người đứng ngoài cửa là ai, nhưng cô quyết tâm không cho người nào đó mở cửa.

Kết quả rất rõ ràng, Đàm Dịch Khiêm một mình trở về phòng, hai người ngủ hai nơi.

Không có vợ yêu trong ngực, suốt đêm Đàm Dịch Khiêm ngủ không được yên giấc, vì thế vừa sáng sớm Đàm Dịch Khiêm đã lục đục mò sang phòng trẻ.

Cửa phòng trẻ đã mở, Đàm Dịch Khiêm bước vào phòng đúng lúc Hạ Tử Du đang trong phòng tắm rửa mặt, người giúp việc giúp Liễu Nhiên mặc quần áo.

Liễu Nhiên nhìn thấy anh rất vui vẻ gọi, “Ba!”

Đàm Dịch Khiêm làm dấu ‘xuyt’ bằng ngón tay, Liễu Nhiên lập tức hiểu ý, gật đầu cũng che miệng lại.

Đàm Dịch Khiêm bước nhẹ vào phòng tắm, thấy Hạ Tử Du đang chải đầu, anh đột nhiên vòng hai cánh tay quanh người Hạ Tử Du, lấy lofg nhỏ nhẹ gọi, “Bà xã”

Hạ Tử Du cũng không lên tiếng để ý tới Đàm Dịch Khiêm, trầm mặt lãnh đạm.

Đàm Dịch Khiêm hôn phớt lên gò má Hạ Tử Du, như trẻ con kể khổ, “Không có em ngủ bên cạnh, tối hôm qua anh ngủ không ngon gì hết.”

Hạ Tử Du vẫn không lên tiếng.

Không chịu nổi Hạ Tử Du coi thường mình, Đàm Dịch Khiêm mất hết kiên nhẫn nói, “Tại sao em cứ vì chuyện của Kim Trạch Húc mà muốn cãi nhau với anh?”

Hạ Tử Du xoay người, bước ra phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm đuổi theo, bắt lấy cổ tay mảnh mai của Hạ Tử Du, “Anh muốn nói chuyện rõ ràng với em.”

Liễu Nhiên vừa mặc quần áo tử tế đang trừng mắt to nhìn hình ảnh ba mẹ lúc này đang giằng co.

Đàm Dịch Khiêm khựng lại liếc nhìn Hạ Tử Du, căn dặn người giúp việc, “Đẫn Liễu Nhiên đi xuống dùng bữa sáng.”

Người giúp việc một giây cũng không dám trễ nãi, lập tức ôm Liễu Nhiên nhanh lẹ biến mất.

Đợi đến khi bên trong phòng chỉ còn lại Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm trầm giọng hỏi, “Vẫn không muốn nói chuyện với anh vậy sao?”

Hạ Tử Du kiên trì nói, “Em muốn đi Anh.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không nhường nhịn, “Anh nói rồi không được! !”

“Không cho phép, không được, không cần hỏi tới, không cần biết. Đối với em, ngoài những lời cưỡng chế mệnh lệnh thế này, anh còn có thể nói với em những lời nào?” Hạ Tử Du như phát điên quát lên.

“Tử Du, đừng vô lý như vậy.”

“Anh cảm thấy em vô lý sao? Vậy lúc nào thì anh nói chuyện có lý với em? Anh luôn nghĩ rằng chuyện anh làm là đúng, đến khi nào thì anh mới có thể quan tâm đến cảm nhận của em?”

“Bà xã ——” Đàm Dịch Khiêm không kiên nhẫn nhìn cô chằm chằm .

Hạ Tử Du kích động nói, “Chẳng nhẽ em không thể có chút tự do nào sao?”

Đàm Dịch Khiêm cố gắng làm dịu lại bầu không khí căng thẳng, “Chúng ta không nên nói chuyện này.”

Cảm xúc Hạ Tử Du vẫn dâng cao, “Trong mắt em anh căn bản đã hình thành thói quen nắm trong tay tất cả..... Em không biết vì sao anh không quan tâm đến cảm nhận của em? Anh đã nói anh tôn trọng em cho nên sẽ không hỏi nguyên nhân em quan tâm tới Kim Trạch Húc, em rất cảm kích anh vì sự rộng lượng đó, cũng rất vui vì anh tin tưởng bà xã anh, nhưng chúng ta sống với nhau lâu như vậy, tại sao anh vẫn luôn bá đạo như thế? Mọi việc chúng ta đều có thể thương lượng mà, nếu anh không yên tâm em một mình đi gặp Kim Trạch Húc, anh có thể bảo người đi cùng với em, tại sao lần nào cũng muốn để em phải cầu xin anh như vậy chứ?”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm tái xanh, “Tốt nhất bây giờ em nên khống chế lại tâm trạng của mình, bây giờ em không phải là một mình nữa.”

Ý thức được thái độ quá khích của mình, Hạ Tử Du cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, dịu giọng nói, “Ông xã , em nhất định phải đi Anh một chuyến.”

Đàm Dịch Khiêm kiên trì nói, “Bất kể em nói cái gì, anh cũng sẽ không đồng ý cho em đi Anh!”

Hạ Tử Du hành động theo cảm tình nói, “Vậy chúng ta không còn gì để nói.”

Dứt lời, Hạ Tử Du né tránh cái nhìn lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm lập tức rời khỏi phòng trẻ.

Đàm Dịch Khiêm nhìn bóng dáng quật cường của Hạ Tử Du rời đi, chỉ biết thở dài.

Tại sao đến hôm nay anh và cô vẫn khó mà thấu hiểu đến thế?

Từ khi kết hôn đến nay, lần đầu tiên anh cảm thấy thật mệt mỏi. Đối với chuyện mỗi lần cô vì Kim Trạch Húc mà cầu xin anh, anh đều cảm thấy mệt mỏi.

Giữa bọn họ tại sao cứ phải vì Kim Trạch Húc mà cãi nhau hết lần này tới lần khác?

Sau khi Hạ Tử Du bỏ đi, Đàm Dịch Khiêm lái xe tới công ty.

Bởi vì tối hôm ngủ riêng Đàm Dịch Khiêm không quen nên không ngủ được, vì thế mới sáng sớm mà anh đã cảm thấy cổ họng đau rất không thoải, toàn bộ gân cốt căng thẳng, sau đó cộng thêm sự mệt mỏi vì vừa rồi cãi nhau với Hạ Tử Du, sau khi Đàm Dịch Khiêm đến phòng làm việc liền đó dựa người vào ghế nghỉ ngơi.

Đan Nhất Thuần ôm một xấp văn kiện đi vào phòng làm việc, vô tình nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm mệt mỏi nhắm mắt sau bàn làm việc, Đan Nhất Thuần kinh ngạc, “Ồ, Dịch Khiêm, sao anh lại tới đây?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn dựa vào ghế, không trả lời Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm nhắm hai mắt nhưng vẫn hơi động đậy nơi cổ họng, quan tâm hỏi, “Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Ừ.”

Đan Nhất Thuần đi tới phía sau Đàm Dịch Khiêm, tay khoác lên vai Đàm Dịch Khiêm, nhẹ nhàng xoa bóp, “Sao không ngủ được? Nhìn anh có vẻ như rất mệt.”

Đàm Dịch Khiêm mở mắt ra, liếc nhìn Đan Nhất Thuần.

Mái tóc dài màu đen uốn xoăn, trên tai đeo một đôi khuyên tai vàng hình tròn, hàng lông mi dài và cong, đôi môi đỏ tươi như son, dáng người vô cùng mê hoặc đàn ông..... Cô dường như so với thời gian lúc đầu khi anh quen biết cô đã xinh đẹp nay lại càng thêm quyến rũ hơn.

Đan Nhất Thuần lập tức buông tay ra, lui về phía sau, “Thật xin lỗi, em không phải cố ý. Em chỉ cảm thấy là anh mệt mỏi cho nên muốn giúp anh thả lỏng một chút, em xin lỗi vì đã quên sửa thói quen này.”

Thật ra thì trong hai năm Đan Nhất Thuần ở bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, mỗi khi Đan Nhất Thuần trông thấy Đàm Dịch Khiêm mệt mỏi thì cô đều sẽ giúp anh xoa bóp

Đàm Dịch Khiêm nhắm mắt lại, bình tĩnh nói, “Kỹ thuật của cô có tiến bộ rồi.”

Đan Nhất Thuần lại đặt tay lên vai Đàm Dịch Khiêm, nhợt nhạt cười, “Anh không phải ghét bỏ là tốt rồi.”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì thêm.

“Đúng rồi, sao hôm nay anh lại tới công ty vậy?”

“Tại sao tôi không thể tới?”

“Hôm nay là sinh nhật anh mà, mấy ngày trước anh bảo em hủy bỏ hết mấy cuộc họp hội nghị ngày hôm nay, anh nói hôm nay anh muốn ở nhà với Tử Du và Ngôn Ngôn.”

Nhớ lại ngày hôm nay, Đàm Dịch Khiêm mở mắt ra.

“Anh.....Tại sao không ở nhà?”

Đàm Dịch Khiêm ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt nói, “Không có gì, cô đi xuống đi.....”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Dạ.”

Lúc Đan Nhất Thuần xoay người đi, Đàm Dịch Khiêm lên tiếng nói, “Mang hết lịch hẹn của mấy cuộc họp hội nghị và hành trình hôm nay đến đây.”

Chỉ chốc lát sau, Đan Nhất Thuần cầm tư liệu đi họp cùng lịch hành trình để ở trên mặt bàn của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đang muốn cầm lên tài liệu mở ra xem, nhưng phát hiện phía trên đóng tài liệu để một chiếc hộp tinh xảo đắt giá bọc giấy hoa màu đen.

“Dịch Khiêm, cái này là em. À, là quà bạn bè tặng anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chiếc hộp màu đen tinh xảo này, trong đầu thoáng qua trận cãi nhau từ hôm qua đến hôm nay của anh và Hạ Tử Du.

Đan Nhất Thuần nhỏ giọng bổ sung thêm một câu, “Cái này là em tự chọn theo ánh mắt của em, không biết anh có thích hay không, nhưng theo như những bộ đồ trước kia em đã tặng cho anh, em nghĩ chắc cũng không đến nỗi quá tệ.....”

“Cảm ơn!”

Mặc dù Đàm Dịch Khiêm không mở hộp quà ra, nhưng được Đàm Dịch Khiêm đáp lại, Đan Nhất Thuần đã cảm thấy rất vui, “Dịch Khiêm, sinh nhật vui vẻ!”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt chuyển sang xấp tài liệu cho cuộc họp trước mặt.

Đan Nhất Thuần lập tức nói, “Bây giờ em đi thông báo cho mọi người đi họp.”

.

Sau khi Đan Nhất Thuần rời đi, Đàm Dịch Khiêm nhìn đồng tài liệu một hồi, có lẽ vì Đan Nhất Thuần tặng quà cho anh làm tâm trạng anh càng thêm phiền loạn, anh lên cầm điện thoại gọi cho Hạ Tử Du.

Thế nhưng, điện thoại Hạ Tử Du không thể nào kết nối được.

Đàm Dịch Khiêm nghĩ là Hạ Tử Du không muốn nghe điện thoại của anh, ngay sau đó anh gọi điện thoại về nhà.

Hình như là điện thoại reng chưa được mấy giây, người giúp việc đã rất nhanh nhận điện thoại, “Dạ.
. Tiên sinh.”

Đàm Dịch Khiêm nghe ra giọng của người giúp việc dường như có phần hơi thở dốc, Đàm Dịch Khiêm nhỏ giọng hỏi, “Tử Du đâu?”

“Tiên. Tiên sinh, cô chủ bảo tài xế chở cô ấy đến sân bay rồi, chúng tôi đang muốn thông báo với cậu.” Thời điểm Đàm Dịch Khiêm gọi điện thoại về cũng đúng lúc người giúp việc đang muốn gọi điện thoại cho anh.

“Đến sân bay?” Đôi mắt đen thẳm gian xảo ranh mãnh của Đàm Dịch Khiêm híp lại như đường chỉ, vô cùng lạnh lẽo.

”Đúng vậy, cô chủ không có ở nhà, chúng tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ.....

168. Chương 168 : Cần Phải Gánh Chịu Hậu Quả

Trên máy bay, Hạ Tử Du tựa vào đầu giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

‘Hạ tiểu thư, số 23 cũng chính là vé máy bay sao?’

Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của nhân viên bán vé máy bay, Hạ Tử Du chợt mở mắt ra.

Hôm nay là ngày 23, sinh nhật của anh

Nghĩ tới đây, cả người Hạ Tử Du cứng đờ, hình ảnh hiện lên trong đầu tất cả đều là bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm. (Ặc, nghĩ đến chồng mình thì đầu có đi, 1 lần bỏ con 1 lần bỏ chồng đúng là iu quái)

Ngay sau đó, cô sốt ruột lấy điện thoại ra, nhìn màn hình tối đen cô mới ý thức được điện thoại di động của cô đã tắt máy, mà căn bản trên máy bay cô không thể nào gọi điện thoại cho anh

Hạ Tử Du sững sờ để điện thoại di động xuống, trái tim dâng lên cảm giác khó chịu. Ông xã, em xin lỗi.

‘Hạ tiểu thư, nếu như trước sáng mai cô không thể tới Luân Đôn làm chứng cho Kim Trạch Húc tiên sinh, Kim Trạch Húc tiên sinh sẽ bị phán tội danh thành lập lập tức trục xuất trở về Trung Quốc giam giữ’

Đây là cuộc điện thoại luật sư của Kim Trạch Húc gọi tới cho cô, cô không còn cách nào lựa chọn, bởi vì anh rõ ràng không đồng ý cho phép cô đi Anh.

Nhưng mà. Nhưng mà cô đã quên nói với anh một câu “Sinh nhật vui vẻ!!”

.

Vào buổi trưa.

Không có Hạ Tử Du, cả căn biệt thự dường như trở nên trống vắng khó tả.

Đàm Dịch Khiêm yên tĩnh trầm lặng ngồi trên ghế sofa duy nhất trong phòng, trong tay cầm một ly rượu màu đỏ sậm.

Chuông điện thoại di động chợt vang lên.

Đàm Dịch Khiêm ấn nút trả lời, nhưng không lên tiếng.

Thuộc hạ trong điện thoại báo cáo với anh, “Tổng giám đốc, lúc chúng tôi tới sân bay tổng giám đốc phu nhân đã lên máy bay rồi. . . . Chúng tôi có cần lập tức lên máy bay tới Luân Đôn không?”

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc mấy giây, nhàn nhạt nói, “Bảo đảm an toàn cho cô ấy, đừng xuất hiện trong tầm mắt của cô ấy.”

“Dạ.”

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm kết thúc cuộc trò chuyện.

Ném điện thoại di động tới giường lớn, Đàm Dịch Khiêm nâng ly rượu lên nhấp một hớp.

Cốc, cốc.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Giọng vẫn lạnh lùng Đàm Dịch Khiêm nói, “Vào đi.”

Bà Đàm và Đàm Tâm đi vào phòng.

Đàm Tâm lên tiếng trước, “Dịch Khiêm, hôm nay là sinh nhật của em, chị và mẹ đưa ba từ bệnh viện về nhà rồi. . . .”

Bà Đàm kéo vạt áo Đàm Tâm, rồi sau đó mở miệng, “Bữa trưa đã chuẩn bị xong rồi, Ngôn Ngôn ở dưới lầu bảo đói bụng, chúng ta xuống dùng cơm đi!”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói, “Các người ra ngoài trước đi!”

Bà Đàm gật đầu, “Ừ, mọi người xuống dưới lầu chờ con dùng cơm.” Ngay sau đó bà Đàm kéo Đàm Tâm đi ra khỏi phòng.

Nhưng Đàm Tâm không chịu đi ra với bà Đàm, mà dừng chân tại chỗ, nhíu mày nói, “Dịch Khiêm, chị thật sự không hiểu nổi Hạ Tử Du cô ta rốt cuộc có phải là vợ em hay không? Hôm nay sinh nhật em mà cô ta dám bỏ đi như vậy, nghe người giúp việc nói cô ta một mình đến sân bay, thậm chí ngay cả em cũng không thông báo một tiếng, cô ta rốt cuộc là có ý gì?”

Bà Đàm hạ thấp giọng nhắc nhở, “Tâm à! !”

Đàm Tâm hoàn toàn không nghe lời bà Đàm khuyên can, tức giận bất bình nói, “Bộ không phải sao. Bây giờ cô ta làm xằng làm bậy như thế còn không phải là ý vào Dịch Khiêm cưng chiều cô ta hay sao Đã mang thai cũng không biết ngoan ngoãn ở nhà, con thấy cô ta là muốn gây rắc rối để người khác lo lắng cho cô ta thôi.”

Xoảng ——

Ngay lúc đó, ly rượu đỏ trong tay bị Đàm Dịch Khiêm hung hăng ném xuống nền nhà trắng tinh.

Mẹ con bà Đàm lập tức sợ hết hồn, sắc mặt Đàm Tâm trong nháy mắt càng thêm tái nhợt.

“Đi ra ngoài! !”

Một tiếng rống giận phát ra âm u lạnh lẽo như đến từ địa ngục vang vọng dội vào lỗ tai hai mẹ con họ Đàm.

Đàm Tâm nơm nớp lo sợ đứng bên cạnh bà Đàm, lần đầu tiên bị dáng vẻ tức giận của Đàm Dịch Khiêm dọa cho chết khiếp.

Phải biết rằng, dáng vẻ tức giận của Đàm Dịch Khiêm rất không giống người, anh rất ít khi nổi giận vì chuyện gì đó, mặc dù lần trước mẹ con bà Đàm giật dây chuyện Đan Nhất Thuần mang thai, Đàm Dịch Khiêm cũng không tức giận như thế..... Có thể thấy lần này Đàm Dịch Khiêm đúng là thật sự tức giận.

Bà Đàm vội kéo Đàm Tâm rời khỏi phòng.

Trên thảm đỏ trắng tinh loang lổ vết rượu màu đỏ thẫm, tròng mắt đen láy của Đàm Dịch Khiêm tĩnh mịch tỏa ra sự lạnh lẽo, con người dần dần có rút lại.

Tại Luân Đôn.

Hạ Tử Du đi tới văn phòng luật sư, Ellen nói cho cô biết cục cảnh sát nơi Kim Trạch Húc bị tạm giữ.

Trong đồn cảnh sát, Hạ Tử Du trông thấy Ellen ngồi cùng Kim Trạch Húc đang bị tạm giữ.

Kim Trạch Húc có vẻ như tiêu tụy đi rất nhiều, râu mọc dài ra không ít.

Hạ Tử Du ngồi đối diện Kim Trạch Húc, quan tâm hỏi, “Anh có khỏe không?”

Kim Trạch Húc nhìn thấy Hạ Tử Du rất đổi kinh ngạc, “Tử Du? Sao em lại ở đây?”

Ellen đẩy đẩy gọng kính trên mũi, áy náy giải thích với Kim Trạch Húc, “Thật xin lỗi, Kim tiên sinh, là tôi thông báo Hạ tiểu thư tới Luân Đôn. Quan tòa cần Hạ tiểu thư làm chứng cho anh, nếu không anh rất khó có thể thoát khỏi tội danh này.”

Kim Trạch Húc tức giận nói, “Ai cho phép ông thông báo với Tử Du? Tôi nói rồi, chuyện này tôi không cần Tử Du giúp!”

Ellen nói, “Kim tiên sinh, tôi chỉ muốn giúp anh thắng trận này trên tòa.....”

Kim Trạch Húc lạnh lùng nói, “Tôi không cần một luật sư tự làm việc theo ý mình, phiên tòa này của tôi không cần ông phụ trách, tôi sẽ trả phí luật sư cho ông.”

“Kim tiên sinh.”

Hạ Tử Du chen vào nói, “Trạch Húc, anh đừng trách Ellen, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tại sao Ellen nói anh có liên quan với nhóm người buôn lậu quốc tế?”

Kim Trạch Húc nặng nề thở dài, “Tử Du, chuyện của anh em không cần can thiệp, em căn bản không nên tới nước Anh, nếu để Đàm Dịch Khiêm biết, sợ rằng hai người lại vì anh mà cãi nhau.....”

Nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, đôi mắt trong suốt của Hạ Tử Du thoáng hiện một chút chạnh lòng.
Vừa xuống máy bay cô liền lập tức gọi điện thoại cho anh nhưng điện thoại anh lại không kết nối được.

Hạ Tử Du kiềm chế khó chịu trong lòng, cố ra vẻ thoải mái nói, “Việc của em và anh ấy anh không cần phải lo lắng, bây giờ anh nên lo lắng cho chính anh kìa..... Anh có thể kể rõ đầu đuôi sự việc cho em biết không?”

Kim Trạch Húc vẫn kiên trì nói, “Bây giờ em nên ngay lập tức trở về Los Angeles!”

Hạ Tử Du nhìn luật sư, “Ellen, anh nói cho tôi biết đi!”

Ellen do dự liếc nhìn sang Kim Trạch Húc, rồi sau đó chậm rãi kể, “Một tuần trước, cảnh sát tới công ty của Kim tiên sinh lấy danh nghĩa Kim tiên sinh là kẻ khả nghi buôn lậu quốc tế đưa Kim tiên sinh đi.”

Hạ Tử Du nhíu mày, “Tại sao có thể như vậy? Cảnh sát bắt người chẳng lẽ không cần chứng cứ sao?”

Ellen trả lời, “Cảnh sát đúng thật là có chứng cứ, chứng cứ chính là hình ảnh Kim tiên sinh đang bàn bạc với nhóm người buôn lậu.”

Hai mắt Hạ Tử Du lập tức trợn lớn, “Trạch Húc, anh thật sự làm những chuyện này?”

Kim Trạch Húc lập tức giải thích, “Tử Du, làm sao anh có thể bàn bạc buôn lậu những người đó?”

“Vậy tại sao cảnh sát lại có những tấm hình chụp anh buôn lậu?”

“Đó là bởi vì. Bởi vì.” Kim Trạch Húc muốn nói rồi lại thôi.

Hạ Tử Du vội vàng hỏi, “Bởi vì sao?”

Kim Trạch Húc rốt cuộc ngước mắt nhìn về phía Hạ Tử Du, “Em còn nhớ được chuyện lần đó không?”

Hạ Tử Du không hiểu lắm, “Sao?”

“Lần đó em vì muốn thăm Liễu Nhiên mà bay từ Male tới Los Angeles, em ngủ lại ở khách sạn LLD.....”

Hà Tử Du chột gât đầu, “Chuyên đó có liên quan đến kẻ khả nghi buôn bán kia sao?”

Kim Trạch Húc gật đầu, “Đêm đó người cố gắng muốn hại em chính là người đàn ông buôn lậu kia, chính vì vậy mà cảnh sát nghi anh có liên quan đến hắn ta.....”

Hạ Tử Du không hiểu, “Nhưng mà đêm đó anh ra tay đánh hắn bị thương, làm sao mà có thể giao dịch với hắn ta?”

Kim Trạch Húc chậm rãi giải thích, “Em không biết.....Sau chuyện ngày hôm đó, anh và em đến Male nhưng sau khi anh từ Male trở lại Los Angeles, anh đã phát hiện có một số người bắt đầu theo dõi anh. Mới đầu anh căn bản không nghĩ người theo dõi anh và người đàn ông đêm đó muốn hại em là một, cho đến khi có một lần anh bị cảnh sát vu cáo hãm hại giấu ma túy trong nhà..... Dựa vào lý lịch anh không có tiền án tiền sự, cuối cùng cảnh sát cũng điều tra rõ sự thật rồi thả anh đi, anh biết chuyện này là do những thanh niên đã theo dõi anh cả ngày làm, cho nên anh tìm cơ hội để bắt những kẻ theo dõi anh, buộc bọn chúng phải nói ra kẻ chủ mưu phía sau..... Sau khi biết kẻ chủ mưu, vì muốn làm rõ nguyên nhân hãm muốn hại anh, anh yêu cầu muốn gặp hắn một lần, nhưng anh thật không ngờ, kẻ chủ mưu phía sau đó chính là kẻ có ý đồ muốn hãm hại em, mà anh chủ động đi gặp hắn lại vừa đúng ý của hắn, hắn âm thầm sai người chụp lại ảnh của anh và hắn đang nói chuyện sau đó đưa cho cảnh sát...”

Ha Tử Du nhíu chặt mi tâm, “Tại sao cho tới bây giờ anh không nói cho em biết những chuyện này?”

Kim Trạch Húc thở dài, “Khi đó em bởi vì anh đã giấu em một chuyện ngày trước mà giận anh, em nói em không muốn liên lạc với anh nữa, cho nên anh không có cơ hội nói cho em biết chuyện này, sau khi em cùng Đàm Dịch Khiêm đến Los Angeles, chúng ta lại càng không có liên lạc, lần gặp ở hội sở đó, nói thật, khi đó anh rất tức giận, nên cũng không muốn nói với em những chuyện này.”

Hạ Tử Du không hiểu hỏi, “Người kia nếu như muốn trả thù những chuyện đêm đó anh ra tay với hắn, vậy vì sao hắn còn phải tạo ra nhiều phiền phức theo dõi chụp ảnh để đối phó anh? Thật xin lỗi, em thật không muốn hắn hãm hại anh, em chỉ nghĩ ngờ.....”

Kim Trạch Húc gật đầu nói, “Hắn có lẽ phát điên.....” Kim Trạch Húc lấy tay che mặt, suy sụp nói, “Anh bị cảnh sát tới tìm mới biết hắn buồn ma túy, hơn nữa ảnh chụp rõ mặt anh và hắn, có trời mới biết, chuyện qua lâu vậy rồi, anh thậm chí còn không nhớ đến nó..... Anh thật sự bị hắn hại cho thâm, bản thân hắn đương nhiên không cần rồi, bởi vì hắn vốn là tội phạm truy nã!”

Hà Tử Du lo lắng nói, “Vây em có thể giúp gì được cho anh?”

Ellen thay Kim Trạch Húc trả lời, “Hạ tiểu thư, cô chỉ cần nói ra toàn bộ quá trình Kim tiên sinh vì cô mà đánh nhau với tên tội phạm buôn ma túy kia, như vậy quan tòa sẽ tin người kia có ý muốn trả thù, cộng thêm Kim tiên sinh trước đây vốn là thương nhân, tin rằng quan tòa sẽ công bằng phán xét.....”

Hà Tử Du gật đầu, “Được.”

Kim Trạch Húc xin lỗi nói, “Tử Du, thật xin lỗi, anh vốn định không muốn phiền đến em, nhưng không ngờ lần này lại quấy rầy đến cuộc sống của em.”

Hạ Tử Du cầm tay Kim Trạch Húc nói, “Anh là anh trai em, em không thể nào không giúp anh, huống chi anh vướng vào chuyện này cũng bởi vì em.....”

Ellen hỏi, “Hạ tiểu thư, vụ án của Kim tiên sinh chiều này sẽ mở phiên toà thẩm tra xử lý, tôi cần cô dùng thân phận là nhân chứng đến tham dự trên tòa án, có được không?”

“Được. . . . Nhưng mà, tôi chỉ hy vọng tôi có thể bí mật tham dự, có một số việc tôi không muốn xuất hiện trên truyền thông.”

Ellen gật đầu, “Được.”

Buổi chiều mở phiên tòa thẩm lý vụ án Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du lấy thân phận chứng nhân làm chứng cho Kim Trạch Húc, vụ án tiến triển rất thuận lợi, nhưng kết quả chung thẩm tòa án thẩm vấn phải đợi đến buổi chiều hôm sau.

Vì thế, Hạ Tử Du quyết định ở lại Luân Đôn một đêm.

Buổi tối ngủ lại ở một khách sạn Luân Đôn, Hạ Tử Du gọi điện thoại về cho Đàm Dịch Khiêm, nhưng, Đàm Dịch Khiêm vẫn không nghe máy.

Hạ Tử Du lo sợ bất an, suốt đêm nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm mà không ngủ được, cô liên tục gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm, lo lắng chờ đợi nhưng vẫn không thể nào kết nối được với điện thoại của anh.

Buổi chiều hôm sau, Kim Trạch Húc ra hầu phiên tòa thẩm vấn cuối cùng Bởi vì có chứng cứ chính xác từ Hạ Tử Du, kết quả toà án thẩm vấn rất lạc quan, Kim Trạch Húc được phóng thích ngay tại chỗ.

Không nói chuyện nhiều với Kim Trạch Húc, xế chiều hôm đó Hạ Tử Du đã vội vã máy bay.

Bởi vì mang thai, cộng thêm hai ngày nay bồn ba mệt nhọc, Hạ Tử Du vừa lên máy bay đã ngủ thiếp đi.

.

Lúc Hạ Tử Du về đến Los Angeles đã là 5 giờ sáng, Hạ Tử Du không dám chậm trễ đi taxi ba tiếng trở về biệt thự.

Người giúp việc trực đêm thoáng nhìn thấy Hạ Tử Du, vui mừng nói, "Cô chủ, cô đã về rồi?"

"Ừ." Hạ Tử Du đáp nhẹ một câu, sau đó vội vàng bước lên lầu hai.

Đứng trước cửa phòng mình, cô hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng vặn tay cầm nắm cửa.

Với tay mở đèn trong phòng, Hạ Tử Du khẽ gọi, "Ông xã"

Thế nhưng khi vừa bật đèn lên, Hạ Tử Du nhìn thấy chỉ là một căn phòng ngủ trống rỗng cùng giường lớn phẳng phiu chỉnh tề.

Hạ Tử Du chậm rãi đi tới mép giường, sững sờ nhìn chiếc giường lớn màu đen không có ai ngủ trên đó.

Ngồi ở mép giường, Hạ Tử Du lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm một lần nữa, kết quả vẫn không có ai nhắc máy.

Hạ Tử Du đi tới phòng khách lầu một.

Hạ Tử Du hỏi người giúp việc đang ở trong phòng khách, "Dịch Khiêm không có ở nhà sao?"

Người giúp việc trả lời, "Tiên sinh hai đêm nay không có về nhà ngủ."

"Vậy. Ban ngày anh ấy có về không?"

"Có, Ngôn Tư tiểu thư hai ngày nay không đến nhà trẻ, là tiên sinh đi cùng với Ngôn tư tiểu thư."

Đúng rồi, sinh nhật của anh, cô đã xin nghỉ trước cho Liễu Nhiên, cô vốn định cả nhà ẩm áp quây quần bên nhau, vậy mà.....

Hạ Tử Du gạt nhẹ đầu, "Được, chị đi xuống đi!"

Sau khi người giúp việc rời đi, Hạ Tử Du sững sờ ở trong phòng khách một hồi lâu, một lúc sau cô đi tới phòng trẻ nhìn Liễu Nhiên.

.

Cũng trong lúc đó, tại "Đàm thị".

Bóng dáng cao ngất của Đàm Dịch Khiêm đứng vững vàng trước cửa sổ sát đất.

Chuông điện thoại di động vang lên, anh ấn nút trả lời.

"Tổng giám đốc, mười phút trước tổng giám đốc phụ nhân đã về đến nhà an toàn."

Sáng sớm.

Hạ Tử Du đang muốn ra ngoài thì nhìn thấy bà Đàm đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Hạ Tử Du dừng chân, vẫn cung kính chào bà, “Viện trưởng.”

Bà Đàm liếc nhìn tờ báo tuần san trong tay, thuận miệng hỏi, “Mới về tối hôm qua sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Bà Đàm lại hỏi, “Bay giờ cô muốn đi đâu?”

Hạ Tử Du thành thật trả lời, “Con tới công ty.”

“Tìm Dịch Khiêm?” Lúc này giọng nói của bà Đàm vẫn thong thả ôn hòa nhưng lại khiến cho Hạ Tử Du có cảm giác không rét mà run.

“Dạ.”

Bà Đàm đột nhiên ngược mắt nhìn về phía Hạ Tử Du, cười khẩy một tiếng, “Tiểu Du, nếu không phải bây giờ cô đang có thai, tôi sẽ lấy thân phận mẹ chồng mà cho cô một cái tát tai rồi!”

Sắc mặt Hạ Tử Du chuyển sang tái nhợt.

Khuôn mặt ung dung của bà Đàm lúc này xanh đen, sắc bén nói, “Tôi thừa nhận tôi luôn có thành kiến với cô, nhưng tôi cũng thầm nghĩ có lẽ cô là nhỏ đứa biết giữ đúng chừng mực, không ngờ cô thật sự làm cho tôi thất vọng..... Hôm sinh nhật của Dịch Khiêm, tôi thậm chí còn đưa cha nó đang bất tỉnh trở về nhà, còn cô lại không nói tiếng nào đi mất dạng hai ba ngày? Rốt cuộc là cô có ý gì, có phải cô đã cảm thấy chán cảnh sống với Dịch Khiêm rồi hay không, không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân của cô với Dịch Khiêm nữa phải không?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Viện trưởng, con không có.”

Bà Đàm tức giận nói, “Hạ Tử Du, vì con tôi, tôi cũng đã cố gắng chung sống với cô, nhưng ngược lại cô đã thành công để tôi có cái nhìn khác về cô..... Tôi sẽ chuyển về lại biệt thự Đàm gia, bởi vì không muốn tiếp tục ở lại đây nhìn thấy cô nữa!”

Nhìn vẻ mặt tức giận của bà Đàm, Hạ Tử Du sụp mắt xuống, trong lòng khó chịu không thôi.

.

Nửa giờ sau, Hạ Tử Du đi tới “Đàm thị”.

Thời gian vẫn còn rất sớm, nhân viên tới làm cũng không nhiều, nhưng khi nhìn thấy Hạ Tử Du đến, những nhân viên đó lại có vẻ như rất kinh ngạc.

Hạ Tử Du không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của những người đó, sau khi chào hỏi mỉm cười thân thiện bình thường với bọn họ xong, cô trực tiếp đi vào thang máy.

Thang máy dừng lại ở tầng 98, Hạ Tử Du điều hòa hô hấp đi tới trước cửa phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du đưa tay gõ nhẹ cánh cửa, phát hiện phòng làm việc không khóa, ngay sau đó cô mở nhẹ cửa phòng.

Trong nháy mắt đẩy cửa ra, cô hoàn toàn không nghĩ đến sẽ nhìn thấy Đan Nhất Thuần đi ra từ phòng nghỉ của Đàm Dịch Khiêm.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, Đan Nhất Thuần hơi sửng sốt, ngay sau đó nói, “Tử Du, sao cô tới đây sớm vậy?”

Hạ Tử Du khẽ mỉm cười, “À, Nhất Thuần, chào buổi sáng.”

Đan Nhất Thuần thấy Hạ Tử Du đưa mắt nhìn cửa phòng nghỉ, Đan Nhất Thuần lập tức giải thích, “Tử Du, cô đừng hiểu lầm. Hai đêm nay Dịch Khiêm đều ở lại công ty làm việc đến khuya, vì thế nên ở lại công ty nghỉ ngơi luôn, tôi chỉ là vào phòng dọn dẹp giường giúp Dịch Khiêm thôi.”

Thật ra thì Đan Nhất Thuần là thư ký của Đàm Dịch Khiêm, cô có làm những chuyện này cũng là bình thường, bởi vì ngày trước Lysa cũng phụ trách những việc này.

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, bình tĩnh hỏi Đan Nhất Thuần, “Dịch Khiêm không có ở trong phòng nghỉ sao?”

Đan Nhất Thuần nói, “Khi tôi tới Dịch Khiêm đã không có ở trong phòng nghỉ, hơn nữa giường cũng không hề động qua, tối hôm qua Dịch Khiêm hẳn là không có nghỉ ở đây.”

“Ồ.”

Đan Nhất Thuần thấy vẻ mặt Hạ Tử Du có vẻ như thất vọng, không khỏi quan tâm nói, “Tử du, cô và Dịch Khiêm sao vậy?”

Hạ Tử Du trầm mặc.

Đan Nhất Thuần cười nhẹ một tiếng, “Hôm sinh nhật Dịch Khiêm không có ở nhà, tôi đã khẳng định hai người chắc là có chuyện gì rồi.....Tử Du, cô chọc giận Dịch Khiêm phải không?”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu nói, “Tôi rời khỏi Los Angeles ba ngày, anh ấy cũng không nhận điện thoại của tôi.”

Đan Nhất Thuần an ủi nói, “Đàn ông tốt nhất là nên dễ dàng, hơn nữa Dịch Khiêm thương cô như vậy, cô chờ một chút nữa gặp Dịch Khiêm rồi dễ dàng lấy lòng anh ấy là được rồi.....”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống, chán nản nói, “Tôi cũng không biết bây giờ anh ấy đang ở đâu.”

Đan Nhất Thuần điềm đạm hiền lành cười nói, “Không sao, chín giờ có một cuộc hội nghị là do Dịch Khiêm tự mình chủ trì, cô cũng biết Dịch Khiêm sẽ không bao giờ chậm trễ công việc, cho nên cô chỉ cần ở chỗ này chờ anh ấy tới công ty là được rồi.”

“Được.” Cũng đành phải như vậy.

“Xem ra tối hôm qua cô nhất định ngủ không ngon, tôi đi pha cho cô một cốc cà phê..... À, thiếu chút nữa tôi quên mất, cô bây giờ không thể uống cà phê, tôi nghe Robert nói cô đã có em bé, chúc mừng cô. Cô tới sớm như vậy nhất định vẫn chưa dùng bữa sáng, bây giờ tôi đến phòng ăn mua đồ ăn sáng cho cô, cô ngồi ở sofa nghỉ ngơi một chút đi, tôi không muốn lát nữa Dịch Khiêm tới nói tôi không chăm sóc tốt cho bà xã của anh ấy.”

Hạ Tử Du cười nhẹ nói, “Cám ơn.”

.

Thời gian chờ đợi luôn cảm thấy rất dài, Hạ Tử Du không ngừng nhìn đồng hồ trên tường, tâm trạng lo lắng bất an không yên.

Rốt cuộc đợi đến khi kim chỉ giờ sắp chỉ đến số chín, Hạ Tử Du nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng làm việc.

Hạ Tử Du từ trên ghế sofa đứng bật dậy, nhỏ nhẹ gọi, “Ông xã”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm thoáng lướt qua người Hạ Tử Du, sau đó nhìn Đan Nhất Thuần đi ở phía sau, thần nhiên nói, “Chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp, lập tức vào họp.”

Đan Nhất Thuần liếc nhìn sang Hạ Tử Du, từ tốn nói, “À, Dịch Khiêm, em giúp anh lùi giờ họp xuống một tiếng nữa.... Tử Du ở đây chờ anh đã lâu rồi, anh nói chuyện với Tử Du một chút đi.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chú vào ánh mắt của Đan Nhất Thuần.

Không đợi Đàm Dịch Khiêm mở miệng, Đan Nhất Thuần lập tức giống như chạy trốn lao ra khỏi phòng làm việc.

Hạ Tử Du chậm rãi bước đến gần Đàm Dịch Khiêm, nghẹn giọng nói, “Ông xã, em thật xin lỗi.”

Ánh mắt Đàm Dịch cũng không nhìn Hạ Tử Du, chỉ lạnh nhạt lên tiếng, “Anh bảo tài xế đưa em về.”

Hạ Tử Du ngược nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Có thể cho em ba phút giải thích được không?”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, môi mỏng mấp máy, “Em hẳn là chưa quên lời em đã hứa với anh chứ..... Cho nên, lúc em quyết định đi Anh, anh nghĩ em cũng đã cân nhắc đến việc em phải gánh

chịu hậu quả rồi.”

169. Chương 169 : Không Có Can Đảm Nhìn Anh

‘Nếu em còn can thiệp nữa, thì tình cảm của chúng ta sẽ vì Kim Trạch Húc mà đi tới bước cuối cùng.’

Cả người đột nhiên giống như mất hết sức lực, thân thể Hạ Tử Du xụi lơ thiếu chút nữa ngã xuống, cổ họng cứ mấp máy nhưng không thể lên tiếng.

Nhìn thân thể cô xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, trong lòng anh xao động cảm thấy có chút thương tiếc, nhưng phần thương tiếc này lại không bằng nỗi đau đớn mà anh phải gánh chịu ở trong lòng, anh bắt buộc mình đưa ánh mắt dời đến tập văn kiện trước mặt, lạnh lùng nói, “Anh nghĩ cả anh và em đều phải suy nghĩ thật kỹ về cuộc hôn nhân này.”

Nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, cô nghẹn giọng nức nở nói, “Em có thể giải thích.”

Nghe vậy, ánh mắt gian ác của Đàm Dịch Khiêm quét về phía Hạ Tử Du, nghiêng răng quát, “Điều anh không cần không phải là lời giải thích hết lần này đến lần khác của em!”

Anh chột cao giọng khiến cả người cô phải chấn động.

Ý thức được đã dọa cô sợ, anh cố gắng kiềm chế tức giận xuống, lẳng lặng nhìn cô một lát rồi nói, “Hạ Tử Du, em biết không? Thật ra thì, anh chỉ cần một người phụ nữ có thể toàn tâm toàn ý yêu anh.”

Hạ Tử Du sững sờ ngẩng lên nhìn vào ánh mắt đau thương của Đàm Dịch Khiêm.

“Anh không quan tâm trong lòng cô ấy có bao nhiêu bí mật, cũng không cần biết cô ấy quan tâm đến ai, điều anh quan tâm chính là——” Anh nhẹ giọng nói, “Anh phải là người mà cô ấy quan tâm nhất.”

Nói xong câu đó, anh giống như tự chế giễu mình cười lạnh một tiếng.

Cô muốn mở miệng giải thích cho anh hiểu, hoặc là nói gì đó để có thể cứu vãn sự căng thẳng của cả hai giờ phút này, nhưng lúc này cô mới phát hiện ra, thì ra là, cô đã muốn nói rất nhiều rất nhiều.

Từ lúc bọn họ biết nhau tới nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy trong mắt anh có sự mệt mỏi.

Trong lòng cô cảm thấy đau đớn dữ dội

Nhìn thấy anh có vẻ không muốn tiếp tục tranh cãi nữa, cô đành phải từ từ xoay người đi.

Cô biết cô đã làm tổn thương anh, làm sao cô có thể không hối hận, lần nào cô cũng vì một người đàn ông khác mà cầu xin anh, cô càng biết lần này anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô, nhưng nếu như cho cô thêm một cơ hội nữa, cô vẫn không thể thay đổi lựa chọn của mình, bởi vì, số mạng cô phải như thế

Ngay lúc cô xoay người chuẩn bị đi thì anh lên tiếng hỏi, “Em lại muốn đi đâu?”

Lời của anh giống như đang nhắc nhở về hành động “Ngu ngốc” của cô, sống lưng cô cảm thấy nao nao, hết sức duy trì bình tĩnh nói, “Về nhà.”

Anh không nói thêm gì nữa.

Cô dùng hết sức lực toàn thân để cất bước đi, sau lưng anh, nước mắt cô thành từng chuỗi rơi xuống.

.

Trở lại biệt thự, Hạ Tử Du vừa vặn gặp phải Đàm Tâm tới biệt thự nói chuyện với bà Đàm.

Nhìn thấy Đàm Tâm đỡ bà Đàm đi xuống cầu thang, Hạ Tử Du luống cuống đứng yên tại chỗ.

Đàm Tâm cũng thoáng nhìn thấy Hạ Tử Du, cô lập tức dùng giọng điệu châm chọc nói bà Đàm, “Mẹ, mẹ vốn không nên đến ở chỗ này, mỗi ngày nhìn thấy ôn thần, tâm tình làm sao có thể tốt lên được?”

Bà Đàm căn bản cho rằng liếc Hạ Tử Du một cái cũng thấy dư thừa, tức giận nói, “Đúng thật là không nên ở lại cái nơi đáng khinh bỉ này, mẹ vẫn còn muốn sống thêm vài năm.”

Hai tay Hạ Tử Du rũ xuống hai bên cơ thể bất an mà xoắn vào nhau.

Lúc đi ngang qua Hạ Tử Du, Đàm Tâm cố gắng kiềm chế xúc động muốn đẩy Hạ Tử Du ra, nghiêng răng nói, “Xin tránh ra! !”

Hạ Tử Du muốn lên tiếng giữ bà Đàm ở lại, nhưng lúc bà Đàm đi ngang qua Hạ Tử Du đã mở miệng khinh bỉ trước, “Tôi chờ đến ngày cô bị Dịch Khiêm đuổi ra khỏi nhà họ Đàm.”

Toàn thân Hạ Tử Du lạnh buốt run rẩy.

Đàm Tâm theo sau bà Đàm đi qua người Hạ Tử Du, cay nghiệt nói, “Mẹ, cứ coi như không thấy cô ta, chúng ta đi!”

.

Thơ thần mất hồn trở về phòng, Hạ Tử Du sững sờ ngồi ở mép giường.

Bỗng dưng, cô kéo ngăn tủ ở đầu giường lấy gói quà được gói khéo léo bởi lớp giấy màu hồng ra.

Nước mắt dần dần rơi xuống lớp giấy bọc màu hồng, cô sợ làm hỏng nó, vội vã lau đi nước mắt xung quanh hốc mắt của mình.

Đúng vậy, đây là quà sinh nhật cô chuẩn bị tặng cho anh, cô vốn là muốn đợi đến đêm sinh nhật anh, để anh tự tay mở món quà này ra.

Cô dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn lãng mạn trên giấy bọc, đột nhiên khóc nức nở.

Hạ Tử Du cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, đến khi cô tỉnh lại thì sắc trời đã bắt đầu tối, mà trong ngực cô vẫn còn ôm món quà không rời.

Hạ Tử Du ngồi dậy trên giường, đúng lúc ngoài cửa truyền đến giọng cung kính của người giúp việc, “Cô chủ, cô vẫn còn đang ngủ sao?”

Hạ Tử Du vừa cất món quà vào chỗ sâu nhất trong ngăn kéo ở đầu giường, vừa trả lời, “À, không có.”

Người giúp việc nói, “Dạ có thể dùng bữa ăn tối rồi.”

“Được, tôi xuống ngay.”

Hạ Tử Du vào phòng tắm dùng nước sạch rửa mặt, xác định không có chút khác thường nào sau đó mới đến phòng ăn tại lầu một.

“Mẹ.”

Hạ Tử Du vừa đi vào phòng ăn, Liễu Nhiên cũng đã đưa tay muốn ôm Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du bước vào phòng ăn nhìn thấy phòng ăn vắng vẻ, không có Đàm Dịch Khiêm, không có bà Đàm, im lìm lạnh lẽo.

Đối mặt với con gái, Hạ Tử Du vẫn nở ra một nụ cười như thường ngày, như chưa từng xảy ra việc gì ôm Liễu Nhiên ngồi lên đùi mình.

Người giúp việc hỏi, “Cô chủ, ăn cơm được chưa?”

Hạ Tử Du ngược mắt liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, vị trí kim chỉ giờ và chỉ phút đã vượt qua giờ thời thường ngày Đàm Dịch Khiêm về từ lâu.

Liễu Nhiên cũng nhận thấy sự vắng lạnh của phòng ăn hôm nay, nghiêng đầu hỏi Hạ Tử Du, “Mẹ, sao ba vẫn chưa về? Bà nội đâu?”

Hạ Tử Du giải thích, “Ba Ba con vẫn đang làm việc, bà nội con về với ông nội rồi.”

Liều Nhiên cười nói với Hạ Tử Du, “À, vậy Liều Nhiên chờ ba về rồi cùng ăn cơm.”

“Ba con gần đây bận rất nhiều việc, để mẹ gọi điện thoại cho ba trước, xem ba có về được hay không.”

Liều Nhiên gật đầu, “Dạ.”

Liều Nhiên không hề biết lúc Hạ Tử Du cầm điện thoại di động lên gọi cho Đàm Dịch Khiêm là đã lấy hết bao nhiêu can đảm.

‘Số mấy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.’

Nghe thanh âm tái diễn bên tai, Hạ Tử Du từ từ nắm chặt chiếc điện thoại trong tay.

Liều Nhiên tròn mắt nhìn Hạ Tử Du, nghi ngờ nói, “Mẹ, sao mẹ không nói chuyện với ba?”

“Hả.”

Hạ Tử Du đang không biết nên giải thích như thế nào với Liều Nhiên, người giúp việc trong phòng ăn đột nhiên cung kính gọi, “Tiên sinh.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm đang đi vào phòng ăn.

Liều Nhiên vui mừng kêu: “Ba! !”

Gương mặt tuấn dật của Đàm Dịch Khiêm hiện lên vẻ từ ái của người ba, “Ngoan!”

Liều Nhiên ở trên đùi Hạ Tử Du giãy giụa nhảy xuống, “Mẹ, con muốn ngồi với ba.....”

Hạ Tử Du đứng dậy, đưa Liều Nhiên qua cho Đàm Dịch Khiêm ôm.

Hạ Tử Du chú ý tới ánh mắt Đàm Dịch Khiêm, từ lúc bước vào không hề liếc mắt nhìn đến cô một cái.

Giống như vì ở trước mặt Liều Nhiên nên hai người rất có ăn ý, mặc dù không có nói chuyện với nhau, nhưng không có biểu hiện ra là đang cãi nhau.

Dùng xong bữa tối, Hạ Tử Du như thường ngày bế Liều Nhiên về phòng trẻ, dỗ cho Liều Nhiên ngủ.

.

Sau khi cho Liều Nhiên ngủ, Hạ Tử Du trở về phòng.

Đèn trong phòng đang mở, phòng tắm cũng có tiếng nước chảy.

Hạ Tử Du lặng lẽ ngồi ở mép giường, trong căn phòng mơ hồ như có hơi thở nam tính dễ chịu thuộc về anh.

Không biết qua bao lâu, Đàm Dịch Khiêm bước ra từ phòng tắm.

Hạ Tử Du lập tức ngược mắt lên.

Trong tầm mắt cô là hình ảnh Đàm Dịch Khiêm đã mặc xong áo sơ mi tây trang thẳng tắp.....

Hạ Tử Du hơi sững sờ, đứng bật dậy, mấp máy nhẹ môi, “Anh Còn phải đi ra ngoài sao?”

Đàm Dịch Khiêm đứng trước kính thất cà vạt, giọng bình thản trả lời cô, “Phải tới bộ phận phía Tây một chuyến.”

“Trễ như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du bất an xoắn mấy đầu ngón tay lại vào nhau, hỏi, “Vậy khi nào anh về?”

Động tác thất cà vạt của Đàm Dịch Khiêm hơi khựng lại, “Anh cho rằng em sẽ không hỏi anh cần phải đi bao lâu, cũng giống như em có thể dễ dàng bỏ đi mà không cần phải suy tính xem anh có để ý đến việc em đi mất bao lâu hay không?”

Hạ Tử Du nhìn nghiêng gương mặt của Đàm Dịch Khiêm, ánh mắt lập tức mịt mờ hơi nước, cô bất động đứng yên tại chỗ, cảm giác mình đang dần dần mất đi tri giác.

Không nói thêm với Hạ Tử Du một câu nào, Đàm Dịch Khiêm dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm xoay người bỏ đi, Hạ Tử Du đột nhiên không kiềm chế được đưa tay vòng lên ôm lấy Đàm Dịch Khiêm từ phía sau, “Ông xã”

Toàn thân Đàm Dịch Khiêm chấn động, đứng yên tại chỗ.

Hạ Tử Du ôm Đàm Dịch Khiêm thật chặt, gò má dán vào tấm lưng rộng lớn của anh, nghẹn ngào nói, “Có thể không đi được không?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không hề động đậy, nhạt nhẽo hỏi, “Cho anh một lý do.”

Hạ Tử Du càng ôm chặt Đàm Dịch Khiêm hơn, khó khăn nói, “Em không muốn anh đi” (Ặc, vậy lúc ng ta năn nỉ đừng đi mình có nghĩ đi kg, khúc này thấy cũng tội TD quá mà thôi cũng kệ tự làm tự chịu đi)

Ngay sau đó, Đàm Dịch Khiêm tách hai tay Hạ Tử Du đang ôm lấy anh ra.

Hạ Tử Du thuận theo động tác xa cách của anh mà buông xuôi hai tay xuống, nước mắt như đê vỡ rào rào tuôn xuống.

Đàm Dịch Khiêm hừ mũi nói, “Lý do này rõ ràng không thể thuyết phục được người, em đừng quên, anh cũng đã từng nói với em những lời này, nhưng đối với em mà nói, những lời này chỉ là những lời thừa mà thôi.”

Nước mắt mơ hồ che khuất hết tầm mắt Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm quay lưng về phía Hạ Tử Du lạnh giọng nói, “Anh muốn chúng ta tạm xa nhau mấy ngày, em có thể suy nghĩ về cuộc hôn nhân này của chúng ta có còn thích hợp để tiếp tục nữa hay không?”

Hạ Tử Du dùng sức chớp đôi mắt đã tràn đầy nước, sững sờ nhìn anh lạnh lùng bước đi.

Ba ngày sau.

“Mẹ, đi vườn hoa với con đi?”

Hôm nay là Chủ nhật, sáng sớm vừa ngủ dậy Liễu Nhiên đã cầm theo búp bê vui mừng chạy tới phòng của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đã dậy từ lâu rồi, cô ngồi trong phòng lặng lẽ dựa vào cửa sổ sát đất, nhìn màn hình điện thoại không có lấy một tin nhắn, thần sắc thẫn thờ.

“Mẹ.”

Liễu Nhiên lắc lắc cổ tay Hạ Tử Du, lúc này Hạ Tử Du mới hoàn hồn, khuôn mặt có chút tái nhợt miễn cưỡng cười nói, “Tiểu nghịch ngợm sao sớm thế này đã dậy rồi?”

Liễu Nhiên cọ cọ vào đùi Hạ Tử Du mè nheo, “Mẹ, con muốn mẹ dẫn con đi vườn hoa, con muốn nhìn cây chanh thảo có nảy mầm chưa?”

Hạ Tử Du đứng dậy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Liễu Nhiên, thương yêu nói, “Đi thôi!”

Liễu Nhiên không chịu đi, hai tay đang rộng ra, ngây thơ nói, “Mẹ, con muốn mẹ bế.....”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Được.” Bởi vì mang thai nên lúc cô bế Liễu Nhiên cực kỳ cẩn thận.

Đi tới lâu một, Hạ Tử Du đang chuẩn bị bế Liễu Nhiên đến vườn hoa, đúng lúc thấy Robert đi về phía bọn họ.

“Chú ‘củ cải’! !”

Hạ Tử Du nhìn về phía Robert, mỉm cười, “Robert, sao anh lại tới đây?”

Robert trực tiếp bế Liễu Nhiên từ tay Hạ Tử Du qua, dùng sức hôn lên gò má của Liễu Nhiên, “Có nhớ chú củ cải hay không?”

Liều Nhiên gật mạnh đầu, “Dạ.”

“Được rồi, chú củ cải có quà cho con.” Ngay sau đó, không biết từ chỗ nào Robert lấy ra một chú búp bê nhỏ, rất đáng yêu, thậm chí mắt nó còn đang chuyển động.

“Con cảm ơn chú.” Liều Nhiên vui vẻ hôn Robert một cái ‘chóc’.

Hạ Tử Du cười nói, “Anh sẽ làm hư con bé.”

Robert buồn cười lắc lắc một ngón tay, “NO, chân chính làm hư con gái em chính là ông xã em, anh nghe nói ông xã em thậm chí còn chuẩn bị cho Liều Nhiên cả một phòng búp bê.”

Nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, nụ cười trên khuôn mặt Hạ Tử Du có vẻ ảm đạm mất mát.

Robert hỏi, “Hai người định đi đâu vậy?”

Hạ Tử Du trả lời, “Em đang chuẩn bị dẫn Liều Nhiên tới vườn hoa, con bé nhớ mấy cái cây chanh thảo kia.”

Robert lập tức cảm thấy hứng thú, “Vậy anh đi với hai người, anh cũng muốn nhìn xem cô bé nghịch ngợm này có thể trồng ra cái gì.....”

“Được.”

.

Đi tới vườn hoa, Liều Nhiên trông thấy hạt giống chưa nảy mầm thì vô cùng thất vọng.

Sau khi được Hạ Tử Du an ủi một hồi, Liều Nhiên lại bắt đầu cầm cái xẻng nhỏ gieo hạt mầm xuống đất.

Hạ Tử Du ngồi ở vườn hoa, khẽ cười nói, “Con gái của em thật đáng yêu, hạt giống gieo xuống chưa được mấy ngày, ngày nào con bé cũng không quên hỏi em hạt giống có nảy mầm chưa.”

Robert uống nước trái cây, ngắm nhìn Liều Nhiên, xúc động nói, “Anh cũng muốn có một đứa con gái đáng yêu giống Liều Nhiên vậy!”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, “Những lời này thật không giống với anh nói nha?” Trong ấn tượng của cô Robert vẫn luôn theo chủ nghĩa độc thân, cô chưa bao giờ nghe anh nhắc tới chuyện hôn nhân hay con cái.

Robert than nhẹ một hơi, “Tử Du, anh đã tới tuổi lập gia đình rồi, suy nghĩ cũng không giống ngày trước.”

Hạ Tử Du nghe vậy hăng hái nói, “Vậy anh nói cho em biết xem anh có suy nghĩ gì?”

Robert vô cùng nghiêm túc nói, “Tìm một người phụ nữ anh thích, bảo cô ấy sinh cho anh một đứa con, rồi sau đó cả nhà cùng sống yên ổn bình yên cả đời.”

Hạ Tử Du nhìn thấy trong ánh mắt nghiêm túc của Robert có sự thay đổi nào đó, cô cười nhẹ, “Xem ra, anh thật sự không còn giống với trước kia nữa rồi, phong lưu lâu năm rồi cũng sẽ tính đến ngày hoàn lương..... Rốt cuộc là ai đã có khả năng lớn như vậy, khiến cho hoa tâm đại củ cải anh cũng phải thay đổi suy nghĩ hả?”

Gương mặt tà mị xưa nay của Robert lúc này toát lên vẻ trưởng thành, bình thản nói, “Trước kia anh chưa từng có ý nghĩ này, bởi vì anh chưa bao giờ gặp được người phụ nữ khiến anh rung động.”

Hạ Tử Du hỏi, “Là vì Nhất Thuần?”

Robert không lên tiếng ngầm thừa nhận.

Hạ Tử Du gật đầu, “Nhất Thuần đúng là một cô gái tốt.”

Robert mất mát nói, “Nhưng cả đời này cô ấy sẽ không thuộc về anh.”

Robert không giải thích nguyên nhân, nhưng đáy lòng Hạ Tử Du cũng biết rõ nguyên nhân, cô từ tốn nói, “Nếu người Dịch Khiêm gặp trước là cô ấy, có lẽ.....”

Robert thấy Hạ Tử Du xúc động, lập tức an ủi, “Em ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy, anh rất hiểu Dịch Khiêm, cứ coi như Nhất Thuần gặp Dịch Khiêm trước em, Dịch Khiêm cũng không thể thích Nhất Thuần

. Chính vì hiểu rõ tình cảm của Dịch Khiêm dành cho em, cho nên chuyện Nhất Thuần trở thành thư ký của Dịch Khiêm anh không hề có chút nào lo lắng, hy vọng em có thể bỏ qua cho Dịch Khiêm, bởi vì chuyện Nhất Thuần trở thành thư ký thật ra là chủ ý của anh.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dịch Khiêm đã nói với em rồi.”

Robert gật gù nói, “Anh muốn Nhất Thuần ở cạnh Dịch Khiêm làm thư ký là vì Nhất Thuần cứ luôn muốn tránh né anh, mà Nhất Thuần làm thư ký của Dịch Khiêm, anh có thể thỉnh thoảng thông qua Dịch Khiêm nhìn thấy Nhất Thuần nhiều hơn chút. Nhất Thuần trốn tránh anh là bởi vì cô ấy vẫn hy vọng anh và Đàm Tâm có thể đến với nhau.”

Hạ Tử Du nghiêm túc hỏi, “Vậy anh có cảm giác với Đàm Tâm không? Chị ấy đợi anh đã nhiều năm rồi.....”

“Anh không mang đến được những gì cô ấy mong muốn.”

“Em nghe nói có khoảng thời gian tâm tình chị ấy không tốt, là vì anh sao?”

Nhắc tới Đàm Tâm Robert bỗng nhiên cảm thấy thật phiền, “Cho nên anh hy vọng cô ấy gặp lại anh, anh không chịu nổi nước mắt của phụ nữ..... Đừng nói chuyện này nữa, em nói về chuyện của em và Dịch Khiêm đi.”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, “Anh ấy đi bộ phận phía Tây rồi.”

“Anh có nghe nói chuyện em đi Anh, cũng biết mấy ngày nay Dịch Khiêm đi bộ phận phía Tây. Tử Du, thật ra thì hôm nay anh tới đây là muốn hỏi em một chuyện, tại sao em cứ phải giúp đỡ Kim Trạch Húc như vậy?”

Hạ Tử Du do dự chốc lát, áy náy nói, “Thật xin lỗi, em không thể trả lời anh.”

Robert lo lắng nói, “Anh biết em có lý do của em, nhưng mà, em có biết lần này em khiến mọi người rất thất vọng không..... Thật xin lỗi, thứ lỗi cho anh vì lúc này không thể nào đứng về phía em, bởi vì anh nghĩ mãi không ra được còn có người nào hoặc chuyện gì đó ở trong lòng em còn quan trọng hơn cả Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du chợt lắc đầu, giọng ghen lại nói, “Robert, xin anh tin em, em quan tâm anh ấy hơn tất cả.”

Robert vịn bả vai Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Chúng ta ở Male hợp tác cùng nhau hơn hai năm qua, mặc dù khi đó giữa em và Dịch Khiêm có một số hiểu lầm, nhưng anh vẫn cảm nhận được rõ ràng tình cảm của em dành cho Dịch Khiêm....Vậy mà sau khi em và Dịch Khiêm kết hôn, anh nhận thấy anh đã không còn cảm nhận được phần tình cảm mãnh liệt như khi đó của em nữa, anh không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng em thật sự đang vì một người đàn ông có ý đồ phá rối hôn nhân của mình còn vì hấn mà cãi nhau nhiều lần với Dịch Khiêm..... Tử Du, trong cuộc sống hôn nhân của em, anh nhận thấy Dịch Khiêm đã vì hôn nhân của hai người mà cố gắng rất nhiều, còn em thì trở nên rất bị động, em có biết không? Em thay đổi rồi.....”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, “Robert.”

Robert cắt ngang lời Hạ Tử Du, “Em hãy nghe anh nói hết đã!”

Hạ Tử Du nhẹ gật đầu.

Robert tiếp tục nói, “Lần này, Dịch Khiêm thật sự cảm thấy rất thất vọng. Anh không muốn nói quá nặng lời, nhưng anh thật sự cảm thấy tình cảm của em và Dịch Khiêm đang phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, em không thể cho rằng Dịch Khiêm cứ mãi luôn tùy theo ý em, cưng chiều em, bởi vì có lúc Dịch Khiêm cũng biết mệt mỏi.....”

.

Buổi tối Hạ Tử Du tựa vào đầu giường, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời nói của Robert nói với cô.

Sự đau đớn đến tận lòng nát dạ đang lan tràn từng nơi trên cơ thể Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm đã đi ba ngày, giữa bọn họ cũng không có liên lạc gì.

Sự tình giữa cô và Đàm Dịch Khiêm có lẽ đúng như lời Robert nói, đã bộc phát rất nghiêm trọng.

Lần đầu tiên cô cảm thấy sợ hãi đến thế, cô hận chính bản thân mình đã khiến cho hôn nhân của bọn họ trở nên tồi tệ như vậy, vậy mà cô lại không thể cứu vãn....

Cô nhớ như in lúc anh lớn tiếng nói với cô, cô không thay đổi, từ đầu tới cuối cô đều chưa từng thay đổi, cô chỉ là bất đắc dĩ, bất đắc dĩ chính là cô không thể lựa chọn thân thể bối cảnh cho chính mình.....

Chuông điện thoại di động của cô lúc này vang lên.

Nghĩ là anh, Hạ Tử Du lập tức cầm điện thoại di động lên, nhưng trên màn hình điện thoại di động lại hiển thị số điện thoại Đan Nhất Thuần.

Lau đi nước mắt, Hạ Tử Du điều chỉnh tâm tình tốt sau đó ấn nút trả lời, “Nhất Thuần....”

“Tử Du, Dịch Khiêm đã từ bộ phận phía Tây về rồi, bây giờ đang ở công ty.”

“Thật không?”

“Đúng vậy, anh ấy mới gọi điện thoại cho tôi thông báo chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ngày mai, cho nên tôi lên đến Đàm thị xem xét thì phát hiện đèn phòng làm việc của anh ấy vẫn còn sáng.... Bây giờ cô có muốn đến đây không?” Đan Nhất Thuần đương nhiên cũng biết chuyện Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đang chiến tranh lạnh, cho nên mới thông báo cho Hạ Tử Du biết.

Anh ấy đã trở lại, cô là vợ của anh mà cũng không biết, thậm chí còn phải cần qua một người khác nói cho cô biết.

Hạ Tử Du nhắm đôi mắt dầm nước lại, cố gắng giữ vững bình tĩnh nói, “Bây giờ cũng trễ rồi, tôi không muốn quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ tới công ty!” Cô dĩ nhiên rất muốn đến gặp anh ngay bây giờ, nhưng mà, cô biết anh sẽ không muốn thấy cô, cô không muốn quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của anh.

“Được, cố gắng lên, tôi tin tưởng cô và Dịch Khiêm sẽ không có chuyện gì.”

“Ừ.”

.

Hôm sau, tại tầng lầu 98 tập đoàn ‘Đàm thị’.

Sáng sớm, Tử Du Hạ đứng trước cửa phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm hít một hơi thật sâu.

Hạ Tử Du đang muốn giơ tay lên gõ cửa, nhưng cô lại nghe được cuộc nói chuyện của Đàm Dịch Khiêm và một người khác bên trong phòng làm việc.

Giọng nói lạnh lùng của anh vọng ra, “Bảo cô ấy ký tên lên phần thỏa thuận này, không cần thiết cho cô ấy biết lý do.....”

“Hả, Đàm tổng, anh chắc chắn chứ? Hình như anh thật vất vả mới.”

Đàm Dịch Khiêm không kiên nhẫn cắt ngang lời nói của người nọ, “Cứ theo lời tôi nói mà làm, anh đi xuống đi!”

“Dạ.”

Một giây trước khi luật sư Aston mở cửa bước ra, Hạ Tử Du đã tránh sang chỗ lối rẽ bên cạnh phòng làm việc.

Hạ Tử Du dĩ nhiên nghe được đoạn đối thoại của Đàm Dịch Khiêm và luật sư Aston, bởi vì Hạ Tử Du cũng không xa lạ với Aston, năm đó Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm bị thẩm vấn trên tòa, Aston chính là luật sư biện hộ cho Đàm Dịch Khiêm, sau đó cũng chính Aston đưa ra giấy thỏa thuận ly hôn của Đàm Dịch Khiêm và cô bảo cô ký tên lên.

Giấy thỏa thuận ly hôn.

Đơn ly hôn.

Hạ Tử Du sững sờ tựa vào vách tường lạnh buốt sau lưng, bụm chặt miệng lại cô thơ thẩn cất bước đi, từng bước từng bước như người mất hồn rời khỏi tầng lầu 98.

170. Chương 170 : Chết Tiệt.

Về đến phòng mình, Hạ Tử Du đóng chặt cửa phòng lại, vô lực mà tựa vào cánh cửa.

“Cô chủ, cô chủ, cô không có sao chứ? Nhìn sắc mặt cô hình như không khỏe sao?”

Trông thấy Hạ Tử Du như người mất hồn bước vào nhà, người giúp việc không khỏi lo lắng đứng ngoài cửa phòng gọi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhắm nghiền hai mắt lại, cố tỏ ra bình thản không có chuyện gì xảy ra, “Tôi không sao, tôi chỉ hơi mệt một chút thôi, tôi nghĩ tôi cần nằm nghỉ một chút.”

“Cô thật không có chuyện gì chứ?” Hạ Tử Du đang mang thai, người giúp việc thật không dám lơ là.

“Ừ, không sao.”

Người giúp việc không yên tâm nói, “Vậy được, cô chủ, nếu như cô có chuyện gì xin cứ nói với chúng tôi.”

Người giúp việc đang chuẩn bị rời đi, Hạ Tử Du giống như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, vội vàng nói, “Đúng rồi, tôi không muốn gặp bất cứ ai, nếu có người tới tìm tôi, chị nói tôi đã ngủ rồi nha.”

“Dạ.”

Sau khi người giúp việc đi rồi, Hạ Tử Du từ từ cất bước di chuyển đến cạnh giường.

‘Bảo cô ấy ký tên lên phần thỏa thuận này, không cần phải cho cô ấy biết lý do.. . . .’

Nằm ở trên giường, lời nói của anh tái diễn không biết bao nhiêu lần bên tai cô, cô vùi đầu vào trong chăn, trái tim trở lên đau đớn kịch liệt.

Lúc đi Anh, không phải cô không nghĩ tới anh sẽ tức giận, chỉ là cô thật sự không ngờ sự việc lại phát sinh hậu quả nghiêm trọng thế này.....

Cô không phải ỷ vào anh cưng chiều, cũng không phải là muốn làm những chuyện anh không thích, chỉ là. Cô không có lựa chọn nào khác.

Mà anh thật sự thất vọng về cô đến nỗi không muốn giữ cô ở lại nữa hay sao?

.

Hạ Tử Du mở to mắt nằm trên giường nguyên cả một buổi chiều.

Lúc trời bắt đầu tối, giọng của Liễu Nhiên vang lên ở ngoài cửa phòng Hạ Tử Du, “Mẹ ơi.”

Giọng nói Liễu Nhiên kéo thần trí đi hoang của Hạ Tử Du trở lại, Hạ Tử Du vội vàng bước xuống giường, mở ra cửa phòng, gọi: “Liễu Nhiên!”

Liễu Nhiên không nhìn thấy sắc mặt buồn bã của mẹ mình, cô bé kéo tay mẹ, vui mừng nói, “ Mẹ, chú ‘củ cải’ tới kìa....”

Hạ Tử Du ôm lấy Nhiên, cố gắng che giấu cảm xúc suy sụp của mình, nhợt nhạt cười nói, “Được, mẹ rửa mặt rồi cùng con đi xuống!”

Liễu Nhiên vòng tay ôm cổ Hạ Tử Du, thúc giục, “Mẹ, mẹ nhanh lên một chút đi, ba và chú ‘củ cải’ đều ở dưới lầu đó.”

Hạ Tử Du lập tức trợn to đôi mắt, “Ba con Ba con về rồi sao?”

Liễu Nhiên vui vẻ nói, “Dạ, hôm nay ba đến nhà trẻ đón Liễu Nhiên, nhưng trên đường về gặp chú ‘củ cải’, chú ‘củ cải’ nói rất nhiều chuyện với ba ở trong xe, và rồi chú ‘củ cải’ đi theo ba và con cùng về nhà luôn!”

Người giúp việc bổ sung, “Cô chủ, tiên sinh và khách đã ở phòng ăn chờ cô cùng dùng cơm.”

“Mẹ, nhanh lên đi.”

Hạ Tử Du trầm mặc suy tư một lát nói với người giúp việc, “À, hôm nay tối thấy không được khỏe, chắc tôi không xuống dùng cơm đâu.”

Liễu Nhiên mở to hai mắt, “Mẹ, mẹ không khỏe sao?”

Hạ Tử Du dỗ dành nói, “Liễu Nhiên, ngoan, con cùng dì đi xuống ăn cơm với ba và chú ‘củ cải’ đi, mẹ muốn ở trong phòng ngủ thêm một lát nữa.”

“Mẹ, mẹ không khỏe vậy để con đi nói cho ba biết nha.” Liễu Nhiên ngậy thơ nói.

Lời nói thân thiết của con gái khiến trái tim lạnh lẽo của Hạ Tử Du cảm thấy nhẹ nhõm, cô thanh thản cười dịu dàng nói, “Liễu Nhiên con ngoan, mẹ không có sao. Buổi tối mẹ sẽ kể chuyện cổ tích cho con nghe.”

Người giúp việc lo lắng hỏi, “Cô chủ, cơ thể cô không khỏe sao?”

Hạ Tử Du lắc đầu, giống như không việc gì nói, “Chỉ là mang thai nên thường hay muốn ngủ thôi, không cần lo lắng.”

Người giúp việc cũng hiểu nói, “Dạ, cô chủ, nếu cô cảm thấy mệt vậy thì nên ở lại phòng nghỉ ngơi, một chút nữa chúng tôi sẽ chuẩn bị bữa tối cho cô sau.”

“Cám ơn.”

.

Tại phòng ăn.

“Ba ơi.”

Người giúp việc bế Liễu Nhiên đi tới phòng ăn.

Không nhìn thấy bóng dáng đang mong đợi, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm hơi tối lại.

Robert đứng dậy bế Liễu Nhiên ngồi lên đùi anh, nghiêm túc hỏi, “Chú ‘củ cải’ kêu con đi gọi mẹ con xuống dùng cơm, sao con không cùng mẹ xuống?”

“Mẹ nói muốn ngủ mà!”

Robert nghi ngờ, “Ngủ lúc này?”

“Mẹ nói mẹ thấy khó chịu.”

“Khó chịu?” Robert ngược mắt liếc trộm Đàm Dịch Khiêm.

Đáy mắt Đàm Dịch Khiêm thoáng qua một chút dao động rồi biến mất.

Lúc này người giúp việc đứng bên cạnh lên tiếng giải thích, “Tiên sinh, cậu không cần lo lắng, người mang thai vốn thích ngủ như vậy, đợi lát nữa tôi sẽ chuẩn bị bữa tối cho cô chủ.”

Về mặt Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng không khác trước, “Ăn cơm đi!”

—

Nằm ở trên giường, Hạ Tử Du mở to đôi mắt sững sờ nhìn trần nhà.

Cô lấy lý do ở lại trong phòng, bởi vì cô không thể nào có can đảm để gặp anh

Anh ở ngay lầu dưới, thật sự là cô mong muốn được nhìn thấy anh đến nhường nào

Nhưng mà, cô lại thật sự rất sợ.

Ba chữ “Đơn ly hôn” giống như là cơn ác mộng của cô, cô sợ lúc cả hai gặp nhau, anh sẽ chủ động nhắc tới ba chữ này với cô..... Cô không chịu nổi, cũng không muốn đối mặt với nó, cho nên chỉ có thể lựa chọn trốn tránh anh.

Cạch cạch ——

Ngay lúc đó, cửa phòng truyền đến tiếng mở cửa.

Cô lập tức nghiêng người nhắm lại.

Đàm Dịch Khiêm bước vào phòng, tròn mắt đen xẹt qua cô đang nằm nghiêng trên giường.

Hạ Tử Du cũng biết người vào là anh, cả người cô căng cứng, nhắm hai mắt lại, không dám thở mạnh.

Đàm Dịch Khiêm dường như biết cô chưa ngủ, môi mỏng mấp máy hỏi, “Cơ thể khó chịu sao?”

Hạ Tử Du chợt mở mắt ra, nhưng vẫn không lên tiếng.

Giọng Đàm Dịch Khiêm vẫn bình thản lạnh lùng, “Anh gọi bác sĩ Dư tới khám cho em.”

Hạ Tử Du đột nhiên ngồi dậy, lắc đầu, “Không cần đâu.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn dáng vẻ Hạ Tử Du ngồi bật dậy như không có chuyện gì của cô, trong lòng suy nghĩ. Cô ấy cố ý kiểm soát không muốn xuống? Cô ấy đang tức giận?

Suy nghĩ vậy, anh dần cảm thấy không vui, “Anh muốn nói chuyện với em một chút.”

Hạ Tử Du lập tức trả lời, “Em không muốn nói!”

Thái độ chống đối?

Đàm Dịch Khiêm vì không vui mà chân mày nhíu lại càng sâu, “Vấn đề này sớm muộn cũng phải giải quyết.”

Hạ Tử Du đột nhiên bịt kín hai tai lại, điên cuồng lắc đầu, “Anh đi ra ngoài. Anh nói cái gì em cũng không muốn nghe. Cũng không muốn nói. Anh đi ra ngoài.”

Không ngờ Hạ Tử Du lại kích động như thế, đứng ở mép giường, sắc mặt Đàm Dịch Khiêm tái lại.

Nhắm nghiền hai mắt cố kiềm chế nước mắt sắp tràn ra ngoài, Hạ Tử Du không ngừng nói, “Em không muốn nghe gì hết, bất kể chuyện gì em cũng không muốn nghe.”

Rầm ——

Ngay sau đó cửa phòng đột nhiên bị đóng sập lại.

Hạ Tử Du từ từ mở đôi mắt đã mờ lung đầy nước ra, quá đói chưa xót cô khó chịu mà cắn cánh môi.

“Dịch Khiêm, Dịch Khiêm! !”

Robert chạy đuổi theo Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm chui vào trong xe, Robert lập tức ngồi vào chỗ ngồi cạnh tài xế.

Robert thắt dây an toàn, nghi ngờ hỏi, “Sao sắc mặt lại lâm lì chạy ra đây?”

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc không nói, lái xe rời khỏi biệt thự.

Robert nhìn cảnh vật vù vù tuột lại phía sau bên ngoài cửa sổ xe, sợ sệt nói, “Cậu chạy quá tốc độ sẽ bị cảnh sát bắt đấy!”

Két ——

Một tiếng thắng xe thật mạnh, xe chợt dừng lại, Robert xóc nảy vài cái, thấy xe đã dừng sát ở ven đường, lúc này mới lấy lại được hô hấp.

Đàm Dịch Khiêm nắm chặt nắm tay hung hăng đâm vào tay lái.

Robert cố gắng nhích người cách xa Đàm Dịch Khiêm, cẩn thận dè dặt hỏi, “Vừa rồi cậu lên lầu xem Tử Du, cô ấy không thoải mái sao?”

Đàm Dịch Khiêm nghiêng răng nói, “Cô ấy rất khỏe!”

Robert kinh ngạc, “Hả, vậy khó chịu là Viện có?”

Về mặt lạnh lùng Đàm Dịch Khiêm càng thêm âm u.

Robert ảo não nói, “Vây. . . . Tử Du xảy ra chuyện gì?”

Đàm Dịch Khiêm hừ mũi nói, “Có lẽ tôi không nên về nhà! !” Cô ấy lại còn dám xa lánh anh? Chết tiệt, cô dựa vào cái gì mà dám xa lánh anh?

Buổi tối, Tử Du im lặng ngồi ở trước cửa sổ sát đất ở trong phòng.

“Mẹ, mẹ. . . .”

Ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên giọng nói non nớt của Liễu Nhiên.

Hạ Tử Du đứng dậy, mở ra cửa phòng.

Liễu Nhiên đứng trước cửa phòng ôm búp bê điệu bộ rất đáng yêu, Hạ Tử Du cúi người bế Liễu Nhiên lên.

“Mẹ, Liễu Nhiên buồn ngủ rồi, mẹ có thể kể chuyện cổ tích cho Liễu Nhiên nghe được không?”

“Được.”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên đi trở lại phòng trẻ.

Liễu Nhiên tắm rửa xong ngoan ngoãn nằm ở trên giường, đôi mắt trong suốt mở to nhìn chăm chăm Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du giống như thường ngày lật từng trang truyện kể chuyện cổ tích cho Liễu Nhiên nghe.

Hạ Tử Du không nhận ra đứa con gái nhỏ trước mặt cô hôm nay có điều khác thường, nhưng Liễu Nhiên lại cảm thấy mẹ không được vui, “Mẹ, mẹ không vui sao?”

Câu chuyện cổ tích bị gián đoạn, Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Sao con biết?”

Liễu Nhiên nói, “Chuyện cổ tích mẹ kể cho Ngôn Ngôn là tối hôm qua đã kể rồi.”

Hạ Tử Du lúng túng nói, “Ồ, vậy bây giờ mẹ kể một chuyện khác cho con nghe nha. . . .”

“Mẹ, mẹ hứa với con. . . .”

“Hứa với con cái gì?”

“Hứa với con, đừng cãi nhau với ba nữa.”

Hạ Tử Du vội vàng nở một nụ cười thật tươi, “Mẹ đâu có cãi nhau với ba”

“Nhưng mà ba và mẹ không ai nói chuyện với nhau, mấy ngày nay tối nào mẹ cũng ngủ với Liễu Nhiên.”

Hạ Tử Du cố gắng để nụ cười trên mặt giống như tự nhiên, “Đứa ngốc, đó là bởi vì ba con mấy ngày nay đi công tác mà. . . . Ba mẹ không phải là cãi nhau đâu, bé cưng à, cái đầu nhỏ này của con không được suy nghĩ lung tung đó.”

“Là thật sao?”

Hạ Tử Du cúi đầu hôn nhẹ lên trán Liễu Nhiên một cái, “Dĩ nhiên rồi!”

“Ba mẹ không được cãi nhau nữa nha!”

Hạ Tử Du cảm thấy trong lời nói của Liễu Nhiên có chút bất an, nhìn con gái không chớp mắt, mỉm cười bảo đảm nói, “Mẹ biết rồi, mẹ sẽ không cãi nhau với ba con nữa.”

“Dạ.” Liễu Nhiên gật đầu cười thật ngọt ngào.

Cũng trong lúc đó, tại “Đàm thị”.

Bên ngoài cửa sổ sát đất là cảnh đêm phồn hoa lộng lẫy của Los Angeles, thế nhưng giờ phút này Đàm Dịch Khiêm lại mãi miết đứng nhìn trước cửa sổ.

Chết tiệt, rốt cuộc anh phải làm gì với cô bây giờ?

Tại sao đối với hôn nhân của mình cô lại không hề có chút thành ý nào cố gắng xây dựng nó?

Cái anh muốn không nhiều lắm, dù là. Cho dù chỉ là một câu dỗ dành anh cũng đủ rồi.

Nhưng cái gì cô cũng không chịu nói, giống như đang chờ anh hạ mình trước, còn cố chấp muốn xa lánh anh.

Rốt cuộc cô cho rằng anh có thể nhẫn nhịn tới khi nào? Hay là cô đang nghĩ hôn nhân của bọn họ không còn thích hợp để tiếp tục nữa? Tại sao cô lại có thái độ như vậy? Cô còn là Hạ Tử Du mà anh biết sao?

Cốc, cốc.

Hai tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Đàm Dịch Khiêm.

“Vào đi.”

Đẩy cửa vào, người đến nhẹ nhàng đi tới phía sau lưng Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ cùng mùi nước hoa thoang thoảng trước nay chưa từng thay đổi thì cũng đoán được người đến là ai.

Đan Nhất Thuần nhìn bóng lưng Đàm Dịch Khiêm đứng vững vàng trước cửa sổ sát đất, nhẹ giọng gọi anh, “Dịch Khiêm.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn chăm chú về phía trước, môi mỏng mấp máy nói, “Tôi nghĩ có thể cô sáng mai cô mới đến.”

Đan Nhất Thuần lắc lắc nhẹ đầu, “Em không đợi được đến ngày mai, hiện tại đến em chỉ muốn hỏi anh cho rõ ràng.....”

Đàm Dịch Khiêm im lặng không nói.

Đan Nhất Thuần nheo giọng nói, “Giấy thỏa hiệp thôi việc anh bảo luật sư Aston đưa cho em em đã ký tên lên đó rồi. Dịch Khiêm, em không hiểu, có phải em làm việc không tốt hay em đã phạm phải sai lầm gì không, tại sao anh lại đột nhiên bảo luật sư Aston đưa cho em cái giấy hiệp nghị thôi việc kia?”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Hiệp nghị chỉ là hình thức, làm như vậy để cô có thể hưởng được nhiều quyền lợi hơn từ công ty.”

Đúng vậy, tất cả nhân viên trong Đàm thị đều ký kết hợp đồng làm việc ba năm, nhưng Đan Nhất Thuần lên làm thư ký cho Đàm Dịch Khiêm trong thời gian quá ngắn, cho nên cũng không phải là ký hợp đồng với Đàm thị, lúc đó nếu Đàm Dịch Khiêm lấy danh nghĩa công ty đuổi việc Đan Nhất Thuần, bởi vì không có hợp đồng, Đan Nhất Thuần không thể nhận được tiền trợ cấp của công ty, nhưng nếu đưa cho Đan Nhất Thuần giấy thỏa hiệp thôi việc, Đan Nhất Thuần có thể lấy được một khoản không nhỏ từ Đàm thị mà không trái với quy định.

Đan Nhất Thuần ra sức lắc đầu, “Những quyền lợi này có thể tạo cơ hội cho em kiếm thêm một khoản tiền từ công ty, nhưng em vốn không cần nó”

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, lạnh lùng nói, “Sau này cô sẽ cần.”

Giọng nói Đan Nhất Thuần càng thêm bi thương, “Nếu như không có ý định giữ em ở lại Đàm thị, tại sao lúc đầu không trực tiếp để em đi?”

Đàm Dịch Khiêm không chút luyến tiếc nói, “Bởi vì hạng mục ở bộ phận phía Tây cần cô, hôm nay hạng mục đó đã giao dịch thành công.”

Đan Nhất Thuần dường như khó có thể chấp nhận sự thật này, nước mắt kèm theo động tác lắc đầu mà rơi như gió bão, “Không phải, nếu như thật sự là vì hạng mục ở phía Tây mà anh cần em, anh sẽ không để em làm thư ký của anh...”

“Cô lên chức thư ký là bởi vì Robert yêu cầu tôi làm như vậy..... So với bất cứ ai cô hẳn là biết rõ nguyên nhân Robert muốn tôi làm như vậy.”

Giọng lạnh lùng anh nói thẳng ra sự thật tàn nhẫn, Đan Nhất Thuần chột lui về sau một bước, lòng đau như cắt.

Cơ thể yếu ớt của Đan Nhất Thuần lui về phía sau chạm tới mặt tường lạnh lẽo, lẩm nhẩm nói, “Tại sao phải lừa em thế chứ?”

Ánh mắt tinh sảo của Đàm Dịch Khiêm kín như bưng, “Tôi chưa bao giờ lừa gạt cô chuyện gì.”

Đan Nhất Thuần thê lương cười một tiếng, “Phải, anh không có lừa gạt em, là tại em ngốc, ngốc đến mức nghĩ rằng anh để em làm thư ký bởi vì anh đã bắt đầu cần em, nhưng thật ra là, thái độ anh đối với em từ trước đến giờ đều chưa từng thay đổi..... Giống như lúc em đưa cho anh món quà sinh nhật, đến bây giờ nó vẫn nằm trong ngăn kéo bàn làm việc của anh, thậm chí ngay cả ý định mở nó ra anh cũng chưa từng nghĩ đến.....” (aizz đã biết ng ta có vợ con rồi mà còn bu lại như ruồi bu mật chỉ rồi la hờ pà thím ‘ây tính nói bu cái kia nhưng nói vậy kg khác gì nói DK là *** haha’)

Đàm Dịch Khiêm không nói gì thêm, đưa ánh mắt ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ.

Đan Nhất Thuần tiếp tục đau khổ cười, nhìn bóng lưng tuyệt tình không chút thương tiếc của Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần hít sâu một hơi, dùng sức cổ nuốt chua xót và khó chịu xuống, bình tĩnh nói, “Anh muốn em đi, em sẽ đi, anh muốn em làm cái gì, em sẽ làm cái đó.....Chỉ hy vọng anh có thể hạnh phúc.”

Để lại những lời này, Đan Nhất Thuần che miệng lại, cả người run rẩy chạy ra khỏi phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Sáng sớm hôm sau.

Đàm Dịch Khiêm ngồi trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên bấm một dãy số.

Nhưng đột nhiên, anh xóa đi.

Được một lát, Đàm Dịch Khiêm lại cầm điện thoại di động lên bấm lại dãy số khi nãy lần nữa, đến lúc sắp nhận được lại cắt ngang một lần nữa.

Cuối cùng, Đàm Dịch Khiêm chán nản tựa lưng vào ghế ngồi, tay nắm chặt thành nắm đấm đánh lên mặt bàn làm việc.

Đáng chết, rốt cuộc thì anh nên làm gì với cô bây giờ?

Anh buông tay không được.

Đối với cô, anh vĩnh viễn không thể làm gì khác.

Anh thật hết cách với cô, phụ nữ khắp thiên hạ nhiều vô số, vậy mà anh muốn chỉ có mỗi mình cô.....

.

Quơ lấy chìa khóa xe, Đàm Dịch Khiêm rời khỏi Đàm thị đến một bệnh viện tư nhân.

Bệnh viện này là bệnh viện mà ông Đàm đang chữa trị.

Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng bệnh của ông Đàm, nhìn cơ thể ông Đàm vẫn đang duy trì trạng thái người thực vật, Đàm Dịch Khiêm khàn khàn hỏi, “Ba, con có thể tùy hứng một lần được không?”

Ông Đàm vẫn trong trạng thái ngủ mê nên không thể trả lời Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm im lặng nhìn khuôn mặt hòa ái của ông Đàm, một lúc lâu sau anh nói, “Nếu như ba không trả lời con, xin ba cho phép con được tùy hứng một lần.”

Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm lấy điện thoại di động ra.

Bên tai anh truyền đến lời nhắn, số điện thoại quý khách vừa gọi không liên lạc được.....

Đàm Dịch Khiêm lập tức gọi điện thoại về nhà.

Giọng nói cung kính của người giúp việc vọng đến, “Tiên sinh. Cô chủ cô ấy tới bệnh viện khám thai. Dạ, có tài xế và hộ vệ đi theo.”

Đàm Dịch Khiêm kết thúc cuộc điện thoại, trong lòng anh giống như không nghe theo nguyên tắc nào đó đã được hình thành từ bấy lâu nay, anh lại lần nữa chăm chú ngắm nhìn gương mặt đang ngủ say của cha mình, sau đó lập tức rời khỏi bệnh viện.

Lái ô tô chừng mười phút, anh đến được một bệnh viện phụ sản.

Trước cửa phòng khám phụ khoa, vệ sĩ cung kính nói với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, tổng giám đốc phu nhân đang ở bên trong.”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Đã kiểm tra xong rồi?”

Vệ sĩ gật đầu, “Đúng vậy, tổng giám đốc phu nhân bây giờ đang đợi lấy kết quả kiểm tra.”

Vệ sĩ vừa trả lời xong, cửa phòng làm việc của bác sĩ được người bên trong mở ra.

Mở cửa là một nữ bác sĩ đã lớn tuổi, bà hiền lành than thien nhìn Hạ Tử Du, nhỏ nhẹ căn dặn, “Nhớ phải nghỉ ngơi nhiều, tốt nhất nên mỗi tuần tới đây làm kiểm tra thai một lần.”

Hạ Tử Du nhận lấy bản kiểm tra báo cáo, mỉm cười gật đầu, “Cảm ơn, cháu sẽ chú ý hơn lời cô nói.”

Bác sĩ không quên dặn thêm câu nữa, “Nhớ phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Dạ.”

Vẫy tay với bác sĩ, Hạ Tử Du xoay người lại đang muốn cất bước đi, nhưng vô tình lại trông thấy bóng dáng cao ngất đứng bên ngoài cửa phòng kiểm tra.

Tròng mắt đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang khóa chặt trên người Hạ Tử Du.

Lúc nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, nụ cười trên mặt Hạ Tử Du chợt khựng lại, bàn tay cầm bản kết quả kiểm tra trong nháy mắt run lẩy bẩy.

Đàm Dịch Khiêm đi về phía Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lập tức xoay người, cô định cất bước chân như đang muốn chạy trốn anh.

Bước chân Đàm Dịch Khiêm dừng lại, híp mắt nhìn bóng lưng nhỏ bé yếu ớt đang hoảng hốt trốn chạy của cô, lạnh lùng nói, “Em dám đi thêm một bước nữa thử xem?”

Thân thể Hạ Tử Du cứng đờ, đứng yên tại chỗ.

Đàm Dịch Khiêm đi tới, cầm bản kết quả kiểm tra trong tay cô nhìn thoáng qua, thấy kết quả khám thai khỏe mạnh, chân mày vốn đang nhíu lại đã giãn ra đôi chút rồi lần nữa chuyển ánh mắt nhìn sang cô.

Hạ Tử Du vội cup mắt xuống, dùng hai tay che kín lỗ tai.

“Em làm gì vậy?”

Hạ Tử Du không lên tiếng, vẫn duy trì động tác như thế.

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm giữ lấy cổ tay Hạ Tử Du, “Đi theo anh.”

Hạ Tử Du hất tay của Đàm Dịch Khiêm ra, liên tục lui về phía sau mấy bước, chống đối nói, “Em không muốn!”

Lửa giận của Đàm Dịch Khiêm đã gần như sắp bùng nổ, “Hạ Tử Du! !”

Hạ Tử Du không dám nhìn Đàm Dịch Khiêm, cô lẩm nhẩm nói, “Em không đi đâu hết, tài xế sẽ đưa em về nhà, anh đi làm việc của anh đi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm lúc này thật có kích động muốn xông lên bóp chết Hạ Tử Du ngay lập tức, hai tròng mắt anh như bốc lửa, sáng giọng nói, “Tới đây!”

Hạ Tử Du vẫn liên tục thụt lùi về phía sau, “Đừng mà.”

Sợ làm cô bị thương, anh không dám bước lên phía trước một bước, nghiêng rằng rống lên nói, “Anh bảo em tới đây! !”

Hạ Tử Du sợ đến mức cả người lùi đến chân tường, sau đó nước mắt cô nhuộm đầy quanh cả hốc mắt, đột nhiên cô suy sụp ngồi bệt xuống mặt đất, giống như đã mất đi cảm giác an toàn cuộn mình lại co rút sát vào vách tường, đầu lòng khóc thành tiếng, “Dịch Khiêm, em không muốn ký tên, em không muốn ly hôn, em không muốn mất anh. Hu hu.”

Nơi cổ họng dâng lên sự chua xót mãnh liệt cùng nấc nghẹn khiến cô không thể nào nói thành tiếng, cô bất lực dùng hai tay vòng quanh ôm chặt lấy cơ thể như mất hết sức lực của mình, cả người cô dần dần xụi lơ ngã xuống.

Trong nháy mắt lúc thân thể cô gần như nhũn ra, anh đã xông về phía cô, không chút do dự ôm cô vào trong ngực, anh nhỏ giọng mắng, “Chết tiệt, ai nói ‘ly hôn’ với em chứ?”

171. Chương 171 : Kết Quả Của “dùng Cách Xử Phạt Về Thể Xác”

Giọng Đàm Dịch Khiêm nói chuyện rất khó nghe, giống như cảm xúc đang bị đè nén sắp bùng nổ, nhưng bàn tay lại vô cùng dịu dàng, rất cẩn thận không có làm cô đau.

Bị anh ôm trong ngực, nước mắt Hạ Tử Du tuôn ra càng thêm mãnh liệt.

Nhìn thấy mặt cô đầy nước mắt, khuôn mặt anh tuần của Đàm Dịch Khiêm trong nháy mắt hiện đầy lo lắng. “Không được khóc! !” Anh trầm giọng cảnh cáo cô.

Cô đau lòng tựa vào trong lòng anh, nhu nhược đưa tay ôm chặt anh, “Đừng ly hôn được không anh? Em không muốn mất anh.”

Sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm rất khó coi, “Anh nói em không được khóc!” Giọng của anh càng trầm xuống.

“Em không muốn ly hôn.”

“Đáng chết, đừng nhắc tới ‘ly hôn’ nữa! !”

Hạ Tử Du ngơ ngác trừng mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm đang thở hổn hển.

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm tái xanh, “Ai nói với em anh muốn ly hôn?”

Hạ Tử Du mệt mỏi nói, “Sáng hôm qua em tới công ty tìm anh, em nghe thấy anh nói chuyện với luật sư Aston bảo em ký tên lên giấy thỏa thuận.....”

Giấy thỏa thuận? Ký tên?

Trong đáy mắt lóe lên tia sáng, Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Vậy là vì sợ, cho nên mới tránh né anh?”

“Em không biết nên làm cái gì, em không muốn giữa chúng ta phải đi tới bước đó, em không muốn”

Giọng Đàm Dịch Khiêm dịu hẳn xuống, “Nếu sợ, tại sao không nghe lời anh nói?”

“Em không thể không tới Anh.”

“Lại là vì Kim Trạch Húc?” Gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm chột nghiêm lại.

“Em.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm ôm lại cả người Hạ Tử Du đang co rúc, dùng giọng cường chế nói, “Về nhà anh phải từ từ tính với em khoản nợ này.”

Hạ Tử Du vòng tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, nước mắt bất giác đã chảy xuống phủ đầy hai má, gương mặt lạnh buốt dán vào lồng ngực đang đập mãnh liệt của Đàm Dịch Khiêm, không chắc chắn hỏi, “Anh còn cần em mà, đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm không nói lời nào, chỉ dìu Hạ Tử Du đi ra khỏi bệnh viện.

.

Cẩn thận để Hạ Tử Du ngồi vào trong xe, cột chắc dây an toàn cho cô, Đàm Dịch Khiêm tự mình ngồi vào lái xe.

Hạ Tử Du im lặng ngồi trong xe, sững sờ nhìn khuôn mặt điển trai không chút biểu cảm của Đàm Dịch Khiêm.

Nửa giờ sau, xe từ từ tiến vào biệt thự.

Hạ Tử Du còn chưa kịp xuống xe, Đàm Dịch Khiêm không nói không rằng đã vòng qua ôm cô ra khỏi xe, dĩ nhiên động tác cực kỳ cẩn thận.

Không để ý đến ánh mắt khó hiểu của người giúp việc, Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du thẳng bước lên lầu hai, “Rầm” một tiếng, cửa phòng được đóng lại, Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng để Hạ Tử Du lên giường.

Xung quanh đôi mắt trong suốt của Hạ Tử Du vẫn còn long lanh nước mắt chưa khô, cô ổn định lại hô hấp, luôn cuống nhìn anh.

Anh cởi ra âu phục tiện tay vứt sang một bên, sau đó bắt đầu cởi từng chiếc nút áo sơ mi.

Hạ Tử Du trốn to mắt, ấp úng hỏi, “Anh. Làm gì vậy?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Hạ Tử Du tiếng nào, cứ thế vén vấy Hạ Tử Du lên.

Cảm thấy được phần dưới người chợt lạnh lạnh, Hạ Tử Du theo bản năng khép chặt hai chân lại.

Đàm Dịch Khiêm dùng sức nhưng cũng không muốn làm Tử Du nên đau, nhanh gọn tách hai chân đang khép chặt của Hạ Tử Du ra, không cho Hạ Tử Du có cơ hội trốn tránh liền cởi chiếc quần lót màu trắng màu mà thích mặc nhất ra.....

Lúc này Hạ Tử Du mới ý thức được Đàm Dịch Khiêm muốn làm gì, cô hết sức kinh ngạc.

Ngay lúc đó, anh tiến thẳng vào trong cô

.

Động tác đẩy vào không hề có phần dạo đầu khiến cô đau đến nhúu chặt chân mày, cô chống chọi đẩy ngực anh ra, “Đau.”

“Em cũng biết đau?”

Mặc dù anh đang ở trong cơ thể cô không hề có động tác tiếp theo, nhưng cô vẫn thấy khó có thể thích ứng, “Ừm.”

Anh không nhanh không chậm từng chút từng chút đẩy vào, rồi lại từng chút từng chút rút ra, mỗi một lần đều khiến cho cô cảm thấy được sự khô rát đau đớn như da thịt bị mài mòn vào vách tường.

Mỗi một tế bào trên toàn thân cô như co rút lại, cô đau đến nỗi vươn tay ôm chặt lấy anh, khản cầu nói, “Đừng đẩy nữa.”

Nhìn thấy cô nhúu chặt đầu lông mày, anh dừng lại động tác, giọng khàn ồ như còn kèm theo đau đớn nói, “Em cũng biết đau sao? Lúc em bất chấp hậu quả chạy đến Anh, anh đau lòng như thế nào bây giờ em có thể cảm nhận được không?”

Giọng điệu bi thương của anh khiến tim cô đau nhói, đôi mắt cô tràn đầy nước gao ôm chặt anh, giọng nghẹn ngào nức nở nói, “Em xin lỗi.”

Bên tai lại truyền đến giọng nói trầm khàn kiềm chế ảm ức đến cực hạn của anh, “Tại sao em không nghe lời anh?”

“Em.”

Anh nhích người ra rồi lại đẩy vào trong cô, khàn giọng nói, “Nói cho anh biết, rốt cuộc còn có chuyện gì mà em cho rằng quan trọng hơn cả anh?”

Giờ phút này anh nguy hiểm như quỷ Satan khiến cô vô cùng sợ hãi, cơ thể cô vì sự đau đớn vừa rồi mà run bần bật, không muốn tiếp tục chịu đau đớn hơn nữa, cô ríu rít nói: “Không chuyện gì có thể quan trọng hơn anh, không có.....”

Lần này anh hung hăng đẩy thật mạnh vào trong cô.

Cô đau đến không còn hơi sức phải bám vào vai anh, vì cố nén sự đau đớn mà cả người cô toát đầy mồ hôi, “Đừng mà.....”

Anh lần nữa nhích ra khỏi người cô, nhưng lại ma sát nhẹ ở phía ngoài cơ thể cô, giọng rên rỉ nói, “Cho anh một lý do để anh có thể tin được điều em nói.”

“Em chỉ yêu anh.”

Anh hạ người xuống lại đẩy vào, “Không đủ, anh cần lý do có đủ sức thuyết phục!”

Không thể chịu nổi cứ mỗi một lần ra vào vô tình của anh, cô chống tay lên ngực anh, hoảng hốt nói thẳng ra, “Em không thể nói.”

Anh nhúu chặt chân mày, có phần không vui, “Tại sao không thể nói?”

“Em.”

Cô thật phân vân.

Anh lại đẩy vào lần nữa.

Động tác của anh cũng không quá mạnh, nhưng bởi vì không có phần dạo đầu mà khiến cho cô cảm thấy mỗi lần anh ra vào cô đều giống như muốn xé rách thân thể cô.

Cô cầu xin tha thứ, “Đừng. Dịch Khiêm. Đừng mà”

Không ai biết những ngày qua anh đã cố gắng kiềm chế bao nhiêu tính nhẫn nại vốn đã ít ỏi của mình, “Nói.”

Cô dùng sức chống đẩy anh, “Đừng ép em.”

Anh giống như đã mất hết tính kiên nhẫn, kéo cao hai chân cô lên.

Vào lúc anh định tiếc vào cô lần nữa, cô khóc thét lên nói, “Kim Trạch Húc là anh trai của em, em không thể không đi giúp cho anh ấy! !”

Cuối cùng, cô cũng phải nói ra bí mật mà cô đã muốn chôn giấu tận đáy lòng.

Con người đen u ám của anh chợt khựng lại, động tác cũng ngừng lại.

Sau đó cô bật khóc nức nở thành tiếng.

Anh xoay người lại lập tức ôm cô vào lòng.

Cô mệt mỏi cong tay đâm vào lồng ngực anh, “Hu hu. Em có thể làm gì chứ? Anh ấy là anh trai em.”

Anh không sót ruột hỏi cô đầu đuôi câu chuyện là thế nào, chỉ ôm cô lại, để mặc cho cô đánh đắm.

Cô giống như đã lâu không được vòng ôm ấm áp của anh, cô vùi đầu vào lồng ngực anh, mà miệng vẫn không ngừng thì thào lẩm nhẩm, “Anh ấy là anh em.”

Anh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Cô thì thào đến khi mệt mỏi ngủ vùi trong lòng anh.....

Anh suy nghĩ đến những lời cô nói, trong đáy mắt lóe lên sự gian xảo và nguy hiểm.

Đến gần buổi trưa, Hạ Tử Du mới chậm chạp mở mắt ra.

Nhớ lại hình ảnh cuối cùng sót lại trong đầu, cô lập tức nhìn vị trí bên cạnh, trông thấy trên giường vắng vẻ trống rỗng, cô nhìn quanh bốn phía một hồi.

Trên ghế sofa trong phòng trước cửa sổ sát đất, cô thấy anh đang ngồi trầm tĩnh ở đó.

Cô ngồi dậy, dè dặt bước xuống giường.

Anh đã nghe thấy tiếng đi rất khẽ của cô, nhưng không muốn lên tiếng.

Cô vốn muốn đến lén xem biểu cảm của anh lúc này, nhưng không ngờ lúc cô bước đến bên cạnh anh thì cũng bị anh ngay tức khắc kéo vào trong lòng.

Không có động tác thô bạo, anh nhẹ nhàng nhắc cô ngồi lên đùi mình, đầu dụi vào vai cô.

Không đợi cô lên tiếng, anh đã lên tiếng phá tan sự yên lặng, “Bây giờ còn đau không?”

Đau?

Một chữ này vừa nói ra ngay lập tức làm cô nhớ lại hình ảnh trước khi ngủ thiếp đi.....

Cô lập tức vùng khỏi đùi anh.

Anh vòng tay ôm chặt eo cô, “Đừng làm rộn.”

Cô lên án, “Anh cố ý.”

Mặt anh kề sát vào bên tai cô, nhẹ giọng nói, “Ít nhất em đã chịu nói ra.”

Hèn hạ, đáng ghét!

Trong đáy lòng cô thầm mắng anh một trận, bỗng dưng, đột nhiên cô như nhớ tới điều gì, chợt xoay đầu lại nhìn anh hỏi, “Anh sẽ làm gì?”

Anh hỏi ngược lại cô, “Em nghĩ anh sẽ làm gì?”

Cô thành thật lắc đầu, “Em không biết.”

Anh nheo mắt lại, “Anh đang suy nghĩ đến chuyện tại sao em biết Kim Trạch Húc là anh trai em?”

Chuyện đã đổ bể, cô cũng không còn gì phải giấu giếm, “Anh còn nhớ lúc em tới Los Angeles thăm Liễu Nhiên, sau đó ở lại khách sạn LLD vài đêm không?”

“Ừ.”

“Thật ra mấy ngày đó em ở lại phòng Trạch Húc là vì để tiện chăm sóc cho anh ấy.....”

Anh nghiêm túc lắng nghe, cũng không cắt ngang lời cô nói.

Cô hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó rồi êm tai kể cho anh nghe.

Đó là ngày hôm sau khi cô tới Los Angeles Kim Trạch Húc muốn mời cô tham gia buổi tiệc khai trương khách sạn.

Cô không muốn làm Kim Trạch Húc không vui, cho nên đã đồng ý với anh.

Đêm đó Kim Trạch Húc uống say đến mê man, là cô đỡ Trạch Húc về phòng của anh, nhưng cô không ngờ Kim Trạch Húc say rượu nên nói nhầm số phòng, làm cho cô vào nhầm phòng người khác.

Cô không biết người ở trong phòng đó là ai, nhưng dường như người đó cũng đang say, anh ta vừa thấy cô đỡ Kim Trạch Húc vào phòng anh ta thì tức giận kéo Kim Trạch Húc ra khỏi người cô

Kim Trạch Húc vì say rượu mà ngã nhào xuống đất, cô muốn đỡ Kim Trạch Húc dậy, người kia lại kéo cô vào phòng.

Người đó có ý đồ xâm sở với cô, cô rất sợ, khóc kêu cứu, cũng cố gắng hết sức giãy giụa.

May mắn là lúc người đàn ông đó lôi kéo quần áo của cô thì Kim Trạch Húc đá văng cửa phòng ra.

Kim Trạch Húc đã nghe thấy tiếng kêu khóc của cô, trong phút chốc tỉnh hẳn rượu đá văng cửa phòng chạy vào, sau khi nhìn thấy người đàn ông có ý đồ bất chính với cô, anh lập tức cầm bình hoa trang trí trong phòng lên hung hăng ném vào người kia, làm cho người đó bị thương hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt anh chợt sầm lại, lên tiếng hỏi, “Kim Trạch Húc cứu em?”

Cô gật mạnh đầu, “Anh ấy vì cứu em đã bị người kia làm bị thương, cánh tay anh ấy còn bị người đó cắt một đường thật lớn..... Cho nên em đưa Trạch Húc trở lại phòng của anh ấy, lúc đó em định báo cảnh sát.”

Anh đột nhiên hỏi, “Hắn ta bảo em đừng báo cảnh sát?”

Cô kinh ngạc, “Làm sao anh biết?”

Anh không giải thích, “Em nói tiếp đi.”

Cô từ từ kể tiếp, “Lúc em chuẩn bị báo cảnh sát, Trạch Húc nói anh ấy chỉ bị một vết thương nhỏ, nên bảo em đừng báo cảnh sát, bởi vì nếu báo cảnh sát, dựa vào thân phận đại chúng của anh ấy thì chuyện này sẽ rất nhanh bị đồn thổi lên, mà đối với danh dự của em cũng không tốt, cộng thêm lúc đó em vì nếu đưa chuyện này ra ánh sáng rồi anh sẽ biết em đến Los Angeles, cho nên em đồng ý với Trạch Húc..... Trạch Húc nói rằng chỉ là vết thương nhỏ không chịu đi bệnh viện, nhưng vì vết thương bị nhiễm trùng cho nên anh ấy bị sốt, vì thế suốt hai ngày em ở trong phòng chăm sóc cho anh ấy, may mắn là đến ngày thứ ba thì anh ấy cũng hạ sốt, tình trạng cánh tay cũng chuyển biến tốt, do đó mà em ở lại Los Angeles thêm mấy ngày. Lúc em muốn quay lại Male, Trạch Húc nói anh ấy vừa hoàn thành xong một hạng mục khách sạn đang muốn đi du lịch chơi cho thoải mái, cho nên anh ấy cùng em trở lại Male, nhưng thật ra em biết Trạch Húc là không yên tâm để em về Male một mình.....”

Chân mày anh hơi nhíu lại, “Tại sao đến bây giờ em vẫn không nói với anh chuyện này?”

“Bởi vì.” Hạ Tử Du chần chờ một giây sau mới nói, “Bởi vì nếu anh biết chuyện đêm đó, rất có thể anh cũng sẽ biết chuyện Kim Trạch Húc là anh trai em.”

Ánh mắt anh nặng nề hỏi, “Tại sao?”

Cô thành thật trả lời, “Sau khi em và Trạch Húc về đến Male, có lẽ lần đó do phải truyền nước biển nên cánh tay Trạch Húc đã bị nhiễm trùng lại, dẫn đến sốt cao.....Em buộc phải đưa Trạch Húc đi bệnh viện, bác sĩ nói sốt cao là do vết thương trên cánh tay gây ra, cho nên phải truyền máu cho Trạch Húc Đúng lúc ấy, cạnh phòng của Trạch Húc có một đứa bé đang bệnh cần truyền máu gấp, em vừa hay thuộc nhóm máu với đứa bé đó, vì vậy em cũng đi lấy máu..... Sau khi kiểm tra Trạch Húc sốt cao đúng thật là do vết thương ở tay gây ra, cũng không đáng lo ngại, sau khi Trạch Húc rời khỏi Male thì anh tới. Em với anh đến Los Angeles, bởi vì cởi bỏ được hiểu lầm nên dần dần chúng ta quay lại với nhau..... Sau khi chúng ta kết hôn, có một lần anh gạt em tới khách sạn, đêm đó anh lại nhấn mạnh muốn em nói em chỉ thuộc về anh, em đoán có lẽ anh để ý đến hai đêm em ở với Trạch Húc trong khách sạn LLD, khi đó em vốn muốn giải thích với anh, nhưng lúc đó chúng ta vẫn chưa kết hôn, hơn nữa anh cũng không hỏi em việc này, cho nên em không có giải thích với anh.....”

Anh ôm cô vào trong lòng, sau đó hôn nhẹ lên mái tóc cô, “Anh biết rõ chỉ thuộc về anh.”

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, tiếp tục nói, “Sau khi chúng ta kết hôn, có một lần em dọn lại đồ đạc, phát hiện bản báo cáo kết quả xét nghiệm máu lúc em và Trạch Húc ở Male, vô tình phát hiện mẫu báo cáo của em và anh ấy có nhiều điểm tương tự, có lẽ khi em sinh Liễu Nhiên cũng chú ý tới mẫu máu của Liễu Nhiên có nhiều điểm tương tự với mẫu máu của em, hiện giờ lại nhìn thấy mẫu máu tương tự như thể này, em cảm thấy nghi ngờ, cho nên em lấy mẫu máu của Trạch Húc cùng của em mang tới bệnh viện kiểm tra giúp em, kết quả là làm sao em cũng không ngờ tới..... Bác sĩ xác nhận Trạch Húc và em là anh em cùng cha khác mẹ.”

Anh hơi nhú mày, “Em tin chắc đây là sự thật?”

Cô nhẹ lắc lắc đầu, “Em không muốn tin, nhưng chuyện rõ ràng như vậy, em nghĩ rằng kết quả báo cáo không thể nào sai được.....”

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh bắn ra sự ảm đạm lạnh lẽo, “Cho nên, vì Kim Trạch Húc là anh trai em, mà em hết lần này đến lần khác cầu xin anh bỏ qua cho hẳn.”

Cô ấy nãy nhìn anh, không muốn giấu giếm nữa, thẳng thắn nói, “Dịch Khiêm, nguyên nhân chủ yếu em cầu xin anh đúng là em nghi ngờ Trạch Húc là anh trai em, nhưng, cứ coi như không đúng là nguyên nhân này, em vẫn sẽ cố gắng cầu xin anh bỏ qua cho anh ấy...”

Anh im lặng không nói.

Cô cho là anh đang tức giận, cô nghiêm túc bổ sung thêm, “Có lẽ anh ấy giấu em rất nhiều chuyện, hoặc giả như anh ấy có làm nhiều chuyện nhằm phá tình cảm chúng ta, nhưng trước sau anh ấy vẫn chưa bao giờ làm tổn thương em, nếu như không có anh ấy, vào mấy năm trước em đã không còn dũng khí để sống tiếp trên cõi đời này..... Nếu anh ấy đúng là anh trai em, tận mắt nhìn thấy anh làm hại anh ấy, em không thể trơ mắt nhìn anh ấy gặp chuyện không may..... Hôm Liễu Nhiên làm phẫu thuật, em chỉ muốn đi gọi một cuộc điện thoại, nếu bảo em làm ngơ, thật sự em không làm được.....”

Anh hôn lên gò má của cô, “Việc đó là lỗi của anh.”

“Em biết em nên đem chuyện em nghi ngờ Trạch Húc là anh trai em nói cho anh biết, giữa chúng ta sẽ không có mâu thuẫn, càng không phải cãi nhau, nhưng mà.....” Cô ngược mắt lên nhìn anh, nghẹn giọng nói, “Em biết nếu em nói cho anh sự thật này, kết quả là anh sẽ càng không bỏ qua cho Trạch Húc, đúng không?”

Anh nhìn hai hàng nước mắt của cô, không trả lời.

Cô hít sâu một hơi sau đó nói, “Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ có thiện cảm với Trạch Húc, hơn nữa Trạch Húc lại làm nhiều chuyện như vậy, anh càng không thể bỏ qua cho anh ấy.....” Đây cũng là nguyên nhân cho tới bây giờ cô vẫn không dám nói với anh chuyện cô và anh từng bị thẩm vấn trên tòa là do Kim Trạch Húc.

Anh nhú mày, “Em chưa nói với Kim Trạch Húc?”

Cô gật đầu, “Em không muốn nói cho anh ấy biết chuyện này bởi vì anh ấy từng nói với em chuyện anh ấy bị bắt đưa đến ở cô nhi viện như thế nào, anh ấy nói anh ấy rất mang ơn Kim Nhật Nguyên đã nhận nuôi dưỡng anh ấy, anh ấy rất căm ghét người cha ruột đã vứt bỏ mình, em khó có thể tưởng tượng được nếu như anh ấy biết người cha ruột đã vứt bỏ anh ấy chính là người cha đã nhận nuôi anh ấy, anh ấy sẽ đau khổ như thế nào, ít nhất nếu là em thì em cũng không thể chấp nhận một người cha như thế, quan trọng hơn nữa là Trạch Húc rất luôn hiếu thắng, nếu như anh ấy biết anh ấy là người của Kim gia, mâu thuẫn giữa anh và anh ấy sẽ càng tăng lên. Em vốn nghĩ có thể thông qua cố gắng của em mà quan hệ của hai người sẽ cải thiện, nhưng em không nghĩ rằng lần cuối cùng em cầu xin anh bỏ qua cho anh ấy, anh ấy lại sai người hãm hại anh..... Em không thể nào hiểu nổi, cho nên em xin anh cho em cơ hội đi gặp anh ấy, vậy mà, anh ấy lại cố chấp hiếu thắng ngoài sức tưởng tượng của em, mặc dù em không để cho anh ấy biết anh ấy là anh trai em, anh ấy cũng sẽ không từ bỏ tranh giành với anh, vì vậy em bắt buộc phải nói cho anh ấy chuyện em và anh ấy là anh em, vì muốn xác định kết quả, em còn đi cùng anh ấy tới bệnh viện thử máu..... Điều làm em vui mừng chính là, sau khi anh ấy biết em và anh ấy thật sự là anh em, mặc dù anh ấy có hơi chán nản nhưng nghĩ đến hạnh phúc của em, cho nên anh ấy quyết định buông tay.....”

“Em nha.....” Ngay lúc này, anh vuốt vuốt mái tóc mềm mại như tơ lụa của cô cười nói, “Lúc nào cũng luôn tốt bụng như thế.”

Cô không hiểu hỏi, “Sao lại nói như vậy?”

Anh nói chuyện rất dịu dàng, “Kim Trạch Húc chính là lợi dụng sự tốt bụng của em mới khiến cho giữa chúng ta xảy ra nhiều vấn đề như vậy.”

Cô gật mình ngạc nhiên, “Lợi dụng em?”

Anh vuốt nhẹ sườn mặt cô, vì Kim Trạch Húc mà giữa bọn họ nhiều lần xảy ra tranh chấp anh cảm thấy vô cùng hối hận, “Em nên sớm nói những chuyện này với anh.”

Cô cụp mắt xuống, “Em không thể nói cho anh biết, anh sẽ không bỏ qua cho Trạch Húc.....”

Giọng điệu anh nói chuyện vẫn ôn hòa nhưng lại để lộ ra sự tức giận cực hạn, “Thật sự thì anh cũng định không bỏ qua cho hắn!”

Cô khẩn cầu, “Đừng như vậy, anh ấy sẽ không quay lại phá tình cảm của chúng ta nữa đâu. . . .”

“Anh không tha cho hắn không phải vì hắn là con trai của Kim Trạch Nguyên, mà bởi vì hắn ti tiện lợi dụng em để phá hại tình cảm của chúng ta.”

Cô không hiểu, “Cái Cái gì?”

Anh chậm rãi nói, “Hắn rõ ràng lợi dụng sự thiện lương của em mới có thể giả mạo làm anh trai em.”

Cô lắc đầu, “Anh nói Trạch Húc giả mạo anh trai em? Làm sao có thể.....”

“Những chuyện đó em cho rằng chỉ là trùng hợp nhưng Kim Trạch Húc là đang lợi dụng em.”

“Không thể nào. Những chuyện này sao có thể trùng hợp được?”

“Anh sẽ chứng minh cho em xem.”

Cô sững sờ.

Anh thật sự tức giận và buồn bực với cô, nhưng anh lại không thể trách móc gì được cô.

Suy nghĩ của cô anh có thể hiểu, nhưng trên phương diện về mặt tình cảm cô vẫn chưa hoàn toàn đứng về phía anh.

Nếu như cô toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, sau khi cô biết sự thật Kim Trạch Húc và cô là anh em thật sự, cô sẽ nói cho anh biết, sau đó cố gắng thuyết phục anh tha thứ cho những việc làm của Kim Trạch Húc, cô là vợ của anh, ít nhất cô nên có tự tin có thể thuyết phục anh, bởi vì cô phải tin tưởng rằng vì cô bất cứ chuyện gì anh cũng có thể sẵn lòng làm.....

Anh khẽ thở dài, “Anh cảm thấy may mắn vì em không có cố chấp giấu anh chuyện này đến cùng.”

Không hiểu sao, cô cảm thấy tâm trạng anh lúc nói câu này có một chút thất vọng, cô nghiêm túc hỏi anh, “Anh trách em sao?”

Anh lắc đầu, giọng xúc cảm nói, “Anh đã hết cách với em.”

Trên đời này cũng chỉ có một người mà anh mãi mãi không thể để cho kẻ khác cướp đi.

Cô dựa vào trong ngực anh, nhỏ nhẹ nói, “Em hứa với anh từ nay về sau sẽ không gạt anh bất cứ chuyện gì nữa.”

Anh nâng nhẹ khuôn mặt cô lên, lời thắm thía sâu xa nói, “Bà xã, anh chỉ cần em hứa với anh một chuyện, sau này, mặc kệ như thế nào cũng phải tin tưởng anh, tin anh có thể vì em mà làm bất cứ chuyện gì.”

Cô gật đầu, “Dạ.”

Anh đặt lên đôi môi cô một nụ hôn yêu thương, giống như đã trải qua một trận hết sức mệt mỏi nói, “Chuyện của Kim Trạch Húc anh không cho phép em tham dự, bất kể anh ta có phải là anh trai em hay không, em phải tin tưởng ông xã em sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Dạ.”

172. Chương 172 : Anh Muốn Có Một Đứa Con Trai

Hai ngày sau, tại “Đàm thị”.

Robert hùng hổ bước vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

“Đàm Dịch Khiêm! !”

Người chưa thấy đã nghe tiếng trước.

Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc ngược mắt lên dựa người về phía sau, ung dung ngó nhìn người bạn tốt, “Cậu ít khi gọi cả họ lẫn tên của tôi như vậy.”

Robert tức giận cả người thở hồng hộc, thiếu chút nữa anh còn đâm xuống mặt bàn làm việc của Đàm Dịch Khiêm, vô cùng tức giận nói, “Cậu có ý gì? Nhất Thuần làm việc ở công ty cậu rất tốt, tại sao cậu muốn sa thải cô ấy? Sao cậu có thể làm vậy..... Đáng chết!!”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Nể mặt cậu, tôi đã không để cô ấy bị thua thiệt rồi.”

Robert nghiêng rằng hậm hực nói, “Cậu còn dám nói như vậy? Cậu có biết tối qua cô ấy uống rượu cả buổi tối không, bởi vì bị dị ứng với cồn nên sáng sớm nay cô ấy đã phải nhập viện, bây giờ vẫn chưa tỉnh.”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm vẫn thản nhiên nói, “Vậy thì lúc này cậu nên ở bệnh viện mà chăm sóc cho cô ấy.”

Robert càng thêm giận dữ, “Đáng chết ở chỗ là trong lúc bất tỉnh mà cô ấy chỉ gọi tên cậu!”

Đàm Dịch Khiêm giống như nghe một câu chuyện không liên quan đến mình, anh gọi vào số điện thoại nội bộ của công ty, sau khi ra lệnh cho người ở đó mang lên một phần văn kiện cần xử lý, rồi hờ hững liếc xéo Robert, “Cậu thật sự nghĩ rằng cô ấy thích hợp ở lại ‘Đàm thị’ sao?”

Robert bật thốt lên, “Cô ấy đương nhiên rất muốn ở lại ‘Đàm Thị’!”

Đàm Dịch Khiêm nhú lông mày, “Vậy là cậu biết rõ mục đích cô ấy muốn ở lại Đàm thị.”

Robert tức giận đến nỗi thở hổn hển, “Vậy thì sao? Ít nhất tôi còn có thể biết được cô ấy ở đây, nhìn thấy cô ấy, ít nhất tôi không cần phải lo lắng không biết lúc nào cô ấy lại bị cậu làm tổn thương đến mức phải đi tìm một góc nào đó để trốn tránh.”

Không muốn nói thêm nhiều lời, Đàm Dịch Khiêm tiếp tục đưa mắt nhìn vào xấp văn kiện trên mặt bàn, nhàn nhai nói, “Cô ấy không thể ở lại ‘Đàm Thị’ được.”

“Tại sao?” Robert không thể nào hiểu nổi hỏi, “Mọi người làm việc tại ‘Đàm Thị’ ai cũng nói cô ấy làm việc rất tốt, cô ấy là một thư ký rất đạt yêu cầu, chẳng lẽ cậu không thể đối xử với cô ấy như một thư ký bình thường sao?”

Đàm Dịch Khiêm ngắn gọn nói, “Tôi cần thư ký chỉ là vì công việc, không phải vì bất kỳ thứ gì khác.”

Robert tức giận đến mức gật đầu liên tục, “Được, cậu là ‘BOSS’ của cô ấy, tôi không có quyền xen vào, nhưng việc này là do cậu sắp xếp?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không có phản ứng gì.

Robert bật thốt lên nói, “Cậu vất vả lợi dụng Nhất Thuần là muốn cho Kim Trạch Húc đi đúng quỹ đạo kế hoạch của cậu, có đúng không?”

Robert nói tới chuyện này cũng nhắc luôn tới chuyện Đàm thị cạnh tranh đầu tư hạng mục ở bộ phận phía Tây.

Hơn một tháng trước “Đàm thị” đầu tư vào hạng mục xây dựng vịnh nhân tạo ở bộ phận phía Tây của chánh phủ Los Angeles.

Hàng năm Đàm thị đều nhận những hạng mục lớn như vậy cho nên chuyện này vốn không đáng phải nhắc tới, nhưng cái mà người ta chú ý là, công ty ủng hộ số tiền khổng lồ để chính phủ bắt tay vào xây dựng vịnh nhân tạo chính là một công ty có tên gọi là tập đoàn ‘Y’ ở Hoa Kỳ.

Thật ra thì một công ty ở Hoa kỳ đầu tư xây dựng vào hạng mục của chính phủ Los Angeles chỉ là chuyện bình thường, chỉ là công ty ở Hoa kỳ này chính là Kim Trạch Húc đục khoét quỹ vốn của Trung Viễn, và sau nhiều năm hắt ta ở Anh ra công sức đầu tư kiếm lợi lần nữa đã thành lập được công ty ‘Y’ ở tại Hoa Kỳ.

Đàm Dịch Khiêm làm sao có thể biết rõ Kim Trạch Húc chính là người đầu sỏ đứng sau công ty ‘Y’ này, Robert thật không thể hiểu được, nhưng hiểu được Đàm Dịch Khiêm rõ ràng là đang giả trụ ăn cộp, bởi vì Đàm Dịch Khiêm biết rõ hơn ai hết mục đích của Kim Trạch Húc cạnh tranh hạng mục này là vì muốn đối phó với Đàm thị.

Phải biết rằng, công ty có đủ tư chất để bắt tay với chính phủ Los Angeles ở hạng mục này cũng chỉ có Đàm thị, cho nên khi Kim Trạch Húc cạnh tranh hạng mục này cũng đã đoán được trong tương lai Đàm thị cũng sẽ cạnh tranh đấu thầu xây dựng hạng mục này, rất rõ ràng Kim Trạch Húc tranh giành hạng mục này chính là muốn đối đầu với Đàm thị, mục đích của Kim Trạch Húc dĩ nhiên không cần phải nói ra.

Chỉ là, Kim Trạch Húc tự cho rằng kế hoạch của hắn sẽ thành công, nhưng thực chất vẫn nằm trong sự khống chế của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm thông minh như vậy, làm sao lại không biết chuyện Đàm Tâm giết giây Đan Nhất Thuần tới Los Angeles là do Kim Trạch Húc ở phía sau thao túng, vừa vặn Đan Nhất Thuần tới “Đàm thị” chính là có liên quan hạng mục bộ phận phía Tây của quan chức chính phủ, cho nên Đàm Dịch Khiêm nhận định Kim Trạch Húc có thể lợi dụng Đan Nhất Thuần để đạt được mục đích nào đó.

Quả nhiên, Đàm Dịch Khiêm tra được Kim Trạch Húc từng liên lạc qua điện thoại với Đan Nhất Thuần, khi đó Đàm Dịch Khiêm cũng không biết mục đích của Kim Trạch Húc, cho nên Đàm Dịch Khiêm mới giữ Đan Nhất Thuần ở lại bên cạnh.

Mấy ngày sau Đàm Dịch Khiêm phát hiện Đan Nhất Thuần lại đem nhiều tài liệu nội bộ của Đàm thị tiết lộ cho Kim Trạch Húc, dĩ nhiên, Kim Trạch Húc làm những việc này cũng không phải là để Đan Nhất Thuần vui lòng.

Kim Trạch Húc tự cho là tất cả diễn ra đúng như kế hoạch của hắn, nhưng trên thực tế, những gì mà Đan Nhất Thuần tiết lộ cho hắn chính là những tài liệu mà Đàm Dịch Khiêm cố ý để Đan Nhất Thuần biết. Ngụ ý rằng, Kim Trạch Húc lợi dụng Đan Nhất Thuần đánh cắp thông tin cơ mật thì Đàm Dịch Khiêm cũng đang lợi dụng Đan Nhất Thuần để lừa gạt Kim Trạch Húc, về phần Kim Trạch Húc tổn công tổn sức muốn biết thông tin cơ mật của Đàm thị, rõ ràng liên quan đến hạng mục bộ phận phía Tây, cho nên, Đàm Dịch Khiêm chỉ cần tiếp tục giữ Đan Nhất Thuần ở lại Đàm thị, Đàm Dịch Khiêm có thể dễ dàng đưa Kim Trạch Húc vào đúng quỹ đạo kế hoạch mà Đàm Dịch Khiêm vạch ra.

Robert truy hỏi tới cùng rốt cuộc cũng nhận được câu trả lời lạnh nhạt của Đàm Dịch Khiêm, “Bà xã tôi không thích!”

Trong nhất thời Robert không kịp phản ứng, sững sờ trừng to hai mắt, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm cũng không giải thích thêm gì nữa.

Robert không dám tin, “Một câu ‘bà xã tôi không thích’ là cậu định hủy bỏ cả kế hoạch này sao?”

“Kế hoạch vẫn đang tiến hành, chỉ là thay đổi một số phương thức khác.”

Robert lúc này mới thở phào một cái, “Tử Du không thích Nhất Thuần bên cạnh cậu tôi có thể hiểu, nhưng mà không có Nhất Thuần, kế hoạch chắc chắn không thể thuận lợi như ban đầu!”

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói, “Không có gì quan trọng hơn bà xã tôi.”

“Hả.”

Robert hơi khựng lại, “Cậu và Tử Du đã làm lành rồi hả?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời.

Robert lại hỏi, “Nhưng mà, không phải cậu đang giận chuyện Tử Du đi Anh hay sao?”

Đàm Dịch Khiêm chưa kịp trả lời Robert, phòng làm việc bỗng truyền đến hai tiếng gõ cửa, thư ký mới tới cầm một xấp tài liệu đi vào phòng làm việc.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu ông cần.”

“Được, đi xuống đi.”

Robert nhìn bóng lưng thư ký mới xoay người rời đi, giật mình kinh ngạc, “Đây chính là thư ký mới của cậu sao, trời ạ, cô ấy hẳn là bằng tuổi chị Dư đó?”

Đàm Dịch Khiêm lúc này nhìn vào đồng hồ trên cổ tay mình, cầm áo khoác tây trang lên, đột nhiên đứng dậy, “Cậu cứ tự nhiên đi.”

“Cậu đi đâu à?”

“Về nhà chăm sóc bà xã.”

Hạ Tử Du ngồi trên xích đu hóng gió dưới tàng cây xanh biếc trong vườn hoa, hiện tại cô đang mang thai, đúng ta là không thể ngồi trên ghê xích đu, nhưng cảm giác ngồi trên xích đu rất thoải mái, hơn nữa mỗi khi gió nhẹ thổi lên đóa hoa chuông gió trên ghê xích đu tạo ra âm thanh dễ nghe, khiến cho lòng người vui vẻ thư thái hơn rất nhiều.

Hạ Tử Du im lặng ngóng nhìn về phía trước, bỗng nhiên cô thở dài một hơi.

“Sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói nam tính quen thuộc, Hạ Tử Du lập tức ngược mắt nhìn về phía con đường nhỏ trong vườn hoa.

Bóng dáng cao lớn của Đàm Dịch Khiêm xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du, Hạ Tử Du lập tức đứng dậy, dịu dàng gọi, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm đến trước mặt Hạ Tử Du, theo thói quen dùng hai tay vòng qua ôm lấy eo Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Sao lại thở dài?”

Hạ Tử Du do dự nhìn anh rồi nhỏ nhẹ nói, “Em nói anh không được giận nha.”

“Nói đi.”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Em đang nghĩ đến chuyện của Trạch Húc.”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, “Em ngồi đây lo lắng cho hắn?”

Hạ Tử Du từ từ rũ mắt xuống, “Nếu như anh ấy thật sự là anh trai em, anh ấy và anh tranh đấu với nhau em thật không yên lòng..... Nhưng, nếu anh ấy không phải là anh trai của em, em càng không thể yên lòng. Giả như đúng như lời anh nói Trạch Húc lợi dụng em, như vậy hai tờ mẫu xét nghiệm máu nhất định cũng là do Trạch Húc tạo ra, điều này cho thấy chuyện gặp gỡ trong khách sạn cũng là kế hoạch của Trạch Húc..... Em không thể tin được, nếu như tất cả đều là kế hoạch của anh ấy, rốt cuộc mục đích của anh ấy là vì cái gì? Tình bạn của em và anh ấy rốt cuộc là cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương ngắm nhìn Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Bà xã, bây giờ em đang mang thai, đừng nên suy nghĩ những chuyện này. Nếu như em đồng ý, tất cả những chuyện này hãy giao hết cho anh giải quyết.”

Hạ Tử Du tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, “Em chỉ không thể nào tin được chuyện này có liên quan tới Trạch Húc.”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên thâm tình gọi, “Bà xã”

Hạ Tử Du ngược mắt, “Dạ?”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng nâng cằm cô lên, giọng thật nhỏ nói, “Anh không muốn chúng ta nhắc tới chủ đề về Kim Trạch Húc nữa, có được không?”

“Nhưng mà Trạch Húc anh ấy”

Đàm Dịch Khiêm lại gọi Hạ Tử Du lần nữa, “Bà xã !”

Một chút không kiên nhẫn cùng một mối hận hiện lên trên khuôn mặt Đàm Dịch Khiêm.

Nhìn thái độ của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du thoáng sửng sốt. Mấy ngày nay cô thường xuyên nhìn thấy anh có thái độ này, cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được anh thiếu kiên nhẫn.

Đàm Dịch Khiêm chuyển đề tài sang hướng khác, “Chúng ta nói chuyện khác đi.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Được.” Thật ra thì cô cũng ý thức được cô không nên nói những chuyện không liên quan đến cuộc sống của bọn họ trước mặt anh.

Đàm Dịch Khiêm xoa nhẹ bụng của Hạ Tử Du, ân cần hỏi, “Em cho rằng đây sẽ là con trai hay con gái?”

Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Chờ thêm hai tháng nữa chúng ta sẽ biết ngay thôi.”

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười, “Đoán thử xem.”

Hạ Tử Du rất nghiêm túc nói, “Qua hai tháng nữa em bé cũng được hơn bốn tháng..... Em nhớ lúc Liễu Nhiên được bốn tháng trong bụng em, con bé rất ngoan, có một thời gian rất lâu không chịu cử động gì hết, làm hại em cứ mãi lo lắng, sau đó sinh ra là con gái, em đã nghĩ vì là con gái nhất định sẽ rất ngoan, cho nên lúc ở trong bụng không quấy rầy em..... Vì thế đợi đến lúc bốn tháng, nếu cục cưng này trong bụng hoạt bát hiếu động, nhất định sẽ là con trai.....”

Đàm Dịch Khiêm buồn cười nói, “Có kiểu logic này sao?”

Hạ Tử Du không chắc chắn nói, “Có lẽ Là có!”

Đàm Dịch Khiêm không kiềm được hôn lên gò má Hạ Tử Du một cái, “Em thật đáng yêu.”

Hạ Tử Du ôm chầm lấy Đàm Dịch Khiêm, thở thỏ hỏ, “Ông xã, anh thích con trai hay con gái?”

Đàm Dịch Khiêm không hề do dự nói, “Con trai.”

Hạ Tử Du rối rắm nói, “Sao anh cũng có tư tưởng truyền thống như thế?”

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ, “Em không phải vẫn luôn muốn có mối quan hệ thân thiện hơn với mẹ anh sao? Nếu như em sinh cho bà một đứa cháu đích tôn, bà ấy sẽ nâng em lên đến tận trời.....”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừm, nếu như sinh con trai, mẹ anh nhất định sẽ rất vui Nhưng mà nếu như là con gái nữa thì sao đây?”

Đàm Dịch Khiêm ấm giọng nói, “Sinh xong đứa này chúng ta sẽ không sinh thêm nữa, cho nên, mặc kệ là trai hay gái, anh cũng đều yêu chúng như nhau.”

“Ừ, em cũng cảm thấy có hai đứa bé đã rất hạnh phúc rồi.”

Trên thực tế, Hạ Tử Du cũng rất sợ khi nghĩ đến việc sinh con, bởi vì lúc cô sinh Liễu Nhiên đã gặp không ít khó khăn, cho nên trong lòng ít nhiều cũng còn chút ám ảnh.

Giống như biết được sự lo lắng trong lòng Hạ Tử Du, Dịch Khiêm ấn cô vào trong ngực, mang đến cho cô sự ấm áp, nhỏ giọng nói, “Anh sẽ không để em một mình đối mặt với những chuyện như thế nữa.”

Hạ Tử Du ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, hạnh phúc nói, “Dạ.”

Buổi chiều.

Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm nhàn nhã lật xem Fashion Magazine, đột nhiên luật sư Aston đi vào.

“Tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du để tạp chí xuống, “Dịch Khiêm tạm thời có hội nghị, bây giờ đang trong buổi họp.”

Bất ngờ nhìn thấy Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa, Aston khựng lại lên tiếng chào hỏi, “Tổng giám đốc phu nhân.”

Hạ Tử Du mỉm cười nói với Aston, “Anh tìm Dịch Khiêm có chuyện gì sao? !”

Aston gật đầu, “Dạ, hạng mục ở bộ phận phía Tây có một số vấn đề liên quan đến pháp luật muốn cùng thương lượng với tổng giám đốc. Vậy chút nữa tôi sẽ trở lại sau.”

“Được.”

Nhưng, lúc Aston xoay người chuẩn bị đi, Hạ Tử Du như chợt nhớ ra điều gì, cô gọi, “Aston, anh chờ một chút.”

Aston xoay người lại, cung kính nói, “Tổng giám đốc phụ nhân cô có gì cần căn dặn sao?”

Hạ Tử Du lễ phép nói, “Anh có thể ở lại đây một chút được không? Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Được.”

Ngay sau đó Aston ngồi xuống ghế sofa đối diện với Hạ Tử Du, nghi ngờ nói, “Tổng giám đốc phụ nhân cô có chuyện muốn hỏi tôi sao?”

“À.” Hạ Tử Du do dự một lúc rồi nói, “Aston, thật ra thì, hai ngày trước tôi tới tìm Dịch Khiêm, vô tình nghe thấy anh và Dịch Khiêm nói chuyện. Tôi mơ hồ nghe Dịch Khiêm và anh nhắc tới giấy thỏa thuận, tôi muốn hỏi chính là, giấy thỏa thuận đó đưa cho ai?”

Aston đẩy gọng kính trên mũi, bình tĩnh nói, “Giấy thỏa thuận đó là đưa cho Đan tiểu thư.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Nhất Thuần?”

Aston gật đầu, “Tổng giám đốc đưa giấy thỏa thuận thôi việc cho Đan tiểu thư, có giấy thỏa thuận này, Đan tiểu thư có thể nhận được nhiều khoản tiền phụ cấp từ công ty.”

Đôi mắt Hạ Tử Du mở thật to, “Dịch Khiêm đuổi việc Nhất Thuần rồi?” Khó trách hôm nay cô tới công ty không có nhìn thấy Nhất Thuần, cô đang định chờ Đàm Dịch Khiêm quay lại sẽ hỏi.

Aston cười cười, “Tổng giám đốc làm như vậy dĩ nhiên là vì Tổng giám đốc phụ nhân.”

Lúc này Hạ Tử Du đột nhiên nhớ tới yêu cầu trước đây cô đã đề cập với Đàm Dịch Khiêm.

Trời sinh phụ nữ có tính nhạy cảm, cho nên khi cô biết Đàm Dịch Khiêm thăng Đan Nhất Thuần lên làm thư ký, cô yêu cầu Đàm Dịch Khiêm chờ sau khi hạng mục bộ phận phía Tây kết thúc, anh nhất định phải đổi thư ký khác.....

Nhưng cô thể nào ngờ tới, Đàm Dịch Khiêm đã nhanh chóng thực hiện lời hứa của mình.

Đúng vậy, là lời cam kết.

Cô cũng từng cam kết với anh, thế nhưng cô lại không làm được, suy nghĩ từ đó, trong lòng cô lại dâng lên một nỗi áy náy.

Hạ Tử Du trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng, “Vậy là, giấy thỏa hiệp là thỏa hiệp thôi việc?”

“À.” Aston hơi ngập ngừng rồi trả lời, “Đúng vậy.”

Hạ Tử Du thở phào nhẹ nhõm, cô cảm kích nói, “Cảm ơn anh nói cho tôi biết.” Ai hiểu được ngày đó khi cô nghe thấy ba chữ ‘Giấy thỏa thuận’ cô đã sợ đến mức nào, may mắn là sự việc không có phát triển theo chiều hướng xấu.....

Aston khách sáo hỏi, “Tổng giám đốc phụ nhân cô còn hỏi vấn đề gì khác nữa không?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không có, cảm ơn.”

“Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Được.”

Aston vừa đứng dậy, có lẽ là không chú ý tới tạp chí kinh tế trên sofa, tay anh bị va chạm vào cuốn tạp chí, không cẩn thận làm rơi một phần văn kiện đang ôm trong tay.

Mấy tờ giấy A4 xen lẫn bên trong xấp văn kiện cũng bị rút ra ngoài.

Aston vội khom lưng nhặt văn kiện lên, áy náy nói, “Thật xin lỗi.”

Hạ Tử Du theo bản năng giúp Aston nhặt lên mấy phần văn kiện rơi cạnh chân cô, thế nhưng, khi cô chuẩn bị đưa tập văn kiện cho Aston, vô tình phát hiện một văn kiện quen thuộc xen lẫn trong những văn kiện khác.

Lúc Aston phát hiện Hạ Tử Du nhìn thấy phần văn kiện thì đã quá muộn.

Hạ Tử Du rút tờ giấy A4 có chữ “Giấy thỏa thuận ly hôn” ra, sững sờ nhìn nội dung trên giấy tờ thỏa thuận.

Hạ Tử Du vô cùng quen thuộc với giấy thỏa thuận ly hôn này, giống như phần mà mấy năm trước luật sư Aston mời cô tới ký tên, hơn nữa, nơi ký tên đã có chữ ký của Đàm Dịch Khiêm

Ánh mắt Hạ Tử Du dừng lại ở bên gười góc phải trên giấy thỏa thuận có chữ ký rõ ràng của Đàm Dịch Khiêm, trong lòng chấn động mạnh một hồi lâu.

Giống như không thể tin được trước mắt mình chính là giấy thỏa thuận ly hôn, cô kinh ngạc hỏi, “Đây là.”

Trên mặt Aston hiện lên sự hối hận, anh nhận lại tờ giấy thỏa thuận ly hôn trong tay Hạ Tử Du, lúng túng nói, “À, cái này. Đây là.” Luật sư Aston đột nhiên ấp a ấp úng, cả buổi lâu vẫn không trả lời được câu hỏi của Hạ Tử Du.

Giọng nói Hạ Tử Du đột nhiên nghẹn lại, “Đây là Dịch Khiêm bảo anh chuẩn bị sao?”

Trời à, ngay lúc này luật sư Aston hận không thể tự giết chết chính mình, anh thật sợ hãi, khủng hoảng nói, “Tổng giám đốc phu nhân, thật xin lỗi, tôi không thể nói rõ với cô được.”

Lúc này trong lòng Aston không ngừng nguyên rửa sự sợ ý của mình.

Anh vốn là tới để cùng Đàm Dịch Khiêm bàn bạc về hạng mục bộ phận phía Tây có liên quan đến mặc pháp lý, lại quên bỏ giấy thỏa thuận ly hôn kia vào trong phần văn kiện này, khiến cho tạo thành bi kịch lúc này.

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không, anh phải nói cho tôi biết!”

Aston khó xử nói, “Tổng giám đốc phu nhân, xin tha thứ tôi không thể nói với cô.”

Hạ Tử Du nói thẳng, “Nếu như anh không nói cho tôi biết, vậy bây giờ tôi sẽ đi hỏi Dịch Khiêm.”

Aston bị lời nói của Hạ Tử Du dọa cho phát hoảng, vội cản cô lại nói, “Xin đừng!”

Hạ Tử Du nhíu lông mày, “Tại sao anh khẩn trương như vậy?”

Aston bất đắc dĩ nói, “Tổng giám đốc không cho phép tôi để bất kỳ ai biết.”

“Tại sao có tờ giấy thỏa thuận ly hôn này? Dịch Khiêm bảo anh soạn ra nó từ lúc nào? Tại sao đã có chữ ký của Dịch Khiêm trên đó?” Từng chuỗi vấn đề liên tiếp xuất hiện trong đầu Hạ Tử Du.

Aston vẫn không dám trả lời, “Tổng giám đốc phu nhân, xin cô tha lỗi cho tôi.”

Hạ Tử Du gạt đầu, “Aston, nếu anh sợ Dịch Khiêm biết, tôi cam đoan với anh, tôi sẽ giả vờ như không biết việc này, tuyệt đối không làm cho anh khó xử.”

Sau một hồi đấu tranh trong lòng, rõ ràng Hạ Tử Du không thể nào xen như không nhìn thấy giấy thỏa thuận ly hôn này được, Aston rốt cuộc nói, “Giấy thỏa thuận ly hôn này là lúc cô đi Anh, tổng giám đốc bảo tôi chuẩn bị nó.”

Hạ Tử Du sững sờ chết đứng tại chỗ.

Thì ra, giấy thỏa thuận ly hôn này là có thật.

Aston thấy sắc mặt Hạ Tử Du trong nháy mắt tái nhợt, lập tức bổ sung nói, “Tổng giám đốc phu nhân, mong cô đừng nên suy nghĩ nhiều. Đây đều là chuyện đã qua rồi.”

Thật ra cô luôn hiểu anh là người nói sẽ giữ lời, lúc từ Anh về đến Los Angeles, ngay cả cô cũng đoán không được anh sẽ làm như thế nào.

Không phải là cô không nghĩ tới anh biến lời nói thành hành động, dù sao cô cũng khiến anh thất vọng rất nhiều lần, nhưng mà, lúc đối mặt với sự thật này, trong lòng cô lại dâng lên một nỗi đau đớn khó diễn tả bằng lời.....

Điều này có nghĩa là, lần này thiếu chút xíu nữa bọn họ đã đi đến bước không thể nào cứu vãn.....

Hạ Tử Du đột nhiên hỏi, “Nếu như nó được soạn ra từ trước, sao anh còn để trong tập hồ sơ?”

Aston lưỡng lự một chút rồi nói, “Bởi vì tổng giám đốc không cho phép tôi hủy giấy thỏa thuận này.”

Hạ Tử Du không hiểu lắc đầu.

Aston nói lời thật từ đáy lòng, “Tổng giám đốc phụ nhân, xin thứ lỗi tôi nhiều lời. Mong cô hãy quý trọng tình cảm giữa cô và tổng giám đốc, bởi vì, cô không thể có may mắn lần sau nữa.”

173. Chương 173 : Kim Trạch Húc Sắp Phải Mất Đi Tất Cả

“Bà xã”

Đi vào phòng làm việc, Đàm Dịch Khiêm yêu thương lên tiếng gọi vợ.

Hạ Tử Du buông cuốn tạp chí vốn cũng không có tâm trạng để xem xuống, nhìn Đàm Dịch Khiêm mỉm cười gọi lại, “Ông xã .”

Bóng dáng cao lớn mạnh mẽ Đàm Dịch Khiêm đi đến ngồi xuống bên cạnh Hạ Tử Du, ôm eo cô nói, “Anh xin lỗi, hội nghị kéo dài trễ hơn một chút, bây giờ chúng ta đi thôi!”

Chăm chút nhìn nét điềm đạm dịu dàng trên gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm, trong lòng Hạ Tử Du bỗng dâng lên từng hồi thương cảm.

Nâng khuôn mặt xinh đẹp Hạ Tử Du lên, Đàm Dịch Khiêm nhíu mày hỏi, “Sắc mặt em sao nhìn khó coi vậy, mệt à?”

Biết tâm tư anh suy nghĩ rất thấu đáo, cô thuận theo lời anh nói, “Em không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt chút thôi.”

“Mang thai vất vả quá phải không?”

“Có một chút.”

Đàm Dịch Khiêm quan tâm đỡ tấm lưng mảnh khảnh của Hạ Tử Du, lo lắng nói, “Bây giờ anh đưa em về, buổi biểu diễn hôm nay của Liễu Nhiên cũng đừng đi xem nữa.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không được, Liễu Nhiên không nhìn thấy mình sẽ rất thất vọng.” Hôm nay cô đến công ty cùng anh chính là muốn vào lúc này đến nhà văn hóa thiếu nhi xem Liễu Nhiên biểu diễn.

Đàm Dịch Khiêm lo lắng nói, “Nhưng em đang không khỏe.”

Hạ Tử Du cố ra vẻ thoải mái nhún vai cười nói, “Mang thai thì là vậy mà, cũng không hẳn là khó chịu lắm.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không yên tâm, “Em chắc chứ?”

Hạ Tử Du nghiêm túc gật đầu.

“Được rồi, nếu như thật sự thấy không thoải mái nhất định phải nói cho anh biết.”

“Dạ.”

.

Tại nhà văn hóa thiếu nhi.

Tiếng người huyền ảo, khắp nơi đều nhìn thấy sự hòa thuận vui vẻ của mỗi gia đình.

Ký giả truyền thông có lẽ biết Liễu Nhiên biểu diễn thì Đàm Dịch Khiêm nhất định sẽ xuất hiện, cho nên đã sớm chờ sẵn trong góc nhà văn hóa.

Đàm Dịch Khiêm dắt Hạ Tử Du đến ngồi ở vị trí hàng đầu, hôm nay anh bất ngờ không đeo kính đen xuất hiện trước công chúng, cũng không ngần ngại than mát ôm eo cô, thỉnh thoảng còn nói thầm gì đó vào tai cô.

Cảm nhận được ánh đèn thoáng nhá lên, Hạ Tử Du đẩy nhẹ người bên cạnh ra, xấu hổ nói, “Ông xã , bên kia có ký giả.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn kề sát vào Hạ Tử Du nói, “Đừng để ý tới họ!”

“Á.”

Thật ra thì, bây giờ họ là vợ chồng rồi, dù họ có công khai tình tứ trước công chúng cũng không phải chuyện gì lạ, có điều Hạ Tử Du cảm thấy chưa quen.

Bởi vì từ sau khi kết hôn, Đàm Dịch Khiêm hết sức bảo vệ cho Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm hầu như không đồng ý cho phép Hạ Tử Du xuất hiện ở nơi đông người, cho nên hình ảnh họ tình tứ trước mặt mọi người bị truyền thông chụp được là cực ít.

“Ba mẹ!”

Liễu Nhiên đã thay xong đồng phục đứng ở trên đài vẫy tay với Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới chuyển sự chú ý từ Hạ Tử Du sang con gái.

Hạ Tử Du học động tác ngâm thơ mà ngày thường Liễu Nhiên hay làm một tư thế khích lệ, “Con gái yêu quý, cố lên nha!”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên nói, “Thật đáng yêu!”

Hạ Tử Du gạt mạnh đầu, “Con là do em sanh, dĩ nhiên phải đáng yêu rồi.”

“Anh nói là em.”

Hạ Tử Du chợt quay đầu lại thì phát hiện ánh mắt Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang nhìn thẳng vào cô, hai gò má trắng nõn của cô ngay tức khắc ửng hồng lên, “Em không còn trẻ nữa, sao có thể nói là đáng yêu.”

Đàm Dịch Khiêm vuốt vuốt tóc mai của Hạ Tử Du, khẽ cười nói, “Trong mắt anh có đôi lúc em vẫn giống như một cô bé chưa lớn.”

“Làm gì có, em sắp đã là mẹ của hai đứa con rồi.”

.

Mặc dù Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du tình tứ, nhưng cũng không có bỏ qua tiết mục mà con gái bảo bối của họ biểu diễn.

Buổi biểu diễn hôm nay không có tính chất tranh tài, đều là những tài năng sau cuộc thi ca hát thiếu nhi và mời Liễu Nhiên lấy danh hiệu quán quân để lên sân khấu biểu diễn.

Sau khi biểu diễn kết thúc, Liễu Nhiên ăn mặc giống như một cô công chúa nhỏ lập tức chạy về phía ba mẹ.

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Liễu Nhiên yêu thương hôn lên má Liễu Nhiên một cái, “Con gái bảo bối, chơi vui không?”

Liễu Nhiên vòng tay ôm cổ Đàm Dịch Khiêm, gạt đầu thật mạnh.

Hạ Tử Du đưa tay lau mồ hôi trên trán cho Liễu Nhiên, liên tục khen ngợi, “Liễu Nhiên hôm nay thật giỏi!”

Liều Nhiên đột nhiên nói một câu, “Ba mẹ, cô giáo vừa rồi ở trên đài nhìn thấy ba mẹ, cô nói mẹ và ba rất xứng đôi.”

Hạ Tử Du xấu hổ chỉ cười cười.

Ngay sau đó Liều Nhiên ghé vào bên tai Đàm Dịch Khiêm thổ thổ nói, “Ba, cô giáo nói ba rất đẹp trai, cô bảo Ngôn Ngôn sau này hãy để ba dẫn nhiên Ngôn Ngôn đi nhà trẻ.....” (chưa thấy cô giáo nào hám trai đến thế haha)

Đàm Dịch Khiêm thần nhiên cong lên khoe môi, vô cùng hứng thú nhìn sang Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du dĩ nhiên không nghe thấy Liều Nhiên và Đàm Dịch Khiêm nói gì, cô nghi ngờ nói, “Cha con hai người có chuyện mà gì không thể cho mẹ biết sao?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn cười cười không lên tiếng.

Liều Nhiên lập tức che miệng lại, “Mẹ, con không thể nói cho mẹ biết được, nói ra mẹ sẽ giận cho coi.”

Hạ Tử Du vừa dỗ ngọt vừa nói, “Liều Nhiên, mẹ khẳng định sẽ không giận, con mau nói cho mẹ biết.”

Liều Nhiên chớp chớp hàng lông mi dài, “Có thật không?”

“Thật.”

“Cô giáo nói ba rất đẹp trai, cô giáo hy vọng sau này mỗi ngày ba đều đưa Ngôn Ngôn đi học, như vậy cô giáo có thể thường xuyên nhìn thấy ba nhiều hơn.”

Hạ Tử Du nhất thời đen mặt lại, “Á. Cô giáo nhà trẻ bây giờ rất dễ dạy hư bọn trẻ nha!”

Liều Nhiên rất nghiêm túc bảo đảm với Hạ Tử Du, “Không có đâu, cô giáo rất tốt với Ngôn Ngôn.”

Vào lúc này, Đàm Dịch Khiêm ôm Liều Nhiên cất bước đi, “À, tiểu nghịch ngợm, nói cho ba biết, cô giáo chủ nhiệm của con có xinh đẹp không?”

“Dạ, cô giáo của con là cô giáo xinh đẹp nhất nhà trẻ.”

Hai chữ “Xinh đẹp” lập tức kích động đến dây thần kinh nhạy cảm của phụ nữ, Hạ Tử Du hung hăng trừng mắt liếc nhìn về phía bóng dáng cao lớn đang bước đi, “Dịch Khiêm, anh hỏi cái này làm gì?”

Đứng yên tại chỗ, Hạ Tử Du mơ hồ nghe thấy Đàm Dịch Khiêm nói chuyện với Nhiên, “Sau này ba sẽ thường xuyên tới đón con.”

“Đàm Dịch Khiêm!”

Nằm sắp trên vai Đàm Dịch Khiêm, Liều Nhiên nhỏ giọng nói, “Ba, mẹ giống như tức giận rồi.”

Những ngày tháng ngọt ngào tiếp tục trôi qua...

Bởi vì mang thai, sinh hoạt về phương diện nào đó của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du rất cần thiết phải hạn chế, vì vậy Hạ Tử Du tăng cường yêu cầu Đàm Dịch Khiêm phải lên giường ngủ trước Hạ Tử Du, như vậy Hạ Tử Du mới có thể tránh khỏi vừa mới nằm lên giường đã bị người nào đó quấy rối.

Một người đàn ông có sinh lý bình thường muốn kiểm soát sinh hoạt trong cuộc sống vợ chồng là điều cực kỳ khó khăn, nhưng ở phương diện này Đàm Dịch Khiêm lại làm rất tốt, mặc dù có lúc nửa đêm tỉnh dậy cũng hay làm phiền giấc ngủ Hạ Tử Du, nhưng phần lớn thời gian Đàm Dịch Khiêm rất an phận, buổi tối cũng sẽ ngoan ngoãn ngủ sớm, nghiêm túc thi hành mệnh lệnh của bà xã đại nhân.

Tối nay, Hạ Tử Du từ phòng tắm đi ra đã thấy Đàm Dịch Khiêm ngủ sớm giống như những ngày qua. . . .

Hạ Tử Du đi vào phòng trang điểm sấy khô đầu tóc, sau đó ngồi ở mép giường ngắm thật kỹ Đàm Dịch Khiêm ngủ.

Cô còn nhớ rõ lúc cô cùng Đàm Dịch Khiêm vừa mới kết hôn, bởi vì Liễu Nhiên nửa đêm thường giật mình khóc, cho nên cô thường lên đến phòng trẻ trông chừng Liễu Nhiên, mặc dù rất nhiều lần Đàm Dịch Khiêm không cho cô đi, nhưng có lúc anh mệt mỏi vì công việc mà ngủ thiếp đi, cô mới thừa dịp đó đến phòng trẻ xem Liễu Nhiên, đợi cô dỗ dành Liễu Nhiên ngủ xong sau đó trở lại phòng của họ, cô sẽ ngồi ở mép giường mà nghiêm túc ngắm anh giống như bây giờ.

Dáng anh ngủ rất hồn nhiên, thậm chí còn có chút đáng yêu, tuy vẫn thường nhìn lên dáng vẻ anh lúc ngủ, nhưng cô không hề cảm thấy chán.

Bỗng dưng, trong đầu cô thoáng qua hình ảnh lần đầu tiên cô gặp anh

Nghiêm túc mà nói lần đầu tiên bọn họ gặp nhau là ở trong bóng tối của khách sạn ‘Tứ Quý’, lúc trời gần sáng cô mới thấy rõ mặt anh...

Khi đó anh cũng ngủ giống như thế này, sáng sớm khi vừa mở mắt ra trông thấy anh, trong nháy mắt đó cô dường như không thể tin vào mắt mình.

Cô từng cho rằng không thể dùng từ ‘Đẹp’ để hình dung về đàn ông, nhưng anh đúng là người đàn ông có khuôn mặt đẹp nhất mà cô đã gặp.

Cô nghĩ, trước đây có lẽ bất kể như thế nào cô cũng không ngờ rằng, người đàn ông vừa mới biết chưa được bao lâu đã đoạt mất trinh tiết của cô, khi đó cô giận đến không kiềm được thiếu chút nữa đã phải báo cảnh sát, vậy mà người đàn ông đó hôm nay lại trở thành chồng cô... hơn nữa cô còn yêu anh đến chết đi sống lại.

Cô thích mỗi lần gọi anh là “Ông xã”, như vậy sẽ làm cô cảm thấy tình cảm giữa cô và anh mãi mãi sẽ luôn ân ái trọn vẹn.....

Có lẽ anh không biết, cô thật sự rất rất rất yêu anh.....

Thật ra vào giờ phút này ngồi ở mép giường ngắm nhìn anh như vậy, là vì cô biết tối nay cô sẽ mất ngủ, bởi vì cô không thể nào quên được chuyện giấy thỏa thuận ly hôn vào sáng nay.

Cô vốn có thể lên tiếng hỏi anh nguyên nhân vì sao anh không cho phép luật sư hủy giấy ly hôn đó, nhưng cô lại không có can đảm để hỏi anh.

Đúng vậy, cô dựa vào cái gì để mở miệng hỏi anh đây?

Sau bao nhiêu lần anh bao dung cô, nhân nhượng cho cô, mỗi việc anh đều chiều theo ý cô, mà cô lại luôn khiến anh thất vọng.

Chuyện “Giấy thỏa thuận ly hôn” kia khiến cô thật sự sợ hãi...

Vào giờ phút này nếu để cho cô lựa chọn lại một lần nữa, cô nhất định sẽ không cố chấp đi Anh nữa, bởi vì cô đã quên mất cảm nhận của anh, có lẽ trong lòng anh nghĩ cô đã phản bội lại hôn nhân của bọn họ, cho nên anh mới nóng giận bảo Aston làm giấy thỏa thuận ly hôn đó.....

Cô tự cho rằng mình không hề ỷ vào sự cưng chiều của anh, nhưng sự thật là lúc cô quyết định đi Anh thì trong lòng cô đã nghĩ chắc một điều rằng anh sẽ tiếp tục bao dung cho cô một lần nữa, thật sự cô đã sai rồi, thiếu chút nữa cô đã phải vì thế mà đền tội bằng cuộc hôn nhân của mình.....

Cô nên cảm thấy vô cùng may mắn vì cuối cùng anh đã cho họ thêm một cơ hội nữa.....

Đêm tối yên tĩnh, Hạ Tử Du ngen giọng thì thầm gọi Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã!”

Đàm Dịch Khiêm đang trong cơn ngủ say vươn tay ôm lấy Hạ Tử Du, hôn nhẹ lên trán cô ậm ờ nói, “Bà xã, ngủ đi.”

“Em rất yêu anh Yêu còn hơn trong tưởng tượng của anh.” Không biết vì sao, giờ phút này cô lại muốn nói với anh câu này.

“Ừ.”

Hôm sau.

Hạ Tử Du xuống lầu đúng lúc người giúp việc đang chuẩn bị bữa sáng.

Do mang thai, khẩu vị của Hạ Tử Du cũng khá lên nhiều so với trước, cho nên khi cô đi tới phòng ăn bụng liền đã sôi lên.

“Cô chủ, sao cô dậy sớm như vậy, mang thai cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Hạ Tử Du thấy người giúp việc quan tâm mình nên cười cười, “Tôi chỉ mang thai chứ không phải bị bệnh, đâu cần khoa trương như vậy.”

Người giúp việc vẫn nghiêm túc nói, “Nhưng tiên sinh không cho phép có cô xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Hạ Tử Du cười nói, “Yên tâm, chỉ là dậy sớm một chút, mọi người đừng quá lo lắng.”

Người giúp việc hâm mộ nói, “Tiên sinh thật rất thương cô chủ, mỗi ngày trước khi đi làm đều căn dặn chúng tôi không được đánh thức cô.”

Hạ Tử Du cười ngọt ngào, “Ừ.”

Người giúp việc vui vẻ nói, “Đúng rồi, hôm qua tôi xem báo có nhìn thấy tiên sinh và cô chủ đi xem Ngôn Tư tiểu thư biểu diễn!”

Hạ Tử Du ngay lập tức hào hứng, “Vậy sao?” Hôm đó xem đi biểu diễn quả thật có rất nhiều kỳ giả.

Người giúp việc định tìm tờ báo đưa cho Hạ Tử Du xem, lúc này một người giúp việc khác lại nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo người giúp việc này.

Người giúp việc trông thấy ánh mắt của người giúp việc nọ, trong nháy mắt chợt nói sang chuyện khác, “À, cô chủ, hay là cô dùng bữa sáng trước đi, đừng để em bé trong bụng cô đói.”

Hạ Tử Du dĩ nhiên chú ý thấy điểm lạ thường đó, cô cười hỏi, “Sao vậy? Chẳng lẽ trên báo có tin gì khác mà tôi không thể xem hay sao?”

Người giúp việc vội vàng trả lời, “Cô chủ cô đừng hiểu lầm, không có.”

“Vậy thì đem báo hôm nay đến cho tôi xem.”

“ Vâng ”

Sau một lúc lâu, người giúp việc do dự đem báo hôm nay đến đưa cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhận lấy tờ báo, đầu tiên nhìn vào thấy trên báo chí cũng không có gì đặc biệt, mặc dù tựa đề báo đều là tin tức hình ảnh của Đàm Dịch Khiêm và cô tình tứ, nhưng sau khi Hạ Tử Du xem lại tờ báo một lần nữa, sắc mặt cô chuyển dần sang tái nhợt.

Hạ Tử Du không ngờ truyền thông đăng tin cô và Đàm Dịch Khiêm đồng thời lại nhắc tới Đan Nhất Thuần, nguyên nhân truyền thông có thể nhắc tới Đan Nhất Thuần là vì trong lúc chụp bọn họ, nhưng lại vô tình cũng chụp được cảnh Đan Nhất Thuần đeo kính đen cô đơn ngồi ở một góc nhà văn hóa.

Cho nên, lúc này truyền thông dưới góc nhìn đồng tình vạch trần tình trạng sau khi “chia tay” của Đàm Dịch Khiêm với Đan Nhất Thuần, thậm chí truyền thông còn đăng tin những ngày gần đây Đan Nhất Thuần khốn khổ vì tình mà dị ứng rượu phải vào bệnh viện.

Bài báo dường như lấy sự hạnh phúc của Hạ Tử Du và sự sa sút của Đan Nhất Thuần để so sánh, vô tình khiến cho Hạ Tử Du cảm thấy mình có được cuộc sống mỹ mãn ngày hôm nay mà trở nên có chút xấu hổ.

Người giúp việc nhận lại tờ báo trong tay Hạ Tử Du, khiển trách nói, “Cô chủ, những tờ báo này cứ viết lung tung, cô đừng nghĩ nhiều.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu nói, “Ừ.”

“Tôi giúp cô đi hâm lại bữa sáng.....”

“Cám ơn.”

.

Dùng xong bữa sáng, Hạ Tử Du trầm ngâm ngồi trên ghế sofa trong phòng, đột nhiên cô cầm điện thoại lên gọi vào một dãy số.

Nửa giờ sau, Đan Nhất Thuần bước chân đi vào biệt thự.

Hạ Tử Du từ trên ghế sofa đứng dậy, điềm đạm cười chào hỏi, “Nhất Thuần!”

Đan Nhất Thuần cũng mỉm cười với Hạ Tử Du, sau đó đi đến bên cạnh Hạ Tử Du, “Tử Du.”

“Cô ngồi đi.”

“Được.”

Sau khi Đan Nhất Thuần ngồi bên cạnh Hạ Tử Du, cô nhìn quanh bốn phía căn biệt thự rồi nhẹ giọng nói, “Nơi này trang trí rất ấm áp và thoải mái.”

Đây là lần đầu tiên Đan Nhất Thuần đi vào căn biệt thự này.

“Ừ, lúc tôi tới đây nơi này đã trang trí như vậy rồi.”

“Nơi này trang trí theo sở thích của cô. Dịch Khiêm suy nghĩ rất chu đáo.”

Cảm thấy trong lời nói của Đan Nhất Thuần lộ vẻ bi thương, Hạ Tử Du áy náy nói, “Nhất Thuần, thật xin lỗi?”

“Sao vậy?”

Hạ Tử Du thật lòng nói, “Thật ra thì, hôm nay tôi mời cô đến đây là muốn nói với cô lời xin lỗi..... Thật ra Dịch Khiêm không giữ cô lại ở Đàm Thị là vì tôi.”

Đan Nhất Thuần cười khê, “Tử Du, cô thật khờ. Nếu như mà tôi là cô, tôi cũng sẽ không cho phép tình địch của mình ở lại ‘Đàm Thị’, huống chi, Dịch Khiêm căn bản chưa bao giờ muốn giữ tôi ở lại ‘Đàm Thị’, tôi rời khỏi đó là chuyện tất nhiên, có điều không nghĩ đến nhanh như vậy.”

Hạ Tử Du thật lòng cảm kích nói, “Nhất Thuần, cảm ơn cô, nếu như không có cô giúp đỡ, tôi và Dịch Khiêm cũng không thể có ngày hôm nay!”

Đan Nhất Thuần dịu dàng nói, “Đừng nói những lời như vậy, chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, tôi rất vui khi nhìn thấy hai người cuối cùng cũng hòa thuận.”

Hạ Tử Du ủ dột nhìn Đan Nhất Thuần, “Vậy còn cô”

Đan Nhất Thuần hiểu ý của Hạ Tử Du muốn nói gì, cô nói, “Tử Du, tôi không muốn gạt cô rằng tôi cũng không quan tâm đến lời nói của Dịch Khiêm. Nhưng cô nhất định phải tin tưởng, tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xen vào tình cảm giữa cô và Dịch Khiêm, có lẽ tôi không kiềm chế được ý nghĩ tôi muốn ở lại bên cạnh Dịch Khiêm, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không làm những chuyện tổn thương hai người.”

Hạ Tử Du chân thành nói, “Nhất Thuần, cô nhất định sẽ tìm được người thật sự hợp với cô.”

Đan Nhất Thuần cười nhạt, “Đừng lo lắng cho tôi..... Ngược lại cô đó, bây giờ đang mang thai, cô nhất định phải chăm sóc tốt cho cục cưng trong bụng cô, Dịch Khiêm rất háo hức mong chờ đứa bé này, đứa nhỏ sinh ra trắng trẻo mập mạp đáng yêu Dịch Khiêm nhất định sẽ rất vui vẻ.....”

Lời nói vô ý của Đan Nhất Thuần lại khiến trong lòng Hạ Tử Du nhất thời xúc động.

Đúng vậy, anh ấy rất mong chờ đứa bé này.

Từ Anh trở lại, cô cảm thấy may mắn khi anh không có đưa ra lựa chọn kết thúc cuộc hôn nhân của bọn họ, bây giờ suy nghĩ lại, có lẽ quyết định của anh ít nhiều có liên quan đến đứa bé trong bụng của cô.

Trầm lặng một lúc, Hạ Tử Du kiên định nói, “Ừ, tôi biết rồi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho đứa trẻ, sẽ không để cho cuộc hôn nhân này xảy ra bất cứ vấn đề gì.”

Buổi tối, tại phòng sách trong biệt thự.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du kết hôn đã từ chối rất nhiều cuộc xã giao, hiện tại Hạ Tử Du còn đang mang thai, buổi tối Đàm Dịch Khiêm dường như không hề bước chân ra khỏi cửa, cho nên nếu như công ty có văn kiện chưa xử lý xong, Đàm Dịch Khiêm sẽ đem văn kiện về nhà xử lý.

Giờ phút này, Đàm Dịch Khiêm ngồi trong phòng sách xử lý công việc còn dang dở, Hạ Tử Du đứng ở ngoài cửa phòng gỗ cửa.

“Vào đi.”

Hạ Tử Du bưng một ly cà phê vào phòng sách, “Ông xã, em pha cho anh một ly cà phê nè.”

Đàm Dịch Khiêm để văn kiện trên tay xuống, dịu dàng cười nói, “Cám ơn bà xã.”

Đóng lại cửa phòng, Hạ Tử Du để ly cà phê lên bàn, nhẹ giọng hỏi, “Ông xã, anh có mệt không? Có muốn em đắp lưng cho anh không?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng kéo Hạ Tử Du vào trong ngực, “Sao hôm nay lại ngoan như vậy?”

Hạ Tử Du ngoan ngoãn ngồi lên đùi Đàm Dịch Khiêm, cả người rúc vào ngực Đàm Dịch Khiêm, cong môi nói, “Em bình thường không ngoan sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Bình thường phải sử dụng chút cách thức thì em mới có thể tương đối ngoan.”

Hạ Tử Du chợt nhớ tới phương thức “Bức cung” của Đàm Dịch Khiêm đêm đó mà cả khuôn mặt chợt đỏ bừng, “Anh thật ranh ma!”

Đàm Dịch Khiêm không thấy hổ thẹn ngược lại còn cảm thấy đó là vinh quang, nhếch môi nói, “Vô gian bất thương, chẳng lẽ em không biết sao?”

Biết nói không lại anh, cô đẩy bàn tay anh đang ôm quanh eo cô nói, “Em lười nói chuyện với anh rồi, em về phòng đây.....”

Đàm Dịch Khiêm không chịu buông tay, đưa đầu dụi vào cổ cô, hơi thở nóng nực thì thầm nói, “Đã đến đây rồi còn muốn đi sao?”

Hạ Tử Du cảm giác được nhiệt độ cơ thể người nào đó dần dần tăng lên, hơn nữa trong chớp mắt bộ phận nào đó cũng đang có phản ứng nổi lên rất lớn.

“Ông xã, đừng như vậy.”

Đàm Dịch Khiêm mút nhẹ vành tai nhạy cảm Hạ Tử Du, giọng như gió lướt nhẹ bên tai cô xen lẫn sự ham muốn cao trào, “Đã mấy ngày chưa có rồi.....” Buổi tối anh có thể tự chịu đựng kiềm chế rất nhiều nhưng không thể thay thế bằng hành động thực tế này được.

Mặt Hạ Tử Du đỏ lên, “Nói vậy, hôm đó anh. Hôm đó.” Chẳng lẽ anh có thể quên chuyện “Bức cung” hôm đó sao?

Hơi thở Đàm Dịch Khiêm đã trở nên hỗn loạn, “Chuyện đó không tính.”

Hạ Tử Du nhú lông mày, “Tại sao không tính?”

“Nếu tính, vậy lần trước chưa có hoàn thành, lần này chúng ta làm lại.”

Hạ Tử Du cố gắng kéo lại lý trí tỉnh trùng đã lên tới nào của người nào đó, “Ông xã, không được, bác sĩ nói lúc này không thích hợp.”

“Anh sẽ cẩn thận.”

“Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm nhỏ giọng mắng, “Chết tiệt.” Lo lắng đến sức khỏe Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm cuối cùng phải dùng đến sự tự chủ cực lớn để sửa sang lại chiếc váy đã bị xen lên của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du cẩn thận đứng lên rời khỏi đùi Đàm Dịch Khiêm, cười cười nói, “Á, ha ha. Anh thật nghe lời của bác sĩ nha, em về phòng trước đây.”

Khuôn mặt Đàm Dịch Khiêm tỏ vẻ không vui, trong đáy mắt rõ ràng viết năm chữ ‘Chưa thỏa mãn dục vọng’, Hạ Tử Du muốn nhanh chóng chạy trốn, lúc này tiếng chuông điện thoại di động của Đàm Dịch Khiêm vang lên.

Tò mò muốn biết ai gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm muộn như vậy, Hạ Tử Du ngừng lại bước chân.

Lúc nghe điện thoại, Đàm Dịch Khiêm không nói gì, vẻ mặt cũng bình tĩnh như không.

Đợi sau khi Đàm Dịch Khiêm nói chuyện xong, Hạ Tử Du quan tâm hỏi, “À, ai gọi tới vậy? Có chuyện gì sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng vào Hạ Tử Du, trong ánh mắt u ám chợt lóe sáng, thản nhiên nói, “Ba ngày nữa, Kim Trạch Húc sẽ mất hết tất cả!”

174. Chương 174 : Hôn Nhân Của Họ Để Cô Định Đoạt

Mất hết tất cả?

Trong lòng Hạ Tử Du nhất thời chấn động.

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc quan sát sắc mặt cô.

Lặng người mấy giây, Hạ Tử Du nghiêm túc hỏi, “Anh đối phó anh ấy, vậy chuyện lần trước anh nói Trạch Húc lợi dụng em, tất cả là thật sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhỏ nhẹ gọi, “Lại đây.”

Hạ Tử Du từ từ bước tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm mở một phần văn kiện ở trên bàn ra, sau đó đưa cho Hạ Tử Du. “Đây là sự thật anh sai người điều tra.”

Hạ Tử Du nhận lấy văn kiện, nghiêm túc nhìn từng chữ trên văn kiện.

Cô nhìn đại khái nội dung trên văn kiện, khiến cô khiếp sợ không thôi, trên đó chính là những tấm hình Kim Trạch Húc và một người đàn ông đang gặp nhau ở hội sở cao cấp.

Kim Trạch Húc và người đàn ông ở trong hình đó hiển nhiên là bạn bè thân thiết, bọn họ nâng ly cười nói với nhau, hơn nữa ánh mắt còn biểu lộ sự quen biết hiểu ý.

Thấy những ảnh chụp này, Hạ Tử Du liên tục lắc đầu, cô khó có thể tin hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Là anh ấy sao? Trạch Húc thật sự giao thiệp với những người này?”

Đúng vậy, người đàn ông trong hình chính là người đàn ông trong khách sạn LLD đêm hôm đó muốn hại Hạ Tử Du.....

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Người này tên là Roglia, hẳn là người Thụy Điển, hẳn là tên trùm thuốc phiện đang bị quốc tế truy nã, hẳn luôn trốn ở những nơi hẻo lánh, hơn nữa còn có rất nhiều tên giả.”

Hạ Tử Du kinh ngạc lui về sau một bước.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy đỡ lấy cơ thể đang run run của Hạ Tử Du, nhẹ nhàng từ tốn nói, “Nói cho em biết sự thật này chỉ là muốn em hiểu, Kim Trạch Húc không đáng để em tin tưởng.”

Hạ Tử Du níu chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, giống như khó có thể tiếp nhận sự thật này, cô khẩn trương hỏi, “Làm sao anh chụp được những tấm hình này?”

Đàm Dịch Khiêm dìu Hạ Tử Du đi tới ghế sofa trong phòng khách, bình tĩnh giải thích, “Những hình này là anh sai người lấy được từ cảnh sát nước Anh, khi cảnh sát đang điều tra hành tung của Roglia thì vô tình chụp được hình ảnh Kim Trạch Húc và Roglia gặp mặt.”

“Lấy được từ cảnh sát bên đó?” Hạ Tử Du giật mình.

Đàm Dịch Khiêm đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa.

Nhìn vẻ mặt sững sờ của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm nhíu mày hỏi, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du nghiêm túc nói, “Em đi Anh bởi vì Trạch Húc bị chụp lại những tấm ảnh này mà khiến cảnh sát hoài nghi, luật sư của Trạch Húc muốn em đi làm nhân chứng..... Trạch Húc nói với em những tấm hình này là vì Roglia muốn trả thù Trạch Húc mà đưa cho cảnh sát, nếu như anh lấy những tấm hình này từ tay cảnh sát, những tấm hình này không phải là Roglia đang cố ý hãm hại sao?”

Đàm Dịch Khiêm kiên nhẫn hỏi ngược lại, “Bà xã, một tên tội phạm bị truy nã quốc tế có thể lực lớn như vậy, hãm muốn hại người cần phải hao tổn công sức như vậy sao?”

Vấn đề này Hạ Tử Du cũng từng nghi ngờ hỏi Kim Trạch Húc, nhưng Kim Trạch Húc có vẻ như cũng không có câu trả lời hợp lý.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng Hạ Tử Du vẫn muốn thay Kim Trạch Húc tìm một lý do để phản bác lại, “Có thể Roglia hẳn là một tên biến thái? Hẳn thích chơi những trò đó?”

Đàm Dịch Khiêm cười khê, “Roglia có thể tránh được sự đuổi bắt của cảnh sát quốc tế nhiều năm như vậy, hẳn hiển nhiên không phải là người làm việc theo cảm tính, thử hỏi một người làm việc quả quyết như thế, làm sao lại hứng thú giày vò một người mà hẳn có thể dễ dàng giải quyết?”

Qua những phân tích của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du phát hiện thật sự cô đã bỏ qua rất nhiều vấn đề.

Đầu tiên là đêm đó vì Kim Trạch Húc nói nhầm số phòng mà cô đi lộn vào phòng Roglia, tiếp theo là Kim Trạch Húc không muốn để cho cô báo cảnh sát, tiếp theo lúc ở Male Kim Trạch Húc vì sốt cao mà cô phải đi với Kim Trạch Húc đến bệnh viện đúng dịp gặp một đứa trẻ cần truyền máu, lại còn đúng dịp phát hiện kết quả xét nghiệm máu của cô và Kim Trạch Húc

Suy nghĩ đến đó, cả người Hạ Tử Du dần dần mềm nhũn.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, dịu dàng nói, “Kim Trạch Húc cố ý để em hiểu lầm giữa em và hẳn có quan hệ anh em, như vậy là hẳn mới có thể tạo rắc rối cho chúng ta hết lần này đến lần khác, hơn nữa hẳn biết rõ em sẽ vì vệ hẳn mà giấu giếm chuyện này với anh.

Trong lòng của Hạ Tử Du đang cực kỳ phức tạp.

Sau khi biết được Kim Trạch Húc là anh trai mình, cô lựa chọn giấu giếm vì bản tính cô lương thiện.

Mặc dù biết Kim Trạch Húc làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng Kim Trạch Húc dù sao cũng là anh trai cô, huống chi lại từng có ân với cô, cho nên cô không muốn giữa anh trai và chồng mình xảy ra tranh chấp đến mức anh chết tôi sống.

Cô biết rõ hơn bất kỳ ai, nếu như Kim Trạch Húc không phải là con trai Kim Nhật Nguyên, có lẽ thông qua cố gắng của cô có thể hóa giải mâu thuẫn giữa Đàm Dịch Khiêm và Kim Trạch Húc, dù sao mâu thuẫn giữa Đàm Dịch Khiêm và Kim Trạch Húc cũng do cô mà ra, chưa hẳn thù hận đến nỗi không đội trời chung, nhưng nếu Đàm Dịch Khiêm biết chuyện này, thân phận của Kim Trạch Húc thay đổi, trận đấu của Đàm Dịch Khiêm và Kim Trạch Húc sẽ được thăng lên thành trận đấu của hai gia tộc, như vậy cơ hội cô muốn thuyết phục Đàm Dịch Khiêm bỏ qua cho Kim Trạch Húc là không thể.

Cho nên, cô mới giấu không nói, chỉ vì không muốn để sự việc phát triển theo chiều hướng xấu nhất.

Hạ Tử Du thật khó chấp nhận sự thật này, ử rử nói, “Ý anh là Roglia xuất hiện ở khách sạn căn bản là do Trạch Húc cố ý sắp xếp?”

“Đúng vậy.”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Nhưng nếu Trạch Húc cùng Roglia cấu kết với nhau, Trạch Húc làm sao có thể đưa hình của anh ấy và Roglia cho cảnh sát? Chẳng lẽ chỉ vì muốn ép em trong ngày sinh nhật anh đến Anh tìm anh ấy hay thôi sao? Anh ấy làm vậy cũng không tránh khỏi nguy hiểm.....”

“Kim Trạch Húc dĩ nhiên sẽ không dùng cuộc sống tự do của chính mình để mạo hiểm, nhưng hắn không có lựa chọn, bởi vì cảnh sát nắm giữ hình ảnh của hắn với Roglia, mà người duy nhất có thể thay hắn thoát tội chỉ có em. . . . Kim Trạch Húc bị giam một tuần sau luật sư của hắn mới thông báo cho em, điều này nói rõ hắn vẫn luôn tìm thời cơ thích hợp để hành động.”

Hạ Tử Du khó chịu lắc đầu, “Ông xã, anh ấy thật sự là người trăm phương ngàn kế như vậy sao?”

Đàm Dịch Khiêm vuốt vuốt mái tóc Hạ Tử Du, “Hắn là người không đơn giản.”

“Anh ấy tiếp xúc với Roglia là bởi vì anh ấy có liên quan đến ma túy sao?”

“Đúng vậy”

Hạ Tử Du lẩm bẩm thì thào, “Như vậy, em làm chứng cho anh ấy thật ra là giúp anh ấy thoát tội?”

Đàm Dịch Khiêm an ủi nói, “Đồ ngốc, em đừng suy nghĩ về những việc này, em chỉ là người vô tội bị hắn lợi dụng thôi.”

Hạ Tử Du bị thương dựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, “Vì sao sự tình lại trở nên như vậy? Tại sao một người bạn em rất quý trọng cuối cùng lại trăm phương ngàn kế lợi dụng em như vậy?”

“Cô chủ, cô chủ, Robert tiên sinh đến thăm cô.”

Người giúp việc kêu gọi lại thần trí Hạ Tử Du đang sững sờ ngồi trên xích đu.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn lên, nhìn thấy Robert đang từ xa đi về phía cô.

Hạ Tử Du đứng dậy, khẽ mỉm cười.

Robert lúc này đã đi tới trước mặt Hạ Tử Du, giọng nói vẫn hài hước như trước, “Phụ nữ có thai là nhất, em mau ngồi xuống đi, anh không dám để em đứng đâu.”

Hạ Tử Du bị lời nói của Robert chọc cười, “Mang thai cũng đâu có khoa trương như anh nói vậy. “

Hàn huyền mấy câu, Robert hỏi, “Có muốn dẫn anh đi thưởng thức vườn hoa nhà em hay không?”

Hạ Tử Du ý thức được Robert dường như có lời muốn nói với cô, cô gật nhẹ đầu.

Hai người tản bộ ở đường mòn trong vườn hoa, sau khi người giúp việc giữ khoảng cách với bọn họ, Hạ Tử Du lên tiếng hỏi, “Robert, anh có chuyện muốn nói với em sao?”

Robert ung dung nói, “Cũng không có chuyện gì, chỉ là biết tâm tình em không tốt, cho nên muốn tới khuyên em thôi.”

Hạ Tử Du không hiểu nói, “Em không sao mà!”

Robert cười nhẹ, “Nếu như em không sao thì vừa rồi đã không ngồi trên xích đu mất hồn như vậy.....Em lo lắng cho Kim Trạch Húc sao?”

Biết không thể tiếp tục che giấu tâm tư trước mặt Robert, Hạ Tử Du rũ hàng mi dài xuống, thấp giọng nói, “Em không lo lắng cho anh ấy, em chỉ thấy rất thất vọng.”

Robert lập tức nói, “Đối với loại người này em không cần phải thất vọng”

Hạ Tử Du khó chịu nói, “Robert, anh không hiểu đâu. Anh ấy giống như người thân của em vậy, em chưa bao giờ nghĩ đến anh ấy có thể lợi dụng em.”

Robert an ủi nói, “Tử Du, anh hiểu tâm trạng em lúc này, nhưng những chuyện hắn làm đều là sự thật, em không cần phải nhân từ, cho dù mai này kết quả hắn có mất đi tất cả, cũng là do hắn gieo gió gặt bão.”

“Em biết.”

Robert nghiêm túc nói, “Vậy thì đừng vì loại người này mà buồn nữa..... Hắn đã gây nên nhiều sóng gió cho em và Dịch hiêm, không đáng để em hao tâm tổn sức vì hắn, hơn nữa em đã nhiều lần cầu xin Dịch Khiêm bỏ qua cho hắn, từ lâu em đã trả hết công ơn mà hắn đã giúp đỡ em rồi.”

Hạ Tử Du nặng nề thở dài.

Không muốn nói đến chủ đề này nữa, Robert nói sang chuyện khác, “Được rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, Tử Du, chờ hai ngày nữa Dịch Khiêm xử lý xong chuyện Kim Trạch Húc, một nhà ba người của em hãy đến Male du lịch một chuyến đi!”

Hạ Tử Du ngược mắt, “Anh tính về Male sao?”

Robert hồ hững đáp lại, “Ừ.”

“Vây. . . . Nhất Thuần thì sao?” Hạ Tử Du đương nhiên biết nguyên nhân Robert ở lại đây mấy ngày nay.

Robert thở dài nói, “Anh nghĩ, cô ấy sẽ không ở lại Los Angeles nữa, anh cũng chán cảnh ngày ngày cứ phải đuổi theo cô ấy.... Cỗ lẽ, anh và cô ấy chính là hai đường thẳng song song không có giao điểm, cho dù anh có cố gắng hết sức cuối cùng cũng chỉ là ôm nỗi thất vọng.”

Hạ Tử Du tự trách nói, “Robert, thật xin lỗi, Dịch Khiêm vì em mà đuổi việc Nhất Thuần....”

Robert thật thoải mái nói, “Chuyện không liên quan tới em, Dịch Khiêm vốn không muốn giữ Nhất Thuần ở lại Los Angeles. Thật ra thì Dịch Khiêm đối với Nhất Thuần như vậy cũng tốt, ít nhất có để cắt đứt ý nghĩ của Nhất Thuần, nếu như Nhất Thuần ở bên cạnh Dịch Khiêm sẽ càng lún càng sâu, việc này đối với Nhất Thuần chính là tổn thương.”

“Hy vọng trong tương lai Nhất Thuần sẽ tìm được một người thật sự thích hợp với cô ấy.”

Robert lần nữa cảm khái nói, “Cho nên, Tử Du, em nhất định phải biết quý trọng người mà mình yêu thương, bởi vì một khi bỏ lỡ, có lẽ sẽ đánh mất cả đời.”

Lần này, Hạ Tử Du đột nhiên hỏi, “Robert, anh thật sự nghĩ rằng em và Dịch Khiêm có thể bên nhau cả đời sao?”

Robert lập tức trợn to hai mắt, “Tử Du, sao em lại hỏi như vậy?”

Giọng Hạ Tử Du có phần xúc động, “Có một chuyện chôn giấu ở đáy lòng khiến em rất khó chịu, nhưng em không thể để cho ai biết, em cũng không thể đi hỏi Dịch Khiêm.....”

Robert vịn hai vai Hạ Tử Du, khẩn trương nói, “Có chuyện gì anh có thể giúp em?”

Hạ Tử Du nghiêm nghị hỏi, “Em nói cho anh biết nhưng anh có thể đảm bảo không nói với Dịch Khiêm được không?”

Robert cam kết nói, “Nếu như em không muốn anh nói với Dịch Khiêm, anh sẽ không nói.”

Hạ Tử Du hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Hôm trước ở công ty, Aston đến tìm Dịch Khiêm, em cùng Aston hàn huyên mấy câu, lúc Aston chuẩn bị đi vô thì tình cờ làm rơi mấy tập văn kiện, em thuận tay giúp Aston nhặt lên, nhưng em không ngờ trong những văn kiện đó có một tờ giấy thỏa thuận ly hôn đã có chữ ký của Dịch Khiêm, luật sư Aston nói cho em biết đơn ly hôn này là Dịch Khiêm bảo anh ấy làm lúc em đến Anh, nhưng sau khi em và Dịch Khiêm làm lạnh rồi, Dịch Khiêm vẫn không cho Aston hủy nó đi.”

Robert nghe xong cũng không có kinh ngạc gì, ngược lại còn tỏ ra rất là bình tĩnh, “Tử Du, mặc dù anh không biết Dịch Khiêm làm giấy ly hôn này, nhưng anh cũng không thấy ngạc nhiên khi Dịch Khiêm làm như vậy.”

Hạ Tử Du không thể hiểu hỏi, “Là anh ấy vẫn còn để ý chuyện em vì Trạch Húc tới Anh?”

Robert nhỏ nhẹ nói, “Trước khi em đi Anh, Dịch Khiêm từng tâm sự với anh..... Lúc đó cậu ta đã rất tự tin nói với anh rằng em sẽ không vì chuyện của Kim Trạch Húc mà làm ảnh hưởng tới tình cảm của hai người nữa, nhưng sau khi cậu ta nói những lời này không bao lâu, thì em đã vì Kim Trạch Húc mà đi Anh.... Anh cho rằng Dịch Khiêm có thể tự tin như vậy, nhất định giữa hai người đã có tiếng nói chung, nhưng Dịch Khiêm tin tưởng em còn em thì không làm được..... Em làm tổn thương sự tin tưởng của Dịch Khiêm đối với em, Dịch Khiêm thấy em thậm chí còn không quan tâm đến tình cảm của em và cậu ấy, có lẽ đây chính là suy nghĩ ban đầu của Dịch Khiêm khi làm đơn ly hôn này.”

Hạ Tử Du cắn nhẹ môi, hốc mắt lúc này đã ửng hơi nước.

“Anh biết em làm như vậy là bởi vì em không thể nhìn thấy Kim Trạch Húc xảy ra chuyện mà làm ngơ không quan tâm, nhưng em và Dịch Khiêm đã kết hôn, gặp những chuyện như vậy vợ chồng cần phải cùng nhau ngồi xuống bàn bạc, em nên hỏi ý kiến Dịch Khiêm, còn nữa..... em giấu Dịch Khiêm chuyện Kim Trạch Húc là anh trai em, có lẽ ban đầu là vì bảo vệ mọi người, chuyện này cũng chứng minh em chưa hoàn toàn tin tưởng Dịch Khiêm.....Giữa vợ chồng nên thẳng thắn thành thật với nhau, Dịch Khiêm là chồng em, em hoàn toàn có thể đem hết tâm tư tình cảm nói cho Dịch Khiêm biết, em nghĩ xem, nếu Kim Trạch Húc thật sự là anh trai em, bởi vì mối thù xưa nay của hai nhà Đàm - Kim mà Dịch Khiêm có thể không quan tâm đến cảm nhận của em vẫn đối phó với Kim Trạch Húc hay sao? Em có từng nghĩ tới Dịch Khiêm phải chịu áp lực của gia đình để cưới em hay không, điều này chứng minh Dịch Khiêm rất lý trí trong việc làm thế nào với kẻ thù truyền kiếp.... Cho nên, nếu như Kim Trạch Húc thật sự là anh trai em, ngược lại Dịch Khiêm sẽ lo lắng đến cảm nhận của em.....”

Hạ Tử Du nhả ra đôi môi đang cắn chặt vì kiềm chế của mình, đau lòng nói, “Em không nghĩ đến phương diện này, em vẫn cho rằng trong lòng của anh ấy, em không quan trọng đến vậy.....”

Có lẽ cô vẫn còn giữ lại những hồi ức trong quá khứ mà kiêng kỵ với anh.....

Cô biết anh yêu cô, nhưng thỉnh thoảng cô lại nghĩ, anh có yêu cô giống như cô yêu anh không?

Những chuyện trong quá khứ quá tàn nhẫn, cuối cùng vết thương trong lòng cô vẫn khó có thể khép lại, cho nên, cho tới hôm nay cô vẫn chưa hoàn toàn trao hết cho anh.....

Robert đỡ vai Hạ Tử Du, tăng thêm dũng khí cho cô, “Em rất có trọng lượng, em có mà..... Em phải tin tưởng Dịch Khiêm, nếu như em vẫn không tin thì em cứ mạnh dạn đến hỏi thẳng Dịch Khiêm, nếu như giờ phút này em vẫn còn nghi ngờ về giấy ly hôn kia, tại sao không chính miệng đi hỏi Dịch Khiêm? Em sợ kết quả sẽ khiến em không thể chấp nhận sao? Nếu như kết quả không thể nào chấp nhận, thì chuyện này sớm muộn cũng phải có ngày bộc phát, vậy sao em không nhân lúc này đi hỏi cho rõ ràng chứ?”

Hạ Tử Du sững sờ hỏi, “Em thật sự có thể đi hỏi anh ấy sao?”

Robert gật đầu, “Dĩ nhiên, hai người là vợ chồng, có cái gì mà không thể thẳng thắn đối mặt nhau đây?”

“Tiên sinh, cô chủ nói cậu trở lại thì nói với cậu là cô ấy đang ở vườn hoa chờ cậu.”

Đàm Dịch Khiêm vừa mới bước vào biệt thự, người giúp việc đã nhắc lại lời cô chủ dặn với Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhướn mày, “Một mình cô ấy?”

Người giúp việc gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm bước nhanh tới vườn hoa, trông thấy hình ảnh cô đơn lẻ loi của Hạ Tử Du đang ngồi trên xích đu.

Đàm Dịch Khiêm vừa cởi áo khoác, vừa thăm mắng, “Đáng chết, bên ngoài gió lớn, chẳng lẽ em không biết mặc thêm áo khoác hay sao?”

Hạ Tử Du từ trên xích đu đứng dậy, “Em không lạnh.” Lúc cô tới vườn hoa cũng đã mặc thêm một chiếc áo khoác ngoài.

Đàm Dịch Khiêm xoa nhẹ gò má Hạ Tử Du, phát hiện gương mặt cô không hề lạnh như anh tưởng tượng, lúc này anh mới thở phào nhẹ lòng, bá đạo nói, “Về sau không cho phép em một mình tới vườn hoa nữa, bên cạnh cũng không có người giúp việc, nếu như có chuyện gì thì làm sao?”

Hạ Tử Du nhìn gương mặt căng thẳng của Đàm Dịch Khiêm, “Em không sao, em cũng phải con nít nữa, em biết tự chăm sóc mình.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du, “Tốt nhất em nên thế nào là tự chăm sóc mình.”

Hạ Tử Du đột nhiên lên tiếng gọi, “Ông xã”

Mặt đối mặt, hai cánh Đàm Dịch Khiêm tay vòng qua eo Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Có chuyện gì muốn nói với anh sao?”

Lấy hết dũng khí, Hạ Tử Du nghiêm túc nói, “Em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Ừ.”

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào ánh mắt sang quắc của Đàm Dịch Khiêm, xúc động nói, “Em có nhìn thấy một bản giấy thỏa thuận ly hôn ở chỗ Aston và anh cũng đã ký tên lên đó rồi..... Anh đừng trách Aston, là em vô tình nhìn thấy thôi, Aston bất đắc dĩ mới nói cho em biết chuyện về tờ giấy thỏa thuận ly hôn.”

Cô cẩn thận quan sát từng biểu cảm rất nhỏ trên mặt anh, cô gắng nhìn xem tâm trạng của anh lúc này.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh như không hề có chuyện gì, anh trầm giọng nói, “Em nghĩ sao?”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống, bỗng dưng cảm thấy vô cùng thương tâm khiến cô nghẹn giọng nói, “Em không biết, nhưng em rất sợ. Em chưa từng nghĩ đến giấy thỏa thuận ly hôn đó, em Em biết em chưa làm tròn bổn phận của một người vợ, nhưng nếu anh không thể nào tha thứ cho em, xin anh hãy trực tiếp nói cho em biết tại sao anh muốn giữ lại giấy thỏa thuận ly hôn đó, ít nhất ngay lúc này em vẫn có thể chấp nhận nó.”

Đàm Dịch Khiêm lẳng lẳng nhìn Hạ Tử Du, thong thả nói, “Giữ lại giấy thỏa thuận ly hôn đó là bởi vì. . . . Chúng ta không thích hợp sống cùng nhau.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, giờ phút này sống mũi cô bỗng cay cay, nước mắt trong nháy mắt ngưng tụ quanh hốc mắt: “Không thích hợp.”

Nước mắt Hạ Tử Du nhanh chóng lăn tràn xuống má, cô đau lòng nói, “Chúng ta không thích hợp sống với nhau ư?”

“Hãy nghe anh nói.”

Hạ Tử Du giấy giữa đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, đôi mắt ngập nước của cô đau đớn nhìn anh, “Đây là ý gì?”

“Tử Du.”

Hạ Tử Du thụt lùi về sau, liên tục lắc đầu, “Cuối cùng anh vẫn muốn ly hôn với em phải không?” Trong lòng cô cảm thấy đau đớn như đứt từng đoạn ruột, cô bắt đầu cảm thấy mình không còn chút hơi sức nào nữa.

“Em hãy tỉnh táo nghe anh nói đã.”

Hạ Tử Du khóc không thành tiếng, tất cả nỗi sợ hãi bất an khi biết có giấy thỏa thuận ly hôn kia lúc này đều đang bộc phát.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ thở dài, ôm cơ thể không còn chút sức lực của Hạ Tử Du ôm vào trong ngực, anh cẩn thận ôm trọn lấy cô, như muốn cố gắng che chở bảo vệ cho cô.

“Anh thừa nhận, giấy ly hôn đó là trong lúc tức giận anh bảo Aston làm, nhưng ý nghĩ này đã hủy bỏ trước khi em từ Anh trở về, bởi vì anh không làm được.....”

Hạ Tử Du ngược mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, nước mắt dường như che phủ hết tầm mắt cô, cô không nhìn rõ được anh.

Đàm Dịch Khiêm ân cần nhẹ lau đi nước mắt cho cô, “Anh thật sự rất tức giận, nhưng khi hình bóng của em lướt qua trong đầu thì anh lại không thể nào giận em nổi..... Lúc ở trong bệnh viện nhìn thấy sự sợ hãi của em vì nghĩ ly hôn với anh, anh đã cảm thấy may mắn vì mình vẫn chưa làm chuyện đó, bởi vì khoảnh khắc đó anh rất đau lòng..... Sau đó em nói cho anh biết chuyện Kim Trạch Húc là anh trai em, anh rất tức giận, anh vẫn không hiểu nổi tại sao em có thể vì lý do đó mà không tin tưởng chồng em, nhưng sau đó anh mới biết, thì ra anh đã bỏ quên một vấn đề.....”

Đàm Dịch Khiêm dừng lại một chút, thâm tình ngó nhìn Hạ Tử Du.

“Em không có lòng tin là do anh..... Anh đã quên, anh chưa từng mang đến cho em quá trình yêu đương của những đôi nam nữ vẫn thường hay có, trong ký ức của em, phần lớn đều là những tính toán và sự tầm tối mà anh để lại..... Mà những tính toán tầm tối đó đã để lại một vết thương trong lòng em, em căn bản không thể nào xáo bỏ được, cho nên, đón nhận những đau khổ như vậy em không thích hợp ở chung một chỗ với anh, nhưng em không so đo với những đau đớn ấy, mà vẫn lựa chọn ở lại bên cạnh anh đến cùng, anh không nên khiển trách và tức giận với em, phải làm nhiều hơn nữa để làm cho em tin tưởng và cảm thấy an toàn.”

Hạ Tử Du vẫn cứ nức nở, tựa sát vào bờ ngực rắn chắc của anh, lẳng lặng lắng nghe anh nói.

Đàm Dịch Khiêm nâng nhẹ mặt Hạ Tử Du lên, khẽ hôn đôi mắt ửng đỏ của cô, “Giấy ly hôn này là bồi thường cho những việc trong quá khứ anh đã gây ra cho em, anh vốn định đợi giải quyết xong chuyện của Kim Trạch Húc rồi mới giao nó lại cho em.....”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Em không hiểu.”

“Anh đã kí tên trên giấy thảo thuận ly hôn đó, ngày mai anh sẽ giao nó lại cho em, cho nên, từ nay về sau hôn nhân của chúng ta sẽ do em định đoạt..... Nếu như có một ngày nào đó anh không tốt với em hoặc em cho rằng anh không đáng để em tiếp tục nữa, anh sẽ không có một câu oán hận mà chấp nhận sự lựa chọn của em.....Anh chỉ yêu cầu em một điều, nếu như em vẫn lựa chọn cùng anh đi hết quãng đời này, em phải hoàn toàn tin tưởng anh, tin tưởng tình cảm giữa chúng ta.”

“Ông xã” Hạ Tử Du dùng sức ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, “Em sẽ không ly hôn với anh, vĩnh viễn sẽ không có chuyện đó..... Em tin anh, từ giờ phút này em sẽ không bao giờ giấu anh bất kỳ chuyện gì nữa.”

175. Chương 175 : Hạ Tử Du Đột Ngột Bỏ Đi

Luân Đôn, nước Anh, tại tập đoàn “Kim thị”.

Cốc, cốc.

Kim Trạch Húc đứng trước cửa sổ sát đất, tay đang cầm một ly rượu đỏ ánh mắt nhìn xuống dòng xe dưới lòng đường, “Vào đi!”

Thư ký đi vào phòng làm việc Kim Trạch Húc, cung kính nói, “Kim tổng, bên ngoài có hai vị cảnh sát tìm ông.”

Cảnh sát?

Kim Trạch Húc xoay người lại.

Hai người mặc đồng phục cảnh sát đi vào phòng làm việc Kim Trạch Húc, “Xin chào Kim Trạch Húc tiên sinh.”

Kim Trạch Húc nhíu mày ngạc nhiên, “Là tôi, xin hỏi các vị là.”

Kim Trạch Húc còn chưa nói xong, một người cảnh sát trong đó đã đi tới cầm hai tay của Kim Trạch Húc lại, cũng lấy luôn ly rượu đỏ trong tay anh để lên bàn, nghiêm túc nói, “Kim Trạch Húc tiên sinh, chúng tôi là nhân viên cảnh sát khoa điều tra tội phạm quốc tế Luân Đôn, chúng tôi nghi ngờ ông có liên quan đến tên trùm buôn ma túy Roglia, bây giờ mời ông theo chúng tôi về hỗ trợ điều tra.”

Kim Trạch Húc giùng giàng cầm tay, tức giận nói, “Cảnh sát, không phải các anh đã điều tra xong rồi sao? Lần trước các anh cũng nghi ngờ tôi, nhưng sự thật chứng minh chỉ là hiểu lầm... Căn bản tôi không biết Roglia, nếu các anh cứ tiếp tục quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi sẽ bảo luật sư tôi kiện các người.”

“Vậy thì mời anh đến đồn cảnh sát rồi hãy nói!”

Thư kí bên cạnh thấy ông chủ bị cảnh sát giam giữ, nhất thời hoang mang lo sợ.

Kim Trạch Húc nói với thư ký, “Gọi điện thoại cho Ellen, tôi muốn trong vòng một giờ nhìn thấy cậu ta.”

Thư ký lập tức gật đầu, “Dạ, Kim tổng, bây giờ tôi sẽ đi gọi ngay.”

Đồn cảnh sát, bên trong phòng lấy khẩu cung.

Kim Trạch Húc dựa lưng vào ghế, bực tức nói, “Cảnh sát các anh đều làm việc như vậy hay sao? Chẳng lẽ cả ngày không có việc gì làm nên tìm một người vô tội đến gán tội?”

Cảnh sát quốc tế Thụy Sĩ hợp tác với phía Luân Đôn bình tĩnh nói, “Kim tiên sinh, xin ông bình tĩnh một chút.”

“Làm sao tôi có thể bình tĩnh?” Kim Trạch Húc nghiêng răng giận dữ nói, “Trong vòng một tháng bị ‘mời’ tới đồn cảnh sát hai lần, các anh cho rằng tôi cả ngày không có việc gì làm hay sao?”

Cảnh sát nghiêm túc nói, “Kim tiên sinh, anh có thể mời luật sư đến, nhưng mà giờ phút này xin anh cố giữ tỉnh táo, nếu không chúng tôi sẽ dùng phương thức cưỡng chế để anh tỉnh táo lại..... Về phần anh nói vô tội, nếu như thật sự không có chứng cứ, cảnh sát chúng tôi đã không mời anh đến đây để hợp tác điều tra.”

“Chứng cứ thật sự?” Kim Trạch Húc nghi ngờ, “Chẳng lẽ lại là mấy tấm hình đó? Tôi đã nói bao nhiêu lần, những tấm hình đó là do tên trùm ma túy kia cố ý hại tôi, hơn nữa tôi đã có nhân chứng trên tòa, lúc này các anh không có quyền tiếp tục giam giữ tôi.”

Cảnh sát nói, “Kim tiên sinh, chúng tôi thật sự đã có chứng cứ và nhân chứng, sự tố cáo của hãn vô cùng bất lợi cho anh.”

Kim Trạch Húc nhíu mày hỏi, “Nhân chứng? Ai làm chứng?”

Nhân viên cảnh sát lập tức liếc mắt nhìn sang đồng nghiệp bên cạnh, ngay sau đó một người đàn ông cao lớn bị còng hai tay được cảnh sát áp giải đến trước mặt của Kim Trạch Húc.

Kim Trạch Húc nhìn thấy người bị áp giải tới, nhất thời hai mắt tròn to, nghiễm nhiên khó có thể tin được.

“Kim, thật xin lỗi.”

Lên tiếng nói chuyện với Kim Trạch Húc là người đàn ông cao lớn bị cảnh sát áp giải tới, hãn chính là Roglia, tên trùm ma túy đang bị cảnh sát quốc tế truy nã.

Sắc mặt của Kim Trạch Húc trong nháy mắt tái nhợt, nhưng anh không để lộ chút sơ hở nào, tức giận nói, “Món nợ mày làm hại Tử Du tao còn chưa tính sổ với mày, ngược lại bây giờ mày còn dám chơi lại tao một vở?”

Roglia thản nhiên nói, “Kim, tôi đã khai báo hết tất cả mọi chuyện.”

Kim Trạch Húc tức giận mắng to, “Đồ thần kinh!”

Ngay sau đó Roglia bị cảnh sát dẫn xuống.

Cảnh sát đối diện với Kim Trạch Húc nói, “Kim tiên sinh, Roglia tiên sinh đã thừa nhận tập đoàn ‘Kim thị’ của ông trong ba năm qua chính là công ty rửa tiền cho tên trùm ma túy Roglia, hiện nay tất cả tương mục cùng tài liệu của công ty ông đều đang được chúng tôi tiến hành điều tra.”

Kim Trạch Húc tức giận thở hổn hển, “Cảnh sát, tôi chỉ là một thương nhân biết chấp hành đúng luật ở Luân Đôn, tôi vốn không hề biết gì về những chất gây hại này cả! Tôi muốn nộp tiền bảo lãnh!”

Cảnh sát không nghe lời giải thích của Kim Trạch Húc, đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói, “Kim tiên sinh, rất xin lỗi, tình huống của ông bây giờ không thể bảo lãnh, nhưng chúng tôi sẽ cho ông thời gian để ông nói chuyện riêng với luật sư.”

“Này.”

Ellen ngồi đối mặt với Kim Trạch Húc.

Kim Trạch Húc sáng giọng nói, “Anh mau nghĩ cách cho tôi, nơi này một phút tôi cũng không thể ở được nữa!”

Trên trán Ellen toát mồ hôi lạnh, sợ sệt nói, “Kim tổng, chuyện rất khó giải quyết, trong thời gian ngắn khó mà giải quyết được.”

Kim Trạch Húc nghiêng răng nói, “Rất khó giải quyết cũng phải giải quyết cho tôi, tốt nhất là tìm rõ nguyên nhân tên Roglia khốn kiếp tại sao bán đứng tôi?”

Ellen nhỏ giọng nói, “Kim tổng, trước khi tới gặp ông tôi đã đến gặp Roglia.”

Chân mày Kim Trạch Húc nhíu chặt, “Hắn nói thế nào?”

Ellen lau mồ hôi lạnh trên trán nói, “Hắn nói hắn không có lựa chọn khác, người của Đàm Dịch Khiêm nắm giữ tử huyệt của hắn. Hắn chuyển lời xin lỗi ông!”

“Đàm Dịch Khiêm! !” Kim Trạch Húc nghiêng răng nghiêng lợi đập mạnh lên mặt bàn một cái.

Ellen bất an nói, “Kim tổng, bây giờ nên làm gì? Roglia đã nói hết quan hệ hợp tác với anh cho cảnh sát, hơn nữa, chỉ cần cảnh sát tiếp tục điều tra, sớm muộn gì bọn họ cũng có thể tra được từ công ty những tư liệu báo cáo tài khoản của anh có vấn đề..... Coi như bây giờ tôi cố hết sức giúp anh, chuyện cũng không thể giải quyết trong thời gian ngắn.”

Kim Trạch Húc cố gắng giữ tỉnh táo, bỗng chốc hỏi, “Tôi muốn anh nói thật cho tôi biết, nếu như lên tòa, chuyện này tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

Ellen lắc nhẹ đầu, “Kim tổng, chứng cứ Roglia cung cấp cùng những tư liệu cảnh sát lấy từ công ty phải nói là vô cùng chính xác, muốn thoát tội căn bản là không thể, trừ phi.....”

“Trừ phi cái gì?”

Ellen nói, “Trừ phi Roglia tình nguyện thừa nhận hắn dùng phương thức cưỡng chế để uy hiếp ông về cùng hợp tác, vả lại muốn hắn ôm tất cả tội danh, như vậy mới có một phần cơ hội giành phần thắng trên tòa..... Nhưng Roglia đã bị Đàm Dịch Khiêm nắm thóp, căn cứ vào cách làm việc cẩn thận của Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm sẽ không để cho Roglia sửa khẩu cung.”

Kim Trạch Húc giả hoạt nheo mắt lại, “Ý của anh là chỉ cần Roglia sửa lời nói, tôi có thể giành phần thắng trên tòa?”

Ellen gật đầu, “Đúng vậy.”

Kim Trạch Húc cười nhạt, “À, Đàm Dịch Khiêm muốn dồn tôi vào chỗ chết ư, không dễ dàng như vậy đâu.....”

Ellen ngập ngừng hỏi, “Kim tổng, anh đã nghĩ ra được cách đối phó rồi sao?”

Về mặt giận dữ của Kim Trạch Húc dần chuyển sang nhàn hạ, hồ hững nói, “Dĩ nhiên, Hạ Tử Du chính là điểm yếu của Đàm Dịch Khiêm!”

Ellen không hiểu, “Kim tổng, anh có nghĩ tới không, Đàm Dịch Khiêm sẽ đi điều tra quan hệ của anh và Roglia, tất nhiên Hạ tiểu thư đã rõ ràng tất cả, hôm nay Hạ tiểu thư căn bản là không thể giúp anh, hơn nữa, coi như Hạ tiểu thư tình nguyện giúp anh, Hạ tiểu thư cũng không cách nào giúp anh thoát tội!”

Kim Trạch Húc tự tin nói, “Thật sự cô ấy không thể giúp tôi thoát tội, nhưng cô ấy có thể làm cho Đàm Dịch Khiêm buộc Roglia sửa khẩu cung.”

Ellen hỏi, “Ý của anh là.”

Kim Trạch Húc cắt ngang lời nói Ellen, “Anh giúp tôi liên lạc với Arsène, nói cho hắn biết tình hình bây giờ của tôi, hắn sẽ biết phải làm như thế nào.”

Ellen gật đầu, “Vâng.”

“Tổng giám đốc của tập đoàn Trung Viễn trước đây là ông Kim Trạch Húc đã thành lập tập đoàn Kim Thị ở Luân Đôn vừa bị cảnh sát Thụy Sĩ và nước Anh tố cáo có liên quan đến tên trùm ma túy Roglia..... Trước mắt Kim Trạch Húc đã bị cảnh sát tạm giam, cảnh sát cũng điều tra được trong trường mục của tập đoàn ‘Kim thị’ có nhiều khoản là từ việc rửa tiền cho bọn buôn lậu ma túy, cảnh sát cũng tiết lộ, hai ngày sau sẽ áp giải Kim Trạch Húc tới Thụy Sĩ, chờ sau khi tòa án Thụy Sĩ kết thúc, hình phạt dành cho Kim Trạch Húc sẽ được thi hành ở Trung Quốc....”

Ngồi trên ghế sofa xem tin tức chán động nhất trong hai ngày nay trên ti vi, vẻ mặt Hạ Tử Du vô cùng bình tĩnh.

Sự thật phát triển đúng như theo như lời Đàm Dịch Khiêm nói. Chỉ trong ba ngày, Kim Trạch Húc đã bị quốc tế cảnh sát tố cáo, tập đoàn Kim thị của anh hôm nay cũng đã bị niêm phong, chỉ trong thời gian ngắn anh đã mất hết tất cả.

Trong ti vi lướt qua hình ảnh chán nản của Kim Trạch Húc lúc mang còng tay, trong lòng của Hạ Tử Du như mất đi cảm giác.

Cô không ngờ có một ngày cô sẽ ngồi trước ti vi nhìn người bạn mà cô từng cho rằng tốt nhất đời này của mình bị bắt vào tù....

Cô thừa nhận giờ phút này cảm giác đau đớn trong lòng cô dần tăng lên, dù kết quả nhìn thấy không khiến cô vui được, nhưng cô sẽ không bao giờ đồng tình thương hại nữa.

Một người giả nhân giả nghĩa lừa gạt cô, từ đầu tới cuối, anh chỉ biết bày mưu tính kế tránh giành với Đàm Dịch Khiêm, thậm chí tình cảm bạn bè giữa bọn họ cũng bị anh lợi dụng để đối phó với Đàm Dịch Khiêm.

Không chút do dự đổi sang kênh khác, Hạ Tử Du xem một kênh có tiết mục giải trí.

“Tiên sinh.”

Nghe thấy giọng nói của người giúp việc, Hạ Tử Du mới biết Đàm Dịch Khiêm đã đứng sau lưng cô từ lúc nào.

Hạ Tử Du xoay đầu, mỉm cười nhìn chồng mình gọi, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ghế sofa, theo thói quen vòng qua ôm eo Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Em đổi kênh làm anh rất vui.”

Hạ Tử Du dựa đầu vào vai Đàm Dịch Khiêm, bình tĩnh nói, “Anh ấy đã vứt bỏ tình cảm bạn bè giữa em và anh ấy, không đáng để em thương hại.... Sau này em cũng không muốn nhắc đến anh ấy nữa.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên gò má Hạ Tử Du, “Bà xã, lúc này con của chúng ta là quan trọng nhất. Điều cần làm em hao tổn tinh thần chính là làm thế nào để chăm sóc cho mình trắng trẻo mập mạp ra, như vậy mới có thể sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh chứ.”

Hạ Tử Du vui đầu vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, quyến luyến hơi thở dễ chịu của Đàm Dịch Khiêm, “Dạ.”

Đúng vậy, hôm nay cô còn điều gì không thể thỏa mãn?

Cô có một người chồng thương yêu cô, một đứa con gái ngoan ngoãn, còn có cuộc sống không lo áo mặc..... Cuộc sống như thế thật khiến nhiều mơ ước, cô nên học chính là phải biết quý trọng nó, luôn bảo vệ tất cả những gì cô có bây giờ.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên đỉnh đầu Hạ Tử Du, thấp giọng hỏi, “Mệt sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ, em muốn lên lầu ngủ một giấc.”

“Được, anh lên với em.”

“Dạ.”

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du đang vui đầu trong ngực anh bước đi lên lầu hai.

Có lẽ đã không còn điều gì phiền não, giấc ngủ này Hạ Tử Du ngủ cực kỳ thoải mái.....

Lúc Hạ Tử Du dậy là bốn giờ chiều, Đàm Dịch Khiêm đã đến công ty.

Hạ Tử Du đến phòng tắm rửa mặt, sau đó muốn đến vừa hoa đi dạo một chút, nhưng lúc cô vừa tới phòng khách lầu một, không ngờ nhìn thấy Đan Nhất Thuần đang ngồi trên ghế sofa.

Người giúp việc nhìn thấy Hạ Tử Du xuống lầu vội thân thiện chào hỏi, “Cô chủ, cô đã dậy rồi sao?”

Đan Nhất Thuần đứng dậy mỉm cười chào hỏi với Hạ Tử Du, “Tử Du!”

Hạ Tử Du cũng nở một nụ cười, “Nhất Thuần, cô tới lúc nào vậy? Sao tới mà không báo tôi một tiếng?”

Đan Nhất Thuần nói, “Khi tôi tới cô đang nghỉ trên lầu, cho nên không cho người giúp việc quấy rầy cô.”

Hạ Tử Du đi về phía Đan Nhất Thuần, lúng túng nói, “Thật ngại quá, gần đây tôi rất hay ngủ.....”

Đan Nhất Thuần đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa, “Mang thai thì là như vậy, đây cũng là giai đoạn hạnh phúc nhất của phụ nữ.....”

Hạ Tử Du vuốt nhẹ bụng, “Cũng đã ba tháng rồi, qua thời gian nữa nó sẽ biết động đập trong bụng rồi.”

Đan Nhất Thuần cười nói, “Ừ, tôi nghĩ đứa trẻ nhất định là con trai, lớn lên khẳng định sẽ đẹp trai giống như Dịch Khiêm!”

Hạ Tử Du chỉ cười nhẹ, “Nam nữ với tôi không sao cả..... Nhưng nếu là con trai, tôi nghĩ viện trưởng sẽ vui hơn.”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Đúng vậy, bác gái rất thích trẻ con, cô xem bác ấy thương Ngôn Ngôn như vậy, cô phải cho bác ấy một đứa cháu trai, tôi nghĩ cô và bác gái sẽ không còn khúc mắc gì nữa.....”

Hạ Tử Du khao khát nói, “Hy vọng là vậy!”

Đan Nhất Thuần cảm giác được sự lo lắng của Hạ Tử Du, nhẹ giọng an ủi nói, “Tử Du, người già tốt nhất nên dè dặt, cô đừng quá lo lắng..... Quan hệ của cô và bác gái nhất định sẽ khá hơn mà.”

“Được, tôi sẽ cố gắng.” Chờ sinh xong đứa trẻ này, cô sẽ bàn bạc cùng Dịch Khiêm trở về Đàm gia, hy vọng có thể giảng hòa mối quan hệ của cô và bà Đàm.

Trò chuyện được một lúc, Đan Nhất Thuần chuyển sang đề tài chính, “Đúng rồi, Tử Du, hôm nay tôi tới vốn định nói lời tạm biệt với cô.”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, “Cô cũng muốn đi?”

“Còn ai muốn đi nữa sao?”

“Ồ, là Robert. . . . Hai ngày trước anh ấy nói cho tôi biết anh ấy định rời khỏi Los Angeles, tôi nghĩ lúc này anh ấy đã về đến Male rồi.”

Giọng điệu của Đan Nhất Thuần trở nên u ám hơn, “Vậy ư, anh ấy trở về Male cũng tốt, dù sao anh ấy cũng có việc mình cần phải làm, không nên lãng phí thời gian làm những chuyện không đâu.”

Hạ Tử Du nghiêm túc hỏi, “Nhất Thuần, tôi thấy Robert thật lòng với cô lắm, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ có thể phát triển với Robert?”

Đan Nhất Thuần không chút do dự lắc đầu, “Giữa tôi và anh ấy là không thể nào, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cũng giống như anh ấy không thể chấp nhận chị Tâm.”

Hạ Tử Du hiểu ra gật đầu, “Có lẽ mọi người đều có số mệnh của riêng mình, hy vọng hai người cuối cùng có thể tìm được một nửa thích hợp.”

Lúc này Đan Nhất Thuần đứng dậy, “Được rồi, Tử Du, tôi phải đi.....”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cắt ngang lời nói của Đan Nhất Thuần.

Hạ Tử Du lấy điện thoại di động ra, áy náy nói, “Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại chút.”

Đan Nhất Thuần gật đầu.

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn dây số lại trên màn hình điện thoại di động, cô ấn nút từ chối không tiếp, nhưng đúng lúc cô chuẩn bị bỏ điện thoại vào trong túi, dây số kia đột nhiên hiện lên trong đầu cô.....

Một giây tiếp theo, giống như không dám tin, Hạ Tử Du vội vàng lấy điện thoại di động ra, dây số trên màn hình rõ ràng giống dây số quen thuộc, Hạ Tử Du vội vàng gọi trở lại, “Mẹ.....” Cô gọi theo bản năng.

Đan Nhất Thuần thấy thần sắc Hạ Tử Du khẩn trương, lo lắng hỏi, “Tử Du, sao vậy? Là ai gọi điện thoại tới?”

Hạ Tử Du không rảnh trả lời vấn đề của Đan Nhất Thuần, cô gọi lại lần nữa, “Mẹ, là mẹ sao?”

Lúc này bên trong điện thoại của Hạ Tử Du truyền đến một tràng tiếng nói thô tục của một đàn ông.

Đan Nhất Thuần mơ hồ nghe thấy người đàn ông nói chuyện với Hạ Tử Du, nhưng Đan Nhất Thuần không thể nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ.

Đột nhiên Hạ Tử Du kích động hỏi, “Anh là ai? Tại sao anh muốn làm như vậy?”

Chất vấn của Hạ Tử Du nghiêm nhiên không được đối phương trả lời, đối phương đã kết thúc cuộc nói chuyện.

Hạ Tử Du sững sờ để điện thoại di động xuống, sắc mặt đã sớm trắng xanh.

Đan Nhất Thuần khẩn trương vịn Hạ Tử Du, “Tử Du, sao vậy?”

Hạ Tử Du không trả lời Đan Nhất Thuần, mà xoay người bước về phía lầu hai.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du mang theo một cái hộp trang sức đi xuống lầu một.

Đan Nhất Thuần thấy Hạ Tử Du nói chuyện điện thoại xong thái độ kì lạ, vội chạy đến gần quan tâm hỏi, “Tử Du, đã xảy ra chuyện gì?”

Thần sắc Hạ Tử Du đã trở nên hoảng loạn nói, “Tôi. Tôi muốn đi ra ngoài một chút.”

Đan Nhất Thuần nhíu mày hỏi, “Bây giờ sao?”

Lúc này Hạ Tử Du đã đi về phía cửa.

Người giúp việc thấy Hạ Tử Du muốn đi, vội vàng cản Hạ Tử Du lại, nghiêm túc nói, “Cô chủ, tiên sinh có dặn là cô đi đâu cũng phải có tài xế và vệ sĩ đi theo. Cô muốn đi đâu vậy? Chúng ta có nên báo với tiên sinh một tiếng trước hay không?”

Hạ Tử Du dặn dò người giúp việc, “Không cần thông báo với Dịch Khiêm, tôi rất mau sẽ trở về!”

Người giúp việc khó xử, “Nhưng hiện tại cô đang mang thai, không nên ra ngoài một mình.....”

Hạ Tử Du vội vàng nói với người giúp việc, “Các cô tránh ra.”

Lúc này Đan Nhất Thuần bước đến trước mặt Hạ Tử Du, “Tử Du, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không có gì, hiện tại tôi cần ra ngoài một chuyến!”

Nhất Thuần nghiêm mặt nói, “Nếu như chỉ là muốn đi ra ngoài, tại sao không để cho tài xế và hộ vệ đi cùng? Cô như vậy sẽ làm Dịch Khiêm lo lắng.”

Hạ Tử Du cố gắng lướt qua Đan Nhất Thuần, “Bây giờ tôi không có thời gian giải thích với cô.”

Đan Nhất Thuần giơ hai cánh tay cản Hạ Tử Du lại, “Nếu như cô không giải thích rõ với cô, tôi không thể để cô đi được.”

“Tôi.”

Ngáy sau đó Đan Nhất Thuần xoay đầu đối nói với người giúp việc, “Cô mau gọi điện thoại cho Dịch Khiêm!”

“Vâng.” Người giúp việc lập chạy đi lấy điện thoại đến.

Hạ Tử Du cuống cuống lo lắng, “Đừng báo với Dịch Khiêm. Nhất Thuần, cô tránh ra!”

Đan Nhất Thuần kiên trì nói, “Tử Du, tình trạng bây giờ của cô không tốt, tôi không thể để cho cô đi.”

Lúc này, người giúp việc nói, “Cô chủ, tiên sinh muốn nói chuyện với cô.”

Nghe người giúp việc nói, sắc mặt Hạ Tử Du càng thêm tái nhợt.

Đan Nhất Thuần nhìn Hạ Tử Du, ra lệnh người giúp việc, “Đưa điện thoại tới đây.”

Nhận lấy điện thoại người giúp việc đưa tới, Đan Nhất Thuần nói chuyện với Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, em đưa điện thoại cho Tử Du rồi, anh nói chuyện với Tử Du đi!”

Đan Nhất Thuần để điện thoại sát vào tai Hạ Tử Du.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Đàm Dịch Khiêm, “Bà xã, bây giờ anh đang ở trên đường về nhà, bất kể em có chuyện gì muốn ra ngoài, hãy chờ anh về rồi tính!”

Hạ Tử Du sững sờ, không trả lời.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng dỗ dành, “Em yêu, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

Kết thúc điện thoại, Hạ Tử Du dần dần bình tĩnh lại.

Đan Nhất Thuần đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa, “Mong cô thứ lỗi cho tôi đã thông báo với Dịch Khiêm, tôi chỉ cảm thấy bây giờ cô đang có thai, mọi việc nên cẩn thận thì hơn.....”

Hạ Tử Du cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô lên của mình.

Đan Nhất Thuần an ủi nói, “Tử Du, bây giờ cô không phải chỉ có một mình, cô phải suy nghĩ cho đứa trẻ.... Cô vội vàng ra ngoài không muốn cho chúng tôi biết nguyên nhân, cô như vậy khiến chúng tôi thật lo lắng.”

Hạ Tử Du ngược mắt liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, nhịp tim như trống đánh liên hồi.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại của Hạ Tử Du lại vang lên lần nữa.

“Đừng nhận! !”

Đan Nhất Thuần ngăn cản không cho Hạ Tử Du nghe điện thoại.

“Nhất Thuần, tôi phải nhận.” Hạ Tử Du gạt bàn tay của Đan Nhất Thuần ra ấn nút nghe.

Hạ Tử Du mới vừa đưa điện thoại di động lên tai, đột nhiên ‘đùng’ một phát, tiếng súng nổ giòn vang lên truyền vào trong điện thoại của Hạ Tử Du.

Tiếng súng vang lên khiến cả người Hạ Tử Du chấn động thật mạnh.

.

Hai mươi phút sau, Đàm Dịch Khiêm bước vào biệt thự.

Đan Nhất Thuần cùng người giúp việc lập tức đi về phía Đàm Dịch Khiêm.

“Dịch Khiêm, Tử Du đã đi rồi.”

Đúng vậy, vài phút trước Hạ Tử Du đã không màng đến sự ngăn cản của mọi người mà rời khỏi biệt thự.

Khuôn mặt Đàm Dịch Khiêm trong nháy mắt chợt lạnh lẽo, anh nhìn mấy vệ sĩ đứng bên cạnh đang nom nóp lo sợ, “Chẳng nhẽ ngay cả ngăn cản một người phụ nữ các người cũng làm không được sao?”

Những người vệ sĩ này phụ trách bảo vệ Hạ Tử Du ở biệt thự, khiếp sự uy nghi của Đàm Dịch Khiêm tất cả đều cúi thấp đầu xuống.

Đan Nhất Thuần đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm nói, “Dịch Khiêm, đừng trách họ, Tử Du kiên trì muốn đi, nếu như họ ngăn cản e rằng sợ làm Tử Du, em cũng đã cố hết sức rồi.....”

Đàm Dịch Khiêm lấy điện thoại di động ra, gọi vào một dãy số, “Tra cho tôi tín hiệu trên điện thoại di động của Hạ Tử Du, tôi muốn biết giờ phút này cô ấy ở đâu.”

Có lẽ đã không còn điều gì phiền não, giấc ngủ này Hạ Tử Du ngủ cực kỳ thoải mái.....

Lúc Hạ Tử Du dậy là bốn giờ chiều, Đàm Dịch Khiêm đã đến công ty.

Hạ Tử Du đến phòng tắm rửa mặt, sau đó muốn đến vừa hoa đi dạo một chút, nhưng lúc c vừa ti phòng khách lầu một, không ngờ nhìn thấy Đan Nhất Thuần đang ngồi trên ghế sofa.

Người giúp việc nhìn thấy Hạ Tử Du xung quanh vội thân thiện hỏi, “C chủ, c đã dậy rồi sao?”

Đan Nhất Thuần đứng dậy mỉm cười hỏi vì Hạ Tử Du, “Tử Du!”

Hạ Tử Du cũng nở một nụ cười, “Nhất Thuần, c ti lúc no vậy? Sao ti m không bo ti một tiếng?”

Đan Nhất Thuần ni, “Khi ti ti c đang nghỉ trên lầu, cho nn không cho người giúp việc quy rầy c.”

Hạ Tử Du đi v phía Đan Nhất Thuần, lúng túng ni, “Thật ngại qu, gần đây ti rt hay ngủ.....”

Đan Nhất Thuần đỡ Hạ Tử Du ngồi xung ghế sofa, “Mang thai th l nh vậy, dạ cũng l giai đoạn hạnh phúc nhất của phụ nữ.....”

Hạ Tử Du vut nhẹ bụng, “Cũng đã ba tháng rồi, qua thời gian nữa n sẽ biết động đậy trong bụng rồi.”

Đan Nhất Thuần cười ni, “Ừ, ti nghĩ đứa trẻ nhất định l con trai, ln ln khẳng định sẽ đẹp trai giống nh Dịch Khiêm!”

Hạ Tử Du chỉ cười nhẹ, “Nam nữ với tôi không sao cả..... Nhưng nếu là con trai, tôi nghĩ viện trưởng sẽ vui hơn.”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Đúng vậy, bác gái rất thích trẻ con, cô xem bác ấy thương Ngôn Ngôn như vậy, cô phải cho bác ấy một đứa cháu trai, tôi nghĩ cô và bác gái sẽ không còn khúc mắc gì nữa.....”

Hạ Tử Du khao khát nói, “Hy vọng là vậy!”

Đan Nhất Thuần cảm giác được sự lo lắng của Hạ Tử Du, nhẹ giọng an ủi nói, “Tử Du, người già tốt nhất nên dơ dành, cô đừng quá lo lắng..... Quan hệ của cô và bác gái nhất định sẽ khá hơn mà.”

“Được, tôi sẽ cố gắng.” Chờ sinh xong đứa trẻ này, cô sẽ bàn bạc cùng Dịch Khiêm trở về Đàm gia, hy vọng có thể giảng hòa mối quan hệ của cô và bà Đàm.

Trò chuyện được một lúc, Đan Nhất Thuần chuyển sang đề tài chính, “Đúng rồi, Tử Du, hôm nay tôi tới vốn định nói lời tạm biệt với cô.”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, “Cô cũng muốn đi?”

“Còn ai muốn đi nữa sao?”

“Ồ, là Robert. . . . Hai ngày trước anh ấy nói cho tôi biết anh ấy định rời khỏi Los Angeles, tôi nghĩ lúc này anh ấy đã về đến Male rồi.”

Giọng điệu của Đan Nhất Thuần trở nên u ám hơn, “Vậy ư, anh ấy trở về Male cũng tốt, dù sao anh ấy cũng có việc mình cần phải làm, không nên lãng phí thời gian làm những chuyện không đâu.”

Hạ Tử Du nghiêm túc hỏi, “Nhất Thuần, tôi thấy Robert thật lòng với cô lắm, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ có thể phát triển với Robert?”

Đan Nhất Thuần không chút do dự lắc đầu, “Giữa tôi và anh ấy là không thể nào, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cũng giống như anh ấy không thể chấp nhận chị Tâm.”

Hạ Tử Du hiểu ra gật đầu, “Có lẽ mọi người đều có số mệnh của riêng mình, hy vọng hai người cuối cùng có thể tìm được một nửa thích hợp.”

Lúc này Đan Nhất Thuần đứng dậy, “Được rồi, Tử Du, tôi phải đi.....”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cắt ngang lời nói của Đan Nhất Thuần.

Hạ Tử Du lấy điện thoại di động ra, áy náy nói, “Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại chút.”

Đan Nhất Thuần gật đầu.

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn dây số lại trên màn hình điện thoại di động, cô ấn nút từ chối không tiếp, nhưng đúng lúc cô chuẩn bị bỏ điện thoại vào trong túi, dây số kia đột nhiên hiện lên trong đầu cô.....

Một giây tiếp theo, giống như không dám tin, Hạ Tử Du vội vàng lấy điện thoại di động ra, dây số trên màn hình rõ ràng giống dây số quen thuộc, Hạ Tử Du vội vàng gọi trở lại, “Mẹ.....” Cô gọi theo bản năng.

Đan Nhất Thuần thấy thần sắc Hạ Tử Du khẩn trương, lo lắng hỏi, “Tử Du, sao vậy? Là ai gọi điện thoại tới?”

Hạ Tử Du không rảnh trả lời vấn đề của Đan Nhất Thuần, cô gọi lại lần nữa, “Mẹ, là mẹ sao?”

Lúc này bên trong điện thoại của Hạ Tử Du truyền đến một tràng tiếng nói thô tục của một đàn ông.

Đan Nhất Thuần mơ hồ nghe thấy người đàn ông nói chuyện với Hạ Tử Du, nhưng Đan Nhất Thuần không thể nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ.

Đột nhiên Hạ Tử Du kích động hỏi, “Anh là ai? Tại sao anh muốn làm như vậy?”

Chất vấn của Hạ Tử Du nghiêm nhiên không được đối phương trả lời, đối phương đã kết thúc cuộc nói chuyện.

Hạ Tử Du sững sờ để điện thoại di động xuống, sắc mặt đã sớm trắng xanh.

Đan Nhất Thuần khẩn trương vịn Hạ Tử Du, “Tử Du, sao vậy?”

Hạ Tử Du không trả lời Đan Nhất Thuần, mà xoay người bước về phía lầu hai.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du mang theo một cái hộp trang sức đi xuống lầu một.

Đan Nhất Thuần thấy Hạ Tử Du nói chuyện điện thoại xong thái độ kì lạ, vội chạy đến gần quan tâm hỏi, “Tử Du, đã xảy ra chuyện gì?”

Thần sắc Hạ Tử Du đã trở nên hoảng loạn nói, “Tôi. Tôi muốn đi ra ngoài một chút.”

Đan Nhất Thuần nhíu mày hỏi, “Bây giờ sao?”

Lúc này Hạ Tử Du đã đi về phía cửa.

Người giúp việc thấy Hạ Tử Du muốn đi, vội vàng cản Hạ Tử Du lại, nghiêm túc nói, “Cô chủ, tiên sinh có dặn là cô đi đâu cũng phải có tài xế và vệ sĩ đi theo. Cô muốn đi đâu vậy? Chúng ta có nên báo với tiên sinh một tiếng trước hay không?”

Hạ Tử Du dặn dò người giúp việc, “Không cần thông báo với Dịch Khiêm, tôi rất mau sẽ trở về!”

Người giúp việc khó xử, “Nhưng hiện tại cô đang mang thai, không nên ra ngoài một mình.....”

Hạ Tử Du vội vàng nói với người giúp việc, “Các cô tránh ra.”

Lúc này Đan Nhất Thuần bước đến trước mặt Hạ Tử Du, “Tử Du, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không có gì, hiện tại tôi cần ra ngoài một chuyến!”

Nhất Thuần nghiêm mặt nói, “Nếu như chỉ là muốn đi ra ngoài, tại sao không để cho tài xế và hộ vệ đi cùng? Cô như vậy sẽ làm Dịch Khiêm lo lắng.”

Hạ Tử Du cố gắng lướt qua Đan Nhất Thuần, “Bây giờ tôi không có thời gian giải thích với cô.”

Đan Nhất Thuần giơ hai cánh tay cản Hạ Tử Du lại, “Nếu như cô không giải thích rõ với cô, tôi không thể để cô đi được.”

“Tôi.”

Ngáy sau đó Đan Nhất Thuần xoay đầu đối nói với người giúp việc, “Cô mau gọi điện thoại cho Dịch Khiêm!”

“Vâng.” Người giúp việc lập chạy đi lấy điện thoại đến.

Hạ Tử Du cuống cuống lo lắng, “Đừng báo với Dịch Khiêm. Nhất Thuần, cô tránh ra!”

Đan Nhất Thuần kiên trì nói, “Tử Du, tình trạng bây giờ của cô không tốt, tôi không thể để cho cô đi.”

Lúc này, người giúp việc nói, “Cô chủ, tiên sinh muốn nói chuyện với cô.”

Nghe người giúp việc nói, sắc mặt Hạ Tử Du càng thêm tái nhợt.

Đan Nhất Thuần nhìn Hạ Tử Du, ra lệnh người giúp việc, “Đưa điện thoại tới đây.”

Nhận lấy điện thoại người giúp việc đưa tới, Đan Nhất Thuần nói chuyện với Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, em đưa điện thoại cho Tử Du rồi, anh nói chuyện với Tử Du đi!”

Đan Nhất Thuần để điện thoại sát vào tai Hạ Tử Du.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Đàm Dịch Khiêm, “Bà xã, bây giờ anh đang ở trên đường về nhà, bất kể em có chuyện gì muốn ra ngoài, hãy chờ anh về rồi tính!”

Hạ Tử Du sững sờ, không trả lời.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng dỗ dành, “Em yêu, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.”

Kết thúc điện thoại, Hạ Tử Du dần dần bình tĩnh lại.

Đan Nhất Thuần đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa, “Mong cô thứ lỗi cho tôi đã thông báo với Dịch Khiêm, tôi chỉ cảm thấy bây giờ cô đang có thai, mọi việc nên cẩn thận thì hơn.....”

Hạ Tử Du cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô lên của mình.

Đan Nhất Thuần an ủi nói, “Tử Du, bây giờ cô không phải chỉ có một mình, cô phải suy nghĩ cho đứa trẻ..... Cô vội vàng ra ngoài không muốn cho chúng tôi biết nguyên nhân, cô như vậy khiến chúng tôi thật lo lắng.”

Hạ Tử Du ngược mắt liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, nhịp tim như trống đánh liên hồi.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại của Hạ Tử Du lại vang lên lần nữa.

“Đừng nhận! !”

Đan Nhất Thuần ngăn cản không cho Hạ Tử Du nghe điện thoại.

“Nhất Thuần, tôi phải nhận.” Hạ Tử Du gạt bàn tay của Đan Nhất Thuần ra ấn nút nghe.

Hạ Tử Du mới vừa đưa điện thoại di động lên tai, đột nhiên ‘đùng’ một phát, tiếng súng nổ giòn vang lên truyền vào trong điện thoại của Hạ Tử Du.

Tiếng súng vang lên khiến cả người Hạ Tử Du chấn động thật mạnh.

.

Hai mươi phút sau, Đàm Dịch Khiêm bước vào biệt thự.

Đan Nhất Thuần cùng người giúp việc lập tức đi về phía Đàm Dịch Khiêm.

“Dịch Khiêm, Tử Du đã đi rồi.”

Đúng vậy, vài phút trước Hạ Tử Du đã không màng đến sự ngăn cản của mọi người mà rời khỏi biệt thự.

Khuôn mặt Đàm Dịch Khiêm trong nháy mắt chợt lạnh lẽo, anh nhìn mấy vệ sĩ đứng bên cạnh đang nom nóp lo sợ, “Chẳng nhẽ ngay cả ngăn cản một người phụ nữ các người cũng làm không được sao?”

Những người vệ sĩ này phụ trách bảo vệ Hạ Tử Du ở biệt thự, khiếp sự uy nghi của Đàm Dịch Khiêm tất cả đều cúi thấp đầu xuống.

Đan Nhất Thuần đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm nói, “Dịch Khiêm, đừng trách họ, Tử Du kiên trì muốn đi, nếu như họ ngăn cản e rằng sợ làm Tử Du, em cũng đã cố hết sức rồi.....”

Đàm Dịch Khiêm lấy điện thoại di động ra, gọi vào một dãy số, “Tra cho tôi tín hiệu trên điện thoại di động của Hạ Tử Du, tôi muốn biết giờ phút này cô ấy ở đâu.”

176. Chương 176 : Cũng Cảm Nhận Được Sự Thất Vọng Của Đàm Dịch Khiêm

Một tiếng sau tại phòng khách biệt thự.

Đôi mắt rừng rực tức giận đảo qua sắc mặt tái nhợt của những vệ sĩ đứng trước bàn đọc sách, Đàm Dịch Khiêm lên tiếng, “Có một người mà cũng không dẫn về được sao? Một câu sợ làm cô ấy bị thương là muốn tôi cho qua?”

Giọng điệu của Đàm Dịch Khiêm ôn hòa, nhưng giọng nói ẩn chứa khí thế không giận mà uy, khiến mấy vệ sĩ đứng trước mắt anh không rét mà run.

“Tổng giám đốc, xin bớt giận, là chúng tôi bắt lặc.” Thấy không người nào dám mở miệng trả lời câu hỏi của ông chủ, một trong số những người hộ vệ thấy thế không thể không lên tiếng nói thẳng.

“Vậy tôi còn giữ các anh ở lại làm gì?”

Mọi người đều cúi đầu, sợ hãi trầm mặc không nói.

Nửa giờ sau Đàm Dịch Khiêm đã sai người tra được hành tung cụ thể của Hạ Tử Du từ thiết bị định vị trong điện thoại Hạ Tử Du, vì vậy Đàm Dịch Khiêm phái người đuổi theo Hạ Tử Du, thế nhưng cuối cùng những người này lại không mang Hạ Tử Du về.

Đan Nhất Thuần thấy những người vệ sĩ này nơm nớp lo sợ, không khỏi thay bọn họ lên tiếng giải thích, “Dịch Khiêm, bọn họ đã cố gắng rồi. Lúc bọn họ đuổi kịp Tử Du, Tử Du không quan tâm bọn họ ngăn cản đã leo lên một chiếc xe, bọn họ không thể cưỡng ép Tử Du theo bọn họ trở về.”

Đàm Dịch Khiêm thuận tay rút lấy một điếu thuốc, hút vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi phun ra.

Đan Nhất Thuần biết Đàm Dịch Khiêm chỉ có lúc phiền muộn mới hút thuốc lá, cô nhẹ giọng nói, “Dịch Khiêm, anh cũng đừng quá lo lắng, Tử Du sẽ không có chuyện gì đâu.”

Một hồi gõ cửa đã cắt ngang dòng suy tư của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh lại được đôi chút, nhưng không ngẩng đầu lên nói, “Vào đi.”

Người đến là một trong những vệ sĩ, anh ta cúi đầu xuống, ngậm ngừng báo cáo với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, chúng tôi đã để mất hành tung cô chủ.”

Ánh mắt sắc bén của Đàm Dịch Khiêm quét về phía vệ sĩ đang thấp thỏm lo âu trước mặt, “Cậu nói cái gì?”

Người vệ sĩ giống như mao hiểm tánh mạng nguy hiểm nói, “Xe của chúng tôi vẫn đi theo cô chủ, nhưng đến một phi trường tư nhân thì cô chủ đã bất chấp đến sự ngăn cản của chúng tôi, lên một chiếc phi cơ tư nhân..... Sau khi cô chủ lên phi cơ, chúng tôi không thể truy tìm được hành tung của cô chủ nữa.”

Một hơi nói hết lời, vệ sĩ này đã chuẩn bị xong tâm lý để chịu sự trách phạt của Đàm Dịch Khiêm.

Vậy mà, lúc này Đàm Dịch Khiêm lại trầm tĩnh khiến cho người khác thật run sợ, khói mù từ trong tay anh từ từ bay lên cũng lộ vẻ quỷ dị.

Tất cả vệ sĩ có mặt cũng không dám nhìn thẳng về mặt lạnh lùng bình tĩnh như không của Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần vào lúc này cũng cảm thấy nội tâm của Đàm Dịch Khiêm đang áp chế thịnh nộ.

Đan Nhất Thuần phát tay ý bảo tất cả hộ vệ lui ra, sau đó chậm rãi lên tiếng, “Dịch Khiêm, Tử Du kiên trì bỏ đi cô ấy nhất định có nguyên nhân, cô ấy không phải là người không có chừng mực như vậy.....”

Về mặt Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nhìn không ra chút lạ thường nào, nhưng nhiệt độ thân thể tản ra lại càng thêm lạnh lẽo.

Đan Nhất Thuần biết Đàm Dịch Khiêm rất cần sự yên tĩnh để suy nghĩ, cô nhỏ giọng nói, “Em đi ra ngoài trước. Em pha cho anh một ly cà phê.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không lên tiếng, tròng mắt đen càng phát ra một tia sáng âm trầm.

Hạ Tử Du đã biến mất 15 giờ, trong thời gian này Đàm Dịch Khiêm đã dùng hết các loại phương pháp cố gắng tra tìm hành tung Hạ Tử Du, thế nhưng vẫn chỉ là vô ích.

Điện thoại của Hạ Tử Du được tìm thấy trong thùng rác tại phi trường bỏ hoang, đương nhiên có người áp chế cô.

Suốt cả đêm Đàm Dịch Khiêm đều nhốt mình ở phòng khách, anh không nổi cơn thịnh nộ, trái lại an tĩnh khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Đan Nhất Thuần ở ngoài phòng khách của Đàm Dịch Khiêm trông cả đêm, lúc trời gần sáng, Đan Nhất Thuần giống như chợt nhớ ra điều gì, cô không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa phòng sốt ruột gọi, “Dịch Khiêm.....”

Đàm Dịch Khiêm cô đơn đứng tĩnh lặng trước cửa sổ sát đất, bóng lưng cao ngất lạnh lùng, vẫn không lên tiếng trả lời Đan Nhất Thuần.

“Bây giờ em mới nhớ, lúc Tử Du nhận điện thoại, hình như em nghe thấy cô ấy nhắc tới chữ “Mẹ”..... Em vẫn cho rằng mẹ của Tử Du không còn, cho nên nghĩ là nghe nhầm, nhưng vừa rồi em nhớ ra chuyện lúc nhỏ Tử Du được người nhận nuôi.”

Đàm Dịch Khiêm không hề phản ứng đối với chuyện Đan Nhất Thuần vừa nói.

Đan Nhất Thuần sững sờ đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, nhìn Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng, khẽ gọi, “Dịch Khiêm.”

Cốc, cốc.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Đàm Dịch Khiêm hồ hững lên tiếng, “Vào đi.”

Cận vệ đi vào phòng sách của Đàm Dịch Khiêm, nhìn bóng lưng Đàm Dịch Khiêm, cung kính nói, “Tổng giám đốc, thuộc hạ đã tra được Ellen đến thăm Kim Trạch Húc ở đồn cảnh sát xong thì liên lạc với một người tên Arsène? Người đàn ông tên Arsène này lại gọi được điện thoại Walter? Arsène là người Mỹ gốc Hoa, chính là tổng giám đốc tập đoàn ‘Y’, chiều hôm qua lúc 6h30’ hắn ngồi phi cơ tư nhân đi Luân Đôn. Căn cứ theo điều tra của thuộc hạ, khi còn bé Arsène và Kim Trạch Húc ở cùng một cô nhi viện, tình bạn của bọn họ rất thân thiết, hơn nữa khi Arsène nghèo túng Kim Trạch Húc đã từng giúp đỡ Arsène, cũng giúp đỡ Arsène học xong đại học, gần hai mươi năm qua Arsène vẫn luôn sống ở Mỹ, sau khi Kim Trạch Húc thành lập công ty ‘Y’, Arsène mặt ngoài chính là người phụ trách công ty ‘Y’, nhưng người phụ trách thật sự thì là Kim Trạch Húc.”

“Tập đoàn ‘Y’?” Đan Nhất Thuần nghi ngờ hỏi, “Tập đoàn ‘Y’ chính là công ty cạnh tranh hạng mục ở phía Tây?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt mở miệng, “Nói tiếp đi.”

Hộ vệ nói, “Bởi vì thời gian Arsène rời khỏi Los Angeles trùng khớp với thời gian tổng giám đốc phụ nhân bỏ đi, cho nên thuộc hạ điều tra những người bên cạnh Arsène, thuộc hạ phát hiện, một thủ hạ của Arsène ngày hôm trước ở thành phố Y Trung Quốc bắt cóc ba mẹ nuôi của tổng giám đốc phụ nhân là vợ chồng Hạ thị. Thuộc hạ cảm thấy rất có thể là Kim Trạch Húc ra lệnh cho Arsène bắt cóc vợ chồng họ Hạ, uy hiếp tổng giám đốc phụ nhân, cho nên tổng giám đốc phụ nhân mới có thể bắt chấp tất cả đi theo người của Arsène lên phi cơ đi Luân Đôn.”

Đan Nhất Thuần lập tức nói theo, “Dịch Khiêm, nói như vậy, Tử Du bắt chấp tất cả rồi đi nhất định là nguyên nhân này. Lúc Tử Du nhận điện thoại xong trở về phòng vội vã cầm một hộp trang sức ra ngoài, em nghĩ những người này cố ý lừa gạt Tử Du nói bọn họ cần tiền, em nghĩ Tử Du không biết bắt cóc vợ chồng họ Hạ là người của Kim Trạch Húc”

Hộ vệ hỏi, “Tổng giám đốc, Kim Trạch Húc tốn công sức dẫn dụ tổng giám đốc phu nhân đi, hiển nhiên là muốn lợi dụng tổng giám đốc phu nhân để đạt mục đích, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Đan Nhất Thuần lo âu nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm hờ hững nói, “Tôi biết Kim Trạch Húc muốn tôi phải làm gì.”

Đàm Dịch Khiêm vừa dứt lời, bóng dáng người giúp việc liền xuất hiện ngoài cửa phòng sách.

Người giúp việc nói, “Tiên sinh, có người tìm ông, anh ta nói anh ta có tin tức cô chủ, bảo tôi để ông tự mình nghe điện thoại.”

Về mặt lạnh lùng Đàm Dịch Khiêm xoay người lại nhận điện thoại người giúp việc đưa tới.

Giọng vẫn bình tĩnh Đàm Dịch Khiêm nói, “Nói.”

Trong điện thoại là giọng nói của một người đàn ông, “Đàm tổng, tôi là Arsène, tôi tin bằng khả năng của anh, anh đã tra ra được chuyện quý phu nhân rời khỏi Los Angeles có liên quan đến tôi, không sai, là tôi bắt cóc vợ của anh, dùng ba mẹ nuôi uy hiếp vợ anh đi theo tôi, anh yên tâm, cô ấy hiện tại rất an toàn, đứa bé trong bụng của cô cũng rất tốt, nhưng mà người ngay không nói chuyện vòng tôi không thể bảo đảm cô ấy vẫn luôn an toàn như vậy, trừ phi Đàm tổng anh đồng ý rat ay giúp Kim tổng chúng tôi..... Đàm tổng có khả năng sai khiến Roglia phản bội Kim tổng, vậy thì cũng có khả năng bảo Roglia sửa lại khẩu cung trước mặt cảnh sát, chỉ cần Đàm tổng nói một câu, tôi bảo đảm Đàm tổng phu nhân nhất định sẽ an toàn trở lại bên cạnh ông.”

Giọng hơi khàn Đàm Dịch Khiêm nói, “Tôi muốn nghe tiếng của cô ấy.”

“Rất xin lỗi, Kim tổng không cho phép.”

Giọng nói Đàm Dịch Khiêm vẫn không thay đổi, chỉ là ôn hòa lặp lại một lần nữa. “Tôi muốn nghe giọng nói của cô ấy.”

“Được rồi, nếu là giao dịch, tôi đành gạt Kim tổng một lần vậy.....”

Ngay sau đó trong điện thoại truyền tới lời cảnh cáo lạnh lẽo của Arsène, “Đàm tổng phu nhân, tin rằng cô sẽ nói chuyện tử tế với Đàm tổng, không nên nói gì chắc cô cũng biết!”

Trong điện thoại truyền đến một loạt tiếng ồn rất nhỏ, sau đó là âm thanh dứt quãng của Hạ Tử Du truyền vào trong điện thoại, “Ông xã Em rất sợ. Bọn họ. Bọn họ bắt cóc. Bắt cóc ba mẹ em.”

Lúc này nghe được giọng nói của Hạ Tử Du, trong nháy mắt tâm tình nguội lạnh của Đàm Dịch Khiêm bỗng trở nên mềm mại, anh thấp giọng nói, “Bà xã, anh yêu em!”

Đan Nhất Thuần đứng bên cạnh Đàm Dịch Khiêm nghe Đàm Dịch Khiêm thổ lộ tình cảm trong lòng cũng thấy chua xót.

Hạ Tử Du đã khóc không thành tiếng.

“Mọi chuyện không cần lo lắng, anh muốn em phải nhớ kỹ, ngoan ngoãn ở ngay chỗ hiện giờ của em mà chờ anh, anh sẽ tới đón em, hãy tin anh.”

Hạ Tử Du còn muốn nói nữa, điện thoại của cô đã bị Arsène đoạt đi, “Đàm tổng, Kim tổng không có thời gian chờ vợ chồng các người tâm sự..... Tôi cho Đàm tổng ông 12 giờ, nếu 12 giờ sau Roglia không sửa khẩu cung, hy vọng Đàm tổng ông chuẩn bị thu dọn một xác hai mạng, dĩ nhiên Đàm tổng thông minh như vậy, sẽ biết lựa chọn như thế nào, và dĩ nhiên là không nên báo cảnh sát!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Đàm Dịch Khiêm đưa điện thoại lại cho người giúp việc.

Đan Nhất Thuần gấp gấp hỏi, “Dịch Khiêm, là người bắt cóc Tử Du sao? Hắn nói thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc, tròng mắt đen nhìn vệ sĩ trước mặt, “Báo cảnh sát, cũng bí mật phái người đến phía Tây tìm những nhà xưởng bị bỏ hoang ở gần khu vực sân bay.”

Hộ vệ trước nay đều luôn tin vào kế hoạch của Đàm Dịch Khiêm, vệ sĩ lập tức nhận lệnh Đàm Dịch Khiêm, “Dạ, thuộc hạ đi làm ngay.”

Sau khi vệ sĩ rời khỏi, Đan Nhất Thuần nghi ngờ hỏi, “Dịch Khiêm, sao anh lại cho người tìm những nhà xưởng bị bỏ hoang ở phía Tây, là vì anh biết bọn họ đưa Tử Du đến đâu sao?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không thèm nhìn Đan Nhất Thuần đến một lần, lạnh nhạt nói, “Cô ra ngoài đi!” (đúng rồi, nhiều chi tiết thấy ớn)

Trong nhà xưởng gần phi trường tư nhân bị bỏ hoang phía Tây Los Angeles.

Hạ Tử Du cẩn thận dùng khăn lau vết thương đang chảy máu vì bị bắn trên chân trái của ông Hạ, cô khóc nức nở, “Ba, có phải ba rất đau không?”

Bà Hạ đỡ ông Hạ đã mệt lả đi, khóc không thành tiếng.

Sắc mặt ông Hạ tái nhợt, đau đến mức không nói ra lời, cả người xụi lơ trong ngực bà Hạ.

Hạ Tử Du dùng súng chỉ vào nhóm người đàn ông quát, “Tôi muốn các người mang ba tôi đến bệnh viện, các người có nghe thấy không?”

Người đàn ông chỉ phụ trách trông coi Hạ Tử Du, bộ mặt lạnh lùng không nhìn ra sống chết, cũng không lên tiếng.

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Anh không nghe được tôi nói sao?”

Người đàn ông vẫn thờ ơ như cũ, lúc này, một người đàn ông cao lớn khác đi vào.

“Đàm tổng phu nhân, cô cần gì tức giận như vậy, chỉ có vậy ba nuôi cô sẽ không chết đâu.”

Người lên tiếng nói chuyện với Hạ Tử Du là Arsène, hần thoạt nhìn là một người đàn ông hào hoa phong nhã châu Á, nhưng không nghĩ hần có thể làm những chuyện bất cộc ác độc như thế.

Hạ Tử Du đứng dậy, trừng mắt nhìn Arsène, “Ông ấy chảy rất nhiều máu, cần cấp cứu!”

Arsène ngồi trên ghế trong nhà xưởng, buồn chán nhún vai nói, “Ông ấy có thể được điều trị hay không thì phải xem Đàm tổng có thể hợp tác lúc nào.....Chỉ là, Đàm tổng tự xưng là thông minh, vào lúc này sợ là đang bận phái người đến Luân Đôn tìm cô rồi...”

Hạ Tử Du nhíu mày, “Tại sao anh ấy lại phái người tới Luân Đôn tìm tôi?”

Arsène đắc ý cười nói, “Bởi vì thuộc hạ của hần nhìn thấy cô lên phi cơ của tôi, mà thật ra thì tôi chỉ chở cô dạo chơi trên bầu trời Los Angeles một vòng, chiếc phi cơ đáp xuống phía Tây Luân Đôn là do tôi đã chuẩn bị trước..... Tôi cố ý để Đàm tổng nghe được tiếng phi cơ trong điện thoại, để Đàm tổng nhằm tưởng tôi giam cô ở một phi trường nào gần đó, căn cứ vào sự thông minh của Đàm tổng, hần sẽ nghĩ đến xung quanh phi trường Luân Đôn không có nhà dân, đa số là hoang vu, có thể nhốt cô tất nhiên chỉ có thể là trong phân xưởng, cho nên lúc này Đàm tổng đang bận rộn phái người đến khu vực gần phi trường bị bỏ hoang ở Luân Đôn để tìm cô đấy....”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Các người thật hèn hạ! !” Khó trách lúc cô và Đàm Dịch Khiêm nói chuyện bọn họ cầm máy ghi âm phát một đoạn âm thanh huyền ảo.

Arsène “Tốt bụng” nhắc nhở, “Đàm tổng phu nhân, tôi chỉ muốn hưởng thụ một chút cảm giác đùa giỡn với người thông minh, cô muốn chờ ông xã cô tới cứu chỉ sợ rất khó, nhưng cô cũng đừng quá lo lắng, cô là người trong lòng của Kim tổng, Kim tổng không cho phép chúng tôi hại cô, nhưng Kim tổng cũng không thể thả cô về bên Đàm tổng, tương lai nếu cô đi theo Kim tổng, có thể không lo về cuộc sống sau này.”

Nhắc tới Kim Trạch Húc, trên mặt Hạ Tử Du hồi tiếc cùng thất vọng, cô bình tĩnh nhìn Arsène, chán ghét nói, “Tôi tin anh có cách thay tôi chuyển cho Kim Trạch Húc một câu, anh nói cho anh ấy biết, anh ấy vĩnh viễn không thắng được Đàm Dịch Khiêm, vĩnh viễn!”

Cũng không ai nghĩ đến, giờ phút này, Arsène đột nhiên đưa tay bóp cổ Hạ Tử Du, sắc mặt hấn xanh mét, gân xanh nổi lên, cắn răng tức giận nói, “Bất luận kẻ nào cũng không thể chất vấn Kim tổng, nhất là cô, bởi vì Kim tổng quan tâm cô. Nếu như cô dám nói những lời này một lần nữa, tôi nhất định sẽ không để cô sống trên thế giới này nữa, kể cả là lời của Kim tổng!”

Hạ Tử Du bởi vì mang thai mà thân thể không tốt, lúc này lại bị Arsène bóp cổ, hô hấp chợt trở nên khó khăn.

“Tử Du.”

Bà Hạ nhìn thấy sắc mặt Hạ Tử Du từ đỏ biến thành xanh sau lại trắng, bà vội vã đặt ông Hạ xuống, sau đó đứng dậy đứng bên cạnh Hạ Tử Du, dùng sức vịn bàn tay của Arsène, “Cậu mau buông con bé ra, buông ra mau.”

Người phụ trách trông coi Hạ Tử Du cũng khuyên can nói, “Lão Đại, không thể tổn thương cô ấy, đó là lệnh của Kim tổng!”

Thủ hạ nhắc nhở làm Arsène khôi phục lại lý trí, Arsène kiềm chế xúc động, lúc này mới thu hồi bàn tay đang thắt cổ Hạ Tử Du.

Hô hấp khôi phục, Hạ Tử Du liền ho khan vài tiếng, thật may là bà Hạ kịp thời đỡ lấy Hạ Tử Du, Hạ Tử Du lúc này mới không đến nỗi vì mất sức mà ngã nhào xuống.

Bà Hạ vội đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống bên cạnh ông Hạ ở góc tường, “Tử Du, mau ngồi xuống bên này.....”

Sau khi Hạ Tử Du ngồi xuống, cảm giác choáng váng lúc này mới giảm được đôi chút.

Bà Hạ quan tâm hỏi, “Tử Du, con thấy thế nào?”

Hạ Tử Du yếu ớt nói, “Con không sao.”

Arsène bực tức rời đi.

Bà Hạ đem đầu ông Hạ đã bất tỉnh dựa vào đùi mình, nhe răng nói, “Ông ấy chảy nhiều máu như vậy, không biết phải làm sao đây.....”

Hạ Tử Du nhìn ông Hạ đang hôn mê, bật khóc nức nở, khổ sở nói, “Mẹ, thật xin lỗi, là con làm liên lụy hai người.” Nếu như không phải là vì khổng chế cô để uy hiếp Đàm Dịch Khiêm, bọn họ cũng sẽ không bắt cóc ba mẹ nuôi cô.

Bà Hạ không trả lời Hạ Tử Du, chỉ rơi nước mắt.

Hạ Tử Du cầm bàn tay lạnh như băng của bà Hạ, kiên định nói, “Dịch Khiêm nói anh ấy sẽ đến cứu con.... Chúng ta sẽ không sao, ba rất nhanh sẽ được đưa đến bệnh viện.”

Bà Hạ bị thương nói, “Arsène nói mẹ có nghe thấy, Dịch Khiêm thông minh cũng không tìm được chúng ta.”

“Không đâu, mẹ, con tin Dịch Khiêm. Anh ấy nói con ở chỗ này chờ anh ấy, anh ấy sẽ đến..... Anh ấy nhất định sẽ tới.”

Trong đáy mắt mát mẻ của bà Hạ xuất hiện một tia hy vọng, “Có thật không?”

Hạ Tử Du dùng sức gật đầu, “Dạ, anh ấy nhất định sẽ tới! !”

177. Chương 177 : Anh Không Ôm Lại Cô

Bóng dáng điu hiu cô quạnh của Đàm Dịch Khiêm đứng trước hàng rào được bảo vệ trên hành lang bệnh viện.

Bác sĩ tháo xuống khẩu trang, đi tới sau lưng Đàm Dịch Khiêm.

“Đàm tổng, Hạ phu nhân đã tỉnh rồi.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi vào phòng bệnh.

Bà Hạ đã tỉnh lại giờ phút này đang gắng gượng muốn ngồi dậy.

Y tá đỡ bà Hạ ngồi dậy dựa lưng vào gối đầu.

“Bác gái.”

Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng bệnh, khách sáo chào hỏi.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, bà Hạ lập tức kích động, “Dịch Khiêm, tìm thấy những người bắt cóc Tử Du chưa?”

Đàm Dịch Khiêm đứng ở mép giường, bình tĩnh nói, “Bác gái, bác hãy bình tĩnh trước đã, cháu có mấy vấn đề muốn hỏi bác.”

Bà Hạ dựa người vào giường, cố gắng duy trì sự trấn định.

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng nói, “Bác nói Tử Du tình nguyện đi theo Arsène, đúng không?”

Hạ mẫu gật đầu, “Đúng vậy.”

“Bác có nghe thấy họ nói gì không?”

Bà Hạ sững sờ lắc đầu, “Lúc Tử Du nói chuyện với Arsène tôi ở rất xa, nên tôi không biết họ nói gì....”

Đàm Dịch Khiêm lại hỏi, “Chúng tôi tìm hết cả khu nhà xưởng cũng không nhìn thấy bác trai, ông ấy và Tử Du đều đi theo Arsène sao?”

Bà Hạ muốn nói lại thôi, “Ông Hạ ông ấy Ông ấy”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống mép giường, ôn hòa nhìn bà Hạ, bình tĩnh nói, “Bác gái, lúc ở nhà xưởng, cháu biết bác nói dối, Tử Du không có lý do gì để tình nguyện đi theo Arsène. Cháu muốn bác nói cho cháu biết sự thật, nếu không, bất kể bác giấu giếm cháu vì lý do gì, cuối cùng người bị sát hại cũng chỉ có Tử Du cùng bác trai mà thôi.”

Hạ mẫu thoáng sững sốt.

Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói, “Bác gái, hãy tin vào cháu, cháu sẽ không để cho họ xảy ra chuyện.”

Bà Hạ nhìn ánh mắt thành khẩn của Đàm Dịch Khiêm, rốt cuộc không chống được sự khiển trách của lương tâm, bật khóc nức nở, “Dịch Khiêm, đúng, là bác đã nói dối. Là bác cầu xin Tử Du muốn con bé đi theo Arsène!”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày hỏi, “Tại sao bác làm như vậy?”

Bà Hạ khổ sở nói, “Chân trái ông Hạ bị bắn, chảy rất nhiều máu, Arsène đồng ý với bác nếu bác thuyết phục được Tử Du sau này ngoan ngoãn đi theo Kim Trạch Húc, hẳn sẽ lập tức đưa ông Hạ đi bệnh viện. Bác không có lựa chọn khác, nếu ông Hạ thật sự không được chữa trị kịp lúc, e rằng ông ấy sẽ bị mất mạng. Ông Hạ bây giờ đang ở trong tay bọn chúng, nếu Arsène biết bác nói cho chuyện này với cháu, Arsène nhất định sẽ không tha cho ông Hạ.”

“Cho nên, Tử Du đã vì sự thỉnh cầu này của bác mới đi theo Arsène?”

Bà Hạ gật đầu, “Phải Là bác cầu xin nó làm như thế.”

Đàm Dịch Khiêm chợt im lặng dường như đang suy nghĩ đến điều gì.

Bà Hạ nắm cánh tay Đàm Dịch Khiêm, khẩn cầu, “Dịch Khiêm, bác van cháu nhất định phải giúp bác cứu ông Hạ.”

.

—

Vệ sĩ hấp tấp đi vào phòng sách của Đàm Dịch Khiêm.

Ngồi sau bàn làm việc, Đàm Dịch Khiêm lúc này đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út tay trái, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, giống như vẫn còn nhớ lúc Hạ Tử Du đeo chiếc nhẫn này cho anh.

“Tổng giám đốc.”

Vệ sĩ xuất hiện cắt ngang suy nghĩ của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm vẫn không ngẩng đầu nhưng lên tiếng, “Nói.”

Vệ sĩ cúi đầu nói, “Chúng tôi đã tìm được đồng sự trưởng Hạ rồi, nhưng mà. . . . Ông ấy đã chết.”

Khi Đàm Dịch Khiêm nghe xong tin này đôi mắt đen lạnh đi hẳn, nhưng anh cũng không vì tin tức này mà khiếp sợ, anh ngẩng đầu nhìn thuộc hạ mình bình thản hỏi, “Phát hiện ông ấy ở chỗ nào?”

Vệ sĩ trả lời, “Là cảnh sát dùng chó nghiệp vụ đi truy tìm và phát hiện ra ông ấy....Chân trái và đầu ông ấy đều có vết thương do súng, vết thương trí mạng là phát súng sau ót, xác ông ấy bị vứt bỏ trong đồng rác.....”

Đàm Dịch Khiêm ngửa người ra dựa người vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại, căn dặn, “Chuyện này tạm thời đừng nói cho bà Hạ biết.”

Hộ vệ gật đầu, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Phi cơ thêm dầu chưa?”

Hộ vệ trả lời, “Dạ, lúc nào cũng có thể cất cánh.”

Đàm Dịch Khiêm nhắm chặt hai mắt, chậm rãi nói, “Nửa giờ sau xuất phát.”

“Dạ”

.

Hơn mười giờ sau, tại Thụy Sĩ.

Sau trồng kính đen như mực, Đàm Dịch Khiêm bước xuống xe, ngược mắt nhìn đồn cảnh sát đứng cao vút dưới ánh mặt trời chói chang.

Gió nhẹ thổi lướt qua mái tóc đen phóng đảng của anh, khiến cho gương mặt tuấn mỹ của anh càng thêm vài phần phần đẹp trai mạnh mẽ, nhưng hình ảnh thoải mái như thế lại khiến cho người bên cạnh cảm thấy sợ hãi, bởi vì toàn thân anh tỏa ra khí lạnh giống như ở địa ngục, giờ phút này cũng có vẻ như hòa dưới ánh mặt trời nóng rực.

Cận vệ cúi đầu, kính cẩn nói, “Tổng giám đốc, đây chính là đồn cảnh sát nhốt Kim Trạch Húc, hai tiếng nữa hẳn sẽ bị dẫn đến tòa thẩm án, tôi đã chào hỏi qua với cục trưởng, bây giờ ông muốn vào gặp hẳn sao?”

Đàm Dịch Khiêm cứ thế bước đi thẳng vào trong.

Trong cục cảnh sát, cục trưởng tự mình dẫn Đàm Dịch Khiêm đi tới phòng của Kim Trạch Húc bị giam.

Cách cửa sổ thủy tinh, nhìn bộ dáng nhàn hạ của Đàm Dịch Khiêm ngồi trên ghế, sắc mặt Kim Trạch Húc đột nhiên tái xanh.

Đàm Dịch Khiêm lười biếng dựa người vào ghế, khinh khỉnh mở miệng, “Thế nào, thấy tôi ngạc nhiên lắm sao?”

Kim Trạch Húc bình tĩnh nói, “Hiếm khi Đàm tổng tự mình đến đây thăm tôi, tôi cảm thấy vinh hạnh bội phần.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi khê cười, “Tôi còn tưởng rằng Kim tổng sẽ cho rằng gặp nhau ở chỗ này là rất xấu hổ chứ.....”

Con người của Kim Trạch Húc vì tức giận mà rút lại, lạnh lùng nói, “Đàm Dịch Khiêm, mày đừng quá kiêu ngạo, thắng thua còn chưa phân, ai là người cười đến cuối cùng còn chưa biết.”

Đàm Dịch Khiêm duy trì nụ cười nhàn nhả ở khóe miệng, miễn cưỡng nói, “Kim tổng, tôi vẫn luôn rất hiếu kỳ, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến anh sẵn lòng biến thành con rối cho Kim Nhật Nguyên, nhất định phải tranh cao thấp với tôi?”

Kim Trạch Húc cười lạnh, “Thế giới này chuyện không rõ nguyên nhân còn nhiều lắm, Đàm tổng làm sao có thể biết rõ hết đây?”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, “Kim Nhật Nguyên truyền lại mối hận cho anh?”

Kim Trạch Húc đột nhiên trầm mặc.

Đàm Dịch Khiêm chậm chạp hào hoãn nói, “Trước khi chúng ta phân thắng bại, ít nhất anh nên để cho tôi biết anh là đối thủ như thế nào.”

Kim Trạch Húc rút cuộc ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Phải, là hận!”

Đàm Dịch Khiêm rửa tai lắng nghe.

Kim Trạch Húc giận dữ nói, “Xưa nay tao đều cho rằng ba nuôi rất hãnh diện về tao, trong thời gian mấy năm gần gũi tao biến ‘Trung Viễn’ từ một công ty chuẩn bị phá sản thành một tập đoàn nổi bật ở thành phố Y, tao cũng không hoài nghi sự tin tưởng của ba nuôi đối với tao, cho đến khi. Ba nuôi sắp xếp cho tao tiếp xúc với Tử Du! Nửa năm tiếp xúc với Tử Du tao mới biết, thì ra ba nuôi vẫn luôn lợi dụng tao, vì để đối phó với mày ông ấy lại có thể nổ súng bắn vào chân tao..... Tao luôn nói với ba nuôi là có thể thắng mày, nhưng ông ấy không cho tao cơ hội, ông ấy không tin vào năng lực của tao, ông ấy cảm thấy tao không phải là đối thủ của mày..... Chưa bao giờ tao nghĩ tới trong lòng ông ấy đã cho rằng còn có một người có năng lực hơn tao, tao rất tức giận, cho nên tao sẽ có một ngày nhất định phải thắng được mày để ba nuôi tao biết con trai ông ấy không hề thua kém bất kỳ ai.....”

Đàm Dịch Khiêm u ám nói, “Cho nên anh lợi dụng Tử Du là muốn so cao thấp với tôi?”

Kim Trạch Húc thừa nhận, “Đúng, Tử Du kiện mày lên tòa là do tao giật dây, Tử Du không có lựa chọn khác..... Tao chỉ không ngờ kết quả lại hại ba nuôi phải vào tù! Sau đó có một khoảng thời gian tao sống trong cảnh chán nản thất vọng, hối hận vì đã đánh giá thấp mày, cho nên tao đã dùng ba năm ở Anh để thành lập ra tập đoàn Kim thị!”

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói, “Anh có nghĩ tới không, thật ra thì từ đầu đến cuối anh vẫn chỉ là con rối của Kim Nhật Nguyên mà thôi!”

“Con rối?” Kim Trạch Húc hừ lạnh nói, “Vừa bắt đầu tao cũng nghĩ tao là con rối của ba nuôi, nhưng bây giờ tao không cho là vậy, bởi vì ba nuôi có mục đích để đối phó mày, mà tao cũng có mục đích để đối phó mày....”

Đàm Dịch Khiêm nhún mày, “Vì Hạ Tử Du?”

“Đúng, tao rất quan tâm đến cô ấy, tao không hề muốn làm tổn thương cô ấy, nhưng trái tim của cô ấy lại không rung động vì tao. Cô ấy ở Male ba năm, thậm chí không cho tao cơ hội nào để đến thăm cô ấy, nhưng mày vừa xuất hiện ở Los Angeles, có thể dễ dàng dẫn cô ấy đi.” Nói xong lời cuối cùng Kim Trạch Húc nghiêng chặt hàm răng, từng chữ từng câu nói, “Tao muốn cho cô ấy biết, cái thế giới này không phải chỉ có mình Đàm Dịch Khiêm mày, mày có khả năng cho cô ấy cái gì, thì tao cũng có thể mang đến cho cô ấy cái đó, dù cô ấy có muốn cả thế giới này thì tao đây cũng sẵn lòng mang toàn bộ thế giới này dâng đến trước mặt cô ấy!”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng, “Nếu như anh thật sự quan tâm cô ấy, nên trực tiếp đối phó với người đàn ông của cô ấy, chứ không phải dựa vào sự tốt bụng của cô ấy mà uy hiếp tôi.”

Đàm Dịch Khiêm chú ý thấy ánh mắt Kim Trạch Húc lúc này hơi thoáng sửng sốt.

Ngay sau đó Kim Trạch Húc lạnh nhạt nói, “Mày lầm rồi, tao đã không còn quan tâm tới cô ấy nữa, hôm nay, chỉ cần có thể đạt được mục đích, tao không ngại dùng bất kỳ thủ đoạn nào.”

Đàm Dịch Khiêm đeo mắt kính lên, đứng dậy, “Xem ra, Kim tổng thật sự muốn phí sức với tôi đến cùng, nếu đã như vậy, chúng ta cứ tiếp tục chơi tiếp, chỉ là, tôi phải nhắc nhở anh một câu, Arsène làm những

chuyện như vậy với Hạ Tử Du, sau này nhất định tôi sẽ trả lại cho anh gấp mười lần!”

.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Đàm Dịch Khiêm nói với vệ sĩ phía sau, “Phái người trông chừng Kim Trạch Húc và luật sư Ellen, rất nhanh hẳn sẽ dẫn chúng ta tới chỗ Arsène.”

—

Trông một ngôi nhà dân bình thường tại vùng ngoại thành Zurich ở Thụy Sĩ, Hạ Tử Du ngồi trên một cái ghế, miệng bị băng dính bịt lại, tay chân cũng bị trói chặt không thể động đậy.

Arsène đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên hần liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, rồi hùng hổ đi tới trước mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du sợ hãi thụt lùi về phía sau.

Arsène lạnh giọng mở miệng, “Kim tổng còn nửa giờ nữa sẽ phải nhận phán xét của tòa án Thụy Sĩ, mà chồng cô chẳng làm gì cả, xem ra anh ta không thêm để ý đến sống chết của cô nữa, nếu Kim tổng nửa đời sau phải ngồi trong tù, vậy bây giờ có giữ cô lại cũng vô ích.”

Thấy Arsène cầm một cái mã tấu sắc bén chìa vào cô, Hạ Tử Du sợ hãi uốn éo người.

Đúng lúc Arsène đang định vung thanh mã tấu về phía khuôn mặt tái nhợt của Hạ Tử Du, một tiếng hét thất thanh truyền đến, “Arsène! !”

Arsène giật mình, xoay đầu nhìn về phía người tới, “Ellen?”

Ellen nhíu mày, “Anh đang làm cái gì vậy?”

Arsène trả lời, “Tôi đang chuẩn bị.”

Ellen giơ tay cho Arsène một quả đấm, “Anh quên lời của Kim tổng căn dặn sao? Ai cho phép anh làm hại cô ấy?”

Không hiểu vì sao ăn đấm, khoe miệng Arsène nhất thời tím bầm, hần tức giận nhìn chằm chằm Ellen, “Đáng chết, ai bảo anh rằng tôi hại cô ta?”

Ellen đoạt lấy thanh mã tấu từ tay Arsène, lập tức ném sang một bên, tức giận nhìn Arsène, “Kim tổng chỉ yêu cầu anh dùng Hạ Tử Du để uy hiếp, chứ không muốn anh làm hại cô ấy, rốt cuộc anh đã làm gì cô ấy?”

Arsène che miệng bị thương, nghiêng răng ken két nói, “Tôi làm tất cả đều là vì Kim tổng, huống chi tôi cũng không làm hại Hạ Tử Du!”

Ellen chất vấn, “Vậy anh cầm dao làm cái gì?”

Arsène bị tức giận giải thích, “Kim tổng còn nửa giờ sẽ bị gán tội, tôi không thể ngồi yên ở đây, cho nên tôi chỉ muốn dọa Hạ Tử Du một chút, sau đó bảo cô ấy kêu gào gọi điện thoại cho Đàm Dịch Khiêm, thử xem Đàm Dịch Khiêm có vì Hạ Tử Du mà bảo Roglia sửa khẩu cung hay không thôi.”

Ellen xoay đầu liếc mắt nhìn quanh người Hạ Tử Du không thấy bị tổn hại gì mới thở phào nhẹ nhõm, dặn dò, “Anh nên nhớ, Kim tổng không cho phép anh làm hại Hạ Tử Du dù một sợi tóc. Đợi chút, anh không làm gì Tử Du, vậy tại sao Kim tổng lại sai tôi đến xem vết thương trên người Hạ Tử Du?”

Ellen vừa dứt lời, ‘Rầm’ ——

Tiếng cánh cửa bị đá văng truyền đến, Ellen cùng Arsène chưa kịp phản ứng, thì vài người đàn ông mang theo súng lục mặc đồ đen đã vọt vào bên trong phòng.

Ngay lập tức đầu của Ellen và Arsène đều bị họng súng chĩa vào, mà bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm cũng xuất hiện trong tầm mắt hai người.

“Giơ tay lên, không được động đậy.”

Hộ vệ ra lệnh cưỡng chế Ellen và Arsène giơ tay cao qua đỉnh đầu.

Đàm Dịch Khiêm vừa vào cửa cũng đưa tầm mắt vũng vàng khóa chặt trên người Hạ Tử Du.

Lúc Hạ Tử Du nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm hốc mắt đã ứng đỏ, nhưng miệng cô bị băng dính dán chặt, cố gắng nói mà không cách nào lên tiếng được.

Cho đến giờ phút này Ellen mới hiểu được, Kim Trạch Húc sai anh đến xem Hạ Tử Du chính là chui vào bẫy của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cố ý tiết lộ chuyện Hạ Tử Du bị thương cho Kim Trạch Húc biết, sau khi Kim Trạch Húc biết được Hạ Tử Du bị thương, đúng lúc Ellen đến tìm Kim Trạch Húc bàn chuyện tòa án thẩm vấn, Đàm Dịch Khiêm đoán Kim Trạch Húc sẽ ra lệnh cho Ellen đi thăm dò tình hình của Hạ Tử Du, cho nên phái người theo dõi nhất cử nhất động của Ellen, vì thế thông qua Ellen đã tìm ra nơi Arsène đang giam giữ Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm xé băng dính ngoài miệng Hạ Tử Du ra, bế Hạ Tử Du lên.

Ánh mắt Hạ Tử Du đã bị nước mắt làm mờ đi, cả người đau đớn khiến cô không thể đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm.

Mắt thấy Đàm Dịch Khiêm sắp mang Hạ Tử Du đi, đột nhiên Arsène bắt cần súng chết đuối ngã vệ sĩ trước mặt đang dùng súng chỉ vào đầu mình.

“Tổng giám đốc, cẩn thận!”

Lúc người vệ sĩ bị Arsène đẩy ra, không ngờ súng lại bị Arsène đoạt lấy.

Trong cùng một lúc, Đàm Dịch Khiêm bị Arsène chĩa súng vào đầu, mà bị vệ sĩ của Đàm Dịch Khiêm cũng đã chĩa súng vào đầu Arsène.

Arsène kéo chốt an toàn, hung ác nói, “Mạng của tao không hề gì, nhưng mạng Đàm tổng của các người so với tao còn quan trọng hơn nhiều..... Đàm Dịch Khiêm, tao muốn ngay bây giờ mày phải gọi điện thoại cho Roglia ép Roglia sửa khẩu cung! !”

Vệ sĩ thấy Arsène dùng súng chỉ vào Đàm Dịch Khiêm đều nín thở, vận sức chờ phát động.

Đàm Dịch Khiêm bế theo Hạ Tử Du dừng lại trước cửa.

Họng súng nhắm ngay sống lưng Đàm Dịch Khiêm, Arsène lớn tiếng nói, “Tao muốn mày ngay lập tức gọi điện thoại, nhanh lên!”

Lúc này hộ vệ ra hiệu bằng mắt với Đàm Dịch Khiêm. Đây là hộ vệ đi theo Đàm Dịch Khiêm nhiều năm nên rất ăn ý.

Nhưng ngay lúc vệ sĩ chuẩn bị hành động, ý thức Hạ Tử Du gần như sắp rơi vào hôn mê nhưng vì đau đớn mà kêu lên, “Ông xã”

Đùng, đùng.

Lúc vệ sĩ nổ súng đánh gục Arsène, Arsène đồng thời cũng nổ súng, cho nên hai tiếng súng vang lên cùng một lúc.

Nhưng điều mà vệ sĩ không ngờ, khi bọn họ nổ súng Đàm Dịch Khiêm lại không hành động theo ám hiệu, ngược lại còn cúi đầu nhìn Hạ Tử Du trong lòng.

Arsène trúng đạn ngã xuống đất, nhưng đạn của Arsène cũng thẳng tắp lao tới hướng Đàm Dịch Khiêm.

Lúc vệ sĩ còn chưa biết phải làm sao, đột nhiên có một bóng dáng phụ nữ yếu ớt dùng sức đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, viện đạn tức khắc xuyên qua ngực cô (con mắmm thối)

Lại thêm một tiếng thành thịch ngã xuống đất, vệ sĩ lúc này mới phản ứng được, nhưng trong tầm mắt lúc này chính là hình ảnh Đan Nhất Thuần bị trúng đạn nằm dưới đất, ngực trái cô vì bị trúng đạn mà tràn đầy máu tươi, cũng đã lâm vào hôn mê.

Mười giờ sau, tại bệnh viện phụ sản Thụy Sĩ.

Hạ Tử Du đang nằm mê man chậm rãi mở mí mắt, trong tầm mắt là phòng bệnh trắng toát, trang trí nhẹ nhàng mát mẻ, còn có mùi thuốc men nồng nặc.....

“Đây..... Đây là đâu?” Ý thức từ từ khôi phục, Hạ Tử Du cố gượng muốn ngồi dậy.

Y tá vừa thấy Hạ Tử Du tỉnh lại, lập tức đỡ Hạ Tử Du, nói bằng tiếng Anh, “Hạ tiểu thư, cô mau nằm xuống đi, cô mới vừa làm phẫu thuật xong, cơ thể rất suy yếu.”

Hạ Tử Du sững sờ, “Phẫu thuật?”

“Hả.” Y tá ý thức được mình vô tình đề cập đến chủ đề tạm thời không nên nói tới, vội vàng nói lại, “Không có chuyện gì cả, trước hết cô nên nằm xuống đã!”

Hạ Tử Du cũng cảm thấy cả người không còn chút hơi sức, cô muốn nằm xuống, lại đột nhiên cảm thấy dưới bụng truyền đến một trận đau đớn.

“A!”

Đau đớn khiến cô theo bản năng đỡ lấy bụng, chợt phát hiện bụng của cô bằng phẳng hơn so với bình thường rất nhiều.

Một giây sau, cô không để ý đến thân thể đau đớn, bật ngồi dậy.

Y tá thấy phản ứng đó Hạ Tử Du nên lựa chọn im lặng.

Hạ Tử Du đột nhiên nhớ lại một giây trước khi cô hôn mê cảm giác đau đớn kịch liệt, sắc mặt trong nháy mắt tái xanh, “Con tôi.....”

Vuốt ve vùng bụng bằng phẳng, nghĩ đến hai chữ “phẫu thuật” y tá vừa nhắc đến, Hạ Tử Du dường như ý thức được điều gì đó, cô đột nhiên níu lấy cánh tay y tá, nghẹn giọng hỏi, “Con tôi không sao đâu, có phải không?”

Y tá thở dài không nói.

“Cô nói cho tôi biết, mau nói cho tôi biết đi.” Hạ Tử Du đau lòng khóc thành tiếng, dùng hết sức toàn thân chất vấn.

Y tá cuối cùng không cưỡng được sức ép của Hạ Tử Du, sau khi đỡ cơ thể yếu ớt của Hạ Tử Du nằm xuống giường, y tá đau lòng nói, “Thật xin lỗi, Hạ tiểu thư, lúc cô được đưa vào viện đứa bé đã không giữ được..... Bác sĩ đã làm phẫu thuật sanh non, bây giờ cô phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Sanh non.

Từ ngữ này khiến đầu Hạ Tử Du như đón nhận được một tiếng nổ thật lớn, cô ngơ ngác nghiêng người nằm xuống, đôi mắt sững sờ nhìn phòng bệnh trắng toát.

Lúc này, một y tá khác đi vào phòng bệnh của Hạ Tử Du.

Y tá Chuẩn bị thay ống truyền dịch cho Hạ Tử Du xong, vội nói với y tá, “Bệnh nhân đã tỉnh, tôi phải đi báo với Đàm tiên sinh, cô hãy chăm sóc tốt cho bệnh nhân.”

“Được rồi.”

Y tá quan tâm hỏi, “Hạ tiểu thư, cô muốn uống nước không?”

Hạ Tử Du ngây ngốc nhìn trần nhà, không trả lời.

.

Hạ Tử Du cứ mở to mắt như vậy cho đến khi trời tối.

Ánh đèn trong phòng bệnh sáng dịu dịu, y tá bưng một khay thức ăn lỏng tới cho Hạ Tử Du ăn tối.

Y tá nhẹ giọng nói, “Hạ tiểu thư, cô nhất định đã đói bụng, ăn trước ít đồ được không?”

Hạ Tử Du nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, giống như không nghe thấy lời y tá nói.

Nhìn bộ dạng bi thương của Hạ Tử Du, y tá không nhịn được lắc đầu.

Y tá đi tới trước cửa liền gặp một đồng nghiệp giao ban.

“Sao vậy, cô ấy có chịu dùng cơm không?”

“Cô ấy không chịu dùng cơm, khóc cả một buổi chiều.”

“Tôi đi thông báo với Đàm tiên sinh, cô ấy cứ như vậy cơ thể sẽ không chịu đựng được.”

“Cô mau đi đi, nơi này để tôi trông là được rồi.”

Y tá trở lại phòng bệnh một lần nữa, nhìn thần sắc đờ đẫn của Hạ Tử Du, không đành lòng nói, “Hạ tiểu thư, cô ít nhiều phải ăn một chút gì đi, nếu không cơ thể cô sẽ không khá hơn được đâu.”

Ánh mắt Hạ Tử Du vẫn chìm đắm vào cảnh đêm bên ngoài.

Y tá than nhẹ rồi xoay người đi ra ngoài.

Nhưng lúc y tá vừa bước chân ra đến cửa, Hạ Tử Du rút cuộc cũng mở đôi môi khô khốc khàn giọng hỏi, “Dịch Khiêm đâu?”

Thấy Hạ Tử Du rút cuộc cũng có phản ứng, y tá trở vào lần nữa, nhẹ giọng nói, “Đồng nghiệp của tôi đã đi thông báo cho Đàm tiên sinh rồi, tiên sinh sẽ rất nhanh tới đây.”

Dự đoán được phản ứng của Đàm Dịch Khiêm khi biết đứa trẻ không còn, Hạ Tử Du cố gắng ngăn chặn nước mắt cùng nỗi đau đớn trong lòng.

.

Kim chỉ giờ chậm rãi di động, khi kim dài, kim ngắn đều chỉ vị trí số 12 thì cô nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng trầm ổn đi vào phòng của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lúc này đang nằm trên giường bệnh, cô đưa lưng về phía cửa phòng.

Từ khi cô tỉnh lại đến giờ vẫn không thể nào nhắm mắt, tiếng bước chân trầm ổn lúc này khiến cơ thể cô hơi chấn động.

Cô biết người đứng bên cạnh giường là ai, vì sợ đối mặt với sự thật đứa trẻ không còn nữa, cô không dám xoay người lại.....

Hơi thở nam tính nhàn nhạt dễ chịu thuộc về anh xen lẫn với hơi thở của cô, lòng cô quặn đau, trong đầu hiện lên hình ảnh cô và Đàm Dịch Khiêm đang nói chuyện về đứa trẻ đầy thỏa mãn và hạnh phúc.

Nhận thấy anh trầm lựa chọn trầm mặc, cuối cùng cô cũng quay người sang.

Nhìn thấy anh ngồi trên ghế cạnh mép giường, nước mắt mơ hồ lấp hết tầm mắt cô.

Anh so với trong tưởng tượng của cô tiêu tụy đi rất nhiều, chưa bao giờ cô nhìn thấy khuôn mặt anh mệt mỏi đến vậy.

“Ông xã”

Đôi mắt đen thẳm của Đàm Dịch Khiêm sâu kín nhìn cô.

Hạ Tử Du gắng gượng muốn ngồi dậy, còn Đàm Dịch Khiêm vẫn chỉ ngồi yên ở cạnh giường.

Hạ Tử Du dùng hết sức chống đỡ cơ thể mình, nhìn Đàm Dịch Khiêm, tất cả sự uất ức và thống khổ từ đáy lòng lúc này đều hóa thành nước mắt chua xót, cô đưa tay dùng sức ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, khó chấp nhận thì thào, “Ông xã Con của chúng ta không còn nữa. Con của chúng ta không còn nữa rồi.”

Cô tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, không thể nào ngăn chặn được sự khổ sở vào lúc này.

Mặc cho Hạ Tử Du tựa vào vai anh, Đàm Dịch Khiêm không giống như lúc trước lấy tay vỗ nhẹ sống lưng cô hoặc là dùng lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ dành cô.

Hạ Tử Du ôm Đàm Dịch Khiêm thật chặt cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh, nước mắt khốn khổ thấm vào áo anh.

“Ông xã, em xin lỗi. Em xin lỗi vì không bảo vệ được con của chúng ta.”

Cô không ngừng kể hết nỗi khó chịu trong lòng, nước mắt không chút kiêng kỵ chảy xuống.

Qua một lúc lâu, đến khi Hạ Tử Du khóc không còn ra nước mắt được nữa, cô mới ý thức được, dường như từ đầu tới cuối, Đàm Dịch Khiêm vẫn không trả lời lại mình.

Hạ Tử Du từ từ buông hai tay đang ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, cô sững sờ nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhìn tròn mắt trong trẻo đầm nước của cô, môi mỏng mím chặt không nói một câu.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo trên người Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du nghẹn ngào hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, sao anh không nói chuyện với em?”

Đàm Dịch Khiêm lúc này quay đầu sang bên cạnh, hít một hơi thật sâu rồi nói, “Anh sẽ bảo người đến chăm sóc em.”

Hạ Tử Du không hiểu hàm ý trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm, cô sững sờ lắc đầu.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy dứt khoát cất bước bỏ đi.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, nước mắt lần nữa ngưng tụ trong hốc mắt Hạ Tử Du, cô vội vàng gọi, “Ông xã”

Bóng lưng cao lớn của Đàm Dịch Khiêm lúc này dừng lại trước cửa, nhưng anh chỉ lạnh lùng nói với Hạ Tử Du một câu, “Anh không cách nào đối mặt với em.”

Hạ Tử Du còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng bóng dáng Đàm Dịch Khiêm đã biến mất trong tầm mắt cô.

Hạ Tử Du muốn xuống giường đuổi theo Đàm Dịch Khiêm, thế nhưng cơ thể đang đau và không còn hơi sức khiến cô căn bản không có cách nào xuống giường, cuối cùng, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm rời bỏ cô.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm đi, Hạ Tử Du vô lực nằm trên giường, trong đầu vang vọng câu nói sau cùng của Đàm Dịch Khiêm khi xoay người bước đi.

Cả người mất sức rồi cuộc cũng cho cô một giấc ngủ rất say, nhưng trong giấc ngủ khòe mắt cô vẫn không ngừng rơi lệ.

.

Hạ Tử Du tỉnh lại đã là buổi trưa hôm sau.

Khi tỉnh lại lần nữa bụng cô không còn đau nhiều như hôm trước, nhưng dường như cũng còn chút cảm giác đau nhói.

Vừa mới tỉnh lại, Hạ Tử Du gắng gượng muốn bước xuống giường.

Lúc này, đi vào trong phòng bệnh của Hạ Tử Du là dáng một người phụ nữ nhanh nhẹn tháo vát.

Hai chân Hạ Tử Du vừa chạm xuống đất, ánh mắt vô tình thoáng nhìn thấy người tới, “Chị Dư?”

Chị Dư đứng ở mép giường, từ tốn nói, “Tổng giám đốc phu nhân, bây giờ cô không tiện xuống giường.”

Lúc này y tá đi vào phòng bệnh nhắc hai chân Hạ Tử Du đặt trở lại trên giường bệnh.

Hạ Tử Du quay đầu nhìn chị Dư, sững sờ hỏi, “Tôi đang ở đâu? Los Angeles sao?”

Chị Dư nói, “Cô đang ở bệnh viện phụ sản Thụy Sĩ.”

“Vậy chị.”

Chị Dư giống như biết Hạ Tử Du muốn hỏi cái gì, cô bình tĩnh trả lời, “Là tổng giám đốc bảo tôi tới Thụy Sĩ chăm sóc cô.”

Dịch Khiêm.

Trong đầu Hạ Tử Du hiện lên bóng lưng lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm tối hôm qua.

Hạ Tử Du nghiêm túc hỏi, “Chị Dư, Dịch Khiêm đâu? Tại sao anh ấy bảo chị tới chăm sóc cho tôi?”

Chị Dư hơi hốt trả lời, “Tổng giám đốc trở về Los Angeles rồi.”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, “Anh ấy đi về? Sao lại vậy.”

Chị Dư nói, “Vết thương của Đan tiểu thư rất nghiêm trọng, viên đạn gần như xuyên vào sát tim của Đan tiểu thư. Los Angeles có bệnh viện ngoại khoa uy tín nhất thế giới, bác sĩ đề nghị tổng giám đốc đưa Đan tiểu thư trở về Los Angeles điều trị.”

“Nhất Thuần sao?” Tại sao cô hoàn toàn không hiểu những lời nói lúc này của chị Dư.

Chị Dư hỏi ngược lại, “Tổng giám đốc phụ nhân, cô không biết chuyện gì xảy ra sao?”

Hạ Tử Du mở lớn mắt, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chị Dư chất vấn nhìn thoáng qua Hạ Tử Du, rồi sau đó chậm rãi nói, “Đan tiểu thư vì cứu tổng giám đốc mà bị trúng đạn.”

Hạ Tử Du khiếp sợ, “Lúc nào? Tại sao có thể như vậy?”

Chị Dư kể lại toàn bộ sự việc cô biết được từ những người vệ sĩ cho Hạ Tử Du nghe.

Hạ Tử Du nghe chị Dư kể xong thật lâu không hoàn hồn nổi.

Chị Dư nghi ngờ hỏi, “Tổng giám đốc phụ nhân, không phải lúc đó cô ở đó sao?”

Cổ họng nghẹn ngào bết tắc đến nỗi Hạ Tử Du không thể nào lên tiếng.

Cô có mặt ở đó, nhưng lúc đó cơ thể cô đang vô cùng đau đớn.....

Trước khi Đàm Dịch Khiêm đến, Arsène ép cô uống một viên thuốc, cô không biết đó là thuốc gì, từ lúc đó cơ thể cô đã bắt đầu đau đớn, đến lúc Đàm Dịch Khiêm tới thì cơn đau đớn đó từ từ tăng lên dữ dội.....

Ký ức cuối cùng cô nhớ được là Đàm Dịch Khiêm tới ôm cô, mà sự đau nhức trên cơ thể cô càng lúc càng rõ ràng, cô muốn đưa tay ôm anh cũng không có sức.

Cô mơ hồ nhớ lại lúc cô không thể chịu đựng được đau đớn mất đi ý thức có lên tiếng gọi anh, nhưng khi đó cô cũng đã không còn biết gì nữa, cô không biết ngay sau đó đã xảy ra chuyện gì.....

178. Chương 178 : Dọn Ra Ngoài

Hai ngày sau.

Sắc trời u ám oi bức như sắp đổ mưa.

Hạ Tử Du ngồi trên giường bệnh, không nói lời nào cứ sững sờ nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ.

Chị Dư bưng bữa trưa vào phòng bệnh, “Tổng giám đốc phụ nhân, hôm nay cô cảm thấy trong người khỏe hơn chút nào chưa?”

Hạ Tử Du sững sờ quay đầu nhìn về phía chị Dư, chỉ gật nhẹ đầu.

Chị Dư đặt bữa ăn sáng lên mặt bàn ở trên giường bệnh, “Dùng cơm trưa đi!”

Hạ Tử Du lãnh đạm nói, “Bây giờ tôi không muốn ăn, để đó đi!”

Chị Dư khuyên nhủ, “Mấy ngày nay cô đều không có ăn gì, cô ăn một chút đi!”

Hạ Tử Du chậm rãi nói, “Tôi hơi mệt, chờ chút tôi tỉnh lại sẽ ăn sau!”

Chị Dư gật đầu, “Vậy cô nghỉ ngơi thêm lát nữa đi. . . . Tôi sẽ ở đây trông chừng cô.”

Gương mặt tái nhợt của Hạ Tử Du miễn cưỡng nở nụ cười, “Chị không cần ở đây trông chừng tôi, tôi không sao, chỉ muốn nghỉ một lát.”

“Vậy cũng được. . . .” Chị Dư giúp Hạ Tử Du hạ xuống gối đầu.

Hạ Tử Du chui vào chăn, nhắm lại mí mắt đã nặng trĩu.

Chị Dư kéo chăn đắp cho Hạ Tử Du, lúc chị Dư chuẩn bị xoay người rời đi, Hạ Tử Du đột nhiên nắm lấy cánh tay Chị Dư.

Chị Dư xoay đầu nhìn Hạ Tử Du, “Tổng giám đốc phu nhân, cô có gì cần dặn dò sao?”

Hạ Tử Du cắn cắn môi sau đó nói, “Có thể cho tôi mượn điện thoại của chị dung một chút không?”

Chị Dư lập tức đoán được mục đích của Hạ Tử Du, “Cô muốn điện thoại cho tổng giám đốc?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Tôi mượn điện thoại người khác gọi cho anh ấy đều bị chặn cuộc gọi..... Tôi nghĩ chỉ có điện thoại của chị mới có thể liên lạc được.”

Chị Dư đứng ở mép giường, bình tĩnh nói, “Tổng giám đốc phu nhân, tôi nghĩ cô nên biết nguyên nhân cô không thể liên lạc được với tổng giám đốc. . . .”

Hạ Tử Du ngậy ngốc nhìn chị Dư, “Anh ấy thật sự không muốn nói chuyện với tôi sao?”

Chị Dư không chút nào giấu giếm nói, “Đúng vậy, hai ngày nay tổng giám đốc chưa từng hỏi thăm tình hình của cô, đương nhiên có lẽ vì tổng giám đốc biết có tôi chăm sóc cho cô, nhưng mà, tổng giám đốc không muốn đối mặt với cô cũng là thật.”

Giống như nghe được một tin khó có thể chấp nhận, trông mắt trong suốt trợn to, “Anh ấy không hỏi thăm tôi.”

Chị Dư nghiêm nghị trả lời, “Ngoài sự cản dận của tổng giám đốc bảo tôi đến đây chăm sóc cô, tôi không nhận được cuộc điện thoại nào khác của tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du thất vọng rũ mắt xuống.

Chị Dư thấy thế liền xoay người bỏ đi.

“Chị Dư.”

Hạ Tử Du lần nữa lên tiếng gọi lại đáng vẻ chuẩn bị đi của chị Dư.

Bước chân của chị Dư dừng lại, đưa lưng về phía Hạ Tử D, “Cô nói đi?”

Hạ Tử Du nhắm mắt, khấn cầu nói, “Không thể cho tôi mượn điện thoại một chút được sao?”

Chị Dư không suy nghĩ lắc đầu, “Xin lỗi, Tổng giám đốc phu nhân, tôi sẽ không giúp cô!”

Nghe giọng nói lạnh lùng của chị Dư, đôi mắt Hạ Tử Du dần dần nóng lên như sắp khóc.

Mặc dù đoán được phản ứng của Hạ Tử Du lúc này, nhưng chị Dư vẫn không chút tiếc thương nói, “Tổng giám đốc phu nhân, có thể cô vẫn chưa biết, ba nuôi cô đã bị Arsène sát hại rồi. . . .”

“Cái Cái gì?”

Hạ Tử Du chợt ngồi bật dậy, không thể nào tin nhìn bóng lưng chị Dư.

Chị Dư lạnh lùng nói, “Ba nuôi của cô là do cô gián tiếp hại chết..... Bởi vì cô đưa ra một quyết định sai lầm, cô hại chết ba nuôi cùng đứa con của cô, còn hại tổng giám đốc suýt nữa bị thương, Đan tiểu thư hiện này còn đang hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện..... Cô nên tự kiểm điểm lại những việc mình đã làm, nếu Đan tiểu thư không tỉnh lại, cô quả thật đã phạm vào tội danh hại chết ba mạng người.”

Ba mạng người.

Ba mạng người.

Lời nói của chị Dư không ngừng vang dội trong đầu Hạ Tử Du, giờ phút này giống như có một chiếc gong xiềng nặng nề đặt vào đầu Hạ Tử Du, Hạ Tử Du muốn giải thích, nhưng trái tim đau đớn lại làm cô không thể nói thành lời.

Chị Dư cuối cùng nói, “Nếu như không phải là tổng giám đốc ra lệnh cho tôi không được phép cãi lại, vào lúc này tôi tuyệt đối sẽ không tình nguyện ở lại đây chăm sóc cô, lại càng không nguyện ý gọi cô bằng tiếng kính trọng “tổng giám đốc phu nhân”, xin tha lỗi vì tôi đã nói thẳng suy nghĩ của mình.”

Lời nói của chị Dư khiến cho đáy lòng Hạ Tử Du càng thêm đau đớn, cô dùng sức cắn môi mình, trong đầu đều là những sự việc đã phát sinh trong những ngày qua.

Thời gian lại trôi qua hai ngày nữa.

Được các y tá hết lòng chăm sóc, cơ thể suy yếu vì sinh non của Hạ Tử Du cũng từ từ chuyển biến tốt, mặc dù khuôn mặt vẫn tái nhợt không có chút huyết sắc nào, nhưng sức khỏe đã không có gì đáng ngại.

Y tá mở cửa sổ cho ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, mỉm cười nói, “Hạ tiểu thư, khí trời hôm nay rất tốt, tôi đỡ cô ra vườn hoa đi dạo!”

“Được.”

Y tá cẩn thận từng li từng tí đỡ Hạ Tử Du xuống giường.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tử Du xuống giường sau khi sinh non, cảm giác khi hai chân chạm đất khiến cô có chút không thích ứng.

Y tá cười nói, “Cô đã nằm liên tục mấy ngày, cơ thể vẫn chưa khỏe hoàn toàn, nên mới có chút không quen.”

Sau khi Hạ Tử Du đứng vững, cảm kích nói với y tá, “Cám ơn các cô mấy ngày nay chăm sóc cho tôi, tôi không sao rồi, cô không cần phải khẩn trương đỡ tôi.”

Y tá thân thiện nói, “Cô nên để cho tôi đỡ cô đi vườn hoa, coi như tôi dẫn đường cho cô.”

Hạ Tử Du cảm kích nói, “Cám ơn.”

Y tá đỡ Hạ Tử Du đến vườn hoa.

Quang cảnh bệnh viện rất thanh tĩnh, tất cả bệnh nhân đang cảm nhận không khí mới mẻ dưới tán cây, y tá chọn cho Hạ Tử Du một chỗ chỗ có ánh mặt trời chiếu qua tán lá, rồi đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống ghế.

Y tá đi tươi cười nói, “Hạ tiểu thư, không khí nơi này tốt hơn so trong phòng bệnh chứ?”

“Đúng vậy, không khí vườn hoa rất tốt.”

Ngay sau đó y tá đứng bên cạnh Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lẳng lặng nhìn về phía trước, đột nhiên có một người đàn ông cẩn thận dắt một người phụ nữ bụng to xuất hiện trước mặt của Hạ Tử Du.

Động tác của người đàn ông rất cẩn thận, thỉnh thoảng nhắc nhở người vợ dưới chân có cục đá, mà người vợ mang bụng to tuy trách người đàn ông khẩn trương thái quá, nhưng sắc mặt lại tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Nhìn hai vợ chồng họ ân ái, Hạ Tử Du giống như nhớ đến giờ khắc hạnh phúc của mình, cô cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ có thai nọ, theo bản năng đưa tay lên sờ bụng mình.....

Vốn tưởng rằng bụng mình cũng đang nhô cao như thế, nhưng khi Hạ Tử Du vuốt ve thì mới phát hiện bụng lại trở nên bằng phẳng.

Hạ Tử Du cúi nhìn phần bụng bằng phẳng của mình, lúc này mới ý thức đến việc con cô đã không còn nữa....

Hạ Tử Du sững sờ đặt tay ở bụng, trong tim dâng tràn lên một hồi đau đớn.

Y tá chú ý tới người phụ nữ có thai trước mắt cùng động tác lúc này của Hạ tử Du, nên vội vàng nói, “À, Hạ tiểu thư, tôi thấy mặt trời chỗ này hơi chói, hay là chúng ta đổi sang bên kia đi.”

Hạ Tử Du lắc nhẹ đầu, “Tôi muốn một mình ở đây yên tĩnh một lát.”

Y tá khó xử, “Nhưng mà.”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, nhìn y tá sau đó ra vẻ thoải mái, cười nhạt nói, “Tôi không sao.”

Y tá dĩ nhiên biết nước mắt đã sắp ngập đầy quanh hốc mắt Hạ tử Du, nhập viện năm ngày, không có ngày nào mà Hạ Tử Du không rơi lệ, biết Hạ Tử Du muốn một mình yên tĩnh, y tá cũng không miễn cưỡng, nhẹ giọng nói, “Được rồi, Hạ tiểu thư, tôi đứng cách cô 50m, nếu như cô muốn về lại phòng bệnh thì cứ lên tiếng gọi tôi, công viên quá lớn, nếu cô tự trở về sẽ không biết đường.”

“Cám ơn.”

Y tá đắp tấm chăn mỏng lên đầu gối cho Hạ Tử Du, ngay sau đó rời đi.

Sau khi y tá đi, Hạ Tử Du lần nữa đưa mắt nhìn về phía trước, tầm mắt dần dần mơ hồ.

Trong đầu cô bắt đầu hiện lên hình ảnh ấm áp những lần cô cùng Đàm Dịch Khiêm thảo luận về đứa bé này.....

Bọn họ cũng rất quý trọng đứa trẻ không dễ dàng mới có được này, nhưng cô lại không bảo vệ tốt.....

‘Anh không cách nào đối mặt với em!’

Đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh khi anh nói với cô những lời này.

Cô biết những lời này bao hàm những cảm xúc rất tẻ trong lòng anh, có mất mát, có thất vọng, cũng có đau lòng.

Vào lúc này cô rất muốn nhìn thấy anh, sau đó giải thích rõ với anh những việc xảy ra, nhưng tại sao cô lại cảm thấy những giải thích đó cũng trở nên vô dụng với họ?

Chị Dư nói anh không hề hỏi thăm đến cô

Anh không thèm để ý đến cô sao?

“Tổng giám đốc phu nhân.”

Tếng gọi cung kính cắt đứt suy nghĩ Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngược đôi mắt trong suốt long lanh nước lên nhìn chị Dư.

Chị Dư cũng thấy nước mắt quanh hốc mắt Hạ Tử Du, nhưng cũng không có chút thương tiếc, bình tĩnh hỏi, “Tôi tới phòng bệnh y tá nói cô tới đây tản bộ. Hôm nay tôi đã hỏi bác sĩ về tình hình sức khỏe của cô, bác sĩ nói cô đã không có gì đáng ngại, tôi muốn hỏi cô, lúc nào cô muốn xuất viện?”

Hạ Tử Du lấy tay gạt đi nước mắt, không muốn ở trước mặt người khác để lộ ra sự trạng thái không hay của mình, nhưng nước mắt cứ chảy ra không nghe theo sự sai bảo của cô, một giọt vừa được lau đi, một giọt khác tiếp theo lại rơi xuống.

Liên tục hít hai hơi thật dài, điều chỉnh tốt tâm tình, Hạ Tử Du mới lên tiếng, “Sức khỏe tôi đã không sao, nếu như có thể làm thủ tục xuất viện, ngày mai chị đi làm đi!”

Chị Dư gạt đầu hỏi, “Vậy. Là trở về Los Angeles sao?”

Câu hỏi của Chị Dư khiến Hạ Tử Du chột ngược mắt nhìn chị Dư, vẻ mặt như có điều không hiểu. “Sao chị lại hỏi thế?” Nhà của cô ở Los Angeles, cô đương nhiên là về Los Angeles rồi.

Chị Dư hơi hốt nói, “Tổng giám đốc chỉ giao cho tôi tới nơi này chăm sóc cô, chứ không bảo tôi đưa cô về Los Angeles.”

Hạ Tử Du nhìn gương mặt lạnh lùng của chị Dư bất chợt sửng sốt.

Chị Dư lại hỏi, “Cô chắc chắn muốn ngày mai để tôi làm thủ tục xuất viện sao?”

Hạ Tử Du thu lại ánh mắt, bình tĩnh nói, “Ngày mai đi!”

Chị Dư gật đầu, “Vậy tôi đi trước!”

Hạ Tử Du không nói gì thêm.

Sau khi chị Dư rời đi, y tá đi tới bên cạnh Hạ Tử Du.

Y tá thấy chị Dư vội vã rời đi, không khỏi hỏi, “Hạ tiểu thư, chị Dư này không phải là cấp dưới được tiên sinh phái đến chăm sóc cô sao? Tại sao cô ấy lại lạnh nhạt với cô như vậy?”

Hạ Tử Du trầm mặc không nói gì.

Y tá thấy Hạ Tử Du không trả lời cũng không hỏi nhiều, nói sang chuyện khác, “Hạ tiểu thư, cô mệt không? Tôi đưa cô về phòng bệnh!”

Hạ Tử Du không trả lời y tá, mà nghiêm túc nói, “Cô y tá, tôi có thể nhờ cô một việc.....”

Gương mặt y tá vẫn mỉm cười ngọt ngào, “Xin cứ nói!”

“Xin cô giúp tôi mua một vé máy tối ngày mai đi Los Angeles.....”

Hôm sau.

“Hạ tiểu thư, cô nhất định phải xuất viện hôm nay sao? Bác sĩ đề nghị cô nên ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, sức khỏe cô tuy đã phục hồi nhưng vẫn cần được chăm sóc....”

“Tôi không sao.”

Y tá nói, “Vé máy bay tôi đã đặt cho cô rồi, đây là giấy chứng nhận.”

Hạ Tử Du nhận lấy giấy chứng nhận của mình, cảm kích nói, “Cám ơn cô mấy ngày nay đã giúp đỡ tôi.”

Y tá mỉm cười nói, “Phục vụ cô là vinh hạnh của tôi. Hy vọng lúc này rời đi có thể làm cho cô vui vẻ một chút.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Cám ơn.”

Mang theo giấy tờ tùy thân và thẻ tín dụng thường ngày mà chị Dư đưa cho cô, Hạ Tử Du một mình tới sân bay.

Lúc máy bay bay trên bầu trời Thụy Sĩ, cả người không còn hơi sức của Hạ Tử Du dựa vào thành ghế.

Đúng vậy, sức khỏe cô thật ra vẫn chưa tốt, cô biết cô còn cần phải nghỉ ngơi, nhưng cô không thể tiếp tục ở lại bệnh viện thêm nữa, mỗi phút mỗi giây cô đều mong được nhìn thấy anh, không biết vì sao trong lòng cô thật bất an.....

.

Khi Hạ Tử Du đến Mỹ đã là buổi chiều tại Los Angeles.

Không chậm trễ một giây phút nào, Hạ Tử Du lập tức ngồi tắc xi về lại biệt thự.

Người giữ cửa nhìn thấy Hạ Tử Du một mình trở lại vô cùng hoảng sợ, một hồi lâu mới cung kính gọi Hạ Tử Du, “Cô chủ.”

Hạ Tử Du không bận tâm, trong lòng muốn nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm làm cô bước nhanh đi vào phòng khách biệt thự.

Bên trong phòng khách biệt thự vẫn ấm áp như thường ngày, đèn thủy tinh phía trên chiếu sáng cả căn phòng, tản ra ánh sáng mờ mịn nhưng rất nhu hòa.

“Cô chủ.”

Người giúp việc đều tỏ vẻ giật mình ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạ Tử Du đứng trong phòng. Cũng không phải những người giúp việc này nghe nói chuyện xảy ra ở Thụy Sĩ mà có thành kiến với Hạ Tử Du, mà là những người này trước đó không biết gì về tin tức Hạ Tử Du từ Thụy Sĩ trở về, bất chợt nhìn thấy Hạ Tử Du đứng ở phòng khách biệt thự, bọn họ đương nhiên có chút kinh ngạc.

Hạ Tử Du còn chưa kịp nói với người hầu, một giọng nữ vang lên từ phòng ăn lầu một truyền đến, “Mẹ, mẹ mau nhìn xem là ai về kìa?”

Người lên tiếng là Đàm Tâm, cô dựa vào khung cửa phòng ăn, mang theo vài phần hứng thú nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hít sâu một hơi đi tới trước mặt Đàm Tâm, nhỏ nhẹ gọi, “Chị.”

Đàm Tâm cười nhạo nói, “Đừng gọi tôi là chị, tôi chưa bao giờ thừa nhận cô là vợ Dịch Khiêm.....”

Hạ Tử Du trầm mặc, lúc này, bà Đàm đi ra từ phòng ăn.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, sắc mặt bà Đàm ngay lập tức chuyển thành căm ghét, không giống như lúc trước cố gắng duy trì vẻ tao nhã trước mặt người làm, bà Đàm tức giận nói, “Bất chấp đến hậu quả mà bỏ đi, cô còn về đây làm cái gì?”

Hạ Tử Du vẫn cung kính gọi bà, “Viện trưởng.”

Bà Đàm đi đến trước mặt của Hạ Tử Du, nhìn khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Hạ Tử Du, lạnh lùng nói, “Cô hại chết cháu tôi, tôi hận không thể moi hết tim phổi cô ra!”

“Con xin lỗi.”

Ở trước mặt người làm, bà Đàm cố gắng không giơ tay cho Hạ Tử Du một cái tát, gằn từng câu từng chữ nói, “Hạ Tử Du, tôi cho cô biết, coi như sau này cô vẫn có thể ở lại Đàm gia, cô cũng đừng mong sau này có thể có được những ngày tháng yên lành.”

Đàm Tâm đỡ bà Đàm, khuyên nhủ, “Mẹ, không cần nói nhảm với loại người này, mẹ vừa nói muốn vào bệnh viện thăm Nhất Thuần, chúng ta dùng cơm trước đi.....”

Bà Đàm trợn mắt lạnh lùng nhìn Hạ Tử Du, lúc này mới áp chế tức giận đi vào phòng ăn.

Đứng yên tại chỗ, Hạ Tử Du sững sờ thật lâu.

Một người giúp việc đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, nhẹ giọng hỏi, “Cô chủ, cô ăn tối chưa? Có muốn tôi chuẩn bị bữa tối cho cô dùng hay không?”

Hạ Tử Du ngược mắt liếc mắt nhìn mẹ con họ Đàm đi vào phòng ăn, cố gắng đè nén chua xót trong cổ họng, bình tĩnh hỏi thăm người giúp việc, “Tại sao không nhìn thấy Dịch Khiêm và Liễu Nhiên?”

Người giúp việc trả lời, “Đến tối tiên sinh mới về nhà Về phần Ngôn Tư tiểu thư, mấy ngày nay không có nhìn thấy cô ấy, tiểu thư mấy hôm nay cứ luôn khóc, cũng không chịu đi nhà trẻ, xế chiều hôm nay vừa khóc đòi tìm cô, giờ thì đang ngủ rồi.”

Nghe người giúp việc nói xong, Hạ Tử Du chậm rãi xoay người, bước về phía lầu hai.

Đứng trước cửa phòng trẻ, Hạ Tử Du giống như mất đi dũng khí mở cửa, đứng trước cửa một lúc lâu, bỗng chốc nước mắt ngưng tụ đọng đầy trong hốc mắt cô.

Sau một lúc lâu cô mới giơ tay lên lau đi nước mắt, nhẹ nhàng mở tay cầm cánh cửa.

Bên trong phòng trẻ, Liễu Nhiên đang chìm vào giấc ngủ.

Hạ Tử Du ngồi xổm bên cạnh giường, không chớp mắt nhìn đôi mắt sưng đỏ và khuôn mặt hồng hào ngây thơ của Liễu Nhiên.

Hạ Tử Du lấy tay bịt miệng ngăn chặn nỗi đau lòng mà phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

“Mẹ, mẹ.”

Đột nhiên, Liễu Nhiên đang ngủ khóc thút thút gọi.

Hạ Tử Du liền vội vàng đứng lên ôm Liễu Nhiên vào trong ngực, “Có mẹ ở đây, Liễu Nhiên.”

Có lẽ do mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói của Hạ Tử Du, Liễu Nhiên từ từ mở ra đôi mắt ngây thơ trong suốt.

Hạ Tử Du dùng sức hôn hít lên mặt Liễu Nhiên, nhe răng gọi, “Liễu Nhiên à.”

Nhìn thấy Hạ Tử Du, Liễu Nhiên quấy luyến đưa tay vòng ôm Hạ Tử Du thật chặt, bật khóc nức nở, “Mẹ.”

Hạ Tử Du cũng bật khóc, “Mẹ xin lỗi, mấy ngày nay mẹ không có ở bên cạnh chăm sóc con.”

Liễu Nhiên mím môi, uất ức nói, “Mẹ, mẹ đi đâu vậy? Con tưởng mẹ còn không cần Ngôn Ngôn nữa chứ....”

Hạ Tử Du dùng sức lắc đầu, “Đứa ngốc, mẹ làm sao có thể bỏ lại Liễu Nhiên đây?”

Liễu Nhiên mở to đôi mắt ngây thơ trong sáng nhìn Hạ Tử Du, “Mẹ, sau này mẹ đừng bỏ Ngôn Ngôn một mình nữa, có được không?”

Hôn vào đôi mắt hồng hồng của Liễu Nhiên, Hạ Tử Du nhe răng liên tục nói, “Được, được.”

.

Lúc Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên tới lâu một thì mẹ con họ Đàm Thị đã đi rồi.

Hạ Tử Du nói người giúp việc giúp họ chuẩn bị bữa ăn tối, đi cùng Hạ Tử Du, Liễu Nhiên mấy ngày không chịu ngoan ngoãn ăn cơm rất cuộc cũng chịu cầm đũa lên.

Dùng xong bữa ăn tối Hạ Tử Du bế Nhiên về lại phòng, chơi xếp hình với Liễu Nhiên một lát, rồi kể chuyện cổ tích dỗ Liễu Nhiên ngủ có vậy Liễu Nhiên mới quên được sự uất ức mấy ngày qua, cuối cùng ở trên giường ngủ thật say.

Sau khi cho Liễu Nhiên ngủ xong Hạ Tử Du vẫn ngồi lại ở mép giường nhìn Liễu Nhiên ngủ.

Lúc này Hạ Tử Du không suy nghĩ gì cả, cô chỉ yên tĩnh ngồi chỗ này nhìn con gái yêu của cô.....

Lúc kim đồng hồ chỉ 11 giờ, ngoài cửa phòng trẻ truyền đến tiếng đang mở cửa.

Hạ Tử Du nghe thấy thanh âm mới quay đầu lại, bóng dáng ngạo nghễ mạnh mẽ rắn rỏi của Đàm Dịch Khiêm đã xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du .

Hạ Tử Du chậm rãi đứng lên, mặt trông ngóng về hướng Đàm Dịch Khiêm.

Đối với sự xuất hiện của Hạ Tử Du, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm chỉ dừng lại trên người cô đúng một giây, cũng không cảm thấy kinh ngạc, anh không do dự rời tầm mắt sang hướng khác, sau đó nhìn đến khuôn mặt Liễu Nhiên đang ngủ sau trên giường.

Nhìn con gái ngủ say thật lâu, một lúc sau Đàm Dịch Khiêm mới thu lại ánh mắt.

Giống như không để Hạ Tử Du vào trong mắt, Đàm Dịch Khiêm xoay người bỏ đi ra ngoài.

Lúc Đàm Dịch Khiêm chuẩn bị bước đi, Hạ Tử Du đột nhiên đưa tay kéo lấy cánh tay anh, “Ông xã”

Bên tai là tiếng gọi mang theo sự tức tưởi của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm không có bất kỳ động tác gì, cũng không lên tiếng đáp lại Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, kiềm chế đau lòng mà chưa xót nói, “Chuyện đứa nhỏ, em thật xin lỗi.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn đứng đưng không động đậy, đôi mắt đen u ám nhìn chăm chú vào Hạ Tử Du, nhưng không lên tiếng.

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, bật khóc nói, “Ông xã, đừng không quan tâm em, có được không?” Có trời mới biết vào giờ phút này cô thật sự cần một vòng ôm của anh biết bao

Mỗi lần Hạ Tử Du ôm Đàm Dịch Khiêm như thế, Đàm Dịch Khiêm đều không thể cự tuyệt, lại càng không thể nhìn cô uất ức rơi lệ như lúc này.

Thế nhưng lúc này, Đàm Dịch Khiêm lại hồ hững hồ hồ bàn tay của Hạ Tử Du đang túm lấy tay anh, bình thản nói, “Anh sẽ dọn ra ngoài ở một thời gian.”

179. Chương 179 : Có Lẽ Không Nên Tôi Tìm Anh

Một tuần sau.

“Mẹ, mẹ, mẹ mau đến đây xem nè, cây chanh thảo nảy mầm rồi kìa.”

Trong vườn hoa, Liễu Nhiên cầm theo xẻng mừng rỡ chạy tới trước mặt của Hạ Tử Du, cô bé lôi kéo tay Hạ Tử Du.

Dáng vẻ nói cười hồn nhiên của Liễu Nhiên khiến Hạ Tử Du chợt bừng tỉnh, cô từ trên xích đu đứng dậy, đi theo Liễu Nhiên tới chỗ trồng cây chanh thảo.

Hạ Tử Du ngồi xổm xuống, nhìn những cây thực ực bé nhỏ đã nảy mầm, nhẹ giọng hỏi con gái, “Liễu Nhiên, con biết tại sao mẹ thích chanh thảo không?”

Liễu Nhiên đi theo đứng bên cạnh Hạ Tử Du, ngây thơ lắc đầu.

Hạ Tử Du chậm rãi nói, “Trước kia mẹ từng sống ở cô nhi viện, cô nhi viện trồng rất nhiều cây chanh thảo, mẹ rất thích mùi chanh thảo..... Sau đó có một dì trong viện nói cho mẹ biết, tiếng Hoa cây chanh thảo nghĩa là “Không thể nói yêu”.....

Liễu Nhiên nghe không hiểu được cảm xúc phức tạp trong lời nói của Hạ Tử Du, cô bé nghiêm túc hỏi mẹ, “Mẹ, tại sao mẹ lại ở cô nhi viện?”

Hạ Tử Du lắc nhẹ đầu, cười nhạt nói, “Đó là chuyện đã qua.”

Liễu Nhiên đột nhiên hỏi, “Mẹ, có chuyện này Ngôn Ngôn rất muốn hỏi mẹ, tại sao ba không ở nhà với chúng ta như trước đây nữa vậy?”

Hạ Tử Du nghiêm túc trả lời, “Bởi vì mẹ và ba lúc này không nên ở chung với nhau.”

Liễu Nhiên không hiểu nghiêng đầu hỏi, “Tại sao mẹ và ba lại không nên ở cùng nhau? Vợ chồng không phải là nên ở chung với nhau sao?”

Hạ Tử Du kiên nhẫn trả lời, “Bởi vì có rất nhiều nguyên nhân.”

Liễu Nhiên sợ hãi hỏi, “Vậy sau này ba và mẹ sẽ không ở riêng nữa, đúng không?”

Hạ Tử Du nhặt một sợi tóc rơi trên trán Nhiên, u uẩn nhìn Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên đưa tay ôm lấy Hạ Tử Du, quyến luyến nói, “Mẹ, Ngôn Ngôn muốn ba mẹ và Ngôn Ngôn vĩnh viễn ở chung với nhau.”

Hạ Tử Du hôn nhẹ lên gương mặt ngây thơ của Liễu Nhiên, đẩy mắt long lanh nước.

“Cô chủ.”

Tiếng gọi cung kính cắt ngang cuộc trò chuyện của hai mẹ con.

Hạ Tử Du ôm lấy Liễu Nhiên, bình tĩnh nhìn về phía người giúp việc, “Bà chủ đã tới, bảo tôi ra đây gọi cô.”

Hạ Tử Du hơi gật đầu, “Được.”

Liễu Nhiên rất thích bà Đàm, hai mắt đen nhánh chờ đợi mở lớn, “Mẹ, bà nội tới sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừ.”

Liễu Nhiên làm nũng Hạ Tử Du, “Mẹ, con muốn bà nội chơi với con.”

“Được, bây giờ mẹ dẫn con đi gặp bà nội.”

.

Trong phòng khách biệt thự, bà Đàm đang ngồi nghiêm túc trên ghế sofa uống trà.

“Bà nội.”

Đã mấy ngày không nhìn thấy bà Đàm, Liễu Nhiên vui mừng chạy vội tới bên chân bà Đàm.

Bà Đàm bế Nhiên lên lên, yêu thương hôn lên má con bé, “Cháu gái ngoan, nhìn con chơi toát đầy mồ hôi kìa, vừa rồi chơi ở đâu vậy?”

Liễu Nhiên ngồi trên đùi bà Đàm, vui vẻ nói, “Mẹ dẫn Liễu Nhiên đi vườn hoa xới đất cho cây chanh thảo ạ!”

Bà Đàm thương yêu nói, “Con thích chanh thảo thì sau này bà nội trồng cho con thật nhiều cây chanh thảo nha..... Con xem bàn tay bị dơ hết rồi, ngoan, nhanh đi rửa sạch nha.....”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Ngay sau đó người giúp việc dắt Liễu Nhiên tới phòng tắm.

Hạ Tử Du đến trước mặt bà Đàm, tôn kính gọi, “Viện trưởng.”

Bà Đàm nhấp một ngụm trà rồi lạnh nhạt nói, “Cô ngồi xuống đi, tôi có việc nói với cô.”

Hạ Tử Du chậm rãi ngồi xuống vị trí đối diện bà Đàm.

Đợi Hạ Tử Du ngồi vào chỗ của mình, bà Đàm để tách trà xuống, bình tĩnh nói, “Là chuyện, cô và Dịch Khiêm tính khi nào thì ly hôn?”

Ly hôn?

Hạ Tử Du chợt ngược mắt lên nhìn bà Đàm.

Giọng nói bà Đàm đều đều bình thản còn kèm theo sự ép buộc, “Dịch Khiêm không phải đã dọn đi rồi sao? Cũng hơn một tuần rồi, tôi nghe người giúp việc nói Dịch Khiêm cũng không về. Cô cảm thấy cô và nó vẫn có thể tiếp tục được hay sao?”

Hạ Tử Du trầm mặc một lúc, nghiêm nghị nói, “Con và Dịch Khiêm sẽ không ly hôn.”

Bà Đàm không vui nói, “Nếu như cô còn biết điều, thì cô không nên sống trong Đàm gia nữa.....”

Hạ Tử Du kiên trì nói, “Con sống ở Đàm gia vì con gả cho Dịch Khiêm, anh ấy sẽ không bỏ con, con càng không rời khỏi anh ấy!”

Bà Đàm tức giận đứng lên, “Hạ Tử Du, bây giờ tôi nói rõ cho cô biết, cô không muốn ly hôn với Dịch Khiêm cũng phải ly hôn với nó, nhà họ Đàm không chứa chấp cô, nếu cô muốn cuộc sống sau này của Đàm gia không có ngày được yên, chúng ta cứ chờ xem!”

Nhìn thần sắc chán ghét của bà Đàm, trong lòng Hạ Tử Du cảm thấy hơi chua xót, hít một hơi thật sâu, cô bình tĩnh hỏi, “Viện trưởng, tại sao chúng ta không thể chung sống hòa thuận?”

Bà Đàm cười lạnh, “Chung sống hòa thuận? Có lẽ cả đời này cô cũng đừng nên có suy nghĩ đó.....”

Hạ Tử Du kinh ngạc nhìn hỏi, “Tại sao mẹ lại có thành kiến với con đến thế?”

Bà Đàm thẳng thắn nói, “Bởi vì cô có một người mẹ bỉ ổi và một người cha ti tiện.”

Lời của Bà Đàm khiến Hạ Tử Du vô cùng khó chịu cô tức giận nói, “Viện trưởng, lúc mẹ đổ trách mẹ con, người có từng nghĩ rằng mẹ con cũng là người bị hại? Bà ấy chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương ai, bà ấy tốt bụng rộng lượng, làm việc ở hộp đêm làm việc là vì bà ấy được sinh ra ở hộp đêm, bà ấy không có lựa chọn nào khác..... Bà ấy chẳng qua cũng chỉ là đã gặp hai người đàn ông mà mình không nên gặp, cho nên mới không còn cách nào khác phải lựa chọn con đường đó.....”

Bà Đàm tức giận nói, “Cô đừng dùng bộ dạng đáng thương này để thay mẹ cô tranh thủ đồng tình, cô ta chia rẽ gia đình tôi, làm chồng tôi cả đời hôn mê nằm ở trên giường, tôi vĩnh viễn không tha thứ cho cô ta!!”

Hạ Tử Du hít thở thật sâu, “Viện trưởng, nếu như mẹ cứ tiếp tục giữ ân oán đó trong lòng, cả đời này mẹ cũng sẽ không được vui vẻ!”

Sắc mặt bà Đàm lập tức u ám, “Cô nguyên rửa tôi?”

“Con không có ý này, con chỉ”

Bà Đàm tức giận cắt ngang lời nói Hạ Tử Du, “Được, được lắm..... Cô cứ tiếp tục lớn lối như vậy đi, cứ chờ xem!”

—

Một mình trở về phòng, Hạ Tử Du sững sờ ngồi ở mép giường.

Giơ tay lên lau đi nước mắt, Hạ Tử Du ôm gối ngồi trên giường, ánh mắt khóa thật chặt điện thoại trên tủ đầu giường.

Cô thật sự rất muốn gọi điện thoại cho anh

Anh dọn ra ngoài đã hơn một tuần rồi, trong thời gian này anh không có về biệt thự, gọi điện thoại tới biệt thự cũng chỉ là hỏi người giúp việc tình hình chung, anh chưa bao giờ hỏi thăm tới cô.

Liểu Nhiên nghĩ rằng anh đi công tác, cho nên không biết tình hình của anh và cô, nhưng cứ cho là đi công tác, sớm muộn anh cũng sẽ về, không phải sao?

Tại sao anh vẫn chưa trở lại?

Anh thật sự không cần cô nữa sao?

.

Không muốn bởi vì tâm trạng của mình mà ảnh hưởng đến Liểu Nhiên, Hạ Tử Du dường như không để sắc mặt buồn bã xuất hiện trước mặt Liểu Nhiên.

Vì vậy, lúc ăn tối, Hạ Tử Du điều chỉnh tâm tình tốt, xuống lầu cùng Liểu Nhiên ăn tối như bình thường.

Liểu Nhiên dùng cơm được một nửa lại hỏi Hạ Tử Du, “Mẹ, khi nào ba mới về nhà?”

“À, cũng sắp rồi.”

Liểu Nhiên học theo người lớn cách nhún mày, “‘Sắp’ là bao lâu vậy?”

Hạ Tử Du để chén đũa trong tay xuống, dịu dàng cười nói, “Đại khái còn mấy ngày thôi.”

Liểu Nhiên hơi buồn nói, “Mẹ, mẹ có thể gọi ba trở về sớm một chút được không, Ngôn Ngôn rất nhớ ba”

“Được, chút nữa mẹ gọi điện thoại cho ba con, con ngoan, ăn cơm trước đi.”

Nghe lời Hạ Tử Du, Liểu Nhiên vui vẻ gật đầu, “Dạ.”

Thấy Liểu Nhiên ngây thơ hoạt bát nở nụ cười, trong lòng Hạ Tử Du đau đớn không thôi.

.

Dùng xong bữa tối, Hạ Tử Du dỗ Liểu Nhiên ngủ rồi sau đó nằm trên giường.

Mấy ngày gần đây, cô khó ngủ, cứ mở to mắt nhìn hoa văn trên trần nhà.

Cô cố gắng muốn xóa đi suy nghĩ trong đầu, nhưng vẫn không thể xóa bỏ suy nghĩ đó được.

Nghiêng người qua, cô lại sững sờ nhìn điện thoại trên đầu giường đến gần người.

Cô biết anh muốn một mình bình tĩnh suy nghĩ, nhưng cô đã sắp không chịu nổi, cô không muốn cứ chờ đợi vô vọng như vậy nữa..... Vấn đề giữa bọn họ sớm muộn cũng phải giải quyết, nếu cứ tiếp tục trì hoãn như vậy cũng chỉ là vô ích.

Ngồi dậy dựa vào đầu giường, Hạ Tử Du cầm điện thoại lên gọi vào số điện thoại của Đàm Dịch Khiêm.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”

Bên tai vẫn là giọng nói cứng ngắt đó, Hạ Tử Du sững sờ buông điện thoại di động xuống.

Một lát sau, Hạ Tử Du bước xuống giường.

Cô mở tủ treo quần áo chọn một bộ âu phục, thay xong cô rời khỏi phòng.

Biệt thự chung quanh không bắt được tắc xi, cô bất đắc dĩ bảo tài xế trong nhà đưa cô đến Đàm thị.

Cô đoán anh có thể ở công ty....

Hơn hai mươi phút sau, Hạ Tử Du tới Đàm thị.

“Đàm thị” có nhân viên trực ban, nhưng bọn họ cũng không biết hành tung Đàm Dịch Khiêm, cho nên Hạ Tử Du trực tiếp đi thang máy tới tầng 98.

Lúc nhìn thấy phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cũng xác định Đàm Dịch Khiêm không ở công ty, nhưng cô vẫn đi vào phòng làm việc của anh.

Mở đèn lên, Hạ Tử Du đưa ánh mắt nhìn bàn làm việc của Đàm Dịch Khiêm, lúc này, cô giống như nhớ lại hình ảnh anh đang ngồi làm việc ở đây.

Hạ Tử Du bất chợt đi đến trước bàn làm việc, nhìn cái ghế Đàm Dịch Khiêm thường ngày hay ngồi.

Cô nhớ mỗi một lần cô tới công ty anh sẽ gác lại mọi công việc sang một bên, sau đó ôm cô để cho cô ngồi lên đùi anh

Cẩn nhẹ môi, Hạ Tử Du bắt đầu giúp anh sửa lại mấy phần văn kiện còn ngổn ngang.

Kéo ra ngăn kéo, Hạ Tử Du vẫn nghĩ Đàm Dịch Khiêm có thói quen thường ngày hay cất mấy phần văn kiện chưa xử lý xong vào ngăn kéo, nhưng không ngờ lại vô tình nhìn thấy trong ngăn kéo có một cái hộp màu đen gói rất tinh xảo.

Nhìn cái hộp đóng gói rõ ràng rất có thành ý, Hạ Tử Du nhận thấy nó thật quen mắt...

Đột nhiên Hạ Tử Du như chợt nhớ ra cái gì đó, cô do dự rồi cầm cái hộp lên, sau đó từ từ mở ra.

Nằm ở trong hộp chính là chiếc cà vạt màu xám tro sọc chéo.

Thì ra Đan Nhất Thuần mua chiếc cà vạt này đúng thật là tặng cho anh.

Bên trong có mùi chanh thảo nhàn nhạt, Hạ Tử Du đưa cái hộp lại gần hít vào.

Mùi thơm nhàn nhạt khoan khoái của chanh thảo thấm vào ruột gan len lỏi vào hơi thở của Hạ Tử Du.....

Hạ Tử Du lập tức nhớ lại Liễu Nhiên từng nói với cô Đan Nhất Thuần cũng thích mùi chanh thảo, chanh thảo có nghĩa là “Không thể nói yêu”, dường như ý nghĩa này.

Anh luôn nói thích mùi chanh thảo trên người cô, cô biết anh chắc chắn hiểu được ý nghĩa của cây chanh thảo, anh nhất định biết Đan Nhất Thuần đang thổ lộ với anh.

Mặc dù anh không lấy ra chiếc cà vạt trong hộp, nhưng anh để cái hộp trong ngăn kéo phải chăng anh thật sự đang do dự?

“Là ai đang ở trong đó?”

Câu hỏi cắt đứt suy nghĩ của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía quản lý cao ốc đang cầm đèn pin kiểm tra.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, nhân viên quản lý vội vàng nói xin lỗi, “Xin lỗi tổng giám đốc phu nhân, tôi không biết là cô.”

Hạ Tử Du bỏ lại cái hộp vào ngăn kéo, hơi mỉm cười với nhân viên quản lý, “Không sao, tôi chỉ là”

Nhân viên quản lý tiếp lời, “Cô đến tìm tổng giám đốc sao?”

Hạ Tử Du cười gật đầu, “Ừ.”

Nhân viên quản lý đã lớn tuổi nói, “Tổng giám đốc mấy ngày nay đều ở trong phòng này nghỉ ngơi. Vợ chồng son cãi nhau phải không?”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu.

Nhân viên quản lý nói, “Lúc tan ca tôi vô tình nghe tổng giám đốc nói với thư kí Dư muốn đến bệnh viện, tôi lại không biết tổng giám đốc tới bệnh viện làm gì, có điều hiện tại tổng giám đốc không có ở đây, tôi đoán chừng là tới bệnh viện đấy!”

Chuyện Kim Trạch Húc hiển nhiên là Đàm Dịch Khiêm cố ý ngăn chặn lại giới truyền thông, cho nên bên ngoài căn bản không biết chuyện Kim Trạch Húc bị bắt là có liên quan đến Đàm Dịch Khiêm, nhân viên đàm thị đương nhiên cũng không biết.

“Vâng, cảm ơn chú.”

“Tổng giám đốc phu nhân, cũng thuận đường để tôi đưa cô xuống!”

“Cám ơn.”

—

Tài xế đưa Hạ Tử Du tới bệnh viện ngoại khoa uy tín nhất Los Angeles.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tử Du bước vào bệnh viện này sau khi trở lại từ Thụy Sĩ, cũng không phải cô chưa từng nghĩ đến bệnh viện thăm Đan Nhất Thuần, mà là bà Đàm mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm Đan Nhất Thuần, cô biết bà Đàm không muốn nhìn thấy cô trong bệnh viện

Đến sảnh bệnh viện, Hạ Tử Du khách sáo hỏi thăm, “Xin chào, tôi muốn hỏi bệnh viện này có phải có bệnh nhân tên là Đan Nhất Thuần không? Cô có thể cho tôi biết số phòng của cô ấy được không?”

Y tá nói, “Thật xin lỗi, chúng tôi không thể tiết lộ tin tức bệnh nhân.”

Hạ Tử Du nói, “Tôi là bạn của cô ấy, chồng tôi hôm nay cũng đến thăm cô ấy.”

Y tá hỏi, “Xin hỏi chồng của cô họ gì?”

Hạ Tử Du nói, “Anh ấy là Đàm Dịch Khiêm.”

Y tá nhất thời giật mình ngạc nhiên, sau đó lập tức đứng dậy, nở một nụ cười rực rỡ, “Dạ, Đàm tổng phu nhân, Đan Nhất Thuần tiểu thư ở dãy B lầu năm phòng 521. Cô ấy đã tỉnh rồi!”

Hạ Tử Du mừng rỡ hỏi, “Cô ấy tỉnh rồi sao?”

Y tá gật đầu, “Đúng vậy, cô ấy vừa tỉnh lại chiều hôm nay.”

.

Biết được tin Đan Nhất Thuần đã tỉnh lại, trong lòng Hạ Tử Du cũng vui mừng.

Loại cảm giác này khiến gông xích nặng nề trong lòng cô được dỡ bỏ, lúc này cô đi bộ cũng cảm thấy nhẹ nhõm được đôi chút.

Đi tới trước cửa phòng bệnh 521, Hạ Tử Du đang muốn giơ tay lên gõ cửa, nhưng ngược mắt bỗng chốc vô tình xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn thấy bóng dáng anh tuần mà cô không dứt bỏ được.

Khoảng khắc đó, động tác muốn gõ cửa của Hạ Tử Du đột nhiên dừng lại.

Không phải là bởi vì cô nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, mà là bởi vì cô nhìn thấy đôi tay mềm mại của Đan Nhất Thuần đang vòng quanh eo Đàm Dịch Khiêm.

Đúng vậy, Đan Nhất Thuần đang từ sau ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, rất chặt rất chặt.

Hạ Tử Du xoay người, không muốn quấy rầy họ, vội vàng bước đi.

Hạ Tử Du đi chưa được mấy bước, nước mắt đã đóng đầy hốc mắt cô.

Cô bùm miệng lại, dùng sức chạy đến ban công bệnh viện, không thể kiềm chế đau lòng mà khóc thành tiếng.

Ngày đó cô cũng ôm anh như vậy, nhưng anh đã lạnh lùng gỡ tay cô ra, cô vẫn nhớ mãi khoảnh khắc lạnh lùng ấy.....

Vậy mà, vừa rồi cô nhìn thấy thấy anh vẫn để tay Đan Nhất Thuần trên eo anh thật lâu.....

Lòng cô rất đau rất đau, nước mắt tựa như nước lũ vỡ đê trút xuống.

Cô từ từ ngồi xồm xuống, bắt lực cuộn chặt lấy cơ thể mình.

Sau một hồi lâu, nước mắt không còn rơi được nữa, cô chậm rãi đứng dậy, sững sờ đứng trước lan can ban công.

Ban đêm gió lạnh xuyên thấu qua cơ thể mỏng manh của cô, trong đầu cô vẫn là hình ảnh đó.....

Cô không biết biết cảm giác khi nhìn thấy cảnh đó như thế nào, có lẽ là vì nguyên nhân khác, có lẽ cô không cần phải khổ sở tưởng tượng hình ảnh đó, nhưng chiếc hộp màu đen được anh giữ lại trong ngăn kéo bàn làm việc ít nhiều cũng biểu đạt điều gì đó.

Những lời thề non hẹn biển, tất cả lời ngon tiếng ngọt, tất cả hình ảnh ngọt ngào cô và anh trải qua bắt đầu xuất hiện trong đầu cô Cô chưa xót khó có thể kiềm nén được, nước mắt lại lần nữa như chuỗi vòng tròn châu đứt dây rơi xuống.

Liên tục giơ tay lên lau đi nước mắt tràn ra từ hốc mắt, nhưng nước mắt một giây trước được lau đi, một giây sau lại tràn ra mãnh liệt.

Không biết đã trải qua bao lâu, nước mắt xung quanh hốc mắt Hạ Tử Du đã được gió hong khô.....

Hít liên tục mấy hơi, cô xoay người bỏ đi.

.

Chưa khi nào cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi có anh đến thế, cô dùng sức ấn nút thang máy.

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, cô đang muốn bước vào thang máy, vô tình đụng phải người trong thang máy đang vội vã đi ra.

“Chết tiệt, ai mà hấp tấp như vậy?”

“Thật xin lỗi.”

Tiếng mắng nhỏ truyền đến, Robert nhìn về phía người vừa đụng vào mình.

Một giây tiếp theo, “Tử Du?”

Hạ Tử Du giương mắt nhìn lên không ngờ ngoài ý muốn nhìn thấy người bạn tốt, “Robert!”

Lúc Hạ Tử Du ngược mắt, Robert cũng đã nhận ra đáy mắt Hạ Tử Du mơ hồ vẫn còn ẩm ướt, ngay sau đó Robert kéo Hạ Tử Du ra thang máy.

Robert vịn lấy bả vai Hạ Tử Du, “Em làm sao vậy? Sao mắt đỏ thế kia?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Em không sao.”

Robert nhíu mày, “Em khóc à?”

Hạ Tử Du cụp mắt xuống, “Không có, vừa rồi em bị cát bay vào mắt.”

Robert hỏi, “Vậy em làm gì mà đi vội vã như vậy? Còn không cẩn thận va vào anh?”

Hạ Tử Du nói, “Không phải anh cũng vội vàng tới sao?”

Robert không nói gì chỉ giải thích, “Có trời mới hiểu, mấy ngày trước anh bị ba anh gọi về Saudi....Ba anh ép anh lấy vợ..... Em biết đấy, ba anh có bốn bà vợ, cho nên tự mình thay anh tìm ba người phụ nữ về nhà, tóm lại cuộc sống riêng của anh đã bị ba anh phá rối tung cả lên!” Robert phiền não bới bới tóc, lại nói, “Hôm trước anh mới biết tin Nhất Thuần bị thương, vừa mới xuống máy bay đây!”

Biết Robert lo lắng nhất cái gì, Hạ Tử Du chậm rãi nói, “Nhất Thuần đã tỉnh rồi, anh không phải lo lắng.”

Robert kích động siết chặt bả vai Hạ Tử Du, “Cô ấy tỉnh rồi?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

“Vậy ngay bây giờ anh phải đi thăm cô ấy.” Robert gấp gáp xoay người.

Hạ Tử Du kéo lấy cánh tay Robert, “Ồ, Robert, lúc này đã khuya lắm rồi, Đan Nhất Thuần cũng cần nghỉ ngơi, hay ngày mai anh hãy quay lại thăm cô ấy!”

Robert vẫn bước đi, “Không sao, anh phải trông thấy cô ấy thì mới yên tâm.”

Hạ Tử Du nói với bóng lưng Robert, “Robert, em. Tâm tình em đang không tốt, anh có thể hàn huyên với em một chút được không?”

Bước chân vội vàng của Robert cuối cùng dừng lại, anh xoay người đi đến bên cạnh Hạ Tử Du, “Tử Du, em sao vậy?”

Ánh mắt Hạ Tử Du liếc qua phòng bệnh 521, nuốt nghẹn xuống phần chua xót đang trào dâng ở cổ nói, “À, em. Em, cũng không có gì.”

Robert nghiêm túc nói, “Có, em vừa mới nói tâm tình em không tốt!”

Đó là vừa rồi tình thế cấp bách cô mới viện cớ đó, bởi vì không biết Đàm Dịch Khiêm đã đi hay chưa, nhưng cô biết Robert rất quan tâm Đan Nhất Thuần.

Hạ Tử Du trầm tĩnh nhìn Robert, “Chỉ muốn anh hàn huyên với em một chút.”

“Tử Du, sao vậy?” Robert mấy ngày nay vẫn luôn ở Saudi, cho nên cũng không biết Hạ Tử Du cùng Đàm Dịch Khiêm ở Los Angeles xảy ra chuyện gì, anh biết tin Đan Nhất Thuần bị thương nằm bệnh viện hôn mê bất tỉnh mới bay đến Los Angeles.

“Em.”

Nhìn khuôn mặt do dự của Hạ Tử Du, Robert đang định nói gì đó, đột nhiên vô tình nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Đàm Dịch Khiêm đi ra từ trong phòng bệnh 521.

Robert ngược mắt nhìn về phía người bạn tốt, “Dịch Khiêm!”

Hạ Tử Du theo bản năng xoay mặt qua, lơ đãng đón nhận đôi mắt màu đen thâm thúy của anh.

180. Chương 180 : Hãy Nói Rõ Ràng Ở Đây Đi.

Robert nhìn Đàm Dịch Khiêm nói, “Thì ra là hai người đi cùng nhau à!”

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, nhìn khuôn mặt tuần tú quen thuộc của Đàm Dịch Khiêm, trong lòng Hạ Tử Du cảm thấy vô cùng đau đớn, cô tự nhiên cụp mắt xuống, không nhìn anh nữa.

Đàm Dịch Khiêm từ từ đi về phía Hạ Tử Du, ánh mắt chú ý tới khuôn mặt xinh đẹp ảm đạm của Hạ Tử Du.

Robert là người thẳng tính, nhìn hình ảnh hai người trầm mặc, Robert nói thẳng, “A. . . . Dịch Khiêm, Tử Du, cảm giác như hai người có gì đó không đúng lắm nha?”

Đàm Dịch Khiêm cuối cùng nhìn sang người bạn tốt, “Đến đây lúc nào?”

Robert trả lời, “Mới vừa xuống máy bay, hành lý vẫn để dưới lầu. . . . Tôi đang chuẩn bị vào thăm Nhất Thuần.”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Vậy thì đi đi!”

Robert do dự liếc mắt nhìn Hạ Tử Du. “Hả. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày, “Thế nào, còn chuyện gì sao?”

Robert chưa trả lời Hạ Tử Du đã nói trước, “Robert, rảnh rồi chúng ta sẽ nói chuyện tiếp, cũng trễ rồi, em muốn về nhà!”

Robert gật đầu, “Được rồi. . . . Tôi không làm kỳ đà cản mũi vợ chồng hai người nữa, lúc khác tôi sẽ đến nhà hai người chơi sau.”

Hạ Tử Du cười nhạt, “Dạ.”

Robert trước khi đi vỗ vai Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng nói với Đàm Dịch Khiêm, “Bà xã cậu nói tâm tình không tốt đó, cậu mau dỗ dành đi!”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm không biết vô tình hay cố ý vẫn dừng lại trên người Hạ Tử Du.

Sau khi Robert đi vào phòng bệnh 521, không quan tâm đến sự có mặt của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du liền bấm nút thang máy.

Cô biết anh đứng ở sau cô, hơi thở quen thuộc của anh cách cô gần đến thế, cũng từng là hơi thở mà cô quyến luyến nhất, nhưng lúc này trong lòng cô chỉ cảm thấy đau đớn.

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu bước vào thang máy.

Nhưng trước khi Hạ Tử Du bước vào thang máy, Đàm Dịch Khiêm đã dùng lực cánh tay mạnh mẽ của mình bắt lấy cổ tay cô.

Cả người Hạ Tử Du chấn động, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Đan Nhất Thuần ôm Đàm Dịch Khiêm, cô nuốt khổ sở xuống cổ họng, bình tĩnh xoay người lại nhưng không lên tiếng.

Đàm Dịch Khiêm nhìn Hạ Tử Du cup mắt xuống, “Tới một mình?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không có, tài xế đưa em tới.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không nói gì nữa.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng tránh khỏi Đàm Dịch Khiêm, bình tĩnh nói, “Khuya lắm rồi, em về trước đây.” Dứt lời liền đi vào thang máy.

Đàm Dịch Khiêm cũng bước theo vào thang máy, ấn nút đi xuống lầu.

Bên trong thang máy, cả hai cũng không nói chuyện với nhau.

Cùng đứng trong thang máy, Hạ Tử Du cho rằng Đàm Dịch Khiêm sẽ hỏi nguyên nhân cô tới bệnh viện, trong lòng cũng đã chuẩn bị một lý do để nói với anh, nhưng anh không có hỏi.....

Anh không nói chuyện, mặc cho không gian yên tĩnh.

Cửa thang máy mở ra, anh nhường cho cô đi trước.

Cô bước đi, thẳng người đi ra hướng cửa chính.

Cũng không quay đầu lại, bởi vì biết anh và cô không cùng đường.

Ngồi vào chiếc xe tải xể dềng sắ ở bên đường, cô lắ lắ nhìn tới phía trước.

Trong kính chiếu hậu quả nhiên đã không thấy bóng dáng anh, cô từ từ dựa vào thành ghế, cố gắ nuốt hết chua xót nơi cổ họng xuống.

.

Về đến nhà, Hạ Tử Du theo thói quen tới phòng trẻ nhìn con gái.

Liều Nhiên ngủ rất ngon, khuôn mặt ngây thơ không rằn việc đời đang ngủ say rất đáng yêu.

Hạ Tử Du không nhin được hôn lên trán Liều Nhiên một cái, lúc này mới yên tâm trở lại phòng mình.

Ngồi ở mép giường, nhìn chiếc giường lớn trống rỗng, nhớ lại những ngày tháng ngọt ngào của cô và Đàm Dịch Khiêm trên chiếc giường này, trái tim Hạ Tử Du dâng lên từng hồi đau đớn.

-

Sáng sớm hôm sau.

Hạ Tử Du vừa đưa Liều Nhiên đi nhà trẻ về thì đúng lúc gặp Robert lái xe vào biệt thự.

Sau khi xuống xe, Hạ Tử Du lên tiếng chào hỏi Robert trước, mỉm cười nói, “Sao hôm nay anh tới sớm vậy?”

Robert đẹp trai gỡ mắt kính xuống, cười nói, “Em quên hôm qua em nói muốn hàn huyên với anh sao.”

“Được rồi, chúng ta đi dạo vườn hoa một chút đi.”

Robert gật đầu.

Đi trên con đường nhỏ trong vườn hoa cùng Robert, Hạ Tử Du từ tốn hỏi, “Tối qua anh đến thăm Nhất Thuần, cô ấy có khỏe không?”

Robert gật đầu, “Xem ra cũng không tệ lắm, tình trạng khá tốt.”

“Vậy thì tốt!”

Robert đột nhiên nghi ngờ, “Em và Dịch Khiêm tối qua đến thăm cô ấy, sao còn hỏi anh tình hình của cô ấy?”

Hạ Tử Du khẽ lắc đầu nói, “Thật ra tối qua không phải là em tới thăm Nhất Thuần, em tới tìm Dịch Khiêm.”

Robert giật mình ngạc nhiên, “Em tới tìm Dịch Khiêm?”

“Dạ.”

Robert phiền não bối bối tóc, “Đáng chết, em và Dịch Khiêm lại cãi nhau? Khó trách tối hôm qua nhìn ánh mắt hai người là lạ....”

Hạ Tử Du nhìn thẳng về phía trước, nhàn nhạt nói, “Thật ra thì em và anh ấy cũng không đúng là cãi nhau, bởi vì ngay cả tranh cãi cũng không có, chỉ là anh ấy cần suy nghĩ về vấn đề giữa em và anh ấy, nhưng em nghĩ anh ấy đã nghĩ thông suốt rồi....”

Robert không hiểu nhú mày, “Lời em nói làm anh mơ quá..... Tối qua anh đi thăm Nhất Thuần, anh hỏi nguyên nhân cô ấy bị trúng đạn, cô ấy chỉ trả lời anh mơ hồ, đến nỗi bây giờ anh cũng không rõ nguyên nhân tại sao cô ấy bị thương, cho nên bây giờ thuận đường chạy tới hỏi em.....”

Hạ Tử Du đột nhiên chăm chú nhìn Robert, nghiêm túc hỏi, “Robert, nếu em nói cho anh biết Nhất Thuần bị thương là do em, anh có giận em không?”

Robert kinh ngạc, “Sao lại như vậy?”

Hạ Tử Du cụp mắt xuống, từ từ kể lại, “Sau khi anh rời khỏi Los Angeles, đã xảy ra một chuyện.....”

“Em nói đi.”

Hạ Tử Du bắt đầu nói, “Nửa tháng trước, hôm Nhất Thuần đến chào tạm biệt em, em nhận được một cuộc điện thoại.”

Sau khi Robert nghe xong câu chuyện, thái độ liền ủ dột sâu nào.

Hạ Tử Du khổ sở nói, “Lúc ấy em nhận được điện thoại Arsène gọi tới, hắn nói hắn bắt cóc ba mẹ nuôi em, em thật sự rất lo lắng, em muốn tỉnh táo chờ Dịch Khiêm về giúp em, nhưng Arsène nổ súng bắn ba em, hắn nói nếu hắn không nhìn thấy em mà thấy những người khác, hắn sẽ không do dự mà giết chết ba em.....”

Robert an ủi nói, “Tử Du, chuyện này anh cũng không cho là em làm sai, loại tình huống đó Dịch Khiêm có thể hiểu được.”

“Em biết anh ấy có thể hiểu, nếu không anh ấy đã không bảo em ngoan ngoãn ở đó chờ, nhưng em không làm được, vì mẹ, em phải theo Arsène đi Thụy Sĩ. Em biết em đã chọn sai, bởi vì nếu em chỉ cần kiên trì thêm một lát, em có thể đợi được Dịch Khiêm, ba em sẽ không phải chết, em cũng không bị Arsène ép uống thuốc phá thai, càng không làm Nhất Thuần nằm trên giường bệnh thiếu chút nữa không thể tỉnh lại.....” Nói tới đây nước mắt Hạ Tử Du như vỡ òa tràn ra.

Robert nhẹ nhàng ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, vỗ nhẹ sống lưng cô, dỗ dành nói, “Tử Du, anh nghĩ tình huống đó em cũng không có lựa chọn nào khác, kết quả cuối cùng cũng không phải tại em.”

Hạ Tử Du bật khóc nức nở thành tiếng ở trong lòng Robert, “Em thật sự không nghĩ rằng chuyện lại trở nên như thế.....”

-

Buổi chiều, tại “Đàm thị”.

Ngoài phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm truyền đến tiếng gõ cửa.

Đàm Dịch Khiêm không ngẩng đầu lên nói, “Vào đi.”

Robert đẩy cửa đi vào phòng làm việc, khẽ gọi, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn người bạn tốt, sau đó lại đưa ánh mắt trở lại vào văn kiện trước mặt, “Nói.”

Robert ngồi đối diện với Đàm Dịch Khiêm, nghiêm mặt nói, “Được rồi, vô sự không lên Tam Bảo Điện, hôm nay tôi đến muốn nói chuyện với cậu một chút về chuyện của cậu và Tử Du.”

Đàm Dịch Khiêm nhàn nhạt nói, “Chuyện của tôi và cô ấy không cần người ngoài xen vào.”

Robert gật đầu, “Tôi biết chuyện riêng của cậu tôi không nên quan tâm, dù sao thì bình thường cậu cũng lý trí hơn tôi, nhưng tôi cảm thấy cậu làm thế là hơi quá đáng..... Đúng, nhìn chung cả sự việc mà nói Tử Du thật sự còn suy nghĩ thiếu sót, nhưng sao cậu không nên đứng vào lập trường của cô ấy mà suy nghĩ, lựa chọn của cô ấy là bất đắc dĩ, cậu nên nghe cô ấy giải thích chứ, đừng nên chỉ nhìn vào kết quả..... Cậu có nghĩ tới không, lúc cô ấy đang tự trách mình, bị thiên hạ chỉ trích thì cô ấy cần nhất chính là cậu có thể ở bên cạnh cô ấy, hiểu cô ấy, bao dung cô ấy.....”

Đàm Dịch Khiêm bỏ văn kiện trong tay xuống, ngược mắt nhìn vào người bạn tốt, lạnh lùng nói, “Cậu đi gặp cô ấy?”

Robert gật đầu, “Ừ, sáng nay tôi tới thăm cô ấy..... Cô ấy đã kể lại hết mọi chuyện xảy ra cho tôi biết, cô ấy rất đau khổ, cũng tự trách mình.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn thờ ơ hững, “Vậy sao?”

Robert khiển trách, “Cậu có cần phải tỏ ra bất cần như vậy không?”

Đàm Dịch Khiêm mĩa mai nhếch khóe môi, vẻ mặt chột trảm xuống nhưng cũng không lên tiếng.

Robert khuyên nhủ, “Dịch Khiêm, cậu và Tử Du vất vả lắm mới có ngày hôm nay..... Nếu cậu vì Tử Du không kiêng kị mình mang thai mà lựa chọn sai lầm để mất đi đứa con của hai người, cậu có thể tức giận, cũng không cần phải lạnh nhạt với cô ấy như vậy, Tử Du rất cần cậu, tôi nhận thấy cô ấy thật cô đơn lẻ loi..... Chuyện đứa nhỏ thật sự đáng tiếc, nhưng hai người còn trẻ, sau này vẫn còn cơ hội có con.....”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm nheo lại đôi mắt lạnh lẽo, môi mỏng mấp máy, “Cậu sai rồi, tôi và cô ấy không thể có con được nữa!”

Cũng trong lúc đó, tại biệt thự.

“Cô đi gọi Hạ Tử Du xuống đây!”

Đàm Tâm giận dữ đứng ở trong phòng, cao giọng nói với người giúp việc.

Người giúp việc ấp úng nói, “Tiểu thư, cô chủ đang nghỉ ở trong phòng, hay là cô đợi cô chủ tỉnh lại rồi. . .”

“Cô không đi gọi đúng không? Tôi đi!” Biết người giúp việc trong biệt thự thiên vị Hạ Tử Du, Đàm Tâm càng thêm tức giận, trực tiếp đi thẳng đến tầng hai.

“Tiểu thư.”

Những người giúp việc căn bản không ngăn cản được Đàm Tâm, chỉ lát sau, Đàm Tâm khí thế hung hăng đứng trước cửa phòng Hạ Tử Du, dùng sức vỗ cửa phòng.“Hạ Tử Du, Hạ Tử Du, cô đi ra đây cho tôi. Mau đi ra cho tôi! !”

Hạ Tử Du đang trong cơn ngủ say mơ mơ màng màng nghe tiếng Đàm Tâm gọi, cô từ từ mở mí mắt nặng trĩu ra.

“Hạ Tử Du, mau đi ra cho tôi.”

Tiếng của Đàm Tâm liên tục truyền vào, Hạ Tử Du gắng gượng ngồi dậy.

Hạ Tử Du sau khi ngồi dậy muốn đứng lên thì phát hiện cả người cô vẫn không hề có chút hơi sức nào, đầu vẫn mơ màng hỗn loạn.

Cô theo bản năng liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, mới phát hiện cô đã ngủ từ sáng tới bây giờ.....

Không phải là cô thích ngủ, mấy ngày nay cô cũng không hề chợp mắt, hôm nay ngủ được như vậy là vì buổi sáng sau khi Robert rời đi, cô cảm thấy cả người rất mệt, đầu cũng nặng trĩu, cho nên cô vào phòng nằm nghỉ, không nghĩ lại ngủ lâu như vậy.

Hạ Tử Du vén chăn bước xuống giường, cố gắng chống đỡ cơ thể mềm nhũn ra mở cửa phòng.

Đàm Tâm khoanh tay hung hăng dữ tợn trừng mắt nhìn Hạ Tử Du, “Cô thật sung sướng đó, ngủ ngon lắm phải không?”

Hạ Tử Du chống trán, cố gắng giữ cho ý thức tỉnh táo, “Chị, có chuyện gì sao?”

Đàm Tâm đột nhiên đem một xấp hình chụp ném vào mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du không kịp tránh né, nhưng cũng may là tay cô đang chống lên trán nên phần lớn những tấm hình chỉ đập vào tay cô chứ không làm mặt cô bị thương.

“A!”

Người giúp việc nhìn thấy động tác của Đàm Tâm bị dọa cho hết hồn.

Đàm Tâm trừng mắt lườm người giúp việc, “Các cô đi xuống hết cho tôi, càng đừng nên khua môi múa mép dùm tôi!”

Người giúp việc đồng tình nhìn thoáng qua Hạ Tử Du, nhưng chỉ có thể xoay người rời đi.

Đàm Tâm lần nữa đưa mắt nhìn vào Hạ Tử Du, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô nhìn những tấm hình này đi..... Trước đây tôi không muốn làm mất mặt Dịch Khiêm, cho nên không đưa những tấm hình này ra, bây giờ cô hãy tự nhìn bộ dạng lằng lơ của mình đi!”

Nhìn những tấm hình rơi tán loạn trên mặt đất, Hạ Tử Du bởi vì cả người đang kiệt sức mà nhất thời không kịp trả lời.

Đàm Tâm lập tức tức giận nói, “Cô đừng có giả vờ cảm động, đây là Kim Trạch Húc đưa cho tôi, đây đều là những hình ảnh cô ở khách sạn với hắn..... Cô thật hèn hạ, lại còn cùng Kim Trạch Húc ôm eo nhau, mặc dù những tấm hình này chỉ là bóng lưng của cô, nhưng cho dù cô có hóa thành tro tôi cũng sẽ nhận ra.....”

Hạ Tử Du chống đỡ cơ thể xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, đôi môi đã trở nên trắng bệnh mấp máy nói, “Chị, những hình này không phải như chị nghĩ đâu.....”

Đàm Tâm dĩ nhiên cho đây là lời nói dối, biết Hạ Tử Du lúc ấy chẳng qua là cho rằng Kim Trạch Húc bị say, nên mới đỡ Kim Trạch Húc về phòng.

Đàm Tâm căn bản không nhẫn nại nghe Hạ Tử Du giải thích, cô tức giận nói, “Việc của cô và Kim Trạch Húc Dịch Khiêm cho qua không so đo, nhưng bây giờ thậm chí đến Robert cô cũng không buông tha?”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, không hiểu nhìn Đàm Tâm.

Đàm Tâm chán ghét nói, “Cô không cần giả vờ tỏ ra vô tội, sáng nay người giúp việc trong vườn hoa nhìn thấy cô và Robert ôm ôm ấp ấp. Cô như thế là sao? Dịch Khiêm vừa mới đi khỏi đây mấy ngày, cô đã không chịu được cô đơn liền muốn quay đầu cắn bậy ở bên ngoài?”

Cơ thể hiện đang khó chịu, lúc này tự nhiên còn bị gán lên tội danh ‘có lẽ có’* khiến Hạ Tử Du khó có thể chấp nhận nổi, tay vịn vào khung cửa, cô cố gắng giải thích, “Chị, em và Robert chỉ là.” (* vào thời Tống Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Đàm Tâm cười nhạo nói, “Hạ Tử Du, thừa nhận đi, cô và mẹ cô đúng là loại lăng lợ giống y như nhau..... Nhưng cô đừng mơ mộng không có Dịch Khiêm thì có thể chuyển sang Robert, tôi nói cho cô biết, loại đàn bà như cô căn bản không xứng với bất kỳ ai!”

Hạ Tử Du không ngừng lắc đầu, cô muốn giải thích, nhưng thân thể bất lực cùng đầu óc hỗn loạn khiến cô không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

Giọng nói khó nghe của Đàm Tâm cứ liên tục truyền đến, một giây tiếp theo Hạ Tử Du suy yếu ngã nhào trên mặt đất.

.

Khi Hạ Tử Du tỉnh lại thì thấy mình đã nằm trên giường.

Người giúp việc đứng một bên thấy Hạ Tử Du mở mắt, cảm ơn trời đất nói, “Cô chủ, rốt cuộc cô đã tỉnh lại. Lúc này cô ngất thật là hù chết chúng tôi, cũng may bác sĩ Dư đến xem cho cô nói chỉ là do cơ thể suy yếu thôi không có gì đáng ngại.”

“Chị Tâm đâu?” Hạ Tử Du hỏi.

“Tiểu thư thấy cô ngất nên cũng đã bỏ đi. Cô chủ, có cần tôi gọi điện thoại cho tiên sinh không? Tiểu thư đối với cô như vậy thật là quá đáng!” Người giúp việc tức giận bất bình nói.

“Đừng báo với anh ấy, tôi không sao, cô đi ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

“Được, cô cần gì cứ gọi tôi.”

Sau khi người giúp việc rời đi, Hạ Tử Du nghiêng người sang, cô vừa muốn nhắm mắt lại, những lời khó nghe của Đàm Tâm lại bắt đầu vang lên trong đầu cô.....

Mấy ngày liên tiếp chịu uất ức khiến cho hốc mắt cô lúc này lại đỏ lên.....

Cô chậm rãi ngồi dậy, dựa vào chiếc gối kê sát đầu giường, sau đó cô đơn mà ôm chặt lấy mình, nhắm chặt mắt không để cho nước mắt trào ra.

-

“Mẹ.”

Đột nhiên Liễu Nhiên ở ngoài cửa phòng gọi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vẫn ngồi ôm đầu gối, sững sờ như người mất hồn ngồi trên giường, nghe con gái gọi cô mới bừng tỉnh, lên tiếng đáp lại, “Ừ, mẹ ở trong phòng.”

Liễu Nhiên dường như rất vui hô hoán gọi, “Mẹ, mẹ.”

“Đây, mẹ xuống đây, đợi mẹ một chút.”

Vội vàng bước xuống giường, Hạ Tử Du đi vào phòng tắm dùng nước rửa mặt, sau khi xác định nhìn mình trong gương không sao, cô mới nở nụ cười đi ra khỏi phòng.

Hạ Tử Du vừa mới mở cửa phòng, đã nhìn thấy Liễu Nhiên đưa tay muốn bế.

Cả người Hạ Tử Du đang mệt như không có chút sức, nhưng trước mặt Liễu Nhiên, cô cố tỏ ra như không hề khó chịu chút nào, bế lấy Liễu Nhiên rồi hôn lên má Liễu Nhiên, dịu dàng nói, “Liễu Nhiên, hôm nay sao con về sớm hơn thường ngày vậy?”

Liễu Nhiên nói, “Bởi vì không phải chú tài xế đến đón mà là ba tới đón Liễu Nhiên.”

Hạ Tử Du hơi giật mình ngạc nhiên, “Ba con?”

Liễu Nhiên rất vui gật đầu, “Dạ, ba đã về rồi.”

“Vậy. Ba con đâu?”

“Ba ở phòng sách gọi điện thoại.”

“Ừ.”

“Mẹ, chúng ta đi xuống đi.”

“. Được.”

.

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên đi tới lầu một.

Cô không cố ý nhìn anh, nhưng cánh cửa phòng sách dưới lầu một đang mở, cô dễ dàng nhìn thấy một tay của anh dút vào túi quần, đứng thẳng người trong phòng sách trước cửa sổ gọi điện thoại.

“Mẹ, con muốn xuống.”

Hạ Tử Du đặt Liễu Nhiên xuống đất.

Liễu Nhiên dắt tay Hạ Tử Du đi về phía Đàm Dịch Khiêm, “Ba.”

Đàm Dịch Khiêm đang nói chuyện, nghe con gái gọi, anh xoay người lại ánh mắt vô tình chạm nhau với Hạ Tử Du.

Nhìn Đàm Dịch Khiêm, trong đầu thoáng qua hình ảnh anh và Đan Nhất Thuần ở bên nhau trong phòng bệnh, trong lòng cô chợt cảm thấy đau đớn lại ứa về, bước chân cô không nhận được dừng lại.

“Mẹ, sao mẹ không vào?”

Hạ Tử Du ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói với Liễu Nhiên, “Con gái ngoan, mẹ muốn nói chuyện riêng với ba một chút, con chơi với các dì một lát nha.....”

Liễu Nhiên nháy mắt ngây thơ hỏi, “Mẹ muốn nói chuyện riêng với ba sao?”

Hạ Tử Du mỉm cười, “Ừ.”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Được rồi.”

Người giúp việc thức thời ôm Liễu Nhiên rời đi.

Hạ Tử Du đứng dậy, cố gắng chịu đựng cơ thể mệt nhọc, cô nhìn Đàm Dịch Khiêm rồi sau đó đi về phía anh.

Đàm Dịch Khiêm cùng lúc nói chuyện điện thoại xong, ánh mắt rơi vào trên người cô.

Hạ Tử Du đi vào phòng sách, tiện tay đóng luôn cửa phòng.

Hít sâu một hơi, Hạ Tử Du lấy dũng khí nhìn tới bóng dáng cao lớn ở đối diện, nghẹn giọng nói, “Tối qua lúc gặp nhau, em rất sợ anh hỏi em đến bệnh viện làm gì, lúc chúng ta trong thang máy, em thậm chí còn chuẩn bị lý do để nói với anh, nhưng mà anh không hỏi..... Tối qua em suy nghĩ suốt cả đêm, trong đầu nhớ lại từng ly từng tý lúc chúng ta kết hôn tới nay.....” Cô dừng một chút, “Bây giờ em đã thông suốt rồi, lừa mình dối người nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt, cho nên, bây giờ em muốn nói rõ với anh.....”

Hạ Tử Du nhận thấy lúc cô nói chuyện, anh vẫn nhìn cô nhưng đáy mắt không còn chút ấm áp nào như ngày trước.

Chịu đựng đau đớn trong lòng, Hạ Tử Du bật khóc nức nở nói, “Thật ra thì, ngày hôm qua em đến bệnh viện là tìm anh. Lúc biết Nhất Thuần đã tỉnh em rất vui, em cảm thấy gông xiềng nặng nề trong lòng được nhẹ đi đôi chút, thậm chí em còn cho rằng giữa chúng ta có thể chuyển biến tốt..... Nhưng tối qua lúc em đến cửa phòng, qua cửa sổ thủy tinh em nhìn thấy anh và Đan Nhất Thuần ở trong đó..... Chính xác mà nói là Đan Nhất Thuần đang ôm anh.....”

Nói tới đây, nước mắt từ hốc mắt cô lăn dài xuống má, cô giơ tay lên lau đi nước mắt, đôi mắt long lanh nhìn gương mặt tuấn tú của anh, kiềm chế nức nở nơi cổ họng nói, “Dịch Khiêm..... Em cứ hết lần này đến lần khác xin anh bỏ qua cho Kim Trạch Húc là em không đúng, làm vợ nhưng em không có nghĩ đến cảm nhận chồng mình, em ở đây nói một tiếng xin lỗi với anh..... Còn nữa, xin anh tin em, vì Kim Trạch Húc đi Anh mà bỏ lỡ sinh nhật của anh, trong lòng em vẫn rất luôn áy náy. Lần này không nghe lời anh ở lại chờ anh, khiến cho sự việc phát triển tồi tệ đến nông nổi này, nếu như anh bằng lòng em có thể giải thích cho anh nghe, nhưng em biết bây giờ em có giải thích gì cũng vô ích.... Em chỉ muốn hỏi anh một câu, chúng ta thật sự không thể cứu vãn được nữa sao?”

181. Chương 181 : Tôi Đã Bảo Dịch Khiêm Đuổi Theo Cô

Sau câu hỏi của cô, anh trực tiếp hỏi, “Em nghĩ thế nào?”

Cô biết anh luôn là người lý trí, vấn đề mà cô hỏi, có lẽ trong lòng anh đã có đáp án.

Cô mở to đôi mắt long lanh nước, lắc đầu nói, “Em không biết, em muốn anh nói cho em biết.”

Anh nhìn cô, lại hỏi, “Em muốn nghe lời nói thật hay nói dối?”

Cô trả lời, “Có gì không giống nhau sao? Kết quả chỉ có một.”

Cô không đoán được trong lời nói thật và lời nói dối của anh có gì khác nhau, cho nên cô tình nguyện để anh trực tiếp nói cho cô nghe kết quả.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, “Quyền lựa chọn là ở em, cho nên nói thật hay nói dối với em ít nhiều cũng có quan trọng.”

“Anh nói quyền lựa chọn là ý chỉ tờ giấy thỏa thuận ly hôn anh đưa cho em sao?” Cô đau khổ nói, đột nhiên còn cảm thấy buồn cười, “Em nhớ lúc anh đưa cho em tờ giấy ly hôn đó anh nói là anh muốn bồi thường cho em trong quá khứ, tại sao bây giờ nó lại trở thành gông xiềng giữa chúng ta vậy?”

Anh nhìn cô nhưng chỉ trầm mặc không nói.

“Tại sao cần phải phân biệt lời thật hay giả dối? Tại sao muốn giao quyền lựa chọn đó lại cho em? Anh có gì bất mãn với em, anh có thể nói thẳng với em, tại sao cứ luôn im lặng như vậy? Anh giữ lại quà Đan Nhất Thuần tặng cho anh, còn có cử chỉ thân mật với ở Đan Nhất Thuần trong phòng bệnh, tại sao anh không hề muốn giải thích với em về chuyện đó? Ít nhất chúng ta bây giờ vẫn là vợ chồng! !” Cô nói rất nhanh,

nhau đến mức không giữ được bình tĩnh, nhưng lúc này trong lòng cô lại chỉ chất chứa đầy đau đớn chỉ có cô mới biết.

Đợi cô nói xong, đối mặt với những câu hỏi của cô anh chỉ thản nhiên nói, “Bây giờ em đang mất bình tĩnh, chờ em tỉnh táo lại rồi chúng ta hãy bàn tiếp về vấn đề này.”

“Em xin lỗi, lời nói của em có lẽ khiến anh cảm thấy em đang mất bình tĩnh, nhưng nếu em không bình tĩnh thì giờ phút này em sẽ không có can đảm để đứng trước mặt anh mà nói ra những lời này.” Cô ngược mắt nhìn anh, nhấn mạnh giọng nói, “Em không muốn tiếp tục chiến tranh lạnh với anh nữa, mặc kệ giữa chúng ta có kết quả như thế nào, lúc này em chỉ muốn biết trong lòng anh đang nghĩ gì.”

Đàm Dịch Khiêm lẳng lẳng nhìn cô, sau một lúc lâu, anh trầm giọng nói, “Lời nói thật là anh biết chúng ta đều vẫn còn rất yêu đối phương, nhưng anh cũng xác định được hôn nhân của chúng ta khó có thể duy trì được nữa, còn nếu nói dối thì chúng ta có thể giải quyết được tất cả các vấn đề, tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Cô trợn mắt nhìn anh không thốt nổi thành lời.

“Em nói cho anh biết, giữa lời nói thật và nói dối em chọn cái nào? Cái này có nghĩa là hai kết thúc khác nhau..... Nếu như em còn muốn hỏi anh muốn nói với em lời nào, anh có thể trả lời em, bây giờ, thậm chí trong tương lai anh đều chọn nói thật với em..... Nhưng kết quả như vậy cũng có nghĩa là giữa chúng ta sắp kết thúc.”

Hạ Tử Du thẩn thờ trừng mắt nhìn anh dăm dăm

Kết thúc?

Cuối cùng anh cũng đã nói với cô hai chữ này.

Anh sâu lắng nhìn cô, tiếp tục nói, “Đương nhiên, anh cho em lựa chọn, em có thể cẩn thận suy nghĩ cho kỹ.....”

Đôi mắt cô nhìn anh đã mơ hồ ẩn hơi nước.

“Nếu anh đã nói thật là anh biết chúng ta vẫn còn yêu nhau, anh cũng còn quan tâm em, vậy tại sao hôn nhân của chúng ta lại không thể tiếp tục được chứ?” Cô thì thào hỏi anh.

“Vậy dựa vào đâu mà hôn nhân chúng ta có thể tiếp tục duy trì?” Anh hỏi ngược lại cô, trừng mắt đen thâm thúy nhìn cô chằm chằm.

Gương mặt Hạ Tử Du đột nhiên giống như tờ giấy trắng tái nhợt.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm thì càng thêm lạnh lẽo.

“Chúng ta yêu nhau, từng hứa hẹn vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ đối phương.”

Sau một hồi lâu, cô mới đau lòng nói với anh như thế.

Đáy mắt Đàm Dịch Khiêm thoáng qua chút đau đớn, “Nhưng em đã bỏ lại anh, Hạ Tử Du, em không có làm được.”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc mà trừng to hai mắt.

Đàm Dịch Khiêm nén giọng nói, “Lúc em quyết định theo Arsène đi Thụy Sĩ là em phải rõ hơn ai hết, dù em có đi cùng Arsène, Arsène cũng không thể giữ lời hứa mà cứu chữa cho ba nuôi em, thế nhưng em cuối cùng vẫn lựa chọn đi theo Arsène, một trong những nguyên nhân đương nhiên chính là vì mẹ nuôi em cầu xin, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là Arsène đã đáp ứng một yêu cầu của em đưa ra”

Hạ Tử Du đột nhiên sững sờ.

Đàm Dịch Khiêm sắc bén chăm chú nhìn gương mặt vì dao động mà tái nhợt của cô, “Em đưa ra yêu cầu với Arsène là sau khi em đến Thụy Sĩ, Arsène phải dẫn em đi gặp Kim Trạch Húc trước. Em cho rằng một khi em gặp được Kim Trạch Húc thì dựa vào sự hiểu biết của em về Kim Trạch Húc, em có thể

thuyết phục Kim Trạch Húc quay đầu lại là bờ, và em có thể cứu được tất cả mọi người..... Anh nói có đúng không?”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Anh.”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt, “Tại sao anh lại biết?”

Ánh mắt Hạ Tử Du nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm nhất thời như bị ứ đọng, không nói được câu gì.

“Miệng mồm lạnh lẽo vừa rồi của em đi đâu rồi? Sao bây giờ không lấy lý lẽ hùng hồn đó ra mà cãi lại anh? Hay là em đang chờ anh nói cho em biết tại sao anh biết được chuyện này?”

Trong chớp nhoáng, tầm mắt Hạ Tử Du đang ngắm nhìn anh bỗng trở nên mơ hồ.

Rầm ——

Đàm Dịch Khiêm đâm thật mạnh một quả đấm sang phía bên phải mặt tường lạnh như băng.

Gương mặt Đàm Dịch Khiêm bị che lấp, quanh người anh bốc lên toàn hơi thở tức giận, anh lạnh lùng nói, “Đây chính là sự tin tưởng mà em nói sao? Ở thời khắc quan trọng nhất, người em nghĩ đến cứu được em là Kim Trạch Húc chứ không phải là anh!”

Hạ Tử Du đau lòng gọi, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm như đang kiểm chế ý nghĩ muốn bóp chết mọi tiếng động từ nơi cô, anh cười lạnh nói, “Hạ Tử Du, đó là tình yêu mà em dành cho anh sao?”

Quá đau lòng cuối cùng dồn nén lại cho cô tất cả chỉ còn nỗi thương tâm vô hạn, sự chua xót này nuốt xuống cổ họng so với bình thường còn cay đắng hơn gấp trăm ngàn lần.

Nhìn thấy nước mắt Hạ Tử Du xâu thành từng chuỗi ào ào rơi xuống, ánh mắt sắc bén của Đàm Dịch Khiêm dần dần chuyển sang hồ hững, sau đó lại chuyển thành lạnh lẽo, “Lúc em chất vấn anh có trung thành với hôn nhân của chúng ta hay không, thì em có nghĩ tới tất cả những việc em làm để lại cho anh cảm nhận gì không?” Anh tàn nhẫn hỏi ngược lại cô.

Hạ Tử Du nhìn anh, “Em có thể giải thích.” Cô run run trả lời.

Thế nhưng câu trả lời của cô lại không thể xoa dịu được lòng anh.

“Giải thích?” Anh nhếch môi cười lạnh, “Sau khi anh chấp nhận lời giải thích của em, có phải hôn nhân của chúng ta trong tương lai cứ mãi lặp đi lặp lại giữa vấn đề cùng sự giải thích chẳng?”

Hạ Tử Du sững sờ lắc đầu.

“Anh mệt rồi Tử Du à. Hạ Tử Du, có lẽ ngay từ đầu anh không nên nuông chiều em như vậy..... Mắt đi con, đây là sơ sót của anh, trách nhiệm của anh.” Đàm Dịch Khiêm nói xong, đôi mắt sâu thẳm càng thêm sắc bén.

Hạ Tử Du nghe qua cũng rất dễ dàng hiểu ý của Đàm Dịch Khiêm, anh cho rằng anh đã lừa tin cô.....Cô cũng có thể cảm nhận được sự tự trách mình trong lời nói của anh.

Đàm Dịch Khiêm cũng có thể nhìn thấy được sự đau khổ trên mặt Hạ Tử Du lúc này, bởi vì đau khổ mà nước mắt đã bao phủ đôi mắt trong suốt của Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm vẫn không để lộ cảm xúc của mình nói, “Không cần để Robert truyền lại sự khổ sở của em, bởi vì em không đáng được đồng tình.”

Lời anh cũng đã kết thúc.

Đôi mắt anh nhìn cô so với lúc này càng thêm lạnh lẽo không có độ ấm.

Hạ Tử Du biết lúc này anh nói với cô đều là lời nói thật, là những tức giận mà anh đã chất chứa bấy lâu nay.

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm xoay người dứt khoát bỏ đi ra ngoài.

Toàn thân Hạ Tử Du chấn động bao đảo.

“Rầm” Tiếng đóng cửa lập tức truyền đến, bóng dáng anh cũng biến mất trong tầm mắt cô.

‘Em không đáng được đồng tình, em không đáng được đồng tình.....’

Trong đầu lặp đi lặp lại nhưng lời nói của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du ngơ ngẩn thụt lùi về phía sau, sau đó để cả người suy yếu tựa vào vách tường trắng.

“Mẹ, mẹ.”

Liễu Nhiên lúc này đứng ở cửa phòng sách vội vàng lên tiếng gọi.

Hạ Tử Du nhanh chóng lau đi nước mắt chung quanh hốc mắt, hít một hơi thật sâu rồi ra mở cửa phòng.

Liễu Nhiên tròn xoe mắt có vẻ như sợ hãi, “Mẹ, mẹ và ba sao vậy? Hai người vừa rồi nói chuyện thật lớn tiếng.....”

Hạ Tử Du ôm lấy Liễu Nhiên, âu yếm ôm Liễu Nhiên vào trong ngực, nghẹn ngào an ủi nói, “Không có gì.”

Liễu Nhiên hỏi, “Có phải ba mẹ cãi nhau hay không?”

Hạ Tử Du tựa sát vào cổ Liễu Nhiên, cổ ra vẻ như không có việc gì nói, “Ba mẹ không có cãi nhau, là ba nói chuyện hơi lớn tiếng một chút thôi, ba buồn phiền về chuyện công việc.”

“Ồ.”

.

Bữa ăn tối lúc.

“Chú ‘củ cải’.”

Robert bước vào phòng ăn, Liễu Nhiên đáng yêu nở nụ cười gọi anh.

Robert bế Liễu Nhiên lên khỏi ghế, hôn vào gương mặt mềm mại bụ bẫm của Liễu Nhiên, thương yêu nói, “Ngoan, tiểu công chúa, có nhớ chú ‘củ cải’ hay không?”

“Dạ có.” Liễu Nhiên gật đầu thật mạnh.

Robert xụ mặt xuống, “Trả lời nhanh như vậy, không phải là muốn chú ‘củ cải’ cho con quà chứ?”

Liễu Nhiên rất nghiêm túc lắc đầu, “Không phải vậy, chú ‘củ cải’, Ngôn Ngôn thật sự rất nhớ chú mà.”

Robert lắc cái mũi nhỏ xinh của Liễu Nhiên, “Được rồi, xem cái miệng nhỏ ngon ngọt của con này, con vào phòng khách xem chú ‘củ cải’ mua gì cho con.....”

“Dạ.”

Robert ôm Liễu Nhiên đi đến phòng khách, sau đó đi vòng ngược lại.

Thấy Hạ Tử Du ngồi một mình ở phòng ăn, Robert đi tới gọi, “Tử Du!”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Sao anh lại tới đây?”

Robert chú ý tới hốc mắt ửng hồng của Hạ Tử Du, anh ngồi bên cạnh Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Tại sao lại khóc?”

Hạ Tử Du lắc nhẹ đầu, “Không phải, do mấy hôm nay không hiểu sao mắt em lại bị sưng.”

Robert nhìn chung quanh bốn phía xong nhủ mảy mòi, “Không phải Dịch Khiêm đã về nhà rồi sao? Sao không thấy xuống ăn cơm?”

“Về nhà rồi.” Giọng Hạ Tử Du nghẹn ngào trả lời, “Nhưng cũng vừa đi.”

Robert khẽ cười nói, “Tử Du, em đừng buồn, anh nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách để giúp em và Dịch Khiêm hòa thuận lại như lúc ban đầu.....”

‘Không cần để Robert truyền lại sự khổ sở của em, bởi vì em không đáng được đồng tình’

Giọng nói lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm văng vẳng bên tai Hạ Tử Du, trong lòng Hạ Tử Du cảm thấy vô cùng đau đớn, cô cố bình tĩnh nói, “Robert, cảm ơn anh vẫn luôn giúp em.....Nhưng em không sao, anh đừng lo lắng, cũng đừng bận tâm đến chuyện của bọn em.”

Robert nghiêm nghị hỏi, “Em và Dịch Khiêm đã nói chuyện với nhau rồi?”

Hạ Tử Du nhẹ gật đầu.

Robert khẩn trương hỏi, “Kết quả như thế nào?”

Sở dĩ lúc này Robert đến nhà, là vì cuộc nói chuyện buổi sáng với Đàm Dịch Khiêm khiến anh không yên tâm.

Hạ Tử Du cố tỏ vẻ thản nhiên nhún nhún vai, “Em với anh ấy không sao.”

Robert thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt rồi. Đúng rồi, Dịch Khiêm ra ngoài làm gì?”

Hạ Tử Du lấy đại một cái cớ, “Công ty tạm thời có chuyện cần anh ấy đến xử lý.”

Robert nhẹ trách, “Cái tên cuồng công việc, chuyện nhà vừa mới hòa thuận được mà lại.....”

Không muốn Robert tiếp tục hỏi tới, Hạ Tử Du nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, thấy tâm trạng anh không tệ, có chuyện gì vui sao?”

Robert cười gật đầu, “Tử Du, không thể không khen sự quan sát của em thật rất tỉ mỉ nha Anh tới là muốn nói cho em biết, hai ngày nữa Nhất Thuần có thể xuất viện, nhưng vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, cô ấy muốn đi với anh đến Male, sau đó sẽ ở lại Male nghỉ ngơi.”

Hạ Tử Du giật mình ngạc nhiên, “Nhất Thuần muốn cùng anh tới Male?”

Robert gật đầu, “Anh cũng cảm thấy thật bất ngờ, nhưng chính miệng cô ấy đã nói với anh..... Anh rất vui khi cô ấy lựa chọn như vậy, mặc dù cô ấy chỉ đơn thuần là đến Male nghỉ ngơi, nhưng anh tin rằng đây chính là cơ hội mà trời cao tạo ra cho anh và cô ấy.”

Hạ Tử Du lại trầm mặc, như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Đúng rồi, Tử Du, Nhất Thuần hẳn là muốn gặp em một chút..... Ngày một cô ấy ra viện rồi, ngày em nếu em có thời gian rảnh thì đến gặp cô ấy đi! Em yên tâm, bác gái và đảm Tâm ngày mai phải đi tham gia hoạt động từ thiện, họ sẽ không đến bệnh viện thăm Nhất Thuần đâu, mọi người không lo đụng mặt nhau.”

“Dạ được.”

Hôm sau, tại bệnh viện.

Cốc cốc.

“Mời vào.”

Giọng nói điềm đạm của Đan Nhất Thuần vọng ra.

Hạ Tử Du ôm một bó hoa đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, Đan Nhất Thuần liêu nở nụ cười, “Tử Du!”

Hạ Tử Du thấy Đan Nhất Thuần muốn ngồi dậy, cô vội đặt bó hoa sang một bên, đỡ lấy Đan Nhất Thuần, khẩn trương nói, “Sức khỏe cô vẫn chưa khỏi, mau nằm xuống đi.”

Đan Nhất Thuần ngồi tựa vào đầu giường, mỉm cười nói, “Tôi không sao, ngoại trừ ngực đến bây giờ còn hơi đau một chút, còn lại những thứ khác đã không có gì đáng ngại.”

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường, nhìn dáng vẻ bị thương của Đan Nhất Thuần, áy náy nói, “Nhất Thuần, tôi xin lỗi, mấy hôm nay đều chưa thể tới thăm cô.”

Đan Nhất Thuần lắc đầu, “Cô đừng nói như vậy. Cơ thể cô cũng vừa mới khỏe lại, sắc mặt cô lúc này thâm chí còn khó coi hơn tôi nữa.”

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt thoải mái tự nhiên của Đan Nhất Thuần, trong lòng vô cùng tự trách, “Nhất Thuần, chuyện hại cô bị thương, tôi thành thật xin lỗi....”

Đan Nhất Thuần lập tức nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hạ Tử Du, nhẹ trách nói, “Tôi không cho cô nói như vậy, chuyện tôi bị thương không liên quan đến cô..... Trên thực tế người nên nói xin lỗi cô là tôi.”

Hạ Tử Du không hiểu lắc đầu.

Đan Nhất Thuần khẽ thở dài, cup mắt xuống, chậm rãi nói, “Tôi không có cơ hội nói với cô.... Thật ra thì, chuyện Arsène bắt cóc ba mẹ nuôi cô, tôi cũng không thể trốn tránh trách nhiệm của mình.”

Hạ Tử Du kinh ngạc hỏi, “Cô..... Cô nói sao?”

Đan Nhất Thuần ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, tự trách nói, “Tử Du, thật xin lỗi, xin cho phép tôi giải thích rõ với cô.”

Hạ Tử Du mở lớn mắt, khó có thể tin được.

Đan Nhất Thuần nắm tay chặt Hạ Tử Du, thành khẩn giải thích, “Chuyện phải nói từ lúc tôi bắt đầu bước vào Đàm thị....”

Hạ Tử Du nghiêm túc lắng nghe.

Đan Nhất Thuần nhỏ nhẹ nói , “Thời gian qua tôi vẫn luôn giấu cô và Dịch Khiêm, thật ra trong khoảng thời gian tôi làm việc tại Đàm thị, Kim Trạch Húc có liên lạc với tôi.....”

Hạ Tử Du nhíu mày, “Sao anh ta lại làm vậy?”

Đan Nhất Thuần trả lời, “Bởi vì anh ấy muốn muốn mượn tay tôi để lấy những thông tin cơ mật của Đàm thị, sau đó lợi dụng hạng mục ở phía Tây đồn Đàm thị vào chỗ chết.....”

“Hạng mục phía Tây bộ có liên quan đến Kim Trạch Húc?”

“Đúng vậy, người đứng sau công ty đầu tư xây dựng hạng mục ở phía Tây chính là Kim Trạch Húc, nhưng người đại diện phụ trách là Arsène.”

Hạ Tử Du nhất thời khản trương, “Vậy ‘Đàm thị’.”

Đan Nhất Thuần nói, “ ‘Đàm Thị’ không sao, cô đừng lo lắng, nghe tôi nói hết trước đã.”

“Được.”

“Kim Trạch Húc rất hèn hạ, lúc hắn liên lạc với tôi, hắn nói hắn đang giữ video clip của cô và hắn từng có quan hệ với nhau, hắn nói nếu như tôi không làm theo lời hắn, hắn sẽ gửi những ảnh chụp đó cho Dịch Khiêm..... Tử Du, nói thật, lúc tôi ở khách sạn LLD có nhìn thấy cô ở chung phòng với Kim Trạch Húc, cho nên lúc đó tôi tin ngay không nghi ngờ gì, không phải là tôi hoài nghi nhân cách của cô, mà lúc ấy cô và Dịch Khiêm đã không còn sống chung với nhau nữa, mặc dù quan hệ giữa cô và Kim Trạch Húc cũng rất bình thường, nhưng tôi cũng sợ Kim Trạch Húc sẽ đem những ảnh đó gửi cho Dịch Khiêm, tôi sợ hắn phá hoại tình cảm của hai người..... Cho nên, khi Kim Trạch Húc yêu cầu tôi đưa tư liệu cơ mật của Đàm thị cho hắn, tôi lập tức đáp ứng hắn, nhưng tôi thề, tôi tuyệt đối không có cung cấp thông tin thật cho Kim Trạch Húc.....”

Trước đây Hạ Tử Du sẽ tuyệt đối không tin Kim Trạch Húc là một người ti tiện như thế, nhưng việc đã đến nước này, vào lúc này, Hạ Tử Du đã không còn tin tưởng Kim Trạch Húc nữa.

Đan Nhất Thuần tiếp tục nói, “Rất nhanh Kim Trạch Húc biết được tôi đã lừa hắn, đúng lúc đó Dịch Khiêm cho tôi thôi việc ở Đàm thị, sau khi rời khỏi Đàm thị, tôi vẫn do dự có nên đem chuyện Kim Trạch Húc uy hiếp kể cho Dịch Khiêm biết hay không, bởi vì tôi sợ chuyện này làm ảnh hưởng đến tình cảm của cô với Dịch Khiêm, vào lúc tôi còn đang do dự thì tôi xem TV thấy Kim Trạch Húc bị cảnh sát bắt..... Thấy Dịch Khiêm bắt đầu đối phó Kim Trạch Húc, tảng đá lớn trong lòng tôi rốt cuộc cũng được buông xuống, sau đó tôi quyết định rời khỏi Los Angeles. Nhưng, làm sao tôi cũng không ngờ, lúc tôi chuẩn bị rời khỏi

Los Angeles thì Kim Trạch Húc lại sắp xếp người bắt ba mẹ tôi ở Pháp..... Bọn họ uy hiếp tôi phải làm theo lời bọn họ, không được báo cảnh sát, không được kể với ai, nếu không bọn họ sẽ giết ba mẹ tôi.”

Liên tưởng đến những sự việc này mình cũng từng trải qua khiến Hạ Tử Du nghĩ lại mà thấy sợ hãi, “Bọn họ bảo cô làm gì?”

Đan Nhất Thuần ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, ray rứt nói, “Bọn họ nói bọn họ cần tôi phối hợp. Tử Du, sự thật ngày đó tôi tìm cô chào từ biệt là tôi nghe theo yêu cầu của bắt cóc tổng tiền phải cố ý tìm cô.....Bọn họ nói bọn họ sẽ lợi dụng việc bắt cóc ba mẹ nuôi cô để cô rời khỏi biệt thự, muốn tôi làm chính là cố gắng giữ chân không được để cho Dịch Khiêm đi tìm cô, nếu như tôi không làm được, bọn họ lập tức giết ba mẹ tôi!”

Hạ Tử Du sững sờ.

Đan Nhất Thuần tự trách nói, “Dịch Khiêm vốn có thể tìm thấy cô, nhưng.....Vì an toàn của ba mẹ tôi, tôi nói với bọn họ Dịch Khiêm sai người trên đường tìm cô, cũng thông báo cho bọn họ biết trên người cô có thiết bị định vị, thậm chí tôi còn kéo dài thời gian không cho Dịch Khiêm biết cô vì chuyện ba mẹ mình bị bắt cóc nên mới bị ép rời khỏi biệt thự..... Thật xin lỗi, tôi không thể không làm như vậy, nếu tôi không làm vậy bọn chúng sẽ giết ba mẹ tôi.”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó Dịch Khiêm nói điện thoại với cô, cũng biết hành tung của cô, anh ấy phái người đi Luân Đôn tìm cô..... Tôi biết rõ đây là cái bẫy của Arsène, nếu như tôi không nói sự thật cho Dịch Khiêm biết, thì Dịch Khiêm sẽ không có khả năng mà cứu cô về được, nhưng lúc đó ba mẹ tôi còn ở trong tay bọn chúng, tôi chỉ có thể trước mặt Dịch Khiêm giả vờ như cái gì cũng không biết, hơn nữa còn đem chuyện Dịch Khiêm sắp bẫy nói với bọn chúng.....”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Nhưng Dịch Khiêm biết tôi ở Los Angeles.”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Đó là vì lúc tôi gọi điện thoại cho bọn chúng, vệ sĩ của Dịch Khiêm bắt được tôi..... Chuyện vệ sĩ không tìm được hành tung của cô, Dịch Khiêm đã bắt đầu nghi ngờ tôi, Dịch Khiêm trước mặt tôi ra lệnh cho thủ hạ đi Luân Đôn tìm cô, trên thực tế là muốn thử tôi. Tôi lo lắng ba mẹ tôi đang trong tay bọn chúng nên không nói cho Dịch Khiêm nguyên nhân tôi làm theo lời Arsène, nhưng Dịch Khiêm rất nhanh tra được chuyện ba mẹ tôi bị bắt cóc, Dịch Khiêm hứa với tôi sẽ cứu ba mẹ tôi, còn chuyện tôi cần làm chính là bằng mọi cách phải từ bọn cướp moi ra nơi cô bị Arsène bắt cóc..... Tôi cũng không biết nên làm cái gì mới đúng, tôi rất sợ ba mẹ tôi có chuyện, nhưng, cuối cùng, tôi lựa chọn tin tưởng Dịch Khiêm, bởi vì tôi biết năng lực của Dịch Khiêm, tôi tin tưởng anh ấy sẽ giúp tôi cứu ra ba mẹ mình, đồng thời tôi sợ bọn chúng gây bất lợi với cô, cho nên tôi đồng ý với Dịch Khiêm. Bọn cướp cho là Dịch Khiêm đã sai người đi Los Angeles tìm cô, cộng thêm tôi vẫn phối hợp với bọn chúng, vì vậy bọn họ không phòng bị tôi, lúc tôi nói chuyện với bọn họ, bọn họ nói cho tôi biết chuyện Arsene cưỡng ép cô ở Los Angeles, sau đó Dịch Khiêm đã tìm được khu nhà xưởng bỏ hoang nơi cô bị giam giữ.”

Hạ Tử Du lúc này ray rứt chỉ biết rũ mắt xuống, cô không thể nào tưởng tượng ra Đàm Dịch Khiêm đã thất vọng như thế nào khi không nhìn thấy cô ở khu nhà xưởng bỏ hoang kia.

Đan Nhất Thuần nói tiếp, “Trước khi Dịch Khiêm đi Thụy Sĩ đã sai người cứu được ba mẹ tôi, tôi cầu xin Dịch Khiêm có thể bảo người dùng phi cơ tư nhân đưa tôi đi Pháp, để cho tôi sớm nhìn thấy ba mẹ tôi, Dịch Khiêm đã đồng ý. Tôi thừa nhận, khi tôi nói ra yêu cầu này thật ra là vì tôi muốn đi theo Dịch Khiêm đến Thụy Sĩ, cho dù biết Dịch Khiêm nhất định có năng lực không để mình bị thương, nhưng tôi vẫn thấy lo lắng, cho nên buộc cơ trưởng đưa tôi đến Thụy Sĩ. Tôi biết Dịch Khiêm đi Thụy Sĩ đầu tiên sẽ đến gặp Kim Trạch Húc, cho nên tôi đến đồn cảnh sát, quả nhiên đến đồn cảnh sát đã nhìn thấy xe của Dịch Khiêm..... Tôi vẫn lên đi theo Dịch Khiêm, vì không muốn Dịch Khiêm phát hiện, tôi chọn khoảng cách đi theo rất xa, cuối cùng đứng ở trước một nhà dân, tôi nhìn thấy Dịch Khiêm đi vào trong đó, tôi biết rõ Dịch Khiêm đã cứu được cô, nhưng, lúc tôi tới, tôi nhìn thấy tất cả vệ sĩ đều đang chĩa súng vào một người đàn ông, mà tôi không ngờ người đàn ông đó cầm súng chỉ vào Dịch Khiêm, tôi vốn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều thì đã nhìn thấy người đó bóp cò, tôi không thể suy nghĩ.....”

.

Tường thuật xong, Đan Nhất Thuần thấp giọng hỏi, “Tử Du, cô có trách tôi vì bị uy hiếp mà ngăn cản Dịch Khiêm đi tìm cô không?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Tôi có thể hiểu vì sao cô làm vậy.”

Đan Nhất Thuần bày tỏ cảm kích, lại nói, “Tôi muốn gặp cô chính là muốn nói rõ với cô những chuyện này, hiện tại đã được cô tha thứ, tôi cũng cảm thấy yên tâm rồi..... Ngày mai tôi định xuất viện, sau đó cùng Robert đi Male.”

Hạ Tử Du hỏi, “Tại sao phải quyết định đi Male?”

Đan Nhất Thuần trả lời, “Bởi vì tôi không còn nơi nào để đi. Tôi không thể trở về nước Pháp, nếu không chuyện tôi bị trúng đạn sẽ làm ba mẹ tôi lo lắng, mà ở Male cũng thích hợp cho việc nghỉ dưỡng, có Robert là bạn sẽ giúp tôi.”

“Nhất Thuần, cô có thể cho tôi biết, đêm hôm trước tôi đến thăm cô, tôi...”

“Có phải cô đang hiểu lầm gì không?” Đan Nhất Thuần khấn trương mà trợn lớn mắt, lập tức giải thích, “Tử Du, thật ra thì đêm hôm trước tôi có nhìn thấy cô, tôi biết cô không đi vào phòng bệnh nhất định là hiểu lầm hình ảnh lúc ấy, nhưng tôi và Dịch Khiêm không giống như cô nghĩ đâu, tôi đã bảo Dịch Khiêm đuổi theo cô.....”

182. Chương 182 : Không Thể Nào Làm Được Tự Nhiên

“Tôi không biết vì sao Dịch Khiêm không đuổi theo cô.... Nhưng tôi và Dịch Khiêm không phải như cô nghĩ đâu, đó chỉ là cái ôm chào tạm biệt..... Bởi vì tôi định rời khỏi Los Angeles, sau này sẽ không trở lại nữa..... Lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, càng làm cho tôi học được cách biết quý trọng, tôi nghĩ, chờ sau khi vết thương khỏi hẳn, tôi sẽ theo ba mẹ định cư ở Pháp.....”

“Tử Du, cô và Dịch Khiêm nhất định phải hạnh phúc đó, tôi sẽ âm thầm chúc phúc cho hai người.”

.

Rời khỏi bệnh viện, trong đầu Hạ Tử Du cứ quanh quẩn lời nói của Đan Nhất Thuần.

Đạo bước ở trên đường, Hạ Tử Du buồn bã nhìn dòng người tới lui trước mặt.

Bỗng dưng, cô ngồi xuống trên một băng ghế ở ven đường.

Dựa vào thành ghế, đôi mắt ảm đạm của cô sững sờ nhìn tới phía trước.

Cô nhớ cuộc đã hiểu được nguyên nhân khiến anh thất vọng, bởi vì cùng một tình huống, cô và Đan Nhất Thuần lại lựa chọn khác nhau.....

Đan Nhất Thuần lựa chọn tin anh, kết quả thành công giải cứu ba mẹ cô, mà cô là vợ anh, lại không tin tưởng anh, cuối cùng dẫn đến kết quả không thể cứu vãn được.....

Cô biết anh không còn muốn nghe sự giải thích của cô, anh đã nói rõ ràng hết ngay lúc đó.

‘Hạ Tử Du, em không làm được.’

‘Hạ Tử Du, tình yêu em dành cho anh là như vậy sao?’

‘Hạ Tử Du, có lẽ ngay từ đầu anh không nên nuông chiều em như vậy.....’

‘Bởi vì em không đáng được đồng tình.’

Tất cả những lời nói của anh ngày hôm qua khắc thật sâu trong đầu cô, dần dần, những lời nói đó giống như những chiếc gai sắc nhọn quần quanh tim cô, làm cô mỗi lần nhớ đến toàn tâm lại đau đớn.....

“Tử Du! !”

“Két” Tiếng thắng xe của một chiếc xe thể thao đắt tiền dừng lại trước mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du chợt ngước mắt, sững sờ nhìn Robert đi về phía cô.

“Sao em lại ngồi một mình ở đây?”

Hạ Tử Du đứng dậy khỏi ghế, “Em mới từ bệnh viện về, tài xế vẫn chưa tới đón em, em ngồi ở đây đợi một lát.”

Robert quan tâm nói, “Tài xế nhà các người làm việc kiểu gì vậy? Trời sắp mưa rồi, còn để em ngồi ở đây chờ, đi thôi, anh đưa em về.”

“Không cần đâu, tài xế sẽ tới ngay thôi, anh tới bệnh viện thăm Nhất Thuận đi!” Muốn đến bệnh viện phải đi qua con đường này, Robert xuất hiện ở chỗ này, dĩ nhiên là vì đến thăm Đan Nhất Thuận.

Robert kiên trì nói, “Không được, sắc mặt em nhìn rất không tốt, anh đưa em về nhà trước, chuyện đi thăm Đan Nhất Thuận cũng không vội!”

Thấy sắc trời dần tối, mưa to cũng ùn ùn kéo tới, Hạ Tử Du đành phải gạt đầu, “Vây được rồi.
Cảm ơn anh.”

Thật ra thì hôm nay cô ra ngoài căn bản không thông báo với tài xế, cô ngồi tắc xi tới bệnh viện.

Cũng chính hôm nay cô mới biết mình đã có thể tự do đi ra ngoài, người giúp việc, vệ sĩ cùng tài xế dường như không còn kềm trương với cô như trước nữa.....

Robert mở cửa xe cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du mới vừa ngồi vào buồng xe, từng giọt mưa lấm tẩm đã rơi xuống mui xe.

Robert mở cửa gạt nước, nhẹ trách nói, “Tài xế nhà em càng lúc càng vô trách nhiệm, lại dám để em ở ven đường một mình, anh phải nói với Dịch Khiêm mới được..... Em còn nói ở chỗ này chờ tài xế, em nhìn đi, mưa đến nơi rồi đó!”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Anh dài dòng thật.”

Robert xụ mặt, “Em dám nói anh dài dòng?”

“Được rồi, lái xe đi ông chủ!” Khi ở Male cô và Robert cũng coi như đã xây dựng được một tình bạn rất tốt, cho nên nói chuyện với nhau như vậy thật làm cho Hạ Tử Du cảm thấy rất thoải mái.

Robert khoan dung cười nói, “Được rồi, ngồi yên, đừng quên cài dây an toàn đó!”

Lúc Hạ Tử Du về đến biệt thự, bên ngoài trời vẫn còn mưa như trút nước.

Robert che dù đưa Hạ Tử Du vào đến cửa, sau đó mới lái ô tô rời đi.

Người giúp việc thấy Hạ Tử Du đi vào nhà, vội cầm dép cho Hạ Tử Du thay, ấp úng nói, “Thật xin lỗi, cô chủ, lúc cô ra cửa chúng tôi cũng không biết, tài xế không liên lạc được với cô.”

Hạ Tử Du thay dép xong, lắc nhẹ đầu, “Không sao, tôi định ngồi tắc xi về, đúng lúc gặp được Robert.”

“Cô chủ, tôi pha cho cô một ly trà nóng nhé.”

“Cảm ơn.”

Sau khi người giúp việc đi, Hạ Tử Du ngồi xuống trên ghế sofa gần cửa sổ sát đất.

Trời mưa rất lớn, tiếng mưa rơi tí tách làm cho người ta cảm thấy thật ồn ào, nhưng lúc này lại làm cho lòng Hạ Tử Du cảm thấy càng thêm cô đơn lạnh lẽo.

“Cô chủ, mời dùng trà.”

Người giúp việc đưa ly trà cho Hạ Tử Du, Hạ Tử Du mỉm cười nhận lấy.

Người giúp việc lúc này nhỏ nhẹ hỏi, “À cô chủ, vừa rồi có người gọi điện bảo ngày mai họ sẽ đưa giường trẻ em mà hôm trước tiên sinh đặt đến, ngày mai đặt giường trẻ ở chỗ phòng trẻ mới sửa lại sao?”

Cả người Hạ Tử Du nao nao, trầm mặc một lúc rồi nói, “Không, cô đem giường trẻ đó bỏ đi.....”

Những người giúp việc trong biệt thự này từ trên xuống dưới đều đã biết chuyện từ vệ sĩ hộ tống Đàm Dịch Khiêm đi Thụy Sĩ, cho nên khi hỏi về vấn đề này họ mới có thể khúm núm như vậy.

Người giúp việc gạt đầu, “Vâng.”

Hạ Tử Du lần nữa đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, lẳng lặng nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ, dần dần hốc mắt cô bắt đầu nhuộm đỏ.

Cô không hề hay biết thì ra anh đã đặt sẵn giường trẻ.

.

Buổi tối.

Đỗ Nhiên ngủ xong, Hạ Tử Du trở lại phòng của mình.

Mưa từ sáng đến tận bây giờ, hơn nữa mưa vẫn rơi không ngừng.

Hạ Tử Du kéo hết rèm cửa sổ lại, rồi bật hết tất cả đèn trong phòng lên, sau đó lẳng lặng ngồi ở mép giường.

Cô muốn bật tất cả đèn trong phòng lên là vì cô sợ bóng tối, hơn nữa trời còn đang mưa, sẽ càng khiến cô thêm sợ hãi.

Hạ Tử Du sững sờ ngồi ôm đầu gối ở đầu giường.

Bỗng dưng, cô đưa mắt nhìn về chỗ trống bên cạnh..... Chỗ này trước đây đều là vị trí Đàm Dịch Khiêm nằm.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, sau đó kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra.

Từ sâu trong ngăn kéo lấy ra món quà sinh nhật chưa thể tặng cho anh, Hạ Tử Du yên lặng nhìn một hồi lâu, sau đó đem hộp quà bỏ lại vào ngăn kéo, sau đó lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn để nằm ở dưới món quà ra.

Nhìn giấy thỏa thuận ly hôn đã có chữ kí của Đàm Dịch Khiêm, nhớ lại lúc Đàm Dịch Khiêm đưa cho cô giấy ly hôn này, mũi Hạ Tử Du đột nhiên cay cay.

Cô từng nói, cô sẽ không ly hôn với anh, sẽ không bao giờ

Thế mà.

Cô nên làm cái gì đây? Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu để xáo đi nỗi đau đớn trong lòng, cô đem giấy thỏa thuận ly hôn bỏ lại vào ngăn kéo.

Từ từ dựa người vào đầu giường, trong đầu cô thoáng qua khoảng thời gian về cuộc hôn chưa tròn một năm của cô và Đàm Dịch Khiêm.....

Hình ảnh hạnh phúc của cô và anh chợt xuất hiện ngay trước mắt, cô nhắm thật chặt đôi mắt lại.

Cô không muốn ly hôn, không hề muốn.

Nhưng anh đã không cần cô nữa.

Suy nghĩ suốt cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi đưa Liễu Nhiên tới nhà trẻ, Hạ Tử Du bảo tài xế đưa cô đến Đàm thị.

Lúc Hạ Tử Du đến Đàm thị vẫn còn chưa đến giờ làm việc, nhân viên còn đang lục đục đi vào công ty, nhìn thấy Hạ Tử Du, bọn họ theo thói quen gạt đầu chào Hạ Tử Du, còn Hạ Tử Du vẫn mặc một bộ âu phục kín đáo lịch sự mỉm cười đáp lại bọn họ.

Đi thang máy lên tầng 98, Hạ Tử Du kiên định không cho phép mình lùi bước.

Thang máy cuối cùng cũng dừng lại ở tầng 98, Hạ Tử Du bình tĩnh bước ra thang máy.

Cô vẫn đã nghĩ những gì cần phải nói khi gặp anh, nhưng lúc cô tới phòng làm việc của anh nhìn thấy chị Dư đang giúp anh sửa lại gì đó trên mặt bàn, nhưng anh thì không có ở trong phòng làm việc.

Lúc chị Dư vô tình ngược mắt lên nhìn thấy Hạ Tử Du đứng ngoài cửa, ngay sau đó chị thả gì đó trong tay xuống, đến trước mặt Hạ Tử Du, cung kính chào, “Tổng giám đốc phu nhân.”

Hạ Tử Du hơi mỉm cười, “Chị Dư.”

“Cô đến tìm tổng giám đốc sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Vâng, anh ấy có ở công ty không?”

Chị Dư trả lời, “Tổng giám đốc vừa mới đi ra ngoài.”

Hạ Tử Du hỏi, “Anh ấy đi rồi sao?”

Sắc mặt chị Dư sầm xuống, dừng lại chút mới trả lời, “Hôm nay Đan tiểu thư xuất viện, tổng giám đốc đến bệnh viện rồi.”

Hạ Tử Du có thể nhìn thấy được sự không vui thay đổi trên mặt chị Dư khi trả lời câu hỏi của cô, cô không hỏi thêm gì nữa, thản nhiên nói, “Được rồi, vậy tôi ở đây chờ anh ấy trở về.”

Chị Dư “Tốt bụng” bổ sung thêm, “Tổng giám đốc phu nhân, nghe nói sáng nay Đan tiểu thư sẽ lên máy bay đi với Robert tiên sinh, sợ rằng tổng giám đốc sẽ chờ đưa Đan tiểu thư lên máy bay xong mới trở lại, có lẽ cô phải kiên nhẫn ngồi chờ một lát.”

Biết rõ chị Dư cố ý nói những chuyện này cho cô nghe, Hạ Tử Du cũng không có tỏ ra mình không vui, cô vẫn cười nói, “Không sao, tôi chờ anh ấy.”

Chị Dư không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra.

Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa ở bên trong phòng làm việc lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lúc kim chỉ giờ chỉ đến số mười, Hạ Tử Du rốt cuộc cũng gặp được Đàm Dịch Khiêm.

Khi Đàm Dịch Khiêm bước vào phòng làm việc cũng đã nhìn thấy Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa, đúng lúc Hạ Tử Du cũng đưa mắt nhìn về phía anh.

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, Đàm Dịch Khiêm lơ đãng ngó sang chỗ khác.

Hạ Tử Du bình tĩnh đứng dậy, ánh mắt vẫn dừng lại trên gương mặt tuấn tú của Đàm Dịch Khiêm, lên tiếng trước, “Em đã ở đây đợi anh hai tiếng.....”

Đàm Dịch Khiêm đi đến sau bàn làm việc, thản nhiên hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Hạ Tử Du đi về phía Đàm Dịch Khiêm, chịu đựng sự xa cách lẫn nhau mà cảm thấy vô cùng đau lòng, cô nhỏ nhẹ nói, “Xin lỗi, lúc trước đã hiểu lầm quan hệ của anh và Nhất Thuần....”

Đàm Dịch Khiêm ngồi trên ghế, không chút biểu cảm nhìn Hạ Tử Du cũng không mở miệng trả lời.

Không thấy Đàm Dịch Khiêm đáp lại, Hạ Tử Du cố nén chưa xót xuống cổ họng, rồi nói, “Thật ra cũng không phải là em không tin tưởng anh, sợ dĩ em đi Arsène là vì.”

Cốc, cốc.

Một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt lời nói của Hạ Tử Du.

Chị Dư đi vào phòng làm việc Đàm Dịch Khiêm, cung kính nói, “Tổng giám đốc, hội nghị còn năm phút nữa bắt đầu.”

“Tôi biết rồi.”

Đột nhiên thấy Hạ Tử Du đứng trong phòng làm việc, chị Dư vội vàng gật đầu chào hỏi với Hạ Tử Du, sau đó hỏi ý kiến Đàm Dịch Khiêm, “Ồ, tổng giám đốc, tôi không biết tổng giám đốc phu nhân đang ở đây, bây giờ tôi lập tức đi thông báo với mọi người dời lại buổi họp.....”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Không cần, tôi sẽ tham dự hội nghị đúng giờ.”

“Vâng.”

Chị Dư nhận thấy bầu không khí giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du có gì đó không đúng lắm, vội vàng lui ra khỏi chiến trường nồng nặc mùi thuốc súng này.

Đến lúc trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Hạ Tử Du đưa mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm lần nữa, “Nếu anh sắp phải đi họp, vậy em cũng không dài dòng nữa...” Lúc nói câu này từng nơi trên cơ thể cô đều cảm thấy đau đớn, cô nghèn nghẹn nói, “Em tới là muốn nói cho anh biết, em muốn trở về thành phố Y một chuyến.....”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du, không nói câu nào.

Dù Đàm Dịch Khiêm không lên tiếng hỏi nhưng Hạ Tử Du vẫn muốn giải thích với Đàm Dịch Khiêm, “Tang lễ của ba nuôi em không dự được...” Lúc đó cô đang dưỡng bệnh tại Thụy Sĩ, “Hôm nay ông ấy an táng, em muốn về thành phố Y cúng viếng cho ông ấy, có thể sẽ ở lại đó một tuần.”

Đàm Dịch Khiêm cuối cùng lạnh nhạt mở miệng, “Nếu em muốn anh sẽ cho người đưa em đi.”

Nghe giọng nói nặng nề của anh, cô kìm nén chua xót trong lòng, lắc nhẹ đầu, “Không cần đâu, tự em sẽ đi, em đã đặt vé máy bay tối hôm nay đi rồi.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu, “Được.”

Chỉ nói đơn giản một chữ rồi anh không nói thêm gì nữa.

Hạ Tử Du rũ rèm mắt xuống, cũng không còn muốn nói những lời muốn nói với anh, nhìn thấy đã gần tới năm phút, cô chậm rãi xoay người đi.

Không ai biết gương mặt lúc này của Đàm Dịch Khiêm chợt trầm xuống.

Như máy móc đi tới trước cửa, trước khi bước qua ngưỡng cửa, Hạ Tử Du đột nhiên dừng chân, cô đưa lưng về phía anh, nhắm hai mắt lại nói, “Em biết anh làm việc không thích dài dòng dây dưa, nhưng xin anh cho phép em suy nghĩ thêm mấy ngày, sau khi trở lại em sẽ nói cho anh biết quyết định của em.”

Nói xong câu đó, Hạ Tử Du cố gắng đứng thẳng người từng bước từng bước đi ra khỏi phòng.

.

Sau khi Hạ Tử Du bỏ đi, Đàm Dịch Khiêm khẽ thở dài dựa vào thành ghế, sau đó nhắm mắt lại mệt mỏi đưa tay nhú nhú mi tâm.

“Tổng giám đốc, hội nghị có thể bắt đầu rồi.” Giọng chị Dư vọng vào từ bên ngoài cửa phòng.

Hai mắt Đàm Dịch Khiêm vẫn nhắm nghiền, nhưng giọng nói lại nặng nề còn có chút uể oải, “Hủy bỏ đi.”

Bảy giờ tối.

Hạ Tử Du soạn vài bộ quần áo đơn giản để vào hành lý.

“Mẹ.”

Liễu Nhiên ôm một con gấu đáng yêu bước vào phòng của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du để bộ quần áo trong tay xuống, đưa tay ôm Liễu Nhiên ngồi lên giường, “Sao vậy con gái?”

Liễu Nhiên mở mắt to hỏi, “Mẹ, mẹ phải đi tới mấy ngày lận sao?”

Lúc sáng Hạ Tử Du đưa Nhiên tới nhà trẻ cũng đã nói qua chuyện cô sẽ rời khỏi nhà mấy ngày.

Hạ Tử Du vuốt vuốt mái tóc ngắn ngang tai của Liễu Nhiên, dịu dàng nói, “Mẹ chỉ đi có mấy ngày thôi, rất nhanh sẽ trở lại với Liễu Nhiên.”

Liễu Nhiên buông món đồ chơi trong tay ra, đưa tay ôm lấy Hạ Tử Du, “Mẹ, Ngôn Ngôn không muốn mẹ đi đâu, Ngôn Ngôn rất sợ ở một mình.”

Hạ Tử Du đau lòng hôn lên gương mặt Liễu Nhiên, tuy cười nhưng không ngăn được giọng nói nghẹn ngào, “Bé ngọc, con sẽ không phải một mình, đợi chút nữa ba con sẽ về.....”

Liều Nhiên ngậy thơ mở to mắt, “Ba sẽ về chơi với Ngôn Ngôn hả mẹ?”

“Đúng vậy, dĩ nhiên rồi, ba cũng rất nhớ con đó!”

Anh dọn ra ngoài là vì cô, hôm nay cô rời đi, đương nhiên anh sẽ về nhà lại, dù sao anh cũng rất yêu thương Liều Nhiên.

Liều Nhiên nhú mày như người lớn nói, “Nhưng mà lâu rồi ba không có về nhà ngủ.”

Hạ Tử Du nghiêm túc an ủi nói, “Đó là bởi vì ba có rất nhiều công việc cần phải làm, nhưng mà, mỗi ngày ba đều gọi điện thoại cho con, không phải sao?”

Liều Nhiên vẫn ôm Hạ Tử Du thật chặt, luyến tiếc nói, “Mẹ, vậy mẹ phải nhanh nhanh về với con nha. . .”

Hạ Tử Du lại hôn Liều Nhiên, “Ừm.”

Liều Nhiên mong chờ nói, “Đợi mẹ về rồi con sẽ bảo ba dẫn chúng ta đến chỗ chú Robert chơi, chú Robert nói chỗ chú ấy có rất nhiều, rất nhiều loại cá xinh đẹp...”

Nghe giọng nói háo hức của con gái, trong chớp mắt hốc mắt của Hạ Tử Du liền ươn ướt.

Sau khi trở về, cả nhà ba người bọn họ còn có thể cùng đi Male chơi sao? Không.....

Cô biết là không có khả năng đó.

Nhìn thấy nước mắt trong mắt Hạ Tử Du, Liều Nhiên vụng về lau nước mắt cho Hạ Tử Du, “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Hạ Tử Du nín khóc mỉm cười, “Mẹ không sao, chỉ là phải đi mấy ngày không nở xa Liều Nhiên mà thôi. . . . Liều Nhiên ở nhà phải ngoan ngoan nghe lời ba, biết không?”

“Dạ.”

.

Hai giờ sau, Hạ Tử Du ngồi máy bay về lại thành phố Y.

Có lẽ là vì mấy ngày liên tiếp mệt mỏi, Hạ Tử Du vừa lên máy bay đã ngủ thiếp đi, nhưng khóe mắt cô vẫn còn đọng lại nước mắt.

Máy bay bay lượn giữa bầu trời khoảng hơn mười giờ, cuối cùng an toàn đáp xuống sân bay quốc tế thành phố Y.

Kéo theo hành lý Hạ Tử Du đi ra khỏi sân bay.

Đã lâu không trở lại thành phố nơi mình sống, trong lòng Hạ Tử Du cảm thấy thật bồi ngùi xúc động.

Vẫn một chiếc tắc xi, nói xong địa chỉ, Hạ Tử Du ngồi nhìn quang cảnh dọc đường.

Khi đi ngang qua một chi nhánh của công ty Đàm thị ở thành phố Y, vẫn như trước đây, tài xế taxi tự hào quay lại giới thiệu với Hạ tử Du, “Tiểu thư, cô mới về nước sao? Tòa cao ốc rộng lớn này là của tập đoàn Đàm thị đấy, nó chính là kiến trúc tiêu biểu của thành phố Y chúng ta, nghe nói tổng giám đốc của tập đoàn này vẫn còn rất trẻ...”

Hạ Tử Du mỉm cười khi nghe bác tài giới thiệu, trong đầu hiện lên hình ảnh cô từng đi theo Đàm Dịch Khiêm làm việc tại tòa nhà lớn này.

Những hồi ức nghĩ rằng đã quên hết nhưng trong đầu cô vẫn nhớ rõ ràng mồn một như thế.....

Nửa giờ sau, tài xế lái vào khu nhà giàu có nhất thành phố Y rồi dừng lại trước một căn biệt thự cao cấp.

Hạ Tử Du trả tiền cho tài xế xong, đưa mắt nhìn căn biệt thự trước mặt thật lâu.

Nơi này đã từng là nhà của cô, đã nhiều năm như vậy, nơi này vẫn là nơi cô từng quyến luyến.

Kéo theo hành lý, sau đó nhấn chuông cửa.

Người gác cổng của Hạ gia chạy ra, có lẽ hai năm qua đã đổi người giúp việc mới, anh ta cũng không nhận ra Hạ Tử Du, đề phòng hỏi, “Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?”

“Tôi.....Tôi là Tử Du, làm phiền anh thông báo với Hạ phu nhân một tiếng.”

“Tử Du?” Người gác cổng cảm thấy cái tên này rất quen nhưng nhất thời không nghĩ ra, bỗng dưng, anh nhìn Hạ Tử Du nói, “Cô đợi một lát, tôi phải đi hỏi lại dì quản gia.”

Mấy phút sau, người gác cổng cùng với dì quản gia xuất hiện trước mặt Hạ Tử Du.

Khi Hạ Tử Du nhìn thấy dì quản gia, nước mắt đã không kìm được mà chảy tràn xuống má.

Dì Lưu quản gia của Hạ gia khi nhìn thấy Hạ Tử Du cũng không dám tin mà dụi dụi vào mắt mình, sau khi xác định người đứng trước mặt bà đúng là cô chủ nhỏ mà bà đã từng yêu thương, giọng xúc động gọi, “Tiểu thư. Hạ tiểu thư?”

Để xuống hành lý, Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy thân hình hơi mập trước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở, “Dì Lưu!”

Dì Lưu so với ngày trước già đi rất nhiều, nước mắt già nua lúc này đã rơi như mưa, “Con gái, con trở lại sao?”

“Con về thăm mẹ.”

Nhắc tới bà Hạ, dì Lưu bị thương lắc lắc đầu.

“Lưu mẹ, mẹ con có khỏe không?”

Hạ Tử Du từ Thụy Sĩ trở lại Los Angeles, nghe nói Đàm Dịch Khiêm đã cho người đưa bà Hạ về lại thành phố Y, nhưng Hạ Tử Du vẫn không liên lạc được với bà Hạ, qua báo chí đưa tin mới thấy được Hạ gia cử hành tang lễ cho ông Hạ.

Dì Lưu nói, “Bà chủ không khỏe. Sau khi bà chủ xử lý tang lễ cho ông chủ xong sau đó cũng không nói chuyện với bất kỳ ai, mỗi ngày đều chìm đắm trong sự đau buồn vì ông chủ qua đời, ai cũng không khuyên được.....”

Hạ Tử Du hỏi, “Đường Hân đâu? Cô ấy đi đâu?”

Dì Lưu chán nản nói, “Hơn nửa năm trước tiểu thư đã lấy đi của bà chủ một khoản tiền lớn rồi bỏ nhà đi, bây giờ cũng không biết cô ấy ở đâu....”

183. Chương 183 : Cô Chỉ Có Một Yêu Cầu

Ba ngày sau.

Sáng sớm, tại phòng ăn Hạ gia.

Dì Lưu đang đốc thúc người giúp việc chuẩn bị bữa sáng.

Hạ Tử Du cũng đang đi vào phòng ăn.

Thoáng nhìn thấy Hạ Tử Du, dì Lưu ngừng lại động tác trên tay, lập tức nở nụ cười, “Hạ tiểu thư, cô dậy rồi à. Mọi người đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cô rồi.”

Hạ Tử Du nhìn quanh bốn phía một vòng rồi thắc mắc hỏi, “Dì Lưu, mẹ con không có ở phòng ăn sao?”

Dì Lưu hiền từ trả lời, “Bà chủ đang ở vườn hoa, tôi đang chuẩn bị đi mời bà chủ dùng bữa sáng đây.”

Sắc mặt Hạ Tử Du trở nên ủ dột, lo lắng hỏi, “Dì Lưu, tâm tình của mẹ con có phải vẫn chưa chuyển hướng tốt?”

Dì Lưu trấn an vỗ nhẹ tay Hạ Tử Du, “Hạ tiểu thư, cô đừng lo lắng. Nhiều ngày qua bà chủ cũng không có bước chân ra khỏi phòng một bước, lúc này chịu đến vườn hoa điều này nói rõ tâm tình bà chủ đã khá hơn trước rồi.”

Hạ Tử Du nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dì Lưu nói, “Hạ tiểu thư, cô dùng bữa ăn sáng trước đi, tôi đến vườn hoa mời bà chủ vào.”

Hạ Tử Du lập tức nói, “Dì Lưu, để con đi. Con muốn gần gũi với mẹ nhiều hơn!”

Dì Lưu trấn an cười cười, “Cũng tốt. Tôi cũng hy vọng có người có thể trò chuyện với bà chủ.”

.

Hạ Tử Du đã nhìn thấy bà Hạ ngồi trên ghế dài trong vườn hoa.

Bà Hạ lặng lẽ ngồi ở đó, ánh mắt đại ra đang lắng nghe tiếng côn trùng kêu.

Hạ Tử Du chậm rãi đi tới, nhẹ giọng gọi bà, “Mẹ!”

Bà Hạ ngước mắt lên nhìn Hạ Tử Du nhưng không nói gì.

Hạ Tử Du ngồi xuống cạnh bà Hạ, cầm một chiếc áo len mỏng khoác lên người bà Hạ, quan tâm nói, “Mẹ, sáng sớm trời lạnh, mẹ tới vườn hoa phải mặc thêm nhiều quần áo chứ.”

Bà Hạ vẫn trầm mặc nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ở chung với Hạ gia ba ngày nay, bà Hạ vẫn chưa mở miệng nói chuyện với Hạ tử Du một câu nào.

Hạ Tử Du nhìn gương mặt bà Hạ tiêu tụy hơn rất nhiều so với trước kia, đau lòng nói, “Mẹ, mẹ lên tiếng nói chuyện với con đi, mẹ cứ như thế này con rất lo lắng... Con biết mẹ nhớ ba, nhưng nếu ba vẫn còn sống, ông ấy tuyệt đối không muốn nhìn thấy mẹ như bây giờ đâu.”

Nhắc tới ông Hạ, hốc mắt bà Hạ bỗng ngưng tụ nước mắt.

Thấy mắt bà Hạ ươn ướt, vành mắt Hạ Tử Du cũng hồng hồng.

Bà Hạ ai oán lên tiếng, nghẹn ngào nói, “Sao ông ấy có thể bỏ lại mẹ một mình chứ? Tiểu Hân cũng không biết đi đâu, ông ấy cũng đi, bây giờ chỉ còn lại một mình mẹ, mẹ sống ở trên đời này còn ý nghĩa gì nữa.”

Hạ Tử Du đau lòng ôm lấy bờ vai bà Hạ bởi vì đang khóc mà run run, cố gắng an ủi nói, “Mẹ, mẹ không có mình mà, mẹ còn dì Lưu, còn con, còn Đường Hân...”

Bà Hạ chột đẩy mạnh Hạ Tử Du ra, khóc thành tiếng, “Cô. Cô còn về đây làm gì? Đều tại cô... Nếu như ngày đó chúng tôi không dẫn cô về Hạ gia, nếu chúng tôi không có dính líu gì đến cô, ba cô hôm nay sẽ không phải chết.....”

“Mẹ.” Mỗi một câu nói của bà Hạ đều khiến Hạ Tử Du không ngừng tự trách mắng bản thân.

Bà Hạ khóc rống lên, “Cô đi cho khuất mắt tôi, mau đi cho tôi...”

Không quan tâm đến bà Hạ xô đẩy, Hạ Tử Du vẫn ôm thật chặt bà Hạ, liên tục nói, “Con không đi, mẹ.”

“Cô đi mau.”

“Con không đi.”

Sau lần cuối cùng đuổi Hạ Tử Du đi không có kết quả, bà Hạ rốt cuộc đau lòng dựa vào trên người Hạ Tử Du, bật khóc, “Tại sao ông trời lại đối xử với mẹ như vậy? Tại sao? Tử Du, rốt cuộc mẹ đã làm sai điều gì?”

Hạ Tử Du ôm bà Hạ, trấn an vuốt nhẹ lên sống lưng bà Hạ.

Bà Hạ lẩm bẩm nói, “Tại sao ai cũng bỏ mẹ mà đi... Còn lại một mình mẹ biết phải làm sao bây giờ?”

Hạ Tử Du không nói gì chỉ lặng lẽ lắng nghe bà Hạ thổ lộ.

.

Qua một lúc lâu, bà Hạ mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du giúp bà Hạ vén mấy sợi tóc rối bời đến sau vành tai, nhỏ nhẹ gọi, “Mẹ.”

Hốc mắt bà Hạ không còn nước mắt để rơi, lặng lẽ nhìn Hạ Tử Du, bỗng nhiên bà áy náy nói, “Tử Du, mẹ xin lỗi. Vừa rồi mẹ nói chuyện có phải rất làm con buồn không?”

Hạ Tử Du lắc mạnh đầu, “Mẹ, con không sao.”

Bà Hạ đưa tay vuốt lên gương mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du, khó chịu nói, “Tử Du, mấy năm nay mẹ chẳng có quan tâm gì đến con, con luôn trách con năm đó giả mạo thân phận của Tiểu Hân, con có trách mẹ không?”

Mắt Hạ Tử Du ướt nước vẫn lắc đầu.

Bà Hạ quỳn luyến nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng của Hạ Tử Du, đau khổ nói, “Con có biết hay không, mấy năm này mẹ sống mà không hề thấy vui vẻ chút nào... Tình thương của mẹ dành cho con nhiều như vậy, nhưng đột nhiên con không phải con gái ruột do mẹ sinh ra...”

“Con xin lỗi.”

“Mấy năm nay, ba con cứ luôn trách mẹ không nên nhớ tới con, nhưng chính ông ấy lại luôn lén lấy hình của con ra xem...”

Đáy mắt Hạ Tử Du đọng đầy nước mắt, lúc này chỉ có thể không ngừng nói, “Con xin lỗi.”

Buổi tối.

Kéo chăn đắp cho bà Hạ xong Hạ Tử Du hôn nhẹ lên trán bà Hạ, “Mẹ, ngủ ngon!”

Bà Hạ vui vẻ gật gật đầu.

Lúc Hạ Tử Du chuẩn bị đi ra, bà Hạ đột nhiên lên tiếng gọi, “Tử Du, tối nay ngủ chung với mẹ đi!”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, trong lòng vui mừng khôn xiết, tất nhiên cô không dám tin. Cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày nhận được sự tha thứ của mẹ... Nước mắt trong hốc mắt Hạ tử Du lại tràn ra, lúc này Hạ tử Du cảm thấy trời cao cuối cùng vẫn chiếu cô.

“Mẹ không muốn ở một mình.”

Hạ Tử Du ghen ngào nói, “Dạ.”

“Ngày mai, mẹ dẫn con đi thăm ba con.”

“Dạ.”

.

Hôm sau, tại công viên tưởng niệm.

Hạ Tử Du dắt tay bà Hạ, hai người lặng lẽ nhìn nụ cười sáng lạn của ông Hạ.

Lúc đối mặt với ông Hạ, tâm tình của bà Hạ cũng đã bình tĩnh hơn.

Vậy mà, trông mắt trong suốt của Hạ Tử Du lúc này lại phủ kín hơi nước.

Không để ý tới trạng thái của Hạ Tử Du, có lẽ là không muốn khóc trước mặt chồng, bà Hạ xoay người lại nói, “Tử Du, chúng ta về thôi.”

Hạ Tử Du đột nhiên nặng nề gọi, “Mẹ.”

Bà Hạ ngược mắt hỏi, “Tử Du, sao vậy?” Nhìn nước mắt Hạ Tử Du đang không ngừng rơi, bà Hạ đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du khàn khàn nói, “Mẹ, con xin lỗi, con không thể cứu được ba về.”

Bà Hạ nặng nề thở dài, giọng nói dịu lại, “Mẹ nói con đừng để trong lòng, con người đều có một số mệnh, việc của ba con trách nhiệm không phải tại con... Mẹ biết con đã cố gắng hết sức để bảo vệ ba con!” Tuy ông Hạ chết là vì Hạ Tử Du liên lụy, nhưng bà Hạ cũng biết Hạ Tử Du cũng đã cố gắng hết sức.

Hạ Tử Du bật khóc thành tiếng, “Mẹ, nếu như. Nếu như con có thể nghe lời Đàm Dịch Khiêm, chờ anh ấy tới cứu chúng ta, có lẽ ba sẽ không có chết.”

Bà Hạ tự trách nói, “Chuyện này là lỗi của mẹ, là mẹ cầu xin con đi với Arsène.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không. Mẹ, con biết rõ tình hình lúc đó, dù Arsène có dẫn con đi, hẳn cũng sẽ không tha cho ba... Nhưng con... Nhưng con đã tự cho rằng mình có thể xoay chuyển....”

Bà Hạ lau đi nước mắt đang không ngừng tuôn rơi trên mặt Hạ Tử Du, “Mẹ cũng biết, nhưng tối thiểu vẫn còn một tia hy vọng, không phải sao?”

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy bà Hạ, muốn từ vòng ôm này để nhận được chút cảm giác an toàn thay thế cho những nỗi thống khổ uất ức trong mấy ngày qua, “Mẹ...”

“Đứa nhỏ ngốc.”

.

Vào đêm.

Hạ Tử Du nằm mở to mắt, thần sắc hoảng hốt nhìn trần nhà hoa văn.

Bà Hạ nghiêng người sang quan tâm hỏi, “Tử Du, sao còn chưa ngủ?”

Hạ Tử Du cũng nghiêng người sang, đối mặt với bà Hạ, “Có phải con nhích tới nhích lui đánh thức mẹ?”

Bà Hạ bật lên chiếc đèn ở đầu giường, khẽ thở dài nói, “Mẹ cũng không ngủ được.”

Hạ Tử Du an ủi, “Cơ thể mẹ vẫn chưa khỏe, mẹ cần nghỉ ngơi thật nhiều.”

Bà Hạ hỏi, “Tử Du, hai hôm nay con cũng không ngủ được, có phải có tâm sự không?”

Hạ Tử Du cố làm ra vẻ thoải mái nói, “Không có ạ!”

Bà Hạ thuận miệng hỏi, “Con về nước mấy ngày rồi, sao không thấy Dịch Khiêm gọi điện thoại cho con?”

“Dạ. Anh ấy. Anh ấy có gọi điện thoại cho con, nhưng vào buổi tối thì rất ít vì anh ấy bận rộn công việc, cần nghỉ ngơi.”

Bà Hạ cảm khái nói, “Cũng phải, Dịch Khiêm quản lý công ty lớn như vậy thật là rất bận rộn. Ngày đó thấy Dịch Khiêm lo lắng cho con như vậy, mẹ nghĩ có lẽ tình cảm của con và Dịch Khiêm rất hạnh phúc!”

Hạ Tử Du chỉ cười nhẹ, “Dạ.”

Bà Hạ tắt đèn ở đầu giường, nhẹ giọng nói, “Mau ngủ đi.”

Hạ Tử Du đột nhiên gọi bà, “Mẹ.”

Trong bóng tối, ánh mắt bà Hạ dịu dàng nhìn sang Hạ tử Du, “Sao vậy?”

“Con có vấn đề này muốn hỏi mẹ.”

“Nói đi!”

Hạ Tử Du do dự một lúc rồi nói, “Ba và mẹ xưa nay luôn yêu thương nhau, mẹ nhận thấy để có thể duy trì cuộc sống vợ chồng điều cần nhất chính là gì?”

Bà Hạ lấy thân phận của người từng trải thở dài nói, “Cần nhất đương nhiên chính là sự tin tưởng! Chỉ cần tin tưởng lẫn nhau, bất cứ khó khăn gì giữa vợ chồng cũng đều có thể giải quyết!”

Hạ Tử Du hỏi, “Vậy nếu như cả hai vợ chồng đều có vấn đề về lòng tin với nhau, hiện tại rất khó có thể tiếp tục sống chung nữa, vậy phải làm sao bây giờ?”

Bà Hạ trả lời, “Vậy phải xem cả hai vợ chồng này còn yêu nhau hay không...”

“Con không biết anh ấy” Hạ Tử Du lập tức khựng lại, rồi đổi sang câu hỏi khác, “Nếu như đối phương có khả năng không muốn tiếp tục nữa thì sao?”

Bà Hạ nhảy cảm hỏi, “Tử Du, con hỏi nhiều vấn đề giữa nam nữ như vậy... Có phải giữa con và Dịch Khiêm xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Con và anh ấy không có vấn đề gì, con chỉ hỏi giúp một người bạn thôi.”

“À.” Bà Hạ cũng không thắc mắc thêm, dù sao lúc bà ở Los Angeles cũng nhận thấy được rõ Dịch Khiêm rất quan tâm và lo lắng cho Hạ Tử Du, đương nhiên cho rằng giữa bọn họ chắc chắn sẽ không có vấn đề, “Vậy mẹ hỏi con, bạn của con không muốn cùng đối phương tiếp tục nữa sao?”

Hạ Tử Du không chút do dự nào trả lời, “Không, cô ấy Cô ấy không hề muốn rời xa đối phương.”

Bà Hạ hiểu ý gật gật đầu, “Như vậy vấn đề cũng rất dễ giải quyết. Nếu không muốn xa đối phương, vậy thì đừng bỏ đi!”

“Nhưng mà, cho dù có thể tiếp tục, đối phương kia cũng chỉ là tuân theo sự quyết định của cô ấy, bởi vì. Đối phương có lẽ đã không còn cần cô ấy.”

Bà Hạ nói, “Vậy, bạn của con nên suy nghĩ xem trên đời này có thể còn ai có thể thay thế vị trí đối phương trong lòng cô ấy hay không... Nếu như không có, vậy chuyện duy nhất bạn con có thể làm chính là nghĩ cách làm sao để đối phương có thể quan tâm tới cô ấy lần nữa... Nên biết rằng, quay lại chính là sống cả đời, giây phút đã lựa chọn, cũng có lẽ là kết quả cho cả đời, bạn con hẳn nên phải thận trọng suy nghĩ, ít nhất khi ở thời điểm quyết định, bạn con cần phải xác định xem đối phương còn yêu cô ấy hay không, dù sao khi bước vào lễ đường thành thân thì hai người nhất định đã từng yêu nhau, tình cảm hai bên không thể dễ dàng nói bỏ là bỏ như vậy, có lẽ còn có thể cứu vãn được.”

Hạ Tử Du trầm mặc, dường như đang suy nghĩ đến những lời nói của bà Hạ.

Bà Hạ lại nói thêm, “Hôn nhân không phải trò đùa, cần nên thận trọng suy tính.”

Ba ngày sau đó, Hạ Tử Du ngồi máy bay trở lại Los Angeles.

Lúc kéo hành lý xuống máy bay, bước chân của Hạ Tử Du đã không còn nặng nề như lúc ra đi, cô có vẻ rất nhẹ nhõm, thậm chí sau khi ra khỏi phi trường, cô còn mua một chiếc điện thoại di động mới, một số mới, sau đó gọi điện thoại cho tài xế ở nhà tới đón cô.

Tài xế rất nhanh đã tới, cô giống như đã sớm vứt bỏ hết mọi lo lắng khi rời đi, mỉm cười nhìn tài xế.

Tài xế đã lâu rồi không có nhìn thấy Hạ Tử Du cười, anh cảm thấy hơi ngạc nhiên, cảm thấy tâm trạng của Hạ Tử Du vui tươi hơn trước khi ra nước ngoài nhiều.”

Tài xế hỏi Hạ Tử Du, “Cô chủ, về thẳng nhà sao?”

Hạ Tử Du nói, “Hiện tại bốn giờ rồi, Liễu Nhiên đang ở nhà trẻ, chúng ta đi đón con bé!”

Tài xế nói, “Cô vừa xuống máy bay có mệt không? Tôi đưa cô về nhà rồi đi đón Ngôn Tư tiểu thư sau!”

Trên mặt Hạ Tử Du vẫn mỉm cười nhã nhặn, “Không sao, trên máy bay tôi đã ngủ một giấc rồi, một tuần nay Liễu Nhiên không thấy tôi, chắc hẳn con bé rất là nhớ tôi...”

Tài xế gật đầu, “Vậy tôi đưa cô đến đó.”

.

“Mẹ ——”

Ngoài cửa nhà trẻ, Hạ Tử Du dang tay ôm lấy Nhiên đang chạy về phía cô.

Vòng tay nhỏ bé của Liễu Nhiên cũng ôm ngược lại Hạ Tử Du, mừng rỡ nói, “Mẹ, mẹ đã về rồi, Ngôn Ngôn rất nhớ mẹ.”

Niềm nhớ thương đối với đứa con gái bảo bối khiến Hạ Tử Du không kiềm được hôn liên tục mấy cái lên khuôn mặt Liễu Nhiên, Hạ Tử Du nở nụ cười tràn đầy tình thương của mẹ, “Con gái bảo bối, mẹ cũng rất nhớ con... Mẹ không nhà mấy ngày nay, con có ngoan hay không nè?”

Liễu Nhiên rất nghiêm túc gật đầu, “Dạ, cô giáo cũng khen Ngôn Ngôn rất ngoan!”

Hạ Tử Du nhin không được lại hôn con gái thêm vài cái, bắt chước giọng nói ngây thơ của Liễu Nhiên, “Chỉ có cô giáo nói con ngoan thôi ư, vậy.....Ba con đâu?”

Liễu Nhiên lập tức khấn trương, “Ngôn Ngôn có ngoan ngoan nghe lời ba nói mà”

Hạ Tử Du hỏi, “Mấy ngày nay ba đều ở nhà với con sao?”

Liễu Nhiên gật đầu, “Dạ, mỗi buổi tối ba đều kể chuyện cổ tích cho Ngôn Ngôn, còn dạy Ngôn Ngôn chơi ghép hình.”

“Được rồi, xem con gái mẹ ngoan như vậy, bây giờ chúng ta về nhà thôi, mẹ có mua cho con rất nhiều quà nè...”

Liễu Nhiên thích thú vỗ tay, “Tuyệt quá!”

.

Người trong biệt thự ai cũng nhận thấy sau khi Hạ Tử Du trở về đã có sự thay đổi rất lớn.

Cô không còn buồn bực không vui như lúc trước, tâm tình dường như cũng thoải mái nhẹ nhàng hơn... Thậm chí cô còn tặng quà cho rất nhiều người giúp việc trong nhà, khiến cho tất cả người giúp việc trong nhà phải ầm ĩ một phen.

Còn lúc này, Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa nhìn Liễu Nhiên đang nghiêm túc suy nghĩ chơi ghép hình.

Người giúp việc cung kính nói, “Cô chủ, có thể dùng bữa tối rồi.”

Hạ Tử Du ngược mắt liếc nhìn đồng hồ trên tường, không tin hỏi người giúp việc, “Chúng ta không đợi Dịch Khiêm sao?”

Người giúp việc trả lời, “Sáng nay lúc tiên sinh ra cửa có nói tối nay có tiệc xã giao, có thể sẽ về hơi trễ.”

Liễu Nhiên ngược mắt lên nói, “Đúng vậy đó, ba cũng có nói với Ngôn Ngôn nữa”

“Được rồi, Liễu Nhiên, chúng ta đi bữa tối thôi!”

Liễu Nhiên đưa tay muốn Hạ Tử Du ẵm lên, “Dạ.”

Hạ Tử Du bế lấy Nhiên, hai mẹ con vui vẻ dùng cơm ở phòng ăn.

.

Đỗ Liễu Nhiên ngủ xong, Hạ Tử Du trở lại phòng mình.

Cô nhìn quanh bốn phía căn phòng, bỗng phát hiện hình như phòng mình có điểm hơi khác so với lúc khi cô đi.

Trên tủ đầu giường có một số văn kiện, rèm cửa sổ sắt đất đang kéo ra, trong phòng cũng mơ hồ còn có hơi thở quen thuộc của anh

Cô không hỏi người giúp việc mấy tối hôm nay Đàm Dịch Khiêm có ngủ ở nhà hay không, nhưng cô biết Đàm Dịch Khiêm có ở trong phòng này.....

Giờ phút này lòng cô lại cảm thấy rất đau. Sau khi cô đi, anh liền trở về nhà... Rõ ràng, đúng như cô dự đoán, anh không vui khi nhìn thấy cô.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tử Du không suy nghĩ nhiều nữa mà kéo rèm cửa lại, sau đó lấy theo áo ngủ đi vào phòng tắm.

Cảm giác được tắm rửa thật thoải mái, như tẩy rửa đi hết những mệt mỏi trên người cô.

Sau khi tắm rửa xong, cô nhìn thấy mắt mình trước gương có quầng thâm như người sắp chết, cô thoa kem dưỡng mắt mình ngay tại trong phòng tắm.

Cảm giác ánh mắt trong suốt hơn rất nhiều so với ngày trước, Hạ Tử Du hài lòng đi ra khỏi phòng tắm.

Có lẽ là không nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm sẽ về nhà sớm như vậy, lúc bước ra khỏi phòng tắm, dưới ánh đèn ấm áp trong phòng, Hạ tử Du hơi sững sốt khi nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm vẫn theo thói quen khi về đến nhà liền vươn tay nới lỏng cà vạt trước.

Lúc Đàm Dịch Khiêm nghe thấy tiếng động từ cửa phòng tắm, ánh mắt cũng đã nhìn tới Hạ Tử Du đang đi ra khỏi phòng tắm. Cô mặc áo ngủ rất kín đáo, cả người khoan khoái nhẹ nhàng, sau khi tắm xong đường như còn tỏa ra mùi hương của chanh thảo rất dễ chịu.

Hạ Tử Du giật mình đứng im tại chỗ, trong lòng không hiểu sao cảm thấy nao nao.

Đi chỉ mới một tuần lễ, lại giống như đã bỏ đi rất lâu rất lâu rồi vậy, bởi vì sự nhớ nhung luôn làm tổn thương con người.

Mấy ngày nay anh có không liên lạc với cô, mặc dù lúc ở thành phố Y cô không có sử dụng điện thoại, nhưng nếu anh muốn liên lạc với người nào đó, anh nhất định sẽ có cách của mình, trừ khi anh không muốn mà thôi.

Im lặng được một lúc, cô chậm rãi đi về phía anh, mở miệng lên tiếng trước, “Dịch Khiêm. . . .”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm đã không còn nhìn Hạ tử Du nữa, anh chỉ tự cởi ra hai nút thắt áo sơ mi, trả lời cô những giọng anh nhẹ đến nỗi như không hề lên tiếng, “Ừ.”

Khoảng cách cả hai không xa, Hạ Tử Du có thể ngửi thấy được trên người Đàm Dịch Khiêm có mùi rượu vang nhẹ...

Lúc Đàm Dịch Khiêm ra ngoài xã giao đa số là không có uống quá nhiều rượu, dù là ra ngoài đi xã giao, nhưng trên người anh chưa bao giờ nghe thấy mùi khó chịu.

Anh không hỏi gì cô, còn cô vì muốn phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này nên nói tiếp, “Em về lúc chiều... Có nghe người giúp việc nói lại là anh đi xã giao, em còn tưởng phải trễ chút nữa anh mới về.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không lên tiếng.

Cả hai từng chung sống với nhau chung một nhà, nhưng từ vợ chồng nay lại trở thành ngượng ngùng như người xa lạ, Hạ Tử Du đi đến tủ đầu giường, lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn trong ngăn tủ ra.

Ngồi xuống ở mép giường, liếc mắt nhìn thoáng qua tờ giấy thỏa thuận ly hôn trong tay, Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Lúc em đến thành phố Y có nói sau khi về sẽ nói cho anh biết lựa chọn của em, bây giờ em trả lời anh...”

Đàm Dịch Khiêm lặng lẽ chăm chú nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du tìm được một cây bút trong cặp hồ sơ trên tủ đầu giường, không hề do dự cô cầm bút ký tên mình lên giấy thỏa thuận ly hôn.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn cô càng thêm u ám.

Sau khi ký tên mình lên giấy thỏa thuận ly hôn, Hạ Tử Du đứng dậy đi về phía Đàm Dịch Khiêm, sau đó đưa nó cho anh.

Nhìn khuôn mặt điển trai của anh, cô cười nhạt nói, “Rất xin lỗi vì phải đợi nhiều ngày như vậy mới có quyết định cho cả em và anh... Trước đây anh có nói hôn nhân chúng ta là do em tự quyết định, nhưng trước khi anh đưa bản thỏa thuận ly hôn này cho luật sư, em hy vọng anh có thể đồng ý với em một chuyện...”

Đàm Dịch Khiêm không lên tiếng, ánh mắt co rút lại.

Cô nhìn anh bình tĩnh nói, “Em biết anh sẽ không cho em dẫn theo Liễu Nhiên đi, nhưng em cũng không nỡ xa con. . . . Em hy vọng anh có thể tạm thời dừng công bố chuyện chúng ta ly hôn, em muốn ở lại

đây thêm ba tháng nữa, để có thời gian ở chung với Liễu Nhiên nhiều hơn, dĩ nhiên, trong ba tháng này em sẽ nghĩ cách giải thích cho Liễu Nhiên hiểu sự ra đi của em, còn nữa... Ngày mai em sẽ chuyển đến căn phòng sát vách ngủ, sẽ không làm phiền đến anh, hy vọng anh có thể đồng ý yêu cầu này của em...”

184. Chương 184 : Vui Mừng Vô Ích

Đêm đó anh lạnh nhạt rời khỏi phòng của hai người..... Không, phải nói là đã từng là phòng của cả hai.

Cô không biết khi nào anh sẽ đưa giấy thỏa thuận ly hôn đó cho luật sư, nhưng trong ba tháng tới, cô thầm mong mọi chuyện được vượt qua suông sẻ.

Sau khi cô về nhà, Đàm Dịch Khiêm lại không thường xuyên có nhà, cũng có lẽ là cô không có cơ hội nhìn thấy anh, dù sao bình thường khi anh về nhà cũng toàn vào nửa đêm, mà lúc anh về cô cũng đã ngủ ở phòng sát vách.

Đúng vậy, một tuần trước cô đã dọn ra khỏi căn phòng chung của họ, lúc cô chuyển ra mới phát hiện thì ra trong phòng có rất nhiều đồ của cô.....

Ước chừng phải mất cả một buổi chiều cô mới có thể mang hết tất cả đồ của mình ra và sắp xếp lại đâu vào đấy... Sở dĩ sắp sửa nhiều như vậy đó là vì cô không hề nghĩ tới có ngày mình sẽ dọn ra khỏi căn phòng này.

Mọi người trong biệt thự đương nhiên đều biết chuyện Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du ngủ riêng phòng, nhưng so với trước khi ở riêng, mọi người giúp việc trong nhà thậm chí cảm thấy tình cảm của bọn họ đã dần dần chuyển biến tốt hơn, cho nên đối với Hạ Tử Du cũng ân cần hơn lúc trước nhiều.

Lúc này, Hạ Tử Du đang đứng trước phòng khách đổi giày, người giúp việc quan tâm bước đến hỏi, “Cô chủ, cô muốn ra ngoài sao?”

“Ừ, một mình tôi ở nhà cũng không có chuyện gì làm, tôi muốn ra ngoài một chút.”

Người làm nói, “Vậy để tôi bảo tài xế đưa cô đi!”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không cần, tôi ngồi tắc xi được rồi, tôi muốn một mình ra ngoài đi dạo, nếu hơi muộn tôi sẽ bảo tài xế đến đón tôi.”

“Dạ, vậy cô phải cẩn thận.”

“Ừ.”

.

Đứng trên đường phố giữa dòng xe qua lại đông như kiến, Hạ Tử Du vẫn không biết mình muốn làm gì, nhưng cô muốn đứng ở chỗ nhiều người như thế này, để ít nhất sẽ không khiến cô có cảm giác thế giới này chỉ còn lại một mình cô.

Thế nhưng dạo bước trên đường phố Los Angeles phồn hoa, nghe âm thanh ồn ào ầm ĩ xung quanh, cô vẫn thấy mình thật cô độc.

Bất ngờ cô đi tới trước cửa một bệnh viện tư nhân. Thật tình cờ, bệnh viện tư nhân này chính là bệnh viện nơi ông Đàm nằm.

Gần đây đã trải qua quá nhiều chuyện, cô không có thời gian để đến thăm ông Đàm, lúc này thấy mình cũng không có làm gì, cô liền bước đi vào bệnh viện.

Bởi vì lúc trước cũng thường hay đến thăm ông Đàm, cho nên cô rất dễ dàng đi vào phòng bệnh nơi ông nằm.

Phòng bệnh ông Đàm nằm lúc nào cũng có y tá đặc biệt trông nom 24h, y tá nhìn thấy Hạ Tử Du, ai cũng nở nụ cười chào đón, “Đàm phu nhân, cô đến thăm ông Đàm tiên sinh sao?”

Hạ Tử Du mỉm cười trả lời, “Cũng lâu rồi không tới, tình trạng của ba tôi có khá hơn không?”

Y tá nói, “Vẫn như vậy, cũng không biết khi nào có thể tỉnh. . . .”

Hạ Tử Du kinh ngạc nhìn ông Đàm ngủ say trước mặt, nhẹ giọng nói, “Tôi tin chắc ba tôi sẽ tỉnh lại...”

Y tá cũng gật đầu, “Trên lý thuyết mà nói là có khả năng đó, chúng ta không thể từ bỏ hy vọng.”

“Ừ.”

“Hạ tiểu thư, tôi đi ra ngoài trước, cô cứ tự nhiên nói chuyện với ông Đàm tiên sinh, tôi nghĩ việc này cũng có thể kích thích tinh thần giúp cho ông Đàm tiên sinh có thể tỉnh lại.”

“Được.”

.

Sau khi y tá đi ra ngoài, Hạ Tử Du ngồi xuống bên mép giường.

Thấy bàn tay đầy nếp nhăn của ông Đàm hơi để lộ ra phía ngoài, Hạ Tử Du nhắc nhẹ bàn tay của ông bỏ vào trong chăn, sau đó cười nói, “Ba, tuy là ba đã ngủ rất lâu rồi, nhưng con nghe người khác nói là ba có thể nghe thấy mọi người nói chuyện, đúng không?” Trước đây mỗi khi đến thăm ông Đàm cô chưa bao giờ nói chuyện với ông, nhưng hôm nay không hiểu sao cô lại muốn tâm sự với ông.

Bên trong phòng bệnh chỉ có tiếng máy điều hòa đang hoạt động, còn ông Đàm dường như không hề có chút phản ứng nào.

“Ba ngủ đã lâu rồi. Mọi người ai cũng hy vọng ba mau sớm tỉnh lại. Ba à, ba có muốn nhìn thấy Dịch Khiêm hay không?”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Ba có biết không, con trai của ba rất ưu tú, anh ấy đã phát triển ‘Đàm Thị’ rất lớn mạnh, nếu ba tỉnh lại nhất định ba sẽ rất hãnh diện về anh ấy..... Nếu những thứ này vẫn chưa đủ làm cho ba tỉnh lại, vậy con sẽ kể cho ba nghe về cháu gái của ba..... À, con bé đã hơn năm tuổi rồi, con bé tên là Ngôn Tư, là tên của Dịch Khiêm đặt, con bé rất ngoan rất hiểu chuyện, và cũng rất thông minh...”

“Ba à, con nói với ba nhiều như vậy, ba có cảm thấy con dài dòng không?” Hạ Tử Du nhã nhặn nói, “Thật ra bình thường con cũng không có nói nhiều như thế, chỉ là sau này con không còn nhiều cơ hội để tới đây thăm ba nữa, cho nên con muốn trò chuyện với ba nhiều hơn chút...”

Cạch——

Tiếng cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy vào cắt ngang lời của Hạ Tử Du đang tâm sự với ông Đàm.

Hạ Tử Du vốn nghĩ rằng người đến là bà Đàm, nhưng người đẩy cửa vào chính là một bóng dáng cao lớn mà cô hoàn toàn không nghĩ tới.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy Hạ Tử Du cũng hơi có chút ngạc nhiên, ánh mắt chạm vào cô bỗng trở nên thâm trầm.

Hạ Tử Du đứng lên cười nói với Đàm Dịch Khiêm, “Oh, sao anh lại tới đây giờ này?”

Đàm Dịch Khiêm im lặng đứng cạnh giường ông Đàm, cũng giống như lúc trước, anh không nói lời nào chỉ lẳng lặng nhìn ông.

Thấy Đàm Dịch Khiêm không có ý muốn nói chuyện với mình, Hạ Tử Du vẫn cố gắng nở nụ cười, bình tĩnh nói, “Vậy... Anh ở lại đây với ba đi, em về trước đây...”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không nói gì.

Hạ Tử Du cúi đầu xuống xoay người đi lướt qua anh.

Lúc ăn tối.

Hạ Tử Du bế theo Liễu Nhiên đi vào phòng ăn, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói cung kính của người giúp việc, “Tiên sinh!”

Nghe người giúp việc gọi, Liễu Nhiên mừng rỡ reo lên, “Ba.”

Hạ Tử Du theo bản năng xoay người lại, thấy Đàm Dịch Khiêm xuất hiện vào giờ ăn tối cô cảm thấy hơi bất ngờ, dù sao mấy hôm nay anh rất ít khi ở nhà dùng cơm tối.

Hạ Tử Du để Liễu Nhiên xuống, sau đó mặc cho Liễu Nhiên làm nũng ôm lấy chân Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ôm lấy Liễu Nhiên đang giữ hai chân mình, yêu thương hôn vào má con gái.

Hạ Tử Du thấy ánh mắt Đàm Dịch Khiêm không hề nhìn đến mình dù chỉ là cái liếc mắt, cô cũng tự nhiên quay đầu sang hướng khác không nhìn anh nữa, lẳng lặng đứng nép về một bên.

Lúc ăn tối, Đàm Dịch Khiêm và Liễu Nhiên ngồi một bên, còn Hạ Tử Du thì ngồi ở phía đối diện với Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên là cao thủ điều chỉnh không gian khó xử trong bữa ăn tối, cô bé thỉnh thoảng nói chuyện với Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, tạo nên hình ảnh một gia đình cùng nhau ăn tối thật vui vẻ.

Lúc ăn được một nửa, Liễu Nhiên làm nũng nói với Đàm Dịch Khiêm, “Ba, cô giáo nói sắp tới con được nghỉ hè rất nhiều ngày, Ngôn Ngôn muốn đến chỗ chú Robert chơi... Ba dẫn Ngôn Ngôn đến đó chơi được không?”

Động tác ăn cơm của Đàm Dịch Khiêm chợt khựng lại.

Hạ Tử Du thấy vậy, cô lập tức nói với Liễu Nhiên, “Nè, đứa nhỏ nghịch ngợm này, ba con bận rất nhiều việc, không phải lúc con được nghỉ hè thì ba con cũng được nghỉ phép đâu, cho nên phải đợi khi nào ba rảnh mới dẫn con đi chơi được chứ!”

Liễu Nhiên giận dỗi chu miệng nói, “Mẹ, ba và mẹ có nói chờ khi nào Ngôn Ngôn được nghỉ hè thì dẫn Ngôn Ngôn đi chơi mà..... Người lớn không thể nuốt lời với trẻ con.”

“Hả.”

Hạ Tử Du đột nhiên phát hiện sinh ra một đứa trẻ thông minh đôi lúc cũng là một bi kịch.

Đôi mắt vô tội của Liễu Nhiên nhìn chằm chằm Đàm Dịch Khiêm làm nũng, “Ba, có được hay không, ba hứa với Ngôn Ngôn đi.”

Đàm Dịch Khiêm xưa nay vẫn luôn thương yêu Liễu Nhiên cho nên cuối cùng cũng không nỡ từ chối con bé, anh dịu giọng nói, “Ngày mốt nghỉ hè phải không? Vậy thì ngày mốt chúng ta khởi hành!”

Liễu Nhiên như không dám tin, trợn to đôi mắt ngây thơ trong sáng, “Ba, có thật không?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn khuôn mặt ngây thơ kích động của Liễu Nhiên, khuôn mặt điển trai điềm đạm gật đầu, “Ba đã bao giờ gạt con chưa?”

“Hoan hô, ba là tuyệt nhất.” Liễu Nhiên đưa tay ôm lấy cổ Đàm Dịch Khiêm, sau đó hôn thật mạnh lên má Đàm Dịch Khiêm một cái ‘chóc’.

Thấy dáng vẻ vui mừng của Liễu Nhiên, Hạ Tử Du cũng thỏa mãn cười nhẹ.

Chiều hôm sau.

Trên chiếc giường nệm nhỏ trong phòng trẻ, Liễu Nhiên nhìn mẹ đang bỏ rất nhiều thứ vào trong ba lô, Liễu Nhiên thắc mắc hỏi, “Mẹ, những thứ này là gì vậy?”

Hạ Tử Du vừa bỏ mấy thứ đó vào trong balô, vừa trả lời, “Đây là những thứ này cần phải chuẩn bị để mang theo đến chỗ chú ‘củ cải’...”

Liễu Nhiên hiếu kỳ nói, “Nhưng là cái gì?”

Hạ Tử Du nhắc lên ba lô để kiểm tra sức nặng của chiếc túi, cười nói, “Chỗ chú Robert tuy rằng chơi rất vui, nhưng ở đó rất nóng, mẹ phải chuẩn bị một vài thứ, như vậy Liễu Nhiên đến đó chơi mới có thể không bị đen khi phơi nắng, lúc trở về vẫn xinh đẹp như một cô công chúa...” Nói xong Hạ tử Du không quên vươn tay ấn nhẹ lên chóp mũi Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên quyến luyến ôm lấy Hạ Tử Du, “Mẹ, mẹ thật tốt với Ngôn Ngôn...”

Hạ Tử Du hôn lại con gái, trong mắt đầy tràn hạnh phúc.

.

Buổi tối.

Hạ Tử Du mở to mắt nhìn trần nhà đầy hoa văn.

Bỗng dưng cô nghiêng người sang mỉm cười, trong đầu bắt đầu hiện lên hình ảnh một nhà ba người họ đến Male nghỉ mát.

Anh tình nguyện bỏ công việc cùng hai mẹ con cô đến Male chơi, tuy không phải là ý của anh nhưng thật ra anh đang cho bọn họ thêm một cơ hội?

Đúng vậy, cô vẫn đang mong chờ

Mặc dù bọn họ đã ký giấy thỏa thuận ly hôn, nhưng cô vẫn nhận thấy, có lẽ giữa bọn họ còn có thể cứu vãn.

.

Như lời mẹ cô nói, lựa chọn quay lại chính là cả đời, bọn họ khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, cô không thể buông tay dễ dàng như vậy được....

Sở dĩ thoải mái ký lên giấy thỏa thuận ly hôn đó, là bởi vì thái độ anh đã rõ ràng chứng minh cho cô thấy anh không muốn tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này nữa, mà người có quyền quyết định cuộc hôn nhân này là cô, mặc dù được ở lại bên cạnh anh, nhưng chẳng qua chỉ là loại phương thức lạc mềm buộc chặt....

Cô không nên dùng phương thức đó để duy trì hôn nhân của họ, hôn nhân như vậy có giữ lại cũng không còn ý nghĩa gì...

Nếu như cô muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, điều cô có thể làm duy nhất chính là kiểm tra xem anh có còn tình cảm với cô hay không, cho nên cô mới tranh thủ thời gian ba tháng ở lại bên anh!

Ba tháng nói dài cũng không dài lắm, nhưng nói ngắn cũng không phải ngắn, nhưng đây là cách mà cô đã suy nghĩ rất nhiều lần trong thời gian qua...

Cô nghĩ, ba tháng này cũng đủ để cô nghiệm chứng.

Dĩ nhiên trong ba tháng này, cô sẽ không nín kéo giữ lại hôn nhân của họ, bởi vì cô hiểu được anh cần phải có thời gian yên tĩnh để suy nghĩ...

Trên thực tế, kết hôn với nhau chưa tới một năm nhưng đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô đã nhận ra trong hôn nhân của họ có rất nhiều vấn đề... Cô biết, thật ra cả hai có rất nhiều chỗ không thích hợp.

Cô là con gái của Kim Nhật Nguyên và An Ngưng nên cô vĩnh viễn không thể hòa nhập được vào cuộc sống của nhà họ Đàm, mà cô và anh cũng không có trải qua quá trình yêu đương như bao nhiêu người khác, vì thế mới khiến cho khoảng cách giữa họ rất dễ nảy sinh ra nhiều vấn đề.....

Vì vậy, khi anh nói “hôn nhân của họ không thể nào kéo dài được nữa” cô cũng không tức giận, dù sao trong cuộc hôn nhân này, cô biết anh đã quá mệt mỏi....

Cho nên, dù ba tháng tới kết quả có như thế nào cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, sẽ không hề có một câu oán hận.....

Sáng sớm hôm sau.

Liều Nhiên đeo chiếc ba lô nhỏ đáng yêu sau lưng, nắm tay Hạ Tử Du thúc giục, “Mẹ, đi nhanh lên, ba đang ở ngoài chờ chúng ta kìa.....”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du tràn đầy ý cười, “Được rồi, mẹ đã đi rất nhanh rồi!”

Chiếc xe Bentley màu đen dừng lại trước cửa biệt thự, thật ra trong lòng Hạ Tử Du cũng mong đợi không khác gì Liều Nhiên.

“Ba.”

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ngồi ở trong xe, Liều Nhiên vui mừng vẫy tay gọi.

Vệ sĩ đi theo bên cạnh bảo vệ Đàm Dịch Khiêm bế Liều Nhiên vào trong xe.

Hạ Tử Du mỉm cười cũng đang muốn bước theo Liều Nhiên lên xe.

Nhưng lúc cô nghiêng người xuống thì một vệ sĩ đã ngăn Hạ Tử Du đứng lại ở phía ngoài xe.

Hạ Tử Du nhất thời không kịp phản ứng, khó hiểu nhìn hộ vệ, “Sao vậy.”

Hộ vệ bình tĩnh nói với Hạ Tử Du, “Thật xin lỗi, tổng giám đốc phu nhân, chuyến du lịch này tổng giám đốc chỉ muốn đi cùng Ngôn Tư tiểu thư.”

Hạ Tử Du sưng sốt khựng lại, nụ cười vốn nở rộ trên mặt trong giây phút trở nên cứng đờ.

“Lái xe!”

Giọng nói lạnh lùng lạnh lạnh của Đàm Dịch Khiêm vọng ra từ trong xe.

Hạ Tử Du đứng chết trân tại chỗ.

“Mẹ, mẹ ơi.”

Bên tai còn nghe thấy tiếng gọi vắng vắng của Liều Nhiên, nhưng chiếc xe trước mắt cô đã từ từ lăn bánh.

Sau đó hộ vệ cũng bỏ đi, bên ngoài cửa lớn biệt thự cuối cùng chỉ còn lại một mình cô.

Thần thờ một lúc lâu, Hạ Tử Du từ từ rũ mắt xuống xoay người lại.

Lúc cô xoay người tính đi vào mới biết thì ra còn có hai người giúp việc đi theo phía sau cô, mà lúc này họ đang nhìn cô bằng ánh mắt thương hại...

Hạ Tử Du không biết sau đó cô đã vào biệt thự như thế nào, cô chỉ biết là lúc cô xoay người đi trong lòng cô có lẽ đã không còn cảm thấy độ ấm nữa.

185. Chương 185 : Hóa Ra Là....không Nên Tranh Thủ

Ở Male.

Robert đi tới chỗ Đàm Dịch Khiêm đang nằm trên ghế dựa giữa bãi biển phơi mình dưới ánh nắng mặt trời.

Robert nhìn thoáng qua Đan Nhất Thuần đang cùng Liều Nhiên ngồi nghịch cát trên bãi biển cách đó không xa chỉ biết thở dài, “Cậu cứ thế mà bỏ lại một mình Tử Du ở Los Angeles, cậu đành lòng sao?”

Đàm Dịch Khiêm đeo kính râm lên nhắm mắt giả vờ ngủ.

Robert lạnh nhạt nhìn người nào đó đang nằm trên ghế dài, phìعن não nói, “Này, cậu đừng tỏ ra cái thái độ dừng dừng đó với tôi, bây giờ cậu đang ở trên địa bàn của tôi, do tôi quyết định.....”

Đàm Dịch Khiêm vẫn trầm mặc không nói.

Robert rốt cuộc không kềm chế được nữa, tức giận chống nạnh nói, “Đàm Dịch Khiêm, nếu như bây giờ cậu không trả lời tôi, tôi lập tức đến Los Angeles đón Tử Du đến đây!”

Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc mở mắt ra lãnh đạm nói, “Chuyện của tôi và cô ấy không cần cậu quan tâm!”

Robert ngồi xuống ghế dựa bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, tức giận trừng mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Tôi không quan tâm cậu, nhưng tôi quan tâm Tiểu Du, tôi không cho phép cậu ức hiếp cô ấy! Cậu nói cho tôi biết, cậu và Tiểu Du đang cãi nhau phải không?”

Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức đứng dậy khỏi ghế dựa cất bước đi thẳng về phía trước.

Robert vội vàng đuổi theo, dùng bóng dáng cao lớn của mình chắn ngang trước mặt Đàm Dịch Khiêm, ảo não nói, “Tôi thật sự là đàn mà, mấy hôm đó Tiểu Du rõ ràng buồn bực không vui, tôi lại còn tưởng là cậu và nghĩ cô ấy vẫn hòa thuận, đúng ra tôi nên ở lại Los Angeles...”

Dưới lớp kính râm, đôi mắt sâu thẳm u ám của Đàm Dịch Khiêm nhú lại, “Từ khi nào mà cậu quan tâm tới cô ấy nhiều như thế?”

Robert thẳng thắn nói, “Tôi chỉ không chịu được khi thấy cô ấy bị cậu bắt nạt!”

Đàm Dịch Khiêm vẫn bước chân đi, bình thản nói, “Tôi nhớ đã có lần nói với cậu rồi!”

Robert vội vàng đuổi theo, “Nói cái gì?”

Giọng Đàm Dịch Khiêm lạnh lạnh nói, “Tôi và cô ấy không thể tiếp tục được nữa!”

Robert nhất thời ngơ ngác tại chỗ, sau một hồi lâu mới sực tỉnh phản ứng được, “Hả. cậu đang đùa với tôi ư?”

Lúc này Đan Nhất Thuần mặc một bộ váy màu trắng dắt tay Liễu Nhiên đi tới hướng bọn họ.

Robert đang muốn lên tiếng nói tiếp nhưng chỉ đành phải nuốt vào trong lòng.

“Ba ——”

Liễu Nhiên đưa tay muốn Đàm Dịch Khiêm bế.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm người xuống, cương chiều bế lấy Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên vòng tay qua cổ Đàm Dịch Khiêm, vui vẻ nói, “Ba, con và dì Đan xây được một tòa thành rất lớn....”

Khuôn mặt Đàm Dịch Khiêm bỗng trở nên dịu dàng, “Giải vậy sao?”

Đan Nhất Thuần cầm khăn giấy ướt lau mồ hôi trên trán cho Liễu Nhiên, “Em nhận thấy Ngôn Ngôn làm gì cũng có thiên phú, thành cát xây rất khéo...”

Robert đi đến bên cạnh Đan Nhất Thuần, trầm giọng nói, “Nhất Thuần, anh muốn nói chuyện riêng với em một chút, có rảnh không?”

Đan Nhất Thuần nhìn sang khuôn mặt sa sầm của Robert, hơi nghi ngờ nhưng cũng liền gật đầu, “Dạ, được!”

.

Robert lôi tay Đan Nhất Thuần đi tới dưới tàn dù che nắng.

Đan Nhất Thuần giẫy nhẹ khỏi tay Robert, đôi mi thanh tú nhú chặt, “Anh làm gì dùng sức dữ vậy, tay em bị anh kéo đau quá!”

Robert lạnh giọng hỏi, “Nhất Thuần, anh hỏi em, em vẫn chưa từ bỏ hy vọng với Dịch Khiêm đúng không?”

Đan Nhất Thuần không vui nói, “Robert, thứ nhất em không có nghĩa vụ giải thích với anh về chuyện riêng của em, thứ hai anh không có tư cách dùng giọng điệu đó để chất vấn em.”

Robert cũng ý thức được lời nói mình có hơi quá, anh dịu giọng lại nói, “Xin lỗi, không phải là anh muốn chất vấn em, chỉ là... Anh vừa mới biết được hình như tình cảm của Dịch Khiêm và Tử Du đã xảy ra một số vấn đề, anh không muốn em lúc này...”

Đan Nhất Thuần lập tức cắt ngang lời Robert, “Anh muốn nói em lúc này thừa cơ nhảy vào sao?”

Robert vội vàng giải thích, “Anh không có ý này.”

Đan Nhất Thuần không vội vàng than nhẹ nói, “Robert, em không biết trong lòng anh nghĩ em là người như thế nào, nhưng em xin thề với anh, em chưa bao giờ có ý nghĩ muốn xen vào giữa tình cảm của Dịch Khiêm và Tử Du, càng không thừa lúc tình cảm của họ có vấn đề mà nhảy vào...”

Robert vịn nhẹ bả vai Đan Nhất Thuần, áy náy nói, “Nhất Thuần, em đừng giận, đúng ra anh không nên nói em vậy.”

Đan Nhất Thuần từ tốn nói, “Em không giận, em chỉ không muốn bị hiểu lầm..... Tình cảm của Tử Du và Dịch Khiêm xảy ra vấn đề em cũng rất lo lắng, em có thể hiểu được anh, nhưng em biết trong chuyện tình cảm của họ chúng ta là người ngoài vĩnh viễn không thể giúp gì được, thậm chí càng giúp sẽ càng rối, cho nên mặc kệ tình cảm của Dịch Khiêm và Tử Du có xảy ra vấn đề gì, chúng ta chỉ có thể đứng bên ngoài chờ đợi bọn họ sớm có thể quay trở về với nhau mà thôi.”

Tại biệt thự ở Los Angeles.

Ánh mặt trời sáng chói mắt vô cùng, thời tiết này thật thích hợp để tu bổ lại vườn hoa.

Lúc này, Hạ Tử Du đang ngồi xổm trước bãi đất có cây chanh thảo xanh tươi mơn mớn, cầm xẻng nhổ hết cỏ dại xung quanh.

Cô dĩ nhiên có thể bảo người chăm sóc vườn hoa trồng cây chanh thảo này giúp mình, nhưng cô thích hưởng thụ niềm vui khi gieo trồng nó, nhất là đứng giữa mùi hương khoan khoái nhẹ nhàng của những cây chanh thảo này.

Người giúp việc đột nhiên chạy tới, “Cô chủ, cô chủ. . . Bà chủ và cô hai tới đây, họ nói muốn gặp cô ngay!”

Hạ Tử Du buông cây xẻng trong tay xuống rồi đứng dậy.

Người giúp việc thở hổn hển nói, “Cô chủ, cô mau đến đó đi, kéo bà chủ và cô hai lại tức giận với cô đó!”

.

Tại phòng khách, Đàm Tâm và bà Đàm ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Hạ Tử Du đứng trước mặt họ, nhẹ giọng gọi, “Viện trưởng, chị.”

Đàm Tâm cảm ghét liếc nhìn Hạ Tử Du, “Cô có xem báo mấy hôm nay không?”

Hạ Tử Du lắc lắc đầu.

“Khó trách cô có thể thản nhiên như vậy, cô mau xem tờ báo này đi!”

Hạ Tử Du theo ánh mắt Đàm Tâm nhìn tới hướng bàn trà, sau đó cầm lấy tờ báo trên đó chăm chú đọc.

Trên trang bìa là một hình ảnh gia đình rất ấm áp —

Trời xanh biển biếc, trên bờ cát trắng mịn, một người đàn ông có ngoại hình cao lớn tuấn tú đang cười ngọt ngào ôm một cô gái nhỏ rất đáng yêu, bên cạnh đó còn có một người người con gái trẻ tuổi xinh đẹp giống như nữ thần Hy Lạp mặc váy dài trắng đứng dựa sát vào người đàn ông bên cạnh.

Nam nữ trong tấm hình hiển nhiên là Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần ở Male.

Đàm Tâm trào phúng nói, “Rất ngọt ngào phải không?”

Hạ Tử Du không đọc kỹ nội dung tờ báo, bình tĩnh đặt tờ báo lại trên mặt bàn.

Đàm Tâm thấy phản ứng của Hạ Tử Du quá mức bình tĩnh, cô không nhìn được cầm tờ báo lên, đọc lên mấy dòng trong tờ báo, “Chủ tịch tập đoàn ‘Đàm thị’ Đàm Dịch Khiêm và vợ là Hạ Tử Du đang có nguy cơ tan vỡ, mấy ngày trước, có ký giả chụp được ảnh Đàm tổng và bạn gái cũ là Đan Nhất Thuần thân mật đi du lịch ở Male... Có thể thấy rõ ràng ngón áp út tay trái của Đàm tổng không còn đeo nhẫn cưới nữa...”

Lúc nói đến đoạn này, Đàm Tâm cố ý dừng lại liếc mắt nhìn Hạ Tử Du.

Biểu cảm của Hạ Tử Du vẫn bình tĩnh đến lạ thường.

Không đạt được mục đích chọc tức Hạ Tử Du, Đàm Tâm tức giận nói, “Cô còn giả vờ bình tĩnh? Trong lòng ắt hẳn như đang bị xát muối mà còn vờ vọt?”

Bà Đàm xoa đầu nói với con gái, “Tâm à, đừng nói chuyện khó nghe như vậy, để cho mẹ nói với cô ta . . .”

Đàm Tâm ngay tức khắc ngậm miệng. (đứng rùi, mồm thối mà ham sửa)

Bà Đàm lạnh mặt nhìn Hạ Tử Du, “Tiểu Du, tôi có nghe nói chuyện Dịch Khiêm không dẫn cô đi Male, tình cảm của cô và Dịch Khiêm hôm nay như thế nào nhìn vào cũng đã rõ ràng rồi... Tôi muốn sau khi Dịch Khiêm về đây, cho dù Dịch Khiêm có dẫn theo Nhất Thuần về hay không, tôi cũng sẽ bắt chấp tất cả giữ Nhất Thuần ở lại nhà chúng tôi... Tôi khuyên cô nên biết điều mà chủ động rời khỏi nhà tôi đi, tối thiểu cô cũng còn giữ lại chút sĩ diện cho mình, còn nếu như cô cứ muốn tiếp tục mặt dày sống ở nhà tôi, kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể bị tống cổ ra khỏi nhà mà thôi...”

Hạ Tử Du lạnh nhạt nói, “Viện trưởng, ký giả lúc nào cũng thích phô trương như thế, con rất tin tưởng Dịch Khiêm.”

Đàm Tâm nghe thế liền nổi giận đùng đùng, nghiêng răng nói, “Hạ Tử Du, cô có biết hay không, tôi thật sự vô cùng chướng mắt khi phải nhìn thấy cái bản mặt không biết xấu hổ lúc này của cô.... Cô cho rằng chúng tôi không biết chuyện cô và Dịch Khiêm đã ly hôn sao?”

Bà Đàm cao giọng thốt lên, “Tâm à!”

Đàm Tâm lúc này như đã mất hết lý trí không quan tâm tới lời bà Đàm ngăn cản, nói tiếp, “Tôi đã nhìn thấy giấy ly hôn của cô và Dịch Khiêm ở chỗ luật sư Aston, cô và Dịch Khiêm đã ly hôn, cô còn muốn ở giấu giếm chúng tôi ư? Cô thật đúng là người không biết liêm sỉ, Dịch Khiêm đã không còn thích cô, cô còn làm ra vẻ tội nghiệp cầu xin Dịch Khiêm giấu chuyện hai người đã ly hôn... Sao hả, cô cho rằng thông qua ba tháng này là mình có thể xoay chuyển được lòng của Dịch Khiêm hay sao?”

Khi nghe Đàm Tâm nhắc tới những chữ “Ly hôn” và “Ba tháng” Hạ Tử Du chợt ngược mắt lên.

Đàm Tâm cười lạnh, “Rốt cuộc lúc này cô cũng có phản ứng rồi sao?”

Bà Đàm lần nữa lên tiếng nhắc nhở Đàm Tâm dừng lại, “Tâm à, thôi đi! !”

Đàm Tâm không chút sợ hãi trả lời với bà, “Mẹ, Dịch Khiêm đã đồng ý ly hôn với cô ta rồi, mẹ cho rằng bây giờ Dịch Khiêm còn để ý chuyện chúng ta xoi mói cô ta hay sao? Con chỉ không muốn để cô ta cứ tiếp tục ôm mộng hảo huyền nữa mà thôi!”

.

Sau đó bà Đàm và Đàm Tâm thay phiên nhau nói với Hạ tử Du những lời vô cùng khó nghe, trong khi cô vẫn đang còn trong trạng thái hoảng hốt, đứng thần thờ rất lâu. (2 mẹ con mụ này đúng là phiên cảm của mẹ con thím ‘Cám’ hehe)

Thật ra cô đã nghĩ tới kết quả giữa cô và Đàm Dịch Khiêm sẽ không thể vì ba tháng này mà thay đổi, dù sao cả hai cũng rất hiểu rõ đôi bên không còn hợp nhau nữa, cho dù vẫn quan tâm đến nhau, thì anh cũng chỉ làm theo lý trí mà buông tay cô....

Nếu kết quả thật sự như vậy, cô sẽ không khổ sở, càng sẽ không khó chịu, ít nhất cô biết anh đã từng do dự. Nhưng, cô không không thể nào ngờ được, thì ra anh đã sớm giao giấy ly hôn đó cho Aston xử lý...

Cô phải thừa nhận, cô rất hụt hẫng

Cô không sao hiểu nổi, tại sao anh có thể đưa ra quyết định trong thời gian ngắn như vậy?

Suốt một tuần lễ cô ở thành phố Y, không có lúc nào mà cô không nghĩ tới vấn đề của bọn họ....

Cô cẩn thận suy tính mới quyết định làm như vậy, luôn phân vân giữa tình cảm và lý trí, chỉ sợ đi sai một ly sẽ dẫn đến cho họ một kết quả không thể xoay chuyển được, nhưng anh lại có thể dễ dàng dứt khoát quyết định...

Tại sao anh có thể lý trí như vậy?

Nếu như anh giống cô cũng phân vân giữa tình cảm và lý trí, anh tuyệt đối không có khả năng đưa ra quyết định dễ dàng như vậy, giải thích duy nhất chính là có lẽ là anh đã vứt bỏ được phần tình cảm mà cô cho rằng anh rất quan tâm đến nó, hoặc là nói, cô đã cho rằng anh sẽ để ý đến phần tình cảm mà hôm nay đã không còn quan trọng với anh nữa...

Nếu đúng như giải thích này, vậy thì, tất cả những suy nghĩ không thể thông suốt của cô đã có lời giải đáp.....

Bởi vì không còn quan tâm cho nên anh mới không chút do dự mà đưa đơn ly hôn cho luật sư.....

Bởi vì không còn quan tâm cho nên anh chỉ muốn dẫn theo một mình Liễu Nhiên đi Male.

Bởi vì không còn quan tâm cho nên anh mới tháo ra chiếc nhẫn cưới của bọn họ.

Bởi vì không còn quan tâm cho nên mọi người xung quanh mới có thể dễ dàng biết chuyện cô tranh thủ ba tháng để lấy lòng anh....

Suy nghĩ như vậy, Hạ Tử Du nằm trên giường nhưng không thể nào ngủ được, rốt cuộc chỉ có thể tự cười khổ....

Trong chớp mắt, cô đột nhiên nhận ra, thì ra là cô đã sai lầm rồi.

.

Ba ngày sau tức là một tuần sau khi Đàm Dịch Khiêm và Liễu Nhiên đi nghỉ mát ở Male.

“Mẹ.”

Liễu Nhiên vừa được bế xuống xe sau khi đi chơi về liền vui vẻ chạy ào vào trong lòng Hạ tử Du.

Hạ Tử Du nghe người giúp việc nói bọn họ đi nghỉ mát đã về đến, lúc này mới đứng trước cửa để chờ đón họ.

Hạ Tử Du ôm con gái, ân cần lau đi mồ hôi trên trán cho con gái, “Liễu Nhiên, đi chơi có vui không?”

Liễu Nhiên gật đầu thật mạnh, “Dạ, biển ở chỗ của chú ‘củ cải’ rất đẹp.... Di Đan còn dẫn Ngôn Ngôn đi xây lâu đài cát, rồi còn dẫn Ngôn Ngôn đi xem rất nhiều rất nhiều chú cá nhỏ thật dễ thương...”

Lời nói và cử chỉ của Liễu Nhiên rất háo hức, hoàn toàn không còn sự lo lắng và không vui vì không nở xa Hạ Tử Du khi ngày đó đi cùng với Đàm Dịch Khiêm.

Cho dù trong lòng cảm thấy buồn tủi, nhưng Hạ Tử Du vẫn như không hề gì nở nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng hỏi, “Liễu Nhiên, ba con đâu?”

“Ba ở kia kìa!”

Hạ Tử Du theo ánh mắt Liễu Nhiên nhìn tới chỗ Đàm Dịch Khiêm đang ngồi ở trong xe nói chuyện điện thoại.

Đàm Dịch Khiêm ngồi trong xe mặc một bộ quần áo đơn giản thoải mái, nhìn thật lịch sự và bảnh bao.

Hạ Tử Du nhìn lại con gái trong lòng, nhẹ giọng nói, “Liễu Nhiên, con đi với dì về phòng trước, mẹ nói chuyện riêng với ba con một chút.”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn ‘Oh’ lên, sau đó người giúp việc bế theo Liễu Nhiên đi vào biệt thự.

Hạ Tử Du đứng ngoài cửa xe đợi Đàm Dịch Khiêm trò chuyện xong bước ra khỏi xe, cô mới ngẩng đầu lên trên môi nở nụ cười, bình tĩnh nói với Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, mẹ em có gọi điện thoại tới cho em, bà muốn em về thành phố Y chơi với bà một chuyến... Mẹ em chưa gặp Liễu Nhiên lần nào, cho nên sẵn thời gian còn chưa hết ba tháng, em muốn dẫn Liễu Nhiên đến thành phố Y chơi một lần....”

186. Chương 186 : Chuẩn Bị Tham Dự Tiệc Sinh Nhật Bà Đàm

Thành phố Y, biệt thự Hạ gia.

Buổi tối, ngoài cửa phòng Hạ Tử Du vang lên tiếng gõ cửa nhẹ.

Hạ Tử Du kéo tấm chăn lên đắp cho Liễu Nhiên, rồi mặc thêm áo khoác đứng dậy đi ra mở cửa.

Nhìn thấy bà Hạ đứng ngoài cửa, Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Mẹ, vào đi!”

Bà Hạ nhỏ giọng hỏi, “Liễu Nhiên ngủ chưa?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Hôm nay mẹ dẫn con bé đi khu vui chơi cả ngày, có lẽ mệt nên đã ngủ sớm hơn mọi ngày.”

Bà Hạ nhẹ bước đi vào trong phòng, nhìn thấy Liễu Nhiên nằm ở trên giường đang ngủ say sưa, trên khuôn mặt hiền hậu của bà không che giấu được sự thương yêu nói, “Con bé rất ngoan, thật sự rất giống con”

Hạ Tử Du cũng đưa mắt nhìn tới dáng ngủ vô cùng đáng yêu của Liễu Nhiên, hạnh phúc nói, “Dạ, con bé càng lớn càng thấy thật giống con.”

Bà Hạ bật cười nói, “Đúng là giống con, nhưng giữa trán lại có phần giống Dịch Khiêm hơn. Nói chung là nhìn thế nào cũng thấy rất xinh đẹp!”

Hạ Tử Du cười khẽ, “Nào có người bà nào mà tự khen cháu mình như thế.”

Bà Hạ ngồi xuống mép giường, yêu thương nhìn cháu ngoại mình, thở nhẹ nói, “Đứa nhỏ đáng thương, còn nhỏ như vậy đã phải chịu cảnh cha mẹ sắp phải xa nhau.”

Hạ Tử Du nghe lời bà Hạ nói nhất thời giật mình kinh ngạc, “Hả, mẹ.”

Bà Hạ vỗ nhẹ nhẹ vị trí bên cạnh bảo, “Tử Du, con ngồi xuống đây.”

Hạ Tử Du từ tốn ngồi xuống cạnh bà Hạ, ánh mắt nghi ngờ nhìn bà.

Bà Hạ vén mái tóc Hạ Tử Du qua sau vai, ánh mắt từ ái nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du, nhỏ nhẹ từ tốn nói, “Tử Du, lần trước khi con tới thành phố Y, có kể với mẹ về chuyện tình cảm của người bạn con xảy ra vấn đề thì mẹ đã biết người bạn con nói tới trong câu chuyện chính là con rồi.”

Hạ Tử Du tròn mắt, “Mẹ.”

Bà Hạ vẫn dịu dàng nói, “Con quên rồi sao, mẹ trông con từng ngày lớn lên. Con vẫn giống hệt y như lúc còn nhỏ, cho dù có chuyện gì buồn phiền hay lo lắng vẫn chỉ thích cất giấu ở trong lòng, không muốn để mọi người biết mà lo lắng cho con.”

Hạ Tử Du thật tự nhiên cười với bà Hạ, “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, chuyện mà con kể với mẹ đúng thật là chuyện của bạn con.”

Bà Hạ yêu thương cầm lên bàn tay mát lạnh của Hạ Tử Du, nhỏ nhẹ nói, “Tử Du, lần trước khi con nhắc tới người bạn của con với mẹ, có lẽ ngay cả con cũng không biết, lúc đó con đã khóc.”

“Mẹ.”

Bà Hạ vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay Tử Du, thương yêu nói, “Tử Du, lần trước sở dĩ mẹ không có vạch trần con là vì mẹ biết một khi con trở về là con đã phải đối mặt với lựa chọn, mà ý kiến của một người bên ngoài sẽ khách quan hơn so với ý kiến của một người mẹ.”

Giờ khắc này Hạ Tử Du không thể nào tiếp tục che giấu được nữa, cô chưa xốt cười nói, “Mẹ, cảm ơn mẹ!”

Bà Hạ quan tâm hỏi, “Nói cho mẹ biết, con và Dịch Khiêm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ cứ nghĩ lần trước con trở về biết đâu vấn đề sẽ có thể giải quyết, tại sao hôm nay lại có vẻ còn tồi tệ hơn?” Hạ Tử Du một mình dẫn theo Liễu Nhiên tới thành phố Y hiển nhiên đã nói rõ tình huống không được phát triển theo như mong muốn.

Hạ Tử Du khổ tâm mà cười lên tiếng, hít một hơi thật sâu rồi nói, “Mẹ, con và Dịch Khiêm đã ly hôn rồi.”

Bà Hạ giật mình hoảng hốt, “Cái gì?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Lần trước sau khi về đến Los Angeles, biết được ý định anh ấy đã không còn muốn tiếp tục cuộc hôn nhân với con nữa, cho nên con quyết định ký giấy thỏa thuận ly hôn với anh ấy. Tuy con không muốn trở thành người một phụ nữ cứ quần chặt bám lấy người khác, nhưng con nhận thấy mẹ nói rất đúng, hôn nhân không thể qua loa nói bỏ là bỏ dễ dàng như vậy được. Cho nên con tới tranh thủ cầu xin anh ấy trong vòng ba tháng dừng tiết lộ chuyện con và anh ấy đã ly hôn với bên ngoài.”

Bà Hạ hỏi, “Là vì con hy vọng tình cảm giữa con và Dịch Khiêm còn có thể cứu vãn?”

Hạ Tử Du nuốt nghẹn sự chua xót xuống cổ họng khổ sở nói, “Con thừa nhận, trong chuyện tình cảm con không thể nào buông xuôi dễ dàng như vậy được, nhưng con không mong còn có thể xoay chuyển, con chỉ nghĩ.” Nói tới đây Hạ Tử Du bỗng ngừng lại, nghẹn giọng nói, “Con chỉ muốn biết phải chăng anh ấy vẫn còn quan tâm đến con, cho dù chúng con có xa nhau thì đó cũng là vì chúng con không hợp nhau. Như vậy trong cuộc sống sau này, ít nhất trong lòng con còn có thể dễ chịu hơn một chút.”

Bà Hạ gật đầu, “Tử Du, mẹ thấy con làm rất đúng. Nhưng nếu như con đã quyết định làm như vậy, thì tại sao bây giờ con lại dẫn theo Liễu Nhiên trở về nhà mẹ chứ?”

Đôi con ngươi trong suốt của Hạ Tử Du đột nhiên mịt mờ hơi nước, cô cố gắng kiềm chế tiếng nức nở sắp bật ra của mình nói, “Bởi vì. Bởi vì con căn bản không cần phải đợi ba tháng cũng biết anh ấy cuối cùng vẫn không thể quay lại với con. Trên thực tế, sau khi con đem giấy thỏa thuận ly hôn đã ký xong giao cho anh ấy, anh ấy ngay lập tức bảo luật sư sắp xếp thủ tục ly hôn của con và anh ấy. Mẹ, con rất khó chịu, con nghĩ rằng ít nhất anh ấy sẽ do dự.”

Bà Hạ nhìn dáng vẻ thất vọng rũ rụi của Hạ Tử Du, nghi ngờ nói, “Sao vậy được chứ? Lúc con bị người của Arsène bắt cóc, mẹ nhận thấy Dịch Khiêm rất lo lắng cho con.”

Hạ Tử Du ngược lên đôi mắt đã phủ đầy hơi nước, chưa chút nở nụ cười, “Thật ra, vào trước khi Arsène bắt cóc con, con và Dịch Khiêm đã từng vì chuyện không tin tưởng nhau mà xảy ra vài lần tranh cãi. Con thừa nhận, anh ấy vẫn luôn đối xử tốt với con, phần lớn nguyên nhân mà con và anh ấy phải đi đến ngày hôm nay có lẽ cũng bởi vì con chưa có làm tròn trách nhiệm của một người vợ. Con thật rất buồn, con biết giữa con và anh ấy có nhiều sự hiểu lầm cho nên mới có thể dẫn đến tình cảnh tồi tệ như ngày hôm nay, con nghĩ anh ấy chỉ nhất thời tức giận với con mà thôi, nếu như con có thể tranh thủ thời gian làm dịu đi sự tức giận của anh ấy, đợi khi nào anh ấy muốn nghe con giải thích thì con sẽ giải thích rõ cho anh ấy hiểu, như vậy có lẽ con và anh ấy vẫn còn cơ hội có thể có cứu vãn, nhưng mà, con đã sai rồi.”

Nhìn đôi mắt long lanh nước của Hạ Tử Du, bà Hạ trù mẩn hỏi, “Nghĩ sai điều gì?”

“Thì ra con và anh ấy vốn đã không thể còn đường để cứu vãn, lòng của anh ấy cũng đã không còn dành cho con nữa.” Nói tới đây, Hạ Tử Du cắn nhẹ môi mình, không muốn để bản thân vì khó chịu mà bật khóc thành tiếng.

Bà Hạ trừng lớn hai mắt, “Nói vậy, trên báo chí đưa tin nói Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần gì đó tình tứ đi nghỉ mát ở Male là thật?”

Nhớ lại Đàm Dịch Khiêm dẫn theo Liễu Nhiên đi Male nhưng không cho cô đi cùng, lòng Hạ Tử Du lập tức cảm thấy đau đớn như kim châm muối xát.

Hít một hơi thật sâu để ngăn chặn loại đau đớn đó xuống đáy lòng, Hạ Tử Du bật khóc nức nở nói, “Mẹ, con biết Nhất Thuần mới thật sự là người thích hợp với anh ấy. Hôm nay biết được anh ấy đã thích Nhất Thuần, con cảm thấy con nên vui vẻ, ít nhất anh ấy ở bên Nhất Thuần nhất định sẽ hạnh phúc hơn khi sống cùng con, nhưng con vẫn không thể nào chịu nổi khi nghĩ đến anh ấy ở chung với người phụ nữ khác.”

Khóe mắt Hạ Tử Du liên tục tràn ra nước mắt khiến bà Hạ đau lòng không khỏi, “Đứa nhỏ ngốc, sao con lại có thể cất giấu nhiều chuyện như vậy ở trong lòng chứ?”

Hạ Tử Du nhu nhược đưa tay ôm lấy bà Hạ, sau đó tựa đầu vào bờ vai của bà mà đau khổ bật khóc thành tiếng, “Mẹ, thứ lỗi cho con khi không còn chỗ nào để đi chỉ có thể nghĩ đến mẹ.”

Bà Hạ yêu thương vỗ nhẹ sống lưng mỏng manh của Hạ Tử Du, từ ái nói, “Con không cần lo không có chỗ để đi Nếu con đồng ý, sau này con cứ ở lại trong ngôi nhà này với mẹ.”

Trong lòng mỗi một đứa con nít nào cũng có sự hiếu kỳ và tò mò đối với sự vật mới lạ, nhưng khi sự vật mới lạ cũng không đủ để hấp dẫn bọn chúng thì bọn chúng sẽ rất thực tế chọn thứ gì đó mà bọn chúng quyến luyến muốn có nhất.

Giống như Liễu Nhiên vào lúc này.

Hai mẹ con ở lại thành phố Y ướng chừng được một tháng, thành phố Y hôm nay đối với Liễu Nhiên mà nói đã không còn sức hấp dẫn như lúc đầu nữa, vì vậy Liễu Nhiên bắt đầu đi theo hỏi Hạ Tử Du ——

Mẹ, chừng nào chúng ta về nhà ba vậy?

Lúc đầu Liễu Nhiên chỉ hỏi đến vấn đề này khi nhìn thấy một gia đình vui vẻ hòa thuận nào đó, nhưng gần hai ngày nay số lần càng hỏi càng nhiều hơn.

Hiện giờ, Liễu Nhiên và Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa đang xem vở nhạc kịch thiếu nhi nổi tiếng nhất trong năm, Liễu Nhiên lại đột nhiên nhảy lên nói, “Mẹ, Ngôn Ngôn muốn về nhà. Ngôn Ngôn rất nhớ ba. Lâu rồi ba không có gọi điện thoại nói chuyện với Ngôn Ngôn, có phải ba không cần Ngôn Ngôn nữa rồi không?”

Mấy ngày qua, mỗi lần Liễu Nhiên hỏi đến vấn đề này, Hạ Tử Du đều tìm đủ loại lý do để dỗ dành Liễu Nhiên, nhưng lúc này, Hạ Tử Du cũng không còn nghĩ ra được lý do nào khác để thuyết phục con gái mình.

Hạ Tử Du ôm con gái vào lòng hỏi, “Liễu Nhiên không thích ở với mẹ sao?”

Liễu Nhiên lập tức lắc đầu, quyến luyến ôm lấy Hạ Tử Du, nói bằng giọng ngây ngô của trẻ con, “Ngôn Ngôn dĩ nhiên thích ở chung với mẹ, nhưng mà Ngôn Ngôn cũng rất nhớ ba. Mẹ, sao lâu rồi con không thấy mẹ nói chuyện với ba, bộ mẹ không nhớ ba sao?”

Câu hỏi của Liễu Nhiên khiến cho lòng Hạ Tử Du dâng lên bồi hồi chua xót.

Đúng vậy, cô dẫn theo Liễu Nhiên tới thành phố Y đã hơn một tháng, trong thời gian này, anh không có gọi điện thoại cho cô. Cô đương nhiên đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, dù sao cô và anh hôm nay cũng đã ly hôn. Cô chỉ không nghĩ tới anh có thể dừng dừng không hề gọi cho Liễu Nhiên một cuộc điện thoại nào, thật chẳng lẽ anh sợ lúc gọi điện thoại tới tìm Liễu Nhiên mà cô là người nghe máy sao?

Về phần nhớ anh. Cô thật đã quên mình có bao nhiêu lâu không dám nghĩ đến chuyện này.

Suy nghĩ vậy, Hạ Tử Du cố gắng miễn cưỡng nở nụ cười, điềm tĩnh nhìn con gái nói, “Bé ngốc, ba con sao có thể không cần con chứ? Con cũng biết ba con rất hay bận rộn mà, nên có đôi lúc sẽ quên gọi điện thoại cho Liễu Nhiên, Liễu Nhiên phải thông cảm cho ba mới đúng chứ!”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật gật đầu, đột nhiên chu miệng nói, “Mẹ, lâu rồi Ngôn Ngôn không thấy mẹ và ba cùng ở chung một nhà. Lần trước đến chỗ chú ‘củ cải’ chơi, tại sao mẹ không chịu đi chung với ba và Ngôn Ngôn vậy?”

“Là ba nói với con mẹ không chịu đi sao?” Giờ khắc này, cô vẫn không thể kiềm chế được muốn biết suy nghĩ của anh.

Liễu Nhiên thành thật nói, “Ba không có nói, nhưng mà ba rất thương mẹ, ba sẽ không bỏ lại mẹ đâu.”

Lời nói hồn nhiên của trẻ thơ làm lòng Hạ Tử Du thất lại, Hạ Tử Du vẫn mỉm cười nói, “Mẹ xin lỗi, tại vì hôm đó mẹ thấy không khỏe, cho nên mới không có đi chung với mọi người.”

Liễu Nhiên lập tức nói, “VẬY nói ba lần sau dẫn theo mẹ đến đó chơi nha. Mẹ, không có mẹ ở đó, rất nhiều người lúc nhìn thấy dì Đan ôm con đứng cạnh ba, mọi người ai cũng nghĩ dì Đan là ‘mẹ’ của con đó.”

Hạ Tử Du nhẹ giọng hỏi, “Liễu Nhiên không thích người khác hiểu lầm như vậy sao?”

Liễu Nhiên chống tay suy nghĩ một hồi, giọng nói non nớt nhưng rất nghiêm túc trả lời, “Mẹ là mẹ, dì Đan là dì Đan. Người ta không thể nói như vậy được.”

Sau đó đổi lại là Hạ Tử Du trầm tư, một lát sau cô mới hỏi, “VẬY. Nếu như có một ngày, dì Đan làm ‘mẹ’ của Liễu Nhiên, Liễu Nhiên có chịu không?”

Liễu Nhiên dùng sự giải thích theo logic của trẻ con nói, “Sao dì Đan lại trở thành mẹ của Ngôn Ngôn được? Ngôn Ngôn là do mẹ sinh ra, Ngôn Ngôn chỉ có mẹ là ‘mẹ’ thôi à.”

“VẬY.”

Hạ Tử Du đang muốn mở miệng trả lời Liễu Nhiên, nhưng tiếng chuông điện thoại di động lại đột ngột cũng vang lên ngay lúc này, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

Hạ Tử Du lấy điện thoại di động ra rồi nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động.

Thấy số hiển thị trên màn hình điện thoại di động chính là số điện thoại riêng của biệt thự Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du lập tức ấn nút trả lời.

“Tiểu Du, là tôi.”

Nghe giọng nói của bà Đàm, Hạ Tử Du vẫn tôn kính chào bà như trước đây, “Viện trưởng!”

Bà Đàm như đang khiển trách nói, “Cô giỏi thật, nói đi là dẫn theo cháu gái tôi đi cả một tháng, chẳng lẽ không nghĩ tới tôi sẽ rất nhớ con bé sao?”

“Con xin lỗi, qua một thời gian ngắn nữa con sẽ dẫn con bé về ạ.”

Bà Đàm không kiên nhẫn nói, “Đi như vậy cũng đủ rồi, tôi không có thời gian mà chờ đợi cô đâu. Hai ngày nữa chính là sinh nhật sáu mươi tuổi của tôi, con Tâm sẽ giúp tôi tổ chức một buổi tiệc tối, hôm đó cô phải dẫn Liễu Nhiên về cho tôi. Còn nữa, bên ngoài vẫn chưa biết cô và Dịch Khiêm đã ly hôn, cho nên tiệc sinh nhật của tôi cô cũng không được vắng mặt đó, tránh cho người ngoài nghĩ tôi hà khắc với con dâu.”

Hai ngày nữa?

Nếu như hai ngày nữa dẫn theo Liễu Nhiên đi về, vậy phải chăng cũng có nghĩa là thời gian cô được ở lại bên cạnh Liễu Nhiên không còn nhiều lắm.

Không nghe thấy Hạ Tử Du trả lời, bà Đàm khó chịu nói, “Cô còn do dự cái gì? Chẳng lẽ dự định không cho cháu gái tôi về mừng sinh nhật tôi?”

“Viện trưởng, không phải, con. Ngày mai con sẽ dẫn Liễu Nhiên về ạ!”

Bà Đàm nghe vậy mới hài lòng nói, “VẬY thì tốt, đừng làm trễ nãi thời gian của tôi đó!”

“Dạ!”

187. Chương 187 : Cùng Anh Đi Dự Tiệc

“Cháu gái ngoan.”

“Bà nội.”

Hạ Tử Du dẫn theo Liễu Nhiên đi vào biệt thự, bà Đàm vô cùng vui mừng ngồi xổm người xuống, mặc cho Liễu Nhiên chạy ào vào trong ngực bà.

“Bà nội, Ngôn Ngôn rất nhớ mọi người.” Liễu Nhiên cọt nhè nhẹ lên mặt bà Đàm.

Bà Đàm yêu thương hôn lên má Liễu Nhiên, “Cháu gái ngoan, nếu nhớ bà nội thì sau này đừng bỏ bà nội đi lâu như vậy nữa, biết không?”

Người giúp việc nhận lấy vật trong tay Hạ Tử Du rồi ân cần hỏi, “Cô chủ, cô mới vừa mới xuống máy bay, có muốn đi tắm cho thoải mái không?”

Hạ Tử Du mỉm cười lắc đầu, “Đợi lát nữa đi!”

Bỗng dưng có giọng nói thân thiện gọi tên cô, “Tử Du!”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh, “Nhất Thuần?”

Đan Nhất Thuần từ lầu hai biệt thự đi xuống, tươi cười rạng rỡ đi tới trước mặt Hạ Tử Du, nhẹ giọng hỏi, “Cô mới vừa xuống máy bay sao?”

Hạ Tử Du gật đầu.

Đan Nhất Thuần nói, “Lần trước Ngôn Ngôn đến Male chơi có kể cô và con bé đã trồng rất nhiều cây chanh thảo trong vườn hoa, vừa rồi ở trên sân thượng tôi cũng có nhìn thấy chúng. Những cây chanh thảo đó sinh trưởng rất tươi tốt!”

Hạ Tử Du cười nhạt, “Ngày thường không có việc gì làm cho nên rất nhiều thời gian tôi đều ở đó.”

Lúc bà Đàm dẫn Liễu Nhiên đi đến cửa không quên lên tiếng nhắc nhở Đan Nhất Thuần, “Nhất Thuần à, bác dẫn cháu gái bác ra ngoài đi dạo, con ở đây cứ coi như nhà mình mà tự nhiên nha, tối nay theo bác về Đàm gia ở lại chơi với bác vài ngày.”

Đan Nhất Thuần điềm đạm nói, “Dạ được, bác gái.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn bà Đàm, trong lòng mơ hồ thấy thật khó chịu. Từ khi cô bước chân vào căn nhà này cho đến bây giờ, bà Đàm chưa hề liếc mắt nhìn đến cô dù chỉ một lần, giống như sự có mặt của cô căn bản không hề tồn tại.

Đan Nhất Thuần trông thấy ánh mắt buồn bã của Hạ Tử Du đang ngược mắt nhìn bà Đàm, liền mở miệng nói, “À, Tử Du, tôi cũng vừa mới tới đây hôm nay thôi, cô không ngại dẫn tôi đi dạo vườn hoa nhà cô một chút chứ?”

Hạ Tử Du thu hồi ánh mắt, nhìn Đan Nhất Thuần hơi mỉm cười, “Được.”

.

Hai người phụ nữ trẻ dạo bước đi vào vườn hoa của biệt thự.

Đan Nhất Thuần lên tiếng trước, “Tử Du, gần đây cô có khỏe không?”

Hạ Tử Du cố làm ra vẻ thoải mái nhún vai cười nói, “Ừ, sau khi ba tôi mất, tâm tình mẹ tôi cũng không được tốt lắm, cho nên thời gian qua tôi đều ở thành phố Y với bà.”

Bỗng nhiên Đan Nhất Thuần ngừng lại bước chân, “Tử Du!”

Hạ Tử Du quay mặt sang, “Hử?”

Đan Nhất Thuần lo âu nhíu mày, “Tình cảm giữa cô và Dịch Khiêm có phải xảy ra vấn đề gì hay không? Lần trước Dịch Khiêm và Ngôn Ngôn đến Male chơi, tôi đã nhận ra cô và Dịch Khiêm có gì đó không đúng lắm, lần này lại nghe nói cô dẫn theo Ngôn Ngôn về thành phố Y, tôi lại càng thêm khẳng định giữa cô và Dịch Khiêm đã xảy ra vấn đề rất lớn. Tôi thấy rất lo lắng cho hai người.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Nhất Thuần, không nói đâu gì cô, tôi và Dịch Khiêm đã ký giấy thỏa thuận ly hôn rồi.”

Đan Nhất Thuần giật mình trừng lớn hai mắt, “Cái gì? Tại sao có thể như vậy?”

Hạ Tử Du vẫn từ tốn nói, “Tôi nghĩ rằng có một số người đã được định sẵn không được sống với nhau cả đời.”

Đan Nhất Thuần vội vàng nói, “Sao cô lại có thể suy nghĩ bi quan như vậy chứ? Mọi người ai cũng nhìn ra được Dịch Khiêm quan tâm đến cô hơn bất kỳ ai Nếu anh ấy không quan tâm đến cô thì vào lúc tình thế nguy cấp ở Thụy Sĩ Dịch Khiêm sẽ không chỉ vì một tiếng kêu cứu của cô mà đã quên mình cần phải hợp tác với họ vệ. . . . Anh ấy chỉ vì cô mà ngay cả tính mạng mình cũng không cần, cô nhất định phải tin tưởng anh ấy thật sự rất quan tâm và lo lắng cho cô hơn bất kỳ ai!”

Hạ Tử Du chỉ cười nhẹ nói, “Lúc đó chẳng phải cô cũng đã vì anh ấy mà ngay cả mạng mình cũng không cần, không phải sao?”

“Tôi. Tử Du, có phải cô đang hiểu lầm tôi hay không?”

“Cô không cần phải khẩn trương, chỉ là tôi cảm thấy cô đã vì Dịch Khiêm mà bỏ ra rất nhiều.”

Đan Nhất Thuần lắc đầu thật mạnh, “Tử Du, cô không được nghĩ như vậy. Tôi xin thề với cô, tôi đối với Dịch Khiêm tuyệt đối không có suy nghĩ vượt quá giới hạn, tôi chưa bao giờ nghĩ tới muốn thông qua những việc mình làm để gây sự chú ý của Dịch Khiêm.”

“Nhất Thuần, tôi không có ý trách gì cô, tôi đương nhiên biết cô là một cô gái tốt.”

Đan Nhất Thuần thở nhẹ nói, “Tôi thật sự sợ bị cô hiểu lầm. Nhưng tôi không nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao cô và Dịch Khiêm phải ly hôn? Hai người rõ ràng rất yêu nhau cơ mà!”

Yêu nhau?

Cô cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã không còn xác định được giữa cô và anh còn tồn tại hai chữ này hay không.

Thấy Hạ Tử Du rơi vào trầm tư, Đan Nhất Thuần khẩn trương nói, “Trời ạ, đừng nói hai người ly hôn thật sự là vì tôi chứ? Tử Du, những hình ảnh tôi và Dịch Khiêm bị ký giả chụp được ở Male căn bản là do ký giả truyền thông thổi phồng lên thôi, sự việc vốn không phải như vậy.”

“Nhất Thuần, tôi hiểu rõ chuyện của tôi Dịch Khiêm, tôi biết nó không có liên quan đến cô, cô không cần tự trách mình. Hôm nay tôi và Dịch Khiêm đã ly hôn rồi, cô cũng đừng bận tâm mà giải thích với tôi làm gì, dù tương lai cô và Dịch Khiêm có tiến triển như thế nào thì tôi cũng thật lòng chúc phúc cho hai người!”

“Tử Du.”

Hạ Tử Du vô tư mà mỉm cười.

Trông mắt Đan Nhất Thuần thoáng hiện lên tia sáng, sau đó khó chịu nói, “Cô và Dịch Khiêm đừng nên chia tay Tôi phải đi nói chuyện với Dịch Khiêm!” Dứt lời Đan Nhất Thuần liền xoay người bỏ đi.

Hạ Tử Du kịp thời níu lại cổ tay mảnh khảnh của Đan Nhất Thuần, gấp gấp nói, “Nhất Thuần, xin cô đừng nói gì với anh ấy. Tôi và anh ấy ly hôn là do đôi bên tự nguyện, không ai có lỗi với ai cả.”

“Nhưng mà.”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Thật ra mà nói, ly hôn với anh ấy tôi ngược lại cảm giác rất nhẹ lòng. Cô cũng biết, xưa nay tôi vẫn luôn không thể hòa hợp với Đàm gia, điều này dường như cũng nói rõ là Đàm gia cần một nữ chủ nhân chân chính thích hợp với nó hơn..... Thời gian ở thành phố Y tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi nhận thấy nếu như tôi và anh ấy không thể sống cùng nhau nữa cũng không hẳn hoàn toàn là điều gì đáng tiếc cả, đây có lẽ cũng là số mệnh của tôi và anh ấy Thật may đúng lúc này cô tới Los Angeles, tôi chỉ mong cho dù sau này tôi không có ở đây, cô cũng sẽ giúp đỡ chăm sóc cho Liễu Nhiên, được không?”

“Thật xin lỗi vì đã không giữ lời với cô, tôi cũng không ngờ mình lại quay về Los Angeles, nhưng bác gái đã gọi điện thoại cho tôi rất nhiều lần, bác gái muốn tôi đến Los Angeles dự sinh nhật bác, tôi thật sự không thể nào cự tuyệt lời mời của bác ấy.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Tôi hiểu mà.” Bà Đàm cũng từng nói với cô sẽ bằng mọi giá đón Nhất Thuần về lại Los Angeles.

“Tử Du, đợi sau khi qua tiệc mừng thọ bác gái, tôi cam đoan sẽ ngay lập tức rời khỏi Los Angeles.
. Chuyện cô và Dịch Khiêm ly hôn cũng chưa tuyên bố ra ngoài, tôi tin hai người vẫn còn cách có thể cứu
vãn, mong cô đừng buông tay dễ dàng như vậy.”

Hạ Tử Du kinh ngạc ngược mắt nhìn Đan Nhất Thuần trước mặt, sự tốt bụng rộng lượng của Nhất Thuần
khiến cô càng thêm xác định Đan Nhất Thuần mới chân chính là người phụ nữ thích hợp với Đàm Dịch
Khiêm, đối với Đàm Dịch Khiêm mà nói, có lẽ thế giới của cô đã quá mức nặng nề rồi.

Bởi vì bà Đàm đón Liễu Nhiên về Đàm gia ở lại một đêm, cho nên tối nay, trong ngôi biệt thự rộng lớn thế
này chỉ còn lại mỗi một mình Hạ Tử Du.

Bóng đêm dần dần yên tĩnh, Hạ Tử Du nằm nghiêng trên giường nhắm hai mắt lại, nhưng làm thế nào cũng
không thể chợp mắt được.

Chuyện cho tới ngày hôm nay cô cũng không còn gì mà khó hiểu nữa, những gì nghĩ không thông, những
điều nghi ngờ, bây giờ cô đều đã rõ ràng tất cả rồi.

Hôm nay nghe cách nói chuyện của Nhất Thuần, có lẽ Nhất Thuần vẫn chưa biết lần này mình sẽ không
thể nào rời khỏi Los Angeles được. Không chỉ bà Đàm sẽ không cho cô đi, mà cả Đàm Dịch Khiêm
hẳn là cũng sẽ không bỏ mặc cho cô ấy đi khỏi đây!

Không biết tương lai hai người họ có kết hôn hay không?

Đàm Dịch Khiêm sẽ yêu Nhất Thuần cũng giống như đã từng yêu thương cô sao? Chắc chắn là như vậy rồi,
trước kia Nhất Thuần cũng đã nói người phụ nữ nào được anh yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Suy nghĩ vậy, Hạ Tử Du từ từ mở mắt ra, sau đó xoay người lại, tròn mắt trong suốt sương sớm nhìn chăm
chăm trần nhà, sau đó bỗng nhiên hai mắt cô vương đầy hơi nước.

Tại sao giờ phúc này cô vẫn còn cảm thấy khó chịu như vậy? Dù sao cũng đã đến thành phố Y ở hơn một
tháng rồi, hẳn là phải thấy phai nhạt hơn mới đúng chứ.

.

Chiều ngày hôm sau.

“Cô chủ, sao cô vẫn còn ngồi ở vườn hoa vậy?”

Hạ Tử Du cầm xẻng xới đất đứng dậy giữa bụi chanh thảo, thân thiện hỏi người giúp việc, “Có chuyện gì
sao?”

Người giúp việc nhắc nhở, “Cô mau đi thay đổi lễ phục đi, tối nay phải tham dự tiệc mừng thọ của bà chủ
đó!”

Hạ Tử Du cười nói, “Tiệc sinh nhật của viện trưởng là vào 8h tối, chuẩn bị bây giờ vẫn còn kịp.”

Người giúp việc lo lắng nói, “Cô chủ, hay là cô nên đi chuẩn bị sớm đi, cô cũng biết bà chủ thường hay soi
mới cô.”

Hạ Tử Du mỉm cười cảm kích với người giúp việc đã có lòng tốt nhắc nhở mình, “Không sao, tôi chỉ cần ăn
mặc nghiêm túc là là được rồi.”

Người giúp việc đi đến trước mặt Hạ Tử Du, dứt khoát lấy đi chiếc xẻng nhỏ trong tay Hạ Tử Du, nghiêm
túc nói, “Nhưng mà cô chủ cũng không thể để Đan tiểu thư hơn mình. Nghe nói bà chủ vì muốn
mời Đan tiểu thư đến Los Angeles dự tiệc, đã đặc biệt cho người đến Pháp đo may cho Đan tiểu thư một
bộ lễ phục rất tao nhã sang trọng, thật rất đẹp. Nếu cô chủ không chuẩn bị trước, đến lúc đó sao
cô thể xinh đẹp bằng Đan tiểu thư đây?”

Hạ Tử Du vô vị cười cười, “Đan tiểu thư trẻ tuổi hơn tôi, đương nhiên mặc cái gì cũng sẽ đẹp mắt hơn tôi
rồi.”

Người giúp việc thật lòng nói, “Không có đâu, cô chủ thoát nhìn cũng chỉ như mấy cô mười tám đôi mươi thôi, không hề thua kém Đan tiểu thư chút nào!”

Hạ Tử Du nghi hoặc hỏi, “Nhưng tại sao cô lại đi so sánh tôi với Nhất Thuần chứ?”

Người giúp việc thấy sao nói vậy, “Bởi vì cô chủ là vợ của tiên sinh, tiên sinh nhìn phong độ như vậy, cô chủ đương nhiên cũng phải xinh đẹp nhất rồi!”

Hạ Tử Du rốt cuộc cũng hiểu được lời nói của người giúp việc. Cũng dễ hiểu, hình ảnh tình tứ thân mật của Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần ở Male được báo chí phát tán, đối với mọi người giúp việc trong biệt thự cũng không phải là bí mật gì, hiện tại người giúp việc có lòng tốt khuyên cô, dĩ nhiên là bởi vì sau khi nhìn thấy những tin tức trên báo cho nên mới thông cảm với cô.

Hạ Tử Du cười nhìn người giúp việc nói, “Chị cứ vào trước đi, chút tôi sẽ vào sau, chị yên tâm, tôi sẽ tham gia tiệc tối của viện trưởng đúng giờ.”

Sáu giờ rưỡi tối.

Hạ Tử Du do dự đứng giữa đồng lễ phục ở trong phòng để quần áo.

Tất cả những bộ lễ phục sang trọng này đều là trước đây Đàm Dịch Khiêm chuẩn bị cho cô, ở bên cạnh anh dẫu sao có đôi lúc cũng khó tránh được vài trường hợp phải cùng anh đi dự một số buổi tiệc long trọng, dù vậy nhưng kể từ khi họ kết hôn tới nay, bởi vì bọn họ thường xuyên xảy ra nhiều chuyện không vui, ngoại trừ buổi tiệc kết hôn của cô và anh thì cơ hội cô và anh cùng lúc xuất hiện ở nơi công chúng là rất ít.

Không ngờ lần này, lần đầu tiên bọn họ cùng nhau tham dự dạ tiệc, thì cả hai đã không còn là vợ chồng nữa.

Cầm lên một bộ lễ phục dạ hội màu trắng ngó sen đang chiếu sáng ở trước gương, Hạ Tử Du ngay lập tức thay vào bộ lễ phục đó.

Nâng váy quay một vòng ở trước gương, Hạ Tử Du liền quyết định chọn mặc bộ váy này.

Thật ra cô cũng biết bộ lễ phục dạ hội này không có gì nổi bật, cô hợp ý nó chỉ đơn giản vì nó nhã nhặn không cầu kỳ, rất dễ cho cô có thể lẫn trốn giữa mọi người.

Vì cô nghĩ, cảm giác trở thành tiêu điểm đã không còn thích hợp với cô.

.

Cốc, cốc.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du túm lấy tà váy xoay người lại nói, “Vào đi.”

Người giúp việc đẩy cửa vào, cung kính nói, “Cô chủ, tiên sinh đang đợi cô ở dưới lầu. Cô chuẩn bị xong chưa?”

Giống như đã rất lâu rồi không nghe thấy cách xưng hô này, Hạ Tử Du hơi giật mình ngạc nhiên hỏi, “Tiên sinh?”

Người giúp việc gật đầu, “Đúng vậy, tiên sinh ở trong xe đỗ ngoài cửa chờ cô đấy.”

“Vâng, tôi sẽ đi xuống ngay.”

“Dạ.”

Sau khi người giúp đi ra, tay đang nắm tà váy của Hạ Tử Du không hiểu sao đột nhiên đổ đầy mồ hôi. . . .

Cô biết tối nay anh sẽ tham dự tiệc sinh nhật của bà Đàm, nhưng không ngờ anh lại tự mình tới đón cô.

Cô cũng thật quên mất đã bao lâu rồi không được nhìn thấy anh, là một tháng, hay là một tháng lẻ ba ngày, hoặc một tháng lẻ bốn ngày.

Cũng không ai biết đã rất lâu rồi cô không còn dám nhớ tới anh.

Nhắc vấy lên mang giày cao gót vào, Hạ Tử Du cẩn thận bước xuống từng bậc thang.

Qua ánh mắt của người giúp việc nhìn mình, cô cũng thừa biết tối nay mình chẳng được xinh đẹp gì, nhưng. Cô vốn cũng không quan tâm.

Ra khỏi biệt thự, cô từng bước chậm rãi đi về hướng chiếc xe Bentley màu đen đang đỗ ngoài cổng lớn.

Cách cửa sổ xe màu đen, cô không nhìn thấy được anh ở bên trong, nhưng càng lúc càng đến gần, cô vẫn có thể cảm nhận được tim cô không còn bình thường nữa mà đang khẩn trương nhảy đập liên hồi.

Hộ vệ mở cửa xe cho cô, “Tổng giám đốc phu nhân, mời lên xe.”

Cửa xe vừa mở ra, đập vào mắt Hạ Tử Du là tư thế Đàm Dịch Khiêm ngồi rất thoải mái ở trong xe.

Anh mặc một bộ tây trang màu đen, kiểu tóc rõ ràng vì đi dự dạ tiệc mà cắt tỉa rất tỉ mỉ, so với sự nghiêm túc điềm tĩnh của thường ngày thì tối nay anh nhìn có vẻ trẻ trung và đẹp trai hơn.

Xa nhau chỉ hơn một tháng, lúc này gặp lại anh, cô thật cảm thấy đã lâu như cả một thế kỷ rồi vậy.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng chui vào xe ngồi xuống vị trí bên cạnh anh, nhưng sau đó cô liền đưa tầm mắt chuyển sang hướng ra ngoài cửa sổ xe.

188. Chương 188 : Bị Bỏ Thuộc (1)

Bên trong xe yên tĩnh đến không một tiếng động.

Hạ Tử Du từ lúc vô xe đều đưa mắt trông ngó ra ngoài cửa sổ, suốt đoạn đường không hề trao đổi với Đàm Dịch Khiêm dù chỉ một câu.

Lúc xuống xe hộ vệ giúp cô mở cửa xe, “Tổng giám đốc phu nhân, xin mời.”

Hạ Tử Du nhắc lên tà váy bước xuống xe, ánh mắt vẫn không dám ngược lên nhìn sang bên trái một lần nào.

“Cùng vào đi!”

Bên tai vang lên giọng nói từ tính quen thuộc, Hạ Tử Du không dám tin ngược mắt nhìn lên.

Sau đó Đàm Dịch Khiêm dắt tay Hạ Tử Du cùng nhau bước vào khách sạn “LLD”.

Bất ngờ bị anh nắm tay dắt đi, Hạ Tử Du thoáng sửng sốt giật mình không dám tin.

Nhưng thời gian cũng không cho Hạ Tử Du suy nghĩ nhiều, bỗng nhiên vô số đèn flash và luồng sáng đã nhanh chóng bao quanh cô và Đàm Dịch Khiêm.

Chỉ trong chớp mắt, vô số microphone chắn trước mặt họ.

Hộ vệ đi ở trước tản ra nhóm ký giả đang ngăn chặn bọn họ sang hai bên, đồng thời cũng không cho ký giả đặt câu hỏi.

Trên khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm vẫn giữ được nét nhu hòa, tâm tình nghiêm nhiên rất vui vẻ đến tham dự tiệc mừng thọ.

Sau khi nhìn thấy rất nhiều ký giả, biểu tình sửng sốt trên mặt Hạ Tử Du mới vừa rồi cũng chuyển thành tươi cười nhã nhặn.

Từ lúc ký giả bắt đầu tấn công, Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn dắt tay Hạ Tử Du đi vào khách sạn.

Nhờ lối đi dành cho khách VIP trong khách sạn, Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du mới thoát khỏi sự truy đuổi của ký giả bước vào thang máy.

Trong thang máy ngoại trừ hai người bảo vệ riêng cho Đàm Dịch Khiêm, còn lại chỉ có hai người là cô và anh.

Hạ Tử Du luống cuống đứng cạnh Đàm Dịch Khiêm, tay vẫn bị anh nắm chặt, dù họ đã từng thân mật hơn vậy, việc nắm tay nhau cũng là động tác bình thường nhất giữa họ, nhưng lúc này cô lại cảm thấy như thật xa lạ và xấu hổ.

Hạ Tử Du toan muốn rút tay về, nhưng nhận thấy Đàm Dịch Khiêm lại siết lấy tay cô rất chặt.

Hạ Tử Du khó hiểu dùng đuôi mắt len lén liếc nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, nhưng thấy trên mặt anh không có chút biểu tình gì.

Tại sao anh lại nắm tay cô?

Họ đã ly hôn rồi mà, không phải sao?

Nhiều vấn đề cùng lúc quanh quẩn trong đầu, Hạ Tử Du đang muốn mở miệng nói chuyện với Đàm Dịch Khiêm thì thang máy lúc này “Đình” mở ra.

Đi ra khỏi thang máy, Đàm Dịch Khiêm nắm tay Hạ Tử Du càng chặt hơn.

Hạ Tử Du cứ bước đi theo Đàm Dịch Khiêm, mấy lần muốn rút tay về từ lòng bàn tay ấm áp của anh, thế nhưng anh cũng nhiều lần vững vàng kiểm chế không cho cô thực hiện ý đồ đó.

Bởi vì ngoài cửa phòng tiệc còn có rất nhiều ký giả đang đứng chờ ở đó, không muốn dẫn đến sự chú ý của mọi người biết cô và Đàm Dịch Khiêm đang xảy ra vấn đề hay cãi nhau, Hạ Tử Du cuối cùng lựa chọn tươi cười đi theo bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cùng Hạ Tử Du bước vào đại sảnh đãi tiệc, hộ vệ liền ngăn cản lại tất cả giới truyền thông ở phía ngoài cửa.

Nhìn thấy nhiều nhân vật nổi tiếng cao sang quyền quý trong buổi tiệc tấp nập đến cười chào hỏi Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cũng không còn giãy giụa trong tay Đàm Dịch Khiêm nữa, cô dịu dàng đứng sát vào bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, khiến người ngoài nhìn vào cho rằng họ vẫn ngọt ngào ân ái như trước.

Bỗng nhiên một bóng dáng yếu điệu xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du, người con gái đó ngay lập tức trở thành tiêu điểm hấp dẫn toàn bộ mọi người đang có mặt.

Từ xa nhìn tới, Hạ Tử Du vừa nhìn thấy cũng nhận ra được bóng dáng xinh đẹp đang được mọi người chú ý đó chính là Đan Nhất Thuần.

Tối nay Đan Nhất Thuần quả thật là xinh đẹp đến không gì sánh nổi, xinh đẹp nhất là gương mặt cô, còn làn da thì trắng muốt vô cùng láng mịn, mặc một chiếc váy dài từ ngực trở xuống, búi tóc vấn lên cao nhìn thật quý phái và tao nhã. Mặc kệ là nhìn vào từ góc độ nào cũng cảm thấy Đan Nhất Thuần xinh đẹp đến không thể bắt bẻ.

“Dịch Khiêm, Tử Du!”

Có lẽ do trong lúc vô tình nhìn thấy họ, Đan Nhất Thuần vội đi tới hướng bọn họ đang đứng.

Không biết vì sao, lúc Đan Nhất Thuần đi gần tới chỗ họ, Hạ Tử Du rõ ràng nhận thấy tay Đàm Dịch Khiêm đang nắm tay cô không còn chặt như lúc đầu nữa.

Khi Đan Nhất Thuần đi tới trước mặt họ thì lòng bàn tay to lớn ấm áp của Đàm Dịch Khiêm cũng đồng thời buông tay cô ra.

Đột nhiên bị mất đi sự ấm áp từ tay anh, Hạ Tử Du ngược mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của Đàm Dịch Khiêm, ngay lúc đó cô lại phát hiện đôi mắt đen tăm tối của anh giờ phút này đang mãi miết ngắm nhìn Đan Nhất Thuần.

Hạ Tử Du lặng lẽ thu tay lại, thản nhiên nhìn về hướng Đan Nhất Thuần hỏi, “Viện trưởng đâu?”

Đan Nhất Thuần cười đáp, “Bác gái vừa rồi còn ở đây, nói là muốn giới thiệu vài người bạn của bác cho tôi chào hỏi, không biết lúc này đã đi đâu rồi.”

Dáng vẻ khoan thai bà Đàm đi tới chỗ bọn họ, từ ái cười nói, “Không phải bác đang ở đây sao!” (gét mặt già này ghê)

Trông thấy bà Đàm, Hạ Tử Du vẫn nở nụ cười nhã nhặn, cung kính chúc mừng, “Viện trưởng, sinh nhật vui vẻ!”

Bà Đàm hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì đến tấm lòng của Hạ Tử Du, bà lập tức chuyển mắt sang Đàm Dịch Khiêm, nhỏ nhẹ nói, “Dịch Khiêm, hôm nay là sinh nhật mẹ, mặc kệ mẹ con chúng ta trước đây từng có hiềm khích gì, hy vọng tối nay con có thể cho bà lão này một chút thể diện.”

Đàm Dịch Khiêm chăm chú nhìn bà Đàm một lúc rồi đột nhiên đưa tay ôm nhẹ bà vào ngực, giọng anh hơi nhỏ và khàn nói, “Mẹ, sinh nhật vui vẻ!”

Giống như không dám tin có thể nghe được lời chúc phúc chân thành từ chính miệng Đàm Dịch Khiêm, đôi mắt bà Đàm trong nháy mắt ửng lên hơi nước, bà run run đưa tay ôm ngược lại Đàm Dịch Khiêm, vỗ nhẹ lên sống lưng rộng lớn con trai mình, nghẹn giọng nói, “Cảm ơn con!”

Đan Nhất Thuần đứng lúc này khoác lên tay bà Đàm, cười mỉm chỉ nói, “Bác gái, con đã nói mà, Dịch Khiêm là được bác sinh ra, hai mẹ con đương nhiên sẽ không thể nào giận lâu được.”

Bà Đàm thật là vui vẻ, đáy mắt bà long lanh nước, hạnh phúc nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Ngay sau đó, bà Đàm nói, “Dịch Khiêm, mẹ vừa định dẫn Nhất Thuần đi giới thiệu với mấy người bạn của mẹ cho biết mặt, những người bạn này cũng còn rất nhiều người mà con chưa biết, hay là mẹ cũng giới thiệu họ cho con quen biết luôn.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu nói, “Được.”

Bà Đàm vịn vai Đan Nhất Thuần, “Chúng ta đi thôi.”

Đan Nhất Thuần đang định bước đi theo bà Đàm, rồi như đột nhiên nhớ tới Hạ Tử Du, cô lập tức nhìn bà Đàm nói, “À, bác gái, con vừa nhớ ra khi này con gặp được một người bạn của mẹ con ở bên kia, con muốn đi qua đó chào hỏi với bác ấy một tiếng. Hay là bác dẫn Tử Du đi chung với bác nha!”

Lúc này bà Đàm mới chịu liếc mắt nhìn sang Hạ Tử Du, “. Tiểu Du, cô cũng đi theo đi.” (tức ời là tức)

Cũng thấy được sự miễn cưỡng trong lời nói của bà Đàm, Hạ Tử Du tùy ý tìm ra một cái cớ, “Viện trưởng, thật xin lỗi, bỗng nhiên con cảm thấy hơi khó chịu, con muốn đi phòng vệ sinh một chút ạ.”

Bà Đàm cũng không hề có ý định giữ lại nói, “Nếu cơ thể thấy không thoải mái, vậy thì đi đi!”

“Cảm ơn bác gái.”

Bà Đàm cũng không đáp lại Hạ Tử Du một chữ, mà nhìn Đan Nhất Thuần nói, “Nhất Thuần, bạn của mẹ con tất nhiên cũng là bạn của bác, bác dẫn con đi qua đó!” Dứt lời bà Đàm liền kéo tay Đan Nhất Thuần đi tới hướng những người bạn của mình.

Đan Nhất Thuần áy náy quay đầu lại nhìn Hạ Tử Du, vẻ mặt vô cùng khó xử.

Hạ Tử Du đáp lại Đan Nhất Thuần bằng một nụ cười thật tự nhiên, ý bảo Đan Nhất Thuần không cần cảm thấy khó xử, cô có thể hiểu được.

Sau khi bọn họ xoay người đi khỏi, Hạ Tử Du vẫn đứng nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của họ rất lâu, hơn nữa ánh mắt còn dừng lại trên bóng dáng cao lớn đang đi bên cạnh bà Đàm.

Trong trí nhớ của Hạ Tử Du, quan hệ mẹ con giữa bà Đàm và Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn không hòa thuận, vậy mà, vào giờ phút này cô lại nhìn thấy quan hệ giữa bà và Đàm Dịch Khiêm đang bắt đầu có chuyển hướng tốt. Không phải cô mong muốn quan hệ của hai người họ cứ mãi như thế, nhưng cô nhận thấy tình cảm hai mẹ con họ trở nên như thế ít nhiều cũng là vì cô, hôm nay anh và cô đã ly hôn, chắc chắn

anh sẽ không có vì cô mà tranh chấp với bà Đàm nữa, cho nên quan hệ của anh và bà Đàm đã dần dần trở nên tốt hơn.

Nhẹ lòng thở ra một hơi, Hạ Tử Du xoay người bước vào phòng vệ sinh.

Đứng trước bồn rửa tay nhìn mình trong kính, Hạ Tử Du đang cố gắng luyện tập sao cho mình vẫn giữ được nụ cười bình tĩnh trước mặt mọi người.

Bất thành lình có hai người phụ nữ trẻ tuổi từ bên ngoài đi vào phòng vệ sinh, có lẽ cũng không để ý đến người đang đứng ở trước gương liên tục mỉm cười là Hạ Tử Du, cuộc đối thoại của hai người vẫn thao thao bất tuyệt.

“Thật là kỳ lạ, tại sao bà Đàm lớn không giới thiệu con dâu mình với bạn, mà ngược lại đi giới thiệu Đan tiểu thư?”

“Vây cũng có gì đâu mà lạ. Tôi có nghe nói, Đàm tổng và Hạ Tử Du vợ của ông ấy đã ly hôn rồi, bạn gái hiện tại của Đàm tổng là Đan Nhất Thuần, bà Đàm lớn đương nhiên phải cưng chiều người con dâu tương lai mới này rồi. Cô đừng thấy vừa rồi Đàm tổng nắm tay Hạ Tử Du đi vào thì nghĩ vậy, họ chỉ là diễn trò ở trước mặt bọn ký giả mà thôi, vì không muốn giới truyền thông bám lấy vụ tai tiếng về tình cảm của Đàm tổng và Đan tiểu thư rồi đi đưa tin lung tung.”

“Đàm tổng và vợ đã ly hôn? Cô không nói đùa đó chứ, nhưng bọn họ vừa mới kết hôn lại mà, trước đó báo đài cũng đưa tin nói tình cảm bọn họ rất ân ái, chuyện này cô không được nói lung tung à!”

“Tôi không có nói lung tung đâu, chính tai tôi nghe người ta kể.”

“Khụ ——”

Tiếng ho khan này là của một trong hai người phụ nữ nọ đang nhắc nhở người phụ nữ còn lại, cũng bởi vì họ đã phát hiện ra Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vẫn xem như không hề nghe thấy gì, cô thản nhiên đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, nhớ lại cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ ở trong phòng vệ sinh, Hạ Tử Du hít vào một hơi thật sâu rồi sau đó nở một nụ cười thật tươi đi về phía buổi tiệc xuyên qua nhóm người thượng lưu quyền quý.

Có lẽ do hôm nay cô mặc bộ váy này quá mức kín đáo không được nổi bật, từ phòng vệ sinh đi ra đường như cũng không có ai để ý tới cô, nhưng cô chỉ vừa bước ra thì đã nhìn thấy Đan Nhất Thuần đứng với bà Đàm dưới ánh đèn thủy tinh rực rỡ đang cùng tán gẫu với ban bè, dĩ nhiên, Đàm Dịch Khiêm cũng ở đó, chỉ có điều là anh vẫn đứng im lặng.

“Cô không muốn thừa nhận cũng không được, Dịch Khiêm và Nhất Thuần rất xứng đôi đúng không?”

Giọng nói của Đàm Tâm đột nhiên chen vào cắt đứt suy nghĩ của Hạ Tử Du, Hạ Tử Du quay mặt sang nhìn về phía Đàm Tâm, hơi do dự một chút rồi nhỏ nhẹ chào, “Chị Tâm.”

Đàm Tâm cũng nhận thấy cách xưng hô của Hạ Tử Du với mình rõ ràng có phần xa lạ hơn ngày trước, Đàm Tâm không kiềm được châm biếm nói, “Xem ra cô cũng đã biết chấp nhận sự thực rồi. Như thế rất tốt!”

Trên mặt Hạ Tử Du vẫn duy trì tươi cười nhã nhặn thản nhiên, không lên tiếng nói chuyện nữa.

Đàm Tâm thấy Hạ Tử Du bình tĩnh thản nhiên, có lẽ cảm thấy nói một mình cũng không còn vui vẻ gì, cô lập tức quay người nện giấy cao gót đi tới chỗ Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần.

Sau khi Đàm Tâm bỏ đi, Hạ Tử Du cũng xoay người đi tới một góc khuất ít người, đây cũng là nơi ngồi dành cho khách mời đến dự tiệc.

Cầm lấy một ly nước trái cây từ trên tay người phục vụ, Hạ Tử Du chọn một vị trí góc khuất khá xa không ai để ý tới ngồi xuống.

.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bầu không khí của buổi tiệc từ từ dâng cao, nhưng không có một ai quan tâm đến Hạ Tử Du, cũng không có người nào biết Hạ Tử Du uống xong ly nước trái cây rồi từ từ nằm ở trên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Cho đến khi tiệc chuẩn bị kết thúc, Hạ Tử Du mới mơ hồ nghe thấy tiếng kêu gọi của một nữ phục vụ trẻ, “Đàm tổng phu nhân, Đàm tổng phu nhân.”

Hạ Tử Du mơ màng mở mắt ra, cô hoàn toàn chưa rõ được tình huống trước mắt, nhấc tay lên, mơ màng màng hỏi, “Sao? Buổi tiệc kết thúc rồi ư?”

Nữ phục vụ đáp, “Đúng vậy, tiệc đã kết thúc rồi ạ, tất cả khách mời cũng đã về hết.”

Hạ Tử Du cảm thấy đầu mơ mơ hồ hồ, cô khó chịu lắc lắc đầu, “Tôi làm sao vậy?”

“Cô ngủ ngồi ở đây ạ.”

“‘Ngủ’?” Hạ Tử Du khó hiểu, tại sao cô lại có thể ngủ thiếp đi ở đây? Ký ức cuối cùng sót lại trong đầu cô là cô ngồi ở chỗ này uống ly nước trái cây.

Nữ phục vụ nói, “Đúng vậy, Đàm tổng phu nhân, có phải cô thấy không khỏe không, để tôi bảo người đưa cô về nhà nhé?”

Hạ Tử Du chống trán đứng lên, “Tôi cũng không biết nữa, vừa rồi chỉ có uống một chút nước trái cây, sao bây giờ đầu lại choáng váng không biết gì. Cô có biết tôi ngủ được bao lâu rồi không?”

Nữ phục vụ lắc đầu nói, “Sau khi tiệc kết thúc chúng tôi mới phát hiện cô ngủ ở chỗ này. Thật xin lỗi, do cô ngồi ở góc khuất nên chúng tôi không có để ý.”

Vị trí Hạ Tử Du ngồi quả thật là là nơi khó nhìn thấy nhất trong sảnh tiệc. Nhưng cô ngồi ngủ ở đây mà không hề bị ai phát hiện, điều này nói rõ căn bản không có ai đi tìm cô.

Trong lòng dâng lên nỗi mất mát mơ hồ, Hạ Tử Du nhìn người phục vụ nói, “Thật xin lỗi, gây thêm phiền toái cho mọi người, bây giờ tôi sẽ đi ngay.”

Nhưng không ngờ, Hạ Tử Du vừa mới cất bước đi, cả người như không còn sức lực mà lao đảo sắp ngã xuống.

“Đàm tổng phu nhân! !” Nữ phục vụ cuống quýt đỡ lấy thân hình xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của Hạ Tử Du, “Cô cần thận chút!”

Hạ Tử Du cảm thấy toàn thân nhẹ bồng, nhưng bước chân thì lại trĩu nặng, đầu còn mơ màng không rõ, thật muốn nằm xuống mà thoải mái ngủ một giấc.

Nữ phục vụ khẩn trương nói, “Đàm tổng phu nhân, tôi thấy tinh thần cô hình như không ổn lắm, có phải là cô uống rượu hay không?”

Hạ Tử Du từ từ nhắm lại hai mắt, cô khó chịu nói, “Tôi không uống rượu, nhưng tôi rất muốn ngủ, tôi buồn ngủ quá.”

Nữ phục vụ nói, “Vậy để tôi đưa cô đến phòng của khách sạn nghỉ ngơi một chút nha!”

Hạ Tử Du gần như đã mất đi ý thức, mơ màng nói, “Ừm.”

189. Chương 189 : Bị Bỏ Thuốc (p2)

“Đàm tổng phu nhân, đây là căn phòng mà từ trước đến nay Đàm tổng vẫn thường hay ở, tối nay cô ở nghỉ lại ở đây nha.”

Thời điểm nữ phục vụ nói chuyện với mình, ý thức Hạ Tử Du đã mơ hồ không rõ, vì vậy cô căn bản không có nghe kỹ lời của nữ phục vụ nói.

Nữ phục vụ thận trọng dè dặt đỡ Hạ Tử Du đi vào phòng.

Hạ Tử Du dường như đã xụi lơ trong người nữ phục vụ, cứ mặc cho cô ta dìu đỡ mình lên giường.

Nữ phục vụ để Hạ Tử Du nằm ngay ngắn ở trên giường, sau đó nhẹ giọng gọi, “Đàm tổng phu nhân, Đàm tổng phu nhân.”

Hạ Tử Du mơ màng đáp lại, “Ừm?” Cô chỉ trả lời chứ không có tỉnh lại.

Nữ phục vụ vì muốn xác định có phải Hạ Tử Du chỉ đang mơ ngủ vô ý thức mà đáp lại mình hay không, vì thế lại tiếp tục gọi, “Đàm tổng phu nhân?”

Như nữ phục vụ mong muốn, giờ khắc này Hạ Tử Du không có lên tiếng nữa, cô ngủ rất say, nghiêm nhiên đã không còn hay biết gì nữa.

Nữ phục vụ thấy Hạ Tử Du đã ngủ, cô ta dè dặt cẩn thận cởi ra hết quần áo trên người Hạ Tử Du, đến khi trên cơ thể trần trụi của Hạ Tử Du chỉ còn lại một lớp vải mỏng cuối cùng.

Có lẽ do cảm nhận được hơi lạnh đột nhiên bao phủ lấy cơ thể mình, trong cơn ngủ mê Hạ Tử Du không kiềm được mà bật lên tiếng rên nhẹ, vốn nên tỉnh lại nhưng vì bị chất thuốc nào đó ngấm vào trong cơ thể ngăn cản không thể nào ngay lập tức tỉnh lại.

Nhận ra Hạ Tử Du có vẻ như rất khó chịu, nữ phục vụ vội vàng kéo chăn lên đắp cho Hạ Tử Du, trông thấy mi tâm đang nhíu lại của Hạ Tử Du dần dần giãn ra, nữ phục vụ lập tức đứng dậy đi vào phòng tắm.

Sau đó, nữ phục vụ đi ra khỏi phòng tắm còn bưng theo một ly nước trắng đục, nâng Hạ Tử Du dậy, cô ta cẩn thận đổ ly nước trắng đục đó vào trong miệng Hạ Tử Du.

.

Rón rén ngó trước sau rồi đóng lại cửa phòng, nữ phục vụ từ lúc bắt đầu vẫn luôn khẩn trương lo lắng lúc này mới thở phào như trút được gánh nặng.

Nữ phục vụ vừa đi vào thang máy, vội lấy điện thoại ra gọi đi, “. Đúng vậy, chuyện các người muốn tôi làm tôi đã làm xong cả rồi. Các người nhớ gửi phần thù lao này vào trong trương mục cho tôi đây.”

Đêm dần buông xuống, giữa trán Hạ Tử Du không biết từ lúc nào đã bắt đầu tuôn ra lấm tấm mồ hôi, ngay sau đó, Hạ Tử Du đột nhiên xốc tấm chăn lên.

Đúng vậy, cô cảm thấy toàn thân rất nóng, trong cơ thể cô giống như có một luồng nhiệt đang bắt đầu khởi động.

Nhiệt độ càng lúc càng nóng hừng hực, Hạ Tử Du cảm thấy toàn thân mình giống như đang bị lửa thiêu, không chỉ có như thế, cô còn nhận ra trong cơ thể mình đang trào dâng lên cái loại nóng lòng ham muốn dục vọng khó hiểu.

Không chịu nổi nhiệt độ trên cơ thể mình, Hạ Tử Du đang ngủ say mê man tỉnh lại, cảm thấy cả người vô cùng nóng bức, cô ước gì mình có thể được hòa vào dòng nước mát để làm dịu đi cơn nóng ấy, nghĩ thế cô lập tức bò xuống giường, mặc cho ý thức vẫn chưa tỉnh táo, thất tha thất thểu từng bước đi vào nhà tắm.

Vừa đi vào phòng tắm, Hạ Tử Du liền nhanh chóng vặn mở vòi nước.

Mặc cho dòng nước lạnh lẽo tuôn xối xả lên cơ thể mình, Hạ Tử Du thấy mình chưa bao giờ có được cảm giác khoan khoái dễ chịu và sự lạnh lẽo như lúc này.

Thế nhưng khi cô tắt vòi nước chuẩn bị đi vào ngủ lại thì nhiệt độ trong cơ thể lại bốc cháy lên lần nữa.

Hạ Tử Du chỉ đành phải tiếp tục cạo rửa cơ thể mình ở dưới vòi hoa sen, cho đến khi độ nóng lần nữa bị cuốn trôi.

Sau khi lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, nhiệt độ trên cơ thể Hạ Tử Du rốt cuộc cũng đã thuyên giảm.

Tắt vòi nước, Hạ Tử Du vốn muốn quay về giường để tiếp tục ngủ lại, nhưng chân cô còn chưa kịp bước ra khỏi phòng tắm, bỗng đâu một cơn choáng váng hoa mắt ập tới khiến cơ thể cô chệnh vênh phải tựa vào

trên mặt tường phòng tắm, cô muốn đứng thẳng ổn định để đi ra ngoài, nhưng toàn thân đã không còn hơi sức xui lơ trượt xuống dọc theo vách tường, cuối cùng tựa vào ở góc tường dần dần mất đi ý thức.

.

Nửa đêm hai giờ khuya Đàm Dịch Khiêm trở lại căn phòng trong khách sạn nơi mình thường nghỉ lại.

Bật đèn lên sau đó anh theo thói quen ném áo khoác tây trang lên giường, vừa nói lỏng cà vạt trên cổ vừa bước đi vào phòng tắm.

Đàm Dịch Khiêm không thể nào ngờ được lúc mình đẩy ra cửa phòng tắm thì bị vật gì đó cản lại, khi anh nhận ra vật cản ở phía sau cánh cửa cũng đồng thời phát hiện người phụ nữ ngồi ở sau cửa góc tường chính là Hạ Tử Du.

Nhìn lướt qua dáng vẻ lúc này của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm không nén nổi mà nhú lông mày.

Trong tầm mắt của anh, giờ phút này cô đang tựa vào ở góc tường ngủ rất ngon, nhưng trên người cô lại chỉ mặc có mỗi bộ đồ lót, đầu tóc ướt sũng, nhìn cô vô cùng nhếch nhác, nhưng cũng không thể xem nhẹ sự hấp dẫn của cô vào giờ phút này.

Dáng người cô rất đẹp, bộ ngực rất no tròn. Nhờ có bộ đồ lót phụ trợ cho nên bầu ngực của cô càng thêm đầy đặn săn chắc, hơn nữa đôi bờ xương vai nhỏ nhắn và hai đùi trắng nõn còn thon dài phơi bày hết ra, những loại hình ảnh này đều tạo thành một cảnh tượng khiến cho người đàn ông nào nhìn vào cũng không thể kiềm chế được.....

“Khốn khiếp!”

Nhìn thấy hình ảnh trước mắt, Đàm Dịch Khiêm rít qua kẽ răng thầm mắng, sau đó không hề có chút do dự bế thốc Hạ Tử Du lên khỏi góc tường.

Thời điểm Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lên mới phát hiện bộ đồ lót trên người cô toàn bộ đã bị ướt sũng, hơn nữa thân thể cô nóng đến khác thường, nóng rực như lửa đang bốc cháy.

Thân thể đột nhiên bị nhấc bổng lên không, Hạ Tử Du ‘ưm’ lên trong cơn ngủ mê.

Có lẽ do hương thơm thoang thoảng quen thuộc dễ chịu của Đàm Dịch Khiêm len lỏi vào trong hơi thở mình, cô như bị mê hoặc càng vui đùa sâu vào trong lòng Đàm Dịch Khiêm, quyến luyến hít lấy hơi thở trên người anh.

Giây phút này Hạ Tử Du chỉ biết là khi vui đùa sâu vào trong ngực anh thì cảm thấy rất thoải mái, anh thật giống như hầm băng mát lạnh đột nhiên xuất hiện khi cô đang bị thiêu đốt nóng bỏng, khiến cô chỉ muốn bắt chấp tất mà lao vào trong lòng anh.

Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du đi đến gần giường, sau đó đặt nhẹ Hạ Tử Du xuống mặt giường rộng lớn.

Lúc Đàm Dịch Khiêm để Hạ Tử Du xuống, cô dường như rất là khó chịu, hàng lông mi dài vẫn luôn nhắm chặt nhưng miệng lại không tự chủ được mà thì thào gọi, “Ông xã.”

Tiếng gọi này của Hạ Tử Du khiến Đàm Dịch Khiêm hơi nao nao, Đàm Dịch Khiêm chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt đỏ ửng như uống sưa say của Hạ Tử Du, ánh mắt sáng rực dần dần trở nên sâu lắng.

Hạ Tử Du đang ngủ mê nhưng miệng thì không ngừng lẩm nhẩm, “Ông xã, đừng bỏ em. Thật lòng em không muốn như vậy. Em có thể giải thích.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn đứng ở cạnh giường, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn Hạ Tử Du không chớp, lắng nghe hết từng câu từng lời bày tỏ của cô trong trạng thái vô ý thức

“Ông xã.”

Anh cứ đứng lặng nhìn cô chăm chú, nhìn hàng lông mày của cô đang ngủ mà vẫn xoắn xuýt vào nhau, ánh mắt càng thêm u ám, thật không thể đoán được giờ phút này anh đang nghĩ gì.

Ánh mắt vẫn đọng lại trên khuôn mặt bởi vì đỏ hồng mà vô cùng quyến rũ xinh đẹp của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm không chần chừ nữa lấy ra điện thoại di động gọi đi....

“Đưa hai bộ quần áo và đồ lót phụ nữ lên đây. Đúng, ba vòng theo thứ tự là 36,24,38.”

Gấp lại điện thoại di động, ánh mắt sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm tiếp tục mãi miết ngắm nhìn Hạ Tử Du.

Chợt nhớ đến cơ thể nóng bỏng của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm đưa tay sờ thử lên trán Hạ Tử Du.

Cơ thể Hạ Tử Du có gì đó rất không bình thường, nhiệt độ trên trán cô cũng không có quá nóng, nhưng trên người lại nóng như lửa, trước trán còn tiết ra lấm tấm mồ hôi.

Đàm Dịch Khiêm khó hiểu nhú mày, vẫn nghĩ không ra tình trạng này của cô.

Cốc ——

Tiếng gõ cửa làm gián đoạn suy nghĩ Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm đi ra mở cửa phòng, sau đó nhận lấy hai bộ quần áo cao cấp trên tay người phục vụ.

Đặt hai bộ đồ đó lên tủ đầu giường, ánh mắt nặng nề của Đàm Dịch Khiêm từ trên gương mặt đang bỏ bình của Hạ Tử Du từ từ di chuyển xuống tới đáy quần lót không biết tại sao lại bị ướt của cô.

Hạ Tử Du vẫn thì thào tự nói trong cơn ngủ mê, “Ông xã, em không muốn xa anh.”

Đàm Dịch Khiêm lặng người suy nghĩ, rồi sau đó vươn tay ôm cô vào lòng, thành thạo giúp cô cởi ra bộ đồ lót cuối cùng trên người.

Được dựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, xông vào mũi là hơi thở quen thuộc nhàn nhạt dễ ngủ của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du chậm rãi mở ra đôi mắt trong suốt, ánh mắt mông lung ngóng nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du thỏ thẻ gọi, “Ông xã?”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc mặc áo lót vào cho cô.

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm không nói lời nào, cô lập tức chu miệng lên, không vui nói, “Tại sao anh lại bỏ mặc em chứ? Ông xã.”

Cài xong nút áo lót cuối cùng cho Hạ Tử Du, rồi giúp cô thay luôn quần lót sạch sẽ thoải mái, con người trong suốt của Đàm Dịch Khiêm nhìn về phía cô.

Hạ Tử Du đột nhiên đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, cô để hai gò má nóng rực tựa nhẹ sát vào lồng ngực rộng lớn của Đàm Dịch Khiêm, quyến luyến dụi dụi vào, ngây ngô cười nói, “Em biết anh nhất định sẽ không bỏ mặc em mà.”

Đàm Dịch Khiêm nâng nhẹ cằm Hạ Tử Du lên, nhìn nụ cười ngây dại như mất đi ý thức trên mặt cô, nếp nhăn giữa lông mày anh càng sâu hơn.

“Ông xã.”

Bất ngờ lúc này Hạ Tử Du lại chủ động đưa môi mình đến gần sát vào Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm còn chưa kịp suy nghĩ, Hạ Tử Du đã hôn lên môi anh tới tấp, mặc dù động tác vụng về, nhưng chỉ đơn giản như thế cũng có thể làm nhiễu loạn ý chí của người khác.

Đàm Dịch Khiêm rất lý trí kéo Hạ Tử Du đang bám vào trên người mình ra.

“Anh làm sao thế?” Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm, không vui nhú mày, “Chẳng lẽ anh không muốn em sao?”

Khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng hỏi, “Em có biết mình đang làm gì không?”

Hạ Tử Du giống như một đứa trẻ ngây thơ nhưng kiên định nói, “Em đương nhiên biết, em rất muốn ở bên cạnh anh!”

Nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm lại dứt khoát bế Hạ Tử Du lên rồi đi trở lại vào phòng tắm.

Hạ Tử Du tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, đưa tay bám chặt cổ Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đá văng cửa phòng nhà tắm, sau đó ôm Hạ Tử Du để ở dưới vòi hoa sen.

Hạ Tử Du không chịu đứng xuống mặt đất lạnh như băng đó, cô ôm chặt lấy Đàm Dịch Khiêm, làm nũng nói, “Ông xã, em không muốn ở chỗ này.”

Đàm Dịch Khiêm đang muốn vịn mở vòi sen nước lạnh, đột nhiên anh há miệng ‘hồ’ lên ——

Hồ hấp Đàm Dịch Khiêm nhất thời như bị nghẹn lại, nhanh chóng dùng tay giữ lại bàn tay của Hạ Tử Du đang không ngừng vuốt ve bộ phận giữa hai chân anh.

“Ông xã, nó cứng quá.” Sự tiếp xúc vừa rồi giống như đã đạt được kết quả mình muốn, Hạ Tử Du tiến sát lại gần bên tai Đàm Dịch Khiêm mập mờ nói.

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại sâu sắc nhìn Hạ Tử Du.

Khốn khiếp, trong hoàn cảnh thế này, cơ thể anh không lẽ không thể phản ứng sao?

Hạ Tử Du vẫn bám sát Đàm Dịch Khiêm, cười khanh khách nói, “Chúng ta đừng tắm. Được không anh?”

Đàm Dịch Khiêm đỡ lấy bả vai Hạ Tử Du, lạnh giọng nói, “Em mau tỉnh táo lại cho anh! !”

Hạ Tử Du lại có vẻ như uất ức nói, “Anh làm gì hung dữ với em như thế chứ?”

Giọng Đàm Dịch Khiêm đã dịu lại đôi chút, nhưng vẫn nghiêm túc nói, “Em đứng ngay ngắn lại cho anh, như vậy thì một lúc nữa cơ thể mới có thể thấy dễ chịu hơn.”

Nhưng Hạ Tử Du lúc này lại kiễng chân lên, lần nữa chủ động hôn lên đôi môi mỏng của anh.

Nếu như nói ở lần đầu tiên Đàm Dịch Khiêm có thể lý trí tỉnh táo đẩy Hạ Tử Du ra, thì ở lần thứ hai này, khi Hạ Tử Du hôn lên môi anh, giây phút đó anh chỉ cảm thấy bộ phận nào đó trên cơ thể đang căng cứng lúc này càng bùng phát dữ dội, anh thật chỉ muốn siết chặt cô vào trong ngực bất chấp tất cả mà hôn cô một trận. (sao kg làm hử hehe)

Nhưng Đàm Dịch Khiêm là người có sự tự chủ rất mạnh, cuối cùng, anh lại kéo Hạ Tử Du ra lần nữa, cũng không do dự vịn mở vòi nước lạnh trong phòng tắm.

Nước lạnh ngay lập tức trút xuống người Hạ Tử Du khiến cô cũng tỉnh táo lại đôi chút, Hạ Tử Du sững sờ đứng ở dưới vòi hoa sen, cũng cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng trên người khi gặp phải nước lạnh đã dần dần giảm đi rất nhiều.

Có lẽ do tác dụng của thuốc quá mạnh, khi Hạ Tử Du từ từ tỉnh táo lại thì cơ thể cũng đồng thời lung lay chực đổ.

Trước khi cơ thể suy yếu của Hạ Tử Du sắp ngã xuống thì Đàm Dịch Khiêm đã ngay tức khắc dùng sức đỡ lấy Hạ Tử Du ôm vào trong ngực, sau đó cùng với Hạ Tử Du đứng ở dưới vòi hoa sen mặc cho nước lạnh cọ rửa cả hai.

Tựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm, ý thức của Hạ Tử Du đã từ từ khôi phục, cô chậm rãi giương đôi mắt nhìn lên khuôn mặt điển trai gần trong gang tấc ở trước mắt, gạt mình kinh ngạc thốt lên, “Hả. Dịch Khiêm?”

Đàm Dịch Khiêm nặng nề nói, “Tỉnh rồi hả?”

Hạ Tử Du cúi đầu xuống nhìn mình, mới phát hiện trên người mình lại chỉ có mặc mỗi một bộ đồ lót, cô luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào, theo bản năng đẩy anh ra, “Em bị gì thế? Sao lại thế này.”

Biết Hạ Tử Du gần như đã tỉnh táo lại, Đàm Dịch Khiêm vững vàng bắt lại được Hạ Tử Du đang muốn né tránh ẩn vào trong ngực, khàn giọng nói, “Đáng chết, em đừng nên lộn xộn! !”

Trời mới biết, cho dù giờ phút này anh được nước lạnh xối rửa nhưng bộ phận nào đó đang căng lên vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chợt nhớ tới hình ảnh thân mật của Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần ở trong buổi tiệc tối nay, Hạ Tử Du khó chịu đưa tay đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, “Anh buông em ra.”

Đàm Dịch Khiêm nén giọng, không vui nói, “Em không thể yên lặng một chút được sao?”

Hạ Tử Du chỉ cảm thấy lúc này mình ăn mặc thật lố lăng, đáng vẻ chắc rất khó coi, cô đưa tay dùng sức chống đẩy, “Buông em ra.”

Hạ Tử Du không hề hay biết, sự giằng giằng giữa họ đã tạo nên sự ma sát cho hai cơ thể, sự ham muốn anh đã cố gắng kiềm chế cũng vì thế mà không thể nào khống chế được nữa và.....Rốt cuộc đã bùng nổ.

Bất thành linh anh ấn cô tới vách tường, bờ môi mỏng nóng rực chuẩn xác bao trọn lấy môi cô, mạnh mẽ hừng hực cạy mở hàm răng cô ra.

“Ừm.” Anh dùng sức hôn mạnh như vậy khiến cô cảm thấy đau không thể tả, cô giãy giụa nói, “Buông.”

Một chữ cũng chưa kịp nói đã bị anh nuốt hết vào trong bụng, ngay sau đó, anh cởi ra chiếc quần lót của cô, một tay nhắc mông cô lên.

190. Chương 190: Hậu Quả Sau Khi Phát Sinh Quan Hệ (p1)

Đàm Dịch Khiêm mặc quần dài vào, ngồi ở trên ghế sofa cách cạnh giường không xa, hai ngón tay đang kẹp một điều thuốc lá, thần sắc trầm tĩnh, ánh mắt hơi nhíu lại nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du đang ngủ say trên giường.

Thật không ngờ tối hôm qua anh đã không thể kiềm chế được mình.

“Ừm.” Người nào đó trên giường bật lên tiếng rên khê, cô hơi động dậy cơ thể, mi tâm cũng theo đó nhíu nhẹ.

Tại sao cơ thể mình lại mệt mỏi như vậy? Ý thức chưa hoàn toàn tỉnh hẳn khiến trong lòng Hạ Tử Du nghi ngờ khó hiểu.

Dịch người lần nữa, sự nhức mỏi quen thuộc nơi hạ thể xâm nhập vào mỗi một sợi giây thần kinh của cô.

Hạ Tử Du mông lung tỉnh lại, hàng mi xinh đẹp nhấp nháy rồi từ từ mở mắt ra, trần nhà màu trắng gạo cùng với một chùm đèn thủy tinh rực rỡ đập vào tầm mắt cô.

Đây là đâu? Cách trang trí sao nhìn có vẻ giống như là ở khách sạn?

Sự nghi ngờ nổi lên trong đầu khiến cho Hạ Tử Du trong nháy mắt tỉnh hẳn.

Càng khiến cho cô khiếp sợ cực độ chính là —— Cơ thể cô ở dưới chăn lại không có một mảnh vải!

Đột nhiên đầu óc Hạ Tử Du lập tức hoạt động lại bình thường, cô cố gắng nối ghép lại những sự việc đã xảy ra vào tối hôm qua.

Cô theo anh đến dự tiệc, sau đó bà Đàm nói có vài người bạn muốn giới thiệu cho anh và Nhất Thuần quen biết, cô nhàm chán tùy tiện tìm một chỗ ngồi khuất trong sảnh tiệc, sau đó có uống một ly nước trái cây của người phục vụ đưa đến. Rồi sau đó, cô không còn nhớ gì nữa, nhưng dường như trong lúc mơ hồ cô có nhìn thấy anh thì phải, còn bị anh ôm đi vào phòng tắm, rồi sau đó.

“Á! !”

Khi trong đầu chuyển sang hình ảnh tối hôm qua xảy ra trong phòng tắm, Hạ Tử Du sợ hãi thét lên bật ngồi dậy thật nhanh.

Không chỉ có như thế, ngay khi ngồi bật dậy cô còn nhớ tới hình ảnh khi anh ôm cô trở lại trên giường rồi cả hai khát vọng quần lấy nhau

Hạ Tử Du không dám tin, cô cúi đầu xuống nhìn trên người mình, ngay lập tức kéo lên tấm chăn che lại cơ thể trần trụi của mình.

“Em tỉnh chưa?” Giọng nói trầm thấp hùng hậu vang lên bên tai Hạ Tử Du, khiến Hạ Tử Du đang còn trong trạng thái trầm tư lại như chim sợ náy, ngay tức khắc phục hồi lại tinh thần.

“Em. Sao lại thế này.” Giống như gặp phải sự việc không thể tưởng tượng nổi, Hạ Tử Du nắm chặt tấm chăn trùm kín lại mình không muốn cho anh nhìn thấy hình ảnh không nên thấy chút nào.

Sao có thể như thế?

Hạ Tử Du trừng lớn mắt nhìn anh.

Mái tóc đen dày lúc này có vẻ hơi xốc xếch, khiến Đàm Dịch Khiêm nhận thấy cô giờ phút này gợi tình không thể nào tả nổi, nhưng trong ánh mắt lại lạnh lùng sắc bén mà nhìn cô chằm chằm.

Hạ Tử Du đã nhớ lại tất cả hình ảnh của tối ngày hôm qua, bao gồm cả hình ảnh mà cô đã nhiều lần chủ động quyến rũ anh.

Những hành động xấu hổ đó bình thường cô cũng không thể nào làm được như vậy với anh, huống chi hiện tại họ đã ly hôn.

“Em bị làm sao vậy?” Cho đến giờ phút này cô vẫn cảm thấy mờ mịt không thể hiểu.

Nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm đứng dậy đi về phía cô.

Nhìn Đàm Dịch Khiêm chỉ mặc một cái quần dài còn lại để lộ ra nửa người trên cường tráng khỏe mạnh, Hạ Tử Du đột nhiên cảm thấy trong cơ thể như có luồng nhiệt khó hiểu sôi trào.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ở mép giường, tròn mắt đen sâu thẳm nhìn cô không chớp, bình tĩnh hỏi, “Còn thấy khó chịu không?”

“Em.”

Không hiểu tại sao, khi hơi thở anh đến gần, cô lại cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể mình không thể nào ngăn cản được mà càng tăng vọt lên.

Cô từ từ rũ rèm mắt xuống nhẹ lắc đầu.

Anh lập tức đứng lên, nhẹ giọng nói, “Vậy mặc quần áo vào đi, anh đưa em về!”

“Dịch Khiêm.”

Cô cất tiếng gọi khiến anh dừng bước.

Cô bấp chập cơ thể còn bực bởi tấm chăn đột nhiên đưa tay ôm lấy vòng eo cường tráng của anh.

Cô không cách nào khống chế được, vào giờ phút này cô chỉ muốn mình làm như vậy.

Động tác của cô khiến hô hấp anh chợt căng thẳng, anh quay mặt sang, ánh mắt chạm tới khuôn mặt đang ửng đỏ của cô.

“Em không muốn đi.”

Cô ôm anh thật chặt, giống như là bị lý trí sai khiến, cũng giống như cơ thể của cô không cách nào khống chế nổi hành động của mình.

Mặt Đàm Dịch Khiêm đột nhiên sa sầm xuống, tức giận mắng, “Khốn kiếp!” Chát kích thích trong người cô đến lúc này mà vẫn chưa hết. Có thể tưởng tượng ra liều lượng của thuốc.

Cô rất rõ ràng giờ phút này mình đang làm gì, nhưng cô không cách nào khống chế được muốn gần gũi với anh, giống như lý trí vốn không nghe theo sự khống chế, “Ôm em một cái, có được không?”

Đôi mắt trong suốt của cô như vô tội nhìn anh, khiến cho cơ thể anh lần nữa xao động.

Cô khẩn cầu nói, “Ôm em đi.”

Anh cố gắng kiềm chế sự ham muốn đang nhanh chóng tăng vọt lên trong cơ thể.

Cô chớp đôi mắt xinh đẹp mê hoặc lòng người ôm chặt anh hơn, “Anh đừng đi.”

Trong chớp nhoáng, Đàm Dịch Khiêm giống như Hắc Báo đầy dũng mãnh nâng gương mặt cô lên dùng sức vỗ vập vuốt đoạt môi cô.

“Ừm, đừng.”

Ngay lúc này Hạ Tử Du giống như lần nữa khôi phục lại ý thức, khi anh lần chiếm lên môi cô, cô kinh ngạc chống đẩy anh ra.

Tuy nhiên, anh căn bản không cho cô có cơ hội cự quấy, dùng cánh tay rắn chắc vững vàng kiềm chế được cô.

Cô muốn chống cự sự bá đạo của anh nhưng như thế chỉ khiến cho lưỡi của anh càng thêm điên cuồng bất chấp lùa vào trong khoang miệng thơm mùi đàn hương của cô.

Bàn tay to lớn của anh giữ chặt đầu cô, không cho cô có cơ hội né tránh nữa.

Hơi thở nóng bỏng theo nụ hôn mãnh liệt của anh không ngừng xâm nhập vào hơi thở cô, khiến cho lý trí vừa khôi phục lại của cô giờ phút này lần nữa bị chất kích thích trong cơ thể thúc đẩy, cô dần dần từ kháng cự chuyển thành phối hợp nghiêng đón theo nụ hôn của anh.

Chất kích thích còn sót lại trong cơ thể cô giống như đang từ từ cắn nuốt đi ý thức của cô, thúc giục cô không được chùn bước mà lao đầu vào trong cơn lốc xoáy kích tình.

Cô không vùng vẫy nữa, chỉ muốn phó mặc cho cơ thể mình sẵn sàng nghiêng hợp với đòi hỏi của anh. . . .

Cô then thùng đáp lại anh, học theo cách anh hôn cô, nhẹ nhàng cắn mút bờ môi anh, chiếc lưỡi nhỏ trơn láng mềm mại linh hoạt dây dưa theo sát anh.

Được sự đáp lại của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm bế cô lên cẩn thận dè dặt nhích người sát vào trong giường.

Cởi xuống quần áo trên người mình rồi tách ra đôi chân thon dài trắng nõn của cô, ánh mắt anh chợt u ám, thất lực cường tráng đột nhiên thúc mạnh vào.

Bất thành linh bị lấp kín, trong cơ thể cô chợt co rút lại, gắt gao bao chặt lấy vật cứng rắn của anh.

Phản ứng của cô đã khiêu chiến với sự tự chủ của anh, đôi cánh tay dài đang ôm cô càng tăng thêm sức, anh vui thật sâu hơn nữa vào trong cô, dục vọng sôi trào như đối khát đoạt lấy cô.

Mỗi một lần thúc đẩy của anh cũng đủ để làm cho cô điên cuồng không thể kiềm chế được.

Rồi trong một động tác ở lần cuối cùng, anh vui thật sâu vào trong cô, mạnh mẽ bắn ra một dòng nước trắng cực nóng, sau đó anh ôm chặt lấy cô giữ thật chặt không buông ra, giống như lo sợ cô không thể chịu đựng nổi.

“Ừ. Ừm.” Sự mãnh liệt của anh khiến cô theo phản xạ vươn tay chống đỡ.

“Đừng cử động.” Anh quát nhẹ, cánh tay thon dài tay không hề giảm bớt chút sức nào, vẫn xiết chặt cơ thể cô không buông.

Cô im bất không lên tiếng nữa, nơi cổ họng bật lên tiếng rên khê không thể nhận ra, nhận thấy anh không còn hoạt động nữa, cô cũng không có hành động thiếu suy nghĩ nào khác.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô tựa vào lồng ngực trắng kiện của anh, nhịp tim anh vẫn nhảy đập trầm ổn, từng nhịp nhẹ nhàng vang lên ở bên tai cô, dần dần như thôi miên tâm hồn cô, làm cô không muốn chống cự nữa, chỉ thầm mong cứ bình yên như vậy mà ngủ một giấc.....Gi cũng không còn quan trọng nữa.

191. Chương 191 : Hậu Quả Sau Khi Phát Sinh Quan Hệ (p2)

Trong một chiếc xe hơi sang trọng cao cấp, chị Dư đang nghe điện thoại của bà Đàm gọi.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, chị Dư ngồi cùng dãy với tài xế quay đầu xuống nhìn Đàm Dịch Khiêm ngồi ở ghế phía sau nói, “Tổng giám đốc, bà chủ vừa gọi điện thoại tới, bà nói bà muốn triệu tập nhóm ký giả đến nhà, nội dung là có liên quan đến chuyện ly hôn của ông và tổng giám đốc phu nhân, bà muốn ngay bây giờ cậu có thể về nhà một chuyến!”

Đàm Dịch Khiêm dựa vào thành ghế da ở sau lưng, ánh mắt kín đáo khó đoán chợt lạnh lẽo, mấp máy môi mỏng nói, “Gọi điện thoại về khách sạn, tôi muốn biết Hạ Tử Du bây giờ đang ở đâu.”

Chị Dư nghe theo lời lập tức gọi lấy điện thoại di động ra gọi.

Một lát sau, chị Dư nuốt chẹn nước miếng xuống cổ họng, ngập ngừng nói với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, tôi đã hỏi quản lý của khách sạn, anh ta nói có phục vụ nhìn thấy bà chủ đến khách sạn dẫn tổng giám đốc phu nhân đi rồi.”

Đôi mắt đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm nhú lại, trên gương mặt tuấn tú rõ ràng phủ lên một lớp sương lạnh lẽo, giọng không hề có độ ấm nói, “Quay về!”

Chị Dư do dự nói, “Hả, tổng giám đốc, còn có một tiếng nữa là đến giờ hẹn với Á Khắc Tồn tiên sinh, nếu như bây giờ quay về, vậy hiệp ước của chúng ta và Á Khắc tồn tiên sinh có thể sẽ vì chúng ta bỏ hẹn mà không ký kết được.” Mặc dù “Đàm thị” không cần vụ làm ăn này, nhưng dù sao cũng mất đi một khoản tổn thất rất lớn, huống chi trước đó nhân viên trên dưới trong “Đàm thị” đã vì phần hiệp ước này mà bỏ ra không ít công sức.

Tròng mắt đen Đàm Dịch Khiêm chợt tối sầm lại, giọng lạnh lùng cho thấy mình không vui, “Không nghe thấy lời tôi nói sao?”

Chị Dư lập tức im bật.

Tài xế cuống quýt tìm đầu đường quay đầu lại, xe nhanh chóng chạy về phương hướng biệt thự.

.

Tại biệt thự.

Bà Đàm khoanh tay giận dữ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Hao tâm tổn trí để an bài kế hoạch đó, rốt cuộc lại để cho Hạ Tử Du được hưởng lợi, bà Đàm càng nghĩ càng giận, rồi giận dữ trừng mắt nhìn sang Hạ Tử Du đang đứng lặng im trong phòng khách, “Tôi thật không hiểu trên đời này tại sao lại có người phụ nữ không biết xấu hổ như cô thế? Dịch Khiêm cũng đã ly hôn với cô rồi, vậy mà cô còn ở đây dây dưa không rõ ràng với nó? Cô không cảm thấy hổ thẹn một chút nào sao?”

Hạ Tử Du vẫn không nói gì, cô thừa hiểu lúc này dù mình có giải thích thế nào đi nữa cũng chỉ là thừa, chỉ khiến bà Đàm càng thêm tức giận hơn mà thôi.

Bà Đàm hừ lạnh nói, “Cô không lên tiếng là ngầm thừa nhận đúng không? Lần này cô quay về đây vốn là muốn quyến rũ Dịch Khiêm có phải không?”

Hạ Tử Du lập tức ngược mắt lên, khó có thể tin nhìn khuôn mặt tức giận của bà Đàm, rốt cuộc không thể chịu đựng uất ức nữa lên tiếng trả lời, “Viện trưởng, con quay lại đây là vì mẹ mong muốn con dẫn Liễu Nhiên về dự tiệc sinh nhật của mẹ.”

Bà Đàm nhất thời cứng họng, “Này. Cô đừng viện lý do này mà bắt bẻ tôi, tôi bảo cô về dự tiệc chứ không có bảo cô buổi tối trèo lên giường của Dịch Khiêm! !”

Hạ Tử Du hòa nhã lễ độ kiên nhẫn giải thích với bà Đàm, “Viện trưởng, chuyện không phải như mẹ nghĩ vậy đâu.”

Bà Đàm đang muốn lên tiếng phản bác lại Hạ Tử Du, thì lúc này Đàm Tâm và Đan Nhất Thuần đang đi vào phòng khách.

“Bác gái.”

“Mẹ!”

Nhìn thấy con gái và con dâu tương lai được mình lựa chọn, cơn giận của bà Đàm cũng vơi đi một nửa, sắc mặt cũng không còn hung hãn độc đoán như mới vừa rồi nữa.

Đan Nhất Thuần nhìn thấy trên gò má trắng nõn của Hạ Tử Du còn in rõ ràng dấu tay, vô cùng lo lắng hỏi, “Tử Du, bị sao vậy?”

Bà Đàm nói, “Nhất Thuần, con cứ mặc kệ cô ta, đến đây ngồi cạnh bác đi, bác có chuyện này muốn nói với con!”

Đan Nhất Thuần không yên tâm nhìn Hạ Tử Du, nghi ngờ nói, “Bác gái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đàm Tâm cũng ngồi xuống cạnh bà Đàm, khó hiểu nhíu mày hỏi, “Đúng vậy, mẹ, vừa rồi con và Nhất Thuần đang uống trà ở ngoài, người bạn làm phóng viên của con đột nhiên gọi điện thoại nói là nhà mình muốn mở hội chiêu đãi ký giả tại biệt thự, còn nói là có liên quan đến chuyện Dịch Khiêm và Hạ Tử Du ly hôn. Mẹ tính làm gì hả?”

Bà Đàm gật đầu, “Không sai, muốn triệu tập chiêu đãi hội ký giả đúng là chủ ý của mẹ!”

Đàm Tâm nhất thời khẩn trương, “Mẹ, mẹ hồ đồ rồi sao? Sao mẹ lại có thể làm vậy. Mẹ theo con qua đây!” Đàm Tâm đỡ bà Đàm đứng dậy.

Đan Nhất Thuần hoàn toàn không hiểu chuyện gì hỏi, “Chị Tâm, xảy ra chuyện gì?”

Đàm Tâm nói, “Nhất Thuần, em cũng tới đây!”

Đan Nhất Thuần lập tức đi theo hai mẹ con họ Đàm vào phòng sách ở lầu một trong biệt thự.

Đàm Tâm nhanh chóng đóng cửa phòng sách lại, sắc mặt vì sợ hãi mà trở nên tái nhợt, cô gấp gấp nói với bà Đàm, “Mẹ, mẹ mau hủy bỏ hội chiêu đãi ký giả đi. Sao mẹ có thể đi công bố chuyện Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã ly hôn với họ chứ?”

Bà Đàm vẫn kiên quyết nói, “Có gì mà không thể?”

Đàm Tâm càng thêm lo lắng, “Mẹ, đừng nên xung động nhất thời, Dịch Khiêm và Hạ Tử Du rốt cuộc đã ly hôn hay chưa chúng ta căn bản cũng không biết. Mẹ mở hội chiêu đãi ký giả, vốn định đường đường chính chính nói với tất cả nhóm ký giả chuyện Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã ly hôn sao? Nếu như Dịch Khiêm đã ly hôn với Hạ Tử Du rồi thì không sao, nhưng nếu như Dịch Khiêm và cô ta chỉ đang tạm thời giận nhau, mẹ làm vậy không chỉ sẽ chọc giận tới Dịch Khiêm, còn làm đổ bể ra sự thật chúng ta đã lừa gạt Hạ Tử Du là Dịch Khiêm đã ly hôn với cô ta. Hậu quả nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ mẹ không hề nghĩ tới sao?”

Đúng vậy, trước đó hai mẹ con họ dựng chuyện Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã “Ly hôn” buộc Hạ Tử Du rời khỏi Đàm gia, việc này thật ra chỉ là kế sách của hai mẹ con họ.

Hai mẹ con căn bản không biết Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đã ly hôn hay chưa, họ biết được chuyện Hạ Tử Du ký tên vào giấy thỏa thuận ly hôn đưa cho Đàm Dịch Khiêm còn yêu cầu Dịch Khiêm trong ba tháng đừng công bố ra ngoài là nghe được từ một người giúp việc trong biệt thự. Sở dĩ người giúp việc đó bí mật kể lại cho hai mẹ con họ là vì người giúp việc này xưa nay vẫn luôn không thích Hạ Tử Du, mà người đó biết được chuyện này là vì tối hôm đó khi Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm nói chuyện, đúng lúc cô ta đến phòng trẻ trông chừng Liễu Nhiên khi đi ngang qua phòng ngủ của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du thì vô tình nghe được.

Sau khi mẹ con họ biết được chuyện này liền muốn dựa vào đó mà cố ý kể lại cho Hạ Tử Du biết là Đàm Dịch Khiêm đã đồng ý ly hôn với cô, mục đích là để Hạ Tử Du nản lòng thoái chí, chủ động rời khỏi Đàm gia.

Bà Đàm nổi giận nói, “Đương nhiên mẹ biết, nhưng mẹ đã không thể nhận được nữa, mẹ không sao chịu đựng nổi khi nhìn thấy Hạ Tử Du ở lại Đàm gia chúng ta một giây phút nào nữa!”

Đan Nhất Thuần lúc này kinh ngạc thốt lên, “Cái Cái gì? Chị Tâm, chị nói mọi người vốn cũng không chắc chắn là Dịch Khiêm có ly hôn với Tử Du hay không ư? Mọi người chỉ đang nói gạt Tử Du?”

Đàm Tâm gật đầu.

Đan Nhất Thuần không thể tin lắc đầu, “Sao mọi người có thể làm vậy? Mọi người có biết nói gạt Tử Du như vậy là rất tàn nhẫn hay không?”

Đàm Tâm tức giận trách, “Đủ rồi, Nhất Thuần, chị và mẹ làm vậy không phải là vì em và Dịch Khiêm hay sao. Em còn đứng về phía Hạ Tử Du mà khiển trách chúng tôi! !”

“Em xin lỗi, chị Tâm, em không có ý đó, em chỉ là”

Bà Đàm ngắt lời Đan Nhất Thuần, đột nhiên nghiêm túc hỏi, “Đúng rồi, Nhất Thuần, tối hôm qua con ở đâu?”

Đan Nhất Thuần đáp, “Lúc tiệc gần kết thúc, con bỗng thấy hơi mệt nên đã quay về phòng con ở khách sạn nghỉ trước, con thấy bác đang bận rộn tiễn khách nên cũng không kịp nói với bác một tiếng.”

Bà Đàm nhíu mày hỏi, “Tối hôm qua bác có sai người bưng cho con một ly nước trái cây, con không có uống sao?”

Đan Nhất Thuần nói, “Dạ có, nhưng con đã bảo phục vụ đưa nó cho Tử Du rồi. Thấy Tử Du có vẻ buồn buồn ngồi một mình ở trong góc, nên mới bảo phục vụ đưa ly nước trái cây đó cho cô ấy!”

“Con thật là.” Về mặt bà Đàm thể hiện sự đáng tiếc nói, “Con có biết trong ly nước trái cây đó bác có bỏ thuốc ngủ không?” Đều do bà tối hôm qua cứ mãi lo tiếp đãi khách mời mà không nhìn thấy Hạ Tử Du uống ly nước trái cây đó, cũng không có nhìn thấy Đan Nhất Thuần bỏ đi.

Đan Nhất Thuần không hiểu trừng lớn mắt, “Dạ?”

Bà Đàm giải thích, “Bác biết con sẽ không vui lòng nếu bác kiên quyết ép con đi quyến rũ Dịch Khiêm, cho nên muốn sắp xếp cho con uống ly nước có thuốc ngủ, rồi bác bảo người đưa con đến phòng của Dịch Khiêm. Tối hôm qua thấy con không có về nhà bác ngủ, bác còn tưởng rằng con đã thành công rồi. Vừa rồi bác cố tình đến khách sạn xem thử tình hình con và Dịch Khiêm thế nào, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cái đứa con gái không biết xấu hổ kia ở trong phòng Dịch Khiêm”

Đàm Tâm kinh ngạc há miệng, “Mẹ, mẹ đừng nói là Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du lại xảy ra chuyện đó chứ?”

Bà Đàm hừ nói, “Có thể không xảy ra sao? Trong phòng lúc đó rất lộn xộn! !”

Đàm Tâm lạnh nhạt nói, “Vậy thì thật quá có lợi cho cô ta rồi, cũng tại mẹ làm việc không suy tính cận kề, mới để cho Hạ Tử Du có thể thừa cơ hội này bám dính Dịch Khiêm!”

Bà Đàm nói, “Mẹ chính là vì quá tức giận, cho nên mới muốn mở hội ký giả”

Đàm Tâm bất đắc dĩ nói, “Nhất Thuần, em cũng thật là lãng phí dụng tâm của mẹ.”

Đan Nhất Thuần buồn bã nói, “Bác gái, chị Tâm, em hiểu mọi người vẫn luôn đối với em rất tốt, nhưng mà mọi người hiểu lầm rồi, cứ coi như tối hôm qua em thật sự có uống thuốc ngủ đó rồi được bác gái cho người đưa em đến phòng của Dịch Khiêm, Dịch Khiêm và em cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Bà Đàm nói, “Con thật là quá ngây thơ mà. Bất cứ người đàn ông nào vào thời điểm đó cũng khó mà kiềm chế được?”

Đàm Tâm phụ họa gật đầu, nhìn Đan Nhất Thuần nói, “Đàn ông ai cũng chỉ biết nghĩ đến nửa người dưới thôi, huống chi thời gian gần đây Dịch Khiêm đã không còn khó chịu khi em ở bên cạnh nữa, không phải sao?”

Đan Nhất Thuần lắc đầu, “Dịch Khiêm không giống như mọi người suy nghĩ vậy đâu. . . .” (1 người đứng còn hiểu được như thế, 1 người là mẹ 1 người là chị mà đẽo hiểu con - em mình)

Bà Đàm đang muốn mở miệng phản bác Đan Nhất Thuần, bỗng nhiên tiếng gõ cửa dồn dập đã cắt ngang cuộc đối thoại của ba người.

Giọng nói cung kính của người giúp việc vang lên, “Bà chủ, tiên sinh đã về rồi.”

“Dịch Khiêm về?” Đàm Tâm hoảng sợ vội núp ở sau lưng bà Đàm.

Bà Đàm vốn đang ung dung thản nhiên, nhưng những lời của Đàm Tâm nói mới vừa rồi cũng khiến cho đáy lòng bà phát lạnh, bà cố gắng lấy lại bình tĩnh nói, “Dịch Khiêm về đây cũng tốt, chuyện của nó và Hạ Tử Du dù sao cũng giải quyết thôi. . . . Mẹ thấy cách của Dịch Khiêm hình như nó cũng không muốn quay lại với Hạ Tử Du nữa, nếu không cũng sẽ không lạnh nhạt với Hạ Tử Du lâu như thế!”

Ba người phụ nữ cùng đi ra khỏi phòng sách.

Đập vào tầm mắt họ chính là ánh mắt kín đáo của Đàm Dịch Khiêm đang nhìn Hạ Tử Du, dường như anh cũng đã nhìn thấy vết tích trên mặt Hạ Tử Du.

Đàm Tâm nơm nớp lo sợ diu bà Đàm đi tới chỗ Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm!”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm lúc này mới thôi không nhìn tự Hạ Tử Du nữa, lạnh lùng liếc nhìn sang bà Đàm, ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa sự nguy hiểm, “Mở hội ký giả là chủ ý của mẹ?”

Cũng nhận thấy được sự nghiêm túc của Đàm Dịch Khiêm, bà Đàm đã sợ run cả người, nhẹ giọng nói, “Phải, bởi vì con bé Hạ Tử Du này thực sự rất quá đáng! Hôm nay mẹ tới khách sạn tìm con, nhưng không ngờ lại nhìn thấy nó quần áo xốc xếch ở trong phòng con, Dịch Khiêm, mẹ biết con cũng đã quyết định ly hôn với Hạ Tử Du, thế nhưng cô ta còn vọng tưởng dùng thể xác để trói buộc con, việc làm này thật là bỉ ổi!”

Nhận thấy sắc mặt xanh mét như bị sương lạnh bao phủ của Đàm Dịch Khiêm, Đàm Tâm kín đáo kéo nhẹ bà Đàm, ra dấu cho bà Đàm dừng tiếp tục nói thêm gì nữa.

Nghe bà Đàm tố cáo mình, Hạ Tử Du chợt ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, lắc mạnh đầu nói, “Em không có. . . .”

Bà Đàm hung tợn trừng mắt nói, “Cô còn ngại biện? Tối hôm qua cô ở trong phòng Dịch Khiêm chính là sự thật!”

Hạ Tử Du giờ phút này chỉ biết nhìn chăm chăm vào Đàm Dịch Khiêm. Tối hôm qua bọn họ ở chung với nhau, anh nên rõ hơn ai hết hành động tối hôm qua của cô là cô hoàn toàn không hề muốn thế. Thậm chí cô còn không nhớ rõ mình đã nói gì với anh, trong đầu cũng chỉ có mỗi hình ảnh cô và anh triền miên không rời nhau.

Đúng lúc này chị Dư vội vã đi về phía Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, bên ngoài cửa chính đã có rất nhiều ký giả tới ạ.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu, thản nhiên nói, “Mẹ và Đàm Tâm vào phòng sách trước đi, chờ một chút nữa con sẽ có chuyện nói với hai người.”

Bà Đàm giật mình ngơ ngác, “Ồ, Dịch Khiêm, vậy hội chiêu đãi ký giả.”

Đôi mắt rét lạnh của Đàm Dịch Khiêm chợt nhú lại.

Đàm Tâm giựt giựt tay bà Đàm, “Mẹ, chúng ta vào phòng sách thôi!”

Chị Dư cũng dùng ánh mắt ra dấu bảo bà Đàm nên đi.

Bà Đàm xưa nay vẫn luôn e ngại sự nghiêm túc lạnh lùng của Dịch Khiêm, lúc này cũng không thể làm gì khác hơn đành xoay người đi vào phòng sách.

Hạ Tử Du đứng im tại chỗ, ánh mắt từ đầu chí cuối chỉ ngóng nhìn Đàm Dịch Khiêm, hai tai luống cuống xoắn lấy vào nhau.

Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn sang Hạ Tử Du, “Em lên lầu hai chờ anh.”

Hạ Tử Du gật gật đầu, sau đó xoay người đi về hướng lầu hai.

Lúc này, một người giúp việc gấp gấp đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, “Tiên sinh, bên ngoài có rất nhiều ký giả bao vây cửa chính đông nghịt như kiến. Nên làm sao bây giờ ạ?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng nói, “Cho bọn họ vào đi, bắt đầu họp mặt ký giả.”

“Dạ.” Người giúp việc lập tức chạy ra cửa phòng khách.

.

Mười phút sau, tất cả nhóm ký giả được sắp xếp họp tại một khu đất trống trong vườn hoa biệt thự, Đàm Dịch Khiêm ngồi ở dưới tàn dù che nắng tại vườn hoa, vui vẻ bình tĩnh cùng tự nhiên trả lời vô số câu hỏi của đám ký giả.

Một vị ký giả đặt câu hỏi, “Đàm tổng, ông mở cuộc họp chiêu đãi ký giả là để giải thích về lời đồn thời gian gần đây có liên quan đến chuyện ông và Hạ Tử Du vợ mình đã ly hôn sao?”

Nhóm ký giả cũng chỉ nhận lời mời tới tham dự hội ký giả, chứ cũng không biết là do ai chủ trì, lúc này nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, họ thật vô cùng ngạc nhiên, bởi vì Đàm Dịch Khiêm xưa nay rất ít khi lộ diện ở trước mặt giới truyền thông.

Chị Dư thay Đàm Dịch Khiêm lên tiếng, “Hôm nay tổng giám đốc mời mọi người tới, chính là muốn nói cho mọi người biết —— Vừa qua có nhiều người đã đưa tin tổng giám đốc và tổng giám đốc phụ nhân đã ly hôn thật sự đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống riêng tư của tổng giám đốc và tổng giám đốc phụ nhân, vì thế tổng giám đốc muốn ngay tại đây nghiêm túc giải thích với mọi người, tình cảm của tổng giám đốc và tổng giám đốc phụ nhân vẫn luôn rất tốt, không hề có chuyện ly hôn gì đó, cũng mong mọi người trong giới truyền thông dừng vụng trộm thay mặt tuyên truyền thổi phồng lên những chuyện vốn không có thật như thế, nếu không, tổng giám đốc sẽ nhờ vào luật pháp tố cáo giới truyền thông là mọi người xuyên tạc ở sau lưng.”

Nghe được lý do từ chối của chị Dư, phần lớn nhóm ký giả đều đã hết sức lo sợ, nhưng cũng có một người cả gan, liều chết hỏi một câu, “Đàm tổng, xin cho tôi mạn phép hỏi một câu, đồng nghiệp chúng tôi có chụp được hình ông và Đan Nhất Thuần tiểu thư tình tứ đi nghỉ mát ở Male, lúc ấy ông cũng không còn mang khăn cưới nữa.”

Lập tức có ký giả phụ họa theo nói, “Trừ chuyện đó ra, vợ ông là bà Hạ Tử Du còn một mình dẫn theo con gái về thành phố Y ở Trung Quốc, những việc này dường như cũng đã nói rõ ông và vợ mình đang trong tình trạng sống riêng, mà hôm qua trong buổi tiệc mừng thọ của bà Đàm lớn, có một người khách tham dự buổi tiệc tiết lộ ra, lúc ông và vợ vào cửa tình tứ ấy chẳng qua cũng chỉ để qua mắt giới truyền thông, chứ trong buổi tiệc tối hôm qua, phần lớn thời gian ông đều ở cạnh Đan tiểu thư. Đàm tổng, ông có thể giải thích sự việc cụ thể là như thế nào hay không?”

Chị Dư nói, “Theo như những lời của mọi người nói thì chuyện này thật ra cũng không phải là.”

Đàm Dịch Khiêm gơ tay cắt ngang lời nói thoái thác của chị Dư, môi mỏng nhẹ giọng nói, “Rất cảm ơn chư vị đã có lòng để ý tới cuộc sống riêng tư của tôi, nhưng tôi thật cũng không có gì để giải thích nhiều với mọi người, tôi chỉ muốn nói cho chư vị biết, những lời vừa rồi trợ lý Dư nói cũng chính là thay tôi trình bày với mọi người, và hy vọng rằng chư vị đừng nên tạo nên hiểu lầm khiến vợ tôi không vui, càng không nên để tôi cảm thấy không vui!”

Lời Đàm Dịch Khiêm nói từ tốn không hề có sự phập phồng, nhưng vô cùng kiên quyết, sự uy hiếp và mối nguy hiểm cũng ở tại trong lời nói đó.

Nhóm ký giả nhất thời hiểu ý không còn dám lên tiếng.

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, nghiêm trang lạnh lùng bỏ đi vào trong.

Trong phòng sách.

Đàm Tâm núm lấy tay bà Đàm, sợ hãi tới mức tim đập đập dồn như trống đánh.

Bà Đàm vỗ nhẹ lên tay đang run của Đàm Tâm, như đang an ủi Đàm Tâm mà dường như cũng đang an ủi chính mình.

Ngay lúc đó chị Dư mở cửa phòng sách ra.

Hai mẹ con nín thở nhìn tới hướng Đàm Dịch Khiêm đang đi vào phòng sách.

Một tay Đàm Dịch Khiêm cầm trong túi quần, bóng dáng cao lớn lạnh lẽo đứng sừng sững ở trước cửa sổ sắt đất, giọng nói không hề có chút độ ấm, “Chuyện của tôi và Hạ Tử Du từ khi nào cần đến sự can thiệp của mọi người?”

Đàm Tâm không dám nói gì, chỉ biết lúc này im lặng là vàng.

Bà Đàm dùng tư cách của một người mẹ nói, “Dịch Khiêm, không phải là mẹ muốn xen vào chuyện riêng của con, nhưng Hạ Tử Du cô ta thực sự rất quá đáng. Con và nó rõ ràng đã đi tới con đường ly hôn rồi, mà cô ta còn vô sỉ yêu cầu con cho cô ta thời gian ba tháng, mục đích đúng là muốn lợi dụng ba tháng này để con hồi tâm chuyển ý. Cô ta có lòng dạ như thế vốn cũng không đáng trách, nhưng mẹ thật sự không thể trở mặt nhìn cô ta giở thủ đoạn dùng thể xác để mê hoặc con.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, đôi mắt đen giảo hoạt nghi ngờ híp lại, giọng nói còn lạnh lẽo hơn so với mới vừa rồi, “Sao mẹ lại biết được những chuyện này?”

Bà Đàm hơi dẫn đo nhưng sau đó cũng thành thật nói, “Mẹ. Mẹ nghe một người giúp việc trong biệt thự kể lại, cô ta cũng vô tình nghe được con và Hạ Tử Du nói chuyện với nhau.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng hỏi, “Mẹ lừa cô ấy nói con đã quyết định ly hôn với cô ấy sao?”

Lời Đàm Dịch Khiêm không còn hỏi nữa mà là khẳng định.

“Mẹ chỉ muốn ép cô ta chủ động đi thôi.”

Khó trách tại sao cô lại quyết định dẫn Liễu Nhiên về thành phố Y.

Nhắc tới chuyện này, cơn tức mà bà Đàm cố gắng kiềm chế trong lòng lại lần nữa dâng trào, “Cô ta bỏ đi đã đành rồi, còn dám dẫn Ngôn Ngôn đi theo. Ngôn Ngôn là cháu gái của gia đình chúng ta, mẹ không cho phép cô ta dẫn con bé đi, cho nên mẹ mới bảo cô ta dẫn Ngôn Ngôn về lại đây, nhưng mẹ đâu có ngờ cô ta lại tức nước vỡ bờ, sau khi về đây còn muốn dùng mọi cách để leo lên giường của con.”

Đàm Dịch Khiêm mãi mai nói, “Cô ấy có thật không bằng mọi cách để lên giường với con hay không, không phải mẹ là người hiểu rõ nhất sao?”

Bà Đàm ngơ ngàng hỏi, “Hả, Dịch Khiêm, con nói gì?”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm tối sầm xuống, “Mẹ có chuyện gì quan trọng mà cần phải đến khách sạn tìm con sao? Hoặc là nói, mẹ muốn đến khách sạn để chứng thực điều gì?”

Bà Đàm sững sờ lui về sau một bước, lắc đầu cố làm ra vẻ như mình không hề biết gì, “Dịch Khiêm, mẹ đến khách sạn là vì. Bởi vì.” Bà Đàm phát hiện mình không thể tìm được một lý do nào cho hợp lý.

Biết dấu không được Đàm Dịch Khiêm, Đàm Tâm nhỏ giọng khuyên bà, “Mẹ, mẹ cứ nói thật hết với Dịch Khiêm đi!”

Cảm giác hoang mang lo sợ cũng khiến cho bà Đàm không thể nào dễ chịu được, bà Đàm rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa bật thốt lên, “Phải, mẹ đến khách sạn là vì muốn nhìn thấy Nhất Thuần có ngủ lại ở phòng con hay không! Tối hôm qua mẹ vốn định là.”

Bà Đàm đành kể rõ đầu đuôi sự việc cho Dịch Khiêm biết chuyện mình muốn sắp đặt cho Đan Nhất Thuần và Đàm Dịch Khiêm phát sinh quan hệ vào đêm đó.

Đàm Dịch Khiêm sau khi nghe xong nhíu chặt lông mày, trầm giọng nói, “Trừ chuyện đó ra, mẹ không có làm chuyện gì khác?”

Trong lời kể của mình bà Đàm chỉ thừa nhận chuyện thuốc ngủ, chứ không hề nhắc tới chuyện có liên quan đến chất thuốc khác.

Bà Đàm kích động nói, “Dĩ nhiên không có, Dịch Khiêm, mẹ chỉ là muốn tác hợp cho con và Nhất Thuần thôi.” Trong lòng bà Đàm thầm mắng, người giúp việc kia đúng là không có mắt, dần dần đến nỗi đưa nhầm Hạ Tử Du đến phòng con trai bà.

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm bỗng u ám, giọng nói trùng xuống, “Mẹ xác định mẹ không có làm chuyện gì khác?”

Đàm Tâm lí nhí chen vào nói, “Dịch Khiêm, mẹ đã chắc chắn mẹ không có làm gì khác.”

Bà Đàm thất vọng nói, “Cho dù mẹ vì muốn tác hợp cho con và Nhất Thuần mà có dùng cách làm không đúng đi nữa, con cũng không nên hạch hỏi mẹ như thế! Mẹ làm tất cả cũng là vì muốn tốt cho con, nếu Hạ Tử Du thật sự thích hợp với con, con và nó cũng không đi đến nông nỗi phải ly hôn.”

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười lạnh, “Chuyện giữa con và cô ấy, mẹ không có quyền hỏi tới, còn nữa, bàn tay nào của mẹ đã tát cô ấy, con sẽ dùng thời gian nửa năm tới không cho mẹ bước chân ra khỏi Đàm gia để trả giá!”

Đàm Tâm hoảng sợ kêu lên, “Dịch Khiêm.”

Bà Đàm thật sự không dám tin, “Làm sao con biết mẹ đánh cô ta.” Nói đến đây, bà Đàm đột nhiên nhớ lại từ lúc xuất hiện ánh mắt Đàm Dịch Khiêm đã dán chặt lên khuôn mặt Hạ Tử Du, “Con. Sao con có thể cư xử với mẹ như vậy? Mẹ là mẹ con, quan hệ mẹ con chúng ta không phải tới hôm qua vẫn còn rất tốt sao?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhếch lên, “Mẹ, có nhiều khách mời toàn người nổi tiếng đến dự tiệc mừng mẹ như vậy, dù thế nào con cũng không thể để người ta nhìn vào chê cười gia đình chúng ta.”

Nghe xong lời Đàm Dịch Khiêm nói, sắc mặt bà Đàm ngay lập tức trắng bệch.

Đàm Dịch Khiêm không hề lưu luyến dứt khoát bỏ đi ra ngoài.

Bà Đàm đứng sững sờ không còn dám mở miệng nói chuyện nữa.

Trước khi bước ra khỏi ngưỡng cửa, Đàm Dịch Khiêm dừng chân lại, lạnh lẽo tuyên bố, “Con không cho phép bất kỳ ai được động đến cô ấy lần nữa, nếu không, con sẽ để cô ấy hoàn trả lại trên mặt người đó không thiếu một cái nào!”

192. Chương 192 : Hậu Quả Sau Khi Phát Sinh Quan Hệ (p3)

Tử Du đứng trên ban công lâu hai lẳng lặng ngắm nhìn về phía trước.

“Cô chủ, tiên sinh mời cô đến phòng ông ấy.”

Người giúp việc lên tiếng gọi cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạ Tử Du, cô xoay người cất bước đi về hướng phòng Đàm Dịch Khiêm.

“Tiên sinh, cô chủ đến rồi!”

Giúp Hạ Tử Du mở cửa phòng, người giúp việc cung kính lên tiếng nhắc nhở bóng dáng cao lớn đang đứng thẳng người trước cửa sổ sát đất.

Hạ Tử Du nín thở, trong lòng rối rắm đứng sau lưng anh không dám lên tiếng.

Đại khái qua năm phút, anh mới xoay người lại, mở đôi môi mỏng hỏi, “Còn đau không?”

Hạ Tử Du chột ngược mắt, trông thấy ánh mắt nặng nề của anh đang chăm chú nhìn vào vết bầm trên mặt mình, cô nhẹ lắc lắc đầu.

Anh im lặng một lúc, rồi hỏi, “Tối hôm qua. Em còn nhớ rõ được bao nhiêu?”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Em không biết. Em ngồi ngủ thiếp đi trong sảnh tiệc, đến khi em tỉnh lại thì buổi tiệc đã kết thúc, là một người phục vụ nữ tới đánh thức em, nhưng lúc đó em cứ cảm thấy đầu óc mơ màng, sau đó thậm chí em cũng không biết em làm sao để đến phòng anh”

Đàm Dịch Khiêm nhặt nhẻo nói, “Em uống nhầm ly nước trái cây mà mẹ anh chuẩn bị cho Đan Nhất Thuần, trong nước trái cây đó có bỏ một lượng thuốc ngủ nhẹ.”

Hạ Tử Du kinh ngạc tròn to hai mắt, “Thuốc ngủ?” Trời ạ, sao lại bỏ thuốc ngủ vào trong nước trái cây?

Đàm Dịch Khiêm nói, “Mẹ anh toan tính làm trung gian tác hợp cho anh và Đan Nhất Thuần, nhưng Đan Nhất Thuần không biết mục đích của mẹ anh, thấy em ngồi buồn một mình trong góc vắng nên đã bảo phục vụ mang ly nước trái cây đó đến cho em.”

Hạ Tử Du bỗng hiểu ra. Thảo nào khi đó cô ngồi ở góc hẻo lánh như vậy mà cũng có phục vụ chú ý tới cô, còn mang đến cho cô lên một ly nước trái cây.

Cô rút cuộc hiểu được tại sao sáng nay bà Đàm vui sướng xuất hiện ở cửa phòng Đàm Dịch Khiêm, rồi sau khi nhìn thấy cô sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm, sưng sờ hỏi, “Ngoài thuốc ngủ, không có gì khác?”

Anh nhất định biết cô hỏi “Gì khác” là ý muốn nói đến điều gì?

Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói, “Bà đã thắng thắng thừa nhận mọi chuyện, nhưng chỉ nhận chuyện mình có bỏ thuốc ngủ vào ly nước trái cây thôi.”

“Chỉ có thuốc ngủ? Vậy.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn sâu vào đáy mắt Hạ Tử Du, “Anh đang nghĩ, những hành động tối hôm qua của em thật sự là có liên quan đến thuốc gì khác sao?”

Dáng người mỏng manh của Hạ Tử Du đột nhiên ngẩn ra, khó hiểu ngược nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhỏ giọng nói, “Anh đã điều tra rồi, người phục vụ tối hôm qua đưa em đến phòng không phải là người của mẹ anh sai bảo, cô ta chỉ là một người phục vụ bình thường đến làm việc dọn dẹp cho buổi tiệc, vô tình nhìn thấy em nằm ngủ mê man ở góc khuất, bởi vì cô ta biết chúng ta là vợ chồng cho nên mới đưa em về phòng anh, sau cô ta cũng không có ai tiếp xúc với em. Nhưng biểu hiện của em ở trong phòng thì lại không giống như chỉ bị uống thuốc ngủ đơn giản như vậy.”

Cô nghe qua cũng hiểu được ý trong lời anh nói, vẻ mặt ngỡ ngàng hỏi, “Ý anh là tối hôm qua em thật sự chỉ có dùng thuốc ngủ?”

Cốc, cốc —

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Sau đó người giúp việc mở cửa phòng ra nói vào, “Tiên sinh, bác sĩ Dư đến rồi ạ.”

Bác sĩ Dư đi vào phòng, hơi cúi người xuống chào, “Đàm tổng.”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Ông dẫn cô ấy đi làm kiểm tra đi!”

Bác sĩ Dư gật đầu, “Cô chủ, mời cô.”

Hạ Tử Du sưng sờ nhìn bác sĩ Dư, ngay sau đó đưa ánh mắt nghi ngờ chuyển sang Đàm Dịch Khiêm, “Kiểm tra cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm lại đưa ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ sát đất trước mặt, trên gương mặt điển trai vẫn giữ được nét trầm tĩnh, giọng điệu không hề có một chút cảm xúc nói, “Anh cần biết trong cơ thể em ngoại trừ hàm lượng thuốc ngủ ra còn có thành phần chất thuốc nào khác nữa hay không.”

Hạ Tử Du bật thốt lên, “Anh đang hoài nghi em ư?” Lúc này cô mới nhận ra những lời anh nói trước đó như vô tình nhưng ẩn chứa đầy sự nghi hoặc.

Đàm Dịch Khiêm vẫn thản nhiên giống như đang nói đến một câu chuyện không liên quan nào đó, “Anh chỉ là muốn biết rõ sự thật.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu cự tuyệt, “Em không làm kiểm tra, em vốn không nhất thiết phải làm những chuyện kiểm tra này.”

Tất nhiên Đàm Dịch Khiêm sẽ không cho Hạ Tử Du có quyền từ chối, “Chỉ cần nửa giờ thôi, anh ở đây đợi em.”

Hạ Tử Du liên tục lắc đầu, “Em không đi.” Vì sao vào giờ phút này cô lại cảm thấy mình giống như đang bị sỉ nhục? Anh dựa vào đâu mà hoài nghi cô?

“Cô chủ, thời gian kiểm tra cũng không lâu đâu, nó sẽ không khiến cho cô khó chịu. Cô nên theo tôi đi làm kiểm tra, nếu trong cơ thể cô thật sự có chứa hàm lượng thuốc khác, như vậy rất có thể sẽ ảnh hưởng không tốt cho sức khỏe cô, kiểm tra một lần dù sao cũng sẽ yên tâm hơn.” Bác sĩ Dư khuyên nhủ.

Hạ Tử Du kinh ngạc nhìn bóng lưng Đàm Dịch Khiêm, chỉ biết cắn chặt môi, sau một lúc cô mới từ từ nói lỏng môi mình, nghẹn giọng nói, “Đàm Dịch Khiêm, chẳng lẽ trong lòng anh, em chính là một người phụ nữ dễ dàng như vậy sao?”

Cuối cùng Hạ Tử Du vẫn phải đi theo bác sĩ Dư để làm kiểm tra.

Cô không ngờ rằng Đàm Dịch Khiêm lại nghi ngờ cô, cô cho rằng anh hẳn nên hiểu cô.

Cô biết chỉ cần đi làm kiểm tra xong, nhất định anh sẽ hiểu rõ những hành động tối hôm qua đó bản thân cô không hề mong muốn, cô vốn không hề nghĩ tới mình sẽ dùng cách dễ dàng thấp hèn đó để níu kéo anh.

Sao anh có thể nghi ngờ cô?

Cho dù đã không còn quan tâm, nhưng dẫu sao cũng từng chung sống với nhau, không phải sao?

Đi làm kiểm tra tất nhiên là cô không hề mong muốn, cảm giác này thật giống như cô đang bị anh sỉ nhục, nhưng nếu như cô không đi, biết đâu anh sẽ thật sự gán cho cô tội danh đó thì sao đây?

.

Nửa giờ sau, bác sĩ Dư và Hạ Tử Du quay lại phòng của Đàm Dịch Khiêm.

Bác sĩ Dư nhìn Dịch Khiêm nói, “Đàm tổng, đây là kết quả kiểm tra, mời ông xem.”

Hạ Tử Du vẫn đứng im không lên tiếng, trong lòng cũng không hề gợn chút sóng.

Đàm Dịch Khiêm nhìn lướt qua bản báo cáo một vòng.

Sau đó anh nhìn bác sĩ Dư nói, “Được rồi, ông ra ngoài trước đi!”

Bác sĩ Dư lập tức xoay người đi ra.

Khi trong phòng chỉ còn lại Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm rút ra một tờ giấy trong phần báo cáo đó rồi vung nó rơi xuống sàn nhà đến trước mặt cô.

“Em nên tự mình xem đi.”

Nghe giọng điệu của anh, cô cũng lấy làm khó hiểu.

Cô từ từ ngồi xổm xuống, nhặt lên tờ kết quả kiểm tra bị ném trên mặt đất, sau khi đọc lướt qua một lần nội dung trên đó hai mắt cũng dần dần trợn lớn.

“Xem ra, tài diễn xuất tối hôm qua của em đã đạt được đến trình độ thật khiến anh bất ngờ!”

Lời anh nói rất lạnh lùng, còn kèm theo phần mỉa mai sắc bén.

“Anh nghĩ em hẳn đọc cũng hiểu được những chữ trên bản báo cáo, ngoài thành phần thuốc ngủ ra cũng không hề có một chất thuốc nào khác chứ?”

Cô chậm rãi đứng lên, không thể mở miệng nói được lời nào, trên khuôn mặt xinh đẹp thể hiện sự không thể nào tin nổi, trong lòng thì lại bị lời nói mỉa mai châm chọc lúc này của anh khiến cô tưởng chừng mình như đang ở mùa Đông giá rét còn bị dội lên một chậu nước lạnh, khiến cô khó chịu đến không thể nào nói lên tiếng, tay cô nắm thật chặt bản kết quả kiểm tra, ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt điển trai không hề có chút cảm xúc nào của anh.

“Nhìn dáng vẻ này của em, hình như là em đang nghi ngờ sự chuẩn đoán của bác sĩ Dư? Hoặc là, em có thể chọn lại một bệnh viện nào đấy rồi đến đó làm kiểm tra lại lần nữa.”

Anh thản nhiên nói lên câu đó, lời nói càng lúc càng lạnh lùng.

Cô thật đau lòng khi nhìn thấy biểu hiện giống như không có chuyện gì xảy ra của anh, không kiềm được đưa tay lên siết lấy ngực, cánh tay mảnh khảnh như mất đi cảm giác an toàn mà liên tục vuốt ngực mình, giờ khắc này mới thật sự cảm nhận được sự lạnh lẽo từ cơ thể mình.

Cô nuốt nghẹn sự ức chế xuống, rồi nói, “Không cần.”

Anh lạnh lùng nhìn cô, có thói quen nheo lại mắt khi đang quan sát một người, lạnh lùng nói, “Hạ Tử Du, đây chính là sự cố gắng mà em muốn trong ba tháng để xoay chuyển tình cảm giữa chúng ta sao?”

Cố gắng? ?

Không.

Cô đã sớm chặt đứt ý nghĩ đó rồi.

Đột nhiên cô cảm thấy có giải thích nữa cũng chỉ bằng thừa, từ giây phút anh ép buộc cô đi làm kiểm tra thì anh cũng đã hoàn toàn không còn tin tưởng cô nữa.

Cô cúi đầu im lặng mấy giây, sau đó ngược lên đôi mắt vì để kiềm chế không cho nước mắt trào ra mà trừng thật lớn, bình tĩnh nói, “Anh đã. Đã không còn yêu em nữa rồi, đúng không?”

Thật ra thì cô không muốn hỏi câu đó vào lúc này, nhưng cô nghĩ rằng, lần này xoay người đi, có thể cô sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Anh trầm mặc không nói, trong mắt vẫn là sự sâu xa khó dò.

Cô đột nhiên ngây ngô bật cười lên, “Là em quá ngây thơ mới nghĩ đến việc tranh thủ thời gian ở lại bên cạnh anh. So với em, Đan Nhất Thuần đúng là thích hợp với anh hơn.”

“Bây giờ em còn lợi dụng lòng thương hại của anh để nói sang chuyện khác sao?”

Anh nhìn cô chằm chằm, lời nói gần như là gần từng chữ để nói.

Cô chỉ ngơ ngác mà cười, cái gì cũng không nói.

“Khốn khiếp, sự cố gắng của em chính là muốn quyến rũ anh sao?”

“Quyến rũ?”

Cô run run lặp lại lời anh nói, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

“Cho đến hôm nay, sao em có thể nghĩ vấn đề giữa chúng ta chỉ cần hai lần lên giường là có thể giải quyết?”

Lời nói lạnh lùng tuyệt tình của anh giống như đang lóc trái tim cô ra từng mảnh nhỏ.

Cô thật rất đau lòng, trong quá khứ cô và anh đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, cho dù cả hai không còn thích hợp chung sống với nhau, cô cũng không có ngờ tới, hôm nay anh lại dễ dàng thay đổi mất đi lòng tin với cô như thế.

Trái tim cô bỗng trở nên lạnh lẽo, máu trong cơ thể như cũng không còn độ ấm, nhận thấy nơi này đã không còn gì để cô còn lưu luyến nữa.

Bên tai như vẫn còn văng vẳng lời mỉa mai của anh, cô bụm miệng xoay người muốn thoát khỏi tầm mắt anh.

“Muốn đi dễ dàng như vậy sao?”

Anh kéo lại cánh tay cô, dùng sức tưởng chừng như muốn vặn nát cổ tay cô, khiến cô không thể nào phản kháng. “Tối hôm qua không phải cứ lặp đi lặp lại câu nói ‘muốn’ anh sao?”

“Không! !”

Sự khác biệt về sức lực giữa nam và nữ khiến cô căn bản không có cách nào chống trả lại anh.

Anh như thú dữ đã mất đi lý trí đè cô xuống giường lớn trong phòng, mười ngón tay đan xen giữ chặt đôi bàn tay đang chống cự của cô.

“Đừng vậy mà. Anh đúng là đồ điên.”

Nước mắt ngưng tụ quanh hốc mắt cô rồi cuộc cũng chảy xuống, bởi vì giờ phút này trông anh vô cùng hung ác, cũng bởi vì đã rất thất vọng về anh.

“Sao bây giờ không làm vậy nữa?” Anh nặng giọng hỏi nhưng vẻ mặt chứa đầy sự mỉa mai.

Cả người của cô cứng đờ, khi thấy ánh mắt lạnh lùng của anh không kiềm chế được sợ hãi mà run lẩy bẩy.

Anh đột nhiên đè lên cô, vươn tay lột ra chiếc quần lót cô xuống.

Cô hoảng loạn liên tục lắc đầu, sử dụng hết sức lực không ngừng đánh đấm vào cơ thể cường tráng của anh.
.

Nhìn nước mắt tuôn ra từ khóe mắt cô, cuối cùng anh cũng dừng lại hành động của mình, nhưng không hề chớp mắt nhìn đăm đăm dòng lệ trong suốt từ khóe mắt chảy xuống trên hai gò má.

Cô bật khóc nức nở, hai bờ vai không kiềm được run lên.

Rốt cuộc anh cũng buông cô ra, kéo tấm chăn phủ lên cơ thể đang phơi bày của cô.

Anh ấn vào phím gọi trên tủ đầu giường.

“Tiên sinh.”

“Gọi bác sĩ Dư tới đây.”

“Dạ”

Trước khi Bác sĩ Dư đi vào, Hạ Tử Du chỉ kịp mặc vào quần áo tử tế, nhưng nếp nhăn trên drap trải giường và chăn mền hỗn độn chưa kịp xếp lại ngay ngắn cũng làm cô lung túng không thể tả.

Bác sĩ Dư cung kính thưa, “Đàm tổng.”

Đàm Dịch Khiêm quay lưng về phía cô, vô tình nói, “Tôi không muốn cô ấy có thai, ông biết nên làm thế nào rồi chứ.”

Bác sĩ Dư liếc mắt nhìn sang Hạ Tử Du, rồi nhẹ gật gật đầu.

Hạ Tử Du sững sốt chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cho đến đi bác sĩ Dư đi khỏi, Hạ Tử Du rốt cuộc không thể chịu đựng nổi nữa bật thốt lên, “Đàm Dịch Khiêm, mặc kệ tôi có quyền rũ anh hay không, nhưng khi tối hôm qua anh không thể khống chế được mình mà chạm vào người tôi, thì anh đã không có tư cách quyết định việc tôi có mang thai hay không đâu, đồ khốn kiếp! !”

Sau khi mắng xong, trong lồng ngực dâng lên sự chua xót và uất ức khiến Hạ Tử Du bật khóc thành tiếng, bịt chặt miệng, cô không thém ngó tới anh thêm một lần nào nữa vội bỏ chạy ra khỏi phòng.

Nhưng Hạ Tử Du vẫn đến chỗ bác sĩ Dư lấy mấy viên thuốc tránh thai.

Tuy nói lấy những lời đó trước mặt Đàm Dịch Khiêm, nhưng cô hiểu rõ mình thật sự không thể không dùng đến nó.

Thời gian này đang là giai đoạn nguy hiểm của cô, coi như anh không nói, cô cũng sẽ nghĩ cách để phòng ngừa!

Chẳng qua cô không muốn nhìn thấy anh vênh váo tự cao tỏ ra mình quá mức vĩ đại thôi.

Bác sĩ Dư nói thuốc tránh thai anh đưa cho cô là sản phẩm mới có, tác dụng phụ rất thấp, sẽ không tạo ra ảnh hưởng nghiêm trọng gì với cơ thể cô.

Giờ phút này, Hạ Tử Du đang ngồi tựa vào thành giường, trong tay là mấy viên thuốc tránh thai mà bác sĩ Dư đưa, trên tủ đầu giường còn để sẵn một ly nước ấm.

Sững sờ nhìn những viên thuốc màu trắng trong lòng bàn tay, bên tai vẫn còn vang vọng từng lời nói mỉa mai mỉa nhục của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du không hề do dự nuốt hết đồng thuốc vào trong miệng.

Có lẽ do cô hấp tấp nuốt vào quá nhanh, hoặc có lẽ nuốt không trôi sự chua xót nơi cổ họng nên khiến cho thuốc bị mắc nghẹn lại ở đó không thể nuốt xuống được, vội vàng nuốt nuốt cổ họng rồi uống thêm một hớp nước nữa, nhưng nước và thuốc cộng thêm sự khổ sở khiến cho cô càng thêm khó chịu liên tục ho sặc sụa, vì thế những viên thuốc còn đang mắc nghẹn nơi cổ họng tất cả đều theo cơn ho đó văng trào hết ra ngoài.

Cô rã rời tựa người vào đầu giường, đột nhiên sống mũi cay cay rồi bật khóc nức nở thành tiếng.

“Mẹ, mẹ.”

Vào lúc cô không thể ngăn chặn cảm xúc đau khổ của mình, Liễu Nhiên đứng ngoài cửa phòng gõ cửa gọi cô.

Hạ Tử Du cuống quýt lau đi nước mắt, đứng dậy đi ra mở cửa phòng.

Liễu Nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Tử Du nói, “Mẹ, Liễu Nhiên báo với mẹ một tin vui nè.”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên lên, tuy hốc mắt sưng đỏ nhưng vẫn tỏ ra không có chuyện gì mà nở nụ cười thật tươi với con gái, “Tin vui gì nè?”

Liễu Nhiên còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng, nên không nhận ra hốc mắt ẩm ướt hoen đỏ của Hạ Tử Du, cô bé ngây thơ nói, “Tối nay dì Đan sẽ chuyển đến nhà chúng ta ở đó.”

Hạ Tử Du hơi ngỡ ngàng, nhưng vẫn bình tĩnh cười với Liễu Nhiên, “Thật. Thật vậy sao?”

“Ngôn Ngôn vui quá. Mẹ, dì Đan rất tốt với Ngôn Ngôn, dì còn kể cho Ngôn Ngôn nghe rất nhiều chuyện xưa, còn chịu đi chơi trò chơi với Ngôn Ngôn nữa, hôm đó dì Đan và Ngôn Ngôn chơi ghép hình, dì Đan ghép hình còn nhanh hơn Ngôn Ngôn nữa, lợi hại hơn mẹ rất nhiều.” Nhắc tới Đan Nhất Thuần, Liễu Nhiên phấn khởi không thôi.

“Tử Du.”

Lúc hai mẹ con nói chuyện, Đan Nhất Thuần đột nhiên đi tới trước mặt họ.

Liễu Nhiên nhanh nhẹn kêu lên, “Dì Đan!”

Đan Nhất Thuần yêu thương hôn lên gương mặt non nớt của Liễu Nhiên, nhẹ giọng nói với Liễu Nhiên, “Ngôn Ngôn, dì có chuyện muốn nói với mẹ con, con có thể về phòng con chơi một lúc được không?”

“Dạ.”

Đan Nhất Thuần bế lấy Liễu Nhiên khỏi vòng tay của Hạ Tử Du, “Tử Du, để tôi đưa Ngôn Ngôn về phòng trước, cô đợi tôi chút nhé.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừm.”

Một lát sau, Đan Nhất Thuần đi ra khỏi phòng trẻ.

Hạ Tử Du hỏi, “Cô muốn nói gì với tôi?”

Dáng vẻ Đan Nhất Thuần chợt u buồn, từ tốn nói, “Chúng ta đến sân thượng đi!”

.

Hai người đi tới sân thượng, đứng trên sân thượng nhìn xuống những bụi hoa chanh thảo ở dưới lầu, Đan Nhất Thuần cười nhẹ nói, “Cô nhìn xem, những cây chanh thảo cô trồng, chúng nó sinh trưởng thật xanh tốt!”

Hạ Tử Du nhỏ nhẹ nói, “Chúng nó đã sinh trưởng rất tốt, sau này không cần tôi đến chăm sóc chúng nữa”

Đan Nhất Thuần quay mặt sang nói, “Tử Du, tôi không cho phép cô nói ra những lời thương cảm như thế!”

Hạ Tử Du cố làm ra vẻ thoải mái nhún vai cười nói, “Tôi có thương cảm gì đâu?”

Đan Nhất Thuần khẽ thở dài một hơi, “Vừa rồi gặp bác sĩ Dư ở dưới lầu, ông ấy có nói với tôi hình như cô và Dịch Khiêm đang có chuyện không vui.”

Hạ Tử Du im lặng quay mặt sang hướng khác không nói gì.

Đan Nhất Thuần vịn lấy dáng người gầy yếu của Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Tử Du, cô đừng trách Dịch Khiêm, tôi nghĩ kết quả kiểm tra đó có chỗ nào nhầm lẫn rồi, cô nên để bác sĩ Dư kiểm tra lại lần nữa, tin rằng khi có bản kết quả kiểm tra mới, chỉ cần cô đến gặp Dịch Khiêm giải thích rõ mọi chuyện, Dịch Khiêm sẽ tin tưởng cô thôi!”

Nhớ lại khuôn mặt ác nghiệt và ánh mắt vô tình của Đàm Dịch Khiêm, trong lòng Đan Nhất Thuần bỗng thấy nhói đau, cô dùng sức hít sâu một hơi để ngăn chặn lại sự đau đớn đó, hòa hoãn nói, “Cô nhất định phải tin tưởng Dịch Khiêm, anh ấy rất quan tâm đến cô, nếu không, thì làm sao trong buổi họp báo với ký giả anh ấy lại tuyên bố với họ là cô và anh ấy không có chuyện ly hôn!”

Nghe được lời Đan Nhất Thuần nói, Hạ Tử Du chợt ngược mắt lên, “Cô nói gì?”

Đan Nhất Thuần thở dài nói, “Tử Du, trước tiên tôi cần phải giải thích chuyện này với cô, chuyện bác gái và chị Tâm nói với cô là Dịch Khiêm đã ly hôn cô, thật ra đều lời của bác gái và chị Tâm tự bịa đặt ra gạt cô để cô chủ động rời khỏi Đàm gia, họ căn bản không biết quyết định của Dịch Khiêm”

“Sao có thể vậy chứ?” Hạ Tử Du không thể tin lắc đầu, “Họ biết giao ước ba tháng của tôi và Dịch Khiêm, cũng biết phần giấy thỏa thuận ly hôn đó là sự thật.”

Đan Nhất Thuần trả lời, “Việc này tôi cũng không biết, tôi chỉ có thể xác định những lời tôi vừa rồi tất cả đều là chính miệng bác gái cho tôi biết. Còn về chuyện Dịch Khiêm giải thích với ký giả hai người không có ly hôn, đây cũng là sự thật, ngày mai cô sẽ được nhìn thấy rõ thái độ bày tỏ của Dịch Khiêm ở trên báo chí!”

Dù thế nào Hạ Tử Du vẫn không thể tin nổi, cứ mãi lắc đầu.

Đan Nhất Thuần an ủi nói, “Chuyện này bác gái và chị Tâm quả thật là có phần hơi quá đáng. Nhưng mà, bác gái gây ra ngoài nhiều chuyện như vậy, chỉ ít có thể chứng minh Dịch Khiêm vẫn còn quan tâm cô, cho nên cô đừng nên nghĩ lung tung, Dịch Khiêm chỉ vì hiểu lầm cô cho nên mới nổi nóng chút thôi, đợi anh ấy nguôi giận, cô hãy giải thích hết tất cả với anh ấy là được rồi!”

Dù lời Đan Nhất Thuần nói có làm cho cô hơi bất ngờ, đồng thời cũng khiến cô không thể nào thấu hiểu được lòng dạ của anh, nhưng trong lòng Hạ Tử Du đã có quyết định rồi, “Giữa tôi và anh ấy không có sự tin tưởng lẫn nhau, không thể nào tiếp tục kéo dài được nữa.”

Đan Nhất Thuần lo âu khuyên nhủ, “Đừng mà Tử Du. Tử Du, nếu như còn để ý thì đừng dễ dàng buông tay như vậy.”

Không muốn cứ tiếp tục thảo luận đến đề tài chỉ khiến cho trong lòng càng thêm đau đớn, Hạ Tử Du nói sang chuyện khác, “À, đúng rồi, lúc này Liễu Nhiên có nói cô định chuyển đến biệt thự ở, là thật sao?”

Đan Nhất Thuần lập tức lắc đầu phủ nhận, “Tử Du, muốn tôi dọn đến biệt thự ở chuyện này là bác gái đã sắp xếp từ trước, vừa rồi lúc người giúp tới hỏi tôi có lẽ bị Ngón Ngón nghe được. Cô đừng suy nghĩ gì khác, nơi này là nhà cô và Dịch Khiêm, tôi sẽ không ở lại đây để gây trở ngại một đến gia đình mọi người đâu. Tôi sẽ ở lại Los Angeles với bác gái mấy hôm, qua một thời gian ngắn nữa tôi sẽ đến Pháp với ba mẹ tôi!”

Hạ Tử Du tin ngay vào lời giải thích của Đan Nhất Thuần, nghiêm túc nói, “Nhất Thuần, thật ra thì Liễu Nhiên con bé rất mến cô, cô có thể.”

Biết Hạ Tử Du muốn nói gì, Đan Nhất Thuần lên tiếng cắt ngang, “Tôi nói rồi, không cho phép cô nói những lời lung tung đó nữa, cô không được có cái suy nghĩ muốn rời bỏ Dịch Khiêm, lại càng không được yêu cầu sau này tôi có thể thay thế cô chăm sóc Ngôn Ngôn, bởi vì cô và Dịch Khiêm mãi mãi sẽ được hạnh phúc!”

Nhìn vào đáy mắt kiên định của Đan Nhất Thuần dành cho bọn họ, Hạ Tử Du chỉ lặng im không nói gì, tận đáy lòng cô có dự cảm lời chúc phúc này của Đan Nhất Thuần dành cho họ e rằng sẽ không thực hiện được.

Nếu như nói, anh đã không còn quan tâm đến cô, vậy anh cần gì phải giải thích với giới truyền thông chuyện cô và anh không có ly hôn?

Trần trọc nằm ở trên giường cả đêm, trong đầu Hạ Tử Du cứ mãi suy nghĩ quanh quẩn đến vấn đề này.

Thật ra thì cô biết mình không cần thiết suy nghĩ đến vấn đề này, bởi vì ngày mai cô dự định sẽ nói chuyện rõ ràng với anh. Dĩ nhiên, sẽ là một lần nói chuyện thẳng thắn cuối cùng trong cuộc đời của cả hai.

Mong muốn ban đầu quay lại của cô vốn là muốn nói rõ ràng với anh một lần, tuy rằng hiện tại biết anh có thể vẫn còn chưa đưa ra quyết định, nhưng cô nhận thấy giữa họ đã không cần thiết tiếp tục kéo dài thêm nữa.

Giữa họ hoàn toàn đã mất đi sự tin tưởng lẫn nhau, coi như miễn cưỡng tiếp tục ở bên nhau, tình cảm của cô và anh cũng không quay lại được như ngày xưa nữa.

.

Sáng sớm hôm sau.

Vì cả đêm Hạ Tử Du không hề chớp mắt, cho nên trời vừa sáng cô đã thức dậy.

Cô vốn định sáng nay đến “Đàm thị” tìm Đàm Dịch Khiêm, nhưng nhìn thời gian vẫn còn rất sớm, nên cô đến vườn hoa đi dạo.

Tản bộ trên đường mòn lát đá trong vườn hoa, Hạ Tử Du bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên niềm chua xót.

Nếu như nói cả tòa biệt thự rộng lớn này còn có thứ gì để cho cô sau này lưu luyến nhất, thì có lẽ cũng chỉ có mỗi vườn hoa này.

Cô rất thích vườn hoa trong biệt thự, yên tĩnh thoáng mát, thích hợp tản bộ, cũng thích hợp cho những lúc rảnh rỗi trồng hoa cỏ để ngắm nhìn.

Như những bụi hoa cỏ chanh này, cô vốn rất mong đợi đến thời kỳ nó nở hoa, rồi dẫn anh đến đây nhìn chúng.

Cô biết anh rất thích hương thơm cỏ chanh, bởi vì anh rất thường hay vùi đầu vào cổ cô, hít lấy mùi hương cỏ chanh trên người cô, anh thường nói anh rất thích.

Dự định của cô khi trồng bụi cỏ chanh này vốn là muốn tạo cho anh sự ngạc nhiên, bây giờ nghĩ lại, thật ra trước đó cô không nên mơ tưởng đến chuyện quá xa vời, bởi vì con người và sự việc luôn sẽ thay đổi theo thời gian, mọi chuyện vĩnh viễn biến hóa khó lường.

Hạ Tử Du ngồi trên ghế dài, đang cảm nhận không khí trong lành sáng sớm trong vườn hoa.

Đột nhiên cuộc đối thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của Hạ Tử Du:

“Tôi thật sự thấy không công bằng cho Đan tiểu thư chút nào.”

“Chẳng lẽ cô không thích cô chủ sao?”

“Không phải là tôi không thích cô chủ, nhưng tôi nhận thấy Đan tiểu thư cũng là một cô gái tốt, vì muốn tác thành cho tiên sinh và cô chủ, Đan tiểu thư đã để mình chịu thiệt rất nhiều. . . .”

Cuộc nói chuyện của hai người giúp việc vắng vắng vang lên từ bụi cây ở sau lưng Hạ Tử Du, Hạ Tử Du không nín nổi ngược nhìn ra phía sau, cách một bụi cây, cô trông thấy hai người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cắt tỉa hoa cỏ.

Hai người giúp việc nọ không thể ngờ rằng còn sớm như vậy đã có người đến vườn hoa tản bộ, cho nên cũng không kiêng dè gì mà bàn tán trò chuyện.

Bất chợt có một người giúp việc nhỏ giọng nói, “Nói nhỏ cho cô nghe chuyện này, cô nghe xong là không được đi đồn đãi lung tung, nếu như truyền tới tai cô chủ, e rằng sẽ xảy ra chuyện không hay đó. . . .”

Hạ Tử Du chỉ cách họ có lùm cây, cho nên họ nói chuyện tất cả đều rõ mồn một lọt vào trong tai Hạ Tử Du.

Người giúp việc đó nói, “Mấy ngày trước, cô chủ và Đan tiểu thư vẫn còn chưa đến Los Angeles, quản gia bảo tôi phải xử lý vệ sinh biệt thự sạch sẽ. . . . Có một lần, tôi đến phòng của tiên sinh quét dọn, trong lúc vô tình tôi nhìn thấy điện thoại di động tiên sinh còn để lại ở trong phòng, tôi sợ tiên sinh đi gấp bỏ quên, cho nên vội đưa tài xế bảo mang đến công ty cho tiên sinh. . . . Nhưng không ngờ, tôi vừa cầm điện thoại di động lên, thì nhìn thấy Đan tiểu thư gửi tin nhắn vào điện thoại tiên sinh. . . .”

Người giúp việc còn lại vô cùng hứng thú hỏi, “Sao cô biết được đó là tin nhắn của Đan tiểu thư gửi? Trên mặt tin nhắn có gì đó sao?”

Người giúp việc nọ trợn mắt mắng, “Cô dần à, trên màn hình điện thoại tổng giám đốc có hiển thị hai chữ ‘Nhất Thuần’ đó. . . . Còn nội dung trong tin nhắn chỉ có một câu rất đơn giản — Em không muốn làm cho Tử Du buồn, em xin lỗi!”

Người giúp việc còn lại nghi ngờ hỏi tới, “Vậy cũng có gì đâu?”

Người giúp việc nọ lại nói, “Lúc tôi nhìn thấy cái tin nhắn đó cũng nghĩ như cô, thấy đâu có gì lạ. . . . Nhưng hôm qua, tiên sinh nói chuyện với cô chủ ở trên lầu xong sau đó tôi nhìn thấy tiên sinh lôi kéo Đan tiểu thư đi tới vườn hoa, tiên sinh và Đan tiểu thư dường như đang tranh cãi chuyện gì đó, cuối cùng tiên sinh giận dữ bỏ đi. . . . Sau đó trợ lý Dư lại tới vườn hoa tìm Đan tiểu thư, bởi vì trợ lý Dư vừa đi vừa nói chuyện với Đan tiểu thư, lúc đó tôi đang cắt cỏ trong vườn hoa cho nên vô tình cũng nghe được mấy câu. . . . Tôi nghe trợ lý Dư khuyên Đan tiểu thư hãy ở lại biệt thự, nói đó là ý của tiên sinh, trợ lý Dư còn nói Đan tiểu thư thật khờ, rõ ràng tiên sinh đã bắt đầu để ý tới Đan tiểu thư rồi mà Đan tiểu thư lại còn khuyên tiên sinh không được ly hôn với cô chủ. . . .”

Người giúp việc kia hoang mang hỏi, “Hả, không phải Đan tiểu thư thích tiên sinh sao? Tại sao còn khuyên tiên sinh không được ly hôn với cô chủ chứ?”

Người giúp việc nọ lại kể, “Đan tiểu thư cũng có nói với trợ lý Dư, cô ấy nói cô ấy không muốn cô chủ buồn, cô ấy cho rằng người nên ở lại bên cạnh tiên sinh chính là cô chủ, dù sao tiên sinh và cô chủ đã trải qua rất nhiều chuyện mới đến được với nhau, hai người còn có con nữa. . . .”

Người giúp việc nghe xong thở dài nói, “Tôi hiểu được ý của cô rồi, ý cô nói là tiên sinh đã thích Đan tiểu thư nhưng Đan tiểu thư không muốn đến với tiên sinh là vì Đan tiểu thư không muốn cô chủ thương tâm. . . . Đan tiểu thư thật đúng là rất độ lượng, dẫu sao từ trước tới nay cô ấy cũng chỉ yêu thích có một mình tiên sinh.”

Người giúp việc nọ lại nói, “Đương nhiên là vậy rồi, thật lòng mà nói, Đan tiểu thư và tiên sinh cũng rất xứng đôi, hơn nữa Đan tiểu thư đối với tiên sinh cũng hết lòng hết dạ, lần trước còn liều mình cứu tiên sinh đấy. . . . Nhưng cô chủ lại không được như thế, cô ta lúc nào cũng muốn âm ỉ, khiến cho ngày nào tiên sinh cũng phải ưu buồn, ở chung với cô chủ, thảo nào tiên sinh lại mệt mỏi như thế. . . .”

Người giúp việc kia thương tiếc lắc lắc đầu, “Xem ra, lời giải thích ‘không có ly hôn’ của tiên sinh với giới truyền thông, chẳng qua cũng chỉ là nghe lời Đan tiểu thư khuyên mà thôi, tiên sinh và cô chủ sợ rằng sớm hay muộn gì cũng sẽ đường ai nấy đi. . . . Cô chủ quả thực là không biết quý trọng những gì mình có, trước kia tiên sinh đối với cô chủ vô cùng tốt, tình cảm dành cho cô chủ khiến chúng ta hâm mộ muốn chết à, ai ngờ được hôm nay sẽ trở thành như vậy. . . .”

Người giúp việc nọ lại nói, “Xem ra, trước sau gì Đan tiểu thư cũng sẽ trở thành cô chủ mới của căn biệt thự này.”

Hai người giúp việc vẫn còn đang bàn tán, nhưng Hạ Tử Du đã không thể nào tiếp tục ngồi nghe được nữa.

Nước mắt dọc theo hai gò má lạnh lẽo tuôn rơi xuống trên mặt đất màu xanh biếc trong vườn hoa.

Hạ Tử Du từ từ đứng dậy, cứ thế, tầm mắt mơ hồ từng bước từng bước đi về phía trước. . . .

Giờ khắc này cô lại nhớ tới ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chú vào Đan Nhất Thuần trong buổi tiệc sinh nhật bà Đàm, cũng nhớ tới sự lạnh lùng dứt khoát của ngày hôm qua khi Đàm Dịch Khiêm định tội cô.

193. Chương 193 : Thành Toàn

Sau khi có quyết định, việc đầu tiên Hạ Tử Du làm chính là đi tìm Đàm Dịch Khiêm.

Tuy rằng một khi đã dứt khoát ra đi thì không cần thiết phải nói lời tạm biệt, nhưng sáng nay nghe hai người giúp việc nói chuyện, cô nhận thấy mình cần phải đến tìm anh một lần.

Đi vào “Đàm thị” lên thẳng lầu 98, cô vẫn như thường ngày nở nụ cười hòa nhã với mọi người, ngày trước khi đứng trong thang máy cô còn có thể tươi cười hạnh phúc, nhưng hôm nay cũng trong không gian nhỏ hẹp chật kín này thế nhưng cô lại không thể nào nở nụ cười, ngay cả phản chiếu trong kính của thang máy cũng chỉ là dáng vẻ cô độc hiu quạnh.

Lúc cửa thang máy mở ra thì Hạ Tử Du đã khôi phục lại tinh thần, cô bước ra khỏi cửa thang máy.

Hạ Tử Du đang muốn đi tới phòng làm việc Đàm Dịch Khiêm, đúng lúc nhìn thấy chị Dư đang bước ra khỏi phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư vô tình ngược mắt lên cũng nhìn thấy Hạ Tử Du, bước chân chị hơi chậm lại, không thể không cung kính chào hỏi, “Tổng giám đốc phu nhân.”

Thái độ của Hạ Tử Du đối với Dư Mẫn vẫn là sự cung kính dành cho bậc anh chị, cô lễ phép nói, “Chị Dư, tôi đến tìm Dịch Khiêm.”

Chị Dư trả lời với giọng điệu máy móc, “Tổng giám đốc đang họp, lúc này sợ rằng không tiện quấy rầy.”

Hạ Tử Du từ tốn nói, “Chị Dư, tôi biết rõ giờ này anh ấy vẫn chưa vào họp.”

Chị Dư nghiêm nghị giải thích, “Tổng giám đốc phu nhân, tôi không có gạt cô, tổng giám đốc quả thực là đang họp. Nếu như nhất định phải gặp tổng giám đốc ngay bây giờ, thì để tôi giúp cô báo lại với tổng giám đốc một tiếng là được.”

Nghe lời nói không vui của chị Dư Hạ Tử Du im lặng không nói gì.

Bất ngờ Hạ Tử Du đột nhiên buồn bã thốt lên, “Chị Dư.”

Chị Dư quay mặt sang một bên.

Hạ Tử Du rũ xuống rèm mắt sau đó ngược lên, do dự một lúc mới nhẹ giọng nói, “Thật sự thì tôi rất lấy làm tiếc vì tôi và chị không thể trở thành bạn của nhau. Từ nhỏ đến lớn, khi còn bé bởi vì có địa vị là người nhà họ Hạ nên tôi chưa bao giờ có được một tình bạn chân thành nào cho mình. Sau khi lớn lên vào làm việc ở ‘Đàm thị’, cũng bởi vì tính cách đó mà không thể tạo được mối quan hệ tốt với những đồng nghiệp, nhưng tôi vẫn luôn ao ước có được một tình bạn thật sự, cho đến khi quen biết Dịch Khiêm, quen biết chị. Lần đầu tiên được gặp chị, tôi đã nhận thấy chị là một người chị hòa ái dễ gần, sau đó tôi và Đàm Dịch Khiêm đã trải qua vô số chuyện không vui, từ đầu đến cuối chị vẫn luôn đứng về phía tôi. Có nhiều lúc tôi đã cho rằng chị thật giống như một người chị gái của tôi, sẽ dạy cho tôi về đạo lý làm người,

cũng sẽ yêu thương che chở tôi, thời điểm khi tình cảm của tôi và anh ấy xảy ra vấn đề thì cũng chính là chị đã luôn ở bên cạnh khích lệ tôi.”

Tuy chị Dư vẫn dùng lời lẽ cung kính, nhưng trong lời nói không hề che giấu sự nhặt nhẻo, “Tổng giám đốc phu nhân, cô nói những chuyện này để làm gì? Những chuyện đã qua đó tôi quên mất nó từ lâu rồi, hiện tại cô vẫn là vợ của tổng giám đốc, cô không có thất bại, vẫn có thể tỏ ra sự kiêu ngạo của mình ở trước mặt tôi.”

Không để bụng những lời nói chối từ của chị Dư, Hạ Tử Du lắc lắc đầu, chưa xốt nói, “Tôi hiểu rõ sự xa cách mà ngày hôm nay chị dành cho tôi, vì chị đã từng nhiệt tình hết lòng giúp đỡ tôi, nhưng ngược lại tôi đã làm cho chị quá mức thất vọng. Nhưng cho dù hôm nay chị có đối xử với tôi như thế nào cũng được, tôi chỉ muốn nói với chị một câu, trong lòng tôi chị vẫn mãi là một người bạn mà tôi kính trọng nhất.”

Chị Dư nghi hoặc quan sát Hạ Tử Du, rất khó mà lý giải được tại sao hôm nay Hạ Tử Du lại nói ra những lời này với mình, hơn nữa, tồi tệ nhất chính là, lúc nghe Hạ Tử Du nói ra những lời đó chị lại khó có thể ngăn chặn sự xúc động từ đáy lòng.

Nhưng nghĩ đến ngày trước Hạ Tử Du có thể nguy trang cho mình đến không chê vào đâu được, chị Dư cuối cùng đành phải dần xuống sự xúc động nhỏ nhoi đó vào tận đáy lòng, chị lạnh giọng đáp lại Hạ Tử Du, “Coi bộ là tổng giám đốc phu nhân đã quá coi trọng tôi rồi, nhưng tôi thật vô phúc, không nhận nổi nó. Tôi còn nhớ năm đó tổng giám đốc phu nhân rất khổ sở đến nhờ tôi giúp đỡ, mong muốn tôi có thể giúp cô nghĩ ra cách để cô và tổng giám đốc đến với nhau, bây giờ tổng giám đốc phu nhân còn định bày ra cái dáng vẻ khổ sở đáng thương đó nữa sao, chắc không phải là thấy mình hôm nay lại rơi vào hoàn cảnh bế tắc nên mới đến tìm tôi cầu mong giúp đỡ nữa chứ? Hiện nay tuy tổng giám đốc đã giải thích với giới truyền thông về chuyện ly hôn của ông ấy và cô, nhưng tổng giám đốc vẫn không hề muốn hòa hợp lại với cô đâu!”

Chị Dư khoanh tay trước ngực, dáng vẻ hoàn toàn không muốn tiếp tục dây dưa nhiều với Hạ Tử Du nữa.

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt lạnh lẽo kiên quyết của chị Dư thì cũng không nói thêm gì.

Chị Dư liếc mắt nhìn Hạ Tử Du lần nữa, lạnh nhạt nói, “Tổng giám đốc phu nhân, nếu cô không còn chuyện gì khác nữa vậy tôi đi làm việc đây. Đúng rồi, tổng giám đốc quả thực đang hợp, nếu cô muốn đợi vậy thì ngồi ở đây đợi đi.”

Hạ Tử Du vẫn im lặng không nói gì.

Chị Dư cũng xoay người đi ra khỏi phòng.

Hạ Tử Du đứng yên tại chỗ, cổ tròng lớn mất mát để làm dịu đi sự khô nóng trong hốc mắt.

Hạ Tử Du cứ thế lặng lẽ ngồi chờ đợi trong phòng làm việc tổng giám đốc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Hạ Tử Du ngồi trong phòng làm việc đợi Đàm Dịch Khiêm khoảng chừng hai giờ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Đàm Dịch Khiêm xuất hiện.

Bởi vì ngồi trên ghế sofa bị tê chân, vì thế Hạ Tử Du đứng dậy đi qua lại ở trong phòng làm việc.

Trông thấy trên mặt bàn phòng làm việc của anh có mấy phần văn kiện để hơi lộn xộn, cô theo thói quen muốn giúp anh sắp xếp lại, nhưng khi cô vừa cầm lên một xấp văn kiện thì cô mới nhận ra, dường như cô đã không còn thích hợp để làm tiếp những chuyện này nữa.

Nhưng Hạ Tử Du cuối cùng vẫn sắp xếp lại chồng văn kiện đâu vào đấy, để vào nơi mà mọi ngày anh thường hay xử lý.

Cũng trong lúc này, bên ngoài vang lên nhiều tiếng bước chân hỗn độn.

Nghe tiếng bước chân từ từ tới gần, Hạ Tử Du theo phản xạ quay đầu lại, đồng thời cũng nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang bước vào phòng làm việc.

Đi theo phía sau Đàm Dịch Khiêm còn có vài người cấp dưới ăn mặc tây trang, dường như là có công việc cần thảo luận.

Đàm Dịch Khiêm không ngờ sẽ nhìn thấy Hạ Tử Du ở trong phòng làm việc của mình, trên khuôn mặt điển trai không chút biểu tình của anh chợt sa sầm rồi dừng lại bước chân.

Mấy vị quản lý cao cấp của “Đàm thị” nhìn thấy Hạ Tử Du đang ở trong phòng làm việc đều cung kính chào hỏi, “Tổng giám đốc phu nhân.”

Hạ Tử Du thu lại ánh mắt đang nhìn Đàm Dịch Khiêm, mỉm cười nhìn mấy vị quản lý cao cấp nói, “Mọi người khỏe chứ.”

Một vị quản lý cao cấp trong số đó nói, “Tổng giám đốc, tôi thấy hay là chúng ta dời lại cái hạng đó thảo luận sau đi, tổng giám đốc phu nhân cũng hiếm khi tới công ty, nhất định sẽ trách tổng giám đốc ngày nào cũng bận rộn công việc mà bỏ quên vợ đấy, mọi người hãy biết điều một chút, đừng nên quấy rầy!”

Đàm Dịch Khiêm vẫn lạnh nhạt như thường ngày nói, “Đi xuống đi!”

Mấy vị quản lý cao cấp ngay sau đó lui ra, cũng đóng luôn cửa phòng làm việc lại cho hai người.

Đợi mấy vị quản lý cao cấp đi rồi, nụ cười trên mặt Hạ Tử Du cũng từ từ biến mất, cô lại nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, nhỏ nhẹ gọi, “Dịch Khiêm.”

“Có chuyện gì sao?”

Lần này Đàm Dịch Khiêm không giống như mọi lần chỉ đưa mắt nhìn sang hướng khác mà cứ nhìn chăm chăm vào cô còn giọng nói thì lạnh nhạt không hề có cảm xúc.

Lúc Hạ Tử Du ngược mắt nhìn anh mới chú ý tới trang phục anh mặc ngày hôm nay.

Tây trang màu đen, cà vạt sọc chéo màu xám tro, áo sơ mi kẻ sọc, làm nổi bật lên dáng người cao lớn vững chãi của anh.

Vừa rồi cô chỉ chú ý tới dáng vẻ ngạo nghễ của anh khi bước vào cửa, chứ không có chú ý tới chiếc cà vạt sọc chéo màu xám tro trên cổ anh.

Đúng vậy, cô làm sao có thể quên được màu sắc và hoa văn của chiếc cà vạt kia, đó cũng là vật cô đã chọn, nhưng cuối cùng lại bị một người phụ nữ xinh đẹp mua cho người đàn ông mà cô ấy thầm mến ở trong lòng.

.....

Cô vẫn nghĩ anh chỉ giữ lại nó trong ngăn kéo, giờ phút này nhìn thấy dáng vẻ anh hăng hái khi mang chiếc cà vạt này, cô đột nhiên cảm giác nơi con tim mình như bị ai hung hăng đâm một nhát.

Khi đến đây cô cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, cho nên vào giờ phút này sự mất mát thất vọng của cô cũng không hề thể hiện ở trên khuôn mặt tinh xảo, cô bình tĩnh nói, “Em biết anh rất bận, vì thế em sẽ nói ngắn gọn thôi. Em dự định sáng sớm ngày mai rời khỏi Los Angeles.”

Đôi mắt đen u uẩn của Đàm Dịch Khiêm bỗng trở nên tối sầm.

Ánh mắt Hạ Tử Du vẫn không rời khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm, lời nói vô cùng nhỏ nhẹ, “Sáng nay em ở vườn hoa vô tình có nghe hai người giúp việc nói chuyện với nhau, em mới biết được, hóa ra anh và Nhất Thuần đã vì em mà chịu thiệt thòi không ít, mà em thì lại quá ngốc vẫn không hề nhận ra.” Nhưng thật ra đáy lòng đã nhìn thấy rõ tất cả nhưng vẫn luôn mong mỏi đó chẳng qua chỉ là mình nhìn sai mà thôi.

Đàm Dịch Khiêm im lặng lắng nghe cô nói, ánh mắt vẫn kín như bưng khiến cho người khác không biết anh đang nghĩ gì.

“Hôm đó trong buổi tiệc, anh đang nắm tay em nhưng khi Đan Nhất Thuần xuất hiện ở trước mặt anh và em thì anh lập tức buông tay ra, khi ấy em đã nghĩ tới có lẽ đã có một người phụ nữ khác thay thế được vị trí của em ở trong lòng anh.”

Đàm Dịch Khiêm không hề biết Hạ Tử Du muốn nói ra những lời này đã luyện tập ở trước gương không biết bao nhiêu lần mới không để cho nước mắt mình trượt ra ngoài.

“Chuyện giữa chúng ta không có liên quan đến Đan Nhất Thuần.” Sau khi xảy ra chuyện của Kim Trạch Húc tới nay, đây là lần đầu tiên Đàm Dịch Khiêm nói đến vấn đề tình cảm giữa họ với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đồng ý gật gật đầu, “Em biết không có liên quan đến cô ấy. . . .” Cô biết thái độ anh đối với chuyện tình cảm rất quyết đoán và sáng suốt, dựa theo tính cách của anh, anh sẽ không cho phép kẻ thứ ba xuất hiện, trừ phi bản thân anh đã không còn bị ràng buộc bởi tình cảm nữa.

Cho nên, vấn đề thật sự chính là ở hai người

Từ lúc họ gặp nhau đến khi bước vào ngưỡng cửa hôn nhân, từ đầu đến cuối đều không hề đơn giản, hôn nhân thì cứ xảy ra quá nhiều vấn đề, lúc kết hôn cả hai đã cho rằng có thể hiểu nhau và sát cánh bên nhau, khi có vấn đề sẽ cùng nhau giải quyết, nhưng đến cuối cùng mới phát hiện ra, cả hai vốn không hề tin tưởng nhau thì căn bản sẽ không thể nào hiểu được và sống cùng nhau nữa, vì thế hôn nhân của họ cũng giống như tòa thành không có nền móng vững chắc, chỉ cần gặp phải một trận gió táp mưa sa, trước sau gì cũng sẽ sụp đổ

Trải qua một đêm, giọng nói anh dường như đã tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm qua, “Em hiểu được vậy thì tốt.”

Hạ Tử Du nhún vai nói, “Được rồi, giữa chúng ta cũng không còn gì để nói, giấy thỏa thuận ly hôn ở chỗ anh, em nghĩ anh có thể giao nó cho Aston xử lý.”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, hỏi cô, “Em đã quyết định?”

Hạ Tử Du lạnh nhạt hỏi ngược lại, “Anh cũng đã quyết định rồi, không phải sao?”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm không nói gì.

Hạ Tử Du đột nhiên cười thật tươi, như không hề gì nói, “Em nhận thấy, Nhất Thuần đúng là thật ngốc. Trước kia đã bỏ đi một lần, lần này còn định rút lui lần nữa.”

Trong mắt Đàm Dịch Khiêm thoáng qua tia cảnh giác rất khó nhận ra, “Cô ấy đã nói gì với em?”

Hạ Tử Du lập tức giải thích, “Anh đừng hiểu lầm, cô ấy không có nói với em gì cả, em vô tình nghe người khác nói thôi.”

Hàng lông mày hơi nhíu lại của Đàm Dịch Khiêm thoáng giãn ra.

Hạ Tử Du tiếp tục nói, “Nhất Thuần là một cô gái tốt, hiền lành và rộng lượng, anh và cô ấy nếu ở chung với nhau nhất định sẽ rất vui vẻ, em thật lòng cầu chúc cho anh và cô sẽ có cơ hội phát triển. Hôm nay tới đây, chuyện quan trọng nhất mà em muốn nói với anh chính là, sau khi ly hôn, em muốn dẫn Liễu Nhiên đi!”

“Không thể nào! !” Đàm Dịch Khiêm thẳng thắn từ chối.

Hạ Tử Du bình tĩnh nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Em nhất định phải dẫn Liễu Nhiên đi, con bé là con gái của em, em rất cần con, em đã từng bỏ rơi nó một lần rồi, lần này em không thể không có con bé bên cạnh.”

Về mặt nghiêm túc Đàm Dịch Khiêm nói, “Em thừa biết anh không thể nào để con đi theo em.”

Ánh mắt Hạ Tử Du vẫn kiên định nhìn thẳng vào Dịch Khiêm, “Em biết, cho nên hôm nay đến là để thương lượng với anh.”

Đàm Dịch Khiêm nhướng mày lên, đáy mắt lóng lánh ánh sáng u ám.

Hạ Tử Du nuốt nghẹn nước bọt xuống cổ họng, sau đó không hề có chút sợ hãi nói ra những lời đã suy nghĩ kỹ ở trong lòng, “Anh nhất định phải đồng ý, nếu không, trong ngày hôm nay em sẽ mở hội chiêu đãi ký giả, tuyên bố với mọi người sự thực là chúng ta sắp ly hôn, cũng đem danh hiệu kẻ thứ ba chen vào phá hoại tình cảm hôn nhân của chúng ta đổ hết lên đầu Nhất Thuần!”

Ánh sáng trong mắt Đàm Dịch Khiêm phụt tắt, giống như không ngờ rằng Hạ Tử Du sẽ nói ra những lời này.

Hạ Tử Du tiếp tục nói ra câu thứ hai đã nghĩ sẵn ở đáy lòng, “Không phải anh muốn nhìn thấy cảnh mình và Nhất Thuần sẽ mất hết danh dự chứ?”

Đàm Dịch Khiêm hí hóp mắt lại nhìn cô chằm chằm, lạnh lùng hỏi, “Em đang uy hiếp anh?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Cũng có thể cho là như thế.”

Đàm Dịch Khiêm đánh giá cô qua khe hở ánh mắt, dáng vẻ ung dung trả lời, “Em sẽ không làm vậy, Hạ Tử Du, anh quá hiểu em.”

Hạ Tử Du cười mỉa nói, “Hiểu sao? Dịch Khiêm, anh không hề hiểu em, cũng giống như em không thể nào hiểu nổi anh.”

Đúng vậy, cho tới nay cô vẫn cho rằng mình rất hiểu anh, nhưng thật ra cô vốn chưa bao giờ hiểu được anh.

Chuyện ngày hôm qua, đã hung bạo đâm vào tim cô một vết thương đổ máu đầm dề, cũng chính là vì cô đã cho rằng mình hiểu, khi anh vạch rõ phản ứng của mình còn cô thì đi ngược lại với phản ứng đó, vì thế cô mới trở tay không kịp, khiến cho mình bị thương sâu như vậy, đau thế này.

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nổi lên sự gian xảo, “Không ai có khả năng uy hiếp anh.”

Hạ Tử Du cố chấp thản nhiên nói, “Vậy thì em sẽ trở thành đầu tiên làm điều đó trong cuộc đời anh.”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm đang nhìn cô bỗng trở nên lạnh lùng đến đáng sợ.

Hạ Tử Du không để sự lạnh lẽo lúc này của anh vào trong mắt, đứng thẳng người điềm tĩnh nói, “Em xin thề, em sẽ vì Liễu Nhiên mà bất chấp tất cả cho dù đó có là chuyện gì đi nữa, vì thế.....Anh đừng nên thách thức em.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy sự kiên định lúc này trong mắt Hạ Tử Du còn hơn cả trong quá khứ, anh nhàu mày, không vui nói, “Chúng ta cần gì phải tranh cãi đến mức này?”

“Đúng, quả thực là không cần thiết phải tranh cãi.” Hạ Tử Du thoáng nở nụ cười nhạt nhẽo nói, “Nếu vậy, tại sao anh không đồng ý để Liễu Nhiên đi theo em? Chúng ta ly hôn rồi, nói về mặt pháp lý chắc chắn anh sẽ không đối xử tệ với em, em sẽ có đầy đủ khả năng để nuôi dưỡng Liễu Nhiên. Nếu như anh hiểu được Liễu Nhiên là con gái của anh, thì anh sẽ không có lý do gì mà vứt bỏ con bé, sao anh không suy nghĩ lại xem, tương lai anh và Nhất Thuần sẽ còn có rất nhiều đứa nhỏ khác?” Không biết vì sao, lúc Hạ Tử Du nói đến câu nói sau cùng, giọng cô chột như bị nghẹn lại.

Đàm Dịch Khiêm đọc đoán nói, “Không được thương lượng.”

“Vậy em cũng không thể làm gì khác hơn đành phải mở hội chiêu đãi ký giả!”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng liếc nhìn Hạ Tử Du.

“Anh không suy nghĩ cho mình, thì cũng nên nghĩ cho Nhất Thuần. Nếu như bị mang danh tiếng là kẻ thứ ba, cuộc sống hôn nhân sau này của hai người sẽ bị dư luận người đời chỉ trích đến nửa bước cũng thấy khó đi, như anh nói đấy, kỹ thuật diễn của em rất tinh xảo, đương nhiên lúc đó em sẽ phát huy hết kỹ thuật diễn của mình để cả thế giới cũng phải đồng tình với em.”

Thấy sắc mặt căng thẳng của Đàm Dịch Khiêm vì những lời cô nói lúc này mà thoáng thả lỏng, biết đã đá động được đến dây thần kinh nhạy cảm của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du dịu giọng lại đôi chút rồi nói tiếp, “Con giao cho em anh có thể yên tâm. Em là mẹ của Liễu Nhiên, em có thể cho con bé tình thương của mẹ mà không một ai có thể thay thế được, cũng sẽ nuôi dưỡng nó lớn lên khỏe mạnh vui vẻ như bao đứa trẻ khác.”

Đàm Dịch Khiêm im lặng không nói gì, có vẻ như đang suy nghĩ những lời nói vừa rồi của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm suy nghĩ quá lâu, lo sợ bị Đàm Dịch Khiêm từ chối nên cô vội bổ sung thêm một câu, “So với anh, em càng thích hợp có con bé hơn, không phải sao?”

Thời gian trôi qua tưởng chừng như cả một thế kỷ, rốt cuộc Hạ Tử Du cũng nghe được câu trả lời của Đàm Dịch Khiêm.

“Được.”

Hạ Tử Du thầm reo lên ở đáy lòng, “Cám ơn.”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên hỏi cô, “Em tính sáng mai đi sao?”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm không nói thêm gì nữa.

Bầu không khí bỗng rơi vào im lặng, Đàm Dịch Khiêm xoay người đi tới trước bàn làm việc, nhấn xuống điện thoại nội bộ trên bàn, “Tiếp tục cuộc hội nghị vừa rồi.”

Chuyện cần nói đã nói xong, Hạ Tử Du biết cũng đến lúc mình nên đi rồi, cô quay mặt sang nhìn Đàm Dịch Khiêm, vốn định nói một tiếng tạm biệt với anh, nhưng khi ánh mắt nhìn tới chiếc cà vạt trên cổ anh, cô đột nhiên bị kích động không muốn nói ra lời đó nữa, chỉ lịch sự chào anh một tiếng, “Vâng. Em đi đây.”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời lại với Hạ Tử Du, mà mở ra xấp văn kiện trên mặt bàn.

Hạ Tử Du không do dự xoay người bình tĩnh đi ra khỏi phòng.

.

Khi Hạ Tử Du vừa cất bước xoay người đi, cô không hề biết Đàm Dịch Khiêm chợt ngược mắt lên nhìn theo bóng lưng mình, sau đó anh lại chuyển mắt nhìn vào đồng hồ văn kiện đã sắp xếp gọn gàng ở trên mặt bàn, nhìn đồng hồ văn kiện đó anh ngồi thẩn thờ rất lâu.

Qua một hồi lâu, Đàm Dịch Khiêm tựa người vào ghế dựa, nới lỏng cà vạt trên cổ.

Hạ Tử Du đứng ở ven đường ngoắc lại một chiếc tắc xi, nói xong địa chỉ rồi cúi người ngồi vào trong xe.

Ngồi sát gần vào cửa sổ, Hạ Tử Du không kiềm được liếc mắt nhìn tập đoàn “Đàm thị” đang dần lui về phía sau, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở tầng 98 là tầng lầu cao nhất của “Đàm thị”.

Mãi đến thi tập đoàn “Đàm thị” đã hoàn toàn mất hút khỏi tầm mắt mình, cô mới thôi không nhìn nữa.

Cô không hề hay biết, nước mắt từ lúc nào đã thấm ướt cả viền mắt mình.

Nhận thấy nước mắt ngưng tụ trong vành mắt sắp thành nước trượt ra ngoài, cô lặng lẽ dùng tay gạt đi những dòng lệ đó, về mặt cũng không hề có sự đau thương nào.

Mọi đau khổ đều đã qua rồi, về sau mình cũng sẽ không còn trải qua đau đớn gì nữa, thì cần gì phải rơi lệ?

Anh cũng đã đồng ý giao con cho cô, đây cũng coi như là một chuyện vui mừng rất lớn đối với cô rồi. . . .

Thật lòng mà nói, lúc đi tìm anh, cô không nghĩ mình sẽ dễ dàng được thuận lợi như vậy, vì dù sao anh cũng rất yêu thương Liễu Nhiên, muốn anh bỏ mặc Liễu Nhiên, khả năng đó còn khó hơn lên trời. Nhưng không thể ngờ tới, cô lại thuyết phục được anh.

Cô đương nhiên biết mình không có năng lực thuyết phục anh, điều quan trọng nhất là cô đã biết dùng đúng cách, tìm đúng điểm yếu của anh.

Làm người ai cũng có điểm yếu, Arsène đã từng nói điểm yếu của Đàm Dịch Khiêm là cô, cho nên họ mới có thể ép buộc Đàm Dịch Khiêm làm bất cứ chuyện gì, như hiện nay cô lại dùng cách thức hữu dụng này ở trên người Đàm Dịch Khiêm.

Đúng vậy, hôm nay Đan Nhất Thuần chính là điểm yếu của Đàm Dịch Khiêm. (xì,,gớm....mắm đó sao = TD nè)

Con người ai cũng sẽ vì người hoặc sự việc mình quan tâm mà làm tất cả điều gì, đây là chuyện thường tình của con người.

Kết quả như thế khiến cô rất vui, chỉ có chút ngoài dự đoán, không ngờ anh vì Đan Nhất Thuần lại thật có thể giao Liễu Nhiên cho cô.

.

Về tới biệt thự, Hạ Tử Du vừa thay ra đôi dép lê, cùng lúc đó Liễu Nhiên cũng đang cầm một bộ ghép hình chạy về phía Hạ Tử Du.

“Mẹ, chơi ghép hình với con đi.”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên lên, hôn lên mặt con gái một cái, “Đi thôi!”

Hai mẹ con đi tới phòng trẻ ở lầu hai, Liễu Nhiên đặt bộ ghép hình ở trên giường.

“Mẹ, chỗ kế tiếp này con không biết ghép làm sao, mẹ có thể chỉ con không?”

Liễu Nhiên cầm mấy khối ghép hình, nhìn Hạ Tử Du chờ đợi.

Hạ Tử Du nhìn những mảnh ghép lộn xộn ở trên giường, lúng túng nói, “À, để mẹ thử xem. Cái này là ai mua cho con vậy? Độ khó dường như còn cao hơn trước kia rất nhiều.”

Liễu Nhiên vui vẻ nói, “Là dì Đan mua. Dì Đan mới mua cho Ngôn Ngôn hôm nay đó.”

Hạ Tử Du cầm lên một mảnh ghép ráp vào bức hình, nhưng thành quả lại không tốt hơn Liễu Nhiên bao nhiêu.

Liễu Nhiên hỏi, “Mẹ, mẹ có biết không?”

Hạ Tử Du đỏ mặt trả lời, “Được, nhưng mẹ cần phải suy nghĩ một chút.”

“Dạ.”

Hạ Tử Du nghiên cứu mấy phút, nhưng không biết phải bắt đầu ghép từ đâu, lần đầu tiên cảm thấy chơi ghép hình quả thực là một loại hành hạ.

Liễu Nhiên thấy Hạ Tử Du suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa ghép lại được, không nhịn được ngay thơ nói, “Mẹ, lúc nãy dì Đan cũng có chơi ghép bộ hình này với Ngôn Ngôn, dì Đan chỉ cần suy nghĩ một chút là đã ghép được liền.”

Hạ Tử Du ngược mắt, nghiêm túc khác thường nhìn Liễu Nhiên nói, “Mẹ cũng có thể ghép được, con phải tin tưởng mẹ.”

Liễu Nhiên chống hai tay lên má, rất nghiêm túc ngồi nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du rối rắm rất lâu vẫn không tìm ra được đầu mối.

Liễu Nhiên không còn kiên nhẫn nữa nói, “Mẹ, hay là chúng ta gọi ba tới giúp mình ghép đi? Ba lợi hại lắm đó!”

Nghe Liễu Nhiên nhắc tới anh, tay Hạ Tử Du đang cầm mảnh ghép đột nhiên dừng lại, cô hít vào một hơi rồi bình tĩnh nhìn Liễu Nhiên nói, “Mẹ không cần tới ba giúp vẫn có thể ghép lại được!”

Liễu Nhiên rất là bất đắc dĩ nói ra một câu, “Được rồi, mẹ, Ngôn Ngôn tin tưởng mẹ.”

Nhận ra Liễu Nhiên là vì khôn khéo hiểu chuyện nên nói ra lời an ủi mình, Hạ Tử Du bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu ghép hình.

Cuối cùng Hạ Tử Du cũng ghép được thành phẩm tấm ghép hình, giành được một cái hôn kêu thật to của Liễu Nhiên.

Sau khi dỗ Liễu Nhiên ngủ trưa xong, Hạ Tử Du về lại phòng mình.

Ôm gối ngồi tựa vào đầu giường, Hạ Tử Du dần dần chìm vào suy nghĩ.

Tắm ghép hình vừa rồi Liễu Nhiên bảo cô ghép thật ra cũng không khó, chỉ là thường ngày khi gặp phải những chỗ ghép hình có độ khó cô đều theo thói quen giao nó lại cho Đàm Dịch Khiêm xử lý, cho nên bây giờ tự mình ngồi ghép lại thật hao âm tổn sức.

Thì ra là không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã học được thói quen lệ thuộc.

Nghĩ vậy, trong đầu Hạ Tử Du không khỏi nhớ lại hình ảnh khi Đàm Dịch Khiêm đã từng giúp cô ghép hình để thắng Liễu Nhiên.

Khi đó cả hai thật rất vui vẻ, tình tứ tựa vào nhau, có lẽ ngay cả hai người cũng không có ai ngờ tới bọn họ sẽ đi tới bước này.

Thừa dịp lúc này có thời gian rảnh, Hạ Tử Du bước xuống giường đi tới trước tủ treo quần áo, lấy ra hết tất cả quần áo chuẩn bị mang đi.

Những bộ quần áo này đều là cô hay mặc thường ngày, có vài bộ là Đàm Dịch Khiêm chọn cho cô, nhưng không hề gì vì dù sao cũng chỉ là quần áo mà thôi, cô xếp hết tất cả những bộ quần áo mình thích nhất vào trong một rương hành lý thật lớn.

Sau khi chuẩn bị quần áo của mình xong đầu vào đây, sau đó cô đi sang phòng để quần áo sát vách phòng trẻ cũng lấy hết những bộ quần áo thường ngày Liễu Nhiên thích mặc bỏ vào trong rương hành lý, cứ thế là chất nhét đầy cả một cái rương hành lý.

Sau khi làm xong mọi thứ, Hạ Tử Du ngồi xuống mép giường nhìn rương hành lý, rồi suy nghĩ lại xem mình còn bỏ sót gì không.

Khi đã cẩn thận suy nghĩ, ánh mắt cô cuối cùng dừng lại ở chiếc nhẫn cưới trên ngón tay áp út.

Xem ra, cô không có quên mang theo thứ gì cả, nhưng có một thứ thiếu chút nữa cô đã quên mà mang nó theo.

Lòng mơ hồ cảm thấy đau nhói, Hạ Tử Du đưa tay tháo chiếc nhẫn ra.

Khiến cho cô không ngờ nhất chính là, trong hôn lễ lúc Đàm Dịch Khiêm đeo lên chiếc nhẫn này nó rất nhẹ nhàng, nhưng giờ phút này cô cố gắng cởi bỏ nó đến đau rát cả ngón tay nhưng lại thể nào cởi chiếc nhẫn ra được.

Hạ Tử Du đành phải đi vào phòng tắm, dùng nước rửa tay từ từ tuột chiếc nhẫn ra, cuối cùng cũng cởi được nó ra.

Đi ra khỏi phòng tắm, Hạ Tử Du tìm được một hộp nhung màu đỏ trong tủ ở đầu giường, sau đó để chiếc nhẫn vào trong hộp nhung đó.

Khi đã làm xong mọi chuyện mình mong muốn, Hạ Tử Du đột nhiên cảm thấy hơi mệt, cô nằm xuống giường nhắm hai mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ.

.

Lúc Hạ Tử Du tỉnh lại thì trời đã tối, hình như cũng đã qua giờ dùng bữa tối.

Đến phòng tắm rửa mặt xong Hạ Tử Du liền đi xuống lầu một.

Người giúp việc nhìn thấy Hạ Tử Du, vội bước lên trước hỏi, “Cô chủ, để tôi hâm nóng lại thức ăn tối cho cô nha. Tại lúc này thấy cô đang nghỉ ngơi, cho nên tôi không dám quấy rầy.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không cần, tôi cũng không thấy đói. Liễu Nhiên đã ngủ chưa?”

Người giúp việc trả lời, “Mới vừa dỗ Ngôn Tư tiểu thư ngủ rồi.”

Nghe vậy Hạ Tử Du cũng thấy yên tâm, sau đó xoay người đi ra khỏi cửa.

Người giúp việc thấy Hạ Tử Du muốn đi ra ngoài, vội hỏi, “Cô chủ, đã trễ thế này, cô muốn đi ra ngoài sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừ, có chút việc phải ra ngoài, tôi sẽ nhanh trở về.”

“VẬY BẢO TÀI XẾ CHỜ CÔ ĐI ĐI, TRỜI TỐI RỒI, Ở ĐÂY KHÔNG THUẬN ĐƯỜNG ĐỂ GỌI XE”

“ĐƯỢC.”

Ước chừng nửa giờ sau, tài xế chở Hạ Tử Du tới bệnh viện.

Sau khi căn dặn tài xế nếu bận việc có thể về trước, Hạ Tử Du xoay người đi vào bệnh viện.

Y tá đang trực trong bệnh viện nhìn thấy Hạ Tử Du thì vô cùng kinh ngạc, “Ồ, ĐÀM PHU NHÂN, TRỄ VẬY RỒI MÀ CÔ CÒN ĐẾN THĂM BA CHỒNG SAO?”

Hạ Tử Du mỉm cười nhìn y tá nói, “ĐÚNG LÚC ĐI NGANG QUA ĐÂY.”

Y tá khen, “CÔ THẬT LÀ CÓ HIẾU, SỐ LẦN CÔ TỚI CÒN NHIỀU HƠN CẢ ĐÀM TIỂU THƯ!”

“VÌ TÔI TƯƠNG ĐỐI CÓ THỜI GIAN HƠN MÀ!”

Trò chuyện với y tá vài câu, sau đó Hạ Tử Du đi tới phòng bệnh của ông Đàm.

Y tá chăm sóc cho ông Đàm 24h lúc này không có ở đây, trong căn phòng bệnh rộng lớn như vậy chỉ có mỗi một mình ông Đàm cô đơn quạnh quẽ mà nằm ở trên giường bệnh.

Vì là buổi tối nên khiến cho máy móc đang hoạt động điều trị ở trên người ông Đàm âm vang khác thường, Hạ Tử Du ngồi xuống cạnh mép giường, nhìn khuôn mặt từ ái của ông Đàm nằm ở trên giường bệnh, áy náy nói, “BÁC TRAI, RẤT XIN LỖI, CON VỐN ĐỊNH LÀ CHIỀU NAY ĐẾN THĂM BÁC, NHƯNG KHÔNG NGỜ CON VỪA CHỢP MẮT ĐÃ NẴM NGỦ QUÊN ĐẾN TRỜI TỐI, CŨNG KHÔNG KỊP MUA ĐẾN CHO BÁC BÓ HOA NÀO.”

Ông Đàm cứ yên tĩnh mà ngủ, nghiêm nhiên đây là thời điểm rất thích hợp để lắng nghe.

Hạ Tử Du đứng dậy kéo chăn lên đắp cho ông Đàm, nhỏ nhẹ nói với ông, “BÁC PHẢI TỰ CHĂM SÓC LẤY MÌNH, CÓ LẼ SAU NÀY CON SẼ KHÔNG THỂ ĐẾN THĂM BÁC ĐƯỢC NỮA.”

Cứ thế Hạ Tử Du giống như thật sự đang nói chuyện phiếm với ông Đàm.

Trò chuyện được một lúc, Hạ Tử Du bỗng nhớ tới những chuyện đã xảy ra trong thời gian gần đây, rồi bất chợt cô bật khóc thút thít.

Tuy rằng vẫn ngây thơ như đứa trẻ mà dùng tay gạt đi nước mắt đang chảy xuống, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được tiếng nức nở, cô chỉ có thể nói xin lỗi với ông Đàm, “BÁC TRAI, CON XIN LỖI, KHÔNG PHẢI CON MUỐN KHÓC Ở TRƯỚC MẶT BÁC, NHƯNG CON CẢM THẤY THẬT KHÓ CHỊU, CON CŨNG KHÔNG BIẾT CÓ THỂ NÓI VỚI AI. . . .”

.

“BÁC TRAI, CON KHÔNG CÓ GIẬN ANH ẤY, CON THẬT LÒNG MONG MUỐN TƯƠNG LAI ANH ẤY SẼ CÓ ĐƯỢC CUỘC SỐNG THẬT HẠNH PHÚC.”

“BÁC TRAI, CON DẪN THEO LIỄU NHIÊN ĐI, BÁC SẼ KHÔNG GIẬN CON, ĐÚNG KHÔNG? NẾU NGÀY NÀO ĐÓ BÁC TỈNH LẠI, CON NHẤT ĐỊNH SẼ DẪN LIỄU NHIÊN VỀ THĂM BÁC, XIN THA THỨ CHO CON.”

.

Sau khi kể ra hết rất nhiều chuyện với ông Đàm tâm tình Hạ Tử Du dần dần cũng bình phục lại, cô thật thoải mái thở nhẹ một hơi, mỉm cười nói với ông, “BÁC TRAI, ĐƯỢC NÓI RA HẾT NỖI LÒNG VỚI BÁC NHƯ VẬY, BÂY GIỜ CON ĐÃ THẤY DỄ CHỊU HƠN NHIỀU, CẢM ƠN BÁC ĐÃ ĐỒNG Ý LẮNG NGHE CON NÓI.”

Ngồi nán lại ở trong phòng bệnh khoảng chừng một giờ nữa, Hạ Tử Du mới nhẹ nhàng đứng dậy, ưu buồn nhìn ông Đàm nói, “BÁC TRAI, CON PHẢI ĐI RỒI. BÁC HÃY BẢO TRỌNG.”

194. Chương 194 : Chuyện Quá Khứ, Cứ Xem Như Quần Áo Anh Mua Cho Cô, Không Mặc Nữa Thì Vứt

Đầu Thu (cổ tháng 7), hoa cỏ cây cối trong vườn vẫn luôn xanh tươi mơn mớn, nhưng trông nó có vẻ hơi lạnh lẽo.

Hạ Tử Du dừng chân trước một bụi cây cỏ chanh, nhìn ngắm chúng một hồi lâu mới xoay người đi.

Lúc xoay người nhìn thấy người giúp việc đang dẫn Liễu Nhiên đi về phía cô, cô nhìn Liễu Nhiên cười, ngồi xổm người xuống dang tay ra đón Liễu Nhiên đang chạy bổ nhào vào trong ngực mình.

Liễu Nhiên chạy vọt tới trong ngực mẹ, đưa tay ôm lấy mẹ, cọ nhẹ nhẹ vào gương mặt, “Mẹ.”

Hạ Tử Du bế lên Liễu Nhiên, vừa đi vừa hỏi, “Con ăn sáng xong rồi sao?”

Liễu Nhiên gật đầu, “Dạ!”

Hạ Tử Du cọ nhẹ vào chiếc mũi nhỏ con gái, nhẹ giọng nói, “Vậy chúng ta đi thôi!”

“Mẹ, mẹ nói muốn dẫn Ngôn Ngôn đến nhà bà ngoại, vậy chúng ta phải đi bao lâu?”

Hạ Tử Du nghiêng đầu suy nghĩ, “À, việc này. Mẹ vẫn chưa nghĩ kỹ phải đi bao lâu nữa. Ngôn Ngôn không nỡ rời khỏi đây sao?”

Liễu Nhiên lắc đầu, “Ngôn Ngôn nghĩ là ba sẽ cùng đi với chúng ta. Ba hay mẹ ai Ngôn Ngôn cũng không muốn xa hết!”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Bé ngốc, ba con rất bận, lần trước đã dẫn con đến chỗ chú ‘củ cải’ chơi rồi, sao con còn có thể yêu cầu ba dẫn con đến chỗ bà ngoại được nữa chứ? Hay là Ngôn Ngôn không thích đi với mẹ đến nhà bà ngoại?”

Liễu Nhiên gấp gấp nói, “Mẹ, không phải vậy. Mẹ ở đâu, Ngôn Ngôn cũng phải theo mẹ đến đó!” Nói xong ỷ lại ôm lấy Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vui vẻ cười cười, “Đây mới là con gái ngoan của mẹ!”

Liễu Nhiên đột nhiên hỏi, “Vậy chúng ta phải mau sớm trở về, nếu không ba ở nhà một mình sẽ rất buồn đó!”

Hạ Tử Du cười nhưng lại im lặng không trả lời câu hỏi của con gái.

.

Bế theo Liễu Nhiên, Hạ Tử Du nhìn tài xế đem rương hành lý cực lớn bỏ vào cốp sau xe.

Tài xế đóng cửa cốp sau xe, thắc mắc hỏi Hạ Tử Du, “Cô chủ, cô đi về thăm nhà có một chuyến mà cần phải mang theo nhiều đồ vậy sao?”

Tài xế không biết chuyện Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm đã thỏa thuận ly hôn, ông vẫn nghĩ Hạ Tử Du cũng như hai lần trước dẫn theo con gái đi chơi cho khuây khỏa.

Không biết nên trả lời câu người tài xế hỏi như thế nào, Hạ Tử Du ngớ ra một lúc mới cố gắng nặn ra một chữ, “. Dạ.”

Tài xế không hỏi nữa, ngay sau đó mở cửa xe cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du xoay người nhìn thoáng qua ngôi biệt thự ở phía sau, sau đó ôm Liễu Nhiên cúi người ngồi vào trong xe.

Liễu Nhiên ngồi trên đùi Hạ Tử Du, đôi con người đen nhánh đảo qua đảo lại, rồi bất chợt vui vẻ nói, “Mẹ, chúng ta đến nhà bà ngoại chơi, vậy bà ngoại có biết làm món diêm tâm bánh trứng cho Ngôn Ngôn ăn không?”

Hạ Tử Du điểm nhẹ chóp mũi Liễu Nhiên, “Đương nhiên rồi, bà ngoại thương nhất là Ngôn Ngôn mà.”

Liều Nhiên giống như đột nhiên phát hiện ra gì đó, nghiêng đầu hỏi Hạ Tử Du, “Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại gọi con là ‘Ngôn Ngôn’, nào giờ không phải mẹ vẫn hay gọi con là ‘Liều Nhiên’ sao?”

“À, là vì bây giờ mẹ nhận thấy cái tên ‘Ngôn Ngôn’ dễ nghe hơn, vì thế sau này mẹ sẽ gọi con là ‘Ngôn Ngôn’.”

Liều Nhiên nở nụ cười hồn nhiên thật tươi, “Dạ được. Tên nào Ngôn Ngôn cũng thích hết.”

.

Chiếc xe thuận lợi chạy đến sân bay, tài xế giúp Hạ Tử Du lấy ra rương hành lý.

Hạ Tử Du cảm kích nhìn tài xế nói, “Chú Trần, chú cứ đi về trước đi.”

Tài xế hỏi, “Cô chủ không cần tôi giúp cô sao?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Con chỉ có một cái rương hành lý, cũng không khó đi lắm. Chú quay về đi!”

Tài xế gật đầu, “Vâng được, cô chủ, cô đi đường cẩn thận.”

Hạ Tử Du mỉm cười, “Dạ.”

Sau khi tài xế quay về, Hạ Tử Du ngồi xổm người xuống, nghiêm túc nói với Liều Nhiên, “Con gái ngoan, mẹ vì phải kéo theo hành lý, không có cách nào bế con đi được, con nắm lấy tay mẹ, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh mẹ, hiểu không?”

Liều Nhiên khôn khéo lập tức nắm lấy tay Hạ Tử Du, ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Hạ Tử Du yêu thương hôn vào má Liều Nhiên, sau đó kéo theo hành lý dắt tay Liều Nhiên đi vào đại sảnh sân bay.

Ngồi chờ ở phòng khách sân bay cũng hơn mười phút, Hạ Tử Du đứng dậy rời chỗ vào xếp hàng để nhân viên bắt đầu tiến hành kiểm tra an toàn.

Hạ Tử Du đưa giấy chứng nhận cho nhân viên kiểm soát, theo bản năng xoay đầu nhìn lại lối vào ở đại sảnh sân bay.

Nhìn thấy động tác đó của mẹ, Liều Nhiên thắc mắc hỏi, “Mẹ, mẹ đang nhìn gì đó?”

Hạ Tử Du thu hồi tầm mắt, lắc nhẹ đầu nói, “Không có gì.”

Nhân viên kiểm tra sau khi đã kiểm tra xong rồi trả giấy chứng nhận lại cho Hạ Tử Du, Hạ Tử Du dắt theo Liều Nhiên đang muốn đi vào Airport departure terminal của sân bay, cùng lúc đó Liều Nhiên vì tò mò cũng bắt chước theo mẹ nhìn lại, rồi đột nhiên mừng rỡ reo to lên, “Mẹ, ba tới kìa, mẹ.”

Toàn thân Hạ Tử Du lập tức chấn động, ngược mắt lên nhìn.

Cách đoàn người thưa thớt, cô rất dễ nhận ra bóng dáng cao lớn tuấn tú quen thuộc đó đang đi giữa dòng người.

Hôm nay anh ăn mặc rất giản dị, áo Po-Lo cùng với quần vải kaki, mang kính đen, hoàn toàn không giống với phong cách ăn mặc quần áo tây trang nghiêm túc như thường ngày khi làm việc.

Giữa dòng người, bóng dáng cao lớn của anh cực kỳ bắt mắt có thể sánh ngang với dáng người của người mẫu nam, vì vậy Hạ Tử Du đã dễ dàng nhìn thấy anh đầu tiên ở trong đoàn người.

“Ba.”

Liều Nhiên mừng rỡ reo lên.

Nhân viên làm việc trong sân bay nói với Hạ Tử Du, “Thưa cô, cô có thể đi vào được rồi.”

Hạ Tử Du áy náy nói, “Ồ, xin lỗi, tôi muốn vào trễ vài phút.” Dứt lời, Hạ Tử Du dắt Liều Nhiên tránh sang một bên.

“Ba.”

Thấy khoảng cách Đàm Dịch Khiêm càng lúc càng tới gần, Liễu Nhiên đã giang sẵn hai tay đòi Đàm Dịch Khiêm bế.

Rốt cuộc Đàm Dịch Khiêm cũng đi đến trước mặt hai người, trước tiên là bế Liễu Nhiên qua, sau đó hôn nhẹ lên gương mặt non nớt của Liễu Nhiên một cái.

Hạ Tử Du đứng ở bên cạnh nên có chút thời gian ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, nhưng nhận ra dường như anh không hề chú ý tới mình thì cô ngay tức khắc rất tự nhiên chuyển ánh mắt sang hướng khác.

“Ba, ba muốn đi với mẹ và con đến nhà bà ngoại sao?”

Liễu Nhiên bất ngờ hỏi câu đó khiến thần kinh Hạ Tử Du đột nhiên căng lên, không hiểu sao lúc này cô cũng muốn biết câu trả lời của anh. . . .

Đàm Dịch Khiêm nói, “Ba có công việc cần phải làm, chờ ba có thời gian đã, được không?”

Giọng nói từ tính của Đàm Dịch Khiêm rõ rệt lọt vào bên tai Hạ Tử Du, dây thần kinh đang căng thẳng của Hạ Tử Du cũng từ từ thả lỏng xuống, như có chút thất vọng, rồi lại giống như cũng là trong dự đoán của mình.

Ở trước mặt con gái Đàm Dịch Khiêm lúc nào cũng luôn kiên nhẫn, anh nhẹ giọng dỗ dành nói, “Ngoan ngoan đi theo mẹ, không được nghịch ngợm đó!”

Liễu Nhiên gật gật đầu vòng tay ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm không kiềm được hôn Liễu Nhiên thêm một cái nữa.

Liễu Nhiên hỏi, “Ba, đợi khi con và mẹ quay trở lại thì ba phải đến đón mẹ và con đó!”

Đàm Dịch Khiêm ôn hòa trả lời con gái, “Được.”

Giờ phút này Hạ Tử Du cảm thấy trình độ nói dối của Đàm Dịch Khiêm đã đạt đến cấp bậc cao thủ, khi trả lời Liễu Nhiên biểu cảm trên mặt anh lại giống y như thật. (là thật đó em Du)

Hạ Tử Du từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên nhìn hai cha con thương cảm từ biệt, ánh mắt thảnh thơi còn nhìn sang hướng khác.

Ước chừng năm phút sau, Hạ Tử Du bình tĩnh nói với Đàm Dịch Khiêm, “Xin lỗi, em phải lên máy bay rồi.”

Đàm Dịch Khiêm kề sát vào tai Liễu Nhiên thủ thỉ mấy câu gì đó, sau đó đưa Liễu Nhiên qua cho Hạ Tử Du bế.

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên, không hề nhìn tới Đàm Dịch Khiêm một lần nào, cô dứt khoát xoay người đi về phía chỗ kiểm tra khi nãy.

Hạ Tử Du cứ thế mà đi không dám quay đầu lại, chỉ có thể cố gắng thẳng lưng bước đi.

Đi qua khu vực kiểm tra, Liễu Nhiên đang vẫy tay chào tạm biệt với Đàm Dịch Khiêm, còn Hạ Tử Du vẫn không có quay đầu lại, cho đến bước vào Airport departure terminal.

—

Máy bay đang bay lượn giữa không trung, Hạ Tử Du kéo lên tấm chăn đắp cho Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên dựa người vào ghế, nhỏ nhẹ hỏi, “Mẹ, sao lúc này mẹ không nói chuyện với ba?”

Hạ Tử Du nghiêng đầu nhìn Liễu Nhiên, nghiêm túc trả lời, “Chuyện cần nói mẹ đã nói với hết với ba con rồi.”

Dáng vẻ Liễu Nhiên tỏ ra nửa hiểu nửa không, “Lời nói mà cũng có thể nói hết nữa sao?”

“Được rồi, nhóc tinh nghịch, không cho phép con có cái kiểu dài dòng y hệt như người lớn thế đâu nhé. . . . Ngủ đi!”

Liễu Nhiên tròn tròn hai mắt, “Mẹ, con không ngủ được.”

Cũng đúng, sáng nay con bé vừa mới dậy chưa được bao lâu, bây giờ làm sao có thể ngủ tiếp được nữa.

Hạ Tử Du đề nghị, “Vậy mẹ chơi ghép hình với Liễu Nhiên nha!”

Liễu Nhiên vui thích gật đầu thật nhanh, “Dạ.”

.

Cả chuyến hành trình được hai mẹ con dùng trò chơi ghép hình để giết thời gian, trong khoảng thời gian đó Liễu Nhiên cũng ngủ được một giấc, nhưng Hạ Tử Du thì vẫn không thể nào chợp mắt được.

Lúc đến sân bay quốc tế thành phố Y thì trời vẫn còn sớm, Hạ Tử Du đón một chiếc tắc xi, bảo tài xế chở cô về thẳng biệt thự Hạ gia.

Đúng 10h sáng, Hạ Tử Du về tới trước cổng chính Hạ gia.

Tất cả mọi người trong Hạ gia đều đã quen thuộc với Hạ Tử Du, họ thân thiện mở cổng cho cô, ân cần giúp Hạ Tử Du kéo hành lý vào nhà, cũng bế lấy Liễu Nhiên đang được Hạ Tử Du ẵm trong ngực.

“Hạ tiểu thư! !”

Dì Lưu vui vẻ bước ra đón Hạ Tử Du đi vào biệt thự.

“Bà chủ, Hạ tiểu thư đã về rồi.”

Vừa đi vào phòng khách, dì Lưu liền cất giọng nhìn lên lầu hai gọi.

Hạ Tử Du hỏi, “Dì Lưu, mẹ đang ngủ sao?”

Dì Lưu trả lời, “Không có, bà mới vừa đi dạo ở vườn hoa về, bây giờ có lẽ đang thay quần áo ở trên lầu.”

Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, bế cho Liễu Nhiên ngồi lên đùi mình, rồi nhẹ giọng hỏi thăm, “Ngôn Ngôn, con có muốn đi ngủ chút không?”

Hai mí mắt Liễu Nhiên gần như muốn sụp xuống nói, “Dạ, mẹ, con buồn ngủ quá.”

Dì Lưu vội nói, “Vậy tôi đưa Ngôn Ngôn lên lầu ngủ, ngồi máy bay lâu như vậy, có lẽ con bé cũng mệt lắm rồi.”

Hạ Tử Du mỉm cười, “Làm phiền dì Lưu quá.”

“Không phiền, không phiền. Nhìn thấy Ngôn Ngôn, cả nhà dường như tăng thêm sức sống không ít, bà chủ mà nhìn thấy nhất định sẽ vui lắm.”

“Dạ.”

Sau đó dì Lưu cẩn thận bế lên Liễu Nhiên đã nhắm lại hai hàng lông mi dài đi lên lầu.

Lúc dì Lưu đi lên lầu thì vừa vặn đụng phải bà Hạ đang muốn đi xuống, bà Hạ trông thấy Liễu Nhiên đang ngủ say sưa trong lòng vú Lưu, ánh mắt hiền từ không nén được sự vui sướng, “Cháu gái ngoan.”

Dì Lưu ra dấu suy nghĩ nhỏ bằng miệng, hạ giọng nói với bà Hạ, “Bà chủ, Ngôn Ngôn vừa mới ngủ.”

Bà Hạ gật nhẹ đầu, “Mau bế con bé đi lên phòng nghỉ đi.”

“Dạ.”

Bà Hạ bước xuống cầu thang, đi tới phòng khách.

Hạ Tử Du nhìn thấy bà Hạ đi xuống lập tức đứng dậy, trên khuôn mặt hơi tái nhợt nở một nụ cười thật rạng rỡ gọi, “Mẹ!”

Bà Hạ đi tới trước mặt Hạ Tử Du, cẩn thận quan sát gương mặt Hạ Tử Du gầy gò hơn so với lần trở về trước, đau lòng nói, “Sao con lại gầy đến thế này?”

“Dạ, đâu có!”

Hạ Tử Du đỡ bà Hạ ngồi xuống ghế sofa.

Bà Hạ chăm chú ngắm nhìn Hạ Tử Du, nhíu mày nói, “Sắc mặt con xem ra cũng không được tốt!”

Hạ Tử Du thoải mái mà giải thích, “Mẹ à, ngồi máy bay thời gian lâu như vậy, mệt mỗi sắc mặt đương nhiên là phải vậy rồi. Mẹ đừng quá lo lắng.”

Bà Hạ khẽ thở dài, “Con là do mẹ nuôi lớn, chẳng lẽ mẹ lại không nhận ra con bị mệt mỗi là do đâu sao?”

Hạ Tử Du cười nhẹ, từ từ rũ mắt xuống, thản nhiên nói, “Được rồi, mẹ, mẹ muốn hỏi cái gì.”

Bà Hạ dịu giọng nói, “Mẹ có xem TV, nhìn thấy Dịch Khiêm giải thích về chuyện tui con ly hôn, vừa rồi mẹ còn nghĩ hẳn là sắp tới con và Dịch Khiêm sẽ cùng nhau về đây, nhưng không ngờ hôm nay con lại về có một mình.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt hiền từ đầy quan tâm của bà Hạ.

“Con đừng hiểu lầm, không phải là mẹ không hoan nghênh con về, mẹ chỉ là thấy hơi khó hiểu.”

Hạ Tử Du đưa tay nắm lấy bàn tay ấm áp của bà Hạ tay, thản nhiên nói, “Mẹ, con và Dịch Khiêm đã ly hôn rồi, Ngôn Ngôn cũng được con nuôi dưỡng.”

Nghe những lời nói đó của Hạ Tử Du, bà Hạ giật mình sững sốt, “Sao lại như thế? Mẹ nhìn thấy con và Dịch Khiêm ở trong TV.”

Bà Hạ chưa nói xong đã bị Hạ Tử Du cắt ngang, Hạ Tử Du điềm tĩnh nói, “Những gì mẹ nhìn thấy đó không phải sự thật, anh ấy làm như vậy có lẽ vì không muốn ký giả giới truyền thông chú ý tới chúng con, mà tạo thành sự bất tiện cho con và anh ấy.”

Bà Hạ nghi ngờ, “Sao gọi là bất tiện?”

Hạ Tử Du trả lời, “Con chỉ muốn sống cuộc sống thật đơn giản, nếu như mỗi ngày đều bị đám ký giả đi theo, con sao có thể được bình yên nổi.”

Bà Hạ nghiêm mặt nói, “Ý mẹ muốn hỏi là về phía Dịch Khiêm chứ không phải hỏi con.”

Hạ Tử Du hơi ngập ngừng rồi trả lời, “Anh ấy đã yêu thích một người phụ nữ khác, nếu công khai tin tức chúng con ly hôn, làm thế sẽ gây bất lợi cho người phụ nữ anh ấy yêu.”

Bà Hạ khẩn trương hỏi, “Dịch Khiêm thích người phụ nữ khác? Ý con nói là Đan Nhất Thuần đang được báo chí nhắc tới?”

Hạ Tử Du im lặng như ngầm thừa nhận.

195. Chương 195 : Anh Đối Với Cô Mà Nói, Giờ Đây Cũng Giống Như Một Người Xa Lạ

Los Angeles, tại “Đàm thị”.

Sắc trời dần tối.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy bước ra khỏi bàn làm việc, đi tới đứng trước tấm rèm che trong suốt trước cửa sổ sát đất trước, nhìn cảnh đêm thành phố vừa lên đèn, trong không gian rộng lớn như thế chỉ có một bóng dáng cao to đứng tĩnh lặng như pho tượng, màu sắc u ám xuyên qua bóng mờ của kính thủy tinh, trong phòng ngoài phòng cùng chung một thế giới, thế nhưng trong không gian vắng vẻ này cả thế giới như chỉ còn lại có một mình anh.

Cốc cốc ——

“Vào đi.”

“Dịch Khiêm.”

Ngay sau đó là giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại của Đan Nhất Thuần vang lên.

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, giọng nhạt nhẽo nói, “Ngồi đi.”

Đan Nhất Thuần nhìn chăm chăm khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm không chớp mắt, trong lời nói còn như ẩn chứa sự đau lòng, lại như có phần tiếc nuối, “Anh. . . . Anh thật sự cứ bỏ mặc để Tử Du bỏ đi như vậy sao?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói, “Không cần thiết nữa, đương nhiên không nên miễn cưỡng.”

Đan Nhất Thuần lắc mạnh đầu nói, “Dịch Khiêm, anh sẽ không làm vậy đâu. . . . Em hiểu rõ anh, anh sẽ không dễ gì buông tha Tử Du. . . .”

Đàm Dịch Khiêm đi tới sau bàn làm việc, lời nói lạnh lùng không hề có chút cảm xúc, “Tôi gọi cô đến không phải muốn thảo luận với cô về chuyện riêng tư của tôi.”

“Dịch Khiêm. . . .”

Đàm Dịch Khiêm lấy ra cuốn chi phiếu, xé một tấm rồi điền nội dung lên đó, Đàm Dịch Khiêm đưa tấm chi phiếu đó cho Đan Nhất Thuần, hờ hững nói, “Từ xưa tới nay tôi đều không thích mắc nợ ai, đây là phần thù lao của cô. . . . Đợi sau khi sự việc kết thúc, tôi nghĩ với số tiền này cũng có thể đủ cho cô đến một nước nào đó sống an nhàn cả đời.”

Đan Nhất Thuần yếu ớt nói, “Em không có nói là sẽ phối hợp với anh. . . .”

Đàm Dịch Khiêm dựa người vào thành ghế, sau đó điều chỉnh cho mình một tư thế thoải mái ung dung nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ của Đan Nhất Thuần, thản nhiên nói, “Tôi chắc rằng cô sẽ đáp ứng.”

Đan Nhất Thuần nghẹn giọng nói, “Dịch Khiêm, em biết rõ anh sẽ không vứt bỏ được tình yêu danh cho Tử Du, anh làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của mình, em rất lo lắng cho anh. . . . Em cảm thấy giống như anh đang có chuyện gì đó muốn giấu mọi người, em sợ anh vẫn cứ như trước kia chỉ muốn một mình gánh vác, nếu như thật sự có chuyện anh có thể nói cho em biết hay không, em là tâm lý bác sĩ, dù ít hay nhiều cũng có thể giúp được anh. . . .”

Đôi mắt sâu lắng u ám của Đàm Dịch Khiêm nhìn lướt qua gương mặt đau thương của Đan Nhất Thuần, bình thản nói, “Việc cô cần làm chính là nhận lấy tấm chi phiếu này, hoặc là bây giờ hãy đi khỏi đây, tôi sẽ không miễn cưỡng cô.” Đối với Đan Nhất Thuần, sắc mặt Đàm Dịch Khiêm mãi luôn chỉ có như thế.

Đan Nhất Thuần khó chịu nói, “Dịch Khiêm, em biết em không cự tuyệt được anh, nhưng mà. . . .”

“Quyền lựa chọn là do cô, năm giây sau phải cho tôi câu trả lời.” Dứt lời Đàm Dịch Khiêm liền đứng dậy, đi tới trước tủ rượu trong phòng làm việc, tự rót cho mình một ly rượu đỏ.

Đan Nhất Thuần nhìn tấm chi phiếu trên mặt bàn, cuối cùng từ từ vươn tay cầm lên.

Đàm Dịch Khiêm nhấp một hớp rượu đỏ, giọng lạnh lạnh nói, “Cô có thể đi rồi!”

Đan Nhất Thuần ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm hiện giờ đang đứng trước cửa sổ sát đất.

Nhìn bóng lưng của anh, không rõ vì sao, cô cảm giác sau bóng lưng kiêu ngạo đó của anh là che giấu cả sự cô đơn và hiu quạnh, lòng cô không hiểu sao lại thấy khó chịu, nhận thấy mình cần phải đi làm một số chuyện.

Tại thành phố Y, Trung Quốc.

“Mẹ, mẹ đang làm gì đó?”

Trong phòng khách nhà họ Hạ, Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa, trên tay đang cầm một tờ báo, thỉnh thoảng còn dùng bút vạch những vòng tròn ở trên mặt báo.

Hạ Tử Du nghiêm túc nhìn hàng chữ thông báo tuyển dụng ở phía dưới tờ báo, “Mẹ đang nhìn xem coi có công việc nào thích hợp hay không. . . .”

Liều Nhiên leo lên ghế sofa ngồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tràn đầy hân hoan nói, “Mẹ muốn đi làm sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừ. . . .”

Liều Nhiên khó hiểu nói, “Sao mẹ lại muốn đi làm vậy?”

Hạ Tử Du để tờ báo xuống, nghiêm trang trả lời Liễu Nhiên, “Mẹ muốn đi làm để lo cho con, nếu không làm sao có thể mua nhiều quần áo đẹp và búp bê cho Ngôn Ngôn đây?”

Liễu Nhiên trả lời, “Nhưng mà ba không có thích mẹ đi làm đâu!”

Hai ngày nay khi nói chuyện với Liễu Nhiên, Liễu Nhiên nói mười câu thì đã có tám câu nhắc tới Đàm Dịch Khiêm rồi, khiến cho hiện thời Hạ Tử Du cảm thấy thật vô cùng khó chịu.

Hạ Tử Du vốn định đợi thêm mấy ngày nữa rồi nói chuyện giữa cô và Đàm Dịch Khiêm cho Liễu Nhiên biết, nhưng số lần Liễu Nhiên nhắc tới Đàm Dịch Khiêm đã vượt quá xa ngoài dự đoán của cô.

Vì thế, giờ phút này, Hạ Tử Du để cây viết trong tay xuống, hai tay vịn bả vai nhỏ bé của Liễu Nhiên, nghiêm mặt nói, “Ngôn Ngôn, có chuyện này mẹ cần phải nói cho con biết.”

Liễu Nhiên ngây thơ chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi, “Chuyện gì ạ?”

Hạ Tử Du hít vào một hơi thật sâu, mới lên tiếng nói, “Thật ra thì.”

“Thật ra là ba con sợ mẹ con bị mệt, vì thế mới không cho phép mẹ con đi làm, nhưng mẹ con thì rất thích đi làm, cho nên muốn giấu ba con vụng trộm đi tìm việc làm.”

Tiếng bà Hạ đột nhiên chen vào cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con.

Về mặt Liễu Nhiên lúc này như mới bừng tỉnh hiểu ra, “A. Vậy là mẹ muốn trốn ba đi làm sao?”

Bà Hạ ngồi xuống ghế sofa, yêu thương bế Liễu Nhiên ngồi lên đùi mình, hiền từ hỏi, “Vậy Ngôn Ngôn có muốn giúp mẹ con giữ bí mật hay không đây?”

“Dạ muốn.”

Bà Hạ không kiềm được sự yêu thương mà hôn lên hai má béo mập của Liễu Nhiên thêm một cái nữa, “Con thật biết nghe lời, không uống phí mẹ con thương ngày yêu thương con đến vậy.”

Liễu Nhiên vui vẻ nhìn Hạ Tử Du cười ngọt ngào.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn bà Hạ, kèm theo nụ cười nhạt cất tiếng gọi, “Mẹ.”

Bà Hạ gật đầu nhẹ với Hạ Tử Du, sau đó nhìn Liễu Nhiên đang ngồi trong lòng nói, “Ngôn Ngôn, bà ngoại vừa mới làm món điểm tâm bánh trứng cho con, trưa nay con cũng chưa có ăn cơm, để bây giờ bà ngoại bảo dì lấy bánh trứng mới ra lò cho con ăn, có được không?”

Liễu Nhiên vui vẻ không thôi, “Dạ.”

Bà Hạ lập tức dùng ánh mắt ra dấu cho người giúp việc đứng bên cạnh bế Liễu Nhiên đến phòng ăn.

Đợi người giúp việc bế Liễu Nhiên đi đến phòng ăn rồi, bà Hạ mới xúc động nói, “Trong nhà có một đứa con nít thật tốt, không khí náo nhiệt hẳn lên.”

Hạ Tử Du cười cười với bà Hạ, sau đó chuyển sang đề tài mà cô đang thắc mắc ở trong lòng, “Mẹ, vừa rồi tại sao mẹ không cho con nói chuyện đó với Liễu Nhiên?”

Bà Hạ quay mặt sang nhìn Hạ Tử Du, “Con định nói chuyện của con và Dịch Khiêm cho Ngôn Ngôn biết?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Sớm muộn gì con bé cũng phải đối mặt với sự thật.”

Bà Hạ nghiêm nghị nói, “Con có nghĩ tới hay không, Ngôn Ngôn còn rất nhỏ, sức chịu đựng của nó không giống như người lớn chúng ta. Con bé há miệng ngậm miệng cũng đều nhắc tới cha nó, nếu như lúc này con nói chuyện của con và Đàm Dịch Khiêm cho nó biết, nó còn nhỏ tuổi như vậy con bảo nó làm sao để chấp nhận đây? Hay là con cũng muốn để cho con bé giống như con khi còn nhỏ, để lại cho tuổi thơ của nó nỗi ám ảnh?”

Hạ Tử Du im lặng không lên tiếng.

Bà Hạ bèn nói thêm một câu đầy thâm thúy, “Đúng là sớm muộn gì cũng phải nói cho nó biết, nhưng không phải là lúc này, ít nhất phải đợi đến khi số lần con bé nhắc tới cha nó từ từ giảm bớt hẳn đi.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, khàn giọng nói, “Mẹ, con xin lỗi, là con không suy nghĩ chu đáo.”

Bà Hạ vỗ nhẹ lên tay Hạ Tử Du, hoà nhã nói, “Đừng nên nôn nóng mà phải sạch hết sự quan hệ giữa con và Đàm Dịch Khiêm, con và nó chia tay đã là sự thật, bản thân con còn chưa thích ứng được, thì làm sao con có thể yêu cầu một đứa nhỏ làm điều đó?”

Nhưng lúc này, phản ứng của Hạ Tử Du lại nằm ngoài dự đoán của bà Hạ.

Chỉ thấy Hạ Tử Du giương mắt lên, nhã nhặn thản nhiên mà nhìn bà Hạ, ôn hòa nói, “Mẹ, con không cần phải thích ứng.”

Bà Hạ không hiểu, “Sao?”

Hạ Tử Du nặng nề thở dài, dịu giọng nói, “Con mặc kệ mẹ có tin hay không, từ nay về sau, con và Đàm Dịch Khiêm sẽ là người của hai thế giới, con tuyệt không cho phép mình còn có bất kỳ dây dưa nào với anh ta nữa. Những dòng nước mắt của con rơi vào cái đêm hôm đó, là con khóc một lần cuối cùng cho những gì đã qua, từ nay về sau, con sẽ không bao giờ chảy nước mắt nữa.”

Bà Hạ thương tiếc nói, “Tử Du, con không cần phải che giấu tâm tình của mình, càng đừng nên ép buộc bản thân mình.”

Hạ Tử Du thoải mái nói, “Mẹ, giờ phút này có lẽ mẹ cho rằng con đang cố gắng che giấu tâm tư của con, nhưng con thật lòng nói với mẹ rằng, con không hề ép buộc bản thân mình, con có thể bình tĩnh như lúc này là bởi vì con và anh ấy dây dưa như thế đã đủ rồi, thật sự con cũng đã quá mệt mỏi. Nếu đã không còn thích hợp, thì còn và anh ấy còn tiếp tục kéo dài thêm để làm gì? Anh ấy hẳn nên đi tìm người phụ nữ thích hợp với mình, và con cũng có cuộc sống riêng của con, con và anh ấy vốn không cần thiết phải trói buộc nhau. Hôm nay con và anh ấy đã chia tay, vốn nên thương cảm khó chịu nhưng con lại cảm thấy cuộc đời của mình đột nhiên rộng mở tươi sáng, con đang suy nghĩ, con mới có hai mươi bảy tuổi, con còn có rất nhiều thời gian đang chờ đón, tại sao con phải vì một người vốn không thích hợp với mình mà đau lòng khổ sở?”

Bà Hạ thật sự không thể tin, “Con thật đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

Hạ Tử Du cười gật đầu, “Mẹ không cần cứ phải lo lắng cho con, bây giờ con cảm thấy rất tốt, thời gian tới con sẽ cố hết sức làm cho cuộc đời mình phải sống vô cùng sung túc và vui vẻ.”

Bà Hạ vuốt vuốt mái tóc ngắn trẻ trung của Hạ Tử Du, vui sướng nói, “Nếu con thật sự đã suy nghĩ thông suốt, mẹ thật thấy vui mừng cho con.”

Hạ Tử Du dựa vào đầu vai bà Hạ, thỏ thẻ cười, “Sẽ để cho những con người không liên quan đến mình hoàn toàn cách xa cuộc sống của mình thôi!”

Thì ra cũng có một ngày cô đã nói lên được câu ‘người không liên quan’ để hình dung về anh, cảm giác này thật tuyệt.

Maldives, Male.

“Ông chủ, ông xem trên ti vi lại có tin tức Đàm tổng và Đan tiểu thư đi chung với nhau tham dự dạ tiệc từ thiện kia!”

“Đúng thế, đúng thế, gần đây Đàm tổng và Đan tiểu thư có vẻ thường xuyên xuất hiện ở nơi công chúng nhiều hơn!”

“Nhưng sao không có nhìn thấy Hạ tiểu thư nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Nhân viên đang thảo luận hình ảnh Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần cùng nhau tham dự một buổi tiệc từ thiện quốc tế trên ti vi, sắc mặt Robert đã sớm lạnh đến mức không nhận ra cảm xúc.

Robert cầm điện thoại di động lên gọi cho Đàm Dịch Khiêm nhưng điện thoại Đàm Dịch Khiêm lại không có ai nghe máy.

Robert tức giận gấp lại điện thoại di động, mắt nhìn hình ảnh Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần thân mật ở trong TV, anh lạnh mặt xoay người bỏ đi.

“Ồ, ông chủ, ông muốn đi đâu đấy. Mật Tư tiểu thư nói là muốn ông đi với cô ấy lên đảo một chuyến.”

Robert đi thẳng về hướng cửa chính khách sạn, sầm mặt không vui nói, “Cậu bảo hướng dẫn viên du lịch dẫn cô ấy đi đi!”

Sau khi Robert đi, nhóm nhân viên lại bắt đầu tiếp tục bàn tán.

“Ông chủ vội vàng đi đâu vậy chứ?”

“Còn có thể đi đâu, nhất định là đến Los Angeles rồi. Nhìn thấy Đan tiểu thư và Đàm tổng thân mật, ông chủ đâu còn có thể bình tĩnh được!”

“Đúng vậy!”

.

Hơn mười giờ sau, tại cao ốc tập đoàn “Đàm thị”.

Robert đeo kính đen đi ra khỏi thang máy, nện bước vọt thẳng đến phòng làm việc của người nào đó.

Cốc, cốc.

Giọng nói từ tính của người bạn tốt vang lên, “Vào đi.”

Robert tháo mắt kính xuống, lộ ra bộ mặt không vui đẩy cửa đi vào phòng làm việc.

Nghe thấy tiếng động người tới đi vào phòng làm việc có gì đó không đúng, Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lên liếc thấy Robert mạnh mẽ như sấm đang đi về phía mình, Đàm Dịch Khiêm thản nhiên dựa người vào thành ghế phía sau, “Chuyện gì khiến cậu giận đến như thế?”

Robert nắm chặt nắm tay, cố gắng áp chế tức giận, “Cậu và Nhất Thuần đang xảy ra chuyện gì?”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày hỏi, “Xảy ra chuyện gì là sao?”

Robert nghiêng răng nhắc nhở, “Chuyện hai người công khai thường xuyên đi với nhau!”

Đàm Dịch Khiêm ung dung bình tĩnh tự nhiên nói, “Chuyện rất bình thường.”

Robert trừng lớn hai mắt, “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nói ngọt ngào như mật cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

“Dịch Khiêm.”

Robert chưa kịp phản ứng, Đan Nhất Thuần đã mang theo nụ cười bước vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Có lẽ nhìn thấy Robert cũng đang ở đây, nụ cười trên mặt Đan Nhất Thuần lập tức khựng lại, “Ồ, Robert.” Đan Nhất Thuần lúng túng lên tiếng chào hỏi.

Robert lạnh giọng chất vấn Đan Nhất Thuần, “Em tới nơi này làm gì?”

“Em. Em tới.” Giống như không thể trả lời câu hỏi của Robert, Đan Nhất Thuần nhất thời cứng họng, từ từ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy bước ra khỏi bàn làm việc, dáng người cao ngất đứng che ở trước thân hình bé nhỏ của Đan Nhất Thuần, “Đừng dùng cái giọng điệu đó mà hạch hỏi cô ấy.”

Robert thấy thái độ Đàm Dịch Khiêm bảo vệ cho Đan Nhất Thuần cũng không kiềm được tức giận trừng Đàm Dịch Khiêm, “Cậu đừng nói với tôi là cậu và Nhất Thuần đang qua lại chứ?”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Chuyện này tôi vốn cũng muốn tìm cơ hội nói cho cậu biết.”

“Đàm Dịch Khiêm! !”

Đến nước này, Robert không thể không chế cảm xúc của mình được nữa, anh đột nhiên vung nắm đấm vào thẳng mặt Đàm Dịch Khiêm.

“Robert, đừng làm thế.”

Thật may là Đan Nhất Thuần nhảy vào đứng chắn ngang giữa hai người.

Bị Đan Nhất Thuần ngăn cản khiến cho quả đấm của Robert dừng lại giữa không trung, Robert bực tức thu tay về, dánh về hung hăng nhìn Đan Nhất Thuần nói, “Nhất Thuần, đây chính là lời bảo đảm mà em nói với anh hay sao? Em đã quên em từng nói với anh em không bao giờ có suy nghĩ muốn chen vào tình cảm của Dịch Khiêm và Tử Du sao?”

Hai mắt tức giận đỏ rực của Robert lúc này thật sự Đan Nhất Thuần chưa từng thấy qua, nhưng Đan Nhất Thuần cũng không hề tỏ ra sợ hãi, cô bình tĩnh nói, “Em không có làm trái với lời mình đã nói.”

Đáy mắt Robert đỏ rực như ngọn lửa bốc cháy càng thêm mãnh liệt, “Chết tiệt, vậy chuyện em và Dịch Khiêm thường xuyên ở bên nhau thì phải giải thích như thế nào đây?”

Đan Nhất Thuần bình tĩnh nói, “Em và anh ấy ở bên nhau đó là chuyện sau khi anh ấy và Tử Du đã ly hôn.”

Sự khiếp sợ đã thay thế cho ánh mắt hùng hực bốc lửa của Robert, Robert sững sờ nhìn Đan Nhất Thuần, “Ly hôn?”

Đan Nhất Thuần gật đầu, “Đúng vậy, Dịch Khiêm và Tử Du đã ly hôn rồi.”

Robert không thể nào tin nổi nhìn sang Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Thật ngại quá, tôi vẫn chưa công bố tin tức này với bên ngoài.”

Robert không ngừng lắc đầu, “Sao có thể như vậy? Cậu và Tử Du sẽ không thể nào.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn ánh mắt kinh ngạc không thể tin của người bạn tốt, hồ hững nói, “Lần trước đến Male, lúc đó tôi cũng đã nói với cậu rồi, tôi và cô ấy không thể nào chung sống với nhau được nữa.”

Robert kinh ngạc nhìn nói, “Lúc đó tôi nghĩ rằng cậu chỉ đang tức giận mới nói như thế. Dịch Khiêm, sao cậu có thể. Tại sao có thể rũ bỏ tình cảm của cậu và Tử Du? Mấy ngày trước không phải cậu còn giải thích rõ sự thực cậu và Tử Du không có ly hôn ở trên ti vi sao?”

Giọng điệu Đàm Dịch Khiêm vẫn lãnh đạm không cảm xúc, “Tôi giải thích là bởi vì tin tức ly hôn đó hoàn toàn không có lợi đối với ba người chúng tôi.”

Robert chuyển ánh mắt nhìn sang Đan Nhất Thuần, thất vọng cộng với thương cảm nói, “Em thật sự đáp trả lại phần tình cảm mà anh dành cho em chính là như thế này sao? Luôn miệng nói không xen vào gây sức mẽ hôn nhân của người khác, nhưng kết quả vẫn là làm kẻ thứ ba giữa gia đình người ta? Nhất Thuần, em không thấy hổ thẹn với sự tin tưởng mà Tử Du dành cho em sao?”

Đan Nhất Thuần đưa tay muốn níu lấy Robert, xoa dịu cảm xúc của anh nói, “Robert, anh nghe em giải thích.”

Robert gạt ngang cánh tay Đan Nhất Thuần, tức giận nhìn Đàm Dịch Khiêm nói, “Dịch Khiêm, cậu khiến tôi quá thất vọng!”

“Robert ——”

Thời điểm Đan Nhất Thuần cất tiếng gọi thì Robert đã tức giận xoay người bỏ đi.

Hai ngày sau, tại thành phố Y.

Bà Hạ và dì Lưu đứng ở góc khuất tại phòng khách, xù xì to nhỏ với nhau.

Bà Hạ nhíu mày hỏi, “Chị thật nhìn thấy trên ti vi đưa tin Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần thường xuyên tham dự hoạt động từ thiện với nhau sao, vậy thái độ Tử Du lúc đó thế nào?”

Dì Lưu nói, “Đúng vậy, mới vừa rồi tiểu thư cầm tờ báo xem phần tuyển nhân sự cũng có thấy cái tin tức kia, nhưng về mặt tiểu thư xem ra cũng rất bình thường.”

“Chẳng lẽ thật sự đã vứt bỏ được?”

Dì Lưu cười nói, “Bỏ xuống được vậy quả thật là rất tốt. Người đàn ông bạc tình vô nghĩa như Đàm Dịch Khiêm căn bản là không xứng với tiểu thư nhà chúng ta.”

“Vậy mới đúng, Tử Du có thể quên được thật khiến cho tôi thấy yên tâm không ít.”

“Hiện tại tiểu thư đang tìm việc làm, sao bà chủ không bảo tiểu thư đến công ty giúp một tay?”

Sau khi ông Hạ qua đời, “Hạ thị” bởi vì không có ai phụ trách mà mỗi ngày càng xuống dốc, bà Hạ chưa bao giờ kinh doanh đương nhiên sẽ không biết bước kế tiếp nên làm như thế nào để duy trì công ty.

Bà Hạ lắc đầu, “Tử Du nó có cuộc sống riêng của nó, tôi không muốn đem trọng trách nặng nhọc như thế giao hết cho một mình nó.”

Dì Lưu khẽ thở dài, “Thời điểm này thật ra nên xuất hiện nhất chính là tiểu thư. À, ý tôi muốn nói chính là Đường Hân tiểu thư.”

Bà Hạ buồn bã nói, “Ông Hạ qua đời nó cũng không hề về nhà lấy một lần, cho nên lúc này nó có trở về hay không tôi cũng không ôm hy vọng nữa.”

.

Lúc này Hạ Tử Du đang ngồi trên ghế sofa suy nghĩ đến một công việc khiến mình rất có hứng thú.

Người giúp việc đột nhiên đi tới trước mặt Hạ Tử Du báo, “Hạ tiểu thư, bên ngoài có một người ngoại quốc nói muốn tìm cô.”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Người ngoại quốc?”

“Đúng vậy, anh ta nói mình họ Kiều, còn nói là bạn của cô.”

Họ Kiều?

Hạ Tử Du chợt vui vẻ hẳn lên, “Robert! ! Chị mau mời anh ấy vào nhà đi.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, một bóng dáng cao lớn đi theo ở phía sau người giúp việc bước vào phòng khách.

Hạ Tử Du đã đứng dậy khỏi ghế sofa, cô mỉm cười nhìn người đang đi tới, “Robert, sao anh lại tới đây?”

Robert đang đi về phía Hạ Tử Du bỗng nhiên khựng lại bước chân đứng dậm chân tại chỗ, ánh mắt vô cùng kinh ngạc mở to, “Tử Du, em.”

Hạ Tử Du mang dép lê lép xẹp đi tới trước mặt Robert, “Sao hả, không hài lòng với tạo hình mới này của em ư?”

Robert kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du, “Anh. Anh thật không thể tưởng tượng nổi.”

Mái tóc ngắn trẻ trung xinh đẹp, sắc mặt rạng rỡ hồng hào, nụ cười rạng rỡ đến chói mắt. Đây là Hạ Tử Du mà mình từng quen biết sao?

Robert vẫn nhớ như in cái ngày Đàm Dịch Khiêm dẫn Hạ Tử Du đến gặp mình, ấn tượng Hạ Tử Du để lại sâu sắc nhất cho anh chính là sự xinh đẹp và dịu dàng của cô.

Hạ Tử Du của ngày hôm nay mặc dù vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng đã khác xa với sự tao nhã dịu dàng của trước kia.

Hạ Tử Du cười nói, “Được rồi, bản thân em lại thấy rất thích.”

“À. Tử Du.” Robert đột nhiên nhớ tới việc chính mà mình tới nơi này tìm Hạ Tử Du, anh lập tức bắt lấy cổ tay Hạ Tử Du, nghiêm túc nói, “Chuyện của em và Dịch Khiêm anh đã nghe nói rồi, bây giờ em hãy theo anh trở về, anh sẽ dẫn em tới trước mặt Dịch Khiêm đòi lại công bằng cho em.”

Vừa nói Robert liền kéo theo Hạ Tử Du đi tới hướng cửa chính.

“Ồi, này.” Hạ Tử Du dùng sức hất tay Robert ra, “Đòi công bằng gì chứ?”

Robert nói, “Anh phải dẫn em đi về, để em và Dịch Khiêm nói rõ ràng mọi chuyện. Anh tin tưởng Dịch Khiêm sẽ không bao giờ yêu Nhất Thuần, em không thể cứ đơn giản vậy mà vứt bỏ đi tình cảm bao nhiêu năm nay của em và Dịch Khiêm !”

Hạ Tử Du nhú nhú mày, hơi trầm ngâm một chút rồi sau đó hỏi, “Dịch Khiêm là ai?”

Robert nghe thế liền ngăn người, “Hả.”

Tiếp theo Hạ Tử Du nở một nụ cười thật tươi, lạnh nhạt nói, “Trong cuộc đời của em đã không có con người đó nữa.”

196. Chương 196 : Lần Đầu Tiên Giao Thủ, Toàn Thắng

Robert kinh ngạc nhìn Hạ tử Du, rất lâu cũng không biết nói gì.

Từ sau lần gặp trước, dường như cô lại gầy đi.

Hôm nay cô không còn mái tóc dài dịu dàng uyển chuyển nữa, đường cong của chiếc cổ gầy mảnh khiến cho cô càng thêm nổi bật, mặc dù vẫn là kiểu đẹp gầy mà con gái thường thích, nhưng lại khiến người ta có cảm giác thương xót.

Trong thoáng chốc, anh lại như nhìn thấy cô trong mấy năm ở Male Nhưng rồi lại thấy không giống.

Lúc đó nhìn cô ung dung thoải mái cũng như lúc này, nhưng sâu trong nội tâm của cô không hề có một chút thoải mái nào, tối thiểu khi đó anh còn có thể nhìn ra được bề ngoài cô lạnh nhạt hờ hững nhưng lại che giấu sự đau đớn rên rỉ vô dụng dưới đáy lòng, thế mà bây giờ anh không nhìn thấy bất cứ cái gì cả.

“Robert, Ngón ngón đang ngủ trên lầu, anh có muốn lên thăm con bé không?”

Robert đang sững người bỗng giật mình tỉnh táo lại, khó tin được rằng cô cứ thế mà hời hợt cho qua hết những quá khứ giữa cô và Dịch Khiêm.

“Tử Du, tin anh, anh có thể giúp em và Dịch Khiêm trở lại như trước kia.”

Hạ Tử Du căn bản không cho Robert có cơ hội tiếp tục nói đến chuyện này, cô cười xoay người đi, “À, Robert, em lên xem Ngón ngón dây chưa, anh chờ em một chút.”

Đột nhiên Robert đưa tay tóm lấy tay Hạ tử Du, ngón tay siết chặt, khàn giọng hỏi, “Tử Du, em ổn chứ?”

Hạ Tử Du xoay người lại, mở miệng nhẹ giọng nói, “Anh nhìn em đi, tâm tình em vậy dĩ nhiên là tốt rồi.”

Robert nhú mày, “Em biết anh không hỏi cái này.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn khuôn mặt lo lắng của Robert, cuối cùng gật đầu, thẳng thắn nói, “Cái đêm hôm trở lại thành phố Y em đã khóc cả đêm. Sau đó em liền tự nói với bản thân mình anh ta là một tên khốn kiếp, một tên khốn khiếp từ đầu đến chân.”

Nghe Hạ Tử Du nói xong, Robert trầm mặc một lúc lâu.

Trong ký ức của anh, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy từ miệng cô nói ra hai chữ bất nhã này.

Hạ Tử Du cười hỏi, “Anh bị kiểu nói chuyện này của em dọa cho sợ à?”

Robert lắc đầu, mặt mày nặng trĩu, “Em trách Dịch Khiêm sao?”

Hạ Tử Du nói rành mạch, “Về phần lý trí em không trách anh ấy, dù sao hôn nhân giữa hai người mà phải đi đến bước ly hôn này nguyên nhân tuyệt đối không chỉ có một, nhưng về phần tình cảm thì hai chữ đó là hai chữ em muốn nói về anh ấy nhất”

“Là bởi vì Dịch Khiêm ở bên Nhất Thuần sao?”

Hạ Tử Du hỏi ngược lại, “Vậy còn anh? Anh ổn không?”

Robert nhàn nhạt nói, “Anh có ổn hay không không quan trọng, Anh đã sớm biết tình cảm của Nhất Thuần không thuộc về anh.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Có lẽ số mệnh đã định mỗi người đều có nơi thuộc về của riêng mình, anh và em đều giống nhau, cho nên, em đã nhìn rõ rồi.”

Robert nhíu mày, “Em đã nhìn rõ rồi sao?”

“Bằng không thì sao? Quán quýt không rời, dây dưa không dứt?” Hạ Tử Du cười lơ đãng hỏi.

Robert khẽ thở dài, “Anh chỉ lo lắng cho em.”

Hạ Tử Du thông dong mở miệng, “Nói cho anh biết những điều này là bởi vì nếu em không nói rõ thì sau này anh sẽ hối tởm, bây giờ em đã nói ra suy nghĩ của mình rồi, cho nên, cảm ơn sự quan tâm của anh, thật sự là không cần lo cho em đâu, lại càng không muốn anh giúp đỡ gì cả.”

“Tử Du.”

“Được rồi, Robert, em đi gọi Ngôn Ngôn, anh ngồi đây đợi em một lát nhé.”

Robert không hỏi gì nữa, chỉ nhìn bóng lưng gầy yếu của Hạ Tử Du quay đi, mặc dù nhìn cô như thể không có gì khó chịu, nhưng anh vẫn không khỏi lo lắng.

Rất cuộc là đau như thế nào mới có thể khiến cô đến tận tuổi của Dịch Khiêm cũng không muốn nhắc đến.

Là loại vết thương đau đến nỗi khiến người ta tuyệt vọng?

Anh vẫn nghĩ rằng cô là kiểu người dù chỉ còn có một tia hy vọng cũng không buông tay, nhưng hôm nay, hình như cô đã không còn nhìn thấy hy vọng nữa rồi.

-

Buổi trưa.

Trên bàn ăn, bà Hạ ân cần hỏi thăm Robert.

“Robert, mấy món này đều là mấy món đặc sắc của Trung Quốc, Cháu ăn có quen không?”

Robert gật đầu, “Dạ, mùi vị rất ngon ạ.”

Bà Hạ cười nói, “Mới nãy Tử Du nói với bác cháu là người quý tộc của Saudi, bác còn sợ tiếp đãi cháu không được chu đáo.”

Liễu Nhiên đang chăm chú bới bát cơm của mình, đột nhiên nghe được vấn đề mình hiểu, cô bé nhanh nhẹn ngẩng khuôn mặt dính đầy cơm lên ngậy thơ nói, “Bà ngoại, chú ‘củ cải’ chú ấy rất tự nhiên. Trước kia chú ấy cũng thường xuyên sang nhà ăn cơm chung với ba mẹ.”

“À.” Bà Hạ cười gượng, bởi vì trong lúc vô tình Liễu Nhiên nhắc tới chữ “Ba”, bà Hạ liếc ngang nhìn Hạ Tử Du đang ăn uống một cách ngon lành.

Hạ Tử Du cười nói, “Đúng vậy, mẹ cứ mặc kệ anh ấy, mặc dù anh ấy là người Trung Đông, nhưng thói quen sinh hoạt thì lại giống với người Trung Quốc chúng ta.”

Bà Hạ hoà nhã nói, “Người Trung Đông và người Châu Á vốn dĩ trời sinh đã gần gũi, bác thấy Robert đẹp trai thế này, kết hôn chưa?”

Được người lớn khen ngợi, Robert xấu hổ cười, trả lời, “Cháu tạm thời chưa có dự định kết hôn, nhưng người Trung Đông kết hôn đều khá sớm, ba mẹ cháu cũng vẫn đang thúc giục, cho nên mấy năm nay cháu cũng chẳng dám về nhà. . . .”

Hạ Tử Du cười nói, “Mẹ, ba anh ấy đã giúp anh ấy lựa chọn bốn cô vợ rồi, diễm phúc của anh ấy không cạn đâu.”

Bà Hạ kinh ngạc, “Vậy sao?”

Robert tức giận trợn mắt nhìn Hạ Tử Du, nhưng vẫn rất kính trọng trả lời bà Hạ, “Vợ cháu chỉ có một, cháu sẽ không quan tâm đến sự sắp xếp của cha mẹ.”

“Xem ra Robert là một người rất chung thủy trong chuyện tình cảm” (ọc ọc hoa hoa công tử đó bác gái ơi haha)

Nghe lời đó, cơm trong chén Hạ Tử Du suýt chút nữa là đổ hết ra ngoài.

Robert liếc mắt nhìn sang Hạ Tử Du, vẻ mặt thể hiện như muốn nói: “Anh đã cải tà quy chính rồi!”

Hạ Tử Du ho nhẹ mấy tiếng kìm nén để không bật cười.

“Bà ngoại, mẹ, chú ‘củ cải’, con ăn no rồi, con muốn đi xem phim hoạt hình. . . .”

Liều Nhiên đúng lúc này rất lễ phép lên tiếng nói với mọi người đang có mặt.

Bà Hạ hỏi, “Ngôn Ngôn, con ăn no chưa?”

Liều Nhiên nghiêm túc gật đầu, “Ngôn Ngôn no rồi ạ.”

Bà Hạ yêu thương nói, “Vậy mau đi đi!”

Người giúp việc ngay lập tức ôm Liều Nhiên rời khỏi bàn ăn.

Hạ Tử Du cười nói với bà Hạ, “Mẹ, không thể cho Ngôn ngôn xem nhiều hoạt hình được, cuối năm nay con bé sẽ đi nhà trẻ, không nên để nó ham chơi đến mức không lo học.”

Robert không đồng ý nói, “Bây giờ phim hoạt hình phần lớn đều lấy đề tài giáo dục là chủ yếu, đối với trẻ con rất có lợi.”

Hạ Tử Du nói, “Em biết chứ, nhưng mà Ngôn Ngôn xem ra không thích đọc sách. . . .”

Bà Hạ tự hào nói, “Không có vấn đề gì, Ngôn Ngôn thông minh như thế, về sau con bé học hành nhất định là không có ai bì nổi.”

“Mẹ ——”

Ba người lớn nói chuyện đến đây, bỗng Liều Nhiên chạy vào phòng ăn.

Hạ Tử Du buông bát đĩa xuống, thấy Liều Nhiên vội vàng chạy vào mà đỏ mặt mồ hôi, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

Liều Nhiên kéo tay mẹ, gấp gáp nói, “Mẹ, mẹ mau đi với con, con nhìn thấy ba...”

Nghe thấy Liều Nhiên nói, hai người lớn trên bàn ăn lập tức giật mình, mà Hạ Tử Du còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Liều Nhiên kéo đi mất.

Liều Nhiên vui vẻ nói, “Mẹ, mẹ mau xem đi. . . . Ba trên ti vi kia.”

Hạ Tử Du theo bản năng liếc nhìn tới màn hình ti vi.

Trên màn hình to như thế đang nói về tin tức Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần nhàn nhã tản bộ trên đường phố Los Angeles.

Cùng lúc đó bà Hạ và Robert cũng bước ra khỏi phòng ăn đi đến phòng khách, hình ảnh trên ti vi đập vào mắt họ.

Liều Nhiên ngẩng đầu lên thắc mắc hỏi mẹ, “Mẹ, tại sao ba lại nắm tay dì Đan hả mẹ?”

Liều Nhiên trong lúc chuyển kênh vô tình thấy được tin tức này, nhìn thấy hình ảnh của ba mình Liều Nhiên liền không chuyển kênh nữa.

Gương mặt của bà Hạ và Robert lúc này cũng trở nên nặng nề.

Nhưng, sự lo lắng của bà Hạ và Robert hiển nhiên là điều dư thừa, bởi vì ánh mắt của Hạ tử Du cũng không dừng lại trên màn hình tivi lâu thêm một giây nào, cô thân thiện ngồi xổm xuống, nhún nạy giải thích với Liều Nhiên, “Con bé ngốc này, người trên ti vi đó sao lại là ba của con được? Con thử nhớ lại xem lúc con đi ba đã nói gì với con?”

Liều Nhiên ngây thơ nói, “Ba nói ba rất bận, ba bảo qua một thời gian ngắn nữa ba sẽ đón hai mẹ con chúng ta về nhà.”

Tiếng nói non nớt của con trẻ như xát muối vào lòng của người lớn.

Lúc này ngay cả Robert thường ngày vẫn trêu chọc Liều Nhiên khiến cô bé dễ dàng cười khanh khách một cách không ngừng cũng không biết nên nói cái gì.

Tâm trạng mọi người giờ phút này đều thương cảm như nhau, duy chỉ có Hạ Tử Du lúc này vẫn cười mà nói với Liều Nhiên, “Vậy thì đúng rồi, ba bận rộn như vậy, làm sao có thời gian đi chơi với dì Đan đây?”

Hạ Tử Du có thể nói dối như thế bởi trên ti vi cả Dịch Khiêm lẫn Đan Nhất Thuần đều đeo kính đen, mặc dù hình ảnh trong ti vi rất rõ ràng là hai người đang nắm tay nhau, nhưng để thuyết phục một đứa trẻ mà nói thì vẫn rất dễ dàng.

“Thật sao?” Liều Nhiên nhìn về phía TV nhưng bây giờ trên ti vi đã chuyển sang tin tức khác.

Hạ Tử Du ôm lấy Liều Nhiên, khẽ cười nói, “Con thật ngốc, cả ba mình mà cũng không nhận ra, nếu như để ba con biết nhất định sẽ đánh cái mông nhỏ của con đó.”

Los Angeles.

“Tổng giám đốc, ông Robert nói ông ấy muốn gặp ông.”

“Tôi biết rồi.”

Kết thúc cuộc điện thoại nội bộ, Đàm Dịch Khiêm buông văn bản trong tay ra, sau đó đứng dậy bước ra khỏi bàn làm việc, đi tới trước tủ rượu rót ra hai ly Laffey năm 88 cho anh và cả Robert.

Không tới một phút, cửa phòng làm việc đã vang lên tiếng gõ nho nhỏ.

Đàm Dịch Khiêm cầm lên ly rượu nói, “Vào đi.”

Người đến là Robert, anh nhìn thoáng qua Đàm Dịch Khiêm rồi mới bước vào phòng làm việc.

Đàm Dịch Khiêm lấy một ly Laffey đưa cho Robert, “Cậu đừng từ chối, là Laffey năm 88.”

Robert nhận lấy ly rượu, nhìn thứ chất lỏng màu đỏ thẫm sáng sủa trong ly, bỗng nâng ly lên uống một hơi cạn sạch.

“Uống thả cửa hình như không phải phong cách của cậu.”

Đàm Dịch Khiêm tựa vào tủ rượu, rất có phong cách quý ngài mà nhấp một hớp rượu đỏ.

Robert đi về phía Đàm Dịch Khiêm, nhìn thẳng vào tròng mắt đen láy tĩnh mịch của Đàm Dịch Khiêm, dịu giọng nói, “Tôi có đi thành phố Y một chuyến, cũng gặp được Tử Du và Liều Nhiên.”

Không ai có thể nhận thấy được động tác nhấp rượu của Đàm Dịch Khiêm trong một giây bỗng khựng lại, nhưng về mặt anh không chút cảm xúc nhìn Robert, “Tôi biết cậu sẽ đi tìm cô ấy.”

Robert kiềm chế tức giận thốt ra, “Cậu có biết rằng bây giờ mỗi một tế bào trên người tôi đang gào lên thúc giục hãy đập cho cậu một trận không?”

Đàm Dịch Khiêm thông thả nói, “Cậu sẽ không làm thế, nếu không cậu đã động thủ từ nãy giờ rồi.”

Robert phiền não lắc đầu, chột thờ dài nặng nề nói, “Dịch Khiêm, tôi biết giữa cậu và Tử Du có rất nhiều vấn đề, nhưng mà tại sao lại đến nông nổi phải ly hôn? Cậu đã quên lúc đầu cậu đã cố gắng như thế nào để Tử Du trở về bên cậu sao?”

Cho đến hôm nay, Đàm Dịch Khiêm đáp lại cũng chỉ là một câu hời hợt băng quơ, “Có lẽ ngay từ ban đầu đã lựa chọn sai lầm.”

“Sai lắm?” Robert không dám tin nói, “Cậu còn có thể nói ra những lời này? Nếu như để Tử Du nghe được, cô ấy sẽ buồn khổ đến mức nào!”

Đàm Dịch Khiêm liếc xéo Robert, hỏi ngược lại, “Tôi rất là ngạc nhiên đấy, tại sao cậu lại quan tâm đến cô ấy nhiều như thế?”

Robert buột miệng nói, “Bởi vì cả cậu và Tử Du đều là bạn tôi, tôi không đành lòng nhìn hai người các cậu phải đi đến tình cảnh này.”

Đàm Dịch Khiêm cười khế, “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, tôi nghĩ rằng cậu phải rõ hơn ai hết.” Ý tứ trong câu này là Đàm Dịch Khiêm ám chỉ Robert và Đàm Tâm.

”Tôi hiểu chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, nhưng tình cảm cậu và Tử Du cũng không phải miễn cưỡng mà có được. Dịch Khiêm, tôi với cậu học cùng trường ba năm, làm bạn mười năm, tôi rất rõ tình cảm của cậu, hiểu rõ cách làm người của cậu, cậu đối với Tử Du, tuyệt đối không phải là cái loại biểu hiện lạnh nhạt lúc này của cậu.

Giọng Đàm Dịch Khiêm hơi trầm xuống, “Là cô ấy bảo cậu nói với tôi những điều này?”

Robert kinh ngạc, “Tại sao cậu nghĩ như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước cửa sổ sát đất, nhìn toàn cảnh thành phố phồn hoa nhếch môi nói, “Cô ấy luôn rất giỏi đóng giả một vẻ mặt khiến cho người ta thương hại, không phải sao?”

Robert nhú mày thật sâu, “Dịch Khiêm, Cậu. Cậu. Sao cậu có thể nói ra những lời như thế?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nâng ly rượu đỏ nhấp nhẹ một hớp, “Tôi thấy rằng cô ấy rời đi như thể không có một chút vướng bận nào, cũng có thể coi là một người phụ nữ biết tự trọng.”

Robert tức không chịu được bật thốt lên, “Đàm Dịch Khiêm, tình bạn chúng ta gắn bó nhiều năm như vậy nhưng không ngờ tôi lại nhìn lầm cậu! Xem ra, lựa chọn của Tử Du là đúng, vĩnh viễn gạt bỏ cậu ra khỏi thế giới của cô ấy mới là chuyện mà cô ấy cần phải làm nhất! !”

Không ai nhận ra hình ảnh ngược lại trên mặt cửa sổ chính là dung mạo anh tuấn dần dần ảm đạm ưu thương.

Robert bực tức xoay người bỏ đi.

Trước khi xoay người bước ra khỏi phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, Robert nắm chặt nắm tay nói, “Đàm Dịch Khiêm, chắc là cậu không biết, Tử Du vốn không mong tôi tới tìm cậu, bởi vì cô ấy bây giờ quả thật rất tốt, cô ấy cắt tóc, thay đổi tâm trạng, so với lúc ở bên cậu còn vui vẻ hơn rất nhiều. Mà cậu, có thể còn chưa ý thức được, cậu đã hoàn toàn mất đi cô ấy! !”

Nói xong những lời đó, Robert giận dữ bỏ đi.

.

Sau khi Robert đi vào thang máy, Đan Nhất Thuần cũng bước ra từ phía sau một chậu cây cảnh to bên ngoài phòng làm việc.

Đúng thế, vừa rồi Đan Nhất Thuần tới tìm Đàm Dịch Khiêm thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Đàm Dịch Khiêm và Robert, hiển nhiên, cuối cùng cô cũng không đi vào phòng làm việc.

Trong đầu đều là nội dung cuộc đối thoại của Robert và Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần đi nhẹ tới trước cửa phòng làm việc, ngược mắt nhìn về phía bóng dáng cao lớn cô đơn tịch mịch giờ phút này đang đứng lặng trước cửa sổ sát đất, trong lòng vô cùng đau đớn.

Bống đứng, cô xoay người đi chạy vào thang máy. (đồ mắt thú)

Đi ra khỏi thang máy, cô lấy điện thoại di động ra gọi đi, “Phải, tôi muốn đặt vé đi thành phố Y Trung Quốc. Càng nhanh càng tốt!”

-

Trời vừa hừng sáng, Hạ Tử Du còn đang ngủ say sưa, mơ mơ màng màng nghe thấy người giúp việc gõ nhẹ cửa gọi, “Hạ tiểu thư, Hạ tiểu thư.”

Hạ Tử Du ngồi dậy, vuốt vuốt mái tóc ngắn, nhân lúc đã tỉnh táo được đôi chút liền hỏi, “Có chuyện gì không?”

Người giúp việc cung kính trả lời, “Ngoài cửa có một vị Đan tiểu thư nói muốn gặp cô, cô ta nói có chuyện quan trọng muốn nói với cô, nhưng bà chủ không đồng ý cho cô ấy gặp tiểu thư. Dì Lưu nói cứ để cho tôi thông báo với cô một tiếng.”

Giây phút này cô đã hoàn toàn tỉnh táo, vén chăn bước xuống giường, lập tức mở cửa phòng, gấp gấp nói với người giúp việc, “Cô ta đi chưa?”

Người giúp việc lắc đầu, “Cô ta không chịu đi, nói nhất định phải gặp cô, nhưng bà chủ không cho phép cô ấy vào.”

“Tôi xuống ngay đây, cô cản lại đừng để cho cô ấy đi.”

“Dạ.”

Dặn dò người giúp việc xong, Hạ Tử Du chạy vào phòng tắm, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân.

Không tới năm phút đồng hồ Hạ Tử Du đã xuống tới tầng một.

Bà Hạ lúc này đang nhàn nhã ngồi uống trà, nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của Hạ Tử Du, bà Hạ hỏi con gái, “Có chuyện gì mà vội thế?”

Hạ Tử Du hỏi, “Mẹ, bạn con đâu?”

Sắc mặt bà Hạ ngay lập tức sa sầm xuống, “Ai nói với con?”

“Mẹ, cô ấy là bạn con.”

Bà Hạ tức giận nói, “Con cho rằng mẹ không nhận ra cô ta chính là con hồ ly tinh hôm ấy đi cùng với Đàm Dịch Khiêm sao? Con nhìn thấy cô ta chỉ tổ bắt mắt con mà thôi.”

Hạ Tử Du an ủi bà Hạ, “Mẹ, Nhất Thuần không giống như mẹ nghĩ đâu. Mẹ để cho con gặp cô ấy trước đã, sau đó con sẽ giải thích với mẹ, được không?”

Bà Hạ lo lắng nói, “Tử Du, cô ta và Đàm Dịch Khiêm hiện tại đã là một đôi, không chừng là tới thị uy với con đó.”

“Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá. Đừng lo cho con, con không gặp cô ấy ngược lại làm cho người ta cảm thấy con vẫn chưa vứt bỏ được.”

“Aizzz.”

Hạ Tử Du lập tức vọt ra khỏi cửa phòng khách.

Đi đến cửa lớn biệt thự, Hạ Tử Du bảo người giúp việc, “Mau mở cửa đi!”

Đan Nhất Thuần lúc này đang đứng ở ngoài cửa lớn biệt thự, sững sờ nhìn một Hạ tử Du tóc ngắn xinh đẹp trước mắt, nghiêm nhiên không thể tin được.

Sau khi cửa lớn mở ra, Hạ Tử Du đi ra áy náy nói, “Nhất Thuần, thật xin lỗi, cô mau vào đi.”

Đan Nhất Thuần ngơ ngẩn sững sờ mà nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du, “Tử Du, cô.”

Hạ Tử Du nhìn lại mình một chút, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, “À, phải rồi, tôi cắt tóc rồi. Không có gì, chỉ đổi lại kiểu tóc mà thôi.”

Đan Nhất Thuần đột nhiên rũ mi mắt xuống, khổ sở nói, “Tử Du, thật xin lỗi!”

Hạ Tử Du nhú mày, “Sao cô phải nói ‘Xin lỗi’ với tôi? Cô từ xa tới đây tìm tôi, để cô đứng ngoài cửa là tôi không đứng mới phải, cô mau vào đi, có chuyện gì chúng ta vào trong nhà rồi hãy nói.”

Đan Nhất Thuần vẫn rũ mắt xuống, buồn bã nói, “Tôi không nên vào thì hơn, tôi nghĩ mẹ cô cũng không hoan nghênh tôi đâu Tôi tới tìm cô là vì có một chuyện quan trọng tôi muốn nói với cô, hy vọng cô cho tôi thời gian năm phút để giải thích.”

Hạ Tử Du không hiểu nhú mày, “Chuyện gì?”

Đan Nhất Thuần nghiêm túc nói, “Tử Du, thật ra thì tôi.”

Lúc Đan Nhất Thuần vừa định mở miệng nói chuyện, thì một chiếc xe hơi cao cấp màu đen đúng lúc này đang chạy về phía họ, trong giây phút mà Đan Nhất Thuần định mở miệng thì chiếc xe đó cũng kịp lúc dừng lại bên cạnh họ.

Đương nhiên, chuyện Đan Nhất Thuần đang định nói cũng vì sự xuất hiện của chiếc xe này mà bị gián đoạn.

Từ trong xe bước xuống là một người đàn ông mặc âu phục màu đen, Hạ Tử Du và Đan Nhất Thuần đều nhận ra được, anh ta là cận vệ của Đàm Dịch Khiêm.

Người cận vệ này xuất hiện cũng có nghĩa là——

Hạ Tử Du và Đan Nhất Thuần không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi phía sau của chiếc xe kia.

Cách cửa sổ thủy tinh màu đen, họ không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng ngay sau đó cận vệ đã mở ra cửa sau xe.

“Dịch Khiêm?”

Đan Nhất Thuần vô cùng kinh ngạc.

Hạ Tử Du thản nhiên nhìn bóng dáng ngạo nghễ mạnh mẽ và rắn rỏi của Đàm Dịch Khiêm đang bước xuống xe.

Đàm Dịch Khiêm cất bước đi về phía hai người, Hạ Tử Du rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm chỉ dừng lại trên người Đan Nhất Thuần, dĩ nhiên, Hạ Tử Du biết nếu cô đang nhìn anh, anh nhất định cũng chú ý tới cô.

“Dịch Khiêm, anh.”

Đan Nhất Thuần vừa mới mở miệng, Đàm Dịch Khiêm đã ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Đan Nhất Thuần, “Em nói muốn đến thăm Tử Du, tại sao không nói để anh đưa em đi?”

“À, em.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới chuyển ánh mắt nhìn sang Hạ Tử Du, dịu giọng hỏi thăm, “Tử Du, em có khỏe không?”

Chất giọng từ tính trầm thấp đó vẫn như trước kia thường ở bên tai cô nói biết bao lời ngon tiếng ngọt, nhưng hôm nay cảnh vẫn còn đó nhưng người đã thay lòng.

Hạ Tử Du chỉ cười nhẹ, “Em vẫn khỏe.”

“Liều Nhiên đâu rồi?”

“Con bé vẫn chưa dậy, anh muốn gặp con bé sao?”

“Không, để lần sau đi. Anh tới đây để giải quyết một số việc, Nhất Thuần nói muốn tới thành phố Y thăm em, cho nên dẫn theo cô ấy đến đây thăm em một lần, thật không ngờ người cô ấy nhớ thương lại là em.”

Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Nhất Thuần, cảm ơn cô đến đây thăm tôi, à, lúc này cô bảo muốn nói với tôi cái gì?”

Đan Nhất Thuần ngập ngừng một chút, bình tĩnh nói, “Là. Về chuyện tôi và Dịch Khiêm ở bên nhau, tôi muốn chính miệng nói tiếng xin lỗi với cô, tôi.”

Hạ Tử Du cười nhẹ cắt ngang lời xin lỗi của Đan Nhất Thuần, “Đừng nói với tôi những lời đó, như vậy sẽ khiến chúng ta càng thêm ngượng ngùng mà thôi. À phải rồi, hai người định ở lại đây bao lâu?”

Đan Nhất Thuần nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, như đang hỏi ý kiến của anh.

Đàm Dịch Khiêm nói, “Nếu như hôm nay giải quyết xong việc, có lẽ ngày mai sẽ quay về.”

Hạ Tử Du nghe vậy vẻ mặt như có điều rất là tiếc nuối, “Ồ.”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Sao vậy, có chuyện gì?”

Hạ Tử Du trả lời, “Cũng không có việc gì, chỉ là đúng lúc Nhất Thuần tới thành phố Y chơi, em còn định nhờ Nhất Thuần giúp em đưa ra một vài ý kiến.”

Đan Nhất Thuần nghi ngờ hỏi, “Ý kiến về chuyện gì?”

Hạ Tử Du xấu hổ cười cười, “Mẹ tôi có ý giới thiệu con trai của người bạn cho tôi, nghe nói cũng rất ưu tú, nhưng mắt nhìn người của tôi xưa nay không được tốt, cho nên muốn nhờ cô giúp tôi nhìn xem, biết đâu có thể tìm được một đối tượng thích hợp nào đó để tìm hiểu.” (éo....bùm, kì này chít DK rùi hehe =)))

P/S: Chương kể chắc tôi chút mới có nha mọi người, nay pé cứng ở nhà nên ban ngày chẳng làm đc gì

197. Chương 197 : Xem Mặt Và Gặp Mặt

“Tử Du, người đàn ông vừa mới ôm con hồ ly tinh lên xe đi mất kia đó là Đàm Dịch Khiêm có phải không?”

Hạ Tử Du vừa mới quay người, đã nhìn thấy bà Hạ đang vội vã đi về phía cô.

Bước chân Hạ Tử Du khựng lại, nắm lấy tay bà Hạ mỉm cười nói, “Đúng thế ạ.”

Bà Hạ nhíu mày, “Cái tên đàn ông khốn khiếp đó tới để làm gì?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Anh ta tới đón Nhất Thuần.”

“Đến đón Nhất Thuần?” Bà Hạ không vui nói, “Thật đúng là tình tứ quá đó, lại còn dám vác mặt đến nhà chúng ta à! Đúng là cái con hồ ly tinh đó đang thị uy với con đó!” (kg ngờ miệng mồm bác gái chửi cũng ngọt dữ hén)

Hạ Tử Du kéo Bà Hạ đi về phía biệt thự, “Mẹ, mẹ đừng nghĩ về Nhất Thuần như vậy, chuyện này không có liên quan đến cô ấy.”

Bà Hạ dừng bước đứng lại, nặng nề nói, “Tử Du, mẹ chỉ lo cho con thôi. Con xem cái con nhỏ Đan Nhất Thuần đó vừa mới ở bên cạnh Đàm Dịch Khiêm chưa được bao lâu, mà đã tới đây lên mặt với con rồi!”

Hạ Tử Du cũng đứng lại theo, cười nói, “Được rồi, mẹ mà giận nữa, mấy cái nếp nhăn sẽ nhiều thêm đó!”

Bà Hạ đau lòng nói, “Nhìn nó ức hiếp con mẹ không chịu được!”

Hạ Tử Du nghiêm túc khác thường nói, “Mẹ, thật ra thì, anh ấy không có ức hiếp con đâu, chuyện tình cảm thì rất khó nói, hôn nhân nếu đã không thể nào duy trì được nữa, nguyên nhân tất nhiên là từ hai phía, con không thể chỉ đơn phương oán trách anh ấy, huống chi lúc con và anh ấy vẫn còn bên nhau con cũng không làm tròn trách nhiệm của một người vợ.”

Bà Hạ hết sức tức giận nói, “Đến lúc này rồi mà nó còn đáng để con biện minh hộ hay sao?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Con không có biện minh cho anh ấy, chỉ là con cảm thấy, những người bên cạnh con không nên vì con mà trách móc anh ấy. . . . Phải, con và anh ấy ly hôn rồi, anh ấy cũng nhanh chóng có người phụ nữ khác, nhưng việc này cũng không có nghĩa là anh ấy làm tổn thương con hay ức hiếp con, ly hôn là chuyện mà con và anh ấy đã bàn bạc kỹ, thậm chí còn có thể nói rằng chính là con đã đề cập đến trước, trước đó anh ấy vẫn là một người chồng tốt, người cha tốt, chúng con không thể tiếp tục bên nhau nữa là do giữa hai chúng con có quá nhiều vấn đề, ly hôn là điều cả hai chúng con đều chấp nhận, con không hề oán giận gì anh ấy cả. . . .”

Bà Hạ tức giận nói, “Nói thì nói như thế, nhưng bây giờ nó có niềm vui mới liền quên luôn người cũ, nhìn như thế thật khiến người ta tức đến lộn ruột!”

Hạ Tử Du vô vị mà nhún vai cười, “Vậy sau này chúng ta không nhắc đến anh ấy nữa là được rồi!”

Bà Hạ gật đầu, “Đúng, đừng nên nhắc đến cái thằng thối tha đó nữa!”

“Mẹ. . . .”

Bà Hạ bắt đầu nói, “Được rồi, mẹ không mắng nó nữa, dù thế nào đi nữa nó cũng là cha của Ngôn Ngôn, nói những lời này nhiều để Ngôn Ngôn nghe thấy được đúng là không tốt.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ, không nói chuyện này nữa, con đói bụng rồi, chúng ta đi ăn sáng đi!”

“Ừ.”

Lúc hai mẹ con đi về phía biệt thự, Hạ Tử Du thuận miệng hỏi, “Đúng rồi, mẹ, con nhớ trước kia mẹ thường hay nói con lớn rồi không còn nhỏ nữa, muốn giới thiệu bạn trai cho con. . . . Hiện tại con đang độc thân, không biết bây giờ mấy người bạn của mẹ có thiếu con dâu hay không. . . . Đương nhiên là phải chấp nhận được hoàn cảnh của con.”

Bà Hạ ngẩn người, “Con muốn đi xem mắt?”

Hạ Tử Du hỏi ngược lại, “Không thể được sao?”

“Dĩ nhiên là có thể, nhưng mà. . . .”

“Không nhưng nhị gì cả, mẹ có thời gian thì sắp xếp giúp con một người đi!”

Bà Hạ gần như không thể tin nổi, “Tử Du, con đang đùa với mẹ à?”

Hạ Tử Du nói rất nghiêm túc, “Mẹ thấy con giống như đang đùa hay sao?”

“Nhưng mà con với Đàm Dịch Khiêm. . . .”

“Mẹ, vừa rồi không phải chúng ta nói là không nhắc đến người này nữa sao?”

“Được, không nói.”

Hạ Tử Du dịu giọng nói, “Mẹ, mẹ đừng nghĩ là do con xúc động nên mới quyết định vậy. . . . Con còn trẻ như thế này, không thể cứ mãi sống cô độc suốt quãng đời còn lại, con bây giờ muốn tìm một người thích hợp với con, cùng nhau yêu đương bình thường, tất nhiên, nếu như không tìm được một nữa kia nữa, vậy thì con thà ở một mình, tránh trường hợp lại nhìn lầm người. . . .”

Cũng cùng lúc đó.

Bầu không khí yên tĩnh bên trong xe khiến người ta thật sợ hãi, từ giây phút vừa bắt đầu lên xe Đan Nhất Thuần đã bất an mà xoắn xuýt những ngón tay vào nhau, từ đầu đến cuối không hề dám nhìn Dịch Khiêm lấy một cái.

Người cận vệ chịu trách nhiệm lái xe nhìn qua kính chiếu hậu cung kính hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, quay lại sân bay phải không ạ?”

Ánh mắt u ám của Đàm Dịch Khiêm vẫn cứ nhìn thẳng về phía trước, môi mỏng mấp máy, “Ừ.”

Vào lúc này Đan Nhất Thuần rốt cuộc cũng lấy được dũng khí mà nói, “Dịch Khiêm, em xin lỗi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời.

Đan Nhất Thuần mong đợi nhìn gương mặt tuấn tú của Đàm Dịch Khiêm, ghen ngào nói, “Em không đành lòng nhìn anh và Tử Du như thế này. Em biết anh vẫn còn để ý tới cô ấy, cho nên em mới lên anh đến thành phố Y.”

“Đừng tự cho mình thông minh, chuyện ngày hôm nay tôi không hy vọng lại xảy ra lần thứ hai.” Đàm Dịch Khiêm rút cuộc lên tiếng trả lời Đan Nhất Thuần, nhưng giọng nói lại giống như trong hầm băng mùa Đông, giá lạnh đến mức khiến cho người ta cảm thấy gan run tim lạnh.

Đan Nhất Thuần khó chịu nói, “Nhưng mà Tử Du cô ấy hiểu lầm anh, cô ấy”

Đàm Dịch Khiêm mất kiên nhẫn quát, “Câm miệng!”

Sợ hãi sự lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần chỉ đành im lặng, không còn dám nói thêm bất kỳ câu nào nữa.

Xe êm êm chạy thẳng đến sân bay tư nhân.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng ra lệnh cho Đan Nhất Thuần, “Xuống xe.”

Cận vệ mở cửa xe ra, Đan Nhất Thuần ngáp ngừng bước xuống xe.

Cận vệ quay về ghế lái, nổ máy cho xe chạy.

Đan Nhất Thuần đứng bên ngoài cửa xe, kinh ngạc nói, “Dịch Khiêm, anh không quay về sao?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói, “Sẽ có người đưa cô về Los Angeles.”

Ngay sau đó chiếc xe nhanh chóng rời đi trước mặt Đan Nhất Thuần .

Buổi tối, tại khách sạn “Tứ Quý”.

Đàm Dịch Khiêm ngồi yên lặng trên ghế sofa, trong tay đang cầm một hộp nhung màu đỏ.

Bỗng nhiên anh mở cái hộp nhung ra, sau đó trầm lặng nhìn vật trong hộp.

Chiếc nhẫn kim cương vẫn sáng lóng lánh rực rỡ.

Trong đầu loáng thoáng hiện lên hình ảnh anh đeo nhẫn cho cô trong hôn lễ hôm ấy.

Trong hôn lễ khuôn mặt cô ngập tràn nụ cười hạnh phúc, mái tóc vấn cao thật xinh đẹp, xinh đẹp không gì sánh được.

Hôm nay gặp lại cô, cô đã cắt đi mái tóc dài xinh đẹp thanh tú kia, cũng không có sự đoan trang ưu nhã của ngày xưa, còn lại chỉ là sự bình tĩnh lạnh nhạt.

“Nhưng mắt nhìn người của tôi xưa nay không được tốt.”

Câu nói của Hạ Tử Du đột nhiên vang lên trong trí óc Đàm Dịch Khiêm.

Nhớ lại lời nói nhanh mồm nhanh miệng của cô lúc đó, thế nhưng giờ phút này Đàm Dịch Khiêm không hề có chút tức giận nào, ngược lại còn nhếch môi mỉm cười

Anh nhớ lúc anh mới quen cô, tính cách của cô chính là như thế này. Dám giận dám nói, không kiêu ngạo không tự ti.

Mấy năm trôi qua, anh đã không thể gặp lại một Tử Du như thế nữa, phần lớn thời gian cô đều chọn lựa yên lặng, gặp phải chuyện không hài lòng, cô sẽ chôn chặt nó ở đáy lòng, dứt khoát không nói, đến cuối cùng từ từ biến thành sự cẩn thận dè dặt đối với anh.

Đúng vậy, nhược điểm lớn nhất trong tính cô cách là cố chấp.

Bởi vì chấp nhất, cuộc đời này của cô mới có thể mãi vướng vào anh.

Nhưng mà, cô sai rồi.

Anh cũng sai rồi.

Hai người không hợp nhau mà miễn cưỡng ở bên cạnh nhau thì không có kết quả, cô cần cuộc sống đơn giản, hoàn cảnh an nhàn, mà anh vĩnh viễn đều không thể mang đến cho cô.

Nếu như bọn họ có thể quay lại lúc chưa quen nhau, thật là tốt biết mấy.

.

Khu nhà cao cấp của Hạ gia nằm ở vùng ngoại ô, cho nên những đêm trời sáng trên bầu trời nhà họ Hạ sẽ hiện lên vô vàn những vì sao.

Lúc này, Hạ Tử Du đứng ở trên ban công lầu hai, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Ở một thành phố đông đúc chật chội như thành phố Y này, có thể nhìn thấy được một bầu trời đầy sao, thật là một chuyện không dễ dàng gì.

Trong trí nhớ, ngày trước cô cũng thường đứng ở một nơi giống nơi này nhìn bầu trời đầy sao sáng.

Khi đó, tuy cô cất giấu nhiều bí mật nhưng vẫn thấy rất vui vẻ

Cô thường nhìn lên bầu trời đầy ánh sao sáng cầu nguyện để cho cô sớm tìm được Đường Hân, thỉnh thoảng gặp phải lúc ba mẹ ép hỏi chuyện bạn trai thì cô cũng sẽ nhìn lên các vì sao cầu nguyện để cho cô sớm gặp được Mr. Right thuộc về cô.

Kế tiếp..... Kế tiếp.

Nguyện vọng mà cô cầu nguyện với các vì sao hầu như đều trở thành hiện thực

Nhưng, cô không bao giờ nghĩ, thì ra ông trời cũng biết gạt người, người cô gặp được căn bản không phải là Mr Right của cô.

Căn bản không phải Mr. Right của cô, mà ông trời lại sắp xếp để anh xông vào thế giới của cô, còn sắp xếp khiến cho cô đã từng có ý nghĩ mãi mãi ở bên anh.

Chấp nhất nhiều năm như vậy, kết quả lại chờ được một người đàn ông không thuộc về mình, bây giờ chỉ có thể trách móc ông trời đùa giỡn với mình một vỏ lớn mà thôi, ngoài trừ chỉ có thể mắng bản thân mình vô dụng, cô còn có thể oán giận ai được nữa?

Oán Đàm Dịch Khiêm?

A.

Sự thật, cô không hề oán giận anh, đúng như cô đã từng nói với mẹ, anh không có lỗi, anh lựa chọn kết thúc cuộc hôn nhân của bọn họ là anh đúng, đó cũng là sự đồng thuận của cô, tại sao cô phải oán anh?

Nhưng, mọi người thường nói phải có lý trí, nhưng phần lớn thời gian lại làm ra những chuyện không có lý trí.

Tựa như hôm nay gặp anh, nhìn thấy anh ôm người phụ nữ mình yêu thích vào lòng, cô vẫn không thể nhịn được mà lên tiếng châm chọc.

Hiện tại anh nhất định nghĩ cô là một người phụ nữ hẹp hòi nhỉ?

Tuy nhiên, có thể nói, dù có thế nào đi chăng nữa giờ đây trong sinh mệnh cô anh chỉ là một người khách qua đường, châm chọc thì châm chọc, ít nhất giây phút đó cô cảm thấy thật thoải mái

“Mẹ.”

Giọng nói non nớt của Liễu Nhiên cắt đứt sự trầm tư của Hạ Tử Du .

Hạ Tử Du quay lại, cúi đầu nhìn Liễu Nhiên đang ôm một cái gối nhỏ đi về phía mình.

Hạ Tử Du ngay lập tức ôm lấy Liễu Nhiên, yêu thương nói, “Bé con của mẹ, sao giờ này mà con còn chưa ngủ?” Cô dỗ con gái ngủ xong vì không ngủ được mới lên sân thượng ngắm sao.

“Ngôn Ngôn không ngủ được.”

Hạ Tử Du lập tức trở nên căng thẳng, “Sao thế?”

“Ngôn Ngôn vừa mới nằm mơ, mơ thấy ba mẹ cả hai người đều không cần Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn rất sợ.”

“Đứa ngốc, chỉ là nằm mơ, ba mẹ làm sao có thể không cần Ngôn Ngôn đây?”

“Mẹ, chừng nào chúng ta về nhà ạ?”

“À, chờ ba hết bận, được không?”

“Vậy ngày mai con gọi điện thoại hỏi ba bao giờ ba tới đón chúng ta.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Được, hai ngày nữa mẹ giúp con gọi điện cho ba, hai ngày nay ba con đi công tác ở nước ngoài rồi, mẹ cũng không liên lạc được !” Hạ Tử Du đương nhiên là lừa Liễu Nhiên, bởi vì biết Đàm Dịch Khiêm vẫn còn ở thành phố Y, trong lòng Hạ Tử Du không muốn Đàm Dịch Khiêm xuất hiện lần nữa trước mặt họ nữa.

Liễu Nhiên bây giờ mới thấy yên tâm, lủi vào trong ngực mẹ, “Dạ.”

“Mẹ bế con quay về phòng ngủ nhé.”

Liễu Nhiên chớp chớp mắt hỏi, “Mẹ, tối hôm nay con có thể ngủ với mẹ được không?”

“Đương nhiên là được rồi, nhưng mà con không thể nói tương ngủ của mẹ xấu nha!” Trước mặt con gái mà thừa nhận chuyện như thế, Hạ Tử Du cảm giác thật xấu hổ.

Liễu Nhiên vui vẻ gật đầu, “Dạ.”

“Đi thôi!”

Hôm sau, Liễu Nhiên vừa tỉnh liền quần lấy điện thoại gọi điện cho Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du vốn định tám giờ mới gọi điện, dù sao quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác là chuyện không hay ho gì, nhưng khi nghĩ đến bây giờ Đàm Dịch Khiêm đang ôm Đan Nhất Thuần ngủ ngon lành, thì không kiềm chế được mà nhắc điện thoại bàn lên gọi.

Cô không có ý định dùng di động gọi cho anh, từ khi cô đổi điện thoại, đổi luôn cả số, cô không có ý định lưu lại ghi chép về những cuộc điện thoại của anh.

Bấm vào những con số di động mà cô cứ vờ như không quen thuộc kia thế nhưng lại vẫn nhớ được rất rõ ràng, đưa điện thoại cho Liễu Nhiên, “Này, con nói chuyện với ba đi.”

Liễu Nhiên ôm điện thoại, nghi ngờ hỏi Hạ Tử Du, “Mẹ, mẹ không nói chuyện với ba sao?”

“À, chờ con nói xong rồi mẹ nói, mẹ đi rửa mặt cái đã.”

Không muốn nghe giọng nói của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du vén chăn lên bước xuống giường.

Liễu Nhiên đột nhiên kêu lên, “Mẹ, không gọi được cho ba.”

Hạ Tử Du nhận lấy điện thoại, nghe được tín hiệu không gọi được, Hạ Tử Du bỏ điện thoại ra “Ba con bây giờ chắc đang ngủ, tối nay gọi lại cho ba sau nhé!”

Liễu Nhiên buồn hiu gật đầu, “Vậy cũng được ạ!”

“Đứng dậy nào, hôm nay mẹ phải để Liễu Nhiên mặc đồ thật xinh, sau đó theo mẹ đi đến một nơi.”

“Dạ.”

.

Đi tới phòng ăn, bà Hạ đã đang ngồi chờ hai mẹ con xuống ăn sáng.

“Mẹ, chào buổi sáng.”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên ngồi vào bàn ăn.

Bà Hạ hài lòng nhìn trang phục hôm nay của Hạ Tử Du, mở miệng khen, “Tử Du, hôm nay trông con xinh lắm!”

Hạ Tử Du không hề khiêm tốn đồng ý, “Cám ơn mẹ!” Hôm nay cô trang điểm nhẹ, mặc một bộ đồ kiểu tây, tóc ngắn đeo ngược khuyen tai, đơn giản mà rất mode.

Ánh mắt bà Hạ chuyển sang Liễu Nhiên mặc váy như một cô công chúa nhỏ ở bên cạnh, lên tiếng hỏi, “Sao, con định dẫn theo Ngôn Ngôn đi à?”

Hạ Tử Du gật đầu.

Bà Hạ vội vàng kéo tay Tử Du, nhỏ giọng nói, “Con đi xem mắt, dẫn theo cả con gái đi hình như không tiện lắm thì phải?”

Hạ Tử Du nghiêm nghị đáp lại mẹ, “Mẹ, họ đồng ý gặp mặt con, dĩ nhiên là biết con đã có con, nếu như họ thật sự không để ý, con dẫn theo Ngôn Ngôn thì cũng có sao đâu?”

Bà Hạ gật đầu, “Nói cũng phải, ngay bây giờ có thể chấp nhận được Ngôn Ngôn là tốt nhất.”

“Đúng rồi, mẹ, người đến lúc chín giờ là Trần Trí Bằng, mười giờ là Lâm Thủy Miếu, mười một giờ là La Phi, đúng không?”

Bà Hạ cảm thấy có chút bất ngờ, “Cái này mà con cũng nhớ?”

Hạ Tử Du nghiêm túc nói, “Đó là đương nhiên, họ liên quan đến nửa đời sau của con, con không muốn chỉ vì gọi sai tên mà bỏ lỡ duyên phận.”

Bà Hạ nhắc nhở, “Sắp đến giờ rồi, để mẹ bảo tài xế đưa con đi. Có điều, ba người này con phải nhìn cho kỹ, mẹ cho rằng họ là ba người ưu tú nhất.”

Hạ Tử Du nói, “Biết rồi, con đảm bảo sẽ thận trọng chọn lựa.”

Bà Hạ lại hỏi, “Con khẳng định hôm nay gặp cả ba người này, không cần từ từ sắp xếp?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không, con chỉ cần gặp bọn họ, không hài lòng thì cho qua, hài lòng thì hẹn ra ngoài gặp Liễu Nhiên.”

“Vây thì được.”

.

Ăn sáng xong, tài xế chở Hạ Tử Du đi tới khách sạn “Tứ Quý”.

Sau khi xuống xe, Hạ Tử Du dắt tay Liễu Nhiên đứng trước cửa chính của khách sạn Tứ Quý.

Khách sạn “Tứ Quý” là khách sạn cao cấp nhất thành phố Y, chỉ là đã nhiều năm như vậy mặt tiền và bảng hiệu của khách sạn này cũng chẳng có gì thay đổi.

Lúc mẹ giúp cô hẹn ở nơi này, theo bản năng cô muốn cự tuyệt, nhưng ngay sau đó cô nghĩ lại là không cần thiết, dù sao khách sạn này đối với cô chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả, cô không có gì phải kiêng dè hết.

Liễu Nhiên nắm tay Hạ Tử Du, hỏi, “Mẹ, chúng ta không vào sao?”

“Đi thôi!” Thu hồi ánh nhìn chăm chăm vào khách sạn, Hạ Tử Du dắt theo Liễu Nhiên bước vào bên trong.

Không muốn lần đầu xem mắt đã đến muộn, Hạ Tử Du tìm đúng vị trí mà mẹ thay cô sắp xếp cho buổi xem mắt, gọi hai ly nước, sau đó cùng Liễu Nhiên lẳng lặng chờ đợi.

Lúc đồng hồ điểm tiếng thứ ba báo đúng chín giờ, người đàn ông đầu tiên tên là Trần Trí Bằng liền xuất hiện trong tầm mắt cô.

“Xin chào, tôi là Trần Trí Bằng, là cô Hạ Tử Du sao?”

“Xin chào, là tôi.”

“Đây là con gái cô sao? Thật đáng yêu!”

Trần Trí Bằng giờ tay vuốt má Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên không thích tiếp xúc với người lạ, cho nên dính sát vào Hạ Tử Du, chỉ có thể mở to mắt nhìn người mới xuất hiện.

“Cô Hạ, cô còn xinh đẹp hơn cả sự tưởng tượng của tôi!”

Hạ Tử Du mỉm cười, “Anh Trần cũng nho nhã hơn tôi nghĩ rất nhiều. . . .”

“Tôi rất thích trẻ con, nhưng tôi không thể có con được,. Đây cũng là nguyên nhân của việc tôi chỉ có tiền mà không có vợ.”

“Mẹ tôi đã nói hoàn cảnh của anh với tôi rồi, tôi cũng không để ý, chỉ cần tính tính hợp nhau là được. . . .”

Lần đầu tiên xem mắt, Hạ Tử Du thể hiện rất tốt, cũng đang rất nghiêm túc xem xét đối phương.

Chia ra gặp mặt hai người đàn ông xong, Hạ Tử Du đối với hai người đàn ông của buổi xem mắt hôm nay cũng rất hài lòng.

Lúc người đàn ông thứ hai đi rồi, Hạ Tử Du nhìn sang Liễu Nhiên đang ngồi ở bên cạnh sắc mặt tỏ ra không vui im lặng không nói câu nào.

Hạ Tử Du bế con gái ngồi lên đùi, nghi ngờ hỏi, “Ngôn Ngôn, sao con không nói chuyện? Vừa nãy lúc chú Lâm chào con, con cũng không chào lại chú ấy?”

“Mẹ, hai người họ là ai?”

“À, mẹ muốn kết bạn với họ, Ngôn Ngôn thấy họ có được không?”

Liễu Nhiên nhú mi nói, “Mẹ, sao ánh mắt của họ nhìn mẹ rất kỳ quái, mới nãy còn có một chú muốn kéo tay mẹ. Ba mà nhìn thấy sẽ rất tức giận cho coi.”

“Hả.”

Liễu Nhiên xoay người, tựa sát vào trong ngực Hạ Tử Du, như lưu luyến không nỡ xa mẹ nói, “Mẹ, chúng ta về nhà đi, con muốn gọi điện cho ba.”

Hạ Tử Du hỏi, “Ngôn Ngôn, con không thích hai chú đó sao?”

Liễu Nhiên trực tiếp nói, “Chú Trần đó lùn lấm, còn chú Lâm thì rất xấu. Ngôn Ngôn không muốn mẹ kết bạn với bọn họ đâu.”

Hạ Tử Du sững sờ kinh hãi.

Lâm Trí Bằng cũng cao đến 1m75, không tính là lùn lấm, mà Lâm Thủy Miểu chỉ là hơi lớn tuổi, nhưng mặt mũi cũng có vẻ phong độ tuấn lãng. Hai người này đều do mẹ cẩn thận chọn lựa mà trong mắt Liễu Nhiên lại thành ra “dưa méo táo nứt” ?

Liễu Nhiên mất kiên nhẫn bám lấy Hạ Tử Du mè nheo, “Mẹ, con muốn gọi điện cho ba.”

Liễu Nhiên nhắc tới chữ “Ba” lần thứ hai, lúc này Hạ Tử Du mới hiểu được nguyên nhân tại sao Liễu Nhiên ghét bỏ hai người kia. . . .

Rất dễ hiểu, ngoại hình Đàm Dịch Khiêm không thể chê vào đâu được, cho dù bây giờ cô và Đàm Dịch Khiêm đã chia tay, cô cũng phải thừa nhận là Đàm Dịch Khiêm rất đẹp trai, thử hỏi cho dù là ngoại hình hay là hình tượng về người cha của Đàm Dịch Khiêm đã để lại trong lòng Liễu Nhiên dấu ấn sâu đậm, Liễu Nhiên sao có thể cho rằng người khác ưu tú hơn Đàm Dịch Khiêm đây? Mà kể cả là bạn bè, tư chất của hai người kia so với Robert thì không thể so được.

Hạ Tử Du gạt đầu, “Được rồi, mẹ gọi điện thoại cho bà ngoại, chờ chúng ta về đến nhà liền gọi cho ba được không?”

“Dạ.”

Hạ Tử Du cúi đầu tìm di động trong túi xách, đúng lúc đó, bên tai Hạ Tử Du vang lên giọng nói mừng rỡ của Liễu Nhiên, “Ba ——”

Cũng không có ai ngờ tới, ở khách sạn “Tứ Quý”, ánh mắt hai người bởi vì tiếng kêu của Liễu Nhiên mà cùng lúc giao nhau.

Tầm mắt bắt gặp bóng dáng anh tuấn vừa từ thang máy đi ra khiến động tác lấy điện thoại di động ra của Hạ tử Du bỗng chốc ngừng lại.

Nếu như chỉ là nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm trong tivi, Hạ Tử Du còn có thể gạt con bé là nhìn lầm, nhưng vào giờ phút này Hạ Tử Du không thể tiếp tục ngăn cản, bởi vì Liễu Nhiên đã tụt xuống ghế, vui vẻ chạy về phía Đàm Dịch Khiêm.

“Ba! !”

Giây tiếp theo, Liễu Nhiên đã dùng cả hai tay mà ôm lấy đùi của Đàm Dịch Khiêm, giống như con bé vẫn thường hay làm nũng với Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du sững sờ ngồi trên ghế, không biết nên làm thế nào cho đúng.

Bây giờ Đàm Dịch Khiêm đã bế Liễu Nhiên vào lòng, yêu thương hôn lên gương mặt Liễu Nhiên mà anh vẫn thường hay làm.

Liễu Nhiên ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm, vẫy tay với Hạ Tử Du, “Mẹ, mẹ, ba đến rồi.”

Hạ Tử Du hoàn hồn, bình tĩnh đứng dậy, đi về phía Đàm Dịch Khiêm.

Vui sướng đi qua, Liễu Nhiên nói chuyện với Đàm Dịch Khiêm bằng giọng nói nức nở, hiển nhiên là cảm thấy rất uất ức, “Ba, con cứ tưởng là ba không cần Ngôn Ngôn nữa rồi.”

Hạ Tử Du đúng lúc này ngược mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm

Đàm Dịch Khiêm không nhịn được lại tiếp tục hôn Liễu nhiên mấy cái, thương yêu nói, “Cô bé ngọc của ba, ba sao có thể không cần con chứ?” Đàm Dịch Khiêm đưa tay thay lau đi những giọt nước mắt đang tràn ra hốc mắt cho Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên mím môi hỏi, “Vậy tại sao ba lại không gọi điện thoại cho mẹ và Ngôn Ngôn?”

Hạ Tử Du lên tiếng trả lời thay Đàm Dịch Khiêm, “Bởi vì con nhóc con suốt ngày bám dính lấy ba con như vậy, nếu như ba con mỗi ngày đều gọi điện thoại cho chúng ta, thời gian đâu ra để ba xử lý công việc.”

Liễu Nhiên cau mày hỏi, “Ba ơi ba bận lắm hả ba?”

Đàm Dịch Khiêm dỗ dành nói, “Hôm nay không bận, cho nên lập tức bay tới đây thăm cái con sâu nhỏ nghịch ngợm của ba này.”

Liễu Nhiên cuộn tròn trong ngực Đàm Dịch Khiêm, “Ba, Ngôn Ngôn rất nhớ ba.”

Thay đứng ngáng trước cửa thang máy, Hạ Tử Du lên tiếng đề nghị với Đàm Dịch Khiêm, “Chúng ta qua bên kia ngồi một lát!”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, sau đó bế theo Liễu Nhiên đi về phía góc khách sạn.

Sau khi ngồi xuống, Đàm Dịch Khiêm thể hiện bản tính ôn hòa mà bình thường chỉ xuất hiện trước mặt Liễu Nhiên, nhẫn nại nói chuyện phiếm với con gái.

Hạ Tử Du im lặng nhìn bọn họ, thỉnh thoảng cũng sẽ thay Đàm Dịch Khiêm trả lời những câu mà anh không biết đáp sao, người bên ngoài nhìn vào thấy một nhà ba người rất hạnh phúc.

“Một nhà ba người” hàn huyên cũng hơi lâu, Liễu Nhiên làm nũng với ba mẹ nói, “Ba mẹ, chỗ đó có rất nhiều bạn đang chơi bóng, con cũng muốn chơi.”

Hạ Tử Du nhìn về phía khu vực vui chơi của trẻ con trong khách sạn, khách sạn cũng có sắp xếp người trông coi lũ trẻ, Hạ Tử Du gật đầu, “Con đi đi, nhưng nhớ phải cẩn thận đấy.”

“Cám ơn ba mẹ!”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên xuống khỏi đùi Đàm Dịch Khiêm, sau đó để nhân viên dắt đi khu trò chơi.

Thấy Liễu Nhiên ở khu trẻ em chơi cực kỳ vui vẻ, Hạ Tử Du nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, cảm kích nói, “Cám ơn.”

Khuôn mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm vẫn bình thản, “Cám ơn cái gì?”

Hạ Tử Du thở ra nhẹ nhõm, “Cám ơn anh vừa rồi không nói cho Liễu Nhiên biết chuyện chúng ta đã ly hôn, em..... Vẫn chưa nói với con bé.”

“Không cần khách sáo, dù sao nó cũng là con gái anh, anh cũng như em không muốn con bé bị tổn thương.”

Nói chuyện với anh, cô luôn luôn không cần phí sức giải thích.

“Hi.” Hạ Tử Du bật tiếng cười nhẹ, sau đó nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, Nhất Thuần đâu? Anh nói là hai ngày trước hai người đã về rồi mà!”

Giọng Đàm Dịch Khiêm trầm thấp dễ nghe nói, “Cô ấy đang ở trên lầu nghỉ ngơi, công việc xảy ra chút vấn đề, nên phải ở lại thêm mấy ngày.”

Hoá ra là như vậy ! Nhất Thuần vẫn đang nghỉ ngơi, xem ra bọn họ đã ở chung rồi.

Giây phút này, Hạ Tử Du áy náy nói, “Thật xin lỗi.”

Đàm Dịch Khiêm dựa vào thành ghế, ôn hòa nhìn cô, “Tại sao lại đột nhiên nói với anh những lời như thế này?”

Hạ Tử Du thật lòng nói rõ ràng, “Mấy ngày trước lúc gặp lại hai người, lời lẽ của em cũng hơi khó nghe. Thật ra thì em cũng không có ý gì khác, chỉ là lúc nhìn thấy hai người ở bên nhau tự nhiên em thấy có chút khó chịu Nhưng mà anh đừng hiểu lầm, đây không phải là em biểu hiện rằng em không thể xa anh, chỉ là trong lúc đó cảm thấy hơi tức giận chút thôi, em cũng không biết anh có hiểu cho em không nữa.”

Đàm Dịch Khiêm thông thả nói, “Anh hiểu, có vài người mặc dù đã không yêu bạn trai cũ nữa và chia tay, nhưng khi nhìn thấy bạn trai cũ của mình đi với người con gái khác, cũng sẽ tức tối như vậy. Đây là bản tính của phụ nữ, huống chi chúng ta đã từng là vợ chồng.”

Hạ Tử Du cũng không nhận ra, khi nghe anh nói những lời này cô đã nhìn chằm chằm vào anh không chớp mắt.

Anh vẫn như ngày xưa, xử lý mọi chuyện vẫn cơ trí như thế, vẫn bình tĩnh như thế.

Sống mũi bỗng nhưng nhức, không hiểu sao cảm giác chua xót trong lồng ngực cô bỗng dâng lên mãnh liệt.

Cô biết mình lại bắt đầu không có tiền đồ rồi.

Thật ra thì vào giờ phút này, cô đối với người đàn ông này đã không còn nữa phần quyến luyến, từ ngày cô cắt đi mái tóc, cô đối với anh cũng đã chết tâm rồi, hơn nữa cô rất hiểu rõ tương lai bọn họ sẽ là người của hai thế giới khác nhau, nhưng mà, khi nhìn anh, nhớ tới những ngày tháng vui vẻ ngọt ngào ở bên nhau trước đây, bởi vì là phụ nữ, cô vẫn không thể không chế nổi tâm trạng thương cảm của mình.

Hạ Tử Du quay mặt qua chỗ khác, không phải cố ý muốn che giấu tâm trạng lúc này, chỉ là sợ anh hiểu lầm.

“Em không sao chứ?”

Tròng mắt Hạ Tử Du kì thực đã cảm thấy hơi nóng nóng, đúng lúc trong tầm mắt xuất hiện một bóng người, cô làm bộ duy trì tư thế lúc này, mấy giây sau quay mặt sang nhìn anh, lúng túng nói, “Thật xin lỗi, em có bạn đang chờ ở đằng kia, em đi qua đó một lúc nhé? Xin lỗi, anh có thể trông Ngón Ngón hộ em không, em sẽ quay lại nhanh thôi.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Em cứ tự nhiên.”

Hạ Tử Du ngay lập tức đứng dậy, sải chân đi về phía người đàn ông đang nhìn ngó xung quanh tìm kiếm đối tượng hẹn gặp.

Đàm Dịch Khiêm hí hóp nửa mắt nhìn cô ngồi đối diện với người đàn ông kia, dần dần, bọn họ bắt đầu chuyện trò vui vẻ.

Bàn tay cầm tách cà phê của Đàm Dịch Khiêm không tự giác được mà siết nó thật chặt, siết đến lúc thật chặt anh mới từ từ buông ra, cuối cùng lạnh nhạt dời tầm mắt khỏi hai người bọn họ.

Trước cửa chính khách sạn, Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên đang ngủ say sưa, cười nói chuyện với Dịch Khiêm, “Trẻ con chơi mệt dễ dàng có cảm giác buồn ngủ.”

Đàm Dịch Khiêm nói, “Để anh đưa em về!”

Hạ Tử Du lập tức từ chối, “Không cần, em có tài xế tới đón rồi.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Được rồi, nếu có chuyện gì cứ gọi điện cho anh.”

“Dạ.”

Biết rõ chỉ là cho có lệ nhưng cô vẫn lễ phép trả lời anh.

Tương lai, cô đâu còn có thể liên lạc với anh nữa?

Đừng nói cô không muốn gặp lại anh lần nữa, cho dù có chuyện, cô cũng sẽ không phiền anh, huống chi còn phải suy xét xem anh có thời gian hay không.

Thấy anh nhìn chăm chú vào Liễu Nhiên trong ngực mình, Hạ Tử Du cố ra vẻ thoải mái mà nói, “Anh đừng lo cho con bé, đợi con bé tỉnh, em sẽ nói với nó là anh có công việc cần giải quyết nên đi rồi, chờ thêm vài ngày nữa tìm được lúc thích hợp em sẽ giải thích rõ với con. Dù gì thì con bé cũng phải đổi mặt.”

Đàm Dịch Khiêm chuyển tầm nhìn trên khuôn mặt ngủ say của Liễu Nhiên sang hướng khác, đột nhiên hỏi, “Em đi xem mắt kết quả ra sao?”

“À, mới này để anh phải chê cười rồi. Hai người trước cũng không tệ, nhưng em nhận thấy người vừa rồi có chút mờ mịt, em cũng không thích lắm.” Hạ Tử Du nói ra cái nhìn chi tiết.

“Kết hôn nhớ mời anh.”

“Chắc chắn rồi, anh cũng vậy, em sẽ dẫn theo cả Liễu Nhiên đến tham dự hôn lễ của anh.”

“Mùng 6 tháng sau, là ngày Nhất Thuần chọn.”

Toàn thân Hạ Tử Du run rẩy, “Kết hôn sao?”

“Ừ.”

“Vậy chúc mừng anh, em nhất định sẽ tham dự hôn lễ của anh và Nhất Thuần.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm xoay người về khách sạn, sau đó nhìn trời vô hồn mà cười cười. (haizzz)

.

Hạ Tử Du mới vừa bước vào biệt thự, bà Hạ liền rôm rả ra đón, chờ đợi hỏi, “Như thế nào? Mẹ chọn cho con mấy người đó có ổn không?”

“Cũng được, con đã hẹn hai người trong số họ lần sau lại gặp mặt.”

Bà Hạ phấn khởi nói, “Vậy thì thật tốt quá. Tử Du, điều kiện của bọn họ mặc dù có hơi thiếu sót, nhưng bọn họ đều là người mẹ tự mình xét duyệt, con có thể yên tâm mà giao thiệp với bọn họ.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Bà Hạ rút cuộc chú ý tới đến Liễu Nhiên đang ngủ say trong ngực Hạ Tử Du, “Ngôn Ngôn sao mà ngủ say thế?”

Hạ Tử Du trả lời, “Con bé chơi đến mệt mỏi thôi.”

Bà Hạ nghi ngờ, “Chỗ con xem mắt thì có nơi nào chơi được chứ?”

Không muốn nhắc tới Đàm Dịch Khiêm với mẹ mà khiến tâm trạng mẹ chịu ảnh hưởng, Hạ Tử Du dùng giọng cực kỳ tự nhiên trả lời, “Dạ, Liễu Nhiên nhìn thấy khách sạn đó có khu vui chơi cho trẻ con, liền đòi đi chơi.”

“Ra là vậy. ”

.

Bé Liễu Nhiên trở về phòng, đắp chăn cho con gái xong, Hạ Tử Du trầm tĩnh ngồi ở mép giường.

Đợi Liễu Nhiên tỉnh lại, chắc chắn cô phải phí tốn không ít nước bọt để giải thích với Liễu nhiên về chuyện ba con bé vì bận công việc nên đã đi rồi....

Chỉ là, Liễu Nhiên đã gặp được anh, nói vậy bây giờ mong nhớ cũng không quá da diết, lừa dối trong quá khứ thì không có vấn đề gì, nhưng mà, còn sau này?

Nghĩ đến lúc Liễu Nhiên biết được sự thực là ba mẹ đã ly hôn, cô thật sự rất đau lòng.

Đàm Dịch Khiêm và Nhất Thuần kết hôn vào ngày mừng sáu, trước đó cô phải nói rõ ràng với Liễu Nhiên.

.

Aizz, sớm biết vậy cô cũng không cần ở trước mặt anh giả vờ hào phóng, như vậy ít nhất không cần phải gấp gáp tham dự hôn lễ của anh, cũng có thể kéo dài việc nói chuyện với Liễu Nhiên mấy ngày.

Thật không ngờ, anh lại muốn kết hôn với Nhất Thuần nhanh đến thế.

Thật ra thì chính cô cũng có chút bất ngờ, lúc này đối mặt với anh, cô lại lại có thể thản nhiên đến thế, ngay cả một chút đau lòng cũng không có

Cô còn tưởng rằng mình sẽ có cảm giác bị tổn thương, xem ra, có một vài việc lúc người ta có thể thực sự buông tay, việc có thể làm so với bản thân mình nghĩ còn dứt khoát hơn

Hôm nay cô chỉ kỳ vọng Liễu Nhiên có thể chịu đựng được sự thực là họ đã ly hôn.

—

Buổi tối, trong khách sạn “Tứ Quý”.

Đứng lặng trước cửa sổ sát đất, Đàm Dịch Khiêm trầm tĩnh suy nghĩ trong chốc lát, ngay sau đó lấy điện thoại di động ra bấm phím gọi đi.

Đầu bên kia rất nhanh có người nhận điện, giọng nói mềm mại của Nhất Thuần vang lên, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Tôi muốn cô ngay bây giờ hẹn Robert ra ngoài, gặp mặt cậu ta rồi nói cho cậu ta biết mừng sáu tháng sau chúng ta kết hôn.”

“Kết. Kết hôn?” Đan Nhất Thuần khiếp sợ.

“Cô chỉ cần làm theo những gì tôi nói, những chuyện khác đừng hỏi.”

“. Dạ.”

.

Los Angeles bây giờ đang là ban ngày, Đan Nhất Thuần sững sờ để điện thoại di động xuống.

Cô đương nhiên hiểu rõ chuyện “Kết hôn” mà Đàm Dịch Khiêm nhắc đến không phải là chuyện thật, cô cũng có thể đoán được mục đích của Đàm Dịch Khiêm là để cô nói cho Robert, nhưng kết quả của việc làm đó cũng là.

Cô thật đau lòng thay cho anh. Cô không hiểu, tại sao anh phải để bản thân mình chịu đựng đau đớn như thế?

Anh rõ ràng không thể bỏ được Hạ Tử Du.

Không cách nào làm trái với lời Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần rút cuộc lấy điện thoại di động ra gọi cho Robert.

Nửa giờ sau, trong một quán cà phê ngoài trời ở đầu phố Los Angeles.

“Robert, ở đây!”

Đan Nhất Thuần vẫy tay gọi Robert.

Robert lạnh lùng đi về phía Đan Nhất Thuần, sau đó ngồi đối diện với Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần nhẹ giọng hỏi, “Anh uống gì?”

Robert chậm chạp nói, “Tôi còn cho rằng cô không dám gặp tôi nữa đấy.”

Đan Nhất Thuần khẩn cầu, “Robert, anh có thể đừng giận em nữa được không?”

Robert bĩu môi nói, “Đan Nhất Thuần, anh hỏi em, em đoạt hạnh phúc của Tử Du như thế em sẽ yên lòng sao?”

Đan Nhất Thuần thử bình tĩnh giải thích, “Em và anh đều rất hiểu rõ, hôn nhân của Tử Du và Dịch Khiêm là bởi vì không thể duy trì được nữa mới đi đến bước này, em không phải là người thứ ba chia rẽ tình cảm của bọn họ.”

Robert hừ mũi nói, “Trong mắt anh vốn cũng không có gì khác biệt cả.”

Đan Nhất Thuần nhú mày, “Tại sao xưa nay anh cứ mãi đứng về phía Tử Du vậy, anh có suy nghĩ đến hay không, là tự Tử Du không biết quý trọng tình cảm của Dịch Khiêm, cô ấy không thể oán giận người khác được.”

Robert đứng dậy, nhếch môi cười nhạt, “Đây chính là lời thật lòng của cô sao, Đan Nhất Thuần. Tôi đúng là nhìn nhầm cô rồi!”

Đan Nhất Thuần đứng dậy theo, không muốn cùng Robert tranh cãi nữa mà chỉ thở dài, dịu giọng nói, “Anh có thể giận em, cũng có thể tuyệt giao không làm bạn với em cũng được, nhưng hôm nay em hẹn gặp anh là muốn lấy danh nghĩa bạn bè thông báo với anh một tin, em và Dịch Khiêm sẽ kết hôn vào mừng sáu tháng sau, đến lúc đó mong anh sẽ đến tham dự.”

Robert nghiêng nhiên không dám tin, tròn mắt mở trừng trừng nhìn Đan Nhất Thuần, “Cô đang nói cái gì?”

Đan Nhất Thuần bình tĩnh nói, “Anh nghe rõ rồi mà?”

Robert đột nhiên giơ tay bóp cổ Đan Nhất Thuần, nghiêng răng ken két nói, “Đan Nhất Thuần, cô cũng thật là tốc độ? Thế nào, leo được lên giường Dịch Khiêm rồi à? Trước kia cô luôn nói là mình không bao giờ chen vào chia rẽ tình cảm của Dịch Khiêm và Tử Du, tôi lựa chọn tin tưởng cô, nhưng bây giờ cô đáp lại tôi như thế này à?”

Đau đớn trên cổ khiến Đan Nhất Thuần gần như không thở nổi, Đan Nhất Thuần dùng sức đẩy Robert ra, sau một hồi ho sặc sụa, Đan Nhất Thuần tức giận thốt lên, “Đủ rồi, Robert, đừng mượn danh nghĩa trút giận thay cho Hạ Tử Du mà đến hạch hỏi tôi. Anh đúng là kẻ nhu nhược, anh thích Hạ Tử Du tại sao không dám nhận?”

198. Chương 198 : Hóa Ra Anh Biết Rằng Phản Ứng Hôm Đó Của Cô Là Thật

Nghe xong câu nói đó của Đan Nhất Thuần Robert ngay lập tức giật mình.

Đan Nhất Thuần vuốt vết bầm tím trên cổ, nhìn chăm chăm Robert, nói rõ từng câu từng chữ, “Anh cho rằng điều này vĩnh viễn là bí mật sao?”

Robert tỉnh táo lại, lãnh đạm nói, “Tôi không biết cô đang nói cái gì.”

Đan Nhất Thuần nhìn thẳng vào Robert, “Anh không biết thật hay đang giả ngu?”

“Tôi không muốn gặp lại cô!”

Robert dứt khoát xoay người bỏ đi.

Đột nhiên Đan Nhất Thuần đưa tay cản Robert lại, “Trong mắt tất cả mọi người, Robert anh đối với tôi là toàn tâm toàn ý, nhưng anh thử tự hỏi lòng mình xem, anh có thật là thích tôi không? Không. Anh chỉ muốn lợi dụng tôi để che dấu sự thực là anh thích Hạ Tử Du, anh biết Tử Du là người phụ nữ của Dịch Khiêm, cũng hiểu rõ lòng của Tử Du chỉ thuộc về Dịch Khiêm, cho nên anh không dám đứng trước mặt họ biểu lộ dù chỉ một chút tình cảm thật của mình, bởi vì anh coi trọng bọn họ còn hơn chính bản thân mình.”

Liếc xéo Đan Nhất Thuần, Robert lạnh lùng cười ra tiếng, “Cô quan sát cũng thật là tỉ mỉ đấy, nhưng cũng chỉ là bịa chuyện mà thôi. Cô nói những lời này với tôi, có phải là để tôi đỡ trách móc cô một chút?”

Đan Nhất Thuần không hề sợ hãi nhìn Robert, nhỏ giọng nói, “Robert, anh cứ tiếp tục mà nguy trang đi. . . . Trong lòng tôi, anh cùng lắm chỉ là một tên hèn nhát rụt đầu rụt cổ, anh không dám bày tỏ tình cảm với người con gái mà mình yêu, anh xem anh có phải là đàn ông không? Anh có thể xem thường tôi, nhưng ít ra tôi còn mạnh mẽ hơn anh, tôi chưa bao giờ che dấu tình cảm của bản thân, lại càng không giống anh giúp đỡ người con gái mình yêu mà phải nguy trang dưới cái vỏ bọc bè !”

Robert nhếch môi cười lạnh, “Cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tóm lại, tôi không muốn gặp lại cô. Nghĩ đến ngày trước cô bày ra cái vẻ dối trá vô tội, tôi đối với cô đúng thật là có chút hứng thú.”

Dứt lời, Robert liền sải chân bước đi.

Đan Nhất Thuần nhìn vào bóng lưng của Robert mà gào to, “Chị Tâm xưa nay cứ luôn nhắm vào Tử Du, nhưng chưa bao giờ chán ghét người phụ nữ anh “thích” là tôi đây, ngay cả chị Tâm cũng nhận ra được, anh còn tưởng anh giấu giếm kín kẽ được đến mức nào?” (wow...bất ngờ quá, kg ngờ Rô Bệt thích TD)

Thành phố Y, nhà họ Hạ.

“Mẹ, con nhớ ba, con nhớ ba. Ba đi đâu rồi? Mẹ.”

Liễu Nhiên từ lúc tỉnh lại không thấy Đàm Dịch Khiêm liền khóc suốt không ngừng.

Hạ Tử Du cứ nghĩ rằng chỉ cần dỗ dành vài cái giống như mọi khi là có thể thuyết phục được Liễu Nhiên, nhưng hôm nay Liễu Nhiên lại không nghe bất cứ lý do gì mà cô đưa ra, con bé nhất định đòi cô đưa nó đi gặp Đàm Dịch Khiêm, khóc nửa tiếng đồng hồ rồi vẫn không ngừng.

Bà Hạ vào phòng là lúc Liễu Nhiên đang ngồi trên giường, uất ức dùng tay dụi mắt, nức nở nói, “Ba không cần nữa Ngôn Ngôn. Hu hu.”

Hạ Tử Du ngồi xuống mép giường, sững người nhìn điệu bộ khóc lóc thảm thương của Liễu Nhiên mà nhưng không nói được lời nào.

Bà Hạ từ trước đến giờ đều yêu thương Liễu Nhiên, ngay lập tức cũng ngồi xuống mép giường, bế Liễu Nhiên ngồi trên đùi, nhẹ nhàng dỗ dành, “Cháu ngoan của bà, tại sao lại khóc? Để bà ngoại ôm con nào.”

Liễu Nhiên khóc đỏ mắt nhìn bà Hạ, đáng thương cầu khẩn, “Bà ngoại, bà dẫn con đi tìm ba đi, đi mà?”

Bà Hạ nói dối dỗ dành, “À, ba con đang rất bận công việc. Đợi thêm mấy ngày nữa, được không?”

Liều Nhiên giãy giụa trong ngực bà Hạ, “Mọi người đều lừa con. Mẹ lừa con, bà ngoại cũng lừa con. Con không muốn nghe mọi người nói nữa, con muốn gặp ba thôi.”

Bà Hạ đau lòng nhìn cháu gái nước mắt nước mũi rùng rùng, gấp gấp nói, “Tử Du, tại sao con thấy Ngôn Ngôn khóc, cũng không nói câu nào.”

Hạ Tử Du trầm mặc không nói gì, có ai biết rằng khi nhìn thấy dáng vẻ con gái khóc lóc đòi ba cô khó chịu đến mức nào.

Bà Hạ tiếp tục dỗ dành, “Ngôn Ngôn ngoan, bây giờ bà ngoại bảo mẹ con gọi điện cho ba, để con nói chuyện với ba con, có được hay không?”

Liều Nhiên chớp chớp đôi mắt long lanh nước buồn bã đáng thương nhìn bà Hạ, “Bà ngoại dẫn con đi gặp ba đi, con biết ba đang ở đâu mà.”

Bà Hạ kiên nhẫn nói, “Ba con bây giờ đang ở Los Angeles, ngồi máy bay cũng rất lâu mới đến. Con xem, bên ngoài trời đã tối rồi, con để ngày mai mẹ con mua vé máy bay đưa con đi Los Angeles, được không?”

Liều Nhiên lắc đầu thật mạnh, nước mắt càng rơi càng nhiều, “Bà ngoại, ba ở gần đây, ở khách sạn mà mẹ đi gặp mấy chú đó, con gặp ba rồi, không cần đi máy bay.”

Nghe thấy Liều Nhiên nói vậy, bà Hạ ngăn người nhìn về phía Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du rút cuộc nhìn sang bà Hạ, bình tĩnh nói, “Con nhìn thấy anh ấy ở khách sạn Tứ Quý?”

Bà Hạ kinh ngạc, “Con nói là Đàm Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Anh ấy bởi vì công việc có vấn đề nên chưa trở về Los Angeles.”

Bà Hạ hỏi, “Đang ở khách sạn ‘Tứ Quý’ mà mẹ sắp xếp cho con?”

“Dạ.”

Bà Hạ ảo não, “Trời ơi, tôi tạo cái nghiệt gì thế này.”

Liều Nhiên khóc đến khàn giọng, cầu xin, “Bà ngoại, bà dẫn con đi gặp ba con.”

Lúc này ngay cả bà Hạ cũng không biết phải trả lời Liều Nhiên thế nào.

Lúc này, Hạ Tử Du đứng dậy, bế Liều Nhiên ra khỏi lòng bà Hạ.

Bà Hạ khẩn trương hỏi, “Tử Du, con định làm gì vậy?”

Hạ Tử Du cũng không làm gì cả, ôm Liều Nhiên ngồi lên giường, nhẹ giọng nói với bà Hạ, “Mẹ, con có chuyện muốn nói riêng với con bé, mẹ cho con mấy phút.”

Bà Hạ đã đoán được Hạ Tử Du muốn nói riêng với Liều Nhiên chuyện gì, bà Hạ lắc đầu, “Tử Du, không nên làm thế.”

Hạ Tử Du nghiêm nghị nói, “Mẹ, tiếp tục giấu con bé mới là tàn nhẫn với nó. . . . Con không muốn mỗi khi Ngôn Ngôn nhắc đến Đàm Dịch Khiêm thì con lại lấy đủ thứ lý do, rồi cũng có ngày hết lý do mà thôi.”

Bà Hạ vẫn lắc đầu, “Tử Du.”

Hạ Tử Du cầu xin, “Mẹ, xin mẹ cho bọn con mấy phút.”

Cô không muốn mẹ mình cùng ở đây bởi biết bà quá mềm lòng, lúc Liều Nhiên khóc, có lẽ mẹ cô sẽ bắt chấp tất cả để ngăn cản cô.

Bà Hạ từ từ đứng dậy, bước được một bước, bà Hạ đau lòng nói, “Con gái là con của con, mẹ không có quyền cấm con. Mẹ mong rằng đây là sự lựa chọn sau khi con đã suy nghĩ cẩn thận.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng gật đầu.

Bà Hạ liền đi ra khỏi phòng, cũng đóng luôn cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Tử Du và Liễu Nhiên, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng dùng tay lau đi những giọt nước mắt vòng quanh trên mặt con gái, điềm tĩnh nói, “Ngôn Ngôn, đừng khóc, mẹ hứa với con, chờ khi mẹ nói hết mọi chuyện với con, con muốn đi gặp ba, mẹ sẽ đưa con đi.”

Lời nói của Hạ Tử Du rốt cuộc cũng làm cho Liễu Nhiên từ từ nín khóc, Liễu Nhiên mở to đôi mắt mọng nước nhìn chằm chằm Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngồi xổm xuống, đỡ thân thể bé bỏng của Liễu Nhiên, dùng lời lẽ mà trẻ con có thể hiểu được nói, “Ngôn Ngôn, mẹ biết con là một đứa trẻ thông minh, con hiểu được ly hôn có ý nghĩa là gì, đúng không?”

Liễu Nhiên gật gật đầu.

Hạ Tử Du khẽ vuốt khuôn mặt khóc ướt nhoe nhoẹt của Liễu Nhiên, thông thả nói, “Ngôn Ngôn, bắt đầu từ bây giờ, con phải chấp nhận được sự thật là ba mẹ đã ly hôn. Thật xin lỗi, mẹ vẫn chưa nói với con chuyện này. Mẹ đã ly hôn với ba, sau này, Ngôn Ngôn không thể giống như trước kia ngày nào cũng gặp ba, cũng sẽ không thể thấy được ba mẹ ở bên nhau nữa.”

Liễu Nhiên vừa mới nín khóc giờ lại tiếp tục mếu máo, “Mẹ.”

Hạ Tử Du đặt hai tay lên vai Liễu Nhiên, chậm rãi nhắm mắt lại, ngập ngừng nói, “Mẹ biết con bây giờ rất khó chấp nhận được sự thật này, nhưng mà, con nhất định phải mạnh mẽ lên, biết không?”

Lúc này Liễu Nhiên kháng cự đẩy Hạ Tử Du ra, “Ngôn Ngôn không muốn ba mẹ ly hôn, Ngôn Ngôn không muốn.”

Thấy Liễu Nhiên nước mắt viền mi, mắt Hạ Tử Du cũng đỏ lên, cô cứng rắn nói, “Ngôn Ngôn, con đừng như thế, cho dù ba mẹ có ly hôn đi nữa thì vẫn sẽ yêu thương con như trước.”

Liễu Nhiên gào khóc to lên, “Nhưng mà về sau ba mẹ cũng không ở cùng nhau nữa.”

Hạ Tử Du cố kiềm không khóc, nhỏ giọng nói, “Vậy nếu như ba mẹ tiếp tục ở với nhau, hai người đều không vui vẻ, Ngôn Ngôn còn mong ba mẹ ở bên nhau sao?”

Đôi mắt ướt sũng của Liễu Nhiên nhìn chằm chằm Hạ Tử Du, gương mặt ngây thơ của con bé tràn ngập sự khó chịu.

Hạ Tử Du thấy Liễu Nhiên đã hiểu ra vài phần, vội nói tiếp, “Ngôn Ngôn là một cô bé ngoan, Ngôn Ngôn sẽ hiểu, đúng không?”

Liễu Nhiên thút thít nói, “Vì thế nên ba không cần Ngôn Ngôn nữa đúng không?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Con gái ngoan à, tại sao ba có thể không cần ngôn ngôn được chứ? Ba đương nhiên là yêu Ngôn Ngôn nhất rồi. Lúc con gặp ba, có cảm thấy là ba không thương con không?”

Liễu Nhiên lắc đầu.

Hạ Tử Du cười khẽ một tiếng, “Đó thấy chưa, sau này ba cũng sẽ thường thường đến thăm Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn sẽ không phải có một mình.”

Cảm xúc Liễu Nhiên một lần nữa sa sút, “Mẹ, Ngôn Ngôn không muốn mọi người xa nhau, Ngôn Ngôn muốn cả nhà mãi mãi ở bên nhau.”

Hạ Tử Du an ủi nói, “Ngaoan. Ba mẹ và Ngôn Ngôn mãi mãi cũng không bao giờ xa nhau.”

Liễu Nhiên khóc nức nở hỏi, “Vậy về sau Ngôn Ngôn chỉ sống cùng với mẹ thôi sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Đúng, mẹ và bà ngoại đều rất yêu con.”

“Vậy Ngôn Ngôn vẫn có thể gặp được bà nội và cô sao?”

“Dĩ nhiên! !”

Liễu Nhiên rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa.

Ba ngày sau.

Buổi trưa ngày hôm đó, Hạ Tử Du trang điểm tỉ mỉ ngồi dùng cơm trưa cùng với một người đàn ông nhỏ nhả trong một nhà hàng Ý sang trọng.

Lâm Thủy Miếu cẩn thận dè dặt hỏi, “Cô Hạ, hôm nay là lần thứ hai chúng ta hẹn hò. Tôi tặng hoa cho em, em có thích không?”

Hạ Tử Du mỉm cười, “Vâng, hoa gói rất đẹp.”

Lâm Thủy Miếu hồi hộp xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, dịu dàng nhả nhận nói, “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em, đã nghĩ rằng khí chất của em rất giống bách hợp, đơn thuần, xinh đẹp. Người giới thiệu nói em đã hai mươi bảy tuổi, mà tôi nhìn dáng vẻ của em, lại giống như là còn chưa tới hai mươi.”

Hai gò má Hạ Tử Du ửng đỏ, “Anh Lâm thật biết nói đùa.”

Lâm Thủy Miếu vội nói, “Lời tôi nói rất nghiêm túc. Mong em đừng nghĩ là tôi lỗ mãng.”

Hạ Tử Du buông bộ đồ ăn trong tay xuống, khẽ cười nói, “Anh Lâm, nói chuyện với tôi anh không cần phải hồi hộp. Tôi là một người rất dễ tính, nếu như tôi cảm thấy anh là kẻ lỗ mãng, thì bây giờ tôi đã không ăn tối cùng với anh.”

Lâm Thủy Miếu cười xấu hổ.

Lâm Thủy Miếu đang chìm đắm với một Hạ Tử Du tuổi trẻ xinh đẹp khéo hiểu lòng người thì một giọng đàn ông có vẻ như không vui vang lên, “Hạ Tử Du! !”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Hạ Tử Du ngược mắt lên nhìn.

Lâm Thủy Miếu cũng vì chú ý tới bóng người đàn ông đang đi về phía họ như gió lốc kia mà dừng lại động tác ăn cơm.

Hạ Tử Du chưa kịp phản ứng, người đó đã tới trực tiếp bắt lấy cổ tay cô, lạnh lùng nói, “Đi theo anh!”

Lâm Thủy Miếu căn bản còn không kịp ngăn cản, Hạ Tử Du đã bị người vừa tới kéo đi về hướng cửa chính.

“Robert, anh bỏ tay ra. Buông em ra. Anh siết tay em đau quá.”

Ra khỏi cửa chính, Robert với bộ mặt xanh mét cuối cùng cũng buông bàn tay nắm chặt tay Hạ Tử Du ra.

Hạ Tử Du xoa chỗ cổ tay bị đau, nhướn mày chất vấn Robert, “Anh đang làm cái gì thế? Chẳng lẽ anh không nhìn thấy em đang ăn cơm với bạn sao?”

Robert nghiêng đầu lạnh lùng liếc xéo Hạ Tử Du, “Từ lúc nào mà em có hứng thú đi kết bạn vậy?”

Hạ Tử Du dịu giọng lại, rất nghiêm túc nói, “Em đang xem mặt, được chưa?”

Giọng nói Robert có chút tức giận, “Anh vừa mới đến nhà em tìm em, mẹ em nói em đang đi xem mặt, anh không tin, cho nên mới tới đây tìm em. Em đang làm gì hử? Tên đàn ông ngồi bên trong già đến mức có thể làm cha em được, mà em lại tình nguyện ngồi cùng bàn ăn cơm với hắn?”

Hạ Tử Du cau mày, “Xin anh đừng dùng những lời như thế nói anh ấy, anh ấy mới có bốn mươi tuổi, chỉ hơi lớn tuổi một chút thôi.”

Robert quay đầu đi hít một hơi thật sâu, sau đó đi tới trước mặt Hạ Tử Du, đặt nhẹ tay lên vai Hạ Tử Du, chậm rãi nói, “Tử Du, bản thân em rất rõ rằng người ngồi bên trong kia vốn không hề thích hợp với em, em chỉ đang giận lẫy hoặc xúc động nhất thời thôi. Anh hy vọng em có thể tỉnh táo lại, suy nghĩ thật kỹ tình cảm của em và Dịch Khiêm, anh tin rằng em và Dịch Khiêm không thể cứ như thế mà xong, so với bất kì ai khác anh là người hiểu rõ tình cảm của Dịch Khiêm nhất, cậu ấy chia tay em nhất định có nguyên nhân sâu xa nào đó, em phải tìm hiểu cho rõ.”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Robert, anh vẫn còn nghĩ rằng chuyện giữa em và Dịch Khiêm còn có thể quay lại à?”

Robert khuyên nhủ, "Tử Du, hai ngày nay anh nghĩ tới nghĩ lui, anh cảm thấy Dịch Khiêm không thể nào thích Nhất Thuần được.....Trừ em ra, trong mắt cậu ta không thể chứa nổi người con gái khác, xin em hãy tin anh.

Hạ Tử Du không kiên nhẫn nói, "Robert, hóa ra anh không biết chuyện mừng 6 tháng sau Đàm Dịch Khiêm sẽ kết hôn với Đan Nhất Thuần? Anh muốn em đợi đến mừng 6 tháng sau, sau đó nhìn xem coi có thật là Đàm Dịch Khiêm kết hôn với Nhất Thuần hay không à?"

Robert gật đầu, "Anh cảm thấy đây là một sự quyết định không tồi."

Hạ Tử Du như thấy như mình đang trong câu chuyện ngàn lẻ một đêm, im lặng nhún nhún vai, "Anh nghĩ em bây giờ đang tự dày vò bản thân mình hay sao?"

Robert mỉm cười, lắc đầu không rõ.

Hạ Tử Du chậm rãi nói, "Em cắt tóc, thay đổi tâm tình, chính là không muốn có bất kỳ liên quan gì đến Đàm Dịch Khiêm nữa, mà anh bây giờ muốn em một mực khẳng định chờ đợi anh ta? Robert, anh vẫn cho rằng đến bây giờ rồi mà em vẫn chưa cắt đứt được với Đàm Dịch Khiêm sao, vậy anh cũng cho rằng cả đời của Hạ Tử Du này ngoài Đàm Dịch Khiêm ra không thể có thêm người đàn ông nào khác hay sao?"

Robert vội vàng giải thích, "Anh không có ý này, anh chỉ mong em hãy suy nghĩ kỹ lại."

Hạ Tử Du nặng nề thở dài, suy nghĩ một chút rồi mới nói, "Robert, chúng ta cùng sống ở Male hai năm, em biết rõ anh rất quan tâm đến người bạn là em đây, nhưng mà, sự thật là em đã ly hôn với Đàm Dịch Khiêm, em thật sự, đối với anh ấy thật sự không còn cảm giác gì nữa. Ngày đó ở khách sạn 'Tứ Quý' gặp anh ấy, anh ấy nói cho em biết chuyện anh ấy và Nhất Thuần kết hôn, em còn tưởng rằng mình sẽ có cảm giác bị thương lắm, thế nhưng trong vài giây em đã bình tĩnh ngay cả em cũng kinh ngạc. Thì ra là em đã biết cách quên đi quá khứ, học được cách buông tay với những thứ không thể cố chấp. Em cảm thấy hiện giờ em rất tốt, anh ấy muốn kết hôn cũng được, trạng thái giữa em và anh ấy bây giờ rất tốt, làm bạn bè với anh ấy mới là kết cục thích hợp nhất."

"Tử Du."

Robert còn muốn nói thêm nhưng Hạ tử du đã lên tiếng cắt ngang, "Được rồi, Robert, anh vừa mới quấy rầy bữa cơm của em, bây giờ em phải vào xin lỗi với người ta. Anh cũng không để gì mà tới được đây, buổi tối tới nhà em ăn cơm đi!"

Giờ cơm tối tại nhà họ Hạ.

Trên bàn ăn, Hạ Tử Du nói với con gái, "Ngôn Ngôn, chú 'củ cải' mua cho con bú bê nhưng con còn chưa cảm ơn chú củ cải đấy!"

Liều Nhiên đang cúi đầu bốc cơm, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Cảm ơn chú 'củ cải'."

Robert để ý tới Liều Nhiên hôm nay cực kỳ ngoan ngoãn, không hiểu sao hỏi, "Liều Nhiên, hình như con hôm nay không vui, chú 'củ cải' tối thăm con, con không thích sao?"

Trên mặt Liều Nhiên không có nụ cười thường ngày, nhưng vẫn khéo léo hiểu biết, "Ngôn Ngôn rất thích."

Robert vuốt tóc Liều Nhiên, thương yêu nói, "Ngoan."

Sau một lát, Liều Nhiên buông chén đũa xuống, nói với Hạ Tử Du, "Mẹ, con no rồi, con muốn đi lên phòng chơi."

Hạ Tử Du gật nhẹ, "Được, ngoan ngoãn ở trong phòng, đợi chút mẹ kể chuyện cổ tích cho nghe."

"Dạ."

Sau khi Liều Nhiên đi rồi, Robert nghi ngờ hỏi, "Liều Nhiên tại sao nhìn có vẻ ủ rũ thế?"

Bà Hạ đúng lúc này nói, "À, mấy đứa trẻ bọn con cứ tán gẫu, người già sợ lạnh, mẹ lên nhà lấy áo mặc thêm."

Hạ Tử Du quan tâm nói, “Mẹ, mẹ đi cẩn thận chút.”

“Ừ.” Bà Hạ đáp lời rồi sau đó rời khỏi phòng ăn.

Bên trong phòng ăn to như thế chỉ còn lại có Hạ Tử Du và Robert, Robert không hiểu sao càng thêm nghi hoặc, “Thế này là sao? Mẹ em hình như có chuyện gì đó.”

Hạ Tử Du vừa gấp thức ăn vào trong chén, vừa nói, “Mẹ đang giận em.”

“Tại sao?”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Em nói cho ngôn ngôn biết chuyện em và Đàm Dịch Khiêm Ly hôn, Ngôn Ngôn mấy hôm nay trầm lặng hơn rất nhiều, mẹ thương Ngôn Ngôn cho trách em nói cho con bé sớm quá.”

Robert cũng bày tỏ ý kiến, “Chuyện này đúng là.”

Hạ Tử Du không đợi Robert nói xong liền cắt ngang, “Tiếp tục giấu giếm mới là tàn nhẫn với Ngôn Ngôn Qua một khoảng thời gian nữa Ngôn Ngôn sẽ khá hơn.”

Robert buông chén đĩa xuống, rất tức giận nói, “Dịch Khiêm thật là quá đáng. Bây giờ cậu ta ung dung kết hôn với Nhất Thuần, nhưng lại để cho em một mình đối mặt với Liễu Nhiên?”

Hạ Tử Du lạnh nhạt nói, “Anh ấy đã nhường Ngôn Ngôn cho em, em rất thỏa mãn rồi.”

Robert cho tới bây giờ mới chú ý tới vấn đề này, nghiêm nghị hỏi, “Tử Du, tại sao em lại đổi gọi Liễu Nhiên thành Ngôn Ngôn?”

Hạ Tử Du nhìn về phía Robert, “Anh có biết tại sao lúc đầu em lại lấy cái tên này không?”

Robert lắc đầu.

Hạ Tử Du cười trả lời, “Khi đó em mới ra tù, Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa biết anh ấy có con gái. Sau đó lại bị anh ta vô tình biết được có Ngôn Ngôn, anh ấy liền hỏi em đứa bé tên là gì, em liền thuận miệng bịa luôn cái tên ‘Hạ Liễu Nhiên’. Thật ra thì khi đó em đang tức giận anh ấy máu lạnh vô tình, cho nên muốn dùng cái tên này để kích thích anh ta, ý là em đối với cái loại này máu lạnh vô tình của anh ta đã rõ ràng. Bây giờ nghĩ lại lúc ấy thật buồn cười, rõ ràng em nói những lời đó chỉ là khẩu thị tâm phi, nếu như thực sự rõ ràng lòng dạ anh ta, quan hệ giữa hai người đã phai nhạt, vậy thì sẽ không đi lấy cái tên như thế. Hiện tại, em cũng đã buông xuôi tình cảm với anh ấy, đối với quá khứ em cũng chẳng có gì đáng lưu luyến, cho nên cũng không gọi con bé như thế nữa.”

Hạ Tử Du nói những chuyện này với vẻ bình tĩnh cùng lạnh nhạt làm Robert cảm thấy thật bất ngờ, nhưng Robert vẫn còn ôm chặt chất vấn trong lòng, “Những ký ức em đã trải qua đó bây giờ thật sự có thể quên hoàn toàn?”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng đáp lại, “Lần trước em đã nói với anh, trong sinh mệnh của em đã không còn người này nữa, còn ký ức, cứ để nó quên lãng theo thời gian.”

.

Hai người lớn đang nói chuyện căn bản cũng không có chú ý tới bóng dáng nho nhỏ núp ở đằng sau cánh cửa kia.

Liễu Nhiên mặc dù vẫn chưa hiểu chuyện, nhưng mà cuộc đối thoại của mẹ và Robert cô bé nghe vẫn hiểu được đôi chút.

Ví dụ một câu —— “Bây giờ cậu ta ung dung kết hôn với Nhất Thuần, nhưng lại để cho một mình em đối mặt với Liễu Nhiên?”

Hai chữ “Kết hôn” kia khắc thật sâu vào trái tim bé nhỏ của Liễu Nhiên, Liễu Nhiên lặng lẽ xoay người chạy đi.

—

Hạ Tử Du gõ cửa, sau đó tự mở cửa, bước nhẹ nhàng đi vào phòng trẻ.

“Ngôn Ngôn!”

Liều Nhiên lúc này đang ngồi trên giường cúi đầu chơi ghép hình, nghe mẹ gọi, cô bé chớp hàng mi dài nhìn về phía mẹ, nhẹ giọng đáp lại, “Mẹ.”

Hạ Tử Du cũng ngồi lên giường, nhỏ giọng hỏi, “Con làm sao mà một mình quay về phòng? Cũng không chào tạm biệt với chú ‘củ cải’?”

“Mẹ.”

Liều Nhiên đột nhiên thả đồ chơi trong tay ra, giơ tay ôm lấy Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ôm lấy Liều Nhiên, vỗ nhẹ trên lưng bé, “Bé ngốc, sao thế?”

“Mẹ, mới nãy con không cẩn thận đã nghe hết lúc mẹ nói chuyện với chú củ cải.”

Người Hạ Tử Du thoáng run lên, “Hả, Ngôn ngôn nghe thấy những gì?”

Liều Nhiên nằm trên vai Hạ Tử Du, dạ dạ nói, “Chú ‘củ cải’ nói ba muốn kết hôn với dì Đan.”

Hạ Tử Du trầm mặc không nói gì.

“Mẹ, ba thích dì Đan, cho nên không cần mẹ cùng Ngôn Ngôn sao?”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, “Ngôn Ngôn, chuyện không phải như con nghĩ. Ba và mẹ đã bàn bạc rồi mới ly hôn, không phải ba không cần mẹ, lại càng không thể không cần Ngôn Ngôn, con nói thế ba sẽ rất đau lòng đấy.”

Liều Nhiên bướng bỉnh nói, “Ba có thể không kết hôn với dì Đan hay không? Ngôn Ngôn không muốn ba mẹ chia cách.”

Hạ Tử Du chậm rãi buông Liều Nhiên ra, sau đó nghiêm túc nhìn đôi mắt trong sáng của Liều Nhiên, cười nói, “Ngôn Ngôn, con không thể nghĩ thế. Ba mẹ đã ly hôn, ba và mẹ đều là người tự do, ba kết hôn với dì Đan cũng là chuyện rất bình thường, chẳng nhẽ con muốn ba một mình sống cô đơn đến già? Còn nữa, dì Đan với ba con rất xứng đôi, đối với ngôn ngôn cũng rất tốt, Ngôn Ngôn chẳng lẽ không mong dì Đan tìm được hạnh phúc sao?”

Liều Nhiên bĩu môi nói, “Nhưng mà dì Đan không phải ‘mẹ’. Ba và mẹ mới là một đôi!”

“Ngôn Ngôn, con bé ngốc này. Ba mẹ không thể ở bên nhau được nữa, ngoan, lúc con nhớ ba, mẹ vẫn là có thể dẫn con đi gặp ba, hơn nữa nếu ba có thời gian cũng sẽ đến thăm con.”

.

Trở lại phòng mình, Hạ Tử Du trầm tĩnh tựa vào thành giường suy tư một lúc lâu.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du cầm điện thoại di động trên tủ đầu giường, bấm dây số vô cùng quen thuộc.

Lần này điện thoại của anh được kết nối rất nhanh.

“Alô, Dịch Khiêm, là em.”

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy tiếng, “Ừ.”

Hạ Tử Du tựa lưng vào thành giường, từ tốn nói, “Em muốn nói tiếng xin lỗi với anh, hôn lễ của anh và Nhất Thuần vào mừng sáu tháng sau em không thể đi được.”

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng hỏi, “Tại sao?”

Hạ Tử Du nói sự thật, “Ngôn Ngôn trong lúc vô tình biết được chuyện anh và Nhất Thuần kết hôn, Ngôn Ngôn có thể vẫn chưa hiểu được, em sợ nếu như con bé tham dự hôn lễ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người. Nhưng để con bé ở nhà một mình thì em không yên tâm, cho nên em chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với anh mà thôi.”

“Nếu đã như vậy cũng đành chịu.”

“Vậy em chỉ có thể chúc anh tân hôn vui vẻ.”

“Cám ơn.”

“Có rảnh thì gọi điện cho Ngôn Ngôn nhiều một chút, con bé biết anh vẫn quan tâm nó như trước đây thì cũng không khúc mắc như bây giờ nữa.”

“Ừ.”

“VẬY. Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Cúp máy xong Hạ Tử Du hít vào một hơi thật sâu, sau đó nằm xuống rồi từ từ nhắm mắt lại.

Los Angeles vào thời điểm ban ngày.

Đàm Dịch Khiêm giờ phút này gấp lại điện thoại di động, ngửa người dựa vào thành ghế, anh mệt mỏi vuốt vuốt giữa hai đầu lông mày.

“Dịch Khiêm.”

Bỗng nhiên vang lên tiếng gọi êm ái, Đàm Dịch Khiêm dừng tay lại lạnh nhạt nói, “Không phải đã bảo cô là không việc gì thì không được đến đây sao?”

“Em chỉ muốn đến thăm anh thôi.”

Đan Nhất Thuần đi tới trước bàn làm việc Đàm Dịch Khiêm, nhớ lại vừa rồi nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm vuốt lông mày, cô quan tâm hỏi, “Dịch Khiêm, anh mệt lắm sao? Có muốn em mát xa giúp anh hay không?”

Đàm Dịch Khiêm không kiên nhẫn nói, “Đi ra ngoài!”

Đan Nhất Thuần buồn bã ngóng nhìn Đàm Dịch Khiêm, đau lòng nói, “Có lẽ anh không phải mệt mỏi mà là đau? Em vẫn không thể hiểu, tại sao anh muốn nhường Tử Du cho Robert? Anh biết rõ làm như vậy trong lòng anh không hề dễ chịu chút nào.”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhíu mày, “Những chuyện này không cần cô quan tâm, đi ra ngoài!”

Đan Nhất Thuần không sợ hãi chút nào nói, “Robert là một người đàn ông tốt, hơn nữa xưa nay anh ấy vẫn một mực thích Tử Du, anh có nghĩ tới hay không, nếu như anh nhường Tử Du lại cho Robert, một khi Tử Du thích Robert, có lẽ anh sẽ thật sự mất đi Tử Du?”

Vào thời khắc này Đàm Dịch Khiêm không chút lưu tình ấn vào đường dây bảo an của công ty, “‘Mời’ cô Đan đi ra ngoài dùm tôi.”

.

Ngồi trên băng ghế dựa ven đường đối diện với “Đàm thị”, Đan Nhất Thuần sững sờ nhìn dòng xe như nước chảy trên đường phố.

Cô bỗng nhớ lại cái đêm hôm đó.

Vào cái đêm mừng thọ của bà Đàm!

Cô đã biết trước ly nước trái cây kia có vấn đề, cô cũng hiểu chỉ cần mình uống hết ly nước trái cây đó thì cô và Đàm Dịch Khiêm cũng có thể sẽ có cơ hội phát triển. (ồ ô...mơ hồ cô)

Nhưng cuối cùng cô đã quyết định đưa ly nước trái cây đó cho Hạ Tử Du.

Nghĩ đến đây, Đan Nhất Thuần rốt cuộc cũng có dũng khí mở túi xách lấy ra điện thoại di động, cô quyết định gọi cho điện thoại Hạ Tử Du.

.

Hạ Tử Du đang ngủ say, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Sờ soạn tìm điện thoại, cô mơ mơ màng màng nghe máy, “Alô.”

“Tử Du, là tôi, Nhất Thuần đây.”

Nghe được giọng của Đan Nhất Thuần khiến Hạ Tử Du ngay lập tức tỉnh táo, Hạ Tử Du dụi mắt để cho mình thanh tỉnh hơn một chút, “Oh, Nhất Thuần.”

Đan Nhất Thuần xin lỗi áy náy nói, “Xin lỗi, đã trễ như thế còn quấy rầy giấc ngủ của cô.”

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, đêm đã khuya, Hạ Tử Du từ từ ngồi dậy tựa người vào thành giường, tỉnh táo trả lời, “Không sao. Sao cô biết được số di động của tôi?”

Đan Nhất Thuần bình tĩnh nói, “Nếu như có lòng muốn biết thì cũng rất dễ tìm.”

Hạ Tử Du hỏi, “Cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Giọng Đan Nhất Thuần chợt chuyển sang buồn bã, “Ừ, tôi gọi điện thoại tới là để nghiêm túc nói tiếng ‘xin lỗi’ với cô.”

Hạ Tử Du thoải mái cười cười, “Lần trước tôi cũng đã nói rồi, không cần nói xin lỗi tôi, cô và Dịch Khiêm đến với nhau là sự tự do của hai người, không liên quan gì đến tôi, cô không cần phải áy náy. Ngược lại tôi thấy cách nói chuyện của mình lần trước với cô không được hay cho lắm, mong cô đừng để ý.”

Đan Nhất Thuần ngập ngừng, nói, “Tử Du, không phải tôi muốn nói đến chuyện tôi và Dịch Khiêm đến với nhau, tôi chỉ muốn nói về chuyện của cô và Dịch Khiêm xảy ra ở khách sạn ‘LLD’”

Nghe được lời Đan Nhất Thuần nói, trên người đang mặc áo ngủ Hạ Tử Du run bật lên, “Sao cô biết được chuyện này? Viện trưởng nói cho cô biết sao?”

Đan Nhất Thuần lắc đầu nói, “Không phải, đêm đó cô bị phục vụ bỏ thuốc là do tôi ra lệnh.”

Hạ Tử Du khó có thể tin tưởng lớn mắt hai mắt, “Cô làm chuyện đó?”

“Thật ra thì cho tới hôm nay tôi thật thấy mình rất mâu thuẫn, một mặt tôi nói lời chúc phúc cho cô và Dịch Khiêm nhưng bản thân tôi thì lại không quên được Dịch Khiêm. Tử Du, cô rất tốt, bởi vì cô nhìn người lúc này cũng nghĩ về mặt tốt, cho nên cô không nhận ra con người nham hiểm như Kim Trạch Húc, cũng không nhìn thấy con người hai mặt như tôi. Tôi không phải là người phụ nữ tốt, Tử Du, tôi không phải.”

Hạ Tử Du khó có thể tin hỏi, “Nhất Thuần, tại sao cô lại bỏ thuốc tôi? Tại sao?”

Đan Nhất Thuần thành thật nói, “Tôi biết rõ mình không thể nào xảy ra chuyện đó với Dịch Khiêm, cho dù tôi và Dịch Khiêm có phát sinh quan hệ đi nữa, tôi cũng không thể nào có được sự thương yêu của Dịch Khiêm dành cho mình, cho nên, tôi mới nghĩ đến cô. Tôi bảo người phục vụ đưa cho cô ly nước trái cây, hơn nữa còn bảo cô tã bỏ thêm thuốc vào, mục đích của tôi chính là muốn để Dịch Khiêm hiểu lầm cô vì muốn níu kéo mà dùng cách thức dễ tiện để quyến rũ anh ấy.”

Hạ Tử Du liên tục lắc đầu, dù thế nào cô cũng không ngờ tới một người bạn mà cô vẫn luôn cho rằng tốt bụng như Đan Nhất Thuần lại giỏi về mưu mô tính toán như vậy. “Nếu như ngay từ đầu cô đã muốn chia rẽ tôi và Dịch Khiêm, vậy thì tại sao lúc đó còn muốn tác hợp cho tôi và Dịch Khiêm?”

“Bởi vì khi đó tôi nghĩ mình chỉ cần có thể nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương cùng với người phụ nữ trong lòng anh ấy yêu hạnh phúc vui vẻ sống bên nhau là được rồi. Nhưng mà đến cuối cùng tôi mới phát hiện thì ra mình không thể nào rộng lượng như vậy được, tôi thật sự là không làm được. Tử Du, từ giây phút tôi quyết định tự mình mang thai con của Dịch Khiêm thì tôi đã không còn là Đan Nhất Thuần của trước kia nữa rồi.”

Trong lời nói Hạ Tử Du tràn đầy chán nản cùng thất vọng, giọng cô thều thào nói, “Nhất Thuần, cô thật khiến tôi quá thất vọng, sao cô có thể hãm hại tôi? Tại sao vậy chứ?”

“Tôi vốn có thể giấu kín chuyện này ở trong lòng, ít nhất không có làm tổn thương cô. Nhưng khi Dịch Khiêm dẫn theo Liễu Nhiên đến Male nghỉ phép đã khiến cho tôi không thể nào không chế tình cảm của mình được nữa. Khi tôi dắt tay Ngôn Ngôn cùng Dịch Khiêm đi dạo trên bãi biển, thậm chí tôi còn ảo tưởng chúng tôi mới chính là một gia đình, tôi thật mong đợi sẽ có một ngày như vậy. Vì thế khi bác gái bảo tôi tới dự tiệc mừng thọ của bà thì tôi đã biết rõ bác gái làm vậy là muốn tạo cơ hội tác hợp cho tôi và

Dịch Khiêm, tôi đúng thật là có lý do đường đường chính chính xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng tôi thật sự là có dụng ý riêng.”

Hạ Tử Du đột nhiên cười ngu ngơ, “Thật không ngờ, tôi đã tin tưởng trên đời này vẫn còn có một người tốt, hóa ra đến cuối cùng người ngu nhất vẫn là tôi.”

“Tử Du, thật xin lỗi, tôi thật lòng xin lỗi. Nhưng có chuyện này có thể cô không biết, thật ra Dịch Khiêm anh ấy cũng biết cô là bị tôi bỏ thuốc, chuyện gì anh ấy cũng biết hết.” (nãy giờ kg hỉu sao nó lại tốt thế,, hóa ra là đây ^^)

Hạ Tử Du ngạc nhiên, “Sao có thể vậy được?”

“Khi tôi biết Dịch Khiêm không tìm ra thành phần thuốc nào khác ở trong người cô, ta thử phào nhẹ nhõm, tôi nghĩ mình may mắn vì tìm có một người bạn bác sĩ nói với tôi thuốc này không thể nào phát hiện được. Vậy mà, tôi không sao ngờ được, mặc dù là không phát hiện ra được nhưng Dịch Khiêm vẫn lựa chọn tin tưởng cô, anh ấy biết là cô bị hạ được, thậm chí còn muốn bắt tôi. Nếu như không phải vì tôi đã cứu Dịch Khiêm một mạng, nếu như không phải là cần phối hợp với anh ấy diễn trò, lúc này có thể tôi đã bị Dịch Khiêm tống cổ đến cái xó nào trên thế giới này rồi, thậm chí có thể giống như Kim Trạch Húc đang sống ở trog tù vậy.”

Sự oan ức bị sỉ nhục mãi đến nay cho Hạ Tử Du vẫn khó có thể quên được, cô khàn giọng nói, “Anh ấy biết. Vậy tại sa oanh ấy còn muốn vu oan tôi?”

Đan Nhất Thuần nhỏ nhẹ nói, “Bởi vì anh ấy muốn cô chết tâm với anh ấy, muốn cô chủ động rời khỏi anh ấy! Tôi và anh ấy diễn trò yêu nhau chính là vì muốn cho cô đau lòng mà bỏ đi, những gì cô nghe được hoặc nhìn thấy hình ảnh tôi và Dịch Khiêm thân mật đều là do Dịch Khiêm an bài, đó vốn không phải là sự thật, ngay cả hôn lễ của tôi và anh ấy cũng là giả, chỉ là vì muốn kích thích cô!”

Hạ Tử Du giấu cợt cười lạnh, “Tôi và anh ta đã ly hôn rồi, anh ấy còn cần phải phí nhiều sức như vậy chỉ để muốn tôi rời khỏi anh ấy sao?”

Đan Nhất Thuần nói, “Tôi cũng không hiểu, những điều tôi biết cũng chỉ có bấy nhiêu. Tử Du, tôi vẫn luôn cảm thấy có thể Dịch Khiêm đang cất dấu tâm sự gì đó, nhưng tôi không cách nào hỏi được điều gì từ anh ấy, tôi rất lo lắng anh ấy sẽ có chuyện, cho nên, tôi thật lòng mong muốn cô hãy quay về bên cạnh anh ấy, như vậy ít nhất cô cũng có cơ hội để hỏi anh ấy cho rõ ràng. Xin cô tin rằng Dịch Khiêm anh ấy vẫn còn rất quan tâm tới cô, cô đừng bị vẻ ngoài lạnh lùng của anh ấy qua mặt.”

Hạ Tử Du vẫn nhếch môi cười mỉa mai, không hề do dự nói, “Không thể nào có chuyện đó.”

“Tử Du.” Đan Nhất Thuần thật không thể tin được điều mình đang nghe.

Giờ phút này, không hề có sự đau khổ, cũng không hề có giọt nước mắt nào, trong lòng càng không hề có buồn bã thương tâm. Hạ Tử Du bình tĩnh như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình, “Giữa ta tôi và anh ấy đã kết thúc, nếu như không phải còn có chút nghi ngờ về buổi tiệc hôm sinh nhật, tôi cũng không cần mất thời gian thảo luận với cô về anh ấy lâu như vậy.”

“Tử Du, cô đừng nên nói lời hờn dỗi đó. Tất cả mọi chuyện là do tôi, cô có thể oán trách tôi, cũng có thể hận tôi, nhưng xin cô đừng có buông tay với tình cảm mà mình đã cố gắng bao nhiêu năm qua.”

“Đương nhiên cô không thể còn là bạn của tôi được nữa, dĩ nhiên, anh ấy cũng thế! !”

199. Chương 199 : Làn Đầu Tiên Đánh Con, Lòng Lại Đau Đớn Đến Mức Khiến Cô Không Thể Chịu Nổi

Kết thúc cuộc nói chuyện giữa cô và Đan Nhất thuần, cô cầm chặt điện thoại, mười ngón tay siết chặt đến những đốt ngón tay đều trắng bệch.

Ha ha.

Thật là buồn cười.

Đúng lúc cô nghĩ rằng cuộc sống của mình có thể bắt đầu lại một lần nữa, thì anh lại mang tới cho cô một tia hy vọng?

Đan Nhất Thuần và Đàm Dịch Khiêm đến với nhau là giả, mà Đàm Dịch Khiêm quan tâm cô là thật?

Tại sao hôm nay khi cô nghe thấy những lời này lại không có chút mong muốn nào đi tìm hiểu thật giả?

Quanh đi quẩn lại, hy vọng, thất vọng rồi đến tuyệt vọng, rồi được dấy lên một tia hi vọng xong lại bị thất vọng.

Đoạn tình cảm giữa anh và cô đã chết rồi, đã rất nhiều lần rồi, rất nhiều lần chỉ vì một chút hy vọng mong manh mà cô đã như thiêu thân lao vào đồng lửa để rồi gây cho cô vô vàn những vết thương của những lần ở lại bên cạnh anh

Năm năm trước là như thế.

Cho dù trong tù biết được là anh hãm hại cô, cũng vì anh chưa bao giờ tự mình nói ra cho nên cô đã ôm một tia hy vọng cuối cùng ở trong tù sinh ra Liễu Nhiên, nhưng kết quả đổi được lại là một kết cục mà cô không thể thừa nhận được

Ba năm trước cũng như vậy

Bị thẩm vấn trước tòa với anh, cô một mực lặng lẽ chờ anh, cô nghĩ anh nói cô ngu ngốc cũng tốt, nói cô dần cũng được, cô luôn nghĩ, chỉ cần anh tình nguyện đến tìm cô là được, nhưng mà, kể cả đến lúc cô theo Robert đến Male, anh cũng không hề tới tìm cô. Mặc dù sau đó cô hiểu rằng bọn họ là bởi thần xui quỷ khiến mà vượt mặt nhau, nhưng mà, cô thường hay nghĩ rằng, nếu như không phải có Đan Nhất Thuần hết lòng tạo cơ hội, bọn họ còn có thể bên nhau không? Đáp án dĩ nhiên là sẽ không. Bởi vì anh tuyệt đối không phải là loại người liều mạng có thể vì một người như cô mà tìm kiếm khắp nơi. Thế nhưng, cô vẫn tin rằng anh có kiêu ngạo của anh, trời sinh anh đã không biết biểu đạt tình cảm của mình, cô không thể buông tay, cho nên, cô lại một lần nữa bất chấp tất cả trở lại bên cạnh anh.

Hiện tại lại trở thành như thế này.

Ly hôn, tuyệt vọng, giống như đã từng gặp phải, cái quá trình đi từ hy vọng đến tuyệt vọng đó, tim cô đã bị tổn thương đến rách nát tả tơi, lúc cô đã chấp nhận tuyệt vọng, ông trời lại bày ra cái trò chơi hy vọng mong manh này với cô.

Vào giờ phút này, cô thật sự rất buồn cười.

Cô cười quá khư của mình đã không hành động được kiên quyết như bây giờ, nếu như cô có thể sớm xem mọi thứ nhạt đi, rồi cô sẽ biết thật ra thì ông trời đã sớm sắp xếp cho bọn họ một kết cục thích hợp nhất, đó chính là ngay cả bạn bè cũng không làm nổi mà trở thành người xa lạ.

Đúng vậy, cô đã không thể chịu đựng được nữa rồi

Những năm qua tim của cô từ nguyên vẹn rồi vỡ tan, vỡ rồi lại hợp lại, lắp lại không ngừng bởi vì trong niềm tuyệt vọng kia lại loe lói sáng lên một tia hy vọng, mà những động tác này cứ âm thầm diễn ra. Nhưng cho tới hôm nay, rốt cuộc cô cũng phát hiện, thì ra là tim mình đã rách nát tới mức không thể vá lại được rồi, một tia hy vọng mong manh đó đối với cô mà nói, không thể khiến cho tim cô rung động chút nào, bởi vì tim của cô đã như thế không thể cảm nhận được gì nữa, trong những lần tan vỡ đó đã đi về phía cõi chết rồi.

Cô nghĩ điều này cũng chính là nguyên nhân khi mà cô nghe tin anh kết hôn cô lại có thể đứng đưng tới mức như thế.

Đàm Dịch Khiêm.

Người đàn ông này cho đến hôm nay đối với cô không phải là bạn bè cũng chẳng phải kẻ địch, cô muốn cho anh ta biết.... —

Một trái tim đã vỡ nát tan tành không có cách nào chấp vá lại được nữa, cái cần không phải là hy vọng, mà là hiểu.

—
Los Angeles.

Đàm Dịch Khiêm cầm một ly rượu đỏ, đang ngồi trên chiếc ghế sofa duy nhất trong phòng làm việc mà trầm tư.

Bỗng chốc, tiếng chuông điện thoại di động của anh vang lên.

“Tổng giám đốc, hai mươi phút trước, cô Đan Nhất Thuần gọi điện thoại cho bà tổng giám đốc.”

Nghe xong cấp dưới báo lại, Đàm Dịch Khiêm nhíu chặt mi tâm, lạnh lùng nói, “Cậu bảo Đan Nhất Thuần đến gặp tôi ngay bây giờ.”

Cảm thấy Đàm Dịch Khiêm đang không vui, giọng nói của người cấp dưới cũng trở nên cẩn thận, không dám nhiều lời đáp, “Dạ.”

.

Ước chừng mười phút sau, Đan Nhất Thuần xuất hiện trước cửa phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ngồi trên ghế sofa được làm bằng da thật, đưa lưng về phía cô, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Đan Nhất Thuần đứng im chần chừ tại chỗ được một lúc, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

“Cô đã nói với cô ấy cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm không hề ngẩng đầu nhìn đến Đan Nhất Thuần, đôi mắt đen đậm vẫn mãi nhìn thứ chất lỏng màu đỏ sẫm sánh trong ly, khiến cho bầu không khí lúc này trở nên kì dị mà nguy hiểm.

Đan Nhất Thuần lấy hết dũng khí để nói, “Em nói hết tất cả với cô ấy rồi.”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên ngược mắt, trông mắt lạnh lẽo giống như hai thanh kiếm sắc bén quét về phía Đan Nhất Thuần, đôi môi mỏng nói mà không có chút độ ấm nào, “Xem ra, gan của cô càng ngày càng lớn.”

Đan Nhất Thuần cúi đầu, nghẹn ngào nói, “Em làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho anh thôi. Cho dù anh tức giận trách móc em, em cũng vui vẻ chấp nhận.”

Con người sâu thẳm như đầm nước của Đàm Dịch Khiêm nheo lại, giọng điệu vẫn không có chút độ ấm nào còn vô cùng nguy hiểm nói, “Đan Nhất Thuần, hình như cô quên rằng ở chỗ của tôi cô không có cơ hội được tha thứ lần nữa! !”

Rốt cuộc Đan Nhất Thuần cũng ngược mắt lên, mong mỏi nhìn Đàm Dịch Khiêm, cô nói bằng giọng nghẹn ngào nức nở, “Em biết chuyện em bỏ thuốc Hạ Tử Du đã khiến anh xóa sạch hết ân tình em thay anh cắn viên đạn kia, cũng biết nếu như mà em còn tiếp tục làm những việc mà anh cho rằng không nên làm, trong lòng anh vốn đã chẳng có vị trí của em lại khiến anh càng thêm chán ghét em. Nhưng mà, em không có lựa chọn nào khác. Em đem hết mọi chuyện nói với Tử Du là bởi vì em biết anh xa lánh Tử Du nhất định là có nguyên nhân của mình, nhưng em có thể cảm nhận được nỗi đau mà anh phải chịu đựng lúc này so với nỗi đau của Tử Du nhận lấy còn đau hơn gấp trăm ngàn lần. Dịch Khiêm, em rất đơn giản, em chính là loại phụ nữ yêu ai sẽ yêu đến mức không thể kiềm chế bản thân, em rất rõ chỉ khi Tử Du quay về bên cạnh anh, lòng anh mới không phải chịu đựng những đau khổ thể này, bóng lưng của anh sẽ không còn cô độc và hiu quạnh nữa, cho nên em không có lựa chọn nào khác, bởi em chỉ muốn như thế thôi!”

Xoảng —

Tiếng ly thủy tinh đựng rượu bị đập vỡ nát chúa vang lên.

Đàm Dịch Khiêm đứng lên, cả người lạnh lẽo, từ trên cao trừng mắt nhìn Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần vì động tác ném cái ly của Đàm Dịch Khiêm mà giật mình sợ hãi, nhưng cô không lùi bước vẫn mãi mong đợi nhìn đôi mắt u ám của Đàm Dịch Khiêm.

Lúc Đan Nhất Thuần đang chờ đợi sự xử trí của anh, cô lại nghe được câu nói mà cô đã đoán biết trước.

“Cút ra ngoài, trước khi tôi chưa đổi ý.”

Kiểm chế tức giận, Đàm Dịch Khiêm xoay người đi.

Đan Nhất Thuần nói với bóng lưng Đàm Dịch Khiêm, “Em đã hết giá trị lợi dụng rồi đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm không ngừng chân nữa mà tiếp tục sải bước đi.

Đan Nhất Thuần đuổi theo, thân thể nhỏ bé đứng chắn trước mặt Đàm Dịch Khiêm, yêu thương cầu xin nói, “Dịch Khiêm, anh đừng lựa chọn một mình chịu đựng, anh không phải là Thần, anh cũng cần có người ở bên cạnh mình, giúp đỡ anh cùng chịu đựng với anh, chỉ sợ là anh không muốn cô ấy phải chịu đau khổ cùng anh thôi. Cuộc sống an nhàn của cô ấy là do anh làm tất cả để đổi lấy, nhưng đã khiến cho bản thân mình phải gánh chịu tất cả tiếng xấu. Anh có biết hay không? Ngày hôm qua Ngôn Ngôn gọi điện thoại cho em, con bé khóc lóc trong điện thoại cầu xin em đừng kết hôn với anh, con bé nói nó không muốn anh và Tử du xa nhau. Em thật sự rất đau lòng, Dịch Khiêm, anh là ba của Ngôn Ngôn, trong lòng anh có thể đè nén được nỗi đau đó hay sao?”

Nhắc tới Liễu Nhiên, đôi mắt u ám căng thẳng của Dịch Khiêm dần dần thả lỏng, cuối cùng chuyển thành ảm đạm.

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Đủ rồi.”

“Dịch Khiêm, những gì em muốn nói đều đã nói xong, em mong anh có thể nghe suy nghĩ lại gì em đã nói. Anh đã không muốn nhìn thấy em nữa, vậy. Em đi.”

Giơ tay lên lau đi những giọt nước mắt đang tràn ra khỏi khóe mi, Đan Nhất Thuần chán nản thất vọng quay người đi.

Vậy mà, lúc Đan Nhất Thuần nhắc chân bước đi, Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Hôn lễ vẫn theo sắp xếp ban đầu mà cử hành, nhưng trong thời gian này tôi sẽ không để cô liên lạc với bất cứ ai.

Sống lưng Đan Nhất Thuần cứng đờ, giật mình kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm.

Nhưng lúc đó, Đàm Dịch Khiêm đã trực tiếp lướt qua Đan Nhất Thuần, dáng người rắn rỏi lạnh lùng bước vào thang máy.

Buổi tối ngày hôm đó, Đàm Dịch Khiêm trở lại biệt thự.

“Ông chủ, ông đã về rồi?”

Câu hỏi của người làm không được Đàm Dịch Khiêm đáp lại nửa câu, Đàm Dịch Khiêm quẳng chìa khóa xe lên ghế sofa ở phòng khách, sau đó vùi sâu cả người vào trong ghế.

Bỗng dưng, anh cảm điều khiển ti vi bật lên, một năm xem ti vi cũng không được bao nhiêu lần, nghe âm thanh huyền ảo trên TV, anh giật mình bừng tỉnh trong cái sự lạnh lẽo trống trải của căn biệt thự truyền tới.

Không có họ, thế giới của anh lại trở về với những ngày trước kia, một thế giới không có độ ẩm.

“Thưa ông, tôi mang bữa tối đã hâm nóng lên nhé.”

Đàm Dịch Khiêm bình thản nói, “Không cần, mọi người cũng đi nghỉ đi.”

Người làm không hỏi nhiều nữa, yên lặng lui ra.

Vậy mà, trước lúc bà người làm quay người đi, Đàm Dịch Khiêm lại hỏi, “Dì Trần, mọi thứ đều thu dọn xong rồi sao?”

Bước chân người làm dừng lại, cúi đầu cung kính nói, "Lúc cô chủ đi chỉ đem theo một số quần áo, nhưng đồ dùng hằng ngày cũng không có nhiều, tôi đều thu dọn lại để trong một cái rương rồi."

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ, không nói gì nữa.

Bà người làm sau một lúc giằng co trong lòng, rồi ngập ngừng nói, "À, ông chủ, ông định bán căn biệt thự này đi sao?"

Tia sáng trong đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm biến mất,, khàn giọng nói, "Giữ lại nó để làm gì?"

Bà người làm nói, "Tôi cũng chỉ cảm thấy hơi đáng tiếc, dù sao mấy người chúng tôi làm việc ở đây cũng lâu rồi, đột nhiên ông chủ không cần chúng tôi nữa, chúng tôi đều rất không đành lòng. À phải rồi, trong vườn hoa còn có mấy cây cỏ chanh của cô chủ trồng, nếu như vứt bỏ tất cả thì rất đáng tiếc."

Đàm Dịch Khiêm trầm mặc, cũng không trả lời người làm.

Đúng lúc này di người làm hình như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó vội nói, "À, ông chủ, lúc tôi dọn dẹp phòng có phát hiện ra một thứ, tôi không biết là của ông hay của cô chủ, cho nên không có dọn lại cất vào hòm, ông có muốn xem qua nó không?"

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, "Lấy tới đây đi!"

Bà người làm xoay người rời đi vài phút, lúc quay lại trên tay có một cái hộp quà gói giấy hồng.

Bà đưa cái hộp cho Đàm Dịch Khiêm nói, "Cái hộp quà này tìm được trong ngăn kéo ở tủ đầu giường của ông. Nhìn màu sắc kiểu dáng cũng không giống đồ của ông hay dùng, nhưng nếu như là đồ của cô chủ, tại sao cô chủ lại không đem nó theo?"

Nhìn cái hộp quà màu hồng này, trong lòng Đàm Dịch Khiêm không hiểu sao lại đau thắt giống như vừa bị quật một cái, dường như đang có một thứ đau đớn vô hình nào đó đánh thật mạnh vào.

Anh gỡ lớp giấy bọc, mở hộp quà ra.

Trong cái hộp tinh xảo không chứa bất cứ một món quà nào, chỉ có một tấm ảnh.

Trong tấm ảnh là một đứa bé trai xa lạ nhưng anh lại cảm thấy có chút quen thuộc, anh nhìn nó vài giây, rồi lật mặt sau tấm ảnh lên.

Mặt sau bức ảnh là một hàng chữ tiếng trung xinh xắn, trên đó bao hàm cả tâm tình lúc cô tặng món quà này.

Ông xã, sinh nhật anh sắp đến, em đang nghĩ nên tặng cho anh món quà gì đây?

Haizz, người giàu có như anh thật sự là chẳng thiếu cái gì cả, em nghĩ mãi không ra nên tặng anh cái gì bây giờ!

Nhưng mà em nghĩ ra rồi, hi hi.

Anh nhìn thấy cậu nhóc nhỏ trong hình chưa?

Anh nhất định cảm thấy là có chút quen thuộc lại xa lạ đúng không? Ha ha, nó thật ra chính là dùng khuôn mặt của anh và em ghép vào, đây chính là trò chơi ghép hình trên máy tính mà các bố mẹ bây giờ rất thích làm đó.

Em thấy anh bận rộn cả ngày như thế nhất định là không biết cái trò ghép hình trên máy tính này rồi.

Em cũng không biết anh có thích con trai không, nhưng nhìn bộ dạng người đàn ông như anh, chắc chắn là cũng rất mong muốn một đứa con trai, cộng thêm chúng ta cũng đã có Liễu Nhiên, cho nên em hy vọng đứa bé trong bụng em sẽ là một đứa bé trai. Ông xã, anh có suy nghĩ giống em hay không?

Được rồi, chồng yêu à, có hài lòng với món quà sinh nhật này không?

Em đã nói rồi có bất ngờ lẫn vui vẻ mà, mau nhìn kỹ một chút, đứa bé trong tấm ảnh ghép này đều được mọi người khen là rất dễ thương đấy, em hy vọng đứa trẻ trong bụng em sau này cũng như thế.

Một câu cuối cùng: ‘Ông xã, chúc anh sinh nhật vui vẻ, em mãi mãi yêu anh!!!’

.

Giờ khắc này sự đau đớn đổ ụp lên anh còn đau hơn so với bất kỳ lần nào khác.

Anh lật lại tấm hình, ánh mắt chăm chú nhìn thật lâu vào gương mặt của đứa trẻ trong ảnh.

Anh nhớ bọn họ có từng nói qua về vấn đề này, anh nói với cô anh muốn con trai, lúc ấy cô nũng nịu nói anh quá truyền thống, nhưng lúc sau cô lại cười với lúm đồng tiền như hoa trên má.

Cô đối với đứa bé này, tràn ngập mong chờ nhiều đến vậy, thế nhưng.

Không thể kiềm chế được sự tự trách đang lan tràn trong trái tim mình, hận ý đối với bản thân, lúc này sự tức giận cũng tràn ngập tim phổi anh, đau đớn rõ ràng như thế, anh không cách nào kiềm nén nổi.

Một lúc lâu sau, Đàm Dịch Khiêm cất tấm hình vào trong hộp, sau đó cầm điện thoại di động lên.

Bấm dãy số điện thoại chưa bao giờ biến mất trong tâm trí anh, anh lẳng lặng chờ đợi cô nghe máy.

Anh chưa từng có kiểu mong đợi giọng nói của một người đến phát điên thế này, chưa từng có.

“Thật xin lỗi, số điện thoại của quý khách nằm trong danh sách bị hạn chế, xin vui lòng gọi lại vào lúc khác.” (haha...đáng đời)

Tiếng nói lặp đi lặp lại trong di động là giọng nữ quốc tế, Đàm Dịch Khiêm không kiềm được bật thốt lên chữ, ” Chết tiệt!”

Cô lại dám cho số của anh vào mục Black list....

Người phụ nữ này! !

“Dì Trần!”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên cất tiếng gọi.

Dì Trần vẫn im lặng đứng bên cạnh từ nãy lập tức trả lời, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Có thể để tôi mượn điện thoại di động của dì dùng một chút không?” Anh tất nhiên biết nếu cô đã cài số của anh, tất nhiên cũng sẽ cài cả số điện thoại nhà.

Dì người làm gạt đầu, “Được.”

“Cám ơn!”

“Ông chủ không cần khách sáo.”

Cầm lấy điện thoại dì Trần đưa, Đàm Dịch Khiêm lại bấm số điện thoại của cô một lần nữa.

Nhạc chờ vang lên vẫn là bài hát ngày xưa cô đặt làm nhạc chuông, một bài hát rất đau khổ:

Tôi ăn cơm một mình, du lịch khắp nơi đi một chút dừng một chút, cũng một mình đọc sách, làm thơ, tự nói chuyện với chính mình.

Bài hát chưa hết, giọng nói lạnh lạnh của cô đã vang lên bên tai, “Alô!”

Anh nín thính không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe giọng nói của cô.

“Alô!” Cô lặp lại lần nữa.

Anh vẫn im không nói gì.

Cô không kiên nhẫn hỏi lại, “Xin chào, xin hỏi có phải gọi nhầm số không?”

Giọng anh vang lên rõ mồn một trong không gian lạnh vắng tĩnh mịch, “Là tôi.”

Người bên đầu kia rõ ràng hơi sững lại một chút, “Tại sao anh biết số di động của tôi?” Cô hỏi.

Anh dựa vào ghế sofa, hỏi ngược lại, “Em nghi ngờ về năng lực của tôi?”

Giọng cô hơi khựng lại một chút, sau đó lạnh nhạt nói, “Xin anh lần sau đừng gọi vào số của tôi nữa.”

Anh biết rõ còn cố hỏi, “Tại sao?”

“Đàm Dịch Khiêm, lần trước tôi có nói với anh tôi và anh vẫn là bạn bè, nhưng bây giờ tôi muốn nói cho anh biết, tôi đã đổi ý rồi, tôi không có ý định làm bạn với anh, cũng hy vọng sau này anh đừng gọi cho tôi nữa”

Trước khi cô chuẩn bị cúp máy thì anh lại hỏi, “Em lấy lý do gì mà nói với tôi những lời này?”

Hiển nhiên là cô đang tức giận, “Lý do anh đổ oan cho tôi còn chưa đủ hay sao?”

Trong đầu anh bây giờ là hình ảnh lúc cô khóc lóc tranh cãi với anh, tim anh như ngừng đập, thế nhưng anh thể hiện như không hề có chút tình cảm nào, chậm rãi thông thả nói, “Em chỉ nghe lời một phía từ Nhất Thuần, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ đến việc tại sao tự nhiên Nhất Thuần lại gọi điện và nói những lời đó với em ư?”

“Đúng vậy, cô ấy nói một tràng những lời không hiểu ra sao cả, nhưng thật sự đã khiến tôi nhìn rõ anh hơn, anh chính là một tên khốn kiếp, mắt tôi đúng là mù rồi cho nên mới dây dưa với anh nhiều năm như thế! !”

Trong giọng nói của cô chỉ có tức giận, không có đau thương.

Anh ngược mắt nhìn về phía vườn hoa ngoài cửa sổ đang chìm trong bóng tối, bình tĩnh nói, “Thừa nhận đi, em đã không làm được như em nói buông tay không dây dưa nữa. Em tức giận, em có thể nói với tôi, thậm chí lúc chúng ta nói chuyện ly hôn em đều có thể nói ra bất kỳ yêu cầu gì mà em muốn. Nhưng mà, tại sao em lại bảo Liễu Nhiên nói ra những lời đó với Nhất Thuần?”

Cô lơ mơ hỏi, “Anh đang nói cái gì?”

Anh chậm rãi nói, “Liễu Nhiên gọi điện cho Nhất Thuần, cầu xin Nhất Thuần đừng ở bên anh nữa. Nhất Thuần vì rất thương yêu Liễu Nhiên cho nên mới gọi cuộc điện thoại đó cho em, cô ấy còn đòi chia tay với anh.”

Cô không thể tin được hỏi, “Ý của anh là tôi xúi Ngôn Ngôn bảo con bé gọi điện cho Nhất Thuần.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Giọng anh hỏi ngược lại cô lạnh lẽo đến mức trơn tru, nhưng trong lòng thì lại đang kiềm nén đau đớn.

“Đàm Dịch Khiêm, anh thật là.....Con mẹ nó anh chính là đồ khốn kiếp, anh.” Cô không chửi thêm được câu thô tục nào nữa, cũng bởi vì uất ức mà nghẹn luôn cả giọng, cô cảm phần nói, “Hạ Tử Du tôi thật là xúi quẩy tám đời mới có thể gặp phải tên khốn kiếp như anh.”

“Nếu như lúc đầu không muốn ly hôn với tôi, thì lúc ly hôn đừng có thể hiện ra mình hào phóng như thế. Tôi vu oan cho em, nhưng đó là vì em gieo gió gặt bão, không chịu đi thôi.”

Anh còn chưa dứt lời, cô đã đập máy.

Nghe tiếng soàn soạt tút tút truyền đến bên tai, anh từ từ để điện thoại di động xuống, đóng nắp điện thoại lại.

Đứng một bên nghe cuộc đối thoại giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, giờ phút này di Trần kinh hồn bạt vía đến không thể mở miệng, bà chưa bao giờ nghĩ đến đôi vợ chồng ân ái như vậy mà hôm nay phải đi đến nông nổi này.

“Di Trần, điện thoại của dì.”

“Dạ.”

Một giây sau, anh đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn trà, anh mang theo cái hộp màu hồng đó đi ra khỏi biệt thự, ánh đèn trên con đường nhỏ kéo dài bóng dáng cao lớn của anh.

Thành phố Y, nhà họ Hạ.

Bà Hạ đang ở dưới lầu một xem ti vi, đột nhiên nghe thấy tiếng gào khóc cầu xin của Liễu Nhiên.

“Mẹ, lần sau Ngôn Ngôn không dám nữa. Mẹ. Mẹ. Ngôn Ngôn không dám nữa đâu.”

Tất cả người giúp việc trong nhà đều nghe thấy tiếng khóc của Liễu Nhiên, mọi người cùng nhau chạy về phía lầu hai, bà Hạ là người đầu tiên chạy đến trước phòng Hạ Tử Du.

“Mẹ, Ngôn Ngôn không dám nữa đâu.”

Bà Hạ gấp gấp mở cửa phòng Hạ Tử Du ra, đập vào mắt là hình ảnh Liễu Nhiên đang gào khóc ôm lấy đùi Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngẩng đầu nhìn lên trời, nước mắt đang lăn dài trên hai gò má.

Còn Liễu Nhiên đang dùng sức ôm chặt chân Hạ Tử Du, vừa khóc vừa nói, “Mẹ, mẹ đừng không thương Ngôn Ngôn nữa, sau này Ngôn Ngôn không dám nữa. Mẹ ơi.”

Bà Hạ chạy vội tới trước mặt hai mẹ con Hạ Tử Du, cố gắng kéo ra Liễu Nhiên đang khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng Liễu Nhiên vẫn ôm thật chặt Hạ Tử Du không chịu buông.

Bà Hạ không chịu nổi nữa quát Hạ Tử Du, “Tử Du, chuyện gì xảy ra? Tại sao Ngôn Ngôn lại khóc?”

Hạ Tử Du không trả lời bà Hạ ngay, mà chỉ hít vào một hơi thật sâu, cố gắng nuốt nghẹn sự đau đớn xuống cổ họng, nhưng nước mắt cô không chịu nghe lời mà cứ rào rạt tuôn xuống, cô từ từ cúi đầu nhìn dáng vẻ đáng thương của con gái đang ôm chặt chân mình, tim cô quặn thắt đau đớn, rốt cuộc không thể tiếp tục ra tay đánh con bé nữa, cô đau lòng hỏi, “Vậy sau này con có ngoan ngoãn nghe lời mẹ không?”

200. Chương 200 : Dễ Dàng Một Mỗi

Ngồi ở mép giường, Hạ Tử Du ôm thật chặt Liễu Nhiên đang ngủ say trong lòng mình, nhìn khuôn mặt ngây thơ của con vì khóc mà đỏ hồng, lòng cô trào lên niềm tự trách và áy náy, cô không nhận được đau lòng mà hôn lên trán con.

Bà Hạ ngồi bên cạnh Hạ Tử Du, khe khẽ thở dài, “Vừa nãy là có chuyện gì? Tại sao lại để con bé khóc thành ra như thế? Con không đau lòng nhưng mẹ nhìn cũng thấy đau.”

Hạ Tử Du không trả lời mẹ, chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn Liễu Nhiên.

Bà Hạ lo âu hỏi, “Tử Du, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Dĩ nhiên bà Hạ cũng không bỏ qua hình ảnh khi Hạ Tử Du trách mắng Liễu Nhiên mà nước mắt cứ rơi như mưa.

Hạ Tử Du nghẹn giọng nói, “Ngôn Ngôn....Hôm trước con bé gọi điện cho Đan Nhất Thuần.”

Bà Hạ giật mình kinh ngạc, “Làm sao lại thế?”

“Con bé lên lấy điện thoại của con gọi đi.”

Bà Hạ lại càng không hiểu, “Ngôn Ngôn tại sao phải gọi cho cái con hồ ly tinh ấy làm gì?”

Hạ Tử Du dịu giọng giải thích, “Nhất Thuần trước kia đã từng chăm sóc con bé, nó rất thân với Nhất Thuần, vì thế nên có thể biết được số điện thoại của nhất Thuần.”

Bà Hạ nhíu mày hỏi, “Mẹ không hỏi cái này, mẹ hỏi là nguyên nhân tại vì sao mà con bé gọi cho Đan Nhất Thuần?”

Giọng Hạ Tử Du nghẹn lại khàn khàn, “Con bé vô tình nghe được con nói chuyện với Robert là Đàm Dịch Khiêm kết hôn với Đan Nhất Thuần, cho nên gọi điện cho Nhất Thuần, khóc cầu xin Nhất Thuần đừng kết hôn với Đàm Dịch Khiêm.”

Bà Hạ trợn mắt sợ hãi, “Con nói sao? Đàm Dịch Khiêm kết hôn với Đan Nhất Thuần?”

Hạ Tử Du gật nhẹ.

Bà Hạ chất vấn, “Tử Du, chuyện này tại sao con không nói với mẹ?”

Hạ Tử Du giải thích, “Con nghĩ đây chỉ là chuyện rêu rĩa thôi.”

Bà Hạ ngay lập tức nổi giận, “Cái tên Đàm Dịch Khiêm này, nó thật biết cách ăn chơi phong lưu đấy, mới ly hôn với con không bao lâu, không đợi được mà đã muốn kết hôn với người phụ nữ khác.”

Hạ Tử Du vẫn trù miết nhìn Liễu Nhiên, chậm rãi nói, “Mẹ, đừng nhắc đến anh ta nữa, bây giờ anh ta làm cái gì cũng chẳng liên quan đến con.”

Bà Hạ thở dài nói, “Tử Du, đây chính là lỗi sai của con. Cho dù Ngôn Ngôn nghe tin Đàm Dịch Khiêm kết hôn con bé có gọi điện cho cô ả hồ ly tinh kia đi nữa, thì con cũng không nên trách cứ Ngôn Ngôn không đúng, nó còn nhỏ, nghe cha mình muốn kết hôn với người phụ nữ khác, con bé sẽ làm những chuyện mà con bé biết vào tầm tuổi này chuyện đó rất bình thường.”

Hạ Tử Du khàn giọng nói, “Con biết, là con đã sai rồi.”

Cô không phải là một người mẹ tốt, mới có thể không quan tâm đến ý nghĩ của con mình, con bé căn bản không hề làm sai, kẻ làm sai chính là người lớn.

Bà Hạ vỗ nhẹ bả vai Hạ Tử Du, điềm tĩnh nói, “Được rồi, được rồi, con cũng đừng tự trách bản thân mình nữa, chuyện này đều là do lỗi của cái thằng bại hoại đó, sau này con nên vạch rõ giới hạn với cái thằng xấu xa đó, nếu nó dám ức hiếp con, mẹ tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn con chịu uất ức đâu, lần này là khổ cho Ngôn Ngôn rồi.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn bà Hạ, cảm kích nói, “Mẹ, con rất may mắn khi giờ phút này có mẹ ở bên cạnh.”

Bà Hạ ôm Hạ Tử Du, an ủi vỗ nhẹ lưng Hạ Tử Du, “Đưa con gái ngọc này, mẹ cũng chỉ có con và Ngôn Ngôn thôi.”

Thời gian từ từ trôi qua, nháy mắt đã trôi qua một tuần.

Trên sofa ở phòng khách, Hạ Tử Du ngồi đối diện với Liễu Nhiên, thân thiện hỏi, “Ngôn Ngôn, mẹ chơi ghép hình với con, có được không?”

Liễu Nhiên gật gật đầu.

Hạ Tử Du vừa suy nghĩ ghép thế nào, vừa nói với Liễu Nhiên, “Đợi lát nữa chúng ta chơi ghép hình xong, mẹ và bà ngoại dẫn con đi chơi công viên nhé, con có thích không?”

Liễu Nhiên vẫn không nói gì chỉ gật gật đầu.

Hạ Tử Du thả miếng ghép hình trong tay ra, êm ái hỏi Liễu Nhiên “Ngôn Ngôn, tại sao con không nói chuyện với mẹ?”

Liễu Nhiên cúi thấp đầu, lo sợ vắn vắn ngón tay, dường như không dám lên tiếng nói gì.

Kể từ hôm Hạ Tử Du trách cứ con bé xong, Liễu Nhiên chưa từng chủ động mở miệng nói với ai bất cứ câu nào.

Lúc này, Hạ Tử Du bế lấy Liễu Nhiên khỏi ghế sofa ôm vào lòng, để con bé ngồi trên đùi mình rồi nghiêm túc hỏi, “Ngôn Ngôn, hôm đó mẹ nói chuyện với con quá gay gắt, là mẹ không phải, con giận mẹ thì con cứ nói, đừng làm nger với mẹ, được không?”

Liễu Nhiên chớp chớp hàng mi dài vài cái, đôi mắt trẻ con vô tội lấp lánh ánh nước.

“Ngôn Ngôn.”

Hạ Tử Du đang bực bội bởi thái độ của Liễu Nhiên thì một người giúp việc đi tới trước mặt cô. “Cô Hạ, ông Robert đến.”

Người giúp việc vừa dứt lời, Robert đã đi vào phòng khách biệt thự.

Hạ Tử Du cười cười với Robert, sau đó nhẹ giọng nói với Liễu Nhiên, “Ngôn Ngôn, con xem, chú ‘củ cải’ tới rồi kìa.”

Liễu Nhiên quay mặt sang nhìn Robert.

“Đến đây Liễu Nhiên, chú ‘củ cải’ ôm con một cái nào.”

Hạ Tử Du đứng dậy khỏi ghế sofa, mỉm cười nói, “Sao anh có thời gian rảnh để đến đây thế?”

Robert hôn Liễu Nhiên một cái sau đó mới trả lời, “Anh căn bản là đâu có đi khỏi đây.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Mấy hôm nay anh đều ở lại thành phố Y à?”

Robert gật đầu, “Em biết là anh rất rảnh rỗi mà, Los Angeles anh không muốn tới nữa, Male cũng không có chuyện gì, định ở lại thành phố Y chơi với em và Liễu Nhiên thêm một thời gian nữa, cũng thuận tiện thưởng thức vài cảnh đẹp của Trung Quốc.”

Hạ Tử Du cười nhạt, “Anh lại phí thời gian vào mấy thứ vô ích này rồi, không nghiêm túc mà yêu đương đi, để em xem anh về sau ăn nói như thế nào với hai bác.”

Robert liếc xéo Hạ Tử Du, “Anh mà thiếu phụ nữ à? Chẳng qua mấy người phụ nữ kia anh nhìn không vừa mắt.”

Hạ Tử Du bị lời của Robert chọc cười, “Được rồi, anh chàng đẹp trai, hôm nay anh đến tìm em có việc gì hay sao?”

“Không có gì, chỉ đơn giản là muốn đến thăm em và Liễu Nhiên thôi.” Robert đáp lời.

Trả lời cô xong anh quay ra nói với Liễu Nhiên, “Liễu Nhiên, chú ‘củ cải’ mang quà tới cho con này, con đoán thử xem chú củ cải giấu nó ở đâu trên người?”

Liễu Nhiên chớp mắt, trầm mặc, không giống với kiểu nhiệt tình bình thường hay đáp lại Robert.

Robert bây giờ mới chú ý đến từ lúc anh bước chân vào cửa đến giờ Liễu Nhiên vẫn chưa mở miệng nói một câu nào, Robert không hiểu gì hỏi Hạ Tử Du, “Liễu Nhiên làm sao thế? Lần trước anh gặp con bé, tình trạng của nó cũng không nghiêm trọng đến mức này!”

Hạ Tử Du đang muốn trả lời Robert, bà Hạ vừa từ trên tầng hai đi xuống đứng trên cầu thang cắt ngang lời bọn họ, “Robert, cháu đến rồi à!”

Robert nở nụ cười, lễ phép nói, “Đúng vậy, bác gái.”

Bà Hạ đi tới trước mặt bọn họ, cười hỏi Robert, “Cháu tìm Tử Du có chuyện gì sao?”

Robert trả lời, “Cũng không có chuyện gì, cháu đang rảnh nên đến tìm Tử Du và Liễu Nhiên thôi ạ.”

Bà Hạ hoà nhã nói, “À, bác đang chuẩn bị đi cùng Tử Du và Liễu Nhiên đến khu vui chơi, nếu cháu không ngại thì đi cùng chúng ta đi!”

Robert gật đầu, “Được ạ!”

Bà Hạ ôm lấy Liễu Nhiên ra khỏi lòng Hạ Tử Du, hòa ái nói, “VẬY bác ôm Liễu Nhiên lên lầu thay quần áo trước đã, mấy đứa ở đây nói chuyện một lát đi.”

“Dạ.”

Sau khi bà Hạ bế Liễu Nhiên lên lầu, Hạ Tử Du bảo Robert ngồi xuống ghế sofa.

Robert vừa mới ngồi xuống liền lên tiếng hỏi Hạ Tử Du, “Con gái em làm sao mà không nói chuyện? Tình huống này so với lần trước còn tệ hại hơn.”

Hạ Tử Du cup mắt xuống, giọng nói đầy áy náy, “Em đánh con bé.”

“Sao?”

Hạ Tử Du liền kể với Robert chuyện Liễu Nhiên gọi điện cho Đan Nhất Thuần.

Robert sau khi nghe xong nhíu mày, “Em vì chuyện này mà đánh con bé?”

Hạ Tử Du dừng mấy giây, chậm rãi nói, “Sau khi Nhất Thuần nhận được điện thoại của Ngôn Ngôn thì rất đau lòng, sau đó liền gọi điện cho em.”

Đại khái kể sơ chân tướng sự việc cho Robert nghe, Robert nghe xong có phần kinh ngạc, một lúc sau mới tỉnh táo, “Em nói là, Dịch Khiêm cố ý đổ oan cho em?”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói, “Nếu không phải là chính miệng Nhất Thuần nói ra chuyện này, em nghĩ có lẽ sẽ mãi không bao giờ biết được chuyện này.”

Robert tức giận, “Dịch Khiêm cậu ta thật là quá đáng! !”

“Anh ta đã làm gì em không cần biết. Em chỉ giận Ngôn Ngôn gọi cho Nhất Thuần, mà đã tạo thành áp lực cho Nhất Thuần, khiến cho Nhất Thuần bịa ra lý do nói Đàm Dịch Khiêm vẫn còn yêu em, cố gắng thuyết phục em trở về bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.” Bây giờ nghĩ lại, nếu như ngay lúc đó cô chỉ cần có một chút dao động, lại giống như ngày trước vì một tia hy vọng mong manh mờ mịt mà quay trở về bên cạnh anh, phỏng chừng bây giờ cô chỉ có thể đào một cái hố mà chôn chính mình.

Robert đột nhiên nghiêm túc nói, “Tử Du, mặc dù Dịch Khiêm có quá đáng, nhưng anh cảm thấy không phải là Nhất Thuần nói những lời đó chỉ vì muốn giúp hai người quay lại. . . . Anh vẫn luôn cảm thấy đột nhiên mà Đàm Dịch Khiêm lại trở nên lạnh lùng vô tình với em, hiện tại Nhất Thuần cũng nói thế, có lẽ em thử nghĩ đến những mặt tốt khác xem.”

Hạ Tử Du lúc này cười mỉa mai, “Robert, kể cả không tính đến chuyện em với Đàm Dịch Khiêm đã chấm dứt, coi như vào giờ phút này em vẫn giống những ngày trước ôm lấy một tia hy vọng, nhưng lúc Đàm Dịch Khiêm dùng cái giọng chất vấn ấy nói em xúi giục Liễu Nhiên gọi điện cho Nhất Thuần, anh nghĩ rằng cái tia hy vọng mong manh ấy vẫn còn sao?”

Robert không thể tin được, “Dịch Khiêm lại làm như vậy?”

Hạ Tử Du bình tĩnh thở dài, “Em nghĩ anh ta muốn cùng Nhất Thuần ở bên nhau mà hao phí tâm tư, chỉ trách em ngu muội, mới có thể để đến cuối cùng bị anh ta nói là loại phụ nữ mặt dày mày dạn.”

Lúc này, Robert lửa giận phùng phùng đứng bật dậy, “Không được, Dịch Khiêm dám đối xử với em như vậy, anh phải tìm cậu ta tính sổ! !”

Hạ Tử Du đứng dậy theo kéo tay Robert, “Robert, bây giờ đối với tất cả những gì anh ta đã làm, em đã chẳng còn để ý đến, nếu như anh bây giờ mà đi tìm anh ấy, có phải lại để anh ta gọi điện đến nói em tranh thủ sự đồng cảm của anh? Em nói với anh chuyện này cũng không phải là muốn cho anh biết anh ta đáng ghét đến mức nào, cũng không phải là muốn để cho anh thay em tìm anh ta tính sổ, em chỉ muốn để anh biết rằng em và anh ấy đã hết rồi, từ nay về sau anh đừng nghĩ đến chuyện giúp em và anh ấy quay lại, em bây giờ nghĩ đến khoảng thời gian trước kia em và anh ta ở bên nhau đều cảm thấy chán ghét. . . . Giờ phút này thứ duy nhất em để tâm đó chính là vì lời nói của anh ta mà em đã đánh Ngôn Ngôn, bây giờ em rất hối hận.”

Hạ Tử Du nói một hồi cũng làm cho lửa giận của Robert dịu bớt, anh xoay người, khàn giọng nói, “Tử Du, em không cần phải chịu đựng nhiều như thế.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Em xin anh, đừng dùng ánh mắt đồng cảm ấy nhìn em, em rất ổn.”

“Tử Du, Robert, chúng ta đi thôi!”

Bà Hạ bé theo Liễu Nhiên xuất hiện cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

Hạ Tử Du quay lại gật đầu với bà Hạ, “Dạ.”

Robert cũng không nói thêm gì nữa.

Khu vui chơi thiếu nhi.

Bà Hạ và Hạ Tử Du ngồi trong bóng râm, ánh mắt đều đang chăm chú nhìn vào hình ảnh Robert đang chơi xe điện đụng nhau với Liễu Nhiên.

Bà Hạ cười nói, “Thằng nhóc Robert này, dáng vẻ cao lớn đẹp trai, chơi với Ngôn Ngôn thật giống trẻ con Mà Ngôn Ngôn có vẻ như cũng rất thích nó, hôm nay đã cười tới mấy lần!”

Hạ Tử Du nhìn phía trước, gật đầu, ”Dạ, lúc con ở Male, anh ấy cũng rất quan tâm đến con, người có thể được làm bạn với anh ấy thật may mắn

Bà Hạ đột nhiên trở nên nghiêm nghị nói, “Xem ra nó thật là một lựa chọn không tồi ! Tử Du, con có thể suy nghĩ lại xem!”

Hạ Tử Du nhìn về phía mẹ, nghi ngờ, “Lựa chọn về việc gì ạ?”

Bà Hạ rất tự nhiên nói, “Lựa chọn để làm bạn trai đó mà!”

Hạ Tử Du ngượng ngừng nói, “Mẹ, mẹ suy nghĩ đi tận đâu thế, con và Robert chỉ là bạn thôi, ở đâu ra lại biến thành bạn trai?”

Đổi lại Bà Hạ nghi hoặc, “Robert không phải thích con à? Thằng cấp làm bạn trai thì có gì là không được?”

“Mẹ, mẹ nghe từ đâu ra là Robert thích con?” Hạ Tử Du xấu hổ nói, “Mẹ đừng ghép đôi lung tung, tránh làm trò cười cho người khác.”

“Hả, Robert không phải thích người sao?” Bà Hạ nói, “Mẹ thấy nó thường xuyên đến nhà chúng ta chơi, còn tưởng rằng nó có ý với con chứ.”

Hạ Tử Du cười khê, “Mẹ, thật may là mẹ không ở trước mặt Robert nói lung tung. Con và anh ấy chỉ là bạn bè, anh ấy cũng có người mà anh ấy yêu rồi.”

Bà Hạ vô cùng tiếc nuối nói, “Nó có người yêu rồi sao?”

“Đúng vậy, cho nên mẹ đừng có nghĩ lung tung nữa ạ!”

Bà Hạ thở dài, “Ây da, người đàn ông tốt như vậy, thế mà lúc đầu con lại không gặp được. Có điều, bây giờ là bạn con, chỉ cần cả hai vẫn độc thân, sau này vẫn có thể trở thành người yêu mà, mẹ càng nhìn nó càng thấy thuận mắt.”

“Mẹ, bọn họ tới kia những lời này về sau mẹ đừng nhắc đến nữa.”

Dứt lời, Hạ Tử Du đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười nhả nhặn thản nhiên nhìn Robert dắt tay Liễu Nhiên đi về phía họ.

Robert nháy nháy mắt với Hạ Tử Du, Hạ Tử Du vẫn chưa hiểu chuyện thì đã bị Liễu Nhiên nhào tới ôm chặt lấy cổ.

“Ồi. Ngôn Ngôn.” Hạ Tử Du có chút bất ngờ cả một tuần nay Liễu Nhiên không hề chủ động gần gũi mà nay lại tự đứng ôm cô.

Hạ Tử Du lập tức bế Liễu Nhiên đang ôm cứng hai chân cô lên, liên tục hôn vào gò má Liễu Nhiên mấy cái liền, cảm động nói, “Con gái cưng của mẹ.”

Liễu Nhiên giơ tay ôm chặt lấy cái chiếc cổ mảnh mai của Hạ Tử Du, ngọt ngào gọi, “Mẹ.”

Bà Hạ cũng cười tươi như hoa, “Ngôn Ngôn, mau gọi bà ngoại.”

Liễu Nhiên lanh lợi gọi thêm một tiếng, “Bà ngoại.”

Bà Hạ vui sướng bế lấy Liễu Nhiên từ tay Hạ Tử Du, “Con thật là ngoan!”

Liễu Nhiên nhìn về phía Hạ Tử Du, ngây thơ xin lỗi nói, “Mẹ, con xin lỗi, Ngôn Ngôn mấy ngày nay không ngoan, khiến mẹ không vui Sau này Ngôn Ngôn sẽ nghe lời mẹ.”

Nghe thấy Liễu Nhiên nói vậy Hạ tử du vui mừng đến rướm nước mắt, Hạ Tử Du mong đợi nhìn con gái, nghẹn ngào nói, “Mẹ không phải không vui, Ngôn Ngôn.”

.

Trên đường trở về, Liễu Nhiên được bà Hạ dắt tay đi, cô bé đã quay lại với dáng vẻ đáng yêu như trước kia, lúc đi bộ cũng véo von ríu rít không ngừng.

Hạ Tử Du và Robert đi sau lưng bà Hạ , Hạ Tử Du cảm kích nói, “Robert, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh cái gì?”

“Em biết là Ngôn Ngôn chịu nói chuyện với em là do có anh nói giúp.”

Robert nhếch môi cười, “Anh có giúp đỡ cái gì đâu, anh chỉ biết cách nói chuyện với trẻ con thôi.”

Hạ Tử Du tò mò hỏi, “Vậy anh nói chuyện gì với con bé?”

Khóe môi Robert giương cao, “Anh không nói cho em đâu.”

Hạ Tử Du lắc lắc cánh tay Robert, “Ấy, nói cho em biết đi mà”

“Không nói.”

Thấy mềm không được, Hạ Tử Du bắt đầu chuyển cứng, “Được, anh mà không nói thì em đi kể với mẹ em về cái lịch sử bạn gái huy hoàng của anh, đập tan cái hình tượng người đàn ông tốt của anh trước mặt mẹ em, khỏi phải nghe mẹ em suốt ngày khen anh tốt, nói đến mức em nghe lỗ tai cũng chai cả ra rồi.”

Hạ Tử Du cười sải bước đi.

Robert lập tức đuổi theo, “Tử Du, hà hà, đừng có hẹp hòi thế, anh còn trông cậy vào mẹ em để tìm bạn gái đấy. Được, anh nói, thật ra anh cũng không cần nói gì nhiều với con gái em cũng đoán ra trong lòng nó nghĩ gì, biết con bé sợ em nói không cần nó nữa, sau đó anh liền kể cho nó nghe ngày xưa em sinh nó khó khăn thế nào, con bé vừa nghe xong liền đòi gặp em.”

—

Từng ngày lại êm ả trôi qua, chớp mắt một cái, đã đến mấy ngày đầu của tháng sau.

Hạ Tử Du đã tìm được mấy chỗ làm, nhưng còn chưa đi phỏng vấn, Hạ Tử Du vốn định chờ thêm hai ngày nữa, sắp xếp ổn thỏa cho Liễu Nhiên đi học xong thì mới giải quyết công việc, cho nên mấy ngày gần đây cô đều ở nhà ôn lại môn kinh tế học đã mấy năm nay chưa sờ đến cùng với công việc của văn phòng quan hệ xã hội.

“Cô chủ, cô chủ.”

Hạ Tử Du tựa vào trên ghế sofa chẳng biết ngủ từ lúc nào chậm rãi mở mắt ra, “Hử.”

Dì Lưu cười nói, “Cô không phải là đang ôn lại mấy quyển sách dày cộp này sao, mệt mỏi à?”

Hạ Tử Du day day thái dương, “Con ngủ quên sao?”

Dì Lưu gật đầu, “Đúng vậy, cô ngủ được một lúc lâu rồi. Nếu không phải trời sắp tối, tôi cũng không muốn quấy rầy cô.”

Hạ Tử Du cười xấu hổ nói, “Dạ, có lẽ đã lâu rồi không tiếp xúc với công việc, bây giờ nhìn mấy thứ có liên quan đến nó, chưa được một lúc đã cảm thấy khô khan, cho nên ngủ thiếp đi cũng không biết.” Đọc chưa được vài trang, bây giờ tỉnh lại vẫn thấy mệt mỏi, cô thật là vô dụng.

Dì Lưu rút hai quyển sách kinh tế dày cộp ra khỏi tay Hạ Tử Du, cười hì hì nói với Hạ Tử Du, “Cô nhanh đi thay quần áo đi, cô đừng quên hôm nay là mừng 5!”

“Ồ, mừng 5 sao.” Hạ Tử Du gật gật đầu nhưng đột nhiên lại hỏi, “Mùng 5 thì có chuyện gì ạ?”

Dì Lưu cười hà hà nói, “Cô quên rồi sao? Mau nghĩ kỹ lại đi.”

“Mùng 5?”

Hạ Tử Du yên lặng suy nghĩ trong chốc lát.

Mùng 5, mùng 5 Mùng 6.

Khi trong đầu Hạ Tử Du đột ngột có ý thức về thời gian, cả người cô không tự giác ngẩn ra.

Dì Lưu nhận ra động tác nhỏ ấy của Hạ Tử Du, thân thiện nói, “Nhớ ra chưa? Vậy nhanh lên lầu thay một bộ đồ thật đẹp vào, mau đi đi.”

Hạ Tử Du đã từ trong mơ màng trở lại hiện thực, cô cúi đầu, lầm bầm, “Chán quá, cũng chỉ là đi gặp bạn bè, cần phải ăn mặc trang điểm kỹ càng để làm gì!”

Dì Lưu lập tức lắc đầu, “Không thể nói vậy được. Cậu Lâm là người có phong cách nhanh nhẹn, mỗi lần tới đón cô đều ăn mặc rất lịch sự, vì thế cô không thể ăn mặc tùy tiện rồi ra ngoài đi với người ta được? Còn nữa. Cậu Lâm đi công tác đã nhiều ngày nay, người còn chưa về đến nơi đã hẹn tối nay gặp mặt cô rồi, chắc chắn tối nay sẽ bày tỏ gì đó. Cô chủ, cô chuẩn bị tâm lý tốt chưa?”

Hạ Tử Du đứng dậy khỏi ghế sofa, khuôn mặt đỏ lên đi nhanh về phía lầu hai, “Con không nói với dì nữa!”

Dì Lưu đang muốn trêu chọc Hạ Tử Du, thì vô tình nhìn thấy đèn xe lấp lánh ngoài vườn hoa chiếu vào, nhận ra đó là xe của Lâm Thủy Miếu, dì Lưu vội nói, “Ồi, cô chủ, xe của cậu Lâm đến rồi.”

Một lát sau, cả người Lâm Thủy Miếu ăn mặc như một quý ông bước vào nhà.

Lâm Thủy Miếu khách sáo gật đầu chào dì Lưu, “Dì Lưu, Cô Hạ.....Cô ấy...”

Dì Lưu gật đầu trêu ghẹo, “Dạ, cô chủ đang ở trên lầu thay quần áo, sẽ xuống ngay bây giờ. Cậu cứ ngồi đây đợi một lát trước, tôi sẽ mang trà lên ngay.”

Lâm Thủy Miếu gật đầu, “Cám ơn.”

Mấy phút sau, Hạ Tử Du mặc một bộ âu phục màu đá cẩm thạch rất xinh đẹp bước xuống cầu thang.

Lâm Thủy Miếu bị vẻ xinh đẹp giờ phút này của Hạ Tử Du làm cho kinh ngạc, một lúc lâu sau vẫn chưa tỉnh táo lại được.

201. Chương 201 : Lý Do Đưa Cô Đến Los Angeles

Trong một nhà hàng cao cấp ở thành phố Y.

“Anh. Anh bao cả nhà hàng này sao?”

Ngồi đối diện với Lâm Thủy Miếu, Hạ Tử Du ngạc nhiên nhìn khắp bốn phía, trông thấy hoàn cảnh lãng mạn có vẻ như được tỉ mỉ sắp xếp từ trước liền nhỏ giọng hỏi.

Lâm Thủy Miếu đẩy đẩy mắt kính mắt trên mũi, ngưỡng chừng như chàng trai mới lớn hỏi, “Em có thích cách trang trí này không?”

“Ừm. Nhưng mà có phần hơi lãng phí thì phải.”

Cô nhớ lúc mình còn rất nhỏ, mỗi khi nghe xong chuyện xưa kể về hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích, cô cũng từng ảo tưởng một ngày nào đó có thể cùng hoàng tử trong lòng mình ở bên nhau trong một không gian lãng mạn, yên tĩnh hưởng thụ bữa tối dưới ánh nến, giống như hiện tại. Nhưng mà những mơ ước của tuổi thơ đó dường như đã bỏ cô đi từ rất lâu rồi.

Lâm Thủy Miếu nhìn Hạ Tử Du chằm chằm, “Không sao, vì hôm nay là một ngày rất đặc biệt.”

Hạ Tử Du nghi ngờ ngược mắt, “Hà?”

Ngay lúc này, một tiếng vang nhẹ từ chiếc hộp nhung mở ra, đập vào tầm mắt Hạ Tử Du chính là chiếc nhẫn kim cương lấp lánh nằm trong hộp nhung được ánh đèn thủy tinh chiếu rọi xuống vô cùng rực rỡ chói lọi.

Lâm Thủy Miếu thâm tình nhìn Hạ Tử Du, chân thành nói, “Cô Hạ, xin cho phép tôi được gọi em là Tử Du. Tôi có nghe nói qua rất nhiều chuyện về quá khứ của em, dạo gần đây qua mẹ em kể lại nên cũng đã biết được chuyện hiện em đã ly hôn, nhưng những chuyện này đối với tôi mà nói thật sự cũng không quan trọng, dù sao ai cũng có quá khứ riêng của mình, tôi nhận thấy mình không cần thiết phải đi tìm hiểu nó. Điều tôi muốn nói với em chính là, từ lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy em, tôi đã thấy mình vô cùng thích em rồi, tôi biết rõ khả năng mình không thể mang đến mọi thứ giống như Đàm tổng đã dành cho em, nhưng nếu em bằng lòng tin tưởng vào tôi, tôi xin thề, nửa cuộc đời còn lại sau này tôi sẽ cố gắng hết khả năng của mình để mang đến cho em và Ngôn Ngôn một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ nhất. Tử Du, em có bằng lòng làm vợ tôi không?”

Bất ngờ khi không được cầu hôn, Hạ Tử Du hơi bị chấn động, vẻ mặt sững sờ không biết phải nói gì.

Lo sợ bị Hạ Tử Du từ chối, Lâm Thủy Miếu vội bổ sung thêm, “Tuy thời gian chúng ta quen biết vẫn chưa được bao lâu, nhưng tôi thấy rằng những ngày vừa qua chúng ta tiếp xúc với nhau cũng rất hòa hợp. Nếu như bây giờ em vẫn chưa có chuẩn bị tâm lý để đón nhận, vậy thì chúng ta có thể đính hôn trước, đợi khi nào em đã hoàn toàn hiểu hết về tôi rồi thì chúng ta sẽ bàn đến chuyện kết hôn. Em đồng ý không?”

Dáng vẻ thâm tình tha thiết của Lâm Thủy Miếu làm cho Hạ Tử Du hốt hoảng luống cuống, “A, anh Lâm, tôi. Tôi vẫn chưa có nghĩ tới xa như vậy, tôi cho rằng chúng ta vẫn còn đang trong giai đoạn tìm hiểu lẫn nhau thôi.”

Lời Hạ Tử Du còn chưa nói xong, Lâm Thủy Miếu đã kích động nắm giữ tay Hạ Tử Du, khẩn trương nói, “Tử Du, đừng từ chối tôi được không?”

Dường như là khi Lâm Thủy Miếu vừa chạm đến mu bàn tay Hạ Tử Du thì Hạ Tử Du cũng đã ngay tức khắc rút tay ra, cô sợ hãi đứng bật dậy cầm lên túi xách để trên ghế dựa, “À, anh Lâm, thật xin lỗi, tôi vẫn chưa có nghĩ đến những chuyện này.”

“Tử Du! !”

Vào lúc Hạ Tử Du vừa xoay người cất bước đi thì Lâm Thủy Miếu cũng vội đuổi theo, bất thành linh quỳ một chân trên đất ở trước mặt Hạ Tử Du.

Lâm Thủy Miếu khẩn cầu nói, “Tử Du, hãy gả cho anh?”

“Thật xin lỗi.” Chẳng biết tại sao sợ hãi như thế, Hạ Tử Du đang gấp gáp muốn bước đi.

Thời điểm Hạ Tử Du đang nôn nóng muốn bước thì Lâm Thủy Miếu đã nhanh chóng túm lấy cổ tay Hạ Tử Du.

Cả người Hạ Tử Du bất ngờ bị Lâm Thủy Miếu kéo vào trong ngực.

Hơi thở đàn ông nồng đậm cùng với mùi rượu thuốc thường ngày trên người Lâm Thủy Miếu len lỏi vào hô hấp của Hạ Tử Du. Khi Lâm Thủy Miếu bắt chặt tất cả muốn cưỡng hôn Hạ Tử Du, Hạ Tử Du cũng ngay lập tức quay mặt qua tránh né, đồng thời cầm lên túi xách dùng sức đánh tới tấp lên người Lâm Thủy Miếu, thừa dịp Lâm Thủy Miếu bị đau nới lỏng tay Hạ Tử Du liền hoảng hốt bỏ chạy ra khỏi khách sạn.

“Tử Du, Tử Du.”

Đuổi theo bên tai là tiếng kêu gọi của Lâm Thủy Miếu, Hạ Tử Du mau lẹ ngăn lại một chiếc taxi.

Ngồi lên taxi, nhìn Lâm Thủy Miếu cách cô càng lúc càng xa, lúc này Hạ Tử Du mới buông lỏng thở phào một hơi, mệt mỏi tựa đầu vào trên cửa sổ xe taxi.

Tất cả cảnh vật đều đang lùi về phía sau, khi taxi chạy ngang qua cao ốc tập đoàn “Đàm thị”, Hạ Tử Du theo phản xạ lên tiếng báo tài xế ngừng xe lại.

Sau khi xuống xe, Hạ Tử Du đứng ở trước cổng chính cao ốc tập đoàn “Đàm thị” rất lâu, ánh mắt mãi miết nhìn chăm chăm tòa nhà đã từng rất quen thuộc.

Đột nhiên cô từ từ rũ mắt xuống.

Mấy phút sau, ánh mắt cô rời khỏi tòa cao ốc, lặng lẽ cất bước đi.

Cứ men theo con đường mà đi, bước chân chậm rãi thong thả có vẻ như thất hồn lạc phách.

Đột nhiên bà vai cô bị ai đó tóm lấy, ở phía sau bất ngờ vang lên một giọng nói đàn ông, “Tử Du!”

Hạ Tử Du theo phản xạ hất ra người ở phía sau, nắm chặt túi xách cảnh giác thốt lên, “Đừng tới đây!”

Robert buông ra tay đang vịn trên vai Hạ Tử Du, ngạc nhiên nói, “Ok, anh không đụng.”

Khi thấy rõ được người đứng ở sau lưng mình, bàn tay vì nắm chặt chiếc túi xách mà trắng bệch của Hạ Tử Du mới từ từ nói lỏng ra, cô quay đầu lại nhìn Robert, áy náy nói, “Em xin lỗi, em không biết là anh.”

Robert lo âu nhíu mày, “Em bị sao vậy?”

Hạ Tử Du chán nản chỉ nhún vai nói, “Không có sao.”

Robert và Hạ Tử Du sóng vai đi cạnh nhau, anh vẫn không yên tâm hỏi, “Không có gì sao phản ứng của lại hoảng sợ như vậy?”

Biết tính cách Robert một khi đã hỏi là sẽ hỏi cho ra đầu đuôi sự việc, cuối cùng Hạ Tử Du dịu giọng kể, “Lúc này Lâm Thủy Miểu có hôn với em. Em không biết tại sao lại cảm thấy sợ hãi như vậy, em chưa có chuẩn bị tâm lý gì cho chuyện đó cả.”

Robert nhíu mày, “Lâm Thủy Miểu? Là cái tên đàn ông nhìn có vẻ như lớn hơn em rất nhiều tuổi mà gần đây thường hay hẹn em ra ngoài sao?”

Hạ Tử Du im lặng không nói.

Robert phiền não nói, “Nếu đã không thích, tại gì cần phải miễn cưỡng mình để qua lại với những người đó?”

Hạ Tử Du nhướn mắt nói, “Ai nói em không thích.”

Robert nhíu mày hỏi, “Em nói như vậy nghĩa là đồng ý với lời cầu hôn của Lâm Thủy Miểu rồi hả ?”

Hạ Tử Du lắc đầu.

Robert hỏi, “Vậy chẳng lẽ không đúng là không thích sao?”

Hạ Tử Du nghiêm nghị trả lời, “Đây là hai việc khác nhau. Em đồng ý hẹn hò đi dùng bữa với anh ấy là vì em nhận thấy mình và anh ấy rất hợp nhau về phương diện tính cách, nhưng anh ấy lại muốn tiến triển quá nhanh, em căn bản chưa thể tiếp nhận được.”

Robert dừng lại bước chân, nghi ngờ nói, “Là nguyên nhân này?”

Hạ Tử Du đang muốn lên tiếng trả lời Robert, đột nhiên điện thoại di động của cô đổ chuông.

Lấy ra điện thoại trong túi xách, nhìn dãy số hiển thị trên điện thoại di động, Hạ Tử Du sợ run cả người, sau đó nhìn Robert nói, “Có ngại khi em nói điện thoại riêng không?”

Robert lắc đầu.

Sau đó Hạ Tử Du vội đi tới dưới ánh đèn đường cách xa chỗ Robert chừng mấy bước, rồi mới nhận điện thoại.

Bên tai vang lên giọng nói Đan Nhất Thuần còn kèm theo sự mừng rỡ, “Tử Du, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không nhận điện thoại tôi nữa chứ.”

Hạ Tử Du nói thẳng, “Cô có chuyện gì muốn nói với tôi?”

Giọng Đan Nhất Thuần chợt chuyển sang buồn bã, “Tôi chỉ muốn nói với cô về chuyện lần trước, tôi thật xin lỗi.”

Hạ Tử Du hòa hoãn nói, “Cô không cần thiết phải nói xin lỗi tôi, tôi đã biết rõ ràng đầu đuôi câu chuyện rồi, đừng tranh luận gì về chuyện lần trước nữa, cứ đơn giản nói về cuộc điện thoại hôm nay cô gọi cho tôi đi. Thật ra người nên nói tiếng xin lỗi với cô là tôi mới phải. Sẵn đây tôi cũng thay mặt Ngôn Ngôn nói lời xin lỗi cô, mong cô đừng để ý những lời Ngôn Ngôn nói, nó chỉ là một đứa bé, nó không hiểu gì về chuyện của người lớn cho nên mới nói với cô như thế.”

“Tử Du, những lời tôi nói hôm đó không hẳn hoàn toàn là bởi vì Ngôn Ngôn, mà là vì cô, nếu như bây giờ cô bằng lòng chịu trở về bên cạnh Dịch Khiêm, tôi bảo đảm tôi sẽ lập tức biến mất.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Đan Nhất Thuần, mong cô về sau đừng bao giờ nói ra những lời như thế này nữa, giữa tôi và Đàm Dịch Khiêm đã hoàn toàn chấm dứt rồi. Và đây cũng là lần cuối cùng tôi nghe điện thoại của cô, chẳng qua là vì chuyện Ngôn Ngôn gọi điện thoại cho cô, nên tôi cần phải nói lời xin lỗi với cô.”

“Tử Du, thật xin lỗi.”

“Tôi tắt máy đây.”

Nhưng trước khi Hạ Tử Du tắt điện thoại thì Đan Nhất Thuần vội vàng hỏi, “Vậy cô sẽ đến tham dự hôn lễ của tôi và Dịch Khiêm chứ?”

Hạ Tử Du rất dứt khoát trả lời, “Không!”

Đan Nhất Thuần khó chịu nói, “Chẳng lẽ chúng ta thật sự không thể làm bạn được nữa sao?”

“Phải.”

“Nếu như cô đã quyết định như vậy rồi thì.....Tử Du, trong tương lai, nếu như tôi và Dịch Khiêm ở bên cạnh nhau, tôi hy vọng cô đừng quá để tâm.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Cô đang lo lắng trong thời gian tới tôi sẽ đi phá hoại tình cảm của cô và Đàm Dịch Khiêm sao? Cô yên tâm đi, tôi không có thời gian nhàn rỗi đến độ phải đi núp kéo một người đã không còn liên quan với tôi.”

Đan Nhất Thuần không nói thêm gì nữa, Hạ Tử Du cũng kết thúc luôn cuộc nói chuyện.

Thở nhẹ một hơi, Hạ Tử Du đi trở lại bên cạnh Robert.

Robert hỏi, “Nhất Thuần gọi cho em?”

“Sao anh biết?”

Robert trả lời, “Em tránh né anh, dĩ nhiên anh có thể đoán được.”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Thấy anh bình tĩnh khi nhắc tới cô ấy như vậy, có lẽ em đã quá lo lắng rồi.”

Robert nghiêng đầu nhìn chằm chằm Hạ Tử Du, “Em lo lắng anh nghe được giọng của Nhất Thuần rồi buồn sao?”

Hạ Tử Du chỉ cười rồi bước đi, “Có lẽ em đã quá lo xa rồi.”

Robert cất bước đuổi theo Hạ Tử Du, “Vậy Đan Nhất Thuần nói gì với em?”

“Không có gì.”

Robert không vui nói, “Có phải cô ta muốn thị uy với em hay không?”

Hạ Tử Du liếc xéo Robert, “Nói thế nào thì cô ấy cũng là người phụ nữ anh đã từng thích, anh nên hiểu cô ấy không phải là hạng người như thế.”

Robert nhẹ giọng trách, “Em lúc nào cũng hiền lành như vậy, không biết đề phòng kẻ xấu, mới có thể bị người ta lợi dụng mà không hề hay biết.”

“Được rồi, được rồi, anh muốn nói sao cũng được. Trời tối rồi, em phải đi về đây.”

Hạ Tử Du nói xong liền đứng lại ở bên đường chờ taxi.

Robert nói, “Xe anh để ở bên kia, để anh đưa em về!”

Hạ Tử Du đột nhiên nhớ ra, “Đúng rồi, sao anh lại đúng lúc xuất hiện ở đây vậy?”

Robert giải thích, “Lúc này anh đang lái xe đi dạo thì vô tình trông thấy em một mình đi bộ ở ven đường.”

Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Ồ, trùng hợp vậy sao?”

Robert hỏi ngược lại, “Đây cũng không phải mới lần đầu anh tình cờ thấy em đi bộ ở ven đường mà!”

Hạ Tử Du cười trêu, “Đúng thật là, anh đó nha, lúc nào cũng giống như ma quỷ, mọi lúc mọi nơi đều có thể xuất hiện.”

Robert làm một tư thế muốn mời, “Vây xin hỏi cô Hạ có bằng lòng ngồi lên xe của ‘kẻ ma quỷ’ này hay không đây?”

Hạ Tử Du ra vẻ như phải suy nghĩ, “Vây. Cũng được!”

Robert nhíu mày, “Hình như vẫn còn rất miễn cưỡng?”

“Không vui lòng chở em sao?”

Robert lập tức tươi cười rạng rỡ, “Thật là vô cùng vinh hạnh.”

Khi lên xe, Robert quay mặt qua nhìn thấy Hạ Tử Du đang dựa đầu vào cửa sổ ngủ gục mấy lần, “Tử Du, em mệt sao?”

Hạ Tử Du dựa cửa sổ xe, thần trí chên vênh mơ hồ nói, “Dạ, cũng hơi mệt, thật muốn nhanh về nhà để ngủ một giấc.”

Robert quan tâm nói, “Vây được, đường về nhà còn khoảng hơn mười phút nữa, em tranh thủ ngủ một chút, khi nào đến nhà anh gọi em dậy.”

“Dạ.”

Sau khi Hạ Tử Du ngủ, Robert từ từ cho xe chạy chậm lại.

Tốc độ xe êm êm băng trên đường khiến cho giấc ngủ của Hạ Tử Du càng thêm say sưa, Robert thỉnh thoảng quay mặt sang nhìn dáng vẻ hồn nhiên y hệt như một cô nữ sinh của Hạ Tử Du khi ngủ, khóe miệng hơi mỉm cười.

Xem ra, ông trời như cũng muốn giúp cho Tử Du và Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du không hề biết, trong lúc cô đang ngủ say, Robert đã cho xe chạy vào một sân bay tư nhân.

Gọi cú điện thoại báo công ty taxi tới kiểm tra và giữ lại xe, sau khi đưa chìa khóa xe giao cho cậu em ở bãi đậu xe, Robert nhẹ nhàng mở ra cửa xe chỗ ngồi kế tài xế, sau đó cởi xuống áo khoác trên người mình phủ lên dáng người mảnh mai của Hạ Tử Du, vô cùng cẩn thận bế Hạ Tử Du ra khỏi xe.

Động tác của Robert đã rất cẩn thận thể nhưng vẫn khiến cho Hạ Tử Du đang trong giấc mộng giật mình tỉnh lại, cô thốt lên, “Ủm.”

Nhìn Hạ Tử Du lúc ngủ say nhu nhược như một con mèo nhỏ, Robert không nhịn được nhếch môi cười.

Cũng lúc này, có một người đàn ông Trung Đông khá lớn tuổi chạy về hướng bọn họ. (Trung Đông thuộc vùng Tây Nam châu Á và vùng Đông Bắc châu Phi, bao gồm vùng Cận Đông, Iran, Áp-ga-ni-xtan)

Người đàn ông Trung Đông cúi đầu chào Robert, đang muốn mở miệng thì bị Robert ra dấu bằng miệng bảo “Xuyt”.

Người đàn ông Trung Đông cũng dùng ngôn ngữ Trung Đông nhỏ giọng hỏi, “Cậu chủ, người phụ nữ này là?”

Robert hạ thấp giọng nói, “Chuyện không liên quan đến chú, máy bay chuẩn bị xong chưa?”

Người đàn ông Trung Đông gật đầu, “Dạ rồi, lúc nào cũng có thể cất cánh.”

Robert bế theo Hạ Tử Du, nhẹ bước đi về phía máy bay, “Coi như chú làm việc cũng rất nhanh nhẹn.”

Người đàn ông Trung Đông tò mò hỏi, “Cậu chủ, đây là bạn gái cậu sao? Thật là xinh đẹp à nha.”

Robert trách cứ, “Chú thật lắm mồm, cô ấy là vợ của Dịch Khiêm.”

Người đàn ông Trung Đông nghe vậy vô cùng thất vọng, “Vợ của Đàm tổng ư?Ồ.”

.

Sự chấn động lúc máy bay cất cánh khiến cho Hạ Tử Du đang ngủ mơ màng cũng cảm thấy như vừa trải qua một trận động đất nhỏ, nhưng bởi vì quá mệt mỏi, cuối cùng cô lại nặng nề chìm vào giấc ngủ trên máy bay tư nhân.

Hạ Tử Du không thể nào ngờ được, giấc ngủ này của mình đã mang cô từ thành phố Y bay thẳng tới Los Angeles.

Do thời gian chênh lệch giữa hai nước, khi Hạ Tử Du tỉnh lại thì đã là 8 giờ tối ở Mỹ.

Hạ Tử Du mở mắt ra trên một chiếc giường rộng lớn ở khách sạn “LLD”, cô theo bản năng nhìn tới phía cửa sổ sát đất, khi nhìn thấy cảnh đêm thành phố vẫn còn bị bao phủ bởi bóng đêm bên ngoài cửa sổ sát đất, cô lẩm nhẩm nói, “Hóa ra, trời vẫn chưa sáng.”

Chuyển người lại, cô đang muốn tiếp tục ngủ, đột nhiên, lúc này ý thức của cô dường như mới khôi phục hoàn toàn, cô ôm lấy tấm chăn ngay tức khắc ngồi bật dậy.

Cô mở to mắt nhìn quanh bốn phía một vòng, sau khi phát hiện cánh trang trí của khách sạn và cảnh đêm thành phố giống như mình đã từng quen biết, cô ngồi ở trên giường sững sốt một hồi lâu.

Trời ơi, mình. Mình đang ở Los Angeles, mà chỗ này rõ ràng là khách sạn “LLD” chứ không phải nhà mình.

Xóc chăn lên nhìn thoáng qua thấy quần áo trên người cũng không có gì thay đổi, cô vội bước xuống giường đi về phía cửa phòng, cô đang chuẩn bị mở cửa ra, nhưng đúng lúc này ở bên ngoài cũng có người đang mở khóa.

Mở cửa phòng ra, Robert trông thấy Hạ Tử Du đứng sau cánh cửa, mặt mày tươi cười nói, “Tử Du, em dậy rồi à?”

Hạ Tử Du nghi ngờ nói, “Robert, đây là thế nào, sao em lại ở Los Angeles?”

Robert đánh trống lảng không trả lời câu hỏi của cô, “Em đã ngủ mười mấy giờ liền, bây giờ chắc đang đói bụng rồi đúng không? Để anh bảo phục vụ mang bữa tối lên cho em, em dùng bữa trước có gì rồi nói sau.”

Hạ Tử Du nhíu mày, “Robert! !”

Robert đi vào phòng, biết không thể nào tiếp tục giấu được nữa, anh dứt khoát nói thật, “Aizzz, không sai, là anh đưa em từ thành phố Y đến Los Angeles”

Hạ Tử Du quả thật khó có thể tin, “Tại sao anh phải làm vậy?”

Robert nghiêm nghị nói, “Mười giờ sáng ngày mai chính là lễ kết hôn của Dịch Khiêm và Nhất Thuần, anh thật sự không thể nào trơ mắt đứng nhìn bọn họ kết hôn!”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Bọn họ muốn kết hôn có liên quan gì đến việc anh đưa em tới Los Angeles?”

Robert vẫn nghiêm túc nói, “Dĩ nhiên có liên quan tới em, bởi vì người muốn kết hôn là Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du lớn tiếng nói, “Trời ạ, sao anh có thể đưa được em tới đây, anh bị điên rồi sao?”

Robert thành thật trả lời, “Bởi vì em ngủ rất say, cho nên anh mới có thể dễ dàng đưa em đi, tuy nhiên, cho dù tối hôm qua em không có ngủ đi nữa, thì anh đây cũng sẽ tìm cách để đưa em tới Los Angeles.”

Hạ Tử Du lắc đầu hết biết nói gì, “Anh quên em đã nói gì với anh sao? Em đã nói rồi, xin anh làm ơn đừng bận rộn cứ lo lắng chuyện của em, em và Đàm Dịch Khiêm đã Game Over rồi, em cũng nói điều này với anh rất nhiều lần rồi.”

Robert nói thẳng, “Phải, đúng là em có nói với anh rất nhiều, nhưng cái này chỉ có thể chứng tỏ em rất kiên cường, chứ không thể chứng minh em không còn tình cảm với Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du chỉ biết thở dài ảo não, “Robert, anh.”

Robert chặt đứt lý do tránh né của Hạ Tử Du, dịu giọng nói, “Tối hôm qua ở thành phố Y, anh chưa nói thật cho em biết, thật ra lúc đó không phải anh tình cờ gặp em đâu. Lúc em lên xe đi với Lâm Thủy Miểu, đúng lúc đó anh tới biệt thự tìm em, anh thừa nhận lúc đó anh đến là muốn nghĩ cách làm sao để em đi Los Angeles với anh, nhưng lại thấy em đi với Lâm Thủy Miểu, anh chỉ đành phải đi theo hai người đến nhà hàng mà em và Lâm Thủy Miểu hẹn nhau đi ăn tối. Anh cũng chứng kiến hình ảnh Lâm Thủy Miểu cầu hôn em, còn tận mắt nhìn thấy phản ứng của em đối với việc Lâm Thủy Miểu đứng chạm, sau đó em lên taxi bắt tri bắt giác đi tới ‘Đàm thị’, em đứng ở trước tòa cao ốc của ‘Đàm thị’ khoảng chừng ba phút.”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, “Anh hiểu lắm rồi, Robert.”

“Anh hiểu lắm sao? Tử Du, em hãy tự hỏi lại lòng mình xem, nếu như em từ chối Lâm Thủy Miểu thì anh có thể hiểu, nhưng em đứng cả buổi trước cổng ‘Đàm thị’ vậy giải thích thế nào đây?”

Hạ Tử Du không hề do dự nói, “Bởi vì lúc đó em đang nghĩ có nên xin vào ‘Đàm thị’ làm hay không. Em đã gửi đi rất nhiều hồ sơ xin việc ở trên mạng, bởi vì không ai biết chuyện em và Đàm Dịch Khiêm đã ly hôn, họ nghĩ rằng em muốn nộp đơn xin việc chỉ là muốn đùa cho vui, cho nên rất ít công ty đồng ý tuyển dụng em, nhưng Đàm thị thì lại đồng ý nhận em, mà trong những công ty đồng ý nhận em đó, chỉ có điều kiện của ‘Đàm thị’ đưa ra là ưu đãi nhất. Tuy rằng sau khi em và Đàm Dịch Khiêm ly hôn sẽ được cấp dưỡng một khoản tiền rất lớn, nhưng một đồng em cũng không muốn nhận của anh ấy, em muốn dựa vào khả năng của mình mà nuôi dưỡng Ngôn Ngôn khôn lớn, cho nên em dự định nhận công việc này. Thế nhưng, em có thể thẳng thắn vô tư bước vào ‘Đàm thị’, nhưng tránh không nổi miệng lưỡi của người đời nói linh tinh, vì thế tối hôm qua em mới đứng ở trước cổng ‘Đàm thị’ mà suy đi nghĩ lại, cuối cùng em đã gạt bỏ cái ý nghĩ muốn vào ‘Đàm thị’ làm việc.”

Robert nghiêng đầu liếc xéo Hạ Tử Du, “Đây thật sự là suy nghĩ tận đáy lòng em?”

Hạ Tử Du thần nhiên nói, “Nếu anh không tin, trong túi xách em mang theo có thư phỏng vấn của ‘Đàm thị’ gửi cho em, em sẽ đi lấy ra cho anh xem.”

Robert nói, “Thôi đi, anh không cần nhìn, anh tin em.”

“Vậy bây giờ em về lại thành phố Y anh sẽ không ngăn cản em nữa đúng không?” Có trời mới biết cô đang lo lắng cỡ nào khi bỏ lại Liễu Nhiên một mình ở thành phố Y.

Robert kiên trì nói, “Nếu như em đang lo lắng cho Liễu Nhiên mà muốn quay về, vậy thì em không cần phải lo lắng, bởi vì anh đã gọi điện thoại cho mẹ em rồi, anh nói là em sẽ cùng đi Male với anh mấy hôm, nhờ bác cố gắng chăm sóc cho Liễu Nhiên mấy ngày. Về phần em muốn ngay bây giờ trở về thành phố Y, thì câu trả lời của anh chính là không được!”

Hạ Tử Du nhíu chặt hai hàng lông mày, “Tại sao?”

Robert thông thả nói, “Bởi vì em đã mang thai, Dịch Khiêm không thể bỏ mặc em mà đi kết hôn với Đan Nhất Thuần, mà nửa tiếng trước, anh cũng đã báo cho Dịch Khiêm biết rồi, lúc này có lẽ cậu ta đang trên đường tới khách sạn.”

202. Chương 202 : ĐỒ NGỐC NÀY

“Robert, anh điên rồi!”

Hạ Tử Du hoảng sợ đứng im tại chỗ, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Robert vô cùng chân thành nói, “Tử Du, mong em bỏ qua cho sự tự ý sắp đặt của anh, nhưng xin em hãy tin rằng anh làm những chuyện này đều là vì em và Dịch Khiêm.”

Cốc, cốc —— Đúng lúc này vang lên tiếng gõ cửa.

Robert nhìn thoáng qua Hạ Tử Du, như đang nhắc nhở cô hãy chuẩn bị tâm lý để đối mặt.

Hạ Tử Du nhìn về phía Robert, thở dài nói, “Robert, em nói rồi, em không cần anh phải nhọc lòng lo lắng cho em, tại sao anh vẫn còn ngoan cố như vậy chứ? Là vì Nhất Thuần sao?”

Robert sâu sắc liếc nhìn Hạ Tử Du, không trả lời dứt khoát bước đi mở cửa phòng.

Hạ Tử Du đang đứng đưa lưng về phía người tới, lúc cửa vừa mở ra, cô có thể cảm nhận rất rõ ràng có hai mắt lạnh lẽo đang bắn về phía sống lưng mình.

Dây dưa với anh đã nhiều năm, không cần xoay người lại cô cũng có thể phân biệt được từ hơi thở nam tính thấp thoáng dễ chịu cùng mùi nước hoa thoang thoảng len lỏi vào hơi thở là anh.

Robert vỗ nhẹ nhẹ bả vai Đàm Dịch Khiêm, tình anh em vẫn như xưa mở miệng nói, “Tôi vẫn luôn tin tưởng cậu không phải cái loại đàn ông bạc tình phụ nghĩa đó, Dịch Khiêm, đừng để tôi nhìn lầm cậu.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm từ nãy giờ vẫn dán chặt vào bóng lưng nhỏ nhắn yếu ớt của Hạ Tử Du, không lên tiếng trả lời Robert.

“Được rồi, hai người cứ nói chuyện với nhau đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Vào lúc Robert xoay người muốn bỏ đi, Hạ Tử Du đột nhiên thốt lên, “Robert, chúng ta vẫn chưa nói xong đâu.”

Dứt lời, Hạ Tử Du trực tiếp xoay người đuổi theo Robert, hoàn toàn không nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đã bước vào trong phòng.

Robert dừng chân lại, “Tử Du.”

Hạ Tử Du tỉnh táo nhìn Robert nói, “Em mặc kệ anh vì lý do gì, cho dù là xuất phát từ ý tốt, nhưng anh không được có cái quyền thay em quyết định mọi chuyện.”

Nhận ra trong lời nói Hạ Tử Du ẩn chứa sự tức giận, sắc mặt Robert tối lại.

Hạ Tử Du vẫn cất bước đi về phía thang máy.

Nhưng trước khi cửa thang máy được mở ra, cổ tay Hạ Tử Du đã bị một bàn tay cứng cỏi khác bắt lại.

Hạ Tử Du theo phản xạ hất bàn tay đó ra, “Em nói rồi, anh không có quyền đó! !”

Nhiệt độ cùng sức lực nắm chặt cổ tay mình khiến lúc này Hạ Tử Du mới ý thức được người đang giữ tay cô giờ phút này là ai, động tác giãy giụa của Hạ Tử Du lập tức ngừng lại, cô bất đắc dĩ xoay người lại nhìn.

Robert đang đi vào trước thang máy nói, “Hai người nói chuyện đi, tôi sẽ đợi hai người ở đại sảnh dưới lầu.”

Cửa thang máy đóng lại, nhìn lại trong không gian hiện giờ chỉ còn có mỗi Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm lúc này đang nắm chặt cổ tay Hạ Tử Du.

Đối diện trước mắt là bộ mặt điển trai mà cô không bao giờ muốn nhìn thấy nữa, Hạ Tử Du cũng không giãy giụa nữa, chỉ dùng giọng gần như lạnh đậm và như xa lạ nói, “Buông tay ra.”

Còn anh thì giọng điệu lúc nào cũng vênh váo hung hăng, “Anh nghĩ chúng ta có chuyện quan trọng cần nói.”

Hạ Tử Du không hề có chút sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh nói, “Ngược lại tôi thấy chúng ta không có chuyện gì hay để nói.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không muốn nhiều lời với Hạ Tử Du, dứt khoát túm lấy cô đi về hướng căn phòng mà họ mới vừa đi ra.

Tuy Hạ Tử Du không tình nguyện đi theo anh, nhưng sự khác nhau về sức lực giữa nam và nữ khiến Hạ Tử Du cuối cùng không cách nào chạy trốn được.

Cổ tay bị anh lôi kéo rất đau, rốt cuộc Hạ Tử Du không thể chịu nổi nữa giãy ra, vừa dùng một tay còn lại đánh đấm vào anh vừa nghiêng răng nói, “Buông tay ra!”

“Rầm”, cửa phòng bị đóng sầm lại, Đàm Dịch Khiêm rút cuộc buông tay Hạ Tử Du ra.

Hạ Tử Du không quan tâm đến cổ tay bị đau, muốn mở cửa phòng đi ra, nhưng không ngờ cửa phòng đã bị Đàm Dịch Khiêm khóa trái, và lại bóng dáng cao ngất hiên ngang của Đàm Dịch Khiêm còn đứng chắn trước cửa phòng.

Không thể làm gì được, Hạ Tử Du ngẩng đầu nhìn tới khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng kia nổi giận dửng dưng nói, “Anh nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi nói, tôi và anh không có chuyện gì hay để bàn.”

Cả người Đàm Dịch Khiêm toát lên sự nghiêm túc đến lạnh lẽo, vẻ mặt không có chút cảm xúc, môi mỏng hờ hững nói, “Em có thai sao?”

Hai chữ “Có thai” này làm lòng Hạ Tử Du chấn động mãnh liệt, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp của cô không hề biểu hiện chút cảm giác gì, cô nhạt nhẽo nói, “Không biết Đàm tổng giám đốc anh bây giờ là lấy thân phận gì để chất vấn tôi?”

Đôi mắt sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm giống như một dòng nước đen, lời nói vẫn lãnh đạm không độ ẩm, “Em không có uống thuốc tránh thai mà bác sĩ đưa cho em?”

Hạ Tử Du trả lời rất lưu loát dứt khoát, “Tôi không có nghĩa vụ trả lời anh.”

Nhưng ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm không còn hỏi nữa, mà như đang khẳng định kể lại một chuyện, “Robert nói chính mắt nhìn thấy em vào tiệm thuốc mua que thử thai.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, dường như có phần hơi khiếp sợ khi nghe anh nói câu này, nhưng liền ý thức được phản ứng của mình quá mức rõ ràng, cô lập tức thay đổi vẻ mặt khiếp sợ thành khó có thể tin nói, “Anh đúng thật là bị điên rồi!”

Tròng mắt u ám chiếu thẳng vào người Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm như muốn dùng đôi mắt của mình để xuyên qua người cô, lạnh nhạt nói, “Còn muốn tiếp tục nói láo trước mặt anh?”

Hạ Tử Du cười nhạo nói, “Xem ra Đàm tổng giám đốc anh rất coi trọng chuyện tôi mang thai đó? Coi trọng như vậy là bởi vì sợ, hay là bởi vì sắp được làm cha mà vui sướng đây? Nhưng nhìn sắc mặt này của Đàm tổng giám đốc anh xem ra là vấn đề trước rồi. Haizz, đáng tiếc đây là lời thêu dệt của Robert vì muốn tác hợp cho chúng ta mà tự bịa đặt ra, nếu không, tôi thật rất muốn nhìn xem Đàm tổng giám đốc anh khi tức giận lên sẽ đối phó với tôi như thế nào đây?”

Lý do thoái thác của Hạ Tử Du câu nào cũng châm chích đầy gai, thế nhưng Đàm Dịch Khiêm lại như không hề để ở trong lòng, lạnh lùng nói, “Đưa túi xách cho anh.”

Hai từ “túi xách” khiến Hạ Tử Du lập tức đề cao cảnh giác, Hạ Tử Du theo bản năng dùng sức túm chặt chiếc túi xách, bề ngoài như gió thổi qua không dấu vết nói, “Dựa vào gì chứ?”

Đàm Dịch Khiêm thẳng thắn nói, “Chỉ dựa vào que thử thai trong túi xách em, còn có việc gì vì sợ kiểm tra sai mà chuẩn bị rất nhiều.” Sau khi nghe Robert nói chính mắt nhìn thấy cô đi tiệm thuốc mua rất nhiều que thử thai, anh cũng đã đoán được cô sẽ cẩn thận cất những que thử thai đó ở trong túi xách cô hay mang theo, bởi vì như vậy mới không thể bị mọi người trong nhà phát hiện.

Cô biết anh xưa nay rất thông minh, nhưng không có nghĩ tới chuyện như vậy cũng dễ dàng bị anh đoán được.

Cô ngoan cố nói, “Không biết anh đang nói bậy bạ cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày, “Cần anh mở túi xách của em ra để chứng minh không?”

“Anh.”

Biết có nói thêm bao nhiêu lời phản bác nữa cũng vô dụng, phỏng đoán khi anh đang trên đường tới khách sạn có lẽ đã bảo người đi đến nhà thuốc ở thành phố Y để nghiệm chứng lời Robert nói rồi.

“Bây giờ sao không nói chuyện?”

“Không có gì để nói.”

“Lại muốn giống như năm năm trước lên lút mang thai rồi sau đó để cho anh u mê chẳng biết tại sao mình lại có một đứa con?”

Chẳng biết tại sao? Anh còn nói ra lời đó. “Đàm Dịch Khiêm, theo ý của anh Ngôn Ngôn chỉ là đứa con anh không hay biết gì tự nhiên mà có sao?”

Đàm Dịch Khiêm sầm mặt xuống, “Năm năm trước cũng như bây giờ, anh đã cảnh cáo em không được mang thai, nhưng em dường như không có làm được.”

Hạ Tử Du tự cười mỉa nói, “Đàm Dịch Khiêm, anh đang muốn nói cho tôi biết mình lại một lần nữa đã vì một người cận bã như anh mà ngu xuẩn nhiều năm như vậy.”

Không quan tâm đến lời chửi mắng của cô, đôi mắt đen sáng quắc của anh cứ trố trệt vào cô, “Hạ Tử Du, đã qua nhiều năm rồi, sao em không thể để cho anh nhìn thấy em có chút thay đổi nào? Cứ luôn dùng đứa nhỏ để làm lợi thế, đây coi là cái gì? Anh có thể nghĩ em cũng không có lòng tốt gì, từ lúc mới bắt đầu ly hôn em đã giả vờ như mình rất hào phóng?”

Cô vốn tưởng anh sẽ không bao giờ làm tổn thương cô nữa.

Nhưng giờ khắc này nghe giọng điệu lạnh lùng khinh thường của anh, cô chỉ có thể cố gắng giương to mắt để kiềm chế sống mũi cay cay dần tới nước mắt viền mi.

Cô gạt đầu cười, “Đúng, tôi không có lòng tốt gì, tôi cũng không làm được hào phóng, tôi đúng là không muốn cho anh sống yên ổn đấy. Anh không quản được nữa người dưới của mình thì đừng có trông nom tôi lợi dụng sự vui sướng nhất thời đó của anh mà lưu lại cái thứ không sạch sẽ ở trong cơ thể tôi!”

“Rốt cuộc em đã thừa nhận?”

“Tôi nhớ trước đây anh từng nói với tôi một câu: Muốn xuống địa ngục vậy thì cùng nhau đi đi!” Lúc nói xong câu đó, cô cắn môi mình thật chặt, có đau đớn như vậy mới không đến nỗi làm cho nước mắt cô tràn mi.

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt càng lúc càng tái nhợt của cô, anh nhíu chặt hai đầu lông mày nói, “Đi theo anh tới bệnh viện.”

Cô bật cười chua chát, “Sao hả, muốn đưa tôi đến bệnh viện để phá bỏ đứa bé này sao?”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì, ánh mắt nặng nề cứ mãi miết nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Hạ Tử Du, không ai có thể biết giờ phút này anh như đang cầm dao hung hăng cứa vào trái tim mình.

“Anh dựa vào đâu?” Lòng đau đến không thể nào đau hơn được nữa, hai mắt Hạ Tử Du cuối cùng vẫn nổi lên tầng nước thật mỏng, cô cười còn chua chát hơn mới vừa rồi, ánh mắt mông lung nhìn anh, gần từng chữ nói, “Nếu như anh cương quyết ép tôi đến bệnh viện, ngay lập tức tôi sẽ tuyên bố với công chúng sự thực là anh vì kẻ thứ ba mà vứt bỏ tôi và hai đứa nhỏ.”

Anh nheo mắt lại, ánh mắt rõ ràng ẩn chứa sự cảnh cáo kèm theo nguy hiểm, “Em dám?”

“Tôi còn có cái gì không dám đây? Đàm Dịch Khiêm, không phải chỉ có mình anh biết tính toán tỉ mỉ, mưu tính sâu xa đâu, tôi cũng có thể thiết kế anh được một lần, không phải sao?” Nói xong, Hạ Tử Du lạnh lùng bật cười ra tiếng, chỉ có chính cô mới biết giờ phút này mình thê lương đến cỡ nào.

Trạng thái của cô xem ra rất tồi tệ, thời điểm cô bật cười thê lương càng khiến cô giống như đang cố gắng chống đỡ, cô không biết cơ thể mình đang lao đảo muốn ngã.

Anh im lặng không nói gì.

Đổi ngược lại đến lượt cô chất vấn anh, “Anh không còn lời để nói ư?” Tại sao lúc nhìn tới anh cô lại thấy mơ mơ màng màng?

Anh vịn lấy vai cô, nhận thấy cả người cô đã lạnh ngắt, anh cương chế ra lệnh nói, “Đi với anh đến bệnh viện! !”

Cô dùng hết sức của mình đẩy anh ra, “Anh là cái đồ. . . .” (chắc TD định mắng anh là đồ xấu xa hay chết bầm gì đó hehe)

Ai ngờ, lời của cô còn chưa nói xong, thân hình cũng không chống đỡ nổi nữa mà nghiêng ngã, sau đó hoàn toàn không còn hay biết gì nữa.

—
Tại bệnh viện phụ khoa.

Bên ngoài phòng bệnh, Robert cung tay nóng nẩy túm lấy tây trang Đàm Dịch Khiêm, nghiêng răng nói, “Đàm Dịch Khiêm, rốt cuộc cậu đã nói gì với Tử Du?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói, “Đây là bệnh viện, cậu tốt nhất nên tỉnh táo một chút.”

Hai mắt Robert phóng hỏa, phẫn hận nói, “Cậu cho rằng tôi còn có thể quan tâm nơi này là bệnh viện hay sao?”

“Thưa ông, nơi này là bệnh viện, xin mọi người nhỏ tiếng một chút.”

Một cô y tá đi ngang qua, không vui lên tiếng nhắc nhở Robert đang nổi giận dưng dưng.

Sau khi Robert lạnh lùng trừng mắt nhìn tới Đàm Dịch Khiêm, không cam lòng mà buông Đàm Dịch Khiêm ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu Tử Du xảy ra chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu! !” Nể mặt Đàm Dịch Khiêm dù sao cũng là cha của đứa bé trong bụng Hạ Tử Du, cuối cùng Robert cũng hạ tay xuống.

Đàm Dịch Khiêm ung dung dựa vào tường, mi tâm nhú chặt lại, môi mỏng thản nhiên nói, “Cậu có biết không, dáng vẻ hiện giờ của cậu thật giống như ra mặt thay khi bạn gái bị người khác bắt nạt?”

Robert y hệt như bị kích điện, vội vàng chối bỏ, “Tôi Tôi không có ý này! !”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại quan sát Robert, khóe miệng tự nhiên nhếch lên cười nói, “Thật ra thì tôi và Hạ Tử Du đã không còn ràng buộc, nếu cậu thật sự thích cô ấy, cậu cũng có thể danh chính ngôn thuận mà bảo bọc cho cô ấy!”

Hai mắt Robert lại tiếp tục bốc lửa, “Đàm Dịch Khiêm, cậu tỉnh táo lại đi, người phụ nữ đang nằm ở trong đó là Hạ Tử Du, là một Hạ Tử Du mà cậu đã từng tổn ba năm thời gian cũng không thể quên được! !”

Đàm Dịch Khiêm như không có việc gì nói, “Việc này chỉ có thể chứng minh con người thật sự chính là một loại động vật rất hay thay đổi.”

“Cậu. . . .”

Y tá từ trong phòng bệnh đi ra cắt ngang cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông, “Đàm tổng, vợ ông đã tỉnh rồi, ông đã có thể vào thăm cô ấy.” Trong mắt người ngoài thì Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du vẫn là một đôi vợ chồng đầm thắm.

Robert vui mừng hỏi, “Cô ấy tỉnh rồi sao?”

Y tá mỉm cười gật đầu, “Đàm tổng có thể yên tâm, cơ thể bà Đàm chỉ là có chút suy nhược, có lẽ vì trong khoảng thời gian ngắn cung cấp không đủ dưỡng khí nên mới khiến cho tạm thời thiếu máu choáng váng, nhưng em bé không có gì đáng ngại, có điều phụ nữ có thai thì sau này phải chú ý nhiều hơn về dinh dưỡng và nghỉ ngơi.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt trả lời với y tá, “Cô đi làm việc đi!”

Y tá nghi ngờ khi thấy thái độ đó của Đàm Dịch Khiêm, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, ngay sau đó rời đi.

Robert thúc giục, “Cậu còn không mau vào thăm Tử Du đi?”

“Cậu cho rằng cô ấy muốn nhìn thấy tôi sao?”

“Cậu. Thôi đi, đợi một lát nữa tôi sẽ quay lại tính sổ với cậu.” Dứt lời, Robert gấp gáp đi vào phòng bệnh thăm Hạ Tử Du.

.

Trong phòng bệnh.

Nhìn Hạ Tử Du nằm ở trên giường với khuôn mặt suy yếu tái nhợt, Robert lo lắng hỏi, “Tử Du, em thấy trong người như thế nào?”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn trần trời lên trần nhà, không nói lời nào.

Robert lo âu gọi, “Tử Du.”

Hạ Tử Du rút cuộc chuyển mắt nhìn sang Robert, chậm rãi nói, “Dịch Khiêm ở bên ngoài sao?”

Robert vội vàng gạt đầu, “Ừ, cậu ta ở ngay ngoài cửa, sợ em không chịu gặp nên không vào!”

Làn môi tái nhợt Hạ Tử Du khó khăn nói, “Anh giúp em đi gọi anh ấy vào, được không?” Cô đã có quyết định.

“Được, được, bây giờ anh sẽ đi gọi ngay.” Robert lập tức vọt ra khỏi phòng.

Hạ Tử Du lại chuyển tầm mắt nhìn lên trần nhà, ánh mắt sững sờ đại ra.

Vài phút sau, Robert nhẹ bước ngấp ngừng đi vào phòng bệnh, đứng ở mép giường, chần chờ một lúc rồi nói, “À, Tử Du.”

Hạ Tử Du hỏi, “Anh ấy đâu?”

Robert ngấp ngừng nói, “Dịch Khiêm cậu ấy Cậu ấy tạm thời có việc nên.”

“Anh ấy đi rồi?”

Robert đè nén tức giận, “Ừ, nếu như em muốn, ngay bây giờ anh sẽ lập tức đi tìm cậu ấy.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không cần. Robert, em muốn một mình yên tĩnh một chút, anh có thể đi ra ngoài trước không?”

“Tử Du.” Tiếng gọi này của Robert có vẻ như rất không yên lòng.

“Em không sao đâu.”

“Vậy được, anh đi ra ngoài trước. Anh ở ngay ngoài cửa, em có chuyện gì thì cứ gọi anh.”

“Dạ.”

Sau khi Robert đi ra khỏi phòng bệnh, hộ lý trong phòng bệnh cũng định đi theo ra ngoài.

“Cô y tá, có thể đợi một chút không?”

Hạ Tử Du đột nhiên lên tiếng gọi hộ lý.

Hộ lý xoay người đi lại cạnh giường bệnh, mỉm cười nói, “Vâng, bà Đàm, tôi nghĩ bà muốn một mình yên tĩnh nên tính ra ngoài một lát. Bà thấy trong người không khỏe sao?”

Hạ Tử Du đưa tay vuốt nhẹ bụng mình, nghẹn giọng hỏi y tá, “Tôi. Tôi mang thai, thật sao?”

Y tá kinh ngạc, “Bà Đàm, bà không biết mình mang thai sao? Bà đã có thai bốn tuần rồi.”

“Con yêu.” Hạ Tử Du theo bản năng muốn mở miệng hỏi thăm đứa con trong bụng cô có khỏe mạnh hay không, nhưng ngay lập tức nghĩ đến tình huống của mình lúc này, cô không hỏi thêm gì nữa, nói, “Cảm ơn!”

Y tá nhắc nhở, “Bà Đàm, cơ thể bà không được tốt lắm, mong bà chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Ừm.”

“Bà Đàm, bà còn cần gì không?”

“Không có, cảm ơn cô.”

Đến khi trong căn phòng bệnh rộng lớn chỉ còn lại một mình Hạ Tử Du, cô đột nhiên dùng môi cắn chặt mu bàn tay mình, chỉ có làm như thế cô mới kiềm chế được tiếng nức nở của mình.

Kinh nguyệt của cô đã trễ một tuần nay, vì thế cô mới đến nhà thuốc mua que thử thai.

Nhưng cô vẫn chưa dám lấy ra que thử thai để kiểm tra, bởi vì cô sợ biết kết quả.

Cô sợ khi nhìn thấy que thử thai nổi lên hai vạch màu hồng, nếu đúng thật như vậy cô không biết nên làm sao để đối mặt.

Cô tự lừa chính mình nói cô không có mang thai, lừa gạt mình nói ông trời sẽ không đùa ác với cô như vậy, nhưng cuối cùng cô vẫn bị ông trời trêu cợt.

Tại sao cứ phải hành hạ cô như thế?

Cô dùng sức cắn chặt mu bàn tay, làm như vậy mới không đến nỗi khiến cho bản thân bật khóc thành tiếng, nước mắt tuôn ào ào nhỏ xuống trên chiếc gối trắng tinh, hàm răng cô cắn vào mu bàn tay thật sâu khiến cho mu bàn tay cũng cảm nhận được sự đau đớn rõ rệt, nhưng dù thế, nỗi đau đớn đó cũng không bằng một phần ngàn nỗi đau mà trong lòng cô đang chịu đựng.

—

Đêm khuya.

Hộ lý nghe thấy ngoài phòng bệnh vang lên tiếng bước chân, lập tức xuống giường đi ra mở cửa.

Hộ lý vừa mở cửa ra thì hô lên, “Đàm tổng!” Bệnh viện quy định thân nhân của bệnh nhân không được ở lại bệnh viện qua đêm, nhưng nếu là Đàm Dịch Khiêm xuất hiện thì hộ lý cũng không thể nào chấp hành theo đúng quy định.

Đàm Dịch Khiêm nén giọng rất nhỏ, giống như đang ngẫm nói với hộ lý dùng lớn tiếng, “Tắt đèn rồi cô đi nghỉ ngơi đi!”

“Dạ!” Hộ lý nhỏ giọng đáp, sau đó tắt đèn, lặng lẽ rời đi cũng đóng luôn cửa lại.

Đàm Dịch Khiêm bước nhẹ đi tới mép giường, anh đứng trong bóng tối lặng lẽ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngủ say của cô.

Sắc mặt của cô đã có chút hồng hào, nhưng vẫn có vẻ như còn suy yếu.

Lúc này, vang lên bên tai anh là nội dung cuộc đối thoại với bác sĩ lúc buổi chiều.

Khi đó sắc mặt cô xem ra cũng không được tốt.

“Đàm tổng, tình huống cơ thể vợ ông đã coi như ổn rồi, sắc mặt thoát nhìn không tốt có lẽ là có liên quan đến tâm tình, nhưng vợ ông vừa mới sanh non không bao lâu, về mặt sức khỏe là không cho phép có một chút sơ xuất nào, nếu như ông muốn giữ được đứa bé này thì nhất định phải chú ý nhiều hơn cảm xúc của vợ ông, như vậy thai nhi mới khỏe mạnh.’

“Tôi biết rồi.”

“Đàm tổng, lần nữa chúc mừng ông.”

.

Cẩn thận nhìn kỹ những giọt nước mắt vẫn còn vương nơi khóe mắt lúc cô ngủ, anh từ từ vươn tay tới, vô hạn yêu thương rất muốn chạm đến khuôn mặt xinh đẹp của cô, thế nhưng khi bàn tay anh sắp sửa chạm vào cô thì anh bỗng nhiên dừng lại rút tay về, cuối cùng đứng thẳng người lại lặng lẽ nhìn cô.

Theo tính cách của cô, vừa rồi nhất định là khóc đến mặt như chú hề rồi.

Đau lòng khiến cho hô hấp của anh cũng như muốn chậm lại, đột nhiên anh chú ý đến hai tay cô đang đặt lên nhau để ở trên người, riêng mu bàn tay phải lại quấn rất nhiều lớp băng gạc, nhờ ánh sáng chiếu vào từ ngoài cửa sổ, anh có thể mơ hồ nhìn thấy trên lớp băng gạc đó còn đang rướm máu.

Anh nhíu mày, sau đó nhẹ nhấc lên mu bàn tay phải.

Cô giấc ngủ rất sâu, hô hấp rất ổn định, vì thế lúc anh di chuyển cô cũng không hề hay biết gì.

Anh nhìn lớp băng gạc còn đang rướm máu, rồi nhẹ nhàng cẩn thận cởi ra từng lớp.

Thời điểm trông thấy mu bàn tay, đập vào mắt anh chính là hình ảnh khiến anh nhìn thấy mà đau nát lòng.
.....

Đó là một hàng dấu răng rõ rệt, máu vẫn còn đang rỉ ra, có lẽ cắn rất sâu nên máu mới có thể thấm ra tới bên ngoài.

Đồ ngốc này, lại dám làm cho mình bị thương đến nông nỗi này.

Anh không kiềm được thật muốn mắng cho cô một trận, nhưng lại yêu thương mà chỉ biết ngồi nhìn cô trên trời, trong lòng vô cùng đau xót.

“Đừng. Bác sĩ. Con. Con ơi.”

Đột nhiên, cô giống như bị cảnh trong mơ ám ảnh mà bật thốt ra lời mê sảng.

Anh nghe không rõ cô đang nói cái gì, nhưng anh có thể cảm nhận được cô thốt ra những chữ này cũng có nghĩa là không thể nào che giấu nỗi sợ hãi với cảnh trong mơ của mình.

Đương nhiên, anh cũng nhận ra một điều, cảnh trong mộng đó của cô không có tên của anh.

Anh đứng dậy, đi tìm bông vải trừ độc và băng gạc cầm máu ở trong phòng bệnh, sau đó ngồi xuống mép giường, lau đi vết máu dính trên mu bàn tay cô, cẩn thận từng ly từng tí giúp cô băng bó kỹ miệng vết thương.

Khi băng bó cho cô anh lại suy nghĩ, lúc cả hai còn nhỏ, có phải cô cũng giống như anh bây giờ, cũng đang kiên nhẫn và cẩn thận băng bó vết thương cho anh hay không.

203. Chương 203 : Được Người Giải Cứu Vào Thời Khắc Máu Chốt

Hôm sau.

“Nhất Thuần, hôm nay cô rất đẹp.”

Bên trong phòng trang điểm cô dâu nổi tiếng nhất Los Angeles, Đàm Tâm mặc lễ phục dâu phụ nhìn Đan Nhất Thuần đang mặc bộ váy cưới nổi bật khí chất cao quý ưu nhã mà cất lên lời khen ngợi từ đáy lòng.

Đan Nhất Thuần nhìn Đàm Tâm trong kính mỉm cười, “Dịch Khiêm cũng khen đẹp đấy ạ!”

Đàm Tâm ngược mắt nhìn đồng hồ trên tường, “Đúng rồi, lẽ ra giờ này Dịch Khiêm cũng nên đến rồi chứ?”

Đan Nhất Thuần ngọt ngào nói, “Mười giờ mới cử hành hôn lễ, vẫn còn hai tiếng nữa, chắc anh ấy đang trên đường tới.”

“Đàm tổng.”

Tiếng nói của thợ trang điểm cắt ngang đối thoại của hai người phụ nữ.

Đàm Tâm cười nói, “Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, Dịch Khiêm, Nhất Thuần đã chờ em lâu rồi.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm liếc ngang qua Đàm Tâm nhưng hỏi Đan Nhất Thuần, “Chuẩn bị xong chưa?”

Đan Nhất Thuần kéo làn váy đứng lên, gật nhẹ đầu.

Đàm Dịch Khiêm đi thẳng đến chỗ Đan Nhất Thuần, rồi nắm lấy tay cô, “Vậy thì đi thôi!”

Giây phút Đàm Dịch Khiêm nắm tay Đan Nhất Thuần, Đan Nhất Thuần sửng sờ kinh ngạc mở to mắt.

Cô không bao giờ nghĩ đến anh sẽ nắm tay mình, dù cho cô còn rõ ràng hơn bất kỳ ai, hôn lễ của bọn họ chỉ là diễn trò.

Vậy mà, giờ khắc này cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay anh, cho dù là lạnh như băng, cô lại vẫn thấy quyến luyến.

Đan Nhất Thuần ngược mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm, sự dịu dàng của giây phút này thật giống cảm giác của một con ngựa quyến luyến chuồng của nó.

Đàm Tâm nói, “Sắp đến giờ rồi, Dịch Khiêm, chị đi đón mẹ tới!”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày nói, “Tôi có nói bà được tham dự sao?”

Đàm Tâm sững sờ, “Hả, Dịch Khiêm, chẳng lẽ em vẫn còn giận mẹ? Em cũng đã giam lỏng mẹ ở nhà lâu như thế, chẳng lẽ ngay cả hôn lễ của em và Nhất Thuần mẹ cũng không thể tham gia sao?”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Lời tôi đã nói thì sẽ không thay đổi.”

Tính tình Đàm Tâm xưa nay hay bị kích động, ngay lúc đó liền thốt lên, “Dịch Khiêm, cho đến bây giờ em vẫn còn che chở cho Hạ Tử Du?”

Đan Nhất Thuần chợt liếc nhìn Đàm Tâm.

Đàm Tâm lập tức hiểu ra rằng mình vừa lỡ lời, cô vội vã chống chế, “À, Nhất Thuần, ý chị không phải nói là Dịch Khiêm vẫn còn tình ý tới Hạ Tử Du, chị chỉ là”

Đan Nhất Thuần tin tưởng nói, “Chị Tâm, em hiểu chị không có ý đó, nhưng mà. Dịch Khiêm, anh thật sự không muốn mời bác gái sao?”

Đối mặt với Đan Nhất Thuần, giọng nói Đàm Dịch Khiêm trở nên gần gũi hơn, “Em hy vọng bà ta có mặt ư?”

Đan Nhất Thuần mong chờ nói, “Dạ, cách hành xử của bác gái tuy có đôi khi hơi theo cảm tính, nhưng tất cả những gì bác gái làm đều là vì chúng ta, anh có thể tha thứ cho bác ấy lần này không?”

Đàm Dịch Khiêm cực kỳ dịu dàng nói, “Em nên biết, bà tự mình gọi đám ký giả đến, suýt nữa đem ba người chúng ta đẩy lên đầu ngọn sóng dư luận.”

Đan Nhất Thuần chớp đôi mắt trong veo nhìn Đàm Dịch Khiêm nói, “Bác gái đối với Hạ tử Du luôn có chút.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lẽo nghiêm túc nói, “Anh muốn bà hiểu, cho dù Hạ Tử Du không còn là vợ của anh, nhưng cô ấy vẫn là mẹ của Liễu Nhiên, bà là bà nội của Liễu Nhiêu, tại sao bà lại có thể đi tổn thương người chăm sóc cho Liễu Nhiên?”

Đàm Tâm nói, “Dịch Khiêm, mẹ cũng chỉ là hơi kích động, lúc ấy mẹ cũng không có suy nghĩ nhiều như thế. Em đã lấy Nhất Thuần, sau này cơ hội mẹ gặp Hạ Tử Du cũng không có nhiều, nhất định sẽ không có thêm mâu thuẫn gì nữa đâu.”

Đan Nhất Thuần làm nũng năn nỉ nói, “Đúng đó, Dịch Khiêm, để bác gái đến tham gia hôn lễ của chúng ta đi.”

Đàm Dịch Khiêm mặc dù không trả lời Đan Nhất Thuần, nhưng biểu cảm lạnh lùng trên khuôn mặt vì Đan Nhất Thuần cầu xin mà đã không còn lạnh lẽo như lúc này.

Đan Nhất Thuần lập tức liếc nhìn Đàm Tâm.

Đàm Tâm cảm kích cười lại, lập tức nói, “Chị ngay lập tức đi đón mẹ tới!”

Đàm Tâm vui sướng cất bước đi, nhưng không ngờ lúc mở cửa phòng trang điểm lại đụng phải người khác.

Đàm Tâm bị đau ngẩng mặt lên khỏi lồng ngực mình vừa đập phải, câu mắng vừa ra đến miệng nhưng khi nhìn thấy người đến cô sững người mất một lúc, “Á, Robert!”

Đối mặt với Đàm Tâm, Robert không có một chút nào sự thân thiện khi gặp mặt người quen, ánh mắt anh lạnh lùng lướt qua Đàm Tâm, sau đó nhìn thẳng vào Đàm Dịch Khiêm, “Ngày hôm qua ở bệnh viện tại sao cậu lại biến mất không chút tấc tích như lần trước thế? Cậu sợ cái gì?”

Trên người Đàm Dịch Khiêm ăn mặc âu phục lịch lãm bình tĩnh nói, “Nếu như cậu đến tham gia hôn lễ của tôi, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Nhưng nếu như cậu tới là để chất vấn tôi, hôm nay là ngày vui của tôi, tôi không cho phép cậu lấy cái giọng đó mà phá hỏng bầu không khí vui vẻ ở đây!”

Robert không vui nói, “Lúc này mà cậu lại có thể bỏ rơi Tử Du chỉ quan tâm đến hôn lễ của mình?”

Đàm Tâm khuyên nhủ, “Robert, anh đừng nóng nảy, có gì thì từ từ nói với Dịch Khiêm không được hay sao?”

Robert quay mặt nhìn sang Đàm Tâm, phần uất nói, “Hạ Tử Du mang thai, cô ấy có con với Dịch Khiêm, chẳng lẽ mấy người cũng ngồi yên làm ngơ sao?”

Đàm Tâm kinh ngạc lắp bắp, “Mang. . . . Mang thai?”

Đan Nhất Thuần trông mắt cũng khiếp sợ trợn trừng. Mặc dù là cô phối hợp diễn trò với Đàm Dịch Khiêm, nhưng Đàm Dịch Khiêm không hề nói gì với cô về chuyện đó.

Robert lại đưa ánh mắt chuyển sang Đàm Dịch Khiêm lần nữa, giận dữ nói, “Đàm Dịch Khiêm, nếu cậu còn là một thằng đàn ông, thì cậu phải chịu trách nhiệm, ngay bây giờ cậu đến bệnh viện với tôi, cô ấy muốn nói chuyện với cậu! !”

“Hạ Tử Du, cô ta. . . . Cô ta ở bệnh viện? Không phải cô ta ở thành phố Y sao? Sao cô ta lại có thể mang thai? Hơn nữa chẳng phải bác sĩ Dư đã cho cô ta uống thuốc tránh thai rồi sao?” Đàm Tâm nói ra một tràng những nghi vấn.

Đan Nhất Thuần thì không có phản ứng luống cuống đứng im tại chỗ.

Robert không quan tâm đến mấy vấn đề của Đàm Tâm hỏi, nhìn thẳng Đàm Dịch Khiêm, “Nếu như cậu không muốn ép tôi trở mặt với cậu, tôi ở bên ngoài chờ cậu, hy vọng cậu quyết định chính xác.”

Dứt lời, Robert xoay người bước đi.

Tại nhà họ Đàm.

Nhìn thấy Đàm Tâm, bà Đàm vui sướng đứng bật dậy khỏi ghế sofa, vội vàng đón con gái, “Tâm à, Dịch Khiêm tha thứ cho mẹ rồi đúng không?”

Đàm Tâm chán nản ngồi phịch xuống ghế sofa, “Tha thứ thì sao chứ? Mẹ đừng có vui mừng quá sớm, hôn lễ của Dịch Khiêm và Nhất Thuần đã bị một tên ôn thần phá hỏng hết rồi.”

Bà Đàm cũng ngồi xuống cạnh Đàm Tâm, ngạc nhiên nói, “Tại sao lại như thế?”

Đàm Tâm tức đến không mở to nổi mắt, “Không phải là vì con nhỏ Hạ Tử Du đó sao Cô ta tới Los Angeles, hiện tại đang nằm trên giường bệnh ở bệnh viện phụ khoa, lý do là cô có thai với Dịch Khiêm.”

Hai mắt bà Đàm trợn lớn, “Cô ta mang thai?”

Đàm Tâm gật đầu, “Hình như là do cái đêm mẹ tính toán để Nhất Thuần và Dịch Khiêm xảy ra quan hệ, cuối cùng lại để Hạ Tử Du hưởng lợi đó.”

Bà Đàm nhú mày, “Nhưng mà bác sĩ Dư nói với mẹ, Dịch Khiêm đã bắt cô ta dùng thuốc tránh thai rồi mà!”

Đàm Tâm hừ lạnh, “Đây chính là chỗ đáng xấu hổ của Hạ Tử Du! Giả vờ thản nhiên buông tay không níu kéo, khiến tất cả mọi người đều cho là cô ta còn biết tự trọng mà rời đi, ai biết được căn bản cô ta đâu có uống thuốc, vẫn luôn nghỉ ngơi dưỡng sức, đúng vào lúc này quấy rối hôn lễ của Dịch Khiêm và Nhất Thuần, chờ Dịch Khiêm chịu trách nhiệm với cô ta!”

Bà Đàm hỏi, “Bây giờ Dịch Khiêm đang ở đâu?”

Đàm Tâm trả lời, “Đi với Robert đến bệnh viện rồi!”

Bà Đàm nhẹ nhàng trách móc, “Tại sao Dịch Khiêm lại hồ đồ như thế? Nó chẳng lẽ đã quên rằng hôm nay là ngày nó kết hôn với Nhất Thuần à?”

Đàm Tâm châm chọc nói, “Hạ Tử Du này, thủ đoạn của cô ta thật là cao siêu, Robert vì cô ta mà trở mặt với Dịch Khiêm, cộng thêm hiện tại Nhất Thuần đã biết sự thật cô ta mang thai, cho nên Nhất Thuần cũng không muốn cứ mập mờ như vậy mà kết hôn với dịch Khiêm!”

Bà Đàm tức giận nói, “Cái con Hạ Tử Du Đáng chết này, mẹ biết ngay mà, cô ta và mẹ cô ta đều cùng một giuộc, cái đồ không biết xấu hổ! !”

Đàm Tâm an ủi, “Mẹ, mẹ đừng tức giận, Dịch Khiêm sẽ giải quyết vấn đề này. Dù sao hôn lễ cũng có thể tổ chức lại, Nhất Thuần nhất định sẽ hiểu.”

Bà Đàm cầm tay Đàm Tâm, “Tâm à, đi, đi đến bệnh viện với mẹ, mẹ nhất định phải xem con nhỏ Hạ Tử Du kia ỷ vào việc mang thai mà có cái bộ dạng phách lối đến mức nào!”

Đàm Tâm cực kỳ mệt mỏi nói, “Mẹ, con không muốn đi đâu, con chỉ muốn ở nhà ngủ thôi! !”

“Con lại làm sao thế?”

Đàm Tâm bỏ tay của mẹ ra, tựa vào ghế sofa, nhỏ giọng nói, “Con không sao, chỉ muốn ở nhà ngủ thôi, dù sao con cũng không muốn nhìn thấy con nhỏ đó.”

Bà Đàm lạnh lùng nói, “Con chỉ được thế thôi, Robert vừa xuất hiện con liền chẳng có một tí tinh thần nào, lại phí tâm phí sức dành cho nó rồi hả?”

Đàm Tâm chối biến nói, “Con không có.”

“Nếu không có, tại sao không chịu đi bệnh viện với mẹ?”

“Con sợ.” Ý thức được mình đang dao động, Đàm Tâm vội vàng lảng tránh, “Không có gì, chỉ là không muốn gặp anh ấy, khỏi để anh ấy nhìn thấy con lại phiền.”

Bà Đàm lắc lắc đầu, lời nói đầy thâm thúy, “Mẹ đã nói với con rồi, không cần để tâm vào chuyện vụn vặt, thiên hạ không phải chỉ có Robert là đàn ông, với điều kiện của con, con muốn đàn ông như thế nào mà chẳng có? Con nhìn đi, Robert vì Nhất Thuần, mà lại lựa chọn giúp Hạ Tử Du phá rối hôn lễ của Dịch Khiêm, cái này đủ để thấy rõ lòng của Robert bây giờ chỉ có Nhất Thuần mà thôi.”

Đàm Tâm chống tay thở dài, “Mẹ, mẹ chẳng hiểu gì cả!”

“Mẹ nói sai chỗ nào à?”

“Robert đối với Nhất Thuần căn bản là không có. Thôi, con không nói nữa, mẹ, tự mẹ đến bệnh viện mà gặp cô ta đi, con lên lầu ngủ đây! !” Đàm Tâm đứng dậy, vẻ mặt hốt hoảng đi về phía cầu thang tầng hai.

Bà Đàm lo lắng nói, “Con gái lớn rồi, tâm tình thật khó hiểu.”

diendanlequydon

Tại bệnh viện phụ khoa.

“Bà Đàm, đây chính là phòng bệnh của con dâu bà.”

Y tá dẫn bà Đàm đi tới trước cửa phòng bệnh của Hạ Tử Du.

Biết Đàm Dịch Khiêm chưa tuyên bố chuyện đã ly hôn với Tử Du ra bên ngoài, e sợ cho Đàm Dịch Khiêm có suy tính khác, mặc dù ghét cực độ khi y tá dùng hai chữ “con dâu” nhắc tới Hạ Tử Du, nhưng bà Đàm vẫn cười nói, “Được, cảm ơn cô, cô đi làm việc của cô đi!”

“Dạ.”

Sau khi Y tá đi khỏi, nụ cười ung dung của Bà Đàm lập tức tháo xuống.

Thay vào đó là tư thái cao quý lạnh lùng bà Đàm đi vào phòng bệnh của Hạ Tử Du.

Ai ngờ, bên trong phòng bệnh trừ một người hộ lý đang sửa sang giường bệnh, cũng không còn ai khác.

Hộ lý nhìn thấy bà Đàm, nhưng nhất thời không nhận ra bà, nghi ngờ hỏi, “Ừa, bác ơi, xin hỏi bác tìm ai?”

Đối mặt với cô hộ lý, giọng nói bà Đàm vô cùng dễ gần, “Cô gái ở trong phòng bệnh này đâu rồi?”

Lúc này cô hộ lý mới nhận ra bà Đàm, “Ôi. Bác là bà Đàm lớn nhà họ Đàm đúng không, cháu nhận ra bác, bác rất thường đi làm từ thiện. Bác là mẹ của tổng giám đốc Đàm.”

Bà Đàm cười gật đầu.

Hộ lý nói, “Bác đến thăm con dâu phải không?”

“Đúng vậy.”

Hộ lý khó hiểu, “Bác ơi, có phải con trai và con dâu bác đang cãi nhau hay không? Hôm nay cô Hạ xuất viện rất sớm, bác sĩ nói cơ thể của cô ấy còn rất yếu phải ở lại thêm vài ngày nhưng cô ấy vẫn cương quyết muốn xuất viện, cũng không cho bác sĩ thông báo với tổng giám đốc Đàm. Tổng giám đốc Đàm cũng vừa đến đây với người bạn, cũng đang đi tìm cô Hạ, đến bây giờ cũng không biết là tìm được hay chưa.”

Bà Đàm trợn mắt, “Hạ Tử Du xuất viện rồi?”

Hộ lý trả lời, “Đúng vậy, cô ấy đã trả phòng từ sáng sớm rồi, nhưng tình trạng hình như không được tốt lắm, lúc đi tinh thần hoảng hốt, cháu nhắc cô ấy là để tổng giám đốc Đàm đến đón cô ấy, cô ấy cũng không nói lời nào.”

Bà Đàm cười rất thân thiện, “À, vợ chồng son hai đứa nó thỉnh thoảng giận dỗi cũng là chuyện bình thường.”

Hộ lý gật đầu, “Vậy cũng đúng, tổng giám đốc Đàm xem ra rất lo lắng cho bà xã, tối hôm qua.”

“Hộ lý Mẫn, cô mau tới đây!”

Lời cô hộ lý bị tiếng gọi của một vị bác sĩ cắt ngang, hộ lý ngay lập tức liền dừng đề tài này lại, áy náy nói với bà đàm, “Thật xin lỗi, bà Đàm, bệnh viện còn có việc, cháu phải đi làm việc.”

Bà Đàm gật đầu, “Đi đi!”

Sau khi hộ lý rời đi, bà Đàm cũng không có tâm tình để suy nghĩ về câu nói cuối cùng kia, trong đầu bà chỉ là còn là câu hỏi Hạ Tử Du đã đi đâu, bà Đàm mặc dù không ưa gì Hạ Tử Du, nhưng bà vẫn lo lắng cho đứa bé trong bụng Hạ Tử Du.

Ngồi ở góc đường Los Angeles phồn hoa, Hạ Tử Du vô lực dựa vào thành ghế, ánh mắt ngơ ngác vô hồn.

Tất cả người đi đường đi ngang qua nhìn thấy một cô gái phương đông xinh đẹp ngồi trên ghế dài, đều tò mò nhìn chăm chú.

Hạ Tử Du hoàn toàn không ý thức được người đi đường đang nhìn mình chăm chú, cô vẫn lẳng lặng suy tư.

Mới nãy, trong một bệnh viện phụ khoa bình thường, cô hỏi một bác sĩ phụ khoa.

Bác sĩ phụ khoa đó trả lời cô, “Cô Hạ, căn cứ vào tình trạng cơ thể cô bây giờ, cô không thể thích hợp với giải phẫu phá thai, dĩ nhiên nếu như cô kiên quyết, tôi chỉ có thể để cho cô ký cam kết, bởi vì tôi không thể đảm bảo được sau lần phá thai này sẽ để lại cho cô những di chứng gì, có lẽ đối với chuyện sinh con sau này của cô cũng sẽ có ảnh hưởng.”

Lại một lần nữa nhớ tới những lời của bác sĩ nói với cô, trong mắt Hạ Tử Du nhanh chóng nổi lên mịt mờ hơi nước.

Không muốn thấy bản thân mình vô dụng như thế, Hạ Tử Du dùng tay quệt ngang nước mắt, sau đó cố gắng mở to mắt nhìn bầu trời hôm nay trong trẻo đầy ắp nắng ấm áp.

Bỗng dưng, cô lấy ra di động cô đã tắt máy sau khi xuất viện, mở máy xong giờ phút này cô chỉ muốn gọi cho hai người mà cô nhớ mong nhất.

“Mẹ. Con xin lỗi, không nói với mẹ một tiếng đã đi Male với Robert. Dạ. Robert cũng đang phơi nắng ở Male với con đây. Dạ. Con sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.”

“Ngôn Ngôn, mẹ sẽ trở về nhanh thôi. Con ngoan nha. Mẹ về sẽ mua thật nhiều quà cho con. Ừ. Con không được cứ mãi lo chơi đầu đấy. Ngoan, hôn mẹ một cái nào. Mẹ cũng yêu con!”

Lần lượt nói chuyện với hai người quan trọng nhất trong cuộc đời xong, sau đó Hạ Tử Du bịt kín lấy miệng, khó chịu khổ sở mà bật khóc thành tiếng.

Một lúc lâu sau, khi có người đi đường nhìn thấy cô khóc không hiểu xảy ra chuyện gì muốn lại gần giúp đỡ cô, thì cô mới ngừng khóc kiên cường đứng dậy rời đi.

Hành động như một cái xác không hồn ở đầu đường Los Angeless, đầu Hạ Tử Du trống rỗng, rồi lại hỗn loạn, lại trống rỗng.

Bất tri bất giác, cô đi tới bệnh viện mà trước kia cô thường xuyên đến —— Chỗ ông Đàm đang hôn mê.

Giống như trước kia, cô có rất nhiều chuyện muốn bày tỏ với người khác, nhưng người duy nhất cô có thể nghĩ đến đó là ông Đàm.

.

Bíp, bíp.

Máy móc duy trì sự sống vẫn đang hoạt động, ông Đàm vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hạ Tử Du ngồi bên người ông Đàm, đem tay ông Đàm để ở bên ngoài chăn nhẹ nhàng bỏ vào trong chăn, sau đó kéo chăn lên đắp cho ông Đàm.

Thái dương ông Đàm đã có lốm đốm tóc trắng, nhưng nhìn ông cũng không già đi một chút nào, cũng không có dáng vẻ ngã bệnh, là hình tượng một người cha mà cô luôn khát khao ở trong lòng, từ ái, hiền hậu dễ gần.

“Bác!”

Hạ Tử Du khẽ gọi.

Ông Đàm vẫn giống trong quá khứ không có phản ứng gì.

“Mấy ngày nay, bác có khỏe không? Có phải bác rất bất ngờ khi con lại đến thăm bác không? À. Lúc mới đến con có nghe y tá nói biểu hiện của bác gần đây có tiến triển rất tốt, chỉ số ở mọi nơi trên cơ thể đều rất bình thường, con vui lắm. Bác mau tỉnh lại đi, viện trưởng và Dịch Khiêm đều đang đợi bác tỉnh lại đấy, bác không thể ngủ lâu như vậy được.”

Hạ Tử Du cũng không chú ý đến các chỉ số trên máy hiển thị phía sau cô đang có thay đổi nhỏ.

Hạ Tử Du chậm rãi rũ mắt xuống, nghẹn ngào nói, “Bác, thật ra thì hôm nay con tới gặp bác là có rất nhiều chuyện muốn nói với bác.”

Hạ Tử Du cắn cắn môi, kiềm nén tiếng khóc đến mức thấp nhất, “Hiện giờ con rất khó chịu, con không biết mình nên làm gì, bác có thể nói cho con biết mình phải làm gì không?”

Nước mắt làm mờ hai hốc mắt của Hạ Tử Du, bả vai của cô bởi vì kiềm nén nức nở mà run rẩy, cô vô dụng nói, “Bác ơi, con có thai rồi.”

“Bác ơi, con phải làm gì bây giờ? Con hiểu rất rõ giờ con và anh ấy chẳng còn quan hệ gì nữa, đứa bé này cháu không thể giữ lại, nhưng mà. Bác ơi, con không làm được cái quyết định đó, con không nhẫn tâm. Sáng nay con trốn ra từ bệnh viện, con rất sợ anh ấy sẽ tới tìm con, con rất sợ anh ấy nói không cần đứa bé này. Con thật mâu thuẫn, con biết mình không nên như vậy, bỏ đứa bé này đi đối với cả con lẫn anh ấy đều là chuyện tốt, nhưng con không làm được. Mới này con ép chính mình đi tìm một bệnh viện, con nghĩ rằng chỉ cần nhắm mắt lại không để ý đến bất kỳ cái gì là có thể làm được, vậy mà, con vẫn không thể làm được. Con cũng không nghĩ đến rằng, lúc nằm trên giường bệnh, người duy nhất con nghĩ đến chính là anh ấy. Tối hôm qua, con mơ thấy anh ấy nằm bên

cạnh con, giấc mộng kia rất thật, tựa như nó đã thật sự xảy ra vậy, nhưng mà con rất rõ ràng, đó chẳng qua chỉ là nằm mơ. . . . Con thật sự rất hận bản thân mình vô dụng như thế, bác ơi. . . .”

Hạ Tử Du không thể kìm nổi cảm xúc, nước mắt từng giọt từng giọt lăn khỏi hốc mắt rơi xuống.

Hạ Tử Du vẫn không để ý tới giờ phút này ngón tay của ông Đàm đang khẽ nhúc nhích.

Hạ Tử Du chậm rãi chớp đôi mắt đầm lệ, đau đớn ngẩng nhìn khuôn mặt say ngủ đầy từ ái của ông Đàm, giọng nói vì khóc mà nghẹn ngào, “Bác ơi bác nói cho con biết con nên làm gì bây giờ?”

“Đàm tổng, đúng vậy, bà Đàm nhỏ ở bên trong!”

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng nói của y ta làm cả người Hạ Tử Du run mạnh lên, khi nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn của người tới, cô hốt hoảng luống cuống lau đi nước mắt chung quanh hốc mắt, vậy mà, lúc cô còn chưa lau xong nước mắt, cánh cửa phòng bệnh đã bị mở ra.

Không hề được báo trước ánh mắt cô giao với đôi mắt đen u ám đó, Hạ Tử Du đã không còn nghẹn ngào hay nức nở, cô bình tĩnh đứng lên.

“Tử Du, tại sao em lại ra viện sớm thế? Cũng không nói cho anh biết một tiếng, anh thật lo cho em”

Đi theo sau lưng Đàm Dịch Khiêm Robert vọt lên trước vào phòng, lo lắng nắm lấy vai Hạ Tử Du.

Hai mắt Hạ Tử Du sưng đỏ, khóe mắt còn có nước mắt chưa khô, cô biết mình lúc này nhếch nhác đến mức nào nhưng cô không thể hiện ra ngoài một chút bị thương nào trước mặt anh, mà làm như không có chuyện gì nói, “Em không cần thiết phải nằm viện.”

Đôi mắt Đàm Dịch Khiêm nặng nề nhìn thẳng vào Hạ Tử Du, lãnh đạm nói, “Theo tôi trở về bệnh viện!”

Hạ Tử Du làm như không nghe Đàm Dịch Khiêm nói gì, chuyển sang nhìn Robert, “Tại sao anh biết em ở đây?”

“Là Dịch Khiêm. . . .”

Robert còn chưa nói dứt lời, Đàm Dịch Khiêm đã lên tiếng cắt ngang, “Muốn tôi dùng sức bắt em quay lại bệnh viện sao?”

“Anh muốn phá cái thai trong bụng tôi đi, đúng không?” Hạ tử Du đau đớn nhìn Đàm Dịch Khiêm, sau đó cười lạnh nói, “Anh không có quyền bắt tôi làm điều đó, Đàm Dịch Khiêm, trừ phi trở về nước, tôi sẽ không đi đâu cả! !”

Robert giận dữ lườm Đàm Dịch Khiêm, “Đến lúc này mà cậu còn muốn phá đứa trẻ trong bụng Tử Du đi? Đàm Dịch Khiêm, cậu muốn Tử Du chết sao ?”

“Robert, chúng ta đi!”

Không nhìn lại Dịch Khiêm đến một lần, Hạ Tử Du cất bước đi thẳng.

Lúc Hạ Tử Du cất bước đi ngang Đàm Dịch Khiêm hung ác lạnh lùng túm chặt lấy cổ tay mảnh mai của Hạ Tử Du, anh lạnh lùng nói, “Không có sự chấp thuận của tôi, bất kỳ chỗ nào cô cũng không được đi!”

Hạ Tử Du theo bản năng lấy tay bảo vệ bụng, “Tôi sẽ không để cho anh phá bỏ con của tôi! !”

“Cậu buông Tử Du ra cho tôi, Đàm Dịch Khiêm. . . .”

Robert cố gắng gỡ bàn tay của Đàm Dịch Khiêm đang nắm lấy cổ tay Tử Du ra, không biết làm thế nào mà Đàm Dịch Khiêm nắm rất chặt, Robert giúp cô chỉ làm cô thêm đau hơn mà thôi.

Giữa lúc họ đang giằng co thì đột nhiên một giọng nói hơi khàn nhưng lại hùng hồn vững vàng của một ông lão truyền đến, “Buông hết ra cho ta, có ta ở đây, không cho phép ai được tổn thương đến Tử Du.”

204. Chương 204 : Cắt Đứt Thì Phải Cắt Đứt Hoàn Toàn

Mà vào lúc này hô hấp của mọi người cũng như ngừng lại, tất cả sự chú ý đều chuyển lên người ông lão đang cố ngồi dậy trên giường bệnh kia.

“Bác.”

Hạ Tử Du mở to mắt.

Robert đã từng sờ kinh hãi đến nỗi không nói nổi.

So với biểu cảm khiếp sợ của Robert và Hạ Tử Du thì biểu cảm của Đàm Dịch Khiêm không có thay đổi đến quá mức rõ ràng, trông mắt anh tối thẫm, bình tĩnh nhìn chăm chú vào ông Đàm, người thân mà anh từ nhỏ đã từng coi là thần tượng.

Kịp thời phản ứng lại Hạ Tử Du dùng sức giằng tay khỏi sự kiềm chế của Đàm Dịch Khiêm, cô kích động đi tới bên cạnh ông Đàm, vui sướng lại bất ngờ nói, “Bác, bác tỉnh rồi sao?”

Ông Đàm dùng tay đỡ lấy người, ánh mắt từ ái, tiếng nói cũng chậm rãi từ từ, “Con. Là Hạ Tử Du?”

Hạ Tử Du vội vàng cầm một cái gối lót sau lưng cho ông Đàm, gật đầu thật mạnh, “Dạ.”

“Con là con gái của An Ngưng?” Ông Đàm nhìn Hạ Tử Du thật kỹ, giống như có thể tìm lại bóng dáng quen thuộc của người con gái ông yêu từ trên mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vẫn không dám tin, “Dạ, bác trai, bác thật tỉnh lại rồi sao?”

Ông Đàm nhìn chăm chú Hạ Tử Du một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói, “Dáng vẻ của con rất giống mẹ con.”

Cảm động hòa cùng với cảm xúc nhìn thấy gương mặt từ ái của ông Đàm, Hạ Tử Du nghẹn giọng nói, “Bác, bác tỉnh lại được, con thật sự rất vui.”

Robert quay mặt sang nhìn Đàm Dịch Khiêm, vì khiếp sợ nên vẫn còn run rẩy, “Dịch. Dịch Khiêm, ba cậu. Bác ấy tỉnh rồi.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn mãi nhìn chăm chú vào ông Đàm, nhưng không có lên tiếng.

Ông Đàm từ từ quay đầu, nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, hơn mười năm không thấy cũng không thể ngăn cách tình thân giữa hai cha con, giữa họ có thể cảm nhận được sự mong nhớ lẫn nhau ẩn trong đáy mắt.

Lúc này, Hạ Tử Du nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm.

Cô còn nhớ rõ anh lần đầu tiên mang cô tới gặp ông Đàm, khi anh lẳng lặng nhìn chằm chằm gương mặt ngủ say của ông Đàm thì cô có thể cảm nhận được nội tâm anh vẫn chất chứa sự kính trọng và nhớ mong sâu sắc nói không ra lời đối với ba mình. Cô biết, cho tới nay, anh cũng rất nhớ ba của mình.

“Con vẫn cho rằng ba sẽ ngủ cả đời.”

Nhìn ba mình, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng thốt lên.

Ông Đàm ngọ nguậy muốn ngồi dậy nói chuyện cùng Đàm Dịch Khiêm, lại đột nhiên phát hiện nửa người dưới của mình căn bản không có chút hơi sức nào.

Hạ Tử Du vội vàng đỡ ông Đàm, “Bác, bác có khỏe không?”

Ông Đàm rất đau đớn cau mày, “Chân của bác không thể động.”

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Con đi gọi bác sĩ cho bác.”

Robert thấy thế lập tức nói, “Để anh gọi bác sĩ cho.” Dứt lời Robert lập tức vọt ra khỏi phòng bệnh.

. Chỉ trong chốc lát bác sĩ liền tới nơi.

Để cho tiện kiểm tra, bác sĩ đuổi mọi người ra khỏi phòng bệnh.

Lúc này, Đàm Dịch Khiêm một mình đứng ở ngoài hành lang trước phòng bệnh, Hạ Tử Du cùng Robert đều đứng ở ngoài cửa phòng bệnh.

Hạ Tử Du thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, ánh mắt có nghi ngờ cùng không hiểu.

Robert chú ý tới Hạ Tử Du hành động, phối hợp trả lời, “Có phải cảm thấy thấy Dịch Khiêm biểu hiện rất kỳ quái không, không có sự vui sướng giống như trong tưởng tượng của em?”

Hạ Tử Du trầm mặc, như đang đợi Robert giải thích.

Robert tiếp tục nói, “Lúc anh biết dịch Khiêm, Dịch Khiêm mặc dù vẫn còn đang học đại học, nhưng cả ‘Đàm thị’ cũng đã là do một tay Dịch Khiêm gánh vác Khi đó, anh biết sự thật là bác Đàm đang sống thực vật, nhưng anh rất ít khi nghe Dịch Khiêm nhắc đến bác Đàm, cho đến khi anh có quan hệ với Đàm Tâm, anh mới biết được từ miệng của Đàm Tâm, thật ra thì, quan hệ giữa Dịch Khiêm và bác Đàm cũng không tốt lắm Nguyên nhân tạo thành quan hệ giữa Dịch Khiêm và bác không tốt là do bác đã từng vì mẹ em mà bỏ quên gia đình của mình, dẫn đến tuổi thơ của Dịch Khiêm tồn tại bóng ma về sự tranh chấp của ba mẹ, nhưng mà, Dịch Khiêm thật ra thì rất quan tâm đến bác, bởi vì Dịch Khiêm lúc nhỏ cũng giống như những đứa trẻ khác đều rất sùng bái cha mình, cậu ta vẫn luôn cảm thấy bác là người ôn hòa nhất, là người tài giỏi nhất nhất.”

Hạ Tử Du một lần nữa liếc nhìn bóng dáng cao lớn thẳng tắp kia, sự chua xót từ trong tim truyền đến. Cô vẫn luôn cảm thấy tuổi thơ cô chỉ là một màu xám xịt, nhưng không nghĩ tới, cô cho là anh ngậm thìa vàng mà lớn, thật ra thì cũng tràn ngập những cô đơn cùng mất mát mà không muốn ai biết, tuổi thơ của anh trôi qua trong sự tranh chấp của cha mẹ, anh mới mười tám tuổi đã phải gánh lấy cả Đàm thị, phải biết, khi đó chính anh vẫn còn đang đi học, cũng đã phải gánh trách nhiệm chấn hưng cả gia tộc, mẹ của anh vẫn sống trong thù hận, anh thậm chí ngay cả một người để giải bày cũng không có, cô cuối cùng cũng hiểu rõ tính cách của anh tại sao lại lạnh lùng đến thế, bởi vì anh đã sớm có thói quen dùng lạnh lùng để che dấu bản thân.

“Đàm tổng.”

Tiếng nói của Bác sĩ cắt đứt suy nghĩ của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du quay đầu lại, nhìn thấy vị bác sĩ mới từ trong phòng bệnh đi ra đang đi về phía Dịch Khiêm.

Robert cũng đi theo bác sĩ về phía Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du theo bản năng cũng muốn bước theo, cuối cùng lại đứng yên tại chỗ không có đi qua.

Đàm Dịch Khiêm xoay người, trầm giọng hỏi, “Ba tôi thế nào?”

Bác sĩ nói, “Đầu tiên nên nói chúc mừng bệnh nhân có thể tỉnh lại, tuy rằng người sống thực vật tỉnh lại cũng giống như chuyện lạ lùng nhìn mãi quen mắt, nhưng cuối cùng vẫn là một kỳ tích y học. Tôi đã làm kiểm tra toàn diện cho ông nhà, mặc dù có rất nhiều hạng kiểm tra sức khỏe cũng không phù hợp chỉ tiêu khỏe mạnh của người bình thường, những thứ này có thể từ từ điều chỉnh lại sau. . . . Điều đáng tiếc nhất chính là, bởi vì bệnh nhân hôn mê nhiều năm, cho dù chúng ta rất chú ý không để cho hiện tượng co rút xuất hiện, nhưng bắp chân của bệnh nhân vẫn xuất hiện tình trạng co rút gân, muốn chữa khỏi chứng này vô cùng khó khăn, hơn nữa bệnh nhân đã có tuổi không thể tập vật lý trị liệu, cho nên tôi muốn nói rằng chỉ sợ là sau này bệnh nhân cũng khó mà đi đứng lại được như cũ. Nhưng cho dù là thế nào, bệnh nhân có thể tỉnh lại cũng là chuyện vui mừng.”

Robert trợn mắt hỏi, “Nói như vậy là về sau bác Đàm phải ngồi xe lăn?”

Bác sĩ gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm mặt mũi trầm tĩnh, đôi mắt đen lấy lại tiết lộ sự lo lắng của mình.

Vị bác sĩ lớn tuổi vỗ nhẹ bả vai Đàm Dịch Khiêm, “Chàng trai, không nên cảm thấy tiếc nuối, tôi đã từng nhìn thấy rất nhiều người phải sống thực vật, cuối cùng tỷ lệ có thể tỉnh lại không chiếm tới 3%. Cậu nên cảm thấy may mắn, cậu đã đợi được ba cậu tỉnh lại rồi.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ, “Cám ơn.”

Sau khi bác sĩ rời đi, lúc này Robert mới chú ý tới Hạ Tử Du vẫn chưa bước đến chỗ này.

Robert vội vàng đi tới bên người Hạ Tử Du, nghi ngờ hỏi, “Tại sao em lại không nghe tình huống sức khỏe của bác thế?”

Hạ Tử Du nghiêm túc hỏi, “Bác Đàm khỏe không anh?”

Robert ngay sau đó thuật lại lời nói của bác sĩ nói với Dịch Khiêm lần nữa với cô.

Sau khi Hạ Tử Du nghe xong mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cảm thấy lời của bác sĩ nói rất có lý, ít nhất ông Đàm đã tỉnh lại.

Robert nói, “Đi thôi, chúng ta vào gặp bác Đàm một chút!”

Hạ Tử Du nhẹ lắc đầu, “Em không vào nữa đâu, lúc anh vào thay em xin lỗi bác đàm một tiếng.”

Robert không hiểu, “Tử Du, em sao thế?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Robert, bình tĩnh nói, “Em đã nói với mẹ và Ngôn Ngôn, hôm nay em sẽ về nước.”

Ông Đàm có thể tỉnh lại, cô rất vui nhưng mà ông Đàm tỉnh lại thay đổi cả Đàm gia, lại thay đổi cả những chuyện khác của thế giới này.

Cô và nhà họ đàm đã không còn quan hệ gì nữa, cô không có lý do để tới đó nữa.

Robert phiền não nói, “Tử Du, em không thể chờ đến khi mọi chuyện giải quyết xong rồi hãy nói sao?”

“Trong mắt em căn bản là không có chuyện gì phải giải quyết cả, tất cả đều không thay đổi gì hết, anh ấy là anh ấy, em là em.” Lướt qua Robert, Hạ Tử Du cất bước đi.

Cũng không có ai nghĩ đến, lúc Hạ Tử Du cất bước rời đi, giọng nói lạnh lùng trầm bổng của Đàm Dịch Khiêm lại truyền đến, “Ai cho cô đi?”

Cả người Hạ Tử Du run lên, lập tức cảm thấy lãnh lẽo chạy dọc theo sống lưng.

Chẳng bao lâu sau, cái anh cho cô chỉ còn lại có sự lạnh lẽo vô tận cùng sợ hãi, lòng của cô trở nên lạnh lùng, nhưng cô không cho phép sự sợ hãi bao phủ phán đoán của mình, chỉ dừng lại một giây sau đó cô tiếp tục bước đi về phía thang máy.

Vậy mà, phút giây cô chuẩn bị bước vào thang máy, cổ tay của cô vẫn bị một sức mạnh quen thuộc mạnh mẽ tóm lấy.

Cô thử giãy giụa lại phát hiện chỉ là vô ích.

Đàm Dịch Khiêm cầm thật chặt, đưa lưng về phía Robert lạnh giọng nói, “Giúp tôi báo với mẹ và Đàm Tâm biết.”

Robert không yên tâm cau mày, “Cậu đưa Tử Du đi đâu?”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Robert, chỉ nắm tay Hạ Tử Du trực tiếp bước vào thang máy.

Bên trong thang máy, biết Đàm Dịch Khiêm sẽ không buông tay cho nên Hạ Tử Du cũng không phí sức giãy giụa nữa, chỉ lạnh giọng chất vấn, “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Đàm Dịch Khiêm hờ hững nói, “Bệnh viện.”

Hạ Tử Du ngẩng đầu nhìn một bên mặt lạnh lùng của Dịch Khiêm, “Đàm Dịch Khiêm, đừng quên chúng ta đã ly hôn, đứa bé là của tôi, anh không có quyền quyết định bất cứ chuyện gì!”

Đàm Dịch Khiêm chưa trả lời, cửa thang máy đã “Đinh” mở ra.

Nhìn phòng khách bệnh viện bác sĩ y tá đi qua đi lại, tránh không khỏi mang đến dự bàn tán của thiên hạ. Hạ Tử Du không nói gì thêm, mà đi theo Đàm Dịch Khiêm đi ra khỏi bệnh viện.

Tài xế của Đàm Dịch Khiêm đã sớm đem xe dừng ở ngoài cửa lớn bệnh viện, cũng đã mở sẵn cửa xe.

Tay kiểm chế Hạ Tử Du của Đàm Dịch Khiêm cũng không bỏ ra, anh lạnh lùng nói, “Lên xe.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Tôi không có nghĩa vụ đi với anh đến bất cứ nơi nào cả.”

Đôi mắt tối tăm của Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn Hạ Tử Du, “Tôi dẫn em đến bệnh viện là vì cơ thể em suy nhược quá mức, nếu như không ở lại bệnh viện điều dưỡng, em không chỉ là không mang nổi đứa bé, thậm chí em còn không gánh được cái mạng nhỏ của em.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, kinh ngạc nghe những lời anh nói.

Đàm Dịch Khiêm buông tay cô ra, nói lần nữa, “Lên xe. tôi đảm bảo sẽ không ép em làm những gì em không muốn.”

.

Hạ Tử Du vẫn lên xe với Đàm Dịch Khiêm. Cô tin anh, bởi vì anh làm việc từ trước đến giờ trăm phương ngàn kế, không chừa thủ đoạn nào nhưng nếu như anh muốn làm chuyện gì, theo như tính cách của anh, anh không cần dùng cái kế hoãn binh này với cô.

Xe đều đều lăn bánh trên con đường đến ngoại thành Los Angeles thì Hạ Tử Du phá tan sự im lặng hỏi, “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn phía trước, bình thản nói, “Một nơi có thể nói chuyện được.”

Hạ Tử Du không nói gì thêm, cũng nhìn về phía trước.

Dần dần, Hạ Tử Du phát hiện cô rất quen thuộc với con đường này, bởi vì con đường này là con đường dẫn ra biển, Đàm Dịch Khiêm cũng đã từng đưa cô tới vùng biển này.

Đột nhiên, những thứ đã chết đi kia bỗng sống lại không ngừng hiện lên trong đầu Hạ Tử Du.

Xe dừng ở ven đường quốc lộ.

Ngay sau đó tài xế xuống xe, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Hạ Tử Du nhìn xuyên qua rèm che hướng về phía biển, đột nhiên nhớ tới hình ảnh anh đã từng cưỡng hôn cô ở nơi này. Cô còn nhớ rõ khi đó là anh bởi vì bệnh của Liễu Nhiên mà biến mất hơn một tháng, lúc ấy cô cho là anh bởi vì biết nguyên nhân thân thể anh mà không muốn cô, cô thấy rất mất mát. Sau đó bọn họ làm hòa ở bãi biển này.

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Biết nơi này không?”

Hạ Tử Du nhẹ lắc đầu, “Không nhớ rõ.”

Đáy mắt Đàm Dịch Khiêm thâm trầm chất vấn, “Đã quên thật rồi sao?”

Hạ Tử Du nhìn về phía anh, hỏi ngược lại, “Anh nói tôi phải nhớ cái gì đây?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn vào đáy mắt cô, “Không, tôi càng muốn em quên, nhưng giờ phút này em biểu hiện quên lãng quá mức rõ ràng, hoàn toàn nói rõ lên rằng em đang giấu giếm.”

Anh có bản lĩnh trời sinh là nhìn thấu lòng người, cô biết mình không có bản lĩnh chống đối anh, cô định giữ im lặng.

Đàm Dịch Khiêm khẽ thở dài, chậm rãi hỏi, “Hạ Tử Du, tôi cũng không quên quá khứ ở nơi này của chúng ta, thậm chí mỗi câu nói với em trong quá khứ, mỗi một động tác, đến nay vẫn tồn tại trong đầu của tôi.”

Hạ Tử Du nói thẳng, “Anh muốn nói với tôi cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm nghị hỏi, “Theo ý của em, tôi có để cho em chịu rất nhiều thiệt thòi?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Tôi không nghĩ thế.”

Đàm Dịch Khiêm neho lại mắt, “Còn chuyện ngồi tù năm năm trước?”

Hạ Tử Du rũ xuống rèm mắt, bình tĩnh nói, “Ba năm trước tôi cũng đã vu khống anh, cho nên chúng ta đã sớm huề nhau.”

Đàm Dịch Khiêm lại hỏi, “Như vậy, hôn nhân của chúng ta, em cho rằng chỗ nào tôi đã làm không tốt?”

Giờ phút này giọng anh nói chuyện rất dịu dàng nhẹ nhàng chậm chạp, tựa như trước kia lúc anh cưỡng chiều cô anh sẽ dùng giọng nói này với cô.

Hôn nhân.

Hai chữ này làm Hạ Tử Du nghĩ đến mọi thứ đã trải qua.....

Thật ra thì, khi bọn họ đã đi qua cuộc hôn nhân này, cô không tìm được chỗ nào mà anh không làm tốt cả.

Anh luôn săn sóc cô, dung túng cô, cho cô sự cưng chiều mà phụ nữ toàn thế giới đều phải hâm mộ, mà cô trong cuộc hôn nhân này, lại quên mất sự tốt đẹp của anh, sự bao dung của anh, thậm chí bỏ lỡ rất nhiều những thời gian quan trọng giữa họ, ví dụ như sinh nhật của anh.

Nhớ lại quá khứ, cô thành thật trả lời, “Anh làm rất tốt.”

Đàm Dịch Khiêm lại nhắc đến vấn đề khác, “Vậy, chuyện bây giờ em trách cứ tôi duy nhất là chuyện tôi lợi dụng mẹ tôi bỏ thuốc mà vu oan cho em.

Hạ Tử Du không nói gì.

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm chậm rãi dịu xuống, “Hạ Tử Du, em biết rõ, tính cách của chúng ta không thích hợp, chúng ta không thể nào tiếp tục bên nhau.. . . .”

Hạ Tử Du lên tiếng cắt ngang, “Anh không cần phải nói, lúc ấy là tôi không biết rõ tình huống. Chẳng qua là lúc đó anh muốn tôi rời đi thì anh có thể nói thẳng cho tôi biết.”

Đàm Dịch Khiêm nói, “Tôi hy vọng em có thể đi ra từ quá khứ của chúng ta, mà so với một lần khoan tim đau đớn còn có tác dụng hơn là vẫn cứ dây dưa dằng dãi, cái này về sau cũng có ích cho em khi bắt đầu cuộc sống mới.”

Hạ Tử Du đón nhìn ánh mắt sâu thẳm u ám của Đàm Dịch Khiêm, “Cho nên, anh thật ra đang là suy nghĩ cho tôi?” Vì để cô hoàn toàn buông tay mà có thể làm ra những chuyện quyết tuyệt tổn thương cô.

Đàm Dịch Khiêm thành khẩn nói, “Bất luận em tin hay không, lúc nào tôi cũng vẫn mong em mạnh khỏe vui vẻ.”

Hạ Tử Du đột nhiên thê lương cười ra tiếng, “Vậy tôi cũng nói cho anh biết, bất luận anh tin hay không, anh đã thành công rồi.” Đối với anh, cho dù còn có yêu thương quyến luyến với nhau, nhưng mà, cô đã sớm không có hy vọng gì nữa.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thật sâu vào gương mặt xinh đẹp bị thương kia, “ Vậy nói cho tôi biết tại sao em phải mang thai?”

Hạ Tử Du từ tốn trả lời, “Khi bác sĩ Dư cho tôi uống thuốc, tôi không thể nuốt xuống được. Tôi cố gắng nuốt xuống, nhưng lại nôn hết tất cả ra. Tôi cũng không biết tại sao, tất cả mọi thứ tôi đều không nuốt nổi nữa.”

Đàm Dịch Khiêm ảo não đập vào cửa sổ xe một cái, “Chuyện này tôi không có tư cách trách em, là lỗi của tôi.”

Hạ Tử Du đau khổ cười, “Hi. Lỗi của ai cũng trở thành chuyện vớ vẩn rồi, không phải sao?”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên hỏi cô, “Em muốn giữ lại đứa bé này?”

Giống như chạm đúng phải dây thần kinh nội tâm nhạy cảm của Hạ Tử Du, ngữ điệu của Hạ Tử Du hơi cao lên, tăng thêm mấy phần chắc chắn, “Tôi không biết, nhưng tôi không muốn tổn thương nó, nó là một phần của tôi, nó có sinh mạng, tôi không thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy!”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nắm lấy bả vai Hạ Tử Du, “Vây em có nghĩ tới hay không, nếu như người sinh nó ra, có phải là tàn nhẫn với nó hơn không?”

Hạ Tử Du vẫn lắc đầu, “Tôi không muốn nghĩ nhiều như thế.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc nói, “Em hãy nghĩ đến Liễu Nhiên một chút.”

Hạ Tử Du bỗng chốc ngược mắt, “Anh bảo tôi nghĩ đến Ngôn Ngôn là có ý gì, cuối cùng là có ý gì đây? Sợ đứa bé trong bụng tôi sau này sẽ dây dưa với anh không dứt như Ngôn Ngôn?”

Đàm Dịch Khiêm nói thẳng, “Đúng.”

Hạ Tử Du kiên định nói, “Tôi sẽ mang đứa bé đến một nơi không ai biết, vĩnh viễn sẽ không bước đến Los Angeles một bước, nó sẽ không có quan hệ gì với anh cả.”

Đàm Dịch Khiêm đứng lúc này chậm rãi mà chuẩn xác nói ra, “Nhất Thuần đã mang thai.”

Lúc cô nghe được câu nói này, suy nghĩ của Hạ Tử Du bỗng trống rỗng, trông mắt mở to sững sờ nhìn anh.

“Cô ấy biết chuyện em tới Los Angeles, cũng biết em đã mang thai, cô ấy nói cho tôi biết, hai đứa bé, tôi chỉ có thể chọn một, nếu không cô ấy sẽ không lấy tôi. Dĩ nhiên, em không sai, là tôi sai, cho nên tôi sẽ không ép em, nếu như em kiên trì muốn sinh đứa bé này ra, tôi sẽ chăm sóc cho em, thực hiện trách nhiệm làm cha của tôi, cũng sẽ không để đứa bé đi theo em sống đầu đường xó chợ.”

Hạ Tử Du bởi vì không thể làm gì được vào lúc này mà tóm chặt lấy đệm ghế, ngón tay dần dần trắng bệch, sắc mặt cũng trở nên trắng như tờ giấy.

Thì ra là, anh vòng một vòng lớn như vậy chỉ để nói cho cô biết, anh cũng bị vây trong sự khó lựa chọn.

Một là người phụ nữ anh không còn yêu nhưng còn trách nhiệm, một người là người phụ nữ anh quan tâm muốn nắm tay đi suốt đời.

Hai người phụ nữ anh đều không muốn tổn thương.

Bởi vì không muốn ở trước mặt của Đàm Dịch Khiêm rơi xuống một giọt nước mắt nào, mặc dù trông mắt nóng đến khó chịu, nhưng Hạ Tử Du cũng không hề chớp mắt một cái, ánh mắt tối tăm lạnh nhạt nhìn anh, “Anh cũng biết phá cái thai này đi cơ thể của tôi sẽ không chịu đựng nổi?”

“Tôi đã hỏi bác sĩ, họ nói chỉ cần em tĩnh tâm điều dưỡng sức khỏe một thời gian, đợi đến giai đoạn giữa thời kỳ mang thai thì làm giải phẫu phá thai thích hợp chắc chắn sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Nghe thấy anh cũng đã sớm hỏi thăm bác sĩ, khuôn mặt tái nhợt của Hạ Tử Du lại càng chẳng còn tí máu nào.

Giây tiếp theo, Hạ Tử Du mở cửa dứt khoát bước xuống xe.

Đàm Dịch Khiêm cũng xuống xe theo, kéo lấy cổ tay Hạ Tử Du, “Em có thể từ từ suy nghĩ, tôi sẽ không ép em.”

Thân mình gầy yếu của Hạ Tử Du đứng thẳng lên, đôi mắt cô phủ một lớp sương mù dày đặc nhìn chăm chăm về phía trước, lạnh lùng cười một tiếng sau đó dùng giọng cực kỳ bình tĩnh nói, “Tôi có thể không gây khó dễ cho anh, nhưng anh phải làm được mấy yêu cầu sau đây của tôi. Thứ nhất, cho phép tôi đổi họ của Ngôn Ngôn thành họ Hạ, thứ hai, xóa tên Ngôn Ngôn khỏi gia phả nhà họ Đàm, thứ ba, tất cả mọi người trong nhà họ Đàm sau này đều không được gặp Ngôn Ngôn, tôi cần sự bảo đảm của anh, nếu như không làm được bất cứ điều nào trong ba điều trên, thì gia sản của nhà họ Đàm sau này đều thuộc về một mình Ngôn Ngôn, đương nhiên tôi không muốn chỉ nói suông bằng miệng, tôi muốn văn bản giấy trắng mực đen được pháp luật xác nhận.”

205. Chương 205 : Chuyển Vào Nhà Họ Đàm

Tại bệnh viện.

Bên trong phòng bệnh, bác sĩ ngồi đối diện ở cạnh giường Hạ Tử Du nói, “Bà Đàm, trong khoảng thời gian bà ở lại bệnh viện này, tôi sẽ là người phụ trách điều trị cho bà.”

Hạ Tử Du ngược lên đôi mắt ảm đạm, nhỏ giọng hỏi, “Tôi nghe không quen mùi của bệnh viện, tôi có thể xuất viện rồi sau đó mỗi ngày đều tới bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe một lần được không?”

Bác sĩ lắc đầu, “Bà Đàm, tốt nhất là bà nên ở lại bệnh viện để theo dõi Bà cũng biết, lần trước bà sanh non chưa được bao lâu, mang thai lúc này sẽ khiến cho cơ thể bà rất suy yếu, bà cần phải được bác sĩ và y tá chăm sóc đặc biệt. Nếu không, đừng nói là bà không giữ nổi đứa bé này, mà về sau có thể sẽ còn ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến cơ thể của bà.”

Xem ra, Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa có nói với bác sĩ nguyên nhân anh bảo bác sĩ chăm sóc cho cô trong thời gian mang thai là vì để sau này làm giải phẫu phá thai.

Tuy nhiên, Đàm Dịch Khiêm có nói với bác sĩ hay chưa cũng không có gì khác nhau, dù sao qua bốn năm tháng nữa chờ khi bác sĩ điều dưỡng sức khỏe cô tốt hơn, Đàm Dịch Khiêm tự nhiên sẽ bảo bệnh viện sắp xếp cho cô làm phẫu thuật phá thai.

Đúng vậy, cô và Đàm Dịch Khiêm đã ký thỏa thuận bằng giấy trắng mực đen, cũng có luật sư Aston làm chứng, từ giây phút mà cô đồng ý thì thỏa thuận đó đã có hiệu lực.

Nếu đã ký thỏa thuận với Đàm Dịch Khiêm, tất nhiên cô không thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì, huống chi bác sĩ vốn cũng là vì muốn tốt cho cô, “VẬY CŨNG ĐƯỢC. Bác sĩ, trong khoảng thời gian này phải làm phiền cô rồi!”

Bác sĩ mỉm cười thân thiện, “Đừng khách sáo, bà Đàm, chúng tôi nhất định sẽ tận tâm giúp bà điều trị tốt cơ thể, để bà và đứa bé đều có thể khỏe mạnh.”

Hạ Tử Du chỉ cười nhạt trả lời, “Cám ơn.”

Bác sĩ đứng dậy đi ra ngoài.

Khóe miệng Hạ Tử Du hơi nhếch cười nhưng rồi dần dần chuyển thành hơi có chút thê lương, cô hít một hơi thật sâu, sau đó mệt mỏi mà nằm xuống giường bệnh.

Đột nhiên nhớ tới cô vẫn chưa nói với mẹ mình chuyện cô sẽ ở lại Los Angeles, cô lập tức lấy điện thoại di động ra gọi đi.

“Dạ phải, mẹ, Robert có chuyện trì hoãn mấy ngày, có lẽ con cũng sẽ ở lại Male thêm mấy ngày. Dạ, con sẽ tự chăm sóc mình tốt, mẹ, làm phiền mẹ giúp con trông coi Ngôn Ngôn nha.”

“Ngôn Ngôn, mẹ sẽ về nhà nhanh thôi Ừ, con phải nghe lời bà ngoại nói, ngoan ngoãn đi học, không được nghịch ngợm đấy, biết không? Mỗi ngày mẹ sẽ gọi điện thoại về cho con, ngoan.”

Cúp máy xong, Hạ Tử Du cố chịu đựng sự khó chịu ở đáy lòng mà cắn nhẹ đôi môi.

Cô rất là nhớ mẹ mình, cũng rất nhớ Liễu Nhiên.

Cuộc sống mà không có hai người họ, cô cảm giác thế giới của mình chỉ là hiu quạnh và xám xịt, nếu không phải bởi vì có họ, cô sống ở trên đời này đã sớm không còn ý nghĩa gì.

Cốc, cốc ——

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt suy nghĩ của Hạ Tử Du.

Nghĩ người đến là bác sĩ hay là y tá, đôi mắt ảm đạm của Hạ Tử Du vẫn nhìn đăm đăm lên trần nhà không hề di chuyển, cô bình tĩnh nói, “Mời vào.”

Vang lên bên tai Hạ Tử Du chính là tiếng xe lăn đang lăn bánh cộng với tiếng bước chân rất nhẹ, đột nhiên ý thức được không phải bác sĩ hoặc y tá, ngay sau đó Hạ Tử Du đưa ánh mắt quét về phía phát ra âm thanh, trông thấy giờ phút này ông Đàm đang ngồi trên xe lăn được bà Đàm đẩy vào phòng bệnh, Hạ Tử Du liền lập tức ngồi bật dậy, nhanh chóng bước xuống giường, “Ồi, bác trai, viện trưởng.”

Trên khuôn mặt từ ái của ông Đàm chứa đầy ý cười hiền hậu, “Tiểu Du à, con mau nằm xuống, con đang mang thai nên cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Bà Đàm tức giận trừng mắt liếc nhìn Hạ Tử Du, “Không phải là mang thai thôi sao, làm gì phải nuông chiều đến thế!”

Ông Đàm lạnh lùng liếc nhìn bà Đàm, “Tôi đến là để thăm Tiểu Du, nếu bà thấy không vui thì có thể đi trước.”

Bà Đàm thu lại ánh mắt, nhỏ giọng giải thích, “A Khâm, tôi không có ý đó.”

Ông Đàm lần nữa đưa ánh mắt chuyển sang Hạ Tử Du, vẻ mặt ôn hoà cười nói, “Tiểu Du, con đi mà cũng không nói với bác một tiếng, sau lại nghe Robert nói vì cơ thể con không khỏe cho nên Dịch Khiêm đưa con đến bệnh viện này nằm, con thế nào, bây giờ đã thấy khỏe chưa?”

Hạ Tử Du đi tới trước mặt ông Đàm, lễ phép cung kính nói, “Con thật xin lỗi, bác trai, con không kịp chào tạm biệt cùng bác, còn làm phiền bác đến đây thăm con.”

Bà Đàm dường như rất căm ghét mỗi khi nghe Hạ Tử Du nói chuyện, vì thế lúc này bà chen vào nói, “A Khâm, ông và cô ta nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài đợi ông.”

Ông Đàm gật đầu.

Sau khi bà Đàm đi ra khỏi phòng bệnh, ông Đàm thở dài nói, “Tiểu Du, con và Dịch Khiêm qua lại nhiều năm như vậy, trong thời gian đó chắc chịu đựng không ít sự nổi cáu của Tô Di đúng không?”

Biết Tô Di là tên thật của bà Đàm, không muốn nói lời giả dối trước mặt ông Đàm vì thế Hạ Tử Du nhỏ nhẹ nói, “Xưa nay viện trưởng vẫn không bỏ được thù hận trước kia, cho nên không cách nào cởi bỏ được khúc mắc này.”

Ông Đàm ôn tồn nói, “Thật ra tính tình bà ấy trở nên như vậy cũng khó trách, nếu có thì hãy nên oán trách bác, trách bác thời còn trẻ quá mức xung động.”

Nhìn ra trong mắt ông Đàm ẩn chứa sự ưu thương, Hạ Tử Du nhẹ giọng hỏi, “Bác trai, bác có từng hối hận khi yêu mẹ con hay không?”

Ông Đàm nhẹ lắc lắc đầu, “Cho tới bây giờ bác cũng chưa từng oán trách mẹ con, cho dù mẹ con có vì chuyện năm đó mà trả thù bác, bác cũng không cho rằng mẹ con đã làm sai.”

Hạ Tử Du đành phải giải thích chuyện năm đó với ông Đàm, “Bác trai, thật ra lúc đó mẹ con làm hại bác là bởi vì khi ấy Kim Nhật Nguyên đã lợi dụng con để uy hiếp mẹ. Mẹ con cũng vì bất đắc dĩ nên mới tiếp cận bác.”

Ông Đàm sâu kín thở dài, “Chuyện đã qua bác không muốn nhắc lại, nhưng cuộc đời của mẹ con là do bác hủy hoại, vì thế, mặc kệ cô ấy có làm điều gì, bác cũng không có quyền để oán hận. Tô Di nói với bác mẹ con đã chết rồi, bây giờ ngấm ngấm lại, thủ phạm dồn cô ấy vào con đường chết chính là bác.”

Hạ Tử Du có thể nhận ra, sau khi trải qua những tang thương của năm tháng, giờ đây còn lại trong mắt ông Đàm chỉ là nỗi bi thương và hối hận. Nhưng giờ phút này Hạ Tử Du cũng không có lên tiếng an ủi ông, bởi vì cô biết, ân oán của đời trước, ai đúng ai sai đã sớm theo thời gian trôi qua mà lắng đọng vào trong quá khứ rồi. Bác trai, viện trưởng, mẹ, Kim Nhật Nguyên, những người này từng tổn thương lẫn nhau, rồi lại cùng nhau thống khổ, ai cũng có thể nói một trong số họ không có ai làm sai, nhưng ai có thể nói họ không phải người bị hại?

Sau một hồi tự trách ông Đàm chỉ còn biết thương cảm thở dài, “Tiểu Du, bác thực có lỗi với mẹ con.”

Rốt cuộc Hạ Tử Du vẫn mở lời an ủi, “Bác trai, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Ai đúng ai sai, con nghĩ bây giờ cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.”

Ông Đàm nhẹ gật đầu, sau đó ôn hòa nói, “Tiểu Du, con là một đứa nhỏ hiểu chuyện, Dịch Khiêm không nên đối xử với con như vậy!”

Hạ Tử Du cụp mi xuống, cười nhạt nói, “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, huống chi con và Dịch Khiêm đều chia tay trong êm đẹp, anh ấy không có lỗi gì với con cả.”

Ông Đàm tức giận trách, “Nếu nó không làm gì có lỗi với con thì nó sẽ không vì con bé Đan Nhất Thuần gì đó mà bỏ vợ bỏ con!”

Nghĩ ông Đàm nghe người bên ngoài đồn đãi nên mới biết được chuyện của Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần, tránh cho ông Đàm hiểu lầm Hạ Tử Du liền vội vàng giải thích, “Bác trai, bác đừng hiểu lầm, hai chúng con ly hôn là do đôi bên tình nguyện, anh ấy và Đan Nhất Thuần đến với nhau, đó là chuyện sau khi tụi con đã ly hôn.”

Ông Đàm tức giận nói, “Tóm lại, ngoài con ra, bác sẽ không thừa nhận một đứa con dâu nào khác”

Nghe lời ông Đàm nói, Hạ Tử Du giật mình sửng sốt.

Ông Đàm hòa hoãn nói, “Lúc bác còn đang hôn mê, tuy rằng không thể mở mắt ra, nhưng bác vẫn nghe được rất rõ ràng. Con là một đứa nhỏ ngoan, tự mình gánh lấy nhiều khổ sở như vậy, sao lại có thể nuốt hết một mình bao nhiêu đau khổ như vậy chứ?”

Hạ Tử Du hoàn toàn không ngờ rằng vì ngày đó cô thổ lộ tâm sự của mình khi ông bị hôn mê mà hôm nay lại nhận được sự cảm thông từ ông Đàm.

Không muốn ông Đàm thương cảm mình, Hạ Tử Du vội vàng giải thích, “Bác trai, bác đừng nên nghĩ đó là thật, con nói ra những lời đó cũng chỉ là cảm xúc nhất thời của con mà thôi, thật ra nó cũng không phải là lời nói lý trí, con rất xin lỗi về những lời nói đó, con chỉ là Chỉ là nhất thời muốn trò chuyện với bác.”

Ông Đàm nói, “Cứ coi như con chưa từng nói gì với bác, chỉ dựa vào chuyện hiện tại con đang mang thai, bác tuyệt đối sẽ không cho phép Dịch Khiêm chối bỏ trách nhiệm. Cho nên, bác muốn con đợi một lát nữa rồi cùng theo bác trở về nhà họ Đàm, để bác sĩ và người giúp việc trong nhà chăm sóc cho con, con yên tâm, có bác ở đây, không có ai dám khi dễ con đâu, bác nhất định sẽ giúp con và Dịch Khiêm tái hợp lại.”

Tại nhà họ Đàm.

Hai mẹ con họ Đàm từ xa nhìn tới thấy cảnh ông Đàm và Hạ Tử Du vui vẻ ngồi ở trên ghế sofa nói chuyện phiếm, Đàm Tâm không nhịn được nhỏ giọng nói, “Mẹ, mẹ thật đồng ý để ba cho Hạ Tử Du đến nhà chúng ta ở sao?”

Bà Đàm bất đắc dĩ nói, “Cũng không biết Hạ Tử Du này cho ba con uống thuốc mê gì, từ khi ba con tỉnh lại cho đến bây giờ vẫn luôn che chở cho nó, mẹ cũng không có cách nào khác.”

Đàm Tâm nổi giận nói, “Hạ Tử Du này cũng thật là không biết xấu hổ, ba nói đón cô ta tới nhà ở, cô ta lại thật sự dám đến nhà chúng ta ở ngay, cũng không tự suy nghĩ mình và Dịch Khiêm đã ly hôn rồi, cô ta lấy tư cách gì mà ở lại nhà chúng ta?”

Bà Đàm ngẩng nhìn ông Đàm, ưu thương thở dài nói, “Cô ta chính là con gái của An Ngưng, còn ba con thì yêu chim nên yêu luôn cả lông.”

“Sau khi ba tỉnh lại đến giờ cũng chưa từng nói chuyện với chúng ta thân mật như vậy. Mẹ, con không muốn nhìn thấy Hạ Tử Du ở trong căn nhà này nữa, chúng ta nghĩ cách đuổi cổ nó đi đi, được không mẹ?” Đàm Tâm thất vọng tức giận nói.

Bà Đàm liếc xéo Đàm Tâm, “Ai nói muốn đuổi nó đi? Trong bụng nó hiện đang có con của Dịch Khiêm, nói thế nào đi nữa cũng là con cháu nhà họ Đàm chúng ta, mẹ đã mất đi một đứa cháu gái, mẹ không cho phép cô ta lại mang đi cháu trai của mẹ nữa.”

Đàm Tâm nói, “Mẹ, mẹ thật là muốn cháu trai đến điên rồi. Nếu mẹ muốn có cháu trai, thì chờ Nhất Thuần và Dịch Khiêm kết hôn rồi mẹ muốn Nhất Thuần sinh cho Dịch Khiêm bao nhiêu đứa cũng

không thành vấn đề gì! !”

Bà Đàm đang định trả lời Đàm Tâm, thì đột nhiên nhìn thấy Hạ Tử Du đang đứng lên khỏi ghế sofa đi về hướng hai người.

Đàm Tâm liếc mắt nhìn Hạ Tử Du đang đi tới, nhỏ giọng nói, “Mẹ, người phụ nữ này tới đây làm gì?”

Nhưng lúc này Hạ Tử Du đã đi tới trước mặt bà Đàm, giọng cô vẫn giữ thái độ lễ phép như trước kia, từ tốn nói, “Viện trưởng, con muốn nói chuyện riêng với bác một chút, có được không?”

Đàm Tâm tức giận nói, “Có chuyện gì mà tôi không thể nghe chứ?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Đương nhiên là có thể, nếu như cô Đàm cũng muốn nghe.”

Đàm Tâm liền kéo bà Đàm tay, “Mẹ, đi thôi, để nghe thử xem cô ta muốn nói gì với mẹ.”

Bà Đàm gật đầu, “Đến phòng sách đi!”

.

Vào tới phòng sách, không đợi Hạ Tử Du mở miệng, Đàm Tâm đã lên tiếng mắng nhiếc, “Tôi thấy Hạ Tử Du cô thật đúng là một âm hồn bất tán đó. Dịch Khiêm đã không còn cần cô nữa, sao cô vẫn còn cái kiểu có chết cũng không buông như thế chứ?”

Bà Đàm ra tiếng, “Tâm à, đừng nói nữa... Để cô ta nói.”

Hạ Tử Du không thềm để bụng những lời xỉa xói của Đàm Tâm, cô nhìn bà Đàm, ôn hòa nói, “Viện trưởng, con sẽ ở lại nhà mọi người vài hôm.”

Bà Đàm lạnh giọng nói, “Lúc ở bệnh viện A Khâm đã nói với tôi rồi.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Con mong rằng mọi người có thể thông cảm.”

Bà Đàm khinh bỉ lên tiếng, “Hơ, cô dây dưa đeo bám ở lại nhà họ Đàm chúng tôi, cô còn muốn chúng tôi thông cảm cho cô ư?”

Hạ Tử Du từ tốn giải thích, “Con ở lại nhà mọi người là con có nguyên nhân.”

Bà Đàm hỏi, “Nguyên nhân gì?”

Hạ Tử Du nói thẳng, “Con không thể nói cho mọi người biết.”

Hai tay Đàm Tâm khoanh tay trước ngực, cười lạnh nói, “Mẹ, cô ta có thể có nguyên nhân gì chứ, chắc là muốn dựa vào cái thai để trối buộc Dịch Khiêm thôi! Mẹ nhìn cô ta xem, đầu tiên là làm hỏng hôn lễ của Dịch Khiêm và Nhất Thuần, bây giờ còn thuyết phục được ba đón cô ta vào nhà chúng ta ở, không chừng mấy ngày nữa, cô ta rất có thể ép Dịch Khiêm kết hôn lại với cô ta nữa đấy.”

Hạ Tử Du tự nhiên nói, “Mặc kệ mọi người có tin hay không, con chưa có từng nghĩ tới lợi dụng việc mang thai để quay lại Los Angeles, cũng không hề có ý nghĩ muốn làm hỏng hôn lễ của Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần.”

Đàm Tâm xì mũi khinh thường nói, “Hạ Tử Du, cô còn có thể giả bộ như mình vô tội nữa sao? Hôn lễ của Dịch Khiêm và Nhất Thuần đã vì chuyện cô có thai mà làm cho rối lên, cô còn muốn ngụy biện?”

Hạ Tử Du vẫn bình tĩnh thản nhiên nói, “Nếu như mọi người là đang lo sợ tôi chia rẽ tình cảm của Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần, vậy thì mọi người hãy yên tâm. Đan Nhất Thuần hiện đã mang thai, Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần nhất định sẽ đến bên nhau.”

Bà Đàm và Đàm Tâm đồng thời thốt lên tiếng kinh ngạc lẫn vui sướng, “Nhất Thuần mang thai?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Đúng vậy, chính miệng Đàm Dịch Khiêm nói cho tôi biết.”

Đàm Tâm vui mừng nói, “Mẹ, nếu Nhất Thuần có thai thật sự là quá tốt.”

Trên khuôn mặt cao quý của bà Đàm cũng đầy tràn vui sướng.

Nhìn thấy hình ảnh người nhà họ Đàm vui mừng hơn hở, lòng Hạ Tử Du hơi hơi đau nhói, nhưng cô cũng không hề biểu hiện ra trên mặt, vẫn bình tĩnh nói, “Tôi đã cùng Đàm Dịch Khiêm ký một phần thỏa thuận.”

Đối mặt với Hạ Tử Du, trên mặt bà Đàm lập tức tắt ngay nụ cười, “Thỏa thuận cái gì?”

Hạ Tử Du đọc lên nội dung bản thỏa thuận mà cô và Đàm Dịch Khiêm đã ký tên cho hai mẹ con họ Đàm nghe.

Hai mẹ con họ Đàm khi nghe xong cũng sững sờ một hồi lâu.

Đột nhiên Đàm Tâm hỏi lại, “Ý cô nói là, đợi đến khi cô mang thai được năm sáu tháng, cô sẽ làm phẫu thuật phá thai?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Vì thế nên mọi người không cần lo lắng tôi sẽ chia rẽ tình cảm Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần, đợi khi tôi làm xong giải phẫu phá thai, tôi sẽ rời khỏi nơi này.”

Đàm Tâm cảnh giác hỏi, “Tại sao cô phải nói ra những chuyện này cho chúng tôi biết? Muốn chúng tôi thương hại cô sao?”

Hạ Tử Du trả lời, “Tôi nói ra chuyện này cho mọi người biết, là hy vọng mọi người có thể hiểu tôi ở lại nhà họ Đàm không phải là vì muốn níu kéo gì Đàm Dịch Khiêm, mà chỉ mong rằng thời gian tôi ở lại nhà họ Đàm sẽ có những ngày được vui vẻ và yên ổn.”

206. Chương 206 : Hại Chết ‘con’ Của Anh Và Đan Nhất Thuần

Tại nhà họ Đàm.

Người giúp việc dè dặt nói với Hạ Tử Du, “Cô Hạ, nếu cô thấy trong người có chỗ nào không khỏe thì hãy lập tức nói cho tôi biết, tôi sẽ đi mời bác sĩ đến kiểm tra cho cô ngay.”

Hạ Tử Du ôm gối ôm ngồi trên ghế sofa mỉm cười với người giúp việc, “Tôi không sao, chị bận việc gì thì đi làm đi!”

“Dạ được.”

Người giúp việc đi rồi Hạ Tử Du mới nhẹ thở phào một hơi.

Cô đã ở nhà họ Đàm được ba ngày rồi, trong thời gian này, người giúp việc trong nhà họ Đàm cung phụng cô như Thần Linh, thường hay ân cần hỏi han, nhiệt tình đến khiến cho cô muốn thở không ra hơi.

Sở dĩ có tình huống như vậy đương nhiên là mọi người trong nhà họ Đàm đều đã biết chuyện cô mang thai, cộng thêm ông Đàm còn đặc biệt quan tâm cô. Hai mẹ con họ Đàm cũng bởi vì lần trước cô đã nói chuyện với họ cho nên mới lặng im không nói gì, nhóm người làm cho rằng địa vị của cô đã phục hồi lại như xưa, cho nên đối với cô không hề dám có sơ xuất gì, cứ như vậy, cuộc sống của cô ở nhà họ Đàm cũng không đến nỗi quá khó khăn.

Nhằm chán bặt chuyển kênh xem những tiết mục trên ti vi, bỗng dưng tầm mắt Hạ Tử Du dừng lại ở một tiết mục có liên quan đến việc thai phụ sinh em bé.

Trong TV đang chiếu chính là quá trình thai nhi trưởng thành trong cơ thể người mẹ, trên hình ảnh là từng bước thai nhi dần lớn lên, máy quay phim cũng đặc biệt miêu tả nhịp tim của thai nhi mạnh mẽ có lực, ‘thình thình - thình thịch’ rất có tiết tấu, rất có sức sống.

Hạ Tử Du theo bản năng đưa tay vuốt bụng mình, xem hình ảnh thai nhi từ từ tượng hình trong ti vi, trên mặt cô dào dạt dâng tràn tình thương của người mẹ.

Đột nhiên như ý thức được cái gì, tay cô từ từ di chuyển khỏi bụng, ánh mắt cũng trở nên ảm đạm theo.

Bỗng lúc này, “Cô Hạ.”

Hạ Tử Du đang suy nghĩ giật mình tỉnh lại, “Hử?”

Người giúp việc nói, “Cô Đan đến thăm cô.”

Lời người giúp việc vừa dứt, Hạ Tử Du cũng đã nhìn thấy Đan Nhất Thuần đang chậm rãi đi vào cửa chính nhà họ Đàm.

Đan Nhất Thuần cất bước đi tới chỗ Hạ Tử Du, cũng không có lên tiếng chào hỏi Hạ Tử Du như trước kia.

Đối với sự ác cảm của Đan Nhất Thuần, khiến cho Hạ Tử Du của ngày hôm nay cũng nói thẳng không kiêng nể, “Cô hẳn nên biết tôi không muốn nhìn thấy cô.” Cô đã từng tin tưởng Đan Nhất Thuần như thế, nhưng kết quả đối ngược lại Đan Nhất Thuần đã dùng thủ đoạn dâm tiện hãm hại cô “Rù quấy” Đàm Dịch Khiêm, tuy chân tướng sự thật Đàm Dịch Khiêm cũng biết nhưng vẫn cố tình vu oan cho cô, nhưng việc này không có nghĩa là Đan Nhất Thuần không có bất kỳ trách nhiệm nào.

Cũng như cô, Đan Nhất Thuần không còn khiêm tốn lên tiếng chào hỏi như trước kia nữa, mà lạnh giọng hỏi, “Hạ Tử Du, đây chính là mục đích của cô sao?”

Hạ Tử Du không hiểu ngược mắt lên hỏi, “Cái gì?”

Đan Nhất Thuần như đang lên án nói, “Vào thời điểm máu chốt phá rồi hôn lễ của tôi và Dịch Khiêm! !”

Đối mặt với lời chỉ trích đó Hạ Tử Du chỉ cười lạnh hỏi ngược lại, “Cô nghĩ vậy sao?”

Ngay lập tức, thân thể tựa như trang giấy của Đan Nhất Thuần yếu ớt lão đảo như sắp ngã, cô bị thương nhìn Hạ Tử Du, nghẹn giọng nói, “Trước khi tôi và Dịch Khiêm cử hành hôn lễ tôi đã có nói với cô, cô có thể trách tôi, hận tôi, thậm chí chỉ cần một câu nói của cô, tôi nhất định sẽ chủ động rút lui ngay. Nhưng mà, tại sao cô đã nói vĩnh viễn cũng sẽ không dây dưa không rõ ràng với Dịch Khiêm nữa, quay ngược lại cô lại dùng cách thức đó để trả thù tôi và Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du từ từ đứng dậy khỏi ghế sofa, đôi mi thanh tú nhú chặt.

Đan Nhất Thuần nuốt nghẹn đau khổ xuống cổ họng, đau đớn nói, “Nếu không làm được như mình nói thì lúc đầu đừng có giả bộ rời khỏi Dịch Khiêm, kiểu người làm bộ làm tịch như cô mới thật sự đúng là khiến cho người ta đáng xấu hổ!”

Bốp ——

Trong tí tít, một cái tát nặng nề đột nhiên giáng xuống khuôn mặt không tì vết của Đan Nhất Thuần, ngay lập tức trên làn da trắng đến nỗi có thể thấy được tia máu của Đan Nhất Thuần hiện rõ năm dấu tay đỏ hồng nhìn thấy mà giật mình.

Đan Nhất Thuần vuốt vuốt gò má mịn màng như bị lửa đốt của mình, không thể nào tin nổi nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du biết mình tát Đan Nhất Thuần cái đó không nhẹ, cũng nhìn thấy trên khuôn mặt Đan Nhất Thuần hiện rõ vết thương, nhưng cô không hề hối hận bởi cái tát này, cô bình tĩnh nhìn thẳng vào trong đôi mắt ẩn chứa sự hoảng sợ cùng không thể tin được của Đan Nhất Thuần, lạnh nhạt nói, “Cái tát này là tôi muốn đòi lại sự tin tưởng mà tôi đã từng thật lòng xem cô như một người bạn tri kỷ của mình.”

Đáy mắt Đan Nhất Thuần trong nháy mắt thoáng hiện lên màn nước mắt, “Hạ Tử Du, cô.”

Giờ khắc này Đan Nhất Thuần thật giống như rất bị ủy khuất, vừa vuốt mặt vừa khóc xoay người chạy vọt ra khỏi biệt thự.

Không ai nghĩ đến, Đan Nhất Thuần vừa mới xoay người muốn chạy ra khỏi biệt thự thì đụng phải vợ chồng họ Đàm mới từ bệnh viện đi kiểm tra sức khỏe về.

Bà Đàm đang đẩy ông Đàm đi vào phòng khách, đột nhiên nhìn thấy Đan Nhất Thuần khóc xoay người vọt ra ngoài biệt thự, bà Đàm trước tiên đỡ lấy hai vai Đan Nhất Thuần bởi vì kiềm nén nước mắt mà run rẩy, lo lắng hỏi, “Nhất Thuần, Con tới khi nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giống như được gặp phải người có thể cho mình bày tỏ hết mọi uất ức, Đan Nhất Thuần ngược lên đôi mắt mờ lệ, nghẹn ngào gọi, “Bác gái.”

Ngoài chú ý tới bộ dáng uất ức khóc rống của Đan Nhất Thuần, bà Đàm còn nhìn thấy vết sưng đỏ bầm tím trên má Đan Nhất Thuần, bà Đàm liền nâng nhẹ mặt Đan Nhất Thuần lên, đau lòng nói, “Đứa nhỏ, con làm sao vậy?”

Đan Nhất Thuần cũng không nói gì, chỉ thút thít khóc.

Bà Đàm lập tức giận dữ trừng mắt nhìn người giúp việc đang đứng trong phòng khách, “Cô Đan đây là thế nào?”

Nhóm người giúp việc không hện mà cùng nhau nhìn tới Hạ Tử Du, cuối cùng nơm nớp lo sợ cúi đầu xuống, không ai dám lên tiếng.

Bà Đàm đưa ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc trừng sang Hạ Tử Du, “Là cô!”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, không có giấu diếm trả lời, “Dạ.”

“Cô lại dám đánh Nhất Thuần? Hạ Tử Du, cô thật cho rằng mình là chủ nhân của nhà họ Đàm này sao?” Bà Đàm tức giận, đi tới trước mặt Hạ Tử Du, vung tay lên định đòi lại cát tát tay khi nãy cho Đan Nhất Thuần.

Nào ngờ, ông Đàm đứng lúc bắt lấy bàn tay bà Đàm, cũng hung hăng hất tay bà ra, lạnh lùng nói, “Tôi đã nói trong căn nhà này không ai được phép ức hiếp Tiểu Du!”

Bà Đàm vô cùng căm phẫn giựt tay lại, không vui nói, “A Khâm, bây giờ là Hạ Tử Du ra tay đánh Nhất Thuần trước, chẳng lẽ ông còn muốn bao che cho nó sao?”

Ông Đàm đưa ánh mắt chuyển sang Đan Nhất Thuần, nhẹ giọng từ tốn hỏi, “Cô Đan, chuyện này là thật sao?”

Đan Nhất Thuần chậm rãi cụp mi mắt xuống, giống như mình bị ức hiếp mà không dám lên tiếng nói.

Bà Đàm tiếc thương nói, “Ông nhìn xem mặt của Nhất Thuần sưng đỏ hết lên rồi kìa, ngoài Hạ Tử Du ra, trong cái nhà này còn có ai dám đối với Nhất Thuần như vậy?”

Ông Đàm ôn hòa nhìn về phía Hạ Tử Du, “Có thật không?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Dạ, đúng là con có tát cô ấy một cái.”

Bà Đàm xưa nay vẫn giữ cho mình phong cách như một người cao quý nhưng lúc này bởi vì tức giận mà mặt mày nhăn nhúm, “Ông thấy chưa, cô ta cũng chính miệng thừa nhận đó. A Khâm, sao ông lại có thể dung túng cô ta như vậy chứ?”

Nhưng không ai ngờ tới giờ phút này ông Đàm lại nói, “Tiểu Du, con làm rất đúng. Đối với cái loại người làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác đó, con cũng là nữ chủ nhân của căn nhà này sớm nên phải có thái độ dứt khoát như thế mới được!”

Bà Đàm giật mình sững sờ thốt lên, “A Khâm.”

Ông Đàm lạnh lùng nhìn về phía Đan Nhất Thuần, “Đây là nhà họ Đàm của chúng tôi, cô không phải là thành viên trong gia đình chúng tôi, mời cô sau này đừng bước đến nhà chúng tôi nữa, nếu không, lần sau tôi sẽ bảo người lôi cô đi ra ngoài chứ không có mời như thế này đâu.”

Trông thấy sắc mặt Đan Nhất Thuần chuyển thành tái nhợt lão đảo lùi về phía sau, bà Đàm vội vàng đỡ lấy Đan Nhất Thuần, nhẹ giọng trách, “A Khâm, Nhất Thuần đã có con của Dịch Khiêm rồi!”

Ông Đàm khinh thường liếc nhìn tới Đan Nhất Thuần, “Tôi không quan tâm cô ta có một đứa hay mấy đứa con của Dịch Khiêm, tôi chỉ quan tâm đến đứa con đầu duy nhất của tôi mà thôi. Còn người nào đó vọng tưởng muốn lấy danh nghĩa làm con dâu để bước vào cổng nhà họ Đàm chúng ta thì trừ phi chờ tôi chết đi!”

.

Cuối cùng Đan Nhất Thuần khóc rống lên bỏ chạy ra khỏi biệt thự nhà họ Đàm, dĩ nhiên bà Đàm không yên tâm vội chạy đuổi theo.

Sau khi đuổi Đan Nhất Thuần đi, khi khuôn mặt lạnh lùng của ông Đàm nhìn sang Hạ Tử Du thì lập tức chuyển thành nét từ ái và ôn hòa, “Tiểu Du à, con có mệt không? Mau lên lầu nghỉ ngơi đi, đừng làm cháu bác mệt, nghỉ ngơi một lát rồi bác bảo người giúp việc gọi con xuống dùng cơm.”

Đối mặt với sự thương yêu của ông Đàm, trái tim vốn lạnh lẽo của Hạ Tử Du như được truyền vào một tia ấm, cô nhẹ giọng hỏi, “Bác trai, tại sao bác không hỏi con nguyên nhân?”

Ông Đàm cười hỏi ngược lại, “Tại sao bác phải hỏi? Bác muốn con chính là đứa con dâu đứng bên cạnh bác, ai dám có ý kiến!”

Buổi tối, Hạ Tử Du tắm rửa xong sau đó như có điều suy nghĩ tựa người vào đầu giường.

Đúng vậy, cô đang suy nghĩ về chuyện lúc ban ngày mình đối xử với Đan Nhất Thuần.

Thời điểm cô đang đắm chìm trong suy nghĩ, ngoài cửa phòng cô đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Không hiểu sao, thật giống như biết người đến là ai, hoặc có lẽ đã nhận ra được người tới qua tiếng gõ cửa dồn dập đó, Hạ Tử Du bước xuống giường đi ra mở cửa phòng.

Không ngoài dự đoán, đứng ở ngoài cửa phòng cô lúc này chính là bóng dáng cao lớn sừng sững đúng như cái người mới vừa rồi cô suy nghĩ.

Bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt đen đứng trong bóng tối của Đàm Dịch Khiêm càng thêm có vẻ quỷ quyết khó dò, Hạ Tử Du lạnh nhạt hỏi, “Anh đến là để đòi lại công đạo cho Đan Nhất Thuần sao?”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt, ánh sáng lạnh lẽo như được tỏa ra từ giữa kẽ hở đôi mắt, “Ai cho phép cô đánh cô ấy?”

Anh quả nhiên là vì chuyện đó mà tới.

Hạ Tử Du nhàm chán nhún nhún vai, thật giống như đang nói đến một chuyện nào đó không quan trọng, ung dung nói, “Đó là món nợ cô ta thiếu tôi!”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên ép Hạ Tử Du sát tới vách tường trong phòng, tay phải anh bóp chặt cổ họng cô, câu kinh nói, “Cô dựa vào gì mà nói cô ấy thiếu nợ cô?”

Cố gắng chịu đựng sự đau đớn khi bị Đàm Dịch Khiêm bóp chặt cổ mình, Hạ Tử Du kiêu ngạo ngược đầu nói, “Dựa vào cái gì ư? Chỉ dựa vào điểm cô ta chính là kẻ thứ ba nhưng bề ngoài thì giả nhân giả nghĩa cũng đã đủ rồi.”

Đàm Dịch Khiêm tăng sức siết chặt cổ Hạ Tử Du nói, “Cô lặp lại lần nữa xem?”

Hô hấp đã trở nên có chút khốn đốn khó khăn, Hạ Tử Du vẫn cố dùng hết hơi sức của mình gằn từng chữ nói rõ ràng, “Chỉ dựa vào điểm cô ta chính là kẻ thứ ba nhưng bề ngoài thì giả nhân giả nghĩa cũng đã đủ rồi! !”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm xanh mét, hung hăng nói, “Hạ Tử Du, cô thật đáng chết! !”

Cảm giác hô hấp bởi vì anh tăng sức siết chặt mà càng lúc càng trở nên khó thở, Hạ Tử Du không hề giãy giụa nữa, chỉ từ từ nhắm lại hai mắt, đôi môi trắng bệch nói ra từng chữ, “Anh giết tôi đi. Giết chết tôi thì tốt. Giết người đền mạng. Tôi chết rồi ít nhất cũng sẽ không xuống địa ngục, nhưng Đàm Dịch Khiêm anh nhất định sẽ mãi mãi ở cái nơi địa ngục đó mà Vạn Kiếp Bất Phục! !”

Đàm Dịch Khiêm vẫn siết chặt lấy cổ Hạ Tử Du không buông, nhưng cũng không có tăng thêm sức nữa, anh lạnh giọng nói, “Cô nói giết người thì đền mạng, đúng không? Được, vậy thì bây giờ tôi sẽ để cho cô thấy như thế nào gọi là giết người đền mạng! !”

Hạ Tử Du từ từ nhắm lại hai mắt, vẫn không hề giãy giụa, nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm đột nhiên nói lỏng bàn tay đang siết chặt cổ Hạ Tử Du ra, ngược lại hung hăng lôi kéo tay Hạ Tử Du.

Bị anh cưỡng chế lôi kéo ra khỏi phòng, Hạ Tử Du giãy giụa kịch liệt, “Đàm Dịch Khiêm, cái người điên này, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

Lôi kéo Hạ Tử Du đi ra khỏi nhà họ Đàm, không để ý đến sự phản kháng của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm trực tiếp xô đẩy Hạ Tử Du vào trong xe.

Sau đó Đàm Dịch Khiêm lái xe băng băng trên đường phố đêm ở Los Angeles.

Trước cửa một bệnh viện phụ khoa nổi tiếng, Đàm Dịch Khiêm lôi kéo Hạ Tử Du còn đang bị tốc độ xe dọa sợ tới mức cả người run rẩy bước xuống xe. (Ặc, gì bạo lực thế anh trai)

Căn bản không cho phép Hạ Tử Du có cơ hội lùi bước, Đàm Dịch Khiêm tóm chặt tay Hạ Tử Du trực tiếp đi vào bệnh viện.

Không có sức để giãy giụa chỉ biết cất bước đi theo Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du không ngừng la hét, “Anh buông tôi ra, buông tôi ra mau.”

Rốt cuộc khi cả hai dừng lại ở trước cửa một phòng bệnh, Đàm Dịch Khiêm mới hất tay Hạ Tử Du ra.

Hạ Tử Du chưa kịp đứng ổn định lại, đã thấy một y tá từ trong phòng bệnh vội vã chạy ra đến trước mặt bọn họ.

Y tá đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, lo lắng nói, “Đàm tổng, cô Đan bởi vì sinh non mà xuất huyết rất nhiều, bác sĩ bây giờ đang truyền máu cho cô Đan nhưng tình huống có thể sẽ không được lạc quan lắm. . . .”

Dáng người cao ngất nghiêm nghị của Đàm Dịch Khiêm rõ ràng giựt mình sững sờ.

Hạ Tử Du trừng lớn tròn mắt, kinh ngạc nói, “Cái gì sinh non? Cái gì xuất huyết rất nhiều?”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Hạ Tử Du, hung tợn nói, “Cô đã nói giết người thì đền mạng, bây giờ cô đã giết chết con của tôi, cô nói xem mình nên dùng cái gì để bồi thường lại cho tôi?”

Hạ Tử Du không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngơ ngác hỏi, “Anh. . . . Anh đang nói cái gì?”

207. Chương 207 : Đúng Là Tôi Muốn Trả Thù Anh Đây

Trong khi Hạ Tử Du còn đang nghi ngờ nhìn Đàm Dịch Khiêm thì giọng bà Đàm đột nhiên truyền đến, “Hạ Tử Du, cô thật là độc ác, cô hại chết đứa con của Dịch Khiêm và Nhất Thuần, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Không ngờ cũng gặp được bà Đàm ở bệnh viện, Hạ Tử Du còn chưa kịp hiểu rõ nguyên do đã nhìn thấy bà Đàm nổi giận đùng đùng đi về phía mình.

Hạ Tử Du sững sờ dậm chân tại chỗ, ngơ ngác đứng nhìn bước chân bà Đàm càng lúc càng tiến tới gần mình.

Khi đi tới trước mặt Hạ Tử Du, bà Đàm vừa đưa tay muốn “Dạy dỗ” Hạ Tử Du, vừa không kiềm được lửa giận mà thì thào nói, “Cô là con đàn bà thối tha, cô mau trả lại cháu trai cho tôi.”

Hạ Tử Du vì không hiểu được chuyện gì đang diễn ra nên cũng không thời kịp né tránh, thiếu chút nữa đã bị bàn tay bà Đàm giáng xuống cho một cái, may mắn là bà Đàm chưa kịp vung xuống thì Đàm Dịch Khiêm đã ra tay ngăn cản, lạnh lùng nói, “Chuyện ở đây không liên quan đến mẹ!”

Bà Đàm giận dữ giựt tay lại, tức giận trừng mắt nhìn Hạ Tử Du, khó có thể tin nói, “Dịch Khiêm, ba con che chở cho cô mẹ còn chưa tính, chẳng lẽ đến tình cảnh này rồi mà con còn muốn bao che cho cô ta sao? Nếu như Nhất Thuần biết thái độ giờ phút này của con như vậy, con có từng suy nghĩ đến Nhất Thuần sẽ khổ sở như thế nào không?”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm bỗng trở nên lạnh lẽo, lời nói cũng lạnh lùng không kém, “Con nói rồi, chuyện của con không cần mẹ bận tâm!”

Bà Đàm bực tức nói, “Nhưng mà mẹ.”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm đã lạnh đến đáng sợ, “Con không muốn nói thêm lần thứ hai.”

Không thể hơn thua với con trai mình, bà Đàm đành phải đem hết tất cả oán giận trút cả lên người Hạ Tử Du, bà hung hăng nói, “Hạ Tử Du, nếu như Nhất Thuần vì vậy mà xảy ra chuyện gì, tôi tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Hạ Tử Du mờ mịt không hiểu gì đứng im tại chỗ, từ đầu đến cuối không hiểu gì về nguyên nhân giận chó đánh mèo của bà Đàm và Đàm Dịch Khiêm.

Bà Đàm mắng nhiếc Hạ Tử Du thêm một hồi nữa mới tức giận bỏ đi.

Sau khi định thần lại, Hạ Tử Du ngược mắt nhìn nghiêng tới khuôn mặt lạnh lùng cương nghị của Đàm Dịch Khiêm, nhíu mày hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đôi mắt Đàm Dịch Khiêm như hai thanh kiếm sắc bén bắn thẳng về phía Hạ Tử Du, nghiêm giọng nói, “Cám ơn cô đã ban tặng! !”

Hạ Tử Du giật mình sửng sốt, không hiểu anh đang nói gì.

Đáy mắt Đàm Dịch Khiêm tỏa ra ánh sáng nguy hiểm rồi chợt chuyển tối, lạnh giọng nói, “Sau khi cô đánh Nhất Thuần, lúc cô ấy khóc chạy ra khỏi biệt thự thì bị vấp ngã, nếu như không phải có mẹ tôi đuổi theo, có lẽ cô ấy chết ngất ở bên đường cũng không ai hay biết!”

Hai mắt Hạ Tử Du tròn lớn, hoàn toàn không ngờ rằng nguyên nhân gây ra chuyện thật sự là tại mình.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du, không hề có chút tình cảm nào nói, “Cô nói giết người thì đền mạng, nếu vậy, tôi và Nhất Thuần đã mất đi đứa con này, cô nghĩ mình dùng cái gì để bồi thường đây?”

Đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng nguy hiểm của Đàm Dịch Khiêm, lúc này Hạ Tử Du mới bừng tỉnh phản ứng được, kinh ngạc hỏi, “Nhất Thuần, cô ấy đã mất đi đứa nhỏ sao?”

Ánh sáng bắn ra từ tròng mắt đen của Đàm Dịch Khiêm càng thêm sắc bén, “Đến nước này rồi mà cô còn muốn giả vờ vô tội với tôi sao?”

Hạ Tử Du sửng sốt nói, “Sao có thể như vậy được, tôi chỉ là”

Đàm Dịch Khiêm tức giận cắt ngang lời nói của Hạ Tử Du, “Cô căn bản là đang giả vờ để đến báo thù chúng tôi có phải không?”

Hạ Tử Du chợt trừng lớn tròng mắt, “Sao anh có thể nói như vậy?” Cô không thể tin được lời lẽ anh chỉ trích cô lại giống như cô từng nói với Đan Nhất Thuần, những lời mà thật sự khiến cho người khác ghê tởm.

Đàm Dịch Khiêm tức giận nói, “Tôi đã từng nghĩ sẽ cố hết khả năng của mình để cho cô có được cuộc sống yên tĩnh an nhàn sau khi chúng ta ly hôn, nhưng không ngờ cô lại nghĩ một đằng nói một nẻo, ghi hận trong lòng.”

Những lời Đàm Dịch Khiêm nói tựa như kim nhọn đâm thật sâu vào lòng Hạ Tử Du đau nhói, cổ họng Hạ Tử Du chợt dâng lên từng hồi chua xót, giọng vì uất nghẹn cũng trở nên chua chát khàn khàn, “Đàm Dịch Khiêm, chúng ta cũng đã đi tới con đường ly hôn rồi, anh nghĩ rằng tôi còn có thể vì một đoạn tình cảm đã chết mà ‘ghi hận trong lòng’ để đánh đổi với toàn bộ cuộc sống tương lai của mình sao?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm nhếch lên, giễu cợt nói, “Nếu như cô thật đúng là lòng lạnh như nước như lời cô nói, vậy thì cô cần gì phải đánh Nhất Thuần cái bạt tai đó, có lẽ cô cũng cần nên giải thích cho rõ ràng về chuyện đó!”

Hạ Tử Du cũng không hề tỏ ra sợ hãi, thản nhiên nói, “Phải, đánh Đan Nhất Thuần đúng là chủ ý của tôi, tôi dám thừa nhận và cũng không thấy hối hận!”

Đàm Dịch Khiêm cười lạnh, “Rốt cuộc cô cũng chịu thừa nhận mình ‘ghi hận trong lòng’ với Nhất Thuần rồi sao?”

Hạ Tử Du vào thời khắc này thống khổ cười lên, “Đàm Dịch Khiêm, không phải tôi ‘ghi hận trong lòng’ với Đan Nhất Thuần, tôi chỉ đòi lại món nợ mà cô ta thiếu tôi, trên thực tế, tôi cũng đang đòi lại tất cả những gì anh nợ tôi”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày, “Nợ cô?”

Hạ Tử Du thê lương nhìn thẳng vào đáy mắt sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm, như sợ hãi dẫn đến sự đau khổ cho mình, cô nhỏ nhẹ từ tốn nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Lần trước, anh nói với tôi Đan Nhất Thuần mang thai ở ngay tại bờ biển mà chúng ta đã từng tuyên thệ cả đời mãi bên nhau. Đàm Dịch Khiêm, tôi vẫn luôn nghĩ nguyên nhân dẫn đến tình cảm của chúng ta đi tới ngày hôm nay là do hai phía, thậm chí có nhiều lúc tôi thấy rằng phần lớn mọi lỗi lầm đều do tôi, cho nên dù anh thật đã quên lời thề ước giữa chúng ta, quên những lời hứa hẹn khi anh đưa tôi từ Male đến Los Angeles. Mặc dù tôi rất thất vọng, rất khó chịu, nhưng tôi không hề dám oán trách anh một lời. Nhưng mà, Đàm Dịch Khiêm, anh và Đan Nhất Thuần lại có con, hai người thế nhưng lại có con”

Nói tới đây, Hạ Tử Du quay đầu sang hướng khác, liên tục hít sâu vài cái để xác định mình đã có thể ức chế không cho nước mắt đang ngưng tụ trong hốc rơi xuống, sau đó Hạ Tử Du mới lại nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, nghèn nghẹn nói, “Đan Nhất Thuần đã có thai hơn hai tháng, điều này nói rõ là cô ta có thai trước khi chúng ta chưa ly hôn, thời điểm tôi không thể nào chịu nổi sự lạnh nhạt của anh mà về nhà mẹ tôi ở thành phố Y, thì cũng lúc đó anh và Đan Nhất Thuần đã có quan hệ với nhau. Đàm Dịch Khiêm, anh hẳn còn nhớ, lúc tôi từ thành phố Y trở lại mới đưa giấy thỏa thuận ly hôn cho anh, cho nên, anh và Đan Nhất Thuần phát sinh quan hệ là lúc chúng ta vẫn chưa có ly hôn, chính anh đã phản bội tôi.”

Bây giờ suy nghĩ lại cô đột nhiên cảm thấy mình thật là ngu ngốc.

Từ thành phố Y trở lại, cô vẫn khờ dại cho rằng họ còn có một tia hy vọng tái hợp, cô cố gắng tạo cho cả hai ba tháng thời gian để suy nghĩ, nhưng không ngờ anh và Đan Nhất Thuần đã sớm xảy ra quan hệ.

Không ai nhận ra, trông mắt đen thâm sâu không lường được luôn u ám của Dịch giờ phút này lại có vẻ như mở một vòm cửa, anh trầm giọng hỏi, “Ai nói cho cô biết chuyện này?”

Hạ Tử Du uất nghẹn nuốt ực sự khổ sở xuống cổ họng, nghẹn giọng nói, “Mấy ngày trước tôi còn ở bệnh viện phụ khoa, chính là lúc anh đưa Đan Nhất Thuần tới bệnh viện làm kiểm tra thai. Vị bác sĩ phụ trách chăm sóc sức khỏe cho tôi, cũng chính là vị bác sĩ kiểm tra thai cho Đan Nhất Thuần, trong lúc vô tình họ nói cho tôi biết chuyện Đan Nhất Thuần đã mang thai hơn hai tháng. Đàm Dịch Khiêm, nếu như không phải tôi vô tình biết được chuyện này, rốt cuộc anh còn muốn giấu tôi tới khi nào?”

Giờ khắc này, Đàm Dịch Khiêm không nói gì.

Hạ Tử Du nhìn thật sâu vào trông mắt đen sắc bén của Đàm Dịch Khiêm lúc này đã không còn khí thế hùng hổ dọa người nữa, nghẹn ngào nói, “Đàm Dịch Khiêm, nếu như anh đã quyết định đến với người khác thì tại sao còn phải đồng ý với đề nghị ba tháng thời gian tôi đưa ra? Mãi đến hôm nay tôi mới phát hiện, hóa ra mình lại có thể ngu xuẩn đến thế, ngây thơ như vậy. Các người đều thật rất biết diễn kịch, xem tôi như trò xiếc khỉ. Anh rõ ràng làm chuyện có lỗi với hôn nhân của chúng ta, nhưng vẫn làm bộ không thẹn với lương tâm mà đối diện với tôi. Còn Đan Nhất Thuần cũng rõ ràng đã trở thành kẻ thứ ba giữa chúng ta, lại dám lật lọng trá trở nói không hề có quan hệ với anh, nhưng từ đầu tới cuối chỉ có mỗi mình tôi mới chính là người phụ nữ ngu ngốc nhất không hề hay biết gì cả, thậm chí sau khi tôi và anh đã chia tay rồi tôi còn thật lòng cầu mong cho anh và Đan Nhất Thuần sẽ được hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Vì thế, Đàm Dịch Khiêm, mời anh bây giờ hãy nói cho tôi biết, tôi cho Đan Nhất Thuần một cái tát đó, thật sự là quá đáng sao?”

Bầu không khí giữa bọn họ đã bắt đầu trở nên nặng nề.

Hạ Tử Du cắn chặt môi dưới, ánh mắt không hề dao động nhìn chằm chằm vào Đàm Dịch Khiêm, hy vọng lúc này Đàm Dịch Khiêm có thể cho cô một lý do thích hợp, ít nhất cô sẽ không hối tiếc khi mình đã từng yêu sâu đậm một người đàn ông nhưng người đó lại chính là một kẻ thối nát như thế.

Nhưng Đàm Dịch Khiêm vẫn không hề lên tiếng, đáy mắt sắc bén cùng thái độ kiêu căng hiếp người đã sớm biến theo cùng với những lời nói của Hạ Tử Du, cũng giống như đã bị Hạ Tử Du chọt trúng điểm yếu.

Hạ Tử Du không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Đàm Dịch Khiêm, trong lòng cảm thấy từng trận lạnh lẽo. Cô hy vọng biết đường nào nếu như giờ phút này anh có thể lên tiếng phản bác lại cô, để lòng cô còn có thể dễ chịu hơn một chút. Thế nhưng, anh không nói gì cả, anh cũng không còn hung hăng vênh váo như mới vừa rồi nữa.

Như bị sự rét lạnh trong lòng đả kích, tay Hạ Tử Du liên tục vuốt ngực, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh nói, “Đàm Dịch Khiêm, anh biết tại sao tôi quyết định đi theo bác trai dọn đến nhà họ Đàm các người ở không?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nín thinh không lên tiếng.

Hạ Tử Du cười khổ tự đáp, “Bởi vì tôi muốn cho bác trai dốc hết khả năng yêu thương tôi, đồng cảm với tôi, đợi sau khi tôi làm giải phẫu phá thai xong, cho dù tôi có rời khỏi nhà họ Đàm, tôi cũng sẽ làm cho bác trai ngăn cản anh cưới Đan Nhất Thuần, coi như cuối cùng anh vẫn có thể cưới được, ít nhất trước khi các người trở thành người một nhà cũng phải chịu mọi khổ sở như tôi từng chịu!”

Đàm Dịch Khiêm nghiêng đầu nheo mắt lạnh lùng nói, “Cô cho rằng ba tôi có thể ngăn cản được tôi?”

“Đương nhiên là được, bởi vì tôi hiểu rõ hơn bấy kỳ ai, địa vị của bác trai ở trong lòng anh không một ai có thể sánh nổi, mặc dù tình cảm của anh và bác trai cũng không thân cận gì nhiều.”

Tròng mắt đen của Đàm Dịch Khiêm bỗng trở nên quỷ quyệt, u ám liến nhìn Hạ Tử Du.

Đối mặt với ánh mắt nguy hiểm đó, Hạ Tử Du cũng không hề tỏ ra sợ hãi nói, “Đàm Dịch Khiêm, chớ có trách tôi độc ác, cũng đừng nghĩ rằng tôi ghi hận trong lòng, đây chẳng qua là anh nợ tôi mà thôi!”

Không quan tâm đến biểu cảm trên mặt Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du dứt khoát xoay người cất bước bỏ đi.

Trước khi bước vào thang máy bệnh viện, Hạ Tử Du như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cô dừng chân lại, kiêu ngạo nói, “Ồ, tôi quên nói điều này, sở dĩ giỏi về tâm kế để trả thù như vậy, là nhờ học được từ anh đấy.”

Lúc Hạ Tử Du đi ra khỏi bệnh viện thì đã là 10 giờ đêm, buổi tối mùa Thu tại Los Angeles cực kỳ rét lạnh, cho nên lúc Hạ Tử Du đứng chờ taxi ở con phố bên cạnh cũng không kiềm được mà run lấy bẩy.

Đợi rất lâu, Hạ Tử Du đợi mãi cũng không thấy có một chiếc taxi nào tới, bờ môi đã bị lạnh đến trở nên trắng bệch, cô vốn nên tìm một nơi để tránh cơn gió đêm lạnh lẽo này thế nhưng cô lại giống như tình nguyện cam chịu cái loại cảm giác bị rét lạnh đông cứng đến buốt tim này, cũng không muốn tìm một nơi để lòng đang trào dâng đau đớn được bình thường trở lại.

Đột nhiên, kết ——

Một tiếng vang dội phá tan bầu trời đêm bỗng dừng ngay bên tai Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngược lên khuôn mặt bị đông cứng đến mức tái nhợt, chưa nhìn thấy rõ người tới là ai, hai tay của cô lại đột nhiên bị một đôi bàn tay ấm áp của ai đó xoa nhẹ nhẹ.

Robert hà hơi lên hai tay lạnh buốt của Hạ Tử Du, vừa trách móc nhưng lại có vẻ như rất đau lòng nói, “Em là đồ ngốc sao? Khí trời lạnh như thế, em lại chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh thế này mà đứng ở ven đường ư?”

Nhận ra người tới là Robert, Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Robert, sao anh ở đây?”

Robert vừa chà nóng đôi tay cho Hạ Tử Du, vừa không vui nói, “Em còn dám nói, rõ ràng em nói với anh sức khỏe em không tốt muốn ở lại bệnh viện nghỉ ngơi thêm một thời gian. Nhưng mấy ngày hôm trước anh đến bệnh viện thăm em, bác sĩ mới nói cho anh biết em đã được bác trai đón về nhà họ Đàm ở rồi. Anh gọi điện thoại di động thì em không nghe, anh cũng đã đến nhà họ Đàm tìm em mấy lần, nhưng những người giúp việc trong nhà họ Đàm kia lại nói với anh là em không muốn gặp anh, em biết anh lo lắng cho em như thế nào hay không? Thật may là lúc này anh buồn bực nên lái xe đi dạo lung tung thì nhìn thấy tài xế nhà họ Đàm chở bác gái chạy ra từ phương hướng bệnh viện, vì thế anh mới biết mà chạy về hướng bệnh viện bên này.”

Nhưng lúc này Hạ Tử Du lại đưa tay đẩy Robert ra, thống khổ nói, “Anh đừng cứ mãi lo lắng cho em nữa, có được hay không?”

Robert bởi vì bất ngờ bị động tác đẩy ra của Hạ Tử Du mà lùi về phía sau một bước, nghi ngờ hỏi, “Tử Du, em làm sao vậy? Có phải em đang trách anh chưa được sự đồng ý của em mà đưa em tới Los Angeles hay không?”

Hạ Tử Du dùng sức lắc đầu, “Robert, em cầu xin anh đừng bận tâm đến em nữa, em thật van xin anh đấy.”

Robert nghiêm nghị nói, “Sao anh có thể bỏ mặc em chứ, là anh đưa em tới Los Angeles này Em mau nói cho anh biết, có phải Dịch Khiêm lại khi dễ em đúng không? Nếu đúng như vậy, ngay bây giờ anh sẽ đi tìm cậu ta để tính sổ.”

“Không phải, không phải, không phải! !” Hạ Tử Du liên tục nói ra ba tiếng, sau đó từ từ ngồi xổm người xuống đất, như không thể chịu nổi mà vòng tay ôm lấy cơ thể mỏng manh đang lạnh run rẩy của mình, nghẹn ngào chua chát thốt lên, “Người ngây thơ nhất thế giới này chính là em, em xứng đáng bị lừa dối hay biết gì, thật đáng đời như một kẻ ngốc bị người ta xoay quanh đùa giỡn! !”

208. Chương 208 : Đứa Bé Và Vợ Trước Của Tôi Có Quan Hệ Gì Với Cậu

Robert cũng ngồi xổm người xuống, vịn nhẹ thân thể mỏng manh đang run rẩy của Hạ Tử Du, khẩn trương hỏi, “Tử Du, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tử Du vùi đầu vào giữa hai gối, như đang rất đau khổ nhưng lại không chịu mở miệng nói gì.

Robert nhủ chặt hai hàng lông mày, “Em không chịu nói cho anh biết đúng không, nhất định là có liên quan đến Dịch Khiêm rồi, ngay bây giờ anh sẽ lập tức đi tìm cậu ta!”

Robert nói xong liền đứng dậy, cũng ngay lúc đó, Hạ Tử Du ngước đầu lên giữa hai gối, cô dùng sức níu lại cánh tay Robert, như cầu xin anh thương xót nói, “Em van xin anh đừng xen vào chuyện của em nữa được không?”

Sắc mặt Robert xanh mét, “Quả thật là Dịch Khiêm đã ức hiếp em?”

Dường như chỉ cần nhắc tới tên của anh, tim cô lại dâng trào lên đau đớn, đây là nỗi đau đớn đến thấu xương mà ngay cả gió đêm lạnh lẽo cũng không thể tê dại bằng, cô rút cuộc hoàn toàn sụp đổ, nổi giận bật thốt lên, “Robert, anh có thể đừng nhắc đến cái tên khốn khiếp ấy nữa được không?”

Chưa bao giờ thấy Hạ Tử Du thể hiện ra trạng thái sa sút ở trước mặt người khác như vậy, Robert giật mình sửng sốt đứng im tại chỗ.

Hạ Tử Du từ từ rũ xuống rèm mắt, chỉ cần đôi môi thật chặt không còn lên tiếng nói chuyện nữa.

Mấy giây sau, Robert ấn nhẹ Hạ Tử Du vào trong ngực, “Anh xin lỗi, anh không nên tự cho mình đúng mà đưa em tới Los Angeles”

Giờ phút này Hạ Tử Du như đã không thể nào chèo chống cơ thể của mình được nữa, cứ mặc cho vòng tay ấm áp của Robert bao trọn lấy mình, cô như mất đi chỗ dựa mà tựa hẳn vào trong ngực Robert.

Robert an ủi vỗ nhẹ sống lưng Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Anh sẽ không nói thêm điều gì nữa, sau này cũng thế.”

Hạ Tử Du nhắm hai mắt tựa vào lòng Robert, giọng cũng không còn sức sống mà nói, “Em muốn về nhà.”

Robert lập tức gật đầu, “Nếu như em muốn, bây giờ anh sẽ lập tức đưa em về thành phố Y ngay.”

Đột nhiên Hạ Tử Du như nhớ ra điều gì, lập tức lắc đầu, “Không, em vẫn chưa thể về nhà. Em mệt quá, em muốn nằm nghỉ một chút.”

Robert gật đầu, “Được, vậy bây giờ anh sẽ đưa em đến khách sạn.”

Hạ Tử Du im lặng gật đầu.

Robert lập tức bấm chìa khóa xe, một tay mở cửa xe, một tay ôm lấy Hạ Tử Du ngồi vào trong xe.

Có lẽ do cả người đã kiệt sức đến không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, Hạ Tử Du vừa ngồi vào trong xe thì cũng liền tựa vào lòng Robert mệt mỏi nặng nề nhắm hai mắt lại.

Robert vốn muốn sau khi đỡ Hạ Tử Du ngồi vào chỗ xong thì đi đến chỗ ngồi tài xế lái xe, nhưng phát hiện Hạ Tử Du đã ngủ say ở trong lòng mình, vì thế Robert quyết định im lặng ngồi ở sau xe cùng với Hạ Tử Du, rồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du ngủ mà không hề được yên ổn, anh nhẹ nhàng ôm chặt Hạ Tử Du vào lòng, để cô dựa vào anh, tạo cho cô có được tư thế ngủ thoải mái nhất.

.

Cách chỗ xe dừng không xa, bóng dáng cao to mạnh mẽ rắn rỏi của Đàm Dịch Khiêm đứng trong một góc tối ở bên ngoài cửa bệnh viện, trong tầm mắt của anh là chiếc xe của Robert đang dừng ở bên đường, đương nhiên còn có cả hình ảnh giờ phút này Robert đang ôm ấp Hạ Tử Du ngồi ở trong xe.

Bỗng dưng, một bóng dáng nữ tính thon dài xinh đẹp đi từ trong bệnh viện ra, cô bước tới sau lưng Đàm Dịch Khiêm, theo ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn tới chiếc xe riêng đắt giá đang đỗ ở phía xa bên đường, cô nhỏ nhẹ nói, “Xem ra, Robert nhất định sẽ đối xử rất tốt với Tử Du.”

Người đến là Đan Nhất Thuần!

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn chăm chú nhìn về phía trước, môi mỏng lãnh đạm mấp máy, “Ai cho phép cô chưa được sự đồng ý của tôi đã tự chủ trương?”

Đan Nhất Thuần nhìn bóng lưng cao ngất hiên ngang của Đàm Dịch Khiêm, bình tĩnh nói, “Vừa rồi ở trong phòng bệnh em cũng đã nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và Tử Du. Không sai, là em đã thông đồng với bệnh viện, bảo bác sĩ cố ý đem chuyện thời gian em ‘mang thai’ kể lại cho Hạ Tử Du biết.”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên xoay người lại, đôi mắt đen giảo hoạt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm vào Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần nhìn khuôn mặt ở trong bóng tối nhưng vẫn không thể che giấu được vẻ tuần mỹ của Đàm Dịch Khiêm, chậm rãi nói, “Dịch Khiêm, anh không bỏ được, đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm nhíu chặt lông mày, ánh mắt tàn bạo quét về phía Đan Nhất Thuần, “Cô nên biết kết quả của việc không nghe lời tôi. Nếu như ngay lập tức cô không tìm được lý do hợp lý để giải thích, tôi sẽ cho cô trả giá thật đắt cho sự tự chủ trương lần này!”

Nhưng Đan Nhất Thuần lại không hề có chút sợ hãi nào nói, “Lời thích của em chính là —— Em đã giúp anh làm được việc khiến cho Tử Du hoàn toàn chết tâm với anh! !”

Đàm Dịch Khiêm không vui nheo mắt nói, “Cô từng nói, cô sẽ chỉ làm những chuyện mà tôi bảo cô đi làm.”

Đan Nhất Thuần tha thiết ngóng nhìn vào đáy mắt Đàm Dịch Khiêm, lấy tư cách là phụ nữ hiểu rõ về phụ nữ nói, “Dịch Khiêm, em nghĩ là anh vẫn chưa thể hiểu hết về phụ nữ. Nếu như anh cho rằng chỉ dựa vào tin tức em mang thai giả cùng với những lời lẽ vô tình anh dành cho Tử Du, mà kết quả cuối cùng anh muốn chính là để Hạ Tử Du hoàn toàn chết tâm với anh. Vậy thì em có thể lấy lập trường của phụ nữ nói cho anh biết, anh làm như vậy đến cuối cùng sẽ chỉ làm vết thương chồng chất trong lòng của Tử Du càng tăng thêm nhiều vết thương khác mà thôi, chứ không thể khiến cho Hạ Tử Du hoàn toàn quên anh. Bởi vì trong mắt Tử Du, nguyên nhân hôn nhân của hai người tan vỡ là từ hai phía, anh qua lại với người phụ nữ mình thích sau khi ly hôn, anh cũng không có làm gì sai, cho nên Tử Du không có lý do gì để oán trách anh. Hơn nữa, những sự tổn thương gần đây của anh đối với Tử Du, đối lấy nhiều lần cũng chỉ là sự thất vọng của Tử Du dành cho anh, cô ấy sẽ trốn tránh không muốn nhìn thấy anh, nhưng lòng cô ấy sẽ không bao giờ quên được anh. Cho nên, nếu như anh muốn làm cho Tử Du hoàn toàn không còn hy vọng gì ở anh nữa, thì anh cần nên làm thế nào để cô ấy oán anh, hận anh, chỉ có khi cô ấy đã nản lòng thoái chí, mỗi một phút mỗi một giây khi nhắc tới anh cũng chỉ là cảm thấy chán ghét cùng thống khổ, có vậy cô ấy mới có thể hoàn toàn quên được anh. Rõ ràng, mới vừa rồi nghe anh và Tử Du nói chuyện với nhau, em nghĩ mình đã giúp anh làm được điều đó.”

Đàm Dịch Khiêm cười lạnh, “Cô tự cho rằng mình hiểu rõ được tôi?”

Đan Nhất Thuần thản nhiên trả lời, “Không, em không thể nào hiểu được anh, thậm chí đến bây giờ em cũng không hiểu được tại sao anh lại muốn xa lánh Tử Du, nhưng mỗi khi nhìn thấy thái độ anh làm trái lòng mình đối với Hạ Tử Du tuyệt tình tàn nhẫn, tim của em cũng cảm thấy rất đau, bởi vì mỗi một lần Tử Du khó chịu, sự đau đớn ẩn giấu trong mắt anh nếu so với việc Tử Du xoay người bỏ đi thì nỗi đau đớn

anh chịu nó còn nhiều hơn gấp ngàn lần vạn lần. Lòng em thương anh, cho nên, em không muốn anh chịu bất kỳ sự đau đớn nào. Nếu anh đã quyết định dứt khoát muốn xa cách Tử Du mà lòng thì lại không nỡ bỏ, vậy em chỉ có thể dùng cách ‘làm trước nói sau’ để buộc anh phải quyết tâm hơn.”

Nghe xong lời tự thuật của Đan Nhất Thuần, Đàm Dịch Khiêm vẫn không hề có chút biểu cảm, nhưng trông mắt đen u ám lại quý dị nhú lại mỏng như đường chỉ.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo tỏa ra từ người Đàm Dịch Khiêm, trông mắt đen cũng u ám khiến cho người khác e sợ, Đan Nhất Thuần nuốt ực nước miếng xuống cổ họng, thân hình vì sợ hãi mà bước chân liên tục lùi về phía sau.

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm gợi lên ý cười lạnh, “Không phải cô không sợ tôi sao?”

Đan Nhất Thuần lấy hết dũng khí đứng im tại chỗ nói, “Không, em rất sợ, nhưng em biết anh sẽ không có giận lây sang em, bởi vì anh hiểu rõ hơn ai hết, em làm tất cả đều là vì anh.”

Ý cười nơi khóe miệng Đàm Dịch Khiêm càng sâu hơn, còn mang theo sự nguy hiểm khó gần.

Thật sự Đan Nhất rất sợ khi nhìn thấy nụ cười hiểm hoi ít khi có này của Đàm Dịch Khiêm, cô sợ hãi nhưng vẫn cố gắng để mình đứng vững không dao động.

Vào lúc Đan Nhất Thuần tưởng rằng Đàm Dịch Khiêm sẽ dùng hình thức nào đó để trách phạt mình thì bên phía Robert lại đột nhiên vang lên tiếng mở cửa xe.

Ánh mắt hai người đồng thời chuyển sang bên đường.

Hóa ra Robert bảo một người tài xế khác tới, người tài xế đó hiện đang mở cửa xe ngồi vào vị trí lái xe đồng thời cũng nổ máy cho xe chạy.

Đan Nhất Thuần thật không ngờ Robert lại cẩn thận chu đáo với Hạ Tử Du như thế.

Lý do Robert bảo tài xế khác tới lái xe thay mình rất dễ hiểu đó là vì Hạ Tử Du.

Robert lo lắng nếu lúc này mình lái xe sẽ ảnh hưởng đến Hạ Tử Du đang ngủ trong lòng mình, cho nên anh thà rằng bảo người khác tới lái thay cũng không muốn mình di chuyển khiến Tử Du thức giấc.

Nhìn bóng xe từ từ lăn bánh, Đan Nhất Thuần lơ đãng nói, “Anh cứ luôn mong muốn để Robert tới chăm sóc cho Tử Du, em nghĩ tối hôm nay anh đã được toại nguyện rồi.”

Trên khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm cũng không hề biểu hiện ra cảm xúc gì, anh bình thản nói, “Xem ra tôi đã xem thường năng lực của một bác sĩ tâm lý như cô!”

Đan Nhất Thuần nghiêm mặt trả lời, “Đáng tiếc, em có thể đoán được tâm tư người khác, nhưng vĩnh viễn không đoán được tâm tư của anh.”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời Đan Nhất Thuần, đột nhiên cất bước đi.

Nhìn tới bóng lưng hiên ngang lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm bỏ đi, Đan Nhất Thuần lên tiếng hỏi, “Tối nay em vẫn phải tiếp tục ở lại bệnh viện diễn trò sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng chậm chạp nói, “Nếu như tối nay Robert tới tìm tôi, tôi nghĩ phần diễn trò của cô cũng nên kết thúc từ đây.”

.

Hai mươi phút sau, đoán chừng có lẽ Robert đã về tới khách sạn, Đàm Dịch Khiêm một tay cầm túi quần đứng ở trước cửa sổ sát đất của phòng làm việc, lấy điện thoại di động ra gọi vào số điện thoại di động Hạ Tử Du, nhưng không đợi di động kết nối Đàm Dịch Khiêm liền cúp điện thoại.

Từ khi Robert tới Los Angeles vẫn luôn ngủ lại ở khách sạn “LLD” của Đàm Dịch Khiêm, cho nên hiện tại Robert cũng chọn cho Hạ Tử Du một căn phòng sát vách phòng anh ở tại khách sạn “LLD”.

Hạ Tử Du ngủ rất say, ngay cả khi Robert đặt nhẹ cô xuống giường cô cũng không hề hay biết.

Robert thấy Hạ Tử Du mặc nguyên quần áo nằm trên giường có vẻ như không được thoải mái lắm nên anh lập tức gọi điện thoại bảo phục vụ của khách sạn tới thay cho Hạ Tử Du bộ đồ ngủ. Trong khi phục vụ thay đổi quần áo cho Hạ Tử Du thì anh vẫn luôn đứng ở bên ngoài cửa phòng.

Đợi sau khi phục vụ rời đi, lúc này Robert mới đi lại vào phòng của Hạ Tử Du, sau đó ngồi xuống mép giường lẳng lặng nhìn dáng vẻ ngủ say sưa của Hạ Tử Du.

Đột nhiên điện thoại di động Hạ Tử Du đổ chuông.

Không muốn đánh thức Hạ Tử Du, Robert lập tức đưa tay cầm lên túi xách Hạ Tử Du rồi mở khóa, Robert vừa mới tìm được di động, đang chuẩn bị xem giúp Hạ Tử Du là ai gọi, nhưng đột nhiên chuông điện thoại di động lại im bật, mà dãy số hiện trên màn hình điện thoại di động của Hạ Tử Du là một dãy số rất lạ.

Robert nghĩ đối phương gọi nhằm vào số điện thoại Hạ Tử Du, nên anh liền bỏ điện thoại Hạ Tử Du lại vào túi xách, nhưng khi anh định bỏ điện thoại di động vào túi xách cho Hạ Tử Du thì vô tình anh lại nhìn thấy trong túi xách Hạ Tử Du có kèm theo một bản văn kiện in ba chữ “Thư thỏa thuận” còn mới tinh.

Có lẽ là ba chữ “Thư thỏa thuận” này quá dễ dàng kích thích dây thần kinh nhạy cảm người khác, Robert cũng không nghĩ gì mà mở ra xem.

Nhưng không ngờ khi Robert vừa đúng lúc lật lên xem nội dung một tờ trong đồng thư thỏa thuận đó. . . .

Đọc lướt qua tất cả nội dung bên trong thư thỏa thuận, Robert đột nhiên nắm chặt hai quả đấm đến độ nổi lên gân xanh, sau đó xé nát luôn phần thư thỏa thuận đó, rồi không hề chần chừ Robert nhặt lên chìa khóa xe bực tức đứng dậy bỏ đi.

.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm gọi xong cuộc điện thoại mà anh căn bản không muốn nó được kết nối, sau đó chỉ lẳng lặng mà ngồi trên ghế sofa duy nhất trong phòng làm việc, đang uống loại Laffey năm 83 vừa mới mua.

Không ngoài dự đoán của Đàm Dịch Khiêm, chưa tới nửa giờ, cửa phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm đã bị Robert hung hăng đẩy vào.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh để ly rượu xuống, ra vẻ như rất kinh ngạc, “Đã trễ thế này, sao cậu còn đến đây?”

Robert dấm một phát thật mạnh vào cạnh tường, bởi vì tức giận mà mặt xanh mét, nghiến răng nói, “Đàm Dịch Khiêm, cậu còn là con người không? Sao cậu có thể buộc Tử Du bỏ đi đứa nhỏ, chẳng lẽ cậu không biết cơ thể Tử Du vốn không thể chịu nổi đau đớn đó sao?”

Đàm Dịch Khiêm cầm ly rượu đổ trên bàn lên lắc nhẹ, giống như không thèm quan tâm nói, “Tôi đã đi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói nếu bốn năm tháng sau cô ấy có làm giải phẫu phá thai cũng không có vấn đề gì.”

Robert siết chặt nắm tay, cố gắng kiềm nén tức giận nói, “Không nói đến chuyện nếu làm phẫu thuật phá thai rất có hại cho cơ thể của Tử Du, coi như 4,5 tháng sau Tử Du có thể làm giải phẫu phá thai, nhưng đứa nhỏ trong bụng Tử Du đã tượng hình, chẳng lẽ cậu có thể trơ mắt nhìn một sinh mệnh nhỏ bé đã có tay có chân bị cha mẹ nó nhẫn tâm giết hại hay sao?”

Đàm Dịch Khiêm dời ánh mắt khỏi ly rượu liếc sang Robert, thản nhiên nói, “Cậu nên chú ý, tôi và Hạ Tử Du là song phương cùng thỏa thuận, tôi không hề miễn cưỡng cô ấy.”

Không kiềm được tức giận, Robert cúi người túm chặt cổ áo sơ mi Đàm Dịch Khiêm, “Đàm Dịch Khiêm, cậu hãy tỉnh táo lại đi, tôi biết việc này tuyệt đối sẽ không phải là điều cậu mong muốn, cậu mau theo tôi đi qua giải thích với Tử Du.”

Đàm Dịch Khiêm giựt giựt cổ áo mình, “Cậu bỏ tay ra!”

Robert càng túm chặt hơn, “Cậu không nói rõ với tôi, tối nay tôi nhất quyết sẽ ở lại chỗ này.”

Đàm Dịch Khiêm hừ lạnh, “Tôi thật sự rất tò mò, hơn nửa đêm cậu chạy đến công ty tôi, lại chỉ để nói về chuyện vợ trước của tôi? Robert, tôi hỏi cậu, cho dù tôi và vợ trước có bỏ đứa nhỏ hay không, chuyện đó

rốt cuộc có quan hệ gì với cậu?”

209. Chương 209 : Cần Một Người Có Thể Bảo Vệ Cô Ấy

Câu hỏi của Đàm Dịch Khiêm khiến Robert giật mình.

Bàn tay Robert đang nắm chặt cổ áo Đàm Dịch Khiêm dần dần buông lỏng.

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên lạnh nhạt mở miệng, “Hơn hết cậu còn hiểu rõ hơn bất kỳ ai, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, Hạ Tử Du cũng hiểu rõ điều này, tại sao cậu cứ ép tôi và cô ấy ‘làm chuyện phí công vô ích’.

Robert buông cổ áo Đàm Dịch Khiêm ra, hơi thở gấp gáp dồn dập vì đè nén cảm xúc tức giận, giọng nói dần dần bình tĩnh, “Tôi không muốn ép hai người ‘làm chuyện phí công vô ích’, mà là tôi biết cả hai người không ai có thể buông được đối phương, tôi không muốn hai người chỉ vì nhất thời giận dữ mà quyết định sai lầm.”

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng hỏi ngược lại, “Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, tôi đã bao giờ vì tức giận mà làm sai chưa?”

Robert giật mình lần nữa.

Đúng vậy, ở trong ấn tượng của Robert, dù Đàm Dịch Khiêm làm bất cứ chuyện gì đều mưu tính sâu xa, bày mưu nghĩ kế, trên thế giới này không có chuyện gì có thể khiến Đàm Dịch Khiêm tức giận mà gây ra việc vụng động cả. Ít nhất, trong những năm quen biết Đàm Dịch Khiêm, Robert chưa từng nhìn thấy.

Tuy vậy, nhưng Robert vẫn cứ không tin, “Nhưng mà cậu không thể thích Đan Nhất Thuần nhanh như vậy được, tôi hiểu cậu, cậu không thể động lòng với Đan Nhất Thuần.”

Đàm Dịch Khiêm dùng giọng nói nghiêm nghị giải thích, “Tôi cũng đã từng nghĩ tôi không thể động lòng với cô ấy, nhưng sự thật đã chứng minh, lòng người sẽ thay đổi, nhất là khi cậu biết người phụ nữ mà cậu để ý cần bản không thích hợp với cậu, cậu sẽ đi tìm người phụ nữ chân chính thích hợp với cậu, mà Đan Nhất Thuần chính là người thật sự thích hợp với tôi nhưng lại bị tôi xem nhẹ.”

Robert hỏi một lần cuối cùng, “Dịch Khiêm, cậu đối với Tử Du đã không còn cảm giác gì nữa hay sao?”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Trong cuộc hôn nhân ngắn ngủi giữa tôi và cô ấy, cô ấy đã bào mòn toàn bộ sự kiên nhẫn cùng tình cảm của tôi. Tôi đã từng để cô ấy lựa chọn, nếu cô ấy muốn tiếp tục bên cạnh tôi, dĩ nhiên tôi sẽ không phụ cô ấy, đó là cam kết của tôi với cô ấy, nhưng cô ấy đã lựa chọn ly hôn, tôi nghĩ nếu tôi tình nguyện quay đầu trở lại, cô ấy cũng không đồng ý.”

Lúc này, cả Đàm Dịch Khiêm và Robert đều không biết, khi Đàm Dịch Khiêm đang nói những lời này, Hạ Tử Du đang đứng ngoài cửa phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Tầng 98 vắng vẻ yên tĩnh đến nỗi tiếng kim rơi cũng nghe thấy được, hướng chỉ tranh chấp giữa Robert và Đàm Dịch Khiêm trong không gian đêm khuya ấy nghe rõ mồn một, cho nên, đoạn đối thoại của họ tất cả đều rơi vào tai của Hạ Tử Du.

Dựa vào tường bên ngoài cửa phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, trong đầu Hạ Tử Du không ngừng lặp lại câu nói vừa nãy của Đàm Dịch Khiêm —— Trong đoạn hôn nhân ngắn ngủi kia, cô ấy đã bào mòn toàn bộ kiên nhẫn cùng tình cảm của tôi

Lúc Hạ Tử Du còn đang hoảng hốt dựa vào vách tường lạnh lẽo kia thì giọng nói của Robert từ trong phòng làm việc lại một lần nữa truyền đến.

“Coi như cậu đối với Tử Du đã không còn tình cảm gì, cậu cũng không thể tàn nhẫn ép cô ấy phá đi đứa con của hai người Đó là một sinh mệnh, cho dù nó có sống thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tương

lai của cậu và Nhất Thuần, tại sao cậu lại muốn làm tổn thương Tử Du như thế chứ?” Cuối cùng Robert không thể làm gì được nữa ngoài việc lựa chọn tin tưởng, anh cố gắng giữ tỉnh táo hỏi.

Giọng Đàm Dịch Khiêm chậm chậm nói, “Tôi nhớ ra rằng cậu còn chưa biết một chuyện Nhất Thuần cô ấy có thai, nhưng lúc cậu tới tìm tôi, Hạ Tử Du đã hại cô ấy mất đi đứa bé của tôi và cô ấy. Giờ phút này tôi còn có thể bình tĩnh thản nhiên cùng cậu nói về Hạ Tử Du, là bởi vì đúng như lời cô ấy nói, là tôi nợ cô ấy. Tôi không thể nói rằng đối với cô ấy tôi không then với lương tâm, nhưng chuyện cô ấy mang thai đã ảnh hưởng đến cuộc sống hiện giờ của tôi và Nhất Thuần, nếu như tôi để cho cô tôi tiếp tục giữ lại đứa bé này, tương lai giữa tôi và cô ấy nhất định giằng co không rõ, như vậy, đó có công bằng với Nhất Thuần?”

Cuối cùng Robert đã hiểu được nguyên nhân khiến Đàm Dịch Khiêm không thể để Hạ Tử Du sinh đứa bé ra

Đan Nhất Thuần có thai, hơn nữa sắp cùng với Đàm Dịch Khiêm bước vào hôn nhân, nhưng sự thật Hạ Tử Du mang thai đã làm giấc mơ của Đan Nhất Thuần tan vỡ, cho dù người phụ nữ có rộng lượng đến mấy cũng không thể chấp nhận sự thật chồng mình và vợ trước lại có thêm một đứa con nữa. Cho nên, Đàm Dịch Khiêm chỉ có thể bỏ Hạ Tử Du sang một bên suy tính thay cho Đan Nhất Thuần, dĩ nhiên, việc đó cũng không thể trách được Đàm Dịch Khiêm, dù sao mỗi người đều sẽ lựa chọn bảo vệ người mình yêu, người Đàm Dịch Khiêm thích hôm nay là Đan Nhất Thuần, chuyện coi nhẹ Hạ Tử Du cũng là điều dễ hiểu.

Nghĩ thế, Robert hỏi, “Cậu nói là Hạ Tử Du làm cho Đan Nhất Thuần sảy thai, chuyện gì đã xảy ra?”

Đàm Dịch Khiêm dường như vì chuyện này mà tâm trạng không vui lãnh đạm nói, “Tôi không muốn nhắc lại chuyện này, cậu có thể đi hỏi lại Hạ Tử Du.”

Robert lại hỏi “Người hiện nay cậu quan tâm chỉ có Đan Nhất Thuần, cậu có từng nghĩ đến cảm giác của Tử Du không? Coi như cô ấy đối với cậu cũng đã nắn lòng thoái chí, nhưng cô ấy cũng là mẹ của một đứa trẻ, bằng sự lương thiện của cô ấy, cô ấy làm sao có thể cho phép bản thân mình tàn nhẫn như thế mà phá đi cái thai trong bụng?”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày không vui, “Đừng nói kiểu như tôi là người vô tình vô nghĩa như thế, tôi chưa bao giờ muốn cô ấy có đứa bé này, chuyện phát triển đến mức này cả tôi và cô ấy đều có trách nhiệm. Còn nữa, tôi và cô ấy là đã cùng thương nghị với nhau, cô ấy mới đồng ý phá cái thai đi không phải thế hay sao?”

Robert gật đầu, “Cô ấy đồng ý, nhưng là vì cô ấy không có lựa chọn, tôi nghĩ bây giờ trong lòng của cô ấy nhất định là vô cùng khó chịu, mỗi một người phụ nữ đều có sự liều lĩnh để bảo vệ con mình, đây là thiên tính của một người mẹ Còn nữa, năm tháng sau cậu để cô ấy làm giải phẫu phá thai, cậu có từng nghĩ tới tâm trạng trong năm tháng này của cô ấy? Thân thể của cô ấy có thể chịu đựng được không? Dịch Khiêm, tại sao nhất định phải làm tới nông nỗi phải phá thai chứ?”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đã quay lại với sự lạnh lùng, “Cậu đừng có nói nhiều nữa, tôi và cô ấy đã ký thỏa thuận rồi, cô ấy đã không còn cách nào để cứu vãn nữa.”

Đối mặt với sự vô tình của Dịch Khiêm, Robert kiên định nói, “Tôi sẽ không để cậu lấy sức khỏe của Tử Du ra để mạo hiểm, bất kể giữa hai người có thỏa thuận gì, tôi nhất định sẽ không để Tử Du phá thai.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn về phía Robert, “Cậu không có quyền để làm vậy!”

Robert bình tĩnh nói, “Tôi có.”

Tròng mắt đen dài của Đàm Dịch Khiêm khẽ nheo lại, dường như đang hoài nghi cùng thắc mắc.

Giây phút đó, Robert nói mà không hề do dự, “Nếu như tôi là cha của đứa trẻ trong bụng Hạ Tử Du, nếu như tôi có thể đưa cô ấy trở về Trung Đông, như vậy, cậu và Tử Du sẽ vĩnh viễn không còn liên quan gì nữa, cậu cũng chẳng còn lý do nào để buộc cô ấy bỏ đứa trẻ trong bụng nữa!”

Đàm Dịch Khiêm híp mắt lại, con ngươi đen đặc lóe lên sự không hiểu, “Cậu đang nói cái gì?”

Robert hít một hơi thật sâu, dường như trong quá khứ anh không có dũng khí để nói ra nhưng giờ phút này tất cả mọi kiêng kỵ đều bị anh gạt bỏ sang một bên: “Tôi muốn nói, tôi yêu Tử Du, tôi muốn theo đuổi cô

ấy, cũng muốn làm cha của đứa trẻ trong bụng cô ấy, đưa cô ấy rời khỏi thành phố Y, rời khỏi cậu, tôi sẽ cố gắng để cho cô ấy có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc ở Trung Đông.”

Sau khi Đàm Dịch Khiêm nghe xong ánh mắt càng trở nên tối tăm, anh dường như không dám tin, rồi lại bị ánh mắt thành khẩn và nghiêm túc của Robert thuyết phục.

Robert tiếp tục nói, “Rất nhiều năm trong quá khứ, tôi vẫn coi phụ nữ như quần áo, cho đến lần đầu tiên cậu dẫn Tử Du đến gặp tôi. Tôi vẫn nhớ rất rõ ngày hôm đó, Tử Du rất hạnh phúc nép vào trong lòng cậu, trong mắt tôi lúc đó, cảm thấy cậu và cô ấy rất xứng đôi, cũng rất hạnh phúc, đó là lần đầu tiên tôi mong đợi mình cũng sẽ có một người yêu mình đến bạc đầu không rời. Sau đó cậu và Tử Du xảy ra rất nhiều chuyện, cậu và Tử Du đối mặt với nhau trên tòa, trở mặt thành thù, tất cả những thay đổi đó chỉ xảy ra trong nháy mắt, nói thật, hiểu biết của tôi về Tử Du cũng chẳng có mấy, tôi thậm chí còn cho rằng cô ấy là một người không hiểu thế nào là biết quý trọng hạnh phúc của mình, cho nên tôi cũng luôn đứng ở góc độ của người quan sát mà nhìn hai người bọn cậu, cũng đem tình yêu giữa hai người xem là một cuộc tình bình thường. Nhưng tôi không thể ngờ rằng, lúc cậu và Tử Du rời xa nhau, tôi lại gặp lại Tử Du ở Male Tôi nhớ hôm đó ở Male trời mưa rất to, Tử Du bị mắc mưa cả người nhếch nhác đến nộp đơn xin việc tại khách sạn mới mở của tôi. Lúc cô ấy nhìn thấy tôi, cô ấy rất khiếp sợ, sau khi biết tôi là chủ của khách sạn đó, cô ấy không nói hai lời liền đội mưa bỏ đi. Tôi theo bản năng mà đuổi theo cô ấy, kéo cô ấy từ trong mưa vào khách sạn, tôi hỏi cô ấy tại sao vừa nhìn thấy tôi lại bỏ đi, cô ấy nói tôi là bạn của cậu, cô ấy không muốn tiếp xúc với bất kì người nào hay chuyện gì liên quan đến cậu, huống chi có thể tôi cũng không muốn gặp cô ấy. Tôi không biết có phải vì nhìn thấy cô ấy gầy yếu trơ trọi đi trong mưa khiến người khác cảm giác được sự cô đơn và vô lực hay không, thế nên tôi để cô ấy ở lại khách sạn, cũng cho cô ấy một công việc, vốn cô ấy từ chối, nhưng lúc tôi đồng ý giữ bí mật việc cô ấy ở Male với cậu, cuối cùng cô ấy cũng ở lại khách sạn của tôi.”

Đây là lần đầu tiên Robert kể cho Đàm Dịch Khiêm chuyện anh và cô gặp nhau ở Male, nhưng mà Đàm Dịch Khiêm cũng không để lộ vẻ gì là quá mức kinh ngạc hay khiếp sợ, giống như rất cả mọi chuyện trong lòng cậu tôi đã sớm biết hết.

Robert đắm chìm trong hồi ức, dịu dàng nói, “Những ngày đầu khi cô ấy mới làm việc ở khách sạn, ấn tượng của tôi với cô ấy vẫn luôn dừng lại ở hình ảnh lúc cô ấy đứng đối diện với cậu trên tòa án kiên định và quyết tuyệt, tôi đã thấy đáng vẻ cậu và cô ấy ân ái bên nhau, tôi vẫn cứ nghĩ rằng cô ấy là một kẻ rất biết diễn trò, tâm tư sâu xa, khi ở Male thời gian tôi tiếp xúc với cô ấy ngày càng dài. Cho đến lúc chúng tôi cùng tiếp xúc được một năm, đột nhiên tôi mới phát hiện, thì ra trong khách sạn của tôi toàn bộ nhân viên đều yêu thích cô ấy, thì ra là tất cả khách hàng của tôi đều hài lòng với sự phục vụ của cô ấy, thì ra cô ấy là một người nhiệt tình, chân thành, rộng rãi tốt bụng, thì ra không biết bắt đầu từ lúc nào tôi đã thích tiếp xúc với cô ấy, tôi đã sớm không còn khoảng cách với cô ấy, thích đem toàn bộ khách sạn giao lại cho cô ấy nhìn đáng vẻ cô ấy chăm chú làm việc, thích lúc cô ấy cười nói chuyện với tôi. Cuối cùng tôi cũng biết, hóa ra không biết từ lúc nào tôi đã yêu thích cô ấy, hơn nữa cũng không biết là từ khi nào, toàn bộ hứng thú với phụ nữ tôi đã mất hết, tôi chỉ muốn sống cùng cô ấy ở Male.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêng đầu hỏi, “Tại sao những điều này từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ nói với tôi.”

Robert bình tĩnh trả lời, “Bởi vì tôi vẫn chưa khẳng định được tình cảm của mình dành cho cô ấy, dù sao đã từng có rất nhiều người phụ nữ khiến tôi rung động, nhưng sau khi cậu và Nhất Thuần xuất hiện ở Male, tôi mới đột ngột cảm thấy sợ hãi, sợ hãi đó là vì tôi cảm thấy cậu có thể mang Tử Du đi. Quả nhiên, sau khi cậu đến Male, tinh thần của Tử Du rất rối loạn, mặc dù cô ấy ở trước mặt tôi hay bất kỳ ai đều cố ra vẻ không có gì cả, nhưng tôi nhìn thấy được cô ấy đối với cậu vẫn còn tình cảm, huống chi quá khứ cô ấy và cậu đã từng chuẩn bị một căn phòng ba mặt nhìn biển ở hai năm, cũng từng gặp phải tin tức cậu và Nhất Thuần ân ái trên tivi lúc đó đôi mắt của cô ấy trong một khoảnh khắc đã hiện lên sự đau đớn. Tôi hiểu rõ tình cảm của cô ấy dành cho cậu, sau này cộng thêm cậu quay lại Male tôi cũng hiểu cậu không thể buông tay cô ấy được, tôi biết rất rõ tôi và cô ấy là không có khả năng, mà điều đúng đắn duy nhất tôi có thể làm đó là để cô ấy quay về bên cậu, để cho cô ấy sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ bên cậu.”

Đúng thế, có thể nhìn ra từ rất nhiều chuyện, Robert vẫn luôn vun vén cho Hạ Tử Du và Dịch Khiêm.

Robert không tiếp tục nói nữa, hình như đang đợi phản ứng của Đàm Dịch Khiêm.

Đúng lúc này, bịch ——

Ngoài cửa phòng làm việc vang lên tiếng người đánh rơi thứ gì đó.

Vào lúc Đàm Dịch Khiêm đang lâm vào trầm tư thì Robert chạy ra xem có chuyện gì.

Robert không ngờ rằng, hình ảnh mà anh nhìn thấy ngoài hành lang lại là Hạ Tử Du đang gấp gáp chạy vào trong thang máy

Robert kinh ngạc trợn mắt, “Tử Du?”

Đúng lúc ngày Dịch Khiêm cũng ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy cảnh Robert đang chạy theo Hạ Tử Du vào trong thang máy.

Robert tóm lấy cổ tay Hạ Tử Du, “Tại sao em lại ở đây?”

Dáng người gầy yếu của Hạ Tử Du bị buộc phải đứng lại, cô kinh hoàng giải thích, “Em. Em.”
Lúc này em tỉnh lại, nhìn thấy giấy tờ anh xé đầy đất, em sợ anh tới đây tìm anh ấy, cho nên em.”

Sự thật thật là lúc Robert ở khách sạn tức giận đến mức vung nắm đấm Hạ Tử Du cũng đã mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhưng chỉ vài giây lúc Hạ Tử Du tỉnh lại thì Robert đã rời đi, để ý đến mấy mẫu giấy vụn vẫn còn trên mặt đất kia, vì vậy Hạ Tử Du gấp gáp đi tới nơi này.

Lúc Hạ Tử Du đi tới tầng 98 đã loáng thoáng nghe được cuộc đối thoại giữa Đàm Dịch Khiêm và Robert, bởi vì lúc đó tâm trạng hai người đang rất kích động, có lẽ là cũng không nghe được tiếng bước chân của cô, lúc cô đi đến trước cửa phòng làm việc của Dịch Khiêm câu nói đầu tiên nghe thấy là Robert hỏi Đàm Dịch Khiêm có phải đã không còn chút tình cảm nào với cô.

Có lẽ là vì câu nói này nên Hạ Tử Du mới đứng lại trước cửa phòng nghe bọn họ nói chuyện, dần dần nghe hết tất cả những gì bọn họ nói.

Lúc này cô sợ phải nghe tiếp, cho nên định rời khỏi đây, nhưng ngờ lúc đi lại vấp vào cái chậu hoa ngã xuống.

Robert nhíu mày, “Nếu như thế, tại sao em lại phải vội vã thế.”

Hạ Tử Du lập tức cứng họng, “Em.”

Vào đúng lúc này Đàm Dịch Khiêm nhàn nhạt mở miệng, “Rất rõ ràng, cô ấy nghe được tôi và cậu nói chuyện, cô ấy không cách nào chấp nhận được sự thật là cậu vẫn luôn thích cô ấy.”

Hạ Tử Du chột ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, tựa như cô bị anh nói trúng tim đen, khuôn mặt cô đã vốn trắng nay càng trở nên trắng bệch.

Robert kinh ngạc, “Tử Du.”

Hạ Tử Du đưa tay đẩy Robert ra, “Buông em ra.”

Robert siết chặt tay Hạ Tử Du không buông, “Đúng như Dịch Khiêm nói, em đang trốn tránh anh?”

Hạ Tử Du dùng sức lắc đầu, “Buông em ra, em không nghe thấy gì hết cũng chẳng biết gì cả.”

Biết rõ Hạ Tử Du đang nói dối, nhưng Robert lại vẫn cứ nói với Hạ Tử Du, “Nếu như em thật sự không nghe được gì vậy anh sẽ nói lại với em một lần nữa. Vừa rồi anh mới nói với Dịch Khiêm, anh muốn theo đuổi em, cũng muốn làm cha của đứa trẻ trong bụng em, đưa em và Liễu Nhiên sang Trung Đông sống!”

Hạ Tử Du đột nhiên bịt kín lỗ tai, “Em không muốn nghe, em không muốn nghe.”

Robert bắt lấy hai tay Hạ Tử Du đang che tai, nhìn thẳng vào đôi mắt đang lẩn tránh của Hạ Tử Du, nghiêm túc nói, “Anh biết chuyện này đối với em là rất đột ngột, nhưng bây giờ xin em bình tĩnh lại.”

Hạ Tử Du cúi đầu, lẩm bẩm nói, “Không phải là anh thích em, anh sẽ không. Từ trước đến giờ anh chỉ coi em như một người bạn, người con gái trong lòng anh chính là Nhất Thuần.”

Robert vịn lấy hai vai vì kích động nên suy sụp của cô, “Tử Du, em có thể cho anh thời gian để anh giải thích được không?”

Hạ Tử Du không ngừng lắc đầu, “Robert, đừng đùa với em như thế.”

Robert nghiêm túc giải thích, “Anh không đùa với em.”

“Xem ra giữa hai người còn rất nhiều chuyện muốn nói, rất xin lỗi, đêm đã khuya, sáng mai tôi còn có rất nhiều hội nghị, vậy tôi sẽ không quấy rầy màn tỏ tình đầy thâm tình này nữa.”

Đàm Dịch Khiêm giống như một kẻ đang xem kịch vui chen vào cuộc đối thoại của hai người.

Hạ Tử Du nghe thấy lời nói của Đàm Dịch Khiêm chợt ngược mắt lên nhưng chỉ còn nhìn thấy bóng lưng lãnh đạm của Đàm Dịch Khiêm đang rời đi.

Hạ Tử Du đi thẳng ra khỏi cửa chính tập đoàn “Đàm thị”, Robert ba chân bốn cẳng đuổi theo, thân hình cao lớn đứng chắn trước mặt Tử Du, “Tại sao lại muốn trốn tránh anh hả?”

“Anh tránh ra!”

“Nếu như em không nói cho rõ ràng, anh sẽ không để em đi khỏi đây.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn khuôn mặt rất nghiêm túc của Robert, “Anh rõ ràng là đang nói dối lừa Đàm Dịch Khiêm. Anh nghĩ em cần anh giúp như thế à? Em đã nói là không cần anh giúp, cũng không cần anh quan tâm. Chẳng lẽ anh không nghe thấy em nói?”

Robert nhú mày, “Những lời anh nói vừa nói với Dịch Khiêm em nghĩ là anh đang giúp em?”

Hạ Tử Du hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Robert nghiêm túc nói, “Anh xin thề những câu vừa rồi anh nói với Dịch Khiêm đều xuất phát từ con tim của anh.”

Ngay lúc đó Hạ Tử Du đưa tay đẩy mạnh Robert ra, “Anh điên rồi, em không muốn nghe anh nói linh tinh gì nữa.”

Giây phút Hạ Tử Du chống đẩy, Robert liền mạnh mẽ kéo cô vào lòng.

Hạ Tử Du đánh liên tiếp lên người Robert, “Buông em ra, buông ra.”

Robert ôm thật chặt Hạ Tử Du vào lòng, cảm anh để trên mái tóc thơm mùi dầu gội của cô, hai mắt nhắm lại nhẹ giọng nói, “Tử Du, đừng từ chối anh như vậy.”

Hạ Tử Du phiến não nói, “Anh điên rồi, chờ anh tỉnh táo lại rồi hãy nói chuyện với em.”

Robert càng siết chặt Hạ Tử Du hơn, “Anh chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ.”

Hạ Tử Du vẫn chống cự trốn tránh nói, “Anh gạt em, người anh thích là Nhất Thuần, chúng ta chỉ là bạn bè.”

Giống như không nở buông ra, Robert nhẹ đỡ lấy hai vai Hạ Tử Du, thành khẩn nói, “Anh không gạt em, cho tới nay, người anh thích chỉ có mình em.”

Hạ Tử Du bỗng lùi về phía sau một bước, lắc đầu thật mạnh, “Không thể nào.”

Robert vẫn đứng im tại chỗ, sâu sắc nhìn Hạ Tử Du, “Anh cũng từng cho rằng sự rung động của anh với em cũng chỉ như những người phụ nữ tâm thương trước, Tử Du, sự thật không phải như thế. Nhất Thuần là mẫu người xưa nay anh thích, anh theo đuổi cô ấy vì anh nghĩ rằng mình làm vậy thì có thể chứng minh anh đối với em chỉ là hứng thú nhất thời, nhưng dù cho anh có làm bất cứ điều gì anh cũng không thể thích được Nhất Thuần, nhiều lần anh mượn cơ Nhất Thuần để đến Los Angeles thật ra là chỉ vì muốn nhìn thấy em.”

Hạ Tử Du cố gắng trốn tránh, giọng nói trở nên khàn khàn, “Những thứ này không phải sự thật, anh đã từng vì Nhất Thuần mà đi khắp thế giới tìm cô ấy, lúc cô ấy bị thương anh còn lo lắng hơn bất cứ ai, anh còn vì chuyện cô ấy muốn kết hôn với Dịch Khiêm mà nổi giận.”

.

Trước cửa sổ sát đất ở tầng 98 của tập đoàn “Đàm thị”, Đàm Dịch Khiêm một tay để trong túi quần, bình tĩnh mà nhìn về phía trước.

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh về cuộc sống an nhàn bình yên của Hạ Tử Du và Robert trong tương lai, đôi con người từ trước đến nay đều luôn lạnh lẽo của anh bỗng hiện lên nét cô đơn cùng chán nản.

Bỗng dưng, tiếng chuông điện thoại của Đàm Dịch Khiêm vang lên — Ấn phím trả lời con người của Đàm Dịch Khiêm trong nháy mắt chuyển thành lạnh lẽo, ánh mắt sáng rực như lửa nhìn về phía trước.

“Tổng giám đốc.”

“Nói.”

“Thuộc hạ đã làm theo lời của ông nói, nhưng mà hình như chị Dư đã nhìn ra được gì đó, tôi sợ chị Dư sẽ vì lo lắng mà ngăn cản ông.”

“Tôi biết rồi.”

“Tổng giám đốc, thuộc hạ không hiểu, tại sao ông lại muốn mạo hiểm như vậy? Nếu như khi đó ông đã không còn quan tâm đến bà tổng giám đốc, thì ông căn bản không cần phải.”

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm nhú mảy nói, “Sao cứ phải nói những lời vớ vẩn nhiều như thế, cứ làm theo lời tôi, đừng để phạm phải bất kỳ sai lầm nào.”

Thuộc hạ không dám nói nhiều, gật đầu, “Dạ.”

Sau khi cúp máy, Đàm Dịch Khiêm vẫn đứng trước cửa sổ sát đất thật lâu.

210. Chương 210 : Nhớ Kỹ Bộ Mặt Mà Khiến Ngươi Ta Chỉ Mụn Phun Nước Miếng Lên Đó

Khách sạn “LLD”.

Robert đưa Hạ Tử Du đi tới trước cửa phòng.

Hạ Tử Du mở cửa bước thẳng vào phòng, không xoay người chào Robert một tiếng.

Trước khi Hạ Tử Du bước vào phòng bỗng Robert lên tiếng gọi, “Tử Du.”

Không chờ Robert nói tiếp Hạ Tử Du đã cắt ngang, “Em không có gì để nói với anh cả.”

Robert do dự rồi nói, “Vây. Chuyện tối nay em có thể coi như chưa nghe thấy gì cả.”

Bước chân Hạ Tử Du chợt dừng lại, cũng không trả lời lại Robert đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại.

Robert nhìn vào cửa phòng đã đóng nói, “Chúc em ngủ ngon. . . . anh ở phòng bên cạnh, có việc thì gọi anh, ngủ ngon.”

Trở về phòng, Hạ Tử Du mệt mỏi nằm xuống giường.

Cô mở to mắt sững người nhìn trần nhà, trong đầu đều là những lời Robert vừa nói với cô —

Cho tới nay anh đều cố gắng để mình thích Nhất Thuần, lúc càng quan tâm đến em anh lại cố ý thể hiện tình cảm của mình với Nhất Thuần trước mặt mọi người càng sâu đậm hơn.

Lần đó cố ý bay đến Los Angeles nhờ em thuyết phục Dịch Khiêm tìm Nhất Thuần giúp anh, thật ra là anh đang viện một cái cớ hợp lý để đến gặp em.

Còn có lúc Nhất Thuần vì đỡ đạn thay cho Dịch Khiêm mà bị thương, vì thế nên anh ngồi chuyến bay sớm nhất quay lại Los Angeles cũng là vì em.

Anh giận dữ về chuyện Nhất Thuần kết hôn cùng Dịch Khiêm, căn bản không phải giận Nhất Thuần thay đổi, mà là giận Dịch Khiêm phụ lòng em, anh lo lắng cho em, cũng cảm thấy không đáng thay em, lại càng không muốn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của em.

Hạ Tử Du lắc đầu, giữ bỏ hết tất cả những lời của Robert ra ngoài tai.

Cô không ngừng tự nói với mình, không thể nào, Robert không thể thích mình.

Nhưng mà cô càng nghĩ như vậy, vẫn có một ít cái gọi là sự thật len lỏi vào đầu cô.

Ví dụ như có những lần cô cảm thấy bồi hồi mất mát, Robert luôn xuất hiện đúng lúc cho cô sự ấm áp và an ủi.

Lại một ví dụ khác ngày cô rời khỏi Đàm Dịch Khiêm trở về thành phố Y, Robert cũng đi theo rồi ở lại thành phố Y.

Một ví dụ nữa lúc Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần tuyên bố sắp kết hôn, sự thất vọng của Robert đối với Nhất Thuần so với trong tưởng tượng của cô còn nhạt hơn rất nhiều.

Nhưng mà.

Không thể nào, sao Robert lại có thể thích cô?

Cô không thể nào tin vào sự thật này được, bởi vì cho tới nay cô chỉ nghĩ Robert là bạn, cô vẫn nghĩ Robert làm nhiều chuyện cho cô và Dịch Khiêm như thế chỉ đều xuất phát từ tình cảm bạn bè. Nếu Robert làm những chuyện đó nguyên nhân là vì cô, như vậy, những thứ cô đã từng nghĩ đó là điều đương nhiên giờ lại trở thành sự trả giá của Robert....

Cô chịu không nổi những cái gọi là trả giá này, cô không muốn bất kỳ ai phải chịu thiệt thòi.

Suy nghĩ suốt đêm, cuối cùng Hạ tử Du cũng nghĩ rõ ràng cô nên làm cái gì.

Sắc trời vừa hừng sáng, lúc Hạ Tử Du đang trong phòng tắm rửa mặt chuẩn bị một lát nữa nói chuyện rõ ràng với Robert, thì bên ngoài cửa phòng cô bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Nghĩ rằng có thể người đó là Robert, Hạ Tử Du chuẩn bị tâm lý thật tốt sau đó ra mở cửa phòng.

Quả nhiên, người đứng ngoài cửa chính là Robert.

“Chào buổi sáng.”

Hạ Tử Du cũng lịch sự chào lại, “Chào buổi sáng.”

Robert hỏi, “Anh có thể vào không?”

Hạ Tử Du gật nhẹ.

Sau khi Robert đi vào phòng cô để cửa phòng mở to hết cỡ, thật giống như rất kiêng dè ở một mình với Robert

Robert chú ý tới từng động tác của Hạ Tử Du, nhưng anh vẫn đóng cửa lại, sau đó bật cười khẽ

Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Anh cười cái gì?”

Robert khoanh tay rồi nhún nhẹ vai một cái, “Chẳng cười gì cả, chỉ là nhìn dáng vẻ em cố ý trốn tránh anh thật rất buồn cười.”

Không thể hiểu nổi dáng vẻ thoải mái của Robert lúc này, Hạ Tử Du trầm mặt nghiêm túc nói, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Robert cười nhìn Hạ Tử Du, dáng vẻ rất giống kiểu dù bạn vẫn ung dung nói, “Anh biết em muốn nói chuyện gì với anh.”

Hạ Tử Du bất chợt ngược nhìn lên.

Robert chậm rãi nói, “Em muốn nói với anh, sau này không muốn gặp anh nữa, cũng không cần anh giúp đỡ, em mong anh có thể đi làm chuyện của mình đừng có lãng phí thời gian cho em, bởi vì em từ trước đến giờ chỉ coi anh là bạn bè, công sức mà anh bỏ ra vì em khiến em cảm thấy áp lực.”

Hoàn toàn không nghĩ tới Robert lại hiểu rành mạch lúc này cô đang nghĩ gì, Hạ Tử Du sững người đứng im tại chỗ.

Robert đưa tay búng trán Hạ tử Du, “Em đúng là đồ ngốc, anh làm sao có thể thích em được? Cả đêm hôm qua đều nghĩ những thứ vớ vẩn này?”

Hạ Tử Du vuốt nhẹ chỗ đau trên trán, không hiểu gì mà nhìn Robert đang nhếch miệng cười trước mặt.

Robert cười nói, “Tối hôm qua những lời đó là anh nói cho Dịch Khiêm nghe, ai biết em lại đang đứng trước cửa chứ, lúc ấy Dịch Khiêm cũng ở đây, anh không thể đem mấy lời nói dối công phu của anh trở thành công cốc được, cuối cùng chỉ có thể lôi cả em vào thôi.”

Hạ Tử Du lắc đầu nghi ngờ, “Em không hiểu.”

Robert nói rất nghiêm túc, “Em tất nhiên là không hiểu, cho nên bây giờ anh sẽ giải thích cho em nghe. Tối hôm qua sau khi nhìn thấy thỏa thuận giữa em và Dịch Khiêm, anh tức đến mức chạy ngay đi tìm Dịch Khiêm, vốn là anh muốn để cho Dịch Khiêm từ bỏ chuyện năm tháng sau em sẽ phá thai, nhưng thái độ vì Nhất Thuần của Dịch Khiêm rất kiên quyết, hơn nữa em và Dịch Khiêm đã ký thỏa thuận, anh không thể thay đổi gì được, cuối cùng, vì để em có thể mang đứa bé rời khỏi Los Angeles, anh chỉ có thể bịa ra chuyện anh thích em với Dịch Khiêm. Dụng ý của anh rất rõ ràng, đó chính là tìm được một lý do nào đó có thể thuyết phục Dịch Khiêm để cho em rời khỏi Los Angeles.”

Hạ Tử Du kinh ngạc mở to hai mắt, “Nói như vậy, những lời tối hôm qua anh nói tất cả đều là vì diễn kịch trước mặt Dịch Khiêm?”

Robert gật đầu.

Hạ Tử Du nghi hoặc hỏi, “Nhưng mà tối hôm qua ở dưới lầu của Đàm thị, anh vẫn.”

Robert mỉm cười, “Đó là bởi vì Dịch Khiêm đang ở tầng 98, cậu ta chỉ cần đứng trước cửa sổ sát đất là có thể nhìn thấy tất cả hành động của chúng ta, anh muốn để cho cậu ta tin, cho nên mới diễn thêm.”

“Có thật không?” Hạ Tử Du vẫn ôm khư khư nghi vấn, bỗng dừng lại hỏi, “Vậy lúc ở khách sạn thì sao? Ở trong khách sạn tại sao anh lại không giải thích với em?”

Robert vẫn cười cười trả lời, “Em đã quên đây là khách sạn của ai à? Nếu muốn để Dịch Khiêm tin thì phải làm đến mức giọt nước cũng không lọt, nếu như mà anh và em đứng trước cửa phòng nói ra sự thật, nếu bị phục vụ phòng trong lúc vô tình đi ngang qua nghe thấy, em nghĩ rằng Dịch Khiêm còn tin lời nói dối của anh không, anh vốn định vào phòng giải thích với em, nhưng em căn bản không cho anh cơ hội đó, sau nghĩ đến dù anh có gõ cửa gọi em, em cũng sẽ chẳng mở cửa cho anh, để khỏi khiến phục vụ của khách sạn chú ý, anh chỉ có thể lựa chọn sáng nay khi em bình tĩnh lại rồi mới nói chuyện với em cho rõ ràng.”

Lời nói của Robert khiến cho Tử Du dần dần thả lỏng, bỗng nhiên, Hạ Tử Du liên tiếp đánh lên người Robert. (tội nghiệp ku Bết gê)

“Anh thật đáng ghét, anh làm em sợ chết khiếp lên được.”

Robert nhanh chóng chạy ra xa, đau đớn nhíu mày, “Sao em lại đánh mạnh thế, tối hôm qua ngực anh cũng bị em đánh thành bầm tím lên rồi.”

Hạ Tử Du dừng tay lại tức giận trợn mắt nhìn Robert, “Ai bảo anh hại em tối qua suy nghĩ cả đêm, thiếu chút nữa còn đem chuyện anh thình thoảng xuất hiện trước mặt em làm bằng chứng.”

Robert tiện đà đưa thêm, “Vậy em có vì anh mà ‘xuân tâm nhôn nhạo không’?”

Hạ Tử Du liếc xéo Robert, “Anh vẫn còn muốn bị đòn phải không?”

Robert không dám nói đùa nữa, “Được rồi, chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh đi.”

Hạ Tử Du trầm mặt hỏi, “Tại sao anh phải bịa ra chuyện đó trước mặt Đàm Dịch Khiêm?”

“Chẳng phải anh đã nói rồi à? Anh muốn để em và đứa trẻ trong bụng em rời khỏi Los Angeles.”

Hạ Tử Du nhú mày, “Em có nói là em muốn giữ lại đứa bé này à?”

“Em không muốn giữ nó lại?” Robert giật mình kinh ngạc, nhưng sau đó lại nói, “Ồ được, nếu em đã không muốn giữ lại, vậy chuyện anh nói dối với Đàm Dịch Khiêm cũng vô ích rồi, anh sẽ đi giải thích với Dịch Khiêm ngay bây giờ”

Đúng lúc này Hạ Tử Du kéo lấy tay Robert, “Đừng đi! !”

Robert nói, “Không phải là em nói không muốn giữ lại đứa bé này à?”

Hạ Tử Du chậm rãi rũ mắt xuống, “Em chưa nói. Nhưng cho dù em muốn giữ lại đứa bé này cũng phải là vì Dịch Khiêm.”

Robert nắm lấy hai vai Hạ Tử Du, “Anh hiểu rất rõ tính cách của em, đứa bé là một miếng thịt trong bụng của em, cho dù bất kỳ người mẹ nào cũng không tàn nhẫn được như vậy.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng xoa bụng, ngập ngừng nói, “Em vốn không nên có đứa trẻ này.”

Robert cầm lấy hai tay của Hạ Tử Du, “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, bây giờ cùng đi với anh!”

Hạ Tử Du đi theo sau lưng Robert, “Đi đâu?”

Robert trả lời, “Đi tìm Dịch Khiêm”

Bước chân của Hạ Tử Du lập tức dừng lại, “Tại sao phải tìm anh ấy?”

Robert quay đầu nhìn Hạ Tử Du, “Chỉ cần em phối hợp với anh, anh nghĩ chỉ cần đợi một lát nữa là em có thể mang theo đứa trẻ rời khỏi Los Angeles.”

Hạ Tử Du đại khái đã nghĩ ra Robert muốn cô phối hợp với anh làm gì, cô gật gật đầu rồi lại hỏi, “Tại sao anh lại giúp em?”

Robert nghiêm túc nhìn Hạ Tử Du, “Bởi vì —— Là anh dẫn em tới Los Angeles, cũng là anh đem tin em mang thai nói với Dịch Khiêm, anh cứ nghĩ rằng có đứa bé hai người sẽ gương vỡ lại lành, nhưng lại quay ngược lại hại em, cho nên anh phải chịu trách nhiệm cho những chuyện vọng động anh đã làm, sau đó trả lại cuộc sống yên tĩnh an đặt cho em.”

Robert nắm tay Hạ Tử Du vừa mới xuất hiện trong vườn hoa nhà họ Đàm, người giúp việc cũng đã vội vàng chạy vào trong phòng khách của om sòm gọi, “Ông chủ, ông chủ, cô Hạ đã trở về.”

Bất ngờ, người giúp việc đẩy ông Đàm đang ngồi trên xe lăn xuất hiện ở cửa lớn nhà họ Đàm

Lúc Hạ Tử Du nhìn thấy ông Đàm lập tức muốn rút bàn tay đang bị Robert nắm chặt ra.

Robert không cho phép Hạ Tử Du rút tay ra, mà liếc mắt ra hiệu cho Tử Du phối hợp với anh, lúc này lý trí của Hạ Tử Du mới bình tĩnh lại.

Hai người tay trong tay đi tới trước mặt ông Đàm, ông Đàm rõ ràng không vui, nhưng lúc đối mặt với Hạ Tử Du, vẻ mặt của ông vẫn ôn hòa như xưa, “Tiểu Du à, tối qua con đi đâu? Sáng nay người giúp việc phát hiện cả đêm qua con không có về phòng, bác đang định cho người đi tìm con đấy.”

“Bác, thật xin lỗi, tối hôm qua con.”

Robert nói tiếp câu của Hạ Tử Du, “Bác Đàm, tối hôm qua Dịch Khiêm vì chuyện Tử Du không cẩn thận mà làm Nhất Thuần sảy thai mà nổi trận lôi đình dẫn Tử Du đến bệnh viện, là cháu đưa Tử Du đến ở khách sạn.”

Ông Đàm nhìn Robert, “Tôi biết cậu, hôm tôi tỉnh lại là cậu đã báo cho vợ và con gái tôi, cậu là bạn của Dịch Khiêm.”

Robert gật đầu, “Dạ.”

Ông Đàm lạnh lùng nói, “Nếu cậu là bạn của Dịch Khiêm, tại sao bây giờ lại nắm tay Tử Du?” Ông Đàm vừa nói vừa tách ra tay của hai người, sau đó kéo Tử Du về phía sau mình.

Robert bình tĩnh trả lời ông Đàm, “Bởi vì cháu là bạn trai của Tử Du, sau này cháu cũng sẽ mãi nắm tay Tử Du như thế.”

Nếp nhăn giữa trán ông Đàm càng nhíu sâu, “Cậu đang nói cái gì?”

“Hạ Tử Du, cái con hồ ly tinh này, đã dây dưa không dứt với Dịch Khiêm thì thôi, bây giờ còn khiến cả Robert bị liên lụy?”

Cũng không có ai nghĩ đến lúc này Đàm Tâm từ phòng khách lao ra, tay phải giơ lên chuẩn bị tát cho Tử Du một cái.

May mắn là trước đó một giây Robert đã biết được, kéo Đàm Tâm sang một bên, “Cô điên rồi à?”

Đàm Tâm tức giận mắng, “Em không điên, người bị điên chính là anh đó. Tại sao anh lại có thể thích một người phụ nữ để tiện như Hạ Tử Du chứ?”

Robert quay đầu đi, “Không biết đúng sai! !”

Đàm Tâm hung hăng liếc sang Hạ Tử Du.

Ông Đàm đứng lúc này mở miệng, “Tâm à, con về phòng cho ba, không có sự cho phép của ba không được ra khỏi phòng.”

“Ba.”

Ông Đàm giận tái mặt, “Ba nói mà con không nghe?”

“Tất cả các người đều bắt nạt tôi mà giúp cô ta, tôi chán ghét các người! !” Bỏ lại những lời này, Đàm Tâm khóc chạy vào biệt thự.

Ông Đàm ngược mắt nhìn Robert, “Hai người khoan nói gì cả ... Vào phòng khách trước rồi nói.”

Robert gật đầu, “Được.”

.

Bên trong phòng khách của nhà họ Đàm, ông Đàm hỏi Robert, “Vậy, hôm nay cậu tới nhà chúng tôi là vì mục đích gì?”

Robert đáp lại, “Cháu muốn nói chuyện với Dịch Khiêm một lát.”

Ông Đàm nói, “Cậu có chuyện gì đều có thể nói với tôi, nói với tôi cũng như nói với Dịch Khiêm.”

Robert lắc đầu, “Không giống đâu ạ, chuyện cháu muốn nói với Dịch Khiêm là chuyện chỉ có cậu ta mới có thể quyết định.”

Ông Đàm quay đầu nhìn Hạ Tử Du, “Tối hôm qua chắc là con nghỉ ngơi không được đầy đủ, con gái mà để quãng mắt thâm hết lên thế kia, mau lên lầu nghỉ ngơi, nếu không sẽ không còn xinh đẹp nữa.”

“Bác.”

Ông Đàm mặt mũi hòa ái, thương yêu nói, “Mau lên đi, đợi lát nữa bác gọi Dịch Khiêm về với con, để sau này không cho phép nó để con ở nhà một mình nữa.”

Robert đứng lúc đó lên tiếng, “Bác Đàm, cháu biết rõ bác rất thích Tử Du, cũng hy vọng Tử Du làm con dâu bác, nhưng Tử Du và Dịch Khiêm đã không còn tình cảm với nhau nữa, họ không thể tiếp tục sống bên nhau.”

Ông Đàm giận dữ mắng Robert, “Chuyện nhà của chúng tôi không có phần để người ngoài nói! !”

Hạ Tử Du từ tốn nói, “Bác, Robert nói không sai, con và Dịch Khiêm đã không thể.”

Ông Đàm ôn hòa nói với Hạ Tử Du, “Tiểu Du, con đừng quên con bây giờ đang có con cháu của nhà họ Đàm, bác sẽ không để con rời khỏi căn nhà này đâu, huống chi Dịch Khiêm cũng phải chịu trách nhiệm với những việc nó đã làm.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Con không cần anh ấy chịu trách nhiệm, đứa bé này cùng anh ấy không có bất kỳ quan hệ gì.”

Thái độ ông Đàm rất kiên quyết, “Tóm lại bác không cho phép con rời khỏi nhà họ Đàm!”

Hạ Tử Du lên tiếng khuyên nhủ, “Bác.”

Ông Đàm an ủi nói, “Tiểu Du, con đừng nói gì cả....Bác bảo đảm sau này không để con phải chịu thiệt thòi khi ở nhà bác nữa.”

Lời của Ông Đàm vừa dứt, giọng nói lạnh lẽo không có độ ấm của Đàm Dịch Khiêm vang lên, “Chuyện của con tự con sẽ giải quyết, không cần người lớn tuổi như ba hỏi tới.”

Tất cả mọi người đưa ánh mắt chuyển đến Đàm Dịch Khiêm lúc này đang bước vào phòng khách.

Ông Đàm lạnh lùng nói, “Tối qua con đã làm gì với Tử Du?”

Đàm Dịch Khiêm nói với người giúp việc, “Đưa ba tôi trở về phòng.”

Đôi mắt hai người đàn ông đều là chủ gia đình, những người hầu đều không dám nhúc nhích.

Đàm Dịch Khiêm không vui nói, “Lời của tôi nói chẳng lẽ không có ai nghe sao?”

Tất cả người hầu e ngại uy nghiêm của Đàm Dịch Khiêm, tất cả rầm rập vội vàng đẩy xe lăn ông Đàm đi.

Ông Đàm nhíu mày thật sâu, tức giận nhìn Dịch Khiêm nói, “Con đang làm một chuyện sai lầm đấy, con biết không?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Ba, vấn đề tình cảm của chính bản thân ba, ba còn không xử lý nổi, ba không có tư cách dạy con phải làm thế nào.”

Dường như bị Dịch Khiêm chọc trúng chỗ đau, sắc mặt ông Đàm trong nháy mắt tối sầm xuống.

Ngay sau đó người giúp việc đẩy ông Đàm rời đi.

Bên trong phòng khách rộng lớn của nhà họ Đàm chỉ còn lại ba người họ.

Đôi mắt lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm liếc về phía Robert, “Cậu muốn nói chuyện gì với tôi?”

Robert đi tới cạnh Hạ Tử Du, trực tiếp nắm lấy tay Hạ Tử Du, “Tôi muốn đưa Tử Du rời khỏi Los Angeles.”

Ánh mắt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm liếc tới hay bàn tay đang nắm thân mật của Hạ Tử Du và Robert, sau đó nhìn về phía Hạ Tử Du, đôi mày tuấn tú nhíu lại, “Em và cậu ấy đến với nhau?”

Hạ Tử Du bình tĩnh gạt đầu, “Phải.”

Robert nắm thật chặt bàn tay giờ đây đang run lên của Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Hôm nay tôi sẽ đưa Tử Du rời khỏi Los Angeles.”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhíu mày, “Cho dù cậu và cô ấy có ở bên nhau hay không, Hạ Tử Du không thể giữ lại đứa trẻ này mà đi khỏi đây được! !”

Giờ phút này, Hạ Tử Du không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn gương mặt lạnh lẽo không chút thương tiếc của Đàm Dịch Khiêm.

Robert nặng nề nói, “Tôi sẽ dẫn Tử Du đi thật xa, sẽ không bao giờ để ảnh hưởng đến tình cảm của cậu và Nhất Thuần.”

Ánh mắt u tối của Đàm Dịch Khiêm chuyển sang Hạ Tử Du, lạnh lùng chế giễu, “Cô ta có thể làm được sao? Không. Ngày hôm qua chính miệng cô ta còn nói mục đích cô ta ở lại đây là để phá hoại tình cảm của tôi và Nhất Thuần. Cô ta còn giận dữ nói với tôi căn bản là cô ta không thể buông tay được, mà tôi biết rõ cô ta là một kẻ ngoan cố trong tình cảm, cô ta và cậu tuyệt đối không thể bên nhau được! !”

Hạ Tử Du vẫn không nói gì.

Robert tức giận, “Sau khi cậu làm nhiều việc tổn thương đến Tử Du như thế, cậu vẫn tự tin là Tử Du còn yêu cậu?”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới nhìn về phía Hạ Tử Du, thong thả chậm rãi nói, “Cậu có thể thử hỏi cô ta.”

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm, thật lâu cũng không hề chớp mắt.

Lúc này hình ảnh Hạ tử Du chăm chú nhìn Dịch Khiêm khiến cho Robert sợ hãi, Robert ngay lập tức nắm chặt tay Hạ Tử Du, ý bảo Hạ Tử Du không thể để lộ ra một tia sơ hở nào.

Hạ Tử Du dường như không cảm nhận được ý ngầm của Robert, cô vẫn cứ nhìn Dịch Khiêm không chớp mắt.

Rất tốt, cái khuôn mặt cao ngạo tự phụ này, phách lối vô tình bạc nghĩa của anh, cô rốt cuộc cũng nhớ kỹ rồi.

Tương lai, cô sẽ ghép một bức ảnh, sau đó cầm phi tiêu phóng vào đó để cho bộ mặt con người này biến thành một cái hố to, cũng sẽ nhỏ nước bọt lên đầy bức ảnh đó của anh ta.

Tên khốn kiếp này, mình thật là xui tám đời mà!

Những giọt nước mắt chuẩn bị tràn ra khỏi khóe mi bị cô dùng hết sức kiềm chế đè nén lại ở trong tim, Hạ Tử Du đột nhiên cong môi mỉm cười, “Không sai, Đàm Dịch Khiêm, từ trước đến nay tôi cứ luẩn quẩn mãi trong lòng, nhìn anh ở bên cạnh người phụ nữ khác tôi cảm thấy rất khó chịu, tôi cứ muốn dây dưa không rõ với anh, muốn cho anh sống không được yên ổn.”

Robert giật mình kinh ngạc, “Tử Du! !”

Hạ Tử Du không trả lời Robert mà tiếp tục nói, “Nhưng mà, tối hôm qua lúc tôi phá hủy sinh mệnh bé nhỏ của hai người, tôi đột nhiên cảm thấy trả thù thì ra không hề vui vẻ giống như trong tưởng tượng của tôi, nhìn thấy anh và Nhất Thuần đau khổ vì đứa trẻ chưa ra đời tôi lại cảm thấy thương hại, lại bắt đầu đồng cảm với anh, cảm thấy buồn cho anh. Té ra, anh tự cao tự đại, làm việc không chừa thủ đoạn nào, phòng ngừa chu đáo, nhưng kết quả lại chính là ngay cả con mình cũng không bảo vệ được, ha ha.”

Tuần nhan của Đàm Dịch Khiêm trong phút chốc chuyển thành âm u nguy hiểm, ánh mắt trở nên hung ác nham hiểm đương nhiên là đang tức giận tới cực điểm.

Không để sự tức giận đó của Đàm Dịch Khiêm bỏ vào mắt, Hạ Tử Du khoác tay Robert, mỉm cười nói, “Chúng ta đi thôi, tối nay chúng ta sẽ lên đường trở về thành phố Y.”

Robert mở miệng chẳng hiểu gì.

Hạ Tử Du dừng bước lại, nghiêm túc nhìn Robert nhỏ nhẹ nói, “Nếu như chúng ta đăng ký kết hôn ở Los Angeles, vậy thì đứa nhỏ trong bụng em là thuộc về em và anh, như vậy, cái thỏa thuận kia làm gì có tác dụng được nữa?”

211. Chương 211 : Nỗi Lòng Của Đàm Dịch Khiêm

Từ nhà họ Đàm trở về, Robert nóng nảy đi qua đi lại ở trong phòng Hạ Tử Du, còn Hạ Tử Du vẫn bình tĩnh thản nhiên ngồi ở mép giường.

Robert bỗng dừng lại, nhẹ lời trách, “Không phải anh đã nói là em phải phối hợp với anh sao? Em ở trước mặt Dịch Khiêm nói như thế, Dịch Khiêm sẽ hiểu lầm là chúng ta thật sự muốn kết hôn đấy! !”

Hạ Tử Du lạnh nhạt trả lời, “Anh ta có hiểu lầm hay không bây giờ cũng chẳng cần thiết nữa.”

Robert nghiêm nghị nói, “Nhưng anh quan tâm! Anh bịa chuyện trước mặt Dịch Khiêm mục đích là chỉ để em rời khỏi Los Angeles, chứ không phải là muốn tranh giành em với Dịch Khiêm!”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn khuôn mặt đang nóng nảy của Robert, “Trước tiên là nói tới giữa em và Dịch Khiêm đã không còn quan hệ gì nữa, cho dù chúng ta thật sự có như thế đi chăng nữa cũng không dính gì

đến chữ “tranh giành”, Còn nữa, anh thật sự cho rằng chỉ cần anh nói rằng anh và em đang ở bên nhau thì Đàm Dịch Khiêm sẽ để cho em và anh rời khỏi Los Angeles sao?”

Robert nói như chuyện tất nhiên, “Với tình bạn mười năm của bọn anh cậu ấy nhất định sẽ đồng ý!”

Hạ Tử Du châm chọc cười ra tiếng, “Anh ta sẽ đồng ý? Robert à, chẳng lẽ cho tới bây giờ anh vẫn còn cảm thấy anh hiểu được anh ta?”

Robert nghiêm túc nói, “Mặc dù những hành động hiện tại của cậu ấy không thể khiến anh gật đầu đồng tình được, nhưng anh tin rằng cậu ấy không phải là kẻ vô tình vô nghĩa.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Em thừa nhận, anh ta không phải là kẻ vô tình vô nghĩa, nhưng anh ta vẫn là một kẻ cực kỳ lý trí.” Nói tới đây, Hạ Tử Du dừng một chút, “Em với anh ta dây dưa quán quýt nhiều năm như thế, anh ta nói buông tay là buông tay, không có một chút nào dây dưa vương vấn, cũng không có chút luyến tiếc nào, dĩ nhiên, đây là quyền lợi của anh ta sau khi ly hôn, em cũng không có quyền gì mà đi trách cứ anh ta, nhưng mà hai người đã từng yêu nhau cuối cùng lại trở thành người xa lạ, cho dù sau này không thể tiếp tục làm bạn, cũng không cần thiết đi tổn thương đối phương. Em nhớ lúc em và anh ta vẫn còn ở bên nhau, anh ta đã từng rất mong đợi em và anh ta có thêm một đứa con nữa, hiện tại cho dù đã chia tay nhau nhưng đứa trẻ vẫn còn là một sinh mệnh nhỏ bé. Mà anh ta lại vì Đan Nhất Thuần dứt khoát quyết định vứt bỏ đứa con của em và anh ấy. Em đã từng nghĩ rằng anh ta sẽ không tàn nhẫn đến thế được, cũng từng giống như anh cho rằng hiểu được anh ta, nhưng sự thật hết lần này tới lần khác đã chứng minh, lúc giá trị lợi dụng của em đối với anh ta đã hết hoặc là lúc em với anh ta đã là chuyện vớ vẩn, em vẫn tự cho là mình hiểu rõ anh ta còn sinh ra lòng tin với anh ta, cuối cùng chỉ có thể đổi lại là sự chịu đựng tổn thương ngày một lớn hơn nữa.”

Robert không tìm ra được bất kỳ lý do nào để cãi lại Hạ Tử Du, bởi vì lúc này tình huống đúng như những gì Tử Du đã nói, Đàm Dịch Khiêm đã coi Hạ Tử Du như người hoàn toàn không có liên quan.

Thật ra thì Đàm Dịch Khiêm cũng chưa từng thay đổi, anh ta đối đãi với bất kỳ ai cũng lạnh lùng lãnh đạm, giống như anh ta đã từng có thể quyết tuyệt như thế với Đan Nhất Thuần, chỉ là hôm nay vai diễn đã thay đổi, Hạ Tử Du trở thành kẻ mà Đàm Dịch Khiêm thờ ơ, Đàm Dịch Khiêm đối xử với Tử Du cũng trở nên quyết tuyệt.

Robert khe khẽ thở dài, “Anh hiểu ý của em, Dịch Khiêm vì Đan Nhất Thuần sẽ quyết định ‘nhỏ cỏ tận gốc’!”

Hạ Tử Du gật đầu, “Vâng.”

Robert cũng vào lúc này nhớ lại sự thật là Đàm Dịch Khiêm đã từng vì Hạ Tử Du mà cưỡng ép Đan Nhất Thuần phá thai.

Sợ rằng, theo tình huống bây giờ, vị trí hôm nay của Hạ Tử Du chính là vị trí lúc đó của Đan Nhất Thuần, cho nên Đàm Dịch Khiêm bảo vệ Đan Nhất Thuần giống như lúc ấy bảo vệ Hạ Tử Du, không thương lượng không cho đường sống.

Robert thấy có lỗi nói, “Tử Du, là anh nghĩ không chu toàn, còn tưởng rằng dẫn em đi tìm cậu ấy là có thể thuyết phục được cậu ấy.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Trên thực tế, lúc đi theo anh em cũng nghĩ là em đã sai, có lẽ anh ta cũng không tàn nhẫn như em đã nghĩ, vậy mà, sự thật lại một lần nữa chứng minh anh ta là kẻ cuồng vọng tự phụ như thế.”

Robert hỏi, “Em vì quá giận cho nên mới cố ý nói trước mặt cậu ta là chúng ta sẽ đăng ký kết hôn ở Los Angeles?”

Hạ Tử Du nhàn nhạt nói, “Thay vì nói em quá mức tức giận, không bằng nói đó là quyết định trong khoảnh khắc sau khi tự hồi lý trí. Chỉ cần chúng ta đăng ký kết hôn, đứa bé sẽ là con của em và anh, Đàm Dịch Khiêm anh ta căn bản không có cách nào ép em làm theo thỏa thuận.”

Robert giật mình, “Chúng ta kết hôn?”

Hạ Tử Du lập tức giải thích, “Anh yên tâm, không phải kết hôn thật, chúng ta có thể nghĩ một biện pháp khiến Đàm Dịch Khiêm nghĩ chúng ta đã thật sự kết hôn, sau đó em sẽ đưa Ngôn Ngôn theo anh trở về Trung Đông, để mọi người đều nghĩ rằng em đã đến sống ở Trung Đông, đến lúc đó chúng ta sẽ chia tay ở Trung Đông.”

Robert nhú mồm thật chặt.

Cho là Robert đang do dự, Hạ Tử Du áy náy nói, “Thật xin lỗi, quyết định chuyện này em đã không hỏi qua ý kiến của anh, chẳng qua khi đó em căn bản là không nghĩ ra được cách nào khác. Nếu như anh cảm thấy chuyện này có ảnh hưởng đến danh dự của anh, vậy để em nghĩ cách khác!”

Robert vẫn rầu rĩ mà vuốt vuốt trán, thở dài nói, “Tử Du, anh không có ý này, dẫn em đến Trung Đông đối với anh mà nói chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, anh cũng chẳng thêm để ý đến cái gọi là danh dự kia đâu. . . . Anh đau lòng là bởi vì em vì tránh né Dịch Khiêm mà phải đi Trung Đông với anh, em mang thai, lại phải chịu cực khổ chạy tới chạy lui như vậy, anh rất lo lắng cho sức khỏe của em. Còn nữa, anh vẫn không mong muốn nhìn thấy em và Dịch Khiêm lâm vào tình cảnh mỗi người một nơi như thế này.”

Hạ Tử Du thở nhẹ ra một hơi, cười nhạt nói, “Em vẫn cứ nghĩ, những năm qua nếu không phải em vẫn cố chấp kiên trì thứ không nên kiên trì, em với anh ta có lẽ đã không có nhiều tình cảm đến mức này, nếu như mà em có thể nhìn rõ mọi thứ sớm hơn một chút, có lẽ mấy năm trước em và anh ta cũng đã trở thành người xa lạ, cũng sẽ không có cục diện bị thương lúng túng như ngày hôm nay.”

Thấy con người trong suốt của Hạ Tử Du hiện lên những nét đau thương, Robert vội vàng an ủi nói, “Tử Du, nguyên nhân không phải là tại em.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có chuyện gì, tất cả đều đã qua rồi. Nếu như hôm nay chúng ta có thể giải quyết được chuyện ‘kết hôn’, vậy chiều tối chút chúng ta có thể về thành phố Y rồi.”

Robert gật đầu, “Anh đã có cách rồi, chuyện này cứ để anh làm. À, Tử Du, chuyện khiến anh ngạc nhiên đó là em đã không muốn bỏ đứa bé này tại sao còn phải ký cái thỏa thuận kia? Dịch Khiêm cậu ta cũng không thể ép em.”

Hạ Tử Du chán nản cup mắt xuống, “Robert, em không muốn nhắc lại chuyện này nữa.”

Cảm thấy sự đau đớn lan tràn ra trong mắt Hạ Tử Du, Robert không tiếp tục hỏi nữa, chỉ dịu giọng nói, “Được, không muốn nói thì đừng nói. Bây giờ anh phải đi xử lý chuyện ‘đăng ký kết hôn’, em cũng mệt rồi đi ngủ đi.”

Hạ Tử Du cảm kích nói, “Robert, cảm ơn anh.”

Robert nhếch môi cười cười, “Em không cần phải cảm ơn anh, tất cả mọi chuyện là do anh gây ra, anh nên cảm thấy may mắn bởi vì em không trách anh mới đúng.”

Hạ Tử Du mỉm cười đáp lại.

Sau khi Robert đi khỏi, Hạ Tử Du mệt mỏi nằm xuống giường.

Tay nhẹ nhàng xoa bụng, cô cũng nhìn trần nhà.

Thật ra thì, vấn đề Robert vừa mới hỏi cô cô có thể trả lời rất dễ dàng, nhưng cô không muốn nói với Robert, bởi vì nói ra chuyện này chỉ càng làm cô thấy mình sao mà ngu ngốc đến thế.

Lúc Đàm Dịch Khiêm nói với cô không cần đưa bé này, cô rất khó chịu, nhưng Đàm Dịch Khiêm nói với cô những lời “từ tim phổi” kia lại khiến cô cảm thấy vì cô mang thai nên đã phá hoại tình cảm của anh và Nhất Thuần, cho nên, cho dù thân thể không cho phép, cô vẫn ký thỏa thuận với anh còn đồng ý bỏ đi đứa bé này.

Cô thật là rất ngu, cho dù anh và cô đã ly hôn, nhưng anh lại dùng mọi thủ đoạn đem cô quảng ra bên ngoài thế giới của anh, thế mà cô lại còn muốn anh được hạnh phúc. Bởi vì cô vẫn luôn cảm thấy giữa bọn họ kẻ không biết quý trọng tất cả chính là cô.

Nhưng mà cho đến lúc cô ký xong thỏa thuận mới biết, thì ra anh và Đan Nhất Thuần là đã sớm phản bội cô.

Cô đột nhiên cảm thấy sao thật mỉa mai, cô vẫn khờ dại từ tận đáy lòng chúc phúc cho họ, ngược lại họ đang đem cô ra làm trò đùa.

Chuyện như vậy muốn cô kể trước mặt Robert làm sao mà cô chịu nổi?

—
“Đàm thị”.

Đàm Dịch Khiêm cùng với vài người quản lý cấp cao đang mở một cuộc họp đơn giản.

“Tổng giám đốc, hạng mục Vịnh phía Tây chúng ta luôn chịu hao tổn, ông nhất quyết muốn tiếp tục?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc, đầu tư hạng mục Vịnh phía Tây của tập đoàn Y người phụ trách là Arsène, bây giờ Arsène không hiểu vì lý do gì mà vào tù, cho dù chúng ta tiếp tục làm tiếp hạng mục này, chúng ta cũng không thể bắt tập đoàn Y trả chi phí cho chúng ta được, huống chi tập đoàn ‘Y’ hiện tại ngay cả người phụ trách còn không có, cả tiền để tiếp tục đầu tư hạng mục này cũng còn là một vấn đề.”

Đàm Dịch Khiêm phát tay cắt đứt lời nói của cấp dưới, lạnh nhạt nói, “Cái mọi người cần làm chỉ là toàn tâm toàn ý thiết kế kiến trúc mà thôi, những yếu tố khác không cần để ý.”

Có người lo lắng, “Nhưng tổng giám đốc, tập đoàn ‘Y’ còn không chi trả cho chúng ta chi phí của đợt thiết kế thứ hai, chúng ta cần bản không cách nào tiếp tục hạng mục kiến trúc này.”

Sau bàn làm việc, Đàm Dịch Khiêm đan hai tay vào nhau chống trên mặt bàn, dùng giọng lạnh nhạt nói, “Vậy thì dùng vốn lưu động của công ty chúng ta.”

Đàm Dịch Khiêm vừa dứt lời đã khiến toàn bộ những vị quản lý cao cấp ngẩn người.

Những vị quản lý cao cấp này đi theo Đàm Dịch Khiêm đã nhiều năm, cũng hiểu rõ mỗi khi Đàm Dịch Khiêm quyết định một vấn đề đều có đạo lý riêng của mình, bọn họ vẫn không hỏi tới, nhưng vào giờ phút này quyết định của Đàm Dịch Khiêm khiến bọn họ không thể ngờ tới.

Một vị quản lý đã có thâm niên sau lúc sững sờ nghi ngờ hỏi, “Vậy, tổng giám đốc, vì hạng mục này mà sử dụng vốn lưu động của chúng ta? Cái này hình như”

Lập tức có các quản lý khác phụ họa, “Đúng vậy, tập đoàn ‘Y’ cuối cùng có thể chi trả chi phí thiết kế kiến trúc cho chúng ta hay không vẫn còn là một vấn đề, hôm nay chúng ta lại vì chi phí thiết kế kiến trúc cho hạng mục này mà sử dụng vốn lưu động của chúng ta? Cái này hoàn toàn là làm ăn lỗ vốn!”

Có quản lý đề nghị, “Tổng giám đốc, chúng ta có thể bỏ qua hạng mục này, nhiều lắm là cũng chỉ lỗ tiền lãi của từng quý thôi, đối với công ty của chúng ta cũng không ảnh hưởng nhiều.”

“Tôi cũng đồng ý.”

“Đồng ý.”

Tất cả các quản lý đều rất lý trí khuyên Đàm Dịch Khiêm, nhưng làm gì cũng không thay đổi được quyết định của Đàm Dịch Khiêm, “Cứ làm theo lời tôi nói, những thứ khác tự tôi có chừng mực.”

“Tổng giám đốc, nếu như đem tất cả vốn lưu động đặt lên hạng mục kiến trúc Vịnh này, như vậy một khi công ty xuất hiện vấn đề về tiền bạc, cái này sẽ là một mối uy hiếp cực lớn với công ty”

“Đúng vậy, tổng giám đốc.”

Lời Đàm Dịch Khiêm vẫn lạnh nhạt nói, “Hội nghị kết thúc, tất cả đi ra ngoài đi!”

Tất cả các quản lý cũng biết Đàm Dịch Khiêm đã quyết định thì không có người nào có thể thay đổi, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng yên lặng thi hành mệnh lệnh của Đàm Dịch Khiêm.

Sau khi cấp dưới rời đi, Đàm Dịch Khiêm đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc, trầm tĩnh mà nhìn hình ảnh trời chiều, những rặng mây đỏ lóng lánh.

Anh quên anh đã rất lâu rồi không ngắm hoàng hôn như thế này, cảm giác này cũng thật tốt đẹp.

Hình dáng mặt trời đỏ lửa thật giống khuôn mặt thẹn thùng tươi cười, khiến anh không nhận được nhớ đến quá khứ mỗi lần cô thẹn thùng nép vào lòng anh.

Cốc, cốc ——

Tiếng gõ cửa có quy luật lại mang theo tôn kính truyền đến, cắt đứt sự suy tư lúc này của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đã bình ổn cảm xúc ngày thường không còn cảm giác dao động nữa nói, “Vào đi.”

Người đến là chị Dư, chị đứng sau lưng Đàm Dịch Khiêm, hơi khom người, cung kính gọi, “Tổng giám đốc.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn chăm chú về phía trước, “Giờ này hẳn là chị đã tan việc!”

Chị Dư ngược mắt nhìn bóng lưng cao lớn của Đàm Dịch Khiêm, từ tốn nói, “Tôi rất lo lắng cho cậu.”

Đàm Dịch Khiêm nhăn mày, “Tại sao lại nói vậy?”

“Tôi đã biết chuyện cậu sai Cảnh Nhiêu đi làm. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến ngay từ đầu tổng giám đốc lại vì cô ta mà.” Chị Dư nói tới đây dường như vì quá đau lòng mà bị nghẹn giọng, chị điều chỉnh cảm xúc lại rồi tiếp tục nói, “Tôi không hiểu, vì sao lỗi của cô ấy lại để cậu gánh chịu? Cô ấy bị Kim Trạch Húc bắt cóc uy hiếp, đó cũng là do cô ta không nghe lời khuyên can của cậu nên gieo gió gặt bão, cậu đã làm hết khả năng để cứu cô ấy, nhưng cô ấy lại cứ hết lần này đến lần khác không nghe lời cậu, chính vì thế mới để Kim Trạch Húc có cơ hội để lợi dụng. Nếu như không phải cô ấy tạo điều kiện để Kim Trạch Húc lợi dụng, cậu cũng không cần đem cái văn kiện kia giao cho Kim Trạch Húc, như thế thì hôm nay Kim Trạch Húc căn bản cũng không có cơ hội để trở mình!”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhún mày, “Những chuyện này không cần chị quan tâm.”

Chị Dư dùng tư cách của người thân nói, “Tổng giám đốc, tôi nhìn cậu lớn lên, biết mỗi một việc cậu làm cậu đều tính toán chu toàn, nhưng mà, vào giờ phút này tôi thật sự rất lo cho cậu. Tôi không hiểu được, tại sao lúc ấy cậu không thể bỏ qua cô ấy mà quyết định cho chính xác? Cô ấy dễ dao động như vậy, lại còn không hiểu chuyện, cô ấy căn bản là không xứng với cậu, trong thế giới này cậu muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có, Nhất Thuần so với cô ta còn giỏi giang hơn gấp nhiều lần, tại sao cậu lại cứ cố tình chọn cô ta?”

Tròng mắt đen thẳm của Đàm Dịch Khiêm co rút lại, giọng nói trầm xuống, “Tôi chỉ cho phép chị nói những lời này duy nhất một lần, lần sau tôi không hy vọng chị đem cô ấy ra so sánh với bất cứ người nào.

Hốc mắt chị Dư ửng hồng, đau lòng nói, “Cậu vì cô ấy làm nhiều như thế, cô ấy có biết không?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Cô ấy không cần biết.”

Chị Dư lắc đầu thật mạnh, “Tôi muốn đi gặp cô ta.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Tôi không nghĩ là chị sẽ đi đâu!”

Bước chân bị giọng nói lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm ép cho đứng lại, nước mắt nhanh chóng tụ lại trong hốc mắt chị Dư, chị Dư bi thương nói, “Dịch Khiêm, bây giờ tôi lấy thân phận là dì Dư mà nói với cậu. Cậu có nghĩ tới hay không, nếu như cậu thua lần này, thứ mất đi lần này không chỉ là “Đàm thị”, thậm chí sẽ còn phải vào tù, cậu vì cứu Hạ Tử Du, mà mạo hiểm nhiều như thế, tất cả những thứ này có đáng giá không?”

Đúng vậy, vì Hạ Tử Du, cái mà Đàm Dịch Khiêm đang đánh cược quá lớn.

Thái độ Đàm Dịch Khiêm vẫn như cũ thanh thản bình tĩnh, trầm giọng đáp, “Đáng giá!”

Chị Dư không ngừng lắc đầu, cố gắng thuyết phục, “Dịch Khiêm, tôi hiểu rõ vẫn còn có thể cứu vãn, chỉ cần Hạ Tử Du tình nguyện.”

Ai ngờ lời của chị Dư còn chưa hết đã bị Đàm Dịch Khiêm cắt đứt, “Tôi không cho phép! !”

Chị Dư lo lắng gọi, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người, nghiêm nghị cắt bước đi, lạnh lùng nói, “Đừng nói thêm cái gì nữa, nếu biết chuyện này thì hãy giấu ở đáy lòng cho tôi, tôi không mong vì chị nói nhiều mà phá vỡ kế hoạch của tôi.”

Chị Dư nhìn tới phía bóng lưng Đàm Dịch Khiêm nói, “Như thế, Dịch Khiêm, cậu nhất định sẽ tự giải quyết chuyện này, đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm dừng bước trước cửa phòng làm việc một giây, cuối cùng cũng không trả lời vấn đề của chị Dư.

Khách sạn “LLD”.

Robert đứng bên ngoài phòng Hạ Tử Du gõ nhẹ lên cửa.

Một người phục vụ đứng lúc đi ngang qua, tốt bụng nói, “Lúc chúng tôi phục vụ bữa trưa có đưa bữa trưa lên cho cô ấy nhưng lúc đó cô ấy đang nghỉ ngơi, sợ rằng bây giờ vẫn còn ngủ, thưa ông, ông xác định muốn gọi cô ấy sao?”

Robert hỏi, “Cô ấy đã ngủ rất lâu rồi sao?”

Phục vụ gật đầu, “Đúng vậy.”

Robert lập tức nhíu mày. Cô ấy ngủ lâu thế ư? Không thể nào. Mặc dù mang thai thích ngủ, nhưng ngủ từ sáng thẳng đến bốn năm giờ chiều đúng thật là kì quái!

Robert hỏi phục vụ, “Anh có thể giúp tôi mở cửa phòng cô ấy ra được không?”

Phục vụ lắc đầu, “Thật xin lỗi, khách sạn tôi không có quy định như thế.”

Robert cầm giấy tờ trong tay giơ lên trước mặt phục vụ, “Nhìn thấy căn cứ chính xác chưa? Tôi và cô ấy là vợ chồng, tôi muốn vào phòng vợ tôi là chuyện rất bình thường, bây giờ tôi đang sợ vợ tôi đã xả ra chuyện gì ở trong đó, nếu không mở cửa ra hộ tôi, nếu vợ tôi có chuyện gì, có phải các người chịu trách nhiệm hay không?”

Phục vụ nhìn kỹ cái chứng nhận trong tay Robert, xác nhận không có gì khác lạ liền mở cửa phòng cho Robert.

Robert vừa đi vào phòng đã nhìn thấy bộ dáng Hạ Tử Du lúc này đang bình yên ngủ ở trên giường, Robert mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó bảo phục vụ đi ra ngoài.

Thấy tay Hạ Tử Du đặt ở bên ngoài chặn, Robert theo bản năng muốn đem tay Hạ Tử Du bỏ vào trong chặn, nhưng ngay lúc đó Robert bị nhiệt độ nóng đến bỏng tay trên cơ thể hạ Tử Du làm cho phát hoảng.

Robert vội vàng sờ lên trán Hạ Tử Du, thế mới biết Hạ Tử Du đang bị sốt.

“Tử Du, Tử Du.”

Robert lập tức ôm lấy Hạ Tử Du, khẩn trương gọi.

Hạ Tử Du vẫn không tỉnh dậy, cả người dường như đang bị lửa thiêu.

Robert ôm Hạ Tử Du lao ra khỏi khách sạn, không kịp lấy xe của mình liền gọi một chiếc taxi đi thẳng đến bệnh viện

.

Trong bệnh viện, Robert đang tự trách mình mà đâm vào vách tường.

Nhất định là tối hôm qua cô đứng bên ngoài cửa bệnh viện trên đường đi bị cảm lạnh, mà anh tối hôm qua lại để cô ngồi dựa vào anh ngủ trong xe cũng không biết đắp cái áo khoác lên cho cô.

Đáng chết, nếu như cô có chuyện gì, anh sẽ tự làm thịt mình! !

Lúc robert đang tự trách mình, bác sĩ mang khẩu trang từ trong phòng bệnh đi ra.

Bác sĩ nói, “Anh là chồng của cô ấy?”

Đầu tiên Robert lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Bác sĩ không vui nói, “Bệnh nhân mang thai nên chăm sóc thật kỹ, tại sao lại để cho cô nhiễm lạnh chứ? Sốt cao 39 độ, tình trạng vô cùng nghiêm trọng.”

Sắc mặt Robert cũng trở nên xanh mét, “VẬY.”

“Thật may là không có chuyện gì, đã hạ sốt, sau khi tỉnh lại thì không có chuyện gì. Nhưng nhớ về sau phải chăm sóc thật tốt cho bà xã của mình, đừng có trưởng thành như vậy rồi mà vẫn không biết gì.”

Bác sĩ là vì nhìn thấy khuôn mặt điển trai cộng với dáng vẻ Play Boy của Robert nên cho rằng anh là một người đàn ông không biết quan tâm chăm sóc cho vợ mình, vì thế vừa bắt đầu đã dọa nạt Robert một trận.

Robert thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm, cảm kích nói, “Cám ơn bác sĩ, sau này tôi sẽ chú ý hơn.”

Bác sĩ nói, “Anh có thể vào thăm cô ấy, nhưng đừng đánh thức cô ấy, cô ấy cần nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Robert gật đầu, “Được.”

.

Đi vào phòng bệnh, nhìn Hạ Tử Du yên tĩnh nằm trên giường, Robert liền ngồi xuống bên cạnh.

Lúc Hạ Tử Du ngủ rất điềm tĩnh, hàng lông mi thật dài giống như hai chiếc quạt gấp lại, dáng vẻ thật đáng yêu, hoàn toàn không nhìn ra ẩn sâu trong lòng cô lại có những kí ức đau khổ đến thế.

Robert nhìn chăm chăm Hạ Tử Du thật lâu, xúc động nói, “Tử Du, nếu như em đồng ý, ở Trung Đông anh sẽ cho em cuộc sống thật hạnh phúc nhất.”

Cô gái ngọc này, có đôi lúc thật rất đơn thuần.

Đàm Tâm nhận ra được, cả Đan Nhất Thuần cũng đều thấy được, thế nhưng cô lại chẳng hay biết gì. . . .

Nhưng như vậy là tốt nhất.

Anh vốn cũng không muốn cho cô biết, mấy năm qua, anh đã sớm quen với việc đứng bên cạnh mà nhìn cô rồi.

212. Chương 212 : Anh Cứ Thế Nhìn Cô Và Hôn Cô

Lông mi dài khẽ rung lên, Hạ Tử Du chậm rãi mở mắt, thứ nhìn thấy đầu tiên là trần nhà và cảnh vật trắng toát thanh lịch của bệnh viện.

“Tử Du, Tử Du.”

Một tiếng gọi dịu dàng vang lên bên tai Hạ Tử Du, Hạ Tử Du quay đầu nhìn khuôn mặt tràn ngập sự quan tâm của Robert, cô từ từ chống người ngồi dậy, hỏi khẽ, “Em sao vậy?”

Robert đỡ thân thể mảnh mai của Hạ Tử Du, để cho cô thoải mái dựa vào đầu giường xong mới trả lời, “Cả ngày hôm qua em bị sốt cao!”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Sao lại thế?”

Robert kéo chăn lên đắp cho Hạ Tử Du, tức giận nói, “Đúng ra là từ sáng sớm ngày hôm qua em đã cảm thấy khó chịu, nhưng em lại làm như không có việc gì mà đến nhà họ Đàm với anh. May mắn là hôm qua anh không về quá muộn, nếu không có khi em bệnh mà chết ở khách sạn cũng không có ai hay biết! !”

Hạ Tử Du giải thích với vẻ vô tội, “Sáng sớm hôm qua em đâu có cảm thấy khó chịu gì đâu.”

Robert trợn mắt nhìn Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lập tức thay đổi giọng, “Phải, sáng sớm lúc thức dậy có cảm thấy hơi mệt chút, em cứ nghĩ là vì mang thai nên mới.”

Robert nghiêm túc nhìn Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Sức khỏe của em luôn rất yếu, hiện tại mang thai lại càng phải chú ý để không đau ốm gì, lần này may mắn là anh còn kịp đưa em đến bệnh viện, nếu như lần sau không có ai ở bên cạnh thì làm thế nào ?”

Hạ Tử Du giống như một đứa trẻ vừa phạm lỗi cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói, “Sao anh lúc nào cũng dài dòng như thế?”

Robert hạ giọng nói, “Anh chỉ mong em có thể tự chăm sóc tốt cho mình.”

Hạ Tử Du gật nhẹ, “Em biết rồi.”

Robert nghiêm túc nói, “Anh muốn em phải hứa!”

Hạ Tử Du ngoan ngoãn đáp lại, “Em xin hứa!” ”

Nghe vậy Robert mới hài lòng, dịu giọng nói, “Có đói không, anh đi mua đồ ăn sáng cho em.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Em không muốn ăn.”

Robert lập tức cau mày, “Vừa nãy mới bảo đảm là sẽ chăm sóc tốt cho mình, lúc này lại không để vào trong đầu rồi đúng không?”

Hạ Tử Du nhặt nhẹo nói, “Chắc là vừa mới ngủ dậy, nên chẳng muốn ăn gì.”

Robert tức giận, “Em đã không ăn gì từ sáng hôm qua đến giờ, cho dù em không muốn ăn, nhưng vẫn phải chăm sóc cho đứa bé trong bụng em chứ?”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng xoa phần bụng vẫn chưa to lên của mình, đột nhiên vội vàng hỏi Robert, “Em sốt như thế không ảnh hưởng gì đến đứa bé chứ?”

Robert nói vô cùng hợp tình hợp lý, “Bị sốt cũng không ảnh hưởng gì đến đứa bé cả, nhưng nếu như em vẫn còn không muốn ăn gì, vậy thì sẽ thực sự ảnh hưởng đến nó đấy!”

Biết được đứa bé không sao, Hạ Tử Du mới thở phào nhẹ nhõm đồng thời bị giọng điệu nghiêm túc cảnh cáo của Robert chọc cười, “Được rồi, anh mua cái gì thì em ăn cái đó, em đợi anh ở đây!”

Gương mặt nghiêm túc của Robert thoáng dịu xuống, “Ngoan ngoãn đợi ở đây, anh sẽ nhanh chóng quay lại.”

“À, Robert.”

Lúc Robert xoay người chuẩn bị rời khỏi bệnh viện thì Hạ Tử Du đột nhiên lên tiếng gọi anh lại.

Robert dừng bước, xoay người lại hỏi, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du mở to mắt, hỏi, “Cái đó. Chuyện ‘kết hôn’, anh làm xong chưa?”

Robert gật đầu, “Anh đã cầm hộ chiếu của anh và em đến Las Vegas đăng ký kết hôn rồi!”

Hạ Tử Du ngẩn người ra, “Đăng ký kết hôn?”

Robert trêu đùa nói, “Sắc mặt thay đổi như thế, sao hả, em sợ kết hôn thật với anh à?”

Hạ Tử Du trừng mắt nhìn Robert, nghiêm túc nói, “Việc như thế đừng đem ra nói đùa! Kết hôn là việc lớn của đời người, em không thể để anh vì giúp em mà khiến cho anh bị ghi là đã từng ly hôn! !”

Robert nhẹ giọng cười, “Em yên tâm đi, anh muốn giúp em nhưng cũng chưa đến mức là xả thân cứu giúp!”

Trên mặt Hạ Tử Du lộ ra nghi ngờ, “Vậy lúc nãy anh vừa mới nói chúng ta đã đăng ký kết hôn ở Las Vegas là.”

Robert giải thích rõ ràng, “Anh đi tìm một người bạn của ba anh làm trong chính phủ nhờ ông ấy giúp. . . . Cho nên, tương lai bất luận ai cũng có thể tra ra được ghi chép về chúng ta đã đăng ký kết hôn ở Las Vegas, nhưng mà chính phủ của Las Vegas sẽ không thừa nhận quan hệ của chúng ta.”

“Ý anh là gì?”

Robert lời ít ý nhiều trả lời, “Có nghĩa là trong văn bản có ghi lại chúng ta đã đăng ký kết hôn, nhưng thực tế nếu không phải ngoại trừ chính phủ của Las Vegas và chúng ta, sẽ không có ai biết việc này.”

Hạ Tử Du kinh ngạc tròn tròn mắt, “Có thật không?”

Robert gật đầu, “Em đừng có khinh thường năng lực của ba anh, ông ấy ở Saudi hô mưa gọi gió đương nhiên bạn bè cũng có một số có khả năng chứ.”

Hạ Tử Du vui sướng hỏi lại, “Vậy. Việc này có thể giấu được Đàm Dịch Khiêm không?”

Robert nói, “Nếu như Dịch Khiêm thật sự muốn điều tra, dĩ nhiên có thể tra được, nhưng cũng mất một khoảng thời gian, anh nghĩ đợi đến lúc cậu ta điều tra được thì em đã ở Trung Đông rồi.”

Hạ Tử Du mong đợi gật đầu, “Dạ.”

Lúc Robert xuống dưới mưa bữa sáng, Hạ Tử Du bởi vì nhàm chán nên dựa vào thành giường nói chuyện với bé cưng trong bụng.

“Con à, thật xin lỗi. Gần đây tâm trạng mẹ cứ luôn khi này khi khác không yên, cho nên chắc cũng khiến con khó chịu theo mẹ. Mẹ đảm bảo về sau sẽ hết lòng mà chăm sóc cho con, con nhất định phải ngoan ngoãn lớn lên đó.”

“Bà Kairos!”

Một tiếng gọi vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của cô và bé cưng.

Hạ Tử Du ngược mắt, nghi ngờ nhìn cô y tá đang thở hồng hộc trước mặt mình, “Hả, cô gọi tôi à?”

Y tá gật đầu, “Bà có phải là bà Kairos không?”

Hạ Tử Du ngớ người.

Cô y tá giật mình kinh ngạc, “Nhưng tối hôm qua người đàn ông đưa bà tới nói là chồng của bà, tên ông ấy là Robert Kairos, bà không biết ông ta?”

Robert?

Lúc này Hạ Tử Du mới có phản ứng, vội vàng nói, “À, đúng rồi, chồng tôi đúng là Robert Kairos, ngại quá, mới nãy tôi không nghe rõ.” Trời mới biết, bây giờ cô cũng mới biết tên đầy đủ của Robert là Robert Kairos.

Y tá khẽ mỉm cười, “Vậy được rồi!”

Hạ Tử Du nghi hoặc nhìn cô y tá trước mặt, “À, xin hỏi tại sao cô lại hỏi tôi vấn đề này?”

Cô y tá nhìn thẳng vào khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Hạ tử Du, có chút lúng túng nói, “Không dấu gì bà, bề ngoài bà rất giống một người.”

Hạ Tử Du nhíu mày, “Giống ai?”

Y tá thành thật trả lời, “Vợ của Đàm Dịch Khiêm chủ tịch tập đoàn ‘Đàm thị’ đó!”

Sắc mặt Hạ Tử Du hơi chuyển sang tái mét, cô cười cười xấu hổ nói, “Cô nhận nhầm người rồi.”

Y tá gật đầu một cái, “Đúng vậy, tôi rất thường xem tivi, ngày nào cũng xem những tin tức có liên quan đến Đàm tổng hết, bà biết đấy, Đàm tổng siêu cấp đẹp trai nha. À, về ngoài của bà và bà Đàm thật sự là quá giống, điểm khác biệt lớn nhất chính là bà tóc ngắn, nhưng mà nhìn vào cũng rất xinh đẹp!”

Hạ Tử Du cúi đầu xuống, “Cám ơn cô đã khen.”

Y tá nói, “Nếu bà không phải là bà Đàm, vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Hạ Tử Du không hiểu, “Sao?”

Y tá cười trả lời, “Tôi hôm qua, cô y tá kia nhận ca trực thay tôi không biết quan hệ giữa bà và chồng bà, lúc cô ấy mới nhìn thấy bà đã rằng bà là vợ của Đàm tổng, bởi vì quá phấn khích, sáng sớm nay cô ấy liền đem tin này nói cho toàn bộ bác sĩ y tá trong bệnh viện biết. . . . Không ngờ tin tức này liền truyền đến tai của người giới truyền thông, à không, những nhà báo kia một mực cho rằng bà là vợ Đàm tổng, sáng sớm liền có vô số những cuộc điện thoại gọi tới moi tin, chắc lúc này đã có rất nhiều phóng viên đang trên đường đến bệnh viện!”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Cô nói có rất nhiều nhà báo đã đến bệnh viện?”

Y tá gật đầu, “Nghe họ nói như thế, tôi còn lo lắng là mình làm người rồi, cho nên tôi mới cố ý đến hỏi cho rõ thân phận của bà, ngộ nhờ bà thật sự là vợ Đàm tổng, vậy tốt nhất nên chuyển sang phòng bệnh khác, tránh khỏi sự quấy nhiễu của đám phóng viên kia. . . . Nhưng, nếu bà không phải vợ Đàm tổng, đợi đến khi chồng bà quay lại, cho dù bệnh viện không ngăn được những phóng viên kia, nhưng xem ra đám phóng viên đó cũng không dám quấy nhiễu bà.

Giờ phút này chuông báo động rung lên từng hồi trong đầu cô.

Robert và Đàm Dịch Khiêm là bạn tốt, mối quan hệ này mặc dù không tính là tất cả mọi người đều biết, nhưng với đám phóng viên tuyến thông mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng kia tất nhiên là biết, nếu như mà chụp được cảnh cô đi trong bệnh viện với Robert, như vậy, những phóng viên kia sẽ thổi phồng lên chuyện cô vào viện thành cái chuyện động trời đến mức nào nữa?

Trời ạ, cô không bao giờ muốn có bất kỳ liên quan nào với Đàm Dịch Khiêm nữa. . . .

Y tá thấy Hạ Tử Du im lặng nên cũng không quấy rầy nữa, khách sáo nói, “Bà Kairos, tôi còn phải đến các phòng bệnh khác làm việc, nếu như có chuyện gì xin bà cứ bấm chuông.”

Hạ Tử Du đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không trả lời y tá.

Cho đến lúc Hạ Tử Du hồi hồn muốn nhờ y tá làm một chuyện thì y tá đã không còn trong tầm mắt Hạ tử Du.

Hạ Tử Du lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Robert, lúc này, bóng dáng cao lớn của Robert đứng lúc bước vào phòng bệnh.

Đế đồ ăn sáng trong tay xuống Robert nghi ngờ hỏi, “Gọi điện cho ai vậy?”

Hạ Tử Du để điện thoại di động xuống, gấp gáp nói, “Robert, chúng ta lập tức rời khỏi bệnh viện, anh ngay bây giờ hãy đi làm thủ tục xuất viện đi!”

Robert lập tức giận tái mặt, “Có nóng lòng muốn quay về thành phố Y đi nữa, nhưng cũng không đến mức vội phải đi ngay, bác sĩ nói tình trạng sức khỏe em chưa tốt, tốt nhất là ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm hai ngày.”

Hạ Tử Du vội vàng giải thích, “Robert, em không phải là vì muốn nhanh chóng quay lại thành phố Y, mà là nếu chúng ta không đi, sẽ gặp phải đám phóng viên ngoài kia. . . .”

Robert nhíu mày hỏi, “Cái gì mà phóng viên?”

Hạ Tử Du liền kể lại chuyện mà y tá nói với cô cho Robert nghe.

“Đám phóng viên này nhất định sẽ hỏi lung tung, em không muốn đi ra đối phó với bọn họ, cũng không hơi sức đâu mà làm thế. . . .”

Robert sau khi nghe xong gật đầu, “Được, anh sẽ đi làm thủ tục xuất viện cho em ngay bây giờ, chúng ta trở về khách sạn ‘LLD’, ở đó nếu không phải là khách V.I.P không thể vào được.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Mười phút sau, Hạ Tử Du đã thay xong quần áo được Robert đỡ ra khỏi bệnh viện.

Bởi vì Robert đã gọi trước cho phục vụ của khách sạn ‘LLD’ cho xe anh lái tới đây, cho nên bọn họ chỉ cần đi ra bệnh viện là có thể ngồi xe rồi đi.

Tuy bọn họ rất thuận lợi rời khỏi bệnh viện, cũng nhìn thấy phục vụ khách sạn dừng xe ở bên đường, nhưng khi bọn họ còn cho là đám phóng viên vẫn chưa tới, mới vừa bước ra khỏi cửa chính bệnh viện đã bị bao vây bởi một đám phóng viên.

Hạ Tử Du giật mình sững sờ đứng nguyên tại chỗ, vô số đèn flash nhấp liên tục đồng loạt chiếu thẳng vào mặt của cô và Robert, cũng trong lúc đó trước mặt bọn họ tất cả đều là micro của các kênh truyền thông lớn.

“Thưa bà Đàm, bên ngoài có tin đồn là bà và tổng giám đốc Đàm chia tay đã lâu, hai người thực sự đã ly hôn sao?”

“Bà Đàm, có người nhìn thấy bà vào bệnh viện phụ khoa khám thai, có đúng là bà đã có thai?”

“Bà Đàm, nghe nói trước đó vài ngày bà và ông Kiều đây ở thành phố Y như hình với bóng thường xuyên đi lại với nhau, hai người có phải là đang trong quá trình tìm hiểu?”

“Thưa ông Kiều, vừa mới nãy ông rất cẩn thận đỡ bà Đàm đi ra ngoài, quan hệ của ông và bà Đàm là như thế nào?”

“Là bạn bè của Đàm tổng, ông Kiều, ông có thể giải thích tình trạng hiện nay của Đàm tổng và bà nhà được không?”

.

Những vấn đề xoay quanh Đàm Dịch Khiêm, Robert, Hạ Tử Du liên tiếp kéo nhau đến.

Đối với bất kỳ vấn đề nào mà phóng viên nêu ra cô đều không trả lời được, cô một mực trầm mặc, sắc mặt tái nhợt.

Robert nhẹ nhàng đỡ lấy người Hạ Tử Du, không vui nói với đám phóng viên, “Chúng tôi sẽ không trả lời những suy đoán vô lý của các người, xin các người tránh đường giùm cho”

“Thưa ông Kiều, xin ông phát biểu vài câu đi.”

Robert dùng hết sức gạt đám phóng viên đang bu quanh trước mặt họ, mặc dù thế nhưng lũ nhà báo vẫn dính như keo da chó có chết cũng không buông.

Ngay sau đó Robert đứng che trước mặt Hạ tử Du, tức giận nói, “Tử Du đang không khỏe, nếu như mọi người tiếp tục đeo bám không buông chúng tôi như thế sẽ khiến cho sức khỏe của cô ấy càng thêm nghiêm trọng, tôi đảm bảo các người sẽ gánh không nổi đâu!”

Mặc dù Robert nói ra những lời hung hãn, nhưng đám phóng viên đã lẫn lộn nhiều năm ở trong giới truyền thông cần bản cũng sẽ không dễ nổi giận như thế, một tên phóng viên bạo gan hỏi, “Ông Kiều, ông bảo vệ bà Đàm, là bởi vì đúng như sự suy đoán bên ngoài sao, Đàm tổng và vợ ông ấy đã ly hôn, mà bây giờ ông đang qua lại với vợ ông ấy?”

Câu hỏi của phóng viên khiến Robert giận dữ siết chặt hai nắm đấm, lúc Robert chuẩn bị ra tay “Dạy dỗ” đám phóng viên gây sự vô lương thì tiếng thắng xe đang chạy tới đã dời đi sự chú ý của mọi người.

Tiếp theo, một chiếc xe thương vụ màu đen dừng lại trước cửa bệnh viện, mà chiếc xe Bentley đi đằng sau chiếc xe thương vụ kia mới thật sự khiến cho tất cả đám phóng viên đang có mặt đều cảm thấy sợ hãi. (xe thương vụ nó là kiểu xe 7 chỗ cho vệ sĩ bảo vệ hay có trên phim ý)

Phải biết, người giàu có ở Los Angeles này có được xe Bentley cũng không ít thấy, nhưng chủ nhân chiếc Bentley phiên bản hạn chế mà hầu như chỉ thấy giới thiệu ở trong TV này chỉ có một người đó chính là. Đàm Dịch Khiêm! !

Lúc này tất cả mọi người giống như đang nghĩ đến một nhân vật tâm cơ nào đó mà âm thầm sinh ra cảm giác sợ hãi, không khí bốn phía chợt im ắng, mấy tên phóng viên vốn thích gây sự hiện tại cũng nghẹn không thể lên tiếng.

Quả nhiên, sau khi tài xế mở ra cửa xe, Đàm Dịch Khiêm mặc một bộ âu phục màu đen bước ra khỏi xe.

Cái thế giới này cũng chỉ có vài người vừa sinh ra đã có khí thế kiêu ngạo mạnh mẽ khiến người nào nhìn thấy anh cũng phải khuất phục, Đàm Dịch Khiêm chính là một người trong số đó.

Mỗi bước Đàm Dịch Khiêm đi về phía Hạ tử Du chung quanh hình như đều trở nên yên tĩnh, không có bất kỳ một phóng viên nào dám mở miệng lên tiếng, trong lòng bọn họ nhón nhọ cả lên vì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Robert cũng sờ gọi, “Dịch Khiêm.” Anh hoàn toàn không nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm sẽ xuất hiện trong giờ phút này.

Đàm Dịch Khiêm nhìn về phía Robert, giọng nói trước sau như một nay lại ôn hòa hơn mọi ngày, “Cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy hộ tôi.”

Làm bạn bè tốt của Đàm Dịch Khiêm đã nhiều năm, Robert tự nhiên rõ ràng giờ phút này Đàm Dịch Khiêm đang cần sự phối hợp của anh, anh lập tức cười cười, “Tôi còn tưởng rằng cậu không tới ấy chứ, Tử Du đã chờ cậu rất lâu rồi.”

Bỗng nhiên Đàm Dịch Khiêm dịu dàng kéo Hạ Tử Du vào lòng, anh yêu thương cúi đặt lên tóc cô, con hôn nhẹ lên mặt cô, nhìn khuôn mặt sượng cứng của Hạ Tử Du, dùng giọng cưng chiều nói, “Còn giận anh sao? Anh vừa họp xong thì đến đây.”

Hạ Tử Du rõ ràng Đàm Dịch Khiêm lúc này đang giải vây cho ba người bọn họ, nhưng mà giây phút Đàm Dịch Khiêm ôm cô vào trong vòng ngực ấm áp cùng nụ hôn cưng chiều bên má đó, còn có hương vị nam tính nhàn nhạt hòa cùng mùi nước hoa Tất cả những gì thuộc về anh và những cảm giác quen thuộc của cô trong quá khứ chớp mắt hiện lên trong đầu cô, lưu luyến nhớ lại, sự đau đớn không thể hiểu nổi truyền đến từ tim, làm cô khó chịu đến mức không thềm để ý tất cả chỉ muốn đẩy anh ra.

Giờ khắc này cô chỉ đang nghĩ, có thể đem anh ném ra khỏi thế giới của cô mãi mãi càng tốt.

Đàm Dịch Khiêm nhận ra sự giãy giụa của Hạ Tử Du, nhưng anh ôm Hạ Tử Du vô cùng chặt, không cho Hạ Tử Du có cơ hội tránh né.

Người ngoài không thấy được giằng co giữa bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy giữa họ rất ân ái, cộng thêm Đàm Dịch Khiêm làm việc giọt nước cũng không lọt, mặc dù giờ phút này phóng viên tinh mắt có thể thấy Hạ Tử Du đang giãy giụa, nhưng vì lời nói vừa nãy của Đàm Dịch Khiêm, ký giả cũng sẽ cho là Hạ Tử Du đang hờn dỗi.

Đôi mắt đen u tối của Đàm Dịch Khiêm quét qua đám phóng viên một cái, sau đó nói với cận vệ bên cạnh, “Ghi lại tất cả những hãng truyền thông có mặt ngày hôm nay, sau đó đều đưa văn kiện đến cho luật sư.”

Hộ vệ cúi đầu, “Dạ.”

Đám phóng viên sau khi nghe được Đàm Dịch Khiêm ra lệnh cho thuộc hạ tất cả đều kinh hãi trợn tròn mắt.

Đàm Dịch Khiêm không nói năng gì cứ thế ôm lấy Hạ Tử Du đi về phía Bentley.

Đám phóng viên bắt đầu điên cuồng chạy tán loạn.

Hộ vệ níu lấy một tên trong đám phóng viên đó nói, “Tổng giám đốc đã cảnh cáo mọi người, nhưng hiển nhiên mọi người không nghe vào tai, tôi nghĩ vì vậy mà mọi người nên chuẩn bị gánh lấy hậu quả cho tốt!”

.

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du ngồi vào chiếc Bentley, Robert cũng phối hợp ngồi vào xe của mình.

Nhìn trong kính chiếu hậu đã không còn bóng dáng của bất kỳ phóng viên nào, ngồi trong xe dựa vào cửa sổ, cố gắng kéo khoảng cách xa nhất với Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du lạnh lùng nói, “Không còn phóng viên ở đây nữa, thả tôi xuống xe đi!”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng phía trước, cũng không để ý đến Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du tức giận, “Tôi đã nói là không còn phóng viên nữa, bây giờ anh có thể cho tôi xuống xe được chưa?”

Chiếc Bentley lúc này lại rẽ sang đường khác.

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm vẫn thế không có phản ứng, cô càng không có kiên nhẫn quát, “Đàm Dịch Khiêm! !”

“Dừng xe! !”

Lúc này giọng nói lãnh đạm không cảm xúc của Đàm Dịch Khiêm đột nhiên vang lên.

Xe cũng không phải là dừng lại ngay lập tức, mà dường như đang lo lắng cho người ngồi trong xe, đầu tiên là chậm lại, sau đó mới từ từ dừng hẳn.

Nhìn thấy xe ngừng lại, những từ ngữ thô tục của Hạ Tử Du muốn thốt ra đã bị nuốt thẳng xuống bụng, không muốn chuốc thêm phiền phức, Hạ Tử Du lập tức mở cửa xe.

Ai ngờ, lúc cô đưa tay lên cầm lấy tay nắm cửa, Đàm Dịch Khiêm đã đưa tay bắt lấy tay cô.

Hạ Tử Du muốn hất ra nhưng lại không hất được, cô bất đắc dĩ quay mặt sang, lên tiếng mắng, “Đàm Dịch Khiêm, anh muốn làm cái gì nữa đây? Chuyện mới vừa rồi đừng nghĩ là tôi không biết anh sợ tôi nói sai cái gì đó. . . . Tôi cho anh biết, nếu như không phải bây giờ tôi không có sức lực nào mà đi ứng phó với cái đám phóng viên kia, tôi căn bản cũng chẳng để ý gì mà nói ra sự thực là chúng ta đã ly hôn! !”

Hiếm có người dám nói chuyện như vậy với Đàm Dịch Khiêm, còn là giọng nói mang đầy tức giận cùng mắng mỏ, cho dù Đàm Dịch Khiêm đã không còn vẻ mặt lạnh lùng như trước nữa, nhưng tròng mắt đen lạnh lẽo kia cũng đủ khiến người ta không rét mà run, mà lúc này đây Đàm Dịch Khiêm lại chẳng có bất cứ biểu cảm gì, đôi mắt đen đậm u tối chỉ nhìn chằm chằm Hạ Tử Du.

Không ngờ rằng trên khuôn mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm lại không có chút tức giận nào, ngược lại đôi mắt đen nhánh của anh nhìn cô chằm chằm không có ý định buông tha.

“Anh.”

Tại sao anh lại nhìn mình như vậy?

Đáng ghét thật, trước kia anh chưa bao giờ nhìn cô như thế, làm cô có chút sợ sệt.

Không khí trầm mặc một lúc lâu, Đàm Dịch Khiêm cất lên giọng hơi trầm và khàn nhỏ nhẹ nói, “Sau này em nên sửa đổi tính cách của mình đi, đừng để mọi người đều coi thường em.”

Bây giờ anh đang dùng giọng nói nhẹ nhàng từ tốn nói với cô giống như những lúc anh trách cứ cô làm sai, giọng nói rõ ràng còn mang theo sự cưng chiều.

Hạ Tử Du thoáng hoảng hốt.

Bỗng dưng Đàm Dịch Khiêm kéo Hạ Tử Du vào trong ngực, đôi môi mỏng lạnh lạnh đột ngột đặt trên môi cô.

213. Chương 213 : Hạ Tử Du Là Của Đàm Dịch Khiêm

Người đó nghiêng đầu, chiếm lấy môi cô.

Hạ Tử Du hoàn toàn không phản ứng kịp, phút giây bị anh hôn đó, cảm người cô mềm oặt.

“Ừm.”

Lúc kịp phản ứng lại Hạ Tử Du trợn to mắt, sau đó bắt đầu kháng cự kịch liệt.

Đàm Dịch Khiêm kèm chặt hai tay không chịu yên của Hạ Tử Du, để nó quay ngược lại mà chống lên ngực anh.

Thấy hai tay không thể chống cự, Hạ Tử Du đổi dùng hai chân đá anh, không biết tại sao lúc nào Đàm Dịch Khiêm cũng hiểu rõ trước mỗi hành động của cô, khoảnh khắc đó khi cô nhấc chân định đá vào nơi hiểm yếu của anh, cả người cao lớn đã đè cô lên cửa xe. (ọc...đá gì ác thế =)))

“Đàm Dịch.”

“Um.”

Mỗi lần cô lợi dụng khoảng cách khi môi lưỡi triển miên mà bật ra tiếng chữ thô tục đều bị anh nuốt hết vào, khiến cô không nói được hoàn chỉnh trọn câu nào, ngược lại còn bị động tác thành thạo mà ngang ngược của anh xâm chiếm, chiếm lấy toàn bộ hơi thở của cô.

Dần dần, cả người cô mềm đi, tựa như trước kia mỗi khi bị anh hôn lấy, anh đều có thể nhẹ nhàng dễ dàng khiến cô buông giáp bại trận.

Qua một lúc lâu.

Sắc mặt Hạ Tử Du ửng hồng lên, hơi thở gấp gáp nhìn người đàn ông vừa buông cô ra, hai mắt rực lửa, gờ tay chuẩn bị tát anh.

Đàm Dịch Khiêm chuẩn xác bắt được tay Hạ Tử Du, giống như không có chuyện gì lạ xảy ra mà nhìn cô, khuôn mặt anh tuần không vì hành động này của cô mà có nét không vui nào.

Hạ Tử Du dùng hết sức giật tay ra khỏi sự kiềm chế của Đàm Dịch Khiêm, “Anh buông tôi ra! !”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng chậm chạp hỏi, “Buông em ra, em có thể ngoan ngoãn một chút không?”

Nhớ lại cảm giác quen thuộc từ nụ hôn lúc nãy của anh nó thật giống như trước kia, giật mình vì đáy lòng vẫn còn mấy phần quyến luyến quá khứ không thôi, Hạ tử Du đưa tay lau thật mạnh cánh môi mọng đỏ bừng lên vì nụ hôn vừa rồi, không chịu được tức giận giọng khàn khàn, “Đàm Dịch Khiêm, chuyện này tôi sẽ không để yên đâu, tôi sẽ kiện anh tội quấy rối! !”

Đàm Dịch Khiêm sâu sắc liếc nhìn Hạ Tử Du, nhìn thấy Hạ Tử Du vì bảo vệ mình mà tuôn ra từng chữ sắc bén, Đàm Dịch Khiêm nhếch môi, “Tôi nhớ rằng lần đầu tiên em gặp tôi, em cũng nói với tôi như thế này.” Dáng vẻ này của cô thật tốt, ít nhất khi gặp phải chuyện không vui cũng còn biết ăn miếng trả miếng, sẽ không để người khác bắt nạt mình.

Hạ Tử Du lạnh lùng liếc anh, căm ghét nói, “Đừng tưởng rằng lời tôi vừa nói là chỉ đùa với anh! !” Dứt lời, Hạ Tử Du liền lấy di động trong túi xách ra.

Đối mặt sự biểu hiện tiến bộ của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm mỉm cười, sau đó thông thả nói, “Em nhìn ra ngoài xem.”

Đang bấm điện thoại, Hạ Tử Du theo bản năng ngước mắt lên, nhìn theo ánh mắt anh ra phía ngoài, đột nhiên, tách tách, tách tách ——

Hai tiếng lách tách của máy ảnh truyền đến, Hạ Tử Du lúc này mới chú ý tới chiếc xe bên trái bọn họ có hai tên phóng viên.

Đám Phóng viên nhìn thấy Hạ Tử Du nhìn đến bọn họ thì lập tức lái xe tẩu thoát.

Hạ Tử Du quay mặt sang nhìn Đàm Dịch Khiêm, nhú mi, “Mấy kẻ đó là phóng viên?”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Cũng còn có một số người không sợ chết.”

Đôi mắt đen trong trẻo của Hạ Tử Du tròn tròn, “Vậy vừa nãy.”

“Nếu như mà tôi nghe theo để em xuống xe, mấy tên phóng viên đó nếu không chiếm được tin tức đắt khách tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định, nhưng nếu có vài tấm ảnh chụp nụ hôn nóng bỏng trong xe vừa rồi, chứng minh chúng ta vẫn ngọt ngào như cũ, bọn họ đại khái sẽ im lặng được một thời gian.” Đàm Dịch Khiêm nhíp nhàng nói từng chữ.

Thì ra là anh hôn cô bởi vì đám phóng viên kia.

Hạ Tử Du từ từ đặt điện thoại di động xuống, sự tức giận trên mặt biến mất, nhưng cơn tức thì vẫn chưa hết, vẫn cúi kính mà nhìn chăm chăm Đàm Dịch Khiêm, “So với hành động bỏ ỉn vừa rồi của anh, dù cho bị quấy nhiễu, tôi vẫn muốn bọn họ chụp được cảnh bất hòa của chúng ta hơn !”

Đàm Dịch Khiêm nhìn vào đáy mắt Hạ Tử Du, “Em sẽ không muốn thế đâu, ít nhất trước lúc em và Robert tới Trung Đông, em vẫn mong cuộc sống của em có thể trôi qua thoải mái an nhàn.”

Hạ Tử Du nhíu mi, “Anh biết tôi sẽ đi Trung Đông với Robert?”

Đàm Dịch Khiêm nói chuyện đương nhiên, “Sáng sớm Robert đã nói chuyện cậu ta và em đã đăng ký kết hôn ở Las Vegas. Đi Male lắm thầy nhiều ma, hai người đương nhiên sẽ lựa chọn sống ở Trung Đông.”

Không biết vì sao, nghe thấy Đàm Dịch Khiêm giờ phút này bình tĩnh nói cái “sự thật” cô đã kết hôn với Robert, lòng Hạ Tử Du không thể tự khống chế mà cảm thấy như thể vừa bị quất mạnh một cái.

Không nhìn Đàm Dịch Khiêm nữa, Hạ Tử Du trực tiếp mở cửa xe, xuống xe.

Đàm Dịch Khiêm không ngăn cản Hạ Tử Du nữa, anh chuyển tầm mắt về phía trước, môi mỏng khẽ nhếch, “Lái xe.”

Tài xế nổ xe, lúc xe sắp rời đi, bên ngoài cửa xe bỗng truyền đến tiếng gõ cửa.

Liếc thấy đứng ở bên ngoài cửa xe là Robert, tài xế liền lập tức hạ kính xe xuống.

Robert nói với Đàm Dịch Khiêm đang ngồi ở ghế sau, nghiêm nghị mở miệng, “Tôi muốn nói riêng với cậu vài lời, có thể cho tôi mười phút được không?”

Từ bệnh viện ra Robert vẫn lái xe đi theo sau xe Đàm Dịch Khiêm, nhưng chỉ mới đuổi đến.

Đàm Dịch Khiêm liếc Robert một cái, gật đầu, “Dĩ nhiên.”

Được sự đồng ý của Đàm Dịch Khiêm, Robert xoay người đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Em vào xe anh ngồi trước đi, anh nói chuyện Dịch Khiêm vài câu rồi lập tức sẽ quay lại.”

“Dạ.”

Nhìn Hạ Tử Du ngồi vào xe an toàn, Robert lúc này mới yên tâm đi về phía xe Đàm Dịch Khiêm, sau đó chui vào xe ngồi bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Tròng mắt đen sẫm của Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng về phía trước, nhàn nhạt mở miệng, “Sáng nay còn có hai cuộc họp, tôi không có nhiều thời gian lắm đâu.”

Robert cũng không có quanh co lòng vòng, mà là đi thẳng vào chủ đề, “Ngày hôm qua tôi tới Las Vegas giải quyết chuyện đăng ký kết hôn của tôi và Tử Du thì phát hiện ra một chuyện.”

Robert cố ý vào đúng lúc này dừng lại một chút, hình như đang cố ý nhìn thay đổi trên mặt Đàm Dịch Khiêm.

Vậy mà, thần sắc trên mặt Đàm Dịch Khiêm cũng không khác thường nào, ngay cả giọng nói cũng là giống thường ngày, “Nói thẳng vào trọng điểm.”

Quan sát thật kỹ từng vẻ thay đổi nhỏ nhất trên khuôn mặt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, Robert bật thốt lên, “Tôi phát hiện sáng hôm qua cậu mới ly hôn với Tử Du đấy! !”

Khoảnh khắc này, đáy mắt Đàm Dịch Khiêm lóe lên sự dao động rất nhỏ, nhưng bởi vì thoáng qua nên Robert cũng không nhìn thấy.

Đàm Dịch Khiêm nhướn chân mày, “Câu nhớ sai rồi, hơn một tháng trước tôi đã ly hôn với cô ấy.”

Robert lắc đầu cười, “Có thể cậu không biết, ba tôi có một người bạn là quan chức cấp cao của Los Angeles, ông ấy có thể tra được tình trạng hôn nhân của bất cứ ai trên thế giới. Mặc dù có người đã tốn một khoản tiền lớn để sửa lại thời gian ly hôn của cậu và Tử Du lại thành tháng trước, nhưng người bạn của ba tôi đã giúp tôi tra ra thời gian ly hôn thật của cậu.”

Con người của Đàm Dịch Khiêm tới đi, “Cậu điều tra tôi.”

Robert đầu, “Đúng, là tôi cố ý đi tìm hiểu, bởi vì tôi vẫn mãi không tin rằng cậu sẽ vứt bỏ Tử Du.”

Đàm Dịch Khiêm âm u nhìn chăm chăm Robert, “Cho nên, kết luận của cậu là?”

Robert nói thẳng, “Cậu vẫn còn để ý đến Tử Du !”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười lạnh, lại đưa mắt chuyển về đằng trước, cũng không trả lời Robert.

Robert nghiêm nghị nói, “Dịch Khiêm, ngay từ một tháng trước cậu và Tử Du đi đến bước ly hôn kia, nhưng cậu vẫn chưa ly hôn với Tử Du, điều này chứng tỏ rõ ràng trong lòng cậu vẫn có Tử Du”

Đàm Dịch Khiêm nhếch miệng lên, “Robert, đến bây giờ, suy nghĩ của cậu vẫn ngây thơ thế à. Vẫn đề ly hôn giữa tôi và Hạ Tử Du cậu tốt nhất nên đi hỏi Aston luật sư của, là anh ta xử lý chuyện này, tôi bây giờ mới biết sáng hôm qua tôi vừa ly hôn với Hạ Tử Du xong đấy, xem ra bình thường tôi đã quá tin tưởng Aston, ngay cả chuyện anh ta làm không xong việc cũng không biết.”

Robert trầm mặt hỏi, “Có chuyện trùng hợp như thế à? Tôi không nhớ nhầm đâu, sáng sớm hôm qua tôi mới cùng Hạ Tử Du đến nhà họ Đàm tìm cậu!”

Tròng mắt Đàm Dịch Khiêm càng đen thẫm lại, “Cậu muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói, thời gian cậu ly hôn với Hạ Tử Du là sáng hôm qua lúc tôi và Tử Du đến tìm cậu. Cậu chọn thời gian ly hôn là hôm qua lúc chúng tôi đến tìm cậu, điều này nói rõ đó đến giờ phút này cậu không thể không ly hôn với Tử Du nữa, cho nên, lúc chúng tôi đi tìm cậu, cậu cố ý nói những lời chọc giận Tử Du, nhưng thật ra là vì ép Tử Du nói cô ấy sẽ kết hôn với tôi. Tôi nghĩ, nếu như không đến một khắc cuối cùng đấy, cậu tuyệt đối sẽ không ly hôn với Tử Du!”

Đàm Dịch Khiêm buồn cười nhếch khóe môi, “Trí tưởng tượng của cậu không hiểu sao thật quá mức phong phú.”

Robert nghiêm túc nói, “Nếu như cậu thấy tôi bây giờ đang hiểu lầm cậu, tại sao cậu không để tôi gọi cho luật sư của cậu ngay bây giờ để chứng thật? Nếu như Aston không nói thật, xác nhận cậu đã ly hôn với Tử Du một tháng trước, như vậy, chuyện có người đã tốn tiền sửa thời gian ly hôn của cậu, cậu sẽ phải giải thích rõ ràng cho tôi đấy!”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Nếu làm như vậy có thể khiến cho cậu tin, vậy thì tùy cậu.”

Robert nhìn Đàm Dịch Khiêm một cái, liền lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Aston lưu trong máy.

Đầu bên kia rất nhanh chóng nhắc máy, giọng của Aston vang lên, “Ông Robert, ông khỏe chứ.” Aston đi theo Đàm Dịch Khiêm nhiều năm, cũng coi như có mấy phần quan hệ với Robert.

Robert vào thẳng chủ đề, “Tôi muốn hỏi anh, Dịch Khiêm ly hôn vào lúc nào?”

Aston do dự một chút, “Ồ, đây là chuyện riêng của tổng giám đốc, tôi không tiện nói.”

Robert nghiêm mặt nói, “Anh cứ nói đi, nếu Dịch Khiêm hỏi đến, tất cả hậu quả do tôi gánh.”

Chần chờ mấy giây, từ sự tin tưởng với Robert, Aston cuối cùng cũng từ từ nói ra, “Tổng giám đốc ly hôn với cô Hạ là hơn một tháng trước.”

Robert hưng phấn, “Anh chắc chắn?” Nếu Aston trả lời khẳng định, vậy thì có thể chứng minh trăm phần trăm Aston đang nói dối, bởi vì chỗ đang ký ly hôn có ghi chép thời gian chính xác bọn họ ly hôn.

“Dạ. Chắc chắn.”

Robert nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, tựa hồ đang chờ Đàm Dịch Khiêm giải thích cho anh.

Vậy mà, lúc này Aston lại ấp úng mà lên tiếng hỏi, “Robert, tại sao ông lại hỏi tôi cái vấn đề này?”

Robert nhìn Đàm Dịch Khiêm trả lời, “Bởi vì tôi vô tình phát hiện ra thời gian ly hôn của hai người bọn họ có chỗ không đúng, cho nên muốn hỏi rõ ràng.”

Giọng nói Aston đột nhiên chuyển thành gấp gáp, “Robert, ông phát hiện ra chỗ nào không đúng cơ?”

Robert khẽ cười một tiếng, “Có cái gì không đúng anh không cần biết, tôi nghĩ Dịch Khiêm có thể nói cho tôi biết.”

Aston hoảng sợ, “Cậu nói gì, cậu muốn đi hỏi tổng giám đốc?”

Robert rút cuộc chú ý tới phản ứng khác thường của Aston, “Tại sao anh lại vội vàng như thế?”

“Tôi. Tôi.” Aston muốn nói mà lại thôi cả buổi, bỗng dừng dừng giọng cầu xin nói, “Robert, có phải ông phát hiện ra hôm qua tổng giám đốc mới ly hôn với cô Hạ không? Trời ơi, tôi biết ngay nhất định tôi không dấu được mà. Ông Robert, tôi xin ông đừng nói chuyện này cho ông chủ biết, đây đều là lỗi của tôi, tổng giám đốc nếu biết, nhất định sẽ mắng tôi.”

Robert bị lời của Aston làm cho choáng váng, “Lời này của anh là có ý gì?”

Aston tự trách nói, “Trên thực tế, hơn một tháng trước tổng giám đốc đã ra lệnh cho tôi xử lý chuyện ly hôn giữa ông ấy và cô Hạ. Ai ngờ, tôi lại để phần thỏa thuận ly hôn ấy lạc đi đâu không biết, bởi vì chuyện ly hôn của tổng giám đốc và cô Hạ là một chuyện chẳng vui vẻ gì, cho nên tôi cũng không dám đưa thêm một phần thỏa thuận ly hôn nữa cho tổng giám đốc và cô Hạ ký. Trong một tháng này tôi gần như đã lật tung cả phòng làm việc tôi lên, trong lòng không ngừng cầu nguyện tìm được cái phần thỏa thuận ly hôn đó, may mắn là tối hôm trước trong một tập văn kiện, cuối cùng tôi cũng tìm được nó.”

Robert nhú mày thật chặt, “Vậy nên anh thay đổi thời gian?”

Aston dùng giọng cầu khẩn nói, “Tìm được giấy thỏa thuận ly hôn xong sáng sớm hôm sau tôi liền làm thủ tục ly hôn cho tổng giám đốc và cô Hạ, sợ tổng giám đốc sau khi biết mắng tôi, tôi bỏ tiền ra nhờ bạn bè quen biết giúp tôi thay đổi thời gian ly hôn. Ông Robert, cầu xin đừng cho tổng giám đốc biết việc này, tôi rất ít khi làm việc không cẩn thận như thế, tôi không muốn tổng giám đốc đuổi việc tôi, tôi thật sự rất cần công việc này.”

Bên tai là tiếng cầu xin thương xót của Aston, Robert từ từ để điện thoại di động xuống, ngẩng người nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhú mày, “Luật sư của tôi giải thích như thế nào?”

Giờ phút này trong lòng Robert đang phân tích.

Mặc dù tình bạn giữa anh và Dịch Khiêm thân thiết, nhưng Dịch Khiêm không thể nào biết cha anh có một người bạn như thế ở Mỹ, lần này nếu không phải vì muốn “kết hôn” với Tử Du mà nhờ ông bác này, anh gần như cũng quên mất mình có một ông bác này, lại càng không nói đến Dịch Khiêm căn bản là không biết anh có một ông bác như thế.

Robert trầm tư một lát sau đó hỏi, “Cậu thực sự đã ly hôn với Tử Du hơn một tháng trước?”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Cậu nói thế, nghĩa là đã tìm được đáp án từ chỗ luật sư của tôi.”

Robert không muốn chấp nhận lắt đầu, “Nhưng mà, không thể nào. Cậu đã từng nói với tôi cả một đời này cậu chỉ cần một mình Tử Du, cậu không thể buông tay Tử Du ra được.”

Thái độ Đàm Dịch Khiêm vẫn bình tĩnh không sóng, lạnh nhạt nói, “Đến bây giờ rồi mà cậu còn chất vấn tôi cái vấn đề này hình như có chút không thỏa đáng. Đừng quên ngày hôm qua cậu đã kết hôn với Tử Du!”

Robert lập tức giải thích, “Tôi cũng không có kết hôn với Tử Du, tôi nói với cậu cái tin kia là muốn xem phản ứng của cậu như thế nào. Lúc này gặp cậu ở bệnh viện, tôi còn tưởng rằng cậu vì biết được chuyện tôi và Tử Du đã ‘kết hôn’ mà đến bệnh viện tìm Tử Du. Mà tôi vừa mới nhìn thấy Tử Du tức giận xuống xe, tôi chỉ có thể hỏi cậu mà thôi.”

Đàm Dịch Khiêm nói, “Bây giờ cậu rõ chưa?”

“Tôi hiểu, nhưng tôi cũng không tin hoàn toàn. . . . Aston đã đi theo cậu bao lâu, anh ta dường như chưa bao giờ phạm phải sai lầm, tôi không tin Aston sẽ sơ xuất để lạc mất thỏa thuận ly hôn của cậu và Tử Du!”

Nếp nhăn giữa trán Đàm Dịch Khiêm càng sâu, “Cậu vẫn cảm thấy tôi và Tử Du có thể tái hợp, tại sao cậu còn kết hôn giả với Tử Du? Theo lý cậu nên nói chuyện tôi ly hôn với cô ấy cho cô ấy biết chứ!”

Robert chậm rãi trả lời, “Lúc tôi còn chưa xác định được cậu có còn yêu cô ấy không, tôi không thể để cô ấy hy vọng như vậy. . . . Bởi vì cô ấy đã không chịu nổi bất kỳ đả kích nào nữa.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn về phía trước, “Cậu nghĩ nhiều rồi, cô ấy hiện tại rất tốt, cậu nói cho cô ấy chuyện này, cô ấy cũng sẽ khinh thường có niềm hy vọng như thế.”

Khoảnh khắc này, Robert bởi vì đau lòng mà giọng nói trở nên khàn khàn, “Cô ấy đương nhiên sẽ có hy vọng như thế, bởi vì cô ấy là Hạ Tử Du, là Hạ Tử Du của Đàm Dịch Khiêm cậu! !”

Sẽ không có ai biết được toàn thân Đàm Dịch Khiêm giây phút này đang cứng lại, anh hồ hững nói ra, “Nếu cậu muốn cứ muốn tiếp tục kéo dài ra vấn đề giữa tôi và cô ấy, tôi e rằng tôi không có hứng thú để nói tiếp với cậu về chuyện này nữa. . . . Nhưng, tôi phải nhắc cậu một chuyện, cậu vừa mới nói cho tôi biết chuyện kết hôn giả của cậu và Hạ Tử Du, cậu vốn muốn dựa vào chuyện kết hôn giả này mang Tử Du rời khỏi Los Angeles ư!”

Robert hừ lạnh, “Tôi dĩ nhiên có thể đưa Tử Du rời khỏi Los Angeles, bởi vì cậu căn bản không thể tổn thương đến cô ấy, ngay cả khi tôi nhìn lầm cậu, tôi cũng sẽ không để cho cậu tổn thương đến Hạ Tử Du dù chỉ một chút, nếu như cậu muốn cường ngạnh mà làm vậy, vậy thì xin cậu hãy chuẩn bị mà vứt bỏ tình cảm bao năm giữa chúng ta đi, bởi vì tôi sẽ không tiếc bất kỳ giá nào để khiến cho nửa đời sau của cậu và Đan Nhất Thuần có một ngày yên tĩnh nào đâu, trừ phi cậu có thể làm tôi biến mất trên đời này. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhàn hạ dựa vào thành ghế sau đó điều chỉnh cho mình một tư thế thoải mái rồi nói, “Dùng cả tình bạn của chúng ta để uy hiếp, cậu thật quan tâm đến cô ấy.”

Robert thản nhiên nói, “Cậu yên tâm, tôi mãi mãi chỉ thầm mong mình sẽ là người có thể vun vén cho cô ấy hạnh phúc.”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì thêm.

Robert đưa tay mở cửa xe, trước khi xuống xe anh nói với Đàm Dịch Khiêm một câu cuối, “Tôi không biết cậu có còn yêu cô ấy hay không, nhưng, bằng tình cảm mười năm giữa chúng ta và trực giác của tôi. . . . Nếu như cậu còn để ý cô ấy nhưng lại xa lánh cô ấy, trong chuyện này tất phải có nguyên nhân. Nhưng, tôi cũng không hề lo lắng cho cậu, bởi vì Đàm Dịch Khiêm mà tôi quen chưa bao giờ biết thua là gì. . . . Cho nên, tôi sẽ đưa Tử Du và Ngôn Ngôn đi Trung Đông, trước lúc Tử Du sinh con, tôi hy vọng cậu có thể đến Trung Đông đón Tử Du về, tôi bảo đảm trong khoảng thời gian này tôi sẽ chăm sóc tốt cho Hạ tử Du và cả hai đứa con của cậu.”

Robert mở cửa xe, ngồi vào tay lái.

Hạ Tử Du ngồi ở ghế sau ngược lên đôi mắt tỉnh táo nhìn về phía Robert, nhẹ giọng trách cứ, “Anh nói chỉ mấy phút sẽ quay lại, cuối cùng lại nói chuyện lâu như thế, một mình em ngồi trong xe thật nhàm chán. . . .”

Robert nổ máy xe, “À, anh nói với Dịch Khiêm rất nhiều chuyện. . . .”

Hình như đã không có hứng thú nói tiếp về chủ đề Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du không hỏi nữa, mà là dựa vào cửa sổ xe, trầm trầm nói, “Em mệt quá, Em muốn ngủ một chút. . . . Anh đến khách sạn thì gọi em.”

Robert nhìn Hạ Tử Du từ kính chiếu hậu gật nhẹ, “Đúng rồi, chúng ta sẽ ở Los Angeles nghỉ ngơi một đêm rồi ngày mai chúng ta xuất phát trở về thành phố Y.”

Hạ Tử Du đang ngủ ậm ờ đáp lại, “Dạ. . . .”

Thấy Hạ Tử Du đã ngủ, Robert mở cửa xuống xe, sau đó cởi áo trên người ra nhẹ nhàng khoác lên trên người của Hạ Tử Du.

“Um.”

Có lẽ là cảm thấy ấm áp, Hạ Tử Du đang ngủ cũng khẽ lên tiếng.

Robert nhìn chăm chú đáng vẻ an tĩnh khi ngủ của Hạ Tử Du, tận đáy lòng thầm nói tiếng xin lỗi với cô.

Thật xin lỗi, Tử Du.

Tha thứ cho anh đã không nói cho em biết chuyện Dịch Khiêm vừa mới ly hôn với em sáng hôm qua.

Anh thề anh không phải vì bản thân mình, mà bởi vì anh hiểu rõ, Dịch Khiêm không muốn để cho em biết nguyên do cậu ấy chia tay em, cũng không muốn em biết bất cứ chuyện gì.

Vấn đề có lẽ rất khó giải quyết, cũng rất nghiêm trọng cho nên Dịch Khiêm mới muốn anh đưa em đi Trung Đông, cũng cần anh chăm sóc em.

Anh biết nếu như anh nhúng tay vào giúp đỡ Dịch Khiêm sẽ không khách khí với anh, cho nên chuyện cậu ta muốn giải quyết nhất định chỉ có chính mình cậu ta mới có thể giải quyết.

Bởi vì không xác định được suy đoán của anh về Dịch Khiêm có chính xác hay không, nên anh tạm thời không thể để em hy vọng được.

Hy vọng càng lớn thất vọng sẽ càng nhiều, anh thà tình nguyện nhìn thấy em được vui vẻ...

214. Chương 214 : Rốt Cuộc Có Thể Đi Làm Chuyện Của Mình

Thành phố Y, Trung Quốc.

Tại nhà họ Hạ.

Dì Lưu vui mừng ron rã đi ra từ phòng khách, “Cô Hạ, cô mới về.”

Hạ Tử Du ngọt ngào chào lại, “Dì Lưu!”

Dì Lưu thân thiện nắm lấy tay Hạ Tử Du, “Xem cô đấy, đi một cái là đi cả mấy ngày liền, bà chủ nhớ cô đã đành, Ngôn Ngôn cả ngày cũng làm ầm ĩ đòi cô đấy.”

Hạ Tử Du cười nói, “Không phải con đã về rồi sao?”

Dì Lưu đưa mắt nhìn sang Robert đứng bên cạnh Hạ Tử Du, hiền hòa nói, “Robert, cậu cũng tới à. Mau vào trong nhà ngồi đi.”

Robert khách sáo nói, “Làm phiền rồi.”

.

Bước vào phòng khách, Hạ Tử Du liếc nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng của mẹ và con gái, Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi dì Lưu, “Ủa, mẹ con và Ngôn Ngôn đâu đi?”

Hạ Tử Du vừa dứt lời thì một bóng dáng nhỏ bé mặc quần áo ca rô hoa trên bậc thang lầu hai đang đi xuống.

Hạ Tử Du đứng dậy mỉm cười nhìn con gái, “Ngôn Ngôn.”

“Mẹ.” Liễu Nhiên vừa bước xuống bậc thang cuối cùng, dáng người nhỏ nhắn mới hơn năm tuổi chạy bay về phía Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ngồi xổm người xuống, mong nhớ niềm nở dang tay đón con gái vào lòng.

Thế nhưng trước khi Liễu Nhiên vọt vào trong lòng Hạ Tử Du thì Robert đã nhanh tay hơn cúi xuống bế ngang eo Liễu Nhiên lên, nhẹ giọng trách, “Cô nhóc nghịch ngợm này, nhìn thấy chú ‘củ cải’ con cũng không thèm chào một tiếng nha!”

Liễu Nhiên giãy giụa ở trong ngực Robert, bĩu môi nói, “Ngôn Ngôn không muốn nói chuyện với chú ‘củ cải’ nữa.”

Robert nhúm mày hỏi, “Ồ, tại sao vậy?”

Liễu Nhiên giận dữ nói, “Ai bảo chú ‘củ cải’ dẫn mẹ đi Male chơi mà không dẫn Ngôn Ngôn đi theo chứ.”

Hạ Tử Du đứng thẳng người lên, cười nhẹ nói, “Ngôn Ngôn, không được nói chuyện không có lễ phép với chú ‘củ cải’ như vậy, biết không?”

“Dạ.” Liễu Nhiên ngoan ngoan đáp lại sau đó làm nũng nói, “Mẹ, con muốn mẹ ẵm con.”

“Được.”

Hạ Tử Du vươn hai tay ta, nhưng Robert lại không chịu đưa Liễu Nhiên qua cho Hạ Tử Du bế, anh nghiêm túc nhìn Liễu Nhiên ở trước ngực, “Ha ha, nhóc con, sao con có thể giận chú ‘củ cải’ vậy chứ? Chú ‘củ cải’ không có dẫn con đi Male là vì muốn tốt cho con thôi! Con biết không? Ở Male rất nóng, mẹ con và chú ‘củ cải’ ở Male thiếu chút nữa đã bị nướng khét đấy. Cô công chúa nhỏ như con còn phải diễn kịch trên vũ đài, lỡ như bị nắng ăn đen không thể diễn vai công chúa Bạch Tuyết thì làm thế nào?”

Liễu Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi, “Nhưng con đâu thấy mẹ bị nướng cháy đâu à?”

“À, da mẹ con trắng vậy rất khó bị cháy, nhưng mà hai ngày trước đã phơi nắng đến bị bệnh luôn đấy.”

Liễu Nhiên đã bị Robert thành công dời đi sự chú ý quay sang hỏi mẹ, “Mẹ, mẹ bị bệnh sao?”

Hạ Tử Du phối hợp nói, “Ừ, thật may là Ngôn Ngôn không có đi, nếu không chắc chắn cũng giống như mẹ phải bị chích thuốc rồi.”

Liễu Nhiên sợ hãi nói, “Ngôn Ngôn không muốn bị chích thuốc.”

Robert thừa dịp nói, “Vậy bây giờ con còn trách chú ‘củ cải’ không dẫn con đi Male nữa không?”

Liễu Nhiên lắc lắc đầu.

Robert xoa cái đầu nhỏ của Liễu Nhiên, hài lòng nói, “Vậy mới không uống công chú ‘củ cải’ đã mua cho con rất nhiều đồ chơi chứ.”

Liễu Nhiên lạnh lợi nói, “Cám ơn chú ‘củ cải’.”

Robert dùng râu ria vừa mới mọc ra của mình cọ cọ lên gương mặt mịn màng của Liễu Nhiên, chọc cho cô bé cười khanh khách không ngừng.

Hạ Tử Du mỉm cười nhìn bọn họ, không thể không thừa nhận Robert trời sinh là chúa dụ dỗ con nít, anh thật có tài năng đối phó với trẻ con.

Ba người ở trong phòng khách náo loạn một hồi, Hạ Tử Du đột nhiên nghi hoặc hỏi, “Ủa, sao không thấy mẹ xuống?”

Người giúp việc đứng bên cạnh nói, “Di Lư đã đi gọi bà chủ.”

“Có phải dạo này sức khỏe mẹ không tốt hay không?”

Người giúp việc trả lời, “Bà chủ rất khỏe ạ.”

“Oh.”

Lúc này, Di Lư đứng ở lầu hai khép nép lên tiếng gọi, “Cô Hạ, bà chủ bảo cô lên lầu một chút!”

Hạ Tử Du lập tức đứng dậy, “Được.”

.

Hạ Tử Du đẩy nhẹ cửa phòng bà Hạ, “Mẹ.”

Bà Hạ đang ngồi dựa người vào đầu giường, nhưng không có trả lời Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đóng cửa lại, bước nhẹ đi tới cạnh giường, lên tiếng gọi lần nữa, “Mẹ.”

Bà Hạ ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, “Về rồi sao?”

“Dạ.” Hạ Tử Du ngồi xuống ở mép giường, cảm thấy bà Hạ lạnh lùng hơn so với thường ngày, Hạ Tử Du nhẹ giọng hỏi, “Mẹ, mẹ thấy trong người không thoải mái sao?”

Bà Hạ khẽ thở dài nói, “Không phải mẹ không thoải mái, mà vì lo lắng cho con nên ăn không ngon ngủ cũng không yên.”

Hạ Tử Du giật mình mở to hai mắt, “Mẹ, con không sao, mẹ sao vậy?”

Bà Hạ nói thẳng, “Con nói con và Robert đi Male cho khuây khoả, mẹ thấy đó cũng là chuyện tốt. Nhưng tin tức trên ti vi lại nói là mấy ngày nay con đều ở Los Angeles, mẹ vốn vẫn chưa tin, nhưng trong bản tin ngày hôm qua còn có con và Dịch Khiêm. Không, con và tên khốn đó ở trong xe. Sao con lại có thể hồ đồ vậy chứ? Sao cứ phải dây dưa quan hệ với nó mãi thế?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Mẹ, con không có.”

Bà Hạ đau lòng nói, “Không phải mẹ muốn trách con, mà là sợ con lại sa chân vào vùng bùn. Con nên biết rằng, người đàn ông này không đáng để con phải quyến luyến.”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, “Mẹ, con không biết nên giải thích thế nào về chuyện con đi Los Angeles, nhưng con cam đoan với mẹ, con tuyệt đối không phải vì muốn quan hệ dây dưa với anh ta.”

Bà Hạ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đột nhiên hỏi, “Nó chịu để con về đây sao?”

Hạ Tử Du không hiểu, “Dạ?”

Bà Hạ nhìn xuống bụng Hạ Tử Du, “Con đã có thai rồi, sao nó có thể không hỏi tới chuyện đó?”

Không ngờ rằng bà Hạ lại biết chuyện này, Hạ Tử Du sững sờ kinh hãi, “Dạ.”

Bà Hạ nói, “Mẹ nhìn thấy trên TV đưa tin con ra vào bệnh viện phụ khoa kiểm tra khám thai. Lúc con chưa có đi Los Angeles thì đã biết mình có thai rồi, đúng không?”

Hạ Tử Du từ từ rũ mắt xuống.

Bà Hạ quan tâm hỏi, “Nó nói thế nào?”

Không muốn để mẹ biết chuyện mình đã xảy ra ở Los Angeles, Hạ Tử Du tóm lược lại nói, “Anh ta không quan tâm đứa bé này, để con tự quyết định.”

Bà Hạ thở dài nói, “Mẹ biết ngay con với nó là đoạn nghiệt duyên mà. Haizz, nó cũng thật giỏi đấy, thân là đàn ông phải mong một cái là có thể xoay người bỏ đi, chỉ tội một mình con phải hứng chịu hết tất cả.”

“Mẹ, chúng ta đừng nhắc tới anh ta nữa.”

Bà Hạ gật đầu, “Được, được. Nhưng sức khỏe con hiện không tốt, lúc này chắc chắn dĩ nhiên không nên có đứa nhỏ này, con định như thế nào?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Con muốn sinh ra nó.”

Bà Hạ lên tiếng khuyên can, “Tử Du, không phải mẹ ác độc, nhưng một mình con cưu mang hai đứa nhỏ. Chẳng lẽ về sau con không định đi thêm bước nữa sao? Con người Lâm Thủy Miếu rất tốt, nhưng ngày hôm qua nhìn thấy tin tức của con và Đàm Dịch Khiêm ở trong TV, nó liền gọi điện thoại tới nói với mẹ không có ý muốn qua lại với con nữa.”

Hạ Tử Du giương mắt lên, “Mẹ, con nhất định phải nói rõ với mẹ chuyện này, thật ra con cũng không có dự định đi xem mắt thêm một ai nữa.”

Bà Hạ không vui nhú mày hỏi, “Con còn nghĩ tới nó?”

Hạ Tử Du lắc nhẹ đầu, “Quả thật là con muốn tìm một người có thể chăm sóc cho con và Liễu Nhiên. Nhưng muốn chọn được một người thích hợp làm sao có thể dễ dàng tìm được đây? Lỡ như con lại gặp phải một người không tốt nữa. Con thật sự đã không còn hơi sức để đón nhận thêm bất kỳ chuyện gì khiến con không vui nữa, con chỉ muốn tương lai con và con của con có được cuộc sống yên ổn an nhàn, dù cho chỉ có một mình con nuôi lớn bọn chúng.”

Bà Hạ hiểu lý lẽ nói, “Nếu con đã suy nghĩ kỹ rồi mẹ cũng không muốn can thiệp vào quyết định của con. Nhà họ Hạ không có gì cả, nhưng tiền vẫn còn một ít, nuôi con và cả cháu ngoại của mẹ cũng không thành vấn đề, con đừng lo lắng suy nghĩ gì cả.”

“Mẹ, có thể con sẽ không ở lại đây.”

Bà Hạ trợn lớn hai mắt, “Tại sao?”

Hạ Tử Du dịu giọng giải thích, “Con định cùng Robert đi Trung Đông.”

“Con không thích sống chung nhà với mẹ sao?” Khi bà Hạ nói ra lời này thì hai mắt đã đọng đầy nước.

Hạ Tử Du lập tức đưa tay ôm lấy bà, nghẹn ngào nói, “Không phải. Con thật sự không muốn xa mẹ, nhưng nếu con cứ tiếp tục ở lại thành phố Y này sẽ chỉ mang đến cho mẹ rất nhiều, rất nhiều phiền toái. Có lẽ sắp tới sẽ có rất nhiều ký giả bởi vì quan hệ giữa con và Đàm Dịch Khiêm mà đến làm phiền mẹ. Một khi con sinh em bé, bọn họ cũng sẽ trăm phương ngàn kế tra ra quan hệ của đứa nhỏ và Đàm Dịch Khiêm. Con không muốn cả đời cứ bị ràng buộc với anh ta, cho nên con muốn đi tới một nơi mà không ai quen biết con.”

Bà Hạ thương xót nói, “Đứa nhỏ đáng thương, cuộc đời của con sao lại có thể gặp phải một người như thế.”

.

Buổi tối.

Mở ra cửa phòng trẻ, Hạ Tử Du ló nửa đầu vào nhìn ngó, nhỏ giọng hỏi, “Ngôn Ngôn đã ngủ chưa?”

Robert thả cuốn truyện cổ tích trong tay ra, chậm rãi đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Tử Du, Robert nhú mày trầm giọng nói, “Con gái em thật là khó dụ dỗ, những chuyện xưa anh kể hầu như con bé đều có thể đoán ra được nửa đoạn sau, vất vả lắm mới dỗ được nó ngủ.”

Hạ Tử Du kéo Robert đi ra khỏi phòng trẻ, sau khi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Hạ Tử Du cười nói, “Không phải anh tự khoe mình là chúa dụ con nít sao, đồ dành Ngôn Ngôn đối với anh mà nói thật là chẳng có chút khó khăn nào.”

Robert liếc xéo Hạ Tử Du, trực tiếp cất bước đi, châm chọc nói, “Ai biết con gái em lại khó dụ đến thế.”

Hạ Tử Du rất vô tội nói, “Nè, là anh xung phong nhận việc muốn dỗ con gái em ngủ nha, em không có ép anh à.”

Robert chợt dừng bước lại, nghiêm túc hỏi, “Trước kia em đều dỗ con gái em ngủ kiểu này sao?”

Một câu hỏi vốn rất dễ trả lời, thế nhưng lúc này Hạ Tử Du trầm mặc mấy giây.

Thật ra thì, ngày trước công việc dỗ Liễu Nhiên ngủ không phải do một mình cô phụ trách, nếu như hôm nào Đàm Dịch Khiêm không có tiệc xã giao vào buổi tối thì sẽ cùng với cô dỗ Ngôn Ngôn ngủ. Mà có nhiều khi, cô còn chưa kịp dỗ Liễu Nhiên ngủ thì cô đã ngủ thiếp đi rồi, cho nên đa số là cô đều được Đàm Dịch Khiêm bế về phòng ngủ.

Thấy Hạ Tử Du bỗng thần thờ, Robert nghi hoặc hỏi, “Đang suy nghĩ gì?”

Hạ Tử Du lập tức hoàn hồn, “À, không có gì.”

Robert nhúu lại lông mày, “Em đang suy nghĩ chuyện gì?”

Hạ Tử Du rất tự nhiên chuyển sang một đề tài khác, “Ừm, em đang suy nghĩ, khi nào thì chúng ta có thể lên đường đi Trung Đông.”

“Em nói với bác gái rồi sao?”

“Dạ, mẹ cũng đồng ý với quyết định của em.”

“Cũng không cần gấp, sức khỏe em vẫn còn yếu, em cứ ở lại thành phố Y nghỉ ngơi thêm một hai tuần nữa, đợi tình trạng sức khỏe em ổn định rồi chúng ta hãy đi Trung Đông.”

Hạ Tử Du lập tức khẩn trương, “Em nghĩ hay là chúng ta nên sớm đi Trung Đông đi, chuyện chúng ta kết hôn giả không lừa được Đàm Dịch Khiêm lâu đâu!”

Nhìn cách Hạ Tử Du đề phòng Đàm Dịch Khiêm như vậy, giờ khắc này Robert có suy nghĩ muốn nói thật cho Hạ Tử Du biết suy đoán của anh về Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du thấy Robert im lặng rất lâu không trả lời, lo lắng hỏi, “Sao vậy, có vấn đề gì ư?”

Nhưng cuối cùng Robert không nói gì, anh chỉ lắc đầu, “À, không thành vấn đề, vậy chúng ta tranh thủ đi sớm cũng được, nhưng cũng phải đợi sau khi em nghỉ ngơi ở thành phố Y vài ngày đã.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

.

Buổi tối.

Hạ Tử Du nằm ở trên giường nhà mình, nhắm mắt rồi lại mở, mở rồi lại nhắm. Sau một hồi trần trọc trở mình, cô quyết định mở to mắt ra luôn, cứ thế mà nằm nhìn trần nhà hoa văn.

Đã rất lâu cô không có nhớ tới người đó vào nửa đêm khuya yên tĩnh như thế này rồi, tại sao vào giờ phút này cô lại bởi vì anh mà mất ngủ?

‘Sau này em nên sửa đổi tính cách của mình đi, đừng để lúc nào cũng bị người khác coi thường em.’

Những lời của anh không ngừng len lỏi vào trong đầu cô, không hiểu sao nó làm cô cảm thấy rất không thoải mái.

Tại sao anh muốn nói với cô những lời này?

Dù tính nết cô không tốt, dù cô có tùy hứng đi chăng nữa, thì có liên quan gì tới anh? Tại sao lại phải dùng cái kiểu nói chuyện như thế rất quan tâm đến cô?

Anh vốn là một tên lừa đảo siêu cấp, là đồ lưu manh.

Ngày trước nói nào là chỉ yêu có mỗi mình cô, nào là sẽ không cho phép cô rời khỏi anh, tất cả đều chỉ là nói dối.

Chua xót nghẹn ngào nơi cổ họng, Hạ Tử Du không ngừng tự nguyện rửa mình.

Mình đúng thật là không có tiền đồ, mình chính là một người vô dụng.

Nước mắt ngưng tụ quanh hốc mắt Hạ Tử Du, Hạ Tử Du chùi lia lia nước mắt đang tràn ra khóe mắt, sau đó kéo chăn lên ép mình chìm vào giấc ngủ.

.

Cũng trong lúc đó, ban ngày tại Los Angeles.

Cận vệ Cảnh Nghiêu đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Hiện tại Đàm Dịch Khiêm đang ngồi ở trên ghế sofa duy nhất phòng làm việc, đôi mắt đen xa xôi vắng vẻ ngăm nhìn chằm chằm màu đỏ lác lác ở trong ly trên tay mình.

“Tổng giám đốc.”

Giống như biết người tới, Đàm Dịch Khiêm cũng không có nhìn về phía Cảnh Nghiêu, mà vẫn cứ nhìn chăm chăm vào rượu đỏ trong tay, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Rượu vang đắt giá thường thường đều là dùng loại nho tốt nhất để ủ, duy chỉ có ly rượu vang trong tay tôi chính là được làm ra từ những quả nho có chất lượng rất kém để ủ, rượu này vốn nên không đáng giá một đồng, nhưng mà ở trang trại nào đó tại nước Pháp lại sản xuất ra nó giá cả còn đắt hơn cả Laffey. Vậy, cậu có biết tại sao vẫn có người chịu uống loại rượu này không?”

Cảnh Nghiêu lắc đầu, “Thuộc hạ không biết.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Bởi vì loại rượu này khi uống vào miệng vô cùng đắng chát, người bình thường uống vào ngậm đầu tiên liền buồn nôn muốn ói không bao giờ chịu uống tiếp ngậm thứ hai. Nhưng mà, chỉ cần cậu chịu đựng uống ngậm thứ hai rồi đến thứ ba cậu sẽ cảm nhận được hương vị thơm ngọt của chất rượu lưu lại trong miệng cậu. Đương nhiên, loại rượu này không phải cứ uống hết đến giọt cuối cùng là có thể cảm nhận được sự ngọt ngào tinh túy của nó. Thật ra loại rượu này mang ý nghĩa chính là thử thách sự kiên nhẫn của con người, chỉ cần cậu sẵn lòng chịu thử nó, hy vọng từ đắng chuyển thành ngọt thì chắc chắn sẽ được.” (ngọt ngào tinh túy đc dịch ra từ chữ ‘cam thuần’, ngoài ngọt ngào nó còn có nghĩa là tự nguyện, cam chịu hoặc bằng lòng chấp nhận)

Cảnh Nghiêu lúng túng gãi gãi đầu, “Thuộc hạ không hiểu về rượu.”

Đàm Dịch Khiêm để ly xuống, thoải mái dựa vào ghế sofa ở sau lưng, thanh thoi hỏi, “Làm xong chưa?”

Cảnh Nghiêu gật đầu, “Dạ, chỉ còn đợi tổng giám đốc đưa Kim Trạch Húc vào cuộc thôi.”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Làm rất tốt. Trên bàn có tám chi phiếu, hẳn cũng đủ để cậu sống nửa đời còn lại.”

Cảnh Nghiêu thẳng thắn từ chối, “Tổng giám đốc, tôi không cần chi phiếu, tôi tình nguyện đi theo ông.”

Đàm Dịch Khiêm nheo lại mắt, “Nếu như tôi trắng tay rồi, cậu cũng sẽ chẳng có gì cả, cậu không lo lắng sao?”

Cảnh Nghiêu nghiêm nghị trả lời, “Tôi không lo vì tôi biết được ông sẽ không thua.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ gật đầu, “Cậu đã biết được tính toán của tôi, nếu cậu vẫn kiên quyết thì tôi sẽ không miễn cưỡng cậu, cậu muốn ở lại vậy thì cứ ở lại đi!”

“Cám ơn tổng giám đốc.”

“Ra ngoài đi!”

Cảnh Nghiêu vốn nên rời đi nhưng lúc này lại chần chờ đứng im tại chỗ.

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Còn chuyện gì sao?”

Cảnh Nghiêu ngập ngừng nói, “Cô Đan đứng đợi ông ở cổng công ty mấy ngày rồi, ông không cho phép cô tới gặp ông, bảo vệ hỏi tôi nên xử lý như thế nào.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm bỗng trở nên u ám, lạnh lùng nói, “Tôi biết rồi, cậu gọi chị Dư vào đây.”

“Dạ”

Cảnh Nghiêu đi khỏi không được lâu sau, chị Dư liền đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư cung kính gọi, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy khỏi ghế sofa, lạnh nhạt nói, “Chị giúp Đan Nhất Thuần mua vài bộ quần áo sang trọng một chút, nói cho cô ấy biết, ngày mai tôi sẽ dẫn cô ấy đi Đại Khê nghỉ mát.”

Chị Dư ngẩn người ra, “Tổng giám đốc, cậu muốn đi nghỉ phép?” Trời ạ, một tuần nữa Kim Trạch Húc sẽ được thả rồi.

Đàm Dịch Khiêm ung dung hỏi, “Có gì không được?”

Biết Đàm Dịch Khiêm một khi quyết định làm bất cứ chuyện gì cũng đều có lý do của mình, chị Dư không nhiều lời nữa, “Được, tôi sẽ đi làm ngay.”

-

Ba ngày sau.

Người giúp việc nhà họ Hạ đem hành lý chất lên xe riêng đỗ ở trước cổng.

Tại ngưỡng cửa phòng khách của nhà họ Hạ, Hạ Tử Du bịn rịn nói lời từ biệt cùng bà Hạ.

Hạ Tử Du ôm lấy bà Hạ thật chặt, nghẹn ngào nói, “Mẹ, mẹ nhất định phải tự chăm sóc tốt cho mình đó.”

Bà Hạ vỗ nhẹ sống lưng mỏng manh của Hạ Tử Du, lời nói cũng nghẹn ngào không kém, “Mẹ ở nhà có nhiều người giúp việc chăm sóc, còn có dì Lưu nữa mà, con đừng quá lo lắng.”

Hạ Tử Du vẫn không yên tâm căn dặn, “Còn có chuyện của công ty nữa, mẹ nhớ không được quá lao lực đó.”

Bà Hạ gật đầu, “Được rồi, mấy người bạn trước kia của ba con hiện đang giúp cho ‘Hạ thị’ rồi, tin rằng hoạt động của ‘Hạ thị’ trong tương lai sẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Mẹ, mẹ nhớ bảo trọng.”

Nhắm hai mắt, Hạ Tử Du quyến luyến cúi đầu trên vai bà Hạ.

Bà Hạ bật tiếng khóc thút thít nói, “Con cũng phải chăm sóc tốt cho mình, có cơ hội nhớ dẫn hai đứa cháu ngoại của mẹ về thăm mẹ. . . .”

Hạ Tử Du càng siết chặt bà Hạ, bởi vì cố chịu đựng sự tủi lòng mà giọng khàn khàn nói, “Con biết rồi.”

Sau một lúc lâu bà Hạ mới từ từ buông Hạ Tử Du ra, nín khóc mỉm cười nói, “Được rồi, con gái, đâu phải là sau này không gặp mặt nữa, mẹ sẽ đợi con trở về Thời gian không còn sớm nữa, hai đứa coi lên đường đi!”

“Dạ.”

Robert đi lên trước ôm nhẹ hai vai khẽ run của Hạ Tử Du, hết sức chân thành nhìn bà Hạ bảo đảm nói, “Bác gái, bác yên tâm đi, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tử Du!”

Bà Hạ tin tưởng gật gật đầu.

Hạ Tử Du nhìn quanh bốn phía một vòng hỏi, “Ủa, Ngôn Ngôn đâu?”

Bà Đàm trả lời, “Con bé mới vừa nói muốn đi phòng vệ sinh, mẹ bảo dì Lưu dẫn nó đi rồi.”

Robert nhìn Hạ Tử Du nói, “Anh vào trong kiểm con bé.”

Hạ Tử Du nói, “Em đi với anh, con bé cũng có tính hơi hợ giống như em, em vào hỏi xem con bé có còn bỏ quên thứ gì hay không.”

“Được.”

.

Robert cùng Hạ Tử Du đi vào trong phòng khách mới phát hiện dáng người nho nhỏ của Liễu Nhiên giờ phút này đang đứng chân ở trước TV màn hình LCD cực lớn trong phòng khách.

Ngay lúc này, trong TV đồng thời phát tin ——

“Từ một nhân viên làm việc trong khách sạn tiết lộ, Đàm tổng và bạn gái trước là cô Đan Nhất Thuần đang ở cùng nhau trong một căn phòng tại khách sạn. Vùng Đại Khê trời xanh nước biếc, luôn là lựa chọn hàng đầu dành cho những cặp tình nhân, những đôi vợ chồng đến để nghỉ mát.”

Robert lập tức cầm lên điều khiển trên bàn trà tắt TV.

Cũng lúc này, di Lưu vội chạy nhanh đến trước mặt Hạ Tử Du, tự trách nói, “Cô Hạ, thật xin lỗi, bà chủ có thói quen xem tin tức, tôi đang chuẩn bị tìm xem tin tức hôm nay có gì, nhưng không ngờ tất cả tin tức trong ngày hôm nay đều là. Ngôn Ngôn vừa nhìn thấy hình ảnh trên TV đã không chịu đi nữa, cũng không cho tôi tắt.”

Hạ Tử Du nhìn tới chỗ Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên thật giống như không nhớ dời mắt khỏi màn hình TV, sau đó đi về phía Hạ Tử Du, thật nhỏ giọng nói, “Mẹ, con muốn mẹ ẵm con.”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên lên, ôm nhẹ con gái vào trong ngực, không lên tiếng nói một lời nào.

Robert đi theo ở phía sau Hạ Tử Du, lòng bối vì nhìn thấy hình ảnh hai mẹ con trước mắt mà vô cùng đau xót.

.

Trên đường đi đến sân bay riêng, Liễu Nhiên luôn ngủ say ở trong lòng Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt non nớt khi ngủ say của Liễu Nhiên, tim nhói đau như ai quất mạnh vào, cô đột nhiên thấy chua xót, nước mắt không kiềm được cũng đọng đầy quanh hốc mắt.

Robert nhận ra tâm tình của Hạ Tử Du, anh cũng không bày tỏ sự quan tâm nào mà chỉ chuyên chú lo lái xe, bởi vì anh biết Hạ Tử Du sẽ không thích để anh nhìn thấy sự xấu hổ của cô vào lúc này.

Hạ Tử Du mở to hai mắt, sau đó đưa ánh mắt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn từng dãy kiến trúc ngoài cửa sổ liên tục lùi về phía sau, Hạ Tử Du cắn nhẹ môi dưới.

Ông trời thật đúng là châm chọc.

Trong khi cô đi Trung Đông thì cũng là lúc anh và Đan Nhất Thuần đi nghỉ mát hưởng tuần trăng mật.

Cô vốn không hiểu cái gì gọi là ‘xem như là người lạ’, nhưng bây giờ thì cô đã hiểu rồi.

215. Chương 215 : Phát Hiện Ra Manh Mối Đầu Tiên Về Anh

Một tuần lễ sau tại Riyadh, Saudi.

Cạnh bàn ăn hình bầu dục, người giúp việc nữ cung kính hỏi thăm Hạ Tử Du, “Cô Hạ, cô không động đũa là món ăn ở đây không hợp khẩu vị cô sao?”

Hạ Tử Du nhìn những món ăn đủ loại hương vị màu sắc trên bàn cơm, lúng túng nói, “À, làm nhiều thế này mà chỉ có tôi và Ngôn Ngôn, hai người làm sao ăn hết được nhiều đây.”

Người giúp việc khẽ cười nói, “Cô cứ chọn món ăn nào hợp khẩu vị của mình là được rồi, những thứ khác cô không cần để ý.”

Liễu Nhiên ngồi ở bên cạnh Hạ Tử Du nhỏ giọng nói với cô, “Mẹ, Ngôn Ngôn đói bụng rồi.”

Người giúp việc rất có lễ nghi cầm bát lên, “Cô Ngôn Tư, để tôi giúp cô gấp thức ăn.”

Liễu Nhiên lễ phép nói, “Cám ơn đi.”

Hạ Tử Du điểm nhẹ chóp mũi Liễu Nhiên, “Con đúng là tiểu yêu tinh lười biếng.”

Liễu Nhiên nhìn mẹ cô bé dí dỏm le lưỡi cười.

“Được rồi, tự mình ăn đi, không cho phép đi đút con ăn.”

“Dạ. Mẹ, chú ‘củ cải’ tới kìa.”

Hạ Tử Du ngược mắt, nhìn thấy Robert đang đi vào phòng ăn.

Tất cả người giúp việc đang vây xung quanh bàn ăn khi trông thấy Robert, mọi người đều cung kính khom người đồng thời cùng lên tiếng chào, “Cậu chủ.”

Robert ngồi xuống đối diện Hạ Tử Du, mỉm cười nói, “Hôm nay khẩu vị thức ăn như thế nào? Anh sợ hai mẹ con ăn không quen nên đã đặc biệt mời tới đầu bếp có tay nghề có thể nấu được những món ăn ngon trên toàn thế giới đó.”

“Dạ, tài nấu nướng của đầu bếp này rất ngon, nhưng mà.” Hạ Tử Du nhìn cả bàn thức ăn tinh xảo trước mắt, rất ngưỡng mộ nói, “Chỉ có em và Ngôn Ngôn mà thôi, anh lại mời về người giúp việc biết Anh vẫn để phục vụ bọn em, còn cố ý mời đầu bếp về làm nhiều món Trung như vậy, em cảm thấy làm vậy quá mức long trọng rồi.”

Robert thoải mái tựa người vào trên chiếc ghế màu vàng kim bằng da thật ở sau lưng, cười cười giải thích, “Nhà anh xưa nay đều tiếp đãi khách như thế, người ngoài nhìn vào đúng thật là hơi có chút khoa trương, em ở từ từ cũng sẽ quen thôi. Em nên may mắn là anh không có để cho em gặp ba anh, nếu không đãi ngộ dành cho em tuyệt đối còn rườm rà hơn thế này nhiều lắm.”

Hạ Tử Du len lén nhìn quanh bốn phía một vòng, rồi nhỏ giọng nói với Robert, “Mãi đến hôm nay em mới biết nhà anh có tiền như vậy.”

Ngày đầu tiên khi cô đi theo Robert bước chân vào ngôi nhà riêng cao cấp giống như hoàng cung mà thật chỉ có thể có ở trong truyện cổ tích hoặc trên ti vi phim ảnh này, lúc ấy cô đã vô cùng khiếp sợ.

Người giúp việc thì đếm không hết, cách trang trí sang trọng lộng lẫy, riêng phòng ăn thôi đã lớn đến khiến người ta sợ hãi, phòng ốc tinh tế được nhóm chuyên viên nổi tiếng trên thế giới thiết kế, còn có phòng vệ sinh cao cấp mà có lẽ người bình thường cả đời cũng chưa bao giờ được nhìn thấy, với cả vòi nước trong phòng tắm cũng được làm bằng vàng nguyên chất.

Trời ạ, những hình ảnh xa xỉ này thật là khiến cô khó có thể tưởng tượng.

Robert cười giải thích, “Ba anh là người xử lý công việc cho chính phủ Saudi, tại Riyadh này cũng được xưng tụng là giàu có khét tiếng.”

Hạ Tử Du cả kinh nói, “Xử lý công việc cho chính phủ mà có đãi ngộ tốt như vậy à?”

Robert gật đầu, “Chỉ xử lý công việc cho chính phủ dĩ nhiên cũng không có đãi ngộ tốt như vậy, chủ yếu là ba anh có sở hữu mấy cái mỏ dầu có giá trị vô cùng xa xỉ. À phải rồi, ba anh và Dịch Khiêm đã từng hợp tác với nhau trong một hạng mục mỏ dầu, chắc em còn nhớ chứ.”

Nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, đôi mắt của Hạ Tử Du đang hứng thú nhìn Robert dần dần mất hết chuyển thành ảm đạm, rũ mắt xuống, cô nhỏ nhẹ nói, “Dạ, đã là chuyện của nhiều năm trước.”

Ý thức được nhắc tới chủ đề có liên quan tới Đàm Dịch Khiêm không đúng lúc, Robert liền nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, em mới đến Saudi, đợt anh có thời gian rảnh sẽ dẫn em đi dạo khắp nơi cho biết. Anh nói em biết cái này, phụ nữ nước Saudi không chỉ có mặc áo dài đen mang khăn che mặt, mà dân tộc còn có rất nhiều điều kỳ thú và thắng cảnh du lịch rất đẹp, anh bảo đảm em sẽ rất thích thú khi ở lại chỗ này.”

Hạ Tử Du không hiểu ngược mắt, “Anh có vẻ như rất yêu thích đất nước của mình nhỉ, thế tại sao quanh năm cứ mãi sống ở ngoài nước?”

Robert giải thích, “Anh thích cảm giác tự do rày đây mai đó, ở nhà ngày nào cũng bị quy cách đã định của ba anh làm người nổi nghiệp ông, anh chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy mệt mỏi. Ở Male rất thoải mái, trời xanh biển rộng, phạm vi rộng rãi, khí hậu cũng hết sức thích hợp để sinh sống.”

Hạ Tử Du cười hi hi, “Nguyên nhân quan trọng nhất có lẽ là mấy năm gần đây ba anh cứ mãi ép anh lấy vợ sinh con chứ gì?”

Robert tức giận trợn mắt nhìn Hạ Tử Du, “Sao anh có cảm giác như em đang rất vui sướng lắm thì phải?”

Hạ Tử Du nghiêm túc nói, “Làm gì có, chỉ là lần trước em có nghe anh nói ba anh đã xem mắt cho anh bốn cô vợ, em nhận thấy như vậy cũng không tệ à.”

Robert bắt đầu dĩ cảm thán, “Quy định hôn nhân của Saudi cần phải cải thiện rồi!”

Nãy giờ Liễu Nhiên cứ mãi vui đầu dùng cơm lúc này bỗng ngược lên đôi mắt lóng lánh ngáy thơ hỏi Robert, “Chú ‘củ cải’, chú sẽ có rất nhiều vợ sao?”

Robert nghiêm trang trả lời, “Ồ, dựa theo phong tục nơi chú ‘củ cải’ ở thì có thể là như vậy.”

Liễu Nhiên lập tức nghi ngờ, “Nhưng mà ba lại nói chỉ có thể có một mình ‘mẹ’ thôi?”

Robert mỉm cười giải thích, “Đó là bởi vì ba con chỉ yêu có mỗi mình mẹ con thôi, hả.” Chợt ý thức được mình lỡ lời, Robert kinh hoàng ngẩng lên nhìn về phía Hạ Tử Du.

Nhưng Hạ Tử Du không hề có biểu tình nào như Robert nghĩ, cô chỉ cười nhạt, giống như chưa từng nghe thấy gì, dịu dàng nhìn con gái nói, “Được rồi, nhóc con, đừng theo chú ‘củ cải’ con hỏi lung tung này nọ nữa, mau ăn cơm đi, nếu không sẽ không lớn đâu đó.”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Robert lặng lẽ nhìn chằm chằm từng chi tiết nhỏ trên mặt Hạ Tử Du, không hiểu tại sao, dù rằng Hạ Tử Du không có biểu hiện gì khác thường, thế nhưng anh lại rất dễ dàng mà nhìn ra đáy lòng cô đang cố đè nén.

.

Buổi tối.

Đặt mình nằm xuống chiếc giường lớn màu hồng phấn như trong mộng ảo, Hạ Tử Du cứ mở to hai mắt không thể nào ngủ được.

Liễu Nhiên nằm bên cạnh cô đã ngủ từ rất lâu, con bé rõ ràng vô cùng thích ứng với hoàn cảnh ở đây. . . .

Quả thật Robert rất chu đáo với hai mẹ con cô, khiến cô cảm thấy mình như được bước sang một thế giới khác, mọi thứ đều có thể bắt đầu lại lần nữa.

Dù vậy, tới đây từ đêm đầu tiên cho tới bây giờ, cô lại có một thói quen khó hiểu, buổi tối luôn luôn trằn trọc trở mình sau một hồi mới có thể ngủ được.

Con người thường mất ngủ không có gì ngoài hai nguyên nhân, người hoặc chuyện.

Hiện tại cô căn bản không có chuyện gì để lo lắng, cho nên.

Cô thừa nhận, cô rất lo lắng cho mẹ mình, sức khỏe bà xưa này không tốt, sau khi trải qua nỗi đau mất chồng, cô biết cả thể xác và tinh thần của mẹ đều chịu đả kích rất lớn, cô vốn nên phải ở bên cạnh chăm sóc cho mẹ mình, vậy mà.

Cô đột nhiên cảm thấy trời cao rất bất công với mình, tại sao lại để cô sa sút nghèo túng đến mức này?

Hai người ở trong cùng một hoàn cảnh, thế nhưng anh vẫn anh tuấn phong độ như thế, còn cô thì lại giống như tị nạn ru rú ở một góc xó xỉnh nào đấy trên đời này.

Có lẽ bây giờ anh đang hạnh phúc lắm! Một người rất hiếm khi có thời gian được nghỉ phép lại chạy đến một nơi xa như Đại Khê đi du lịch, có lẽ đó là tuần trăng mật sau khi kết hôn?

Trong lòng bỗng thấy nhói nhói đau.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu sau đó vuốt nhẹ bụng của mình, tự cường ép mình nhắm hai mắt lại.

.

Nửa đêm.

“Đừng mà. Em không muốn chia tay với anh. Ông xã.”

Trong giấc mộng tự lảm bảm nói một mình, toàn thân Hạ Tử Du đổ đầy mồ hôi lạnh bật dậy tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Sau khi ngẩng nhìn bốn phía một vòng, xác định mới vừa rồi chỉ là cơn ác mộng, cả người Hạ Tử Du căng thẳng lúc này mới buông lỏng, dựa nhẹ vào đầu giường.

Tại sao mình lại mơ thấy giấc mộng đó?

Cô không muốn phủ nhận cô thường xuyên nằm mơ thấy người đó ở trong mộng, nhưng những cảnh trong giấc mộng đều là chuyện tốt, hầu như đều là những hình ảnh vui vẻ hạnh phúc khi anh và cô còn ở bên nhau. Thế nhưng, những chuyện phát sinh trong giấc mộng tối nay của cô đều là kỳ quái và kinh khủng.

Trong giấc mộng tối nay, cô và anh vẫn ở bên nhau, nhưng không biết vì sao, khi cô ôm anh thì trên người anh lại thương tích khắp người, toàn bộ đều là máu, cô rất sợ hãi muốn gọi xe cứu thương, nhưng mà anh cứ kiên quyết đẩy cô ra, chịu đựng đau đớn bảo cô rời khỏi anh.

Đây là một giấc mộng thật kỳ lạ, từ khi cô giật mình tỉnh lại đến lúc này mà vẫn chưa thể lảng động được nỗi sợ hãi bởi cảnh trong giấc mộng kia...

Vuốt lòng ngực vẫn đang còn khiếp sợ, Hạ Tử Du quay mặt sang nhìn Liễu Nhiên vẫn đang ngủ say sưa.

Có lẽ do dáng vẻ ngây thơ đáng yêu của Liễu Nhiên khi ngủ say lây nhiễm sang cô, nỗi sợ hãi tích tụ ở ngực cũng dần dần biến mất, đặt lên trán Liễu Nhiên một nụ hôn sau đó cô mới nằm xuống lần nữa nhắm hai mắt lại.

.

Sáng sớm hôm sau.

Robert vừa đi vào phòng ăn, điều đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt thâm quầng nghiêm trọng của Hạ Tử Du, sau khi anh ngồi xuống liền hỏi, “Tối hôm qua không ngủ được sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Có thể do ban ngày ngủ nhiều nên buổi tối ngủ không được.”

Robert quan tâm hỏi, “Mang thai rất mệt sao?”

Hạ Tử Du nhợt nhạt cười, “Không phải vậy, nó rất ngoan, mang thai nó em không cảm thấy mệt chút nào.”

Robert nhìn dáng vẻ ngây thơ của Liễu Nhiên ngồi ở bên cạnh Hạ Tử Du, “Này, tiểu công chúa, nếu như buổi tối mẹ con thấy không khỏe, con phải nhớ chăm sóc mẹ con, biết không?”

Liễu Nhiên nghiêng đầu hỏi, “Chú ‘củ cải’, mang thai là có ý gì ạ?”

Robert trợn mắt nhìn Hạ Tử Du, “Em không giải thích cho con gái em biết à?”

Hạ Tử Du lúng túng nói, “Em không biết nên giải thích với con bé như thế nào.”

Ngay sau đó Robert ôm Liễu Nhiên để ngồi lên đùi mình, rồi nghiêm túc giải thích với Liễu Nhiên, “Mang thai chính là có một em bé nhỏ ở trong bụng đó, cho nên sau này Liễu Nhiên không được đi theo mẹ con nghịch ngợm, phải giúp mẹ con cùng nhau chăm sóc tốt cho em bé nhỏ ở trong bụng mẹ con.”

Liễu Nhiên kinh ngạc trợn to đôi mắt hỏi, “Mẹ có em bé rồi hả?”

Robert gật đầu, “Đúng vậy, mẹ con sẽ sinh cho con thêm một em trai hoặc em gái nữa.”

Trên gương mặt non nớt của Liễu Nhiên lập tức tươi cười rạng rỡ, “Mẹ, Ngôn Ngôn rất thích có em trai hoặc em gái để chơi với Ngôn Ngôn.”

Hạ Tử Du hạnh phúc cười cười.

Robert không nhịn được trêu Liễu Nhiên, “Cô bạn nhỏ, con không sợ sau này mẹ con sinh ra em trai hoặc em gái rồi sẽ cũng không thương con nữa ư?”

Liễu Nhiên chu môi lên nói, “Không có đâu, ba mẹ đều nói thương mỗi Ngôn Ngôn nhất.”

Không ai ngờ giờ phút này Liễu Nhiên lại nhắc tới ba khiến cho hai người lớn còn lại cùng lúc giật mình.

Hạ Tử Du giật mình là vì nhớ tới cơn ác mộng kỳ lạ có liên quan tới Đàm Dịch Khiêm tối hôm qua, còn Robert thì đang nghĩ tới tin tức nghe được có liên quan Đàm Dịch Khiêm vào sáng nay.

Robert bình tĩnh lại trước tiên, yêu thương hôn Liễu Nhiên một cái, “Đúng rồi, đúng rồi, ai cũng đều thương con hết. . . . Ai bảo con là tiểu công chúa đại gia của mọi người!”

Liễu Nhiên rất là hiểu chuyện nói, “Con cũng vậy, sẽ rất thương em trai và em gái của con.”

Hạ Tử Du cười nhẹ nói, “Ngoan.”

Vào lúc bầu không khí đang hoà thuận vui vẻ Robert đột nhiên nói, “Đúng rồi, Tử Du, hai ngày nữa có thể anh đi khỏi Riyadh một chuyến.”

Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Ra nước ngoài sao?”

Robert có vẻ hơi do dự một lúc rồi mới trả lời, “Ừm, đúng vậy, ở Male có chút chuyện cần anh về xử lý, anh đi rồi em phải tự chăm sóc mình cẩn thận, có cần gì cứ cần dặn bất kỳ người nào ở trong nhà này.”

Hạ Tử Du cho rằng Robert do dự là bởi vì lo lắng cho mình, nên vội vã nói, “Robert, em ở đây có phải đã mang phiền đến cho anh hay không? Thật ra thì em đã suy nghĩ rồi, em không thể cứ ở mãi lại nhà của anh được, anh cũng có chuyện riêng mình cần làm. . . .”

Hạ Tử Du còn chưa dứt lời Robert đã xụ mặt lên tiếng cắt ngang, “Hạ Tử Du, trước khi em sinh ra đứa nhỏ, tốt nhất em hãy bỏ ngay ý nghĩ rời khỏi Riyadh đi! Anh biết trước khi em đến Trung Đông có thể đã dự định đến ở chỗ khác, nhưng hiện tại anh không cho phép em đi đâu cả! Thời gian qua em bôn ba bao nhiêu đó đã đủ rồi, nếu như muốn sinh ra được một đứa bé khỏe mạnh thì mấy tháng tới em cần phải bồi dưỡng sức khỏe mình cho thật tốt. . . . Anh biết ở đây đối với em mà nói xác thực có hơi buồn, nhưng tuyệt đối đây là nơi để em nghỉ ngơi và điều dưỡng tốt nhất, anh không hề cảm thấy em quấy rầy gì đến anh, trừ phi em không thích nơi này mà thôi.”

Hạ Tử Du vội vàng giải thích, “Robert, không phải em không thích ở đây. . . .”

Không đợi Hạ Tử Du giải thích hết Robert đã gạt đầu, “Vậy thì được rồi, em cứ ngoan ngoan ở lại đây cho anh, đợi sau khi em sinh con suông sẽ rồi anh bảo đảm mình sẽ không can thiệp vào tự do của em. . . . Nếu như em còn nói với anh chuyện muốn dọn đi nữa, anh sẽ giận em đó, rất rất giận.”

Biết Robert thật lòng quan tâm mình, cũng biết Robert sẽ giận thật, Hạ Tử Du đành phải đáp ứng, “. . . . Được rồi!”

—

Buổi tối.

Đợi Liễu Nhiên ngủ xong, Hạ Tử Du bởi vì nằm mãi không cách nào ngủ được nên đi ra ban công phía ngoài phòng.

Hạ Tử Du vốn chỉ muốn nhìn xem thử bầu trời đêm buổi tối ở Saudi có giống với Los Angeles hoặc thành phố Y hay không, nhưng khi cô đi tới ban công thì vô tình nhìn thấy Robert cũng đang đứng ngoài ban công cách vách phòng cô.

Phòng của Robert và Hạ Tử Du giáp sát nhau, cho nên khi nhìn thấy Robert đứng ở ban công sát vách Hạ Tử Du cũng không có gì ngạc nhiên. Cô chỉ cảm thấy lạ là đêm đã khuya rồi mà Robert nói sáng sớm ngày mai còn phải bay đi Male, sao giờ này vẫn chưa ngủ?

Hạ Tử Du đang muốn lên tiếng hỏi Robert, nhưng lại đúng lúc nhìn thấy Robert đang gọi điện thoại.

Vì nghĩ đã trễ như thế mà anh còn gọi điện thoại chắc chắn là chuyện quan trọng của quốc gia hoặc có sai biệt về giờ giấc, không muốn quấy rầy đến Robert, Hạ Tử Du liền bỏ qua ý định chào hỏi với anh.

Nhìn lên bầu trời đêm đầy sao sáng, Hạ Tử Du ngồi ở ghế dựa ngoài ban công, thỏa mãn ngắm nhìn những vì sao chớp lóe trên đỉnh đầu.

“Chị Dư, sao điện thoại Dịch Khiêm vẫn không gọi được, tôi cần nói điện thoại với cậu ấy! !”

Có lẽ do giọng của Robert đột nhiên lớn tiếng hết sức vang dội ở trong màn đêm khuya yên tĩnh, lúc này Hạ Tử Du mới có thể nghe rõ được giọng của Robert nói chuyện trong điện thoại.

Bởi vì Robert nhắc tới tên của một người Hạ Tử Du theo bản năng nhìn sang Robert.

Robert đứng trên ban công sát vách, một tay cầm điện thoại, một tay chống nạnh, có vẻ như rất buồn bực, đi qua đi lại ở trước ban công, hoàn toàn không phát hiện ra giờ phút này Hạ Tử Du cũng đang ở tại ban công sát vách.

“Dịch Khiêm vẫn còn nghỉ phép ở Đại Khê? Trời ơi, không hiểu tại sao Kim Trạch Húc được vô tội thả ra rồi, cậu ta lại còn có tâm tình nghỉ mát?”

“Tóm lại ngày mai tôi sẽ bay đến Los Angeles, nếu như Dịch Khiêm vẫn chưa về Los Angeles, vậy tôi sẽ đến Đại Khê tìm cậu ấy! !”

Nói xong những lời đó, Robert tức giận tắt máy.

Nghe được những lời Robert nói, Hạ Tử Du đứng sững sờ tại chỗ.

Lúc Robert xoay người muốn đi vào mới nhìn thấy Hạ Tử Du đã đứng ở vườn hoa sát vách, Robert giật mình sửng sốt, ngay sau đó đi về phía Hạ Tử Du.

Cách hàng rào trên ban công, Robert hỏi, “Em đứng đây bao lâu rồi?”

Hạ Tử Du bình tĩnh trả lời, “Không lâu, nhưng đủ để nghe rõ nội dung anh nói chuyện với chị Dư.”

Robert ảo não vỗ vào trán mình, “Ồi trời. . . .” Sao mình lại bất cẩn như thế chứ! !

Hạ Tử Du hơi nhú lông mày, “Tại sao Kim Trạch Húc được vô tội thả ra?”

Robert cự tuyệt trả lời, “Anh không biết.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Em cần phải biết rõ mọi chuyện.”

Robert kiên nhẫn nói, “Tin tức về con người căn bản đó không có gì đáng để nghe, em hãy trở về phòng nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ ngợi gì cả, biết không?”

Hạ Tử Du càng nhú chặt đầu lông mày, “Một người bị phán mười năm tù, nhưng vào tù ngồi còn chưa được ba tháng đã được thả ra, anh bảo em làm sao có thể không suy nghĩ?”

Robert nghiêng răng nói, “Anh chỉ biết Kim Trạch Húc là một tên gieo họa! !”

Hạ Tử Du thận trọng hỏi, “Robert, xin anh hãy nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì?”

Robert khẽ thở dài sau đó nói, “Cả câu chuyện như thế nào anh cũng không hiểu rõ lắm. Tối hôm qua lúc anh xem tin tức vô tình xem đúng tin đang nói về chuyện Kim Trạch Húc vô tội được thả ra. Tin này vốn đã kỳ quái rồi nhưng càng kỳ quái hơn chính là, ngày hôm qua ở trong TV Kim Trạch Húc tuyên bố hắn đã tiếp nhận tập đoàn ‘Y’, mà tập đoàn ‘Y’ cùng ‘Đàm thị’ hợp tác hạng mục Vịnh ở phía Tây Los Angeles sẽ tiếp tục hợp tác.”

Hạ Tử Du khiếp sợ, “Tại sao có thể như vậy?”

Robert lắc đầu, “Anh cũng không hiểu, cho nên từ tối hôm qua tới giờ anh đã liên tục gọi điện thoại cho Dịch Khiêm, nhưng điện thoại Dịch Khiêm đến bây giờ đều không thể kết nối được, nên lúc này anh mới gọi cho chị Dư.”

“Chị Dư nói thế nào?”

“Chị Dư không chịu nói gì cả, thậm chí còn tỏ vẻ như không hay biết những chuyện này. Chết tiệt, chuyện lớn như vậy, chị Dư làm sao có thể không biết?” Robert buồn bực không nhịn được thốt lên mắng.

“Nói vậy, anh nói với em ngày mai muốn đi Male xử lý chuyện, nhưng thật ra là anh muốn bay đi Los Angeles để hỏi Đàm Dịch Khiêm cho rõ ràng về chuyện này?”

Robert gật đầu, “Anh không muốn em bận tâm đến những chuyện này, nhưng vẫn là không giấu được em.”

Hạ Tử Du nói, “Anh cũng chỉ có thể giấu em nhất thời thôi.”

“Anh biết, tin tức huyền ảo lớn như vậy, sớm muộn gì em cũng sẽ biết, anh vốn định sau khi đi Los Angeles về rồi mới nói cho em biết.”

Hạ Tử Du hoang mang hỏi, “Em vẫn không hiểu tại sao Kim Trạch Húc lại được thả ra?”

Robert cũng không hiểu, “Trùm ma túy Roglia chỉ chứng Kim Trạch Húc giúp bọn họ rửa tiền đã là tội rất nghiêm trọng, cộng thêm sau đó Kim Trạch Húc chỉ điểm Arsène bắt cóc em uy hiếp Dịch Khiêm, những chuyện này cũng đủ xử hắn nhiều năm rồi, anh thật không hiểu hắn làm cách nào mà được thả ra?”

Hạ Tử Du cũng im lặng suy nghĩ.

Robert tiếp tục nói, “Còn nữa.....Sau sự việc của Arsène tại sao tập đoàn ‘Y’ lại không có bị chính phủ Mỹ xử lý? Tập đoàn ‘Y’ sẽ tiếp tục hợp tác với ‘Đàm thị’ là tính toán chuyện gì? Hơn nữa, dựa theo tính cách làm việc xưa nay của Dịch Khiêm, Kim Trạch Húc làm sao có thể có cơ hội ra tù, chứ đừng nói đến chuyện hợp tác với công ty của Dịch Khiêm ? Trừ phi.”

Sau khi nghĩ đến một sự thật nào đấy, Robert kinh ngạc nhìn sang Hạ Tử Du, qua ánh mắt của Hạ Tử Du, Robert đã có thể nhìn ra cô cũng có cùng suy nghĩ với mình.

Nhưng Hạ Tử Du lại không đồng ý với sự thật này, “Sẽ không, Đàm Dịch Khiêm làm sao có thể bỏ qua cho Kim Trạch Húc?”

Robert hỏi ngược lại, “Em còn có thể nghĩ ra nguyên nhân khác sao? Thế giới này, người duy nhất có thể làm được chuyện để Kim Trạch Húc ra tù chỉ có mình Dịch Khiêm!”

Hoàn toàn chính xác, Kim Trạch Húc bị lên án bỏ tù là vì Đàm Dịch Khiêm bắt được Roglia chỉ chứng, nếu Đàm Dịch Khiêm muốn Kim Trạch Húc ra tù thì cũng như thế Đàm Dịch Khiêm có thể buộc Roglia sửa khẩu cung. Về phần Kim Trạch Húc chỉ điểm Arsène tổn thương Hạ Tử Du, chuyện này cũng chỉ có người trong cuộc là Đàm Dịch Khiêm mới có thể giải thích với cảnh sát, nói cả sự việc đều là một mình Arsène thao túng chứ Kim Trạch Húc không có liên quan.

Rõ ràng chỉ có như vậy mới có thể giải thích cho tất cả mọi chuyện đang phát sinh, nhưng dù thế nào Hạ Tử Du vẫn không tin tưởng lắm, “Vì lý do gì mà Đàm Dịch Khiêm lại muốn bỏ qua cho Kim Trạch Húc?”

Robert cân nhắc trả lời, “Bỏ qua cho Kim Trạch Húc nhất định là có nguyên nhân.”

216. Chương 216 : Trở Lại Los Angeles Gặp Anh (p1)

Địa phương Đại Khê.

Trời trong nắng ấm, hương vị mặn mặn của nước biển mang đến thấm vào ruột gan con người.

Dưới tàn dù che nắng, Đàm Dịch Khiêm đeo kính đen nhàn hạ nằm trên ghế dựa ở bãi biển nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, chị Dư cùng Cảnh Nghiêu đi tới hướng Đàm Dịch Khiêm.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang nghỉ ngơi, chị Dư và Cảnh Nghiêu lựa chọn trầm mặc đứng ở một bên.

Dường như nghe được tiếng bước chân người tới, tuy Đàm Dịch Khiêm nhắm hai mắt nhưng cũng đã biết được là ai, anh nhẹ giọng hỏi, “Chuyện gì?”

Chị Dư cung kính lên tiếng, “Quả nhiên không ngoài dự đoán của cậu, Kim Trạch Húc hẳn nói muốn gặp cậu, bây giờ anh đang trên máy bay tới Đại Khê.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nhắm hai mắt, không hề có phản ứng gì.

Chị Dư lại nhỏ giọng nói thêm một câu, “Đến với Kim Trạch Húc còn có Đường Hân.”

Cảnh Nghiêu hừ mũi khinh thường nói, “Đường Hân cùng Kim Trạch Húc hôm nay đã là cá mè một lứa, cô ta đi theo Kim Trạch Húc cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

Chị Dư gạt đầu, “Thật không nghĩ tới một cô bé khi còn nhỏ hiền lành như vậy, sau khi lớn lên lại trở thành một người lòng dạ sâu hiểm như thế.”

Cảnh Nghiêu nói, “Tổng giám đốc, thật ra thì muốn đối phó Đường Hân rất dễ dàng, cô ta chỉ dựa hơi Kim Trạch Húc, chỉ cần chúng ta chậm ngòi ly gián.”

Đàm Dịch Khiêm bình thản lên tiếng, “Không cần, cô ta ở lại bên cạnh Kim Trạch Húc còn có chỗ dùng tới.”

Cảnh Nghiêu gạt đầu, “Dạ.”

Bầu không khí bỗng lặng xuống, Đàm Dịch Khiêm hơi hột hởi, “Cô ấy mang thai có bị khó chịu gì hay không?”

Chị Dư cùng Cảnh Nghiêu liếc mắt nhìn nhau, hơi bất ngờ khi người Đàm Dịch Khiêm quan tâm nhất giờ phút này chính là “cô ấy”, Cảnh Nghiêu lập tức trả lời, “Căn cứ theo lời người giúp việc chăm sóc cho bà tổng giám đốc ở nhà Kairos nói, thì tinh thần và sức khỏe bà tổng giám đốc rất tốt, xem ra cũng không có vì mang thai mà có chỗ nào khó chịu. Lần đi khám thai gần đây, bác sĩ cũng nói sức khỏe bà tổng giám đốc không có gì đáng ngại, chỉ là cơ thể hơi suy nhược, vẫn cần nên chú trọng điều dưỡng, nhưng mà gần hai ngày nay bà tổng giám đốc thường hay bị mất ngủ, buổi tối dường như rất khuya mới ngủ được.”

Mặc dù cách trông kính đen như mực, thế nhưng chị Dư vẫn có thể nhìn thấy mi tâm của Đàm Dịch Khiêm hơi nhú lại, vì thế chị liền bổ sung vào, “Tổng giám đốc không cần lo lắng, bà tổng giám đốc ban ngày vẫn có nghỉ ngơi, thời gian ngủ đều được bổ sung đầy đủ.”

Sau khi nói xong chị liếc mắt nhìn sang Cảnh Nghiêu.

Cảnh Nghiêu lập tức hiểu ý, vội phụ họa nói, “Đúng vậy, đúng vậy. Tôi nhớ lúc chị tôi mang thai bởi vì chân bị sưng phù nên tối cũng thường đau đến không ngủ được, anh rể tôi cũng lo lắng kia mà, thật may là sau đó đã sinh ra được một em bé vô cùng khỏe mạnh.”

Cảnh Nghiêu mới vừa nói xong chị Dư liền hung hăng trợn mắt nhìn sang, bởi vì lời của Cảnh Nghiêu hoàn toàn là khiến cho chuyện càng nói càng thêm nghiêm trọng.

Đàm Dịch Khiêm mở mắt ra, đáy mắt anh phát ra sự u ám, lạnh lùng nói, “Tôi muốn 24 giờ đều phải có người chăm sóc cho cô ấy, không cho phép có bất kỳ chuyện gì xảy ra với cô ấy và hai đứa nhỏ.”

Chị Dư cúi đầu thưa, “Dạ.”

Cảnh Nghiêu nói, “Thật ra có ông Robert bên cạnh chăm sóc cho bà tổng giám đốc rồi, tổng giám đốc không cần lo lắng.”

Nhắc tới Robert, Chị Dư đột nhiên nhớ tới một chuyện, chị vội nói với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, hai ngày nay Robert liên tục gọi điện thoại cho tôi đòi nói chuyện với cậu, cậu ta nói muốn gặp cậu, tôi đã từ chối cậu ấy rồi, nhưng với cá tính của cậu ấy tôi sợ cậu ấy sẽ tới Đại Khê này, lỡ như đụng mặt với Kim Trạch Húc vậy thì không hay rồi.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Nếu như cậu ta tới, hãy sắp xếp cho cậu ta ở lại khách sạn, tôi sẽ tìm thời gian để gặp cậu ấy.”

“Dạ.”

Buổi chiều, tại khách sạn cao cấp ba mặt giáp biển đúng chuẩn năm sao thuộc vùng Đại Khê.

Bên trong một phòng cao cấp được bao với ba mặt toàn là biển, Đàm Dịch Khiêm hơi nói lỏng cà vạt, cởi ra một chiếc cúc áo trên cổ áo sơ mi, lưới biếng tựa vào trên ghế sofa bằng da màu xanh đen.

Đan Nhất Thuần ngồi bên cạnh thay Đàm Dịch Khiêm rót rượu, thỉnh thoảng còn đắm đuối đưa tình liếc mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Kim Trạch Húc không có vẻ gì giống như một người vừa ngồi tù ba tháng, tay cầm một ly rượu ngồi ở đối diện Đàm Dịch Khiêm, khuôn mặt ôn tồn nho nhã không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào Đan Nhất Thuần, “Đàm tổng đúng là vẫn anh tuấn như xưa, phụ nữ yêu anh thật là ai ai cũng xinh đẹp à!”

Đường Hân ngồi ở bên cạnh Kim Trạch Húc hai mắt như lưỡi dao sắc bén bắn về phía Đan Nhất Thuần, mỉa mai nói, “Xinh đẹp có ích lợi gì, phải giữ được lòng của người đàn ông mới coi là lợi hại!”

Đan Nhất Thuần cũng không tức giận, sau khi thay Đàm Dịch Khiêm rót xong rượu liền ngoan ngoãn ngồi lại bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, hiển nhiên là dáng vẻ của một cô gái nhỏ đáng yêu.

Kim Trạch Húc quay mặt sang liếc nhìn Đường Hân, “Sao tôi có cảm giác lời của cô toàn đầy mùi dấm chua thế?”

Ngước mắt nhìn tới dáng vẻ hăng hái của Đàm Dịch Khiêm, dù Đường Hân vẫn chưa quên được anh, nhưng nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm từng hung ác tuyệt tình với mình, Đường Hân liền lạnh nhạt nói, “Tôi không phải ghen, tôi chỉ muốn khuyên cáo cô em gái nhỏ trẻ tuổi này thôi, cho dù hiện tại có được yêu chiều thì đó có thể cũng chỉ là trong nhất thời mà thôi. Đàm tổng chúng ta trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lỡ như chọc cho Đàm tổng một lần bị mất hứng, thì có lẽ ngay cả mạng cũng không thể giữ nổi.”

Kim Trạch Húc phối hợp hỏi, “Cô còn canh cánh trong lòng à?”

Đường Hân cầm hận nhìn chăm chăm Đàm Dịch Khiêm, giọng nói tưởng chừng như đang nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không quên Đàm tổng máu lạnh vô tình như thế nào trơ mắt nhìn tôi bị Lorik đuổi giết đâu!”

Kim Trạch Húc vỗ nhẹ sống lưng Đường Hân, “Tất cả đều đã qua rồi, thả lỏng chút đi.”

Đường Hân thở nhẹ nhìn sang Kim Trạch Húc cảm kích nói, “Nếu như không có Kim tổng, có thể tôi đã là quỷ dưới họng súng của Lorik rồi.”

Kim Trạch Húc hòa nhã cười, “Sự thật chứng minh tôi đã không uống công cứu cô, hôm nay tôi có thể bình yên vô sự cùng Đàm tổng giám đốc ba đây mặt đối mặt nâng chén thoải mái tán gẫu, những thứ này đều phải cảm ơn cô.”

Lúc này Đường Hân kiêu ngạo nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, lạnh lùng nói, “Có lẽ Đàm tổng cũng không ngờ rằng có một ngày mình sẽ thua dưới tay của một người phụ nữ?”

Kim Trạch Húc giả mù sa mưa lên tiếng giảng hòa, “Thôi được rồi, Đường Hân, cô đừng nói nữa, cô xem cô lời thôi như vậy, khó trách không chiếm được lòng của Đàm tổng, cô nhìn xem cô Đan Nhất Thuần kia, thật là ngoan hiền ngồi ở bên cạnh Đàm tổng đấy, đây mới là mẫu người mà Đàm tổng thích.”

Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không để đôi nam nữ kẻ xướng người họa trước mặt vào trong mắt, một tay anh ôm eo Đan Nhất Thuần, một tay nâng ly rượu đỏ thắm thoảng nhấp nhẹ, ánh mắt dường như đều chỉ nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ không tỳ vết của Đan Nhất Thuần, tâm tình xem ra rất tốt.

Kim Trạch Húc nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, cười nói, “Dáng vẻ Đàm tổng và cô Đan đắm đuối đưa tình thật đúng là khiến người ta hâm mộ, mà tôi nhớ không lầm người phụ nữ được Đàm tổng dành cho sự thương yêu đó, trước kia hình như chỉ có thể thấy mỗi khi ở bên cạnh Tử Du, chẳng lẽ Đàm tổng thật đã thay lòng đổi dạ rồi sao?”

Đường Hân tiếp lời nói, “Kim tổng, nguồn tin của anh thật đúng là chậm chạp. Bên ngoài ai cũng đoán Đàm tổng và Tiểu Du đã ly hôn, tuy rằng Đàm tổng và Tiểu Du cả hai đều ăn ý không thừa nhận. Nhưng theo tôi thấy, bọn họ chỉ là tạm thời không công bố, đoán chừng là không muốn cuộc sống lẫn nhau bị đám ký giả truyền thông quấy nhiễu. Tôi nghe người giúp việc nhà họ Đàm truyền ra tin tức, cô Đan và Đàm tổng đã bí mật đăng ký kết hôn, nói vậy lần này Đàm tổng và cô Đan tới Đại Khê nghỉ mát, cũng là tuần trăng mật tân hôn. Cho nên à, Đàm tổng và Tiểu Du kia cũng đã là quá khứ rồi.”

Kim Trạch Húc chắc chắc hai tiếng, “Việc này thật kỳ quái. Đàm tổng đã vì Hạ Tử Du mà có thể làm những chuyện mình không muốn làm, tình cảm bền vững như thế làm sao có thể rạn nứt đây?”

Đường Hân cười lạnh, “Kim tổng quên rồi sao, khi đó Tử Du đã bị anh lừa giỡn đến xoay vòng vòng, nghe nói rất nhiều lần chọc Đàm tổng nổi giận, vì thế mới khiến cho Đàm tổng nản chí ngã lòng.”

Trên mặt Kim Trạch Húc thể hiện sự kinh ngạc, “Điều này sao có thể đây? Đàm tổng vì cứu Tử Du có thể bất chấp vận mệnh nửa đời sau của mình, phần tình cảm này sao có thể nói cắt đứt liền cắt đứt?”

Đường Hân rất nghiêm túc trả lời Kim Trạch Húc, “Kim tổng, anh đừng quên khi đó là Tiểu Du đang mang thai Nếu Đàm tổng không có dốc hết khả năng để cứu Tiểu Du, vậy Đàm tổng còn xem là một người đàn ông sao? Chỉ là Đàm tổng tuyệt đối không ngờ rằng hao phí tâm sức cùng tài lực đi cứu vợ mình, nhưng kết quả lại bị cái cô vợ ngu xuẩn kia của Đàm tổng phá hỏng hết kế hoạch. Đoán chừng là bởi vì mất đi đứa nhỏ nên khiến cho Đàm tổng đối với Tiểu Du thất vọng cực độ, từ đó hai người mới đi tới con đường ly hôn.”

Kim Trạch Húc sau khi nghe xong liền ồ lên như bưng tỉnh hiểu ra, sau đó nghiêm túc hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, chuyện là như vậy thật sao?”

Tay Đàm Dịch Khiêm tự nhiên ngao du trên vòng eo thon thả của Đan Nhất Thuần, mãi đến khi thấy Kim Trạch Húc hỏi tới mình, anh mới híp nửa mắt đánh giá Kim Trạch Húc, khóe miệng nhợt nhạt gợi lên ý cười, “Tôi cứ nghĩ hôm nay Kim tổng tới là có chuyện cần bàn với tôi chứ, nhưng không ngờ lại có hứng thú về chuyện riêng của tôi như thế.”

Kim Trạch Húc nâng ly ra dấu cùng với Đàm Dịch Khiêm, “Ồ, chỉ là muốn ôn lại chuyện xưa với Đàm tổng thôi, anh cũng biết tôi rất quan tâm đến Tử Du, nhưng khi ra tù nghe nói Tử Du cùng với Robert gì đó đi Trung Đông rồi, muốn tìm Tử Du hàn huyên tâm sự cũng không được. Được rồi, không cùng Đàm tổng nói đến những người không liên quan nữa, chúng ta bắt đầu bàn việc chính đi!”

Trên khuôn mặt tuần tú của Đàm Dịch Khiêm vẫn nở rộ ý cười ung dung.

Kim Trạch Húc nhìn sang Đường Hân bên cạnh nói, “Hợp đồng chuẩn bị xong chưa?”

Đường Hân gật đầu, “Rồi.”

Kim Trạch Húc nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, nhận thấy thần sắc của Đàm Dịch Khiêm không có chút biến hóa nào, Kim Trạch Húc khó nén nổi nhú mày hỏi, “Tôi thật sự rất bội phục Đàm tổng, lúc này rồi mà anh vẫn còn có thể biểu hiện được bình tĩnh như thế. Đem 70% cổ phần của Đàm thị giao cho tôi, anh thật không có chút nào không cam lòng sao?”

Ý cười nơi khóe miệng Đàm Dịch Khiêm vẫn nở rộ, “So với cuộc sống tự do sau này của tôi mà nói, 70% cổ phần đó hầu như đã không còn quan trọng.”

Đường Hân cao giọng cười nói, “Cũng đúng, Đàm tổng còn có 30% cổ phần trong ‘Đàm thị’, dựa vào năng lực của Đàm tổng, thua keo này bày keo khác cũng không phải là không thể được. Có điều, ‘Đàm thị’ phát triển được như ngày hôm nay, có lẽ Đàm tổng đã mất hơn mười năm cố gắng, muốn đợi thời trở lại e cũng không dễ dàng, nhưng mà, Đàm tổng cũng có thể ngồi yên không cần làm gì cả, dù sao phía sau 30% cổ phần này cũng đại biểu cho số tiền không nhỏ, bấy nhiêu đó có rất nhiều người mấy đời cũng không kiếm được.”

Kim Trạch Húc lên tiếng khiển trách, “Tiểu Hân, lúc này rồi mà cô còn nói móc Đàm tổng làm gì. Nên làm chuyện quan trọng trước đi!”

Đường Hân trả lời, “Được, Kim tổng.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm kề sát vào tai Đan Nhất Thuần nói gì đó, sau đó hôn nhẹ lên mặt Đan Nhất Thuần dịu dàng nói, “Đi đi.”

Đan Nhất Thuần đứng dậy.

Ánh mắt nãy giờ nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần thân mật, đáy lòng Đường Hân vô cùng khó chịu, cô không nhịn được hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, không biết anh bảo cô Đan đi làm gì vậy.”

Đàm Dịch Khiêm dựa người về phía sau, rất hứng thú nhìn Đường Hân, “Hóa ra, cô Đường đây thật là quan tâm đến chuyện riêng của tôi đấy.”

Đường Hân hừ mũi nói, “Tôi chỉ sợ Đàm tổng anh hiện đang giở trò thôi, mọi người ai cũng hiểu rõ Đàm tổng anh dù có lâm vào đường cùng nhưng vẫn có bản lĩnh để phản kích.” (bít vậy sao còn đâm đầu vào hổ

pé)

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói, Đường Hân nhìn vào đôi mắt đen kín như bưng của Đàm Dịch Khiêm, nhưng dù thế nào cũng không thể hiểu được tâm tư của Đàm Dịch Khiêm.

Lúc này bỗng vang lên hai tiếng gõ cửa, sau đó chị Dư đẩy cửa đi vào.

Chị Dư đi thẳng tới chỗ Đàm Dịch Khiêm, cung kính cúi đầu, “Tổng giám đốc, cô Đan bảo tôi đem một công ty tới.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ, “Ừ, chị xem giúp hợp đồng của Kim tổng mang tới, nếu không có chỗ nào sai sót thì đóng dấu lên đi!”

Đường Hân lập tức đưa hợp đồng sang cho chị Dư.

Chị Dư nhìn hợp đồng Đường Hân đưa tới, chần chờ thật lâu cũng không nhận lấy.

Đường Hân đợi đến mất kiên nhẫn, không kiềm được nhú lông mày nói, “Chị Dư, tôi biết chị đi theo Đàm tổng nhiều năm rồi, tiếc cho sự nghiệp mà Đàm tổng đánh mất. Nhưng đây đã là chuyện không thể cứu vãn được nữa, trừ phi chị cảm thấy Đàm tổng bị ngồi tù là lựa chọn tốt nhất?”

Chị Dư run rẩy nhận lấy bản hợp đồng Đường Hân đưa tới, lần nữa dùng ánh mắt hỏi quyết định của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhìn lại chị Dư gật nhẹ đầu, ý bảo chị Dư không cần thiết do dự.

Chị Dư đột nhiên cảm thấy bản hợp đồng trên tay nặng tựa như chì, nghĩ đến là do Hạ Tử Du làm hại Đàm Dịch Khiêm lâm vào bước đường cùng không thể không mạo hiểm như ngày hôm nay, chị Dư không nhận được ở đáy lòng đem Hạ Tử Du ra mắng ngàn lần vạn lần.

Nghiêm túc xem xét qua bản hợp đồng một lần, sau đó chị Dư đóng con dấu của “Đàm thị” lên góc phải phía dưới bản hợp đồng.

Kim Trạch Húc cùng Đường Hân nhìn những gì đang xảy ra trước mắt đều rất hài lòng.

Đường Hân nhận lại bản hợp đồng, sau đó đứng dậy, mỉm cười nhìn Kim Trạch Húc nói, “Kim tổng, phần hợp đồng này chỉ cần có thêm chữ ký của Đàm tổng nữa là sẽ chính thức có hiệu lực.”

Kim Trạch Húc cũng đứng dậy theo, phỉu phỉu tây trang, anh nhếch môi cười nói, “Tôi và Đàm tổng đã bàn xong rồi. Một tuần lễ sau chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức hội chiêu đãi ký giả, đến lúc đó, Đàm tổng nhớ tuyên bố cho cả thế giới này biết tôi mới chính là ông chủ của anh, người phụ trách mới của ‘Đàm thị’, đúng không?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm khẽ nhếch cười, “Kim tổng cảm thấy vui là được rồi.”

Kim Trạch Húc giắt giắt tay áo tây trang nói, “Yên tâm đi, Đàm tổng, phần văn kiện trước đây anh đã cho tôi, ngày hôm đó tôi sẽ giao nó lại cho anh, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!”

Dứt lời, Kim Trạch Húc cùng Đường Hân kiêu căng tự mãn đi ra khỏi phòng khách sạn.

Sau khi Kim Trạch Húc và Đường Hân bỏ đi, chị Dư bực tức cất con dấu vào trong hộp, sau đó mắng, “Hai con sói mắt trắng này, để xem bọn họ còn có thể phách lối tới khi nào!”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhấp một hớp rượu đỏ trong ly, trông mắt đen nhìn tới cảnh biển xanh thăm mênh mông ở phía trước, tâm tình bình hòa đến mức như không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện mới vừa rồi.

Chị Dư quá tức giận lên tiếng, “Tổng giám đốc, lúc đầu cậu vốn không nên vì Hạ Tử Du mà đem phần văn kiện kia giao cho Kim Trạch Húc, thì hôm nay Kim Trạch Húc cũng không có cơ hội mang phần văn kiện đó ra nắm thóp, mà mặc sức đòi hỏi cậu mọi thứ.”

Giọng điệu Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nghiêm túc nói, “Tôi đã nói không được nhắc lại chuyện đó nữa! !”

Chị Dư ảm ức nói, “Cậu vì cô ta làm đủ thứ chuyện, nhưng cô ta hoàn toàn không hề hay biết cái gì, suốt ngày chỉ biết oán hận cậu.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Chị đi ra ngoài đi!”

Biết tính tình của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư cũng không dám nói thêm gì nữa, “. Dạ.”

.

Chị Dư mới vừa đi ra, Đan Nhất Thuần cùng Cảnh Nghiêu liền khẩn trương kéo chị Dư sang một bên.

Cảnh Nghiêu nhỏ giọng hỏi, “Tôi thấy Kim Trạch Húc cùng Đường Hân đi ra, chuyện như thế nào rồi?”

Chị Dư đi tới ban công cạnh hành lang, khẽ thở dài nói, “Còn có thể như thế nào, bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần đã đóng dấu xong, chỉ cần tổng giám đốc ký tên lên nữa là 70% cổ phần của ‘Đàm thị’ sẽ thuộc về Kim Trạch Húc.”

Cảnh Nghiêu cũng thở dài theo, “Trước mắt cũng chỉ có như vậy mới có thể cầm chừng được Kim Trạch Húc.”

Đan Nhất Thuần bình tĩnh hỏi, “Kim Trạch Húc dự định khi nào sẽ trả phần văn kiện đó lại cho Dịch Khiêm?”

Chị Dư nhìn Đan Nhất Thuần, theo thực tế trả lời, “Kim Trạch Húc cố tình muốn bêu xấu tổng giám đốc, cho nên dự tính cùng tổng giám đốc vào một tuần lễ sau mở hội chiêu đãi ký giả, bảo tổng giám đốc phải tuyên bố với toàn bộ thể giới mình rút lui khỏi ‘Đàm thị’.”

Cảnh Nghiêu không nhịn được nghiêng răng nói, “Kim Trạch Húc thật đúng là tên dê tiện!”

Đan Nhất Thuần lý trí hỏi, “Nói như vậy, Dịch Khiêm muốn thắng Kim Trạch Húc thời gian cũng chỉ có một tuần lễ?”

Chị Dư gật đầu, “Tuy thời gian rất gấp, nhưng vẫn đủ như chúng ta đã dự tính.”

Cảnh Nghiêu không hiểu nói, “Chị Dư, tôi có chỗ không hiểu, nếu tổng giám đốc có thể dùng cổ phần trao đổi với Kim Trạch Húc, tại sao còn phải quyết định mạo hiểm? Nếu như kế hoạch của tổng giám đốc không thành công, vậy thì tổng giám đốc mất đi có lẽ cũng không chỉ là 70% cổ phần của ‘Đàm thị’, có thể còn bị ngồi tù.” Cảnh Nghiêu nói tới đây cũng không dám tiếp tục nói thêm nữa.

Chị Dư liếc xéo Cảnh Nghiêu, “Tôi nói cậu thật là uổng phí đi theo tổng giám đốc nhiều năm như vậy. . . . Trước hết không nói tới ‘Đàm thị’ là tâm huyết bao nhiêu năm qua của tổng giám đốc, tổng giám đốc không thể nào vứt bỏ ‘Đàm thị’, coi như tổng giám đốc ngược lại đúng thật là lựa chọn trao đổi với Kim Trạch Húc, cuối cùng tránh không được bị ngồi tù, cậu cảm thấy nửa đời sau của tổng giám đốc có thể tốt hơn sao?”

Cảnh Nghiêu yếu ớt nói, “Tôi cũng biết, tôi chỉ lo lắng cho tổng giám đốc cho nên mới không muốn tổng giám đốc mạo hiểm.”

Chị Dư nói, “Cậu phải tin tưởng tổng giám đốc, đi theo tổng giám đốc nhiều năm nay, cậu có thấy tổng giám đốc đã thua bao giờ chưa?”

Cảnh Nghiêu dịu giọng nói, “Tôi tin tưởng tổng giám đốc nhất định sẽ thắng, nhưng mà.”

Vẫn chưa biết kết quả, chuyện cho dù có nắm chắc 99%, cũng sẽ còn 1% khiến người khác lo lắng.

Chị Dư căn dặn, “Được rồi, tổng giám đốc không thích chúng ta hỏi nhiều suy nghĩ nhiều, chúng ta cứ làm theo lời tổng giám đốc nói là được rồi.”

Cảnh Nghiêu gật đầu, “Dạ.”

Đan Nhất Thuần lúc này xen vào nói, “Chị Dư, em đi trước.”

“Ừ.”

Sau khi Đan Nhất Thuần và Cảnh Nghiêu lần lượt bỏ đi, chị Dư đứng ở ban công suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, chị tự quyết định một chuyện.

Riyadh.

Hạ Tử Du nằm sấp trên bệ cửa sổ, sững sờ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ chìm vào suy nghĩ.

Liễu Nhiên từ ngoài cửa chạy vào, mừng rỡ gọi, “Mẹ, mẹ. Mẹ nhìn xem dì tặng cho con cái khăn che mặt nè, mẹ thấy có đẹp hay không?”

Hạ Tử Du đang chìm trong suy nghĩ nên không có trả lời Liễu Nhiên.

Liễu Nhiên đưa tay kéo vạt áo Hạ Tử Du, “Mẹ.”

Lúc này Hạ Tử Du mới hoàn hồn giật mình, nhỏ giọng hỏi Liễu Nhiên, “Sao nào?”

Liễu Nhiên dùng cái khăn che mặt phủ kín mặt mình, đáng yêu hỏi Hạ Tử Du, “Đây là khăn che mặt dì tặng cho con đó, có đẹp không?”

Hạ Tử Du cười nói, “Ừ.”

Liễu Nhiên đưa tay ôm lấy Hạ Tử Du, “Mẹ à, sao hôm nay mẹ ít nói chuyện vậy, có phải mẹ thấy trong người khó chịu hay không?”

Hạ Tử Du kiên nhẫn giải thích với con gái, “Mẹ không có sao, mẹ chỉ đang suy nghĩ thôi.”

Liễu Nhiên ngây thơ hỏi, “Mẹ nghĩ gì thế?”

Đúng vậy, mình đang suy nghĩ gì chứ.

Từ hôm Robert đi cho đến bây giờ, tâm trạng cô cứ mãi lo lắng không yên.

Cô hiểu rất rõ tại sao tâm trạng mình lo lắng không yên, chính bởi vì giấc mộng của đêm hôm đó.

Không phải cô chưa từng nằm mơ thấy ác mộng, nhưng cho dù cảnh ở trong mộng có sợ hãi thế nào đi nữa, sau khi trời sáng cô cũng sẽ không còn để nó ở trong lòng, duy chỉ có lần này, vừa nghĩ tới nội dung cảnh trong mộng, cô liền thấy rất khó chịu, cộng thêm Robert kể với cô chuyện Kim Trạch Húc ra tù.

Cô phải thừa nhận, khi biết được Kim Trạch Húc ra tù điều duy nhất cô nghĩ tới là Kim Trạch Húc sẽ đi tìm người kia, thêm giấc mộng đó, không hiểu vì sao lòng cô cứ phập phồng lo lắng, nhưng cô cũng rất hiểu rõ, bây giờ mình đã không cần thiết phải lo lắng cho người ta nữa, vì dù sao cô và người đó cũng đã trở thành người đứng nước lã.

Liễu Nhiên lắc lắc mẹ, “Mẹ, sao mẹ không nói chuyện?”

Hạ Tử Du hồi hồn, “Hả.”

Lúc này, một người giúp việc đi đến cắt đứt cuộc nói chuyện của Hạ Tử Du cùng con gái, “Cô Hạ, bên ngoài có một người phụ nữ trung niên nói mình tên là Dư Mẫn muốn gặp cô.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, “Dư Mẫn?”

Người giúp việc nói, “Dạ, cô ấy nói cô ấy là ‘Chị Dư’, cô ấy có chuyện cần gặp cô.”

Chị Dư.

Làm sao có thể.

Người giúp việc thấy Hạ Tử Du đang do dự, bổ sung thêm, “Cô Hạ, nếu cô không muốn gặp cô ấy thì tôi sẽ ra bảo cô ấy đi, còn nếu cô muốn gặp cô ấy cũng không sao cả, sự an toàn ở nhà Kairos được bảo vệ rất tốt, ở chỗ này không ai có thể gây tổn thương cho cô.”

.

Cuối cùng, tại phòng khách xa hoa lộng lẫy, Hạ Tử Du đã gặp chị Dư.

Được ngăn cách bởi hộ vệ nhà Kairos bảo vệ cho Hạ Tử Du, chị Dư đứng từ xa nhìn tới Hạ Tử Du, trên mặt không còn nét lạnh lùng khi ở trước mặt Hạ Tử Du như trước kia, chị từ tốn nói, “Cô Hạ, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không chịu gặp tôi nữa.”

“Tôi cũng không ngờ chị sẽ đến Trung Đông, là Đàm Dịch Khiêm bảo chị đến sao?” Giờ phút này Hạ Tử Du cứ đinh ninh cho rằng Đàm Dịch Khiêm đã biết chuyện cô và Robert giả kết hôn, cho nên mới bảo chị Dư đến tìm cô.

Chị Dư bình tĩnh nói, “Tổng giám đốc không có bảo tôi tới tìm cô, là tôi giấu tổng giám đốc tới đây tìm cô.”

“Không phải sao?” Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Vậy chị tới tìm tôi có việc gì?”

Chị Dư ngó nghiêng nhìn Hạ Tử Du, sau đó nói, “Tôi muốn cô theo tôi về Los Angeles một chuyến.”

217. Chương 217 : Trở Về Los Angeles Gặp Anh (p2)

Dáng người đơn bạc của Hạ Tử Du hơi chấn động.

Giờ phút này chị Dư nói tới ‘Los Angeles’ là nơi mà trước khi tới Trung Đông cô đã từng thề ở đáy lòng là sẽ không bao giờ bước chân tới đó nữa.

Chị Dư nhận thấy phản ứng của Hạ Tử Du, chị dùng ánh mắt hết sức chân thành mong mỏi nhìn Hạ Tử Du, lời nói cũng có vẻ yếu thế hẳn đi, “Cô Hạ, tôi biết cô có chút bực bội với nơi mà tôi vừa nhắc tới, nhưng mong cô hãy cho tôi mấy phút thời gian để giải thích rõ với cô.”

Hạ Tử Du rũ mi xuống, bình thản nói, “Tôi nghĩ việc này không cần thiết.”

Dường như chị Dư cũng sớm đoán được phản ứng của Hạ Tử Du, chị nói thẳng, “Tôi nhớ cô Hạ từng nói với tôi, cô nói trong lòng cô xưa nay vẫn luôn kính trọng tôi như chị gái của mình, cô thật lòng xem tôi như một người bạn, chẳng lẽ đó chỉ là cô Hạ nói cho có thôi sao, ngay cả thời gian nói mấy câu với người bạn như tôi cũng không được?”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt lên, đối diện với ánh mắt chính là ánh mắt thâm tình thâm thiện mà chị Dư đã từng dành cho cô.

Chị Dư đã từng giúp đỡ cô như thế nào cô vĩnh viễn đều ghi nhớ, nhưng mà. Chị Dư là người của Đàm Dịch Khiêm, cô sợ chị Dư là tới thay Đàm Dịch Khiêm làm việc, cô đã không còn tinh lực để ứng phó.

Thấy Hạ Tử Du đang do dự, chị Dư vội bổ sung, “Cô yên tâm, tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với cô mấy phút, nếu như cô lo lắng, có thể bảo những người hộ vệ này đứng cách chúng ta mười mét để bảo vệ cô.”

Người giúp việc nhà Kairos vào lúc này đi tới cạnh Hạ Tử Du, cung kính nói, “Cô Hạ, nếu như cô không muốn gặp người này, tôi sẽ sai người đuổi cô ta đi ngay lập tức, cậu chủ đã căn dặn chúng tôi, không cho phép bất luận kẻ nào làm hại cô.”

Hạ Tử Du quay đầu lại nói, “Tôi không sao. Chị bảo hộ vệ đi xuống hết đi, tôi muốn nói chuyện riêng với chị Dư một chút.”

Người giúp việc gật đầu, “Dạ, chúng tôi sẽ giữ khoảng cách ở đây để bảo vệ cô, cô yên tâm.”

“Cảm ơn.”

.

Sau khi hộ vệ đi hết, chị Dư mới chậm chậm đi về hướng Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vẫn đứng tại chỗ, thật ra thì cô cũng không lo lắng chị Dư sẽ làm hại gì mình mà cô chỉ sợ những lời chị Dư sắp nói ra.

Người duy nhất có thể khiến cho chị Dư nói chuyện với cô chỉ có mỗi Đàm Dịch Khiêm mà thôi. Cô biết mình không nên nói chuyện riêng với chị Dư, nhưng mà vì giấc mộng kia cùng với Kim Trạch Húc ra tù. Cô thừa nhận, những chuyện này thật sự rất phiền nhiễu lòng cô, cô cũng muốn từ chị Dư dò hỏi xem được tin tức gì đó.

Đứng ở trước mặt Hạ Tử Du, chị Dư đột nhiên khom người 90 độ, cúi đầu nói, “Cô Hạ, tôi thành thật xin lỗi cô vì thái độ không hay trước kia của mình, hy vọng cô rộng lượng có thể tha thứ cho tôi.”

Hạ Tử Du xưa nay chưa bao giờ có ý nghĩ oán trách chị Dư, cô nghe thế liền vội đỡ chị lên nói, “Chị Dư, đừng làm vậy.”

Chị Dư từ từ đứng dậy, ánh mắt vô cùng thành khẩn nhìn Hạ Tử Du, nhỏ giọng nói, “Cô Hạ, thật ra thì cho tới nay tôi đều biết cô là một người tốt, nhưng tôi cũng phải thừa nhận mình thật có nhiều bất mãn đối với cô. Bởi vì theo tôi thấy, cô luôn không biết quý trọng hạnh phúc của mình, cuộc hôn nhân ngắn ngủi của cô và tổng giám đốc ba năm trước cũng là tại cô, hôm nay cô và tổng giám đốc đi vào con đường ly hôn lần nữa cũng là do cô mà ra. Không thể phủ nhận, cô vì muốn cùng tổng giám đốc đến với nhau mà chịu rất nhiều khổ sở, cô cũng vì tổng giám đốc mà trả giá rất nhiều, nhưng cô hoàn toàn không có dành cho tổng giám đốc thứ mà cậu ấy muốn nhất.”

Đôi mắt đen trong suốt của Hạ Tử Du dần dần trở nên hoảng hốt, trong títt tất, trong đầu cô nhanh chóng xẹt qua một câu mà trước kia Đàm Dịch Khiêm đã nói với cô ——

‘Hạ Tử Du, em biết không? Thật ra anh chỉ cần một người, một người phụ nữ có thể hết lòng yêu anh.’

Không ngờ những lời nói của chị Dư lại dễ dàng gọi lên hồi ức mà cô mãi chôn giấu ở đáy lòng đến vậy, mấy giây sau, Hạ Tử Du hít sâu một hơi để hóa giải sự chua xót trong lòng, bình tĩnh nói, “Chuyện của tôi và Đàm Dịch Khiêm đã là quá khứ rồi, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết bàn tới những thứ này.”

Chị Dư gật đầu, “Quả thật là tôi không nên nhắc tới những chuyện đó ở trước mặt cô, dù sao hôm nay tổng giám đốc cũng đã cùng cô Đan.” Chị Dư dừng một chút, rồi tiếp tục nói, “Vừa rồi nói ra những chuyện đó với cô sự thật là tôi hy vọng mỗi khi nhắc tới tổng giám đốc thì cô có thể dễ chịu hơn. Ít nhất khi còn ở bên cạnh cô tổng giám đốc đã hết lòng yêu thương cô.”

Biết lời chị Dư nói là có ngụ ý, Hạ Tử Du thẳng thắn nói, “Chị Dư, chị đừng ngại cứ nói trực tiếp cho tôi biết, rốt cuộc chị muốn nói chuyện gì với tôi?”

Chị Dư gật đầu, “Đúng thật là tôi có chút dong dài. Mục đích thật sự hôm nay tôi tới đây chính là hy vọng cô có thể đi với tôi về lại Los Angeles một chuyến.”

Hạ Tử Du khẽ cau mày, chờ đợi chị Dư nói tiếp.

Chị Dư nói, “Cô Hạ hẳn đã biết chuyện Kim Trạch Húc ra tù chứ?”

“Vâng.”

“Kim Trạch Húc là một người có lòng trả thù rất lớn, hẳn ta oán hận tổng giám đốc đã từng giành mất cô, cũng oán hận chuyện tổng giám đốc phá hủy sự nghiệp của hắn, cho nên chuyện đầu tiên mà hắn sẽ làm sau khi ra tù chính là trả thù tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du nói lên nghi ngờ, “Tại sao Kim Trạch Húc có thể ra tù?”

“Có lẽ cô cũng đã đoán được khả năng duy nhất mà Kim Trạch Húc được ra tù.”

Hạ Tử Du trầm mặc bày tỏ ngầm thừa nhận.

Chị Dư chợt gật đầu, “Không sai, là tổng giám đốc bỏ qua cho Kim Trạch Húc.”

Hạ Tử Du lập tức ngăn người.

Chị Dư sâu kín thở dài, sau đó lấy ra lý do đã sớm chuẩn bị sẵn ở trong lòng trình bày với Hạ Tử Du, “Sở dĩ tổng giám đốc bỏ qua cho Kim Trạch Húc là vì trong tay Kim Trạch Húc đang giữ một bản văn kiện. Có thể cô không biết, nửa tháng trước, tổng giám đốc nhận được một bản văn kiện photocopy, người gửi văn kiện cho tổng giám đốc nói là làm việc cho Kim Trạch Húc. Tôi không biết nội dung trong văn kiện đó là gì, nhưng tôi nhớ rất rõ hôm tổng giám đốc nhận được bản văn kiện đó đã ngồi trầm mặc suy tư trong phòng làm việc cả ngày, sau đó tổng giám đốc bảo tôi liên lạc với luật sư phải dùng tất cả mọi cách giúp Kim Trạch Húc ‘thoát’ tội.”

Hạ Tử Du kinh ngạc trừng lớn tròng mắt, “Sao có thể như thế? Vậy rốt cuộc bản văn kiện đó là gì?”

Chị Dư trả lời, “Tôi không biết nội dung trong văn kiện, nhưng tôi biết bản văn kiện đó đã uy hiếp được tổng giám đốc. Kim Trạch Húc đã ra tù vào mấy ngày trước, tổng giám đốc liền bắt đầu dùng vốn lưu động của ‘Đàm thị’ để tập đoàn ‘Y’ cùng hạng mục Vịnh của ‘Đàm thị’ ở phía Tây được tiếp tục hợp tác. Sau khi Kim Trạch Húc ra tù, tức là hơn 20 giờ trước, Kim Trạch Húc tìm đến tổng giám đốc bảo là muốn có 70% cổ phần của tập đoàn ‘Đàm thị’, tổng giám đốc không nói hai lời liền ký tặng hợp đồng cho Kim Trạch Húc, tuy rằng chữ ký chưa có hiệu lực, nhưng một tuần sau Kim Trạch Húc sẽ cùng tổng giám đốc đứng ra mở hội chiêu đãi ký giả, Kim Trạch Húc muốn tổng giám đốc tuyên cáo với toàn thế giới ‘Đàm thị’ đổi chủ, tổng giám đốc cũng đã đồng ý.”

“Sao lại có chuyện như vậy?” Hạ Tử Du sau khi nghe xong cũng sửng sốt một hồi lâu, “Sao Đàm Dịch Khiêm lại làm vậy.”

Chị Dư bắt đầu nói, “Chuyện này quả thật khiến người ta khó có thể tin, tôi đã từng hỏi tổng giám đốc, nhưng tổng giám đốc không chịu nói gì với tôi cả. Tôi thật sự vô cùng lo lắng, bởi vì tôi biết tổng giám đốc đồng ý với Kim Trạch Húc làm bao nhiêu chuyện chắc chắn là có liên quan đến bản văn kiện mà tổng giám đốc nhận được.”

Hạ Tử Du không ngừng lắc đầu, “Tôi thật không thể tin nổi. Kim Trạch Húc có bản văn kiện gì mà có thể uy hiếp được Đàm Dịch Khiêm? Hơn nữa.” Hạ Tử Du bỗng ngập ngừng không muốn nói tiếp. Thật ra lời Hạ Tử Du muốn nói là, theo cô nhận thấy trên đời này hầu như không có chuyện là có thể uy hiếp được Đàm Dịch Khiêm.

Chị Dư vô cùng nghiêm túc nói, “Cô Hạ, tất cả những lời tôi nói đều là sự thật.”

Hạ Tử Du nghi vấn hỏi, “Chị nói vào nửa tháng trước Đàm Dịch Khiêm nhận được văn kiện Kim Trạch Húc uy hiếp, nhưng theo tôi được biết, hơn nửa tháng trước cuộc sống của Đàm Dịch Khiêm vẫn an nhàn vui sướng dường như không giống như đang bị vây trong khó khăn lắm, anh ta vẫn rất ung dung thoải mái, nếu như tôi nhớ không lầm, mười ngày trước anh ta đi cùng với Đan Nhất Thuần đến Đại Khê nghỉ mát.”

Chị Dư lập tức giải thích, “Phải, tổng giám đốc đi du lịch tuần trăng mật với cô Đan ở Đại Khê, nhưng đó là vào trước khi Kim Trạch Húc ra tù. Tôi nhớ khi Kim Trạch Húc vẫn chưa có ra tù, có một lần trong lúc vô tình tôi nghe được tổng giám đốc nói chuyện với người của Kim Trạch Húc, tôi thoáng nghe trong câu chuyện của tổng giám đốc nói với người của Kim Trạch Húc có nhắc tới muốn dùng bản văn kiện gốc để trao đổi với việc cho Kim Trạch Húc ‘ra tù’. Tôi nghĩ khi đó tổng giám đốc cũng cho rằng sau khi Kim Trạch Húc ra tù sẽ thực hiện lời cam kết, nào ngờ sau khi Kim Trạch Húc ra tù lại tráo trở mà uy hiếp tổng giám đốc, hôm nay lại còn điên cuồng đến mức muốn đoạt lấy 70% cổ phần ‘Đàm thị’. Cô và tôi đều biết rõ ‘Đàm thị’ quan trọng với tổng giám đốc như thế nào, tôi thật sự nghĩ mãi không ra rốt cuộc là bản văn kiện gì lại có thể khiến cho tổng giám đốc khoanh tay chịu bị uy hiếp như vậy, hơn nữa tổng giám đốc làm sao có thể để mặc cho Kim Trạch Húc uy hiếp? Trừ phi phần văn kiện này có thể khiến cho tổng giám đốc tay trắng không kể sách.”

Dù tâm tư đã bị những lời nói của chị Dư khuấy đến rối một nùi, thế nhưng Hạ Tử Du vẫn lãnh đạm nói, “Cho dù Đàm Dịch Khiêm có xảy ra những chuyện như thế, chị cũng không nhất thiết phải đến nói cho tôi biết.”

Chị Dư nhỏ nhẹ tiếp lời Hạ Tử Du, chị dùng giọng khẩn cầu nói, “Cô Hạ, đây chính là nguyên nhân mà tôi hy vọng cô theo tôi về lại Los Angeles. Ai cũng biết người Kim Trạch Húc quan tâm nhất là cô Hạ đây, chỉ cần cô theo tôi về Los Angeles, chỉ cần cô bằng lòng tiếp cận Kim Trạch Húc, tôi tin rằng cô có thể giúp tổng giám đốc tìm được bản gốc của phần văn kiện mà Kim Trạch Húc đã uy hiếp tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du khó có thể tin ngược mắt lên hỏi, “Chị nói cái gì?”

“Cô Hạ, chỉ có cô mới có thể giúp tổng giám đốc. Cô và tổng giám đốc đã từng là vợ chồng, tổng giám đốc cũng từng vì cứu cô thiếu chút nữa mất luôn tính mạng. Không phải cô cũng mong nhìn thấy tổng giám đốc hai bàn tay trắng chứ?”

Ngồi trên xe ra sân bay, chị Dư nhận được điện thoại của Cảnh Nghiêu.

Vang lên trong điện thoại di động là giọng nói nóng nảy của Cảnh Nghiêu, “Chị Dư, bây giờ chị đang ở đâu? Tổng giám đốc đã về Los Angeles rồi, không thấy chị tổng giám đốc vừa mới hỏi tôi đấy.”

Chị Dư lập tức khấn trương, “Cậu chưa nói với tổng giám đốc là tôi đã đến Riyadh đó chứ?”

Cảnh Nghiêu trả lời, “Tôi chưa có nói gì cả, nhưng nếu chị không mau trở về, tôi sợ sẽ không giấu được tổng giám đốc.”

Chị Dư liền thở phào nhẹ nhõm, “Bây giờ tôi đang trên đường đến sân bay, khoảng hơn 10 tiếng nữa mới có thể về tới Los Angeles.”

Cảnh Nghiêu hỏi, “Chuyện thế nào rồi? Bà tổng giám đốc có đồng ý đến Los Angeles không?”

Chị Dư không vui nói, “Đừng gọi cô ta là ‘Bà tổng giám đốc’, tổng giám đốc đã ly hôn với cô ta rồi.” (mụ già ế này là người mà mình ghét nhất trong truyện ý, đúng là....tự tạo nghiệt thì không thể sống mà ^^)

Cảnh Nghiêu nói, “Hi, thói quen thôi. Chị vẫn chưa trả lời tôi đấy!”

Chị Dư lãnh đạm nói, “Cô ta từ chối!”

“Cái gì?” Cảnh Nghiêu giống như khó có thể tin nói, “Bà tổng giám đốc không chịu đến Los Angeles sao? Sao có thể như vậy? Không phải chị nói là bà tổng giám đốc nhất định sẽ vì tổng giám đốc mà tới Los Angeles à?”

Giọng chị Dư vẫn bình thản bổ sung thêm một câu, “Cô ta từ chối nhưng không có nghĩa là cô ta sẽ không tới.” Theo sự hiểu biết của chị về người phụ nữ này, cô ta tuyệt sẽ không bỏ mặc tổng giám đốc, bởi vì hơn ai hết chị hiểu được tình cảm của cô ta dành cho tổng giám đốc. Chị không thích người phụ nữ này không phải là bởi vì cô ta không thương tổng giám đốc, mà vì người phụ nữ này quá mức không biết quý trọng những gì mình có được.

Cảnh Nghiêu vui vẻ hỏi, “Nói vậy là bà tổng giám đốc vẫn còn quan tâm tổng giám đốc đúng không?”

Chị Dư nhún lông mày, “Cô ta còn quan tâm đến tổng giám đốc thì cậu vui mừng đến thế ư?”

Cảnh Nghiêu nhỏ giọng trả lời, “Ồ, đúng thật là có chút vui mừng đó, ít nhất không có uống phí tổng giám đốc đã vì cô ấy mà làm rất nhiều chuyện.”

Chị Dư cau mày càng chặt, “Cô ta và tổng giám đốc đã không còn bất kỳ quan hệ gì! !”

Chị Dư vẫn luôn oán hận Hạ Tử Du bởi vì sự tùy hứng ngu xuẩn của mình mà khiến cho Đàm Dịch Khiêm lại vì cô chịu đựng mối nguy hiểm của ngày hôm nay. (à, đúng là lãng à, chồng ng ta kg trách, mụ là người đứng mắc gì nói, bực bội thiệt)

Cảnh Nghiêu không dám nói thêm về đề tài này nữa, vội vàng nói sang chuyện khác, “Chị Dư, chị nói như thế nào với bà tổng giám đốc vậy?”

“Chuyên nên nói tôi đã nói.”

“Trời ơi, chị Dư, chị đừng nói với tôi là chị kể hết sự việc cho bà tổng giám đốc biết chứ? Không thể làm như vậy à, chúng ta đã không vâng lời của tổng giám đốc rồi.”

Chị Dư trợn trắng mắt, “Tôi chưa có nói rõ sự thật với cô ta, chỉ nói một số chuyện để có thể thuyết phục cô ta tới Los Angeles thôi. Cậu yên tâm, dựa vào sự hiểu biết của tôi về cô ta, dù cô ta có tới Los Angeles đi nữa, sẽ chỉ lặng lẽ đi tìm Kim Trạch Húc chứ không có gặp mặt tổng giám đốc đâu.”

Cảnh Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt, vậy thì quá tốt.”

“Thôi được rồi, sắp đến sân bay rồi, tôi cúp điện thoại đây, phía tổng giám đốc cậu cứ tiếp tục giúp tôi đừng nói gì cả.”

“Dạ.”

.

Cũng trong lúc đó.

Trong phòng ngủ, Liễu Nhiên đang ngồi ở trên giường chơi ghép hình, còn Hạ Tử Du nằm sấp trên bệ cửa sổ sững sờ suy tư.

Rốt cuộc cô đã hiểu về cơn ác mộng đó của mình.

Có lẽ do đã từng là vợ chồng, hoặc có lẽ cũng là do còn vướng bận, cho nên trong tiềm thức mới có sự cảm ứng.

Cô không biết những lời chị Dư nói với mình có phải là sự thật hay không, nhưng cô có thể xác định sự lo lắng của chị Dư là thật.

Xưa nay chị Dư không hề thích cô, huống chi còn ăn nói khép nép không màng đến thể diện đến cầu xin cô, trên đời này có lẽ cũng chỉ có Đàm Dịch Khiêm mới có thể khiến chị Dư làm như vậy.

Nói ra cũng rất kỳ quái, Đàm Dịch Khiêm đối xử với mọi người rất lạnh lùng, nhưng mỗi người thuộc hạ đi theo anh hầu như đều rất trung thành và tận tâm, có thể vì anh bất chấp gian nguy.

Nhưng, Đàm Dịch Khiêm thật đang bị uy hiếp sao?

Nói thật, cô không thể nào tin được.

Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn kiêu ngạo hơn người, là người đàn ông cuồng vọng không ai bì nổi, anh làm việc đều luôn lo trước tính sau giọt nước không lọt, làm sao anh có thể dễ sơ hở nhược điểm ra cho Kim Trạch Húc nắm thóp?

Nhưng mà. Cô lại không thể không tin, bởi vì giấc mộng kia, cũng bởi vì Kim Trạch Húc ra tù

Cô luôn hiểu rõ Kim Trạch Húc hận Dịch Khiêm như thế nào, nếu như Đàm Dịch Khiêm thật sự bị Kim Trạch Húc nắm nhược điểm, nhất định Kim Trạch Húc sẽ không bỏ qua.

Lắc lắc đầu, Hạ Tử Du cố gắng loại bỏ ra những suy nghĩ hỗn loạn ở trong đầu.

Đã từ chối chị Dư đi Los Angeles, cô không nên nghĩ tới những chuyện đó nữa

Đàm Dịch Khiêm đã không còn quan hệ gì với cô, dù có bị uy hiếp cũng không cần cô lo lắng, huống chi Đàm Dịch Khiêm làm việc luôn bày mưu nghĩ kế, dù có gặp phải nguy hiểm có lẽ cũng có thể đối phó được!

“Mẹ.”

Tiếng gọi của Liễu Nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đứng dậy, đi tới cạnh giường.

Liễu Nhiên cầm lên bức hình chưa ghép lại hết hoàn chỉnh, mong đợi hỏi, “Mẹ có thể giúp con ghép nó lại được không?”

Những món ghép hình này là lần trước Robert tặng cho Liễu Nhiên chơi.

Hạ Tử Du cầm lên mảnh ghép hình, sau khi nghiên cứu một hồi nói, “Ừm, mẹ cần chút thời gian để cẩn thận suy nghĩ.”

Liễu Nhiên gật đầu, hai tay chống cằm mắt mác nói, “Nếu như có ba ở đây thì hay quá.”

Đàm Dịch Khiêm chơi môn ghép hình này hầu như là không hề có chút khó khăn nào.

Nghe được lời Liễu Nhiên nói, tay đang cầm miếng ghép hình của Hạ Tử Du đột nhiên run run.

Tuy còn nhỏ nhưng Liễu Nhiên rất hiểu chuyện, khi nhìn thấy phản ứng đó của Hạ Tử Du, liền nhớ tới ba mẹ đã ly hôn, Liễu Nhiên vội vàng nhìn mẹ nhận lỗi nói, “Mẹ, Ngôn Ngôn không có cố ý.”

Thấy dáng vẻ hối lỗi của Liễu Nhiên, Hạ Tử Du liền ôm Liễu Nhiên vào lòng mình, nhỏ nhẹ hỏi, “Ngôn Ngôn, có phải con rất nhớ ba hay không?”

Đầu tiên Liễu Nhiên liên tục gật gật đầu, nhưng sau đó lại lắc lắc đầu thật mạnh, cũng đưa tay ôm chặt lấy Hạ Tử Du, “Mẹ, Ngôn Ngôn chỉ muốn đi theo mẹ thôi.”

Hạ Tử Du đau lòng ôm hôn Liễu Nhiên, nâng lên gương mặt ngây thơ của con gái, cô dịu dàng nói, “Ngôn Ngôn, có phải con rất nhớ ba hay không? Hãy nói thật với mẹ, mẹ cam đoan sẽ không nổi giận.”

Liễu Nhiên nhút nhát ngước lên hàng lông mi dài, sau đó lại buồn bã rũ xuống, sau một hồi lâu mới bật khóc nức nở nói, “Ngôn Ngôn rất là nhớ ba. Nhưng ba đã không cần mẹ và Ngôn Ngôn nữa.”

Biết con gái đã biết hết tả cả mọi chuyện nhưng lại che giấu tâm tình, sống mũi Hạ Tử Du bỗng cay cay, Hạ Tử Du ôm chặt Liễu Nhiên vào trong ngực, nghẹn ngào đau lòng nói, “Đứa ngốc, ba con sao lại không cần chúng ta chứ.”

Liễu Nhiên ngước mắt lên trước ngực Hạ Tử Du, nâng lên đôi mắt với hàng mi dài đều đọng đầy nước mắt trong suốt, cô bé uất ức mím môi nói, “Nhưng ba không có đến thăm Ngôn Ngôn, cũng không có gọi điện thoại cho Ngôn Ngôn.”

Không ai biết Hạ Tử Du phải cố gắng như thế nào mới có thể kềm chế nước mắt giờ khắc này đang đảo quanh trong hốc mắt để nó không bị chảy xuống.

Đôi mắt ngây thơ của Liễu Nhiên lấp lánh nước mắt nhưng cô bé ráng cố gắng không để cho mình khóc, mím môi hỏi, “Mẹ, vậy sau này con còn có thể gặp ba nữa không?”

Hạ Tử Du không trả lời.

Liễu Nhiên đáng thương tội nghiệp nói, “Ngôn Ngôn rất nhớ ba, Ngôn Ngôn sẽ không đến quấy rầy ba và đi Đan đầu, con chỉ muốn đứng thật xa để được nhìn thấy ba.” (haizzz....thiệt là đau lòng)

Ba ngày sau, tại Los Angeles.

Sáng sớm, ngoài cửa phòng làm việc Đàm Dịch Khiêm vang lên hai tiếng gõ cửa nho nhỏ.

Đàm Dịch Khiêm cất lên giọng trầm ổn nói, “Vào đi.”

Chị Dư đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm đang lật xem tờ báo tuần san trong tay, không ngẩng đầu lên chỉ nói ngắn gọn, “Nói.”

Chị Dư liếc mắt nhìn tin tức đăng trên mặt báo, tức giận bất bình nói, “Những tin tức này nhất định là Kim Trạch Húc tung ra, thật là quá mức dè tiện! !”

Đúng vậy, tờ báo tuần san trong tay Đàm Dịch Khiêm đều đang đưa tin Kim Trạch Húc sắp tiếp nhận ‘Đàm thị’, hơn nữa trên báo còn đăng lên thời gian Đàm Dịch Khiêm và Kim Trạch Húc mở hội chiêu đãi ký giả.

Trên khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm không hề biểu lộ cảm xúc gì, tâm tình cũng chẳng có chút dao động, anh nhẹ nhàng từ tốn nói, “Nói việc chính.”

Chị Dư nói, “Cậu vẫn chưa gặp Robert sao? Cậu ta bay từ Đại Khê tới Los Angeles, cũng chỉ vì muốn gặp cậu.”

Đàm Dịch Khiêm gấp lại tờ báo trong tay, bỗng trầm tư mấy giây, thời điểm anh đang muốn lên tiếng trả lời chị Dư thì điện thoại di động của anh cũng đột nhiên đổ chuông.

Chị Dư lập tức đứng im tại chỗ đợi Đàm Dịch Khiêm nghe điện thoại.

Từ đầu đến cuối khi Đàm Dịch Khiêm nhận cuộc điện thoại đó vẫn không hề mở miệng đáp lại đối phương một tiếng, nhưng gương mặt anh tuần lạnh lùng từ từ chuyển thành xám xịt.

Sau đó anh kết thúc cuộc nói chuyện.

Nhìn dáng vẻ trầm tư u ám của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư ngập ngừng hỏi, “Tổng giám đốc, có chuyện quan trọng sao?”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm đã đứng dậy, trực tiếp cất bước bỏ đi.

.

Đàm Dịch Khiêm lái xe bằng tốc độ nhanh nhất đi tới khách sạn ‘Sogndal’ mà Đan Nhất Thuần nhắc tới trong điện thoại.

Cửa thang máy tầng 28 ở khách sạn mở ra, Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng bước đi thẳng ra ngoài.

Đi tới số phòng 126 theo lời Đan Nhất Thuần nói, nhìn khe cửa đang để hở, Đàm Dịch Khiêm lập tức vươn tay vặn nắm cửa.

Khoảng không gian bên trong phòng tối đen như mực, tất cả rèm cửa sổ đều đang khép lại.

Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng mở đèn lên.

Trong tầm mắt của anh chỉ có sự hỗn độn trên chiếc giường lớn màu trắng, còn Đan Nhất Thuần toàn thân trên dưới chỉ quấn một cái khăn tắm, cả người đang run rẩy trốn ở góc giường.

Đàm Dịch Khiêm bước tới, giờ phút này Đan Nhất Thuần đang để lộ ra hai cánh tay trần trắng muốt vì sợ hãi mà gắt gao tự ôm chặt lấy mình, đầu tóc cô bù xù rối tung, nước vẫn còn đọng đang nhỏ giọt trên người.

Nghe được âm thanh có người mở cửa, Đan Nhất Thuần từ từ ngược lên khuôn mặt thống khổ vương đầy nước mắt.

Đôi mắt trong suốt bị nước mắt bao phủ nhìn tới bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi thon dài của Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần lập tức đứng dậy, bất chấp tất cả lao vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, uất ức bật khóc thành tiếng, “Em cứ tưởng anh sẽ không tới. Em cứ tưởng.”

.

Nửa giờ trước, trong một khách sạn sạch sẽ thoáng mát đơn giản nào đó ở Los Angeles.

Hạ Tử Du ngồi ở mép giường đang gọi điện thoại.

“Đúng, tôi muốn hẹn gặp ông Kim Trạch Húc.”

Nhân viên lễ tân của tập đoàn ‘Y’ nói, “Thật xin lỗi, cô không có hẹn trước, Kim tổng không thể gặp cô.”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Tôi là Hạ Tử Du, cô cứ nhắn lại với anh ta như thế, anh ta sẽ đến gặp tôi.”

Cô lễ tân lập tức từ lạnh nhạt chuyển thành hoảng sợ sau đó dè dặt nói, “Cô là cô Hạ ư? Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Kim tổng đã đặc biệt căn dặn, nếu như cô muốn gặp ông ấy, thì hãy đến khách sạn ‘Sogndal’ ông ấy ở, ông ấy đang ở phòng số 126 chờ cô.”

Hạ Tử Du nhíu lông mày hỏi, “Anh ta biết tôi tìm anh ấy?”

Nhân viên lễ tân đáp lại, “Không, Kim tổng chỉ biết là sớm muộn gì cô cũng sẽ đến tìm ông ấy, cho nên bảo thư ký căn dặn lại với chúng tôi.”

Hạ Tử Du cúp điện thoại xong mười phút sau cô đã ngồi trên xe taxi.

Tài xế hỏi, “Thưa cô, đi đâu ạ?”

“Khách sạn ‘Sogndal’!”

218. Chương 218 : Biểu Hiện Của Cô Khiến Người Khác Kinh Ngạc

Bước ra khỏi thang máy, Hạ Tử Du tìm kiếm số phòng 126.

Phòng 124, 125. 126.

Lúc còn ở cách xa phòng số 126 mấy bước, Hạ Tử Du dừng lại đứng tại chỗ hít vào một hơi thật sâu.

Hạ Tử Du vốn muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với Kim Trạch Húc, nhưng không ngờ, khi cô đi tới trước cửa phòng số 126 thì những tâm lý cô đã chuẩn bị lại được nhìn thấy một màn mà cô hoàn toàn không ngờ tới.

Đứng ở trước cửa, lòng cô run lên từng trận.

Trong tầm mắt là bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đứng quay lưng về phía cô, mà Đan Nhất Thuần giờ phút này chỉ quấn một cái khăn tắm duy nhất đang gắt gao ôm chặt lấy anh. Anh cũng đã từng cưng chiều cô, khi đó anh cũng nhẹ nhàng ôm cô áp vào trong ngực như cách anh đang ôm ấp Đan Nhất Thuần.

Cô thật không ngờ sẽ nhìn thấy hình ảnh trước mắt, vốn nên phải xoay người bỏ đi trước, nhưng cô lại chỉ biết sững sờ đứng im tại chỗ.

Cô không muốn quấy rầy họ, nhưng lúc cô hoàn hồn trở lại chuẩn bị xoay người rời đi, thì lúc đó Đan Nhất Thuần cũng vô tình ngược mắt lên khỏi ngực Đàm Dịch Khiêm và trông thấy cô.

Ánh mắt Đan Nhất Thuần hốt hoảng trọn to, “Ồ, Tử Du?”

Toàn thân Hạ Tử Du đột nhiên chấn động, trong giây phút ánh mắt cô còn đang hốt hoảng đã không hề báo trước đối diện với tròng mắt đen u ám của Đàm Dịch Khiêm.

Tính ra cũng chỉ mới hơn mười ngày không gặp mặt, nhưng khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, cô và anh đều ăn ý cả hai chỉ có sự xa cách và lạnh nhạt như người xa lạ.

Không muốn có thêm điều gì xuất hiện nữa, ánh mắt tự nhiên ngược lên nhìn sang chỗ khác sau đó Hạ Tử Du quyết định xoay người bỏ đi.

Mục đích cô đến Los Angeles vốn là vì tìm Kim Trạch Húc, những người khác đều không liên quan tới cô.

Dáng đi trầm tĩnh ung dung, Hạ Tử Du đi thẳng về phía thang máy.

“Dinh ——”

Vào lúc này cửa thang máy được mở ra, Hạ Tử Du đang muốn bước vào thang máy, khi ngược mắt lên lại không ngờ đối diện với ánh mắt Kim Trạch Húc.

Đúng vậy, người bước ra từ trong thang máy chính là Kim Trạch Húc.

Bước chân Kim Trạch Húc khựng lại, trên gương mặt hài hòa chợt xuất hiện sự ngạc nhiên mừng rỡ, “Tử Du?”

Kim Trạch Húc trước mắt so với ngày đầu tiên khi cô quen biết anh vẫn không có gì thay đổi, nụ cười ôn hòa, ngũ quan lập thể rất điển trai, nhưng dù thế nào cô cũng không còn thấy được sự tin tưởng quen thuộc ở Kim Trạch Húc như thuở xưa nữa.

Hạ Tử Du lạnh nhạt nói, “Nếu anh đã biết tôi sẽ tới tìm anh, thì không cần phải bất ngờ khi nhìn thấy tôi.”

Kim Trạch Húc có vẻ như rất kích động, vươn tay qua muốn vịn lên hai vai Hạ Tử Du, nhưng Hạ Tử Du đã lui về sau tránh né, lập tức đứng cách xa với anh, cô lạnh lùng nói, “Tìm một chỗ nào đi, tôi có lời muốn nói với anh.”

Kim Trạch Húc thu tay lại, dường như biết Hạ Tử Du đề phòng mình, Kim Trạch Húc cũng không còn bước lên tạo áp lực cho cô, mà chỉ đứng im tại chỗ, dịu giọng nói, “Phía trước chính là phòng anh ở, chúng ta có thể vào trong phòng nói chuyện, nếu em ngại, vậy chúng ta hãy đến nơi tiếp khách ở lầu một khách sạn.”

Hạ Tử Du nhạt nhẽo nói, “Tất nhiên tôi không ngại nếu nói chuyện với anh ở khách sạn, tôi đã tới tìm anh, ít nhất cũng đã có sự chuẩn bị, tin rằng anh cũng không dám giở trò gì với tôi. Chỉ là, nếu như anh nói cái phòng số 126 gì đó, vậy thì tôi nghĩ chúng ta nên tìm một nơi có hoàn cảnh yên tĩnh hơn?”

Kim Trạch Húc nhíu lông mày, “Em đã đến đó?”

Hạ Tử Du thản nhiên nói, “Thấy anh không có ở trong phòng nên tôi đang chuẩn bị đi.”

Khuôn mặt ôn hòa Kim Trạch Húc ngay lập tức tối sầm lại, anh lạnh giọng nói, “Đan Nhất Thuần đó vẫn còn chưa đi?”

Hạ Tử Du im lặng, đáy lòng giờ phút này đang nghi ngờ nguyên nhân Đan Nhất Thuần và Đàm Dịch Khiêm xuất hiện ở trong phòng Kim Trạch Húc.

Đúng lúc này, Đàm Dịch Khiêm cùng Đan Nhất Thuần trùng hợp đi ra khỏi phòng 126.

Đan Nhất Thuần đã thay xong quần áo, đang run bần bật dựa sát vào người Đàm Dịch Khiêm.

Thoáng thấy Kim Trạch Húc, dường như Đan Nhất Thuần rất hoảng sợ, cô lập tức trốn ở sau lưng Đàm Dịch Khiêm, ôm chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, dáng người nhỏ yếu lúc này càng thêm run rẩy.

Kim Trạch Húc hừ mũi cười, “Hóa ra là bị uất ức tìm người đến cứu vớt mình à. Đáng tiếc cứu tinh tìm đến hiện tại cũng khó mà tự bảo vệ được mình!”

Đan Nhất Thuần tuy sợ nhưng vẫn tức giận nói, “Anh là tên khốn nạn!”

Kim Trạch Húc ung dung thoải mái cười nói, “Đừng tức giận mà, nếu cô đã tìm tới Đàm tổng, vậy thì tôi sẽ cho Đàm tổng thời gian năm phút để Đàm tổng thay cô lấy lại công đạo.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm âm u lạnh lẽo liếc nhìn Kim Trạch Húc, cả người tràn đầy sự nguy hiểm.

Kim Trạch Húc hoàn toàn không có tí gì sợ hãi, anh quay mặt sang nhìn lại Hạ Tử Du, ầm giọng nói, “Bây giờ em có thể đến phòng đợi anh rồi, mười phút nữa anh sẽ tới gặp em.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, sau đó đi tới phòng số 126, nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm và Đan Nhất Thuần ở trước cửa, cô như trông thấy người xa lạ tiếp tục lướt đi qua bọn họ.

Không đợi Hạ Tử Du tìm được chiếc ghế sofa ở trong phòng 126 ngồi xuống, ngoài cửa phòng đã vang lên giọng nói vô cùng đặc ý của Kim Trạch Húc.

“Đàm tổng, người phụ nữ yêu thương bị xâm phạm, loại cảm giác này có phải rất tuyệt hay không?”

Hạ Tử Du vốn không có ý muốn nghe cuộc nói chuyện giữa bọn họ, nhưng chủ đề Kim Trạch Húc nhắc tới vào lúc này lại nhạy cảm đến vậy, buộc cô làm như mình không nghe gì cả.

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm rõ ràng đang dè dặt tức giận, “Anh muốn 70% cổ phần ‘Đàm thị’ tôi đã giao cho anh, tôi nghĩ anh không nên làm tổn thương người của tôi! !”

Nghe hết rõ ràng lời Đàm Dịch Khiêm nói, Hạ Tử Du rất tinh tường mà cảm giác được, giọng Đàm Dịch Khiêm tuy có tức giận, nhưng tinh thần rõ ràng đang bị suy sụp.

Hạ Tử Du đột nhiên cảm thấy hơi khó chấp nhận được.

Cô không tưởng tượng ra, một người xưa nay luôn kiêu ngạo như Đàm Dịch Khiêm mà cũng có lúc biểu hiện ra mình yếu thế.

Hạ Tử Du khẽ cau mày, bên tai tiếp tục vang lên giọng nói của Kim Trạch Húc, “Muốn trách thì trách người phụ nữ này của anh quá mức ngây thơ, hoặc là nói cô ta quá yêu anh. Vì anh mà tối hôm qua cô ta ăn mặc khiêu gợi đến phòng tôi. Hết lời cầu xin tôi hãy buông tha đừng cướp đi 70% cổ phần của ‘Đàm thị’, cô ta nói với tôi, ‘Đàm thị’ là kết quả mà anh đã nỗ lực nhiều năm qua, anh tuyệt đối không thể không có ‘Đàm thị’, chỉ cần tôi có thể bỏ qua đừng cướp đi ‘Đàm thị’, cô ta sẵn lòng vì anh làm bất cứ mọi chuyện. Tôi thấy người phụ nữ này rất ngây thơ, cũng muốn chơi đùa cô ta một chút. Tôi phải thừa nhận, người phụ nữ này thật không đơn giản, vì anh, cô ta lại dám bán luôn cơ thể mình, thừa dịp trong lúc tôi ngủ say, cô ta tìm được chìa khóa của quỹ bảo hiểm ngân hàng mà tôi cất phần văn kiện kia. Ài, tôi thật sự có chút sợ hãi, người phụ nữ này lại có thể đoán được tôi đem bản văn kiện đó cất ở quỹ bảo hiểm, cô ta làm bộ ngây thơ thực ra là đã rắp tâm đến trộm chìa khóa của tôi. Đàm tổng à, phụ nữ bên cạnh anh từ khi nào đã trở nên lợi hại như vậy?”

Nghe những lời Kim Trạch Húc nói, Hạ Tử Du bỗng sửng sốt.

Sau đó ngoài tiếng khóc thút thít của Đan Nhất Thuần, Hạ Tử Du không còn nghe được âm thanh nào khác.

Kim Trạch Húc lại nói, “Đàm tổng, anh nói chuyện này có thể trách tôi sao? Người phụ nữ của anh tự động đưa tới cửa, thân là đàn ông nhìn thấy cảnh đó, bảo tôi làm sao có thể chống chọi nổi đây? Anh cũng đừng cho đó là sự sỉ nhục, nên biết rằng, người phụ nữ của anh thiếu chút nữa đã thành công rồi, có điều sự mưu mô đó của cô ta ở trong mắt tôi chỉ là trò trẻ con thôi.”

Hạ Tử Du tựa vào trên mặt tường lạnh lẽo cạnh cửa phòng, tâm trạng vẫn còn đang trong trạng thái sững sờ.

Giọng Đan Nhất Thuần kèm theo tiếng khóc nức nở nói, “Dịch Khiêm. . . Em xin lỗi. Em chỉ là muốn giúp anh.”

Giây phút này, Hạ Tử Du cũng nín thở chờ bên tai vang lên giọng nói quen thuộc của người nào đó.

Nhưng, không gian hoàn toàn im ắng.

Không, không phải thanh âm gì cũng không có, mà là cô không có nghe được giọng của người kia.

Cho đến khi bên tai cô truyền đến tiếng nức nở của Đan Nhất Thuần càng lúc càng nhỏ, lúc này Hạ Tử Du mới biết, giọng của người mà cô muốn nghe đã dẫn theo Đan Nhất Thuần rời đi.

Hạ Tử Du không thể tin Đàm Dịch Khiêm sẽ có thái độ nhẫn nhịn như vậy.

Đây không phải là Đàm Dịch Khiêm, ít nhất không phải là Đàm Dịch Khiêm mà cô từng biết.

Cô vốn không có hoàn toàn tin vào lời chị Dư nói, nhưng giờ phút này hiện ra ở trước mắt cô chính là một Đàm Dịch Khiêm đã mất đi sự tự phụ cùng kiêu ngạo, buộc cô không thể không tin.

“Tử Du.”

Tiếng của Kim Trạch Húc vang lên đánh thức lý trí của Hạ Tử Du.

Kim Trạch Húc đi tới trước mặt Hạ Tử Du, hỏi thẳng, “Em đã nghe được?”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt lên.

Kim Trạch Húc nhìn nghiêng tới Hạ Tử Du, “Anh nghe nói Đàm Dịch Khiêm đã ly hôn với em vì muốn ở bên cạnh Đan Nhất Thuần, thậm chí hắn ta còn định phá bỏ đứa con của em và hắn. Mà giờ phút này em lại còn lo lắng cho Đàm Dịch Khiêm?”

Lời Kim Trạch Húc đã nhắc nhở Hạ Tử Du.

Đúng vậy, cô lo lắng cho anh để làm gì, anh là Đàm Dịch Khiêm, người cùng cô đã không còn chút quan hệ nào.

Động tác đột nhiên ngược mắt mới vừa rồi của Hạ Tử Du ở trên mặt tự nhiên đổi thành sang kinh ngạc, bình tĩnh nói, “Không phải tôi lo lắng cho anh ta, mà là không ngờ tới anh lại có cơ hội đánh bại được anh ta!”

Kim Trạch Húc nhích tới gần Hạ Tử Du thêm một bước.

Hạ Tử Du ngay lập tức đứng tránh xa Kim Trạch Húc, cũng phòng bị nói, “Không biết anh đã từng nghe tới gia tộc Kairos chưa? Người chồng hiện nay của tôi là Robert Kairos, anh ấy rất yêu tôi, vì thế xung quanh tôi anh ấy đều có cho người bảo vệ. Cho nên, tốt nhất anh đừng nên đến gần tôi như thế, trên người tôi có trang bị máy nghe lén, chỉ cần tôi hô một tiếng, chỉ trong vài giây họ sẽ xuất hiện hơn nữa còn bắt luôn cả anh đấy.”

Kim Trạch Húc dừng bước, khóe miệng gợi lên ý cười, “À. Chuyện em và Robert đã kết hôn anh cũng có nghe nói. Nhưng anh nghĩ mãi vẫn không hiểu, sao em có thể gả cho tên bạn đáng chết kia của Đàm Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du lạnh nhạt nói, “Đây là chuyện riêng của tôi, tôi không có nghĩa vụ phải giải thích với anh.”

Khóe miệng Kim Trạch Húc vẫn tươi cười nói, “Được rồi, chúng ta nói sang chuyện khác đi. Hay là nói thử xem em đến tìm anh là vì chuyện gì?”

Hạ Tử Du nhú mày, “Anh đã đoán được tôi tới tìm anh, chẳng lẽ không biết nguyên nhân sao?”

Kim Trạch Húc lập tức tắt ngay nụ cười, nghiêm túc trả lời, “Anh không đoán được. Lúc đầu biết được em tới là bởi vì cho rằng em sẽ lo lắng cho Đàm Dịch Khiêm mà đến tìm anh, nhưng vừa rồi em đã phủ nhận. Em biết không, ngày trước tình cảm của em dành cho Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn kiên định không thay đổi, anh hiểu rõ điều đó hơn so với bất kỳ ai.”

Hạ Tử Du ngẩng đầu nhìn Kim Trạch Húc, hờ hững nói, “Không, Kim Trạch Húc, anh không hiểu được tôi.”

Kim Trạch Húc lập tức nhíu chặt đầu lông mày, “Phải không?”

Hạ Tử Du cười lạnh nói, “Anh nói tôi tới đây là vì Đàm Dịch Khiêm. Hoàn toàn ngược lại, tôi tới là muốn nói cho anh biết, anh muốn đối phó Đàm Dịch Khiêm, vậy thì cứ làm thẳng tay một chút, đừng giống tôi ngày trước, như vậy vãn cớ vĩnh viễn sẽ đi thua một chiêu! Tốt nhất anh có thể làm cho anh ta táng gia bại sản, mãi mãi đều bị anh giẫm đạp ở dưới chân! !”

Kim Trạch Húc khó có thể tin, “Em thật sự nghĩ như vậy?”

Hạ Tử Du nghiêng đầu nói, “Cho nên tôi mới nói anh không hề hiểu tôi, hoặc là nói anh không hiểu biết gì về phụ nữ. Một người phụ nữ khi yêu có thể bất chấp tất cả, nhưng một khi phụ nữ đã hận thì cũng có thể phá hủy đi tất cả.”

Kim Trạch Húc nheo mắt lại, “Em đang muốn nói cho anh biết là em hận Đàm Dịch Khiêm sao?”

Sắc mặt Hạ Tử Du càng trở nên lạnh lẽo, nghiêng răng nói, “Nếu anh đã biết những chuyện của tôi và anh ta đã xảy ra trong thời gian qua, chắc hẳn cũng biết khoảng thời gian đó Đàm Dịch Khiêm đối xử với tôi như thế nào chứ? Sau khi anh vào tù, tôi và anh ta đã xảy ra rất nhiều chuyện. Có thể anh không tưởng tượng được những chuyện mà anh ta đã từng làm đâu, quay đầu lại sau lưng tôi phát sinh quan hệ nam nữ với Đan Nhất Thuần. Không chỉ có như thế, sau khi chúng tôi ly hôn, Đan Nhất Thuần bị sinh non anh ta đổ hết mọi lỗi lầm lên người tôi, cuối cùng còn ép tôi mạo hiểm tính mạng để phá thai.”

Nói xong lời cuối cùng, trên gương mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du bởi vì tức giận mà nhăn nhúm lại.

Kim Trạch Húc vẫn giữ thái độ hoài nghi, “Dù em có hận Đàm Dịch Khiêm đến cực điểm, có lẽ cũng không cần cố ý bay tới Los Angeles để nói cho anh biết toàn bộ quá trình chứ?”

Khóe miệng Hạ Tử Du vẫn cười lạnh, “Anh lầm rồi, mục đích quan trọng nhất mà tôi tới Los Angeles là vì muốn ép Robert trở về Riyadh, tới tìm anh chỉ là thuận tiện biểu đạt một chút ý kiến của tôi.”

Kim Trạch Húc hỏi, “Em tới tìm Robert?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Robert cùng Đàm Dịch Khiêm là anh em nhiều năm, biết được Đàm Dịch Khiêm có chuyện, Robert liền bay tới Los Angeles. Tôi thừa nhận, cho đến hôm nay tôi và Robert đã ở bên nhau, nhưng Robert vẫn rất để tâm đến những chuyện của Đàm Dịch Khiêm, có lẽ tôi không thể nào hiểu nổi tình bạn giữa đàn ông, nhưng tôi tuyệt sẽ không để cho Robert giúp Đàm Dịch Khiêm! !”

Kim Trạch Húc vẫn không xác định, “Em thật sự hận Đàm Dịch Khiêm đến vậy?”

Hạ Tử Du vô vị nhún nhún vai, “Anh tin hay không đối với tôi mà nói cũng không quan trọng. Hôm nay tôi tới tìm anh, muốn nói với anh cũng chỉ có bấy nhiêu. Đợi tôi tìm được Robert tôi sẽ bảo anh ấy theo tôi quay về Riyadh, về phần anh và Đàm Dịch Khiêm muốn đấu đá với nhau như thế nào, tôi chỉ quan tâm đến kết quả của hai người.”

Mi tâm Kim Trạch Húc càng nhíu chặt, “Em vẫn có thể đứng ở bên cạnh anh phản bội lại Đàm Dịch Khiêm mà, chẳng lẽ em đã quên hết những gì anh đã làm cho em?”

Hạ Tử Du lạnh mặt nói, “Tôi nói thật, tôi không hề có cảm tình gì với anh, anh đã từng lợi dụng sự tin tưởng của tôi dành cho anh mà tạo ra mọi thứ khiến cảm tình tôi dành cho anh đã hoàn toàn mất sạch, nhưng nếu so với những gì Đàm Dịch Khiêm đối xử với tôi thì tôi thật mong muốn nhìn thấy anh được thắng.”

Trên gương mặt vẫn xinh đẹp của Hạ Tử Du là biểu cảm mà Kim Trạch Húc chưa từng quen biết, Kim Trạch Húc bỗng trầm mặc.

“Được rồi, lời nên nói tôi đã nói. . . . Kim Trạch Húc, hy vọng anh có thể thắng được anh ta, cũng đừng để cuối cùng mình lại vào tù lần nữa. . . . Nói thật, nếu anh vào tù rồi tội thật cũng thấy vui đấy, nhưng tôi không muốn nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm cứ tiếp tục vênh váo phách lối như thế! Hẹn gặp lại.”

Dứt lời, Hạ Tử Du bình tĩnh ung dung xoay người bỏ đi.

Kim Trạch Húc nhìn theo bóng lưng Hạ Tử Du đã biến mất mà thần thờ suy nghĩ, vài giây sau, Đường Hân từ ngoài cửa phòng đi vào, vỗ lên bả vai Kim Trạch Húc.

Kim Trạch Húc quay mặt sang, hỏi, “Sao cô lại ở đây?”

Đường Hân thần nhiên trả lời, “Khi này tôi tới tìm anh, đúng lúc nghe được anh và Hạ Tử Du đang nói chuyện, tôi thấy hiếu kỳ mới đứng ngoài cửa nghe một lát. . . . Nhưng nhìn thấy dáng vẻ anh như đang đi vào cõi thần tiên vậy, đang suy nghĩ gì?”

Kim Trạch Húc rút vào ghế sofa trong phòng, trầm mặc không nói.

Đường Hân đi tới bên cạnh Kim Trạch Húc, thăm dò hỏi, “Đang cảm hóa sự thay đổi của Hạ Tử Du?”

Kim Trạch Húc lạnh lùng nói, “Cô ấy bây giờ không phải là người mà tôi từng quen biết.”

Đường Hân ngồi xuống cạnh Kim Trạch Húc, cười nói, “Một khi phụ nữ thay đổi là như vậy, giống như tôi đã từng cố chấp muốn có được trái tim Đàm Dịch Khiêm, nhưng hôm nay tôi chỉ muốn hủy đi anh ta. . . .”

Kim Trạch Húc không hề nể mặt thẳng thắn nói, “Cô ấy không giống như cô, cô không thể nào so được với cô ấy.”

Đường Hân thờ ơ nói, “Phải, trước kia đúng là tôi không giống cô ta, nhưng hôm nay cô ta và tôi đã là cùng một loại người. . . . Tôi nghĩ cô ta thật đã bị Đàm Dịch Khiêm làm cho chết tâm rồi, mới có thể trở nên giống như tôi.”

Tròng mắt đen của Kim Trạch Húc lóe lên sự giảo hoạt, “Xem ra cô ấy không hề hay biết những chuyện Đàm Dịch Khiêm đã làm cho mình.”

Đường Hân trả lời, “Đoán chừng là Đàm Dịch Khiêm cảm thấy không cần thiết phải nói cho cô ta biết, dù sao cũng đã có tình yêu mới, Đàm Dịch Khiêm không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta nữa. . . .”

Kim Trạch Húc nghi ngờ hỏi, “Hắn ta sao có thể dễ dàng buông bỏ được Hạ Tử Du?”

Đường Hân đứng dậy khoanh tay, vô cùng kiên định nói, “Việc này không cho phép anh không tin. . . . Theo tôi điều tra, những lời vừa rồi Hạ Tử Du nói với anh đều là sự thật. . . . Đàm Dịch Khiêm vì muốn đến với Đan Nhất Thuần đã ép Hạ Tử Du ký thỏa thuận phá thai. Anh nghĩ lại xem, nếu không phải đã hết tình cảm với Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm có thể tàn nhẫn đối với con của mình như vậy sao? Còn nữa, Đan Nhất Thuần sinh non khiến Đàm Dịch Khiêm rất giận, nghe nói lúc ở bệnh viện gần như muốn bóp chết Hạ Tử Du. . . .”

Kim Trạch Húc rốt cuộc hoàn toàn tin tưởng, gật đầu nói, “Nếu cô ấy đã trở mặt thành thù với Đàm Dịch Khiêm, vậy hãy để cho cô ấy thay chúng ta làm chút chuyện đi!”

Tại “Đàm thị”.

Cảnh Nghiêu đứng ở trước bàn làm việc nhìn Đàm Dịch Khiêm báo cáo, “Bác sĩ đã làm kiểm tra cho cô Đan rồi, ngoại trừ việc đó. . . . Những thứ khác đã không có cái gì đáng ngại, lúc này cô ấy cũng đã ngủ rồi.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn Cảnh Nghiêu, dựa người vào ghế dựa, môi mỏng lạnh nhạt nói, “Cậu làm rất khá.”

“Tổng giám đốc, ông bảo tôi tiết lộ với cô Đan chuyện chỗ Kim Trạch Húc có chìa khóa ngân hàng, còn nói với cô Đan lúc nào Kim Trạch Húc cũng mang cái chìa khóa đó theo bên người, có phải ông đã sớm đoán được cô Đan sẽ.”

Tuy Cảnh Nghiêu hiểu rất rõ ràng Đàm Dịch Khiêm đối với Đan Nhất Thuần chỉ có sự lợi dụng, nhưng nhìn thấy đáng về Đan Nhất Thuần vì Đàm Dịch Khiêm mà bị thương tổn, Cảnh Nghiêu có chút không đành lòng.

Đàm Dịch Khiêm vô tình nói, “Cô ta xứng đáng bị giáo huấn.”

“Dạ.” Cảnh Nghiêu lên tiếng đáp lại rồi không nói gì thêm nữa. Tuy anh đồng cảm với Đan Nhất Thuần, nhưng hiểu rất rõ những chuyện Đàm Dịch Khiêm làm đối với Đan Nhất Thuần cũng không hề quá đáng, bởi vì Đan Nhất Thuần cần được ‘giáo huấn’ không chỉ có như thế.

Bỗng dưng, trông mắt đen ranh mãnh u ám của Đàm Dịch Khiêm nhú lại, “Đến lúc để Kim Trạch Húc vào cuộc rồi.”

Cảnh Nghiêu trả lời, “Dạ, trải qua chuyện lần này của cô Đan, tôi nghĩ Kim Trạch Húc đã tin tưởng tổng giám đốc hiện tại đã không còn kể sách, nhưng mà. Tổng giám đốc, tôi rất lo lắng cho ông.” Giây phút này, rốt cuộc đã tới thời điểm mấu chốt Cảnh Nghiêu có cảm giác như trời sắp sụp xuống vậy.

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Cậu không tin tôi sao?”

Sắc mặt Cảnh Nghiêu đầy lo lắng, “Nhưng mà. Ông dùng thân mình để mạo hiểm.”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm gợi lên ý cười nhợt nhạt, “Làm người cả đời sao có thể lúc nào cũng chỉ có phần thắng mà không có lần đầu mạo hiểm?”

Cảnh Nghiêu cưỡng ép mình kiên định nói, “Tổng giám đốc, chúng tôi đều tin tưởng ông sẽ thắng.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm nhìn Cảnh Nghiêu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, “Nếu đã tin tưởng, tại sao vẫn còn làm trái lời tôi?”

Cảnh Nghiêu chột ngược mắt, có lẽ bởi vì chột dạ, anh nói chuyện bỗng run giọng, “Tổng. Tổng giám đốc. Tôi không có làm trái lời ông.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Lần này Hạ Tử Du tới Los Angeles, chị Dư là thủ phạm chính, còn cậu là đồng lõa.”

Cảnh Nghiêu kinh ngạc hỏi, “Tổng giám đốc, ông. Ông biết?”

Hai mắt Đàm Dịch Khiêm như bắn ra muôn vàn tia lạnh lẽo, “Cậu gọi chị Dư vào đây.”

Cảnh Nghiêu sợ tới mức giọng nói cũng lắp bắp, “Vâng.”

Sau một lúc lâu, chị Dư đi theo Cảnh Nghiêu bước vào phòng làm việc Đàm Dịch Khiêm.

Có lẽ Cảnh Nghiêu đã kể sơ lược tình huống với chị, sắc mặt chị Dư lúc này đã tái mét.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Chị Dư, tôi nhớ không lầm thì ba năm nữa chị đã bước qua tuổi 50 rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, không ngờ chị đã đến tuổi về hưu. Tôi dự định cho chị một khoản tiền, để chị lúc tuổi già có thể tự do mà làm những chuyện chị muốn làm.”

Dường như chị Dư cũng đã sớm đoán được Đàm Dịch Khiêm sẽ có quyết định như vậy, chị lựa chọn tiếp nhận, gật đầu nói, “Lúc đi tìm cô Hạ tôi cũng biết mình không giấu được cậu bao lâu, tôi thật không nghĩ tới cô Hạ lại có thể đụng mặt với cậu. Dù vậy, mặc kệ tổng giám đốc có trách phạt tôi như thế nào, tôi cũng không hối hận. Tôi hiểu rất rõ, cậu biết người Kim Trạch Húc để ý nhất chính là cô Hạ, cậu không muốn cô Hạ ở lại bên cạnh cậu là không muốn vào thời điểm cậu bị nguy hiểm cô Hạ sẽ bất chấp tất cả mà ở lại bên cạnh cậu, cậu còn sợ lỡ cậu bị thua, có lẽ cậu sẽ không thể chăm sóc cho cô Hạ. Cho nên cậu mới nhường cô Hạ lại cho Robert, bởi vì cậu biết nếu như cậu không thắng, Robert là người duy nhất trên đời này có khả năng không cho phép Kim Trạch Húc đến gần cô Hạ. Sở dĩ cậu lâm vào hoàn cảnh khốn đốn như ngày hôm nay là do cô Hạ mà ra, tôi không thể nào trơ mắt đứng nhìn cậu chịu đựng nguy hiểm một mình mà để cho Hạ Tử Du lại có cuộc sống an nhàn được. Đó là lý do mà tôi

không quan tâm đến an nguy của cô Hạ, tôi chỉ quan tâm cô Hạ có thể lấy được phần văn kiện ở chỗ Kim Trạch Húc hay không thôi. Bởi vì chỉ cần có phần văn kiện đó, tổng giám đốc sẽ không cần phải mạo hiểm nữa, việc này đều là do cô Hạ mắc nợ tổng giám đốc” (Ồi, bà già thối, chưa thấy mẹ nào lãng như mẹ này ^^)

219. Chương 219 : Biết Được Sự Thực Đêm Cô Mang Thai Anh Có Đến Thăm

“Mẹ.”

Hạ Tử Du vừa mở ra cửa phòng khách sạn, bóng dáng nhỏ gầy của Liễu Nhiên liền vọt ra ôm lấy hai chân Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du dắt Liễu Nhiên đi vào phòng, sau đó bế Liễu Nhiên ngồi lên giường, mỉm cười nói, “Con gái bảo bối, ở lại khách sạn có ngoan không?”

“Dạ, Ngôn Ngôn nghe lời mẹ ở trong phòng xem ti vi.”

Hạ Tử Du cũng ngồi lên giường, yêu thương hôn lên trán Liễu Nhiên, “Ng Sloan.” Bởi vì muốn đi tìm Kim Trạch Húc, cô đã để Liễu Nhiên ở khách sạn, sợ đi cô có thể yên tâm để Liễu Nhiên một mình ở trong phòng là bởi vì ngoài cửa có hộ vệ của nhà Kairos đi theo cô từ Riyadh đến Los Angeles.

Liễu Nhiên mở mắt to nhìn Hạ Tử Du, dường như muốn hỏi cô gì đó nhưng rồi lại không dám hỏi.

Hạ Tử Du hỏi, “Ngôn Ngôn muốn nói với mẹ cái gì?”

Giọng Liễu Nhiên lí nhí hỏi, “Mẹ, mẹ bao giờ mới đưa Ngôn Ngôn đi gặp ba?”

Thì ra là con bé nhớ đến chuyện này.

Hạ Tử Du dịu dàng nói, “Chuyện mẹ đã đồng ý với Ngôn Ngôn nhất định mẹ sẽ không nuốt lời, chờ mẹ liên lạc được với chú ‘củ cải’, mẹ sẽ đưa Ngôn Ngôn đến gặp ba, được không?”

Liễu Nhiên ngồi trong lòng Hạ Tử Du, ngây thơ hỏi, “Vậy ngày mai con có thể gặp ba không?”

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt ngây thơ của Liễu Nhiên, nghiêm túc trả lời, “Nếu như hôm nay mẹ gọi được cho chú ‘củ cải’, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi.”

Liễu Nhiên ôm chặt lấy Hạ Tử Du, “Cảm ơn mẹ.”

Hạ Tử Du trêu chọc vuốt những sợi tóc lòa xòa trên vàng trán của con gái, không quên nhắc nhở, “Ngôn Ngôn, con phải đồng ý với chuyện mẹ đã nói với con, biết chưa?”

Liễu Nhiên khôn ngoan gật đầu, “Mẹ, Ngôn Ngôn biết rồi. Ngôn Ngôn sẽ đứng ở rất xa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ.”

Có con gái hiểu chuyện như thế, Hạ Tử Du thỏa mãn cười hạnh phúc, “Ừ.”

Lúc này, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

Hạ Tử Du lấy di động ra, nhìn thấy số điện thoại hiện trên màn hình, Hạ Tử Du vội vàng ấn nút trả lời, “Robert!”

Giọng nói của Robert có chút không vui, “Anh gọi điện về nhà, người giúp việc nói là em đến Los Angeles rồi?”

“Dạ.”

Robert phiền não nói, “Tại sao em lại tới Los Angeles? Không phải anh đã dặn em tốt nhất là ở yên tại Riyadh đừng có đi đâu sao?”

Hạ Tử Du thành thật trả lời, “Chị Dư đã tới Riyadh tìm em, chị ấy đã nói với em chuyện của Đàm Dịch Khiêm.”

Robert oán giận nói, “Bà già đó còn dám đến tìm em sao? Tử Du, chẳng lẽ chị ta cứ gọi em tới Los Angeles, là em phải đi sao?”

Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Em đến đây là có lý do.”

Robert dịu giọng lại nói, “Được rồi, em đã đến đó rồi, anh cũng không biết nên nói gì với em. Nhưng mà em đến đó một mình?”

“Không, hộ vệ của nhà anh lúc nào cũng đi theo em, bây giờ họ vẫn đang đứng ngoài cửa phòng em.”

Robert thở phào nhẹ nhõm, “Cuối cùng thì em cũng biết tự bảo vệ mình. . . . Em phải nhớ, không nên gặp Kim Trạch Húc, cái thằng Kim Húc Trạch đó phát điên rồi, hắn ta rất có thể làm ra chuyện tổn thương em, anh không muốn em gặp nguy hiểm.”

Hạ Tử Du lơ đãng nói, “Vừa rồi em đã đến gặp hắn ta.”

Robert kinh ngạc, “Cái gì?”

Hạ Tử Du tỉnh táo thản nhiên nói, “Robert, em biết anh lo lắng cho em, nhưng em đã không còn là Hạ Tử Du của trước kia nữa, em biết rõ phải bảo vệ mình như thế nào, cũng hiểu rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm. Không sao, bây giờ không phải em đã an toàn trở lại khách sạn chỗ em ở rồi sao?”

Robert khấn trương nói, “Anh chẳng yên tâm chút nào về em hết, anh sẽ đến chỗ em ngay bây giờ.”

Hạ Tử Du hỏi, “Anh đang ở đâu thế? Sao mãi mà không nghe điện thoại em?” Tối hôm qua vừa xuống máy bay ngay cô lập tức liền gọi điện cho anh, không hiểu sao điện thoại anh gọi mãi không nghe.

“Anh ở khách sạn “LLD”, điện thoại di động vẫn đang sạc, sáng nay bỏ quên ở khách sạn, bây giờ mới nhớ ra.”

Hạ Tử Du thử dò hỏi, “Anh.....Liên lạc được với Đàm Dịch Khiêm chưa ?”

Robert có vẻ đang cẩu, “Em đừng nhắc đến cậu ta, anh theo cậu ta đi từ Đại Khê đến tận Los Angeles, thế mà ngay cả thời gian gặp anh cậu ta cũng không có, điện thoại của anh cũng vì gọi mãi cho cậu ta mà hết sạch pin đấy! !”

“Được rồi, khi nào gặp thì nói sau.”

“Được.”

Buổi chiều.

Đàm Dịch Khiêm đeo kính đen vừa mới ra khỏi cửa chính ‘Đàm thị’, đám phóng viên ngăn trước cửa lớn ‘Đàm thị’ ào ào vọt đến.

“Đàm tổng, có tin nói ‘Đàm thị’ sắp đổi chủ, điều này có thật không?”

“Đàm tổng, có tin nói người đứng đầu tập đoàn ‘Y’ hiện nay là Kim Trạch Húc sắp tiếp nhận ‘Đàm thị’, có phải thật không?”

“Đàm tổng, Kim Trạch Húc đã từng đứng đầu tập đoàn ‘Trung Viễn’ cùng với ‘Đàm thị’ là hai tập đoàn luôn đối đầu nhau, sau đó ‘Trung viễn’ bị ‘Đàm thị’ thu mua, tại sao Đàm tổng lại đem 70% cổ phần của Đàm thị chuyển nhượng lại cho Kim Trạch Húc?”

“Ông Kim Trạch Húc nói hai ngày sau sẽ mở một cuộc họp báo, đây có nghĩa là ông sẽ giải thích tất cả mọi vấn đề với bên ngoài có phải vậy hay không?”

.

Cảnh Nghiêu đứng chắn trước Đàm Dịch Khiêm, cản lại đám phóng viên đang phát điên này, “Xin tránh ra, xin nhường đường cho.”

Tuấn nhan của Đàm Dịch Khiêm vẫn không có biểu cảm gì, anh vẫn ung dung bước đi, cũng không đưa ra bất kỳ câu lời nào.

Cảnh Nghiêu mở cửa xe Bentley ra cho Đàm Dịch Khiêm, sau khi Đàm Dịch Khiêm lên xe, Cảnh Nghiêu ra lệnh những cận vệ khác ngăn cản đám phóng viên, ngay sau đó ngồi vào vị trí tài xế.

Nhìn bằng kính chiếu hậu thấy đám phóng viên đã sắp biến mất khỏi tầm mắt, Cảnh Nghiêu không nhịn được tức giận nói, “Đám phóng viên này đúng là một lũ đáng trí, lần trước ngay cả bát cơm còn suýt nữa không còn, bây giờ còn dám đến moi tin về tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm dựa vào thành ghế, sắc mặt trầm xuống nghiêm nghị, bình thần mở miệng, “Tra ra chưa?”

Biết Đàm Dịch Khiêm đang nói đến chuyện gì, Cảnh Nghiêu khôi phục thái độ của một cấp dưới, cung kính nói, “Được rồi ạ. . . . Thuộc hạ tra được bà tổng giám đốc đang nghỉ tại một khách sạn ba sao tên là “Zurich”.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Khách sạn ba sao?” Đó là cái khách sạn chết tiệt nào chứ?

Cảnh Nghiêu bổ sung, “Mặc dù là khách sạn bình thường, nhưng hoàn cảnh và hệ thống an ninh cũng không tệ lắm, bên cạnh bà tổng giám đốc còn có bốn người hộ vệ của nhà Kairos đi theo.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Phái thêm mấy người ở bên cạnh cô ấy.”

Cảnh Nghiêu gật đầu, “Dạ.” Anh biết ngụ ý của tổng giám đốc là muốn bảo vệ bà tổng giám đốc.

Không khí trầm lắng vài giây, Cảnh Nghiêu bổ sung thêm, “À, tổng giám đốc, cô Ngôn Tư cũng đến cùng với bà tổng giám đốc.”

Lúc Cảnh Nghiêu nhắc tới Liễu Nhiên ánh mắt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm bỗng dần dần trở nên nhu hòa, nhưng anh không nói gì cả.

Cảnh Nghiêu trầm mặc mấy giây, bỗng đứng, anh len lén liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm qua kính chiếu hậu.

Đàm Dịch Khiêm trời sinh đã có năng lực nhìn thấu người khác, lãnh đạm nói, “Có gì mà cậu không thể nói được.”

Cảnh Nghiêu ngập ngừng nói, “Dạ. . . . Tổng giám đốc, chị Dư đã chuẩn bị xong, chị ấy bảo tôi nói với ông một tiếng, chị ấy sẽ ở lại bên cạnh bà chủ chăm sóc bà chủ.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Tôi biết rồi.”

Đã nhắc đến cái này, Cảnh Nghiêu lấy dũng khí nói, “Tổng giám đốc, thật ra thì chị Dư cũng không muốn đi.”

Giọng của Đàm Dịch Khiêm trở nên lạnh lùng, “Không cần nói giúp chị ta, tôi tự biết cân nhắc.”

“. Dạ.” Cảnh Nghiêu yếu ớt đáp lại, không dám nói nữa.

E sợ khiến Đàm Dịch Khiêm không vui, Cảnh Nghiêu vội vàng nói ra một chuyện khoe mẽ khác “À, tổng giám đốc, chuyện ông giao cho tôi đi làm tôi đã làm xong. . . . Chỉ cần Kim Trạch Húc tình nguyện mua luôn 30% phần cổ phần còn lại của ông ở Đàm thị nữa, là Kim Trạch Húc coi như đã rơi vào bẫy rồi.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhếch miệng cười, “Xem ra hắn cũng sắp có hành động rồi.”

Cảnh Nghiêu hỏi, “Tổng giám đốc, ông khẳng định hắn ta sẽ thu mua sao? Dù sao, nhận xét về phía hắn, hiện hắn đã nắm được 70% cổ quyền của Đàm thị, cũng coi như là có cả ‘Đàm thị’ rồi, hắn căn bản không cần phải tiêu phí tiền bạc để mua 30% cổ phần còn lại làm gì.”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm càng cong lên, “Hắn sẽ làm thế.”

Buổi tối.

Robert đưa Hạ Tử Du cùng Liễu Nhiên đến một nhà hàng Italy nổi tiếng gần khách sạn Zurich dùng bữa tối.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình xong, Robert rất cáu gắt nói, “Sao em có thể nghỉ ở cái khách sạn ba sao đó? Chỗ đó hoàn cảnh đã không tốt, lại còn nhiều người phức tạp, lỡ xảy ra nguy hiểm thì làm thế nào?”

Hạ Tử Du chuẩn bị khăn ăn cho Liễu Nhiên xong, cười nói, “Đâu có khoa trương như anh nói đâu, hoàn cảnh chỗ đó rất tốt mà.”

Robert nghiêm túc nói, “Em đừng có cợt nhả, anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đây Rõ ràng có khách sạn bảy sao “LLD” tạo điều kiện cho em nghỉ lại miễn phí, em lại đi chọn một khách sạn như thế?”

Không muốn tiếp tục nói chuyện này với Robert nữa, Hạ Tử Du nói thẳng luôn, “Trước kia đúng thật là em có thể vào khách sạn “LLD” ở lúc nào cũng được, vì lúc đó em là bà chủ của khách sạn, nhưng bây giờ thân phận của em đã thay đổi rồi.”

“Ồ.” Lúc này Robert mới biết anh đã xem nhẹ cách nghĩ của cô, “Vây. Vây em vẫn có thể ở lại khách sạn ‘LLD’ mà, hoàn cảnh nơi đó rất thích hợp với em, huống chi bây giờ anh cũng coi như là chồng trên danh nghĩa của em, nếu em cảm thấy quá tốn kém, anh có thể trả toàn bộ hết cho em.”

Hạ Tử Du nghiêm trang trả lời Robert, “Xin lỗi, không phải là em không đủ tiền ở khách sạn ‘LLD’, mà là em không thích ông chủ đứng sau khách sạn đó.”

Robert hơi giật mình, kinh ngạc nhìn thẳng Hạ Tử Du, “Em. . . .Không phải em đang giúp Dịch Khiêm sao?”

Đúng vậy, lúc xế chiều Hạ Tử Du đã đem toàn bộ nội dung của cuộc nói chuyện với Kim Trạch Húc kể lại cho Robert nghe.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía Robert, nghiêm mặt nói, “Em đã từng giải thích với anh rồi, em giúp Đàm Dịch Khiêm là bởi vì em nên chịu trách nhiệm về sự trả thù của Kim Trạch Húc với Đàm Dịch Khiêm ngày hôm nay. Cho dù thế nào đi nữa, nếu ban đầu Đàm Dịch Khiêm không phải vì bảo vệ em thì thù hận giữa anh ấy và Kim Trạch Húc sẽ không chuyển biến đến nông nỗi anh chết tôi sống như bây giờ. Đúng, em rất hận Đàm Dịch Khiêm, nhưng em phải thừa nhận, ngoại trừ chuyện Đàm Dịch Khiêm phản bội em, anh ta cũng không làm chuyện gì đến mức tàn nhẫn không có tính người, mà Kim Trạch Húc lại không giống thế, anh ta bắt cóc uy hiếp không chuyện ác nào không làm, còn hại chết ba em, anh ta sống là một tai họa của xã hội!”

Robert vẫn nghi ngờ, “Em nghĩ như thế thật? Không có tâm tư gì khác?”

Hạ Tử Du gạt nhẹ, “Được rồi, nếu như nhất định nói là em có lòng riêng, vậy thì cái gọi là lòng riêng của em chỉ là muốn vị trưởng bối mà em tôn kính nhất là bác Đàm trai có thể an nhàn hưởng tuổi già. Anh phải hiểu rằng, nếu như Đàm Dịch Khiêm gặp chuyện không may, bác trai nhất định sẽ không chịu nổi.”

Robert nặng nề thở dài, “Haizz. Dịch Khiêm xảy ra chuyện lớn như vậy, báo chí cũng đăng tin tức chuyện Đàm thị sẽ phải đổi chủ, anh đoán bác trai và bác gái bây giờ đều rất lo lắng. Nhưng rất tiếc là Đàm Dịch Khiêm không chịu gặp anh, anh cũng không biết tình trạng hiện tại của Đàm Dịch Khiêm thế nào.”

Hạ Tử Du lạnh nhạt nói, “Anh cũng đừng lo lắng cho anh ta, anh ta làm việc đều luôn phòng ngừa chu đáo, em đoán chắc anh ta sẽ xử lý tốt chuyện này thôi.”

Liễu Nhiên này giờ vẫn một mực yên lặng nghe mẹ và chú Robert nói chuyện, bỗng Liễu Nhiên lên tiếng hỏi, “Mẹ, ba gặp phải chuyện phiền phức gì sao ạ?”

Hạ Tử Du lừa gạt nói, “Nào có, ba con vẫn rất tốt, trẻ con đừng suy nghĩ lung tung.”

Liễu Nhiên không hiểu rõ lắm vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Hạ Tử Du đang muốn ăn cơm, đột nhiên tiếng chuông điện thoại của cô vang lên.

Nhìn dây số xa lạ đang hiện trên màn hình, Hạ Tử Du lập tức bắt máy, “Alô.”

Trong điện thoại di động vang lên giọng nói của Kim Trạch Húc. “Tử Du, là anh.”

Hạ Tử Du dựa người vào thành ghế phía sau, lãnh đạm nói, “Mời anh nói ngắn gọn thôi, bởi vì tôi và anh cũng chẳng có gì để nói.”

Kim Trạch Húc cũng không quanh co lòng vòng. “Anh muốn hợp tác giao dịch với em.”

Hạ Tử Du cười lạnh nói, “Anh thật lạ lùng, lại còn nghĩ đến chuyện muốn giao dịch với tôi? À, hay anh cho rằng sau cuộc nói chuyện buổi sáng với anh thì tôi đã thành người bên phía anh, vì thế cho rằng tôi và anh đã trở thành bạn bè?”

Đứng trước cửa sổ sát đất Kim Trạch Húc cười nói, “Thái độ em nói chuyện so với trước đây quả thật là có khác biệt rất lớn, nhưng anh thích sự thay đổi đó của em. Được rồi, nói chuyện nghiêm túc với em đây, anh nghe nói sau khi em và Đàm Dịch Khiêm ly hôn, em không hề đòi Đàm Dịch Khiêm một đồng tài sản nào sau ly hôn, cũng không cần hẳn chu cấp phí nuôi dưỡng cho Đàm Ngôn Tư, là thật sao?”

Hạ Tử Du không vui nói, “Đây hình như là chuyện riêng của tôi thì phải?”

Giọng Kim Trạch Húc vẫn rất ôn hòa, “Em đừng như con nhím xù ông lên để phòng anh thế chứ, anh chỉ muốn hợp tác giao dịch với em mà thôi.”

Hạ Tử Du lãnh đạm nói, “Giao dịch gì? Anh nói đi.”

Kim Trạch Húc chậm rãi nói, “Nếu như luật sư của anh không tính sai, cuộc hôn nhân ngắn ngủi trước đây của em và Đàm Dịch Khiêm tuy em không thể chiếm được một nửa số gia sản của Đàm Dịch Khiêm, nhưng chỉ bằng khoảng thời gian em và Đàm Dịch Khiêm lấy nhau, lợi nhuận Đàm thị kiếm được và toàn bộ bất động sản và động sản Đàm Dịch Khiêm đứng tên, luật sư của anh đã giúp em tính ra rồi, tài sản ly hôn mà em nhận được đại khái có thể yêu cầu Đàm Dịch Khiêm đổi lấy 15% cổ phần Đàm thị.”

Hạ Tử Du hừ lạnh một tiếng, “Tôi không thiếu tiền, càng khinh thường tiền của anh ta.”

“Anh hiểu rõ tính cách kiêu ngạo này của em, nhưng anh hy vọng em có thể tìm Đàm Dịch Khiêm lấy lại phần tài sản ly hôn thuộc về em.”

“Tại sao?”

“Nếu như em có xem tin tức, hẳn là em cũng biết, hai ngày nay có tin tức nói là Đàm Dịch Khiêm chuẩn bị bán ra 70% cổ phần mà anh ta đang nắm giữ ở Đàm thị, nghe nói là bởi vì Đàm Dịch Khiêm đang định rút lui khỏi giới kinh doanh, sau đó cùng vợ anh ta là Đan Nhất Thuần hưởng một cuộc sống an nhàn. Anh thừa nhận, anh rất muốn tóm sạch triệt để chỗ cổ phần này, chỉ tiếc đầu tư tài chính trên tay anh cùng tài sản tập đoàn ‘Y’ lại chỉ trị giá 15% cổ phần của Đàm thị, cho nên anh cần em yêu cầu Đàm Dịch Khiêm giao lại số tài sản sau ly hôn đó cho em, vậy thì anh sẽ có đủ tiền vốn để mua 15% số cổ phần còn lại của Đàm thị, vậy thì sau này cả Đàm Thị cũn sẽ hoàn toàn thuộc về anh.”

Hạ Tử Du nhú mày hỏi, “Ý anh là muốn tôi giúp anh một tay?”

“Không sai!”

Hạ Tử Du cười lạnh, “Tôi chỉ cần ngồi yên xem hổ đấu là được, tại sao phải giúp anh?”

“Anh tin rằng em sẽ giúp anh, bởi vì em mong muốn có thể làm cho Đàm Dịch Khiêm thất bại thảm hại.”

.

Kết thúc trò chuyện, Robert lập tức hỏi, “Kim Trạch Húc gọi điện cho em?”

Hạ Tử Du gật đầu.

“Hắn ta muốn em làm gì?”

Hạ Tử Du thuật lại cho Robert nội dung của cuộc nói chuyện vừa rồi.

Robert không thể kiềm nổi tức giận, nắm tay siết chặt thành quả đấm, “Tên khốn này, đã tâm thật đúng là lớn. Nhưng Kim Trạch Húc nhắc tới chuyện Dịch Khiêm muốn bán cổ phần hình như là sự thật! !”

“Kim Trạch Húc có thể tìm đến em, chứng tỏ hẳn đã tin những lời em nói.”

“Em định làm gì?”

“Làm theo lời Kim Trạch Húc nói, đến chỗ Đàm Dịch Khiêm đòi lại phần tài sản ly hôn của em.”

Robert giật mình kinh ngạc, “Em không định làm thế thật chứ?”

Hạ Tử Du cười lắc lắc đầu, sau đó nói thầm vào tai Robert mấy câu.

Robert sau khi nghe xong thở ra phào nhẹ nhõm một hơi lớn, “Em làm anh sợ muốn chết, anh còn tưởng rằng em định làm thật. Nhưng, đây đúng là một biện pháp tốt.”

“Được rồi, chúng ta ăn cơm đi, em đói rồi.”

Robert quan tâm nói, “Thức ăn lạnh hết rồi, để anh bảo phục vụ đổi một phần khác.”

Hạ Tử Du gật đầu, nhưng đúng lúc này bụng cô lại đột nhiên đau dữ dội.

Robert nói với phục vụ xong quay lại phát hiện Hạ Tử Du đang khó chịu ôm chặt bụng, trong nháy mắt sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, Robert ngay lập tức khẩn trương, “Tử Du, em làm sao thế?”

Đôi mi thanh tú của Hạ Tử Du chau chặt lại với nhau, không cách nào chịu đựng được nữa thốt lên, “Em. Không biết, bụng em đang rất đau. Em muốn đến bệnh viện. Anh mau đưa em đến bệnh viện đi.”

Liễu Nhiên sợ tới mức luống cuống, “Mẹ.”

“Chết thật! !”

Ngay lập tức, Robert lập tức bế Hạ Tử Du lên, đồng thời căn dặn, “Liễu Nhiên con mau đi theo chú ‘củ cải’, chú ‘củ cải’ đưa mẹ con vào bệnh viện.”

9 giờ tối, tại bệnh viện.

Robert ngồi ở trước giường bệnh Hạ Tử Du, nhẹ giọng trách cứ, “May mắn đứa bé trong bụng không có việc gì, xem xem lại bản thân mình một chút đi, bác sĩ đã nói là em cần phải được nghỉ ngơi mà.”

Hạ Tử Du khẽ vuốt ve vùng bụng đã hơi nhô lên nói, “Được rồi, anh thật lắm chuyện. Không phải bác sĩ đã nói không sao rồi à.”

Robert cực kỳ nghiêm túc nói ra, “Mặc dù đứa bé không có chuyện gì, nhưng sự thật là sức khỏe em đang vô cùng suy yếu. Hiện tại Dịch Khiêm lại gặp phải phiền toái lớn như vậy, anh đoán là cũng không có thời gian để tra chuyện chúng ta có kết hôn hay không, cho nên, anh định là để cho em ở lại bệnh viện này nghỉ ngơi, đợi đến khi anh thấy sức khỏe em có thể trở về Riyadh, thì lúc đó chúng ta mới quay về!”

Hạ Tử Du nghe lời gật đầu, “Được.”

Liễu Nhiên đi tới bên giường, kéo nhẹ tay Hạ Tử Du, hiểu chuyện hỏi, “Mẹ, mẹ còn có chỗ nào không thỏa mái nữa không?”

Hạ Tử Du khẽ mỉm cười, “Mẹ không sao. Mẹ đã dọa Ngôn Ngôn sợ rồi phải không?”

“Con lo lắng cho mẹ, cũng lo lắng cho cả em bé trong bụng mẹ nữa.”

Hạ Tử Du nắm chặt bàn tay bé nhỏ trắng muốt của Liễu Nhiên, “Ngoan, mẹ không có chuyện gì.”

Robert ôm lấy Liễu Nhiên, “Cô bé con, bác sĩ nói mẹ con phải nghỉ ngơi thật nhiều, chúng ta không quấy rầy mẹ con nghỉ nữa, con tối nay sẽ về khách sạn ngủ với chú củ cải, có được hay không? Chú ‘củ cải’ sẽ kể cho con nghe một câu chuyện cổ tích thật hay.”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Sau đó Robert nói với Hạ Tử Du, “Tối nay em yên tâm ở lại bệnh viện, em yên tâm, vệ sĩ sẽ canh chừng ở ngoài cửa phòng bệnh một tắc cũng không rời đâu.”

Hạ Tử Du cảm kích nói, “Cảm ơn anh đã thay em chăm sóc Ngôn Ngôn.”

Robert liếc xéo Hạ Tử Du, “Em nói như vậy là đang khách sáo với anh đấy. Con bé mệt rồi, bây giờ anh đưa nó về khách sạn.”

“Dạ.”

.....

Robert đi rồi, bên trong phòng bệnh lại quay về với sự yên tĩnh.

Hạ Tử Du lần nữa đưa tay xoa bụng, tâm tình nhẹ nhõm vui vẻ trong nháy mắt chuyển thành man mác ưu tư.

Mới vừa rồi không chỉ khiến Liễu Nhiên và Robert hoảng hồn, thật ra thì chính cô cũng bị dọa sợ chết khiếp.

.....

Cô thật sự rất sợ những cơn đau như vừa nãy, khoảnh khắc vừa rồi, cô còn cho là bé cưng trong bụng cô sẽ.

.....

Thật may là cô không sao, bác sĩ nói cô bị quặn đau là do dây chằng đỡ tử cung căng lên bởi vì mang thai bụng to lên mà tạo thành, nghỉ ngơi nhiều sẽ không có việc gì.

Thật ra thì lúc đau bụng cô cảm nhận được cơn đau đó chỉ là một cơn đau nhỏ, nhưng bởi vì nghĩ tới những chuyện đã trải qua trước kia mới khiến cô hốt hoảng lên như thế.

Đúng vậy, cô muốn có đứa bé này, cô yêu đứa bé này, cô không cho phép đứa bé này có chút sơ xuất nào dù là nhỏ nhất.

Hạ Tử Du đang chìm trong suy nghĩ của mình thì một y tá đẩy cửa phòng bước vào, khách sáo nói, “Bà Đàm, tối nay tôi là y tá trực ở đây, có chuyện gì xin cứ gọi cho tôi.”

Hạ Tử Du theo bản năng đáp lại, “Được.” Mấy giây sau, Hạ Tử Du mới phản ứng kịp, lúng túng hỏi y tá, “Ah, vừa nãy cô vừa gọi tôi là gì?”

Y tá nói như chuyện đương nhiên, “Là bà Đàm ạ!”

Hạ Tử Du vội vàng lắc đầu, “Ôi, cô nhận lầm người rồi, tôi không phải là bà Đàm gì cả.”

Y tá cười khê, “Bà Đàm, bà không nhớ rõ sao? Lần trước Đàm tổng và một người bạn của bà đưa bà vào bệnh viện, khi đó bà vẫn chưa biết mình đã mang thai bốn tuần nữa. Hôm nay có lẽ bà đã mang thai tám tuần rồi, nói đến thật là trùng hợp, đêm đó bà nằm viện cũng là ca trực tôi chăm sóc cho bà đấy!”

Hạ Tử Du đột nhiên phát hiện đây là bệnh viện mà cô biết mình đã mang thai, hơn nữa khuôn mặt của cô y tá này hình như cũng có vài phần quen quen.

“Hi.” Hạ Tử Du cười gượng, không biết nên đáp lại y tá như thế nào.

Y tá nghiêm túc hỏi, “Bà Đàm, vừa nãy bà không thừa nhận mình là bà Đàm bởi vì bà và Đàm tổng đã ly hôn sao? Thật xin lỗi, không phải là tôi lảm chuyện, nhưng tin tức này đã truyền khắp nơi ở bên ngoài rồi.”

Hạ Tử Du lễ phép nói, “Xin lỗi, về chuyện riêng của tôi, tôi không muốn trả lời.” Cô không muốn thừa nhận ly hôn không phải là vì không muốn nhắc lại quan hệ với Đàm Dịch Khiêm, mà là không muốn làm cho mình bị tin tức cuốn lấy.

Y tá cười nói, “Tôi có thể hiểu được. Nhưng, tôi tin bà và Đàm tổng sẽ không có chuyện ly hôn đâu, Đàm tổng đối với bà tốt như vậy mà.”

Hạ Tử Du khê cau mày, “Tốt?” Chuyện giữa cô và Đàm Dịch Khiêm mà cô y tá này lại biết được?

Y tá gật đầu, “Đúng vậy. Tôi nhớ cái đêm bà biết được mình mang thai đó, Đàm tổng bởi vì lo lắng cho bà mà đêm khuya còn đến thăm bà đấy. Ông ấy ngồi im lặng bên giường bà, rất yêu thương mà nhìn bà thật lâu. Phút giây đó tôi thật sự rất hâm mộ bà, Đàm tổng đối với bà thật tốt.”

220. Chương 220 : Dù Yêu Hay Không, Anh Vẫn Cứ Đến

Cái đêm mà cô biết được cô mang thai, anh đã ngồi yên lặng bên giường cô, vô vàn yêu thương ngồi nhìn cô?

Đây là việc mà cô không bao giờ có thể tưởng tượng được.

“Cô Khăng định?”

Y tá kinh ngạc trợn mắt, “Dĩ nhiên rồi. Bà Đàm, chẳng lẽ bà không có chút ấn tượng nào sao? Đêm đó tay bà bị thương, Đàm tổng còn giúp bà cầm máu bằng bó dây.”

Băng bó?

Đúng vậy, đêm đó vì quá đau khổ mà cô đã cắn bị thương tay mình, lúc trời sáng tỉnh dậy thì thấy mu bàn tay đã băng bó thật kỹ.

Cô vẫn nghĩ rằng được y tá trong bệnh viện băng bó cho cô, nhưng chưa từng nghĩ đến lại là anh.

Thật ra thì, đêm hôm đó cô cũng đã mơ thấy anh, cô thậm chí cũng cảm thấy anh ở ngay tại bên cạnh cô, nhưng đến lúc trời sáng cô chỉ cho rằng mình đã nằm mơ một giấc mơ rất thật mà thôi. Dù sao tần suất mà cô mơ thấy anh luôn rất cao.

Hạ Tử Du không dám xác định hỏi, “Thật sự là anh ấy sao?”

Y tá rất nghiêm túc gật đầu, “Bà Đàm, chuyện này là thật đó. Đêm đó tôi đứng ngay ở cửa phòng cô, cho đến lúc trời sắp sáng mới thấy ông Đàm rời đi!”

Hạ Tử Du rơi vào trầm tư.

Y tá cũng hiểu được Hạ Tử Du cần phải nghỉ ngơi, cũng không dám quấy rầy nữa, mỉm cười nói, “Bà Đàm, vậy bà nằm nghỉ nha, tôi đến trực ban ghi lại ca trực, tôi sẽ quay lại ngay.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Được.”

Sau khi y tá đi, Hạ Tử Du mở to đôi mắt yên lặng nhìn trần nhà.

Những lời y tá vừa nói với cô đều là sự thật sao?

Không.

Cô làm sao có thể tin được?

Anh căm ghét cô bao nhiêu, hận cô bao nhiêu, cô đều biết.

Cái ngày cô biết được mình mang thai cũng chính là ngày Robert đưa cô tới Los Angeles.

Cô nhớ ngày đó cô và anh đã cãi nhau rất dữ dội, ánh mắt lạnh lùng ghét bỏ kia lúc nhìn thấy cô cùng với mỗi câu nói quyết tuyệt của anh cho đến nay vẫn như một cái gai sắc nhọn đâm vào lòng cô.

Sao anh có thể còn tình cảm với cô và coi trọng cô được chứ?

Nhưng mà, đêm hôm đó cô y tá đã thực sự nhìn thấy anh sao?

.

Bởi vì trong đầu suy nghĩ đến nhiều chuyện, mãi đến nửa đêm Hạ Tử Du mới ngủ được.

Cô mới vừa ngủ thiếp đi liền chìm vào cảnh trong mơ.

Ở trong mộng, cô hình như thấy được hình ảnh đêm đó anh ngồi ở bên mép giường cô.

Cô còn nghe thấy anh vẫn gọi cô hai tiếng ‘bà xã’ như trước kia, anh còn cầm lấy tay cô nhẹ nhàng hôn lên đó, dịu dàng như thế, ân cần đến vậy.

“Bà xã, đứa bé này nhất định là con trai, nó lớn lên mà giống anh thì quá tốt.”

Cô liếc xéo anh, “Làm sao mà phải giống anh?”

“Em không cảm thấy chồng em rất đẹp trai sao.”

“Khoác lác.”

Cuộc đối thoại chân thật đến vậy hiện hữu trong giấc mơ của cô, cô ở trong mộng cười khanh khách không ngừng, tựa vào trong ngực anh, rất hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn.

“Sau này em nên sửa lại tính mình đi, đừng để mọi người đều coi thường em!”

Trong đầu cuối cùng lại vang lên câu nói này là lúc cô đột nhiên tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Con người trong suốt mở tròng tròng, nhìn quanh bốn phía một vòng, cuối cùng cô cũng xác định được mình vẫn còn ở trong hiện thực.

Cô nặng nề thở dốc, sau đó nhớ về giấc mơ vừa rồi.

Cô thừa nhận, hình ảnh trong giấc mộng đối với thực tế mà nói cho dù có bao nhiêu thì cũng đều vô nghĩa, nhưng phần lớn mọi người đều nói, ngày nghĩ đêm mơ, thật ra thì cô đã sớm xem nhẹ cái đoạn tình cảm đã chết kia, cô không ngờ rằng những hình ảnh đó lại xuất hiện ở trong mơ. Nhưng, tại sao ông trời lại muốn cho cô mơ thấy những hình ảnh này.

Còn nữa, câu nói cuối cùng của Đàm Dịch Khiêm tại sao lại khiến cô giật mình tỉnh lại từ trong mơ?

Bây giờ suy nghĩ lại, lúc anh nói câu nói kia đúng là khiến người khác thật khó hiểu. Tại sao cô lại có cảm giác giây phút đó anh đã đang dùng giọng nói trước kia để nói với cô những lời ấy?

Không.

Cô đã không còn can hệ gì đến anh nữa, cô không nên lại đi phân tích những thứ vô vị này.

Lắc đầu xua đi những suy nghĩ đó, Hạ Tử Du cưỡng ép bản thân nhắm mắt lại.

Cô vốn tưởng rằng cô sẽ ngủ lại rất nhanh, vậy mà, những lời nói của y tá tối nay cùng với giấc mơ lúc nãy, nằm trần trọc trở mình lên xuống cô vẫn không thể ngủ nổi.

Bỗng dưng, cô ngồi dậy, ngồi ở trên giường yên lặng mấy giây, rồi quyết định bước xuống giường.

Mục đích cô xuống giường là muốn đến hành lang bệnh viện hóng mát một chút, không khí trong phòng bệnh thật dễ dàng khiến cho người ta phiền muộn.

Mở ra cửa phòng, Hạ Tử Du vốn đang muốn đi đến trước lan can hành lang đứng một lát, nhưng không ngờ, vừa bước ra cửa phòng một bước, cô ngược mắt lên lại không hề báo trước bắt gặp bóng dáng cao lớn lạnh lùng cao ngạo ấy đứng trước hành lang.

Tim run lên, Hạ Tử Du đứng sững sờ tại chỗ, cho là mình nhìn lầm rồi, cô mở thật to mắt, không chớp mắt cứ nhìn chăm chăm vào bóng dáng cao lớn rắn rỏi ở phía trước...

Vài giây sau, cô có thể khẳng định mình không phải đang nằm mơ.

Bởi vì, anh đang thật sự đứng trước mặt cô, như trong quá khứ mỗi lần suy nghĩ đều yên lặng đứng ở một nơi có tầm nhìn rộng rãi.

Tại sao anh lại ở đây, hơn nữa còn trùng hợp đứng trước cửa phòng bệnh mình?

Lúc này, Hạ Tử Du không tự chủ được mà nhớ tới chuyện y tá nhắc đến lần trước anh đã đến thăm cô.

Sững sờ ở tại chỗ một hồi lâu, Hạ Tử Du ngẩng nhìn bóng lưng lạnh lẽo cô tịch của Đàm Dịch Khiêm trong màn đêm, cô không biết mình nên làm cái gì nữa.

Mới vừa đi thăm bệnh đêm từ các phòng khác trở về, cô y tá khẩn trương đỡ lấy Hạ Tử Du, “Ôi, bà Đàm, sao bà dậy rồi? Buổi tối trời lạnh, bà đừng để bị cảm lạnh.”

Y tá vừa nói đồng thời cũng chú ý tới tầm mắt của Hạ Tử Du, cô nhìn theo tầm mắt của Hạ Tử Du, thấy bóng lưng tuấn dật của Đàm Dịch Khiêm, y tá kinh ngạc che miệng lại, “Trời ơi, Đó. Đó không phải là Đàm tổng sao?”

Hạ Tử Du rút cuộc hoàn hồn, ánh mắt nhìn sang cô y tá.

Khỏe mắt cô cũng liếc thấy anh đang xoay người lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía cô.

Hạ Tử Du không dám nhìn lại anh, cô ôn hòa nói với y tá “Trong phòng bệnh quá bí bức, tôi ra ngoài hóng mát một chút.”

Y tá chất lưỡi cười, nhỏ giọng nói, “Hi hi, Đàm tổng lại tới thăm bà. Tôi biết ngay là hai người vẫn ân ái bên nhau mà! Được rồi, tôi sẽ không làm kỳ đà cản mũi hai người nữa, tôi tin rằng Đàm Tổng sẽ chăm sóc cho bà thật tốt, tôi vào phòng giúp bà chỉnh lại nhiệt độ máy điều hòa, để bà có thể ngủ được ngon hơn.”

“Cám ơn.”

Sau khi cô y tá đi vào phòng bệnh, Hạ Tử Du chú ý tới tầm mắt của Đàm Dịch Khiêm đã lướt qua người cô, giờ phút này, anh vẫn đưa lưng về phía cô, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cái nhìn thoáng qua vừa rồi tựa như chỉ là cái nhìn của anh đối với người xa lạ, ngay cả cơ hội để hai ánh mắt gặp nhau cũng không có.

Sự chua chát truyền đến từ con tim, không hiểu sao thứ mình luôn tránh né ngược lại càng khiến cho mình thêm mất tự nhiên, Hạ Tử Du dứt khoát thần nhiên đi tới trước lan can hành lang, sau đó đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Không hiểu vì sao, cùng tồn tại trong một thành phố nhưng bầu không khí vào đêm lúc nào cũng thấm vào lòng người hơn so với ban ngày

Hạ Tử Du hít vào một hơi thật sâu, khỏe mắt không tự chủ được mà nhìn tới chỗ anh đang đứng cách cô không xa.

Một tay anh dứt vào túi quần, mặc một bộ vest màu xám đậm, dáng vẻ này vẫn giống dáng vẻ cao ngạo tự phụ thường ngày của anh, hoàn toàn không nhìn ra anh bây giờ đang phải chịu uy hiếp rất lớn.

Bỗng dưng, Đàm Dịch Khiêm xoay người, đột nhiên cất bước đi.

Hạ Tử Du theo bản năng xoay người nhìn tới bóng lưng của anh, trong khoảnh khắc đó cô thật sự rất muốn đuổi theo anh hỏi rằng có thật đêm đó anh đã đến thăm cô không, nhưng là, suy nghĩ đó chỉ tồn tại một giây trong đầu cô ngay sau đó liền bị cô vứt đi.

Có hỏi những chuyện này cũng còn có ý nghĩa gì chứ?

Cả hai giờ đã như người xa lạ rồi, mình trong mắt anh ấy cũng đã kết hôn, bên cạnh anh cũng đang có Đan Nhất Thuần, cả hai đối với nhau mà nói cũng chỉ là một kẻ qua đường trong cuộc sống dài đằng đẳng này, giữa họ, tất cả đã không còn gì nữa.

Hơn nữa, nếu như tối nay anh thật đến thăm cô, vậy thì tại sao một câu anh cũng không nói với cô?

Chân anh bước đi bình tĩnh thong dong, không có chút nào ngập ngừng dừng lại vì mình hết.

Bóng dáng của anh càng đi càng xa, cuối cùng biến mất trước mặt cô.

Giờ khắc này dường như tất cả sức lực đã biến đi đâu hết, cả người Hạ tử Du từ từ dựa vào song lan can lạnh lẽo.

Sáng sớm hôm sau.

Cảnh Nghiêu mặt mày nghiêm trọng đứng trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lúc Cảnh Nghiêu vào cửa, Đàm Dịch Khiêm đang mệt mỏi day day mi tâm, lời Cảnh Nghiêu muốn nói sắp ra đến nhưng bởi vì nhìn thấy động tác đó của Đàm Dịch Khiêm mà sửa thành thăm hỏi, “A, tổng giám đốc, có phải ông thấy không khỏe hay không?”

Đàm Dịch Khiêm dừng tay lại, cả người dựa vào thành ghế ở sau lưng, “Không sao.”

Cảnh Nghiêu quan tâm nói, “Mấy ngày gần đây ông vì chuyện của Kim Trạch Húc đã đủ phiền hà nhiều rồi, ông có muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

Đàm Dịch Khiêm quay về với vẻ mặt lạnh lùng từ trước đến nay khi có mặt cấp dưới, “Không cần, lúc này cậu có vẻ rất lo lắng, chuyện gì?”

Đột nhiên Cảnh Nghiêu do dự, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày hỏi, “Có gì mà không thể nói?”

Cảnh Nghiêu muốn nói lại thôi cả buổi, cuối cùng ngập ngừng nói, “Tổng giám đốc, như ông dự đoán, Kim Trạch Húc đã bắt tay vào thu mua 30% cổ phần còn lại của ông.”

Đàm Dịch Khiêm hờ hững nói, “Chuyện này thư ký đã nói với tôi rồi.”

Hình như sợ hãi câu nói kế tiếp sẽ khiến sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm thay đổi, Cảnh Nghiêu từ từ cúi đầu xuống, dùng giọng khó có thể khống chế được sự run rẩy nói, “Tổng. Tổng giám đốc, thuộc hạ tra được, bản thân Kim Trạch Húc vốn không có nhiều tiền đầu tư để thu mua cổ phần còn lại trong tay ông, nhưng mà.”

Cảnh Nghiêu còn chưa nói hết, điện thoại di động của Đàm Dịch Khiêm đột nhiên đổ chuông.

Đàm Dịch Khiêm ấn nút trả lời, “Nói.”

Giọng Aston ở đầu bên kia điện thoại di động cũng run run nơm nớp lo sợ giống như đúc với Cảnh Nghiêu, sau một hồi do dự mới lên tiếng nói, “Tổng giám đốc, cô Hạ vừa gọi điện thoại cho, cô nói cô muốn lấy lại phần tài sản ly hôn thuộc về cô. Tôi đã tính qua, tài sản ly hôn mà cô Hạ nhận được ước chừng là tương đương với 15% cổ phần của ‘Đàm thị’. Haizz, tổng giám đốc, cô Hạ làm như vậy sẽ phá hỏng kế hoạch của ông mất, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Đàm Dịch Khiêm dứt khoát kết thúc trò chuyện, sắc mặt cũng trở nên lạnh lẽo.

Cảnh Nghiêu len lén ngược mắt liếc nhìn sắc mặt Đàm Dịch Khiêm, vừa chạm đến ánh mắt âm u lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm, lời nói tiếp theo của anh ta cũng không dám thốt ra nữa.

Trông mắt đen lạnh lùng híp lại như một đường kẻ, Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Cậu muốn nói chính là Kim Trạch Húc bắt tay với cô ấy mua lại chỗ cổ phần đó?”

Cảnh Nghiêu lập tức ngược mặt lên, gật đầu như gà mổ thóc. Người vừa rồi gọi điện cho giám đốc hẳn là Aston, bởi vì một tiếng trước Cảnh Nghiêu cũng đã bàn chuyện này với Aston, có lẽ Aston cũng không dám tự mình đến gặp giám đốc, cho nên mới lựa chọn gọi điện thoại.

Trong nháy mắt, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm tối đi, cũng không nhìn ra tâm tình anh giờ phút này.

Cảnh Nghiêu yếu ớt nói, “Tổng giám đốc, nếu như chỗ cổ phần còn lại ấy là do kim Trạch Húc và bà tổng giám đốc bắt tay nhau để mua lại, vậy thì kế hoạch ‘gây ông đập lưng ông’ đó chỉ sợ không thể áp dụng được nữa. Nếu bà tổng giám đốc cũng tham dự thu mua, coi như có thể bắt được Kim Trạch Húc thì cũng sẽ liên lụy đến bà tổng giám đốc, vậy.”

Trầm tư mất mấy giây, Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Hủy bỏ kế hoạch, công bố với bên ngoài ba tôi không cho phép tôi bán ra số cổ phần còn lại bị Kim Trạch Húc có ý định thu mua.”

“Hả?” Cảnh Nghiêu khiếp sợ đến mức há to miệng, “Hủy bỏ kế hoạch này?”

.

Cảnh Nghiêu ôm theo sự khiếp sợ đi ra khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Thang máy hạ xuống đến lầu một, Cảnh Nghiêu vừa đi ra khỏi thang máy, cả người anh lập tức bị kéo sang một bên.

Nhìn thấy người túm lấy mình, Cảnh Nghiêu giật mình kinh ngạc, “Ủa, Chị Dư, sao chị lại tới đây?”

Về mặt chị Dư đầy lo lắng, “Ngày mai là ngày tổng giám đốc mở cuộc họp báo với Kim Trạch Húc. Tôi rất lo lắng, muốn hỏi cậu xem kế hoạch của tổng giám đốc có tiến triển thuận lợi không?”

Cảnh Nghiêu nặng nề thở dài, “Không được thuận lợi.”

Chị Dư cau mày, “Sao lại thế?”

Cảnh Nghiêu nhỏ giọng trả lời, “Chị biết đấy, tổng giám đốc đã sớm đoán được vì thu mua cổ phần Kim Trạch Húc sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, cuối cùng sẽ đi đúng đường mà tổng giám đốc đã vẽ ra, nhưng mà. Hôm nay tôi dò la được tin tức, Kim Trạch Húc lôi cả bà tổng giám đốc vào chuyện thu mua cổ phần còn lại trong tay tổng giám đốc.”

Chị Dư nghiễm nhiên không thể tin được, “Cái gì? Hạ Tử Du cô ta lấy đâu ra tiền như thế chứ?”

Cảnh Nghiêu lại thở dài.

Chị Dư khẩn trương hỏi, “Sẽ không phải là Robert giúp chứ? Nhưng mà không thể có khả năng này được, Robert vô duyên vô cớ muốn cổ phần ‘Đàm thị’ để làm gì, huống chi Robert cũng không dùng tiền của ba cậu ta, Robert không thể có nhiều tiền như vậy để giúp Hạ Tử Du được?”

Cảnh Nghiêu chậm chạp từ từ nói, “Không phải Robert. Mà là bà tổng giám đốc đột nhiên muốn đòi lại phần tài sản ly hôn. Tôi hỏi Aston, Aston nói số tài sản ly hôn của bà tổng giám đốc quy ra có thể tương đương với 15% cổ phần ‘Đàm thị’, cho nên, tổng giám đốc chỉ có thể bán ra 15% cổ phần ‘Đàm thị’, vậy thì Kim Trạch Húc sẽ có đủ khả năng mua được chỗ cổ phần này, cũng có nghĩa là sẽ không đi vào con đường mà tổng giám đốc vạch sẵn cho hắn.”

Sau khi chị Dư nghe xong đứng ngẩn người rất lâu.

Cảnh Nghiêu không nhin được mà than vãn, “Bà tổng giám đốc cũng thật là. Chọn đúng thời khắc quan trọng này bàn chuyện tài sản ly hôn với tổng giám đốc? Toàn bộ kế hoạch vốn đang tiến hành rất thuận lợi, bây giờ chỉ có thể bị buộc hủy bỏ.”

Chị Dư lập tức hoàn hồn lại, “Hủy bỏ?”

Cảnh Nghiêu tiếc nuối nói, “Đúng vậy, tổng giám đốc nói hủy bỏ kế hoạch.”

Chị Dư nhíu chặt lông mày, “Tại sao tổng giám đốc lại có thể hủy bỏ kế hoạch? Chúng ta chuẩn bị vất vả như thế chỉ vì kế hoạch này, khó khăn lắm mới thành công.”

Cảnh Nghiêu gật đầu phụ họa, rồi lại bắt đầu dĩ nhiên, “Còn có thể làm gì được đây? Tổng giám đốc muốn đối phó với Kim Trạch Húc, nhưng lại không muốn để bà tổng giám đốc phải chịu chung nguy hiểm?”

Chị Dư tức giận phát cáu, “Chịu chung nguy hiểm, chịu chung nguy hiểm. Tổng giám đốc cái gì cũng nghĩ cho Hạ Tử Du, vậy còn Hạ Tử Du, cô ta có lo lắng gì cho tổng giám đốc không? Bảo cô ta tới Los Angeles là vì muốn lợi dụng mối quan hệ giữa cô ta và Kim Trạch Húc giúp tổng giám đốc lấy lại phần vốn kia, để tránh cho tổng giám đốc khỏi phải mạo hiểm, ai ngờ. Cô ta giỏi lắm, đầu tiên là xuất hiện trước mặt tổng giám đốc, khiến tổng giám đốc nổi giận sa thải tôi, bây giờ lại còn làm ra chuyện này, cô ta đang cố ý muốn làm cho tổng giám đốc không yên ổn sao?”

Từ trước đến nay Cảnh Nghiêu cũng không hề có thành kiến gì, giờ phút này cũng khó hiểu thốt lên, “Rốt cuộc bà tổng giám đốc đang nghĩ gì đây? Theo lý mà nói, cô ấy đến Los Angeles, hẳn là bởi vì quan tâm tổng giám đốc mới đến chứ.”

“Đến bây giờ rồi mà cậu còn nghĩ tốt cho cô ta?” Chị Dư tức giận nói, “Cậu không nghe nói lúc cô ta đến tìm Kim Trạch Húc là hai người nói chuyện với nhau ở trong phòng riêng à? Tôi đoán rằng cô ta đang bắt tay với Kim Trạch Húc để đấu với tổng giám đốc.”

Cảnh Nghiêu lắc đầu, “Chị Dư, chị nghĩ quá rồi, bà tổng giám đốc không hề biết gì về kế hoạch của tổng giám đốc, chuyện yêu cầu cổ phần chắc cũng chỉ là tức giận giám đốc ‘tổn thương’ cô ấy thôi, nói thật, chỗ cổ phần kia vốn thuộc về bà tổng giám đốc, chỉ là thời điểm mà bà tổng giám đốc muốn nó không đúng lúc mà thôi.”

Chị Dư dụi giọng lại, cố giữ bình tĩnh hòa nhã nói, “Tổng giám đốc hủy bỏ kế hoạch, vậy bây giờ phải làm gì? Ngày mai là ngày họp báo rồi, tổng giám đốc không thể để Kim Trạch Húc được như ý, nhưng mà nếu Kim Trạch Húc không đạt được mục đích, hẳn ta nhất định đưa tập tài liệu đó cho cơ quan tư pháp.”

. Phải làm gì bây giờ? Không phải là tổng giám đốc muốn lợi dụng thời gian từ hôm nay cho đến ngày mai để nghĩ cách đánh gục Kim Trạch Húc đấy chứ?”

Cảnh Nghiêu lo lắng trùng trùng nói, “Cho nên, bây giờ tôi rất lo lắng, rất sợ ngày mai đến.”

Chị Dư lại không thể không chế không cảm xúc tức giận, “Đều do con nhỏ Hạ Tử Du đó, khiến cho kế hoạch đang yên đang lành của tổng giám đốc bị phá hủy trong nháy mắt. Đáng chết là tổng giám đốc yêu cô ta đến tận xương tủy, không cho phép cô ta bị bất kỳ sự tổn thương nào, nếu không để tâm đến cô ta, kế hoạch thuận lợi, ít nhất tổng giám đốc vẫn có phần thắng Bây giờ thì đúng là rơi vào đường cùng rồi!”

Cảnh Nghiêu nói, “Chị Dư, tôi không nói với chị nữa, tổng giám đốc bảo tôi đến bệnh viện đón cô Đa xuất viện.”

Bệnh viện phụ khoa.

Liễu Nhiên kiễng chân lên, cố gắng bưng lên ly nước trên mặt bàn nói, hiểu chuyện nói, “Mẹ, chị y tá nói mẹ phải uống nhiều nước.”

Hạ Tử Du vội vàng ngồi dậy, cầm lấy ly nước ấm trong tay Liễu Nhiên, dịu dàng nói, “Mẹ tự mình làm được mà, con ngoan ngoãn ngồi trên giường đi.”

Liễu Nhiên nghiêm trang trả lời, “Nhưng mà chú ‘củ cải’ nói Ngôn Ngôn phải chăm sóc thật tốt cho mẹ. . . .”

Hạ Tử Du điểm nhẹ lên chop mũi Liễu Nhiên, cười nói, “Cô bé ngốc, mẹ đâu có bị bệnh đâu mà cần con chăm sóc...”

Đúng lúc này Robert khoan thai từ ngoài cửa đi vào, “Xúi quẩy, thật là xúi quẩy.”

Hạ Tử Du nhìn khuôn mặt khó chịu của Robert, nghi ngờ nói, “Anh bị sao vậy?”

Robert để thuốc dưỡng thai mang đến lên trên mặt bàn, bưng bưng lửa giận nói, “Anh vừa từ chỗ của bác sĩ về đây, lúc đi ngang qua phòng sát vách thì thấy cận vệ Cảnh Nghiêu của Dịch Khiêm đang đón Đan Nhất Thuần xuất viện. Đáng chết, hóa ra Đan Nhất Thuần ở ngay sát phòng em, người phụ nữ này chỉ toàn mang vận xui cho em, em nói xem có xúi quẩy hay không à! !”

Hạ Tử Du ngăn người ra, ngập ngừng nói, “Đan Nhất Thuần ở phòng sát vách sao?”

Robert gật đầu, “Có lẽ vết thương Kim Trạch Húc gây ra cho cơ thể cô ta cũng không nhẹ!”

Thần sắc Hạ Tử Du đột nhiên hoảng hốt.

Thì ra là, tối hôm qua Đan Nhất Thuần ở ngay phòng bên cạnh, khó trách tối hôm cô qua có thể gặp được anh.

Trong lòng thở dài náo nê, Hạ Tử Du tự cười giễu mình.

Cô thật ngây thơ, còn tưởng rằng anh.

Đề ép nổi khổ sở đang trào lên trong tim, giờ phút này cô cảm thấy thật may mắn vì tối hôm qua đã không xúc động mà chạy đến hỏi anh.

Robert nhìn thấy sắc mặt của Hạ Tử Du đột nhiên trở nên tái nhợt, khẩn trương hỏi, “Em thấy không khỏe à? Sao sắc mặt nhìn có vẻ khó coi vậy?”

Hạ Tử Du miễn cưỡng nở ra nụ cười nhạt nhẽo, “Không có, chỉ thấy hơi khát nước.” Vừa nói cô liền nâng lên ly nước hớp một hớp.

Robert hạ giọng nói, “Nhất định là do anh kể chuyện của Đan Nhất Thuần đã khiến em không vui rồi. . . . Anh vốn không nên nói với em về cô ta, trước kia anh đã nhìn lầm cô ta rồi.”

Hạ Tử Du để ly nước lại trên mặt bàn, nhã nhặn thản nhiên nói, “Gặp phải chuyện như thế, bây giờ chắc hẳn cô ấy rất khó chịu.”

Robert bĩu môi, “Em còn quan tâm cho cô ta?”

Hạ Tử Du im lặng không nói.

Tuy rằng Đan Nhất Thuần đã làm một số chuyện không phải, nhưng nhìn chung tất cả mọi chuyện mà cô ấy làm, tất cả đều là vì Đàm Dịch Khiêm.

Cũng như cô đã vì Đàm Dịch Khiêm mà mạo hiểm tiếp cận Kim Trạch Húc, trên đời này có lẽ cũng chẳng được mấy ai có thể yêu một người đàn ông đến mức độ như thế đâu?

Cô phải thừa nhận, tình yêu mà Đan Nhất Thuần dành cho Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn cam tâm tình nguyện như thế.

Haizz.

Đan Nhất Thuần là người thích hợp với Đàm Dịch Khiêm nhất, nếu Đàm Dịch Khiêm có thể qua cửa ải này, cuộc sống của họ sau này chắc chắn rất hạnh phúc.

“Em không muốn để anh một mình, một mình chìm nổi trong biển người.”

Tiếng chuông điện thoại mà Hạ Tử Du mới đổi vào lúc này đột ngột vang lên.

Không suy nghĩ nữa, Hạ Tử Du cầm điện thoại di động lên, liếc nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, sau đó lập tức ấn nút trả lời.

Trong di động là âm thanh nổi giận đùng đùng của chị Dư vang lên bên tai Hạ Tử Du, “Hạ Tử Du, cô đang hại chết tổng giám đốc đấy, cô có biết không hả?”

221. Chương 221 : Thắng Thì Phải Thắng Cho Đẹp

Cả người Hạ Tử Du dựa nhẹ vào thành giường, lạnh nhạt nói, “Chị Dư, tôi không hiểu chị đang nói gì!”

Chị Dư nổi giận lôi đình nói, “Cô còn giả ngu với tôi?”

Thái độ trước sau không giống nhau của chị khiến Hạ Tử Du trở nên trầm mặt.

Chị Dư bắt đầu xổ ra một tràng mắng chửi với giọng điệu giận dữ, “Cô là cái đồ lòng dạ rắn rết, đồ ác độc.”

Hạ Tử Du đợi đến lúc chị Dư mắng hết một hơi dài không mắng tiếp được nữa, cô mới bình tĩnh nói, “Nếu như chị còn tiếp tục dùng những lời lẽ thô lỗ đó để nói chuyện với tôi nữa, thì rất xin lỗi, bây giờ tôi muốn được nghỉ ngơi.”

Chị Dư cố tình gây sự, “Hạ Tử Du, cô nói cho tôi biết, có phải cô đang bắt tay cùng Kim Trạch Húc để đối địch với tổng giám đốc không?”

Hạ Tử Du nhú mày, “Tôi nói rồi, tôi nghe không hiểu chị đang muốn nói gì.”

Robert ngồi bên cạnh có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng của chị Dư đang tức giận chửi mắng trong điện thoại, Robert không nhịn được giằng lấy điện thoại của cô, sẵn giọng quát chị Dư, “Chị Dư, bây giờ Tử Du là vợ của tôi, tôi không cho phép chị dùng cái giọng đó nói chuyện với cô ấy.”

Chị Dư ở đầu bên kia nghe thấy giọng của Robert, ngữ điệu dần dần hòa hoãn lại chị mất hứng nói, “Cậu Robert, cậu có biết chuyện cô Hạ yêu cầu tổng giám đốc giao lại phần tài sản ly hôn không?”

“Tôi biết.”

“Cậu biết vậy tại sao cậu không ngăn cản cô ấy? Chẳng lẽ cậu đã quên cậu và tổng giám đốc là bạn tốt bao nhiêu năm rồi à?”

Robert thản nhiên nói, “Tình bạn của tôi với Dịch Khiêm chưa bao giờ thay đổi, mà ngược lại hình như cậu ấy không coi tôi là bạn nữa thì phải.”

Chị Dư vội vàng giải thích, “Cậu Robert, không phải như thế. Tổng giám đốc không có ý đó đâu, mà là gần đây tổng giám đốc có rất nhiều chuyện khó giải quyết phải xử lý, tổng giám đốc cũng muốn gặp cậu lâu rồi.”

Robert rộng lượng nói nói, “Bỏ đi, tôi cũng hiểu cậu ấy bây giờ đang gặp phải rất nhiều chuyện phiền phức. Chị vừa rồi mới quát mắng ‘bà xã’ của tôi, chị tốt nhất nên giả thích rõ ràng với tôi.”

.

Cúp điện thoại, Robert ngẩn ra, sau đó đưa di động trả lại cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hỏi, “Chị Dư nói gì với anh?”

Robert nhìn Hạ Tử Du một lúc lâu, như đang do dự, lại giống như không biết nên nói như thế nào.

Hạ Tử Du cau mày, “Sao cứ muốn nói rồi lại thôi?”

Robert nhìn sang Liễu Nhiên bên cạnh nói, “Cô bé tinh nghịch, ngoan. Con qua bên kia chơi ghép hình đi, chú ‘củ cải’ muốn nói chuyện riêng với mẹ con một chút.”

Liễu Nhiên rất hiểu chuyện, kéo theo một chiếc ghế nhỏ ngoan ngoãn ngồi vào một góc phòng bệnh.

Sau đó Robert nhìn Hạ Tử Du nói, “Liễu Nhiên đối với chuyện của Dịch Khiêm rất nhạy cảm, anh không muốn con bé nghe được tin tức xấu có liên quan đến Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du nhíu mày thật sâu, “Tin tức xấu?”

Robert nhìn xoáy vào Hạ Tử Du, trong đôi mắt màu lam mang theo chút bi thương, hối tiếc nói, “Tử Du, có lẽ chúng ta đã làm sai rồi.”

“Làm sai cái gì?”

Robert cúi đầu xuống, chán nản nói, “Có lẽ, chúng ta không nên ‘hợp tác’ với Kim Trạch Húc.”

Hạ Tử Du hoang mang hỏi, “Tại sao anh lại có ý nghĩ này? Chuyện gì đã xảy ra rồi?”

Robert khẽ thở dài, lần nữa ngược mặt lên, buồn bã mà nhìn thẳng vào Hạ Tử Du, nhỏ giọng nói, “Chị Dư nói với anh, Dịch Khiêm cậu ấy luôn có kế hoạch để đối phó với Kim Trạch Húc. Dịch Khiêm vốn định lợi dụng 30% cổ phần còn lại để dụ Kim Trạch Húc rơi vào bẫy, Dịch Khiêm đoán rằng Kim Trạch Húc vì muốn đoạt lấy toàn bộ tài sản của Đàm gia mà sẽ đi vay tiền. Nhưng Dịch Khiêm không nghĩ tới vào lúc này em lại muốn số tài sản ly hôn đó. Vì thế, tiền vốn Kim Trạch Húc có được đã đủ mua lại 15% cổ phần trong tay Đàm Dịch Khiêm, cũng có thể thành công đá văng Đàm Dịch Khiêm ra khỏi Đàm thị, do đó Kim Trạch Húc cũng sẽ không rơi vào bẫy của Dịch Khiêm, vậy cũng có nghĩa là mọi thứ mà Dịch Khiêm đã cố gắng từ đầu đến giờ đều uổng phí rồi!”

Hạ Tử Du sững sờ hỏi lại, “Anh ấy có kế hoạch sao?”

Robert gật đầu, “Ừ.”

Hạ Tử Du dựa hẳn cả người vào thành giường, bỗng nhiên trầm mặc không nói gì nữa.

Robert ảo não mà nói, “Chúng ta vốn là muốn giúp Dịch Khiêm, không ngờ lại khéo quá hóa vụng.”

Sau khi trầm tư mất vài giây, Hạ Tử Du hỏi, “Vậy bây giờ em nói không cần tới số tài sản ly hôn ấy nữa, làm vậy có còn kịp không?”

Robert nhẹ nhàng lắc đầu, “Không kịp nữa, Dịch Khiêm đã hủy bỏ kế hoạch này rồi.”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Tại sao anh ấy lại làm vậy?”

Robert giải thích, “Nguyên nhân thứ nhất, nếu em quyết định tiếp tục ‘hợp tác’ với Kim Trạch Húc, mặc dù kế hoạch của Dịch Khiêm vẫn có thể tiến hành theo kế hoạch, nhưng trong tính toán của Dịch Khiêm nếu Kim Trạch Húc rơi vào bẫy thì đồng thời cũng sẽ kéo theo cả em vào. Nguyên nhân thứ hai, nếu em từ

chối không tiếp tục hợp tác với Kim Trạch Húc, lúc đó Kim Trạch Húc cũng sẽ không đi vay tiền để mua lại cổ phần của Dịch Khiêm nữa, ngược lại hẳn sẽ hoài nghi nguyên nhân mà em bất ngờ đổi ý, cho nên em chỉ có thể tiếp tục đòi Dịch Khiêm số cổ phần đó, nhưng bất kể em có làm gì đi nữa, tất cả đều đã muộn rồi.”

.

Tất cả đều đã muộn rồi.

Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời Robert nói, Hạ Tử Du liên tục bị vây trong trạng thái hoảng loạn.

Robert từ ngoài phòng bệnh đi vào.

Hạ Tử Du ngược mắt lên nhìn, nhưng không có thể hiện sự thần thờ trước đó ra ở trước mặt Robert.

Robert ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng nói với Hạ Tử Du, “Anh đi tìm hiểu tin tức. Có tin đồn đúng như những lời chị Dư đã nói, Dịch Khiêm nói với bên ngoài là bác Đàm không cho cậu ta bán đi số cổ phần còn lại, phải dùng đến lý do này để giải thích cho sự đột ngột thay đổi ý định. Xem ra, Dịch Khiêm đã thật sự hủy bỏ kế hoạch!”

Hạ Tử Du chán nản thốt lên, “Thật ra anh ta có thể không cần để ý đến em.”

“Cậu ta làm sao có thể không để ý đến em.” Suýt chút nữa Robert đã nói toạc ra cuộc nói chuyện giữa anh và Dịch Khiêm lần đó có liên quan đến việc ly hôn cho Hạ Tử Du biết, nhưng vì ngại dụng ý muốn giấm giấm Hạ Tử Du của Dịch Khiêm, hướng chỉ anh cũng đã đồng ý với Đàm Dịch Khiêm.

Sẽ giữ bí mật đến khi Đàm Dịch Khiêm tới đón Hạ Tử Du, Robert liền sửa lại lời định nói, “Cậu ta. Cậu ta đương nhiên là phải để ý đến em, em là mẹ của Liễu Nhiên, nói thế nào cũng là mẹ của con gái cậu ta, nếu em theo Kim Trạch Húc mà gặp chuyện không may thì Liễu Nhiên phải làm thế nào?”

Hạ Tử Du lại rơi vào trầm mặc lần nữa.

Robert bắt đầu có chút lo âu, “Chúng ta biến khéo thành vụng mất rồi, bây giờ nên làm gì đây? Thời gian vẫn còn một ngày nữa, Dịch Khiêm sẽ có biện pháp gì để đối phó với Kim Trạch Húc bây giờ?”

Hạ Tử Du vẫn không nói một câu.

Robert nói, “Hay là, chúng ta đi gặp Dịch Khiêm đi. Em hãy giải thích nguyên nhân em hợp tác với Kim Trạch Húc cho Dịch Khiêm biết, ít nhất cũng sẽ không làm cho Dịch Khiêm hiểu lầm em.”

Hạ Tử Du bình thản nói, “Không cần.”

“Tại sao?”

“Ngày mai là ngày anh ấy đối đầu với Kim Trạch Húc, bây giờ anh ấy không có thời gian để ý đến những chuyện này đâu.”

“Nhưng mà.”

“Robert, em mệt rồi, em muốn nằm nghỉ một lát, anh có thể giúp em trông chừng Ngôn Ngôn được không?”

Thấy Hạ Tử Du đã nằm xuống nhắm mắt lại ngủ, Robert không nói thêm gì nữa, anh gật đầu nói, “Được.”

.

Sau khi Robert rời đi, Hạ Tử Du từ từ mở mắt ra.

Trong đầu đầy những suy nghĩ tạp nham, Hạ Tử Du nằm nghiêng sang một bên, chợt nhớ lại đêm qua.

Anh đến thăm Đan Nhất Thuần, tinh thần vẫn nhiệt tình hăng hái, tác phong bình tĩnh ung dung.

Cô vẫn luôn biết anh là người dù có đối mặt với hoàn cảnh khó khăn thển nào cũng sẽ lâm nguy không loạn, nhưng mà lần này, mọi dấu hiệu đều cho thấy Kim Trạch Húc đang đứng ở thế thượng phong, mặc dù anh làm việc từ trước đến nay luôn tính toán kỹ lưỡng, nhưng cô vẫn không dần được mà lo lắng cho anh. . . .

Cô đã từng đoán rằng có lẽ anh đang âm thầm bày mưu, cô cũng sẵn lòng vì anh dốc hết sức mình, cô vẫn nghĩ mình đang giúp anh, vậy mà.

Ngay lúc này, những âm thanh huyền ảo từ ngoài cửa truyền đến cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ Tử Du.

Giọng hộ vệ vang lên, “Cậu chủ, bà ấy nhất định muốn vào.”

Robert lên tiếng nói, “Mọi người tránh ra đi, đừng làm bác gái bị thương. Bác gái, bác gái.
Tử Du cô ấy đang nghỉ ngơi.”

Hạ Tử Du nghi ngờ ngồi dậy, vẫn chưa rõ tình huống ra sao, bà Đàm cũng đã đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

Bà Đàm khí thế hùng hực, đi một mạch tới trước giường, lúc gần đến trước mặt Hạ Tử Du, lúc này Liễu Nhiên từ bên ngoài lao vào ôm chặt lấy chân bà Đàm, cô bé đáng thương cầu xin nói, “Bà nội, đừng đánh mẹ, bà nội.”

Bà Đàm mặc dù đang giận dữ, nhưng không cách nào giận chó đánh mèo sang Liễu Nhiên, bà cố sức gỡ hai tay Liễu Nhiên ra, dùng sự uy nghiêm của bà nội nói, “Ngôn Ngôn, con mau tránh ra! !”

Liễu Nhiên khóc nức nở nói, “Không được, con không cho bà nội đánh mẹ.”

Bà Đàm đã lâu không được gặp Liễu Nhiên, trong lòng cũng có mấy phần nhớ thương, nhưng nghĩ đến những chuyện Hạ Tử Du đã làm ra, tâm tình bà Đàm liền trào dâng lên sự tức giận, bà mạnh mẽ lôi Liễu Nhiên ra, sau đó hai mắt bùng bùng lửa giận đi về phía Hạ Tử Du.

Lường trước được mọi việc, cả người Robert đứng chắn trước giường bệnh của Hạ Tử Du, anh lạnh lùng nói, “Bác gái, Tử Du bây giờ đã là vợ con, con không cho phép bác làm tổn thương cô ấy! !”

Bà Đàm giận dữ trừng mắt nhìn Robert, “Dù gì con cũng là bạn tốt nhiều năm với Dịch Khiêm, con đã không giúp Dịch Khiêm thì thôi đi lại còn dung túng tiếp tay với người phụ nữ này đi hợp tác với Kim Trạch Húc, con thật khiến mọi người quá thất vọng! !”

Robert cố gắng giải thích, “Bác gái, bác bình tĩnh một chút, mọi chuyện không giống như bác tưởng tượng đâu.”

Đúng lúc này, Đàm Tâm đi vào phòng bệnh, cô đỡ lấy bà Đàm, ánh mắt nhìn thẳng uy hiếp Robert , thất vọng nói, “Robert, người phụ nữ như cô ta, có đáng để anh đi cưới không, có đáng để anh bảo vệ không?”

Robert hỏi ngược lại, “Vậy chẳng lẽ cô đáng?”

Giấy phút này, tim Đàm Tâm đập mạnh loạn nhịp, cô nhìn Robert thật lâu, lòng lại một lần nữa bị những lời nói sắc nhọn của anh đâm vào gây thương tích đau đớn.

Giọng mắng chửi giận dữ của bà Đàm lại vang lên, “Hạ Tử Du, nếu cô dám làm ra cái chuyện thấp kém hèn hạ như thế, tại sao còn núp sau lưng Robert làm một con rùa đen rút đầu?”

Mặt Robert lộ vẻ không vui, “Bác gái, xin bác đừng tùy tiện nói những lời như thế.”

Bà Đàm dùng uy nghiêm của trưởng bối mạnh mẽ cưỡng ép Robert, “Con tránh ra.”

Robert lạnh lùng nghiêm túc nói, “Có con ở đây, bất kỳ ai cũng không thể làm hại Tử Du.”

Liễu Nhiên ở bên cạnh cũng ôm chặt bà Đàm, tiếng nói ngây thơ cầu xin của cô bé vang lên, “Bà nội, bà nội. Đừng mắng mẹ, sẽ dọa ‘em bé nhỏ’ trong bụng mẹ sợ đó.”

Khoảnh khắc đó, bà Đàm dường như đã nghe được lời của Liễu Nhiên, cả người bà cứng đờ.

Đúng lúc này Robert cũng chen vào khuyên, “Bác gái, con sẽ không để bác làm tổn thương đến Tử Du.”

Đàm Tâm siết chặt tay bà Đàm, vờn quanh bên tai đều là những lời quan tâm của Robert dành cho Tử Du, lòng cô đau như cắt.

Có lẽ là Liễu Nhiên nhắc tới ba chữ ‘em bé nhỏ’ đã khiến cho bà Đàm dần dần trấn tĩnh lại.

Phá vỡ trầm mặc, Hạ Tử Du bình tĩnh nói, “Robert, anh tránh ra đi!”

Robert kiên trì nói, “Anh sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm hại đến em!”

Vào lúc này bà Đàm quay sang bảo Đàm Tâm, “Tâm à, con bế Ngôn Ngôn ra ngoài đi, mẹ có chuyện muốn nói riêng với Hạ tử Du một chút.”

“Dạ.”

Đàm Tâm ngồi xổm xuống muốn bế Liễu Nhiên lên, nhưng dù có làm gì Liễu Nhiên cũng không chịu buông bà Đàm ra.

Bà Đàm nói với Liễu Nhiên bằng giọng yêu thương giống như trước đây, “Cháu gái ngoan, mới này bà nội lớn tiếng với con, bà nội xin lỗi con. . . . Con theo cô đi ra ngoài chơi một lát, bà nội bảo đảm sẽ không mắng mẹ con!”

Liễu Nhiên vẫn lắc đầu không chịu.

Sau đó bà Đàm ngược mắt nói với Robert, “Cháu cũng có thể đi ra ngoài ngồi một lát chứ. . . . Bác cam đoan với cháu, bác sẽ không làm gì Hạ Tử Du, huống chi trong bụng Hạ Tử Du còn có đứa bé của Dịch Khiêm.”

Robert nói thẳng, “Bác gái, cháu không tin bác.”

Bà Đàm nhú mày, “Chẳng lẽ trọng lượng lời bác nói không đáng giá như vậy sao?”

Robert vẫn chưa bày tỏ thái độ gì thì Hạ Tử Du đã lên tiếng nói, “Robert, anh ra ngoài trước đi, em không sao đâu.”

Robert chần chờ không chịu đi.

Hạ Tử Du nói lần nữa, “Anh yên tâm đi, viện trưởng sẽ không làm gì em đâu.”

Robert đứng chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn bị Hạ Tử Du thuyết phục, bế theo Liễu Nhiên đi ra khỏi phòng bệnh.

Đợi khi bên trong phòng bệnh chỉ còn lại Hạ Tử Du và bà Đàm, Hạ Tử Du mới nhỏ nhẹ lên tiếng nói, “Viện trưởng, bác nói đi.”

Bà Đàm nhìn vào gương mặt rõ ràng gầy đi nhiều so với trước kia của Hạ Tử Du, lãnh đạm nói, “Tại sao cô bằng lòng sinh con cho Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du quay mặt nhìn sang chỗ khác, tầm mắt dừng lại trên những bông hoa nhỏ màu vàng được cô y tá đặt trên bệ cửa sổ, cô lạnh nhạt nói, “Bác sĩ nói sức khỏe tôi hiện tại không thích hợp để phá thai.”

Bà Đàm chuyển sang một đề tài khác, “Tiểu Du, tôi biết cuộc sống hôn nhân giữa cô và Dịch Khiêm cũng không vui vẻ gì, tuy rằng tôi có thành kiến với cô, nhưng tôi cũng thấy được Dịch Khiêm đã làm ra rất nhiều chuyện tổn thương cô. . . . Cô hãy nói cho tôi biết, trong lòng cô có ghi hận với Dịch Khiêm hay không?”

Hạ Tử Du nói chuyện rất thoải mái, “Chuyện tình cảm có gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, tôi không có sức đâu mà ghi hận anh ta.”

Bà Đàm nói, “Nếu như cô thật sự đã nghĩ như thế, vậy tại sao còn bắt tay với Kim Trạch Húc để đối phó Dịch Khiêm? Một ngày làm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, dù cô có hận Dịch Khiêm thế nào đi nữa thì nó cũng là cha của Ngôn Ngôn, cũng từng mang đến hạnh phúc cho cô, tại sao cô phải tàn nhẫn đến vậy?”

Hạ Tử Du từ từ nhắm mắt lại hai hàng lông mi, trong lòng nhói đau nhưng cũng không có một lời giải thích.

Phịch —

Đột nhiên vang lên tiếng của người quỳ xuống sàn.

Hạ Tử Du chợt mở mắt ra, nhìn thấy bà Đàm giờ phút này đang quỳ trên mặt đất, Hạ Tử Du lập tức xóc chân bước xuống giường, cô khẩn trương nói, “Viện trưởng, sao bác lại. . . . Mau đứng dậy đi!”

Nhưng dù Hạ Tử Du có nâng bà lên thế nào, bà Đàm vẫn một mực không chịu đứng lên.

Hạ Tử Du luống cuống muốn ngồi xổm xuống, nhưng bởi vì mang thai mà đành thôi, chỉ có thể nâng bà Đàm dậy, “Viện trưởng.”

Bà Đàm nhìn về phía trước, ánh mắt đại ra, ghen giọng nói, “Mặc dù Dịch Khiêm không nói gì với chúng tôi, nhưng chị Dư đã kể với chúng tôi về tình hình của Dịch Khiêm. Tôi biết hiện tại nó đang rơi vào khốn cảnh, tôi rất lo lắng cho nó. Dịch Khiêm từ nhỏ đến lớn cho tới hôm nay cũng chưa từng khiến tôi và ba nó lo lắng bao giờ, lúc đi học nó cũng rất thông minh, người khác mất nửa năm để học một thứ gì đó nhưng nó chỉ cần mất một tháng. Sau khi ba nó ngã bệnh nó thay ba nó tiếp quản Đàm thị, dường như trời sinh nó ra đã là thương nhân, ‘Đàm thị’ được nó quản lý không ngừng phát triển. Tôi vẫn luôn rất kiêu ngạo vì có đứa con trai này. Nhưng mà nó không phải là thần, cũng có lúc nó sẽ gặp phải khó khăn, giống như hiện tại, nó đang đối diện với khốn cảnh. Chị Dư nói, Kim Trạch Húc có tài liệu để uy hiếp Dịch Khiêm, nếu ngày mai Dịch Khiêm không chuyển nhượng cổ phần lại cho Kim Trạch Húc, rất có thể Kim Trạch Húc sẽ để Dịch Khiêm ngồi tù, Dịch Khiêm vốn đã nghĩ ra cách để đối phó với Kim Trạch Húc, mặc dù rất mạo hiểm, nhưng ít ra còn có phần thắng, nhưng mà cô lại nhấn tâm phá ngang kế hoạch của nó! !”

Nói tới đây, nước mắt bà Đàm rào rào chảy xuống.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tử Du nhìn thấy bà Đàm luôn luôn tôn quý kiêu ngạo cởi ra áo khoác kiên cường, bởi vì lo lắng cho con trai mà nước mắt rơi dài trên mặt.

Hốc mắt Hạ Tử Du cũng ửng hồng theo, cô khó khăn nói, “Viện trưởng, bác đứng lên trước đi.”

Bà Đàm bấm chặt lấy Hạ Tử Du, lần đầu tiên ở trước mặt Hạ Tử Du ăn nói khép nép, “Tôi không cần cô vì giúp Dịch Khiêm mà phải quay lại bên Kim Trạch Húc làm gì cả, tôi chỉ cầu cô trong lúc quan trọng này đừng giúp Kim Trạch Húc mà khiến Dịch Khiêm càng thêm họa vô đơn chí, nếu như cô có thể cách Dịch Khiêm thật xa đã là rất tốt rồi.”

.

Buổi tối.

Từ lúc bà Đàm và Đàm Tâm đi khỏi, Hạ Tử Du liền tự nhốt mình trong phòng bệnh.

Robert rất lo lắng cho cô, nhưng dưới sự liên tục bảo đảm của cô, Robert rốt cuộc vẫn phải dẫn theo Liễu Nhiên trở về khách sạn, nhường không gian và thời gian lại cho cô.

Không có ai biết, suốt đêm này, thật ra cô rất muốn gọi một cuộc điện thoại.

Đúng vậy, cô muốn gọi cho anh.

Nói “xin lỗi” cũng tốt, nói “tin anh” cũng được, cái gì cũng được hết.

Cô chỉ muốn nghe giọng của anh mà thôi, muốn biết anh bây giờ có ổn không.

Đáy lòng cô không chắc, rất không chắc chắn.

Thật ra cô cũng giống chị Dư, giống viện trưởng, giống Robert cũng rất lo lắng cho anh, nhưng cô lại không thể biểu lộ sự quan tâm của mình ra ngoài giống như họ.

Mình đã làm hỏng kế hoạch của anh ấy, hiện tại anh sẽ nghĩ sao? Sẽ giống như nhóm người viện trưởng cho rằng mình đang giúp Kim Trạch Húc sao?

Không, vào giờ phút này cô không nên để tâm đến việc anh nhìn nhận về cô như thế nào, cô nên để tâm chính là cửa ải ngày mai này, anh sẽ vượt qua như thế nào?

“Em không muốn để cho anh một mình, một mình chìm nổi trong biển người.”

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô.

Nhìn thoáng qua dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại di động, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, sau khi xác định tâm trạng không có ảnh hưởng gì cô mới ấn nút nghe, bình tĩnh nói, “Không biết Kim tổng có chuyện gì quan trọng mà nửa đêm lại gọi điện cho tôi?”

Kim Trạch Húc khẽ bật cười, “Anh gọi đến chỉ là muốn nói cho em biết, thật đáng tiếc anh không thể mua được 15% cổ phần còn lại trong tay Đàm Dịch Khiêm, nghe nói là bởi vì lão già của anh ta không cho phép anh ta bán ra chỗ cổ phần còn lại của ‘Đàm thị’, cũng đúng, Đàm Khâm coi trọng ‘Đàm thị’ giống như ba nuôi anh cũng là ba em coi trọng ‘Trung Viễn’ vậy.”

Hạ Tử Du lạnh giọng nói, “Anh không thể mua được cổ phần của Đàm thị cũng chẳng liên quan gì đến tôi hết, tôi đã đòi lại phần tài sản ly hôn của tôi từ phía Đàm Dịch Khiêm. Tôi cũng cần phải cảm ơn anh nhiều đấy, làm người có lúc không cần quá thanh cao, không có đạo lý nào mà vượt qua được tiền cả.”

Kim Trạch Húc làm ra vẻ quan tâm nói, “Nghe nói hôm nay bà Đàm đã đến bệnh viện tìm em sao? Có phải em đã bị bà ta mắng cho một trận rồi không?”

Hạ Tử Du không hề nể mặt nói, “Trề thế này mà Kim tổng gọi đến chỉ vì muốn hỏi chuyện này, tôi nghĩ không cần mất thời gian nữa, tôi chuẩn bị ngủ rồi, vui lòng cho tôi gác máy.”

Kim Trạch Húc vội vàng nói, “Chuyện anh nói còn chưa hết mà. Chuyện bây giờ anh nói với em mới là chuyện chính.”

Hạ Tử Du im lặng lắng nghe.

Kim Trạch Húc tiếp tục nói, “Ngày mai anh sẽ cùng Đàm tổng, à, không. Về sau cũng không nên gọi anh ta là ‘Đàm tổng’ nữa, anh ta bây giờ chỉ nên gọi là Dịch Khiêm thôi. Trưa mai anh và Dịch Khiêm sẽ cùng nhau mở họp báo, đến lúc đó toàn thế giới cũng sẽ được xem, anh hy vọng em có thể mở ti vi lên xem hoặc muốn đến tận nơi xem cũng được, anh mong rằng lúc mình chiến thắng có thể được nhìn thấy em, cùng anh chia sẻ niềm vui đó.”

Hạ Tử Du bình tĩnh lạnh nhạt nói, “Tôi sẽ xem trên tivi, về phần đến tận nơi, thật xin lỗi, ai thắng ai thua tôi cũng chẳng thấy vui mừng gì.”

Kim Trạch Húc tựa lên khung cửa trong phòng, lại cười nói, “Có phải em không muốn đến tận nơi là vì biết ngày mai Đàm Dịch Khiêm sẽ biến thành một kẻ đáng thương, em sợ phải nhìn thấy hình ảnh như thế đúng không?”

“Tại sao Kim tổng lại nghĩ như thế?”

“Bởi vì hiện giờ em đang rất tự trách, vì em đã phá hỏng kế hoạch của Đàm Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du nhíu chặt lông mày, “Anh đang nói vớ vẩn cái gì thế?”

Kim Trạch Húc dương cao độ cong nơi khóe miệng, cười lạnh nói, “Hạ Tử Du, em cần gì phải giả vờ như thế mình không hề quan tâm đến Đàm Dịch Khiêm chứ? Anh biết em đã nhiều năm rồi, tính cách em thế nào anh còn không hiểu sao? Em yêu Đàm Dịch Khiêm còn hơn thứ gì trên đời này.”

Hạ Tử Du cũng cười theo, “Kim tổng anh thật đúng là người biết lấy chuyện cổ tích ra pha trò đấy.”

Kim Trạch Húc nhẹ nhàng nói, “Em có thừa nhận hay không cũng chẳng sao cả, hay để anh trực tiếp nói cho em hiểu vậy. Thời điểm Đàm Dịch Khiêm truyền ra ngoài tin tức muốn bán thảo cổ phần Đàm thị, anh đã biết ngay là anh ta đang giở trò. Anh thừa nhận, trong quá khứ anh rất khó phòng bị được anh ta, anh ta muốn anh ngồi cả đời trong tù, nhưng thật đáng tiếc chính là, con rết trăm chân đập hoài không chết, được sống lại từ cõi niết bàn anh đã không còn giống với trước kia nữa, anh ta muốn gài bẫy anh, vậy anh cũng thử đùa với anh ta một chút. Anh biết hẳn muốn dụ anh mua cổ phần của hẳn, mặc khác cũng đã đào sẵn một cái bẫy để anh nhảy vào, thế là anh cũng mạn phép kéo luôn cả em vào. Em thật quá mức ngây thơ đấy, em nghĩ anh sẽ tin em hợp tác với anh là vì muốn đánh bại Đàm Dịch Khiêm sao, Tử Du ơi là Tử Du, chút mưu mẹo đó của em vẫn chưa đủ khả năng để qua mặt anh đâu, nhưng hết lần này tới lần khác cứ bỏ mặc chính người đàn ông mà em yêu nhất. Ôi thật là, kế hoạch của Đàm Dịch Khiêm chuẩn bị lâu như thế, trong một đêm đã bị em phá hủy, tuy nhiên, thông qua chuyện Đàm Dịch Khiêm bị buộc phải hủy bỏ kế hoạch lần này, ngược lại em có thể suy nghĩ tới một vấn đề là Đàm Dịch Khiêm có còn quan tâm đến em hay không. Tử Du, em thấy sự phân tích của anh thế nào?”

Cách điện thoại, giọng điệu của Hạ Tử Du vô cùng kiên định và còn mang theo sự khinh bỉ, “Anh vĩnh viễn không bao giờ thắng được anh ấy! !”

Kim Trạch Húc cũng không tức giận, vẫn cười cười nói, “Vậy sao, anh nhớ trước đây anh đã từng nói với em, chuyện thắng thua giữa anh và Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa có quyết định đâu. Ngày mai, em sẽ nhìn thấy được sự thật ai thắng ai thua rồi! !”

Hạ Tử Du cười mỉa nói, “Anh hãy tự cầu nguyện cho bản thân mình đi!”

Kim Trạch Húc trơ trẽn nói, “Người nên cầu nguyện chính là Đàm Dịch Khiêm, hắn đã không còn một phần thắng nào cả! Em cứ chờ xem đi, ngày mai nếu hắn không công bố với toàn thể giới chuyển nhượng cổ phần lại cho anh, số phận cuối cùng của hắn đó là phải sống những ngày tháng trong tù đấy!”

“Tốt, tôi sẽ chờ đến ngày mai xem anh thua thảm hại như thế nào! !”

Thốt ra những lời châm biếm vào điện thoại xong, Hạ Tử Du không cho Kim Trạch Húc có cơ hội đáp lại, cô đã dứt khoát tắt máy kết thúc cuộc nói chuyện.

—

Trưa hôm sau.

Sáng sớm, Robert đã đến bệnh viện đón Hạ Tử Du quay lại khách sạn.

Giờ phút này, Robert và Hạ Tử Du đều ngồi trên giường, Liễu Nhiên ngồi trên đùi Robert, ba người chăm chú nhìn vào chương trình đang trực tiếp trên tivi.

“Hoan nghênh các vị phóng viên đã đến với cuộc họp báo của tập đoàn ‘Đàm thị’ và tập đoàn ‘Y’ hôm nay”

Đúng lúc căng thẳng này, Liễu Nhiên đột nhiên hỏi một câu rất ngây thơ, “Chú ‘củ cải’, tập đoàn ‘Đàm thị’ là công ty của ba phải không ạ?”

Robert đang nhìn chăm chăm vào TV nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời, “Đúng, là công việc kinh doanh của ba con, công ty đó rất lớn.”

“Hay quá, ba thật là lợi hại.”

“Nhóc con, con mau im lặng một chút.”

“Dạ.”

Hạ Tử Du từ đầu đến cuối không hề hé răng, cô căng thẳng nhìn chăm chăm vào TV tim đập như trống dồn.

Cảnh trên TV đột ngột chuyển sang phía ngoài của cuộc họp báo, Kim Trạch Húc đang mặc một bộ vest rất đẹp trai, đeo kính đen, hắng hái để đám phóng viên chụp ảnh liên tục.

“Kim tổng, ông có thể tiết lộ một chút nội dung ngày hôm nay hay không, là có liên quan đến chuyện ‘Đàm thị’ muốn đổi chủ như bên ngoài đồn đãi sao?”

“Kim tổng, có lời đồn nói ông đã mua được 70% cổ phần của Đàm thị sao?”

.

Hàng loạt những vấn đề của phóng viên bay đến tai Kim Trạch Húc, Kim Trạch Húc chỉ cười không nói, cuối cùng làm bộ giống như thật sự bị đám phóng viên bị quấy rầy quay lại nói với đám phóng viên một câu, “Mở cuộc họp báo này là chủ ý của Đàm tổng, còn vấn đề cụ thể như thế nào hay là mọi người đợi Đàm tổng đến rồi hỏi ông ấy đi!”

Nghe được lời nói của Kim Trạch Húc trên TV, Robert tức không chịu được, “Tên khốn kiếp này, muốn để toàn thể giới nhìn thấy Dịch Khiêm cúi đầu xưng thần với hắn đây mà.”

Hạ Tử Du vẫn duy trì tỉnh táo, giữ im lặng không nói một lời.

.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Kim Trạch Húc đến rất đúng giờ, nhưng bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm vẫn mãi không thấy xuất hiện.

Các phóng viên của các kênh truyền thông nổi tiếng thế giới đã sớm chặn kín đường trước chỗ ngồi của hai vị tổng giám đốc, từng cái máy quay phim cùng với vô số microphone chìa thẳng về phía bọn họ.

“Kim tổng, đã đến giờ họp báo, tại sao vẫn không thấy Đàm tổng tới?”

Có phóng viên đã bắt đầu đặt câu hỏi.

Kim Trạch Húc liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, ngay sau đó nói với Đường Hân ở bên cạnh, “Cô đi xem thử đi, nếu Đàm Dịch Khiêm dám đổi ý thì cô biết phải làm thế nào rồi đấy!”

Đường Hân gật đầu, cô đang định xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên ——

“Đàm tổng, Đàm tổng.”

Đàm dịch Khiêm bước đi tới hiện trường ở trước mặt, tất cả phóng viên lập tức lao đến.

Trong giây tiếp theo, tất cả hình ảnh chuyển thành bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm

Khoảnh khắc Đàm Dịch Khiêm xuất hiện bầu không khí dường như lắng đọng xuống —— Bộ vest đen như mực, dáng vẻ cao lớn mạnh mẽ đi giữa những ánh đèn flash không ngừng lóe lên, anh giống như một vị Vương giả, cả người toát lên sự khí phách cùng phong độ ngạo mạn của bậc Vua chúa, thật giống như tất cả mọi thứ trên thế gian này đều nằm trong lòng bàn tay anh.

Kim Trạch Húc dần dần vỗ tay, “Hoan nghênh Đàm tổng.” Thật ra hẳn muốn đưa Đàm Dịch Khiêm lên càng cao, như vậy lúc rơi xuống mới càng đau.

Tất cả mọi người đang có mặt cũng phối hợp vỗ tay, bỗng dưng, Đàm Dịch Khiêm liếc mắt quét qua cả đám phóng viên, đám phóng viên từng bị Đàm Dịch Khiêm tố cáo đều sợ hãi mà yên tĩnh lại.

Kim Trạch Húc dường như không thể chờ đợi được nữa, hẳn đứng lên mỉm cười nhìn Đàm Dịch Khiêm nói, “Đàm tổng, mọi người đã đợi anh rất lâu rồi. Giờ thì bắt đầu buổi họp báo được rồi, vậy nhờ anh nói với các nhà báo nguyên nhân tại sao hôm nay chúng ta lại mở cuộc họp báo này.”

Đàm Dịch Khiêm ung dung dựa vào thành ghế, sau khi điều chỉnh cho mình một tư thế thoát mái nhất mới nhìn sang Kim Trạch Húc, sau đó đưa mắt nhìn tới đám phóng viên của các kênh truyền thông đang nhìn mình chằm chằm chờ đợi, cười mà như không cười nói, “Cám ơn sự có mặt của chư vị phóng viên truyền thông, hôm nay tôi có một chuyện quan trọng cần tuyên bố, đó chính là tập đoàn ‘Đàm thị’ và tập đoàn ‘Y’ từ hôm nay trở đi sẽ xác nhập lại thành cùng một công ty! Nói đơn giản chính là —— Trong một tháng tới, tập đoàn ‘Y’ sẽ thuộc quyền sở hữu của tập đoàn ‘Đàm thị’ tôi và trở thành một trong các công ty chi nhánh của Đàm thị.”

Nghe được lời của Đàm Dịch Khiêm, mọi người hai mặt nhìn nhau, ai cũng có nghi vấn nhưng lại không dám lên tiếng đặt câu hỏi, mà gương mặt tươi cười rạng rỡ của Kim Trạch Húc sau khi nghe những lời nói đó của Đàm Dịch Khiêm đã bắt đầu vắn vẹo khó coi.

Kim Trạch Húc cố gắng duy trì hình tượng, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn chằm chằm Dịch Khiêm, nhỏ giọng nói, “Anh đang nói cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm nhàn hạ liếc sang Kim Trạch Húc, khóe miệng thoáng hiện ý cười nói, “Kim tổng, anh thua rồi.”

Kim Trạch Húc nghiêng răng nói, “Đàm Dịch Khiêm! !”

Đường Hân đứng bên cạnh mặt lạnh nói, “Kim tổng, ngay bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp chuyện mà anh đã giao.”

Đàm Dịch Khiêm thoải mái tự nhiên mà nói với tất cả đám phóng viên trước mặt, “Hôm nay là một ngày rất tốt, mọi người có thể đặt câu hỏi, tôi sẽ cố gắng hết sức để trả lời.”

Đàm Dịch Khiêm vừa nói ra lời này, lập tức đám phóng viên liền ào lên đặt câu hỏi.

“Đàm tổng.”

Cũng không có ai ngờ tới, chưa có một phóng viên nào kịp đưa ra câu hỏi hoàn chỉnh, thì lúc này có sáu vị cảnh sát Los Angeles mặc cảnh phục đã nghiêm túc xuất hiện ở hiện trường.

Các câu hỏi của nhóm phóng viên đưa ra không thể không dừng lại.

Giây phút tiếp theo, trong khi nhóm phóng viên vẫn còn đang nghi ngờ nhìn nhau, một vị cảnh sát trưởng đã đi tới trước mặt Kim Trạch Húc, những cảnh viên còn lại bước đến cùng tay Kim Trạch Húc lại, đồng thời cũng cùng luôn cả Đường Hân đang có mặt tại hiện trường, ngay sau đó cảnh sát trưởng vô cùng nghiêm túc nói với Kim Trạch Húc, “Thưa ông Kim Trạch Húc, ông bị tình nghi giết người có chủ đích, bắt cóc, chiếm đoạt tài sản, gây trở ngại tư pháp công chính. Hiện ông đã bị bắt, mời ông theo chúng tôi về đồn cảnh sát để hợp tác điều tra.”

222. Chương 222 : Cô Sống Sờ Khi Mở Cửa Ra Nhìn Thấy Anh

Tốc độ lan truyền của tin tức luôn rất nhanh, cho đến buổi tối, dường như tất cả mọi chương trình thời sự đều đồng loạt đưa tin như sau:

“Tin tức tập đoàn ‘Đàm thị’ sắp đổ chủ là do một kênh truyền thông hạng ba trong nước tung ra, vì muốn thu hút sự chú ý của mọi người mà phao tin lừa đảo. Hôm trước, chủ tịch tập đoàn Đàm thị - Đàm Dịch Khiêm trong buổi họp báo đã lên tiếng truy cứu trách nhiệm của kênh truyền thông này trước pháp luật.”

“Sự kiện tập đoàn ‘Y’ hợp nhất với ‘Đàm thị’ bởi vì người phụ trách hiện tại của tập đoàn ‘Y’ là Kim Trạch Húc đã bị cảnh sát bắt ngờ đến bắt đi mà phải tạm hoãn lại, nhân viên của tập đoàn ‘Đàm thị’ đã thay mặt lên tiếng về chuyện xác nhập của hai công ty có lẽ sẽ kéo dài thêm một thời gian nữa.”

“Còn về chuyện Kim Trạch Húc người đứng đầu tập đoàn ‘Y’ bị cảnh sát đưa đi trong buổi họp báo, chúng tôi sẽ theo dõi và cung cấp những tin mới nhất đến quý khán giả.”

.

Trên TV, nếu là bản tin thời sự của các kênh truyền hình thì tất cả đều đang nói về chuyện của buổi họp báo.

Robert liên tục bấm đổi kênh, cuối cùng cáu giận nói, “Chết tiệt, những tin tức bọn họ nói toàn là chuyện nhỏ nhặt vớ vẩn! !”

Trong buổi họp báo này, người bên ngoài có lẽ nhìn thấy được rõ ràng chính là hình ảnh Kim Trạch Húc bất ngờ bị cảnh sát đến đưa đi, nhưng Robert và Hạ Tử Du thì xem có cái hiểu cái không

Cái bọn họ thấy chỉ là Kim Trạch Húc bị cảnh sát đưa đi, nhưng lại không biết Đàm Dịch Khiêm có thắng trận này hay không.

Phải biết rằng, Kim Trạch Húc là nhờ lợi dụng vào phần văn kiện kia uy hiếp Đàm Dịch Khiêm mới có được cơ hội ra tù, lần này lại là lần thứ hai Kim Trạch Húc bị cảnh sát khởi tố, có phải là tất cả mọi thứ đã nằm trong lòng bàn tay Dịch Khiêm?

Nếu là kế hoạch của Đàm Dịch Khiêm, vậy có nghĩa là Đàm Dịch Khiêm đã không còn chịu sự uy hiếp của Kim Trạch Húc nữa? Nhưng nếu không phải, Kim Trạch Húc bị điều tra lần nữa sẽ kéo cả Đàm Dịch Khiêm xuống nước, đồng thời cũng đưa ra phần văn kiện có thể dùng để uy hiếp Đàm Dịch Khiêm chuyển cho cơ quan tư pháp?

Tình cảnh hiện tại của Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc là như thế nào?

Vỗ một cái vào đùi, Robert phiền não nói, “Thôi, có ở đây nghĩ nát cả óc cũng không nghĩ ra được, chúng ta hãy đến hỏi thẳng Dịch Khiêm! !”

Vừa nói xong Robert liền nắm lấy tay Hạ Tử Du đang ngồi ở mép giường.

Nhưng không ngờ, Hạ Tử Du rút khỏi tay Robert, lạnh nhạt nói, “Anh đi hỏi đi!”

Robert xoay người, sống sờ nhìn Hạ Tử Du, “Chẳng lẽ em không quan tâm đến tình hình của Dịch Khiêm lúc này ra sao à?”

Hạ Tử Du nói, “Ngôn Ngôn buồn ngủ rồi, em phải dỗ cho con bé ngủ.”

Liều Nhiên đang ngồi ở cạnh Hạ Tử Du đúng lúc này lên tiếng, “Mẹ, Ngôn Ngôn chưa muốn ngủ.”

Hạ Tử Du ghì chặt lại Liều Nhiên ở bên cạnh mình, dịu dàng dỗ dành, “Ngoan, đã tám giờ rồi, trẻ con không nên đi ngủ muộn.”

Liều Nhiên vươn hai tay quấn chặt lấy mẹ, “Mẹ, Ngôn Ngôn muốn gặp ba.”

Robert lại phụ họa rất đúng lúc, “Đúng vậy, em đã đồng ý với Ngôn Ngôn là sẽ dẫn con bé đi gặp Đàm Dịch Khiêm mà, ít nhất thì em cũng nên thực hiện lời hứa với trẻ con đi chứ?”

Hạ Tử Du bình thản nói, “Em sẽ thực hiện vào lúc khác.”

Robert nhúm mày, “Tử Du, giờ phút này rồi mà em thật sự không hề lo lắng cho tình cảnh của Dịch Khiêm sao?”

Hạ Tử Du cụp mắt xuống, dường như đang đè nén tình cảm của bản thân xuống tận đáy lòng, lại ngược mắt lên, cô bình tĩnh nói, “Kim Trạch Húc bị cảnh sát bắt giữ đối với Đàm Dịch Khiêm không phải là chuyện bất ngờ gì, nếu không vừa bắt đầu buổi họp báo anh ấy đã chẳng đem việc chuyển nhượng cổ phần trở thành chuyện hợp nhất giữa hai tập đoàn.”

Robert gật đầu, “Anh cũng hiểu, nhưng mà. Cứ coi như đó là tin tốt đi, nhưng nếu không nghe được chính miệng Dịch Khiêm xác nhận thì anh vẫn không thể nào yên tâm được.”

Hạ Tử Du hờ hững nói, “Chuyện của anh ấy. Đã chẳng liên quan gì đến em nữa.”

Đúng vậy, bây giờ cũng đã là hai người xa lạ, làm sao cô có thể quan tâm đến anh được nữa chứ?

Cho dù thắng hay thua, bên cạnh anh giờ đây chắc chắn đang có rất nhiều người vây quanh anh, anh cần bản cũng không cần đến cô.

Nhìn biểu cảm buồn bã miệng nói một đằng nhưng lòng nghĩ một nẻo của Hạ Tử Du, Robert do dự mấy giây, bỗng từ tốn nói, “Tử Du, chuyện cũng đã đến mức này rồi, có một chuyện anh nghĩ mình nên nói cho em biết.”

“Dạ?”

“Thật ra thì, trước khi anh đưa em đến Riyadh, anh đã từng nói chuyện với Dịch Khiêm một lần.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Robert.

“Là lần em vào viện vì sốt cao đấy, lần chúng ta gặp phải đám phóng viên bao vây và Đàm Dịch Khiêm đã kịp thời xuất hiện. Em còn nhớ lúc đó anh bảo em lên xe ngồi chờ anh không?”

Hạ Tử Du gật đầu. Sở dĩ cô còn nhớ là vì lần đó Robert đã để cô đợi trong xe rất lâu, hình như cô còn ngủ thiếp đi một lúc.

“Trước khi anh kể cho em nghe nội dung cuộc nói chuyện giữa anh và Dịch Khiêm, có một chuyện anh cần phải nói tiếng xin lỗi với em.”

“Chuyện gì ạ?”

“Chuyện là thế này, hôm anh đi làm hôn thú giả cho hai chúng ta, anh tra ra được trong danh sách kết hôn thời gian ly hôn chính xác của em và Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du không hiểu hỏi, “Có vấn đề gì không?”

Robert từ từ kể lại, “Có lẽ em cũng không biết, thời gian em và Dịch Khiêm ly hôn là vào ngày trước khi anh đi làm thủ tục kết hôn giả cho hai chúng ta. Đó cũng là ngày anh dẫn em đi đến nhà họ Đàm, là ngày em tuyên bố với Dịch Khiêm chuyện em quyết định kết hôn với anh.”

Sau khi Hạ Tử Du nghe xong lời Robert nói, cô hoảng sợ ngớ ra, sau đó hỏi, “Làm sao có thể? Không thể nào. Em và anh ấy đã ly hôn trước đó một tháng rồi.”

Robert thản nhiên nói, “Nghĩ vấn này cũng chính là nguyên nhân mà hôm đó anh muốn nói chuyện riêng với Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du khó hiểu hỏi, “Vậy tại sao anh không nói chuyện này cho em biết?”

Robert giải thích đúng với sự thực, “Bởi vì khi đó em đã bị tổn thương quá nhiều rồi, trước khi anh chưa xác định rõ Dịch Khiêm cậu ấy còn quan tâm đến em hay không, anh không muốn ngay lúc em đang nản lòng thoái chí lại nhen nhóm cho em một hy vọng. . . . Nếu như anh đoán sai suy nghĩ của Dịch Khiêm, thì tia hy vọng đó đối với em sẽ biến thành sự đả kích trầm trọng hơn!”

Hạ Tử Du nhìn Robert chỉ trầm mặc im lặng.

Robert tiếp tục nói, “Anh dự định sau khi xác nhận được tình cảm của Dịch Khiêm rồi mới nói cho em biết, nhưng Dịch Khiêm không có cho anh câu trả lời mà anh muốn, cậu ta nói cậu ta vốn cũng không biết chuyện này. . . . Vì thế anh gọi điện hỏi Aston, Aston nói với anh, đó là sự nhầm lẫn của anh ta, sự thật là hơn một tháng trước Dịch Khiêm đã bảo anh ta đi xử lý chuyện ly hôn rồi, chỉ là anh ta đã vô tình để lạc mất phần thỏa thuận ly hôn của hai người, rồi sau lại tìm được phần giấy thỏa thuận đó, tình cờ hôm chúng ta đến nhà họ Đàm nói chuyện thì cũng đúng vào buổi sáng hôm ấy thủ tục ly hôn được giải quyết. . . . Anh đã rất nghi ngờ, tại sao có thể có chuyện trùng hợp đến vậy? Aston xưa nay làm việc rất cẩn thận, anh ta làm sao có thể để mất phần tài liệu thỏa thuận ly hôn được, trừ phi cho tới bây giờ Dịch Khiêm vẫn không có ý định ly hôn với em, cậu ta muốn kéo dài cho đến lúc cuối cùng. . . .”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không đâu, là do Aston không cẩn thận mà thôi!”

Robert ngồi xổm người xuống, chăm chú nhìn xoáy vào khuôn mặt xinh đẹp đang muốn trốn tránh của Hạ Tử Du, anh nghiêm túc nói, “Tử Du, Aston đi theo Dịch Khiêm nhiều năm rồi, anh ta chưa bao giờ phạm phải bất cứ sai lầm nào, Dịch Khiêm và em ly hôn chuyện lớn như thế, sao anh ta có thể để xảy ra sơ xuất chứ? Anh không nói dối em, trước khi anh biết được chuyện này, anh cũng cho là Dịch Khiêm đã trở nên máu lạnh vô tình giống như em đã nghĩ, mà anh suy đi nghĩ lại, cuối cùng anh vẫn thấy Dịch Khiêm có cái gì đó không đúng, chỉ ít chuyện cậu ta thích Đan Nhất Thuần đã khiến anh cực kỳ nghi ngờ. . . . Anh nghĩ Dịch Khiêm muốn xa lánh em nhất định là có lý do, nhưng anh lại không chắc chắn, cho nên anh đã nói thẳng chuyện chúng ta kết hôn giả với Dịch Khiêm, cũng nói với Dịch Khiêm anh sẽ đưa em đi Riyadh trước và chờ cậu ta tới đón em.”

Lòng Hạ Tử Du trăm mối ngổn ngang, ngạc nhiên nói, “Anh. . . . Anh đã nói với anh ấy chuyện chúng ta giả kết hôn?”

Robert gật đầu, “Anh thừa nhận, lúc trước anh đề nghị em cùng anh đi Trung Đông là để tránh bị Dịch Khiêm làm tổn thương, nhưng sau này anh đưa em đi Trung Đông là vì muốn thay Dịch Khiêm bảo vệ chăm sóc cho em.”

Hạ Tử Du tròn to hai mắt, dường như không thể tin nổi đó là sự thật.

Robert nâng nhẹ bờ vai đang run lên của Hạ Tử Du, xúc động nói, “Tử Du, sự xuất hiện của Kim Trạch Húc đã chứng minh cho suy nghĩ của anh, vì bảo vệ em cho nên Dịch Khiêm mới đành phải xa lánh em. . . . Anh vốn định giấu em chuyện này đến lúc Dịch Khiêm tới đón em, nhưng bây giờ tình trạng khó khăn của Dịch Khiêm đã được giải quyết, cũng là lúc anh nên giao em lại cho Dịch Khiêm rồi. . . .”

Hạ Tử Du bịt tai lại, không ngừng lắc đầu, “Robert, xin anh đừng nói những chuyện đó với em nữa, em không muốn nghe. . . .”

Robert gỡ hai tay Hạ Tử Du xuống, nghiêm mặt mà nói, “Em đã đến Los Angeles, điều đó đã chứng minh em vẫn còn rất quan tâm đến Dịch Khiêm. . . . Nếu còn có cơ hội, tại sao em không hỏi Dịch Khiêm cho rõ ràng?”

Hạ Tử Du vẫn liên tục lắc đầu, “Robert, em van xin anh, đừng ép em nữa, em và anh ấy đã kết thúc rồi. . . .”

.

Vào giờ phút này, trên dưới nhà họ Đàm đều đang vui mừng đến mức nhảy cẫng lên.

Bà Đàm không dám tin hỏi Cảnh Nghiêu, “Kim Trạch Húc nó đã thực sự không còn cơ hội để trở mình nữa đúng không?”

Cảnh Nghiêu cười gật đầu, “Đúng vậy, đêm nay hẳn ta sẽ bị áp giải về Trung Quốc, bị khởi tố vì những tội kia, không bị phán tử hình cũng sẽ bị xử chung thân! !”

Chị Dư đứng ở đằng sau lưng bà Đàm thở phào một hơi nhẹ nhõm, vui mừng nói, “Tôi biết ngay mà, tổng giám đốc nhất định sẽ thắng.”

Cảnh Nghiêu ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Nhưng mà, cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tổng giám đốc đã thắng như thế nào. Lại có thể khiến cho Kim Trạch Húc không có đường trở tay!”

Chị Dư đột nhiên nhớ ra một vấn đề, khẩn trương hỏi, “Phần văn kiện Kim Trạch Húc dùng để uy hiếp tổng giám đốc đâu?”

Cảnh Nghiêu lắc đầu, “Tôi cũng không biết. Nhưng vừa rồi lúc tôi theo tổng giám đốc về đây, tôi nghe thấy vị cảnh sát trưởng đã dẫn Kim Trạch Húc đi gọi điện thoại cho tổng giám đốc, hình như là muốn mời tổng giám đốc dùng thân phận là người bị hại đến sở cảnh sát một chuyến Tôi nghĩ, đợi lát nữa tôi theo tổng giám đốc đến sở cảnh sát rồi có lẽ tôi mới biết được ngọn nguồn sự việc.”

Chị Dư phân tích, “Cảnh sát trưởng mời tổng giám đốc dùng thân phận người bị hại đến sở cảnh sát, điều này chứng tỏ phần văn kiện mà Kim Trạch Húc đang nắm trong tay đó đã không còn tác dụng nữa, có lẽ bên phía cảnh sát đã điều tra được khi đó tổng giám đốc chỉ là vì Hạ Tử Du.”

Bà Đàm nhảy cảm hỏi, “Có liên quan gì đến Hạ Tử Du?”

Đàm Tâm từ nãy đến giờ vẫn im lặng không mở miệng cũng nghi ngờ nhìn về phía chị Dư.

Cảnh Nghiêu đúng lúc này len lén liếc nhìn sang chị Dư.

Nhớ tới mệnh lệnh trước đó của Đàm Dịch Khiêm, chị Dư vội sửa lời, “Tôi nói nhầm, ý tôi nói là bên cảnh sát tra được việc Kim Trạch Húc kết thù kết oán với Đàm Dịch Khiêm phần lớn nguyên nhân đều là do Hạ Tử Du.”

Bà Đàm cũng không đồng ý cho lắm, “Điều này cũng không hẳn, Kim Trạch Húc là con nuôi của Kim Nhật Nguyên, tôi đoán chừng hẳn là vì muốn báo thù thay cha nuôi mình.”

Chị Dư không dám nói nhiều nữa, gật đầu nói, “Có lẽ vậy.”

Đàm Tâm nói, “Mẹ, ba ở trong viện có lẽ vẫn chưa biết tình hình của Dịch Khiêm đã ổn, bây giờ chúng ta đến bệnh viện nói cho ba biết tin tốt này đi!”

Đúng vậy, biết được Đàm Dịch Khiêm gặp phải cảnh khó khăn phải nhường lại 70% cổ phần của Đàm thị, ông Đàm bởi vì không chịu đựng được cú sốc này mà trúng gió phải vào viện, may mắn là tình trạng trúng gió của ông Đàm cũng không phải quá nghiêm trọng, ở lại bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày là có thể xuất viện.

“Được.”

.

Đối lập với sự ồn ào của tầng một, ở tầng hai lại cực kỳ yên tĩnh.

Đàm Dịch Khiêm không bật đèn ngồi sau bàn làm việc trong phòng sách, ánh mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn nữ trong tay đang được ánh sáng mờ ảo bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào phát sáng rạng rỡ.

Một lúc lâu sau, Đàm Dịch Khiêm quơ lấy chìa khóa xe trên bàn sau đó đi ra khỏi phòng sách.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đi xuống lầu, Cảnh Nghiêu đang đứng canh giữ trong phòng khách, vội bước lên cung kính hỏi, “Tổng giám đốc, ông muốn ra ngoài sao?”

Cảnh Nghiêu thân là cận vệ của Đàm Dịch Khiêm, dĩ nhiên là cần phải biết Đàm Dịch Khiêm đi đâu.

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm mở miệng, “Cậu không cần đi theo tôi.”

Cảnh Nghiêu cúi đầu, “Dạ.”

Mấy phút sau, chiếc xe Bentley của Đàm Dịch Khiêm lặn bánh ra khỏi nhà họ Đàm.

.

Cùng lúc đó, Robert đang lái xe chạy về phương hướng nhà họ Đàm.

Liễu Nhiên cài dây an toàn ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau, thỉnh thoảng nhìn những cảnh vật bên ngoài cửa sổ mà cô bé quá quen thuộc.

Robert liếc mắt nhìn Liễu Nhiên qua kính chiếu hậu, dẫn dụ nói, “Hi, bé con, con có muốn cùng mẹ trở về nhà không, sau này sẽ cùng chung sống một nhà với ba con?”

Liễu Nhiên theo phản xạ gật gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu thật mạnh, cắn cắn môi, “Mẹ nói, ba sẽ không sống cùng với con và mẹ nữa đâu, ba đã có gia đình riêng của ba rồi, con và mẹ không thể làm phiền ba.”

Robert khuyên nhủ, “Cô bé ngốc này, con hãy nghe lời chú ‘củ cải’ nói, chỉ cần con khóc hai tiếng thôi là ba con sẽ mềm lòng ngay, đến lúc đó chắc chắn sẽ bế con không nở buông tay. Còn nữa, chú ‘củ cải’ bảo đảm ba con không có gia đình nào khác đâu, ba con chỉ có con và mẹ con mà thôi.”

Liễu Nhiên không hiểu, nghiêng đầu hỏi, “Nhưng mà mẹ nói ba đã kết hôn với dì Đan rồi mà.”

Robert nghiêm trang trả lời, “Đó là do mẹ con nghĩ ngợi lung tung, con có nghe chính miệng ba con thừa nhận đã kết hôn với dì Đan chưa? Không có chuyện đó đâu.”

“Ba không có kết hôn với dì Đan thật sao?”

Robert đang muốn trả lời nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên anh phát hiện một chiếc Bentley trông khá quen thuộc đang lái tới ở hướng đối diện.

Con đường này dẫn đến khu nhà của người giàu có tại Los Angeles, sẽ không dễ gì mà đụng phải xe của người quen, mà chiếc Bentley ở trước mắt là loại xe số lượng có hạn trên toàn cầu, đây cũng chỉ có một khả năng duy nhất

Chắc chắn về khả năng sắp xảy ra này, Robert liền cho xe dừng lại ngay giữa đường.

Cô bé Liễu Nhiên tò mò lên tiếng hỏi, “Chú ‘củ cải’, tại sao không đi tiếp?”

Cũng lúc này, ánh mắt Robert và chủ nhân chiếc Bentley đột nhiên dừng lại ở phía trước chạm nhau.

Robert lập tức bước xuống xe.

Chủ nhân chiếc Bentley ở đối diện cũng bước xuống xe.

Robert lên tiếng hỏi trước, “Cậu đi đâu vậy?”

Tròng mắt đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm ở trong màn đêm lại có vẻ phát sáng đến kì lạ, ánh mắt nhạy bén của anh đã nhìn thấy Liễu Nhiên ngồi ở trên xe phía đối diện, nhưng lại không thấy người kia đâu.

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng hỏi, “Cô ấy đâu?”

“Cậu hỏi Tử Du à?” Robert nhượng nhượng mày, thuận miệng trả lời, “Cô ấy ở khách sạn!”

Đàm Dịch Khiêm không hỏi thêm gì cất bước đi thẳng về phía Liễu Nhiên đang ngồi ở sau xe của Robert.

Robert đứng lúc đưa tay cản lại Đàm Dịch Khiêm, anh lạnh lùng nói, “Trước khi cậu gặp con gái cậu, tôi có mấy câu muốn nói với cậu.”

Đàm Dịch Khiêm dừng chân lại, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn tới Robert.

Robert từ tốn nói, “Tôi rất lo lắng cho cậu, may mắn là giờ phút này nhìn thấy cậu vẫn bình yên vô sự, tảng đá đè ở trong lòng tôi rốt cuộc cũng được bỏ xuống.”

Robert nghĩ không cần phải hỏi Dịch Khiêm tới vấn đề có thắng hay không nữa, bởi vì giờ phút này nhìn thấy Dịch Khiêm đã nói lên tất cả.

“Dịch Khiêm, cậu đúng là không khiến tôi thất vọng!”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng mím lại đôi môi mỏng, không lên tiếng nói lời nào.

Robert tiếp tục nói, “Trước đây tôi đã nói với cậu, tôi chỉ tạm thời thay cậu chăm sóc cho Tử Du và Liễu Nhiên. Hiện tại cậu đã thắng được Kim Trạch Húc, tôi mặc kệ cậu còn đang suy tính cái gì, tóm lại, bây giờ tôi sẽ giao lại hai người họ cho cậu! !”

Đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm nhú lại, cuối cùng cũng lạnh lùng lên tiếng, “Cậu buông tay cô ấy ư?”

Robert không trả lời.

Ánh sáng trong mắt Đàm Dịch Khiêm chợt tối lại, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Robert đột nhiên cười nói, “Thật kỳ quái, tại sao tôi lại nhìn thấy sự sợ hãi trong đáy mắt Đàm đại tổng giám đốc nhỉ? Có phải cậu đang sợ lúc này tôi sẽ nói tôi không có ý định buông tay, như vậy cậu và em gái Tiểu Du sẽ khó mà quay lại với nhau?”

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Tôi sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cậu và cô ấy.”

Robert nghe vậy liền kích động siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói, “Lựa chọn con mẹ gì, tôi vốn không có lựa chọn nào cả, bởi vì người Tử Du yêu không phải là tôi! !”

Nhìn nhìn sắc mặt cuồng loạn của bạn tốt, Đàm Dịch Khiêm lại trầm mặc.

Robert phất tay sang một bên, phải mất mấy giây để đè nén sự tức giận đang trào lên trong lòng, anh quay lại nhìn Đàm Dịch Khiêm một lần nữa bình tĩnh nói, “Liễu Nhiên rất nhớ cậu, đây cũng là nguyên nhân tại sao Tử Du dẫn theo Liễu Nhiên đến Los Angeles. Về phần tôi nay tại sao cô ấy không đi theo tôi đến gặp cậu, chắc cậu cũng đã đoán được nguyên nhân rồi, hiện cô ấy rất đang mơ hồ, cô ấy cần cậu cho cô ấy một lời giải thích.”

Nói xong những lời này, cả người Robert ủ rũ như mất đi hết sinh khí, sau đó cũng lựa chọn im lặng.

Bất ngờ, giọng nói trầm trầm quen thuộc của Đàm Dịch Khiêm vang lên, “Cám ơn.”

Robert giật mình ngược mắt lên, không dám tin nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Cậu vừa nói gì? Cậu nói cảm ơn tôi sao?” Robert cố ý làm một tư thế vênh tai lên để nghe cho rõ, “Này, thật ngại quá, tôi không nghe thấy, cậu nói lại lần nữa đi.” Có trời mới biết, từ xưa tới nay tên nhóc này chưa bao giờ nói với anh những câu khách sáo như thế!

Nhưng cũng trong lúc này Đàm Dịch Khiêm đã cất bước đi thẳng, hoàn toàn không thèm để ý tới Robert.

Robert oán hận mắng, “Thật là một kẻ chẳng biết lễ phép gì cả!”

Đàm Dịch Khiêm đi tới cạnh xe Robert, nhìn chằm chằm vào Liễu Nhiên ngồi ở trong xe đang trừng lớn hai mắt nhìn anh.

Nhưng lúc Đàm Dịch Khiêm cúi người chui vào xe muốn bế Liễu Nhiên lên, thì Liễu Nhiên lại phản ứng theo bản năng dịch người vào phía trong.

Đàm Dịch Khiêm hơi hơi nhú mày, gọi khẽ, “Liễu Nhiên?”

Liễu Nhiên không dám ngược mắt lên, cô bé cứ cúi đầu xuống, dáng vẻ thật giống như mình đã làm chuyện gì sai.

Robert cũng đi theo đến bên cạnh xe, đột nhiên đẩy Đàm Dịch Khiêm sang một bên, sau đó cởi dây an toàn ra cho Liễu Nhiên rồi bế cô bé lên.

Liễu Nhiên nằm sấp trên vai Robert nhưng cũng không dám liếc mắt nhìn tới Đàm Dịch Khiêm.

Robert vỗ nhẹ lưng Liễu Nhiên, dỗ dành nói, “Liễu Nhiên, không phải con luôn đòi mẹ đưa con đến gặp ba sao? Bây giờ đã nhìn thấy ba rồi, tại sao lại không nói chuyện?”

Đàm Dịch Khiêm vô hạn yêu thương nhìn con gái.

Lúc này Liễu Nhiên đột nhiên khóc thút thít, cô bé nức nở nói, “Mẹ nói Ngôn Ngôn không được gặp mặt ba, Ngôn Ngôn chỉ có thể lên nhìn ba thôi.”

Giây phút này, Đàm Dịch Khiêm đã đón lấy Liễu Nhiên từ trước ngực Robert.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Liễu Nhiên đã ướt sũng nước mắt, cô bé âm ỨC nói, “Ba ơi, ba không cần mẹ và Ngôn Ngôn nữa thật sao?”

Đàm Dịch Khiêm siết chặt Liễu Nhiên vào trong lòng, trong đôi mắt anh đã ẩn hiện lóng lánh ánh nước.

Liễu Nhiên giơ tay ôm chặt lấy Đàm Dịch Khiêm, mím môi khóc tức tưởi.

Thỉnh thoảng Đàm Dịch Khiêm còn hôn lên gương mặt trẻ con của Liễu Nhiên, rồi lại ôm thật chặt Liễu Nhiên vào trong ngực.

Nhìn cảnh ấm áp trước mắt, tận đáy lòng Robert cũng không bùi ngùi xúc động, người cùng một nhà thì sẽ không bao giờ có thể chia cách được!

“Dịch Khiêm, nhiệm vụ bảo vệ vợ con từ bây giờ tôi giao lại cho cậu, tôi cảnh cáo cậu, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể bay tới Los Angeles quấy nhiễu hai người, nếu cậu chộc em gái Tiểu Du tức giận nữa, vậy thì tôi cam đoan sẽ đưa cô ấy đến Riyadh không bao giờ để cho cô ấy quay trở lại nữa.”

Để lại những lời này xong, sau đó nhìn Đàm Dịch Khiêm và Liễu Nhiên lần cuối cùng, Robert mới ngồi vào trong xe nổ máy, chiếc xe lập tức lao nhanh như tên bắn.

Liễu Nhiên đang tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, ngược lên đôi mắt vẫn còn nhấp nhòe ánh nước, ngây ngô hỏi, “Ba ơi, chú ‘củ cải’ đi đâu rồi?”

“Chú ấy đi rồi, chú ấy về Trung Đông.”

Trả lời xong vấn đề của Liễu Nhiên, Đàm Dịch Khiêm ôm Liễu Nhiên xoay người đi trở về xe của mình.

.

Khoảng chừng hai mươi phút sau.

Hạ Tử Du đang ôm gối ôm ngồi trên ghế sofa trong phòng khách ngẩn người thì bỗng nghe được bên ngoài phòng khách sạn vang lên tiếng gõ cửa.

Không ngờ Liễu Nhiên và Robert lại quay trở lại nhanh thế, Hạ Tử Du đầy bụng nghi ngờ buông ôm gối xuống đi ra mở cửa.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô thật vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt đàn ông đẹp trai tuấn mĩ của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du bỗng ngớ ra, cứ sững sờ nhìn anh đang bế Liễu Nhiên đứng trước mặt mình.

223. Chương 223 : Vợ Yêu, Em Đã Từng Nói Em Rất Yêu Anh, Bây Giờ Vẫn Còn Phải Không?

Hạ Tử Du thật đúng là có nằm mơ cũng không nghĩ tới người xuất hiện trước mắt mình chính là Đàm Dịch Khiêm.

“Mẹ.”

Liễu Nhiên đang được Đàm Dịch Khiêm ôm trong ngực vui vẻ gọi cô.

Đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài cô mới nhìn thấy liễu Nhiên cười vui vẻ như thế, hồn nhiên đến vậy.

Đôi con ngươi đen sáng như ánh nắng mặt trời của Đàm Dịch Khiêm nhìn thẳng vào khuôn mặt hơi gầy đi của Hạ Tử Du rồi khẽ nhú mày.

Nhưng lúc này, ánh mắt Hạ Tử Du đã lướt qua Đàm Dịch Khiêm chuyển sang nhìn Liễu Nhiên rồi đưa tay ra, “Qua mẹ bế con.”

Có lẽ đoán biết Đàm Dịch Khiêm sẽ chẳng muốn đi vào hoặc là cô vốn không có ý định để cho anh vào phòng, cho nên lúc này Hạ Tử Du vẫn không hề mở rộng cửa mà chỉ đứng im không nhúc nhích.

Liễu Nhiên được mẹ bế đi mở to đôi mắt ngây thơ đáng yêu nhìn ba mình, giống như đang muốn nhắc nhở ba mình hãy mau mau đi vào.

Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp đang né tránh của Hạ tử Du, giọng nói trầm ấm đầy từ tính của Đàm Dịch Khiêm vang lên, “Anh có thể vào không?”

Hạ Tử Du quả quyết lắc đầu, “Tôi nghĩ không cần thiết. Cám ơn anh đã đưa Ngôn Ngôn về.” Nói xong Hạ Tử Du liền ôm lấy Liễu Nhiên ra khỏi tay Đàm Dịch Khiêm.

Liễu Nhiên được mẹ ôm ra khỏi lòng ba đồng thời cũng nhỏ giọng thì thầm nói với mẹ, “Mẹ, ba có chuyện muốn nói với mẹ đó.”

Hạ Tử Du đương nhiên là thờ ơ không quan tâm, cô bế Liễu Nhiên đặt xuống sàn nhà sau đó đóng cửa lại.

Thế nhưng, ngay khi Hạ Tử Du đóng cửa, cánh tay Đàm Dịch Khiêm đã kịp thời chặn ngang vào giữa khe hở cửa chưa kịp đóng.

Hạ Tử Du muốn đóng cửa phòng lại, nhưng Đàm Dịch Khiêm lại không có ý định muốn rút tay ra.

Cuối cùng, cô đành mở cửa phòng ra, giương mắt lên nhìn anh giống như nhìn một người xa lạ, lạnh nhạt nói, “Anh Đàm, chúng ta còn gì hay để nói sao?”

Liễu Nhiên đứng lúc này từ sau lưng Hạ Tử Du chạy ra, cô bé chạy đến trước mặt ba mình, lôi kéo tay anh giục giã nói, “Ba, ba mau vào đi.”

Hạ Tử Du lên tiếng cảnh cáo, “Ngôn Ngôn! !”

Nhưng lần này Liễu Nhiên lại chẳng thèm đếm xỉa để cô, cô bé lôi kéo Đàm Dịch Khiêm đi vào trong phòng, tất nhiên, biểu hiện của Đàm Dịch Khiêm cũng thuận nước đẩy thuyền.

Đến khi Hạ Tử Du xoay người lại thì Đàm Dịch Khiêm đã đi lướt qua cô đứng ở trong phòng.

Liễu Nhiên rất thông minh bỏ chạy về phòng mình đóng cửa lại, nhường lại cho ba mẹ mình khoảng không gian riêng tư để nói chuyện.

Cô vốn không muốn mình ở riêng với Đàm Dịch Khiêm một giây một phút nào cả, Hạ Tử Du đưa tay vặn nắm cửa, sau đó bình tĩnh hít thở sang hướng không có Đàm Dịch Khiêm đứng, xa cách và lạnh lùng nói, “Xin lỗi, chỗ này của tôi không chào đón anh.”

Dường như đã rất lâu rồi anh không có nhìn cô với vẻ thắm thiết và sâu sắc thế này, ánh mắt Đàm Dịch Khiêm vẫn đắm đắm nhìn cô, đối mặt với sự hồ hững của cô, anh im lặng một lúc rồi bỗng nhiên đi tới trước mặt cô, nắm lấy bàn tay cô đang để trên chốt vặn cửa xuống, sau đó không nói không rằng đóng sầm cửa phòng lại.

Thấy anh đi đến gần, cô sửng sốt mất một giây, cho đến khi bên tai nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại, cô mới chợt ngước lên đôi mắt khó hiểu nhìn tới anh.

Anh cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, cũng không có hành động gì quá đáng, nhưng giọng lại đầy cảm xúc nói, “Về nhà với anh.”

Trong đáy mắt Hạ Tử Du hiện lên sự kinh ngạc, nhưng chỉ trong tích tắc cô đã tỉnh táo lại, sau đó đưa tay đẩy anh ra, nhỏ giọng mắng, “Đồ điên.”

Đàm Dịch Khiêm mặc cho Hạ Tử Du xô đẩy mình, nhưng lúc Hạ Tử Du nhích ra muốn giữ khoảng cách với anh, thì cánh tay cứng rắn như đúc bằng sắt của anh đã từ phía sau vươn tới ôm siết cô thật chặt.

Hạ Tử Du theo bản năng giãy giụa, Đàm Dịch Khiêm tốt bụng nhắc nhở cô, “Em muốn làm con chúng ta bị thương sao?”

Chợt nhận ra trong bụng mình vẫn còn một sinh mệnh bé nhỏ, Hạ Tử Du thôi không giãy giụa nữa, đổi lại dùng tay cố sức gỡ bàn tay Đàm Dịch Khiêm đang vòng ở trên eo ra, nhưng chỉ được một lúc thì phát hiện mình đang làm một việc tổn công vô ích, cô không vui nói, “Nếu anh còn không chịu buông tôi ra, tôi thề là một chút nữa tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

Hoàn toàn không không để những lời của Hạ Tử Du vào trong tai, ngược lại Đàm Dịch Khiêm càng siết cô chặt hơn, nhưng lại rất cẩn thận tránh không làm tổn thương tới đứa bé trong bụng Hạ Tử Du.

Có vẻ như rất mệt mỏi, Đàm Dịch Khiêm cúi đầu lên vai Hạ Tử Du, đôi môi ghé sát vào tai cô, giọng khàn khàn nói, “Đã rất lâu anh không được ôm em như thế này rồi.”

Không biết có phải là do giọng nói của Đàm Dịch Khiêm quá ấm áp từ tính cộng thêm câu nói này lại càng dễ dàng khiến cho người ta khuất phục, hoặc là do trước kia Đàm Dịch Khiêm thường hay thân mật nói với cô như thế cho nên dễ khiến cô nhớ về quá khứ, sống mũi bỗng nhiên cay cay, hốc mắt không hiểu sao cũng nóng lên, lúc Hạ Tử Du nhận ra cho đến giây phút này mình vẫn còn quan tâm đến từng lời nói của anh đến thế, cô bắt đầu dùng hết toàn bộ sức lực để gỡ hai tay anh ra.

Nhưng dù có làm thế nào đi nữa, cô vốn đã chẳng có nhiều sức lực, thêm vào đó sức mạnh của nam và nữ có sự khác biệt rất lớn, mọi hành động kháng cự của cô đều trở thành vô ích.

“Anh buông tôi ra.”

Đàm Dịch Khiêm vô vàn yêu thương cúi đầu hôn lên mặt cô, trầm giọng nói, “Em hãy cho anh thời gian, bình tĩnh nghe anh giải thích thì anh sẽ thả em ra.”

Cảm nhận được đôi môi mỏng mát lạnh của anh lướt trên da mặt mình, mặc dù sâu trong nội tâm bị kích động dâng lên ngàn dải sóng lớn, khoảnh khắc đó, trong đầu cô hiện lên những hình ảnh khi cả hai còn mặn nồng ở bên nhau, nhưng sự rung động đó cũng trong nháy mắt đã biến mất, lưu lại trong đầu cô chỉ là những hồi ức đau khổ về sau mà cô phải gánh chịu.

Hạ Tử Du căm ghét gờ tay lau đi chỗ vừa bị anh hôn, giọng điệu không có chút cảm tình nói, “Tôi không muốn nói chuyện với người xa lạ.”

Đàm Dịch Khiêm lại hôn Hạ Tử Du thêm một cái nữa.

Hạ Tử Du lại gờ tay lên chùi đi một lần nữa.

Đàm Dịch Khiêm không sợ phiền hà lại hôn lên gò má Hạ Tử Du lần nữa, cố ý kéo dài thời gian.

Hạ Tử Du bắt đầu giãy dụa, động tác gờ tay lên chà xát da mặt mình càng mạnh hơn.

Nhưng lần này, Đàm Dịch Khiêm thả Hạ Tử Du ra xoay người cô lại đối mặt với anh, chẳng thèm quan tâm đến đôi mắt đang trợn lớn của cô, siết chặt lấy eo cô, cúi đầu bá đạo chiếm lấy đôi môi cô.

“Ừm.”

Hạ Tử Du dùng sức đánh đấm Đàm Dịch Khiêm, cố hết sức có thể để đẩy người đàn ông ngang ngược cổ chấp này ra, nhưng anh lại vững vàng siết chặt cả người cô, cho cô cự quật nhưng không cho cô có cơ hội lẩn tránh.

Dần dần, cô cũng trở nên yên lặng, bởi vì anh đã khống chế toàn bộ hơi thở của cô.

Lúc cả người cô mềm nhũn ra vì nụ hôn của anh, anh mới buông cô ra để cho cô tựa vào vòm ngực rộng lớn của anh ổn định lại hô hấp.

Tay anh đỡ nhẹ sống lưng mỏng manh của cô, dịu dàng hỏi, “Bây giờ đã có thời gian để nghe anh giải thích chưa?”

Hạ Tử Du từ từ khôi phục lại hơi thở ổn định, ngay lập tức đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, cô nhẫn nhịn cắn chặt đôi môi sưng đỏ vì bị anh hôn, sau đó lấy điện thoại di động ra, vừa để phòng nhìn anh vừa tức giận bấm số điện thoại.

Đàm Dịch Khiêm không đến gần cô thêm một bước nào nữa, mà lại chậm rãi nói, “Trước khi em báo cảnh sát, anh chỉ mong em hãy nghe anh nói một câu.”

Động tác bấm số điện thoại của Hạ Tử Du ngưng lại.

Đàm Dịch Khiêm thấp giọng nói, “Anh rất quan tâm em, quan tâm tới Liễu Nhiên, cũng quan tâm đến đứa con hiện nay của chúng ta. Nếu như có thể, anh mong em hãy trở về bên cạnh anh, em có đồng ý không?”

Không có sự vô tình lạnh lẽo như lúc anh tàn nhẫn nói những lời tổn thương cô, không có sự tàn nhẫn lúc anh ép cô bỏ đứa bé đi, cũng không có sự lạnh lùng như lúc anh đuổi tận giết tuyệt, anh trong giây phút này, ánh mắt anh nhìn cô dịu dàng đến mức không thể tưởng tượng nổi, từng câu từng chữ anh nói ra cũng dễ dàng khiến người khác say mê, nhưng mà giây phút này cô lại chỉ cảm thấy nó thật mỉa mai.

Thờ ơ ghênh đón ánh mắt ánh mắt đen sâu thẳm của anh, cô bật tiếng hừ nhẹ, “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ nói những lời này với tôi.” Cô lắc đầu, buồn cười nói, “Anh Đàm, anh đã quên hiện tại mình là người đàn ông đã có vợ sao?”

Mỗi lần nhớ tới sự phản bội của anh và Đan Nhất Thuần khi mà họ vẫn còn sống bên nhau, lòng cô đau đớn như bị xéo thành từng mảnh nhỏ, riêng nỗi đau về sự thất vọng như thể bị rút mất một cái xương sườn ở vị trí cận tim cô.

Cô đã từng chấp nhất cỡ nào để hết lòng hết dạ yêu người đàn ông trước mắt này, nhưng kết quả là, anh để lại cho cô chỉ có muôn vàn vết thương cùng nỗi đau đớn vô tận.

Đối mặt với sự giễu cợt của cô, dường như anh đã có sự chuẩn bị tâm lý, ngữ điệu ôn hòa, thản nhiên nói, “Anh chưa bao giờ nói anh và Đan Nhất Thuần kết hôn thật.”

Hạ Tử Du tức dữ trách mắng, “Nhưng anh và Đan Nhất Thuần phản bội tôi đó là sự thật! !”

“Chuyện Đan Nhất Thuần mang thai là giả, anh chưa bao giờ chạm đến cô ta, anh làm như vậy chỉ là vì muốn em có thể rời khỏi anh mà thôi.”

Hạ Tử Du chợt ngẩn ra, lòng ngổn ngang trăm mối.

Đàm Dịch Khiêm tiếp tục nói, “Tất cả những gì anh làm, cũng chỉ vì không muốn để em phải gánh chịu cho bất kỳ sự thương hại nào.”

Lời Đàm Dịch Khiêm nói khiến Hạ Tử Du nhớ đến những lời mà Robert đã nói với cô.

Đúng vậy, Robert từng nói với cô, Đàm Dịch Khiêm vì bảo vệ cô nên mới làm tổn thương cô.

Hạ Tử Du ảm đạm nhìn Đàm Dịch Khiêm trước mặt mình, ngây ngô cười nói, “Tôi thật rất muốn hỏi anh Đàm đây, tại thời điểm tôi còn quan tâm đến anh, thì có thứ tổn thương nào khiến tôi đau đớn hơn những tổn thương mà anh gây ra cho tôi?”

Đàm Dịch Khiêm không hề tức giận mà từ tốn giải thích “Có lẽ em cho rằng anh không để em ở lại bên anh là một quyết định tàn nhẫn, nhưng nếu để cho anh lựa chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ quyết định làm như cũ.”

“Tại sao?” Hạ Tử Du khó có thể chấp nhận mà bật thốt lên, “Anh nghĩ rằng lúc anh gặp nguy hiểm, tôi không có khả năng kề vai chiến đấu cùng anh sao?”

Đàm Dịch Khiêm sâu sắc nói, “Chính vì anh biết em sẽ liều lĩnh ở lại bên anh, cách duy nhất mà anh có thể bảo vệ em là để cho em rời khỏi anh càng xa càng tốt.”

Hạ Tử Du uất nghẹn chưa chút nói, “Lúc đó tôi không cần anh dùng cách đó để bảo vệ tôi, tôi vẫn có thể tự mình chăm sóc tốt cho mình, mặc dù ở lại bên cạnh anh, tôi cũng sẽ không để anh phiền lòng về tôi.”

“Nhưng anh rất lo lắng cho em! Cơ hội thắng của anh cực kỳ mong manh, một khi thua, anh chỉ có hai bàn tay trắng, không cách nào chăm sóc tốt cho em và con được. Người anh tin tưởng duy nhất trên đời này và có thể thay anh bảo vệ em chỉ có Robert, cho nên anh mới để em ở lại bên cạnh cậu ấy.” Đàm Dịch Khiêm nói rất qua loa sơ sài, nhưng không ai biết khi đối mặt với sự lựa chọn lúc đó anh đã phải chịu đựng áp lực và khốn khổ đến mức nào.

Hạ Tử Du hỏi, “Nếu anh đã nhường tôi lại cho Robert, tại sao còn phải tới tìm tôi?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn cô bằng ánh mắt hết sức chân thành, “Anh rất muốn em về lại bên cạnh anh.”

Hạ Tử Du lại giễu cợt hỏi, “Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới cũng vì như thế mà tôi sẽ yêu Robert?”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Em không thể nào yêu cậu ta được.”

Hạ Tử Du phản bác, “Dựa vào gì mà anh có thể khẳng định như thế? Không phải anh đã dùng bằng mọi cách để tác hợp cho hai chúng tôi sao?”

Đàm Dịch Khiêm thu lại sự sắc bén cơ trí, từ tốn nói, “Bởi vì em đã đến Los Angeles.”

Nghe lời nói đầy vẻ tự tin đó của anh, Hạ Tử Du cười nhạo nói, “Chẳng lẽ luật sư của anh chưa nói cho anh biết là tôi liên thủ với Kim Trạch Húc cho nên mới đòi anh phần tài sản ly hôn sao?”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhướng mắt, “Em hợp tác với Kim Trạch Húc thật ra đó chỉ là vì em muốn tìm cơ hội để tiếp cận Kim Trạch Húc”

Tim Hạ Tử Du bỗng đập mạnh và loạn nhịp, cô chợt ngược mắt nhìn anh.

Anh biết, hóa ra là anh biết.

Đúng vậy, cô hợp tác với Kim Trạch Húc chỉ vì mục đích tiếp cận hắn ta. Cô thật ngốc, cô tới Los Angeles, lại ngây thơ nghĩ rằng mình có thể tiếp cận Kim Trạch Húc, sau đó lấy lại phần văn kiện kia.

Cô biết con người Kim Trạch Húc rất gian xảo, nếu như cô tiếp cận hắn quá rõ ràng, Kim Trạch Húc nhất định sẽ hoài nghi, cho nên việc mà cô có thể làm đó là dùng trạng thái tự nhiên nhất đến hợp tác với Kim Trạch Húc, chỉ cần có được sự tin tưởng của Kim Trạch Húc là cô sẽ có cơ hội lấy lại phần tài liệu đó.

Cô biết nếu muốn chiếm được sự tin tưởng của Kim Trạch Húc thì cô cần phải mất vài ngày mới có thể tiếp cận được hắn, Đàm Dịch Khiêm không thể chờ đợi được, cho nên điều duy nhất mà cô có thể làm đó chính là giúp Đàm Dịch Khiêm nghĩ ra một cách, mặc kệ thắng hay thua anh cũng sẽ được bình an vô sự.

Cô từng nghĩ, cho dù cuối cùng Đàm Dịch Khiêm có bị thua đi nữa, cô đã có được sự tin tưởng của Kim Trạch Húc thì tất nhiên sẽ có cơ hội tìm được bằng chứng có thể up hiệp Đàm Dịch Khiêm ở chỗ Kim Trạch Húc.

Còn một nguyên nhân nữa là, coi như cô không đồng ý chuyện hợp tác với Kim Trạch Húc, Kim Trạch Húc cũng sẽ nghĩ mọi cách thu mua Đàm thị, cô nghĩ, nếu như có 15% cổ phần “Đàm thị” ở trong tay rồi, ít nhất sẽ không rơi vào tay Kim Trạch Húc, sau này có thể vẫn trả lại được cho anh.

Nhưng cô không bao giờ nghĩ tới quyết định đó của mình lại phá hỏng kế hoạch của anh.

Hạ Tử Du thản nhiên trả lời, “Tôi thừa nhận, đúng là tôi muốn giúp anh, nhưng nguyên nhân tôi muốn giúp anh cũng chỉ vì tôi là người ân oán rõ ràng. Anh bị Kim Trạch Húc trả thù trong đó ít nhiều cũng có một phần trách nhiệm của tôi, còn một điều nữa đó là ba anh rất yêu thương tôi, cho nên tôi quan tâm đến ba anh, không muốn để ba anh vì anh mà lo lắng.”

Ánh mắt sâu xa khó dò của Đàm Dịch Khiêm khóa chặt trên người Hạ Tử Du, thẳng thắn nói, “Cả anh và em đều biết đây không phải là những lời thật lòng của em.”

Hạ Tử Du nhún mày nói, “Đàm Dịch Khiêm, anh tự tin cho rằng tôi có thể để anh gọi thì đến đuổi thì đi sao?”

Đàm Dịch Khiêm bước đến gần cô thêm một bước “Anh chỉ muốn em về với anh.”

Hạ Tử Du vừa lui về phía sau, vừa lắc đầu nói, “Không đời nào.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn cất bước tiếp tục đi về phía cô, “Chúng ta có thể làm lại từ đầu.”

Cả người Hạ Tử Du bị ngăn lại bởi vách tường ở phía sau, “Không thể nào.” Cô đã tự hứa với mình, sẽ không bao giờ vì anh chảy một giọt nước mắt nào nữa, sẽ không bao giờ tiếp tục ngây thơ như trong quá khứ gánh chịu những đau đớn thống khổ kia một lần nữa.

Đàm Dịch Khiêm vươn tay ôm lấy Hạ Tử Du, siết chặt cô vào trong ngực nói, “Anh không muốn thả em ra nữa.....”

Hạ Tử Du đẩy mạnh Đàm Dịch Khiêm ra, sau đó lấy điện thoại di động ra nhanh chóng gọi cho người mà gần đây cô hay liên lạc nhất.

Đàm Dịch Khiêm đoạt lấy điện thoại của Hạ Tử Du, liếc mắt nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, anh hỏi, “Em gọi cho Robert?”

“Không cần anh lo.” Hạ Tử Du giật lại di động, nhanh chân bước cách xa Đàm Dịch Khiêm.

E sợ Hạ Tử Du sẽ làm ra chuyện quá khích, Đàm Dịch Khiêm không đến gần Hạ Tử Du thêm một bước nào nữa.

Hạ Tử Du áp điện thoại đã được kết nối lên tai, từ đầu bên kia vang lên giọng nói ôn hòa của Robert, “Tử Du, Tử Du.”

Một giây trước Hạ Tử Du còn nguy trang cho mình sự kiên cường, nhưng giờ phút này mọi cố gắng đó đã hoàn toàn sụp đổ, chua xót tuôn trào lên khiến mũi cô cay cay, cô cố gắng kiềm chế tiếng nức nở nói, “Robert, anh đang ở đâu?”

“Anh muốn vứt bỏ em một mình ở lại nơi này sao, em muốn anh dẫn em về Riyadh. Đúng. Anh mau đến đây đi, có được hay không? Hức hức.”

Lúc Hạ Tử Du gọi điện cho Robert, Đàm Dịch Khiêm liền đứng lặng tại chỗ, anh không bỏ sót mỗi một chi tiết biểu cảm dù là rất nhỏ trên mặt Hạ Tử Du.

Khi cô và anh nói chuyện, mặc dù cô rất khó chịu, nhưng lại cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình, không muốn tỏ ra mềm yếu trước mặt anh, dù là chảy một giọt nước mắt.

Vậy mà, khi cô nói chuyện với Robert, cô lại không thể nào che giấu được tâm trạng của mình.

Cô có thể để cho Robert thấy sự ảm ức của mình, có thể ở trước mặt của Robert bật khóc thành tiếng.

Cô không cảm thấy có chút ngăn cách nào, không có phòng bị, giống như nói chuyện với một người mà cô có thể tin tưởng và dựa dẫm vào.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới nhận ra rằng, thì ra, sự ỷ lại và lòng tin của cô giờ đây đã trao cho người khác, không biết từ khi nào, người đó đã không phải là anh.

Cúp máy, Hạ Tử Du bám chặt lấy cái bàn bên cạnh, sợ hãi nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Không ai hiểu được, giờ khắc này, có một nỗi đau đớn đang hoành hành trong tim anh.

Thật ra, sau biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong hôn nhân của bọn họ, anh đã từng nghĩ, cả hai đúng là không hợp nhau. Quả thật là không hợp nhau.

Tính cách của hai người có quá nhiều điểm đối chọi nhau, nhiều lúc, cái cô cần chính là một người có tính cách gần giống cô, chẳng hạn như Robert.

Đây cũng là một trong những lý do mà khi anh không thể bảo vệ được cô đã nhường lại cho Robert.

Anh xác định nếu như cô thật sự có thể đến với Robert, thứ mà Robert dành cho cô tất nhiên sẽ không hề thua kém anh.

Anh đã từng nghĩ lúc bản thân bị thất bại, anh hy vọng cô có thể buông tay.

Thế nhưng, giờ phút này, nhìn thấy sự tin tưởng và ỷ lại của cô đều trao cho Robert, tim anh đau đớn như thể bị ai cắn xé.

Anh muốn có cô, phụ nữ trên cả thế giới này, người anh muốn duy nhất chỉ có mình cô.

Nhưng giờ đây cô nhìn anh bằng vẻ đề phòng và lo sợ không yên, trong đáy mắt ẩn hiện đều là nỗi sợ hãi.

Từ đầu đến cuối Đàm Dịch Khiêm chỉ trầm mặt nhìn chăm chăm vào Hạ Tử Du, qua một lúc lâu anh đột nhiên thâm tình cất tiếng gọi cô, “Vợ yêu”

Lúc Hạ Tử Du nghe được tiếng gọi đó, cả người cô căng thẳng nao nao.

“Em đã từng nói em rất yêu anh, bây giờ vẫn còn phải không?” Lần đầu tiên trong đời Đàm Dịch Khiêm mất đi năng lực nhìn thấu lòng người, anh khẩn cầu hỏi cô.

“Đúng là tôi có yêu anh, như anh đã vứt bỏ tình yêu của tôi, vô tình như một món đồ bỏ đi”

Anh như rơi xuống vực sâu không đáy, Đàm Dịch Khiêm cảm nhận được phía dưới vực sâu ấy chính là sự rét lạnh đến thấu xương.

Đàm Dịch Khiêm không lên tiếng nói thêm gì nữa, đôi con ngươi đen sáng ngời như sao đêm dần dần trở nên âm đạm, cô đơn.

‘Rầm’. Lúc này cửa phòng bị đá văng ra, Robert vọt vào trong phòng.

Khi Robert vọt vào trong phòng, điều đầu tiên anh làm chính là ngóng tìm bóng dáng của Hạ Tử Du, sau khi nhìn thấy hình ảnh Hạ Tử Du dựa vào trên góc tường, anh lập tức ôm lấy Hạ Tử Du vào trong lòng, tức giận trợn mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Rốt cuộc cậu đã làm gì?”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm lập tức khôi phục lại sự lạnh lùng mỗi khi ở trước mặt người khác, lạnh nhạt hỏi, “Cậu quay lại làm gì?”

“Tôi.”

Nhận ra mình đang ôm lấy Hạ Tử Du, Robert lập tức buông tay ra.

Lúc này, Liễu Nhiên từ trong phòng chạy ra, cô bé đi tới trước mặt Hạ Tử Du, vươn tay ôm chặt chân cô, nhìn cô với đôi mắt ửng đỏ, mong chờ mà nhìn Hạ Tử Du, “Mẹ, Ngón Ngón muốn ở chung với ba.”

Liêu Nhiên ở trong phòng rõ ràng đã nghe được tất cả cuộc đối thoại của cả hai.

Liêu Nhiên van xin nói, “Mẹ, mẹ ơi.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm xuống, giọng nói dành cho Liễu Nhiên tràn đầy thương yêu vẫn trước sau như một, “Liêu Nhiên, con tới đây.”

Liêu Nhiên từ từ buông Hạ Tử Du ra, thân hình bé nhỏ đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm lau đi nước mắt nơi khóe mắt cho con gái, nhẹ giọng nói, “Ba đã nói với con cái gì nhớ không?”

Liêu Nhiên tựa trên vai Đàm Dịch Khiêm, lập tức nín khóc gật gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Liễu Nhiên vào lòng, bình tĩnh nhìn về phía Hạ Tử Du, “Anh sẽ tôn trọng quyết định của em, nhưng anh mong em chuyển đến ngôi biệt thự trước kia của chúng ta ở một tháng. Em yên tâm, anh sẽ không ở lại biệt thự đó, một tháng sau, cho dù em có quyết định như thế nào, anh cũng sẽ không ngăn cản em.”

224. Chương 224 : Sự Dụ Dàng Chỉ Dành Cho Em

Los Angeles, sở cảnh sát XX.

Bên trong văn phòng của cảnh sát trưởng, cảnh sát trưởng Eric mỉm cười nói với Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, việc xét xử cụ thể đối với Kim Trạch Húc sẽ được tiến hành tại Trung Quốc, ông trong vai trò là người bị hại cũng cần phải ra tòa, nhưng ông yên tâm, chúng tôi sẽ bí mật sắp xếp để ông đi trước, để tránh cho ông không bị phóng viên quấy rầy! Về phần tập văn kiện Đường Hân gửi an toàn ở ngân hàng Thụy Sĩ, chúng tôi đã tìm thấy băng ghi âm ở trong đó, sau đó sẽ trình lên tòa án cùng phần hợp đồng chuyển nhượng cổ phần kia, tin rằng dựa vào những thứ này chắc chắn sẽ định tội Kim Trạch Húc và Đường Hân nhanh hơn.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Được, vậy thì làm phiên cảnh sát trưởng!”

Vị cảnh sát trưởng đứng lên, nịnh nọt nói, “Nào dám à, có thể làm việc cho Đàm tổng là vinh hạnh của tôi.”

Đàm Dịch Khiêm cũng đứng dậy bắt tay với cảnh sát trưởng.

Hai tay vị cảnh sát trưởng bắt chặt lấy tay Đàm Dịch Khiêm thể hiện rõ sự nhiệt tình, lúc Đàm Dịch Khiêm đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên vị cảnh sát trưởng lên tiếng, “À, Đàm tổng, có chuyện tôi không biết có nên làm phiền ông hay không?”

Trên gương mặt nghiêm túc của Đàm Dịch Khiêm thoáng hiện lên ý cười, “Cảnh sát trưởng, xin cứ nói đừng ngại.”

Vị cảnh sát trưởng đắn đo một hồi rồi mới nói, “Là thế này, nghi phạm đồng lõa của Kim Trạch Húc còn có một người phụ nữ quốc tịch Trung Quốc tên là Đường Hân. Bởi vì cô ta bị tình nghi có liên qua đến vụ án sát hại một người đàn ông có quốc tịch Mỹ tên là Lorik nên tạm thời bị giữ lại ở Los Angeles để chờ thẩm vấn Nhưng trước khi bị đưa ra thẩm vấn cô ta nói cô ta muốn gặp ông một lần, cô ta nói ông có thể chứng minh cho cô ta sát hại Lorik là hành động tự vệ chính đáng. Bởi vì trước đây cô ta đã từng bị Lorik bắt giữ nhiều năm, cũng bị Lorik cưỡng ép huy hiếp bán dâm, buôn lậu thuốc phiện nên mới phạm tội, cô ta nói là cô ta bị Lorik đuổi giết cho nên trong một lần tự vệ mới lỡ tay giết Lorik. . . .”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, ý bảo cảnh sát trưởng nói tiếp.

“Cảnh sát chúng tôi đã điều tra và xác nhận những lời Đường Hân nói đều là sự thật, cũng điều tra được Lorik chính là một thành viên của băng đảng 3K, vì thế nếu Đàm tổng chịu đứng ra làm chứng cho Đường Hân, Đường Hân mới có thể được phán là tự vệ. Bởi có liên quan đến sự sống chết của Đường Hân, cho nên, mặc dù biết Đường Hân cùng Kim Trạch Húc bắt tay nhau bày mưu đã chọ giật Đàm tổng, tôi đã thận trọng suy nghĩ giúp cô ta hỏi ông một tiếng, ông có muốn gặp cô ta không?”

Đàm Dịch Khiêm hình như rất có hứng thú, khước miệng hơi cong lên nói, “Được.”

Cảnh sát trưởng nói, “Vậy được, tôi sẽ sắp xếp để cho hai người gặp nhau.”

.

Mười phút sau, Đường Hân hai tay bị còng được hai viên cảnh sát áp giải đưa đến phòng thẩm vấn.

Đàm Dịch Khiêm nhàn hạ dựa vào ghế, đôi mắt đen như mực vô cùng hứng thú mà nhìn Đường Hân.

Đường Hân tuân theo sự sắp xếp của viên cảnh sát ngồi đối diện với Đàm Dịch Khiêm, sau đó chờ đợi nhìn tới Đàm Dịch Khiêm.

Hai viên cảnh sát đều lui về phía sau bên cạnh, nhường lại không gian cho họ nói chuyện riêng.

Đường Hân lên tiếng trước, “Dịch Khiêm, bọn họ sẽ kết án em cố ý giết người, nếu em bị định tội và đưa về Trung Quốc, rất có thể em sẽ bị phán tử hình Dịch Khiêm, em không muốn chết. Em sai rồi, em không nên thông đồng với Kim Trạch Húc làm vậy, em van xin anh hãy giúp em một lần này, chỉ cần anh chịu giúp em làm chứng, bọn họ sẽ chỉ xử em là tự vệ chính đáng. Dịch Khiêm, em van xin anh hãy nể tình chúng ta trước đây, cầu xin anh hãy cho em một con đường sống.”

Đàm Dịch Khiêm chỉ mỉm cười nhìn Đường Hân, nhưng không hề lên tiếng.

Tâm trạng Đường Hân bởi vì kích động nên khiến cho chiếc còng trên cổ tay phát ra âm thanh lách cách, cô khẩn cầu nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, em biết em sai rồi.. . . Em xin thề, chỉ cần em được xử phòng vệ chính đáng, em sẽ dâng hoàng ngôi hết mấy năm tù, sau khi em ra tù tuyệt đối em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Em van xin anh!”

Đàm Dịch Khiêm cười lạnh, “Lúc cô hợp tác với Kim Trạch Húc cũng đâu có nghĩ đến việc sẽ thả cho tôi một con đường sống.”

Đường Hân vội vàng nói, “Em chỉ là nhất thời hồ đồ, em bị tức giận làm cho đến mức không còn tỉnh táo nữa Dịch Khiêm, dù nói thế nào đi nữa, em có ngày hôm nay cũng là do bị anh ép buộc Anh bảo cho Lorik biết tin tức về em, làm hại Lorik đuổi giết em khắp nơi, nếu không phải là Kim Trạch

Húc cứu em thì em đã bị Lorik giết chết rồi. Cho nên em không thể không giúp Kim Trạch Húc. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vẫn bình tĩnh nhìn nhả nhìn Đường Hân, chậm rãi thông thả nói, “VẬY ĐÓ ĐỀU LÀ LỖI CỦA TÔI?”

Đường Hân dùng sức lắc đầu, vội vàng nói, “Dịch Khiêm, em không có ý đó, em.”

Khuôn mặt ôn hòa không chút gợn sóng của Đàm Dịch Khiêm trong nháy mắt bỗng chuyển sang lạnh lùng nghiêm túc, giọng nói anh còn lạnh lẽo hơn cả hầm băng, “Tiết kiệm lại hơi sức và nước bọt của mình đi, cô nên dùng số thời gian ngắn ngủi còn lại của mình mà suy nghĩ nên trả lời với quan tòa thế nào kia!”

Đường Hân kinh ngạc tròn tròn hai mắt, “Dịch Khiêm. Anh.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lẽo liếc nhìn khuôn mặt đầy sợ hãi của Đường Hân, giọng nói cũng rét lạnh như ma quỷ vang lên từ địa ngục, “Từ lúc cô sai khiến Arsene làm hại đứa bé trong bụng Hạ Tử Du, thì cô phải nên đoán được, bất luận thắng hay bại, tôi cũng sẽ khiến cho cuộc đời của cô sống không bằng chết! !”

Đáy mắt đen thẳm của Đàm Dịch Khiêm hiện lên sự lạnh lẽo hung ác khiến cho Đường Hân hoảng sợ đến rùng mình.

Nhìn thấy sự sắc bén từ trong đôi mắt hung ác nham hiểm đó của Đàm Dịch Khiêm thì Đường Hân đã biết được kết cục của bản thân mình. Cô biết, cho dù cô có nói gì với Đàm Dịch Khiêm đi chăng nữa cũng đều vô ích.

Giờ đây, tinh thần của Đường Hân đã hoàn toàn suy sụp, ánh mắt cô trở nên ngây dại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngơ ngẩn nhớ về quá khứ.

.

Hơn tám tháng trước, bởi vì cô lại tiếp tục chia rẽ tình cảm của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, cho nên bị anh sai người tiết lộ tung tích của cô cho Lorik

Cô đã từng phóng hỏa suýt nữa thiêu chết Lorik, cô đương nhiên biết nếu như cô bị Lorik bắt được, với tính cách của hắn ta, e rằng ngay cả chết như thế nào cô cũng không biết.

Vì vậy cô bắt đầu trốn đi nơi khác lánh nạn, cô cho là mình đã có thể an toàn lẩn trốn mà sinh sống ở một góc nào đó trên thế giới rồi, nào ngờ, khi Lorik biết được tung tích cô liền lập tức phát sát thủ không ngừng đuổi giết cô, khiến cho cô mỗi ngày đều sống trong sự lo lắng bất an, cho đến một ngày, Kim Trạch Húc đột ngột xuất hiện và nói rằng sẽ giúp cho cô.

Kim Trạch Húc muốn lợi dụng mối quan hệ đã từng giao dịch ma túy giữa Roglia và Lorik mà yêu cầu Lorik bỏ qua cho cô. Thế nhưng, Lorik hận cô đến thấu xương như vậy, hắn tuyên bố tuyệt sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô, Kim Trạch Húc vì bảo vệ cô, không thể không làm cho Roglia và Lorik trở mặt với nhau.

Sau đó cô đã ở lại bên cạnh Kim Trạch Húc, nhưng chưa được bao lâu, Kim Trạch Húc nói với cô, anh ta không có khả năng bảo vệ cho cô cả đời được, nếu cô muốn hoàn toàn thoát khỏi Lorik, vậy chỉ có thể làm cho Lorik biến mất khỏi cõi đời này.

Cô vốn không có lá gan làm như thế, nhưng Kim Trạch Húc nói sẽ giúp cô giải quyết hết mọi hậu quả chu đáo, tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu một chút phiền toái nào, vì vậy, trong một ngôi nhà bỏ hoang, dưới sự trợ giúp của Kim Trạch Húc cô đã tự tay bắn vỡ đầu của Lorik

Sau đó Kim Trạch Húc giữ đúng lời hứa giúp cô giải quyết hết mọi chuyện, trả lại cho cô được tự do một lần nữa.

Cô vạn phần cảm kích Kim Trạch Húc, nhưng Kim Trạch Húc lại yêu cầu cô một việc, đó chính là hợp tác với anh ta đối phó Đàm Dịch Khiêm.

Có trời mới biết, khi cô bị Lorik đuổi giết cô đã căm hận Đàm Dịch Khiêm nhiều đến cỡ nào, thứ tình yêu u mê không tỉnh đó tất cả đều chuyển thành lòng thù hận sâu đậm, vì thế cô đã đồng ý hợp tác với Kim Trạch Húc.

Kế hoạch của Kim Trạch Húc là ly gián quan hệ vợ chồng của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, thời điểm đó Đàm Dịch Khiêm vì chuyện vợ chồng mà bận bịu đến nỗi đầu mả trán nên đã sao lãng công việc ở Đàm thị, bảo cô đứng phía sau điều khiển Arsène lợi dụng hạng mục Vĩnh ở phía Tây của tập đoàn ‘Y’ và ‘Đàm thị’ hợp tác giáng cho Đàm thị một chiêu trí mạng.

Cô vốn cho rằng kế hoạch này rất tốt, nhưng mà không có ai nghĩ đến, kế hoạch của Kim Trạch Húc lại không được thuận lợi như mong đợi, không biết Đàm Dịch Khiêm đã dùng cách gì có thể khiến cho Roglia quay ngược lại phản bội, cuối cùng lại thành công khởi tố Kim Trạch Húc ngồi tù.

Ngay tức khắc, kế hoạch vốn đang tiến triển tốt đẹp trong chớp nhoáng bị sự việc Kim Trạch Húc ngồi tù mà gây ngang. May mắn chính là, Kim Trạch Húc đã sớm biết con người Đàm Dịch Khiêm xưa nay rất thông minh sắc bén, cho nên trước đó Kim Trạch Húc cũng đã bí mật sắp xếp cho cô ở tại nơi ở của hắn, đồng thời bảo cô chỉ được liên lạc với vợ của luật sư Ellen, vì vậy nên thủ hạ của Đàm Dịch Khiêm không tra ra được sự tồn tại của cô.

Lúc Kim Trạch Húc đang ngồi tù, một hôm cô nhận được điện thoại của vợ Ellen gọi đến.

Nội dung trong cuộc điện thoại đó đại khái là Kim Trạch Húc ra lệnh cho Arsène bắt cóc ba mẹ cô, dùng để uy hiếp Hạ Tử Du mắc câu, sau đó dùng Hạ Tử Du bắt Đàm Dịch Khiêm thả người.

Kim Trạch Húc sợ Arsène làm việc xúc động, cho nên ra lệnh cô âm thầm giám sát Arsène không để Arsène phạm sai lầm.

Quan hệ giữa cô và ba mẹ vẫn luôn có vướng mắc, cũng biết ba mẹ vẫn mãi không thể quên được Hạ Tử Du mà coi thường đứa con gái ruột thịt như cô, cho nên cô liền đồng ý với Kim Trạch Húc.

Nhưng, kế hoạch cũng không thuận lợi như đã tưởng.

Lúc Hạ Tử Du biết được ba mẹ nuôi bị bắt cóc tổng tiền nhưng cũng không lập tức chạy đến để giải cứu, lúc đó biết được Đàm Dịch Khiêm đang trên đường trở về biệt thự, sợ Đàm Dịch Khiêm quay lại bên cạnh Hạ Tử Du rồi bọn họ lại càng không có cơ hội để dùng Hạ Tử Du uy hiếp được nữa, vì vậy, để dẫn dụ Hạ Tử Du cắn câu, cô bắt đắc dĩ ra lệnh cho Arsène nổ một phát súng bắn ba mình để cảnh cáo (chưa thấy ai đã man như con này)

Phát súng này quả nhiên khiến cho Hạ Tử Du bất chấp tất cả liều lĩnh chạy ra khỏi nhà họ Đàm, nhân lúc cục diện còn chưa bị Đàm Dịch Khiêm khống chế, bọn họ đã bắt được Hạ Tử Du.

Nào ngờ được, khi bọn họ còn cho rằng kế hoạch đều rất thuận lợi thì Đàm Dịch Khiêm lại hiểu rõ bọn họ đã dùng chiêu giương Đông kích Tây, chính xác tìm được vị trí giam giữ Hạ Tử Du.

Nhưng may mắn thay, mười phút trước khi Đàm Dịch Khiêm tìm được khu nhà xưởng bỏ hoang, Ellen lại nhận được một cuộc điện thoại nặc danh.

Kể nặc danh này gọi điện cho Ellen đã cung cấp cho bọn họ hành tung của Đàm Dịch Khiêm, ngay lập tức cô liền ra lệnh cho Arsène đưa Hạ Tử Du ra khỏi khu nhà xưởng đó Không muốn để Đàm Dịch Khiêm biết bọn họ vì nhận được tin tức mới đưa Hạ Tử Du đi, vì thế bọn họ đã nghĩ ra cách lợi dụng bà Hạ cầu xin Hạ Tử Du rời khỏi, cuối cùng đã rất dễ dàng đưa được Hạ Tử Du đi khỏi chỗ đó.

Quả đúng như dự đoán, khi Đàm Dịch Khiêm chạy đến đã là vườn không nhà trống.

Sau đó thông qua tin tức người nặc danh đó cung cấp, cô mới biết Đàm Dịch Khiêm đã đến Thụy Sĩ.

Lúc cô muốn thay đổi vị trí giam giữ Hạ Tử Du, thì phát hiện Đàm Dịch Khiêm đã đến gần nơi bọn họ giấu Hạ Tử Du.

Cuối cùng, cô quyết định sai người đưa cho Arsène một loại thuốc, loại thuốc này cô lấy được từ tay thuộc hạ của Lorik, cô đã từng muốn dùng loại thuốc này độc chết Lorik, nhưng về phương diện ăn uống Lorik lại cực kỳ cẩn thận cho nên cô chưa có cơ hội thực hiện được.

Mặc dù biết Kim Trạch Húc đã căn dặn cô đến trăm ngàn lần dù có như thế nào cũng không được tổn thương đến Hạ Tử Du, nhưng cô vẫn cố tình gạt Kim Trạch Húc đưa loại thuốc đó cho Hạ Tử Du sử dụng.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm thành công cứu được Hạ Tử Du đi, cô đã chủ động đến bệnh viện Hạ Tử Du được đưa vào tìm Đàm Dịch Khiêm.

Lúc nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ở bệnh viện, cô biết kế hoạch của mình đã thành công, bởi vì lần đầu tiên cô nhìn thấy trên gương mặt xưa nay vui buồn không thể hiện ra của Đàm Dịch Khiêm lúc đó lại nặng nề ngưng trọng.

Đúng vậy, cô ra lệnh cho Arsène cho Hạ Tử Du uống một viên thuốc cực độc có tên là Nga Cao.

Bởi vì thông qua sự điều chỉnh, độc tố trong viên thuốc Nga Cao được hòa tan trộn lẫn với một số chất độc hóa học khác, cho nên bác sĩ làm kiểm tra sức khỏe cho Hạ Tử Du, bọn họ tuyệt đối sẽ không kiểm tra ra được độc tính trong viên thuốc Nga Cao, bọn họ cho rằng chỉ là trúng phải chất độc bình thường mà thôi, mà đợi đến khi bọn họ phát hiện ra thì cho dù có rửa ruột hay áp dụng hàng loạt các phương pháp giải độc cũng vẫn không có hiệu quả, tất cả đều đã muộn, mọi cơ quan nội tạng trong cơ thể của Hạ Tử Du đều đã bị tổn thương rất nặng, cũng có thể bị độc phát tác mà bỏ mạng.

Tuy rằng Đàm Dịch Khiêm đưa Hạ Tử Du vào bệnh viện lớn nhất có uy tín tại Thụy Sĩ, nhưng bệnh viện này cũng chỉ có thể kiểm tra được vẫn chỉ là Hạ Tử Du bị trúng độc, còn nếu muốn biết loại độc tố dẫn chết trí mạng, thì phải cần 24h giờ hoặc nhiều thời gian hơn nữa mới có thể kiểm tra ra độc tố Nga Cao đã được hòa tan với lượng thuốc khác trong cơ thể Hạ Tử Du, đến khi đó, có lẽ Hạ Tử Du vẫn không cứu được mà mất mạng.

Cô đem tất cả tình huống này nói cho Đàm Dịch Khiêm biết, không hề có một chút nào phóng đại lên tình hình nguy hiểm của Hạ Tử Du ở thời điểm đó.

Có lẽ do mọi triệu chứng cô nhắc tới đều trùng với những gì bác sĩ miêu tả với Đàm Dịch Khiêm, cộng thêm lúc đó Hạ Tử Du đã lâm vào trạng thái hôn mê chỉ còn thoi thóp một hơi thở, những lời cô nói đã hoàn toàn thuyết phục được Đàm Dịch Khiêm.

Cô vốn nghĩ rằng Đàm Dịch Khiêm sẽ chất vấn cô một phen, cũng có thể sẽ áp ủ sự may rủi trong lòng, đại khái cô cần phải phí lời để thuyết phục một trận. Nào ngờ, khi Đàm Dịch Khiêm đứng ở cửa phòng bệnh nhìn thấy Hạ Tử Du vẫn đang hôn mê sâu mà bởi vì đau đớn khó chịu đã khiến cô ta rên rỉ thành tiếng, lúc đó hình như Đàm Dịch Khiêm cũng không hề suy nghĩ đắn đo thêm chút nào liền lập tức tiến hành giao dịch với cô.

Cô chưa bao giờ dám nghĩ tới, vì Hạ Tử Du mà Đàm Dịch Khiêm có thể dễ dàng như trở bàn tay buông bỏ hết thấy những gì mình đang có.

Cuối cùng, cô và Đàm Dịch Khiêm đã ký kết giao dịch.

Nội dung mà họ giao dịch rất đơn giản.

Cô yêu cầu Đàm Dịch Khiêm dùng cách thức ghi âm ghi lại cuộc đối thoại với thuộc hạ, nội dung của cuộc nói chuyện đó chính là anh sai khiến cấp dưới đi giết Lorik, dĩ nhiên cô đã tìm cho Đàm Dịch Khiêm một động cơ giết người rất hay, đó là do nhiều năm trước anh vì cứu cô nên đã đắc tội với Lorik, khiến cho Lorik vẫn luôn đuổi giết anh.

Vì Hạ Tử Du, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng đã đồng ý ghi lại phần băng ghi âm này. Không có bất cứ nói biên tập, không tra được thời gian, cũng không có trải qua bất kỳ xử lý gì, cuốn băng ghi âm đó tuyệt đối có thể trở thành bằng chứng tố cáo Đàm Dịch Khiêm vào tù.

Vì giao dịch một cách công bằng, trước tiên cô đưa cuộn băng ghi âm đó giao lại cho một thuộc hạ mà cô tin tưởng, sau đó mới nói cho bác sĩ điều trị chính của Hạ Tử Du biết những thành phần của thuốc.

Cô dĩ nhiên sẽ không nói dối, bởi vì nếu cô không thể cứu được Hạ Tử Du, cho dù trên tay cô đang nắm nhược điểm của Đàm Dịch Khiêm, chắc chắn Đàm Dịch Khiêm cũng sẽ chọn con đường tất cả cùng chết, vì thế, biện pháp duy nhất cô có thể an toàn rời khỏi bệnh viện đó chính là thành thật nói ra thành phần của thuốc.

Cuối cùng đã cứu lại được mạng của Hạ Tử Du, nhưng mặc dù bác sĩ đã cố gắng hết sức, đứa con của Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm vẫn không thể giữ lại.

.

Đường Hân chậm chạp ngược mắt lên, biết mình đã sắp cận kề với cái chết, cô sa sút tinh thần nói, “Tôi thật ngốc, còn tưởng rằng anh đã không còn yêu Hạ Tử Du nữa, hóa ra kỹ năng diễn xuất của anh thật quá cao siêu như vậy.”

Đàm Dịch Khiêm chột nghiêm mặt lại, đôi môi mỏng mím chặt.

Đường Hân bỗng ngược đôi mắt đầy nước lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Tại sao anh làm tất cả mọi chuyện chỉ vì để bảo vệ cho cô ta? Anh biết anh bị tôi khống chế, anh sợ một khi mình bị thua, anh sẽ không có cách nào bảo vệ được cho Hạ Tử Du, cho nên anh một mực đẩy Hạ Tử Du về phía Robert, chỉ là vì muốn bảo vệ Hạ Tử Du.”

Nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, xoay người bỏ đi, bóng lưng anh tản ra hơi thở nguy hiểm lạnh lẽo đưa về phía Đường Hân, giọng nói lạnh lẽo không độ ấm như từ dưới địa ngục vọng lên, “Tốt nhất cô nên cầu nguyện ba mình nằm dưới lòng đất có thể tha thứ cho hành vi tàn nhẫn giết cha của mình đi.”

Đường Hân chậm rãi đứng dậy, bị thương lắm nhắm tự nói, “Anh có biết hay không, tôi làm ra tất cả, chẳng qua chỉ mong muốn anh có thể cầu xin tôi mà thôi. Cho dù cuối cùng anh bị thất bại, chỉ cần anh đồng ý ở bên cạnh tôi, tôi sẽ vĩnh viễn giữ lại cuộn băng ghi âm đó, anh vẫn như trước có thể là tổng giám đốc của Đàm thị ngồi ở trên cao, tôi sẽ không ép anh nghĩ cách để Kim Trạch Húc được ra tù, cũng sẽ không để anh phải nhượng lại 70% cổ phần cho Kim Trạch Húc. Anh có biết hay không, tôi bức anh rơi vào đường cùng, cũng chỉ là vì muốn anh đến cầu xin tôi.”

Những lời nói cuối cùng của Đường Hân tất cả đều biến thành những lời thì thào tự nói, ngay sau đó, cô vừa khóc vừa cười hoàn toàn giống như một người đã bị điên loạn.

.

Lúc ra khỏi sở cảnh sát, cảnh sát trưởng hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, ông có muốn giúp cô Đường làm chứng hay không?”

Đàm Dịch Khiêm đeo kính lên, lạnh lùng nói, “Trước khi cô ta bị hành hình, hãy sắp xếp cho cô ta một vị Cha Sứ đi!”

Cảnh sát trưởng lập tức hiểu ý của Đàm Dịch Khiêm, gật đầu nói, “Được.”

Biệt thự.

Hạ Tử Du ngồi trong phòng khách, cả người ngẩn ngơ vô hồn nhìn màn hình tivi.

Liểu Nhiên từ bên ngoài chạy vào, đột nhiên kéo tay Hạ Tử Du, mừng rỡ nói, “Mẹ, mẹ. Dì nói với con, cây cỏ chanh mà chúng ta trồng đã lớn thật cao rồi.”

Hạ Tử Du mỉm cười nói với con gái, “Ngôn Ngôn, con tự đi xem nhé, mẹ hơi mệt, chỉ muốn ngồi đây nghỉ ngơi một lát.”

Liểu Nhiên mở to đôi mắt đáng yêu hỏi, “Mẹ, mẹ thấy không khỏe sao?”

Hạ Tử Du xoa đầu Liểu Nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu, “Bé ngốc, tại mẹ đang có em bé đó mà, bình thường đều là như thế. Con đi chơi với dì đi!”

Liểu Nhiên nghiêm túc nói, “Dạ, mẹ, nếu mẹ thấy không khỏe thì mẹ phải nghỉ ngơi nha, nếu không cả em bé cũng sẽ mệt nữa đó.”

Hạ Tử Du dịu dàng nói, “Được, một lát nữa mẹ sẽ lên phòng nằm nghỉ.”

“Vậy Ngôn Ngôn đi ra vườn hoa chơi ạ.”

.

Sau khi phòng khách trở về với sự yên tĩnh, Hạ Tử Du vốn cũng chẳng có tinh thần để xem tivi, dần dần cô dựa hẳn cả người vào ghế sofa.

Đúng vậy, cô đã đồng ý với Đàm Dịch Khiêm, trở về sống ở ngôi biệt thự này.

Đàm Dịch Khiêm không thuyết phục được cô, người thực sự thuyết phục được cô chính là Robert.

Đầu tiên Robert hỏi cô là.

Em khẳng định em không còn yêu Dịch Khiêm nữa sao?

Lúc ấy cô không thể nói nổi một chữ.

Ngay sau đó Robert lại nói với cô.

Em không trả lời được nguyên nhân chính em cũng rất rõ ràng, anh không muốn em sau khi đến Riyadh với anh rồi lại hối hận, bởi vì anh đã từng nói với Dịch Khiêm, nếu anh đưa em về Riyadh thì anh sẽ không cho em quay lại nữa, em hãy tự suy nghĩ cho kỹ. Nếu như hiện tại em chưa thể suy nghĩ được, vậy thì hãy tranh thủ một tháng này để suy nghĩ cho thật kỹ.

Cứ như thế, cô ngây ngô đại dốt dọn về căn biệt thự này sống.

Cô thật không ngờ, khi trở lại căn biệt thự này, những ký ức mà cô cho rằng đã phủ đầy bụi kia một lần nữa hiện lên rành rành ra trước mắt, cô thừa nhận, trong hồi ức cô đều là hình ảnh rộn rã một nhà ba người thật vui vẻ và hòa thuận.

.

“Cậu.”

Người giúp việc cung kính lên tiếng chào còn chưa dứt câu, Đàm Dịch Khiêm vào đi vào phòng khách đã phát tay bảo người giúp việc đi ra ngoài.

Sau khi người giúp việc đi khỏi, Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chăm vào Hạ Tử Du lúc này đang trầm tư ngồi trên ghế sofa.

Bỗng nhiên, anh đi về phía Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn quen thuộc đó nên đã đoán ra người tới là anh, cả người cô theo phản xạ căng cứng lên, ánh mắt cố ý né tránh không nhìn thấy anh đang đi về phía mình.

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước mặt Hạ Tử Du, ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng hỏi, “Người giúp việc nói em thấy trong người không khỏe, nói cho anh biết, em thấy khó chịu ở đâu?”

Hạ Tử Du quay mặt đi, né tránh ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đưa tay muốn xoa nhẹ lên mặt Hạ Tử Du, nhưng Hạ Tử Du lại đột nhiên đứng dậy.

Hình như ngay cả nói chuyện với anh cô cũng không muốn.

Đàm Dịch Khiêm cũng đứng dậy theo, nhìn bóng dáng xa cách của cô không thềm ngó ngang tới anh dù chỉ là liếc mắt đã lập tức đi thẳng ra ngoài vườn hoa, tìm anh đau đớn như bị cắt ra thành từng mảnh.

Nói lỏng cà vạt, cởi ra chiếc cúc áo trên cổ áo sơ mi, Đàm Dịch Khiêm mệt mỏi ngồi phịch xuống tựa vào ghế sofa.

Dì Trần giúp việc quan tâm đến gần hỏi anh, “Cậu chủ, trông cậu rất mệt, có muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút không?”

Đàm Dịch Khiêm từ từ nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói, “Không cần đâu, ngoài trời đang có gió, dì mang cho cô ấy cái áo.”

225. Chương 225 : Chỉ Muốn Ôm Cô Ngủ Một Giấc Thật Ngon

Liễu Nhiên đang ngồi xổm trên mặt đất tay cầm chiếc xẻng nhỏ tự nhỏ cỏ cho cây cỏ chanh, nhìn thấy Hạ Tử Du đi vào vườn hoa cô bé lập tức đứng dậy, vui mừng đến nỗi quăng lại chiếc xẻng nhỏ, ịch chạy đến bên chân Hạ Tử Du, “Mẹ, không phải là mẹ nói mẹ mệt muốn đi ngủ sao?”

Hạ Tử Du xoa xoa cái đầu nhỏ của Liễu Nhiên, “À, mẹ đột nhiên không muốn ngủ nữa, đến đây nhìn xem có phải cây cỏ chanh đã cao lớn rất nhiều như Liễu Nhiên nói hay không?”

Liễu Nhiên cười rộ lên lúm đồng tiền chúm chím như hoa, “Dì nói hoa cỏ chanh cũng sắp nở hoa rồi ạ”

“Ừ.”

“Cô chủ.”

Xa xa, dì Trần lên tiếng khẽ gọi cô.

Hạ Tử Du ngược mắt, nhìn thấy dì Trần đang mỉm cười tay cầm theo chiếc áo đi về phía cô.

Hạ Tử Du cũng lễ phép nở nụ cười chào lại dì Trần.

Dì Trần đi tới trước mặt Hạ Tử Du, ôn hòa nói, “Cô chủ, cậu chủ nói ngoài trời đang có gió, bảo tôi mang cho cô cái áo.” Dứt lời dì Trần đem chiếc áo khoác dệt len mềm mại khoác lên người cô.

Hạ Tử Du bỗng sững người hỏi, “Anh ấy. Vẫn chưa đi sao?”

Dì Trần cười rất thân thiện nói, “Có cô chủ ở nhà, sao cậu chủ có thể đi được đây?”

Hạ Tử Du lúng túng cụp mắt xuống, “Dì Trần, dì nói đùa rồi, tôi hiện nay đã không còn là cô chủ gì đó nữa, sau này dì đừng gọi tôi như thế.”

Dì Trần nắm lấy bàn tay mát lạnh của Hạ Tử Du nhẹ nhàng nói, “Cô chủ, cô mới là người đang nói đùa với tôi đó, cô đã về lại với cậu chủ, tương lai nhất định là sẽ ở mãi bên cạnh cậu chủ rồi.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng lắc đầu, chọn sự im lặng không nói thêm gì.

Liễu Nhiên đứng bên cạnh Hạ Tử Du ngược mắt hỏi dì Trần, “Quản gia Trần, ba cháu về rồi sao?”

Dì Trần gật đầu.

Liễu Nhiên lập tức trở nên hào hứng, “Ồ. Con muốn đi tìm ba. Bảo ba chơi ghép hình với con” Nói xong Liễu Nhiên tung tăng nhảy nhót chạy vào trong biệt thự.

Dì Trần cười nói, “Cô Ngôn Tư đúng thật là rất mến tay mến chân với cậu chủ.”

Hạ Tử Du chỉ nhợt nhạt cười một tiếng cũng không nói gì.

Dì Trần nắm tay Hạ Tử Du đi đến chiếc ghế dài bằng gỗ trong vườn hoa, thân thiện nói, “Cô chủ, đúng lúc tôi không có việc gì làm, cô ở vườn hoa một mình không có ai trò chuyện cũng buồn chán, hay là chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút nhé!”

“Được.”

Cô theo chân dì Trần tới ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài trong vườn hoa, trong lời nói của dì Trần vừa có sự thân thiện nhưng không thiếu đi phần cung kính, “Cô chủ, khi cô về lại đây có nhận ra biệt thự này có gì thay đổi không?”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng lắc đầu, “Hoàn toàn vẫn giống như trước kia.”

Dì Trần đột nhiên nói, “Cô không biết, thời gian trước, căn biệt thự này đã bán đi cho người khác rồi. . . .”

Hạ Tử Du kinh ngạc hỏi, “Làm sao có thể?”

Dì Trần từ tốn giải thích, “Tôi cũng không rõ lắm, lúc đó cậu chủ nói muốn bán nó đi, mọi người cũng đã dọn ra khỏi nơi này rồi. Vào hai ngày trước, cậu chủ bảo chúng tôi quay lại, cậu ấy cũng không nói cô sắp về lại đây, cậu ấy chỉ bảo chúng tôi dọn dẹp sửa sang lại, những vật dụng đồ đạc của cô tất cả đều sắp xếp lại giống như lúc trước. Tôi đoán rằng cô sẽ trở lại, quả nhiên, hôm sau cậu chủ đã đưa cô trở về.”

Hạ Tử Du hỏi, “Anh ấy mua lại căn biệt thự này sao?”

Dì Trần trả lời, “Có lẽ là vậy. . . . Có người giúp việc nói cậu chủ đã bỏ ra số tiền gấp ba với giá khi bán, mới có thể mua lại được căn biệt thự này.”

Hạ Tử Du không hiểu hỏi, “Nếu còn muốn căn biệt thự này, tại sao anh ấy phải bán nó đi?”

Dì Trần giải thích, “Bởi vì cô chủ đã không còn ở nơi này nữa, cho dù cậu chủ có ở lại đây cũng sẽ chỉ khiến cho cậu ấy nhớ tới thời gian khi cô và cậu ấy còn ở bên nhau. . . .”

Hạ Tử Du im lặng không nói.

Dì Trần dùng tư cách của bậc trưởng bối chân thành nói với cô, “Cô chủ, thật ra khi cô rời khỏi cậu chủ, khoảng thời gian đó tâm trạng cậu ấy rất thường không tốt. . . . Mặc dù bên ngoài đều âm ỉ dồn đả chuyện cậu chủ và cô Đan yêu nhau, nhưng tôi biết rõ trong lòng cậu chủ chỉ có cô, những ngày cô mới rời khỏi biệt thự, mỗi ngày cậu chủ đều tắt đèn ngồi một mình trong phòng khách, nhìn cậu ấy có vẻ như rất cô độc buồn bã.”

Hạ Tử Du từ từ rũ mắt xuống, giọng cũng nghèn nghẹn nói, “Dì Trần, giữa tôi và anh ấy. . . . Có rất nhiều rất nhiều chuyện mà bây giờ tôi không biết nên chấp nhận và đối mặt với nó như thế nào, tôi cần có thời gian để suy nghĩ.”

Dì Trần gật đầu, “Suy nghĩ kỹ càng cũng là việc làm tốt, cuộc đời của một người, người quan trọng nhất đó là một nửa còn lại của mình, muốn tìm được người mình thích mà người đó cũng thích mình là một chuyện không hề dễ dàng gì. . . .” Thở dài một hơi, dì Trần lại nói sang chuyện khác, “Ôi trời, cô xem tôi thật là nhiều chuyện, nói đến quên hết cả thời gian rồi, cô chủ, tôi còn phải đi căn dặn người làm chuẩn bị bữa tối, vậy....Tôi đi trước nhé. . . .”

“Được.”

Buổi tối Đàm Dịch Khiêm ở lại biệt thự dùng bữa tối.

Thật ra thì hai ngày nay khi Hạ Tử Du chuyển vào biệt thự, dường như mỗi ngày Đàm Dịch Khiêm đều đến mấy lần để gặp cô, mặc dù cô nói chuyện với anh rất ít nhưng anh vẫn cứ ân cần hỏi han cô như trước đây, đối với cô cũng rất tôn trọng.

Bởi vì hai buổi tối trước đó Đàm Dịch Khiêm không có ở lại biệt thự ăn tối, cho nên tối nay khi nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ở lại dùng bữa tối, lúc ăn cơm Hạ Tử Du có phần không được tự nhiên, cả người sượng cứng không nói, ánh mắt thì cứ luôn tránh né không dám nhìn tới Đàm Dịch Khiêm.

Cứ như thế, bầu không khí của bữa ăn tối vô cùng quỷ quái, mặc dù Liễu Nhiên không ngừng tạo ra đủ mọi đề tài mong muốn ba mẹ vui vẻ với nhau, nhưng thái độ của Hạ Tử Du vẫn lạnh lùng trầm mặt, cả bữa ăn tối trôi qua như thế, Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm cả hai không ai hé miệng nói với ai câu nào.

Dì Trần vẫn đợi ở bên cạnh có lẽ nhìn thấy Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm cả hai đều không có động tĩnh gì, nhất thời thấy sốt ruột, dì Trần cười cười đi tới bàn ăn, cung kính hỏi, “Cậu chủ, cũng đã trễ rồi, tối nay cậu có muốn nghỉ lại ở biệt thự không? Nếu cậu nghỉ lại, bây giờ tôi sẽ đi căn dặn người làm mang đồ ngủ cậu thường mặc và đồ dùng rửa mặt cậu hay dùng mang vào phòng cô chủ nhé!”

Câu hỏi này của dì Trần ngay lập tức khiến Hạ Tử Du giật mình ngẩn ra.

Dịch Khiêm vốn đã ngược mắt nhìn về phía Hạ Tử Du anh cũng nhìn thấy phản ứng vào lúc này của Hạ Tử Du, sau khi im lặng vài giây, anh nhỏ nhẹ từ tốn nói với dì Trần, “Không cần, tối nay công ty còn có việc, tôi sẽ trở về công ty.”

Liễu Nhiên lên tiếng hỏi, “Ba, buổi tối ba vẫn còn phải làm việc sao?”

Đàm Dịch Khiêm bỏ bộ đồ ăn trong tay xuống, ầm ập nhìn con gái nói, “Ừ.”

Liễu Nhiên vươn tay ôm lấy tay ba mình, làm nũng nói, “Nhưng mà Ngôn Ngôn muốn tối nay ba kể chuyện cổ tích cho Ngôn Ngôn nghe, lâu lắm rồi Ngôn Ngôn không có được nghe ba kể chuyện mà. . . .”

Không ai nhận ra, lúc này Đàm Dịch Khiêm đang dùng khước mắt nhìn tới Hạ Tử Du, nhưng mặc kệ ai nói gì Hạ tử Du cũng không có bất kỳ phản ứng nào, trong đôi mắt trong suốt chỉ hiện lên sự lạnh nhạt thờ ơ.

Cuối cùng Đàm Dịch Khiêm đành trả lời con gái, “Tối nay ba bận rồi, ba sẽ tranh thủ khi khác trở lại kể chuyện cho con nghe nha!”

Liễu Nhiên bắt đầu ăn vạ, cô bé túm chặt lấy tay áo sơ mi của Đàm Dịch Khiêm, bĩu môi nói, “Không chịu, không chịu. Ba. Con muốn ba kể chuyện cổ tích cho con nghe.” Liễu Nhiên chỉ cần đơn giản nặn ra vài giọt nước mắt, dùng dáng vẻ đáng thương để có sự được sự đồng cảm của ba mẹ.

Dì Trần thấy vậy liền bế Liễu Nhiên lên, bà đau lòng lau đi những giọt nước mắt tràn khỏi hốc mắt Liễu Nhiên, khấn cầu nói, “Cậu chủ, cậu xem, cô Ngôn Tư đã khóc rồi này, hay là tối nay cậu ở lại biệt thự đi.”

Hạ Tử Du từ nãy đến giờ vẫn không nói gì lúc này mặt lạnh như tiền nhìn tới con gái nói, “Ngôn Ngôn, không cho phép con quấy rối.”

Liễu Nhiên giống như một đứa trẻ phạm lỗi cúi gầm mặt xuống.

Dì Trần thấy thái độ kiên quyết của Hạ Tử Du, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đành nhỏ nhẹ dỗ dành Liễu Nhiên.

Đột nhiên Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, anh bế lấy Liễu Nhiên từ trong lòng của người giúp việc.

Liễu Nhiên tủi thân lập tức gục đầu lên vai Đàm Dịch Khiêm, cái miệng nhỏ nhắn phụng phịu chu lên.

Đàm Dịch Khiêm yêu thương hôn lên gương mặt non nớt của Liễu Nhiên, dỗ dành nói, “Tối nay ba phải về công ty để xử lý công việc, bây giờ ba kể chuyện cổ tích cho con nghe nha.”

Liễu Nhiên nín khóc mỉm cười, gật đầu lia lịa, “Dạ, dạ.”

Bên trong phòng trẻ con, Đàm Dịch Khiêm ngồi bên mép chiếc giường đáng yêu của Liễu Nhiên, không phải kể chuyện cổ tích cho con gái nghe, mà chỉ giống như trước kia nói chuyện phiếm với con gái vô cùng tự nhiên thoải mái.

Đôi mắt trong veo tròn to của Liễu Nhiên mở lớn tò mò hỏi, “Ba, có phải mẹ không muốn ở cùng với ba nữa đúng không ạ?”

Đàm Dịch Khiêm cười khẽ, “Sao con lại hỏi vậy?”

Liễu Nhiên thành thật nói, “Tại mẹ không chịu nói chuyện với ba gì hết, mỗi lần Ngôn Ngôn nhắc ba trước mặt mẹ, mẹ đều không được vui.”

Đàm Dịch Khiêm nhún mày hỏi, “Vậy sao? Mỗi lần ở bên mẹ, con nhắc đến ba thì mẹ con đều không vui sao?”

“Ba, mẹ đang giận ba.”

Ngay cả một đứa bé cũng nhìn thấy được.

Khước miệng Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhếch lên, “Vậy con nói ba nghe xem, ba nên làm gì đây?”

Liễu Nhiên nói, “Có nhiều lúc Ngôn Ngôn làm cho mẹ giận, những lúc đó Ngôn Ngôn sẽ ôm chặt lấy mẹ không buông ra, vậy là mẹ sẽ hết giận Ngôn Ngôn ngay. Ba, mẹ đang giận ba, vậy ba cũng đến ôm mẹ đi, rồi năn nỉ mẹ đừng có giận ba nữa.”

Đàm Dịch Khiêm bị cử chỉ giải thích ngây thơ của Liễu Nhiên chọc cho cười, “Được rồi, con nít đừng có quan tâm đến chuyện của người lớn, mau đi ngủ sớm đi.”

Hai mắt Liễu Nhiên tròn to, ngây thơ hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ba, ba sẽ không bỏ con và mẹ nữa có đúng không?”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm chợt sáng lại trong vài giây.

Liều Nhiên thấy ba không trả lời lập tức buồn buồn nói, “Ba lại không cần mẹ và Ngôn Ngôn nữa rồi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm dõ dằn nói, “Ngốc ạ, ba vĩnh viễn sẽ không rời bỏ con và mẹ và con nữa đâu”
Cho dù cuối cùng cô có lựa chọn như thế nào, anh vẫn sẽ chăm sóc bảo vệ hai mẹ con họ thật tốt.

“Có thật không?”

“Thật.”

Liều Nhiên ngồi dậy, ngọt ngào hôn một cái ‘chụt’ lên gò má của Đàm Dịch Khiêm, “Ba.”

“Ngoan, ngủ đi.”

Liều Nhiên ngoan ngoãn nằm xuống, kéo chăn lên rồi nói, “Ba, chúc ngủ ngon.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, hôn nhẹ lên trán Liều Nhiên một nụ hôn.

Vào lúc Đàm Dịch Khiêm xoay người bước đi, Liều Nhiên đột nhiên nhỏ giọng nói thêm một câu, “Ba, buổi tối mẹ ngủ không có đóng cửa.”

Bởi vì Hạ Tử Du mang thai, dì Trần dứt khoát bắt Liều Nhiên ngủ ở phòng trẻ, nói là lúc ngủ Hạ Tử Du vốn chẳng yên phận chút nào, lỡ như Liều Nhiên cũng giống như thế, không cẩn thận để bị thương đến đứa bé trong bụng Hạ Tử Du vậy thì không tốt.

Hạ Tử Du biết dì Trần muốn để chỗ trống còn lại trên giường cho ai, nhưng cô cũng biết tướng ngủ mình thật sự không tốt, cho nên cô đã đồng ý với dì Trần, nhưng nghĩ đến Liều Nhiên rất hay đòi cô, cô buộc lòng không thể khóa cửa phòng, để buổi tối lúc con gái cần thì có thể chạy sang tìm cô.

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi, cô nhóc nghịch ngợm nhắm chặt mắt giả vờ như đang ngủ rất ngon, Đàm Dịch Khiêm không nén nổi lại mỉm cười.

.

Phòng của Hạ tử Du hiện giờ cũng chính là phòng ngủ của cô và Đàm Dịch Khiêm trước kia, vì vậy phòng ngủ của cô cũng ở ngay bên cạnh phòng trẻ của Liều Nhiên.

Đàm Dịch Khiêm đóng cửa phòng trẻ con, vốn dĩ nên rời đi, nhưng khi anh đi ngang qua căn phòng cách vách, bước chân anh rốt cuộc vẫn dừng lại ở trước cửa phòng cô.

Sau khi chần chừ mấy giây, anh giơ tay gõ nhẹ lên cửa phòng.

Người trong phòng hình như không có phản ứng, anh lại gõ thêm hai tiếng.

Cô vẫn không lên tiếng.

Tưởng rằng cô biết là anh cho nên mới không muốn lên tiếng nói chuyện, anh đang định rời đi, nhưng lúc gõ cửa lại vô tình đẩy ra một khe hở để cho anh có thể nhìn thấy cô đang ngủ rất say ở trên giường lớn.

Có lẽ do dáng vẻ điềm tĩnh lúc cô ngủ khiến cho anh không thể cất bước đi tiếp nữa, cuối cùng anh vẫn đẩy cửa đi vào phòng cô.

Nhẹ tay đóng cửa phòng lại, anh ngồi xuống ở mép giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt thuần khiết lúc ngủ say của cô giống hệt như một cô bé nữ sinh.

Bởi vì mang thai thích ngủ, cô ngủ rất say, hình như đang có một giấc mơ ngọt ngào, khóe miệng còn hơi cong lên.

Anh cứ lẳng lặng ngồi trong màn đêm yên tĩnh mà ngắm nhìn cô, mắt nhìn đắm đắm không hề chớp lấy một lần.

Đột nhiên anh nhớ đến lời cô nói vào hai hôm trước.

‘Đúng là tôi có yêu anh, nhưng anh đã vứt bỏ tình yêu của tôi, vô tình như một món đồ bỏ đi.’

Anh rất muốn nói cho cô biết, cho tới bây giờ anh chưa từng xem tình yêu giữa họ như một thứ đồ bỏ đi, anh yêu cô hơn tất cả mọi thứ.

Yêu thương vô hạn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh không tự chủ được đưa tay muốn chạm vào mặt cô.

Thế nhưng, khi tay anh sắp chạm đến gương mặt cô thì đúng lúc đó cô đang say sưa trong giấc mộng lại đột nhiên ngọt ngào lên tiếng gọi, “Robert.”

Tay anh rút nhanh về, nghe cái tên này bật ra từ miệng cô, anh không vui nhú chặt hai hàng lông mày.

Hạ Tử Du dường như đang chìm đắm trong giấc mộng đó, trên mặt cô vẫn còn gợi lên ý cười nhẹ, nỉ non nói, “. Em tin rằng, được làm người phụ nữ của anh sẽ rất hạnh phúc.”

Đàm Dịch Khiêm không hề hay biết lúc này thật ra Hạ Tử Du đang mơ thấy một cuộc hôn lễ ——

Trong hôn lễ, Hạ Tử Du đang mặc áo lụa trắng trông thấy bóng lưng cô đơn của Robert quay đi rời khỏi đám cưới, cô gọi Robert lại, sau đó hỏi Robert, “Anh muốn đi đâu?”

Robert xoay người đi, phong thái vẫn đẹp trai tà mị như thế, anh vô cùng tự nhiên thoải mái mà trả lời cô, “Đi tìm hạnh phúc của anh.”

Cô chúc phúc cho anh, “Chắc chắn anh sẽ tìm được, em tin rằng, được làm người phụ nữ của anh sẽ rất hạnh phúc.”

Nếp nhăn giữa trán của Đàm Dịch Khiêm càng sâu, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh ngày hôm đó cô suy sụp khóc lóc gọi điện thoại cho Robert, tìm anh chọt đau nhói.

Ngay lập tức, anh cúi đầu xuống hung hăng chà xát lên môi cô.

Đôi môi anh bá đạo tàn sát bờ môi đỏ mọng của cô, tất cả mọi động tác đều giống hệt như anh đang ghen.

Rốt cuộc cô cũng cảm thấy môi mình đau rát mà lúng búng lên tiếng, “Ừm.”

Nghe tiếng cô nói mới, lúc này anh mới chậm rãi buông cô ra.

Hình như cô cũng chưa hoàn toàn tỉnh lại, chỉ vụng về lẩm bẩm hai tiếng gì đó rồi lại chìm vào mộng đẹp.

Đàm Dịch Khiêm đứng lên, buồn bực nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ngủ say sưa của cô.

Dần dần, tim anh cũng bình tĩnh trở lại.

Sau đó, anh nói lỏng cà vạt, cởi nút áo sơ mi ra rồi đi vào phòng tắm.

.

Hôm sau, chân trời vừa hừng sáng, bởi vì có một giấc ngủ đầy đủ nên vừa sáng sớm Hạ Tử Du đã tỉnh dậy.

Khi cô cảm thấy trên hông mình đang được một cánh tay nâng nặng rất quen thuộc đặt lên thì đôi mắt vốn đang buồn ngủ của cô trợn to lên.

Len lỏi vào trong hơi thở là hương thơm nam tính thoang thoảng dễ chịu của người nào đó đang thở đều đều phả vào mặt cô, Hạ Tử Du sửng sờ kinh hãi mà trợn to mắt lên, sau đó không dám tin từ từ quay mặt sang.

Đập vào mắt là khuôn mặt đàn ông tuấn mỹ không tì vết của Đàm Dịch Khiêm, đôi mắt trợn to của Hạ Tử Du trong nháy mắt càng phóng lớn hơn, giây phút này ngay cả hô hấp của cô dường như cũng muốn đình chỉ.

Trời ơi.

Anh. Anh thế nào lại.

Lúc nhận ra vật đang vắt qua eo cô là cánh tay trần trụi của anh, cô dùng sức hất cánh tay anh ra, sau đó nhấc chân lên nhìn xem lại mình ở trong chăn.

Thấy áo ngủ vẫn đầy đủ không sút mẻ gì, cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh chăm chăm tỏ vẻ không vui mà nhú mày.

Sau khi lạnh lùng lườm anh mấy giây, cô xốc chăn lên chuẩn bị bước xuống giường.

Vậy mà, lúc cô đang giận dữ muốn xuống giường thì hông của cô lại bất ngờ bị một cánh tay mạnh mẽ cuốn lấy.

Trong phút chốc, chỉ một động tác nhẹ nhàng đơn giản, anh đã thành công kéo cô về lại trong ngực mình.

“Đàm.”

Cô còn chưa mắng được tròn câu, anh đã nhắm lại hai mắt làm động tác ‘suyt’ với cô rồi ôm cô vào lòng, giọng anh khàn và nhỏ đầy từ tính nói, “Đã rất lâu rồi anh không được ngủ một giấc ngon như tối hôm qua. Em nằm lại với anh thêm một lát.”

“Đàm Dịch Khiêm! !”

Hạ Tử Du giơ tay dùng sức né tránh đụng chạm với Đàm Dịch Khiêm, nhưng có làm thế nào đi nữa thì Đàm Dịch Khiêm vẫn gọn gang khóa chặt cô trong lòng anh.

Không muốn làm tổn thương đến đứa bé trong bụng, Hạ Tử Du cố gắng giữ cho mình bình tĩnh lại, cô nhẫn nhịn sự tức giận bị anh bá đạo ôm vào trong ngực, lạnh lùng nói, “Anh tuân thủ lời hứa của mình chính là như thế này sao?”

Giây phút này, đôi mắt đen nhánh của Đàm Dịch Khiêm mở ra, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

Thật ra Đàm Dịch Khiêm tỉnh dậy còn sớm hơn cả Hạ Tử Du, anh đang tận hưởng cảm giác được ôm áp cô, cho nên khi cô cự quậy tỉnh lại trong lòng anh thì anh lại giả vờ như đang ngủ.

Hạ Tử Du thấy anh không nói lời nào, cô lập lại thêm lần nữa, “Anh nói với tôi là anh sẽ không ở lại biệt thự.”

Trong chớp mắt, Đàm Dịch Khiêm thật giống như đã bị cô chọc giận, anh trở người dậy đè lại Hạ Tử Du ở dưới thân mình.

Dĩ nhiên, tránh để làm bị thương đến cục cưng trong bụng Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm đè lên người cô cũng không có dùng nhiều sức, so với sự dịu dàng của hai ngày trước, giờ phút này anh giống như một con Sư Tử đang bị chọc giận, anh hạ giọng nói, “Anh nói anh không ở lại biệt thự, nhưng anh không có nói là thỉnh thoảng anh không được ngủ lại! !”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn anh, đã bị cái giọng ăn vạ của anh làm cho tức đến phát ghen, “Anh. Anh là đồ khốn kiếp!”

Anh nhìn thẳng vào hai mắt tức giận của cô, trầm giọng nói, “Tại sao cứ phải xa lánh anh như vậy?”

Hạ Tử Du nghiêng đầu đi, im lặng không lên tiếng.

Đàm Dịch Khiêm xoay mặt Hạ Tử Du lại, tiếp tục hỏi, “Tại sao dám gọi tên người đàn ông khác trong khi ngủ?”

Hạ Tử Du bị buộc phải nhìn vào đôi mắt đen thẳm u ám đang lóe lên sự nguy hiểm của anh, đối với câu anh hỏi cô vốn chẳng hiểu gì, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu lên tiếng trả lời anh.

Đột nhiên Đàm Dịch Khiêm cúi đầu hôn lên môi cô.

“Ừm.” Hai mắt kinh ngạc trợn to, Hạ Tử Du vung hai tay liên tục đánh đấm lên sống lưng trần của anh.

Đàm Dịch Khiêm âu yếm nhẹ nhàng gặm cắn nhắm nháp môi cô chỉ vì muốn để cho cô nhận thấy lòng tham độc chiếm của anh.

Qua thật lâu, Đàm Dịch Khiêm mới chịu buông Hạ Tử Du ra.

Lúc này Hạ Tử Du cũng không có hành động phản kháng nào nữa, hốc mắt cô đỏ lên, cố chấp quay mặt sang hướng khác.

Thấy hai mắt nhuốm đỏ của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm lần nữa xoay mặt cô lại, nhìn dáng vẻ ngấm ngấm chịu đựng kiềm chế để khỏi khóc của Hạ Tử Du, anh khàn giọng hỏi, “Khi đối mặt với anh, em thật thấy đau khổ như vậy sao?”

Sự chua chát dâng lên cổ họng Hạ Tử Du, cô nghẹn ngào đến một câu cũng không thể nói được.

Nhớ lại lúc cô lầm bầm trong giấc mơ, sự chua chát khiến cho hầu kết của anh chuyển động, giọng nói còn khàn hơn so với lúc này, “Em thật đã có tình cảm với Robert rồi, phải không?”

Hạ Tử Du không nói gì, nhưng nước mắt của cô đã không kiềm chế được mà ngưng tụ đầy trong hốc mắt.

Giọng Đàm Dịch Khiêm càng nặng nề hơn ép hỏi, “Anh muốn em trả lời anh! !”

Ngữ điệu khàn khàn của anh tăng lên khiến cho sự phòng vệ trong lòng cô sụp đổ, mắt cô mờ nước nhìn anh, nói từng câu từng chữ, “Anh tổn thương tôi, vứt bỏ nhân cách của tôi không thêm ngoảnh lại, chỉ làm chuyện mà anh cho là đúng, anh còn muốn tôi thế nào nữa đây?”

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không thể nào quên đi tất cả xem như chưa từng xảy ra.

Lời của cô như một lưỡi kiếm sắc bén đâm vào tim anh đau nhói.

Anh đã từng nói, nếu như cô có chọn lựa tốt hơn, anh sẽ buông tay cô.

Nhưng mà, giờ khắc này, muốn làm được điều đó, sao lại gian nan đến thế.

Tuột xuống khỏi người cô, anh lập tức bước xuống giường mặc quần áo vào.

Hạ Tử Du kéo chăn lên, ánh mắt không thể kiềm chế được mà nhìn về phía anh.

Đàm Dịch Khiêm quay lưng về phía cô cài lại cúc áo sơ mi.

Trước lúc bước ra khỏi phòng, giọng nói của anh đã trở về với sự ôn hòa giống như trong mấy ngày qua nói với cô, anh trầm giọng nói, “Anh xin lỗi vì đã không tôn trọng sự lựa chọn của em.”

226. Chương 226 : ‘chuyện Tốt’ Vô Tội Bị Cắt Ngang

“Đàm thị”, trong phòng làm việc tổng giám đốc.

Ném chìa khóa xe lên mặt bàn, Đàm Dịch Khiêm nổi giận đùng đùng ngồi vào sau bàn làm việc, sắc mặt cũng lạnh lùng không kém.

Bỗng dưng anh hung hăng dấm tay lên cạnh vách tường trắng.

Lúc chị Khoan thư ký ôm một chồng văn kiện đi vào phòng làm việc đúng lúc nhìn thấy dáng vẻ Đàm Dịch Khiêm tức giận dấm tay lên tường, chị lập tức cúi đầu dè dặt đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

“Dạ, tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm dần xuống tâm tình, khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh khi ở trước mặt cấp dưới.

Chị Khoan sợ sệt để chồng văn kiện đã sắp xếp ổn thỏa lên bàn làm việc Đàm Dịch Khiêm, cung kính nói, “Đây là văn kiện và lịch hẹn hôm nay mà ông cần xem.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt đáp lại, “Ừ.”

Chị Khoan lại nói, “Cảnh sát thành phố Y yêu cầu ông sắp tới đến tòa án ‘XX’ ở thành phố Y một chuyến, nói là ông phải tham dự trước khi thẩm lí và phán quyết Kim Trạch Húc lần cuối cùng.”

Đàm Dịch Khiêm mở ra văn kiện trước mặt, vẫn chỉ dùng giọng mũi hờ hững đáp lại.

Vốn nên rời đi nhưng lúc này chị Khoan lại đứng im chần chừ một chỗ, chị ngược mắt lên lên nhìn gương mặt không có chút tình cảm nào của Đàm Dịch Khiêm, nhưng nghĩ đến lúc nào cũng vui buồn không để

lộ ra cảm xúc của Đàm Dịch Khiêm cộng thêm vừa rồi còn nổi giận đùng đùng, những lời chị Khoan vốn muốn nói chỉ đành phải nuốt nghẹn trở về.

Tuy cúi đầu xem văn kiện nhưng Đàm Dịch Khiêm vẫn nhìn thấy thái độ chần chừ của chị Khoan, anh nhẹ giọng nói, “Chuyện gì, nói đi.”

Bóng dáng chị Khoan đang muốn xoay người đi lập tức khựng lại, vô cùng sợ hãi năng lực quan sát người của Đàm Dịch Khiêm, đầu tiên chị cười hi hi, sau đó ngượng ngịu lên tiếng nói, “Dạ. Tổng giám đốc, tôi muốn xin ông cho tôi tạm thời nghỉ hai tháng.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lên nhìn thư ký của mình, “Có chuyện gì sao?” Mặc dù chị Khoan đã bước vào tuổi trung niên, nhưng từ khi nhận chức thư ký tới nay làm việc luôn biểu hiện rất xuất sắc.

Trên khuôn mặt dịu dàng thùy mị của chị Khoan hiện lên sự thẹn thùng như mấy cô gái trẻ, nhẹ gật đầu, “Là thế này, tôi sắp kết hôn rồi, chồng sắp cưới tôi muốn tôi có thể xin nghỉ để cùng với anh ấy sắp xếp chuẩn bị cho hôn lễ, sẵn tiện cũng xin nghỉ luôn cho tuần trăng mật. Tuy nhiên, công việc thư ký tôi đã giao lại cho trợ lý tôi rồi, cô ấy sẽ làm thật chu đáo.”

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm bởi vì nghe tin vui của chị Khoan mà thoáng giãn ra, “Ừ.”

Chị Khoan cảm kích vui mừng cười như trẻ con, “Cám ơn tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm phát tay ý bảo chị Khoan lui ra.

Chị Khoan vui sướng xoay người đi, ý cười nở rộ đầy mặt.

“Á.”

Bởi vì đắm chìm trong sự vui sướng, khi chị Khoan đi ra khỏi phòng làm việc tổng giám đốc thì vô tình đụng phải trợ lý mới thăng chức của tổng giám đốc.

Trợ lý nhìn thấy dáng vẻ vui sướng đó của chị Khoan, vội chúc mừng nói, “Sắp kết hôn rồi, vui đến nổi mắt hồn luôn à?”

Chị Khoan mím môi cười nói, “Vừa rồi tổng giám đốc đã đồng ý cho tôi nghỉ phép.”

Trợ lý dùng giọng chúc mừng trêu chọc nói, “Không biết là người phụ nữ lớn tuổi nào đã nói nha, ngựa tốt không quay đầu lại ăn cỏ, còn nói cả đời này dù không ai thèm lấy tuyệt đối cũng sẽ không làm cái loại chuyện ngu xuẩn như kết hôn lại. Ai ngờ, người nào đó lại đúng thật là ‘quay đầu lại ăn cỏ’ à.”

Chị Khoan xấu hổ nói, “Thật đáng ghét. Đều do tên ma đó, mỗi ngày ba lần năm lượt cứ lượn lờ ở trước mặt tôi, đuổi mãi cũng không đi, đẩy mãi cũng không ra.”

Trợ lý cười nói, “Đó chẳng qua là do hai người vẫn còn tình cảm với nhau, nếu không, dù chồng trước có quần lấy đeo bám chị không tha, chị cũng không thể nào động lòng được đâu à?”

Chị Khoan mỉm cười không nói.

Trợ lý đột nhiên sực nhớ ra điều gì, vội lo lắng nói, “Ồi, tôi quên mất, tôi đang tới tìm tổng giám đốc. Chết rồi, chết rồi.”

.

Trợ lý An Nhã đang báo cáo về tài vụ trong tháng với Đàm Dịch Khiêm nhưng Đàm Dịch Khiêm hầu như không hề nghe lọt vào tai, anh dựa vào ghế dựa đang nghĩ tới cuộc nói chuyện giữa chị Khoan và An Nhã mới vừa rồi.

An Nhã báo xong báo cáo, nhỏ giọng hỏi, “Tổng giám đốc, ông có muốn trưởng phòng tài vụ báo cáo lại với ông lần nữa không?” Thấy Đàm Dịch Khiêm vẫn không có phản ứng, An Nhã lo sợ công việc của trợ lý mới nhận này có chỗ mình làm chưa tốt.

Đàm Dịch Khiêm giật mình khôi phục lại vẻ lạnh lùng nghiêm túc nói, “Không cần, cô đi ra đi!”

“Dạ.”

Lúc này, điện thoại di động Đàm Dịch Khiêm để trên bàn đồ chuông.

Liếc nhìn số điện thoại trên màn hình, Đàm Dịch Khiêm lập tức nhận nghe.

Trong điện thoại là giọng nói lo lắng của Robert, “Sao rồi, sao rồi hả? Nghe con gái nuôi tôi cũng chính là con gái cưng của cậu kể, tối hôm qua cậu ngủ ở phòng Tử Du sao. Ha ha, Đàm tổng, cậu xuống tay cũng mau lẹ thiệt nha?”

Đàm Dịch Khiêm dựa người ra phía sau, nét mặt không vui nói, “Con gái tôi từ lúc nào đã thành con gái nuôi của cậu vậy?”

“Cậu nói vậy là không được. Tôi chăm sóc cho vợ và con gái cậu bấy lâu nay, cậu để con gái cậu nhận tôi làm ba nuôi thì thế nào?” Đột nhiên nhận thấy cách nói chuyện của Đàm Dịch Khiêm có gì đó không đúng, Robert lập tức nhạy cảm hỏi, “Đợi chút, xem giọng điệu này của cậu? Xem ra tối hôm qua không được thuận lợi à.”

Tuần nhan Đàm Dịch Khiêm chợt sa sầm, lạnh lùng nói, “Không liên quan tới cậu.”

Robert khoái trá cười, “Chắc chắn, ghen tức kiểu này, chắc không phải là tối hôm qua Tử Du ngủ nằm mơ gọi tên tôi chứ?”

Đàm Dịch Khiêm càng nhú chặt mi tâm, không hề che giấu sự ghen tức của mình, “Cậu đừng theo quỷ nhiều cô ấy! ”

Robert vô tội nói, “Tôi quấy nhiễu cô ấy? Đàm đại tổng giám đốc, cậu đừng có quên, trước đây cậu đã giao Tử Du cho tôi đấy, nếu không phải định lực của tôi tốt, và tâm của Tử Du cũng không có dành cho tôi, cậu cho rằng tôi sẽ để cô ấy trở lại bên cậu sao?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Tóm lại, trước khi một tháng kỳ hạn kết thúc, cậu đừng mong luẩn quẩn ở bên cạnh cô ấy.”

Robert lập tức vì mình bất bình, “Tôi nói này Đàm tổng, cậu định qua cầu rút ván sao? Tôi giúp cậu chăm sóc cho vợ con, cậu không có một tiếng cảm ơn tôi đã dành đi, lúc này cậu vì không hưởng được lợi từ Tử Du liền trút giận lên đầu tôi, tôi nói cho cậu biết, loại người xấu tính như cậu mà muốn dỗ ngọt Tử Du quay về hả, cậu cứ đợi đi.”

Đàm Dịch Khiêm lập tức cúp máy.

Ném điện thoại di động lên mặt bàn, trên mặt Đàm Dịch Khiêm càng thêm bao phủ một tầng sương lạnh, thế nhưng chỉ mấy giây sau, khóe môi Đàm Dịch Khiêm nhếch nhếch lên, trông mắt cũng từ u ám suy sụp mà trở nên phát sáng giao hoạt.

-

Trời vừa sáng dì Trần đã nghe người giúp việc kể lại tối hôm qua nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm ở phòng của Hạ Tử Du, lòng dì Trần vô cùng vui mừng, vì muốn thử xem Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm có phải đã làm lành lại hay không, dì Trần lập tức liền bưng chén thuốc an thai cũng là bùa hộ mệnh mang đến cho Hạ Tử Du, nhưng không ngờ.

Hạ Tử Du nhìn thấy dì Trần đưa thuốc tới liền hiểu được dụng ý của dì Trần, cô lập tức nói thẳng với dì Trần, “Dì sắp xếp cho Ngôn Ngôn tối nay qua đây ngủ với tôi, tôi không muốn bị người khác quấy rầy.”

Tay dì Trần đang bưng chén thuốc lập tức run run, “Dạ.?”

“Hôm nay tôi thấy hơi mệt, tôi muốn ở trong phòng nghỉ ngơi thêm chút nữa. Dì Trần, phiền dì giúp tôi trông chừng Ngôn Ngôn.” Dì Trần sưng sờ gật đầu.

Sau đó cửa phòng đóng sầm lại.

Dì Trần đứng ở trước cửa phòng, chỉ biết thở dài lắc đầu.

.

Vào lúc ăn tối, Liễu Nhiên ngồi cạnh bàn ăn chống hai má như đang suy nghĩ đến chuyện gì.

Dì Trần lấy bát đĩa xong cho Liễu Nhiên, quan tâm hỏi, “Ngôn Ngôn, sao con không nói chuyện?” Lúc vắng người, dì Trần cũng không có cung kính với một đứa trẻ.

Liễu Nhiên nghiêng đầu hỏi, “Bà Trần, hôm nay ba không đến sao?”

Dì Trần có chút lo lắng nói, “Bà thấy ba mẹ con tối hôm qua hình như không được vui. Mẹ con suốt cả ngày hôm nay cứ ở mãi trong phòng, ba con cũng cả ngày nay chưa tới thăm mẹ con, hỏng chừng là cả hai đang giận nhau nữa đấy.”

Liễu Nhiên chợt thở dài một hơi y hệt như người lớn nói, “Cũng không biết khi nào thì ba mẹ mới vui vẻ ở cạnh nhau nữa.”

Dì Trần cười nói, “Con yên tâm đi, bà thấy rằng ba và mẹ con chỉ là đang giận dỗi mà thôi, hai người rất nhanh sẽ làm lành lại mà.”

Liễu Nhiên tròn to đôi mắt ngây thơ hỏi, “Có thật không?”

Dì Trần gật đầu, “Thật. Con ngoan ngoãn ngồi ở đây nha, bà đi gọi mẹ con xuống dùng cơm.”

“Dạ.”

Dì Trần xoay người đang muốn đi ra phòng ăn, trùng hợp nhìn thấy Hạ Tử Du đang đi tới.

Dì Trần vội bước lên đón, “Cô chủ.”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, lúng túng giải thích, “Hi, nằm nghỉ một chút lại ngủ quên đến trời tối.”

Dì Trần hiền hậu vui vẻ cười nói, “Phụ nữ có thai đều thích ngủ như thế. Cô đói bụng không? Tôi đi múc cho cô chén canh nha.”

Hạ Tử Du ngồi xuống cạnh Liễu Nhiên, mỉm cười, “Cám ơn dì Trần.”

Liễu Nhiên dựa sát vào cạnh mẹ, cô bé nói, “Mẹ, em bé có ngoan hay không ạ?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừ, rất ngoan.”

Liễu Nhiên hỏi, “Vậy lúc con ở trong bụng mẹ, con có ngoan hay không?”

Hạ Tử Du nghiêm túc trả lời con gái, “Con không có ngoan. Con rất nghịch ngợm, luôn chòi đạp ở trong bụng mẹ, trước khi sinh con ra mẹ còn tưởng con là một cậu nhóc nghịch ngợm ấy chứ!”

Liễu Nhiên lè lưỡi nói, “Thì ra lúc con ở trong bụng mẹ nghịch ngợm như vậy sao!”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Nhưng mà bây giờ Ngôn Ngôn rất ngoan.”

Dì Trần đi vào phòng ăn, cẩn thận đặt bát canh lên bàn, rất tự nhiên nói, “Cô chủ, cậu chủ nói cơ thể cô không tốt, cố tình mời chuyên gia dinh dưỡng đến giám sát đầu bếp để điều chế món ăn cho cô đấy. Món canh này rất tốt cho cơ thể người phụ nữ khi mang thai.”

Vừa nhắc tới Đàm Dịch Khiêm, trên mặt Hạ Tử Du vốn tràn đầy ý cười bỗng trở nên sượng cứng.

Thật ra lúc bước vào phòng ăn cô cũng đã nhận ra, tối nay anh không có về dùng cơm.

Cô cũng không cảm thấy có gì ngạc nhiên, anh chính là người đàn ông như vậy, kiêu căng ngạo mạn, mãi mãi chỉ biết theo lập trường của mình mà làm.

Nhưng cô thừa nhận, cô hơi có chút thất vọng.

Cô không nghĩ tới sẽ trở nên căng thẳng với anh như vậy, những lời lúc đó cô nói với anh đều là lời nói thật lòng, nhưng cô chỉ là muốn cho anh biết mình đang sợ cái gì.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, mặc dù anh làm tất cả đều là vì cô, nhưng anh không hiểu, anh đứng ở lập trường của mình thay cô sắp đặt hết mọi chuyện nhưng đó không phải là điều cô muốn. Cô vẫn luôn hy vọng dù phúc hay họa đều có thể sát cánh bên anh, nếu như có thể ở được bên cạnh anh, cô không còn sợ điều gì cả.

Vào lúc Hạ Tử Du đang miên man suy nghĩ, bỗng có tiếng bước chân trầm ồm đang đi tới phòng ăn.

Dì Trần ngược mắt lên nhìn người đang đi tới, vui mừng lên tiếng chào, “Cậu chủ!”

Liểu Nhiên phản ứng cực nhanh leo xuống ghế dựa, vọt tới trước mặt ba của mình gọi, “Ba.”

Đàm Dịch Khiêm bế Liểu Nhiên lên hôn con gái một cái.

Hạ Tử Du cũng giật mình ngược mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, nói thật, ngay lúc này cô rất kinh ngạc vì tối nay anh trở về.

Đàm Dịch Khiêm không nhìn tới Hạ Tử Du, anh ôm Liểu Nhiên ngồi xuống ở đối diện với cô.

Hạ Tử Du rũ hàng lông mi dài xuống, giận dữ cũng không thèm nhìn anh.

Quan hệ giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du hình như có vẻ càng thêm căng thẳng, nhưng bầu không khí dùng cơm tối nay so với tối hôm qua thì có vẻ tốt hơn nhiều.

Không phải là do Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du nói chuyện lại với nhau, mà tâm tình Đàm Dịch Khiêm tốt là vì sự có mặt của Liểu Nhiên, cô bé liên thoảng nói đủ thứ chuyện với Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du từ đầu đến cuối chỉ vui đầu ăn cơm, nhìn thấy hai cha con ở trước mắt cách ly cô mà trò chuyện thật là khoái trá, trong lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, sau khi nhanh chóng giải quyết xong bữa ăn tối, cô lập tức đứng dậy, nhỏ giọng nói với dì Trần, “Tôi hơi mệt muốn lên lầu nghỉ trước. Dì Trần, buổi tối làm phiền dì đỡ Ngôn Ngôn ngủ giúp tôi.”

Dì Trần gật đầu, “Dạ.”

Liểu Nhiên đang ngoảnh mặt lại cùng ba cô bé nói chuyện, cho nên không có nhìn thấy mẹ mình đã bỏ đi.

Lúc xoay người Hạ Tử Du vênh môi lên, trong lòng vô cùng căm giận, anh dựa vào cái gì mà có thể dễ dàng thân mật với đứa con gái mà cô đã mang thai mười tháng sinh ra như vậy chứ? Đồ. Đồ. Đồ ghê tởm! ! (pó tai)

-

Trở lại phòng ngủ, Hạ Tử Du ủ rũ ngồi xuống giường.

Nhớ tới sự thản nhiên của Đàm Dịch Khiêm lúc cô rời đi, Hạ Tử Du cắn nhẹ môi tựa vào đầu giường.

Tối hôm qua cô có thể cảm giác rất rõ lúc anh dùng cơm thịnh thoảng cũng có nhìn tới cô, mà tối nay tâm tình anh lại rất tốt nhưng một cái liếc mắt cũng không nhìn về phía cô.

Cô cũng không hiểu tại sao nữa, biết rõ ràng bây giờ mình vẫn chưa có cơ sở để sau này nên quyết định như thế nào, nhưng nhìn thấy dáng vẻ anh vì tức giận mà không thèm để ý đến cô, cô lại cảm thấy rất khó chịu.

“Ba, tối nay ba có kể chuyện xưa cho con nghe nữa không?”

Ngoài cửa vang lên giọng nói non nớt của Liểu Nhiên khiến Hạ Tử Du dựng tai lên nghe.

“Ừ, ba sẽ dỗ con ngủ rồi mới đi.”

Lời đối thoại của hai cha con thật ấm áp biết bao, nhưng lại lộ liễu trắng trợn mà cô lập cô.

Hạ Tử Du mím môi túm chặt lấy tấm drap.

Đợi đến khi bên tai không còn nghe được âm thanh nào nữa, Hạ Tử Du bực tức quơ lấy áo ngủ bước xuống giường.

Mặc kệ đi, mình đi ngủ, mặc kệ anh ta đi, biển rộng thì mặc cá nhảy.

Có kinh nghiệm của tối hôm qua, trước khi đi tắm Hạ Tử Du rất cẩn thận khóa trái cửa lại, sau đó giữ cho tâm tình bình tĩnh lại rồi mới bước vào phòng tắm.

.

Nửa giờ sau, Hạ Tử Du đi ra khỏi phòng tắm.

Bởi vì hoàn toàn không nghĩ tới trên giường đang có người, Hạ Tử Du ngồi xuống trước bàn trang điểm, dùng máy sấy sấy khô đầu tóc còn ướt nước.

Nhìn mái tóc ngắn trẻ trung của mình trong gương, Hạ Tử Du lại nhớ tới sự tuyệt tình lạnh lùng của người nào đó lúc “tổn thương” cô, lòng bỗng dưng trĩu nặng từng hồi đau đớn.

Phờ phạc rồi trở lại trên giường, Hạ Tử Du vén chăn lên nhưng không ngờ, cô mới vừa nằm xuống, bất thành linh có một cánh tay vươn qua ôm cô kéo vào trong vòm ngực rộng lớn ấm áp.

“Á!”

Hạ Tử Du sợ hãi thét lên, xoay người lại còn chưa kịp hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thì xuất hiện ở trước mặt là hình ảnh Đàm Dịch Khiêm đang nhô đầu lên nhìn chằm chằm vào cô.

Hai mắt Hạ Tử Du tròn lớn, “Anh. Anh. Anh.”

Anh ta lại còn mặc áo ngủ màu đen, cứ thế mà ung dung ngồi ở trên giường mình.

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm giờ phút này gợi lên ý cười, ung dung thản nhiên mà nhìn ngắm cô.

Hạ Tử Du ngồi ở trên giường cầm lấy chăn che chắn ở trước mặt mình, “Anh vào đây bằng cách nào?” Cô đã khóa trái cửa, dù anh có chìa khóa dự bị cũng không thể nào mở được.

Đàm Dịch Khiêm vô cùng nghiêm túc từ tốn nói, “Anh quên nói với em, khóa trái cửa căn phòng này đã bị hư rồi.”

Hạ Tử Du phùng phùng lửa giận, “Anh.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn ung dung cười cười.

Hạ Tử Du xoay người muốn bước xuống giường, Đàm Dịch Khiêm lại nhanh tay ôm Hạ Tử Du vào trong ngực.

Hạ Tử Du càng giãy giụa Đàm Dịch Khiêm lại càng siết chặt Hạ Tử Du vào trong lòng, ép cô phải mặt đối mặt với anh.

“Anh buông tôi ra!”

Đàm Dịch Khiêm không nói không rằng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Tử Du, “Anh không buông!”

Hạ Tử Du giơ tay lên muốn lau đi dấu vết trên môi mình, Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức bắt giữ hai tay của Hạ Tử Du lại, cũng tiện thể đè Hạ Tử Du ở dưới cơ thể mình.

Bởi vì hai tay bị Đàm Dịch Khiêm giữ lấy, Hạ Tử Du không thể nào động đậy được.

Hạ Tử Du theo bản năng muốn nhấc chân lên đá nhưng Đàm Dịch Khiêm lại nhanh tay bắt được, “Em muốn đánh anh cũng không sao, nhưng nếu lỡ làm con của chúng ta bị thương thì sao đây?”

Đàm Dịch Khiêm mới vừa nói xong câu đó, động tác phản kháng của Hạ Tử Du lập tức ngừng lại, cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nghiến răng nói, “Anh muốn làm gì?”

Đàm Dịch Khiêm quỉ quái nheo mắt lại, giọng từ tính có chút hơi khàn nói, “Anh muốn gì chẳng lẽ em không biết?”

Cảm giác được nhiệt độ của người nào đó đang tỏa ra bao phủ ở trên người mình, khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du bỗng chốc đỏ bừng, “Anh. Anh.” (sắp 3con mà y hết như cô gái mới lớn)

Hoàn toàn không ngờ rằng anh sẽ xuất hiện, tối nay cô bị cả lẫn rất nhiều lần.

Đàm Dịch Khiêm hôn phớt lên gò má ửng hồng của Hạ Tử Du, sau đó quỳ quệt nhếch môi cười, “Anh chỉ muốn tranh thủ cơ hội một tháng này mà biểu hiện với em cho thật tốt, để em có thể suy nghĩ lại hay không?”

Hai gò má của Hạ Tử Du càng thêm ửng hồng, vừa xấu hổ vừa lúng túng, dứt khoát quay đầu sang một bên. Người đàn ông này rõ ràng là cố ý! !

Đàm Dịch Khiêm xoay mặt Hạ Tử Du lại, sau đó vùi mặt vào cổ Hạ Tử Du, hôn nhẹ lên xương vai của cô.

“Này.”

Hạ Tử Du uốn éo người, nhưng bởi vì đôi tay bị giữ chặt nên không cản trở được anh.

Đàm Dịch Khiêm lướt tiếc không nỡ rời đi bờ vai cô, ánh mắt mê ly nồng nàn nhìn cô, dịu dàng nói, “Anh nghĩ. Dù sao một tháng này anh cũng sẽ không cho phép em rời khỏi đây, hay là chúng ta hãy thử nhớ lại những kỷ niệm của ngày trước xem, có lẽ nó sẽ khiến cho em hồi tâm chuyển ý về với anh.”

Hạ Tử Du lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, “Đàm Dịch Khiêm, chuyện tình cảm có thể đơn giản như anh nói vậy sao? Tôi không phải là con rối, không phải anh muốn có là sẽ có và khi không cần thì tùy ý vứt sang một bên!”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc nói, “Em thừa biết anh chưa bao giờ xem em là con rối.”

Giọng Hạ Tử Du trầm xuống, “Nhưng lúc nào anh cũng tự cho rằng chuyện mình làm là đúng.”

Đàm Dịch Khiêm kiên nhẫn dỗ ngọt nói, “Có những nguy hiểm mà em vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi, có lẽ em cho rằng em có thể ở lại bên cạnh anh cùng nhau đối mặt, nhưng anh không muốn để cho em phải chịu nguy hiểm như vậy.”

Hạ Tử Du lạnh lùng nói, “Đó là bởi vì anh vĩnh viễn chỉ biết đứng ở lập trường của mình mà nghĩ thôi.”

Đàm Dịch Khiêm xuống nước dỗ dành, “Thôi được rồi, tối nay đừng nói tới chuyện này nữa.” Sợ chọc giận cô, anh bắt đầu thay đổi phải cẩn thận dè dặt.

Hạ Tử Du vẫn lạnh lùng nói, “Anh đi ra ngoài cho tôi!”

“Tối nay anh nhất định phải ôm em ngủ! !”

“Nếu vậy thì sáng sớm ngày mai tôi sẽ dọn ra khỏi biệt thự.”

Đàm Dịch Khiêm tức giận, “Em dám!”

Hạ Tử Du kiên trì nói, “Anh đã quên cam kết với tôi sao?” Hơn nữa sáng nay cô còn chọc giận anh, không phải sao?

Đàm Dịch Khiêm buồn bực nói, “Tối hôm qua lúc ngủ mơ em đã gọi tên ‘Robert’, nếu đã thế, em bảo anh còn lòng dạ gì để quan tâm đến cái lời cam kết đó?”

Hạ Tử Du ngẩn ra.

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu hôn lên môi Hạ Tử Du, một lúc sau mới buông ra, thâm tình nhìn Hạ Tử Du, “Anh biết rõ trong lòng em vẫn còn có anh.”

Hạ Tử Du quát cường chối bỏ, “Không bao giờ.”

“Biểu hiện của em vào lúc dùng bữa tối không hề giống với lời em nói lúc này.” Anh đoán được, cô là vì thấy anh không để ý tới cô, cho nên mới buồn bực bỏ về phòng.

“Anh nghĩ quá nhiều rồi đấy.”

“Thật sự là anh nghĩ quá nhiều sao?”

Hạ Tử Du trầm mặc không đáp.

Lúc này, Đàm Dịch Khiêm đem hai tay Hạ Tử Du nhập lại rồi dùng một tay của mình để giữ lại, sau đó dùng tay còn lại cởi nút thắt trên áo ngủ của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du xấu hổ thốt lên, “Đàm Dịch Khiêm! !”

Đàm Dịch Khiêm chỉ lo chú tâm cởi nút thắt áo ngủ Hạ Tử Du, giọng ồ ồ nói, “Em đã quên trước đây anh từng làm như thế nào để em nói thật rồi sao?” (kg bít ai còn nhớ đoạn này kg ta haha, cái đoạn anh cường chế bắt TD nói cô chỉ thuộc về mình anh đó)

Ký ức lần lượt hiện lên rõ ràng ở trong đầu Hạ Tử Du, mặt Hạ Tử Du bỗng chốc đỏ bừng như trứng tôm luộc chín.

Đàm Dịch Khiêm đã cởi ra được áo ngủ của Hạ Tử Du, sau đó đến chiếc quần lót nhỏ xinh xắn, sau đó nữa là.

Đến khi Đàm Dịch Khiêm buông Hạ Tử Du ra, trên người cô đã không còn một mảnh vải, mà nụ hôn của Đàm Dịch Khiêm cũng bắt đầu nhẹ nhàng mơn trớn dọc theo ngực cô từ từ trượt xuống.

Hạ Tử Du đưa tay đẩy anh ra nói, “Anh buông tôi ra.”

Đàm Dịch Khiêm vừa hôn vừa ậm ừ đáp lại, “Đừng lộn xộn, em đang có em bé, anh sợ anh không kiềm chế được.”

Hạ Tử Du có thể cảm nhận được có một nguồn nhiệt nóng bỏng đang dừng lại ở hạ thể mình.

Khoảnh khắc này gương mặt cô cũng nóng bỏng hằn lên, muốn dùng sức đẩy anh ra nhưng có cố gắng mấy cũng chỉ làm chuyện phí công vô ích.

Bỗng dưng, anh cởi ra chiếc áo ngủ của mình, rồi lại phủ lên người cô lần nữa.

Anh vừa nằm đè lên cô.

Cũng tại thời điểm này, ngoài cửa phòng vang lên tiếng vặn mở cửa.

Vẫn luôn trong trạng thái tỉnh táo Hạ Tử Du lập tức dùng sức vỗ mạnh lên người anh, “Đàm Dịch Khiêm.”

Đang vui đùa vào giữa cổ Hạ Tử Du Đàm Dịch Khiêm buồn bực nói, “Cứ mặc kệ.”

“Mẹ, con muốn mẹ.”

Ngoài cửa phòng là tiếng khóc thút thít của Liễu Nhiên.

Giọng của dì Trần cũng truyền tới, “Ngôn Ngôn, đừng khóc. . .”

Ngay sau đó, ‘cạch cạch’ hai tiếng cửa phòng được mở bung ra.

Trong nháy mắt lúc dì Trần dắt tay Liễu Nhiên bước vào phòng, Đàm Dịch Khiêm đã lập tức dùng áo ngủ phủ lên người Hạ Tử Du, hơn nữa còn rống lên thật to, “Ai cho các người vào đây?”

Dì Trần mờ mịt không hiểu chuyện gì ấp úng nói, “Tôi.”

Tiếng khóc của Liễu Nhiên cũng ngay tức khắc im bặt.

“Khốn thật!”

Việc đầu tiên là dì Trần dắt tay Liễu Nhiên gấp rút chạy ra khỏi phòng rồi vội vàng đóng cửa lại, bà nơm nớp lo sợ vô tội nói, “Thật xin lỗi cậu chủ, cô Ngôn Tư ngủ mơ thấy ác mộng khóc rất lâu rồi, tôi không đỡ được. Tôi không biết tối nay cậu ở lại đây.”

227. Chương 227 : Đúng Là Một Buổi Tối Vừa Bực Lại Vừa Vui

Liễu Nhiên bị nhốt ở ngoài cửa đã ngừng hẳn tiếng khóc, mờ mịt không hiểu gì nhìn sang dì Trần, “Bà Trần, ba đang ở trong phòng hả?”

Dì Trần ngượng ngùng gật đầu.

“Nhưng không phải ba mẹ vẫn đang giận nhau sao?”

Dì Trần cũng không hiểu sao lại thế này, “Bà cũng vậy, không ngờ tối nay cậu chủ ở nhà.” Có một câu nói quả thật rất đúng, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường lại hòa thuận mà!

Liễu Nhiên sợ sệt nói, “Ba giống như rất giận đó!”

Dì Trần cũng lúng túng không biết nên thế nào. Tình huống như thế, dĩ nhiên phải giận rồi.

Lúc này cửa phòng mở ra.

Đàm Dịch Khiêm mặc áo ngủ nhưng tơ màu đen mặt lạnh xuất hiện trước mặt con gái và quần gia.

Bàn tay nhỏ bé của Liễu Nhiên kéo kéo dì Trần, giống như làm việc gì sai không dám ngược mắt nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm.

Dì Trần cũng cúi thấp đầu xuống, càng thêm hoảng sợ rối loạn.

Đàm Dịch Khiêm nhú chặt hai hàng lông mày, nhìn con gái đang cúi đầu không vui nói, “Dì Trần, dẫn Liễu Nhiên quay về ngủ, về sau chưa được sự đồng ý của tôi, buổi tối không được bước vào căn phòng này nữa!”

Dì Trần không dám nói thêm lời nào, vội vàng gật đầu, “Dạ.”

Liễu Nhiên cũng rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn đi theo dì Trần về phòng.

Không muốn làm kinh động đến người nào đó ở trên giường, Đàm Dịch Khiêm cố nhịn cơn tức vì đang đến lúc quan trọng lại bị phá đám, nhẹ tay đóng cửa phòng lại.

Lúc Đàm Dịch Khiêm xoay người lại nhìn thấy người phụ nữ nào đó ở dưới chăn đang hoảng hốt mặc lại quần áo.

Chết tiệt!

Đàm Dịch Khiêm cất tiếng thầm mắng, sau đó ba chân bốn cẳng vọt tới nhảy lên giường, xốc chăn lên lần nữa phủ ở phía trên người Hạ Tử Du.

“Cút ngay.”

Hạ Tử Du ở dưới chăn lấy áo lót mặc vào đang chuẩn bị khoác lên áo ngủ, cô vừa then thùng vừa lúng túng đẩy cơ thể to lớn đang ở trên người mình ra.

Khi đối mặt với Hạ Tử Du, sắc mặt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm bỗng dịu lại, anh đột nhiên cúi xuống hôn lên gò má ửng hồng của Hạ Tử Du, thì thào nói, “Chúng ta tiếp tục.”

Hạ Tử Du dùng hai tay chống lại cơ thể của Đàm Dịch Khiêm đang áp sát vào người, “Đừng vậy mà.”

Đàm Dịch Khiêm bắt đắc dĩ chống người lên, “Liễu Nhiên con bé chỉ ngủ mơ thấy ác mộng, anh đã bảo dì Trần trông coi nó rồi. Con bé không sao đâu.” Nói xong Đàm Dịch Khiêm liền cúi xuống vùi đầu vào cổ Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du dốc hết sức đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, kiên quyết nói, “Tôi phải đi qua xem Liễu Nhiên thế nào!”

Khuôn mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm lập tức sa sầm xuống, bá đạo nói, “Không cho đi!”

Hạ Tử Du nhú lại đôi mi thanh tú, “Anh dựa vào gì mà không cho đi?”

Đàm Dịch Khiêm vùi vào trước ngực Hạ Tử Du, giọng nói rõ ràng vì đè nén sự khô nóng trong người mà khàn hẳn đi, “Em đang có chuyện quan trọng hơn cần phải làm. Chúng ta tiếp tục.”

Mặc dù đã mặc xong áo lót, nhưng hơi thở anh phả ra ở trước ngực cô lại vô cùng nóng rực, thật giống như có thể xuyên thấu qua áo lót màu trắng, khiến cơ thể cô cũng trở nên mẫn cảm.

Hôn lên bộ phận vùng cao của cô chưa được áo lót bao lại, tay anh lần dời đến sống lưng mảnh khảnh thành thạo cởi ra nút áo phía sau cho cô.

Hạ Tử Du uốn éo người, cố gắng ngăn cản anh, “Này.”

Sau một tiếng ‘bật’ hơi nhỏ, nút thắt áo lót liền bung ra.

Hạ Tử Du theo bản năng vòng tay lên che lại ngực.

Đàm Dịch Khiêm tùy ý vứt áo lót sang một bên, nhìn dáng vẻ đề phòng của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm vẫn ung dung thong thả cởi ra áo ngủ mình, thấy Hạ Tử Du vòng tay quanh ngực, anh đột nhiên xốc chăn lên cao để cả hai đều chui vào trong chăn.

Đột nhiên bị bóng tối bao trùm, Hạ Tử Du theo bản năng vung ra hai tay đang để ở trước ngực muốn kéo lại tấm chắn để đầu mình được lộ ra ngoài, nhưng không ngờ.

Cũng ngay lúc này, người nào đó đã vùi đầu ở đỉnh nhọn tròn trịa trước ngực cô.

Nhẹ nhàng dây dưa gặm cắn.

Xảo trá! !

Hạ Tử Du tức giận thầm mắng trong lòng, nhưng lại không có cách nào thay đổi kết cục giờ phút này bị người nào đó xâm chiếm trắng trợn.

Dần dần sự chống cự của cô cũng trở nên phí công tốn sức. Cũng như trước kia, mỗi một lần bị kỹ thuật cao siêu của anh đều khiến cô vô lực chống cự.

Sau đó tay anh di chuyển xuống hai đùi trắng nõn thon dài của cô rồi tách chúng ra.

Nhưng cô đã kẹp lại hai chân vô cùng chặt, hoàn toàn không chừa một kẽ hở nào để anh có thể chui vào. . . .

Tay anh như có ma lực men theo đáy quần lót quanh quẩn mãi một chỗ, chỉ như vậy, không làm thêm động tác gì khác nữa nhưng cũng đủ làm cho toàn thân Hạ Tử Du rung động đờ ỉng.

Hạ Tử Du đẩy ra đầu người nào đó đang vùi ở trước ngực mình, cất lên giọng nói đã gần như bị làm cho rối loạn, “Tránh ra.”

Anh đưa đầu kề sát vào bên tai cô, thì thào dỗ dành, “Ngoan, mở chân ra.”

Mặt Hạ Tử Du sớm đã đỏ bừng, cô khép hai chân lại thật chặt, quay đầu sang một bên.

Đàm Dịch Khiêm xoay mặt Hạ Tử Du lại, buộc đôi mắt thẹn thùng trong suốt của cô nhìn thẳng vào anh, sau đó gian xảo nói, “Anh vốn là định cởi ra giúp em, nhưng biểu hiện của em thế này có lẽ là muốn tự mình cởi.”

Hạ Tử Du kéo chăn lên, trợn trừng mắt nhìn anh, “Cởi cái đầu quỷ anh đấy!”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm gợi lên độ cong quỷ quái, trêu đùa nói, “Sao anh cảm thấy lúc này có hứng thú hơn mới vừa rồi rất nhiều.” Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm nhắc người phủ nhẹ lên người Hạ Tử Du, cách lớp vải mỏng mềm mịn, anh vuốt ve quanh quần tại một chỗ, tới lui tuần tra.

Cảm nhận được nhiệt độ cùng độ cứng của người nào đó, trong khoảnh khắc mặt Hạ Tử Du đỏ bừng như lửa bốc cháy, cô lắp bắp nói, “Anh. Anh.”

Đàm Dịch Khiêm cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của Hạ Tử Du, nhả nhin dục vọng trong cơ thể đang muốn bộc phát, thì thầm nói, “Cho em một lựa chọn, em muốn tự cởi, hay là anh cởi giúp em. Dĩ nhiên, kết quả cuối cùng đều như nhau cả.”

Hạ Tử Du vừa tức vừa thẹn, thân hình kháng cự giãy dụa, “Cút ngay đi.”

Nhưng chỉ nghe “Roẹt” của tiếng quần áo bị xé rách —

Lớp vải cuối cùng trên người Hạ Tử Du rốt cuộc cũng bị xé rách nát.

Hạ Tử Du liền cảm thấy nửa người dưới chợt mát lạnh, chưa hiểu rõ được tình huống gì thì đã thấy một bóng dáng vải màu trắng bay ra khỏi chăn.

Ý thức được người nào đó gỡ trò bá đạo vô sỉ, độc địa ghê tởm tụt đi sự phòng bị cuối cùng của cô, cô bắt đầu lên tiếng mắng không ngừng miệng, “Đàm Dịch Khiêm, anh....Cái tên khốn này, đồ bại hoại, đồ tồi.”

Đàm Dịch Khiêm lần nữa tiến sát đến gần vành tai Hạ Tử Du, dùng giọng nói bá đạo nhưng không kém phần dịu dàng nói, “Ồ đâu ra nhiều lời lẽ thô tục vậy hả, đừng làm rộn nữa, ngoan đi.”

Hạ Tử Du xoay đầu đi, không muốn nghe những lời mê hoặc lòng người của anh.

Đàm Dịch Khiêm cười khẽ, yêu thương chạm nhẹ vào gò má cô, “Em có biết lúc này em đáng yêu lắm không?”

Hai mắt Hạ Tử Du tròn lớn, đáng yêu?

Trời ơi, cô thật là chống cự lại không được bất đắc dĩ, có phải hay không đây?

Trên mặt Đàm Dịch Khiêm vẫn là ý cười nham nhả của ‘mặt người dạ thú’, anh cúi đầu nói, “Anh hứa với em, đêm nay chỉ duy nhất một lần thôi.” Vì con, anh sẵn sàng nhẫn nhịn.

Mi tâm Hạ Tử Du xoắn xuýt vào nhau, hai mắt mở to trừng anh. Thật đáng xấu hổ, lúc nói ra câu đó điệu bộ lại còn rất giống như mình bị oan ức lắm?

Ngay sau đó, vật cứng kia đã để ở giữa hai chân cô.

Hạ Tử Du theo bản năng muốn kẹp chân lại, nhưng phát hiện ra mình đã không có cơ hội để quay lại, cô rút cuộc hiểu ra tại sao vừa rồi người nào đó nói lại nói chuyện với mình. Chính là muốn dời đi sự chú ý của cô, để cô lơ lửng đề phòng tạo cơ hội cho anh thừa dịp tiến tới.

“Anh sẽ rất cẩn thận.”

Anh hôn gò má hơi phồng ra vì tức giận của cô, đem vật sưng tấy đang ngẩng cao đã vận sức chờ phát động nhíp nhàng đẩy vào.

Nhưng không ai ngờ đến, cũng trong khoảnh khắc đó, tiếng chuông điện thoại lại đột ngột vang lên vào thời khắc mấu chốt này——

“Reng, reng.”

Hạ Tử Du bị hết hồn giật nảy mình, vốn đang trong trạng thái mê ly cô theo bản năng đẩy Đàm Dịch Khiêm ra.

Sự thật chứng minh, khi con người bị vây trong trạng thái hoảng sợ thì sức lực phát huy vượt hơn hẳn lúc bình thường

Quả nhiên, cơ thể người nào đó đã tiến vào được nửa tắc lại bị hung hăng đẩy bật ra.

Thừa dịp lúc anh đang nổi cáu, cô lập tức nhấc lên điện thoại không dây để ở đầu giường, không chút suy nghĩ liền ấn nút nghe.

Trong điện thoại di động là chất giọng sang sảng của Robert, “Tử Du, sao nhận điện thoại nhanh vậy, hơn nửa đêm rồi mà còn chưa ngủ sao?”

Cả người nóng bỏng, gò má ửng hồng, Hạ Tử Du điều chỉnh lại hô hấp, cô đề phòng mà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của người nào đó giờ phút này đang chuyển sang lạnh lẽo, hết sức giữ cho giọng thật bình tĩnh rồi nói, “Dạ, do em ban ngày ngủ nhiều quá nên buổi tối thấy hơi khó ngủ.”

Còn người nào đó như đã mất đi lý trí vào lúc này cũng bất chấp tất cả lần nữa ôm Hạ Tử Du lại đè xuống ở dưới người.

“Á!”

Hạ Tử Du kinh hoảng hét lên.

Robert ở bên kia nghe được tiếng thét chói tai đó cũng rất nhạy cảm hiểu được, anh cười ha ha nói, “Đưa điện thoại cho Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du ngay lập tức bật chế độ hands-free trên điện thoại lên, lớn tiếng nói, “Robert có chuyện muốn nói.”

“Khốn kiếp! !”

Đàm Dịch Khiêm nổi điên lớn tiếng chửi đũa tay muốn rút hết dây điện thoại ra.

Nào ngờ, Hạ Tử Du lại thừa dịp này đập Đàm Dịch Khiêm vắng ra, sau đó bọc chăn lại nhanh chóng nhảy xuống giường.

Nhìn Hạ Tử Du giống như chạy trốn vọt vào phòng tắm, Đàm Dịch Khiêm cầm lấy điện thoại, giận dữ quát trời gào lên, “Cậu tốt nhất nên cam đoan mình có chuyện đại sự gì cần nói đấy! ! !”

Robert chắc chắn nói, “Chưa thỏa mãn dục vọng sao?”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú chặt mi tâm.

Như có thể đoán được phản ứng giờ phút này của Đàm Dịch Khiêm, Robert nhẹ giọng cười nói, “Tôi gọi điện thoại tới chính là muốn nói với cậu. Tôi, hôm nay là cố tình gọi đến đây, nếu sau này cậu còn không biết lễ phép với ‘tôi’ – là ân nhân đã chăm sóc cho vợ và con của cậu thì mỗi đêm vào thời điểm mấu chốt tôi sẽ cho cậu cụt hứng!”

Cộp ——

Chiếc điện thoại đáng thương bị người nào đó ném thẳng xuống đất.

Mặc vào áo ngủ, Đàm Dịch Khiêm đi tới hướng Hạ Tử Du vừa biến mất, vặn khóa cửa phòng tắm, “Mở cửa ra!”

Hạ Tử Du tựa vào trên vách cửa phòng tắm, “Anh đi ra khỏi phòng đi!”

Cửa phòng tắm khóa trái, tất nhiên là Đàm Dịch Khiêm không vào được, mặc dù cũng có nghĩ tới phương án phá cửa xông vào, nhưng như thế thì động tĩnh quá lớn, hơn nữa vì chuyện tối nay mà làm phiền đến người khác thì không ai chấp nhận được, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm chỉ có thể chịu đựng sự khô nóng nơi hạ thể, kiên nhẫn nói, “Em đi ra ngoài trước.”

Hạ Tử Du kiên trì nói, “Tôi không muốn thấy anh, cũng không muốn nói chuyện với anh!”

Đàm Dịch Khiêm dỗ ngọt nói, “Hơi nước trong phòng tắm không tốt, em mau ra ngoài.”

Vào lúc này Hạ Tử Du dứt khoát không lên tiếng nữa.

Sợ Hạ Tử Du ở trong phòng tắm lâu quá bị cảm lạnh, Đàm Dịch Khiêm hạ giọng thỏa hiệp nói, “Thôi được rồi, em ngoan ngoãn đi ra ngoài. Anh cam đoan tối nay sẽ không đụng đến em.”

Quấn chặt lại Hạ Tử Du không thể tin mở to mắt lên hỏi, “Thật không?”

Còn đang phiền não với chuyện thiếu chút nữa đã bị liệt dương mới vừa rồi, Đàm Dịch Khiêm không còn nhẫn nại nhú mi hỏi, “Có khi nào anh nói mà không giữ lời chưa?”

Hạ Tử Du nổi giận nói, “Anh là thế còn gì.”

Trong lòng Đàm Dịch Khiêm thầm nghĩ, nếu cô mà đi ra, anh nhất định phải đánh vào cái mông cô.

Đàm Dịch Khiêm dịu giọng nói, “Em còn ở trong đó lâu quá, lỡ như làm cho con ở trong bụng em bị lạnh thì phải làm sao hả?”

Hạ Tử Du không tin lắm hỏi lại lần nữa, “Anh thật giữ lời chứ?”

“Anh bảo đảm.”

Hạ Tử Du thập thò từ từ mở cửa phòng tắm ra.

Nhìn nét mặt người đàn ông nào đó không vui, Hạ Tử Du càng quấn lấy mình thật chặt.

Bất thành linh Đàm Dịch Khiêm bế thốc Hạ Tử Du lên.

Hạ Tử Du hoảng sợ thét lên, “Á. Anh nói mà không giữ lời.”

Đàm Dịch Khiêm không trả lời, nhưng cũng không có hành động không an phận nào với Hạ Tử Du nữa.

Anh đặt nhẹ Hạ Tử Du lên giường, còn quan tâm đắp chăn lên cho Hạ Tử Du, sau đó anh tự bước lên giường, ôm cô từ phía sau, vì sự buồn bực của tối nay mà nhắm hai mắt lại, nghiêm túc hời hợt nói, “Ngủ đi.”

Tối hôm qua tuy không có phát sinh chuyện gì, nhưng cũng náo loạn đến hơn nửa đêm, bị Đàm Dịch Khiêm ôm vào trong lòng ngủ, Hạ Tử Du không ngờ mình lại ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau.

Lúc Hạ Tử Du tỉnh lại thì Đàm Dịch Khiêm đã không có ở đây, liếc nhìn đồng hồ báo thức, Hạ Tử Du bật ngồi dậy.

Vội rửa mặt, thay xong quần áo Hạ Tử Du đi xuống lầu.

Dì Trần hiện đang chơi với Liễu Nhiên ở trong phòng khách, nghĩ đến sự việc bất ngờ xảy ra tối hôm qua, Hạ Tử Du gần như là cúi đầu mà đi tới phòng ăn.

Giọng dì Trần cung kính vang lên, “Cô chủ!”

Liễu Nhiên cũng mừng rỡ gọi, “Mẹ.”

Hạ Tử Du ngượng ngùng ngẩng đầu lên, cố gắng duy trì tư thế tươi cười thường ngày, “À, dì Trần, Ngôn Ngôn.”

Liễu Nhiên chạy đến cạnh Hạ Tử Du, đáng yêu nói, “Mẹ, mẹ yên tâm, Ngôn Ngôn ở nhà sẽ rất ngoan ngoan.”

Đột nhiên con gái nói với mình câu này, Hạ Tử Du nghi hoặc hỏi, “Sao?”

Dì Trần giải thích, “Cậu chủ đã nói với chúng tôi, sau khi dùng xong bữa trưa cậu ấy sẽ dẫn cô về thành phố Y một chuyến.”

Hạ Tử Du tròn tròn hai mắt. Xảy ra chuyện gì?

Dì Trần biết Hạ Tử Du đang nghi ngờ, vội vàng nói, “Cậu chủ muốn dẫn cô đi thành phố Y để làm gì tôi cũng không rõ lắm. Nhưng cậu chủ có nói, cậu ấy muốn cùng cô đi về thăm mẹ cô đấy.”

Hạ Tử Du sững sờ ở tại chỗ.

“Cô chủ, cô hẳn là đói bụng rồi? Tôi đã giúp cô hâm nóng canh rồi.” Vừa nói xong dì Trần liền bước đi vào phòng ăn.

Liễu Nhiên ngẩng đầu nhìn mẹ, cô bé nghiêm túc nói, “Mẹ, mẹ về thăm bà ngoại, nhấn với bà ngoại là Ngôn Ngôn sắp phải đi học rồi, cho nên không thể về thăm bà được.”

Hạ Tử Du sầm mặt hỏi, “Vậy. Ba đâu?”

“Ba ở trong phòng sách ạ!”

Hạ Tử Du lập tức cất bước đi về hướng phòng sách.

.

Cửa phòng sách không có đóng, Hạ Tử Du vừa liếc mắt đã nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang cúi đầu với xấp văn kiện trước mặt.

Đều nói người đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất, Đàm Dịch Khiêm vốn đã có được ngũ quan hoàn mỹ, cộng thêm dáng vẻ tuấn tú thanh lịch đang ngồi ở chỗ đó, quả thật chính là một nhân vật như Thần, đẹp đến mức kỳ lạ.

Với lại.

Giờ phút này anh đang mặc tây trang thắt cà vạt, quần áo phẳng phiu ngay ngắn chỉnh tề, nhìn thế nào cũng không giống với tên đàn ông tối hôm qua.

Chẳng qua đây chính là điển hình của ‘Mặt người dạ thú’ !

Vào lúc này, người đàn ông nào đó đầu cũng không thèm ngẩng lên nói, “Em định đứng ngoài cửa nhìn anh đến khi nào mới chịu vào đây?”

Hạ Tử Du xấu hổ đi vào phòng sách.

Đàm Dịch Khiêm vẫn cúi đầu trong đồng văn kiện, nhỏ nhẹ nói, “Phải rời khỏi Los Angeles mấy ngày, cho nên có một số việc cần phải xử lý xong trước. Em đợi anh một chút.”

Hạ Tử Du không vui nói, “Sao anh nói với Ngôn Ngôn là anh muốn dẫn tôi về thành phố Y?”

Đàm Dịch Khiêm nói như là chuyện đương nhiên, “Bởi vì anh muốn dùng thân phận người bị hại có mặt ở tòa tố cáo Kim Trạch Húc, hơn nữa giữa anh và mẹ em có chút hiểu lầm, anh dự định ở lại thành phố Y thêm mấy ngày để đến nhà nhận tội với mẹ em.”

Hạ Tử Du đi tới trước bàn, giận dữ nói, “Ai cần anh đến nhà nhận tội chứ?”

Đàm Dịch Khiêm ngược lên đôi mắt đen tĩnh mịch, dựa vào sau ghế điều chỉnh cho mình một tư thế thoải mái rồi bình tĩnh nhìn tới Hạ Tử Du, “Sao hả, định để cho mẹ em cứ tiếp tục hiểu lầm anh hay sao?”

Hạ Tử Du nói thẳng không nể mặt, “Mẹ tôi căn bản không có hiểu lầm anh!”

Đàm Dịch Khiêm nở nụ cười vô hại đứng dậy.

Hạ Tử Du theo bản năng lui về phía sau.

Đàm Dịch Khiêm nhếch nhếch khóe môi, “Em yên tâm, có rất nhiều người giúp việc đang nhìn chúng ta.”

Nghe vậy bước chân đang lui về phía sau của Hạ Tử Du chợt dừng lại.

Đàm Dịch Khiêm đi về phía Hạ Tử Du, trong khi Hạ Tử Du nghĩ rằng Đàm Dịch Khiêm chỉ muốn đến gần nhìn xuống để nói chuyện với mình thì anh đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy cô.

Hạ Tử Du lập tức giãy giụa, “Anh lừa tôi?”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc nói, “Đúng là có người giúp việc đang nhìn, nhưng anh không ngại.”
(=) đều thật)

Đàn ông một khi ăn vạ thật ra còn cao siêu hơn phụ nữ.

“Anh.”

Đàm Dịch Khiêm hôn một cái lên làn môi đang vênh lên của Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Đừng có lúc nào cũng nổi giận với anh, lẽ như sinh ra một nhóc con tinh nghịch thì phải làm sao đây?”

Hạ Tử Du quay mặt đi, “Chuyện đó không liên quan tới anh!” Con là của cô, dù thế nào cũng không liên can đến anh! !

Đàm Dịch Khiêm thật cảm thấy người phụ nữ nhỏ bé trước mắt này càng ngày càng đáng yêu, anh không hề thấy tức giận chút nào ngược lại còn không kiềm được lại hôn Hạ Tử Du thêm một cái.

Cô xác định ngoài phòng sách giờ phút này nhất định có người đang nhìn mình, cô tức tối nói, “Này.”

Đàm Dịch Khiêm nói sang chuyện khác, “Em có biết sáng nay tại sao anh dậy sớm không?”

Hạ Tử Du tỏ ra lạnh lùng không hề có hứng thú.

Đàm Dịch Khiêm nhích sát lại gần Hạ Tử Du, sau đó kề bên tai cô nói nhỏ mấy câu.

Trong nháy mắt, mặt Hạ Tử Du lập tức đỏ hồng đến mang tai.

Cô vùng lên đôi bàn tay trắng muốt đâm nhẹ vào ngực anh, “Vô sỉ!”

Ai ngờ rằng vừa rồi anh lại nói với cô.

Nhịn cả đêm, đến khi trời sáng rồi cuộc không thể ôm cô ngủ được nữa, nhìn thấy cô ngủ rất say, lại không muốn ở tình huống không có sự phối hợp của cô mà tiến hành, sau cùng anh chỉ có thể vào nhà tắm dội nước lạnh, rồi đặt hết suy nghĩ vào trong công việc.

Thường ngày ăn mặc gọn gang, áo quần bảnh bao, nhưng thật chất bên trong lại chính là một con sói đói lốt cừ, không phải. Là một con sói khoác da cáo, ai bảo anh lúc nào cũng gian xảo!

Đàm Dịch Khiêm đoán được suy nghĩ của cô liền trêu cô, “Dù cho anh có chính là loài lang sói đó, nhưng là một con sói không có tính ăn tạp!”

Hạ Tử Du nhăn nhó xoay người đi, “Không dư hơi mà nói với anh nữa.”

Đàm Dịch Khiêm kéo Hạ Tử Du lại vào trong lòng, “Ngoan, đi dùng cơm, sau đó chúng ta cùng về thành phố Y.”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Ai muốn về thành phố Y với anh chứ?”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày hỏi, “Anh đi tố cáo Kim Trạch Húc, chẳng lẽ em không ở bên cạnh ủng hộ anh?”

Hạ Tử Du lạnh lùng nói, “Tôi không có nghĩa vụ làm chuyện đó.” Còn nữa, anh mà cần người động viên? Trên đời này có mấy ai giỏi tính kế hơn anh?

Đàm Dịch Khiêm ôn hoà nhã nhặn nói, “Em đừng quên, Kim Trạch Húc muốn đối đầu với anh là bởi vì em, cho nên, bây giờ em theo anh ra tòa là điều rất cần thiết.”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen mờ mờ thâm hiểm của người nào đó, tức tối bất bình nói, “Anh thật đúng là cái đồ xỏ lá?”

Đàm Dịch Khiêm rất là ôn hòa nói, “Em muốn nghĩ thế nào cũng được, trong tháng này, anh không cưỡng với em, em cũng đừng cưỡng với anh, tất nhiên anh sẽ không miễn cưỡng em làm những chuyện mà em không muốn làm.”

Trên thực tế, cô cũng rất muốn biết Đàm Dịch Khiêm làm thế nào để thắng, còn có rất nhiều vấn đề chưa rõ ràng, cô thật rất muốn biết.

Hạ Tử Du từ từ rũ mắt xuống, đã đồng ý nhưng lại do dự, “Nhưng hiện tại tôi không thích hợp để ngồi máy bay.” Mang thai trước khi sinh không thích hợp đi máy bay.

Đàm Dịch Khiêm âm giọng nói, “Anh đã trao đổi với bác sĩ về tình trạng sức khỏe của em, con hiện tại rất ổn định, đi máy bay không có gì đáng ngại. Để đảm bảo an toàn, anh sẽ mời bác sĩ cùng đi với chúng ta, trên máy bay cũng có chuẩn bị phương tiện điều trị cơ bản, em không cần lo lắng gì cả.”

Hạ Tử Du sững sờ kinh hãi nhìn về phía anh, anh thật chuẩn bị đầy đủ đến như vậy?

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du, chân thành nói, “Sẽ không bao giờ anh để em rời khỏi anh một giây phút nào nữa.”

228. Chương 228 : Yêu Cô Hơn Vạn Lời Nói

Hơn mười giờ sau, xế chiều tại thành phố Y.

Chiếc xe thương vụ sang trọng dừng ở trước cổng chính khách sạn “Tứ Quý”. Hộ vệ xuống cung kính mở cửa xe.

Hạ Tử Du nói tiếng cảm ơn rồi bước xuống xe.

Đàm Dịch Khiêm kịp lúc bắt được cổ tay mảnh mai của Hạ Tử Du, trầm giọng hỏi, “Đi đâu?”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Tôi đi đâu chuyện không liên quan đến anh. Tóm lại khi anh ra tòa thì tôi sẽ ở lại đây.”

Đàm Dịch Khiêm giữ chặt lấy cổ tay Hạ Tử Du, bước xuống xe theo cô, anh đứng từ trên cao nhìn xuống cô, “Em có thể về nhà, đợi thẩm phán kết thúc, anh và em cùng nhau quay trở về!”

Hạ Tử Du lãnh đạm nói, “Ai muốn về chung với anh!”

Đàm Dịch Khiêm bá đạo nhưng không mất sự dịu dàng nói, “Không được làm loạn.”

Hạ Tử Du chợt nghiêm nghị nói, “Tôi không có làm loạn, mục đích tôi tới đây là muốn biết kết quả Kim Trạch Húc bị xử như thế nào chứ không phải muốn dẫn anh về để giải thích với mẹ tôi.”

Đàm Dịch Khiêm ôm nhẹ eo Hạ Tử Du, dịu giọng, “Mới vừa xuống máy bay, em đang có thai chắc đã mệt rồi, tới khách sạn nghỉ ngơi trước, đợi em ngủ một giấc cho khỏe rồi sau đó anh đưa em về nhà.”

Hạ Tử Du giãy giụa tránh ra Đàm Dịch Khiêm, dứt khoát cự tuyệt, “Không cần, tôi có thể tự lo cho mình.” Thật ra thì cô đang rất sợ mình sẽ dễ dàng bị anh đánh gục. Cô biết đến cuối cùng mình chắc chắn cũng không cự tuyệt nổi, nhưng lý trí lại đang nhắc nhở cô không thể giống như quá khứ.

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc nói, “Anh không cho.”

Hạ Tử Du nhìn thoáng qua mấy tên hộ vệ đứng phía sau mình, không vui nói, “Anh dựa vào gì cấm tôi?”

Đàm Dịch Khiêm thu lại thái độ nghiêm nghị khi ở trước mặt người khác, dịu dàng nói, “Anh chỉ muốn tốt cho em và con.”

Giọng điệu Hạ Tử Du cũng không nhún nhường, “Con là của tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó, không cần anh nhọc lòng lo lắng.” Mặc dù biết anh đã từng làm những việc tàn nhẫn vô tình đều chỉ là diễn trò, nhưng mỗi lần nhớ tới những giây phút cô đã chịu đựng đau đớn khổ sở, cô vẫn cảm thấy lòng mình đau như bị dao cứa.

Đàm Dịch Khiêm khề cau mày, “Em vẫn còn giận anh?”

Tròng mắt trong suốt của Hạ Tử Du lấp lánh ánh nước, “Là bởi vì tôi vĩnh viễn cũng quên không được tổn thương mà anh đã gây ra cho tôi.” Chỉ cần nhớ tới những chuyện trước kia, bao nhiêu đau đớn liền giống như đang giày xéo trái tim cô.

Biết tâm tình cô không tốt, anh dễ dàng nói, “Thôi được rồi, chúng ta không nói những thứ này nữa. Nếu như em kiên quyết đòi về, vậy bây giờ anh sẽ đưa em về nhà em.”

Hạ Tử Du đứng ở bên đường ngoắc lại một chiếc taxi nói, “Không cần.”

Thế nhưng, vào lúc Hạ Tử Du khom người muốn chui vào trong xe, đột nhiên cô cảm thấy dạ dày sôi sục lên, ngay lập tức cô vọt tới thùng rác bên đường khó chịu nôn ra.

Đàm Dịch Khiêm nhanh tay ôm lấy Hạ Tử Du, vỗ nhẹ sống lưng cho cô, “Thế nào? Khó chịu sao?”

Nhận lấy khăn giấy hộ vệ đưa đến, Hạ Tử Du quật cường lắc đầu, “Tôi không sao.” Thật ra khi có thai đứa bé này cơ thể cô cũng không có phản ứng gì nghiêm trọng, nhưng mỗi lần nôn nghén thì lại giống như muốn lấy của cô nửa cái mạng.

Đàm Dịch Khiêm nhìn vị bác sĩ đi theo đứng phía sau hỏi, “Cô ấy làm sao vậy?”

Bác sĩ còn chưa trả lời, Hạ Tử Du lại khó chịu nôn thêm một trận nữa.

Đàm Dịch Khiêm vô cùng lo lắng, trên gương mặt xưa nay luôn thông minh cơ trí lần đầu tiên xuất hiện sự luống cuống, anh đau lòng gọi lại cách xưng hô mà ngày trước thường hay gọi cô, “Bà xã.”

Hạ Tử Du nôn được một hồi sau đó khó khăn dần xuống cảm giác buồn nôn khó chịu, rốt cuộc dần dần cũng biến mất giống như những lần trước.

Nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm lập tức bế Hạ Tử Du lên.

.

Trong phòng 1618 ở khách sạn, Đàm Dịch Khiêm đứng ở ngoài cửa phòng tức giận mắng bác sĩ đi theo.

“Ông nói cơ thể cô ấy có đi về thành phố Y cũng sẽ không ảnh hưởng gì lớn, tại sao tình trạng cô ấy lúc này lại có vẻ tồi tệ hơn?”

Bác sĩ nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Đàm Dịch Khiêm dè dặt nói, “Đàm tổng, tôi đã kiểm tra qua cho bà tổng giám đốc, tình trạng cơ thể bà ấy rất tốt, có điều nôn nghén tương đối nghiêm trọng, nhưng cũng không phải là vấn đề lớn.”

Toàn thân Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức được thả lỏng, anh lạnh lùng nói, “Tốt nhất ông nên bảo đảm cô ấy và đứa nhỏ sẽ không có mảy may sơ xuất gì!”

Bác sĩ gật đầu, “Vâng.”

“Đi xuống đi!”

Sau khi bác sĩ rời đi, Đàm Dịch Khiêm xoay người lại vặn chốt cửa phòng ở phía sau.

Anh vốn nghĩ Hạ Tử Du đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nào ngờ cô lại đang đứng ở trước giường.

Đàm Dịch Khiêm đi tới, yêu thương nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của cô, nhỏ nhẹ hỏi, “Còn khó chịu không?”

Hạ Tử Du lắc đầu.

Đàm Dịch Khiêm ôm nhẹ Hạ Tử Du vào lòng, giọng ấm áp hơi khàn nói, “Anh không biết mang thai khiến cho em khó chịu đến vậy.”

Tựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm, ngửi mùi hương nam tính dễ chịu riêng biệt trên người anh, cô vốn nên mê đắm trong sự ôn nhu vào giờ khắc này của anh, nhưng lý trí lại bảo cô đẩy anh ra, cô bình tĩnh nói, “Tại anh chuyện bé xé to thôi, đây chỉ là phản ứng rất bình thường.” Phản ứng nôn nghén từ lúc cô mang thai đứa bé này tới nay đều là như thế, chẳng qua anh không có ở bên cạnh nên không biết thôi.

Đàm Dịch Khiêm nhỏ giọng nói, “Có phải em đang trách anh lúc nào cũng không có ở bên cạnh em phải không?”

Hạ Tử Du ngồi xuống mép giường đáp, “Tôi làm gì có tư cách trách anh. Đứa nhỏ vốn cũng không phải là anh muốn có, huống chi khi đó chúng ta đã thảo luận chuyện ly hôn.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm người xuống, mười ngón tay siết chặt bàn tay lạnh buốt của cô như đang tiếp thêm sức mạnh cho cô, giọng khàn khàn nói, “Tử Du, em biết lúc đó là anh buộc lòng phải làm vậy.”

Hạ Tử Du hỏi ngược lại, “Tôi thật rất ngạc nhiên, trên đời này còn có chuyện gì có thể khiến cho Đàm Dịch Khiêm anh bất đắc dĩ?”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm chỉ trầm mặc không nói.

Hạ Tử Du rút ra bàn tay bị mười ngón tay Đàm Dịch Khiêm đan vào, đứng dậy thản nhiên nói, “Anh có biết hay không, thương tích đã lan tràn khắp nơi ở trong lòng sẽ không có cách nào làm cho nó tự động lành lại được. Cho dù anh có thể vì tôi mà nhọc lòng lo lắng rất nhiều, nhưng tôi thật sự không thể xem những gì đã xảy ra trước kia như chưa từng phát sinh.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn lặng im không nói.

Hạ Tử Du xoay người đưa lưng về phía Đàm Dịch Khiêm, chua chát nói, “Có lúc tôi thật sự cảm thấy, nếu như anh không có ở bên cạnh, có lẽ cuộc sống của tôi sẽ rất tốt.”

Không ai hiểu được giây phút này lòng Đàm Dịch Khiêm đau nhói như bị nghẹt thở, tuy nhiên anh không hề để lộ tâm tình tồi tệ của mình ra ở trước mặt cô, mà chỉ dùng giọng điệu trêu cợt nói với cô, “Vợ yêu, chúng ta đã có hai đứa con rồi, chúng ta nhất định phải ở bên nhau mãi mãi.”

Hạ Tử Du như đang ngẫm nghĩ điều gì đó, thật lâu không lên tiếng.

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước mặt Hạ Tử Du, nâng nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du lên, dịu dàng nói, “Được rồi, nếu như em muốn về nhà mẹ em vậy thì đi đến chỗ mẹ em thôi, bây giờ anh sẽ đưa em đến đó, sau này mọi chuyện đều nghe lời em, được chưa?”

Hạ Tử Du rũ mi mắt xuống, giờ khắc này lòng cô rối loạn như tơ vò.

Chiếc xe đắt giá đỗ lại trước cổng chính nhà họ Hạ.

Không đợi hộ vệ mở cửa xe giúp cô đã gấp gấp bước xuống xe.

Đàm Dịch Khiêm cũng xuống xe theo giữ chặt tay cô lại.

Hạ Tử Du dùng chân nghiêm nghị nhìn Đàm Dịch Khiêm nói, “Xin lỗi, tôi chỉ muốn một mình tôi đi vào.”

Đàm Dịch Khiêm nhỏ nhẹ nói, “Anh muốn theo vào gặp mặt mẹ em.”

Hạ Tử Du giẫy khởi tay Đàm Dịch Khiêm, kiên quyết cự tuyệt, “Mẹ tôi nhất định sẽ không muốn gặp lại anh.”

Đàm Dịch Khiêm không quan tâm tới lời Hạ Tử Du nói, vẫn đan chặt vào mười ngón tay cô tiếp tục bước đi, “Chúng ta vào thôi.”

Hạ Tử Du đứng đăm chân tại chỗ, nhìn bóng lưng cao ngất đầy phong độ của anh lạnh giọng nói, “Anh nhất định phải làm cho tôi khó xử thì mới vừa lòng hay sao?”

Đúng vậy.

Vì để đoạn tuyệt quan hệ với anh, từ lâu ở tại trong căn nhà này cô đã từng thề rằng sẽ không bao giờ có bất kỳ quan hệ dây mơ rễ má gì với anh nữa. Hôm nay lại cùng anh tay trong tay trở về nhà, như vậy, mọi người trong nhà sẽ nhìn cô như thế nào đây?

Là người có tâm tư tỉ mỉ Đàm Dịch Khiêm đương nhiên biết giờ khắc này Hạ Tử Du đang dẫn đo chuyện gì, anh từ từ buông tay Hạ Tử Du ra.

Hạ Tử Du lập tức xoay người bước đi.

Lúc cô đi lướt qua anh, anh dịu dàng nói, “Nhớ tự chăm sóc tốt cho mình.”

Hạ Tử Du đột nhiên dừng bước, đưa lưng về phía Đàm Dịch Khiêm nói, “Anh yên tâm đi, chừng nào anh ra tòa tôi sẽ có mặt.”

Đàm Dịch Khiêm không lên tiếng đáp lại.

.

Cảnh Nghiêu ngồi trong xe đảm nhiệm vị trí lái xe gãi gãi đầu, xuyên qua kính chiếu hậu nhiều lần nhìn trộm Đàm Dịch Khiêm.

Mắt vẫn luôn nhìn về phía trước Đàm Dịch Khiêm thấy Cảnh Nghiêu cứ muốn nói lại thôi, giọng lạnh như tiền không chút độ ấm thoát lên, “Nói.”

Cảnh Nghiêu ngập ngừng nói, “Tổng giám đốc, ông không định để bà tổng giám đốc cùng ông tham dự phiên tòa sao?” Đúng vậy, một tiếng nữa chính là thời gian Kim Trạch Húc bị tòa án thẩm vấn, mà Hạ Tử Du hiển nhiên không hề hay biết, rõ ràng là Đàm Dịch Khiêm cố ý giấu diếm.

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên trả lời, “Cô ấy không cần thiết tham dự.” Trên thực tế, bảo cô cùng theo anh đến thành phố Y tham dự phiên tòa thẩm vấn Kim Trạch Húc chỉ là nguy trang, sự thật là anh không muốn anh và cô phải xa nhau nữa, huống chi anh còn phải thay cô giải quyết vấn đề phía bà Hạ.

Cảnh Nghiêu nghi ngờ hỏi, “Tổng giám đốc, thật ra thì bà tổng giám đốc không biết khi đó ông lâm vào hoàn cảnh khó khăn nguy hiểm, nếu như ông nói cho bà ấy biết, tôi tin chắc bà tổng giám đốc sẽ tha thứ cho ông.”

“Tôi tự có chừng mực, cậu lái xe đi!”

“Dạ.”

.

Một tiếng sau, tại tòa án ‘XX’ ở thành phố Y.

Bởi vì bí mật thẩm vấn, cho nên ngoại trừ đương sự cùng luật sư đại diện ra, cũng không có bất kỳ người nào hoặc viên chức giới truyền thông dự nghe, vì thế, thời điểm tòa án xét xử càng thêm vắng lạnh và buồn tẻ.

Kim Trạch Húc cùng Đường Hân đã bị đuổi về nước, giờ phút này đang đứng ở trước đài, trên người mặc quần áo tù màu vàng, tóc cũng đã được cắt.

Những chuyện cần Đàm Dịch Khiêm có mặt trên tòa chính là trình bày lại lần nữa sự việc đầy đủ rõ ràng với quan toà, bởi vì có băng ghi âm và bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần làm chứng cứ vô cùng xác thực, mặc dù luật sư đại diện của Kim Trạch Húc và Đường Hân cũng muốn thay thân chủ mình ra sức yêu cầu kết quả tuyên án ở mức thấp nhất, nhưng kết quả sau cùng chính là:

‘Kim Trạch Húc bởi vì gây trở ngại tư pháp công chính, đã can tội: bắt cóc, chiếm đoạt tài sản, cố ý giết người hình phạt chung là bị phán xử bắn. Đường Hân bởi vì là kẻ có liên quan đến vụ chiếm đoạt tài sản và cố ý giết người, gây trở ngại tư pháp công chính cũng bị tuyên án xử bắn.

Thời điểm quan toà cho phép phạm nhân trước khi bị bắt giam chờ xử tử hình được gặp mặt người quan trọng nhất với mình lần cuối cùng, thật bất ngờ, Kim Trạch Húc lại yêu cầu muốn gặp Đàm Dịch Khiêm.

Đương nhiên Đàm Dịch Khiêm có quyền từ chối, nhưng anh lại không làm như vậy.

Vì thế, bên ngoài phòng giam giữ trọng phạm được ngăn cách bởi lớp cửa kính thủy tinh tại nhà giam, Kim Trạch Húc và Đàm Dịch Khiêm đã gặp nhau.

Đàm Dịch Khiêm và Kim Trạch Húc mặt đối mặt, bởi vì trên kính thủy tinh có nhiều lỗ thủng nên cả hai có thể nói chuyện trực tiếp với nhau.

Bên trong phòng giam, tay Kim Trạch Húc vẫn đang bị còng, anh lạnh lùng nhìn thẳng vào Đàm Dịch Khiêm nhưng lại không nói gì.

Đàm Dịch Khiêm tựa lưng vào ghế dựa, khoan thai nói, “Bọn họ nói người anh muốn gặp mặt lần cuối cùng chính là tôi. Cơ hội quý giá này tại sao anh không dành cho ba nuôi mình mà để cho tôi?” Mặc dù Kim Nhật Nguyên ở trong tù, nhưng có thể dùng thân phận thân nhân để gặp mặt Kim Trạch Húc lần cuối.

Kim Trạch Húc giờ phút này đã mất hết đi nhuệ khí, từ tốn nói, “Tôi chỉ muốn nhờ anh giúp tôi một việc.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Hử?”

“Tôi muốn trước khi bị hành hình được gặp Tử Du một lần. Tôi biết nếu như tôi yêu cầu gặp cô ấy, cô ấy sẽ không chịu đến gặp tôi, cho nên tôi muốn nhờ anh giúp tôi chuyển với cô ấy một câu.”

“Nói.”

Kim Trạch Húc trầm lặng vài giây sau đó nói, “Xin anh chuyển lời với cô ấy, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ làm điều gì tổn thương cô ấy, nếu như biết sự tự do của tôi là dùng tính mạng mất còn của cô ấy để đổi lấy, tôi thà tình nguyện suốt đời ở mãi trong nhà giam.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Anh đang cầu sự đồng tình của tôi sao?”

Kim Trạch Húc dựa người vào góc tường, mấy ngày lao ngục đã khiến cho hốc mắt anh trũng sâu, râu ria mọc đầy dưới cằm, anh bật cười ngây dại nói, “Tôi đã thua triệt để đến thế này, tôi còn có thể yêu cầu đồng tình gì đây?”

Cũng thật không ngờ, Đàm Dịch Khiêm đứng dậy khỏi ghế, từ tốn nói, “Những lời của anh tôi sẽ thay anh chuyển đến cô ấy.”

Kim Trạch Húc giật mình kinh ngạc. Thật ra anh cũng không có ôm hy vọng gì mấy.

Đàm Dịch Khiêm bình thản nói, “Tôi tin dự tính ban đầu của anh không hề muốn làm hại đến cô ấy. Bởi vì Đường Hân có thể nghĩ đến việc lợi dụng sự sống chết của Hạ Tử Du để uy hiếp tôi, đương nhiên anh cũng có thể nghĩ ra, nhưng anh đã không làm như vậy.”

Kim Trạch Húc vô lực tựa vào trên tường, cười lạnh nói, “Đàm Dịch Khiêm, thật không ngờ có ngày tôi lại thua thảm hại ở trước mặt anh như thế, thua đến mức không còn một manh giáp.”

-

Nhà họ Hạ.

Khi người giúp việc báo lại với bà Hạ là Đàm Dịch Khiêm đưa Hạ Tử Du về, và sau khi Hạ Tử Du im lặng thừa nhận sự thật này ở trước mặt bà Hạ thì bà đã vung tay tát cho Hạ Tử Du một cái.

Bà Hạ đánh Hạ Tử Du xong sau đó liền ngồi phịch xuống ghế sofa lệt chấy không ngừng.

Suốt cả buổi chiều, mặc kệ Hạ Tử Du nói với bà như thế nào, từ đầu đến cuối bà vẫn không đáp lại Hạ Tử Du một câu.

Dì Lưu bên cạnh cũng không dám bước lên nói giúp cho Hạ Tử Du, bởi vì biết giờ phút này bà Hạ rất đau buồn.

Hạ Tử Du quỳ gối bên chân bà Hạ, cầu xin nói, “Mẹ, xin mẹ đừng bỏ mặc con, mẹ nói với con một câu đi, có được không?”

Bà Hạ không ngừng lau đi nước mắt, nhưng vẫn không trả lời Hạ Tử Du.

Mắt Hạ Tử Du ngân ngấn nước, lắc lắc cánh tay bà Hạ, “Mẹ.”

Bà Hạ thẳng tay hất Hạ Tử Du ra.

Thân hình Hạ Tử Du chợt lảo đảo, thiếu chút nữa đã bị ngã xuống, cũng may là bà Hạ kịp thời đưa tay ra kéo Hạ Tử Du lại.

Hạ Tử Du thừa dịp đó ôm lấy bà, “Mẹ.”

Bà Hạ nói bằng giọng trách móc, “Đừng có quỳ tôi nữa, tôi nhận không nổi.”

Bất kể ai khi nghe lời này của bà Hạ cũng có thể hiểu thật ra là bà không muốn Hạ Tử Du tiếp tục quỳ chịu khổ. Dì Lưu đi tới sau lưng Hạ Tử Du có ý muốn dìu Hạ Tử Du đứng lên, “Cô Hạ, cô mau đứng lên đi, cô đang mang thai, làm như thế đối với cô hay đứa nhỏ đều không tốt đâu.”

Hạ Tử Du lắc đầu, nước mắt như trân châu đứt dây rơi xuống, “Nếu như mẹ không chịu tha thứ cho con, con sẽ quỳ mãi ở đây.”

Bà Hạ lớn tiếng lên án, “Con bảo mẹ làm sao có thể tha thứ cho con? Con vậy mà còn muốn quay lại với thằng khốn nạn đó, chẳng lẽ con đã quên nó từng đối xử với con như thế nào sao? Còn nữa, Tiểu Hân đã bị tuyên án tử hình, hôm qua lúc mẹ đến thăm con bé, nó nói với mẹ, đứng ra nó vẫn còn có cơ hội được cứu, nhưng tên khốn đó một chút cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho nó thoát thân.”

Hạ Tử Du nức nở nói, “Mẹ, anh ấy có nỗi khổ tâm.”

“Con xem, con xem. Vết thương đã lành liền quên đau mà.” Bà Hạ nghiêm nhiên đã tức giận đến giọng cũng bị đứt quãng, “Mẹ thật không biết nên nói con thế nào nữa.”

Hai mắt Hạ Tử Du ràn rụa nước mắt, “Anh ấy sẽ đến đây giải thích với mẹ.”

Bà Hạ tức giận nói, “Mẹ không cần nó giải thích với mẹ. Tử Du, mẹ nói cho con biết, nếu như con vẫn muốn ở bên nó, thì sau này con đừng bước chân vào nhà họ Hạ nữa, về sau cũng đừng gọi mẹ là ‘mẹ’ nữa, mẹ coi như từ xưa tới giờ chưa từng nuôi dưỡng con.”

Hạ Tử Du đau lòng nói, “Mẹ, mẹ đừng như vậy, con cầu xin mẹ.”

Bà Hạ bởi vì khóc cả buổi chiều nên tiếng nói cũng trở nên khàn khàn, “Tử Du, không phải mẹ muốn chia rẽ hạnh phúc của con, mà là người đàn ông này nó căn bản không đáng để con tín nhiệm.”

Hai mắt đầm lệ, Hạ Tử Du từ từ rũ xuống hàng lông mi dài.

Dì Lưu tiếp tục khuyên, “Cô Hạ, cô mau đứng lên đi, trên đất rất lạnh.”

Hạ Tử Du vẫn không chịu đứng dậy, bờ vai mỏng manh của cô bởi vì nức nở mà run rẩy.

Bà Hạ không nhịn được nói, “Con mau đứng lên đi.”

Hạ Tử Du cắn chặt môi, khó chịu nói, “Mẹ, con biết con vô dụng, nhưng mà, anh ấy cũng là cha của hai đứa nhỏ, con cũng yêu anh ấy.”

Bà Hạ chỉ vào cửa chính, lạnh lùng nói, “Nếu như cô đã có lựa chọn, vậy thì mau trở lại bên cạnh nó đi, về sau cũng đừng bước chân vào nhà họ Hạ chúng tôi nữa!”

“Mẹ.”

Dì Lưu vội vàng thay Hạ Tử Du cầu tình, “Bà chủ, mọi chuyện đều có thể từ từ thương lượng.”

Bà Hạ khó có thể ức chế tức giận, “Nếu nó vẫn ngoan cố muốn ở lại bên cạnh tên khốn kia thì không có gì để thương lượng hết. Hai đứa con gái đều là như thế, tôi coi như cuộc đời này chưa từng sinh ra và nuôi dưỡng bọn chúng.”

Sau đó dì Lưu quay sang khuyên Hạ Tử Du, “Cô Hạ, cô mau đứng lên trước đi. Bà chủ hiện giờ đang nóng giận, hay cô đợi có thời gian thích hợp rồi nói chuyện lại với bà chủ.”

Hạ Tử Du vẫn kiên quyết quỳ gối không chịu đứng dậy.

Sau đó bà Hạ đứng lên, lạnh lùng nói, “Cô muốn quỳ thì cứ quỳ tiếp đi, tôi xem như mình không nhìn thấy gì cả.”

Hạ Tử Du cúi đầu xuống, nước mắt lăn chã từng giọt rơi xuống.

Lúc bà Hạ xoay người chuẩn bị đi lên lầu hai, một người giúp việc đột nhiên từ vườn hoa chạy vào, “Bà chủ, bà chủ.”

Dì Lưu quở trách, “Có chuyện gì mà hốt ha hốt hoảng lên như thế?”

Người giúp việc nơm nớp lo sợ nói, “Là Là Đàm tổng. Ông ấy đến rồi.”

Hạ Tử Du kinh ngạc ngược lên đôi mắt đầy nước.

Bà Hạ bức tức nói, “Bảo bảo vệ đuổi nó ra cho tôi.”

Người giúp việc sợ sệt cúi đầu nói, “Nhưng mà.”

Ngay lúc này, bóng dáng cao ngất vững vàng của Đàm Dịch Khiêm đã bước vào nhà họ Hạ.

Vài tên bảo vệ nhà họ Hạ hiển nhiên đã bị hộ vệ đi theo Đàm Dịch Khiêm khống chế, hiện tại ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Đàm Dịch Khiêm chỉ tập trung vào Hạ Tử Du đang quỳ gối trên đất.

“Đàm Dịch Khiêm, cậu còn dám tự tiện xông vào nhà chúng tôi?” Bà Hạ vừa dứt lời liền muốn bước lên phía trước, cũng may dì Lưu kịp thời ngăn lại.

“Chị tránh ra! !”

Dì Lưu nói, “Bà chủ, chuyện gì cũng có thể ngồi xuống từ từ nói mà.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đã đi tới trước mặt Hạ Tử Du, ấn đường anh xoắn lại cùng một chỗ, điều đầu tiên là bế Hạ Tử Du lên khỏi mặt đất.

Hạ Tử Du giãy đạp đá vào Đàm Dịch Khiêm, “Thả tôi xuống, mau thả tôi xuống. Tôi không cần anh lo.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng đặt Hạ Tử Du xuống ghế sofa, rồi anh cũng ngồi xổm trước mặt cô, giọng điệu như nhẹ trách nhưng lại giống như đau lòng nói, “Em thật không quan tâm đến mạng của mình và con sao?”

Hạ Tử Du quay đầu sang chỗ khác nói, “Tôi không cần anh lo.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn tới chỗ bà Hạ đang bùng bùng lửa giận.

Bà Hạ lạnh lùng nói, “Nhà họ Hạ chúng tôi không hoan nghênh cậu, nếu cậu không mau rời khỏi đây, tôi sẽ báo cảnh sát. Dì Lưu! !”

Đối mặt với thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị của bà Hạ, Đàm Dịch Khiêm cũng không hề có chút tức giận nào, anh từ tốn nói, “Bác gái, con có chuyện muốn nói với bác.”

229. Chương 229 : Được Ăn Rồi

Bà Hạ tức giận nói, “Tôi không có gì để nói với cậu! !”

Dì Lưu dịu dõ bà Hạ, nhỏ giọng nói, “Bà chủ, cô Đường Hân vẫn chưa có bị xử hành hình, nếu như bà có thể thuyết phục được Đàm Dịch Khiêm nói giúp cô ấy vài câu, may ra chuyện vẫn còn có thể cứu vãn.”

Nghe được lời dì Lưu nói, bà Hạ chợt ngẩn ra.

Đàm Dịch Khiêm vẫn không quên nhỏ nhẹ nói với Hạ Tử Du, “Ngoan ngoãn ở đây đợi anh.”

.

Dì Lưu đang dịu bà Hạ đứng trong vườn hoa nhà họ Hạ.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đã bỏ xuống tư thế kiêu ngạo thường ngày, từ tốn nhỏ nhẹ nói, “Con hy vọng bác có thể dành chút thời gian để nghe rõ đầu đuôi sự việc.”

Toàn thân bà Hạ run run, đau khổ chỉ trích Đàm Dịch Khiêm, “Sao cậu có thể đối xử với Tiểu Hân như vậy? Tôi biết nó đã làm rất nhiều chuyện không đúng, nhưng nó còn trẻ như vậy, chỉ cần một câu nói của cậu là có thể cho nó một con đường sống, thế nhưng cậu lại trở mặt đứng nhìn nó chết. Cậu là tên khốn kiếp, cậu đã hủy hoại cuộc đời của hai đứa con gái tôi.”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Đường Hân có kết quả như ngày hôm nay là do cô ta gieo gió gặt bão!”

Bà Hạ lắc đầu, căm hận nói, “Nó có kết quả như vậy là do bị cậu dồn ép mà thôi. Tiểu Hân nói với tôi, nếu như không phải cậu hại nó bị tên trùm hắc bang đuổi giết thì nó sẽ không rơi vào đường cùng mà đi giết người.”

Đàm Dịch Khiêm điềm tĩnh nói, “Con đã yêu cầu cô ta an phận thủ thường. Nếu cô ta bằng lòng dâng hoàng sống ở nhà họ Hạ, dựa vào điều kiện của nhà họ Hạ ở thành phố Y này, Lorik căn bản không có cơ hội đụng tới cô ta.”

Bà Hạ đột nhiên thất thanh khóc rống, “Phải, là do người mẹ như tôi không có làm tròn hết trách nhiệm của mình. Mới khiến cho nó không muốn ở lại căn nhà này.” Đúng vậy, giữa bà Hạ và Đường Hân bởi vì Hạ Tử Du mà luôn có khúc mắc.

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Trong lòng Đường Hân đã sớm thay đổi, tất cả chuyện này không phải lỗi của bất kỳ ai.”

Bà Hạ thống khổ rên rỉ, “Tôi biết tính tình Tiểu Hân không tốt, nó cùng Kim Trạch Húc cấu kết làm rất nhiều chuyện xấu để uy hiếp cậu. Nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa nhỏ trẻ lòng non dạ, coi như nó đã làm nhiều điều lầm lỡ nhưng nó vẫn có thể sửa đổi, tại sao cậu lại không cho nó cơ hội chứ?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Dù cho cô ta có thể hối cải làm lại từ đầu, cũng không thể đền bù nỗi với tội ác hại chết ba mạng người của mình!”

Bà Hạ giật mình ngớ ngàng.

Ba mạng người? Không phải chỉ có một người là Lorik độc ác xấu xa đã chết kia sao?

Đàm Dịch Khiêm hòa hoãn nói, “Bác biết được tội chứng từ phía cảnh sát và Đường Hân nói, chỉ có chuyện Đường Hân sát hại Lorik và cấu kết với Kim Trạch Húc uy hiếp chiếm đoạt tài sản của con, nhưng bác lại không biết, cái ngày bác và bác trai bị bắt cóc, Đường Hân cũng có tham dự trong chuyện đó. Cái chết của bác trai là do chính miệng Đường Hân ra lệnh, lần đó Tử Du mất đi đứa nhỏ cũng là do Đường Hân âm thầm sai khiến, thậm chí vào thời khắc cuối cùng cô ta cũng không có ý định bỏ qua cho bác. Thử hỏi, một người phụ nữ chỉ vì không đạt được mục đích mà mất đi nhân tính như vậy, làm sao con có thể nhân từ với cô ta?”

Dì Lưu nghe xong lời Đàm Dịch Khiêm kể cũng đứng nghẹn họng nhìn trân trối.

Bà Hạ không ngừng lắc đầu, khó có thể tin nói, “Không thể nào. Tiểu Hân nó làm sao có thể.”

“Con sẽ nói cho bác biết hết ngọn nguồn sự việc, nhưng mong bác hãy bình tĩnh lại nghe con giải thích.”

Bà Hạ ngơ ngẩn nhìn sang Đàm Dịch Khiêm.

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm liền kể lại đại khái toàn bộ quá trình từ lúc vợ chồng họ Hạ bị bắt cóc cho đến khi Kim Trạch Húc và Đường Hân vào tù.

Sau khi bà Hạ nghe xong đứng thẩn thờ tại chỗ không nói nên lời. Bà không thể tin được, thì ra phía sau vụ việc bắt cóc lần đó lại cất dấu nhiều chuyện như vậy, cũng không dám tin thì ra thủ phạm đầu sỏ hại bà mất đi người chồng không phải là Kim Trạch Húc mà chính là đứa con gái bà đã mang nặng đẻ đau.

Bà Hạ suy sụp lão đảo lúi về phía sau, “Tôi không tin, tôi không tin.”

Dì Lưu khẩn trương đỡ lấy bà Hạ lúc này đã không còn chút hơi sức nào, bản thân cũng bị vây trong nỗi khiếp sợ khi sự thật được hé lộ.

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Nếu như bác vẫn còn hoài nghi những điều con nói, thì bác có thể đến chỗ cảnh sát hỏi thăm cho rõ đầu đuôi sự tình.”

Bà Hạ có chỗ không hiểu hỏi, “Tại sao cảnh sát không công bố những chuyện này ra bên ngoài?”

Đàm Dịch Khiêm trả lời, “Là con muốn cảnh sát làm như thế. Thứ nhất, sức khỏe bác vốn không tốt, nếu không phải không còn cách nào khác thật lòng con không mong muốn bác phải chấp nhận sự thật đau xót này. Thứ hai, cũng là con không muốn Hạ Tử Du biết được những chuyện này.”

Lúc này dì Lưu mới rụt rè lên tiếng hỏi, “Đó là lý do mà trước đây Đàm tổng đã làm ra nhiều chuyện tồi tệ với cô Hạ, chính là vì muốn bảo vệ cô Hạ?”

Đàm Dịch Khiêm thành thật trả lời, “Lúc ấy tôi không có nắm chắc phần thắng.”

Nhớ lại vô số lần mình đã từng âm thầm nguyên rửa Đàm Dịch Khiêm, dì Lưu bỗng cảm thấy áy náy.

Đàm Dịch Khiêm lại nói, “Bác gái, Đường Hân cần nên gánh chịu hậu quả của những tội ác mà mình đã phạm phải, rất xin lỗi, con không thể rộng lượng bỏ qua cho cô ta. Ngoài ra, nếu như bác bằng lòng tin tưởng con, con xin hứa sẽ không bao giờ phụ lòng Tử Du. Con yêu cô ấy hơn tất cả mọi thứ trên đời này!”

Mãi đến khi Đàm Dịch Khiêm đã xoay người rời đi rồi mà bà Hạ vẫn còn đứng im bất động trong vườn hoa, đắm chìm trong nỗi đau đớn khôn nguôi.

Hạ Tử Du ngồi trong phòng khách hoảng loạn bất an, cuối cùng cũng đợi được nhưng chỉ có mỗi Đàm Dịch Khiêm đi vào.

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước mặt Hạ Tử Du, cúi xuống nhìn vào khuôn mặt tái nhợt vô sắc của cô, hàng mi tuấn lãng của anh nhíu chặt lại, trầm giọng nói, “Thử còn một lần nữa không quan tâm đến sức khỏe của mình nữa cho anh xem!”

Hạ Tử Du sốt ruột hỏi, “Mẹ tôi đâu?”

“Mẹ em ở vườn hoa.”

“Anh đã nói gì với bà?”

Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lên khỏi ghế sofa, “Thuyết phục mẹ em cho phép tụi mình ở bên nhau.”

Hạ Tử Du bắt bẻ lại, “Ai nói muốn ở bên cạnh anh chứ?”

Đàm Dịch Khiêm cúi mắt liếc nhìn ai đó ở trước ngực mình, “Chẳng lẽ lúc vừa vào cửa anh đã nghe lầm?”

Hạ Tử Du lập tức khẩn trương, “Anh. Anh nghe được tôi nói gì?”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm thoáng hiện lên ý cười quỷ quái, “Để đi về rồi anh sẽ thảo luận cặn kẽ tỉ mỉ với em về vấn đề này.”

Cảm nhận được ánh mắt sáng rực chiếu vào trên người mình, khi Hạ Tử Du phát hiện ra thì cô đã bị anh bế đi ra khỏi nhà họ Hạ, cô bắt đầu giãy giụa, “Anh thả tôi xuống, tôi không có nói sẽ đi cùng với anh. . .”

“Mẹ em cần yên tĩnh mấy ngày, đợi qua mấy ngày nữa chúng ta hãy trở lại thăm bà.”

.

Khách sạn “Tứ Quý”.

Trong đại sảnh của khách sạn đang diễn ra một màn thế này. . .

Một người đàn ông cao lớn tuấn tú mang kính đen cứ đi theo muốn ôm một người phụ nữ xinh đẹp có dáng người mảnh khảnh, nhưng qua vài lần cố gắng người đàn ông đó vẫn không đạt được kết quả.

Bởi vì, người phụ nữ ấy cứ luôn chống cự lại người đàn ông này, anh ta đi tới gần một bước thì cô lại kéo khoảng cách ra một bước, có vẻ như hoàn toàn không muốn để ý gì đến người đàn ông nọ.

Hai người hộ vệ mặc tây trang màu đen đi theo ở phía sau nhìn thấy bộ dáng ăn vạ của ông chủ mình đều đang nén cười ở trong lòng.

“Tử Du.”

“Làm ơn tránh xa tôi một chút.”

Lúc đang đứng đợi thang máy, Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc đã được như mong muốn ôm chầm lấy người đẹp.

Hạ Tử Du đưa tay ra đỡ, “Buông ra.”

Lúc này người qua lại tới lui trong khách sạn không ít, cộng thêm bề ngoài của cả hai vô cùng bắt mắt, hầu như tất cả mọi người có mặt trong khách sạn này đều đang nhìn chằm chằm vào họ.

Cảm nhận được xung quanh có vô số ánh mắt tò mò đang nhìn tới chỗ mình, cô xấu hổ khẽ quát, “Anh mau buông tôi ra!”

Trên gương mặt điển trai của anh hiện lên ý cười mà thường ngày hiếm khi được nhìn thấy, lại còn hôn lên môi cô một cái thật kêu, “Anh thật vui sướng.”

Cô nhúm mày hỏi, “Vui sướng cái gì?”

Anh thẳng thắn nói, “Em nói với mẹ em là em yêu anh.”

Hạ Tử Du trốn tránh quay mặt sang hướng khác, “Ăn nói bậy bạ.”

Lúc này cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy Hạ Tử Du đi vào thang máy.

Đàm Dịch Khiêm ấn phím tầng 16, Hạ Tử Du lại ấn phím tầng 12.

Tầng 12 của khách sạn là tầng ăn uống.

Đàm Dịch Khiêm ân cần nói, “Anh biết em đói bụng, nên anh đã bảo phục vụ đưa đồ ăn lên phòng rồi.”

Hạ Tử Du cố chấp nói, “Tôi không cần anh lo!”

Lúc này cửa thang máy tầng 12 mở ra.

Hạ Tử Du đẩy Đàm Dịch Khiêm sang một bên, tiếp tục bước đi ra ngoài.

Đàm Dịch Khiêm chạy đuổi theo, vẫn không quên ôm chặt Hạ Tử Du, sau đó vẫy tay gọi phục vụ đến.

Hạ Tử Du ngồi xuống vị trí cạnh cửa sổ, Đàm Dịch Khiêm cũng tự nhiên ngồi xuống ở đối diện với Hạ Tử Du.

Bởi vì mấy năm trước Đàm Dịch Khiêm đã từng là khách VIP của khách sạn này, vì vậy phục vụ không dám chậm trễ vội đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, cung kính nói, “Đàm tổng, xin chào ông, lâu rồi không thấy ông đến ạ.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn qua thực đơn xong nhú mồm hỏi, “Sao thực đơn không có món dinh dưỡng nào chuyên dành cho phụ nữ có thai?”

Phục vụ sững sốt.

Hạ Tử Du trực tiếp đoạt lấy thực đơn trên tay Đàm Dịch Khiêm, cúi kính liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm rồi quay sang nói với phục vụ, “Tôi chọn một phần A.”

Phục vụ cúi đầu nói, “Vâng, bà Đàm.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm mặt nói, “Cơ thể em không tốt, phần ăn đó không có dinh dưỡng!”

Hạ Tử Du mỉm cười nhìn phục vụ nói, “Cám ơn, cứ cho tôi phần đó.” Cơ thể cô chưa tới mức cao quý như thế, ở chỗ này mà gọi phần A đó đã là rất hoang phí rồi.

Phục vụ khó xử nhìn tới Đàm Dịch Khiêm.

Hai tay Đàm Dịch Khiêm gác lên mặt bàn, ung dung nhìn tới khuôn mặt xinh đẹp nhưng bướng bỉnh ở đối diện hỏi, “Em thật không thể ngoan ngoãn dùm anh một chút sao?”

Hạ Tử Du chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không thèm để ý tới Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm thật cũng không quan tâm bị mất thể diện ở trước mặt phục vụ, anh nói, “Được rồi, cứ làm theo lời cô ấy.”

Sau đó phục vụ lui xuống.

Tuy Hạ Tử Du nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vẫn nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang cầm điện thoại di động gọi đi, Hạ Tử Du lập tức nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm.

Đợi Đàm Dịch Khiêm nói chuyện xong Hạ Tử Du mới hỏi, “Có phải tòa án gọi cho anh mời ra tòa không?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi, “Sao hả, bây giờ mới chịu để ý anh sao?”

Sắc mặt Hạ Tử Du chợt sượng lại, vội nói sang chuyện khác, “Lúc nào thì mở phiên tòa vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nâng lên ly rượu đỏ phục vụ đã rót sẵn cho anh khẽ nhấp một hớp, sau đó đáp, “Đã kết thúc.”

Hạ Tử Du ghen hòng nhìn trần trối, “Cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng băng quơ nói, “Xế chiều hôm nay đã kết thúc phiên tòa thẩm vấn, kết quả của Kim Trạch Húc hẳn là em cũng hiểu được.”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Hôm nay tòa án thẩm vấn tại sao anh không nói cho tôi biết?”

Đàm Dịch Khiêm thông thả ung dung nói, “Vì anh nghĩ em không cần phải tham dự.”

Hạ Tử Du nhấn mạnh giọng nói, “Tôi theo anh đến thành phố Y chính là để tham dự phiên tòa xét xử này.”

Đàm Dịch Khiêm để ly rượu xuống, trong đôi mắt đầy tràn thâm tình nói, “Nhưng mục đích anh để em đến thành phố Y chính là không muốn xa em thêm một giây phút nào nữa.”

“Anh gạt tôi!”

“Em muốn biết cái gì, anh sẽ nói cho em biết.”

Hạ Tử Du xoay mặt sang một bên, tức giận không muốn để ý tới anh. Nguyên nhân cô muốn theo anh thật ra chính là muốn biết đầu đuôi sự việc rốt cuộc là như thế nào, bởi vì cô còn rất nhiều nghi vấn đối với những chuyện đã xảy ra. Tất nhiên, những nghi vấn này đều có liên quan tới anh, cô rất muốn biết đến tận cùng là thứ gì có mà thể ụy hiếp được anh?

Đương nhiên cô sẽ không hỏi anh vào lúc này, cô không muốn để anh biết cô đang quan tâm anh.

Đột nhiên Đàm Dịch Khiêm nói, “Kim Trạch Húc nhờ anh chuyển đến em một câu.”

Những chữ nhạy cảm đó khiến Hạ Tử Du quay đầu lại nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm.

“Hắn ta nói chưa bao giờ hắn ta có ý nghĩ muốn làm hại em.” Đàm Dịch Khiêm sơ lược lại những lời Kim Trạch Húc nói.

“Bây giờ có nói những việc này cũng đã không còn ý nghĩa nữa.” Chuyện cô đau lòng nhất chính là Kim Trạch Húc vậy mà lại tàn nhẫn sai bảo Arsène bỏ thuốc làm mất đứa bé trong bụng cô.

Không muốn nhắc tới Đường Hân, Đàm Dịch Khiêm đơn giản nói, “Chuyện đứa nhỏ không liên quan tới hắn, là do Arsène quá xung động.”

Nhớ lại tình hữu nghị giữa cô và Kim Trạch Húc rồi nghĩ đến kết cục hôm nay của Kim Trạch Húc, trong lòng cô cũng thấy có chút thương xót. Cô đã từng nghĩ Kim Trạch Húc là người bạn tốt suốt đời này của mình.

Đàm Dịch Khiêm an ủi nói, “Được rồi, sự việc của Kim Trạch Húc đã hoàn toàn chấm dứt, từ nay về sau hắn sẽ không còn tạo ra bất kỳ phiền phức nào cho chúng ta nữa.”

Nhắc tới Kim Trạch Húc, Hạ Tử Du không sao tránh khỏi nhớ tới cô đã từng vì cái tình hữu nghị đó mà nhiều lần khiến cho Đàm Dịch Khiêm chuốc lấy phiền phức, thậm chí còn làm mất đi đứa con của cả hai. Thật ra thì tận đáy lòng cô cũng rất áy náy với Đàm Dịch Khiêm.

Biết lúc này cô đang đắm chìm trong suy nghĩ, anh nắm chặt bàn tay hơi lạnh của cô nhẹ giọng nói, “Chuyện đã qua thì đừng nghĩ tới nó nữa, chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa, có được không?”

Cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay anh, cô sững sờ ngược mắt lên vô tình chạm vào ánh mắt chân thành của anh.

Cô trầm mặc mấy giây, sau đó từ từ rút về bàn tay đang bị anh nắm, im lặng không nói gì.

Vào lúc này phục vụ mang phần ăn Hạ Tử Du gọi lên.

Hạ Tử Du trốn tránh ánh mắt của anh, nhận lấy đồ ăn sau đó cúi đầu dùng bữa.

Đàm Dịch Khiêm không thấy đói nên anh ngồi nhìn Hạ Tử Du dùng bữa, còn mình thì vẫn uống rượu đỏ.

Lúc Hạ Tử Du ăn được đến một nửa thì có một phục vụ đẩy xe thức ăn đi tới hướng bọn họ.

Trong lúc Hạ Tử Du vẫn đang thắc mắc thì phục vụ đã mở ra bát súp trên xe thức ăn, sau đó cẩn thận đặt ở trước mặt Hạ Tử Du.

Thấy phục vụ dùng cái chén nhỏ thay thế cái chén còn thừa của cô, Hạ Tử Du hỏi, “Đây là cái gì?”

Phục vụ nói, “Đây là món táo đỏ với thịt gà ác hầm cách thủy lấy nước, rất thích hợp cho phụ nữ có thai bồi bổ cơ thể, trước khi bà tới Đàm tổng đã căn dặn đầu bếp khách sạn chuẩn bị.”

Hạ Tử Du từ từ ngược mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm phát tay ý bảo phục vụ đi xuống.

Hạ Tử Du nói, “Thật ra anh không nên phiền phức như vậy.”

Đàm Dịch Khiêm cầm lên chén súp mà phục vụ mới vừa để xuống, dùng muỗng thổi cho nguội rồi đưa qua cho cô, “Uống đi.”

“Trên mặt nhiều vầng dầu quá không uống được.” Sau khi mang thai, chỉ cần đụng tới gì có nhiều dầu mỡ là cô sẽ buồn nôn.

Đàm Dịch Khiêm lấy lại cái chén về, sau đó nghiêm túc cẩn thận giúp Hạ Tử Du vớt bỏ đi vầng dầu trên mặt nước súp.

Hạ Tử Du thoáng giật mình, đáy lòng có phần cảm động không cách nào nói rõ bằng lời.

Đàm Dịch Khiêm đặt chén súp đã không còn chút dầu mỡ nào ở trước mặt Hạ Tử Du, “Được rồi, đừng để súp nguội mất ngon.”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống nói, “Cám ơn.”

“Đồ ngốc.”

Buổi tối.

Anh đang tắm rửa, trong phòng tắm vang vọng ra tiếng nước chảy rào rạt.

Hạ Tử Du hiện đang ngồi ở mép giường, trong lòng thấy thấp thỏm bất an.

Lúc tối cô đề cập với anh chuyện ngủ riêng phòng nhưng anh kiên quyết không đồng ý, hơn nữa chưa cho cô có cơ hội thuyết phục thì anh đã đi vào phòng tắm.

Cô và anh đều là người trưởng thành, vừa đã từng là vợ chồng, cô biết nếu cả hai ngủ chung một giường sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói thật, hiện tại cô rất mâu thuẫn.

Những đau buồn anh gây ra cho cô quả thật hiện vẫn đang tồn tại ở đáy lòng cô, cho đến giờ này khắc này nó vẫn còn khiến cô cảm thấy tim mình như bị đục khoét đau đớn, nhưng mà. Cô rất yêu anh.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra.

Vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ Hạ Tử Du ngược mắt lên.

Trên người Đàm Dịch Khiêm chỉ quấn một cái khăn tắm, dáng người vẫn cường tráng phong độ không có gì thay đổi.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống bên cạnh rồi sau đó ôm eo cô dịu dàng nói, “Anh đã giúp em đổ đầy nước rồi, anh ẵm em vào nha?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Tôi.”

Đàm Dịch Khiêm dứt khoát gạt bỏ ý nghĩ trong đầu cô, “Ngoại trừ ở lại đây ngủ với anh, em đừng hòng đi đâu cả.”

Hạ Tử Du liền đứng lên, ôm lấy áo ngủ đã chuẩn bị sẵn tự mình đi về phía phòng tắm.

Quả nhiên Đàm Dịch Khiêm đã đổ đầy nước sẵn cho cô, nước ấm pha cũng rất vừa phải, tạo cho cô cảm giác rất thoải mái khi nằm vào trong bồn tắm.

Cô nằm gối đầu lên bồn tắm, trong đầu cứ mãi suy nghĩ về quan hệ của anh và cô.

Bởi vì phụ nữ có thai không thể tắm quá lâu, ước chừng nửa giờ thì cô lại đi ra khỏi phòng tắm.

Cô vốn nghĩ là anh đã ngủ rồi, nhưng không ngờ lúc này anh đang gọi điện thoại.

Đầu tóc bị dính nước hơi ẩm ướt, nên cô ngồi xuống ở trước bàn trang điểm dùng máy sấy sấy cho tóc khô.

Cũng không biết anh kết thúc nói điện thoại lúc nào và đã đi tới phía sau cô.

Hô hấp cô chợt căng thẳng, tay cầm máy sấy không kiềm được run run, thấy tóc cũng đã khô cô liền tắt bỏ máy sấy xuống.

Cánh tay anh bất thành linh vòng lên từ phía sau.

Cô hơi giãy dụa né tránh, thế nhưng anh lại kề sát hôn lên má cô một cái, sau đó nói nhỏ bên tai cô, “Anh gọi điện thoại cho Liễu Nhiên.”

Cô nhú mày hỏi, “Tại sao không cho tôi nói chuyện với con?”

Anh cười nói, “Hai cha con anh tâm sự với nhau mà.”

Hạ Tử Du không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên bên tai cô vang lên giọng nói trầm khàn kèm theo nóng nóng, “Đi ngủ chưa?”

“Anh ngủ trước ngủ, ơ. Tôi.” Cô phát hiện mình không tìm ra được cái cớ nào để trốn anh. Anh cũng không quan tâm cô có phải viện cớ hay không, trực tiếp ngậm lấy vành tai cô cắn nhẹ, âu yếu liếm mát.

Cô đẩy anh ra nói, “Đừng như vậy.”

Anh từ từ trượt xuống dọc theo đường cong cần cổ cô, giọng cũng đã mơ hồ không rõ, “Anh muốn em quá.” Có trời mới biết anh đã cầm dục bao lâu rồi.

Cô rụt vai lại, “Đừng. . . .”

Tay Đàm Dịch Khiêm dừng lại ở trước ngực cô rồi cởi ra nút thắt chiếc áo ngủ.

Cô theo phản xạ túm chặt lại áo ngủ.

Tay anh giữ lại bàn tay muốn kháng cự của cô, nhẹ giọng nói, “Anh đã nghe hết được những lời em nói với mẹ em rồi. . . . Chúng ta cũng không thể không có nhau, vì thế đừng nói những lời giận hờn khiến anh khó chịu nữa.”

Cô thẳng thắn nói với anh, “Tôi vẫn chưa có suy nghĩ kỹ. Anh đã nói cho thời gian một tháng mà.”

Anh lạc giọng hỏi, “Em bắt anh nhịn đến một tháng?”

Cô nhúu chặt đôi mi thanh tú, hai má cũng ửng hồng vì nhiệt độ cơ thể nóng rực của anh giờ phút này đang truyền sang mà mẫn cảm hơi hơi ửng hồng, lí nhí nói, “Anh nói chuyện không bao giờ giữ lời.”

Bỗng nhiên cô phát hiện ra anh càng ngày càng trở nên vô lại hơn.

Anh hôn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, thủ thủ nói, “Những phương diện khác anh đều nghe theo em.”

Cô giùng giàng muốn đứng dậy.

Thế nhưng anh đã nhanh tay bế cô lên khỏi ghế.

Cô sợ hết hồn thốt lên, “A.”

Anh đặt nhẹ cô lên giường, ánh mắt đã tràn trề dục vọng mãi miết nhìn chăm chăm vào chỗ nút thắt áo ngủ trước ngực vừa nãy bị anh cởi ra, cảnh xuân đang mơ hồ hiện ra trong chiếc áo lót màu đen.

Cô vội vàng che ngực định cài nút thắt áo ngủ lại.

Nào ngờ anh lại nhanh chóng thọc lấy tay cô, đan mười ngón tay vào hai bàn tay cô, sau đó vùi đầu vào cổ cô hít lấy hương thơm thoang thoảng vừa được tắm gội của cô.

Lúc anh hôn tới xương vai, cô ngửa ngáy đến nỗi phải quay đầu tránh sang chỗ khác, “Đừng như vậy.”

Bỗng nhiên anh đứng dậy.

Cô thở ra nhẹ nhõm, tròn mắt trong suốt trợn lớn nhìn tới anh, nghĩ rằng rốt cuộc anh cũng có thể không chế được lý trí.

Anh hỏi cô, “Điện thoại di động của em đâu?”

Cô hỏi ngược lại, “Anh muốn làm gì?”

Nhờ vào đôi mắt nhạy bén, anh vừa đứng lúc nhìn thấy chiếc điện thoại cô để ở trên tủ đầu giường, anh lập tức cầm lên rồi ấn phím tắt nguồn luôn.

Cô không hiểu hỏi anh, “Tại sao lại tắt máy điện thoại?”

Cả người anh lại lần nữa phủ lên người cô, cổ gồng nhẵn nhụi sự khó chịu nói, “Tránh cho có người gọi tới làm phiền.”

“Hả.”

Anh cúi đầu chiếm lấy môi cô, say sưa hôn lên bờ môi mọng đỏ.

Hô hấp của cô dần dần bị anh làm cho rối loạn. . . .

Không có tính nhẫn nại giống lần trước, lần này, khi vừa mới bắt đầu anh liền vứt bỏ chiếc khăn tắm trên người mình, sau đó cũng nhanh gọn cởi hết quần áo trên người cô ra.

Cô muốn chống cự lại, thế nhưng lúc nào cũng bị kỷ xảo của anh khiến cho vô lực chống trả.

Cơ thể dễ trần của cô bởi vì bầu không khí cao trào ở giờ khắc này mà lan tỏa ửng hồng, cô nhắm thật chặt hai mắt lại.

Anh bảo cô nghiêng người qua, tiếp theo dùng nguồn nhiệt đang nóng bỏng của mình bắt đầu thử thăm dò đẩy vào trong cô.

Có lẽ cô biết rõ anh muốn tiến vào, cũng có lẽ là vẫn còn chưa thật sự xác định được tình cảm của đôi bên, vì thế cô vẫn uốn éo người ngăn cản anh, “Đừng. . . .”

Anh bắt lấy hông cô, từng lớp tế bào trên cơ thể bởi vì cô xiết quá chặt mà điên cuồng kích động, nghĩ đến việc mang thai sợ cô không chịu nổi, anh chỉ có thể kiên nhẫn từng bước tiến vào.

“Ừm. . . .”

Lúc anh đang cố kìm nén thì cô bỗng không tự chủ được mà bật lên tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Âm thanh lúc này của cô thật không đúng lúc, anh vốn dĩ muốn rút lui ra nhưng bởi vì tiếng rên rỉ đó mà không cách nào khống chế được lại lần nữa đẩy thật sâu vào trong.

Cũng đã lâu không có tiếp xúc thân mật thế này, cô khó có thể thích ứng với vật to lớn của anh, cơ thể đột nhiên khấn trương hẳn lên.

Cảm nhận được cả người cô đang run rẩy, anh cẩn nhẹ lên bờ vai cô, thở gấp khàn giọng nói, “Đừng sợ, anh sẽ làm chậm lại. . . .”

Anh kiềm chế bản thân dừng lại, cho đến khi nhận thấy cả người cô đã được thả lỏng không còn căng thẳng nữa.

Khi hô hấp của cô dần dần khôi phục ổn định, biết cô đã có thể thích ứng cũng có thể chịu đựng nổi anh mới ôm lấy eo cô bắt đầu chuyển động ra vào.

Anh khởi điểm chậm chậm rồi dần dần gia tăng tốc độ, càng lúc càng đuổi kịp tới cao trào. . . .

Khi bắt đầu, anh hứa hẹn với cô chỉ một lần, nhưng ước chừng hầu như thiêu đốt cô đến nửa đêm.

Trời vừa hừng sáng, ánh mặt trời êm dịu xuyên suốt rọi vào chất liệu vải dệt của rèm cửa sổ.

Gió nhẹ thổi vào rèm cửa sổ bay lất phất phát trên bề cửa sổ, làm cho cánh hoa vàng nhạt được trưng bày trên cửa sổ cũng hơi dao động theo làn gió.

Hạ Tử Du gối đầu lên cánh tay của người nào đó ngủ rất say sưa.

Ánh mặt trời dần dần rọi vào chói mắt, qua một lúc lâu Hạ Tử Du mới khẽ lên tiếng ‘ưm’ nho nhỏ rồi từ từ mở mắt ra.

Đập vào tầm mắt là khuôn mặt đàn ông điển trai không chệ vào đâu được của Đàm Dịch Khiêm, cô lập tức nhớ lại những gì xảy ra tối hôm qua. . . .

Sắc mặt thoảng ửng hồng, cô lúng túng quẩn chán ngồi dậy.

Anh vẫn đang ngủ rất ngon giấc, lúc cô nhấc lên quần áo mặc vào rồi mà anh vẫn không hay.

Nhưng khi cô vừa định bước xuống giường, có lẽ là do tiếng động nên đã làm cho anh đang ngủ rất ngon cũng giật mình tỉnh lại.

Nhìn thấy cô đã mặc xong áo ngủ, anh vươn bàn tay to lớn ra kéo cô lại ôm vào trong ngực mình, hôn lên trán cô một cái rồi anh mới hỏi, “Sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Cô né tránh anh.

Anh thấy cô vẫn còn đang mâu thuẫn với cảm xúc của mình, không dần được dựa vào đầu giường, nâng nhẹ mặt cô lên hỏi, “Sao vậy?”

Cô không biết nên đối mặt với anh thế nào, vì thế tùy ý tìm đại một cái cớ, “Em đói rồi, muốn xuống nhà dùng bữa sáng.”

Anh nhẹ giọng cười, “Anh đi xuống với em.”

Cô lập tức cự tuyệt, “Không cần.”

Anh hỏi, “Em sợ cái gì?”

Cô xoay mặt sang chỗ khác không nói gì.

Anh ngồi dậy, xoay người cô lại để mặt đối mặt, mắt nhìn thẳng vào hai gò má cô đang căng phồng ra, nhếch môi cười hỏi, “Đang giận anh sao?”

Cô rũ mắt xuống không nói.

Anh ôm cô vào trong lòng, kề vào tai cô hỏi nhỏ, “Có phải tối hôm qua làm cho em không thoải mái hay không?”

Cô vùng đôi bàn tay trắng mịn dấm nhẹ lên sống lưng anh.

Anh cười rồi hôn cô thêm một cái nói, “Anh sẽ cố kiềm chế.”

Sắc mặt cô nhanh chóng vọt lên đỏ bừng, buồn bực lẫn xấu hổ nhưng chỉ biết trừng mắt nhìn anh.

“Ngoan, anh với em xuống ăn sáng.”

Vừa nói dứt lời anh liền xốc chăn lên bước xuống giường, cứ để trần trụi như thế ở trước mặt cô đi thẳng vào phòng tắm.

Nhưng chỉ hơn 10 phút sau anh đã đi trở ra với tinh thần vô cùng sảng khoái, đổi lại đến lượt cô đi vào phòng tắm.

Bởi vì tóc ngắn nên cũng không phải mất nhiều thời gian, cô rửa mặt chải đầu làm mọi thứ cũng chỉ mất một lúc lại đi trở ra.

Đàm Dịch Khiêm hiện đang đứng trước gương lớn ở trong phòng thất cà vạt, dáng vẻ luôn kiêu ngạo cao quý như thế, khí chất lịch lãm phong độ.

Nhớ tới biểu hiện tối hôm qua của người nào đó hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ ăn mặc chỉnh tề như lúc này, trong lòng Hạ Tử Du thầm khinh bỉ một trận rồi sau đó ngồi xuống cạnh giường.

Trông thấy điện thoại di động của cô tối hôm qua bị ai đó tùy ý vứt trên mặt đất, cô nhặt lên và khởi động lại máy.

Cô chỉ muốn mở điện thoại di động lên theo phản xạ tự nhiên, nhưng không ngờ khi cô vừa khởi động máy lên, một số tin nhắn mới hiển thị trên màn hình điện thoại di động của cô.

Cô thắc mắt bấm mở ra xem nội dung tin nhắn thì phát hiện tất cả những tin nhắn đó đều là của một mình Robert, mà nội dung trong tin nhắn cũng khiến cho cô phải nín thở một lúc.

Đàm Dịch Khiêm nhìn tới người phụ nữ của mình qua kính toàn thân trước mặt, thấy Hạ Tử Du đang ngồi sững sờ nhìn vào màn hình điện thoại di động.

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, nhìn thần sắc ngơ ngác sững sờ của cô hỏi, “Chuyện gì?”

Hạ Tử Du im lặng không nói.

Đàm Dịch Khiêm nghi ngờ đoạt lấy điện thoại trên tay Hạ Tử Du, sau khi nhìn thấy hiển thị trên màn hình điện thoại di động đều là tin nhắn của Robert thì nhủ lại hai đầu lông mày.

Ngay lúc này, Hạ Tử Du cầm điều khiển từ xa mở TV lên.

Quả nhiên, trong TV đầu đầu cũng đang nói tới sự việc đúng như những nội dung trong tin nhắn mà Robert gửi cho cô.

Cô bạn gái scandal của chủ tịch tập đoàn ‘Đàm thị’ Đàm Dịch Khiêm là Đan Nhất Thuần một ngày trước trong buổi nhận lời mời phỏng vấn có nói: Cô ấy và Đàm Dịch Khiêm đã bàn xong chuyện kết hôn từ hai tháng trước, về phần trước đó Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du không thừa nhận chuyện cả hai ly hôn, tại đây Đan Nhất Thuần cũng xác nhận luôn là họ đã ký thỏa thuận ly hôn vào hai tháng trước rồi. Đan Nhất Thuần còn tiết lộ là sau khi Hạ Tử Du ly hôn với Đàm Dịch Khiêm thì mới phát hiện mình có thai, thời gian gần đây đã mượn chuyện này hy vọng có thể tái hợp lại với Đàm Dịch Khiêm.”

Từng câu nói trong TV phát ra đều khiến Hạ Tử Du nản lòng thoái chí, toàn thân chỉ cảm thấy còn lại sự lạnh lẽo.

Đàm Dịch Khiêm tắt TV rồi vịn nhẹ lên bờ vai Hạ Tử Du, dỗ dành nói, “Không cần lo lắng về chuyện này, cứ để cho anh giải quyết, được không?”

Nước mắt nhanh chóng ngưng tụ quanh viền mắt, Hạ Tử Du uất ức quay đầu sang chỗ khác, nghẹn giọng nói, “Tôi thật cảm ghét anh! !”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương ôm Hạ Tử Du vào lòng nói, “Đan Nhất Thuần sẽ phải trả giá thật đắt cho việc làm lần này.”

Hạ Tử Du dùng sức giùng giằng né tránh anh.

Đột nhiên, bên ngoài phòng vang lên vài tiếng gõ cửa.

Đàm Dịch Khiêm từ từ buông Hạ Tử Du ra, dịu dàng lau đi những giọt lệ uất ức cho Hạ Tử Du, ôn hòa nói, “Anh sẽ dùng thời gian một ngày để xử lý hoàn tất, hãy tin anh.”

Hạ Tử Du cắn nhẹ lên môi mình, trong lòng không khỏi thấy chua xót.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy đi ra mở cửa phòng.

Nhưng không ai ngờ rằng, giờ phút này, đứng ở trước cửa phòng lại chính là Đan Nhất Thuần đang mặc một bộ váy chiffon màu trắng.

230. Chương 230 : Anh Đúng Là Vô Lại

Đối mặt với người đàn ông mình yêu sâu sắc, trên gương mặt tuyệt mỹ của Đan Nhất Thuần lúc nào cũng nở nụ cười quyến rũ, “Dịch Khiêm!”

Khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm lúc này chỉ có sự lạnh lùng, trông mắt đen lóe lên tia hung ác nham hiểm.

Đan Nhất Thuần nghi hoặc cúi đầu nhìn thoáng qua trên người mình, cười nói, “Sao lại nhìn em như vậy? Em có gì không ổn sao?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng hỏi, “Cô tới đây làm gì?”

Đan Nhất Thuần chớp đôi mắt xinh đẹp, thật tình trả lời, “Là bác gái bảo em đến tìm anh, bác nói đã nhiều ngày rồi bác không được thấy anh, bác rất mong anh về nhà. Mấy ngày nay em đi tìm anh khắp nơi, sau này mới biết được anh đã đến thành phố Y.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nheo lại trông mắt, quan sát người phụ nữ dối trá trước mắt.

Đột nhiên trông thấy Hạ Tử Du đang ngồi ở mép giường phía trong phòng, Đan Nhất Thuần kinh ngạc tròn đôi mắt to đến hết cỡ, “Tử. Tử Du, tại sao cô lại ở chỗ này?”

Hạ Tử Du đứng lên, lặng lẽ lau đi nước mắt ở chung quanh vành mắt.

Đan Nhất Thuần không thể nào tin được, sững sờ chuyển ánh mắt nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, anh và Tử Du.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi trở lại bên cạnh Hạ Tử Du, vịn nhẹ bả vai Hạ Tử Du dịu dàng nói, “Em chờ anh một chút, anh sẽ xử lý thỏa đáng chuyện này rồi cùng em đi xuống dùng cơm.”

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du thân mật, Đan Nhất Thuần thấy mình như bị người ta đá kích, cô kinh ngạc thụt lui về phía sau, sau đó áy náy nhìn về phía Hạ Tử Du, “Thật xin lỗi, tôi không biết hai người đã quay lại với nhau. Tôi không nên đến quấy rầy, tôi xin phép đi trước.”

Lời nói và cử chỉ của Đan Nhất Thuần thật giống như rất kinh ngạc khi nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du giờ khắc này ở cùng nhau, điều này vô tình khiến cho tâm tình của Hạ Tử Du bị mâu thuẫn, cộng thêm có phần thấy hơi khó xử, hành động lúc này của mình thật giống như những tin tức trên TV nói.

“Đợi chút.”

Tiếng nói lạnh lẽo rợn người của Đàm Dịch Khiêm phát ra như từ cõi âm ty gọi lại bóng dáng gấp gáp đang muốn bỏ đi của Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần xoay người lại, sắc mặt tái nhợt không còn vẻ tươi cười nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, hung ác rít lên, “Vụ tin tức là do cô làm?”

Đan Nhất Thuần hoang mang hỏi, “Tin tức nào?”

Mi mắt Đàm Dịch Khiêm càng nhíu dính lại, “Cô thông minh cỡ đó, còn cần tôi phải nói thẳng ra sao?”

Đan Nhất Thuần ngơ ngàng không hiểu gì lắc lắc đầu.

Hạ Tử Du đã khôi phục lại bình tĩnh đi tới trước mặt Đan Nhất Thuần, không còn đáng vẻ uất ức khó chịu của lúc nãy nữa, cô lạnh lùng nói, “Nếu đã muốn làm cho tôi khó xử, thì cần gì phải làm bộ làm tịch?”

Dường như chịu không nổi sự bội nhọ đó, Đan Nhất Thuần khó hiểu nghi ngờ hỏi, “Tử Du. Tại sao cô lại nói vậy?”

Hạ Tử Du kinh ngạc ngược nhìn tới cô gái mà mình đã từng xem như một người bạn tốt, thất vọng lắc đầu nói, “Đan Nhất Thuần, tôi không ngờ kỹ thuật diễn xuất của cô trước giờ luôn cao siêu đến vậy.” Minh đã không phải là Hạ Tử Du ngày trước nữa, sẽ không bao giờ nhẫn nhục chịu đựng mặc cho người ta khi dễ.

Đan Nhất Thuần khẩn trương hỏi, “Tử Du, có phải cô đã hiểu lầm gì tôi hay không?”

Hạ Tử Du lấy điện thoại di động ra, trực tiếp đưa qua những tin nhắn hiển thị trên màn hình điện thoại cho Đan Nhất Thuần xem.

Đan Nhất Thuần nghi hoặc nhận lấy điện thoại di động, xem qua một lượt những tin nhắn trên điện thoại, sắc mặt cô ngay lập tức xụ xuống, “Tại sao có thể như vậy?” Đan Nhất Thuần cuống quýt vội ngược mắt lên nhìn Hạ Tử Du, “Tôi thật sự không có nói những chuyện đó với đám ký giả. Đúng là có ký giả tới phỏng vấn tôi, nhưng trong lúc vô tình tôi chỉ lỡ miệng nói ra chuyện hai người ly hôn, tôi không ngờ bọn họ có thể đưa tin lung tung như vậy.”

Hạ Tử Du cười lạnh nói, “Cô Đan, cô thôi đi, cái chiêu kỹ xảo giả bộ vô tội này của cô đã không còn tác dụng ở trước mặt tôi nữa đâu.”

Đan Nhất Thuần khẩn trương bắt lấy tay Hạ Tử Du, rất nghiêm túc giải thích, “Tử Du, tôi thật sự không có ý đó đâu. Tôi cũng chỉ vừa mới xuống máy bay, nếu không phải hiện tại cô cho tôi xem những tin tức này, tôi cũng không biết đám ký giả đó lại đưa tin bậy bạ như thế.”

“Đủ rồi! !”

Câu nói lạnh lẽo của Đàm Dịch Khiêm như đến từ hầm băng cắt đứt lý do thoái thác của Đan Nhất Thuần.

Đan Nhất Thuần bị dọa sợ hết hồn, lời muốn nói ra miệng cũng đành phải nuốt nghẹn xuống.

Không muốn xen vào chuyện trước mắt, Hạ Tử Du quay đầu nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, hết sức giữ bình tĩnh nói, “Anh nói anh muốn giải quyết, vậy mời anh hãy giải quyết cho tốt đi!” Dứt lời, Hạ Tử Du thẳng thắn cất bước đi ra.

Thời điểm Hạ Tử Du bước ra khỏi cửa phòng, Đàm Dịch Khiêm kịp lúc bắt lấy cổ tay cô, vô cùng dịu dàng nói, “Ngoan ngoan xuống phòng ăn đợi anh.”

Hạ Tử Du hất tay Đàm Dịch Khiêm ra, lạnh lùng nói, “Tôi muốn về nhà.” Sự thực là trong lòng cô đang cuộn cuộn dâng lên chua xót và tủi thân.

Đàm Dịch Khiêm dứt khoát không cho phép Hạ Tử Du rời đi, anh bá đạo nói, “Anh không đồng ý!”

Hạ Tử Du cố gắng vịn khỏi tay anh, “Buông ra!”

Lo lắng cô vì tâm tình kích động mà tự làm mình bị thương, Đàm Dịch Khiêm từ từ nói lỏng tay, nhưng cái này cũng không có nghĩa là anh sẽ cho phép cô bỏ đi, anh thản nhiên nói, “Chưa được anh đồng ý, em không được bước ra khỏi khách sạn.” Đàm Dịch Khiêm vừa dứt lời, hai hộ vệ mặc tây trang màu đen đã xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du tức giận quay đầu nhìn lại Đàm Dịch Khiêm, “Anh lại muốn giam giữ tôi?”

Ngữ điệu Đàm Dịch Khiêm vẫn bá đạo như cũ, “Chờ anh xử lý xong.”

Hạ Tử Du bực tức trừng mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Ngay tại lúc cả hai đang giằng co, điện thoại di động Hạ Tử Du đột nhiên đổ chuông.

Liếc nhìn dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, thật giống như đối phương có thể cho cô cảm giác an toàn, sống mũi của cô lập tức cảm thấy cay cay, cô nhấn nút trả lời, “A lô.” Cũng theo đó cất bước đi.

Đợi sau khi Hạ Tử Du đi vào thang máy, Đan Nhất Thuần ngược lên đôi mắt mờ mờ nhìn Đàm Dịch Khiêm, chưa chất nói, “Dịch Khiêm, chẳng lẽ anh cũng cho rằng là em tung ra những nội dung trong TV hay sao?”

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi vào phòng.

Đan Nhất Thuần cùng đi theo vào, đáng thương giải thích, “Em thừa nhận em có lỗ miệng nói chuyện anh và Tử Du ly hôn, nhưng em thật sự không có nói thêm gì khác với đám ký giả đó.”

Bốp, bốp, bốp.

Bỗng nhiên vào thời khắc này vang lên 3 tiếng vỗ tay.

Nơi phát ra âm thanh đó là từ phía Đàm Dịch Khiêm.

Đan Nhất Thuần bởi vì kinh hoàng mà sắc mặt không còn một giọt máu.

Đàm Dịch Khiêm nhìn chằm chằm vào Đan Nhất Thuần bằng ánh mắt tàn ác, “Sao không nói tiếp đi?”

“Em.”

Đàm Dịch Khiêm nhàn nhã nhíu mày, “Kỹ thuật diễn xuất của cô khéo đến mức không có một chút sơ hở, tại sao lúc này cứ lấp ba lấp bấp?”

Đan Nhất Thuần ngơ ngác lắc đầu, trong mắt đều là vẻ mờ mịt.

Đàm Dịch Khiêm bất ngờ hỏi, “Phỏng vấn cô là vị ký giả họ Trương?”

Đan Nhất Thuần ngạc nhiên tròn tròn tròng mắt. Cái gì. Dịch Khiêm cũng biết?

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười lạnh, “Đan Nhất Thuần, cô có biết không, cô đẩy Hạ Tử Du vào hoàn cảnh làm chuyện bất nghĩa, nhưng lại không biết là đang tự đào hố chôn mình.”

Cảm nhận được Đàm Dịch Khiêm lúc này chỉ có sự lạnh lùng và cay nghiệt, Đan Nhất Thuần sợ hãi bước lùi về phía sau, “Dịch Khiêm, em không hiểu anh đang nói gì cả.”

Đàm Dịch Khiêm lại nhếch miệng cười, nhưng lời nói lại như ma quỷ đáng sợ, “Vây chúng ta hãy nói về những chuyện mà cô hiểu đi.”

Bị sự sắc bén ác liệt trong mắt Đàm Dịch Khiêm dọa sợ, Đan Nhất Thuần lại lần nữa thụt lui về phía sau, cuối cùng suy sụp dấn lưng vào mặt tường trắng ở phía sau.

Đàm Dịch Khiêm đi thẳng vào vấn đề, “Cái lần vợ chồng Hạ thị bị bắt cóc, có người âm thầm gọi cho Đường Hân hai cuộc điện thoại, không phải là cô gọi sao?”

Dường như không ngờ Đàm Dịch Khiêm lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, Đan Nhất Thuần trợn to tròn mắt thật lâu không hề chớp.

Đàm Dịch Khiêm bật cười lạnh, “Đan Nhất Thuần, cô rất thông minh. Đối với sự hung ác của Đường Hân và lòng thù hận của Kim Trạch Húc thì cô lại là một người nham hiểm thâm độc khiến người cảm phẫn.”

Toàn thân Đan Nhất Thuần đột nhiên run bần bật, “Em. Em không hiểu anh nói cái gì.”

“Bởi vì được cô mật báo, nên Đường Hân mới bảo Arsène đưa Hạ Tử Du sang Thụy Sĩ. Sau đó biết được tôi đã đến Thụy Sĩ, cô sợ tôi sẽ tìm được Hạ Tử Du, vì thế lại gọi cho Đường Hân một cú điện thoại nữa, xúi giục Đường Hân tại thời điểm nguy cấp hãy cho Hạ Tử Du uống loại thuốc độc có thể lấy mạng người.”

Đan Nhất Thuần đột nhiên lấy tay bịt kín lại hai lỗ tai, cô nhắm chặt hai mắt liên tục lắc đầu, “Em không biết anh đang nói cái gì, em cũng không muốn nghe.”

Khuôn mặt bình tĩnh không gợn chút sóng của Đàm Dịch Khiêm thoáng hiện tia u ám, lạnh giọng nói, “Cô có biết hay không, nếu không phải cô còn giá trị lợi dụng, thì ngay từ lúc tôi cứu được Tử Du cô cũng không còn mạng để sống trên đời này! !”

Nghe vậy, Đan Nhất Thuần đang nhắm lại hai mắt từ từ mở ra, ánh mắt sững sờ kinh hãi cũng dần dần chuyển thành ảm đạm, bỗng nhiên cô thì thào nói, “Anh. Anh cũng biết?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Đan Nhất Thuần, tôi vẫn luôn nhớ trước kia cô từng chăm sóc chữa trị cho Liễu Nhiên cùng với vì cô đã nỗ lực hết lòng tác hợp lại cho tôi và Tử Du đến với nhau. Rất nhiều việc làm sai trái, tôi đều sẵn lòng cho cô thêm cơ hội, nhưng tôi đã cảnh cáo cô, có một số ranh giới cuối cùng cô không thể đụng vào.”

Trong đầu Đan Nhất Thuần chợt nhớ lại Đàm Dịch Khiêm đã từng không có một chút do dự ra lệnh phá bỏ đứa con của cô và anh. . . .

Khi đó, ánh mắt anh nhìn cô cũng giống như giờ phút này. . . .

Đan Nhất Thuần hoảng sợ nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Anh đã biết tất cả? Nhưng mà.” Tại sao từ trước đến nay anh không hề để lộ ra chút sơ hở nào trước mặt cô?

Đàm Dịch Khiêm giải đáp thắc mắc trong lòng Đan Nhất Thuần, “Sau khi Hạ Tử Du gặp chuyện không may, tôi phải đối mặt với một nguy cơ, cho nên cô vẫn còn giá trị lợi dụng.”

Đan Nhất Thuần lảo nhảo hỏi, “Anh muốn lợi dụng em để đẩy Hạ Tử Du đứng sang một bên?”

Đàm Dịch Khiêm nheo lại tròn mắt, “Không, tác dụng quan trọng nhất của cô là ở lần cuối cùng.”

Đan Nhất Thuần không rõ chân tướng lắc đầu.

Đàm Dịch Khiêm tự nhiên nói, “Cô còn nhớ chuyện Cảnh Nghiêu vô tình nói với cô trong người Kim Trạch Húc có chìa khóa ngân hàng không?”

Đan Nhất Thuần dường như đột nhiên bừng tỉnh, con ngươi cô cấp tốc co rúc lại, khó có thể tin nói, “Dịch Khiêm, anh. Là anh bảo Cảnh Nghiêu cố ý tiết lộ cho em sao?”

“Không sai.”

Cơ thể Đan Nhất Thuần dựa trên tường trắng đột nhiên sụp đổ từ từ trượt xuống, trong mắt cô ngập đầy hơi nước, giống như không thể tin được những gì mình đang nghe.

Người đàn ông mà cô cực kỳ yêu say đắm, nhưng cũng chính là người tự tay đẩy cô xuống vực sâu vô tận. . . .

Nước mắt Đan Nhất Thuần không ngừng tuôn xuống, Đan Nhất Thuần đau khổ bật khóc thành tiếng, “Tại sao anh phải làm như vậy?” Cô vì anh hy sinh cô không hề thấy hối hận, nhưng tại sao phải nói cho cô biết sự thực tàn nhẫn này?

Đàm Dịch Khiêm không có chút tình cảm nói, “Nếu như cô không vì tôi hy sinh cơ thể mình, Kim Trạch Húc sẽ không cho rằng tôi đã không còn kế sách.”

Cả người xụi lơ trên mặt đất, Đan Nhất Thuần tự mình lẩm nhẩm, “Thì ra cả em cũng nằm trong kế hoạch của anh.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Khi cô âm thầm gọi đi hai cuộc điện thoại đó thì cô nên nghĩ đến sẽ có kết cục ngày hôm nay.”

Có thể Đan Nhất Thuần không đoán được.

Nếu không phải vào thời điểm máu chốt cô xả thân cứu Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm sẽ không nhảy cảm mà từ những chuyện này may mắn điều tra được là Đan Nhất Thuần đã lên lút gọi đi hai cú điện thoại đó.

Đan Nhất Thuần thật đúng là tự nhắc đá đập vào chân mình.

Nước mắt như nước lũ vỡ đê từ trong hốc mắt Đan Nhất Thuần trượt ra, Đan Nhất Thuần dựa vào vách tường bật khóc nức nở, nghẹn ngào nói, “Em gọi điện thoại chẳng qua là không muốn để anh đi cứu Hạ Tử Du. Dịch Khiêm, em thật sự không ngờ Đường Hân lại vì thể dùng mạng sống của Hạ Tử Du đến uy hiếp anh.”

Không có ai biết, cô vẫn luôn hối hận vì đã gọi hai lần điện thoại đó. Bởi vì cô vô tình hại Đàm Dịch Khiêm thiếu chút nữa đã mất mạng, cũng hại Đàm Dịch Khiêm suýt mất đi tất cả.

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi, không nhìn Đan Nhất Thuần thêm lần nào nữa, anh nhìn tới khoảng không trong tầm mắt phía trước cửa sổ sát đất, lạnh nhạt nói, “Đan Nhất Thuần, cô khiến tôi quá thất vọng.”

Đan Nhất Thuần nhìn tới bóng lưng cao ngất của người mà ngay cả trong giấc mộng cô cũng thường hay nghĩ tới, nghẹn ngào nói, “Dịch Khiêm. . . . Anh biết hay không, cho đến nay, em vẫn luôn mong muốn anh được sống hạnh phúc, cho dù người đứng bên cạnh anh không phải là em. . . . Biết bao lần, em nhìn thấy cách anh yêu thương cưng chiều Hạ Tử Du, tim em cứ như bị cả trăm móng vuốt cắm vào, rất đau rất đau. . . . Nhưng em chưa từng nghĩ tới sẽ phá hoại hạnh phúc của anh, cho đến khi Hạ Tử Du hết lần này tới lần khác vì Kim Trạch Húc mà phản bội anh. . . . Anh vì cô ta nhún nhường bỏ qua cho Kim Trạch Húc, nhưng cô ta không hề hiểu cho anh, thậm chí còn cho rằng là anh đẩy Kim Trạch Húc lâm vào khốn cảnh. . . . Lúc Liễu Nhiên làm phẫu thuật cấy ghép tử, vốn nên ở lại bên cạnh Liễu Nhiên nhưng cô ta lại một lòng chỉ lo lắng cho Kim Trạch Húc, không hề bận tâm đến cảm nhận của anh và Liễu Nhiên. . . . Ngày sinh nhật anh thì sao, cô ta không nghe lời anh khuyên can, vẫn bay đến chỗ Kim Trạch Húc để giúp Kim Trạch Húc làm chứng.”

Nói tới đây, giọng Đan Nhất Thuần chợt nghẹn lại nơi cổ họng, cô điều chỉnh tiếng nấc nghẹn lại rồi nói tiếp, “Cô ta không biết, em là cỡ nào, cỡ nào hâm mộ cô ta có thể có được tất cả tình yêu của anh, nhưng cô ta lại không biết quý trọng, nhiều lần khiến cho anh phải buồn phiền, khiến cho anh không vui. Anh có biết hay không, em rất luôn hối hận vì khi đó đã tạo cơ hội cho hai người quay lại với nhau, bởi vì Hạ Tử Du cô ta vốn không xứng đáng!”

Đàm Dịch Khiêm không còn kiên nhẫn để nghe Đan Nhất Thuần nói tiếp nữa, anh lạnh nhạt nói, “Cô đã gián tiếp hại chết hai mạng người, cô nên trả giá xứng đáng cho những việc làm đó.”

Ánh mắt mãi miết không rời bóng lưng Đàm Dịch Khiêm, Đan Nhất Thuần đột nhiên cười điên dại, “Nếu anh đã coi trọng Hạ Tử Du như thế, vậy tại sao anh còn bảo tên ký giả họ Trương đó tới phỏng vấn em?”

Đúng vậy, người tung tin với ký giả chính là cô.

Từ giây phút Đàm Dịch Khiêm thắng được Kim Trạch Húc, ngay sau đó cô cũng không nhìn thấy bóng dáng Đàm Dịch Khiêm đâu nữa. Cô biết ngay là anh đã đi tìm Hạ Tử Du, vì thế cô không thể tro mắt đứng nhìn họ lại quay về bên nhau.

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi, giọng nói bình thản như không hề tồn tại sự nguy hiểm mới vừa rồi, “Rất nhanh thôi cô sẽ được biết.”

Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm cất bước đi thẳng ra ngoài.

Giống như cũng dự cảm được kết cục của mình, khi Đàm Dịch Khiêm đi lướt qua cô, Đan Nhất Thuần đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy Đàm Dịch Khiêm.

Bước chân Đàm Dịch Khiêm dừng lại.

Đan Nhất Thuần dán mặt sát vào đùi Đàm Dịch Khiêm, bật khóc nói, “Em làm tất cả đều là vì. Em yêu anh!!”

Thang máy dừng lại ở tầng 12 của khách sạn.

Đàm Dịch Khiêm vừa bước ra khỏi thang máy, thì nhìn thấy hai người hộ vệ của mình đang lóng ngóng đứng ở bên ngoài.

Trông thấy Đàm Dịch Khiêm, hai người hộ vệ đang đứng thắp thỏm lập tức bước lên phía trước, cúi đầu cung kính nói, “Tổng giám đốc.”

Không thấy người phụ nữ của mình, Đàm Dịch Khiêm lạnh mặt hỏi, “Cô ấy đâu?”

Một trong hai hộ vệ lấy hết can đảm lên tiếng nói, “Ông Robert đến, vừa tới ông ấy nhất định muốn dẫn bà tổng giám đốc đi, bà tổng giám đốc cũng muốn đi với ông ấy. Nên chúng tôi không ngăn được ông Robert.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu chặt hai đầu lông mày. Anh lập tức nghĩ tới cuộc điện thoại Hạ Tử Du nhận lúc rời đi, có lẽ chính là Robert gọi cho cô .

Người hộ vệ còn lại sợ sệt nói, “Tổng giám đốc, ông Robert vừa mới đưa bà tổng giám đốc đi khỏi đây, chúng tôi đang chuẩn bị lên báo cho ông.”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm đã nhanh chóng xoay người bấm số tầng thang máy.

.

Ngồi trong chiếc Bentley đắt giá sang trọng, mặt mày Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng u ám gọi điện thoại cho Hạ Tử Du.

Điện thoại Hạ Tử Du tắt máy, Đàm Dịch Khiêm cụt hứng cung tay đâm vào cửa sổ xe.

Bỗng dưng, tiếng chuông điện thoại Đàm Dịch Khiêm vang lên.

Nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình, Đàm Dịch Khiêm buồn bực không vui hỏi, “Cậu đưa cô ấy đi đâu?”

Robert có vẻ như lén Hạ Tử Du nghe điện thoại, giọng nói dè dặt cẩn thận, “Tử Du nói muốn về nhà mẹ cô ấy, giờ tôi đang đưa cô ấy trở về.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm bỗng trở nên vô cùng ác liệt, “Tôi đã cảnh cáo cậu đừng có xuất hiện ở trước mặt cô ấy nữa! !”

Robert thật vô tội nói, “Ai bảo cô ấy tắt điện thoại cả đêm? Tôi không liên lạc được với cô ấy, lại thấy cô ấy không trả lời tin nhắn của tôi, tôi buộc lòng phải bay từ Riyadh sang đây.”

Nhưng điện thoại di động lúc này đã bị tắt ngang.

.

Ước chừng bốn mươi phút sau, chiếc Bentley dừng lại trước cổng chính khu nhà cấp cao họ Hạ.

Lần này, người giúp việc nhà họ Hạ sau khi nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm cũng không còn cực lực ngăn cản giống như lần trước, bọn họ chẳng những giúp Đàm Dịch Khiêm mở cửa, còn vô cùng cung kính chào Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm bước vào biệt thự thấy Robert đang ngồi nói chuyện với bà Hạ.

Robert thấy mặt Đàm Dịch Khiêm hầm hầm bước vào cửa, anh lập tức đứng lên, giơ hai tay làm dáng đầu hàng, “Đừng kích động, đừng kích động.”

Bà Hạ đứng lên, thấy sắc mặt Đàm Dịch Khiêm tuy không được tốt, nhưng đã nhu hòa hơn hôm qua rất nhiều.

Robert đã tìm được lý do cứu mạng vôi vàng nói, “Tử Du đang ở phòng ăn.”

Robert còn chưa dứt lời Đàm Dịch Khiêm cũng đã nhanh chân đi tới phòng ăn.

Hạ Tử Du giờ phút này đang ngồi ở cạnh bàn ăn dùng bữa sáng.

Dì Lưu nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đi tới, bà rất thức thời bảo tất cả nhóm người làm lui ra.

Hạ Tử Du đang khó hiểu hành động của dì Lưu và nhóm người làm, vừa ngược mắt lên liền chạm phải ánh mắt Đàm Dịch Khiêm đang ngăm nhìn mình, bốn mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Hạ Tử Du buông ly sữa tươi trong tay ra rồi đứng dậy, dường như không muốn quan tâm tới ai kia.

Đàm Dịch Khiêm đương nhiên không cho phép cô tránh né, dáng người cao lớn của anh chắn ngang trước mặt cô, nắm lấy tay cô nói, “Em bỏ đi như vậy anh rất lo lắng, biết không?”

Hạ Tử Du quay mặt sang hướng khác, “Tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Đàm Dịch Khiêm xoa lên khuôn mặt hơi lạnh lạnh của Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Chuyện đã giải quyết xong, anh bảo đảm sau này sẽ không để em phải chịu thiệt thòi như vậy nữa.”

Hạ Tử Du nuốt uất nghẹn xuống, cố chấp nói, “Tôi nào có thiệt thòi gì, nói gì đi nữa chúng ta ly hôn cũng là sự thật.”

Đàm Dịch Khiêm nhần nhin hạ giọng dỗ ngọt, “Thật không thể nói chuyện nghiêm chỉnh với anh?”

Hạ Tử Du đưa tay đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, “Tôi không có gì để nói với anh.”

Đàm Dịch Khiêm không vội đuổi theo cô, ngược lại ung dung thông thả nói, “Có phải em muốn để anh nói cho mẹ em biết tối hôm qua chúng ta đã ‘hợp lại’ rồi phải không?”

Hạ Tử Du đang cất bước đi ngay lập tức xẩu hổ xoay người lại, “Anh.” Tại sao lại có loại đàn ông vô lại như anh vậy?

Đàm Dịch Khiêm bước tới gần vòng tay ôm eo cô, mùi mẫn nói, “Mẹ em không còn phản đối chúng ta ở bên nhau nữa chứ?”

Hạ Tử Du nghi ngờ ngược mắt. Nói ra thật đúng là kỳ lạ, không biết hôm qua anh đã nói gì với mẹ cô, bà vừa nhìn thấy Robert đưa cô về liền buột miệng hỏi thăm về anh, khiến cô thật vô cùng kinh ngạc.

Đàm Dịch Khiêm nhân lúc cô đang miên man suy nghĩ liền kể sát hôn cô một cái thật kêu, “Em muốn ở lại chơi thêm với mẹ em thì cứ ở lại, rồi tối chúng ta về khách sạn.”

Hạ Tử Du dùng sức giẫm lên chân Đàm Dịch Khiêm một phát, “Tôi không có theo anh về đâu.”

“Bà xã.”

Đàm Dịch Khiêm vội chạy đuổi theo.

231. Chương 231 : Trở Lại Nhà Họ Đàm, Cô Bống Trở Thành Người Hạnh Phúc Nhất Trên Đời

C

Buổi tối.

Hạ Tử Du ngồi trên giường với bà Hạ.

Cô nắm lấy tay bà Hạ, dịu giọng hỏi, “Mẹ, có phải mẹ đang nghĩ tới Đường Hân hay không?”

Bà Hạ im lặng.

Giọng Hạ Tử Du man mác đau thương nói, “Con cũng thật không ngờ Đường Hân sẽ bắt tay hợp tác với Kim Trạch Húc giết người như thế.”

Mặc dù biết tội lỗi của con gái mình không thể tha thứ được, nhưng đôi mắt của bà Hạ vẫn đỏ lên, “Tuy kiếp này nó đầu thai vào nhà họ Hạ chúng ta, nhưng chúng ta vẫn chưa cho nó có được cuộc sống tốt đẹp một ngày nào cả.”

Hạ Tử Du an ủi nói, “Mẹ, Đường Hân là do Đàm Dịch Khiêm tố cáo, có lẽ anh ấy có thể.” Dù thế nào đi nữa cô vẫn không muốn thấy kết cục như ngày hôm nay của Đường Hân.

Bà Hạ thở ra một tiếng nặng nề, “Nó hại nhiều người phải chết như thế, ngay cả cha ruột mình còn có thể. . . .” Nói tới đây, đột nhiên bà Hạ sức nhớ tới cái gì đó, bà vội đánh trống lảng, “Kết cục mà nó gây ra đã không còn cách nào cứu chữa được nữa, Dịch Khiêm cũng không thể giúp gì được cho nó.”

Thái độ bình thản lúc này khi nhắc đến Đàm Dịch Khiêm của bà Hạ khiến cho Hạ Tử Du nghi ngờ, “Mẹ, anh ấy. . . . Rốt cuộc thì anh ấy đã nói gì với mẹ vậy?”

Bà Hạ yêu thương nhìn Hạ Tử Du, “Không có gì, nó chỉ giải thích với mẹ lúc đầu nó xa lánh con là do bất đắc dĩ.”

Hạ Tử Du sụp mắt xuống, “Nhưng mà cái này không thể nói rõ được là điều anh ấy chọn làm là đúng.”

Bà Hạ lắc đầu, “Không, sự chọn lựa của nó là đúng.”

Có lẽ là Hạ Tử Du cũng không biết rằng lúc ấy Đàm Dịch Khiêm vì cô mà phải chịu sự uy hiếp nặng nề đến mức nào, cho nên Hạ Tử Du vẫn mãi không có cách nào hiểu được những gì anh làm.

Trong chớp mắt, Bà Hạ từ một người đang có thành kiến chống lại Dịch Khiêm lại chuyển sang bảo vệ anh, Hạ Tử Du thật kinh ngạc.

Bà Hạ hòa hoãn nói, “Nếu con muốn ở bên cạnh nó, vậy thì đừng giận nó nữa. Chính thức tổ chức hôn lễ lại rồi sau này sống cho thật tốt.”

Hạ Tử Du chậm rãi ngược mắt lên, chán nản nói, “Mẹ, mẹ cảm thấy con và anh ấy vẫn có thể bên nhau lần nữa sao mẹ?”

Bà Hạ vuốt nhẹ lên gò má Hạ Tử Du, “Không muốn ở bên cạnh nó nữa sao ngày hôm qua con còn cố chấp quỳ cả buổi chiều làm gì?”

Hạ Tử Du nhăn nhó, giải thích, “Không phải là con không muốn ở bên cạnh anh ấy, chỉ là con cảm thấy. . . .Giữa con và anh ấy còn có rất nhiều vấn đề. Mẹ biết không, mẹ và chị của anh ấy xưa nay không thích con, dù con và anh ấy quay về Los Angeles, những vấn đề trong gia đình này vẫn cần phải giải quyết. . . .Con vẫn luôn cố gắng để thân thiết với họ, nhưng sự oán hận của họ dành cho con dường như đã thành ăn sâu bén rễ, con không biết phải làm thế nào để gia đình được hài hòa, con mong muốn có một gia đình thật sự hòa thuận, không bao giờ có cảnh tràn ngập mùi thuốc súng nữa.”

Bà Hạ thở dài ừ ừ, “Vấn đề về gia đình thật sự rất khó giải quyết, nhưng tất cả mọi việc đều có cách để xử lý, mẹ nghĩ con nên nói cho Dịch Khiêm biết những điều lo ngại này, mẹ tin rằng nó sẽ giải quyết tốt tất cả.”

Hạ Tử Du lắc đầu giải tán đám suy nghĩ lộn xộn trong đầu, “Không nghĩ đến những thứ này nữa. . . .
.Đành đi một bước tính một bước vậy.”

Bà Hạ liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, “Cũng đã mười giờ rồi, con cũng nên quay về khách sạn nghỉ ngơi đi.”

Hạ Tử Du nũng nịu ngả đầu lên vai bà Hạ, “Không, tối nay con ở lại đây ngủ cùng với mẹ.”

Bà Hạ cười nhẹ nói, “Dịch Khiêm đang ở phòng khách đợi con đấy. . . .”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Con sẽ không cho anh ta ngủ lại nhà chúng ta. . . .”

Hạ Tử Du vừa dứt lời, ngoài cửa phòng bà Hạ liền vang lên mấy tiếng gõ cửa, ngay sau đó giọng nói cung kính của người giúp việc truyền tới, “Bà chủ, cô Hạ. Cô Hạ, Đàm tổng nói là ông ấy chờ cô ở trong xe, nhưng mà cô cứ từ từ trò chuyện với bà chủ cũng được.”

Hạ Tử Du ngay lập tức nhú mày, tên đàn ông vô lại đó vẫn còn chưa đi ư !

“Được rồi, đi đi. Dịch Khiêm cũng chưa bao giờ ở lại nhà chúng ta, phỏng chừng cũng không quen, nếu con không nỡ xa nơi này, vậy thì ngày mai lại quay về đây.”

“Mẹ.”

“Đừng để người ta chờ lâu quá, ngoan, đi đi!”

.

Hạ Tử Du lần mò lẻ mề đi xuống lầu một, hai hộ vệ đã sớm đứng đợi trước cửa biệt thự.

Một trong hai hộ vệ nói “Bà Đàm, tổng giám đốc đang ở trên xe ạ.”

Hạ Tử Du lãnh đạm nói, “Anh nhắn với anh ta, tôi muốn ở lại với mẹ tôi, nói anh ta đi về một mình đi!”

Hộ vệ nhăn mặt khổ sở nói, “Bà Đàm, tổng giám đốc nói. Nếu bà không về khách sạn với ông ấy thì ông ấy sẽ cùng bà vui đùa cả đêm.”

“Đồ điên!”

Hạ Tử Du mắng xong sau đó ngay lập tức bước đi.

Hạ Tử Du vốn định đi tới mắng cho người nào đó ngồi ở trong xe một trận, bất chợt nhìn thấy cả Robert cũng đang ngồi trong xe.

Hạ Tử Du đành nhịn cáu, cô ngồi vào trong xe, dĩ nhiên là chọn vị trí cách xa Đàm Dịch Khiêm nhất.

Nhìn thấy Hạ Tử Du lựa chọn ngồi bên cạnh mình mà không ngồi cạnh Đàm Dịch Khiêm, Robert không nhịn được mà nhạo báng cái vị đẹp trai nào đó mặt mũi đang sa sầm xuống, “Dịch Khiêm, tôi đã cố ý ngồi tránh ra rồi, mà Tử Du vẫn còn chưa muốn ngồi cùng với cậu đó nha!”

Đàm Dịch Khiêm không lên tiếng.

Hạ Tử Du lên tiếng hỏi, “Robert, lúc ăn tối không phải anh bảo là tối nay về lại Riyadh sao?”

Biểu cảm Robert vô cùng mất mát, “Em mong anh quay về đến thế sao? Thật là không có lương tâm. . . .
. . . Thế mà anh lại cứ lo cho em bị người ta bắt nạt, từ xa xôi bay đến tận đây.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Em không có ý này, em cứ tưởng.”

Robert cười khê, “Đồ ngốc, đùa em thôi. Máy bay bị trục trặc ngày mai anh trở về.”

Hạ Tử Du quan tâm nói, “Vậy tối nay anh ở lại khách sạn “Tứ Quý đi. Anh rất kén chọn hoàn cảnh của khách sạn, em thấy chỗ đó tốt lắm.”

Robert cười hăng hắc, “Anh cũng đang có ý đó. Nếu không thì làm sao phải đi nhờ xe của Dịch Khiêm?” Dứt lời Robert không quên vênh vang đắc ý nhìn cái bản mặt đẹp trai của người nào đó đang nhăn nhó khó chịu.

Đúng lúc này, giọng nói trầm trầm lạnh lạnh của Đàm Dịch Khiêm vang lên, “Dừng xe.”

Anh bạn tài xế Cảnh Nghiêu không dám chậm trễ, lập tức đạp thắng xe.

“Á.”

Robert còn chưa kịp phản ứng, Đàm Dịch Khiêm cũng đã bước xuống xe, hộ vệ liền thay Đàm Dịch Khiêm mở cửa xe bên phía Robert ra, Đàm Dịch Khiêm đứng ở trước xe, lạnh giọng ra lệnh, “Xuống xe.”

Robert tức giận nói, “Có cần phải hẹp hòi thế không? Tôi chỉ đi nhờ xe cậu thôi mà.”

Đàm Dịch Khiêm liếc nhìn sang hộ vệ.

Hai người hộ vệ ngay lập tức lùi Robert ra khỏi xe. (haha =)) edit đến khúc này bùn cười quế)

Khuôn mặt Hạ Tử Du cũng ngỡ ngàng ngạc nhiên.

Giây tiếp theo, Đàm Dịch Khiêm chui vào xe ngồi xuống bên cạnh Hạ Tử Du, không nói hai lời liền ôm chặt lấy eo Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du không kịp mở miệng, xe đã khởi động chạy đi.

Ngay lập tức từ phía sau liền vang lên tiếng cầu cứu của Robert, “Dịch Khiêm, quanh đây làm gì có xe chứ.”

“Sao anh có thể bỏ Robert xuống xe?” Hạ Tử Du vừa chất vấn, vừa vội vàng ngoái nhìn về phía Robert ở bên ngoài xe đang cách cô càng lúc càng xa.

Rõ ràng là Đàm Dịch Khiêm đang ghen tức, “Nơi này không cần cậu ta. . . .Anh sẽ cho người đưa cậu ấy về Riyadh.”

Hạ Tử Du nhú mày nói, “Anh thật sự rất đáng ghét.”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang, quỷ quái nhìn cô gái nhỏ trước mặt vừa rồi không thèm ngó ngang tới mình, chỉ một động tác bá đạo, anh trực tiếp chiếm lấy đôi môi đang lẩm nhẩm của cô.

“Ừm.”

Vào giây phút này, anh bạn tài xế Cảnh Nghiêu đã tự động bịt hai tai và hai mắt lại.

Khách sạn “Tứ Quý”.

Hạ Tử Du đứng trước quầy lễ tân mà khuôn mặt vẫn còn đỏ bừng, nghiêm túc nói với cô tiếp tân, “Xin chào, tôi muốn lấy một phòng.”

Nhân viên tiếp tân đã sớm nhận ra người đang ôm Hạ Tử Du là Đàm Dịch Khiêm, vì thế cô hơi do dự.

Đàm Dịch Khiêm dựa sát vào người Hạ Tử Du, trên khuôn mặt đẹp trai có vẻ không vui, “Em đừng gây sự với anh.”

Hạ Tử Du nổi giận nói, “Tôi không muốn nói chuyện với loại người ngang ngược ngạo mạn như anh.” Trời mới biết lúc này cô sượng đến thế nào. . . .

Bên trong xe đang có tài xế, vậy mà anh dám tự nhiên công khai hôn cô.

Tuy chỉ là một nụ hôn nhưng lúc cô xuống xe nhìn thấy tài xế thì suýt chút nữa cô đã nghĩ đến việc tìm cho mình một cái hố để chui vào.

Đàm Dịch Khiêm lựa chọn thỏa hiệp, “Được rồi, cho cô ấy một phòng.”

Cô lễ tân hám trai đẹp đang ngắm Dịch Khiêm liền hoàn hồn ngay lập tức, “Dạ, vâng.”

Tuy có chút kinh ngạc vì Đàm Dịch Khiêm lại dễ dàng đồng ý, nhưng có được sự thỏa hiệp của anh, trong lòng cô cũng hơi vui.

Cầm lấy thẻ phòng số 1516, lúc thang máy dừng lại ở tầng 15 Hạ Tử Du vội bước ra ngoài.

Cũng không nghĩ đến, bóng dáng cao lớn rần rỏi của Đàm Dịch Khiêm cũng đi theo cô ra ngoài, còn tiện tay ôm luôn eo của cô. (công nhận cái tên DK này làm ta thích gē gớm haha)

Hoàn toàn không ngờ đến việc Đàm Dịch Khiêm đồng ý để cô lấy riêng một phòng, nhưng còn anh thì lại không trở về phòng của mình, Hạ Tử Du giãy ra khỏi tư thế thân mật của anh, tức giận cau mày hỏi, “Anh đang làm gì thế?”

Đàm Dịch Khiêm đoạt lấy thẻ phòng trong tay Hạ Tử Du, sau đó mở luôn cửa phòng 1516 ra.

Lúc cửa mở Đàm Dịch Khiêm vẫn ôm dính lấy Hạ Tử Du đi vào phòng.

Hạ Tử Du giãy giụa tránh né, “Này.”

Đàm Dịch Khiêm đóng lại cửa phòng, sau đó bế ngang người cô lên, trực tiếp đặt cô nằm lên chiếc giường lớn ở trong phòng.

Hạ Tử Du theo bản năng muốn ngồi dậy, nhưng Đàm Dịch Khiêm đã giữ chặt hai tay cô.

Hạ Tử Du cúi kính tròng mắt lườm anh “Ngồi dậy mau.”

Tròng mắt đen sâu thẳm khó dò trước sau như một của Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang hiện rõ nồng đậm dục vọng “Anh tưởng em tối nay muốn thử đổi phòng khác.”

Hạ Tử Du nhất thời không hiểu được ẩn ý trong câu nói của Đàm Dịch Khiêm, tức giận nói, “Mục đích của việc tôi đổi phòng chẳng lẽ anh còn không biết sao?”

Đàm Dịch Khiêm điểm nhẹ lên chop mũi Hạ Tử Du, giọng điệu còn mập mờ ái muội, “Anh biết chứ, không chỉ có thể đổi phòng mà còn có thể đổi các kiểu tư thế khác nhau.”

Hạ Tử Du mặt đỏ như quả hồng chín, xấu hổ nói, “Anh đang nổi điên cái gì đấy?”

Đàm Dịch Khiêm vui đùa vào cổ Hạ Tử Du, hơi thở nóng rực phả lên vành tai cô, anh nghiêm túc nói, “Tối hôm qua xua đuổi anh như thế còn chưa đủ hay sao.”

Thân thể nóng bỏng của người nào đó khiến cô cảm thấy được sự ham muốn mãnh liệt của anh, cô quay đầu sang bên khác từ chối động tác đang vui đùa vào cổ của anh, “Đừng vậy nữa.”

Anh thì thầm mập mờ bên tai cô, “Anh sẽ không để con bị thương đâu.” Có trời mới biết những ngày sống không có cô anh nhịn đến mức khó chịu thế nào.

Biết lúc này muốn người nào đó rút lui là chuyện vô cùng khó khăn, cô bắt đầu lôi đủ mọi lý do ra, “Em rất mệt.”

Đàm Dịch Khiêm nói một cách rất quan tâm, “Em ngủ đi, một mình anh cũng đủ rồi.”

“Hả.”

Hoàn toàn không nghĩ rằng anh sẽ nói ra một câu đầy quan tâm nhưng lại khiến cô khó có thể tiếp nhận nổi, cô buồn bực nói, “Nè, Đàm Dịch Khiêm, bây giờ tôi và anh không phải là vợ chồng, tôi không có nghĩa vụ phải tạo điều kiện cho anh. Tạo điều kiện cho anh.” Những lời đó cô không nói ra được.

Chút lý trí còn sót lại của Đàm Dịch Khiêm bị lôi trở về, ngẩng đầu lên khở bờ vai thơm ngát, anh nhìn cô chằm chằm, rất có hứng thú hỏi, “Vậy em nói xem làm thế nào?”

Hạ Tử Du cố gắng ngồi dậy, “Tôi không cần biết.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi lên, “Vậy anh làm trước. Dù sao sớm muộn gì chúng ta cũng phải quay lại làm vợ chồng.”

Sao có thể vô lại như thế chứ?

Hạ Tử Du sững sốt mất một giây, ai đấy đã bắt đầu cởi hết quần áo trên người ra.

Khi Đàm Dịch Khiêm cúi người xuống lần nữa, đồng thời vén váy của cô lên thì đột nhiên cô nhanh trí nghĩ ra, đưa tay đặt lên bụng, sắc mặt có vẻ rất khó chịu, “Đừng như vậy. Em thấy không được khỏe.”

Tên đã lấp vào cung mà không bắn đi được, Đàm Dịch Khiêm mất kiên nhẫn nói, “Đừng có lừa anh.”

Mi tâm Hạ Tử Du nhú càng chặt hơn, “Em thật sự thấy khó chịu quá.”

Nhìn thấy hình ảnh gương mặt nhỏ xinh của Hạ Tử Du đang nhăn nhó, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng trở mình rời khỏi người Hạ Tử Du, anh lo lắng hỏi, “Thật sự thấy khó chịu sao?”

Hạ Tử Du gật đầu thật mạnh, “Ừm.”

Đàm Dịch Khiêm xốc chân lên bước xuống giường, “Để anh gọi bác sĩ đến.”

Hạ Tử Du lập tức kéo Đàm Dịch Khiêm lại, “Đợi một chút nữa xem sao Lúc trước em cũng thường thấy khó chịu như thế này, bác sĩ nói là dây chằng đỡ tử cung bởi vì khi mang thai tử cung sẽ nở ra khiến nó căng lên, nghỉ ngơi một chút là không có việc gì.”

Đàm Dịch Khiêm đưa tay lên xoa cái bụng nhỏ hơi nhô lên của Hạ Tử Du, dịu dàng hỏi, “Giờ thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đỡ rồi.”

Đàm Dịch Khiêm liền ngồi xuống mép giường, yêu thương nhìn cô nói, “Nếu thấy khó chịu phải lập tức nói cho anh biết.”

Hạ Tử Du rất ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nói, “Em thấy đỡ hơn nhiều rồi. Bây giờ thì rất buồn ngủ.”

Đàm Dịch Khiêm kéo chân lên đắp cho Hạ Tử Du, “Được rồi.”

Hạ Tử Du đan hai tay lại để lên bụng, như đang nhắc nhở anh rằng bây giờ bụng cô đang rất khó chịu, sau đó từ từ nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Nhìn gương mặt trầm tĩnh lúc ngủ của Hạ Tử Du, mấy phút sau, Đàm Dịch Khiêm yêu thương hôn lên vầng trán mịn màng của Hạ Tử Du rồi sau đó đứng dậy.

Có một đoạn nhạc đệm như thế, dĩ nhiên cuối cùng thì Đàm Dịch Khiêm cũng phải đi vào phòng tắm.

Cho đến khi trong phòng tắm vang lên tiếng của ai kia đang phải tắm nước lạnh, lúc này Hạ tử Du mới chui đầu vào trong chăn sau đó che miệng cười trộm.

Ngày hôm sau.

Hạ Tử Du tỉnh lại khi nằm ở trong lòng Đàm Dịch Khiêm.

Khi tỉnh lại nhớ tới chút tiểu xảo nhỏ lừa gạt người nào đó tối qua của mình, cô len lén chuôi người ra khỏi vòng tay anh, sau đó xoay người quay lưng về phía anh cười trộm.

Đàm Dịch Khiêm đã sớm tỉnh lại anh nhìn thấy hết toàn bộ hành động của cô, tay anh cuộn lấy eo cô, trầm giọng nói, “Cười cái gì?”

Hoàn toàn không ngờ Đàm Dịch Khiêm đã tỉnh, Hạ Tử Du bị dọa sợ hết hồn, cô quay mặt lại nhìn anh cười hì hì, “Làm gì có, là vì mơ thấy một giấc mơ đẹp mà thôi.”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, “Đang cười trộm vì gian kế tối qua được như ý chứ gì?”

Mặt Hạ Tử Du lập tức xanh mét, cố gắng ra vẻ không hiểu, “Không biết anh đang nói cái gì.”

Đàm Dịch Khiêm lật người của Hạ Tử Du lên, trừng mắt đen nghiêm túc nhìn cô, cảnh cáo nói, “Không được lấy con ra để làm chuyện đùa giống như vậy nữa.” Sau khi anh tắm xong quay ra nhìn người phụ nữ nào đó đang ngủ say trên giường thì cũng đại khái đoán được.

Biết anh đã biết hơn nữa còn đang rất tức giận, Hạ Tử Du giống như đang phạm lỗi cụp mắt xuống, vô tội nói, “Ai bảo anh, bảo anh.” Đây trong đầu đều đang nghĩ tới sự việc kia.

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên, nghiêm túc nói, “Anh đã rất kiềm chế rồi.”

Hạ Tử Du lằm bằm lí nhí nói, “Rõ ràng là đang trốn mắt nói dối mà.”

Đàm Dịch Khiêm nhướn lông mày lên, “Đang nói gì thế?”

Khí thế của Hạ Tử Du liền bay sạch, nhỏ giọng nói, “Không nói gì cả.”

Lúc này, Đàm Dịch Khiêm rất nghiêm túc nói, “Chuyện tối ngày hôm qua anh muốn em phải bồi thường.”

Những lời này rõ ràng dễ hiểu, Hạ Tử Du lập tức hiểu ra, cô liền nín chặt tấm chăn che kín người mình lại, lắc đầu thật mạnh nói, “Đừng mà!”

Đàm Dịch Khiêm thẳng tay giật xuống cái chăn dùng để phòng vệ của Hạ Tử Du.

“A.”

Hạ Tử Du kinh ngạc thốt lên, hoảng sợ nghiêng mặt liếc nhìn chỗ nào đó của Đàm Dịch Khiêm đã đội lên thật cao.

Đúng lúc Hạ Tử Du cho rằng kỳ này mình sẽ bị anh ăn là cái chắc, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vào lúc này vang lên kịp thời cứu mạng cô.

Nên biết rằng, súng đã lên đạn rồi thì không thể không bắn ra, thế nhưng tiếng chuông điện thoại phiền phức rất đúng lúc chen vào phá đám.

Hạ Tử Du thừa cơ hội này đẩy ra người nào đó đang đè lên người cô, “Điện thoại của anh đang kêu kìa. . . .”

“Khốn thật! !”

Lần này thì Đàm Dịch Khiêm đã nổi điên đến cực điểm, anh đấm một cái thật mạnh xuống giường, sau đó mới cầm lấy di động trên tủ đầu giường lên.

Hạ Tử Du đã bị ai đó lột trần sạch sẽ, trốn vào trong chăn, chỉ lộ ra hai con mắt trong suốt.

Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại, Đàm Dịch Khiêm ấn nút trả lời.

Trong di động vang lên giọng nói của Đàm Tâm, Hạ Tử Du nghe không rõ, nhưng Đàm Dịch Khiêm nói chuyện với Đàm Tâm không đến một phút thì đã kết thúc câu chuyện.

Thấy sắc mặt Đàm Dịch Khiêm bỗng nhiên sa sầm, vội bước xuống giường mặc vào áo ngủ, Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói, “Ba bệnh rất nặng, muốn anh lập tức về nhà.”

Hạ Tử Du vội vàng quần chăn ngồi dậy, “Bác trai bị bệnh?”

“Sau khi ba hôn mê tỉnh lại sức khỏe vẫn luôn không tốt lắm.”

Sắc mặt Hạ Tử Du cũng vô cùng lo lắng.

Đàm Dịch Khiêm ném qua điện thoại di động cho Hạ Tử Du, “Gọi điện cho mẹ em đi.”

Hạ Tử Du nghi ngờ nhìn Đàm Dịch Khiêm đang vào mặc áo sơ mi, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Chúng ta không thể ở lại thành phố Y được nữa, lập tức quay về Los Angeles.”

“Dạ.”

Cho dù quan hệ với anh còn đang trong giai đoạn suy xét, nhưng Liễu Nhiên đang ở Los Angeles, hôm nay ông Đàm lại bệnh nặng, cô đương nhiên phải quay về cùng với anh.

Khoảng 12 giờ trưa tại Mỹ, Đàm Dịch Khiêm đưa Hạ Tử Du trở về biệt thự.

Sau khi trở về biệt thự Hạ Tử Du mới biết, thì ra người nhà họ Đàm đã đón Liễu Nhiên về lại đây.

Bây giờ Liễu Nhiên đang ở nhà họ Đàm cộng thêm ông Đàm đang bệnh nặng, vì thế Hạ Tử Du cũng phải theo Đàm Dịch Khiêm trở về nhà họ Đàm.

Hạ Tử Du vốn nghĩ không khí nhà họ Đàm vào lúc này sẽ rất nặng nề và khó hòa hợp được, ai ngờ, Hạ Tử Du vừa bước vào nhà họ Đàm liền bị bầu không khí chào đón nồng nhiệt của toàn thể mọi người đang có mặt tại đây làm cho giật mình sững sờ đứng chết trân tại chỗ.

Cô không thể nào tin được, Đàm Tâm xưa nay đều không thích nhìn thấy cô nay lại chủ động bước lên cất tiếng chào hỏi cô, sau đó là bà Đàm mỉm cười thân thiện đang đẩy ông Đàm đi ra ngoài.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy bộ dáng của ông Đàm hình như không có việc gì thì hơi nhú mày.

Đàm Tâm cẩn thận dìu đỡ Hạ Tử Du, nhẹ giọng hỏi, “Tử Du, vừa xuống máy bay có mệt không? Em mau ngồi xuống đi, đừng để em bé trong bụng bị mệt. Để chị gọi người giúp việc rót cho em một ly trà táo đỏ để bổ máu.”

Sự nhiệt tình bất ngờ của Đàm Tâm khiến cho Hạ Tử Du đứng ngẩn người một lúc lâu không biết phải làm thế nào.

Ông Đàm vỗ tay với Hạ Tử Du, “Tiểu Du, mau tới đây.”

Nhìn khuôn mặt rất có tinh thần của ông Đàm, sự lo lắng trong lòng Hạ Tử Du cuối cùng cũng có thể giải tỏa, cô chậm rãi đi tới, khẽ mỉm cười gọi, “Bác trai.”

Đàm Dịch Khiêm cũng bước theo Hạ Tử Du tới, sắc mặt u ám hỏi, “Sức khỏe của ba không có vấn đề gì?”

Khuôn mặt hòa ái dễ gần của ông Đàm tươi cười vui vẻ, “Nếu ba không bảo con Tâm lừa con, thì sao con có thể đưa con dâu của ba về nhà nhanh thế này chứ?”

Đàm Dịch Khiêm đỡ lấy bờ vai mảnh mai của Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Em lên lầu nghỉ trước đi, một lúc nữa anh sẽ lên sau.”

Hạ Tử Du không yên tâm nhìn ông Đàm, “Bác trai, lúc trước cháu nghe là sức khỏe của bác có chỗ không tốt, bác có sao không ạ?”

Ông Đàm cười ha ha nói, “Thấy con và Dịch Khiêm trở về, dù có đau ốm bệnh tật gì thì cũng biến mất hết rồi. . . .”

Hạ Tử Du thở phào nhẹ nhõm, “Bác không sao là tốt rồi.”

Lúc này bà Đàm cũng yêu thương lên tiếng, “Tử Du à, mẹ đã bảo người giúp việc đổi phòng của Dịch Khiêm dọn đến phòng lớn trên tầng hai rồi, đợi đến lúc con sinh rồi thì con có thể sửa đổi thêm phòng trẻ con, khi đó thì tụi con có thể ở cùng một phòng với cháu trai của mẹ rồi.”

Đối mặt với sự thân thiện của hai mẹ con họ Đàm, Hạ Tử Du ngỡ ngác cả buổi vẫn không phản ứng được.

Cô không ngờ rằng, chỉ đến thành phố Y có một chuyến, cái thế giới này lại thật giống thay đổi đến mức nghiêng trời lệch đất. . . .

232. Chương 232 : Ăn Vạ Để Cầu Hôn

.

Phẩm vị trong phòng ngủ ở lầu hai của nhà họ Đàm thật khác thường nhưng lại rất tươi mát và trang nhã.

Hạ Tử Du ngồi xuống mép giường cẩn thận nhìn quanh bốn phía một vòng.

Gian phòng này đúng là lớn đến kinh người, hơn nữa phòng trẻ cũng đã được đặt giường trẻ con, đồ chơi trẻ con và cả vật dụng trẻ con nữa, sự sắp xếp này quả thật đối với vợ chồng sắp có em bé dường như tất cả đều rất chu toàn.

Hạ Tử Du mơ hồ nhìn người nhà họ Đàm bố trí tất cả vì cô như thế, nhất thời lâm vào trạng thái nghi hoặc khó hiểu.

Âm thanh của tay cầm cửa vang lên, Hạ Tử Du đang suy nghĩ cũng hoàn hồn.

Bóng dáng mảnh mẽ rắn rỏi của Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng ngủ, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh ôm lấy hông cô, dịu dàng hỏi: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Hạ Tử Du hỏi thẳng, “Mẹ anh và chị anh làm sao vậy?”

Đàm Dịch Khiêm hơi hột nói, “Đó là hình thức của một gia đình hòa hợp!”

Ngụ ý của anh, dường như có lẽ anh cũng đoán được phản ứng của mọi người dành cho cô như thế, Hạ Tử Du vội vàng hỏi, “Sao có thể thế chứ?”

Đàm Dịch Khiêm âu yếm hôn lên gò má Hạ Tử Du, “Lúc trước Liễu Nhiên ngã bệnh, lại thêm chuyện của Kim Trạch Húc, anh không xử lý tốt chuyện gia đình thay em... Bây giờ anh đã có rất nhiều thời gian để cùng sống với nhau hạnh phúc hết nửa đời sau, tất nhiên anh phải đảm bảo cho em sau này trong thế giới của anh sẽ thật vui vẻ.”

Hạ Tử Du đưa tay chống lên lồng ngực Đàm Dịch Khiêm, nghiêm túc nói, “Nè, anh đừng có nhân cơ hội này mà ăn vạ, em nói muốn ở bên anh suốt đời khi nào chứ?”

Đàm Dịch Khiêm gỡ bàn tay Hạ Tử Du ra, ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, tròng mắt đen híp lại, “Nói vậy là em tính dẫn theo con của anh rồi đi lấy người khác?”

Hạ Tử Du quật cường nói, “Cái này rất khó nói.”

Đàm Dịch Khiêm ra vẻ thỏa hiệp nói, “OK, nếu trên thế giới này có người dám cưới em, anh sẽ buông tay để em đi.”

Hạ Tử Du tức giận, “Anh cho là bây giờ ngoài anh ra không ai thèm lấy em sao?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn dáng vẻ tức giận của Hạ Tử Du cười nói, “Không phải không ai thèm lấy, mà là bây giờ em đã bị dán cái mác “người phụ nữ của Đàm Dịch Khiêm”, đời này em ngoại trừ gả cho anh, thử hỏi còn ai dám cưới em?”

Hạ Tử Du lầm bầm, “Cái đồ cuồng vọng ngạo mạn!”

Bỗng chốc, Đàm Dịch Khiêm ôm lấy hai chân Hạ Tử Du đặt lên giường, cả người theo đó nằm sấp lên, khàn giọng nói, “Từ giờ đến bữa tối còn chút thời gian... Chúng ta tiếp tục làm chuyện còn dang dở lúc ở thành phố Y...”

Hạ Tử Du lập tức chống tay từ chối, “Này”

Đàm Dịch Khiêm vui xuống trước ngực Hạ Tử Du, giọng nói càng nặng nề hơn, “Cái này là em thiếu nợ anh!”

Động tác Hạ Tử Du hơi khựng lại, không hiểu hỏi, “Em nợ anh lúc nào?”

Đàm Dịch Khiêm vui vào cổ Hạ Tử Du, “Em đã quên em vẫn chưa có bồi thường cho anh.”

Sắc mặt Hạ Tử Du nhanh chóng ửng hồng, “O...”

Đàm Dịch Khiêm cầm bộ điều khiển trên đầu giường, bấm nút để rèm trong phòng tự động kín lại...

Cảm giác đột nhiên đèn trong phòng chột tối lại, Hạ Tử Du căn bản không kịp cản trở nữa đã bị cơ thể Đàm Dịch Khiêm đè xuống... .

Sắc mặt Hạ Tử Du đỏ bừng, chống lên lồng ngực của người nào đó, “Anh đừng như vậy... Viện trưởng nói Ngôn Ngôn sắp tan học về rồi...” Tại sao đàn ông lúc nào cũng có thể nghĩ tới cái loại chuyện này chứ?

Cứ tưởng rằng có thể làm Đàm Dịch Khiêm bỏ cái ý định không đứng đắn này, nào ngờ Đàm Dịch Khiêm lại nghiêm túc thốt ra một câu, “Con bé không vào được.”

“Nè Ừm.” Mối bị chiếm lấy, cô còn muốn nói nữa nhưng lại bị người kia nuốt hết lời nói vào trong miệng.

Lúc Hạ Tử Du cảm thấy mình giống như con cừu nhỏ chỉ chờ bị sói đói ăn sạch sành sanh thì ngoài cửa phòng truyền đến âm thanh non nớt của Liễu Nhiên.

“Mẹ. Mẹ.”

Vài ngày rồi không nghe thấy tiếng con gái, Hạ Tử Du rất vui sướng, cô vỗ vỗ vào người nào đó đang cởi nút áo của mình, mừng rỡ nói nói, “Ngôn Ngôn về rồi...”

“Mẹ, mẹ.” Giọng của Liễu Nhiên càng lúc càng dồn dập.

Cuối cùng, Đàm Dịch Khiêm bật lên tiếng rửa thềm, sau đó lật xuống khỏi người Hạ Tử Du, chán nản mà nằm thẳng cẳng ở trên giường.

Hạ Tử Du cài áo xong liền đứng dậy đi ra mở cửa phòng.

Liễu Nhiên lập tức đưa tay ôm chầm lấy Hạ Tử Du, “Mẹ!”

Hạ Tử Du cúi người hôn con gái một cái rồi bế lên, “Có nhớ mẹ hay không?”

Liễu Nhiên gật đầu, “Dạ có.”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên đi vào trong phòng.

Liễu Nhiên ngạc nhiên khi nhìn thấy ba mình đang nằm trên giường, “Ba, cha làm sao vậy?”

Đàm Dịch Khiêm ngồi dậy, nhìn Liễu Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây.”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên đặt ở trên giường.

Liễu Nhiên ôm chặt cổ chủ động hôn vào má ba một cái, “Ngôn Ngôn nhớ ba quá!”

Hạ Tử Du tròn to mắt lên hỏi, “Ngôn Ngôn, sao không thấy con hôn mẹ?” Sao cô lại cảm thấy càng ngày con gái của cô lại yêu cha nó hơn cả mẹ nó đây?

Liễu Nhiên xoay qua vẻ mặt rất ngây thơ nói, “Mẹ có ba hôn rồi mà!”

Mặt Hạ Tử Du nhất thời đen lại.

Đàm Dịch Khiêm nghiêm nhiên rất hài lòng với câu trả lời của con gái, anh hôn xuống gò má xinh xắn của con gái, ngay sau đó làm bộ mặt uy nghi, nghiêm túc nói với con gái, “Liễu Nhiên, sau này ba mẹ phải ngủ chung với nhau, cho nên buổi tối con không thể ngủ với mẹ nữa, biết không?”

Liễu Nhiên rất hiểu chuyện gật đầu, “Dạ.”

“Còn nữa, về sau lúc ba mẹ ở trong phòng, con có cần gì cứ đến tìm ông nội, bà nội hoặc cô của con...”

Liễu Nhiên ngơ ngác mơ hồ nhưng vẫn gật gật đầu, “Dạ.”

Biết những lời của Đàm Dịch Khiêm nói với con gái có ẩn chứa hàm ý không đúng đắn, Hạ Tử Du vừa thẹn vừa cáu bẻ Liễu Nhiên ngồi lên đùi mình, vội giải thích với Liễu Nhiên, “Ngôn Ngôn, ba con nói bậy bạ đó, đừng có nghe ba con nói...”

Liễu Nhiên mở to mắt ngây thơ, “Nhưng ông nội cũng nói với Ngôn Ngôn như vậy đó.”

Giờ phút này Đàm Dịch Khiêm nhếch miệng cười rất khoái trá và thoải mái.

Hạ Tử Du nghẹn lời không biết nói gì, “Hả.”

Liễu Nhiên nói, “Lúc này là ông nội và bà nội bảo Ngôn Ngôn lên gọi ba mẹ xuống dùng bữa tối.”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Bây giờ đã dùng bữa tối?” Kim đồng hồ mới chỉ đến số năm, cô nhớ thời gian trước nhà họ Đàm vẫn luôn đứng sáu giờ mới dùng cơm mà.

Liễu Nhiên trả lời, “Dạ phải, bà nội nói hôm nay ba mẹ mới trở về, muốn ba mẹ dùng bữa sớm một chút, vậy thì buổi tối mới có thể nghỉ ngơi sớm được.”

Hạ Tử Du ngăn người.

Đàm Dịch Khiêm ôm bả vai Hạ Tử Du nhẹ giọng nói, “Đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta đi xuống!”

“Baa, Ngôn Ngôn muốn ba bế.”

Đàm Dịch Khiêm bế Liễu Nhiên lên, trên gương mặt điển trai tràn đầy tình cha yêu thương con, “Đi.”

Tại phòng ăn lâu một.

Về mặt ông Đàm vẫn hòa ái như thường ngày ngồi ở vị trí lớn nhất trong gia đình, hài lòng nhìn Đàm Dịch Khiêm ngồi chung một chỗ với Hạ Tử Du.

Không chờ Hạ Tử Du động đũa, bà Đàm và Đàm Tâm đã thân thiện gấp thức ăn cho Hạ Tử Du.

Bà Đàm nói, “Tiểu Du, đây là món súp mẹ dựa theo đơn bác sỹ kê trong sách dạy nấu ăn, đã đặc biệt căn dặn người làm nấu cho con đó...”

Đàm Tâm đứng dậy gấp thức ăn cho Hạ Tử Du, “Đúng đó, những thức ăn này đều hợp với khẩu vị của phụ nữ có thai, rất ngon miệng, em nếm thử xem.”

Đối mặt với sự nhiệt tình của ông bà Đàm, cho dù Hạ Tử Du có phần không hiểu nhưng vẫn lễ phép đáp, “Cám ơn viện trưởng, cám ơn chị Tâm.”

Bà Đàm lập tức nói, “Ày da, sau này đừng gọi mẹ là viện trưởng nữa, nghe thật xa lạ, con thích gọi mẹ là “mẹ chồng” cũng được, thích gọi “mẹ” như Dịch Khiêm và con Tâm cũng được...”

Đàm Tâm cũng nói, “Đúng vậy, chị là chị của Dịch Khiêm, em cứ tự nhiên mà gọi chị cũng được, đừng khách sáo như vậy...”

Hạ Tử Du không biết nên nói gì, không khí như vậy khiến cho cô nhất thời lúng túng.

Ông Đàm nhìn vợ và con gái một cái, “Cứ nghe mẹ con hai người luôn miệng nói không ngừng, thế này thì làm sao Tiểu Du ăn cơm được?”

Bà Đàm gạt đầu, “Được, không nói, không nói. Tiểu Du, con ăn cơm đi, đừng để cháu mẹ bị đói bụng.”

Đàm Tâm cũng yên lặng không nói, nhưng rất chân thành mỉm cười nhìn Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm không hề e ngại cúi xuống hôn lên trán Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Ăn cơm đi...”

Hạ Tử Du đang sững sờ bỗng hoàn hồn lại, “. Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm bưng qua bát súp mà bà Đàm vừa lấy cho Hạ Tử Du, vừa vớt bỏ lớp váng dầu phía trên, vừa dặn dò người giúp việc đứng một bên trong phòng ăn, “Cái này nhiều váng dầu quá, cô ấy không thích... Lần sau nấu ít lại một chút.”

“Vâng ạ.”

Thấy Đàm Dịch Khiêm chăm sóc Hạ Tử Du cẩn thận tỉ mỉ như vậy, trên dưới nhà họ Đàm dường như cười đến toét miệng, bà Đàm cùng ông Đàm nhìn nhau, trong mắt tràn ngập sự vui sướng không nói lên lời.

.

Sau khi bữa ăn tối kết thúc, vì ông Đàm và Đàm Dịch Khiêm có việc cần bàn, cho nên Hạ Tử Du ngồi trong phòng khách chơi ghép hình với Liễu Nhiên.

Bỗng dưng, mẹ con bà Đàm đi tới trước mặt Hạ Tử Du, hai người ngồi xuống trên ghế sofa đối diện với Hạ Tử Du, dường như có lời muốn nói với Hạ Tử Du.

Liễu Nhiên ngoan ngoãn chào hỏi, “Bà nội, cô.”

Hạ Tử Du cũng liền để xuống miếng ghép hình đang cầm trong tay, lên tiếng gọi, “Viện trưởng...”

Bà Đàm nói, “Mẹ không có làm phiền hai mẹ con chứ?”

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Không có, chúng con chỉ là đang chơi ghép hình.”

Bà Đàm nhìn Liễu Nhiên nói, “Ngôn Ngôn à, bà nội có chuyện muốn nói riêng với mẹ con một chút, con cùng các dì đi chơi một lát, được không?”

“Dạ.”

Người giúp việc đứng bên cạnh lập tức dẫn Liễu Nhiên lên lầu hai.

Hạ Tử Du nhìn tới hai mẹ con bà Đàm ở đối diện cứ muốn nói rồi lại thôi, nghi ngờ hỏi, “Viện trưởng, chị Tâm, hai người có chuyện muốn nói với con sao?”

Bà Đàm dường như đã chuẩn bị xong tâm lý, chỉ là không có cách nào nói ra khỏi miệng được, ngay sau đó chuyển đề tài, “Là thế này, con thấy trong nhà còn có chỗ nào không hài lòng không? Nếu có chỗ nào không hài lòng, mẹ sẽ lập tức cho người đổi lại.”

“Viện trưởng, thật ra thì con.”

Hạ Tử Du vốn muốn nói với bà Đàm về quan hệ của cô và Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa có rõ ràng, ai ngờ giây tiếp theo bà Đàm đã lên tiếng trước cắt đứt lời nói của Hạ Tử Du, “Trời ơi, thôi mẹ không quanh co lòng vòng nữa... Tiểu Du, mẹ tới là muốn nói lời xin lỗi với con.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Dạ?”

Lúc này bà Đàm ngồi xuống bên cạnh Hạ Tử Du, áy náy nói, “Từ trước tới nay, mẹ bởi vì lòng thù hận của đời trước mà có nhiều thành kiến với con, đến giờ mẹ mới biết, ân oán đời trước căn bản không thể mang tới đời sau, huống chi xưa nay con cũng chưa bao giờ sống chung với cha con... Tiểu Du, mẹ hy vọng con có thể tha thứ cho những bất mãn mà mẹ đã đối xử với con, hãy để mẹ và con cùng xây dựng lại mối quan hệ mẹ chồng con dâu, mẹ cam đoan với con, từ nay về sau, mẹ sẽ đối với con như con gái của mình, sẽ không bao giờ để con phải chịu một chút uất ức nào.”

“Viện trưởng, con.”

Bà Đàm cầm lên bàn tay Hạ Tử Du, thân mật nắm chặt vỗ về, dùng giọng tự trách nói, “Nếu con không thể tha thứ cho mẹ cũng không sao, chúng ta có thể từ từ... Chỉ cần con ở nhà chúng ta có thể vui vẻ là tốt rồi.”

Lúc này Đàm Tâm cũng ngồi xuống bên cạnh Hạ Tử Du, trên mặt cô cũng hiện lên vẻ áy náy, giọng nói thành khẩn, “Tử Du, trước đây chị lúc nào cũng châm chọc em, chuyện gì cũng muốn nghĩ xấu cho em, chị hy vọng em cũng có thể tha thứ cho chị.... Chị về sau cũng không làm phiền em nữa, cũng sẽ không tiếp tục cố tình gây sự.”

Hạ Tử Du vẫn không hiểu tình huống trước mắt, “Viện trưởng, chị Tâm, hai người....”

Lúc này bà Đàm nghẹn ngào nói, “Tiểu Du, cảm ơn con không ngại hiềm khích lúc trước Dịch Khiêm đối xử với con như vậy mà còn có thể trợ giúp Dịch Khiêm... Dịch Khiêm có người vợ như con là phúc của nó, ngày trước là mẹ đã quá để tâm vào chuyện vụn vặt rồi.”

Đàm Tâm trong mắt cũng long lanh nước, “Tử Du, trước đây chị vốn cho rằng em không còn quan tâm tới Dịch Khiêm, cho rằng em có toan tính lại muốn mê hoặc người, nhưng mãi đến bây giờ chị mới biết tình yêu của em dành cho Dịch Khiêm là không hề trộn lẫn với bất kì tạp chất gì, chị thật sự cảm ơn em đã giúp Dịch Khiêm, không đến nông nổi khiến cả nhà chúng ta bị Kim Trạch Húc phá hỏng...”

Hạ Tử Du mơ hồ lắc đầu, “Dạ, viện trưởng, con không biết hai người đang nói gì.”

Bà Đàm vội vàng nói, “Ngày đó mẹ đến tìm con, tại sao con không nói con muốn thu mua cổ phần Đàm thị thật ra là để giúp Dịch Khiêm?”

“Con.”

Đàm Tâm nói giúp Hạ Tử Du, “Mẹ, loại tình hình lúc ấy, mẹ lại có hiểu lầm với Tử Du, làm sao Tử Du có thể giải thích với mẹ?”

Bà Đàm lập tức gạt đầu, “Ồ, đúng, đúng... Lúc ấy tâm trạng mẹ không tốt lắm, Tiểu Du, con đừng trách...”

Hạ Tử Du kinh ngạc hỏi, “Viện trưởng, có thể nói cho con biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra không?”

Đàm Tâm liền tiếp lời, “Chẳng lẽ em không biết?”

Hạ Tử Du lắc lắc đầu.

Đàm Tâm trợn lớn mắt, cảm kích nhìn Hạ Tử Du, “Là em giúp Dịch Khiêm thắng Kim Trạch Húc, em không biết sao?”

“ ”

Hạ Tử Du vừa trở về phòng, liền bị Đàm Dịch Khiêm kéo vào trong lòng.

“Nè. ”

Hạ Tử Du vỗ vào người Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đóng cửa phòng lại, trầm giọng hỏi Hạ Tử Du, “Sao giờ này mới trở về phòng?”

Hạ Tử Du ngược mắt lên nói, “Em nghĩ anh còn đang nói chuyện với ba anh.”

Đàm Dịch Khiêm vòng tay ôm lấy eo Hạ Tử Du đi tới mép giường, “Tất nhiên, chuyện lớn hơn nữa cũng không quan trọng bằng chuyện anh và em ở bên nhau.”

Hạ Tử Du ngồi xuống mép giường, chậm rãi nói, “Vừa rồi mẹ và chị anh đã nói với em một vài lời.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống trước mặt cô, cầm lấy bàn tay hơi lạnh lạnh của cô hỏi, “Họ nói với em những gì?”

“Hai người nói trước kia có quá nhiều hiểu lầm về em, họ hy vọng em từ nay về sau có thể bỏ qua hiềm khích ngày xưa cả nhà chung sống vui vẻ với nhau... Họ còn nói, xưa nay họ đều luôn tin tưởng Đan Nhất Thuần, thì ra là nuôi hổ làm loạn, bị sự giả tạo của Đan Nhất Thuần làm mờ mắt...”

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ, “Họ muốn lấy lòng em, ngược lại em không vui?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không, không phải là em không vui, em chỉ thấy có nhiều điểm nghi ngờ... Họ nói em giúp anh thắng Kim Trạch Húc, còn nói Đan Nhất Thuần gián tiếp hại anh bị Kim Trạch Húc uy hiếp... Những điều này em đều không biết.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn sâu vào mắt của Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Em muốn biết gì, anh sẽ trả lời em.”

Hạ Tử Du hỏi, “Họ nói em giúp anh thắng Kim Trạch Húc, chuyện là thế nào? Còn nữa, thật ra thì em vẫn luôn không biết anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc Kim Trạch Húc đã dùng cái gì để uy hiếp anh? Làm thế nào mà anh có thể thắng được anh ấy?”

Đàm Dịch Khiêm trầm ngâm một giây, “Được. Anh sẽ từ từ nói cho em biết, nhưng mà, anh có một chút yêu cầu?”

“Yêu cầu gì?”

Giọng Đàm Dịch Khiêm truyền cảm đầy mê hoặc, “Sau khi anh nói cho em xong, em phải đồng ý gả cho anh... Cho anh thêm một cơ hội nữa để chăm sóc em và con.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Em không thể đáp ứng anh, anh đã nói để cho em suy nghĩ một tháng rồi.”

Đàm Dịch Khiêm hơi khản giọng nói, “Thời gian một tháng quá dài, anh không đợi được...” Có trời mới hiểu được anh khát vọng ôm cô vào lòng để che chở cho cô đến cỡ nào, không để cho cô hoảng sợ, không để cho cô bị quấy nhiễu, vĩnh viễn cất giữ cô ở lại bên cạnh.

Biểu hiện của anh khiến cô vô cùng cảm động, nhưng mà...

Nhìn thâm tình trong mắt Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du nói, “. Giữa chúng ta có rất nhiều vấn đề.”

“Trong mắt của anh tất cả những thứ kia đều không phải là vấn đề. Có lẽ lúc trước em vẫn còn băn khoăn em không cách nào hòa nhập với gia đình anh, nhưng bây giờ anh đã cho em một gia đình hòa hợp.”

“Như vậy, những lời mẹ và chị anh nói với em, đều là vì anh muốn họ thừa nhận em mà thôi dè ra chuyện không có sao?”

Đàm Dịch Khiêm lắc đầu, “Không, em đã giúp anh, những thứ này đều là sự thật.”

“Anh có thể nói cho em biết đầu đuôi sự việc được không?”

“Được.”

.

Nghe Đàm Dịch Khiêm kể lại, Hạ Tử Du thất thần thật lâu

Cô không hề nghĩ tới, ngọn nguồn mọi chuyện lại là như thế....

Ngày cô gặp được ba mẹ nuôi bị bắt cóc, Đàm Dịch Khiêm thông qua Đan Nhất Thuần đã tra được hành tung của cô, vậy mà lúc Đàm Dịch Khiêm sắp tìm được cô, Đan Nhất Thuần lại âm thầm lên báo tin cho Arsène.

Arsène nhận được điện thoại của Đan Nhất Thuần xong liền đưa cô tới Thụy Sĩ.

Sau khi đến Thụy Sĩ, Đàm Dịch Khiêm vốn có thể trực tiếp cứu Hạ Tử Du về, nào ngờ Đan Nhất Thuần theo sát Đàm Dịch Khiêm lại gọi điện thoại cho Arsène, bảo Arsène cho cô uống thuốc phá thai.

Lúc đó quả thật Đàm Dịch Khiêm vì mất đi đứa con mà rất tức giận, nhưng anh chưa bao giờ động tới suy nghĩ muốn ly hôn với cô, chỉ là hy vọng cả hai đều có thể tỉnh táo lại để quyết định con đường tương lai ở phía trước.

Vậy mà, lại có một chuyện xảy ra khiến Đàm Dịch Khiêm không đẩy cô ra không được....

Thì ra là, sau khi Kim Trạch Húc bị bỏ tù, Đường Hân mang một phần văn kiện tới uy hiếp Đàm Dịch Khiêm.

Nội dung trong văn kiện là phần ghi âm Đàm Dịch Khiêm đã từng giúp Đường Hân chạy trốn khỏi thể lực của Lorik đại ca xã hội đen nên đã sai người đối phó Lorik....

Thật ra thì khi đó Đàm Dịch Khiêm không có sai người giết Lorik, lần đó cứu được Đường Hân nhưng Đường Hân lại bởi vì trả thù mà sai lầm đi sát hại Lorik.

Lúc ấy Đàm Dịch Khiêm vì bao che Đường Hân nên giúp Đường Hân che giấu sự thật phạm tội.

Đường Hân chính là dùng việc này uy hiếp Đàm Dịch Khiêm ——

Chỉ cần Đàm Dịch Khiêm không làm theo yêu cầu của Đường Hân, Đường Hân sẽ chủ động tố cáo với cảnh sát lúc trước Đàm Dịch Khiêm vì bảo vệ cô mà giết Lorik.

Bởi vì trong tay Đường Hân có ghi âm Đàm Dịch Khiêm ra lệnh đối phó Lorik, lại thêm hành vi Đàm Dịch Khiêm đã ém nhẹm chuyện Lorik bị giết, cộng thêm bị Đường Hân tố cáo, nhân chứng vật chứng đầy đủ, Đàm Dịch Khiêm nhất định sẽ bị lên án ngồi tù.

Không có lựa chọn, Đàm Dịch Khiêm đành phải làm theo lời Đường Hân, chẳng những nghĩ hết biện pháp để cho Kim Trạch Húc thoát tội, còn hứa hẹn cho Kim Trạch Húc 70% cổ phần Đàm thị.

Sở dĩ Đường Hân cùng Kim Trạch Húc có thể rần chuột một ổ là bởi vì cả hai đều cùng chung mục đích đó chính là đối phó Đàm Dịch Khiêm.

Sau đó, Đường Hân uy hiếp Đàm Dịch Khiêm, chỉ cần anh có bất kỳ hành động thái gì, cô sẽ cùng liều chết với Đàm Dịch Khiêm.

Bị Đường Hân uy hiếp, Đàm Dịch Khiêm biết dù anh có thể nghĩ ra được cách để giải quyết chuyện này, nhưng dựa theo tính tình của Đường Hân, Đường Hân sẽ không bỏ qua cho cô nếu như cô còn ở bên cạnh anh, cho nên Đàm Dịch Khiêm mới tìm cách giao cô lại cho Robert chăm sóc...

Để tránh cho Robert không làm lộ mọi chuyện, anh không giải thích bất cứ điều gì với Robert, vẫn diễn vai một người đàn ông tuyệt tình.

Đợi sau khi cô cùng Robert đến Riyadh, cũng là lúc Kim Trạch Húc thoát tội ra tù.

Khi đó Đàm Dịch Khiêm cũng đã nghĩ ra được kế hoạch để đối phó.

Đó chính là lợi dụng vào hạng mục Vịnh ở phía Tây mà Kim Trạch Húc và anh cùng hợp tác.

Đàm Dịch Khiêm nghĩ đến, hạng mục Vịnh phía Tây là hạng mục mà chính phủ Mỹ cực kỳ coi trọng, chỉ cần hạng mục này xảy ra một chút vấn đề, chính phủ Mỹ sẽ đề cao cảnh giác.

Sau khi nghĩ đến có thể lợi dụng hạng mục này, Đàm Dịch Khiêm đã sai người nhiều lần đến chính phủ Mỹ đề nghị hợp tác.

Hạng mục Vịnh phía Tây đã bị dừng lại khi Kim Trạch Húc bị bỏ tù, lại biết tập đoàn Y đang không có người phụ trách, hơn nữa cũng không có kinh phí để tiếp tục xây dựng, mà chính phủ Mỹ đã kí kết hợp đồng xong với tập đoàn Y, cho nên dự định muốn bán đấu giá tập đoàn Y, hơn nữa muốn thu hút các tập đoàn lớn đầu tư vào.

Khi đó Kim Trạch Húc vẫn còn đang ở trong tù, sau khi nghe được tin này, vì không muốn tập đoàn Y rơi vào tay người khác, Kim Trạch Húc lập tức yêu cầu Đường Hân bằng mọi giá cũng phải để tập đoàn Y có thể tiếp tục xây dựng hạng mục Vịnh.

Đường Hân nghe lời Kim Trạch Húc tới ép Đàm Dịch Khiêm dùng tài chính Đàm thị đầu tư tiền vốn vào cho hạng mục Vịnh phía Tây....

Nhưng Đường Hân và Kim Trạch Húc đều không biết, nhất cử nhất động này đều do Đàm Dịch Khiêm vì bọn họ mà bố trí đường đi nước bước.

Lúc Đàm Dịch Khiêm đầu tư vốn vào cho hạng mục này, đã khiến cho chính phủ Mỹ rất coi trọng...

Chính phủ Mỹ không thể nào tưởng tượng được Đàm Dịch Khiêm lại có thể vận động một khoản tiền lớn như thế đầu tư cho tập đoàn Y, vì vậy điều một viên chức chính phủ tới hỏi anh nguyên nhân.

Đàm Dịch Khiêm liền thẳng thắn nói với vị viên chức chính phủ này anh bị uy hiếp... Kể rõ toàn bộ chân tướng sự việc với vị viên chức chính phủ này.

Viên chức chính phủ có lòng muốn giúp Đàm Dịch Khiêm giải quyết vấn đề này, nhưng ở một quốc gia luật pháp nghiêm ngặt như Mỹ, cho dù nhân viên chính phủ biết anh không phạm tội nhưng cũng không cách nào giúp anh thoát tội, dù sao trong tay Đường Hân đang có nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Đàm Dịch Khiêm bắt đầu dĩ tử vi chán nản... Anh nói với viên chức chính phủ, anh không thể nào bỏ Đàm thị, cũng không thể để cho đối phương được như ý, nếu phải đi tới bước đường cùng, anh sẽ chọn vào tù, cho đối phương cái gì cũng không lấy được.

Viên chức chính phủ vốn đang thương tiếc cho cảnh ngộ của Đàm Dịch Khiêm, nhưng khi nghe Đàm Dịch Khiêm nói tới việc cùng lắm là anh phải vào tù, Đàm thị sẽ cho cha anh phụ trách, vậy thì, anh sẽ bảo cha mình không nên đầu tư xây dựng hạng mục Vịnh này nữa thì viên chức chính phủ đột nhiên trở nên lo lắng...

Nguyên nhân có hai, một là nếu Đàm thị không tiếp tục bỏ tiền cho hạng mục xây dựng Vịnh thì hạng mục Vịnh sẽ bị chết non, đối với hạng mục mà chính phủ cùng nhân dân Mỹ vô cùng trông đợi thì đây là một tổn thất rất lớn, dù sao cũng có rất nhiều thương nghiệp đang rất mong đợi có thể xây dựng, hạng mục này nhất định sẽ mang đến cho chính phủ Mỹ rất nhiều lợi ích. Thứ hai là nếu hạng mục không thể tiến hành, dựa theo hợp đồng xây dựng mà chính phủ Mỹ từng kí kết thì phía bên Đàm thị đã phải chi ra rất nhiều tiền tài và nhân lực, có thể bởi vì chính phủ vi phạm hợp đồng mà phải đền một khoản tiền kèch xù, đối với chính phủ Mỹ mà nói thì đây là một con số cực khổng lồ.

Tất nhiên, chính phủ Mỹ sẽ không mong muốn nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm bị bỏ tù, dù sao, chỉ cần Đàm Dịch Khiêm không xảy ra chuyện gì, hạng mục Vịnh vẫn có thể sẽ được tiếp tục, điều này đối với chính phủ Mỹ mà nói không thể nghi ngờ là lợi ích lớn nhất.

Vị viên chức chính phủ này trở về cùng thương lượng với nhiều viên chức chính phủ Mỹ khác, sau đó quyết định trợ giúp Đàm Dịch Khiêm.

Chỉ cần Đàm Dịch Khiêm có thể tìm được đoạn ghi âm kia, họ sẽ không trực tiếp đưa vào trình tự pháp luật mà vu khống tố cáo anh, ngược lại dùng đoạn ghi âm đó đổi thành chứng cứ Đường Hân cùng Kim Trạch Húc hợp tác âm mưu giết chết Lorik, chờ sau khi Đường Hân và Kim Trạch Húc bị tố cáo, họ sẽ trực tiếp tiêu hủy băng ghi âm, như vậy sẽ không có ai biết chính phủ Mỹ không có chỉ chứng lên án và bao che, cũng có thể nói là mở một mắt nhắm một mắt.

Dĩ nhiên, chính phủ Mỹ cũng nói rõ với Đàm Dịch Khiêm, nếu Đường Hân đem ghi âm giao cho cảnh cục hoặc chính phủ, họ sẽ không giúp được gì, bởi vì họ không thể trắng trợn lộ liễu làm chuyện trái với luật pháp quốc gia.

Cho nên, việc Đàm Dịch Khiêm có thể làm là mau chóng tìm được đoạn ghi âm trong tay Đường Hân.....

Nhưng mà, cái chìa khóa đó là cọng cổ cứu mạng của Đường Hân và Kim Trạch Húc, Đường Hân và Kim Trạch Húc sẽ không giao cái chìa khóa đó cho ngân hàng giữ, cũng sẽ giấu nó ở một nơi rất bí mật, nếu Đàm Dịch Khiêm muốn tìm được cái chìa khóa kia cũng chỉ có thể đợi đến lúc Đường Hân hoặc Kim Trạch Húc mang cái chìa khóa đó theo ở bên người. Nếu vậy, thời điểm nào thì cái chìa khóa đó mới có thể ở trên người một trong hai bọn họ, và khi nào thì bọn họ sẽ luôn mang theo nó ở trên người đây?

Cuối cùng Đàm Dịch Khiêm đã nghĩ ra, thời cơ tốt nhất chính là lúc Kim Trạch Húc quyết định mở cuộc họp báo với ký giả.

Mặc dù Kim Trạch Húc đã nói với anh thời gian mời ký giả, nhưng để tránh cho Đường Hân và Kim Trạch Húc biết Đàm Dịch Khiêm có hành động khác mà chớ cùng rút giậu đem băng ghi âm giao cho cảnh sát Mỹ, vì thế Đàm Dịch Khiêm âm thầm bày ra một kế hoạch khác....

Đó chính là kế hoạch giả vờ bán tháo 30% cổ phần Đàm thị.

Kế hoạch này dĩ nhiên là muốn chuyển hướng chú ý của Kim Trạch Húc cùng Đường Hân...

Thật ra thì chuyện Đàm Dịch Khiêm muốn bán tháo 30% cổ phần, hơn nữa còn rất bí mật sai Cảnh Nghiêu đến tìm đám người ngân hàng nói chuyện, những thứ này đều là vì để cho Kim Trạch Húc tin rằng anh vẫn luôn có kế hoạch.

Kim Trạch Húc rất nhạy cảm, nếu như Đàm Dịch Khiêm không có bất kỳ kế hoạch nào, Kim Trạch Húc tất phải hoài nghi, như vậy, Kim Trạch Húc nhất định sẽ chỉ thị Đường Hân dồn Đàm Dịch Khiêm vào chỗ chết, nói cho cùng, dù có số cổ phần đó của Đàm thị hay không thì Kim Trạch Húc cũng không hề gì, nhưng nếu hắn không dốc lòng thắng được Đàm Dịch Khiêm, thì hắn sẽ vạn kiếp bất phục.

Cổ tình để Kim Trạch Húc rơi vào bẫy, vì thế Đàm Dịch Khiêm thực hiện kế hoạch bán tháo cổ phần, chẳng những ra vẻ kế hoạch rất khả thi, còn lợi dụng Đan Nhất Thuần.....

Điều quan trọng nhất chính là... Hạ Tử Du đã vì Đàm Dịch Khiêm mà từ Ryandh trở về Los Angeles, Kim Trạch Húc vốn đang nghĩ có lẽ Đàm Dịch Khiêm vẫn còn kế hoạch khác, nhưng khi nhìn thấy cô vì Đàm Dịch Khiêm mà lựa chọn hợp tác với hắn, còn Đàm dịch Khiêm lại vì cô mà lập tức hủy bỏ quyết định bán tháo cổ phần, trong lòng Kim Trạch Húc một mực cho rằng kế hoạch của Đàm Dịch Khiêm đã hoàn toàn thất bại...

Vậy mà, trăm ngàn lần Kim Trạch Húc cũng không thể nào nghĩ ra, ngày tiếp theo, khi hắn triệu tập mở họp báo ký giả thì cảnh sát Mỹ đã sớm chờ sẵn ở đó đến bắt hắn và Đường Hân...

Quả nhiên, tìm được chiếc chìa khóa đó ở trên người Đường Hân.

Chính phủ Mỹ hứa hẹn sẽ tiêu hủy băng ghi âm, bởi vì Đường Hân và Kim Trạch Húc thật sự có giết người, lúc thẩm vấn bọn họ cũng không ngại mà thú nhận, nhưng hắn vĩnh viễn sẽ không biết Đàm Dịch Khiêm thắng như thế nào....

.

Nghĩ đến lúc ấy Đàm Dịch Khiêm đối mặt với nguy cơ có thể phải ngồi tù, Hạ Tử Du sợ hãi đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, cô tựa đầu vào vai Đàm Dịch Khiêm, thổ thổ nói, “Anh làm vậy thật nguy hiểm... Nếu như Kim Trạch Húc không hiểu lầm kế hoạch của anh là bán tháo cổ phần, hắn nhất định sẽ vứt bỏ 70% cổ phần của Đàm thị sắp vào tay mà hãm hại anh vào tù...”

Đàm Dịch Khiêm âu yếm hôn lên cổ Hạ Tử Du, trầm giọng nói, “Đây chính là nguyên nhân anh không thể không đẩy em ra... Những chuyện này chỉ có thể cất kỹ ở trong lòng, không thể có bất kỳ một sai lầm nhỏ nào... Một khi phạm phải sai lầm, anh không thể bảo vệ em nữa, anh chỉ có thể bố trí trước cho em một con đường tốt nhất...”

Hạ Tử Du quyến luyến ôm chặt anh, nghẹn ngào nói, “Thật may là anh không có sao. . . . Anh có biết lúc đó em rất lo lắng cho anh hay không? Nghe nói anh sắp ở tù, em thật sự rất sợ...”

233. Chương 233 : Ăn Vạ Để Cầu Hôn (2.1)

Đàm Dịch Khiêm ranh mãnh nheo mắt lại, “Bây giờ mới thừa nhận có lo lắng cho anh sao?”

Giật mình khi thấy mình lại chủ động đưa tay ôm chặt người nào đó, Hạ Tử Du lập tức rút lại hai tay đang ôm cổ anh, vội vàng nhích cách xa anh, “Cái gì... Em nào có!”

Đàm Dịch Khiêm đưa tay ôm eo Hạ Tử Du lại, ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt, “Muốn trốn đi đâu?”

Hạ Tử Du dường như nhớ ra điều gì, cô liền hỏi, “Vậy cái đêm em ở bệnh viện phụ sản XX, anh thật đã đến thăm em sao?”

Đàm Dịch Khiêm cong khóe miệng, “Anh nhớ đêm đó lúc em ngủ còn không ngừng gọi tên anh.”

Hạ Tử Du bắt chước Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, “Không phải là lúc đấy em đang mắng chửi anh sao?”

Đàm Dịch Khiêm vuốt ve mu bàn tay trắng nõn của Hạ Tử Du, giống như có thể vẫn còn nhìn thấy dấu răng của cô lúc ấy, anh yêu thương nói, “Sao em có thể ngốc như vậy, lại làm bị thương chính mình?”

Nghĩ đến mình lúc ấy vì người đàn ông trước mặt ra vẻ thương tâm muốn chết, Hạ Tử Du gơ tay đâm nhẹ vào người anh, “Ai bảo anh hư...”

Đàm Dịch Khiêm kéo qua bàn tay Hạ Tử Du, nhẹ hôn lên mu bàn tay cô, giọng nói khàn khàn thành khẩn, “Anh hứa sau này, sẽ không bao giờ để em phải chịu thêm chút uất ức nào nữa...”

Hạ Tử Du sững sờ nhìn người đàn ông vừa yêu vừa hận trước mắt, khổ sở hỏi, “Em còn có thể tin tưởng anh sao?”

Cô vĩnh viễn cũng không thể quên được những lời tuyệt tình mà anh nói với cô... Cho dù đến tận hôm nay, cô vẫn có thể cảm nhận được loại đau đớn như lăng trì lúc ấy.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thật sâu vào đáy mắt Hạ Tử Du, xúc động nói, “Anh yêu em!”

Cho dù là ngày trước, ba chữ này, anh cũng không thường nói. . . .

Hai lần mà cô nhớ nhất chính là ngày bọn họ kết hôn, lần thứ hai là lúc cô bị Arsène bắt cóc...

Cô nhớ rõ lần bị Arsène bắt cóc, anh không hề có một chút nào giận cô, có lẽ sợ cô sợ hãi hoặc bất lực cho nên anh dùng ba chữ này để tạo cho cô cảm giác an toàn....

Vào giờ phút này, lại một lần nữa nghe anh nói ba chữ này hết sức chân thành với mình, một trận chua xót dâng lên trong tim cô, loại chua xót này không phải khổ sở hay sầu não, mà là vui vẻ thoải mái không nói lên lời... Đột nhiên, những vết thương hoang tàn khắp nơi trong lòng cô như được anh lấp đầy, một lần nữa khôi phục lại sức sống trong người.

Hạ Tử Du không nói thêm gì, cô chỉ nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hồng.

Đàm Dịch Khiêm giữ tay Hạ Tử Du lại, từ từ cúi đầu tới.

Cô kháng cự theo bản năng, nhưng Đàm Dịch Khiêm lại ôm cô thật chặt, nồng nàn hôn cô, cô gắng bám theo dây dưa với cô, hút hết hương thơm mát mẻ như chanh thảo của cô.

Nụ hôn của anh cực kỳ dịu dàng, nhất thời khiến Hạ Tử Du cảm thấy ý loạn tình mê.

Đàm Dịch Khiêm bắt đầu vuốt ve sống lưng cô, dần dần tiến vào trong ngực.

“Ồ.”

Đột nhiên quần lót bị anh kéo xuống, cô kinh hãi thốt lên, lại thấy anh hiện đang tách hai chân cô ra, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô.

Cô xấu hổ quay mặt đi, dường như không quen với cách anh nhìn cô như vậy.

Lúc này anh đang gấp gáp cởi hết quần áo trên người cũng để cho cô nhìn thấy vật nào đó đang hùng hực khí thể hiên ngang thẳng đứng.

Cô vội nhắm chặt hai mắt lại, khẩn trương đến không dám thở.

Anh bảo cô ngồi lên người anh, sau đó bàn tay vịn nhẹ trên eo cô.

Tư thế này khiến cô xấu hổ đến không dám nhìn ai, cô liền dùng chút chút lý trí còn sót lại nói, “Chúng ta đang có em bé.....Bác sĩ nói không thể như vậy.”

Anh hôn tới vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô, “Đừng lo lắng, tư thế này sẽ không có làm ảnh hưởng gì tới đâu.”

“Nhưng mà.”

Lời cô còn chưa dứt câu, anh đã ôm chặt hông cô cong người lên đẩy vào, nhanh chóng đoạt lấy cô.

“Ừm.” Trong thoáng chốc cô không thể nói được lời nào.

Bàn tay to lớn của anh bắt đầu nắm giữ eo cô, sau đó không cách nào kiềm chế được động tác cấp tốc ra vào...

“Ừm. Chậm một chút.”

Anh gặp người ôm chăm lấy cô, động tác vẫn không nhanh không chậm, như thế cũng đang cảm nhận được lo lắng của cô.

Động tác của anh làm cô đột nhiên cuộn tròn người lại, hạ thể không kiềm được nữa bất giác liên tục co rút.....

Như biết được lúc này cô đang vì động tác của anh mà dần dần sắp lên đỉnh, anh bật lên tiếng rên thật lớn rồi từ từ gia tăng tốc độ.

Lúc Hạ Tử Du cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào nữa thì anh mới rời khỏi cơ thể cô, ôm cô ngồi dựa vào đầu giường.

.

Tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm , Hạ Tử Du không ngừng thở dốc.

“Nghiêng qua đi.” Đột nhiên anh ghé sát vào tai cô nói.

Cô trợn to hai mắt.

Anh... Anh còn muốn nữa?

“Thôi mà.” Cô không muốn nữa, cô đang mệt đến sắp chết rồi.

“Sẽ không làm em mệt đâu.” Anh dụ dỗ cô.

“Không cần !” Cô kiên quyết từ chối. Nhớ lại những lần trước kia, cô luôn bị anh dụ dỗ mà chịu rất nhiều thua thiệt....

Anh thủ thỉ nói vào tai cô, “Chẳng lẽ em tính dây dưa suốt đêm với anh?” Ý của anh là, nếu cô không cho anh giải tỏa, anh sẽ quấy rầy cô cả đêm.

Cô trừng mắt nhìn anh, “Anh thật sự rất hư.”

Anh liếc mắt nhìn giường ra dấu với cô, ý bảo cô làm theo lời anh.

Vì tương lai nửa đêm có thể ngủ yên, cô nhắm mắt lại, từ từ nằm xuống nghiêng người qua.

Anh nằm nghiêng ôm cô, chính xác là chống đỡ cho cô...

Cảm nhận được vật to lớn của anh dường như còn cường tráng hơn nhiều so với lúc này, cô theo bản năng muốn rút lui.

Thế nhưng anh lại không cho cô có cơ hội lùi bước, ngay lập tức tiến vào.....

“Um.”

Đợi cô thích ứng được, anh mới bắt đầu di chuyển ra vào...

—

Hạ Tử Du nằm trong lòng Đàm Dịch Khiêm mơ màng tỉnh dậy.

Trong phòng ngủ dường như vẫn còn lưu lại dư vị của trận triền miên kịch liệt đêm qua, cô mệt đến không mở mắt nổi, nhưng sắc trời sáng trắng chói mắt khiến cô không thể ngủ tiếp được nữa.

Cô khẽ ưm một tiếng rồi từ từ mở mắt ra.

Gương mặt đẹp trai của anh ở ngay trước mắt cô, anh so với ngày đầu tiên cô biết dường như không hề có gì thay đổi, vẫn tuấn tú đẹp trai như thế này, giữa hai hàng lông mày luôn tỏa ra khí chất cường thế bức người.

Cô không dẫn được thì thầm nói, “Tuyệt đối không thể tin vào đàn ông có dáng vẻ bánh bao áo mũ chỉnh tề.”

Cô vừa dứt lời, phía trên đỉnh đầu liền vang lên một giọng nam trầm ấm quen thuộc, “Dậy rồi hả?”

Cô sợ hết hồn, vội vàng nhắm mắt lại.

Anh hôn lên trán cô, cất giọng truyền cảm và có chút khàn nói, “Dám nói sao không dám nhận?”

Biết anh luôn ngủ ít hơn cô, có lẽ đã dậy từ lâu rồi, cô quyết định mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt anh, “Đúng á, em đâu có nói sai!”

Trên môi anh thoáng hiện ý cười, “Đối với em, nếu như anh áo mũ chỉnh tề mới không bình thường.”

“Anh.”

Bình thường cô ít khi nói lại anh, nhất là ở phương diện này.

Nhìn cô bĩu môi, anh đưa tay nâng cằm cô lên hỏi, “Tối qua em muốn hỏi anh cái gì?”

Cô sững sốt, “Bây giờ anh mới nhớ chuyện này?”

Anh thản nhiên gổi tay đầu giường, thong thả nói, “Lúc đó đang tận lực không để ý.”

“Anh... Anh...” Tại sao có người có thể nói ra những lời vô sỉ đến mức đúng lý hợp tình như thế, lại còn làm cho người khác không thể phản bác?

Anh kéo cô lại, để cô gối lên cánh tay rắn chắc của anh, nhẹ giọng hỏi, “Mệt không? Anh ôm em vào tắm nhé?”

Cô tựa vào lồng ngực anh, dùng ngón tay mảnh khảnh chỉ chỉ lên làn da rắn chắc của anh, nhẹ giọng hỏi, “Anh thực sự chỉ có cảm giác với em thôi sao?”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên có hứng thú hỏi, “Em muốn hỏi anh cái gì?”

“Khoảng thời gian đó, anh và Đan Nhất Thuần ngày nào cũng ở bên nhau, anh và cô ấy.....” Quan hệ giữa nam nữ rất là thể nhị, có rất nhiều đàn ông cho dù không yêu người phụ nữ đó, nhưng cũng không ngại quan hệ với họ.

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên, hôn lên bờ môi đang vênh lên của cô, nghiêm túc nói, “Ngoài em ra, anh không hề có chút hứng thú nào với những người phụ nữ khác...”

Cô chớp mắt hỏi, “Thật không?”

Anh gật đầu, “Mấy đêm nay chẳng nhẽ em không nhận ra?”

“Ồ.”

Cô còn chưa đáp lại, Đàm Dịch Khiêm đã ngay lập tức kéo tấm chăn phủ lên cả hai.

Phía dưới chăn, anh mờ ám nói với cô, “Anh không ngại cho em cảm nhận lại một lần nữa đâu...”

“Nè, trời sáng rồi, đừng có làm ầu.”

Cô đẩy anh sang một bên rồi ló đầu ra khỏi chăn.

Đàm Dịch Khiêm muốn kéo cô vào chăn lần nữa, nhưng đột nhiên nghe cô hét toáng lên.

Anh vội đỡ người cô hỏi, “Sao vậy?”

Cô nhỏ giọng nói, “Em vừa nhìn đồng hồ, trời ạ, đã gần mười một giờ trưa rồi...”

Anh nhú mày, “Vậy thì sao?”

Cô đột nhiên đẩy anh ra, vén chăn lên, sau đó bước xuống giường, nhặt quần áo trên mặt đất lên mặc vào cơ thể đang để trần, nhìn anh bĩu bĩu môi nói, “Em đâu có điên như anh!”

.

Sự thật chứng minh, nếu như một đôi vợ chồng ngủ thẳng đến buổi trưa, thì lúc gặp người khác sẽ rất khó ăn nói.

Nhưng người nào đó lại ung dung thản nhiên tự đắc ôm cô đi xuống lầu, vẻ mặt không hề có chút xấu hổ gì cả, sau đó còn táo bạo ôm cô đi tới ghế sofa ngồi xuống.

Những người giúp việc quanh quẩn ở trong nhà hình như đều đang nhìn chăm chăm vào họ, mặt Hạ Tử Du ngay lập tức đỏ bừng, cô đẩy người đàn ông bên cạnh ra, nhỏ giọng trách móc, “Đều tại anh.”

Xưa nay anh luôn là người thông minh nhưng lúc này lại giả ngu, “Là sao?”

Hai gò má cô tức giận càng đỏ hơn, “Không thèm nói với anh.”

Đàm Dịch Khiêm ôm vai kéo Hạ Tử Du lại gần, nhân lúc cô không để ý hôn nhẹ lên môi cô một cái.

“Này.” Lần này mặt Hạ Tử Du vốn đã ửng hồng nay lại càng như chân trời hoàng hôn, cô đắm nhẹ vào người anh, “Anh thật đáng ghét!”

Hạ Tử Du vừa dứt lời, thì tiếng cười khò khoắn của ông Đàm vang lên, “Ha ha...”

Ở trong mắt ông Đàm, hành động ẩu tả mới vừa rồi của Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm chỉ giống như những cặp tình nhân đang liếc mắt đưa tình.

Trên mặt ông Đàm tràn đầy ý cười chào hỏi Hạ Tử Du, “Tiểu Du, dậy rồi hả?”

Hạ Tử Du dừng lại động tác vừa rồi, hơi xấu hổ nhìn ông Đàm cười nhẹ trả lời, “Dạ.”

Bà Đàm đang đẩy ông Đàm cũng thân thiện lên tiếng hỏi, “Tối qua ngủ có ngon không?”

Hạ Tử Du giống như thiếu nữ khấp nép đứng cạnh Đàm Dịch Khiêm, gật nhẹ đầu, “Dạ.”

Tay Đàm Dịch Khiêm vẫn ôm ở eo Hạ Tử Du hỏi, “Liều Nhiên đâu?”

Bà Đàm trả lời, “Ngôn Ngôn đi học rồi, buổi chiều mới trở về. Đừng lo lắng, mẹ có nhờ người ở trường học chăm sóc Ngôn Ngôn 24/24, con bé ở trường sẽ không có vấn đề gì.”

“Cám ơn viện trưởng.”

“Sao vẫn khách sáo với mẹ như vậy?” Bà Đàm thân thiện ân cần nói, “Nên đổi cách xưng hô rồi...”

Ông Đàm cười phụ họa, “Đúng vậy, bác cũng đang đợi con đổi cách gọi đấy.”

Vào lúc này, Đàm Dịch Khiêm cúi xuống hôn lên gò má của Hạ Tử Du ở ngay trước mặt hai người người già lớn tuổi, anh từ tốn nhẹ giọng nói, “Sắp tới, con và Tử Du dự tính sẽ kết hôn... Nghi thức kết hôn sẽ cử

hành ở giáo đường lần trước, nhưng ngoại trừ hai bên gia đình ra, lần này không nên mời giới truyền thông tham dự.”

Sắp kết hôn?

Hạ Tử Du ngạc nhiên ngẩng đầu lên, mờ mịt không hiểu nhìn sang Đàm Dịch Khiêm.

Ông Đàm nhất thời vui sướng, “Hòa thuận vui vẻ là tốt rồi. . . . Mau sớm kết hôn đi, cục đá treo ở trong lòng bác rốt cuộc cũng có thể được hạ xuống.”

Hạ Tử Du trừng mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, dùng ánh mắt hỏi anh: Cô đã đồng ý kết hôn với anh khi nào?

Đàm Dịch Khiêm cũng trả lời lại cô bằng mắt: Vừa mới tối hôm qua!

Hạ Tử Du dần xuống không muốn tranh cãi với Đàm Dịch Khiêm lúc này, ở trước mặt người lớn nên cung kính im lặng.

Ông Đàm thở dài nói, “Nói ra mới nói, lúc tụi con kết hôn ba đã không thể tham dự hôn lễ của các con.....Hôn lễ lần này dù thế nào cũng không thể qua loa tùy tiện được, phải làm cho Tiểu Du nở mày nở mặt gả vào nhà chúng ta, hãy để ba làm người chứng hôn cho tụi con.”

Bà Đàm cũng gật đầu, “Đúng vậy. . . . Mặc dù hôn lễ lần trước cũng rất long trọng, nhưng A Khâm vì hôn mê mà không thể tham dự, mẹ nuôi của Tiểu Du cũng không có mặt.....Lần này coi như bù đắp thiếu sót cho hôn lễ lần đó, việc này cứ để mẹ lo liệu, xem như là mẹ bồi thường cho Tiểu Du.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Vậy thì làm theo lời mẹ nói đi!”

Bà Đàm nhỏ nhẹ hỏi, “Tiểu Du, ý của con thế nào?”

Hạ Tử Du lại có vẻ như hơi do dự, “Con....”

Bàn tay Đàm Dịch Khiêm đang ôm eo Hạ Tử Du bỗng siết chặt.

Ông Đàm thấy Hạ Tử Du chần chờ, nghi ngờ hỏi, “Có vấn đề gì sao?”

Thấy chiêu cảnh cáo vừa rồi không có tác dụng với cô gái nhỏ này, Đàm Dịch Khiêm học theo giọng nhỏ nhẹ của mẹ mình hỏi, “Đúng vậy, bà xã, em có trở ngại gì thì cứ nói ra....”

“Em. . . .”

Ông bà Đàm đều dùng ánh mắt khẩn trương nhìn cô.

Đối mặt với sự mong đợi của ông bà Đàm, cộng thêm xưa nay Hạ Tử Du vẫn luôn tôn kính ông bà vì thế cũng không thêm được gì nữa, đành ngoan ngoãn gật đầu, “Con.....Con không có trở ngại gì, tất cả đều nghe theo ý kiến của hai bác sắp xếp ạ!”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười hài lòng.

Bà Đàm vui mừng nói, “Vậy mẹ phải lập tức đi giúp các con chuẩn bị hôn lễ....”

Ông Đàm căn dặn vợ, “Gọi người làm dọn cơm đi. . . . Tiểu Du hiện đang mang thai, không thể để đói, phải ăn uống có điều độ.”

Bà Đàm nói, “Được, bây giờ tôi đi căn dặn người làm.” Ông Đàm rất hiểu chuyện không ở lại quấy rầy đôi vợ chồng trẻ hàn huyên tâm sự nữa, đẩy xe lăn đi theo vợ đến phòng ăn.

Đến khi trong phòng khách hiện chỉ còn lại hai người, Hạ Tử Du mới gỡ bàn tay Đàm Dịch Khiêm vẫn đang ôm eo mình ra, cô lạnh lùng trừng anh, “Sao anh có thể làm vậy?” Rõ ràng là anh lợi dụng sự kính trọng của cô đối với ba mẹ mình mà ép cô kết hôn với anh.

Đàm Dịch Khiêm nhếch nhếch môi, “Em quên tối qua đã đồng ý giao dịch với anh...”

Hạ Tử Du vĩnh môi nói, “Nhưng người ta chưa có trả lời!”

Trong đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm thoáng qua phần đắc ý, “Nhưng biểu hiện tối qua của em cũng không phải là không đồng ý....”

“Này! !”

Đàm Dịch Khiêm mau lẹ hôn lên gò má Hạ Tử Du một cái, ngay sau đó đứng dậy, giọng nói cũng khôi phục lại vẻ nghiêm túc thường ngày, “Công ty có chút việc cần xử lý, giờ anh đến công ty, em ở nhà ngoan ngoãn đợi anh về.”

Hạ Tử Du vốn muốn mắng người đàn ông xấu tính này một trận, lúc này lại nghe anh nói muốn đến công ty, cô nhất thời quên cái đề tài này liền hỏi, “Anh vẫn chưa ăn gì mà!” Nói thật, ở chung với anh mấy ngày nay, bây giờ đột nhiên phải xa anh cô thấy có chút không quen.

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, hôn lên trán Hạ Tử Du thêm cái nữa rồi trầm giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe, “Vợ yêu à, em đã cho anh ăn rồi...”

“Phụt....” Hạ Tử Du vừa nghe xong thiếu chút nữa bị sặc chết bởi chính nước miếng của mình.

—

“Đàm thị”.

Đàm Dịch Khiêm vừa đi vào phòng làm việc, trợ lý Anja liền ôm một xấp văn kiện đi vào phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

Mỗi lần khi đối mặt với Đàm Dịch Khiêm Anja đều thấy nom nớp lo sợ, bởi vì ở trong công ty Đàm Dịch Khiêm là người rất nghiêm túc không nói cười tùy tiện, giống như một vị Thần mặt sắt, vừa lạnh lùng lại rất khó gần gũi, vì thế nên sau khi Anja đặt chồng văn kiện lên bàn làm việc xong liền định lui ra.

Không ngờ, lúc Anja chuẩn bị xoay người rời đi, Đàm Dịch Khiêm đột nhiên gọi cô lại.

Bình thường Đàm Dịch Khiêm sẽ chỉ trao đổi với cấp dưới khi có việc, Anja lo sợ vị trí công việc của mình làm không chu đáo, cô yếu ớt xoay người lại, cúi đầu xuống lí nhí hỏi, “Tổng. Tổng giám đốc, ông còn cần cần dặn gì nữa ạ?”

Anja cũng giống như tất cả nhân viên nữ trong Đàm Thị, tuy lúc nào cũng muốn được làm việc chung với ông chủ đẹp trai không thể tưởng này, nhưng khi có cơ hội như hiện tại lại không dám ngược nhìn ông chủ mình một lần nào.....Bởi vì ông chủ không hay nổi giận với các cô nhưng về mặt thì lúc nào cũng lạnh lùng đến đáng sợ.

Đàm Dịch Khiêm lật xem xấp văn kiện trong tay, đầu thì không ngẩng lên còn giọng điệu thì không lạnh không nhạt nói, “Cô làm trợ lý cũng được một thời gian rồi.....”

Trong lòng Anja vang lên tiếng chuông cảnh báo, trời ơi, không phải ông chủ cho rằng mình làm việc không tốt đấy chứ?

Anja run rẩy ngược đôi mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, lí nhí nói, “Vâng. Đúng vậy, vẫn chưa qua thời gian thử việc ạ.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn cúi đầu nhìn tập văn kiện, giọng nói không hề có một chút cảm xúc hay phập phồng, “Cô hãy đến bộ phận nhân sự báo danh, cô không cần đợi qua thời gian thử việc nữa, bắt đầu tháng sau tăng lương.”

Sau khi Anja nghe xong lời của Đàm Dịch Khiêm thì sững sờ đứng im bất động một hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn. Trời, trời ơi.....Mình có nghe nhầm không? Tổng giám đốc nói cô chẳng những có thể lên làm trợ lý chính thức, còn trực tiếp tăng tiền lương?

Đàm Dịch Khiêm thấy cấp dưới vẫn đứng nguyên tại chỗ, lạnh nhạt hỏi, “Sao vậy? Có vấn đề gì?”

Anja vội vã lắc đầu, “Dạ không. Không có ạ, cảm ơn tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc ạ.” Dứt lời, Anja chạy như bay ra khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, tâm tình xem ra rất tốt.

Anja có thể vĩnh viễn cũng không biết, lần này cô có thể thăng chức tăng lương tất cả đều là do ông chủ cô đang có tâm trạng tốt, mà tâm trạng ông chủ tốt dĩ nhiên là bởi vì vợ yêu của anh đã quay trở về bên cạnh

anh, nhưng sợ dĩ vợ yêu ông chủ có thể về lại bên cạnh ông chủ, vậy thì phải cảm ơn cô về buổi tán dóc với chị Khoan ngày đó...

Đàm Dịch Khiêm anh chính người tri ân tất báo!

Trên môi anh vẫn ẩn hiện ý cười, Đàm Dịch Khiêm chỉ muốn nhanh chóng xử lý xong đồng văn kiện trên bàn, để có thể mau sớm trở về nhà với người phụ nữ của mình.

Cốc, cốc

Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Giọng nói lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm vọng ra, “Vào đi.”

Người đến là Cảnh Nghiêu, anh cúi đầu cung kính chào, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn chỉ nhìn vào xấp văn kiện, “Nói.”

Cảnh Nghiêu chậm rãi nói, ”Thuộc hạ đã đưa ký giả Trương tới cục cảnh sát làm chứng, cũng đã tố cáo cô Đan dùng tiền mời anh ta đưa tin không có thật nhằm để chỉ trích bà tổng giám đốc..... Hôm qua cô Đan vừa về đến Los Angeles thì đã bị cảnh sát Los Angeles mời về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra với tội danh phỉ báng.

Nét mặt Đàm Dịch Khiêm vẫn không hề có cảm xúc, giống như đang nghe một câu chuyện phiếm.

Cảnh Nghiêu tiếp tục nói, “Trong lời tường trình tội án của Đường Hân có liên quan đến cuộc điện thoại ẩn danh, thuộc hạ đã yêu cầu cảnh sát điều tra nguồn gốc của cuộc điện thoại ẩn danh đó, sáng nay cảnh sát đã gọi điện cho tôi, họ nói họ đã tra được người gọi cuộc điện thoại đó chính là Đan Nhất Thuần, bởi vì vụ án có liên quan đến hình sự nên họ sẽ tiến hành việc điều tra cẩn kẽ, nếu tra được động cơ của cuộc điện thoại đó là Đan Nhất Thuần muốn lợi dụng Đường Hân để đưa bà tổng giám đốc vào chỗ chết, phía cảnh sát sẽ dùng tội hình sự khởi tố Đan Nhất Thuần.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Nói với ký giả Trương, bảo anh ta nên cố gắng làm thế nào để tỏ ra tức giận ở trước mặt cảnh sát là khi đó Đan Nhất Thuần dùng tiền thuê anh ta đối phó với Hạ Tử Du.”

Cảnh Nghiêu gật đầu, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên Cảnh Nghiêu rụt rè nói, “Tổng giám đốc, nếu như tội danh hình sự của cô Đan thành lập, cô ấy sẽ bị bỏ tù.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng hỏi, “Xử bao lâu?”

Cảnh Nghiêu trả lời, “Luật sư dự tính là hai năm.”

Đàm Dịch Khiêm vừa ký tên vào tập văn kiện trong tay, vừa lạnh lùng nói, “Hãy liên hệ với cảnh sát phía bên kia, tôi không muốn nhìn thấy tứ chi cô ta lênh lặn khi ra tù.” (ọc ọc...đã man quá)

“ Vâng.” Cảnh Nghiêu hơi có chút khiếp sợ, nhưng cũng không khó hiểu tại sao Đàm Dịch Khiêm phải quyết định như vậy.

Nói thế nào đi nữa, lòng dạ của Đan Nhất Thuần quả là không trong sạch....

Nếu không phải cô ta đâm bị thóc thọc bị gạo, một mặt nói cho tổng giám đốc biết nơi bà tổng giám đốc bị Arsène bắt cóc, một mặt lại gọi điện thoại cho Đường Hân nói rằng tổng giám đốc đã biết được tung tích của bà tổng giám đốc để Đường Hân có thời gian đưa bà tổng giám đốc sang Thụy Sĩ trước, vậy thì ông Hạ sẽ không phải chết, con của tổng giám đốc cũng sẽ không xảy ra chuyện.....

Chỉ là.

Bởi vì yêu một người mà rơi vào kết cục như ngày hôm nay, vừa làm người ta không đành lòng, nhưng cũng không cách nào thương hại nổi, nói cho cùng bởi vì người mà Đan Nhất Thuần tổn thương lại chính là người mà tổng giám đốc yêu thương nhất....

Hắn nghĩ, sự tàn nhẫn của tổng giám đốc, mà ở trên thế giới này có lẽ chỉ có bà tổng giám đốc là vĩnh viễn sẽ không thấy được sự tàn nhẫn ấy.

—
Buổi chiều.

Hạ Tử Du một mình nhàn chán ngồi trên ghế sofa trong phòng khách lật xem những cuốn tạp chí làm mẹ mà bà Đàm chuẩn bị cho cô.

Đúng vậy, bà Đàm đi với ông Đàm đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, còn Đàm Tâm nghe nói là đã đi du lịch để giải sầu.

Cô vốn định đi chung đến kiểm tra sức khỏe với ông Đàm, nhưng ông Đàm lại bảo cô ở nhà, hai ông bà cụ đều nhất trí nói bệnh viện là nơi xúi quẩy, ngoại trừ khoa phụ sản cần phải kiểm tra, cô không được đặt chân đến bệnh viện.

Vì thế, cả ngôi nhà họ Đàm to lớn thế nào hiện chỉ có mỗi mình cô.

“Chị Dư.”

Hạ Tử Du đang chăm chú đọc nội dung trên tạp chí làm mẹ thì tiếng kêu của người giúp việc đã cắt đứt sự chuyên tâm của cô.

Nghe thấy cách xưng hô quen thuộc Hạ Tử Du vội ngược mắt lên nhìn.

Cách đó không xa, Hạ Tử Du nhìn thấy chị Dư bây giờ đã tiều tụy đi rất nhiều.

Chị Dư cũng nhìn thấy Hạ Tử Du, nhưng chị tuyệt nhiên chỉ khinh thường mà liếc xéo Hạ Tử Du, sau đó xem như không hề nhìn thấy Hạ Tử Du liền chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Hạ Tử Du đứng lên, đối mặt với sự lạnh lùng của Dư, cô không so đo với hiềm khích lúc trước mà chủ động lên tiếng chào, “Chị Dư.”

Chị Dư không đếm xỉa tới Hạ Tử Du đã chủ động chào hỏi mình, bước thẳng đến trước mặt người làm nói, “Tôi đến là để chào từ biệt với ông chủ và bà chủ, làm phiền cô báo lại với bà chủ một tiếng dùm tôi.”

Người làm nói, “Thật xin lỗi, chị Dư, bà chủ đưa ông chủ đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe rồi, e là phải đến chiều tối mới về.”

Chị Dư nhẹ gật đầu, “Thôi được, cô giúp tôi chuyển lời với ông chủ và bà chủ một tiếng, tối nay tôi sẽ lên máy bay đến Canada định cư....Sau này có thể sẽ không thường xuyên quay về Los Angeles thăm hai người họ, hy vọng họ giữ gìn sức khỏe, tôi ở Canada cũng sẽ tự chăm sóc tốt cho chính mình.”

“Được.”

Chị Dư cúi người nói, “Cám ơn!”

Sau khi người giúp việc rời đi, chị Dư cũng dứt khoát xoay người rời khỏi nhà họ Đàm.

“Chị Dư.”

Người lên tiếng gọi chị Dư là Hạ Tử Du.

Chị Dư hơi chần động, dừng lại bước chân.

Hạ Tử Du chậm rãi đi tới sau lưng chị Dư, quan tâm hỏi, “Chị muốn đi Canada định cư sao?”

Chị Dư đứng đưa lưng về phía Hạ Tử Du, lạnh lùng nói, “Cô Hạ, đây là chuyện riêng của tôi, có lẽ cô không có quyền hỏi tôi.”

Hạ Tử Du đi tới trước mặt chị Dư, nhẹ giọng hỏi, “Tại sao chị luôn có thành kiến với tôi như vậy? Tôi nghĩ chúng ta vẫn có thể làm bạn mà.”

Chị Dư cười lạnh nói, “Cô có biết tại sao tôi phải rời khỏi nhà họ Đàm mà tôi đã trung thành hơn nửa đời để đến Canada định cư không?”

Hạ Tử Du tất nhiên không hiểu, cho nên trầm mặc.

Chị Dư hừ hừ nói, “Là bởi vì tôi không muốn nhìn thấy cô... Tôi biết cô sớm muộn gì cũng sẽ được tổng giám đốc đưa về nhà họ Đàm, trở thành cô chủ nhà họ Đàm được người đời hâm mộ, nhưng tôi thì không muốn ở lại đây để hầu hạ cô.”

Đôi mắt xinh đẹp của Hạ Tử Du thoáng ảm đạm, “Cô hận tôi nhiều đến vậy sao?”

Chị Dư nói thẳng, “Cô sai rồi, tôi không hận cô, tôi chỉ cảm thấy người phụ nữ như cô không xứng với tổng giám đốc.....Nhưng mà cô rất may mắn, cô thật sự rất may mắn.....Cô may mắn chính là vì cô đã gặp được tổng giám đốc, một người đàn ông có thể yêu thương cô đến cả không cần mạng sống.” (hê hê, công nhận ta gét mù già này còn hơn ĐNT nữa đấy, quá lãng, giống như bị ĐNT cho ăn cháo lú)

Hạ Tử Du không nói gì, bởi vì nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt chị Dư.

Cuối cùng chị Dư nói, “Chúc mừng cô, hiện tại ngay cả bà chủ và cô hai cũng đều xóa bỏ hết mọi hiềm khích với cô, tôi tin rằng cuộc sống của cô ở nhà họ Đàm sẽ càng ngày càng tốt hơn.....Có điều, tôi muốn khuyên cô một câu, thần may mắn sẽ không mỉm cười mãi với cô, mong cô hãy quý trọng phần tình cảm mà cô không dễ gì có được này, nếu không, chưa chắc tổng giám đốc sẽ bao dung cho cô lần nữa đâu.”

Hạ Tử Du vẫn chưa hiểu rõ những lời chị Dư nói thì chị Dư đã rời đi.

Hạ Tử Du sững sờ đứng bất động tại chỗ, thật lâu vẫn không thể hoàn hồn.

—

Bởi vì nhớ thương người phụ nữ của mình, Dịch Khiêm xử lý xong chuyện của công ty sau đó nhanh chóng trở về nhà.

Nghe người giúp việc nói cô đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ, ngay lập tức anh bước nhanh đi về hướng phòng ngủ.

Vừa mở ra cửa phòng thì nhìn thấy cô đang ngồi ở cạnh trên giường, anh liền cởi áo vest vứt sang một bên, sau đó nói lỏng cà vạt, mở bung chiếc cúc áo sơ mi....

Anh vội vàng bước tới, muốn ôm hôn cô cho thỏa sự thương nhớ.

Ai ngờ Hạ Tử Du lại quay đầu sang hướng khác, trầm mặc không nói lời nào.

Đàm Dịch Khiêm xoay lại khuôn mặt không chút biểu tình của Hạ Tử Du, trêu mếu hỏi, “Bà xã, sao vậy?”

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào mặt Đàm Dịch Khiêm, chậm rãi nói, “Hôm nay em có gặp chị Dư!”

“Ừ.”

“Chị ấy muốn đi Canada định cư.”

“Ừm, chị ta đã tận trung với nhà họ Đàm hơn nửa đời, nhà họ Đàm cũng đã tặng chị ta một khoản tiền lớn để chị ta có thể hưởng được cuộc sống an nhàn ở Canada lúc tuổi già.”

“Hôm nay chị ấy tới là để chào từ biệt ba mẹ anh, khi chị ấy đi em nhận ra được là chị ấy cũng không nỡ xa nơi này.....Em muốn giữ chị ấy lại, nhưng chị ấy nói không muốn ở lại nhà họ Đàm hầu hạ em.” Nói xong lời cuối cùng, Hạ Tử Du buồn buồn rũ mắt xuống.

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên, yêu thương nhìn ngắm cô, “Vì chuyện này mà khóc đến đỏ mũi?”

Hạ Tử Du cắn cắn môi nói, “Em cảm thấy là em đang ép chị Dư phải đi.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng ôm Hạ Tử Du vào lòng nói, “Đồ ngốc, chị ta lớn tuổi rồi, tất nhiên muốn đến nơi thuộc về riêng mình.....Không liên quan gì tới em.”

Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, mũi lòng nói, “Chị ấy nói em may mắn lắm mới có thể gặp được anh.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười nói, “Câu này chị ta không hề nói sai.”

Hạ Tử Du ngẩng đầu lên nhìn Đàm Dịch Khiêm, vĩnh viễn phản bác, “Em may mắn chỗ nào.....Anh có chỗ nào tốt với em đâu.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn cười nói, “Còn ghi thù sao?”

Hạ Tử Du hất mặt nói, “Em đâu có dễ dàng tha thứ cho anh như vậy.”

Đàm Dịch Khiêm tinh quái nói, “Cô Hạ à, em đừng quên, trước mặt cha mẹ anh em đã đồng ý chuyện kết hôn, cho nên em có tha thứ cho anh hay không cũng không thể thay đổi được sự thực em sắp sửa trở lại làm ‘bà chủ nhà họ Đàm’....”

Nói đến việc này, Hạ Tử Du không nhịn được nổi óa, “Đàm Dịch Khiêm, anh thật hiệp người quá đáng.”

“Hử?”

Hạ Tử Du tức giận lên án, “Anh nói cho em một tháng suy nghĩ, nhưng hiện tại em chưa có quyết định đâu....”

Đàm Dịch Khiêm nhắc Hạ Tử Du lên ngồi ở trên đùi mình, vùi đầu vào cổ cô, hơi thở nóng rực phả vào bên tai cô nói, “Sao đây, em còn muốn có lựa chọn khác sao? Anh nói rồi, ngoại trừ anh, không ai dám cưới em...”

Hạ Tử Du nhú mày, “Em phát hiện anh càng ngày càng xấu tính.”

Đàm Dịch Khiêm men theo đường cong cổ của Hạ Tử Du từ từ hôn xuống, giọng cũng trở nên mơ hồ nói, “Anh lại cảm thấy chiều nay đối với em rất có tác dụng.”

Đột nhiên cảm nhận được nơi nào đó của người nào đó cô đang ngồi lên bỗng từ từ cứng rắn to lớn, cô vội vàng đẩy đầu của ai đó đang bắt đầu vùi ở trước ngực cô ra, “Nè, anh có thể nói chuyện nghiêm chỉnh một chút được không?”

“Đừng âm ỉ.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người Hạ Tử Du lại, dùng nụ hôn bịt kín lấy miệng cô.

Được nữa đoạn đường.

“Dịch Khiêm. Dịch Khiêm. Anh ngồi dậy Em thấy khó chịu quá.”

“Đừng làm rộn.”

“Em thật sự thấy khó chịu đó.”

Không thể không tạm thời rút ra khỏi cơ thể cô, anh chống người lên, nhắm mắt nhìn cô, “Thật sự khó chịu?”

Hạ Tử Du đưa tay lên xoa bụng mình, nghiêm túc nói, “Lần trước em nói với anh đây chẳng đỡ tử cung bởi vì mang thai tử cung nở ra sẽ tạo thành những cơn đau thất là thật, bây giờ em đang cảm thấy hơi đau...”

Đàm Dịch Khiêm trở người lại hỏi, “Đau nhiều không?”

“Cũng không đau lắm, nhưng em lo lắng cho con.” Kinh nghiệm bị sảy thai lúc trước khiến cô bây giờ rất quan tâm đến từng động tĩnh của em bé ở trong bụng.

Đàm Dịch Khiêm vội vàng mặc quần áo vào, sau đó bế Hạ Tử Du lên nói, “Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Dạ.”

.

Một tiếng sau, vợ chồng ông Đàm hay tin cũng vội chạy tới bệnh viện.

Ông Đàm lo lắng hỏi, “Dịch Khiêm, Tử Du thế nào rồi?”

Sắc mặt bà Đàm cũng lo lắng không kém, “Đứa nhỏ không sao chứ?”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chăm vào ánh đèn trong phòng kiểm tra, trên gương mặt tuấn tú cũng hiện lên vẻ lo âu hiếm thấy, “Bác sĩ đang làm kiểm tra.”

Bà Đàm nhẹ giọng trách con trai con mình, “Tụi con cũng thiệt là, làm gì cũng phải biết kiềm chế chứ....”

Mặt Đàm Dịch Khiêm lập tức đen lại.

Ngay lúc này, bác sĩ đang đi ra từ phòng làm kiểm tra.

Người nhà họ Đàm lập tức bước lên đón hỏi thăm.

Ông Đàm nóng nảy hỏi, “Bác sĩ, con dâu tôi sao rồi?”

Bác sĩ mỉm cười, “Là tin tốt.”

Nghe bác sĩ nói vậy, tảng đá đè nặng trong lòng bà cũng được để xuống, mong đợi hỏi, “Là tin tốt gì?”

Bác sĩ nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, tin tốt này cô Hạ muốn chính miệng nói với ông.....Cơ thể cô Hạ cũng không có việc gì, bây giờ ông có thể vào thăm cô ấy rồi.”

Bác sĩ vừa dứt lời, Đàm Dịch Khiêm cũng đã vọt vào phòng bệnh.

“Bà xã.”

Ngồi xuống ở mép giường, Đàm Dịch Khiêm nắm chặt tay Hạ Tử Du.

Trên mặt Hạ Tử Du tràn đầy ý cười ngọt ngào.

Đàm Dịch Khiêm tha thiết nhìn chăm chăm vào Hạ Tử Du, “Bây giờ còn thấy khó chịu nữa không?”

“Dịch Khiêm, anh nhìn bên kia.”

Đàm Dịch Khiêm theo ánh mắt Hạ Tử Du nhìn sang màn hình máy vi tính.

Trên màn hình là hai hình thể nhỏ bé rất mờ đã tượng hình, có thể nhìn thấy rõ tay và chân đang cử động, hai trái tim cũng đang đập liên hồi....

Đàm Dịch Khiêm ngẩn người, “Cái này.”

Hạ Tử Du đột nhiên đưa tay ôm chầm lấy Đàm Dịch Khiêm, cô vùi vào lòng Đàm Dịch Khiêm, vui sướng nói, “Anh sắp làm cha của ba đứa trẻ rồi.”

234. Chương 234 : Không Chịu Nổi Hấp Dẫn

“Cái Cái gì?”

Thật hiếm thấy, một Đàm Dịch Khiêm luôn luôn khôn khéo trầm ổn nhưng lúc này lại như người ‘chạy xe không’. (ý chỉ đầu óc trống rỗng không làm được việc gì cả)

Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, đôi mắt long lanh nước đầy xúc động, giọng nói hơi trách móc, “Nhìn anh thật ngốc.”

Ai có thể nghĩ rằng một Đàm Dịch Khiêm hô mưa gọi gió trên thương trường, làm việc gì cũng bày mưu nghĩ kế, nhưng giờ phút này lại trở thành thành một người có số IQ âm thế này chứ, anh lo lắng nói, “Bà xã, em không sao chứ?”

Cô không nhịn được mà hôn anh một cái, vui vẻ nói, “Bác sĩ nói là em mang thai song sinh.”

Đàm Dịch Khiêm bất động không nhúc nhích, trên gương mặt anh tuấn cũng không hề có cảm xúc gì, chỉ sững sờ mà chăm chăm nhìn cô.

Cô bổ sung thêm nói, “Bởi vì mang thai song sinh, cho nên tử cung của em căng lên dẫn đến những cơn đau co thắt có vẻ nghiêm trọng hơn so với những thai phụ khác. . . . Nhưng mà, bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của em rất tốt, hai em bé cũng rất khỏe mạnh.”

“Là cha của ba đứa nhỏ? Sinh đôi?” Giọng Đàm Dịch Khiêm xúc động lặp lại, cuối cùng thì cũng hiểu được ý nghĩa trong câu nói của của Hạ Tử Du, đầu tiên anh hơi ngẩn ra, sau đó quay phắt lại nhìn Hạ Tử Du, thấy mặt mày cô đều tràn đầy ý cười, trong mắt ánh lên sự vui mừng, lần đầu tiên anh cảm nhận được tim mình rung lên đập thình thịch vì niềm vui đó.

Cô mang song thai, anh sắp làm cha của ba đứa trẻ rồi.

Cảm giác này thật kỳ diệu, dường như đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh mới cảm thấy như thế nào là thỏa mãn và vui sướng nhất.

Anh sắp không kiềm chế được nữa rồi, anh muốn hét lên thật to.

Cô thấy anh rất lâu cũng chẳng có phản ứng gì, cứ đứng người nhìn cô chằm chằm, “Dịch Khiêm, anh làm sao thế?”

Anh giựt mình hoàn hồn, bỗng nhiên nghiêng đầu qua ôm chầm lấy cô áp môi mình lên môi cô.

Anh dùng sức hôn cô, nhưng nụ hôn đó lại mang theo tất cả yêu thương cùng trù mến.

Cô không hiểu rõ là chuyện gì, vỗ vào người anh, “Ừm.”

Mấy giây sau anh buông cô ra, sau đó nhấc cô bế lên khỏi trên giường bệnh.

Cả người đột nhiên bị nhấc bổng lên, Hạ Tử Du hoảng hồn hét chói tai, “Á.”

Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du đi qua đi lại mấy vòng trong phòng bệnh, anh không ngừng lẩm bẩm, “Bà xã, em quả thật quá tuyệt vời.”

Vợ chồng ông Đàm đang ở ngoài phòng bệnh nghe thấy tiếng động lớn trong phòng lập tức đi đến.

Trong mắt của hai ông bà Đàm lúc này, Đàm Dịch Khiêm đang kích động bế Hạ Tử Du hết ôm lại hôn, hoàn toàn giống một cậu bé trai mới lớn, niềm vui sướng nở rộ hết lên trên mặt.

Trong lúc vô tình Hạ Tử Du nhìn thấy vợ chồng ông Đàm, cô xấu hổ nói, “Mau thả em xuống đi.”

Trên mặt hai ông bà Đàm đều là vẻ lơ mơ không hiểu.

Lúc Đàm Dịch Khiêm hôn cô không hề có tí e dè nào khiến mặt cô đỏ hồng lên như tôm chín, vẻ mặt cô cũng ngượng ngùng sượng cứng, “Ba mẹ anh đều đang ở đây đó.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không vội thả Hạ Tử Du xuống, mà vẫn bế Hạ Tử Du trên tay, trịnh trọng nghiêm trang mà nói với hai cụ, “Hai người sắp làm ông bà nội của ba đứa cháu rồi, hai người biết không?”

Ông Đàm nhất thời sửng sốt, không hề nghĩ đến.

Trong nháy mắt trên mặt bà Đàm hiện lên vẻ kinh ngạc và vui sướng, “Tiểu Du, là sinh đôi sao con?”

Hạ Tử Du đang ôm cổ Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng gật đầu, “Dạ.”

“Ôi trời.”

“Cái Cái gì?” Vẻ mặt kinh ngạc của ông Đàm và Đàm Dịch Khiêm giống nhau như đúc, nhưng mà so với Đàm Dịch Khiêm thì phản ứng của ông nhanh hơn, “Ta sắp có thêm hai đứa cháu nội sao?”

Bà Đàm cười không khép được miệng, “Ông Khâm à, đúng là thế đấy.”

Ông Đàm lập tức ra lệnh, “Dịch Khiêm, con còn không mau thả Tử Du xuống, đừng để cho hai đứa cháu ngoan của ta bị dọa sợ đấy.”

Hạ Tử Du cũng phụ họa theo, “Mau thả em xuống đi.”

Đàm Dịch Khiêm cẩn thận để Hạ Tử Du đứng xuống đất, nhưng vẫn lưu luyến mà ôm chặt eo cô, lại lần nữa ôm cô hôn thật mãnh liệt.

Ông bà Đàm nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi lại nhìn nhau một hồi, trong đáy mắt của cả hai người đều là sự vui mừng không thể thốt lên được thành lời.

Chuyện Hạ Tử Du mang thai song sinh nhanh chóng truyền đi khắp trên dưới nhà họ Đàm.

Kể từ đó, Đàm Dịch Khiêm trở nên căng thẳng hơn, dường như một tắc cũng không rời theo sát bên cạnh trông chừng cô, thân mật nắm tay cùng đi, thỉnh thoảng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, mấy chuyện đó hầu như ngày nào Đàm Dịch Khiêm cũng đều thực hiện trước mặt người khác, Hạ Tử Du cũng bắt đầu cảm thấy mình bị người nhà họ Đàm hầu hạ sắp giống Thái hậu mất rồi. . . .

Giống như giờ phút này, Đàm Dịch Khiêm vốn nên quay về công ty xử lý công việc, nhưng lại nần nã đến hai giờ chiều vẫn chưa chịu rời khỏi Hạ Tử Du được nửa bước.

Ông Đàm nhìn cũng không vừa mắt, đẩy xe lăn đến trước mặt con trai, nghiêm túc nói, “Dịch Khiêm à, đã hai ngày con không đến công ty rồi, ba nghe người giúp việc trong nhà nói thư ký của con vẫn gọi di động cho con mãi mà không được, cũng gọi điện đến nhà tìm con mấy lần, con nên quay lại công ty để xử lý công việc đi.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đang lật một quyển sách dành cho phụ nữ nuôi con, dường như anh không nghe thấy lời của ba mình nói, nghiêm túc đọc nội dung trong sách, bỗng nhiên nói, “Bà xã, gần đây em ăn uống không ngon miệng, trong quyển sách này nói là ăn trái cây nhiều một chút, có thể cải thiện khẩu vị.”

Bà Đàm bê một đĩa hoa quả từ trong phòng ăn đi ra, chế giễu con trai mình, “Mấy thứ đó đều là kiến thức cơ bản, vậy mà con lại phải đọc sách cả nửa ngày mới biết.”

Trên trán Đàm Dịch Khiêm nổi rõ ba vạch ngang, “Ồ.”

Hạ Tử Du tựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm, nhỏ giọng nói, “Hai hôm trước viện trưởng cũng đã nói với em chuyện này rồi, hai ngày nay lúc em không đói đều bổ sung vitamin C cho con.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên trán của Hạ Tử Du, “Ngoan lắm!”

Ông Đàm nhìn dáng vẻ ân ái của đôi vợ chồng son, trong lòng vui vẻ, cũng không tiếp tục đề tài khuyên bảo vừa nãy nữa.

Ngược lại Hạ Tử Du lại nhắc đến đề tài mới nãy, cô nhẹ nhàng nói, “Dịch Khiêm, anh đến công ty đi Công ty nhiều việc như thế mà anh thì mỗi ngày đều không có ở đó vậy sao được?”

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên, “Không thích anh ở nhà với em?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Có bác trai và viện trưởng đều ở nhà, em thật sự không hề cảm thấy buồn chán chút nào, anh không cần phải ở nhà với em. Vả lại anh đến công ty tan ca hết giờ thì cũng về mà, cũng có phải là xa nhau đâu.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của Hạ Tử Du, “Được rồi, nghe theo em vậy.”

Bà Đàm trêu con trai với ông Đàm, “Ông Khâm à, ông xem đi, con trai chỉ nghe lời con dâu thôi kìa, chúng ta nói nó cả trăm câu còn không bằng con dâu nói một câu.”

Ông Đàm cười đến mức mắt sắp híp thành một đường kẻ.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, “Vậy anh đến công ty đây. Em nhớ ở nhà ngoan ngoãn chờ anh về đấy.”

Hạ Tử Du gật đầu.

Trước khi đi Đàm Dịch Khiêm còn không quên dặn dò, “Không được uống đồ uống có cà phê, không được làm công việc, càng không được ra vườn hoa hóng gió.”

Hạ Tử Du tiếp thu toàn bộ những gì Đàm Dịch Khiêm nói, “Em biết rồi mà, em đảm bảo em sẽ ngoan ngoãn ở nhà, bảo đảm có bất kỳ chuyện gì sẽ bảo người giúp việc đi làm, bảo đảm sẽ không ra vườn hoa, bảo đảm cảm thấy mệt thì sẽ đi ngủ, đói thì ăn.”

“Ngoan!” Đàm Dịch Khiêm cúi người hôn Hạ Tử Du thêm một cái, sau đó mới chịu rời đi.

Bà Đàm nhìn bóng lưng đang bước đi của Đàm Dịch Khiêm, lắc đầu cười nói, “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì tôi cũng sẽ không biết nó có thể chăm sóc chú cháu đến thế.”

Ông Đàm tự hào nói, “Đó là vì Tiểu Du của chúng ta có thể nắm chắc được trái tim của Dịch Khiêm, bà xem đi có cô gái nào có bản lĩnh như Tử Du không.”

Bà Đàm gật đầu, “Đúng là lúc trước tôi đã nhìn nhầm rồi, con dâu tốt như thế lại còn ngại ba ngại bốn. . . .”

Ông Đàm an ủi bà Đàm, “Chuyện đã qua thì cứ để nó qua hết đi, Tiểu Du không phải là người hay để bụng, bà sẽ càng ngày càng yêu thích đứa con dâu này cho mà xem.”

Bà Đàm nói, “Được rồi, ông đi nghỉ trưa đi, tôi đã dặn người giúp việc chuẩn bị trà sâm cho ông rồi, ông nhớ uống đó. Tôi muốn nói chuyện với Tử Du một lát.”

“Được rồi, phụ nữ mấy người thật nhiều chuyện.”

Sau khi ông Đàm được người giúp việc đẩy đi lên lầu, bà Đàm đem đĩa hoa quả đã cắt sẵn đến trước mặt Hạ Tử Du, “Những thứ hoa quả này đều còn rất tươi, con mau ăn thử đi, ăn hết nhất định việc ăn uống sau này sẽ tốt lên thôi.”

Hạ Tử Du nhận lấy đĩa trái cây, ngại ngần nói, “Viện trưởng, đã làm phiền đến bác rồi.”

Bà Đàm nắm bàn tay Hạ Tử Du, “Con vẫn còn khách sao với ta vậy sao, có phải đến bây giờ vẫn còn sợ cái bà già này hay không?”

Hạ Tử Du dùng sức lắc đầu, “Không có ạ, viện trưởng.”

Bà Đàm dịu dàng cười ra tiếng, “Không sao đâu, trước đây ta luôn có thành kiến với con, cho nên làm cả nhà trên dưới không ai được vui vẻ. Hiện tại ta đã suy nghĩ rõ ràng tất cả mọi chuyện, ân oán giữa chúng ta không thể nào gán ép lên thế hệ của tụi con, huống chi Dịch Khiêm có thể vượt qua cửa ải này của Kim Trạch Húc đều là công của con.”

Hạ Tử Du rất đau lòng, bởi vì rõ ràng Đàm Dịch Khiêm bị Kim Trạch Húc uy hiếp đều là do cô mà ra.

Bà Đàm ôn hòa nói, “Tiểu Du à, mọi chuyện hôn lễ ta đã giúp tụi con chuẩn bị hết cả rồi, bởi vì tiệc cưới mời rất nhiều người, cộng thêm cả ba chồng con nhất quyết không đồng ý tổ chức hôn lễ sơ xài qua loa, cho nên thời gian kết hôn có thể kéo dài đến tháng sau, con thấy có được không?”

“Viện trưởng, chuyện hôn lễ thật ra thì không cần phô trương như thế đâu ạ.” Thật ra cô cảm thấy có hơi khó xử, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên kết hôn, mặc dù lúc cô và Đàm Dịch Khiêm kết hôn lần thứ hai cũng đã từng tổ chức hôn lễ, nhưng trên ý nghĩa thì cũng không cần phô trương long trọng đến vậy.

Bà Đàm cực kỳ nghiêm túc, “Đương nhiên là phải thế rồi. Cử hành hôn lễ lần này cũng là để cho bên ngoài biết nhà họ Đàm coi trọng con đến như thế nào, tránh để cho đám truyền thông ăn nói lung tung. Vả lại ý của ta là trong hôn lễ của con và Dịch Khiêm ta sẽ công bố luôn chuyện nhà ta có thêm hai đứa cháu trai nữa, để cho mấy người lúc đầu ôm cháu kia mở to mắt ra mà nhìn nhân khẩu của nhà họ Đàm chúng ta.”

Hạ Tử Du nhỏ nhẹ nhắc nhở bà Đàm, “Việc này, viện trưởng, chúng ta vẫn chưa biết giới tính của em bé mà.”

Bà Đàm nói, “Nhìn dáng vẻ mang thai lúc này của con, thật giống y như đúc ngày trước ta mang thai Dịch Khiêm, khẳng định đây là hai bé trai. Nhưng cho dù là hai bé gái cũng không sao, nhiều trẻ con thì càng vui vẻ, muốn có con trai thì sau này lại sinh tiếp.” Quan điểm của bà Đàm khá phong kiến, vẫn cho rằng một gia tộc thì phải có con trai, huống chi nhà họ Đàm mấy đời truyền lại vẫn luôn là con một.

Trong giây phút này, trong đầu Hạ Tử Du bỗng thoáng qua một hình ảnh.

Bốn năm con đứa trẻ đang chơi đùa trong phòng khách nhà họ Đàm, mà cô và Đàm Dịch Khiêm chia nhau mỗi người đứng một bên thật sự không thể làm gì được.

Ôi trời.

Sinh xong hai đứa bé này rồi cô không nên sinh tiếp nữa thì hơn.

“Tiểu Du, Tiểu Du, con đang nghĩ gì thế?”

“À, không có gì đâu ạ.”

Bà Đàm cười nói, “Con và Dịch Khiêm đều còn rất trẻ, sau này muốn sinh thêm thì rất dễ dàng. Đúng rồi, ta đã bảo người giúp việc dọn dẹp cho con một số thứ rồi, tối nay hãy dọn đến căn phòng trước kia của Dịch Khiêm mà ngủ nhé.”

Hạ Tử Du hơi ngạc nhiên, “Dạ?”

Tuổi cũng đã lớn rồi nhưng khi nhắc đến chủ đề tiếp theo muốn dẫn dò, bà Đàm vẫn không tránh khỏi lúng túng, “Tiểu Du à, ta bảo con dọn sang phòng khác ngủ cũng không có ý gì cả. Mẹ chồng con đây là người từng trải, ta biết đàn ông ở mặt này có những khi không thể kiềm chế được, con bây giờ đang mang hai đứa bé, cho nên ở phương diện này Dịch Khiêm cần phải chú ý nhiều hơn. Chờ qua thêm một tháng nữa, cái thai ổn định rồi lúc đó hãy để cho Dịch Khiêm qua ngủ cùng phòng với con.”

Nghe bà Đàm giải thích xong, Hạ Tử Du không hề có tí do dự nào liền vội vàng gật đầu, “Dạ.” Người nào đó quả thật đúng là nên biết kiềm chế lại rồi. Có nhiều khi, cô bị anh quấy nhiễu đến mức không xong, thời gian của cô cũng bị anh chiếm lấy hết, ngay cả thời gian để chơi cùng Liễu Nhiên cũng không có, cô thật sự cảm thấy Liễu Nhiên bị thiệt thòi rất nhiều.

Bà Đàm hài lòng gật đầu, “Được, vậy ta sẽ bảo người giúp việc đi dọn dẹp phòng luôn bây giờ cho con. . . . Con mau ăn chút trái cây đi, trong khi chờ đợi ta sẽ nói chuyện với con cho đỡ buồn chán.”

“Dạ.”

Tán ngẫu với bà Đàm hết cả ngày, bởi vì Đàm Dịch Khiêm quy định cô không được làm bất kỳ việc gì, thành ra cô đành nằm trên giường nói chuyện với hai đứa trẻ trong bụng.

Mang thai đến tháng thứ ba, bụng cô đã nhô lên rất rõ.

Trước kia cô vẫn có cảm giác lần này mang thai so với lần trước có Liễu Nhiên thật sự rất khác nhau, bây giờ nghĩ lại, có thể nguyên nhân là vì trong bụng cô có hai đứa trẻ chẳng.

Mặc dù hai đứa bé trong bụng cô vẫn chưa có biểu hiện nghịch ngợm rõ ràng, nhưng rất nhiều lúc cô đều có thể cảm giác được nhịp tim của hai đứa trẻ trong bụng mình, khiến cho cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Bây giờ cô thật sự rất vui vẻ.

Dường như tất cả mọi thứ đều như sau cơn mưa trời lại sáng, cô có một người chồng yêu cô, có một cô con gái đáng yêu, còn được ba mẹ chồng rất thương.

Giống như chị Dư đã nói, cuộc sống của cô sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Vậy mà, không biết vì sao, trong lòng cô vẫn có cảm giác không chắc chắn. Thứ cảm giác không chắc chắn này không phải là sự không tin tưởng với Dịch Khiêm, cũng không phải là cảm giác không thật về mọi thứ mà cô đang có, mà nguyên nhân đó là ở chính bản thân cô.

Cô cứ có cảm giác hình như còn có chuyện gì đó mà cô cần phải băn khoăn lo lắng, nhưng cô lại nghĩ không ra đó là chuyện gì.

“Em không muốn để cho anh một mình, một mình anh lên đèn chìm nổi trong biển người.”

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên cắt đứt suy nghĩ của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du cầm điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn tên người gọi đang hiển thị trên màn hình, cô nhếch môi mỉm cười, ngay lập tức ấn nút trả lời, “Robert!”

Robert rất cẩn thận dè dặt hỏi cô, “Tử Du, Dịch Khiêm không có ở bên cạnh em chứ?”

“Anh ấy đến công ty rồi, hết giờ mới về nhà.”

Robert thở phào nhẹ nhõm, “Cậu ta không có ở đó thì tốt rồi.”

Hạ Tử Du thắc mắc nhíu mày hỏi, “Sao thế ? Gọi điện cho em mà còn phải tránh anh ấy?”

Robert cảm giận nổi đay bất bình, “Đừng nhắc đến cậu ta với anh, cậu ta thấy sắc quên bạn, lấy oán báo ân. Nói thế nào đi nữa thì anh cũng là người giúp cậu ta chăm sóc bảo vệ cho em, vậy mà cậu ta dám không cho phép anh gọi điện cho em, còn rất ngang ngược đe dọa anh, nếu như anh còn lằng nhằng thỉnh thoảng tùy tiện đến Los Angeles tìm em, thì anh tự đào hố mà chôn mình ở sân bay tư nhân Los Angeles đi.”

Khuôn mặt Hạ Tử Du mồ hôi tuôn như mưa, “Hả.”

“Nhưng mà, những cái này là ‘ân oán’ cá nhân giữa cậu ta và anh thôi, không liên quan gì tới em đâu. Gần đây miệng của hai người có dính chặt vào nhau không đấy?” Robert hỏi một câu thật xấu xa.

Mặt Hạ Tử Du bỗng hồng lên, “Anh nghĩ đi đâu thế. Em với anh ấy vẫn thế mà thôi!”

Robert cười nói, “Xem ra sau này em không có cơ hội đến Riyadh với anh được nữa rồi.”

Hạ Tử Du nói những lời từ đáy lòng, “Robert, cảm ơn anh đã luôn chăm sóc em trong thời gian qua.....”

Robert rất thoải mái nói, “Đừng khách sáo với anh như thế, nếu khi nào muốn đến chỗ anh thì nhớ gọi điện thoại cho anh, dĩ nhiên, thỉnh thoảng anh cũng sẽ bay đến Los Angeles thăm con gái nuôi của anh, còn có cả hai thằng nhóc vẫn chưa sinh nữa.”

Hạ Tử Du trợn mắt hỏi, “Anh biết rồi à?” Cô còn chưa kịp thông báo cho anh mà, hai ngày nay vẫn còn đang bận rộn với kế hoạch tương lai sau này nên chăm sóc hai đứa nhóc này như thế nào.

Robert nói rất vô liêm sỉ, “Chồng em ấy, cố ý để tuần báo quan trọng nhất nước mỹ đăng tin vợ cậu ta mang thai song sinh, dường như là sợ cả thế giới này không biết em là người phụ nữ của cậu ta không bằng ấy.”

Hạ Tử Du bị Robert làm cho buồn cười, “Anh ấy làm vậy có lẽ là sợ những tin tức giống như trước kia làm ảnh hưởng tới em thôi.”

Đàm Dịch Khiêm đưa tin ra như thế, những thông tin trái chiều về Hạ Tử Du mà Đan Nhất Thuần tung ra đều trở thành quá khứ.

Robert cực kỳ không vui vẻ mà thừa nhận, “Hoàn toàn chính xác, luận tâm kế đúng là trên đời này không có mấy ai có thể qua mặt được chồng em.”

Hạ Tử Du rất tự nhiên bật cười ra một tiếng, “Ha ha.”

Robert quan tâm hỏi, “Đúng rồi, thái độ của hai mẹ con nhà họ Đàm đối với em như thế nào?”

Hạ Tử Du thành thật kể về chuyện hai mẹ con nhà họ Đàm đối xử với cô như thế nào cho Robert nghe.

Robert cũng bùi ngùi nói, “Đây thật là một kết quả tốt. Có lẽ việc Dịch Khiêm đem toàn bộ công lao cậu ta có thể thắng được Kim Trạch Húc đẩy hết cho em, vì thế mà mẹ con nhà họ Đàm mới nhìn em với con mắt khác đấy!”

“Em cũng biết công trạng đó quy hết lên người em là do Dịch Khiêm đã làm.”

“Nhưng điều này cũng là sự thật thôi, vốn dĩ là em muốn tự mình giúp Đàm Dịch Khiêm mà.”

Hạ Tử Du im lặng một lúc rồi đột nhiên hỏi, “Robert, anh có cảm thấy rằng hầu như lần nào cũng đều tại em khiến anh ấy bị liên lụy?”

“Em đang nghĩ vớ vẩn lung tung cái gì thế. Anh có gọi điện thoại hỏi Dịch Khiêm rồi, cậu ta nói có thể thắng được Kim Trạch Húc cũng là do một phần công lao của em.”

“Không phải em nói đến việc này, em vẫn cứ cảm thấy, Đàm Dịch Khiêm dường như anh ấy đã vì em mà suy tính rất nhiều thứ, nhưng mà, trước kia hình như em chỉ nghĩ đến bản thân mình, ví dụ như về Kim Trạch Húc, anh ấy đã từng nhắc nhở em rất nhiều lần là phải cách xa Kim Trạch Húc ra, vậy mà em lại không có nghe lời anh ấy.”

Robert an ủi, “Cái cô gái ngốc này. . . . Em không làm được như thế bởi em quá coi trọng tình cảm giữa người với người, đó là bởi vì em quá nhân hậu. . . . Em nghĩ xem, nếu như em không phải là một người trọng tình cảm thì sau khi em và Dịch Khiêm đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em còn có thể giữ vững được tình cảm giữa em và cậu ta không?”

“Robert, nói chuyện với anh thật thoải mái, anh thật biết cách an ủi người khác. . . .”

Cho dù là khi xưa còn ở Male, hay là khoảng thời gian ở Riyadh, cô vẫn luôn cảm nhận được tấm lòng quan tâm chăm sóc của anh giành cho cô.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. . . . Trong mắt anh, Dịch Khiêm có được em ở bên cạnh cậu ta, đó là may mắn của cậu ta.”

“Nói thật, vừa nãy em còn không hiểu tại sao em lại cảm thấy trong tình cảm của em và anh ấy vẫn còn có chút gì đó không chắc chắn lắm. . . . Bây giờ nghe anh nói với em như thế, em đột nhiên cảm thấy em đối với anh ấy mà nói vẫn còn rất quan trọng. ”

Robert phụ họa nói, “Dĩ nhiên, anh tin chắc, nếu em còn dám trốn nữa, cậu ta nhất định sẽ tìm em ra bằng được cho dù là chân trời góc biển đi chăng nữa .”

“Cám ơn anh, Robert, nói chuyện với anh thật sự là rất vui.”

Cô cảm giác cả người nhẹ nhõm không ít, chỉ cảm thấy bây giờ cô không cần suy nghĩ gì hết, chỉ cần nghĩ đến nắm bắt hiện tại, giữ chặt hạnh phúc trong tay.

“Được rồi, nói chuyện với em này giờ cũng lâu rồi, chồng em bây giờ mà không gọi được cho em, nói không chừng lại từ công ty chạy về tìm em đó. . . . Hứa với anh, phải tự chăm sóc tốt cho mình, khi có thời gian rảnh anh sẽ đến Los Angeles thăm em, dĩ nhiên, lần gần nhất có thể sẽ là đến tham dự hôn lễ của em với Dịch Khiêm đấy, ha ha. . . .”

“Dạ.”

Hạ Tử Du vừa kết thúc cuộc nói chuyện, đang định để điện thoại xuống ngủ một giấc. . . .

Đột nhiên, điện thoại của cô lại đổ chuông lần nữa.

Nhìn số điện thoại đang hiển thị trên màn hình di động, Hạ Tử Du cười cười ấn nút trả lời, “Dạ. . . .”

Giọng Đàm Dịch Khiêm nói chuyện rất ôn hòa, “Bà xã, em vừa mới nghe điện của ai vậy?”

Hạ Tử Du thành thật không giấu diếm, “Là của Robert !”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, híp mắt lại hỏi, “Robert?”

“Dạ phải, anh ấy biết chuyện em mang thai đôi, gọi điện hỏi thăm em thôi.”

Con ngươi đen láy của Đàm Dịch Khiêm lóe lên sự gian xảo, “Em nói chuyện với cậu ta lâu vậy à?”

Hạ Tử Du khó hiểu nói, “Em vẫn thường hay nói chuyện phiếm với anh ấy thế mà, có vấn đề gì sao?”

“Không. . . . Không có vấn đề gì cả.” Người có vấn đề chính là Robert! !

“Đúng rồi, tại sao anh cần không cho Robert gọi điện cho em?”

Đàm Dịch Khiêm thẳng thắn nói, “Bây giờ em đang mang thai, phải giảm bớt bức xạ từ di động.”

Hạ Tử Du tóm ngay lấy điểm đáng ngờ, “Vậy sao bây giờ anh còn gọi điện cho em?” Hơn nữa điện thoại di động của cô hình như là anh mới mua lại cho cô, là loại bức xạ cực thấp....

“Anh khác.” Hai ngày nay không đến công ty, đúng thật là khối công việc sắp đè chết anh rồi, anh khó khăn lắm mới tranh thủ được chút thời gian gọi điện cho cô, vậy mà cái tên Robeert chết tiệt đó lại làm anh lỗ mất thời gian gọi điện cho bà xã, thật là đáng giận mà!

Hạ Tử Du nằm xuống, “Em nói không lại anh, em muốn đi ngủ, không thèm nghe anh nói nữa. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vội vàng nói, “Nói chuyện với anh một lát rồi ngủ.”

“Không, em muốn giảm bớt chút xạ.”

Dứt lời, Hạ Tử Du lập tức tắt máy.

Đàm Dịch Khiêm cầm điện thoại trong tay ngẩn người khi nghe thấy những tiếng tút tút vang lên từ đầu bên kia. . . .

Đàm Dịch Khiêm vứt điện thoại di động sang một bên, lồm bồm rửa, “Chết tiệt!”

Hiện tại anh đang bị chọc tức đến sắp chết rồi, cô còn dám. . . . Cô dám nói chuyện với thằng khác lâu như vậy, thế mà lại không có thời gian nói chuyện với anh! ! Được, về nhà anh nhất định phải “dạy dỗ” cô một trận mới được! !

Trong phòng khách nhà họ Đàm.

Vừa nghe nói trong bụng Hạ Tử Du đang có hai em bé, mấy ngày nay sau khi tan học về, Liễu Nhiên dính lấy ông bà Đàm cả ngày, cô bé lo sợ sau khi em bé sinh ra rồi sau này mình không còn được yêu thương nữa.”

“Bà nội, bà vẫn sẽ thương Ngôn Ngôn nhất đúng không ạ?” Liễu Nhiên lo lắng hỏi.

“Cô bé ngốc này, bà nội đương nhiên là thương Ngôn Ngôn nhất rồi!”

“Thật ạ? Nhưng mà mẹ sinh đến hai em bé lận, bà nội đâu còn thời gian để thương Ngôn Ngôn nữa.” Cô bé bây giờ đột nhiên lại không muốn có em trai nhỏ hay em gái nhỏ nữa. . . .

“Ngôn Ngôn đáng yêu như thế, làm sao mà ông bà nội lại không thương cho được?” Ông Đàm bế Liễu Nhiên lên để cô bé ngồi lên đùi ông.

“Nhưng mà ba mẹ đều nói là hai em bé sinh ra giống nhau như đúc sẽ rất đáng yêu, vậy ông bà nội có còn thấy Ngôn Ngôn đáng yêu nữa không?”

Hạ Tử Du nhe xong, không hiểu sao lại cười tươi rói. Con gái cô thật là càng lớn càng tinh ranh!

“Sao lại không chứ? Tất cả đều là cháu ngoan của ông bà nội, ông bà nội sẽ không thiên vị đâu.” Ông Đàm cười hiền nói.

“Thật không ạ?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

“Vậy ba mẹ cũng giống vậy sao?”

Trả lời Liễu Nhiên chính là Đàm Dịch Khiêm vừa tan việc về đến đang đi vào cửa, “Ba mẹ đương nhiên là phải giống nhau!”

Liễu Nhiên nhìn thấy ba trở lại, vội vàng tuột xuống khỏi đùi ông Đàm, sau đó chạy thật nhanh tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đỡ lấy đáng người nho nhỏ của con gái, thương yêu nói, “Ba mẹ nói là yêu Liễu Nhiên nhất.”

Liễu Nhiên nghe được câu trả lời từ chính miệng ba, trong lòng thoải mái thở phào nhẹ nhõm, ngây thơ vỗ vỗ ngực, “Vậy còn được. . . .”

Những người đang có mặt ở đó đều bị hành động cùng lời nói ngây thơ của Liễu Nhiên làm cho bật cười.

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, hoàn toàn coi thường tất cả mọi người đang có mặt ở đây, thân mật ghé sát vào vành tai cô nói, “Lên lầu với anh, anh có chuyện muốn nói với em.”

Hạ Tử Du nghĩ ngay đến việc anh muốn tính sổ với cô vì cô đã cúp điện thoại của anh lúc buổi chiều, cô cười hì hì nói, “Bác trai, Dịch Khiêm nói anh ấy đói rồi. . . .”

Ông Đàm quay sang nói với bà Đàm, “Được, bảo người dọn cơm đi!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chằm chằm Hạ Tử Du, ánh mắt đột nhiên trở nên nguy hiểm đáng sợ.

Hạ Tử Du coi như không có chuyện gì xảy ra nói, “Em cũng đói rồi. Ngón Ngón, đến đây nào, mẹ bế con đi ăn cơm.

Liễu Nhiên rất hiểu chuyện nói, “Mẹ, bà nội nói là bây giờ mẹ không được bế con nữa, sẽ làm em bé trong bụng đau đó”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, tiện thể nói, “vậy con để ba bế con đi nha.”

“Vâng ạ.”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cúi người bế Liễu Nhiên lên, giống như mọi người yêu thương hôn Liễu Nhiên, nhưng Hạ Tử Du có thể biết rất rõ người nào đó đợi dùng xong bữa tối nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

.

Không khí trong bữa tối rất hòa hợp, nhưng trong lúc vô tình Liễu Nhiên đã nhắc đến một chủ đề khiến cho bầu không khí của bữa tối thoáng sượng cứng lại.

“Ông bà nội, sao mấy ngày hôm nay con không thấy cô đâu vậy?”

Liễu Nhiên vừa hỏi xong câu này, động tác dùng cơm của bà Đàm hơi khựng lại.

Hạ Tử Du để ý đến hành động này của bà Đàm, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Thật ra thì cô cũng cảm thấy hơi kỳ lạ khi mà Đàm Tâm nói muốn đi ra nước ngoài du lịch để giải buồn.

Ông Đàm trả lời Liễu Nhiên, “Cô của con ra nước ngoài chơi rồi, mấy ngày nữa sẽ về thôi.”

“Dạ.”

Đột nhiên bà Đàm âu sầu bỏ bát đĩa xuống, “Con bé này, không biết lúc nào thì nó mới có thể để cho tôi yên tâm được đây.”

“Viện trưởng, sao thế ạ?”

Bà Đàm lo lắng nói, “Con bé nghe nói Robert bị ba nó buộc ở lại Riyadh xử lý chuyện hôn nhân, hai ngày trước nó đã đi Riyadh rồi.”

“Ài.” Ông Đàm cũng buông bát đĩa xuống theo, nặng nề thở dài một tiếng.

Bà Đàm bất đắc dĩ nói, “Tôi có muốn ngăn cũng không ngăn được, mấy năm nay nó đều như vậy cả.”

Ông Đàm nói, “Tôi cũng mới tỉnh lại không lâu, thật không biết cái thằng Robert này nó là người như thế nào.”

Hạ Tử Du lên tiếng trả lời, “Bác trai, Robert là người rất tốt ạ. Hoàn cảnh gia đình anh ấy rất đáng hoàng, nhân phẩm cũng rất tốt, lại còn rất biết cách quan tâm đến người khác.”

Hạ Tử Du không biết rằng lúc cô đang khen ngợi Robert, sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm cực kỳ khó coi.

Bà Đàm đau lòng nói, “Nhưng mà căn bản là Robert không có thích nó. Cũng đã nhiều năm rồi, dù tôi có giới thiệu cho nó biết bao nhiêu người khác đẹp trai tài giỏi hơn, nó đều không muốn.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Chuyện tình cảm, cứ để cho chị ấy tự mình quyết định đi!”

Bà Đàm gật đầu, “Nói thì nói như vậy, chỉ sợ con bé cả đời này vẫn sẽ tiếp tục mắc vào những chuyện bế tắc ấy mà thôi.”

Ông Đàm nói, “Đợi lần sau Robert tới nhà chúng ta, để tôi tự mình hỏi cậu ta xem”

Ăn tối vừa xong Hạ Tử Du liền bị Đàm Dịch Khiêm tóm lấy đưa về phòng.

Vừa vào phòng, Đàm Dịch Khiêm đề nghị Hạ Tử Du lên vách tường trắng, đầu tiên là ra sức hôn cô vợ nhỏ cứng đầu không chịu nghe lời này cái đã, sau đó lạnh giọng nói, “Gia thế tốt, nhân phẩm tốt, biết cách quan tâm người khác. Hạ Tử Du, từ bao giờ mà ấn tượng của em về cậu ta lại tốt đến thế hả?”

Hạ Tử Du nói rất nghiêm túc, “Điều em nói chính là sự thật mà, “lãng tử biết quay đầu còn quý hơn vàng”, Robert bây giờ là người đàn ông độc thân kim cương chạm tay là có thể bùng nổ!”

“Em còn dám khen cậu ta?” Đàm Dịch Khiêm nhăn nhó tức giận hỏi lại lần nữa.

Hạ Tử Du hồn nhiên nói, “Anh ấy thật sự rất ưu tú mà!”

Trên khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh không một gợn sóng, nhưng giọng nói hơi có chút đánh lại, “Ưu tú đến mức em thà sẵn lòng nói chuyện với cậu ta chứ không thềm nói chuyện với anh?”

“Lúc ấy em thật có hơi mệt, hơn nữa chúng ta mấy ngày hôm nay đều ở cùng với nhau, lại chẳng có chuyện quan trọng gì.” Đột nhiên phát hiện trong giọng nói của Đàm Dịch Khiêm có gì đó không đúng lắm, Hạ Tử Du len lén ngược mắt lên nhìn anh.

Đàm Dịch Khiêm không cần làm mặt lạnh cũng đã có sức uy hiếp cực lớn, Hạ Tử Du lập tức nín thinh không nói nữa.

“Sao không nói nữa?” Đàm Dịch Khiêm mắng xong bẻ ngang người Hạ Tử Du lên bước nhanh đi về phía giường lớn.

Hạ Tử Du bị hành động bất thành hình này của anh dọa hết hồn, “Anh điên rồi à, mau thả em xuống đi. . . .” Hạ Tử Du thật sự có phần hơi sợ, dùng tay đánh nhẹ lên người Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cần bản cũng không thềm để lời của Hạ Tử Du vào tai, anh vẫn kiên quyết bế cô đi tới đặt lên giường.

Hạ Tử Du đang muốn đứng dậy thì Đàm Dịch Khiêm lại lạnh lùng lên tiếng, “Em ngoan ngoãn ngồi yên ở đây cho anh!”

Hạ Tử Du sững sờ, sau đó giống như một đứa nhỏ làm sai chuyện ngoan ngoãn ngồi im trên giường.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Anh không cho phép em khen người đàn ông khác, kể cả là Robert cũng không được.” Anh cần phải để cô nhớ cho kỹ lần “dạy dỗ” này mới được! !

Hạ Tử Du nói lí nhí trong miệng, “Đồ ngang ngược!”

“Em nói gì?”

Hạ Tử Du lập tức ngược mắt cười hì hì, “Làm gì có. Em nói là người đàn ông ưu tú nhất thế giới này chính là tổng giám đốc Đàm của chúng ta nè, là em có phúc mấy đời mới gặp được người đàn ông tốt như anh, cho nên, cả đời này em nhất định phải quý trọng. Về phần Robert, chỉ là em sợ bác trai hiểu nhầm phẩm chất của Robert vì thế mới nói giúp anh ấy vài câu mà thôi.”

Bạn tổng giám đốc Đàm bây giờ nghe vợ yêu nói thế, trong lòng khỏi phải nói đến có bao nhiêu thoải mái và thỏa mãn.

Vậy nên sự tức giận vừa rồi lập tức biến mất, ý thức được vẻ mặt mới này của mình có lẽ đã dọa cô sợ, vì thế anh liền ôm cô vào lòng, để cô tựa vào lồng ngực ấm áp của mình.

“Biết anh tốt chưa?”

Hạ Tử Du đang ở trong ngực Đàm Dịch Khiêm gật đầu lia lịa, “Ừm, ừm.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên môi Hạ Tử Du, để cô tựa đầu vào lồng ngực rộng rãi của mình rồi nói, “Sau này trong cuộc sống của em chỉ được nhắc đến anh vào con của chúng ta.”

“Á.”

“Anh đảm bảo thế giới của anh cũng chỉ có em và con của chúng ta.” Đàm Dịch Khiêm nâng cằm cô lên, dùng giọng ngang ngược ra lệnh cho cô, “Cho nên, sau này không cho phép em khen người đàn ông

khác, càng không được phép cúp điện thoại của anh, anh muốn lúc nào cũng có thể cảm nhận được em đang ở bên cạnh anh, biết chưa?”

Hạ Tử Du rất khôn khéo gạt đầu, “Biết rồi.”

Đàm Dịch Khiêm ôm siết cô thật chặt.

Hạ Tử Du ranh mãnh hỏi, “Vậy anh cũng phải đảm bảo sau này cho dù em có trở thành như thế nào, anh cũng chỉ có thể yêu một mình em thôi.”

Đàm Dịch Khiêm cau mày hỏi, “Em có thể trở thành thế nào đây?”

Hạ Tử Du bĩu môi nói ra sự lo lắng của mình “Em rất mong đứa trẻ trong bụng em là con trai, như vậy thì em chỉ cần sinh hai đứa này là đủ rồi. Hôm nay mẹ anh nói với em, nhà họ Đàm mấy đời đều là con một, nhất định em phải sinh con trai cho anh, em. Em thật sự rất lo lắng, nếu như em thật sinh nhiều như thế, nhất định em sẽ trở thành một con heo mẹ mất.”

Đàm Dịch Khiêm mím chặt môi, nửa cười nửa không nhìn cô.

“Sao anh không nói gì đi?” Hạ Tử Du nhú mày, “Chẳng lẽ anh mặc kệ trơ mắt đứng nhìn em bước lên con đường đó à?”

Hạ Tử Du vừa dứt lời, cả người liền bị Đàm Dịch Khiêm đè xuống.

Anh vùi đầu vào hõm vai thơm mát của cô, vừa âu yếm hôn hít lên da thịt cô, vừa thì thầm nói, “Nếu em ngoan ngoãn lấy lòng anh. Anh sẽ đứng ra thương lượng với mẹ anh chuyện này, em thừa biết anh có khả năng thay em giải quyết chuyện này.”

“Thật không?”

Đôi mắt mờ hơi sương của Hạ Tử Du mờ mịt, khờ dại nhìn anh.

“Anh có lúc nào lừa em chưa.”

Đàm Dịch Khiêm nhấn nhay kiểm chế dục vọng đang hết sức căng thẳng, liếm nhẹ vành tai nhạy cảm của cô.

Đột nhiên Hạ Tử Du ôm lấy đầu anh, đây là lần đầu tiên cô chủ động phối hợp với anh.

“Bà xã, em.”

Trong mắt Đàm Dịch Khiêm lóe lên tia sáng, đối với phản ứng hôm nay của vợ yêu vừa cảm thấy yêu thích cũng thấy hơi xa lạ.

Hạ Tử Du vòng tay quấn chặt lấy cổ Đàm Dịch Khiêm, mắc cỡ đến đỏ cả mặt, nhỏ giọng nói, “Em nhờ vả anh giúp em giải quyết khó khăn thì dĩ nhiên em phải trả công cho anh xứng đáng chứ.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên đôi môi ngọt như mật của Hạ Tử Du, “Ngaoan!”

Hạ Tử Du kéo tới cà vạt của Đàm Dịch Khiêm, dùng cách rất quyến rũ cởi nó ra cho anh, sau đó ném sang một bên, rồi tiếp tục dùng cách thức tương tự như cởi khuy áo sơ mi cho anh.

Một lần nữa áo sơ mi bị Hạ Tử Du ném xuống mặt đất.

Đàm Dịch Khiêm cầm bàn tay Hạ Tử Du đặt lên hông anh.

Hạ Tử Du nhẹ nhàng vuốt ve bộ phận đang đội lên của anh.

Đàm Dịch Khiêm tuột áo Hạ Tử Du xuống đến vai, hôn lên da thịt trắng như tuyết của cô, đồng thời đưa tay xốc váy cô lên.

Ngón tay anh như có lực di chuyển qua lại giữa hai chân cô, khiến cô run lên từng hồi.

Bỗng nhiên, cô chụp lấy bàn tay của anh đang muốn tiến thêm một bước luôn vào trong đáy quần cô, giọng cô mềm mại như nước gọi, “Dịch. Khiêm. Chúng ta đổi nơi khác đi.”

Ánh mắt đang mê ly của Đàm Dịch Khiêm lóe lên, “Hử?”

Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo anh cúi đầu tới, sau đó cô kề sát vành tai anh, phả hơi thở nóng vào tai anh nói, “Đến phòng tắm đi.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm lập tức hồi phục lý trí, “Không được.” Bây giờ cô là người đang mang thai, tư thế có độ khó cao không tốt!

Cô nhìn anh chớp chớp mắt dụ dỗ, “Nhưng em muốn ở chỗ đó. Anh sẽ cẩn thận mà, có đúng không?”

Sự thật chứng minh, là đàn ông thì sẽ không chịu nổi mê hoặc

Giây phút này không thể nào chịu nổi sự mê hoặc của vợ yêu được nữa, Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức bế cô lên khỏi chiếc giường lớn.

Hạ Tử Du dùng ngón tay mềm mại chọc nhẹ vào ngực anh, “Anh vào trước đi, em muốn cho anh một sự vui vẻ bất ngờ.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, vô cùng hăng hái hỏi, “Vui vẻ?”

Hạ Tử Du chủ động kề sát hôn lên mặt Đàm Dịch Khiêm, rồi dùng giọng cực kỳ ngọt ngào đáng yêu nói, “Ừ. Anh đợi em nha.”

Lúc này đã không còn được bao nhiêu lý trí để nói chuyện nữa, Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng đặt Hạ Tử Du lên giường chỉ nói một tiếng, “Được.”

Cô hiếm khi chủ động như thế, anh cũng muốn xem cô có thể cho anh vui vẻ như thế nào.

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm bước vào phòng tắm, Hạ Tử Du nhanh chóng đứng dậy, sửa sang lại quần áo xốc xếch trên người mình.

Lúc lén lút đi tới cửa phòng, Hạ Tử Du vẫn không quên diễn cho trót, “Dịch Khiêm, anh không được nhìn lên đâu đấy.”

Giọng của Đàm Dịch Khiêm rõ ràng bởi vì đang kiềm chế dục vọng mà trở nên rất khàn, “Ừ.”

“Cách...” Cửa phòng mở ra, Hạ Tử Du nhanh chân như chạy trốn đến căn phòng trước kia của Đàm Dịch Khiêm.

Khóa trái cửa, kéo hết rèm cửa lại, Hạ Tử Du ngay lập tức lên giường nằm xuống rồi che miệng cười trộm.

.

Bỗng nhiên ——

Trong ngôi nhà cao cấp rộng lớn của nhà họ Đàm bỗng vang lên tiếng gầm thét của Đàm Dịch Khiêm vang dội khắp các góc ngách trong nhà, “Hạ Tử Du! !”

Hạ Tử Du nín thở, vội vàng đi xuống áp cả người áp lên cửa phòng.

Nửa phút sau Đàm Dịch Khiêm xuất hiện ở trước cửa phòng ngủ mà bây giờ Hạ Tử Du đang ở, “Em mở cửa ra ngay cho anh! !”

Trên gương mặt Hạ Tử Du tràn ngập nụ cười chiến thắng, dịu dàng nói, “Tha lỗi cho em, em vừa mới nhớ ra, mẹ anh có nói với em, vì em bé, chúng ta nên chia phòng ngủ riêng thôi. À, còn quên nói với anh, mẹ anh sợ buổi tối anh mò đến phòng em, đã đem tất cả chìa khóa dự bị của căn phòng này đưa hết cho em rồi, anh cũng đừng có nghĩ đến việc phá cửa mà vào, phòng nhà anh kiên cố bao nhiêu chắc anh cũng biết rồi đấy.”

Đàm Dịch Khiêm khoác lên áo ngủ nghiêng răng ken két nói, “Hạ Tử Du, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em! !”

Hạ Tử Du hất mặt lên, hoàn toàn không thềm để lời của anh vào trong tai, sung sướng vui vẻ đi tới chiếc giường rộng lớn mà tối nay chỉ có một mình cô độc chiếm.

235. Chương 235 : Ăn Em Sạch Sẽ, Xem Em Còn Dám Khng Ngoan

Mới chỉ là sáng sớm, nhưng ánh sáng mặt trời dịu nhẹ đã lan tỏa khắp trong căn phòng, Hạ Tử Du khoan khoái ngồi dậy vươn vai một cái với ánh sáng mặt trời sáng rực đang chiếu rọi vào trong phòng, sau đó xuống giường, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sự thỏa mãn cùng vui vẻ với cuộc sống hôm nay.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Hạ Tử Du đi xuống tầng một.

Vốn dĩ cô muốn dậy sớm một chút để được ở cùng Liễu Nhiên, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa đến công ty mà đang ở trong phòng ăn .

Thấy Liễu Nhiên không có trong phòng khách, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, Hạ Tử Du nhón gót chân dè dặt quay người chuẩn bị chuồn đi.

Đàm Dịch Khiêm rất nhàn nhã mà cắt thức ăn trong đĩa, giọng nói đầy truyền cảm hồ hững cất lên, “Mới sáng sớm, em muốn đi đâu ?”

Cả người Hạ Tử Du cứng đờ, bước chân cũng dừng lại.

“Tối đây ăn sáng đi!”

Nghe giọng nói của anh thì hình như không có ‘nguy hiểm’ gì nhiều. Hạ Tử Du lấy hết can đảm xoay người lại, trên mặt nở rộ tươi cười, “Dạ, chào buổi sáng.”

Người giúp việc trong phòng ăn đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, cẩn thận đỡ cô, nói, “Cô chủ, vừa sáng sớm cậu chủ đã dậy rồi, hôm nay cô Ngôn Tư đi học cũng là do cậu chủ tự mình đưa đẩy ạ. Cậu chủ còn dặn tôi chuẩn bị một bữa sáng ngon miệng cho cô, chắc chắn sẽ phù hợp với khẩu vị của cô!”

Hạ Tử Du chậm chạp ngồi vào chỗ đối diện với Đàm Dịch Khiêm, len lén ngược mắt liếc nhìn anh.

Có vẻ như. Hình như. Sắc mặt của anh xem ra đều rất bình thường. (yên tĩnh trước khi nổi song =))

Trong lòng Hạ Tử Du cũng thở phào nhẹ nhõm, thấy anh căn dặn người giúp việc chuẩn bị bữa sáng của phụ nữ có thai cho cô, cô hơi xấu hổ nói, “À, chuyện buổi tối hôm qua. Thật sự thì em không cố ý đâu, lúc đó em mới chợt nhớ ra, anh không giận em chứ?”

Quả thực đúng là cô không có cố ý, mà là cô cố tình.

Đàm Dịch Khiêm buông dụng cụ ăn trong tay xuống, gương mặt điển trai cực kỳ dịu dàng, giọng vô cùng ấm áp nói, “Bà xã, sao anhỡ giận em được chứ?”

Hạ Tử Du nói rất nghiêm túc, “Em nhận thấy viện trưởng làm như vậy là đúng, chúng ta nên vì con mà suy nghĩ chứ!”

Đàm Dịch Khiêm rất có hứng thú nhìn Hạ Tử Du đang bày ra cái vẻ mặt vô tội trước mặt anh, bỗng nhiên, anh nhẹ giọng gọi cô, “Qua đây đi.”

Hạ Tử Du lập tức đề cao cảnh giác, “Dạ?”

Đúng lúc này Đàm Dịch Khiêm phát tay ra hiệu cho mọi người giúp việc trong phòng ăn lui ra ngoài.

Hạ Tử Du bỗng nhiên cảm thấy được nguy hiểm đang tới, cô bám lấy cái ghế, sợ hãi hỏi anh, “Anh Anh muốn làm gì?”

Giọng Đàm Dịch Khiêm khàn khàn êm ái nói, “Hôm nay công ty có rất nhiều chuyện cần xử lý, có thể là anh sẽ về muộn hơn bình thường, em đến đây cho anh ôm em một lát.”

“À, vậy thì anh nhanh đến công ty đi!”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, “Sợ anh sẽ trả thù em vì chuyện tối qua?”

Hạ Tử Du lập tức nở một nụ cười nịnh nọt lấy lòng, “Đâu có. Anh đã nói là không giận em rồi mà.”

“Vậy sao còn chưa đến đây?”

“Được. Được rồi!”

Trong lòng Hạ Tử Du do dự chốc lát, nhưng nghĩ đến ở đây là phòng ăn, trước mặt mọi người, anh dám làm gì với cô cơ chứ.

Hít một hơi thật sâu, cô từ từ bước đến chỗ của Dịch Khiêm.

Thế nhưng cô còn chưa đến gần anh, anh đã vươn tay ra kéo nhẹ ôm chặt cô vào trong ngực, tiện thể đặt cô ngồi lên đùi mình.

Ngã vào ngực anh, cô hạ thấp giọng, có ý tốt mà nhắc nhở, “Nè. Đây là phòng ăn mà, có rất nhiều người đang nhìn đó !”

Ôm hai chân mảnh khảnh của cô, anh để cô dựa vào ngực anh, đầu tiên nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô, sau đó dùng giọng mẹ hoặc chết người nói, “Mình là vợ chồng, cho dù có ôm ôm ấp ấp, sợ gì người khác nói chứ?”

Giờ phút này Hạ Tử Du cảm giác được rất rõ ràng là có gì đó không ổn.

Người đàn ông này. . . .Có thật là anh không giận cô vì chuyện hôm qua không đây?

Mặt Hạ Tử Du nhăn nhó giả vờ ra vẻ khó xử, “Ba mẹ anh lúc nào cũng có thể vào phòng ăn, nếu bị nhìn thấy, sau này em còn mặt mũi nào để gặp hai người nữa đây?”

Đàm Dịch Khiêm rất tốt bụng đề nghị, “Hay là thế này, anh đổi sang chỗ khác ôm em?”

Hạ Tử Du vội vàng viện cớ, “Hả, bây giờ anh chuẩn bị đến đến công ty mà!”

Đàm Dịch Khiêm nhếch mép cười , “Sẽ không ai dám nói anh đến muộn.”

Hạ Tử Du lập tức nhủu mày, “Anh lừa em, anh nói anh chỉ ôm em một chút thôi, bây giờ lại muốn.”
Hiểu rõ mục đích của anh, cô xấu hổ không thể nói tiếp.

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu, hơi thở phả lên chóp mũi cô, mờ ám nói, “Lại muốn như thế nào?”

Hạ Tử Du vừa thẹn vừa cáu, giấy dựa trong ngực anh, “Em không thềm nói chuyện với anh nữa, cả ngày trong đầu anh toàn là những thứ không nghiêm chỉnh.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm túc nói, “Bà xã, có phải là em suy nghĩ quá nhiều rồi hay không? Em bảo đây là phòng ăn là nơi đông người, em xấu hổ khi anh ôm em, vì thế anh đành phải đổi sang nơi khác, cái này với không nghiêm chỉnh có quan hệ gì chứ?”

“Em.”

Đàm Dịch Khiêm muốn bế Hạ Tử Du lên, “Đi thôi, chúng ta về phòng. anh cũng muốn em nằm xuống để anh nghe tiếng của con một lúc.”

Về phòng? Không.

Cả nhà họ Đàm trên dưới đều biết trong vòng một tháng tới cô và Đàm Dịch Khiêm đều phân phòng mà ngủ, nếu như bây giờ cô mà theo anh về phòng, những người giúp việc đang đứng ở ngoài phòng ăn lúc này sẽ nghĩ gì đây?

Càng tệ hại hơn nữa, mới này cô còn chủ động đi đến bên cạnh anh Trời ơi, sau này cô không còn mặt mũi để gặp ai nữa rồi!

Nghĩ tới đây, hai gò má của Hạ Tử Du liền đỏ bừng lên, nhìn cái vẻ thản nhiên đắc ý của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du tức giận cắn cắn môi, sau đó nhỏ giọng mềm mại nói, “Được rồi, em biết em sai rồi Anh, anh đừng có như thế, có gì chờ lúc anh tan làm về rồi hăng nói!” Cô thật là dẫn, vừa rồi lại còn tin là anh không giận cô!

Môi Đàm Dịch Khiêm cong lên, “Em cũng thông minh lắm. Nhưng mà, hình ảnh của anh trong mắt trên dưới nhà họ Đàm đã bị tổn hại bởi tối hôm qua anh bị em nhốt ngoài cửa, em nói xem, anh làm sao có thể hết giận đây?”

Hạ Tử Du lẩm bẩm nói thầm, “Thế mới biết anh là đồ nhỏ nhen!”

“Không biết tự kiểm điểm lại, vậy anh chẳng thể làm gì khác hơn là. . . .” Đàm Dịch Khiêm giả vờ làm bộ muốn bế Hạ Tử Du lên.

Ngay lập tức Hạ Tử Du vội vàng ôm lấy cổ Đàm Dịch Khiêm, trên mặt tươi cười nịnh nọt, “Mọi việc đều có thể thương lượng được mà, ông xã ——”

Hai chữ này khi gọi anh cô cố ý kéo dài ra, ý đồ muốn dụ dỗ anh bạn nào đó vui vẻ.

Đàm Dịch Khiêm nghe được cũng rất sung sướng, nhưng mà anh không tính bỏ qua cho cô dễ dàng thế. . . .

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Em cho rằng chỉ cần gọi một tiếng ông xã này là giải quyết được vấn đề sao?”

Hạ Tử Du mất hết kiên nhẫn dẫu môi nói, “Vậy rốt cuộc thì anh muốn thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm không có vẻ gì là chịu thỏa hiệp, cứ thông thả mà nói, “Nếu đã có người nói xin lỗi mà không có thành ý, vậy thôi được. . . . Chúng ta về phòng nói chuyện cho rõ ràng đi.”

Đàm Dịch Khiêm vừa nói vừa bế Hạ Tử Du lên.

Hạ Tử Du vội vàng giật kéo cà vạt của Đàm Dịch Khiêm, vừa cúi vừa thẹn nói, “Anh mau bỏ em xuống. . . .”

Đàm Dịch Khiêm trần trề hăng hái nhìn cô ở trước ngực, nhếch môi nói, “Anh cần thành ý.”

“Em. Tối nay em sẽ chờ anh về.”

“Chưa đủ.”

“Em để cửa đợi anh.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch mép cười cười, “Hạ Tử Du, em mà còn giả vờ ngớ ngẩn với anh nữa, anh đảm bảo với em hôm nay chúng ta sẽ ở trong phòng cả ngày.”

Hạ Tử Du lập tức tuân ra một tràng, “Em sẽ chờ anh về, để cửa cho anh, đợi anh sẵn trên giường.”

Đáp án này rốt cuộc cũng đã được đại tổng giám đốc Đàm hài lòng, đôi mắt sâu không thấy đáy của anh lóe lên tia sáng khi mà đàn ông trở nên có hứng thú trên một phương diện nào đấy, “Thật không?”

Hạ Tử Du cứ thế mà gật đầu, “Em nào dám lừa anh lần nữa. . . .”

“Được, ngoan.”

Để Hạ Tử Du xuống, Đàm Dịch Khiêm vẫn không quên hôn lên mặt Hạ Tử Du một cái.

Lúc Hạ Tử Du được chạm đất mới thở phào nhẹ nhõm.

Cầm áo khoác âu phục lên, dáng vẻ Đàm Dịch Khiêm vô cùng phấn khởi, anh cương chiều nói với vợ, “Bà xã, anh đi làm đây. . . .”

Hạ Tử Du cười đến mắt híp tít lại, “Mau đi đi!”

“Đừng có quên ngoan ngoãn chờ anh về đấy.”

“Được.”

Đợi đến lúc Đàm Dịch Khiêm đi khỏi, lúc này Hạ Tử Du mới dám thu hồi lại cái nụ cười a dua nịnh hót trên mặt, nhìn tới bóng lưng cao lớn của anh, lẩm bẩm nói thầm, chờ chờ cái đầu quỳ anh đấy!

Buổi tối.

Hạ Tử Du rủ rê Liễu Nhiên ngồi trên sofa phòng khách chơi ghép hình.

Lúc mới chơi Liễu Nhiên rất vui vẻ, nhưng sau khi phát hiện ra năng lực chơi ghép hình của Hạ Tử Du chẳng có chút tiến bộ nào, Liễu Nhiên không còn hào hứng gì nữa, lúc kim chỉ giờ chỉ đến số 9, Liễu Nhiên che miệng ngáp, cô bé buồn ngủ đến nỗi giọng cũng khàn đi nói, “Mẹ, Ngôn Ngôn rất muốn đi ngủ.”

Hạ Tử Du kéo tay Liễu Nhiên lại, “Con chơi với mẹ một lát nữa nhé, được không?”

Liễu Nhiên nhăn mặt nói, “Nhưng mà Ngôn Ngôn rất buồn ngủ. Cô giáo nói ngày mai Ngôn Ngôn còn phải học lời thoại của kịch để biểu diễn nữa !”

“Vây. Thôi được! Mẹ đưa con lên lầu dỗ con ngủ nhé.”

Liễu Nhiên rất hiểu chuyện nói, “Mẹ, không cần đâu. Bà nội nói mẹ có em bé trong bụng nên mệt lắm, cũng cần phải đi ngủ sớm.”

“Mẹ không sao.”

Hạ Tử Du đứng dậy, đang chuẩn bị về phòng với Liễu Nhiên, đúng lúc nhìn thấy bà Đàm vừa đi dự dạ tiệc từ thiện về bước vào cửa nhà.

Liễu Nhiên chạy ra đón, “Bà nội.”

Bà Đàm bế Liễu Nhiên lên, hiền từ cười nói, “Cháu gái ngoan, sao còn chưa đi ngủ hả?”

Liễu Nhiên thành thật trả lời, “Mẹ bảo là muốn chơi ghép hình với Ngôn Ngôn, nhưng mà Ngôn Ngôn muốn đi ngủ rồi ạ.”

Bà Đàm quay sang nhìn Hạ Tử Du, “Tiểu Du, con không ngủ được sao?”

Hạ Tử Du lập tức trở nên lúng túng, đành cố trả lời, “Dạ, có lẽ là do hôm nay con ngủ cả chiều, nên bây giờ không thấy buồn ngủ.”

Bà Đàm lập tức nói với cô giúp việc đang đứng đối diện “Cô bế Ngôn Ngôn về phòng ngủ đi.”

“Vâng.”

Ngôn Ngôn nằm sấp trên vai người giúp việc, hai mắt đã nhắm tít lại.

Bà Đàm nói, “Nếu đã không ngủ được, vậy hai chúng ta cùng nói chuyện một chút.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Thật ra thì tối nay cô vốn không có ý định muốn rủ con gái chơi xếp hình, mà là muốn để con gái ngồi chờ anh với cô.

Tối nay hình như là anh có xã giao, đã 9 giờ mà vẫn chưa về, mặc dù có hơi lo lắng khi giờ này anh còn ở bên ngoài, nhưng lại càng lo hơn sau khi anh về.

Thực sự lúc sáng cô nói mấy câu đó chỉ để lấy lệ với anh thôi, cô không có hứng thú để lấy lòng anh như thế đâu !

Bà Đàm ngồi bên cạnh Hạ Tử Du, cực kỳ vui vẻ nói “Con biết không? Tối nay mẹ nói chuyện cùng với vợ của ông chủ tịch của Hoành Thái, bà ta vừa mới nghe thấy mẹ nói chuyện con mang thai song sinh, khỏi phải nói là có bao nhiêu hâm mộ rồi.”

Hạ Tử Du cười nhẹ.

Bà Đàm càng thêm vui vẻ nói, “Còn bà vợ ông đại sứ quán lần trước khoe khoang bà ta có cháu trai đó, hôm nay mặt mũi cũng xanh mét. Thật là làm mẹ vui đến chết được đấy.”

“Dạ.”

“À, Tiểu Du, mẹ nói với con những chuyện này có phải là nhàm chán lắm không?”

“Không đâu ạ, con cảm thấy cũng thú vị lắm.”

Bà Đàm nhìn cái bụng đã hơi nhô lên của Hạ Tử Du, thỏa mãn nói, “Mẹ thật sự là không thể chờ đợi được nữa, thật muốn nhìn thấy hai đứa cháu trai này của mình quá rồi đấy.”

Hạ Tử Du xoa nhẹ lên bụng, cười nhẹ nói, “Chúng nó cũng ngoan lắm, không có nghịch ngợm ở trong bụng con.”

Bà Đàm nghe xong lời này cười đến mức hai mắt cũng híp cả lại, “Đúng vậy, đúng vậy. . . .Lúc mẹ mang thai Dịch Khiêm cũng thế, nó không hề nghịch ngợm một chút nào cả. Xem ra hai đứa bé này về sau sẽ rất giống Dịch Khiêm đây.”

“Dạ.”

Bà Đàm nhìn khắp nhà một vòng rồi hỏi, “Đúng rồi, Dịch Khiêm vẫn chưa về sao?”

Hạ Tử Du nói, “Tối nay anh ấy có xã giao, cũng sắp về rồi ạ.”

“Thì ra là con đang ở đây đợi Dịch Khiêm về à”

“Dạ, không phải đâu ạ.”

“Ở trước mặt mẹ chồng không có gì phải xấu hổ cả. Tối hôm qua con ngủ một mình, có phải là không quen hay không?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không có, con chỉ là. Chỉ là lo lắng cho anh ấy lúc này còn đang ở bên ngoài thôi.” Trời mới biết câu nói dối này của cô thật đúng là hợp tình hợp lý à.

Bà Đàm nói xong liền lấy ra điện thoại di động trong chiếc túi sang trọng của mình, “Để mẹ gọi cho Dịch Khiêm”

Hạ Tử Du vừa định ngăn lại, thì bóng dáng rần rỏi cao lớn của Đàm Dịch Khiêm cũng đúng lúc đang bước vào biệt thự.

Bà Đàm đứng dậy, cười nói, “Dịch Khiêm. Con về rồi à, mẹ vừa định gọi điện hỏi con đang ở đâu, tại sao lại đi xã giao muộn đến thế? Tiểu Du ở nhà chờ con đã được một lúc lâu rồi đấy.”

Hạ Tử Du không dám ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, cho nên cũng không biết vẻ mặt của anh lúc nhìn thấy cô ngồi ở trên ghế sofa là như thế nào, cô giựt giựt tay bà Đàm, liếc linh mạo hiểm hỏi, “Viện trưởng, bác vừa mới nói với con vợ của chủ tịch Hoành Thái, chính là người phụ nữ rất xinh đẹp lần đó sao?”

Bà Đàm cũng ngồi xuống theo, “Đúng vậy, chính là bà ấy.”

Ngay cả dùng khóe mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm Hạ Tử Du cũng không dám, cô làm thế này là muốn kéo theo bà Đàm vào nói chuyện.

Bà Đàm cũng không để ý đến sắc mặt của con trai, thấy con dâu có hứng thú muốn với chuyện với mình, ngay lập tức liền nói liên hồi không nghỉ.

Lúc này, đuôi mắt Hạ Tử Du vô tình liếc thấy Đàm Dịch Khiêm đang cất bước muốn đi lên lầu.

Cho là Đàm Dịch Khiêm đang giận mình, đột nhiên Hạ Tử Du cảm thấy mình làm vậy có phần hơi quá đáng, cô sờ sờ đứng lên, khẽ gọi, “Dịch Khiêm.”

Tay Đàm Dịch Khiêm đang vịn thành cầu thang, anh không lên tiếng trả lời Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhìn dáng vẻ tay Đàm Dịch Khiêm đang vịn thành cầu thang hình như là rất mệt mỏi, vì vậy cô lập tức đi đến trước mặt anh, “Nè, anh làm sao vậy?”

Bà Đàm cũng đi theo tới nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang nhú mày mệt mỏi, liền đoán nói, “Có phải là con đang say không?”

“Hả?”

Hạ Tử Du liền trở nên khẩn trương, vội vàng đỡ lấy Đàm Dịch Khiêm.

Bà Đàm cũng bước lên đỡ Đàm Dịch Khiêm, “Ài, trên thương trường có những lúc phải xã giao là không thể tránh được. Mẹ đỡ nó về phòng nghỉ ngơi, con đang mang thai đừng động vào để mẹ làm được rồi.”

Hạ Tử Du không yên lòng mà buông Đàm Dịch Khiêm ra.

Vào đến phòng, Đàm Dịch Khiêm ngã phịch xuống nằm thẳng chân trên giường.

Bà Đàm đang định vào phòng tắm lấy khăn ướt vắt lau mặt cho Dịch Khiêm, nhưng Hạ Tử Du lại mỉm cười nói với bà Đàm, “Viện trưởng, hay là cứ để con chăm sóc anh ấy đi.”

Bà Đàm do dự, “Nhưng bây giờ con đang mang thai mà.”

Hạ Tử Du nói, “Bác quá khẩn trương rồi, mang thai cũng không phải là ngã bệnh, con biết nên làm sao để chăm sóc cho mình ạ.”

Bà Đàm gật đầu, “Vây cũng được, con coi lo cho Dịch Khiêm, đừng về phòng ngủ muộn quá không thôi sẽ làm đứa nhỏ mệt đó.”

“Dạ.”

Sau khi bà Đàm đi khỏi, Hạ Tử Du vào phòng tắm vắt một cái khăn ướt, sau đó ngồi ở mép giường, dịu dàng lau mặt cho Đàm Dịch Khiêm.

Cô có thể ngửi được trên người anh thoang thoảng có mùi rượu đỏ, nhưng mùi vị này hình như không giống như kiểu say đến mức không biết gì, hơn nữa hầu như từ trước tới nay anh chưa khi nào uống nhiều rượu lúc đi xã giao.

Nghĩ vậy, Hạ Tử Du kinh ngạc mà nhìn vào gương mặt điển trai của người đàn ông đang nằm ở trên giường.

Đột nhiên, Hạ Tử Du sực nghĩ đến điều gì đó, cô vội vàng muốn đứng dậy, nhưng bất thành linh có một sức lực mạnh mẽ đã túm lấy cổ tay cô kéo lại.

“Á!”

Đàm Dịch Khiêm mở mắt ra, mơ màng nhìn cô, “Muốn chạy à?”

Hạ Tử Du tức giận, “Anh vốn không có say, anh rõ ràng là đang lừa em.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi dậy, ôm Hạ Tử Du vào trong ngực, thở ra hơi thở ấm nóng nói, “Khó khăn lắm anh mới thoát khỏi tiệc xã giao đó, còn em thì ngồi trong phòng khách như không có chuyện gì mà nói chuyện vui vẻ với mẹ anh?”

Hạ Tử Du cố gắng viện cớ, “Em. Đó là em đang đợi anh về mà !”

Đàm Dịch Khiêm đưa ngón trỏ ra đặt lên môi Hạ Tử Du, “Suyt, em yêu, anh không có thời gian để hoang phí với em đâu.”

“Hả?”

Hạ Tử Du không hiểu gì cả.

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên đè Hạ Tử Du nằm dưới người mình.

“Ái, Đàm Dịch Khiêm, anh đừng có hiếp người quá đáng!”

Chiếc váy rộng khả ái của cô bị xốc lên.

Tiếp theo là chiếc váy bị ném rơi xuống đất, tiếp theo nữa là nội y của cô cũng bị lột sạch rồi vứt ra ngoài, lần tiếp theo cuối cùng chính là anh gập hai chân cô lên.

Tất cả mọi phản kháng của cô đều bị anh kiềm chế, cô trừng mắt nhìn anh, trong đáy mắt anh lúc này đều là nồng đậm dục vọng.

Quần áo của anh không biết đã cởi ra từ lúc nào, dương vật đang cương lên đứng thẳng đó để vào nơi mềm mại mẫn cảm giữa đùi cô, anh dùng môi và tay mình, cùng với da thịt dán sát vào người cô, chầm ngồi lửa trên người cô.

“Dịch Khiêm.”

“Suyt, đừng nói gì cả.”

“Ừm.”

Anh nhấn vào thật sâu.

Cô khe khẽ rên rỉ, không thể chống cự nổi, mười ngón tay bấu chặt lấy bờ vai anh.

Thần trí cũng bay đi xa tận đâu, cô rơi vào trong sương mù mờ mịt mê ly, hoàn toàn bị anh dẫn dắt.

Cho đến lúc trời gần sáng.

“Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm trở mình xoay người lại, đang ngủ rất ngon nhưng vẫn ôm chặt vợ yêu lúc này không ngoan ngoãn vào trong lòng, ậm ờ nói, “Bà xã, sao vậy?”

Hạ Tử Du vỗ vỗ bàn tay Đàm Dịch Khiêm đang để ở giữa eo cô, “Bỏ tay của anh xuống cho em!”

Đàm Dịch Khiêm mơ hồ nói nhưng không chịu buông ra.

“Mau bỏ ra đi, em muốn về phòng em. Trời sắp sáng rồi, đến lúc mẹ anh nhìn thấy em trong phòng anh, em thật chẳng còn mặt mũi nào mà để gặp ai nữa đó.”

“Không sao.”

Hạ Tử Du vung tay đập vào người anh, “Anh đương nhiên là không sao rồi, thật là đáng ghét! !”

Có lẽ do tối hôm qua tiêu hao quá nhiều sức lực, Đàm Dịch Khiêm lại lần nữa chìm vào giấc ngủ thật say.

“Nè.”

Hạ Tử Du dùng sức muốn bỏ cái tay nặng như sắt của anh ra, nhưng cuối cùng chỉ phí công vô ích.

.

Kết quả, Hạ Tử Du cứ như thế bị anh ôm ngủ cho đến khi trời sáng choang.

Đến lúc Hạ Tử Du tỉnh lại thì Đàm Dịch Khiêm đang rất phần chấn tinh thần quần khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm.

Hạ Tử Du quần chăn ngồi dậy, giận dữ trừng mắt nhìn anh, “Đàm Dịch Khiêm! !”

Đàm Dịch Khiêm rút một chiếc áo sơ mi tây trang trong tủ quần áo ra, thay đồ ở ngay trước mặt Hạ Tử Du, sau đó áo mũ chỉnh tề đi tới đứng cạnh giường, dịu dàng nói, “Thế nào?”

Hạ Tử Du chụp lấy cái gối ở phía sau gơ lên đập một phát vào hình tượng hoàn mỹ của anh.

Đúng thật là may mắn trong may mắn, lúc Hạ Tử Du đi theo Đàm Dịch Khiêm xuống lầu, ông bà Đàm vẫn chưa có dậy .

Hạ Tử Du vỗ vỗ ngực, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm

Đàm Dịch Khiêm ôm eo cô, quỷ quái lên tiếng trêu cô, “Em yên tâm, “thu tiền của người ắt phải giúp người giải trừ tai họa”, anh sẽ bàn bạc với mẹ anh về chuyện mấy con cái, anh cũng không nỡ nhìn thấy vợ yêu của anh biến thành heo mẹ đâu.”

Hạ Tử Du quay mặt đi, “Hứ!”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên gò má đang phồng ra vì tức giận của cô, trước khi xoay người đi vẫn không quên dặn cô, “Tối nay không cần đợi cửa, anh sẽ tranh thủ về sớm hơn.”

“Anh.”

Trên đời này đúng thật là có kiểu người vô lại, còn là vô lại có đẳng cấp như thế nữa chứ!

.

Đàm Dịch Khiêm mới vừa bước chân đi xong thì bà Đàm đưa Liễu Nhiên đến trường học cũng vừa về tới. Nhìn thấy Hạ Tử Du đang đứng trong phòng khách bà Đàm từ ái nói, “Tiểu Du, sao con dậy sớm thế?”

“Dạ, tại con dậy rồi nên không ngủ lại được nữa.”

Bà Đàm đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa, thuận miệng hỏi, “Tối hôm qua Dịch Khiêm có ổn không?”

Sắc mặt Hạ Tử Du bỗng trở nên ngượng ngùng, vội vàng ngo sang hướng khác nhanh nhẹn trả lời, “Dạ. . . . Anh ấy uống rượu cũng rất khá, giờ cũng đã đến công ty rồi ạ.” Tối hôm qua đương nhiên anh rất ổn rồi, ổn đến mức không thể ổn hơn được nữa!

Bà Đàm mỉm cười, “Đi ăn sáng với mẹ đi !”

“Dạ.”

Mẹ chồng con dâu hai người đang đi đến phòng ăn, đúng lúc này một người giúp việc đi tới trước mặt bà Đàm.

“Bà chủ, chị Dư tới ạ.”

Bà Đàm nghi ngờ, “Không phải Dư Mẫn đã sang Canada định cư rồi sao?”

Bà Đàm vừa dứt lời, chị Dư cũng đang bước vào phòng khách biệt thự.

Nhìn thấy chị Dư, cả người Hạ Tử Du đang được bà Đàm dắt đi không hiểu sao hơi run lên.

Chị Dư cung kính đi tới trước mặt bà Đàm, “Bà chủ.”

Bà Đàm trên mặt hiện lên sự vui vẻ, “Dư Mẫn, cô vẫn chưa đi sao?”

Chị Dư ngược mắt liếc nhìn sang Hạ Tử Du, khách sáo lên tiếng chào hỏi, “Bà tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du mỉm cười nhẹ

Bà Đàm hỏi, “Sớm thế này đã đến tìm tôi, có chuyện gì sao?”

Chị Dư nhìn bà Đàm, trong lời nói mang theo sự khẩn cần, “Bà chủ, tôi tới là muốn cầu xin bà giúp dùm một chuyện.”

Bà Đàm nghi ngờ hỏi, “Chuyện gì?”

Chị Dư chậm rãi nói, “Cô Đan bị xử hai năm tù. Tôi hy vọng bà có thể giúp cô Đan nói với tổng giám đốc vài lời, có tổng giám đốc nói giúp cô Đan sẽ không bị xử nặng như thế.”

236. Chương 236 : Giới Tính Của Song Thai

Những lời này của chị Dư khiến Hạ Tử Du giật mình.

Bà Đàm nhíu mày nói, “Chuyện của cô ta đã chẳng còn liên quan gì đến nhà họ Đàm chúng tôi, tôi sẽ không giúp cho cô ta.”

Chị Dư khẩn cầu, “Bà chủ, tôi hiểu cảm giác của bà bây giờ, nhưng bà có thể cho phép tôi được nói vài câu cho cô ấy được không?”

Bà Đàm nặng nề nói, “Dư Mẫn à, Dịch Khiêm để cô đến Canada định cư, là muốn cô nghỉ ngơi an hưởng tuổi già. Những chuyện này nếu Dịch Khiêm nó đã quyết định rồi, vậy thì không cần phải nói đi nói lại cái gì nữa.”

Chị Dư sâu xa nói, “Bà chủ, mặc dù cô Đan đã phạm sai lầm, nhưng nếu như cô ấy phải chịu kết quả như ngày hôm nay, tôi thật sự không đành lòng đứng nhìn.” (oài, chắc chắc, bức mình mù này hết sức, đúng là làm chiến rùi bu)

Bà Đàm quay sang nói với Hạ Tử Du, “Tiểu Du, con đi ăn sáng trước đi, mẹ nói chuyện với chị Dư một lát đã.”

Hạ Tử Du nhẹ gật đầu với bà.

Sau đó bà Đàm và chị Dư đều ngồi xuống sofa trong phòng khách.

Mặc dù đối với kết cục của Đan Nhất Thuần Hạ Tử Du cũng có vài phần thương xót, nhưng nghĩ tới hành động xấu xa của Đan Nhất Thuần khi bán đứng Đàm Dịch Khiêm và muốn dồn cô vào chỗ chết, thì cô buộc phải vứt bỏ cái phần đồng tình kia ngay lập tức.

Sau khi Hạ Tử Du đi vào phòng ăn, bà Đàm ngồi trên sofa nói chuyện với chị Dư.

Chị Dư là người mở miệng trước, “Bà chủ, xin bà hãy nói với tổng giám đốc vài lời được không ạ, cô Đan vẫn còn rất trẻ, nếu bị ngồi tù hai năm thì cuộc sống sau này của cô ấy phải làm sao đây?”

Bà Đàm không vui nói, “Cô ta có kết cục như ngày hôm nay là cô ta gieo gió gặt bão! Tôi vẫn nghĩ cô ta là người đơn thuần lương thiện, mới nghĩ tới để cô ta làm con dâu tôi, nhưng không ngờ cô ta lại là hạng người mưu mô dối trá, nếu như lúc đó không phải tại cô ta báo tin cho Đường Hân, Đường Hân sẽ không ra lệnh cho Arsène bắt Tiểu Du uống thuốc độc cũng sẽ không bị sảy thai.”

Chị Dư trợn trừng mắt, kinh ngạc, “Bà chủ, bà biết hết tất cả rồi sao?”

Bà Đàm gật đầu, “Ông Khâm đã đi tìm Dịch Khiêm nói chuyện rồi ông ấy kể lại với tôi.” Đúng vậy, tất cả chân tướng của sự việc, bà Đàm đều đã biết được.

Chị Dư nghiêm mặt nói, “Bà chủ, vậy bà cũng biết lúc đó để cứu Hạ Tử Du nên tổng giám đốc mới bị Đường Hân uy hiếp chứ.”

“Phải!”

“Vậy bà không cảm thấy tức giận Hạ Tử Du sao?”

Bà Đàm nói chậm rãi, “Lúc ông Khâm vừa kể tôi nghe, quả thật tôi rất tức giận, nếu đổi lại là tôi của ngày trước, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho con bé. Nhưng mà, ông Khâm nói với tôi, cho dù tôi có ngăn cản thế nào, bất mãn với Tiểu Du đến cỡ nào đi nữa thì cuối cùng Dịch Khiêm vẫn sẽ chỉ lấy Tiểu Du. Dịch Khiêm có thể không cần bản thân và gia đình, không màng đến tự do nửa đời sau của mình, đủ để chứng minh tình cảm của Dịch Khiêm dành cho Tiểu Du là tình yêu thương đến tận xương tủy, thân là người mẹ như tôi, nếu cứ hết lần này đến lần khác tìm cách ngăn cản hạnh phúc của con trai mình, vậy cuộc đời này của tôi có phải đã tự tay đánh mất đi tình mẹ con giữa tôi và Dịch Khiêm hay không?”

Bà Đàm cũng không biết, lúc bà và chị Dư đang nói chuyện này, Hạ Tử Du vì bị nôn nghén mà cảm thấy hơi khó chịu nên đi vào phòng vệ sinh, khi cô quay trở lại, lúc vô tình đi ngang qua phòng khách thì nghe thấy giọng của chị Dư hình như đang kích động chuyện gì đó mà nói hơi to tiếng.

Chị Dư không thể dần được nói, “Bà chủ, không phải là tôi muốn bà trở mặt với tổng giám đốc, nhưng mà Hạ Tử Du cô ta thật sự không xứng với tổng giám đốc. Bà hãy nghĩ lại xem từ khi tổng giám đốc ở bên cạnh cô ta, đã có lúc nào mà cô ta không khiến tổng giám đốc lo lắng chưa? Không nói đến chuyện trước kia cô ta đã từng hùa theo Kim Trạch Húc đối xử tệ bạc với tổng giám đốc ở trên tòa án, chỉ nói đến mấy tháng trước thôi. . . . Cô ta mù quáng ngu ngốc đi giúp cho Kim Trạch Húc, rồi năm lần bảy lượt không nghe lời khuyên của tổng giám đốc mà đứng về phía Kim Trạch Húc, trong lòng tổng giám đốc đã chịu rất nhiều khổ sở, nhưng cô ta hoàn toàn không hề biết hối cải, lúc ba mẹ cô ta bị Đường Hân bắt cóc, tổng giám đốc đã dặn đi dặn lại bảo cô ta phải ở nhà đợi cậu ấy về, vậy mà chỉ có mấy phút đồng hồ ngắn ngủi thôi cô ta cũng không đợi được, cuối cùng đã đi theo đám người xấu xa ấy. Nếu như cô ta có thể tin tưởng tổng giám đốc, có lẽ ông Hạ cũng sẽ không phải chết, cô ta cũng sẽ không bị Arsène ép uống thuốc độc, lại càng không có chuyện tổng giám đốc vì cứu cô ta mà bị Đường Hân uy hiếp buộc phải ghi âm đoạn đối thoại mình cho người đi giết Lorik, hại tổng giám đốc phải dùng tự do nửa đời sau của mình để đánh cược. Thử hỏi, một người phụ nữ ngu xuẩn vô tri đến mức đấy, thì cô ta có tư cách gì để xứng với tổng giám đốc đây?” (ói lảng xẹt, vậy chắc bà xứng hén)

Không có ai biết, giờ phút này, Hạ Tử Du đang đứng chôn chân tại chỗ, những lời của chị Dư nói cứ mãi vang vọng bên tai khiến sắc mặt cô lập tức trở nên tái xanh.

Bà Đàm lạnh nhạt lên tiếng, “Đủ rồi, Dư Mẫn. . . . Những điều cô vừa nói tôi đều biết cả rồi, nhưng bây giờ tôi không muốn truy cứu những thứ này nữa. . . Hơn nữa đời người tôi đều sống trong sự ân oán thù hận, hầu như tôi không có cho bản thân mình được sống yên ổn ngày nào cả, tôi già rồi, cũng rất đã mệt mỏi rồi, bây giờ tôi chỉ mong muốn sống yên ổn với chồng và hai đứa con, chờ Tiểu Du sinh con xong, thì tôi sẽ chú tâm vào việc chăm lo cho ba đứa cháu nội, tôi không cần gì phải suy nghĩ đến nhiều thứ phức tạp, nếu đã qua nhiều năm như thế mà Dịch Khiêm vẫn chỉ yêu thích có một mình Tiểu Du, tại sao tôi phải đi đóng vai một bà mẹ độc ác ngăn cản bọn chúng?”

Chị Dư không thể tin hỏi, “Chẳng lẽ một chút ý kiến với Hạ Tử Du mà bà cũng không có?”

Bà Đàm lắc lắc nhẹ đầu, “Không, là tôi không muốn có ý kiến gì với con bé nữa. . . . Nếu tôi không có cách nào để thay đổi được sự thật Dịch Khiêm thích con bé, vậy thì tôi chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận nó mà thôi. . . .Huống chi bây giờ tôi và nó sống cũng rất tốt, tôi cảm thấy con bé cũng không giống với những tưởng tượng tồi tệ của tôi trước kia, tôi thiếu nó đối với Dịch Khiêm cũng là tình thâm ý trọng, nếu không phải thế thì sau những chuyện tàn nhẫn mà Dịch Khiêm đã gây ra cho nó, nó sẽ không thể nào chấp nhận ở lại bên cạnh Dịch Khiêm, thậm chí còn giúp cho Dịch Khiêm. . . .”

Chị Dư nghi ngờ hỏi, “Bà chủ, bà nói cô ta giúp tổng giám đốc, xin hỏi bà có nhìn thấy không?”

Bà Đàm trả lời, “Ông Khâm nói, lúc đó rất có thể Dịch Khiêm sẽ bị Kim Trạch Húc biết tổng kế hoạch, chính hành động ngầm giúp Dịch Khiêm của Tiểu Du đã khiến cho Kim Trạch Húc nghĩ rằng Dịch Khiêm đã hết cách, nhờ vậy Kim Trạch Húc mới có thể lộ là cảnh giác với Dịch Khiêm. . . .”

Chị Dư lập tức nói, “Bà chủ, là ông chủ đang nói giúp cho cô ta, đúng là tổng giám đốc có thể thắng Kim Trạch Húc là có công của cô ta, nhưng tất cả công trạng thì không phải của một mình cô ta, thực chất là tổng giám đốc đã sắp xếp thỏa đáng tất cả, có Hạ Tử Du giúp hay không căn bản cũng không quan trọng. . . . Nếu bắt buộc phải nói Hạ Tử Du lo nghĩ cho tổng giám đốc, thì cô ta không thể sánh bằng cô Đan, cô Đan hy sinh bản thân mình để quyến rũ Kim Trạch Húc, điều này cũng khiến cho Kim Trạch Húc hiểu lầm tổng giám đốc vô năng mà thiếu cảnh giác, huống chi mục đích của cô Đan cũng là vì giúp tổng giám đốc lấy lại phần tài liệu kia thôi. . . .”

Bà Đàm hơi sững sốt, “Thật sao? Tôi vẫn luôn nghĩ đó đều là công lao của Tiểu Du chứ. . . .”

Chị Dư lại nói tiếp, “Từ đầu đến cuối, Hạ Tử Du chỉ có mang đến rắc rối cho tổng giám đốc, người phụ nữ như cô ta căn bản không xứng có được tình yêu của tổng giám đốc.”

Bà Đàm lặng người một lúc.

Chị Dư thừa thắng xông lên, “Bà chủ, tôi biết hiện tại bà đã chấp nhận Hạ Tử Du, cũng hiểu rằng bà không muốn trở mặt với tổng giám đốc, tôi hiểu bà. . . . Tôi chỉ mong bà hãy xem xét lại, nghĩ tình cô Đan đã một lòng một dạ chỉ suy tính cho tổng giám đốc mà khuyên cậu ấy chừa cho cô Đan một con đường sống. Đúng, sự thật là cô ấy đã làm ra những chuyện sai lầm, nhưng tất cả đều bắt đầu từ sự lo lắng cho tổng giám đốc, cô ấy có lòng muốn tổn thương cô Hạ chẳng qua vì cô Hạ đã làm rất nhiều chuyện khiến tổng giám đốc thất vọng, hơn nữa đó cũng chỉ là suy nghĩ bông bột nhất thời của cô ấy mà thôi. Sau khi sự việc xảy ra, biết cô Hạ bị mất đi đứa bé mà còn suýt chút nữa mất luôn mạng, lúc đó trong lòng cô ấy cũng rất hối hận và tự trách mình. . . .Bà chủ, tôi biết cho dù tôi có nói những lời này với bà đi chăng nữa thì bà cũng sẽ không chấp nhận cô Đan là con dâu của bà, tôi chỉ hy vọng bà nể tình trước kia cô Đan vẫn luôn rất tôn trọng bà mà giúp cô ấy nói với tổng giám đốc vài lời. . . . Tôi thật sự không đành lòng trở mặt đứng nhìn một người phụ nữ đã nỗ lực hết lòng vì tổng giám đốc mà lại mất đi nửa đời sau của mình. . . .”

Bà Đàm nói, “Sự việc đâu có đến mức nghiêm trọng như thế, cũng chỉ là ngồi hai năm tù, sau khi ra tù cô ta vẫn có thể sống bình thường như trước.”

Chị Dư vội vàng nói, “Không, bà chủ, tôi rất hiểu tổng giám đốc, tổng giám đốc không thể cứ như thế mà bỏ qua cho cô Đan đâu. . . .Trước khi chuẩn bị đi Canada tôi có đến thăm cô Đan một lần, cô ấy mới bị giam có hai ngày, khắp người đều bị đánh bầm tím, tổng giám đốc vốn không hề nghĩ tới việc để cô ấy hoàn toàn lành lặn mà rời khỏi nhà giam. . . .”

Bà Đàm nặng nề thở dài, “Thiệt là, nghe cô nói về cô ta như vậy, quả thật cũng có chút đáng thương. . . .”

Đôi mắt chị Dư lập tức sáng ngời, “Bà chủ, vậy ý của bà là sẽ nói giúp cho cô ấy sao?”

Bà Đàm bắt đầu nhìn chị Dư, “Dư Mẫn, tôi nghĩ chuyện này tôi không thể giúp được. Chuyện Dịch Khiêm đã quyết định thì không ai có thể thay đổi, tôi không muốn vì chuyện này mà khiến cho tình mẹ con chúng tôi lại nảy sinh thêm khúc mắc nữa. . . . Ngược lại cô nói với tôi Hạ Tử Du vốn không hề có công cán gì trong sự kiện lần trước khiến tôi lại có vướng mắc với nó, nhưng tôi không muốn tiếp tục làm rõ chuyện này nữa. Dịch Khiêm muốn đem tất cả công lao quy cho Hạ Tử Du, đây rõ ràng là hy vọng tôi và con Tâm có cái nhìn khác về Hạ Tử Du, tôi không muốn Dịch Khiêm nghĩ tôi là mẹ già khó khăn suốt ngày chỉ biết đi soi mói chỉ trích. Huống chi Tiểu Du hiện tại đang mang thai song sinh, không chỉ có Dịch Khiêm cưng chiều nó không tả nổi, mà ngay cả ông Khâm đối với nó cũng là yêu thương có thừa, tôi không muốn phá vỡ sự hài hòa đó, chỉ muốn cả gia đình cứ tiếp tục sống vui vẻ như thế.”

Chị Dư cố gắng thuyết phục, “Bà chủ.”

Bà Đàm lên tiếng ngắt ngang “Được rồi, cô đừng nói nữa. Cô đã vì nhà họ Đàm nỗ lực hơn nửa đời người, cũng đến lúc nên an hưởng tuổi già rồi. Chuyện của Đan Nhất Thuần hãy để cô ta tự cầu phúc cho mình đi, nói thế nào đi nữa thì cô ta cũng đã hại chết cháu của tôi.”

“Bà chủ, tôi nói những lời này giúp cô Đan là vì cảm thấy bất công thay cho cô ấy, suy cho cùng thì cô ấy mới là người chân chính toàn tâm toàn ý vì tổng giám đốc.”

“Những thứ đó đều không quan trọng, quan trọng là Dịch Khiêm nó chỉ yêu có mình Tiểu Du mà thôi.”

“Chẳng lẽ bà không sợ sau này Hạ Tử Du sẽ tiếp tục gây thêm phiền phức cho tổng giám đốc sao?”

“Tôi sợ, nhưng tôi có thể làm gì được đây? Hiện tại tôi chỉ có thể cầu mong tương lai sau này con bé học được cách quý trọng mà thôi.”

Lúc bà Đàm quay lại phòng ăn, Hạ Tử Du đã ngồi ở cạnh bàn ăn.

Thấy thức ăn trong đĩa của Hạ Tử Du vẫn còn y nguyên, bà Đàm liền ngồi xuống bên cạnh Hạ Tử Du, quan tâm hỏi, “Tiểu Du, sao con không động đến bữa sáng thế, có phải là bữa sáng không phù hợp khẩu vị con không? Để mẹ gọi người giúp việc đổi cho con.”

Hạ Tử Du nhìn bà Đàm chỉ cười nhẹ, “Viện trưởng, không cần đâu ạ. Dạ dày con thấy hơi khó chịu, nên không có khẩu vị gì.”

Trong lúc vô tình chú ý tới sắc mặt trắng bệch của Hạ Tử Du bà Đàm vội vàng nói, “Sắc mặt con hình như không được ổn, sao vậy, có phải là tình trạng nôn nghén vẫn còn rất nghiêm trọng không?”

“Dạ không, tình trạng nôn nghén của con đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Nhưng sắc mặt của con nhìn không được tốt lắm, có phải do hôm nay dậy sớm quá không?”

Hạ Tử Du vì không che giấu được sắc mặt mà hơi lúng túng, “Thật sự là bây giờ con chỉ muốn ngủ thôi.”

Bà Đàm nhẹ giọng cười, “Ừ, phụ nữ có thai hay muốn ngủ là bình thường. Không muốn ăn vậy thì về phòng nghỉ ngơi trước, để chút trưa mẹ dặn người giúp việc làm cho con vài món khác.”

“Cám ơn viện trưởng.”

“Để mẹ đỡ con về phòng nghỉ, nếu con thấy có chỗ nào không thoải mái thì phải nói cho mẹ biết, mẹ không thể để con và cháu nội của mẹ có chút sơ xuất nào cả.”

“Dạ.”

.

Hạ Tử Du được bà Đàm dìu về đến phòng, sau khi đóng cửa lại, cô tự mình đi đến nằm lên chiếc giường lớn màu trắng.

Sững sờ nhìn trần nhà hoa văn, trong đầu cô vang lên đoạn đối thoại của bà Đàm và chị Dư.

Nếu không phải là vô tình nghe được, cô sẽ không bao giờ biết được, hóa ra, nguồn gốc thật sự về vụ việc của Kim Trạch Húc còn có chỗ không giống với câu chuyện mà Đàm Dịch Khiêm đã nói với cô.

Sự thật là Đàm Dịch Khiêm giấu cô về chuyện của Đường Hân, anh không muốn cho cô biết Đường Hân đã cho cô uống thuốc độc, hơn nữa còn không muốn cho cô biết anh vì cứu cô nên anh mới bị Đường Hân uy hiếp bắt ghi âm lại đoạn đối thoại giết Lorik.

Khó trách lúc cô sảy thai không chỉ có đau đớn mỗi phần bụng, mà còn cảm thấy cả người đau nhức không có sức.

Từ trước đến nay, cô luôn cho rằng tất cả những chuyện anh làm vì cô đều không hề nghĩ tới cảm nhận của cô, mãi tới hôm nay cô mới biết, hóa ra, từ đầu chí cuối đều là một mình cô mang đến cho anh quá nhiều phiền toái.

Cô cũng không biết, anh đã vì cô, mà có thể ngay cả mạng mình cũng không màng.

Nếu anh thua, e rằng anh sẽ sống ở nhà giam cả đời, và người khiến cho anh lâm vào hoàn cảnh đó chính là cô.

Cô nghĩ, lúc đó nhất định là anh không còn sự lựa chọn nào khác bởi vì Đường Hân dùng cái chết của cô để uy hiếp anh.

Anh thật ngốc, cứ thế mà cam tâm tình nguyện chấp nhận sự uy hiếp của Đường Hân.

Anh không nói cho cô biết, là không muốn cô cảm thấy tự trách và khó chịu sao?

Anh luôn luôn dùng tâm sức mà lo nghĩ cho cô, còn cô thì luôn trách móc không hiểu cho anh, trong đầu lại còn có suy nghĩ không muốn ở lại bên cạnh anh nữa.

Lúc anh thắng được Kim Trạch Húc liền đến tìm cô, chứng kiến cảnh nghe cô cự tuyệt anh, trong lòng anh hẳn là rất buồn đúng không?

Con người cao ngạo tự phụ đó, từ trước đến nay đều tự thiết lập vị trí cho mình không ai có thể đánh bại, nhưng vì cô, anh lại để cho mình lâm vào khốn cảnh, anh đã vì cô làm nhiều chuyện như thế, nhưng sau khi mọi chuyện xảy ra cô lại trách móc anh, cho tới bây giờ anh cũng không có giải thích gì nhiều với cô, chẳng qua là vì không muốn sau khi cô biết tất cả mọi chuyện mà đau lòng rồi buồn bã.

Cô thật vô dụng, khó trách Đan Nhất Thuần lại hận cô như thế, khó trách chị Dư vẫn mãi không thể tha thứ được cho cô, ngay cả sự yêu thương mà bà Đàm dành cho cô, thật ra cũng không phải là yêu thương thực sự, chẳng qua là bà Đàm không muốn làm cho nhà họ Đàm mất đi hòa khí rồi trở lại thù hận như trước kia.

Nước mắt trong phút chốc đã đông đầy trong mắt Hạ Tử Du, áy náy lần tự trách đã chiếm trọn hết toàn bộ tâm trí của cô lúc này.

.

Buổi chiều, khi Đàm Dịch Khiêm về đến nhà.

Đàm Dịch Khiêm nghe nói hôm nay ngoại trừ lúc Hạ Tử Du xuống lầu dùng bữa trưa, thời gian còn lại hầu như đều là ở trong phòng ngủ cả ngày liền lập tức khẩn trương bước nhanh đi lên phòng.

Lúc Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng cũng đúng lúc cô vừa mới ngủ dậy đang rửa mặt trong phòng tắm.

Nhìn thấy Hạ Tử Du không có sao đứng ở trước gương chải đầu, Đàm Dịch Khiêm đi vào, ôm lấy cô từ phía sau.

“Bà xã.”

Anh âu yếu gọi cô, vùi đầu vào cổ cô, hít lấy hương thơm thoang thoảng trên người cô.

Cô để lược xuống, cứ đứng như thế để mặc cho anh ôm mình.

Hơi thở anh phả vào giữa cổ cô, anh thì thầm nói, “Bà xã, anh rất nhớ em.”

Cô cảm nhận được hơi thở của anh, nhiệt độ cơ thể của anh, còn có sự chiều chuộng không hề che giấu khi anh nói chuyện với cô, mũi cô bỗng nhưng nhức, nước mắt không thể kiềm chế được nữa mà tuôn tràn ra khỏi hốc mắt.

Lúc Đàm Dịch Khiêm đang định hôn lên vành tai của cô thì vô tình phát hiện trong vành mắt của cô đang lấp lánh ánh nước

Anh nâng nhẹ mặt cô lên, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy sự yêu thương, “Bà xã, em sao vậy?”

Hạ Tử Du xoay người lại, không kiềm chế được mà lúi vào trong lòng anh rồi ôm siết anh thật chặt.

Anh hơi ngỡ ngàng, nhưng sau đó cũng ôm lại cô thật chặt, hôn lên trán cô, vô hạn yêu thương nâng khuôn mặt cô đang dúi vào trong ngực anh lên, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, anh đau lòng nói, “Vợ yêu à, xảy ra chuyện gì?”

Hai mắt đầm lệ tuôn ràn rụa của Hạ Tử Du nhìn anh, nước nỡ nói, “Không có gì. Chỉ là đột nhiên em cảm thấy em là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này mà thôi.”

Đàm Dịch Khiêm gõ nhẹ vào chiếc mũi thon dài của cô nói, “Thế nào, bây giờ mới phát hiện ra có một ông xã như anh đây là rất may mắn hả?”

Hạ Tử Du dùng sức gật đầu, “Dạ.”

Gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm nở rộ ý cười, “Cái cô yêu tinh này, bình thường đâu có thấy em làm nũng với anh như thế này, nói xem nào. Có phải là có chuyện gì muốn xin xỏ chồng em phải không?”

Hạ Tử Du nhìn thật sâu vào con ngươi đen láy của anh, cố gắng kiềm lại tiếng ghen ngào nói, “Đúng thật là em có chuyện muốn xin anh.”

Hai tay Đàm Dịch Khiêm vòng qua em ôm lấy Hạ Tử Du, “Chuyện gì?”

“Em muốn anh lần sau đi khám thai với em.” Biết trải qua nhiều chuyện như vậy, anh không muốn cô phải tự trách và đau khổ, cho nên nhất định cô sẽ nỗ lực tiến hành tương lai cho cả hai, cho anh biết, những chuyện anh đã làm vì cô đều là đáng giá.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Ừm.”

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên hôn nhẹ một cái, rồi mới dịu dàng nói, “Đồ ngốc, đương nhiên là anh sẽ đi khám thai với em, hơn nữa mỗi lần sau này anh đều đi với em.”

Hạ Tử Du chủ động nhón chân hôn lên môi anh, “Cám ơn anh, ông xã!”

“Bà xã, tại sao hôm nay anh cảm thấy em có gì khác biệt nhỉ?”

“Khác chỗ nào chứ?”

“Rất giống như bất ngờ anh đã làm chuyện gì đó khiến cho em không nhận được mà yêu anh thêm một chút thì phải.”

“Anh khoác lác.”

Bất thành linh Đàm Dịch Khiêm bế cô lên.

“Ồi, anh làm gì hả?”

“Hôm nay anh muốn xem thử biểu hiện của em về phương diện kia có khiến cho anh hài lòng hay không.”

Hạ Tử Du còn đang do dự, “Ái.”

Nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm đã đặt cô lên giường, không nói tiếng nào liền xé bung áo Hạ Tử Du ra.

“Á, đồ dê xồm! !”

Ngay sau đó là đoạn đoạn hình ảnh mà trẻ em dưới 18 tuổi không nên xem (haha =)))

Thời gian cứ thế trôi qua, trong nháy chỉ còn lại không tới mười ngày là đến ngày hôn lễ mà bà Đàm đã chuẩn bị cho Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm, và cái thai Hạ Tử Du đang mang cũng chính thức bước vào tháng thứ tư.

Một ngày nọ, bên trong phòng khám thai của bệnh viện.

“Bác sĩ, có thể siêu âm được chưa ạ?” Hạ Tử Du được Đàm Dịch Khiêm ôm ngồi trên ghế hỏi.

Đàm Dịch Khiêm nói nhỏ bên tai cô, “Em muốn biết là trai hay gái hử?”

“Dạ.”

“Không cần chiều ý mẹ anh.”

“Đâu có, siêu âm thai là kiểm tra bắt buộc, tiện thể em cũng muốn nhìn xem luôn giới tính của con.”

“Được.”

Bác sĩ cười mỉm nói, “Không sao, tôi sẽ giúp hai người kiểm tra xem thế nào.”

“Cám ơn bác sĩ.”

Vì thế Hạ Tử Du liền nằm xuống giường để bác sĩ trưởng siêu âm cho cô, Hạ Tử Du nín thở mà nhìn màn hình máy tính, còn ánh mắt Đàm Dịch Khiêm từ đầu đến cuối không hề rời khỏi người Hạ Tử Du.

Trên màn hình siêu âm soi rõ trong tử cung có hai bóng dáng nho nhỏ đang nằm co rút lại, nhìn chúng nó có vẻ như rất thân mật, dựa sát vào nhau, bàn tay nhỏ xíu hình như còn biết động đậy, nhẹ nhàng vung vẩy, giống như đang chào hỏi với ba mẹ mình là không bao lâu nữa chúng ta sẽ được gặp mặt. (Ặc, Ặc, ta bỏ của chạy)

Hạ Tử Du nhìn thấy vậy thì rất vui sướng, thở cũng không dám thở mạnh.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy biểu cảm vui sướng đó của vợ, ngay lập tức nhìn tới màn hình máy vi tính, khi anh nhìn thấy hai đứa nhỏ trong bụng của cô đang quơ quơ giống như động tác chào hỏi, anh cũng đưa tay vẫy vẫy trước màn hình.

“Hello, tiểu bảo bối, nhìn thấy ba chưa?” (haha DK dễ thương quá)

Giây phút này nhìn anh thật giống như một cậu bé trai, hoàn toàn không có sự trầm ổn lạnh lùng như khi ở trước mặt người khác.

Hạ Tử Du nhìn hành động đó của Đàm Dịch Khiêm, trong tim ầm ầm rung động, hơi có chút mũi lòng, nhưng cảm giác mang đến nhiều nhất lúc này chính là sự ngọt ngào, là sự thỏa mãn không thể nói lên lời đang lan tràn khắp trái tim cô.

Bác sĩ nhìn màn ảnh, mỉm cười nói với hai người sắp được làm cha mẹ, “Đàm tổng, chúc mừng hai người. Dựa vào kinh nghiệm của tôi, hai người sắp có thêm hai bé trai.”

Hai mắt Hạ Tử Du lập tức sáng lên kích động hỏi, “Có thật không?”

Bác sĩ gật đầu, “Đúng là vậy, nhưng hãy chờ đúng bốn tháng rưỡi rồi kiểm tra lại lần nữa, đến lúc đó sẽ có kết quả chính xác hơn.”

Hạ Tử Du vui vẻ mỉm môi cười, “Cám ơn bác sĩ.”

237. Chương 237 : Kỹ Thuật Thuần Phục Chồng

Nhà họ Đàm.

Bà Đàm vừa nhìn thấy Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm về liền vội vã đi ra đón.

“Tiểu Du, thế nào rồi? Là con trai hay con gái?”

Hạ Tử Du mím môi cười cười, ngược mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm dìu Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa, không vội vàng nói, “Con trai!”

“Cái . . . Cái gì?” Bà Đàm kích động đến mức nói năng cũng không còn mạch lạc, “Không được, mẹ phải nhanh nhanh đi báo tin tốt này với ba tụi mới được, ba con mà nghe được tin này chắc chắn sẽ rất vui lắm.”

Nhìn thấy bà Đàm vừa cảm ơn trời đất vừa đi nhanh lên tầng hai, Hạ Tử Du không nhịn được mà dựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, thỏa mãn nói, “Mẹ anh đúng thật là rất thích con trai.”

Đàm Dịch Khiêm xoay mặt Hạ Tử Du lại về phía anh, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng dịu dàng nói, “Chúc mừng em, bà chủ nhỏ của nhà họ Đàm ạ, em sắp trở thành nhân vật quan trọng nhất trong nhà họ Đàm chúng ta rồi!”

“Ghét, dám cười em!”

“Anh làm sao dám?”

“Anh đang giấu cợt em còn gì, chờ sinh hai đứa bé này xong, em chính thức trở thành mẹ của ba đứa bé. . . . Em cảm thấy em thật giống như con heo mẹ ấy.”

Anh trêu cô, “Có con heo mẹ nào đáng yêu như thế này sao. . . .”

Cô vung tay đấm anh mấy cái, “Anh thật sự coi em là con heo mẹ hả?”

Anh siết chặt cả người cô, cúi đầu đặt trên vai cô, ầm ầm áp dịu dàng nói, “Bà xã, em có biết không, có thể ôm em như thế này, cuộc đời này của anh đã mãn nguyện rồi.”

Cô cảm thấy ngọt ngào đến tận tim gan, nhưng lại nhỏ giọng nói, “Tại sao bây giờ em mới phát hiện ra rằng anh cũng biết nói mấy câu sến súa thế này!”

Anh trầm giọng nói, “Trước kia là do anh nói quá ít, vì vậy mới khiến cho em thường xuyên cảm thấy không có cảm giác an toàn. . . .”

Cô quay mặt sang, nhìn thật lâu gương mặt anh tuấn của anh, trong tim bị từng câu từng chữ yêu thương sâu nặng của anh lấp đầy, mũi cô bỗng nhiên hơi cay cay, tất cả đều là sự cảm động không sao tả hết.

“Em yêu anh, ông xã. . . .”

“Anh cũng thế.”

Anh giữ lấy đầu cô, hôn cô say đắm.

Trong lúc hai người còn đang chìm trong tình cảm sâu sắc của nhau mà không kiềm chế được, thì ngay lúc đó tiếng ho nhẹ của ông Đàm vang lên.

Nghe thấy tiếng ho đó, ngay lập tức Hạ Tử Du liền đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, mặt mũi cũng đỏ hồng cả lên.

Xuất hiện trong tầm mắt là bà Đàm đang đẩy ông Đàm đi tới lầu một.

Bà Đàm cười khê nói có vẻ hơi trách cứ chồng mình, “Tôi đã nói là ông đừng có xuống vội mà không nghe, ông xem đi. . . .”

Hạ Tử Du rất ngượng ngùng, nhưng lại không thể không ngược mặt lên nhìn ông Đàm, thân thiết chào hỏi, “Bác trai.”

Ông Đàm gật gật đầu, gương mặt hiền hòa khó giấu nổi vẻ vui mừng, “Song sinh hai bé trai?”

“Dạ.”

Ông Đàm khó nén vui sướng, “Tiểu Du, con thật đúng là công thần của nhà chúng ta (người có nhiều công lao), nhà họ Đàm chúng ta mấy đời đều là con một, rốt cuộc nhân khẩu cũng có thể đông đúc lên rồi.”

Hạ Tử Du bị những lời của ông Đàm làm cho xấu hổ đỏ mặt phải cúi đầu xuống.

Bà Đàm nói, “Đúng rồi, tụi con đã nghĩ ra đặt tên cho hai đứa bé là gì chưa?”

Hạ Tử Du trả lời, “Dạ để Dịch Khiêm quyết định ạ!”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn ba mình, “Ba, chuyện đặt tên này con đành giao cho ba vậy!”

Ông Đàm có vẻ hơi vui sướng hỏi lại, “Giao. . . .Giao cho ba sao?”

Bà Đàm gật đầu, “Đúng vậy đó, Dịch Khiêm nói là để ông đặt tên cho cháu nội đấy.”

“Tốt, tốt. . . .” Ông làm vui vẻ đến gật đầu liên tục, “Tôi sẽ đi tra từ điển ngay bây giờ đây. . . . Tôi đi, bà mau đẩy tôi đến phòng sách đi!”

“Được.”

Nhìn ông bà Đàm vui vẻ giống như hai đứa trẻ còn chưa lớn mà rời đi, Hạ Tử Du không nhịn được kéo kéo áo Dịch Khiêm, “Tại sao anh biết chuyện nhờ ba mẹ anh chuyện đặt tên thì ông bà sẽ vui vẻ như thế?”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du ngồi lên đùi mình, “Chỉ cần là chuyện làm cho hai đứa cháu trai, hai người ấy đều sẽ vui vẻ như thế. . . . Huống chi, anh cũng không có thời gian mà đi nghiên cứu chuyện đặt tên đâu, nhờ họ là một chuyện rất đúng đắn.”

Hạ Tử Du tức tối quay mặt đi, vênh môi ên lán anh, “Anh bận đến thế sao? Thậm chí cả thời gian đặt tên cho con mà cũng không có ư!”

Đàm Dịch Khiêm rử rỉ bên tai Hạ Tử Du, “Nếu anh có thời gian để hao tâm tốn sức vào việc đặt tên cho hai đứa bé, chi bằng để dành nó lại cho anh và em. . . .Em biết đấy, tạo chút chuyện cho hai ông bà già họ làm, thì họ sẽ không suốt ngày canh chừng chuyện anh và em ngủ cùng phòng nữa.”

“Hả. . . .”

Mặt của Hạ Tử Du lập tức hồng đến tận mang tai. Trời ạ, đây chính là nguyên nhân mà anh nói là không có thời gian à? Chính là vì bận cái này sao.

“Anh. Anh. Đàm Dịch Khiêm, em cảnh cáo anh, anh mà dám trước mặt mọi người không nghiêm chỉnh đứng đắn, thì em sẽ chủ động nói với mẹ anh chúng ta cần kéo dài thời gian ngủ riêng ngay lập tức đấy.”

Về mặt của Dịch Khiêm lập tức lạnh xuống, “Em dám!”

Hạ Tử Du hất mặt lên nói, “Anh cứ thử xem!”

Đàm Dịch Khiêm lựa chọn thỏa hiệp, “Được rồi, bà xã, đừng nóng giận mà. . . .Chuyện gì cũng có thể bàn bạc lại mà.”

Đưa Hạ Tử Du đi khám thai hết cả buổi sáng, buổi chiều Đàm Dịch Khiêm phải đến công ty làm việc.

Hai ông bà Đàm sau khi được nhờ chuyện đặt tên cho hai đứa cháu nội vẫn còn đang ở trong phòng sách, ngay cả bữa trưa cũng dặn người làm mang đến phòng sách, có thể thấy rằng hai người họ coi trọng hai đứa cháu này thế nào.

Hạ Tử Du nằm chán ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách muốn tìm kênh liên quan đến chuyện nuôi con để xem. Thế nhưng, lúc cô đang tìm kênh có chương trình liên quan đến chuyện nuôi con thì lại vô tình chuyển sang một kênh tin tức.

”. Căn cứ vào tiết lộ của cảnh sát, Đan Nhất Thuần sắp bị tòa tuyên án hai năm lẻ bốn tháng tù giam, luật sư đại diện của Đan Nhất Thuần hiện đang kháng cáo. Kết quả cuối cùng chúng tôi sẽ tiếp tục theo sát và đăng tải một cách nhanh nhất.

Hình ảnh cuối cùng đó là Đan Nhất Thuần hiện giờ đã cắt tóc ngắn và đứng ở trước tòa án.

Không còn sự đoan trang tao nhã thường ngày nữa, nhan sắc tuyệt mỹ của Đan Nhất Thuần trong những ngày bị giam cầm cũng trở nên tiêu tụy không chịu nổi, trên mặt rõ ràng còn có vết máu bầm vẫn chưa tan, thân thể cũng gầy yếu giống như tờ giấy Nhìn tổng thể, cô ta giống như một ngôi sao xinh đẹp rực rỡ trên bầu trời vừa rơi xuống.

Khổng hiểu sao lại cảm thấy có chút thương xót, Hạ Tử Du đột ngột nhớ lại đoạn đối thoại lúc trước của chị Dư và bà Đàm.

Nghe cách nói chuyện của chị Dư, Đàm Dịch Khiêm dường như sẽ không để Đan Nhất Thuần được sống yên ổn trong tù.

Căn bản thì cô không nên đồng tình với Đan Nhất Thuần, đây là một người phụ nữ hai mặt, mấy lần hãm hại sau lưng cô, thậm chí còn gián tiếp giết chết đứa con của cô và Đàm Dịch Khiêm. . . .

Nhưng mà vào giờ phút này, nhìn thấy cô ta rơi vào kết cục như ngày hôm nay, không ngờ cô lại động lòng trắc ẩn với cô ta.

Thật ra thì, nếu quy tội cho ai đã khiến cô sảy thai lần trước, thì đầu sỏ chân chính gây ra mọi chuyện chính là cô.

Tất cả mọi người đều có thể nói là đã gián tiếp khiến cô sảy thai, nhưng một người làm mẹ như cô vẫn không thể nào trốn tránh trách nhiệm được.

Nếu đúng như những gì chị Dư đã nói, nếu lúc đó cô có thể nghĩ đến bản thân mình đang mang thai, tỉnh táo mà ngồi ở nhà chờ Dịch Khiêm thêm mấy phút nữa, có lẽ bi kịch sau đó cũng không xảy ra.

Nghĩ đến đó, Hạ Tử Du cầm điện thoại lên gọi đi.

Đầu bên kia vừa nhắc máy đã vang lên giọng nói cung kính của Aston, “Bà tổng giám đốc!”

“Aston, tôi xem bản tin thấy Đan Nhất Thuần bị phán hai năm bốn tháng tù giam. Tôi muốn mời luật sư chống án cho Đan Nhất Thuần, cái thắng trận này cho cô ấy, giảm bớt án tù của cô ấy xuống.”

Aston là luật sư toàn năng nổi tiếng của Mỹ, cô tin chắc rằng, với năng lực của Aston chắc chắn sẽ giúp được cho Đan Nhất Thuần.

Aston do dự nói, “Vấn đề này thì Bà Đàm, cô nên biết, cô Đan rơi vào kết cục như ngày hôm nay là do cô ta gieo gió gặt bão, tôi không có cách nào làm trái với lệnh tổng giám đốc đã giao, cho nên tôi không thể làm luật sư chống án cho cô Đan được.”

Hạ Tử Du nhỏ nhẹ nói, “Về phần Dịch Khiêm anh cứ yên tâm, tôi sẽ nói với anh ấy.”

“Nhưng.”

“Tối nay tôi sẽ thuyết phục anh ấy, cứ tin tôi.”

“Được rồi, tối nay tôi sẽ sắp xếp tài liệu của cô Đan, đợi cô thuyết phục được tổng giám đốc, ngày mai nhất định tôi sẽ cãi thắng phiên tòa này cho cô Đan.”

“Được, vậy xin nhờ anh.”

Kết thúc trò chuyện, Hạ Tử Du thoáng thở phào nhẹ nhõm thay cho Đan Nhất Thuần.

Gần tối, Đàm Dịch Khiêm về nhà rất đúng giờ.

Mới vừa bước vào phòng khách, thì nhìn thấy người phụ nữ bé nhỏ của anh, anh lập tức bước đến bên cô.

Anh ném chìa khóa xe và cặp tài liệu sang một bên, lập tức ôm lấy vợ yêu dù đang mang thai nhưng vòng eo vẫn không thấy béo lên.

“Bà xã, sao hôm nay em ngoan vậy, lại ngồi đợi ông xã em về?”

Hạ Tử Du cũng ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, dịu dàng nói, “Em đang nhớ anh, cho nên muốn gặp anh sớm hơn thôi.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên đôi môi cô, “Thật khéo ăn nói!”

Hạ Tử Du nhỏ giọng nói, “À này. Ông xã, Ngôn Ngôn tối nay đi cùng viện trường đến tham gia một buổi tiệc mừng thọ rồi, bác trai cũng đến nhà bạn già Bác An của bác ấy để bàn chuyện đặt tên cho hai đứa cháu, cho nên, nay chỉ ở nhà tối có hai người chúng ta thôi.”

Con người đen của Đàm Dịch Khiêm lóe sáng, “Bà xã, ý em là.”

Hạ Tử Du chậm chạp rũ mắt xuống, cả người dường như là cố ý lại hình như là vô tình cọ vào người anh, khuôn mặt đỏ lên khẽ nói, “Chúng ta về phòng rồi nói tiếp.”

“Anh cũng đang có ý đó.”

Ôm ngang eo cô, sau đó Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lên.

.

Trong phòng ngủ, Hạ Tử Du bị bạn nào đó nóng nảy đặt trên cái giường lớn trắng muốt.

Hiếm khi thấy cô chủ động, lúc anh áp lên người cô, cô cũng đã bắt đầu giúp anh nới lỏng cà vạt, cởi cúc áo sơ mi.

Đợi đến lúc cả hai không còn mảnh vải nào trên người, Đàm Dịch Khiêm đang cúi đầu vùi trước ngực Tử Du bỗng ngẩng đầu lên, tròn mắt đen cảnh giác nheo lại, “Bà xã, anh nhớ không lầm, lần trước lúc em làm được nửa đường rồi bỏ chạy, hình như em cũng nhiệt tình như thế này.”

Hạ Tử Du lập tức quàng cổ Đàm Dịch Khiêm thật chặt, dùng giọng êm ái quyến rũ mà nói, “Chuyện lần trước em cũng đã bị anh ‘phạt’ rồi còn gì, huống chi lúc đó là vì nghĩ cho con trong bụng mà. Bây giờ em bé cũng đã được bốn tháng rồi, bác sĩ nói là có thể thả lỏng một chút.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm trở nên sắc bén, “Phải không?”

Hạ Tử Du chủ động vít đầu Đàm Dịch Khiêm xuống, trao cho anh một nụ hôn nóng bỏng.

Đàm Dịch Khiêm giờ phút này lấy đầu ra lý trí mà đi tra cứu mục đích của Hạ Tử Du nữa, từ bị động biến thành chủ động, ngay lập tức để Hạ Tử Du nghiêng người sang một bên, muốn dùng tư thế an toàn nhất để tiến hành.

Ai ngờ, đúng vào thời khắc mấu chốt này Hạ Tử Du ghé vào tai Dịch Khiêm, nhẹ giọng thì thầm, “Ông xã, muốn đổi tư thế khác không. Em ở trên, anh ở dưới.”

Lúc hơi thở phả ra lúc nuốt vào của cô khi nói chuyện với anh đã khiến cho dục vọng của anh lên đến cực điểm, cả người anh nhần nhịn đến căng thẳng hỏi, “Em chắc chứ?”

“Dạ, dạ.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi nở một nụ cười tà ác, “Em học cái xấu rồi.”

Hạ Tử Du mê hoặc nói, “Không phải là học từ anh mà ra à.”

Đàm Dịch Khiêm điều chỉnh tư thế của cả hai, để cô ngồi ở trên, anh nằm ở dưới, cũng muốn xem thử người phụ nữ hay xấu hổ này tối nay có thể thể hiện được cái gì với anh.

Mặc dù trong lòng có mục đích riêng, nhưng mà bây giờ nhìn thấy cái thứ oai phong hùng dũng hiên ngang đầy khí phách kia, hình như là còn to hơn bình thường mấy phần, cô nuốt nghẹn nước bọt trong họng xuống, xấu hổ quay mặt đi, sau khi điều chỉnh cho mình biểu cảm e thẹn, cô nhìn lại anh một lần nữa, cười hì hì nói, “Hay là chúng ta chơi một trò chơi đi!”

Đàm Dịch Khiêm rất có hứng thú nhú mày, “Sao?”

Hạ Tử Du cầm cái cà vạt bên cạnh lên, ngượng ngùng nói, “Tối nay để em làm cho. Anh không cần làm gì cả.”

Khóe miệng Đàm Dịch Khiêm cười cười, mặc cho người phụ nữ của anh thể hiện.

Ngay sau đó Hạ Tử Du dùng cả vạt trời chặt hai tay của Đàm Dịch Khiêm lên đầu giường.

“Bà xã, em còn biết chơi cả món này sao?” (=) editor cuồng tiếu)

Tròng mắt đen tràn ngập dục vọng mê ly nhìn một Hạ Tử Du đầy mê hoặc trước mặt, rõ ràng rất là hài lòng với biểu hiện giờ phút này của Hạ Tử Du.

Sau khi trời thật chặt anh xong, cô nhún nhó nói, “Ông xã, trước khi bắt đầu, em có thể xin anh một chuyện được không?”

“Em nói đi.”

Lúc này, chính là thời điểm tốt nhất để nói chuyện với Đàm Dịch Khiêm.

Giây phút này Hạ Tử Du dùng ngón trỏ mang theo đầy ma lực trượt xuống dọc theo lồng ngực của Đàm Dịch Khiêm, dùng giọng nói quyến rũ nói, “Anh có thể giảm bớt hình phạt cho Đan Nhất Thuần không?”

Đàm Dịch Khiêm đáp lại vô cùng dứt khoát, “Không thể! !”

“Ông xã. Tuy Đan Nhất Thuần đã phạm sai lầm, nhưng mà cô ấy cũng đã bị dạy cho một bài học rồi.”

“Cô ta rắp tâm bắt lương.”

“Ông xã, cho thêm cô ấy một cơ hội nữa thôi. Bản án hai năm tù với cô ấy là quá nặng, hơn nữa, em cũng biết rõ anh sẽ không cho cô ấy sống yên ổn trong tù.”

Sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm lạnh hẳn đi, “Bây giờ anh không muốn nói chuyện này với em.”

Hạ Tử Du làm ra vẻ rất mất mát, “Vậy được rồi, nếu không muốn nói, em cũng không thèm nghe anh nói nữa.” Vừa nói Hạ Tử Du liền bắt đầu nhặt quần áo lên mặc vào.

Đàm Dịch Khiêm động đậy muốn thoát ra, nhưng hai tay đang bị trời chặt ở đầu giường, nhìn cô đang mặc quần áo ở lên người, anh nghiêng răng nói, “Hạ Tử Du! !”

Hạ Tử Du buộc mình phải liếc tới bộ phận tá ác nào đó, nhìn thấy cái trạng thái đang thẳng tắp kia, cô nói rất bất đắc dĩ, “Xin lỗi, em không giúp được anh rồi.”

Đàm Dịch Khiêm cố giả vờ, ra lệnh cho cô, “Lên đây! !”

Hạ Tử Du dùng giọng buồn bán mặc cả nói với anh, “Vậy anh phải đồng ý với em giảm hình phạt cho Đan Nhất Thuần đi.” (haizz, kg bít TD là tốt bụng hay là ngu muội đây, sau bao nhiêu bận thê thảm vẫn chưa tỉnh ngộ)

Giọng điệu Đàm Dịch Khiêm rất kiên quyết, “Không có thương lượng gì hết! !”

Hạ Tử Du cài lại từng chiếc nút trên áo, “Vậy tổng giám đốc Đàm hãy tự cầu phúc cho mình đi.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng lặp lại một lần nữa, “Hạ Tử Du, em dám! !”

Hạ Tử Du hoàn toàn không để lời nói của Đàm Dịch Khiêm vào tai, mặc quần áo tử tế xong quay người đi thẳng.

Lúc Hạ Tử Du sắp mở cửa phòng rời khỏi, Đàm Dịch Khiêm rút cuộc thỏa hiệp thốt lên, “Anh đồng ý với em.”

Hạ Tử Du lập tức xoay người, tròng mắt lóe sáng, “Có thật không?”

Hơi thở của Đàm Dịch Khiêm đúng là đã vì kiềm chế mà trở nên rối loạn, “Em đến đây mau.”

Hạ Tử Du chậm rãi đi tới, không dám khẳng định hỏi lại, “Anh vừa mới nói là đồng ý với em sao?”

“Đúng. . . .Ngồi lên đây.”

Hạ Tử Du cảnh giác nói, “Em làm sao biết được anh có nuốt lời hay không?”

Trần Đàm Dịch Khiêm đã vã ra lấm tẩm mồ hôi, giọng nói cũng không còn kiên nhẫn nổi nữa, “Có muốn anh cam kết bằng giấy trắng mực đen cho em không?”

Hạ Tử Du cười cười xấu hổ nói, “À, không cần đâu. . . . Em tin anh, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ nuốt lời với em cả.”

“Ngồi lên!”

Nhìn vật nam tính đang đứng thẳng của anh, Hạ Tử Du không nhịn được nuốt nước miếng ực ực, cứ như thế mà ngồi lên nó à?

“Nhanh lên. . . .”

“Được rồi, anh đừng giục em. Để cho em suy nghĩ một tí xem nên ngồi như thế nào đã chứ.” Trời mới biết, trên phương diện này cô đúng là chẳng có tí kinh nghiệm nào.

Bỗng dưng, cô bò lên giường, đưa tay cầm lấy của anh, từ từ ngồi xuống.

“Ừm.....Hừ.” Anh không kiềm được bật lên tiếng rên.

Cô hơi giật mình, “Không phải như vậy sao?”

“Là như vậy, nhưng trước tiên em phải cỡi trối cho anh ra trước.”

Nếu mục đích đã đạt được, đương nhiên cô sẽ cỡi trối cho anh.

Được thả ra, anh bỗng giống như dã thú, anh đè cả người cô xuống, sau đó bắt động tác lên xuống.

Hôm sau, tại “Đàm thị”.

Lúc Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng làm việc, Aston sớm đã đợi anh ở trong phòng.

“Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi sau bàn làm việc hỏi, “Chuyện gì?”

Aston đi đến trước bàn làm việc của Dịch Khiêm, khúm núm nói, “Là vậy, sáng nay bà tổng giám đốc có gọi điện cho tôi, cô ấy nói. Cô ấy nói là ông đã đồng ý để tôi ra mặt lên tòa cãi trận này cho cô Đan.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Ừ.”

Aston hơi giật mình kinh ngạc, “Tổng giám đốc, ông định bỏ qua cho Đan Nhất Thuần?” Thế này hình như không giống tác phong của tổng giám đốc.

Đàm Dịch Khiêm lãnh đạm nói, “Không, giúp cô ta giảm hình phạt xuống còn một năm. . . . Nhưng trong một năm này, tôi muốn cô ta ở trong tù lại tiếp tục phạm tội.” (ọc ọc, quá dễ sợ)

Một chiều này.

Cao, thật sự là quá cao tay! !

Coi như xử một năm, chỉ cần Đan Nhất Thuần ở trong tù phạm tội nữa, nếu như không bị nhốt thêm vài năm, đoán chừng cũng sẽ không dễ gì mà ra tù như thế.

Aston cúi đầu, “Vâng, tôi sẽ đi làm.”

Đàm Dịch Khiêm phẩy tay ý bảo cấp dưới đi ra ngoài.

Lúc Aston xoay người đi ra không hiểu sao lại cảm thán.

‘Hồi thế gian tình là gì’, chắc chắn đúng là vô quá tay có móng tay nhọn không sai, mặc dù tổng giám đốc không thay đổi kết quả trừng phạt Đan Nhất Thuần, nhưng cũng là rất dụng tâm suy tính sâu xa chỉ vì không dám làm trái với ý bà xã. Bà tổng giám đốc đúng thật là có kỹ thuật thu phục chồng!

.

Vì hôm nay là chủ nhật, từ lúc sáng sớm Hạ Tử Du đã ở trong vườn chơi với Liễu Nhiên.

Lúc này Liễu Nhiên đang ngồi trên bãi cỏ, cầm bút vẽ đang hoàn thành bài tập vẽ cơ bản mà cô giáo giao cho.

Hạ Tử Du đang ngồi trên ghế mây lười biếng phơi nắng.

“Cậu chủ.”

Tiếng người giúp việc gọi khiến Hạ Tử Du ngẩn người.

Quay mặt lại, cô nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang đi về phía họ.

Nhớ lại lúc sáng sớm cô tỉnh dậy anh đã đến công ty, sợ anh sẽ giận mình, cô lập tức đứng lên, cười cười nịnh nọt với anh.

“Ba.”

Liễu Nhiên bỏ bút vẽ xuống, vui vẻ chạy đến ôm chân Đàm Dịch Khiêm như mỗi khi cô bé nhìn thấy anh.

Đàm Dịch Khiêm khom người ngồi xuống, không biết đã nói với Liễu Nhiên cái gì, Liễu Nhiên ngay lập tức nhặt bút vẽ và khung ảnh lồng kính lên, sau đó đi ra khỏi vườn hoa với người giúp việc.

Trong khu vườn hoa rộng lớn chỉ còn hai người bọn họ.

Hạ Tử Du không hiểu sao lại cảm thấy gió lạnh thổi vù vù qua người, thấy anh cất bước đi về phía cô, cô theo bản năng bước lùi về phía sau.

Nhưng nào ngờ, anh bước ba bước thành hai nhanh tay bắt lấy cô ôm chặt vào lòng.

Hạ Tử Du cười hì hì, “Ông xã.”

Sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm không nhìn ra một chút cảm xúc nào, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhỏ giọng hỏi, “Chuyện tối hôm qua anh phải tính sổ sòng phẳng với em mới được!”

Lo sợ bị anh ăn tươi bởi một trận nữa, cô lấy hết dũng khí, lồm bồm nói, “Gì chứ? Bình thường anh cũng toàn ép em nghe theo sự điều khiển như thế còn gì.” Nếu như phải tính sổ mấy cái này, nợ nần cô cần tính với anh, chỉ sợ rằng tính mãi cũng không xong.

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười cười, “Biết là mình đã làm sai, cho nên lớn tiếng dọa người?”

Hạ Tử Du từ từ cụp mi xuống, “Em chỉ mong mỗi người đều có một cơ hội hối cải để làm lại từ đầu mà thôi.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên đôi mi dày và dài của cô, “Anh thật hết cách với em, anh đã bảo Aston đi xử lý chuyện kháng án rồi.”

“Có thật không?”

“Lời của bà xã đại nhân làm sao mà anh dám không nghe chứ?” Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Cảm ơn ông xã!”

Đàm Dịch Khiêm từ tốn nói, “Mẹ anh gọi điện nói là áo cưới đã chọn xong rồi. Bây giờ muốn đi xem thử với anh không?”

Hạ Tử Du kinh ngạc hỏi, “Anh về sớm như vậy chỉ là vì muốn đi thử áo cưới với em?”

Đàm Dịch Khiêm thâm tình nói, “Dĩ nhiên, mỗi một cột mốc quan trọng trong cuộc đời em, anh đều muốn tham dự.”

Sống mũi cay cay, Hạ Tử Du nghèn nghẹn nói, “Ông xã, anh thật tốt.”

.

Đàm Dịch Khiêm dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua cho Đan Nhất Thuần.

Về phần Hạ Tử Du tại sao lại tin tưởng Đàm Dịch Khiêm sẽ giúp Đan Nhất Thuần? Đó là vì Hạ Tử Du vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được Đàm Dịch Khiêm đối đãi với người khác luôn rất tàn nhẫn, bởi vì anh đã đem tất cả mọi sự ảm áp trong cuộc đời này dành hết cho cô.

238. Chương 238 : Cực Hạn Cực Chiêu & Lòng Dạ Nhỏ Nhen

Áo cưới của Hạ Tử Du là do nhà thiết kế người Mỹ gốc Hoa nổi tiếng VeraWang thực hiện, không chỉ phù hợp với đường cong của người Phương Đông, vì phối hợp với cái bụng mang thai bốn tháng đã nhô lên của cô, nhà thiết kế VeraWang còn cố ý tạo những nếp uốn mềm mại trên eo, nhìn vào cô cứ như người không có mang thai, những đường cong lung linh lộ rõ.

“Ông xã, cái này nhìn có đẹp không!”

“Đẹp lắm.”

“Còn cái này thì sao?”

“Cũng rất đẹp.”

Hạ Tử Du đang nhấc làn váy cưới trắng tinh nghe thế không nhìn được mà nhú mày, “Cái nào anh cũng bảo là đẹp, vậy thì em chọn cái nào?”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, ôm cô vợ xinh đẹp đang bấu môi vào lòng, “Vậy cái này đi. Dù sao thì bà xã anh đã xinh đẹp sẵn rồi, mặc cái nào cũng xinh đẹp hết.”

Cô bị anh khen đến mức xấu hổ, “Đáng ghét.”

Lúc hai vợ chồng còn đang chàng chàng thiếp thiếp thử đồ trong căn phòng rộng lớn tại nhà họ Đàm, thì cánh cửa bị đẩy ra có một bóng dáng phụ nữ bước vào.

Người đến là Đàm Tâm, nhìn thấy hình ảnh Dịch Khiêm đang ôm hôn Hạ Tử Du, Đàm Tâm lập tức bước lùi ra khỏi phòng, lúng túng nói, “Ôi, thật ngại quá, chị cứ tưởng chỉ có một mình Tử Du ở trong này.”

Hạ Tử Du vội vàng đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, hỏi nhưng không chắc chắn, “Là chị anh, chị ấy về rồi sao?”

Đàm Dịch Khiêm chẳng ngại ngần gì vẫn ôm Hạ Tử Du vào lòng, “Vào đi!”

Giây tiếp đó, Đàm Tâm xuất hiện trong tầm mắt của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lễ phép lên tiếng chào hỏi, “Chị Tâm.”

Nhìn thấy dáng vẻ Hạ Tử Du mặc áo cưới, đầu tiên là Đàm Tâm bị dáng vẻ xinh đẹp lúc này của Hạ Tử Du làm cho kinh ngạc, ngay sau đó lại sững sờ nhìn bộ váy cưới hở vai ưu nhã trên người Hạ Tử Du.

Đôi lông mày anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm nhíu lại, “Chị về rồi?”

Lúc này ánh mắt ngơ ngàng vẫn không rời chiếc áo cưới của Đàm Tâm biến mất, chậm rãi nói, “Ừ, vừa mới xuống máy bay.”

Đàm Dịch Khiêm hồ hững hỏi, “Có thu hoạch được gì không?”

Khuôn mặt Đàm Tâm khó giấu được vẻ buồn bã rũ rèm mi cong xuống, “Chị ở lại Riyadh gần một tháng, anh ấy vẫn không chịu gặp chị.”

Mọi người ở đây đều biết anh ấy mà Đàm Tâm đang nói đến là ai.

Giọng điệu của Đàm Dịch Khiêm như vừa an ủi nhưng lại hàm ý như có điều nhắc nhở cho Đàm Tâm nhận biết, “Tính cách của cậu ấy chị biết rất rõ.”

Dường như rất uất ức, giọng nói của Đàm Tâm đột nhiên trở nên nghẹn ngào, “Chị biết. . . .Chị biết rất rõ. . . .Chị biết rất rõ là bây giờ anh ấy không yêu chị, cũng không vui khi gặp chị, nhưng mà chị không bỏ được. . . .Dịch Khiêm, chị không thể nào buông tay được.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Cả người dựa lên tường, nước mắt đã trượt ra khỏi hốc mắt của Đàm Tâm, giọng cô càng thêm buồn bã, “Chị biết rất rõ không thể miễn cưỡng được, cho nên chị đã rất cố gắng khiến anh ấy yêu chị, nhưng mà tại sao anh ấy lại lạnh lùng với chị như thế, ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho chị?”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm mặt nhìn Đàm Tâm.

Hạ Tử Du đứng lúc này vỗ nhẹ vào Đàm Dịch Khiêm, “Để em nói chuyện với chị ấy một lát, anh không phải là còn chuyện ở công ty cần giải quyết à?”

Đàm Dịch Khiêm dường như cũng chẳng có hứng thú tham gia vào chuyện tình cảm này, anh hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du, “Được, ở nhà phải để ý cẩn thận, chiều anh sẽ về sớm với em.”

Hạ Tử Du cười ngọt ngào, “Dạ.”

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm đi ra ngoài.

Đàm Tâm đưa tay lau đi nước mắt đang vòng quanh hốc mắt, áy náy, “Thật xin lỗi, em và Dịch Khiêm cũng sắp kết hôn rồi, lúc này chị không nên mang chuyện tình cảm của mình ra để khiến hai người cảm thấy xui xẻo.”

Hạ Tử Du đi tới bên cạnh Đàm Tâm, nhẹ nhàng dìu cả người mềm nhũn của Đàm Tâm, cô lo âu hỏi, “Chị không sao chứ?”

Đàm Tâm sững sờ nhìn Hạ Tử Du, chưa xốt nói, “Tử Du, em có biết không, chị thật sự rất hâm mộ em khi nhìn thấy dáng vẻ của em khi mặc áo cưới. . . .Có thể cùng người đàn ông mình yêu đi vào thánh đường làm lễ kết hôn, đó đúng là một chuyện hạnh phúc và tốt đẹp biết bao.”

Hạ Tử Du an ủi, “Rồi chị cũng sẽ có một ngày như thế, nhất định sẽ có.”

Đàm Tâm lắc đầu thật mạnh, “Không. . . .Chị mãi mãi sẽ không chờ được ngày đó đến, bởi vì người đàn ông chị yêu cả đời này sẽ không bao giờ lấy chị.”

“Có lẽ Robert không phải là người đàn ông mà ông trời đã sắp xếp cho chị.”

Người Đàm Tâm trượt dọc theo vách tường xuống, cô cắn môi thật chặt, đau khổ nói, “Nếu như anh không phải là người đàn ông mà định mệnh dành cho chị, tại sao lại xui khiến cho chị và anh ấy gặp nhau?”

Lời nói của Đàm Tâm khiến cho Hạ Tử Du nhớ về quá khứ

Đúng vậy, khi đó cô cũng đã từng hỏi ông trời, trong lòng cô khi đó cũng trôi nổi không định hướng giống như Đàm Tâm lúc này. . . .

Hạ Tử Du cũng cúi người ngồi xuống theo, cố gắng an ủi, “Em tin rằng rồi mọi chuyện sẽ khá hơn thôi.”

Nước mắt Đàm Tâm như trên châu đứt dây từng hạt lăn dài rơi xuống mặt đất, cô nghẹn ngào nói, “Trong những năm qua chị cũng tự an ủi mình như thế. . . .Chị nói, tất cả rồi sẽ tốt hơn, anh ấy không yêu mình thì mình sẽ làm cho anh ấy từ từ yêu mình, chỉ cần mình có thể giữ vững tình cảm của mình dành cho anh ấy, cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày khiến anh ấy cảm động. . . .”

Hạ Tử Du không nói gì, bởi vì cô hiểu được trong chuyện tình cảm người ngoài cùng lắm chỉ có thể đồng cảm chứ không giúp gì được.

Đàm Tâm đột nhiên níu lấy cánh tay Hạ Tử Du, cô khẩn cầu nói, “Tử Du, chị biết quan hệ của em và anh ấy rất tốt, chị có thể nhờ em nói vài lời với Robert giúp chị được hay không. . . .Chị không ép anh ấy nhất định phải ở bên chị, nhưng chị hy vọng anh ấy đừng tuyệt tình với chị như thế, ít nhất hãy cho chị một cơ hội để chị sống chung với anh ấy, cho dù là một ngày, một tháng. . . .Nếu như có được cơ hội này rồi mà anh ấy vẫn thờ ơ với chị như cũ thì chị sẽ không dây dưa với anh ấy nữa đâu. . . .”

Hạ Tử Du do dự, “Chị Tâm, em. . . .”

Đàm Tâm khẩn trương nắm chặt tay Hạ Tử Du, “Có phải em vẫn còn trách chị trước kia đã đối xử rất tồi tệ với em không?”

“Không phải, chị Tâm.”

Một Đàm Tâm từ trước đến nay vẫn vênh vác tự đắc thế nhưng giờ phút này lại khiêm nhường nói, “Chị van xin em hãy giúp chị một lần . . . Chị biết chắc rằng Robert sẽ nghe lời em nói mà.”

Lời của Đàm Tâm khiến Hạ Tử Du thoáng ngỡ ngàng.

Đàm Tâm nhận ra mình đã nói lỡ lời, vội vàng sửa lại, “Cả em và Dịch Khiêm đều là bạn tốt nhất của anh ấy, nhưng Dịch Khiêm sẽ không nhúng tay vào chuyện của chị và Robert. Cho nên, chị chỉ có thể kỳ vọng vào em sẽ giúp chị thôi Chị mong em có thể thuyết phục Robert đồng ý ở chung với chị một thời gian, cho dù kết quả có như thế nào đi chăng nữa, chị sẽ mãi mãi biết ơn em.”

“Em.”

“Chị van xin em đấy, Tử Du.”

“Chị Tâm, không phải là em không muốn giúp chị, nhưng mà chuyện tình cảm.” Cô thật sự rất muốn làm gì đó để giúp Đàm Tâm, bởi vì lúc này Đàm Tâm cũng đang phải chịu đựng nỗi đau đớn mà cô đã từng trải qua, cô không đành lòng nhìn thấy Đàm Tâm như thế.

Thấy Hạ Tử Du khó xử cùng cực tuyệt, rốt cuộc Đàm Tâm cũng từ từ buông Hạ Tử Du ra, cả người cô mềm nhũn, dường như trong nháy mắt đã mất hết sạch toàn bộ sức sống.

Không có cách nào để giúp đỡ Đàm Tâm, Hạ Tử Du cảm thấy thật áy náy, “Chị Tâm, hay là em đỡ chị về phòng nghỉ một chút nhé.”

Đàm Tâm tựa vào tường, trông mắt đã không còn tiêu cự ngầy ngò nhìn về phía trước, sững người nói, “Chị gặp Robert năm đó 22 tuổi, anh ấy nhỏ hơn chị hai tuổi. Lúc chị mới quen với anh ấy, anh ấy thật sự rất thích chị, anh ấy đối với chị rất tốt, biết cách làm cho chị vui, vào ngày sinh nhật chị còn mua quà tặng chị. . . .Chị biết rõ anh ấy là một play boy, chị rất ngốc, vẫn cứ không thể khống chế được bản thân mà tiếp tục lún sâu vào, ngày thứ hai sau khi xảy ra quan hệ với anh ấy, chị còn ngu ngốc mà hỏi anh ấy, bao giờ thì anh ấy có thể cưới chị. . . . Nhưng chị thật không ngờ, anh ấy lại nói với chị, anh ấy cho rằng chuyện tình cảm một khi đã gặp nhau rồi thì cũng có thể chia tay, anh ấy chỉ có hứng thú đối với phụ nữ, nhưng sẽ không bao giờ rung động thực sự với một ai, cho nên, anh ấy không thể nào kết hôn với chị”

Những lời nói ra vào giây phút này như đang tác động đến nơi đau đớn nhất trong lòng cô, Đàm Tâm dừng một chút nuốt sự uất nghẹn xuống rồi nghẹn ngào nói tiếp, “Khi đó chị rất ngây thơ, cứ thế để cho anh ấy đi, chị cho rằng mình có thể buông bỏ rất dễ dàng Nhưng mà sau đó chị lại có thai. Vì muốn để anh ấy thấy được chị không phải là một đứa con gái dây dưa đeo bám, chị giấu tất cả mọi người đi làm phẫu thuật phá thai, lúc chị nằm trên bàn mổ, trong đầu chị chỉ luôn nghĩ đến anh ấy. Năm thứ ba sau khi chị và anh ấy chia tay, chị có đi tìm anh ấy, lúc đó bên cạnh anh ấy đã có bạn gái mới, chị rất đau khổ, đau khổ bởi vì anh ấy đã hoàn toàn quên mất chị. Mấy năm sau đó, chị không còn dám đi tìm anh ấy nữa, chị đã tự an ủi bản thân mình rằng anh ấy là một kẻ đào hoa lạm tình, cả đời này anh ấy sẽ không thật lòng với một người phụ nữ nào cả, nhưng cho đến khi chị gặp lại anh ấy ở Male lần nữa.”

Trí nhớ của Hạ Tử Du bắt đầu hoạt động.

Lúc này nhớ lại, lúc Robert và Đàm Tâm gặp nhau ở Male, hình như cũng là lúc cô gặp lại Đàm Dịch Khiêm.

“Chị vẫn nghĩ rằng cả đời này anh ấy sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào cả, cho nên dù không cam lòng nhưng chị vẫn cam chịu, chị luôn nghĩ, dù cho là cả đời này thì chị vẫn sẽ chờ đợi anh ấy, chị đều cam tâm tình nguyện. . . . Nhưng chị lại không ngờ rằng, khoảnh khắc gặp lại nhau ở Male ấy, lại khiến cho chị hiểu rõ ràng trong lòng anh ấy giờ đây đã có người mà anh ấy yêu sâu đậm.”

Hạ Tử Du cũng đã nhớ ra, lúc đó hình như Robert còn đang say đắm với Đan Nhất Thuần, nhưng mà lúc ấy Đan Nhất Thuần đang là ‘bạn gái’ của Đàm Dịch Khiêm

Lời nói của Đàm Tâm khiến cho Hạ Tử Du xúc động không nguôi, nhưng chuyện khiến cho cô rung động nhất chính là chuyện Đàm Tâm vì Robert mà lặng lẽ đi phá thai.

Cô cũng từng cùng Đàm Dịch Khiêm mỗi người một ngã, từng trải qua nỗi đau mất con nên cô hiểu được nỗi đau đớn này thấu tận tâm can đến cỡ nào.

Nói tới đây, dường như Đàm Tâm cũng không nói được gì nữa, trong đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước chỉ có trống rỗng vô hồn.

Buổi tối.

Hạ Tử Du vẫn còn chìm trong suy nghĩ nên không biết Đàm Dịch Khiêm đã đi vào phòng từ lúc nào.

“Bà xã, đang nghĩ gì đó?”

Cho đến khi chất giọng trầm ấm của Đàm Dịch Khiêm vang lên, lúc này Hạ Tử Du đang ngồi dựa trên giường mới hoàn hồn.

Hạ Tử Du ngẩn ra, “Anh vào lúc nào thế?”

Đàm Dịch Khiêm nâng lên chiếc cằm mềm mại của Hạ Tử Du,, nhẹ giọng nói, “Vừa rồi em có để ý đến anh đâu.”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Em đang suy nghĩ một việc.”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhúm mày, “Đang nghĩ đến chuyện của Đàm Tâm phải không?”

“Anh biết à?”

“Lúc ăn tối hầu như là em không hề động đũa.”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống.

Đàm Dịch Khiêm đỡ nhẹ hai vai Hạ Tử Du, “Bà xã, chuyện tình cảm chúng ta không thể giúp được gì.”

“Nhưng mà em cảm thấy bây giờ chị Tâm đang rất tuyệt vọng.”

“Cho dù có là như thế đi chăng nữa, chúng ta vẫn không làm được gì cả.”

“Chị ấy mong em có thể thuyết phục Robert để hai người có cơ hội được quay lại ở bên nhau bắt đầu lại một lần nữa.”

Đàm Dịch Khiêm híp mắt hỏi, “Chị ấy còn nói gì với em nữa?”

“Chị ấy cũng không có nói gì khác nữa, nhưng mà.” Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Anh biết chuyện Đàm Tâm đã từng vì Robert mà phá thai đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm im lặng không nói.

Hạ Tử Du đột nhiên tức giận nói, “Đàn ông các người đều không có một ai là người tốt cả !”

Trên gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm lúc này giống như một người vô tội tự nhiên bị bịt kín một lớp tro bụi xám xịt.

Hạ Tử Du bi thương nói, “Đàn ông các người toàn là những kẻ ham vui nhất thời, nhưng lại không bao giờ nghĩ đến hậu quả mà mình để lại cho phụ nữ, ghê tởm hơn nữa đó chính là sau khi các người gây ra xong những chuyện này thì lại luôn có cái vẻ tự cao hống hách.”

Đàm Dịch Khiêm cố gắng biện giải cho mình, “Bà xã, chuyện này.”

Không thêm suy nghĩ, Hạ Tử Du vung tay đánh liên tục lên người Đàm Dịch Khiêm, “Anh cũng là một tên bại hoại!” Tuy bây giờ cô đang ở bên cạnh anh nhưng điều đó cũng không có nghĩa là những đau khổ trước kia cô có thể hoàn toàn quên được.

Anh là đàn ông, anh vĩnh viễn không thể tự mình thử trải nghiệm qua cái loại cảm giác đau khổ khi người phụ nữ mang thai hoặc phá thai nhưng lại bối rối vì không có người mình yêu thương ở bên cạnh.

Đàm Dịch Khiêm ôm nhẹ Hạ Tử Du đang cần xả stress vào trong ngực, “Ừ, là anh hư.” Cuộc đời này anh thực sự đã nợ cô quá nhiều.

Hạ Tử Du tựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, dần dần yên tĩnh lại.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên viền mắt hơi ửng hồng của Hạ Tử Du, đau lòng nói, “Tại sao lại khóc nhè rồi hả?”

Hạ Tử Du quệt nước mắt trên mặt một cách rất trẻ con, kiên cường nói, “Còn lâu em mới khóc.”

Đàm Dịch Khiêm buồn cười nhếch môi nói, “Phải, bà xã của anh lòng dạ rất rộng lượng, không có để bụng.”

Hạ Tử Du bị lời nói của Đàm Dịch Khiêm chọc cho cười, đem tất cả nước mắt nước mũi lau hết lên bộ âu phục đắt tiền của anh, “Em muốn phạt anh nửa đời sau này không được làm cho em buồn nữa. Nếu không, nếu không. Em sẽ dẫn theo ba đứa nhỏ đi đến một nơi mà anh vĩnh viễn cũng không tìm thấy!”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày, “Nếu em dám làm vậy, thì cho dù là chân trời góc biển anh cũng bắt về cho bằng được! !”

Hạ Tử Du khinh thường quay mặt đi, “Hừ!”

Đàm Dịch Khiêm bật cười nói, “Anh sẽ dùng nửa cuộc đời còn lại của mình để chứng minh anh quan tâm em nhiều đến mức nào.”

Hạ Tử Du quay lại, hài lòng nhìn biểu hiện thỏa hiệp của anh, “Cái này thì còn tạm được.”

Đúng lúc này, Đàm Dịch Khiêm đẩy Hạ Tử Du ngã lên giường, “Vậy bắt đầu đi.”

“Hả?” Hạ Tử Du nhất thời không phản ứng kịp.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên xương vai của Hạ Tử Du, mập mờ long ngóng nói, “Bây giờ anh sẽ dùng ‘nửa người dưới’ của anh để chứng minh.”

“Á. Đàm Dịch Khiêm, anh là cái đồ vô lại! !”

.

Hôm sau, tại tập đoàn “Đàm thị”.

Trợ lý Anja đi vào phòng làm việc tổng giám đốc, nói với Đàm Dịch Khiêm đang đứng vững vàng trước cửa sổ sát đất, “Tổng giám đốc, cô Đàm đã tới.”

Đàm Dịch Khiêm hờ hững đáp lại, “Ừ.”

Sau đó Anja lui ra ngoài, kế tiếp là Đàm Tâm đi vào phòng làm việc, đứng ở sau lưng Đàm Dịch Khiêm.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng nghiêm túc của Đàm Dịch Khiêm, Đàm Tâm nghi ngờ hỏi, “Dịch Khiêm, có chuyện gì mà không thể nói ở nhà?”

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhú lại đến sát sao, đôi môi mỏng thản nhiên nói, “Chị đã nói gì với cô ấy?”

Đàm Tâm thành thật trả lời, “Chị chỉ mong Tử Du có thể giúp chị thuyết phục Robert.”

Gọng nói của Đàm Dịch Khiêm càng lúc càng lạnh lùng nghiêm nghị, “Chị phải biết là tôi không muốn chị làm thế.”

Tinh thần của Đàm Tâm sụp xuống nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Dịch Khiêm, em có biết không, Robert đã đồng ý cưới bốn người phụ nữ mà ba anh ấy sắp đặt, thời gian kết hôn cũng đã định là một tháng sau hôn lễ của em và Tử Du. Cả chị và em đều biết sở dĩ Robert đồng ý là bởi anh ấy đã không còn kỳ vọng gì vào tình cảm nữa, trái tim anh ấy đã dành cho Tử Du, cho nên sau khi nhìn thấy em và Tử Du hạnh phúc, thì anh ấy cũng cảm thấy cuộc đời này đối với anh ấy đã không còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng

mà chị không muốn nhìn thấy anh ấy như vậy, chị muốn cho anh ấy biết, dù cho trên đời này không có Hạ Tử Du thì vẫn còn có chị.”

“Dù vậy, chị cũng không cần thiết phải cầu xin cô ấy.”

Đàm Tâm không sợ cố chấp nói, “Nhưng mà ngoài cô ấy ra, trên đời này còn ai có thể thuyết phục được Robert?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng cảnh cáo, “Bây giờ cô ấy đang mang thai, tôi không muốn cô ấy phải cả ngày lo chuyện bao đồng! !”

Đàm Tâm cười khê, “Em trai à, e rằng là em không muốn Robert thường xuyên liên lạc với Tử Du thôi? Sự đổ kỵ của em quả thật không nhỏ”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì, quay đi, ánh mắt lại chuyển đến cảnh trí ở bên ngoài cửa sổ.

Đàm Tâm nhẹ nhàng nói, “Em yên tâm đi, chị sẽ không nói gì với cô ấy cả, mãi mãi cô ấy sẽ không bao giờ biết được chuyện Robert yêu cô ấy.”

Dứt lời, Đàm Tâm xoay người bỏ đi.

Đột nhiên Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng thốt lên, “Chuyện Robert tôi sẽ giải quyết ổn thỏa thay chị, chị đừng làm phiền cô ấy nữa!”

“Chị biết rồi.”

Đàm Tâm tiếp tục bước đi.

Cho đến khi trong căn phòng làm việc rộng lớn chỉ còn có mỗi Đàm Dịch Khiêm thì trong tâm trí anh lại hiện lên hình ảnh mà anh vẫn luôn ghi nhớ ở tận đáy lòng.

Vào ngày anh thắng được Kim Trạch Húc và đến tìm cô, tâm trạng cô lúc đó rất kích động, vào thời điểm cô khốn đốn bất lực, cô đã gọi điện thoại cho Robert.

Anh vẫn nhớ như in những gì cô nói với Robert lúc đó ——

Robert? Anh đang ở đâu. . . .Anh đừng bỏ em lại một mình ở chỗ này, em muốn anh đưa em về Riyadh. . . .Có được hay không.

Đó là lần đầu cảm tiên anh nhận ra được sự lệ thuộc và tín nhiệm của cô dành cho Robert, đó cũng là lần đầu tiên anh cảm thấy rất sợ hãi

Anh sợ, anh sẽ mất cô.

.

Bình thường Đàm Dịch Khiêm về nhà đều là buổi chiều, nhưng hôm nay lại về nhà vào giữa trưa.

“Con gái cưng, hôm nay là Chủ nhật, từ sáng đến giờ con đã làm gì rồi?” Sau khi Đàm Dịch Khiêm đưa cặp tài liệu cùng chìa khóa xe cho người giúp việc, liền ôm lấy Liễu Nhiên đã chạy từ trong phòng khách ra chờ anh.

“Dạ, bà nội dẫn Ngôn Ngôn ra vườn hoa chơi ạ.”

“Mẹ không chơi với con à?”

“Dạ, mẹ đang ngủ ở trên lầu.”

Ngủ? Đàm Dịch Khiêm hoài nghi hỏi, “Cả ngày nay mẹ không chơi với con sao?”

“Có ạ, nhưng mà lúc chín giờ hơn mẹ lại đi ngủ rồi ạ!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn đồng hồ đeo tay. Mười một giờ rưỡi rồi!

Ngủ thẳng từ chín giờ sáng cho đến mười một giờ rưỡi? Cũng không phải là quá lâu, nhưng mà hình như cô không có thói quen ngủ giờ này dù rằng hiện tại đang mang thai rất thích ngủ.

Bỗng chốc tim anh đập thành thịch cùng với nỗi bất an tràn ngập trong lòng, Đàm Dịch Khiêm thả Liễu Nhiên xuống, nhẹ giọng nói, “Ba lên lầu xem mẹ thế nào, con ngoan ngoãn chơi ở dưới này, buổi trưa ba ăn cơm với con.”

Liễu Nhiên vỗ tay đồng ý ngay với ba mình, “Được ạ.”

Đàm Dịch Khiêm không yên tâm đi đến tầng hai bây giờ là phòng ngủ của cô.

Đi tới trước cửa phòng, anh gõ nhẹ lên cửa một cái.

Anh kiên nhẫn đợi mấy giây, thì phát hiện ra bên trong có tiếng động nhưng lại không có ai mở cửa.

Anh lại gõ một lần nữa, cửa phòng đang khép hờ từ từ mở ra.

Đàm Dịch Khiêm đi vào, lên tiếng gọi theo thói quen, “Bà xã.”

Hạ Tử Du đang gọi điện thoại, hiển nhiên là không phát hiện ra sự có mặt của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du ngồi trên ghế sofa cười nói vui vẻ, “Dạ, em sẽ chăm sóc mình thật tốt mà, anh cũng thế nhé. . . . Ha ha, hai em bé trong bụng cũng rất nghe lời em, anh không cần lo lắng cho em đâu. Được, bái bai!”

Hạ Tử Du để điện thoại di động xuống, lúc này mới nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đã đứng đằng sau cô không biết từ lúc nào.

“Ồi, ông xã, sao anh về sớm thế?”

Hạ Tử Du đứng dậy, hơi giật mình kinh ngạc khi nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm lúc này.

Đàm Dịch Khiêm ôm cô, dịu dàng nói, “Sao, không thích anh về sớm với em à?”

Hạ Tử Du ôm chặt lấy cổ Đàm Dịch Khiêm, “Đâu có, chỉ là không ngờ đến buổi trưa mà anh lại có thời gian về với em thôi.”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng nói, “Công ty không có việc gì nhiều, nên anh muốn ở bên em và con nhiều hơn.”

Hạ Tử Du dựa vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, bây giờ anh rất ngoan! !”

Đàm Dịch Khiêm đặt cằm mình lên mái tóc trơn mềm của Hạ Tử Du, thương yêu hỏi, “Bà xã, lúc này em gọi điện cho ai mà anh vào phòng cũng không hay biết.”

“Robert đó!”

Đàm Dịch Khiêm hơi nhúm mày, “Không phải là anh đã nói chuyện của Đàm Tâm anh sẽ xử lý sao?”

Hạ Tử Du thành thật khai báo, “Em đâu có gọi điện thoại nói chuyện của Đàm Tâm với Robert đâu, là Robert gọi cho em đấy chứ, hỏi thăm tình trạng của em bé và em bây giờ thế nào.”

Đàm Dịch Khiêm nhúm mày, “Nói chuyện với cậu ta mãi đến hơn hai tiếng đồng hồ?”

Hạ Tử Du bĩu môi lầm bầm, “Này, sao lại giống như điều tra em thế? Còn không phải là do anh hại em tới qua ngủ không ngon sao, khiến em mệt rũ người ra, em định đi lên đi ngủ thì đúng lúc Robert gọi điện đến, nói chuyện một lúc thì em quên hết mệt.”

Gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm sa sầm, “Anh không cho phép em và cậu ta nói chuyện lâu như thế! !”

Hạ Tử Du sững sốt, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm điểm nhẹ lên cái mũi nhỏ xinh của Hạ Tử Du, trầm giọng nói, “Chồng em lòng dạ rất nhỏ nhen đấy em biết không?”

239. Chương 239 : Đùng, Anh Sẽ Vô Nát Lễ Phục Mất

Thời gian trôi qua một cách vui vẻ, chớp mắt một cái chỉ còn ba ngày nữa là đến lễ cưới của Đàm Dịch Khiêm và Tử Du.

Tuy người nhà họ Đàm vẫn chưa tuyên bố lời mời chính thức với giới truyền thông, nhưng phần lớn các phóng viên của những kênh truyền thông lớn cũng đã biết tin đó, đều đang âm thầm dự đoán hôn lễ của bọn họ là bao giờ.

Trong lúc Hạ Tử Du đang đọc tạp chí thì vô tình cô lật đến phần tin tức viết về cô và Dịch Khiêm.

Dường như tất cả những tin tức tiêu cực về cô đều đã rời bỏ cô đi rất xa, lần đầu tiên tất cả trên các báo tạp chí đều dùng từ ‘đăng đúng’ để hình dung về cô và Dịch Khiêm.

Nhìn thấy báo chí đăng tải hình ảnh cô và Dịch Khiêm cùng nhau đi khám thai, không hiểu sao Hạ Tử Du lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ, cô vẫn không nhận được mà ngắm ảnh của Dịch Khiêm trên báo cả buổi rất lâu.

Ông xã của cô thật là đẹp trai vô đối.

Cho dù là trước kia hay hiện tại, anh đều là người đàn ông đẹp trai được cả thế giới công nhận, cô biết anh nhiều năm thế rồi, dường như anh không hề thay đổi một chút nào, đi trên đường mặc dù đeo kính đen cũng có thể khiến rất nhiều người đẹp chú ý, làm cho cô gần đây khi đến bệnh viện chung với anh cũng phải nắm tay anh thật chặt, chỉ sợ người khác không biết anh là ông chồng yêu của cô, miễn cho người khác phải ước mơ.

Còn nữa, anh bạn nào đó thật sự là rất thương yêu cô.

Bây giờ cô nói Đông, anh không dám nói Tây, còn rất phối hợp với cô nữa.

Giống như chuyện hôm trước cô xin anh giúp cho Đan Nhất Thuần, cô đã thấy bản tin trên TV, Aston đã giúp Đan Nhất Thuần cãi thắng phiên tòa đó, cuối cùng thời hạn thi hành án của Đan Nhất Thuần từ ban đầu là hai năm lễ bốn tháng giảm miễn xuống chỉ còn một năm. Cô rất vui khi anh đã thực hiện đúng lời cam kết của anh với cô.

Chuyện ví dụ về việc anh thỏa hiệp với cô còn nhiều lắm, rất nhiều, đột nhiên cô cảm thấy lời của chị Dư nói rất đúng, gặp được anh đó chính là may mắn cả đời của cô.

“Tiểu Du, cười gì vậy?”

Ông Đàm đẩy xe lăn bất thành linh xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đang ngồi trên sofa đắm chìm trong suy nghĩ vội vàng gấp quyển tạp chí lại, lung túng nói, “Dạ, không ạ. . . . Con chỉ là đọc được mấy tin buồn cười thôi.”

Ông Đàm trêu đùa, “Mấy ngày nay trên tất cả trên báo chí đều đăng tin con và Dịch Khiêm sắp tổ chức lễ cưới linh đình, lấy đâu ra chuyện cười chứ!”

Bị ông Đàm nhìn thấu tâm tư, Hạ Tử Du hơi xấu hổ đỏ mặt.

Ông Đàm chợt cười ha hả, “Nóng lòng rồi sao?”

Trên mặt Hạ Tử Du lộ vẻ sượng sùng, “Dạ không ạ.”

“Đừng lo lắng, hôn lễ của con và Dịch Khiêm Tô Di rất căng thẳng, mấy ngày nay đều bận rộn, nhất định là sẽ tiến hành ổn thỏa thôi.”

“Thật sự đã làm phiền đến viện trưởng rồi ạ.”

Ông Đàm từ ái nói, “Bây giờ bà ấy chỉ nghĩ muốn lấy lòng con, như thế thì sau này con mới có thể giao hai đứa cháu trai cho bà ấy trông.”

Người đã già, dần dần sẽ chỉ muốn ngậm kẹo đùa cháu sống qua ngày, cho đến ngày hôm nay vợ chồng ông Đàm cũng chỉ còn mong muốn điều này.

Hạ Tử Du cười nhẹ không nói.

Ông Đàm thân thiết nói, “Đúng rồi, Tô Di có nói với bác tối ngày mai bà ấy sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc chiêu đãi giới truyền thông. Nội dung của buổi dạ tiệc đó chắc là chính thức đưa ra lời mời cho bạn bè phóng viên đến tham gia hôn lễ ngày hôm đó của các con, mục đích của bà ấy làm thế là để tránh tình trạng đám phóng viên chụp trộm ảnh rồi lại gây ra hỗn loạn. Bởi vì buổi tiệc còn có thể sẽ mời bạn bè có quan hệ hợp tác làm ăn với chúng ta và những nhân vật nổi tiếng trong giới chính thương xã hội thượng lưu, cho nên, tối mai, bác và Tô Di đều sẽ tham dự, ngày mai con và Dịch Khiêm cũng không thể vắng mặt được!”

Hạ Tử Du hơi sững sốt rồi đáp, “Dạ. Vâng ạ!”

Ông Đàm vui vẻ nói, “Ngày mai bác cũng sẽ tuyên bố với giới ký giả tên hai đứa cháu trai của bác, để toàn thể giới đều biết đến tên của cháu trai nhà chúng ta hay như thế nào.”

Hạ Tử Du mỉm cười gật đầu, “Dạ.”

-

Los Angeles, trong một quán cà phê sang trọng tao nhã.

Đàm Tâm khuấy nhẹ tách cà phê trong tay, “Chị Dư, tôi vẫn tưởng là chị đã đi Canada rồi!”

Chị Dư thở dài nói, “Thật sự thì tôi định đi rồi, nhưng mà vẫn có mấy việc khiến cho tôi không yên lòng.”

Đàm Tâm ngược mắt lên hỏi, “Chuyện gì?”

Chị Dư chậm rãi nói, “. Hạ Tử Du.”

Động tác khuấy cà phê của Đàm Tâm lập tức khựng lại, nghi ngờ hỏi, “Tử Du làm sao?”

Chị Dư nhìn Đàm Tâm thật lâu, “Cô Tâm, hôm nay cô nhắc đến tên của cô ta có vẻ rất thần nhiên và thân thiện, tôi nghĩ cả cô và bà chủ đều giống nhau, dường như đã đón nhận cô ta.”

Đàm Tâm đón lấy ánh mắt lo lắng của chị Dư, nghiêm nghị nói, “Chị Dư, tôi cảm thấy trước kia tôi đã quá để tâm vào mấy chuyện vụn vặt rồi. Thật ra thì con người của Tử Du rất tốt, từ trước tới giờ tôi luôn có thành kiến với cô ấy chỉ vì Robert thích cô ấy, bây giờ nghĩ lại, trước kia tôi hay nhầm vào cô ấy như vậy nhưng cô ấy chưa bao giờ so đo với tôi.”

Chị Dư nhắc nhở, “Chẳng lẽ cô đã quen chuyện cô ta từng phản bội tổng giám đốc trên tòa án sao?”

Đàm Tâm trả lời, “Tôi không quên, nhưng tất cả đều đã là quá khứ. Ngay từ lúc Dịch Khiêm đưa Tử Du từ Male về để cùng kết hôn, tôi đã biết giữa Dịch Khiêm và Tử Du có hiểu lầm, thật ra thì thành kiến lúc đó của tôi với Tiểu Du nên biến mất, thế nhưng sau khi tôi biết được Robert thích Tử Du, vì bản thân mình, tôi đã đánh mất lý trí, không chỉ làm đóng băng quan hệ của hai chúng tôi, còn xúi giục khiến quan hệ giữa mẹ tôi và cô ấy trở nên căng thẳng, khiến cả nhà họ Đàm nháo nhào không yên!”

Nghe thấy ngữ điệu tự trách của Đàm Tâm, chị Dư lắc nhẹ đầu, “Chẳng lẽ ngay cả cô cũng cho rằng Hạ Tử Du là người phụ nữ thích hợp với tổng giám đốc?”

Đàm Tâm thành thật trả lời, “Tôi không biết cô ấy có thích hợp hay không, nhưng mà Dịch Khiêm yêu cô ấy, Dịch Khiêm cũng chỉ muốn cô ấy mà thôi. Mẹ tôi nói với tôi, nếu tôi còn tiếp tục đối nghịch với Hạ Tử Du nữa kết quả chính là khiến cho tình cảm chị em giữa tôi và Dịch Khiêm càng thêm khúc mắc, cũng sẽ khiến Robert càng chán ghét tôi hơn. Trước kia tôi hay nhầm vào Hạ Tử Du là bởi vì trong mắt tôi tình cảm của Tử Du dành cho Dịch Khiêm là không thật lòng, cô ấy dây dưa với Kim Trạch Húc không rõ ràng, lại cùng với Robert có gì đó mập mờ, cho nên ấn tượng của tôi với cô ấy càng ngày càng tệ. Vậy mà, tôi vẫn luôn hiểu lầm cô ấy, lòng của cô ấy vẫn mãi thuộc về Dịch Khiêm, lúc Dịch Khiêm bị uy hiếp mà xa lánh cô ấy, cô ấy vẫn không màng hết thảy mà lựa chọn giúp Dịch Khiêm, rõ ràng cô ấy có cơ hội giữ lấy bản thân mình ở lại bên cạnh Robert, nhưng cô ấy không làm vậy. Qua chuyện này đã làm tôi nhận ra, tính cách của Tử Du rất cố chấp trong chuyện tình cảm, cho nên, tôi không muốn đối chọi với cô ấy nữa.”

Chị Dư vội giải thích, “Cô Tâm, mọi người đều cho rằng trong chuyện tổng giám đốc bị uy hiếp người có công giúp cho tổng giám đốc nhiều nhất chính là Hạ Tử Du. Không, mọi người đều nhầm rồi,

những thứ đó chẳng qua chỉ là tổng giám đốc cố ý đem toàn bộ công lao chuyển sang cho Hạ Tử Du mà thôi, mục đích đúng là vì để mọi người nhìn Hạ Tử Du với con mắt khác, từ đó tiếp nhận Hạ Tử Du.”

Đàm Tâm không nhin được nói, “Đủ rồi, chị Dư, chuyện của Hạ Tử Du chị đừng nhắc lại nữa. Cho dù là trong chuyện Dịch Khiêm thắng Kim Trạch Húc có công lao của cô ấy hay không, tôi đã không muốn tìm hiểu nó nữa. Tôi khuyên chị tốt nhất là đừng nên nói chuyện của Hạ Tử Du nữa, chị phải biết, Dịch Khiêm không hề thích chị nói sau lưng những chuyện thị phi này.”

Chị Dư nói ra ý nghĩ sâu nhất trong lòng, “Cô Tâm, tôi biết tôi không thay đổi được quyết định của tổng giám đốc, tôi cũng không phải muốn chia rẽ quan hệ giữa tổng giám đốc và Hạ Tử Du, chỉ là tôi rất sợ. Sợ Hạ Tử Du vẫn như trước kia không biết quý trọng, như thế không những sẽ mang đến cho tổng giám đốc vô số phiền phức mà còn có thể tổn thương đến tình cảm của tổng giám đốc.”

“Tôi nghĩ là sẽ không đâu. Kim Trạch Húc và Đường Hân đều đã bị xử tử, sẽ không còn ai quấy nhiễu tình cảm của bọn họ nữa.”

“Nhưng tôi vẫn thấy lo.”

Đàm Tâm an ủi, “Chị đừng lo, tôi nghĩ đã trải qua nhiều chuyện như thế, Hạ Tử Du chắc cũng đã học được cách biết quý trọng rồi. . . .Chị nên đến Canada sớm đi, cố gắng sống cho tốt nữa đời sau của mình.”

Chị Dư gật đầu, “Được.”

Hai người im lặng ngồi được một lát, chị Dư nhẹ giọng nói, “Hôm nay coi như là tôi đến từ biệt cô, tối nay tôi sẽ đi Canada.”

Đàm Tâm gật đầu, “Đi đường bình an.”

Lúc chị Dư sắp đi khỏi tầm mắt của Đàm Tâm thì hình như Đàm Tâm chợt nhớ ra chuyện gì đó liền gọi lại, “Chị Dư, tôi quên nói với chị. Chuyện Đan Nhất Thuần được miễn giảm hình phạt xuống còn một năm là do Tử Du đã cầu xin Dịch Khiêm, chuyện này tôi vô tình nghe Aston nhắc đến Tôi mong chị cũng như chúng tôi xóa bỏ mọi thành kiến, vậy thì nửa đời sau của chị có lẽ sẽ được ở lại nhà họ Đàm.”

Nghe Đàm Tâm nói chuyện Đan Nhất Thuần được miễn giảm hình phạt là nhờ có sự giúp đỡ của Hạ Tử Du thì chị Dư hơi ngẩn người, dường như có phần không thể tin nổi.

Cuối cùng Đàm Tâm nói, “Nói thật, Đan Nhất Thuần ngụy trang trước mặt chúng tôi lâu như thế, hết lần này tới lần khác kích động chúng tôi có thành kiến với Hạ Tử Du, nếu như không phải là Hạ Tử Du rộng lượng, e là chỉ cần một câu nói không thích của Hạ Tử Du thôi Dịch Khiêm sẽ làm cho Đan Nhất Thuần chết rất thê thảm.”

Chị Dư quay lưng về phía Đàm Tâm, bình tĩnh nói, “Tôi có thể đồng ý với cô Hạ Tử Du là người có bản tính lương thiện, nhưng tôi tuyệt đối không đồng ý Hạ Tử Du đã biết quý trọng. Thời gian sẽ chứng minh tất cả, tôi tin rằng có một ngày mọi người sẽ nhận ra Hạ Tử Du vốn không xứng với tổng giám đốc.” (mụ già dở hơi)

Đàm Tâm lắc đầu, “Aizz.”

Chị Dư xoay người bỏ đi.

-

Vào thời kỳ Hạ Tử Du mang thai được bốn tháng rưỡi thì khẩu vị ăn uống cực kỳ tốt, bụng cũng to lên đúng với độ cong của bà bầu mang thai song sinh bốn tháng.

Hiện tại bụng cô chỉ mới hơn bốn tháng mà đã ưỡn ra rõ rệt, độ cong vùng bụng thoát nhìn cũng có phần giống với khi cô mang thai Liễu Nhiên. Nhìn bao quát cả người mà nói thì Tử Du béo lên rất nhiều, đó là bởi vì lúc trước bác sĩ bảo sức khỏe của cô rất yếu, cho nên sau khi trở lại nhà họ Đàm, hầu như ngày nào bà Đàm cũng cho cô uống những loại canh dinh dưỡng, cộng thêm sau khi biết cô mang thai song sinh, bà Đàm lại càng bồi bổ cho cô nhiều hơn, cho nên, chỉ trong một tháng ngắn ngủi cô liền tròn trịa đầy đặn lên hẳn, may mắn thể trạng cô vốn là người gầy, bây giờ thì có thể gọi là đầy đà thôi cũng không đến nỗi khó coi.

Lúc ăn tối, như thường lệ bà Đàm mang đến cho Tử Du một bát canh dinh dưỡng thật to.

Hạ Tử Du nhìn bát canh bồi bổ đã được loại bỏ hết váng dầu nhưng vẫn khiến cô thấy mà sợ, trong lòng hơi chần chừ.

Đàm Dịch Khiêm ôm vợ hỏi, “Bà xã, sao không cưỡng canh đi?”

Hạ Tử Du nhỏ giọng nói, “Tối nay em cảm thấy không ngon miệng.”

Bà Đàm khấn trương hỏi, “Có phải canh không vừa miệng hay không? Để mẹ bảo người làm đổi lại cái khác.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không phải vậy, viện trưởng, nguyên nhân là do con.”

Lúc này Đàm Tâm cười nói, “Mẹ, ngày nào mẹ cũng nấu cho Tử Du uống cả bát canh như thế, dù có ngon cỡ nào đi nữa nhưng nếu cứ uống mỗi ngày thì cũng sẽ thấy ngán mà.”

Liều nhiên bé nhỏ cũng nhú mày nói, “Đúng vậy đó, bà nội, con cũng không muốn mỗi ngày đều phải ăn nắm mè với củ cà rốt đâu.”

Phải biết, công việc hiện tại của bà đàm chỉ có chăm sóc con dâu với đồ dành cháu gái. Cho nên, bà Đàm tự tay nấu canh cho con dâu đồng thời cũng không quên điều chỉnh thói kén ăn của cháu gái.

Đàm Dịch Khiêm cưng chiều hôn Hạ Tử Du, “Không muốn uống thì đừng uống, em bé cũng đang rất khỏe mạnh, không cần bổ sung nhiều chất dinh dưỡng như thế.”

Bà Đàm lườm con trai nói, “Dịch Khiêm, nếu lúc này mà con cưng chiều vợ mẹ sẽ không đồng ý đâu. Sức khỏe Tiểu Du vốn đã không tốt, rất cần phải bồi bổ thêm vào, mẹ nấu canh cho Tiểu Du uống là đều làm theo lời dặn của bác sĩ, mẹ không muốn cháu nội mẹ ở trong bụng Tiểu Du kêu đói.”

Liều Nhiên lập tức hỏi ra thắc mắc của mình, “Bà nội, em bé trong bụng mẹ biết nói chuyện sao?”

Giờ phút này cả nhà họ Đàm đều bị câu hỏi của Liều Nhiên chọc cho cười rần lên.

Ông Đàm cười cười nói với vợ, “Được rồi, Tiểu Du thấy không ngon miệng thì thôi kệ nó đi. Mỗi ngày cứ uống mấy cái thứ canh này cũng đúng là rất ngán, tôi thấy Dịch Khiêm đi khám thai với Tử Du hai lần, bác sĩ đều nói hai cháu trai của tôi rất khỏe mạnh, bồi bổ cũng không cần thiết phải thường xuyên như thế.”

Đàm Tâm cũng phụ họa, “Đúng vậy, mẹ, nếu mẹ còn ép Tử Du uống canh hoài như thế, Tử Du uống đến phát sợ rồi sau này nhìn thấy canh dám uống thì làm thế nào?”

Sau khi được mọi người khuyên can một lúc, bà Đàm rút cuộc cũng gật đầu, “Được rồi. Tiểu Du, tối nay không cần uống nữa, con đang không ngon miệng thì đợi khi nào có khẩu vị lại rồi hãy uống.”

“Cảm ơn viện trưởng.”

.

Hai ngày trước bà Đàm bỏ lệnh cấm Dịch Khiêm và Tử Du không được ngủ chung phòng, cho nên, hai buổi tối liên tiếp Dịch Khiêm đều ngủ lại trong phòng hiện giờ của Tử Du.

Lúc này, Dịch Khiêm đang trong phòng tắm, còn Hạ Tử Du đang đứng trước tủ treo quần áo, ôm tất cả lễ phục treo trong tủ quần áo để hết lên giường, sau đó mặc thử từng cái một.

Chật rồi.

Vẫn là chật nữa.

Lại chật, trời ạ.

Vò vò đầu, Hạ Tử Du chán nản ngồi phịch xuống giường.

Dường như cô đã thử hết toàn bộ lễ phục dự tiệc mà người giúp việc đã mang từ trong phòng để đồ ra, thế nhưng cô lại chẳng mặc vừa cái nào cả.

Trước kia cô chưa bao giờ khổ tâm về vấn đề chọn lựa quần áo, bởi vì vóc người mảnh mai, chiều cao cũng được tính là cao gầy, dường như chẳng có bộ quần áo nào mà cô không thể mặc cả, vậy mà, hôm nay nhìn những bộ lễ phục đẹp đẽ tao nhã này, cô lại chỉ có thể tiếc nuối nhìn cái bụng đã nhô cao cùng cơ thể đầy đà của mình.

Đúng vậy, cô không ngờ mình lại béo lên nhiều như thế

Cô còn nhớ một tuần trước lúc cô thử áo cưới, cô vẫn thấy mình béo ra không có bao nhiêu, nhưng chỉ vèn vẹn có mấy ngày, cô lại cảm thấy mình bây giờ béo ra giống như một con heo con rồi.

“Aizz!”

“Ai đã làm bà xã anh không vui?”

Giọng nói cứng chiều quen thuộc vang lên, Đàm Dịch Khiêm đang quấn khăn tắm, cả người sau khi tắm xong tản ra mùi hương thoang thoảng, đến sát gần bên cạnh Hạ Tử Du ôm cô vào lòng.

Hạ Tử Du vùng ra khỏi lồng ngực Đàm Dịch Khiêm, tâm tình chán nản nhìn tới nhiều kiểu lễ phục sang trọng trải đầy trên mặt giường lớn.

Đàm Dịch Khiêm cũng nhìn theo ánh mắt của Hạ Tử Du, lại lần nữa ôm chặt lấy eo cô, dịu dàng hỏi, “Thế nào?”

Hạ Tử Du lúng túng cúi đầu nhìn dáng người đầy đà của mình, “Mấy bộ lễ phục này em không thể mặc được nữa rồi.”

Đàm Dịch Khiêm cũng theo tầm mắt Hạ Tử Du quan sát dáng người tròn trịa của cô, trong đôi mắt không hề có sự chán ghét, ngược lại khóe miệng còn hiện lên nụ cười thỏa mãn.

“Anh còn cười, còn cười nữa.” Hạ Tử Du không vui vung tay đánh lên người Đàm Dịch Khiêm, “Đều tại anh hàng ngày không chịu nhắc em nên bây giờ mới béo lên thế này, hại em ngày nào cũng ăn uống quá độ, giờ thì như con heo mập rồi.”

Đàm Dịch Khiêm làm bộ như không nhìn thấy gì, “Vợ yêu anh mập ở đâu chứ?”

Hạ Tử Du chu môi, “Bác trai bảo ngày mai chúng ta phải tham dự một buổi dạ tiệc với ông. Anh và em cùng đi, bây giờ ngay cả lễ phục em cũng không mặc vừa, dù thế nào em cũng phải đứng cạnh anh mà em xấu xí thế này thật là mất mặt!”

Đàm Dịch Khiêm làm bộ không vui nhướn mày, “Ai nói bà xã anh xấu? Vợ yêu của anh không hề xấu xí một chút nào cả, vẫn xinh đẹp như trước kia.”

Hạ Tử Du mở to mắt vui vẻ hỏi, “Có thật không?”

“Dĩ nhiên. Bà xã anh cho dù có đầy đà thì đó cũng là thêu hoa trên gấm, so với ngày trước thì càng hấp dẫn hơn.”

Lời của Đàm Dịch Khiêm vốn để dỗ dành Tử Du nhưng ngược lại lại chạm đúng đến nỗi đau của cô, cô nhỏ giọng oan trách nói, “Quả nhiên anh vẫn chê em béo. Hừ! !”

“Bà xã à, có thai vóc người đầy đà cũng là chuyện bình thường thôi, chồng em không hề ngại chút nào hết, huống chi.” Ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm lưu luyến trên bộ ngực từ hồi mang thai đến giờ vun đầy lên thêm không ít, cong môi lên nói, “Anh cực kỳ yêu em của bây giờ.”

Hạ Tử Du theo bản năng vòng tay che ngực, nhỏ giọng mắng, “Đồ sói háo sắc!”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên đôi môi vểnh lên của vợ yêu, dịu dàng nói, “Bà xã, anh tặng em một món quà.”

“Dạ?”

Hai chữ quà tặng khiến Hạ Tử Du lập tức quên hết những oán trách khác.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, không biết lấy đâu ra một cái hộp màu tím nhạt được bao bì rất tinh xảo.

Nhận lấy cái hộp, Hạ Tử Du mong đợi hỏi, “Là cái gì thế?”

“Mở ra xem đi.”

Hạ Tử Du chậm rãi mở cái hộp ra, nhìn thấy bên trong là một bộ lễ phục màu trắng ngò sen hở vai khảm kim cương, cô chợt sửng sốt.

Bỗng dưng, cô lại lên tiếng than thở, “bộ lễ phục này thật là đẹp. . . .”

Hạ Tử Du theo bản năng cầm lấy lễ phục ướm thử lên người mình, chỉ cảm thấy màu trắng ngò sen này kết hợp với kim cương lại càng phụ trợ cho nhau, khiến cho bộ lễ phục nhìn vào rất hào nhoáng xinh đẹp và đoan trang tao nhã.

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng nói, “Mặc thử xem.”

Hạ Tử Du vui vẻ gật đầu, nhưng mà cô vừa mới quay người, lại đột nhiên nhận ra được một sự thật, nụ cười vui vẻ trên mặt cô bỗng nhiên xù xuống, lí nhí nói, “Đáng tiếc em bây giờ mặc không vừa nữa rồi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vươn tay vòng qua eo Hạ Tử Du, thân mật nói, “Anh đảm bảo em sẽ mặc vừa. . . .”

Hạ Tử Du không dám tin, “Thật không?”

“Ừ.”

Sau đó Hạ Tử Du mang theo sự hoài nghi và không thể tin đi vào phòng tắm mặc thử.

Mấy phút sau, Hạ Tử Du nhấc cao làn váy của bộ lễ phục hở vai xuất hiện trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du không thể tin được hỏi, “Đẹp không?”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhếch môi cười, “Tự mình xem đi.”

Hạ Tử Du dùng tốc độ như rùa bò từ từ đi tới trước gương, nhìn thấy bộ lễ phục mặc lên dáng người đầy đặn của mình thoát nhìn có vẻ cực kì thon gọn mà phần bụng nhô cao cũng bị che giấu đi không còn thấy rõ nữa, cô sửng sốt kinh hãi thốt lên, “Trời ạ. . . .” Minh ở trong gương nhìn thật là đẹp, thật ưu nhã.

“Đây là bộ lễ phục anh nhờ VeraWang đặc biệt thiết kế cho em, cách làm khác bộ áo cưới của em nhưng lại có hiệu quả y như nhau, dễ dàng tôn lên dáng vẻ của em. . . .”

Hạ Tử Du kích động gờ tay ôm chặt lấy cổ Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, hóa ra anh biết em đang phiền não vì chuyện vóc dáng của mình hiện nay sao?”

Đàm Dịch Khiêm cũng thuận thế ôm lấy vợ, “Anh là chồng em, em đang nghĩ cái gì, anh đương nhiên phải biết rồi.”

Xúc động trong nháy mắt làm cho sống mũi cô cay cay, cô ghen ngào nói, “Ông xã, anh là tốt nhất. . . .” Đường như lúc nào anh cũng có thể cho cô một niềm vui bất ngờ, khiến cô càng ngày càng yêu anh.

Cũng ngay lúc này, Đàm Dịch Khiêm bỗng bế Hạ Tử Du lên, đặt cô lên trên giường, bao bọc cô trong phạm vi của mình.

Tròng mắt đen của anh ẩn chứa ý cười, tà quái ngắm nhìn cô, “Anh giúp em giải quyết chuyện tối mai đi dự tiệc, vậy còn em làm thế nào để trả công cho anh đây?”

“Ông xã?” Hạ Tử Du chợt đỏ mặt, biết giờ phút này Đàm Dịch Khiêm đang muốn cái gì.

“Nếu anh nhớ không nhầm thì cách lần trước chúng ta làm cũng đã sáu ngày rồi. . . .” Anh dán sát vào vành tai cô, nói bóng gió gợi ý.

Đúng vậy, sáu hôm trước vì nguyên nhân dây chằng tử cung căng lên, bụng cô hơi khó chịu. . . . Cho nên để tránh làm ảnh hưởng đến em bé, cô yêu cầu anh phải cấm dục. . . .

Nhưng cô không ngờ anh lại nhớ rõ thời gian đến thế ——

Hạ Tử Du vừa then thùng vừa lúng túng, “Em bây giờ béo thế, anh đối với em vẫn còn có. . . .”

“Anh đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói tình trạng dây chằng bị căng cũng không có nghiêm trọng lắm, cẩn thận một chút sẽ không sao.”

Anh hỏi bác sĩ lúc nào thế? Vấn đề thế này mà cũng hỏi được ư? Ôi trời.

Hạ Tử Du thở hắt hắt từng hơi, khuôn mặt tinh xảo bị anh trêu đến mức đỏ bừng.

Đôi môi mỏng anh đang mím cười, dường như càng nhìn càng khó kiềm chế được nữa, ngay lập tức xốc cao làn váy cô lên.

Anh đang hôn vào giữa hai đùi cô, khiến cho hơi thở cô lập tức trở nên rối loạn, “Ừm. Đừng vậy. Cơ thể em bây giờ rất béo, trông xấu lắm.”

“Em rất đẹp, cực kỳ xinh đẹp.” Giọng anh khàn khàn thủ thỉ nói, đôi tay tràn đầy ma lực mê hoặc mơn trớn những đường cong trên cơ thể mà khi cô béo lên vẫn xinh đẹp như trước.

.

Thấy anh đang xốc lên tà váy lễ phục chuẩn bị tiến vào, cô kịp thời đẩy anh ra, “Đừng. Anh sẽ vò nát bộ váy mất.”

“Anh đã nhờ VeraWang làm cho em hai cái.”

“Á.” Nói như vậy, tối nay anh tặng quà cho cô là đã có âm mưu từ sớm?

Cô còn chưa kịp tính sổ với anh, thế nhưng anh đã cử động thân người, khiến cho tất cả những lời cô sắp muốn nói ra đều biến thành những đợt yêu kiều rên rỉ lúc to lúc nhỏ.....

240. Chương 240 : Vợ Chồng Cái Cọ Nho Nhỏ

Tiệc chiêu đãi các phóng viên được tổ chức tại khách sạn bảy sao ‘LLD’ của Đàm Dịch Khiêm.

Tiệc tùng linh đình, quần áo lụa là thơm ngát, người có thể tham gia buổi tiệc lần này đều là thương nhân chính trị những nhân vật nổi tiếng mong được nhờ cậy vào nhà họ Đàm cùng người trong giới truyền thông nổi tiếng các nơi trên thế giới.

Dụng ý của nhà họ Đàm khi tổ chức buổi tiệc tối nay rất rõ ràng, tuyên bố cho toàn thế giới biết là họ coi trọng hôn lễ của Hạ Tử Du và Dịch Khiêm đến mức nào, nói cách khác, bọn họ muốn tuyên bố với toàn thế giới địa vị bây giờ của Hạ Tử Du trong nhà Họ Đàm.

Lúc này ông bà Đàm đang thân thiện trò chuyện với các chú bác trưởng bối, Hạ Tử Du đi theo bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, cùng Dịch Khiêm xã giao với những nhân vật nổi bật trong thương giới mà cô từng nghe qua.

Đàm Dịch Khiêm trời sinh đã là cao thủ xã giao, cho dù lúc làm việc luôn lạnh lùng nghiêm túc, nhưng ở buổi tiệc như thế này anh lúc nào cũng thể hiện vẻ tao nhã lịch sự, sang trọng của quý ông, khuất phục tất cả những ai đang có mặt.

Trên mặt Hạ Tử Du luôn là nở nụ cười tao nhã, cô ôm chặt cánh tay Đàm Dịch Khiêm, khiến cho tất cả những phụ nữ bằng tuổi cô đều phải ước ao thềm muốn.

“Đàm tổng, đã lâu không gặp. Chúc mừng anh, hôn lễ của anh và cô Hạ tôi nhất định sẽ tham gia.”

Đàm Dịch Khiêm mặc một bộ âu phục màu đen trông rất đỉnh đạc, anh nâng ly lên, khách sáo nói, “Lâm tổng, khách sáo rồi, cảm ơn.”

Hạ Tử Du cũng cười đáp lại với người đang chúc phúc cho cô.

Cứ như vậy, trò chuyện một lúc với khách khứa, chắc là vì mang thai, Hạ Tử Du đi theo bên cạnh Đàm Dịch Khiêm được một lúc thì bắt đầu cảm thấy có chút mệt.

Mặc dù Đàm Dịch Khiêm vẫn đang trò chuyện vui vẻ với bạn bè trong giới kinh doanh, nhưng mọi động tác của Hạ Tử Du đều không thoát khỏi tầm mắt anh.

Sau khi nói chuyện xong với một người bạn kinh doanh, Đàm Dịch Khiêm ghé sát vào tai Hạ Tử Du hỏi nhỏ, “Bà xã, có phải em mệt rồi không?”

Hạ Tử Du dựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, “Không mệt.” Cô thích xuất hiện với anh trước công chúng ở những nơi như thế này, nhìn tác phong anh nhanh nhẹn qua lại không ngớt trong đám đông của những người nổi tiếng, trong lòng cô không khỏi dâng lên niềm tự hào vì có một người chồng ưu tú như thế.

Đàm Dịch Khiêm thân mật dán sát vào gò má của Hạ Tử Du, “Cho dù em không mệt đi chẳng nữa, anh cũng không cho phép em đứng ở nơi này cùng anh quá lâu, con cũng cần nghỉ ngơi mà.”

“Em thật sự không sao.” Thật ra thì cô có hơi mệt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cô theo bên cạnh anh, huống chi cô còn muốn cứ kéo anh đi thế này.

Lúc này, bà Đàm đang đi tới chỗ bọn họ.

Hạ Tử Du đang dựa đầu vào vai của Dịch Khiêm vội ngẩng lên.

Tối nay bà Đàm rất ung dung cao quý, so với ngày thường trẻ ra không ít.

“Tiểu Du!”

“Viện trưởng.”

Bà Đàm cười nói, “Tối nay nhiều người như vậy, con cứ gọi ta là mẹ chồng đi, miễn cho đám phóng viên kia lại tưởng mẹ chồng nàng dâu chúng ta có hiềm khích Đúng rồi, tối nay bạn bè và phóng viên mời đến cũng rất nhiều, mẹ sợ bây giờ con đang có thai nên đi lại không tiện, con có muốn lên phòng nghỉ ngơi một lát không? Đến đến khi cần con và Dịch Khiêm đứng ra nói chuyện thì mẹ sẽ lên gọi con!”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm cũng chen vào dịu dàng nói, “Bà xã, nghe lời, đi nghỉ một chút.”

Bà Đàm nói với con trai, “Dịch Khiêm, ba con bảo có mấy vị chú bác muốn giới thiệu với con, con qua đó trước đi.”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu nhẹ.

Có sự quan tâm của bà Đàm lẫn Đàm Dịch Khiêm, lại cộng thêm bản thân cô cũng cảm thấy đã hơi mệt, Hạ Tử Du mới từ từ buông lỏng tay Đàm Dịch Khiêm ra, gật đầu, “Được rồi, em đi nghỉ một chút đây.”

Bà Đàm từ ái nói, “Bây giờ con đang có hai đứa cháu trai của mẹ, làm gì cũng phải cẩn thận.”

“Dạ, cảm ơn ‘mẹ’.”

Nghe Hạ Tử Du đổi lại cách xưng hô, bà Đàm vui mừng nói, “À? Cuối cùng thì con cũng chịu gọi mẹ rồi.”

Hạ Tử Du thẹn thùng mỉm cười.

Nằm trên giường lớn trong một căn phòng nghỉ được cách âm cực tốt, Hạ Tử Du thoải mái nhắm mắt lại.

Đối với cuộc sống bây giờ, cô thật sự rất mãn nguyện.

Cô chưa bao giờ có cảm giác mong đợi và khát khao với cuộc sống của mình như bây giờ, nghĩ về hai đứa trẻ vẫn còn đang trong bụng chưa chào đời của cô, nghĩ đến tương lai tốt đẹp của cô và Dịch Khiêm, cô thật cảm thấy thật hài lòng, thật hạnh phúc

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ ngọt ngào của cô.

Hạ Tử Du nhìn màn hình di động, thấy số điện thoại trên màn hình chính là số điện thoại của nhà họ Hạ, đoán rằng mẹ gọi điện thoại đến để chúc mừng cô, cô mỉm cười nhận nghe, “Alô, mẹ ạ.”

Trong điện thoại lại là tiếng nói gấp gáp của dì Lưu, “Cô Hạ, là tôi đây.”

“Dì Lưu?”

“Cô Hạ, cô có thể về đây ngay bây giờ không? Bà chủ nhập viện rồi, tình huống rất nguy cấp, bác sĩ vừa mới thông báo là bệnh tình rất nguy kịch, nếu như cô về không kịp, tôi sợ là cô sẽ không được gặp mặt bà chủ lần cuối.”

Nụ cười trên gương mặt Hạ Tử Du biến mất trong tích tắc, cô giật mình kinh ngạc nói, “Sao lại như thế được?”

Dì Lưu chỉ giải thích đơn giản, “Sức khỏe bà chủ vốn dĩ đã không tốt, cộng thêm chuyện ông chủ qua đời, cô Đường Hân lại bị phán tử hình, bà chủ vẫn luôn rất đau lòng. Lúc cô ở lại thành phố Y, bà chủ đều cố chống đỡ, nhưng tình hình sức khỏe của bà chủ đã rất tệ rồi, lần này nghe nói ‘Hạ thị’ có vấn đề, bà chủ bị xúc động đến mức ngất đi, bây giờ vẫn còn chưa tỉnh. Bác sĩ nói bản thân bà chủ không có ý chí cầu sinh, rất khó đoán bà chủ có thể vượt qua khoảng thời gian nguy hiểm này để tỉnh lại được hay không.”

Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “‘Hạ thị’ có vấn đề?”

“Vâng ạ, kể từ sau khi ông chủ qua đời ‘Hạ thị’ vẫn luôn trong tình trạng như rắn mất đầu, thêm vào đó chuyện kinh doanh của công ty không được thuận lợi, những người trong hộ đồng quản trị có ý định muốn đổi chủ của Hạ Thị. Bà chủ nghe được tin cả Hạ thị cũng sắp mất đi, vì thế nên mới bị kích thích.”

“Dì Lưu, xin thay con chăm sóc tốt cho mẹ, con sẽ bay về ngay bây giờ đây.”

“Được.”

Vội vã cúp điện thoại, Hạ Tử Du thay bộ lễ phục ra, mặc lại một bộ quần áo gọn nhẹ rồi lập tức ra khỏi phòng.

Suy nghĩ đầu tiên của Hạ Tử Du là đi tìm Đàm Dịch Khiêm, sau đó bảo Dịch Khiêm cùng về nước với cô, nhưng khi cô đến cửa chính phòng tiệc thì bị một người bảo vệ canh giữ trước cửa phòng tiệc ngăn lại không cho cô vào.

Lý do của bên an ninh khi chặn cô lại là, “Thưa cô, thật xin lỗi, nếu khách mời không có thư mời hoặc không mặc lễ phục thì chúng tôi không thể cho phép cô vào trong được.”

Hạ Tử Du sốt ruột nhíu mày nói, “Tôi là Hạ Tử Du.”

Vị an ninh khinh thường nói, “Này cô, tối nay có rất nhiều kẻ vốn là người qua đường đã mạo danh để vào được bữa tiệc, mặc dù cô rất cao tay giả mạo bà Đàm tương lai, nhưng mà cô coi nhân viên bảo an chúng tôi đều là đồ ngu chắc, cô Hạ hiện đang ở bên trong với Đàm tổng đấy.”

Giọng của Hạ Tử Du càng cuống lên, “Tôi chính là Hạ Tử Du thật mà.”

Nhân viên bảo an nhìn cô một vòng từ đầu đến chân, “Tôi công nhận trông dáng vẻ của cô cũng giống giống với cô Hạ, nhưng trang phục và dáng vẻ bây giờ của cô so với vẻ tao nhã cao quý của cô Hạ thì một trời một vực. Xin cô đi khỏi đây nhanh dùm cho, nếu không tôi sẽ gọi nhân viên an ninh khác trực tiếp đưa thẳng cô ra ngoài.”

Hạ Tử Du mong mỗi trông ngóng nhìn vào phía bên trong sảnh đãi tiệc, nhưng không nhìn thấy bóng dáng thân quen của ba người nhà họ Đàm đâu cả, Hạ Tử Du bất đắc dĩ đành phải quay đi.

Trên hành lang khách sạn, Hạ Tử Du lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Đàm Dịch Khiêm, nhưng lúc cô vừa ấn vào phím gọi, cái điện thoại lại hết pin không đúng lúc một tí nào, nhưng lúc cô gọi điện thoại cho anh cô mới nghĩ đến, ba người nhà họ Đàm vốn là người chủ trì bữa tiệc không nên tùy tiện nghe điện thoại, huống chi nếu cô báo cho Đàm Dịch Khiêm biết, Đàm Dịch Khiêm ắt sẽ rời khỏi bữa tiệc, như vậy, đám phóng viên truyền thông và các thượng khách có mặt trong bữa tiệc đều cho rằng đây chính là không tôn trọng họ, điều này cũng sẽ mang đến rất nhiều ảnh hưởng tiêu cực.

Tổng kết đủ các loại nguyên do, cuối cùng Hạ Tử Du quay về lại căn phòng lúc này mình nằm nghỉ.

Sau khi lưu lại cho anh một lời nhắn ngắn gọn trên giấy xong, Hạ Tử Du dặn dò người phục vụ, “Làm phiền anh đợi lát nữa đưa lời nhắn này cho người đến tìm tôi.”

Phục vụ gật đầu, “Được.”

Sau khi dặn dò người phục vụ xong, Hạ Tử Du cũng nhanh chóng đi khỏi.

.

Bữa tiệc tiến hành cũng được một nửa, lúc này đến lượt Đàm Dịch Khiêm và Tử Du phải lên sân khấu nói vài câu cho có lệ thì bà Đàm vội vã đi đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đứng lúc vừa trò chuyện với một người bạn về chuyện làm ăn xong, nhìn thấy khuôn mặt mẹ mình lấm tấm mồ hôi, Đàm Dịch Khiêm cau mày hỏi, “Có chuyện gì?”

Bà Đàm nhỏ giọng nói, “Dịch Khiêm, mẹ không thấy Tử Du đâu cả.”

Đàm Dịch Khiêm càng nhíu mày chặt hơn, “Cô ấy không có nghỉ ở trong phòng sao?”

Bà Đàm gấp gáp nói, “Mẹ vừa mới hỏi phục vụ trong khách sạn, họ nói có người nhìn thấy Tử Du thay bộ quần áo gọn nhẹ khác sau đó vội vàng bỏ đi rồi, còn về con bé đi đâu, họ cũng không biết. Mẹ vừa gọi điện về nhà, quản gia cũng bảo là con bé chưa về.”

Bà Đàm còn chưa dứt lời, Đàm Dịch Khiêm đã quay đi rời khỏi buổi tiệc.

12 giờ khuya tại nhà họ Đàm.

Bên trong phòng khách, trên mặt ông Đàm đầy vẻ lo lắng “Tiểu Du đi đâu vậy chứ? Đi Không nhắn lại tiếng nào, thật khiến người khác sốt cả ruột.”

Đàm Tâm mặc áo ngủ ôm gối ôm nằm sấp trên ghế sofa, “Nếu biết trước như thế con đã đi cùng mọi người rồi, cũng tiện để chăm sóc cho Tử Du. bây giờ đã trễ thế này, không biết Tử Du có xảy ra chuyện gì hay không?”

Bà Đàm giận dữ mắng mỏ, “Cái miệng đen đui này! !”

Đàm Tâm trợn mắt, lầm bầm nói, “Con cũng chỉ lo lắng thôi mà, chứ đâu có mong Tử Du xảy ra chuyện gì đâu.”

Ông Đàm hỏi Đàm Dịch Khiêm lúc này đang đứng trước cửa sổ sát đất, nghiêm nghị hỏi, “Dịch Khiêm, đã tra ra được hành tung của Tiểu Du chưa?”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Vẫn đang kiểm tra.”

Bà Đàm nhẹ giọng trách cứ, “Tiểu Du cũng thật là. Muốn đi nơi nào cũng phải nhắn nhủ lại một tiếng chứ? Buổi tiệc tối nay quan trọng như thế, bảo đi là đi, thật may là Dịch Khiêm kiểm soát được mấy người đó, nếu không thì không biết đám phóng viên nhà báo ấy sẽ nói cái gì nữa đây!”

Ông Đàm tức giận trợn mắt quát bà Đàm, “Lúc này mà còn so đo những cái không đâu đấy để làm cái gì? Tiểu Du không xảy ra chuyện mới là tốt nhất!”

Đàm Tâm gật đầu, “Vâng, đúng thế ạ.”

Bà Đàm im lặng không nói nữa, trong cõi lòng đầy sầu lo.

Gương mặt điển trai của Dịch Khiêm rất điềm tĩnh, môi mỏng lạnh lùng mím lại.

Lúc này, điện thoại của Đàm Dịch Khiêm reo lên.

Đàm Dịch Khiêm ấn nút trả lời, “Nói.”

Bên đầu kia là giọng Cảnh Nghiêu báo cáo, “Tổng giám đốc, thuộc hạ đã tra được hành tung của bà tổng giám đốc. Căn cứ vào ghi chép của xuất nhập cảnh, hồi tối này bà tổng giám đốc đã lên máy bay đi thành phố Y vào lúc 8 giờ 15 phút. Tính theo thời gian đó thì hiện giờ hẳn là bà tổng giám đốc vẫn còn trên máy bay.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Tôi biết rồi, đổ đầy xăng máy bay, bây giờ lập tức đi đến thành phố Y.”

Cảnh Nghiêu nói, “Vâng.”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Đàm Dịch Khiêm xoay người cất bước đi.

Ông Đàm trượt xe lăn đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, “Tra được hành tung của Tiểu Du rồi à?”

Hai mẹ con họ Đàm lúc này cũng sốt ruột cùng nhau bước lên, đầy chờ đợi nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Cô ấy đi thành phố Y.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt khiếp sợ.

Đàm Dịch Khiêm không nói gì thêm nữa, đi thẳng ra khỏi biệt thự.

.

Máy bay bay hơn mười tiếng thì đáp xuống phi trường tư nhân của Đàm Dịch Khiêm ở thành phố Y.

Lúc Đàm Dịch Khiêm xuống máy bay đã là hơn nửa đêm ở thành phố Y, Cảnh Nghiêu theo sát Đàm Dịch Khiêm cùng tới thành phố Y liền báo cáo tin tức mới nhất vừa nhận được, “Tổng giám đốc, đã tra được hành tung cụ thể của bà tổng giám đốc.”

“Nói.”

“Cô ấy đang ở bệnh viện tư nhân XX.”

Lông mày của Đàm Dịch Khiêm xoắn tụ lại một chỗ, “Bệnh viện?”

Cảnh Nghiêu trả lời, “Đúng vậy, cấp dưới báo lại, bà Hạ vì bệnh tim đột phát mà đã nhập viện từ hơn 20 giờ trước.”

“Đến thẳng bệnh viện XX.”

“Vâng.”

Nửa giờ sau, bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm xuất hiện bên ngoài phòng phẫu thuật của bà Hạ.

Lúc này Hạ Tử Du đang lo lắng đứng trước cửa phòng phẫu thuật của bà Hạ sốt ruột nhìn vào cái đèn đỏ, mà không chú ý đến sự xuất hiện của Đàm Dịch Khiêm.

Người chú ý tới sự xuất hiện của Đàm Dịch Khiêm đầu tiên là Dì Lưu, dì ấy vui vẻ nói, “Đàm tổng, cậu tới rồi.”

Hạ Tử Du nghe tiếng dì Lưu gọi mới ngược mắt, rơi vào trong mắt chính là gương mặt anh tuấn của Đàm Dịch Khiêm.

Không chú ý đến trên khuôn mặt điển trai lúc này của Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng không có một chút cảm xúc nào, Hạ Tử Du chạy về phía Đàm Dịch Khiêm, đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã.”

Mặc cho Hạ Tử Du ôm, Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng lạnh nhạt nói, “Sau này đừng chạy nữa, cẩn thận con trong bụng. Mẹ em thế nào rồi?” Bây giờ anh không tiện tranh luận những chuyện khác với cô.

Sắc mặt của Hạ Tử Du lập tức chuyển từ vui mừng thành lo lắng “Bác sĩ vẫn đang làm phẫu thuật cho mẹ, đến giờ vẫn chưa biết thế nào.”

Đàm Dịch Khiêm lại im lặng.

Hạ Tử Du lại nhìn về đèn đỏ của phòng phẫu thuật lần nữa, “Dì Lưu nói mẹ đã vào đó 20 tiếng rồi.”

Dì Lưu an ủi nói, “Cô chủ, cô đừng quá lo lắng, bác sĩ của bệnh viện này rất giỏi, bà chủ nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Hạ Tử Du cầu nguyện từ đáy lòng, “Hy vọng thế!”

Một lát sau, đèn đỏ của phòng phẫu thuật bệnh viện cuối cùng cũng phụt tắt.

Bác sĩ mặc đồ vô trùng đeo khẩu trang bước ra ngoài.

Hạ Tử Du và dì Lưu cùng lúc chạy đến. “Bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ hơi có vẻ mệt mỗi trả lời, “Trước đây mẹ cô có tiền sử bệnh tim, lần này bởi vì bị kích thích mà bệnh tim đột ngột tái phát, thật may là cấp cứu kịp thời, cuối cùng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng mà, trong lúc chúng tôi tiến hành phẫu thuật phát hiện ý chí cầu sinh của bệnh nhân rất kém, hy vọng sau khi bệnh nhân tỉnh lại nên dành nhiều sự quan tâm chăm sóc cho bà ấy hơn nữa.”

Hạ Tử Du thở phào một hơi nhẹ nhõm, “Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ dặn dò, “Được rồi, hiện tại bệnh nhân cần nghỉ ngơi. Mọi người cũng đều mệt mỏi hết cả, chờ ngày mai khi bệnh nhân tỉnh lại rồi hãy vào thăm bà ấy!”

“Được.”

Dì Lưu chấp tay trước ngực cảm kích ông trời, “Thật may là bà chủ không sao rồi.”

Tâm trạng căng thẳng của Hạ Tử Du cũng nhẹ nhàng chùng xuống.

Dì Lưu ngẩng đầu lên nói với Đàm Dịch Khiêm, “Đàm tổng, tối nay cậu với cô chủ cùng về nhà nghỉ ngơi đi. Tối nay để tôi ở lại bệnh viện chăm sóc bà chủ.”

Hạ Tử Du tự biết mình đang mang thai cho dù ở lại bệnh viện cũng không thể giúp được gì cho mẹ mình, cô liền gật đầu nói, “Dạ, dì Lưu, vậy phiền dì chăm sóc mẹ giúp con.”

Dì Lưu cười nói, “Nên làm mà, mau trở về nghỉ ngơi đi, cũng đã hơn nửa đêm rồi.”

“Dạ.”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, chúng ta đi thôi!”

Trở lại nhà họ Hạ, Hạ Tử Du mệt mỏi nằm lên giường.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đang ngồi trên ghế sofa trong phòng, tự mình uống rượu vang.

Hạ Tử Du rút cuộc cũng phát hiện hình như tối nay Dịch Khiêm không có nói gì nhiều với cô, cô bò dậy khỏi giường bước xuống đi tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, sao anh không nói chuyện vậy?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nâng ly rượu vang trong tay, nhưng chỉ khẽ nhắm một hớp, không hề đáp lại Hạ Tử Du một lời nào.

Hạ Tử Du làm nũng vòng tay ôm cổ Đàm Dịch Khiêm, ngọt ngào nói, “Được rồi, em biết anh gấp gáp bỏ chạy tới đây là vì lo lắng cho em, anh yên tâm đi, em không sao cả, con cũng vẫn rất tốt.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, trong ánh mắt là sự lạnh lùng mà thời gian qua không hề có.

Hạ Tử Du vẫn cho rằng mình đã chưa đủ ngọt, ngay lập tức cô ngồi lên đùi Đàm Dịch Khiêm, chủ động hôn lên môi anh, “Ông xã, có phải là đang trách em đột ngột rời khỏi bữa tiệc giữa chừng không, anh đừng giận mà, em.”

Nhưng sau đó, “Xoảng” ——

Tiếng vỡ của ly thủy tinh đập lên sàn gạch cắt đứt lời giải thích của Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du dị dạng sợ giật bắn người, đứng bật dậy khỏi đùi Đàm Dịch Khiêm, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đàm Dịch Khiêm đứng lên, từ trên cao liếc nhìn xuống cô, giọng lạnh lùng nói, “Hạ Tử Du, em cho rằng chơi cái trò này rất vui à?”

Hạ Tử Du bị giọng nói lạnh lùng đột ngột của Đàm Dịch Khiêm làm cho phát sợ đến mức ngẩn người, cô trợn trừng mắt, ngây người nhìn chằm chằm vào Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã. Anh sao vậy?”

Đàm Dịch Khiêm nắm lấy ha vai của Hạ Tử Du, sức lực rõ ràng đang dần dần tăng lên, anh nghiêng răng rít lên, “Đến bao giờ em mới học được cách trước khi làm bất cứ chuyện gì thì cũng phải suy nghĩ đến hậu quả?”

Lực tay Đàm Dịch Khiêm nắm hai bả vai của Hạ Tử Du khiến cô đau đến nhú máu, cô không hiểu nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tất cả lo lắng cho Hạ Tử Du tối nay đều biến thành sự tức giận không thể kiềm chế được, Đàm Dịch Khiêm gần từng chữ nói, “Mẹ em đột ngột phát bệnh em quyết định bay về thăm bà ấy là không có gì đáng trách, nhưng tại sao em không nói với anh hay ai đó ở trong nhà một tiếng, mà cứ như vậy không hề dằn dò gì đã bay đến thành phố Y? Em có biết là bây giờ em đang mang thai không, đi lung tung như thế, em có nghĩ đến con của chúng ta hay không?”

Hạ Tử Du nhất thời nghẹn lời, “em.”

Đàm Dịch Khiêm buông vai Hạ Tử Du ra, tức giận quay lưng lại, giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm, “Chơi cái trò bất chấp hậu quả nhiều đến mức nó đã trở thành thói quen của em rồi à?”

“Sao anh có thể nói với em như thế chứ?” Cuối cùng cũng hoàn hồn lại từ trong sự sững sờ, đối mặt với giọng nói không có thiện cảm của anh, Hạ Tử Du từ tốn giải thích, “Đúng là em đã rời bỏ bữa tiệc giữa chừng, bởi vì di động hết pin, nghĩ đến buổi tiệc hiện vẫn đang tiến hành nên em không gọi cho anh nữa, nhưng em đã để lại lời nhắn và nhờ nhân viên phục vụ của khách sạn đưa lại cho anh rồi mà. Sao lại là em đang chơi trò mất tích chứ?”

“Giấy nhắn?” Đàm Dịch Khiêm phần nộ quay lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Du, “Em khẳng định em có gửi giấy nhắn lại cho anh?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Em khẳng định.”

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm xen lẫn sự tức giận tột cùng, “Anh không hề nhận được tờ giấy nhắn nào hết, chỉ có phục vụ nhìn thấy bóng lưng vội vàng rời đi của em! !”

Hạ Tử Du sững sờ, “Tại sao lại như vậy?”

Đàm Dịch Khiêm dậm một cái lên góc vách tường, “Rốt cuộc thì đến bao giờ em mới hiểu và bận tâm đến cảm nhận của người khác? ? Hết lần này tới lần khác lúc nào em cũng làm những chuyện mà tự mình cho là đúng không quan tâm đến hậu quả, em có nghĩ đến sự an toàn của bản thân mình hay không, có suy nghĩ đến cảm nhận của anh hay không?”

Những lời mắng mỏ giận dữ của Đàm Dịch Khiêm khiến cô giật mình đứng sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Có lẽ nhận thấy hành động của mình đã dọa cô sợ hãi, giọng Đàm Dịch Khiêm hòa hoãn lại, anh bình tĩnh nói, “Anh thấy tốt nhất em nên tự mình suy nghĩ lại những chuyện mình làm.”

Dứt lời, Đàm Dịch Khiêm xoay người bỏ đi.

Đúng lúc Đàm Dịch Khiêm bước ra khỏi ngưỡng cửa, Hạ Tử Du lấy lại tinh thần, cố gắng giải thích, “Dịch Khiêm, em không có làm việc không quan tâm đến hậu quả.”

“Rầm”, tiếng cửa phòng bị đóng sập lại.

Những lời Hạ Tử Du muốn nói ra miệng toàn bộ chỉ có thể nuốt nghẹn trở xuống.

Lui về sau một bước, Hạ Tử Du ngồi phịch xuống ghế sofa phía sau lưng, nhìn những mảnh thủy tinh vỡ nát rơi vung vãi trên mặt đất, cô sùng sồ ngồi nhìn nó thật lâu.

241. Chương 241 : ‘ông Xã’, Anh Là Người Em Ngưỡng Mộ Nhất

Ngồi ở đầu giường hồi lâu, Hạ Tử Du định lấy điện thoại gọi cho Đàm Dịch Khiêm thì mới nhớ điện thoại di động mình đã hết pin, cũng quên mất là mình vẫn đang sạc pin cho nó.

Buồn chán ngồi lì trên giường, Hạ Tử Du nhớ lại những lời vừa rồi Dịch Khiêm đã nói với cô.

‘Rốt cuộc thì đến bao giờ em mới hiểu và bận tâm đến cảm nhận của người khác? Hết lần này tới lần khác lúc nào em cũng làm những chuyện mà tự mình cho là đúng không quan tâm đến hậu quả, em có nghĩ đến sự an toàn của bản thân mình hay không, có nghĩ đến cảm nhận của anh hay không?’

Lời của anh vang dội nhắc lại bên tai, không hiểu sao trong lòng cô trào dâng niềm chua xót.

Cô lại không biết, hóa ra ở trong lòng anh, cô vẫn chỉ là một người phụ nữ không biết bận tâm đến cảm nhận của người khác

Tâm trạng cô bây giờ rất buồn phiền lại còn cực kỳ khó chịu.

Không cách nào nằm trên giường tiếp được nữa, cô kéo tấm rèm của cửa sổ sát đất bước ra ngoài ban công phòng ngủ.

Vốn dĩ cô chỉ muốn đứng ngoài ban công hóng gió một lát cho suy nghĩ của mình có thể dịu lại, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy anh đang đứng hút thuốc trong vườn hoa dưới nhà.

Anh rất ít khi hút thuốc, bình thường chỉ khi có chuyện phiền lòng anh mới hút, mà chuyện có thể khiến anh phiền lòng thường thì không phải là chuyện về sự nghiệp của anh.

Theo bản năng, cô muốn quay người xuống dưới nhà tìm anh, nhưng đúng vào lúc cô quay người định đi xuống thì bước chân cô chợt dừng lại đứng tại ban công, viên mắt lúc này cũng đã nhuộm đỏ lên.

Đúng vậy, cô cảm thấy rất oan ức.

Rõ ràng là cô có gửi giấy nhắn lại cho anh, tại sao anh lại nói rằng cô không để lại gì cả? Mặc dù biết sự trách móc của anh đều xuất phát từ sự lo lắng cho an toàn của mình, nhưng cô không thể nào kìm nén được sự khó chịu vào lúc này.

Quyết định không xuống lầu tìm anh nữa, cuối cùng cô nằm lại trên giường sững người mở to mắt nhìn trần nhà.

‘Em không muốn để anh một mình, một mình chìm nổi giữa biển người’

Điện thoại vừa mới được sạc pin đúng lúc này đổ chuông.

Liếc thấy số điện thoại đang hiển thị trên màn hình, Hạ Tử Du liền ấn nút trả lời.

“Alô.”

“Tử Du, là anh đây.”

“Robert.”

Robert ở đầu bên kia hình như cũng nghe ra trong giọng nói của Hạ Tử Du hơi nghèn nghẹn, anh hỏi, “Giọng em nghe có vẻ không ổn, sao vậy?”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, cố giữ cho giọng được tự nhiên nói, “Đâu có, em vừa mới ngủ dậy.”

Robert cười nói, “Bây giờ ở Los Angless là ban ngày, thế mà em còn đang ngủ, xem ra Dịch Khiêm đã nuôi em thành béo trắng ra rồi.”

Hạ Tử Du miễn cưỡng nở nụ cười, nhẹ lời nhỏ, “Robert, anh gọi em có gì không?”

Robert cười nói, “Không có gì, chỉ là lúc này gọi điện cho em nhưng gọi mãi không được, cho nên gọi lại hỏi thăm em ấy mà.”

“À, điện thoại của em hết pin mà em quên sạc.”

“Không sao, bây giờ anh cũng đang rảnh không có gì làm, cho nên gọi đến nói chuyện với em một lát, em cũng biết mà, Dịch Khiêm làm gì có thời gian rảnh để tán dóc với anh.”

“À phải, chuyện lúc trước chị Tâm đến tìm anh.”

Hạ Tử Du còn chưa nói xong đề tài mình muốn mở ra này, Robert đã dứt khoát cắt ngang, “Em đừng nhắc đến cô ấy nữa, anh không muốn gặp cô ấy đâu.”

“Robert, chị Tâm cũng có kể sơ với em chuyện giữa anh và chị ấy. Xin lỗi vì em đã nhiều chuyện, em biết chuyện tình cảm không thể nào miễn cưỡng được nhưng em cảm thấy nguyên nhân lớn nhất trong chuyện anh có mâu thuẫn với chị Tâm chính là anh chưa hiểu rõ chị ấy. Có thể anh luôn cho rằng chị ấy là một người phụ nữ suốt ngày chỉ biết quẩn lầy anh, nhưng anh lại không biết rằng chị ấy đã vì anh mà bỏ ra những cái gì, anh có biết không, chị ấy đã từng vì anh mà đi phá thai, những năm qua chị ấy chưa bao giờ quên được khoảng thời gian mà hai người còn ở bên nhau dù chỉ là một chút.”

Lúc Hạ Tử Du nhắc tới hai chữ ‘phá thai’, Robert vốn đang lựa chọn im lặng cuối cùng cũng có phản ứng, anh sững sờ hỏi, “Em nói cái gì? Em nói cô ấy đã từng làm phẫu thuật phá thai ư?”

“Đúng vậy, chuyện này Dịch Khiêm cũng biết, nhưng mọi người đều không muốn nói với anh bởi vì chị ấy không muốn bị anh bị áp lực về nó. Robert, cho dù anh có cảm giác với chị ấy hay không, nhưng để cho một người phụ nữ mang thai con của mình rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân thì đó cũng có một phần lỗi của anh, thật sự em rất mong anh có thể cho chị Tâm một câu trả lời thỏa đáng, đừng để chị Tâm phải tiếp tục lãng phí thời gian tuổi xuân của mình nữa.....”

Robert ở đầu dây bên kia im lặng rất lâu, cuối cùng chậm rãi nói, “Có thời gian Dịch Khiêm nói với anh tình trạng của Đàm Tâm không tốt, anh lại cho là Đàm Tâm đang bày trò, anh không ngờ cô ấy đã từng. Anh vẫn luôn nghĩ năm đó bọn anh chỉ là hợp thì đến không hợp thì chia tay!”

“Anh nên biết, nếu như năm đó chị Tâm dùng đứa bé để bắt anh phải chịu trách nhiệm, tin rằng giờ phút này anh không thể sống nhõm nhợ chỉ lo cho mình thôi đâu. Em nghĩ, từ trước tới nay chị Tâm chỉ chung tình với mỗi mình anh, chưa bao giờ chị ấy ép buộc anh phải chịu trách nhiệm với chị ấy, có lẽ hôm nay thứ chị ấy cần chính là một câu trả lời thỏa đáng.”

“Anh biết rồi, anh sẽ suy nghĩ thật kỹ chuyện em vừa nói với anh.”

.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Hạ Tử Du đang định để di động sang một bên, thì tầm mắt vô tình thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng sừng sững ở giữa phòng.

Hạ Tử Du hơi sững người, để nhẹ điện thoại di động xuống, sau đó nhìn về phía anh.

Đàm Dịch Khiêm bước tới ngồi xuống mép giường, ánh mắt khóa chặt vào cô.

Hạ Tử Du chậm chạp rũ mắt xuống, giờ phút này dường như không muốn nhìn vào mắt anh.

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Nói chuyện với Robert?”

Hạ Tử Du cúi thấp đầu trả lời, “Anh ấy gọi điện tán dóc với em một lúc, em đã kể cho anh ấy nghe về chuyện chị Tâm.”

Đàm Dịch Khiêm nâng nhẹ cằm Hạ Tử Du lên, “Không phải anh đã nói em đừng lo lắng đến những chuyện này sao?”

Hạ Tử Du nghiêm nghị ngược mắt lên nói, “Em thấy chị Tâm ngày nào cũng không vui, em mong chị ấy sớm có được câu trả lời thỏa đáng.”

Nhận thấy tâm trạng cô đang xúc động, Đàm Dịch Khiêm an ủi nói, “Thôi được, nghe lời em vậy.”

Hạ Tử Du không nhìn anh nữa mà chuyển mắt sang hướng khác, tùy tiện lấy cớ nói, “Em muốn đi ngủ.”

Nhưng ngay lúc này, Đàm Dịch Khiêm lại đột ngột đưa tay ôm chặt Hạ Tử Du vào trong lòng, trong giọng nói khàn khàn của anh đầy vẻ tự trách, “Anh xin lỗi, vừa rồi anh không nên cáu gắt với em.”

Nghĩ đến vừa này anh không cho cô thanh minh một câu nào đã tức giận trách móc, Hạ Tử Du quay mặt sang nơi khác, tủi thân im lặng không nói gì.

Đàm Dịch Khiêm xoay mặt Hạ Tử Du lại, buộc cô nhìn thẳng vào anh, “Không thêm để ý tới anh sao?”

Hạ Tử Du cắn chặt môi, đẩy anh ra nghẹn ngào nói, “Anh đã mắng em.... Anh còn nói em không có để lại giấy nhắn gì cho anh, nhưng em thật sự là có để lại giấy nhắn cho anh mà Em thừa nhận là em chỉ lo lắng đến sự an nguy của mẹ em, cho nên khi về lại thành phố Y mà không gọi điện cho anh, nhưng thật ra là điện thoại di động của em hết pin mà nhân viên bảo vệ ở đó lại không cho em vào, cho nên em mới đành phải đến thành phố Y trước và có để lại lời nhắn cho anh, nhưng em không biết tại sao anh không có nhận được.”

Đàm Dịch Khiêm ôm siết Hạ Tử Du vào trong ngực, “Anh thật xin lỗi, bên Los Angeles vừa mới gọi điện báo với anh, nói là tờ giấy nhắn của em bị một nhân viên phục vụ sơ sót làm mất nên mới không thể gửi lại cho anh.”

Hạ Tử Du cố gắng vùng giãy ra, “Em không cần anh nói ‘anh thật xin lỗi’ ấy với em, anh đâu có tin em.”

“Là lỗi của anh.”

“Anh không bắt lỗi em nữa sao?”

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh nói, “Anh luôn dùng cách thức muốn bảo vệ em lúc nào cũng yêu cầu em phải làm theo anh, nhưng lại không bận tâm đến cảm nhận của em, khiến cho em luôn có cảm giác không an toàn đồng thời ngay cả khi ở bên anh cũng phải dè dặt cẩn thận, chẳng lẽ con người anh lại không có thiếu sót nào sao?”

“Ông xã.”

“Chính mình cũng không làm được đến mức hoàn mỹ, thì sao anh lại có thể yêu cầu em làm được như thế, huống chi, khuyết điểm duy nhất trong tính tình của em có lẽ đó là quá lương thiện và chân thật. Nếu như anh yêu cầu em thay đổi những thứ này, có lẽ em đã không còn là Hạ tử Du mà anh yêu nữa rồi !”

Trong lòng Hạ Tử Du bỗng thấy nao nao.

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt Hạ Tử Du vào trong ngực.

Hạ Tử Du gối đầu lên bờ vai vững chắc của anh, trong lòng cực kỳ cảm động bởi lúc này anh chịu bỏ xuống tự ái của mình để xin lỗi cô, may mắn cuối cùng cô cũng có thể không cần bản khoản gì nữa mà nói chuyện với anh, “Em biết rõ mình không phải là một người phụ nữ hoàn mỹ, từ trước đến nay em đều mang đến cho anh rất nhiều phiền phức. Anh vì cứu em mà phải chịu sự uy hiếp của Đường Hân mà em lại còn trách anh không quan tâm đến cảm nhận của em, thật ra thì người không quan tâm đến cảm nhận của người bên cạnh mình chính là em mới đúng.”

Đàm Dịch Khiêm kinh ngạc, “Bà xã, em biết rồi sao?”

Hạ Tử Du gạt đầu, “Phải, em biết hết rồi, anh vì em đã làm những gì em đều đã biết.”

Đàm Dịch Khiêm lăm lăm mắt, “Chết tiệt, ai nói với em?”

“Em làm sao biết không còn là vấn đề quan trọng nữa, quan trọng là em hiểu được anh không muốn cho em biết chuyện này là vì không muốn em cảm thấy tự trách. Khi em biết được tất cả sự thật, em chợt nhận ra rằng em cần bản không hề xứng với một người ưu tú như anh, nếu đổi lại là em của trước kia, em sẽ chọn cách bỏ đi. Nhưng mà trời cao lại cho chúng ta có cơ hội được ở bên nhau một lần nữa, em thật sự không hề muốn buông tay, em muốn được ở bên anh.”

Nước mắt nước mũi thấm ướt vào chiếc áo sơ mi đắt tiền của Đàm Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm đau lòng không thôi, anh ôm siết cô thật chặt, thỉnh thoảng hôn lên hàng mi rưng rưng nước mắt của cô, “Đồ ngốc, chỉ cần em không ghét cái tính khí không tốt của anh thì chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nhau.”

Hạ Tử Du từ từ ngược lên khỏi lồng ngực Đàm Dịch Khiêm, “Vậy anh còn giận em nữa không?”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng nâng gương mặt còn vương nước mắt của cô lên, “Anh chưa bao giờ tức giận với em, anh chỉ sợ mất em mà thôi. Em biết không? Lúc em đột nhiên mất tích, anh cảm thấy cả bầu trời gần như sập sập xuống, trên thế giới này cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến anh căng thẳng và bất an đến thế, chỉ những khi không có em ở bên cạnh anh.”

Hạ Tử Du ôm chặt lấy Đàm Dịch Khiêm, trong đôi mắt tràn ngập nước mắt tự trách, “Thật xin lỗi, ông xã, đã khiến anh phải lo lắng.”

“Hứa với anh, mãi mãi đừng bao giờ có ý nghĩ rời xa anh, anh không thể không có em.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm như lạc hẳn đi, rất giống như đang cầu xin cô.

“Em hứa với anh.”

“Anh yêu em, Hạ Tử Du!”

“Em cũng vậy!”

Dứt lời, anh ôm lấy gương mặt Hạ Tử Du, giống như muốn tuyên bố ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Đêm hôm đó, sự hiểu lầm giữa hai người bởi vì đã học được cách quý trọng lẫn nhau mà trở thành một đoạn nhạc đệm nho nhỏ.

Hôm sau.

Trong tay Đàm Dịch Khiêm xách theo một giỏ trái cây, ôm một bó hoa tươi cùng với Hạ Tử Du đi vào phòng bệnh của bà Hạ.

Bà Hạ hiện đã tỉnh, đang tựa vào đầu giường, sắc mặt hồng hào xem ra đã không có chuyện gì nữa.

“Mẹ.”

Hạ Tử Du dùng tốc độ cực nhanh bước tới gần bên cạnh bà Hạ, vui vẻ nhìn gương mặt tràn đầy tinh thần của bà hỏi, “Mẹ thấy khá hơn không?”

Bà Hạ cầm tay Hạ Tử Du, trên mặt là nụ cười hòa ái, “Mẹ có làm sao đâu, đều do dì Lưu cả, không có việc gì lại để con lận lộn đường xa đến đây.”

Giọng Hạ Tử Du bỗng trở nên nghẹn ngào, “Con rất lo cho mẹ, thật may là mẹ không có chuyện gì.”

Bà Hạ cười nhẹ nói, “Con bé ngốc này, bây giờ không phải là mẹ đang rất ổn ở trước mặt con sao?”

Hạ Tử Du cố gắng nở nụ cười, “Vâng, mẹ đã không sao rồi.”

Bà Hạ nhìn bóng dáng tuần tú đứng ở phía sau Hạ Tử Du, “Dịch Khiêm, con cũng đến rồi à. . . .Mau, ngồi xuống đi.”

Dì Lưu đón lấy giỏ trái cây và bó hoa trong tay Đàm Dịch Khiêm, cũng lấy đến một cái ghế cho Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ghế, nhỏ nhẹ nói với bà Hạ, “Bác gái, ‘Hạ thị’ xảy ra vấn đề lớn như vậy, bác hẳn nên thông báo cho con một tiếng chứ.”

Hạ Tử Du cũng vội hỏi, “Đúng vậy, mẹ, ‘Hạ thị’ đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Bà Hạ khẽ thở dài, “Ài, một bà già đã trên năm mươi như mẹ đây thì làm sao có thể quản lý được một công ty lớn như thế? Lúc ba con qua đời, mẹ đã nghĩ tới chuyện đợi ngày nào đó Tiểu Hân quay về sẽ để nó quản lý công ty, nhưng mà.” Bà Hạ dừng lại, không nói tiếp nữa.

Biết mẹ vẫn đau lòng chưa nguôi, Hạ Tử Du vội nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của mẹ, an ủi nói, “Mẹ, mẹ đâu có cô đơn một mình ạ, mẹ còn có con mà.”

Dì Lưu cũng lên tiếng, “Quả thật bà chủ cũng có ý nghĩ muốn giao lại Hạ thị cho cô tiếp nhận, nhưng mà chuyện quản lý Hạ thị trách nhiệm rất nặng nề, bà chủ không muốn cô vì Hạ thị mà vất vả, dù sao cô cũng không có nghĩa vụ phải gánh vác những thứ này.”

Không ai ngờ đến đúng lúc này Đàm Dịch Khiêm lại lên tiếng, “Bác gái, hãy giao ‘Hạ thị’ lại cho con được không?”

Tất cả mọi người có mặt sau khi nghe xong câu này đều hết sức kinh ngạc.

Bà Hạ lại càng không dám tin hỏi, “Dịch Khiêm, con. . . . Con nói cái gì?”

Đàm Dịch Khiêm ôm ngang eo Hạ Tử Du, sau khi nòng nân nhìn cô một lúc rồi mới nói tiếp, “Yêu cầu cô ấy quản lý Hạ thị con sẽ không đồng ý, nhưng nếu Hạ thị xảy ra vấn đề, cô ấy sẽ không ngồi yên bỏ mặc không quan tâm, vì thế cách giải quyết duy nhất chính là hãy để con xử lý.”

Dì Lưu nghe xong những lời của Đàm Dịch Khiêm ngay tức khắc vỡ òa vui sướng, “Đàm tổng, nếu như có cậu đến chủ trì cho Hạ thị, vậy mấy người trong hội đồng quản trị đó sẽ không còn khi dễ bà chủ là mẹ góa con côi nữa rồi.”

Trên mặt Hạ Tử Du cũng tràn trề niềm vui sướng, không dám tin hỏi, “Ông xã, anh đang nói thật sao?”

Đàm Dịch Khiêm đưa mắt nhìn tới bà Hạ, “Nếu như có một câu nói tin tưởng của bác gái, con sẽ giúp bác giải quyết những vấn đề hiện nay của Hạ thị, và cũng sẽ dốc hết khả năng gây dựng cho Hạ Thị vẫn tiếp tục có chỗ đứng tại thành phố Y này.”

“Bác tin con, bác đương nhiên là tin con rồi.” Bà Hạ vui mừng đến mức nói năng cũng không rõ ràng, “Dịch Khiêm, có con giúp bác, đó là chuyện không gì có thể tốt hơn được.”

Đàm Dịch Khiêm khiêm tốn lễ phép nói, “Mọi người cũng thường hay nói con rể cũng coi như là nửa đứa con trai, bác gái, bác không cần khách sáo với con.”

Dì Lưu kích động nói, “Bà chủ, tôi biết ngay là cô chủ của chúng ta sẽ không nhìn nhầm người mà”

Hạ Tử Du thâm tình nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, trong ánh mắt lóe lên sự ngưỡng mộ.

“Con và Tử Du sẽ ở lại thành phố Y mấy ngày, chờ bệnh tình của bác tốt hơn tụi con sẽ đón bác đến Los Angeles tham dự hôn lễ của con và Tử Du, thời gian tới, bác cũng nên định cư ở Los Angeles để con và Tử Du tiện chăm sóc cho bác.”

Nhắc đến vấn đề này, bà Hạ không dám tin hỏi, “Thật. . . .Thật không?”

Ánh mắt Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm từ tràn đầy ngưỡng mộ chuyển sang thành kích động, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm thương yêu hôn nhẹ lên môi Hạ Tử Du ở ngay trước mặt bà Hạ, “Anh muốn để em sau này không cần phải lo lắng gì nữa, mãi mãi vui vẻ ở bên cạnh anh.”

Dì Lưu mừng rỡ nói với bà Hạ, “Bà chủ, như thế thì sau này bà có thể thường xuyên gặp được cô chủ rồi, còn có thể cùng chơi với Ngôn Ngôn và hai đứa cháu sắp ra đời nữa.”

Bà Hạ liên tục gật đầu, “Đúng thế, đúng thế, tôi cũng thấy rất nhớ Ngôn Ngôn rồi đây.”

“Mẹ, vậy thì mẹ phải nhanh chóng nghỉ ngơi cho khỏe, sau này người một nhà chúng ta có thể mãi mãi ở bên cạnh nhau rồi.”

“Được.”

Thăm hỏi bà Hạ xong, Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du đi ra khỏi bệnh viện.

Hạ Tử Du dựa vào người Đàm Dịch Khiêm, thỉnh thoảng còn ngược mắt lên nhìn trộm anh, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Đàm Dịch Khiêm bị Hạ Tử Du thỉnh thoảng nhìn lên như thế rốt cuộc cũng không nhịn được híp đôi mắt đen lại nhẹ giọng hỏi, “Làm gì nhìn anh dữ vậy?”

Hạ Tử Du ngưỡng mộ vòng tay lên ôm chặt cổ Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, em cảm thấy anh rất lợi hại. Tâm tình mẹ luôn không được vui, nhưng hôm nay anh lại làm cho mẹ cười suốt không khép miệng được, kể cả tinh thần cũng khá tốt lên rất nhiều.”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Người lớn tuổi sợ nhất là cô đơn, anh chỉ cho mẹ em thứ bà muốn thôi.”
“Em cũng không ngờ rằng anh sẽ giúp cho Hạ thị, dù sao chỉ riêng việc quản lý Đàm thị thôi anh đã rất bận rộn rồi.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch miệng mỉm cười, “Anh đương nhiên là không có thời gian để quản lý ‘Hạ thị’.”

Hạ Tử Du sững sờ kinh ngạc, “Hả?”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói.

Hạ Tử Du thất vọng rũ mắt xuống, chỉ trích, “Nếu anh đã không có thời gian, vậy sao anh còn đồng ý với mẹ em.”

Đàm Dịch Khiêm khê cười nói, “Đúng là anh không có thời gian, tuy nhiên nếu như đó là chuyện của nhà mẹ vợ anh thì cho dù anh không có thời gian đi chăng nữa anh cũng đâu có thể ngồi yên không lo được?”

Hạ Tử Du vung tay đấm anh, “Anh dám lừa em.”

Đàm Dịch Khiêm kịp lúc bắt được bàn tay trắng nõn của Hạ Tử Du, “Cẩn thận con kia, không cho phép em dùng bạo lực!”

Hạ Tử Du vui vẻ lao vào ngực Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, cho dù sao này anh không cần em nữa, em cũng vẫn bám dính lấy anh.”

Đàm Dịch Khiêm rất có hứng thú hỏi, “Em làm thế nào để bám dính anh đây?”

Hạ Tử Du dương dương đắc ý nói, “Em sinh cho anh ba đứa con, địa vị của em ở nhà họ Đàm không ai có thể lung lay được.”

Đàm Dịch Khiêm tốt bụng nhắc nhở, “Bà xã, con cái thì những phụ nữ khác cũng có thể sinh cho anh.”

Hạ Tử Du lập tức cau mày, “Đàm Dịch Khiêm, anh dám! !”

Đàm Dịch Khiêm hạ giọng nói, “Anh không dám. Trừ em ra, dù là ai anh cũng không cần.”

“Vậy còn nghe được.”

“Đi thôi, sáng nay dậy sớm hẳn là em ngủ chưa đủ giấc, để anh đưa em về nghỉ, trưa chúng ta hãy trở lại thăm mẹ em.”

“Dạ. À, đúng rồi ông xã, anh nói với mẹ em chúng ta sẽ ở lại thành phố Y thêm mấy ngày nữa, vậy hôn lễ vào ngày kia của chúng ta nên làm thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm điểm nhẹ lên chóp mũi Hạ Tử Du, mở lời trêu cô, “Hôn lễ chỉ kéo dài thêm hai ngày, anh còn sợ em chạy mất sao?”

“Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm tiếp tục ôm eo Hạ Tử Du, “Đi thôi, anh về ngủ bù với em.”

.

Hai tiếng sau, Đàm Dịch Khiêm ngồi dựa vào đầu giường.

Giờ phút này Hạ Tử Du đang gối đầu lên cánh tay của anh ngủ rất say sưa.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên khuôn mặt khi ngủ say giống hệt như con mèo lười của Hạ Tử Du, không dẫn được nở nụ cười ngọt ngào.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Đàm Dịch Khiêm rung lên.

Đàm Dịch Khiêm ẩn phím nghe, “Nói.”

Cấp dưới báo cáo, “Đàm tổng, tôi đã tra được. Người phục vụ kia đã thừa nhận là có người cho anh ta một khoản tiền yêu cầu anh ta giấu đi tờ giấy nhả của cô chủ để lại.”

“Là ai?”

“Là Trợ lý Dư.”

“Dư Mẫn?”

“Đúng vậy, chị ta chưa đi Canada, vẫn còn đang ở tại Los Angeles, tối hôm qua có người nhìn thấy chị Dư đến khách sạn. Thuộc hạ còn tìm hiểu được cô chủ vốn muốn vào sảnh tiệc tìm ông, nhưng bị nhân viên an ninh ở đó cản lại, mà việc này hình như cũng là do chị Dư đứng sau lưng chỉ thị.”

“Tôi biết rồi, phái người theo dõi chị Dư cho tôi, sau khi trở về Los Angless tôi sẽ tự mình xử lý.”

“Vâng.”

Đàm Dịch Khiêm vừa mới tắt điện thoại, thì Hạ Tử Du đang dựa vào cánh tay anh ngủ lúc này như một con mèo lười làm ổ trong ngực anh, ậm ừ nói, “Hử. Ông xã. Sao anh còn chưa ngủ vậy.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ tay để di động lên tủ đầu giường rồi cẩn thận nằm xuống.

Hạ Tử Du làm nũng trong khi vẫn đang ngủ say, “Ông xã, em muốn anh ôm em ngủ.”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương đặt lên trán Hạ Tử Du một nụ hôn, sau đó ôm Hạ Tử Du siết chặt vào lòng, “Được.”

242. Chương 242 : Đàm Tổng Đại Nhân An Phận Thủ Thường Để Bảo Tồn Thực Lực

Nói điện thoại xong Đàm Dịch Khiêm xoay người lại.

Hạ Tử Du tay cầm áo khoác tây trang và đang mỉm cười nhìn anh.

Đàm Dịch Khiêm đi tới, thân mật vịn lấy bả vai Hạ Tử Du hỏi, “Bắt đầu biết học nghe lén anh nói điện thoại từ khi nào vậy?”

Hạ Tử Du xoay người đi, “Ai cố ý nghe lén anh nói chuyện hồi nào chứ? Tại em thấy là số của Aston gọi tới nên lo lắng cho anh thôi.”

Hạ Tử Du nói như thể dĩ nhiên là thừa nhận cô đã nghe được nội dung cuộc nói chuyện giữa Đàm Dịch Khiêm và Aston rồi.

Đàm Dịch Khiêm cười nhạt, “Bà xã, em có thấy sợ anh không?”

“Còn lâu em mới sợ anh á, em chính là mẹ của đám con anh, nếu như anh dám dắc tội với em, tương lai chắc chắn mấy đứa nhỏ sẽ giúp em đòi lại từ chỗ anh không thiếu một phân.” Nói xong Hạ Tử Du vòng tay ôm lấy thắt lưng Đàm Dịch Khiêm còn vẻ mặt thì vênh vênh vô cùng đắc ý.

Đàm Dịch Khiêm âu yếm hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du yêu thương nói, “Anh muốn lấy lòng em còn không kịp, nào dám dắc tội với em chứ.”

Hạ Tử Du ngẩng đầu nói, “Tin rằng anh cũng không dám!”

.

Cả hai cùng đi vào trong phòng khách, ông bà Đàm đang ngồi trên sofa trò chuyện tán gẫu.

“Dịch Khiêm, về rồi à. . . .”

“Dạ.”

Ngoài Hạ Tử Du ra, hầu như thái độ của Đàm Dịch Khiêm dành cho bất kỳ ai đều chỉ có sự lạnh lùng.

“Đúng lúc muốn thương lượng với các con một chuyện, con và Tiểu Du đều ngồi xuống đi!” Người lên tiếng nói chuyện là ông Đàm.

Hạ Tử Du nghe xong liền kéo theo Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ghế sofa.

Ông Đàm từ tốn nói, “Ngày hôm qua mẹ của Kinh Phàm gọi điện thoại sang cho mẹ con, ngỏ lời muốn mời ba mẹ sang London du lịch một chuyến, sẵn tiện cũng muốn giới thiệu cho chúng ta biết về gia đình họ Quý của họ.”

Hạ Tử Du nói, “Đây cũng là buổi ra mắt giữa người lớn với nhau, cũng là chuyện tốt đó ạ!”

Bà Đàm từ ái cười cười, “Ba mẹ cũng dự định là đi một chuyến, dù Kinh Phàm có tốt thế nào đi nữa thì hoàn cảnh gia đình của nó chúng ta cũng cần nên phải hiểu rõ một chút. . . .”

Hạ Tử Du hỏi, “Ba mẹ à, ba mẹ có muốn tụi con cùng đi với ba mẹ hay không ạ?”

Ông Đàm lắc đầu, “Việc trong công ty Dịch Khiêm rất bận rộn, còn con phải chăm sóc cho tụi nhỏ, dĩ nhiên là không cần hai đứa đi theo ba mẹ đâu. Ba mẹ cũng chỉ là báo với các con biết một tiếng. . . . Có lẽ ba và mẹ sẽ ở lại London khoảng mười ngày hay nửa tháng, ngày mai sẽ lên đường, các con thấy có vấn đề gì không?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không có vấn đề gì đâu ạ, đến London cũng xem như là du lịch, người lớn tuổi đi đây đó nhiều một chút đối với sức khỏe cũng rất tốt. . . . Ba mẹ hãy yên tâm ạ, con sẽ chăm sóc tốt cho mấy đứa nhỏ.”

Khuôn mặt hòa ái của ông Đàm chuyển sang nhìn con trai, “Dịch Khiêm con thấy thấy thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm hờ hững đáp lại, “Tùy mọi người đi!”

“Vậy tốt, ngày mai ba mẹ sẽ chuẩn bị đi London. . . .Tiểu Du à, những lúc mẹ không có ở nhà có thể con sẽ vất vả hơn đấy, chăm sóc con cái là quan trọng nhưng đừng nên làm việc quá sức mình, việc gì có thể bảo người giúp việc làm thì cứ giao lại cho bọn họ làm đi, có biết không?” Bà Đàm không yên tâm dặn dò.

“Dạ, con biết rồi ạ.”

.

Tối đến, Hạ Tử Du dỗ Liễu Nhiên ngủ xong rồi đi về lại phòng.

Vừa mở cửa ra, Hạ Tử Du suýt nữa đã hô to cứu mạng, “Đàm Dịch Khiêm! !”

Bạn Đàm nào đó vô cùng bình thản ung dung đang từ phòng tắm đi ra toàn thân dính đầy bọt nước, liếc mắt nhìn vợ yêu hỏi, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du vội vàng xoay người khóa trái cửa phòng lại, lấy hai tay bịt kín mắt mình ngượng ngùng nói, “Anh mau. . . . Mau mặc áo ngủ vào nhanh lên đi. . . .Thiệt là. . . .” (chùi ui, bộ nào giờ chưa nhìn thấy hử, đúng là...hết nói)

Không thể tưởng tượng được, anh không mặc gì cả mà lại cứ thế từ phòng tắm đi ra ngoài, tuy rằng dáng người cùng màu da của anh thì không có chỗ nào để chê hết.

Đàm Dịch Khiêm híp lại đôi mắt ranh mãnh quan sát cô vợ mình, “Đến bây giờ rồi mà em còn xấu hổ nữa sao?”

Hạ Tử Du len lén nhìn về phía người nào đó qua khe hở những ngón tay nói, “Anh là cái đồ lộ liễu không biết ngượng, mau mặc quần áo vào đi! !”

Sở dĩ Đàm Dịch Khiêm để mình trần đi ra ngoài là bởi vì không có tìm thấy cái áo ngủ của mình để ở trong phòng, ngẫm nghĩ cả hai cũng là vợ chồng rồi có gì đâu cần phải che giấu, cho nên anh trực tiếp cứ để thế

mà đi ra ngoài. Anh vốn nghĩ người phụ nữ của mình hẳn đã sớm quen thuộc cơ thể của mình rồi chứ, cũng không thấy có gì bất ổn, nhưng lúc này nhìn thấy đáng vẻ xấu hổ đỏ của cô, anh ngược lại càng thêm có hứng thú muốn trêu chọc cô.

Đàm Dịch Khiêm lập tức đi về phía Hạ Tử Du, trên môi nở nụ cười tinh quái nói, “Bà xã, anh không tìm thấy cái áo ngủ đâu cả, hay em giúp anh tìm thử xem nó ở đâu.”

Hạ Tử Du vươn tay chống đỡ lồng ngực Đàm Dịch Khiêm, “Được, em sẽ đi tìm cho anh, anh đừng dựa vào em gần quá như vậy á” Trời ạ, có đôi lúc phụ nữ cũng không thể nào tự chủ được có đúng hay không à.

“Bà xã.”

“Ái, đừng gọi em.”

Thốt xong câu đó, Hạ Tử Du liền đẩy Đàm Dịch Khiêm ra rồi vội vàng xông tới tủ treo quần áo trong phòng, nhanh chóng tìm kiếm một phen, rốt cuộc cũng tìm được cho anh cái áo ngủ, cô hấp tấp đưa nó qua cho anh, “Nhanh mặc vào đi!”

“Bà xã, hay là....Em mặc vào giúp anh đi!”

“Còn lâu em.”

Nhưng kể tiếp, Đàm Dịch Khiêm đã kéo Hạ Tử Du vào trong lòng mình, hơi thở hấp dẫn mê hoặc phả lên vành tai cô, “Hay là em muốn nhìn anh như thế này hơn.”

“Em mới không có biến thái như anh vậy đâu!”

Không còn cách nào khác, Hạ Tử Du đành phải mặc áo ngủ vào cho Đàm Dịch Khiêm, bởi vì quá mức vội vàng hấp tấp vì thế những chiếc cúc áo cô cài lên cho anh đều nằm cái trên cái dưới, nhưng Đàm Dịch Khiêm vẫn làm thinh không nói gì chỉ mỉm cười nhìn ngắm cô, đáng vẻ cực kì thích thú.

Cuối cùng cũng xong rồi, Hạ Tử Du không nén được thở phào một hơi nhẹ nhõm nói, “Anh có thể đi ngủ được rồi đó, em còn có việc chút”

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du lại hỏi, “Chuyện gì?”

Hạ Tử Du đưa mắt nhìn sang phòng trẻ có hai đứa con trai cưng của mình đang ngủ, “Hai ông ‘trời con’ của anh có lẽ chút nữa sẽ dậy rồi, em phải đến trông chừng, nếu không bọn chúng dậy không nhìn thấy em sẽ khóc âm ỉ lên cho mà xem.”

Vào buổi tối, cô đều phải cho hai đứa bú sữa rồi mới chịu ngủ, ngủ đến nửa đêm là phải rời giường cho chúng bú thêm lần nữa, cũng may hai đứa nhỏ này ăn uống đều theo đúng giờ giấc chứ bằng không sẽ làm cho cô thấy rất khó khăn khi chăm sóc chúng.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên gò má Hạ Tử Du một cái, thật hiếm thấy anh không hề gây rối mà còn gạt đầu dịu dàng nói, “Vậy anh đi ngủ đây, mau sớm về ngủ với anh!”

“Dạ.”

Tối nay đột nhiên Đàm Dịch Khiêm ngoan ngoãn như thế, thực khiến Hạ Tử Du có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng thật sự vô cùng hài lòng, nếu như ứng phó hết anh rồi tới ứng phó đám con của anh nữa, có lẽ tinh thần và thể lực của cô cũng không thể trụ nổi được như thế.

Sáng hôm sau, Hạ Tử Du cũng như mọi ngày thức dậy, nhớ đến sáng nay ông bà Đàm phải lên máy bay đi Anh, Hạ Tử Du lập tức ngồi dậy liền bước xuống giường.

Lúc Hạ Tử Du ngồi dậy mới phát hiện hóa ra Đàm Dịch Khiêm cũng đã dậy rồi. . . .

Theo thời gian làm việc trước giờ của Đàm Dịch Khiêm, lúc này hẳn là anh vẫn còn đang ngủ, Hạ Tử Du thấy vô cùng nghi hoặc. Ngay lúc này cửa phòng được mở ra, bóng dáng cao lớn tuấn tú của Đàm Dịch Khiêm đang đi vào.

Hạ Tử Du hỏi, “Ông xã, sao hôm nay anh dậy sớm vậy?”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên trả lời, “Đưa ba mẹ lên máy bay.”

Hạ Tử Du ngại ngùng nói, “Ba mẹ chồng đã lên máy bay rồi á? Ồi. . . . Vậy mà em cũng ngủ quên mất.”

Đàm Dịch Khiêm đi tới ngồi xuống mép giường, cười nhẹ nói, “Không sao, em không có sức rồi giường hai ông bà ngược lại càng vui thích đây.”

Sắc mặt Hạ Tử Du lập tức nhuốm đỏ, khó xử nói, “Anh phải nên gọi em dậy chứ.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên môi cô, “Ngoan, mặc quần áo vào lại tử tế đi, anh xuống lầu đợi em.”

“Dạ.” Nhìn Đàm Dịch Khiêm đi ra khỏi cửa phòng, Hạ Tử Du mới phát giác ra mấy ngày nay Đàm Dịch Khiêm có cái gì đó rất kì quái.

Dường như, mấy đêm gần đây anh không hề chạm vào người cô, lại còn tự mình đi ngủ rất sớm. . . .

Tối hôm qua nhìn thấy bộ dáng cuồng sắc tình dục của anh, cô còn tưởng rằng mình sắp phải phục vụ cho đại gia rồi, ai ngờ tối hôm qua anh lại đi ngủ sớm hơn mọi ngày mà suốt cả đêm còn rất an phận. . . .

Còn nữa, biết lúc này cô sắp thay quần áo lại còn biết điều tránh đi xuống dưới lầu trước, cái này. . . . Hình như rất không giống với phong cách của Đàm đại nhân nhà mình ấy nhỉ!

Nghĩ thì nghĩ, nhưng Hạ Tử Du vẫn nhanh chóng thay xong quần áo rửa mặt chải đầu xong đầu đó, kế tiếp đi sang phòng hai đứa con trai xem qua một chút.

Nhưng không ngờ khi đi tới mới phát hiện hai đứa con trai bảo bối của mình không hề nằm ở trong nôi, đoán rằng có thể sáng nay Đàm Dịch Khiêm đã bảo người làm bế hai đứa nhỏ ra ngoài chơi rồi, Hạ Tử Du dùng tốc độ nhanh nhất chạy ngay xuống lầu.

“Ông xã, ông xã. . . .”

Hạ Tử Du sốt ruột mà hô hoán lên, vừa bước xuống bậc thang lầu lại đúng lúc nhìn thấy bà Hạ và dì Lưu mỗi người tay bế một đứa nhỏ đang dễ dàng chúng.

Hạ Tử Du thở nhẹ ra cũng đồng thời vui sướng hỏi, “Mẹ, dì Lưu. . . . Sao mọi người lại ở đây?”

Bà Hạ nghiêng đầu lại, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười từ ái nói, “Vừa sáng sớm nay Dịch Khiêm đã đón mẹ đến đây.”

Hạ Tử Du sững sốt, “Hả?”

Lúc này, Đàm Dịch Khiêm từ lầu hai đi xuống, trên người mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng màu trắng, đi phía sau anh là một người hộ vệ đang xách theo vali hành lý.

Hạ Tử Du hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, sững sờ gọi, “Ông xã. . . .”

Đàm Dịch Khiêm đi tới ôm Hạ Tử Du vào người dịu dàng hỏi, “Bà xã, ăn sáng chưa hả?”

“Chưa. . . .”

“Anh cùng ăn với em.”

Vừa nói xong Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du đi tới hướng phòng ăn.

Hạ Tử Du vội quay đầu nhìn mẹ mình nói, “À mẹ, mẹ ngồi chơi một lát đi ạ, con dùng xong bữa sáng rồi lên nói chuyện với mẹ.”

Bà Hạ mỉm cười gật đầu.

Lúc đi vào phòng ăn, Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Ông xã, hôm nay anh không đến công ty sao, sao lại ăn mặc như thế này?”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên trả lời, “Hôm nay có việc riêng.”

“Việc riêng gì cơ?” Đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi hộ vệ có xách theo một cái vali hành lý, Hạ Tử Du lo sợ không yên hỏi, “Không phải là anh lại muốn đi công tác nữa chứ?”

Trời à, ba mẹ chồng đều đã đi sang Anh rồi, nếu như anh cũng đi công tác, vậy có một mình cô ở trong căn nhà này chẳng phải là buồn chán đến chết hay sao. . . .

Đàm Dịch Khiêm bình tĩnh trả lời, “Ừm.”

Nghe Đàm Dịch Khiêm nói như vậy, Hạ Tử Du lập tức không còn hăng hái muốn dùng bữa sáng nữa, cô chán nản ngồi phịch xuống trên ghế dựa cạnh bàn ăn, mím môi nói, “Mọi người ai cũng có thể mượn cơ hội để đi chơi, chỉ có một mình em là phải ở lại trông nhà, chẳng có chút công bằng nào cả.”

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười nói, “Vậy em muốn công bằng như thế nào?”

Hạ Tử Du lên án nói, “Hừ, nói tới mới nói, anh còn chưa có dành thời gian cho tuần trăng mật chân chính của chúng ta nữa đấy! Lần đi chơi gần đây nhất, cũng chỉ có lần anh lừa em đi kết hôn thôi, mặc dù có ở lại Male chơi mấy ngày, nhưng đó không được tính là tuần trăng mật chính thức đâu!”

Thật lòng thì cô cũng không muốn nhắc tới chuyện cũ làm gì, dấu sao công việc của anh đều luôn rất bận, cô cũng không thể nào bỏ lại con không lo, cả hai đương nhiên là không thể nào cũng đi đến thế giới chỉ có hai người được. Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt. . . . Là sinh nhật của cô, cô không yêu cầu xa vời để anh sẽ biết ngày sinh nhật của mình, cũng chỉ hi vọng có thể giống như thường ngày mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh, cùng anh gần gũi ở bên nhau. Nếu anh đi công tác rồi, trong căn nhà lạnh lẽo vắng ngắt này còn lại chỉ có mỗi một mình mình mà thôi, cô sẽ cảm thấy rất cô đơn và tủi thân.

Đàm Dịch Khiêm muốn lên tiếng giải thích, “Bà xã. . . .”

Hạ Tử Du giận dỗi đứng bật dậy, “Được rồi, được rồi. . . .Anh chỉ cần nói cho em biết là anh phải đi mấy ngày thôi, em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về là được.” Dù cho không vui nhưng cô cũng phải tôn trọng anh, cô là vợ của anh thì phải biết thông cảm cho anh.

Đàm Dịch Khiêm cũng đứng dậy theo, nhỏ giọng từ tốn nói, “Theo tình hình này mà đoán, có lẽ là mười ngày hay nửa tháng gì đó!”

“Cái gì? Mười ngày hoặc nửa tháng á?” Hạ Tử Du vừa nghe xong trong lòng chợt cảm thấy uất ức cực độ, “Đàm Dịch Khiêm, anh chỉ giỏi bỏ rơi em mà thôi, hừ, đi đi, đi đi. . . .Cũng khỏi cần nói mấy lời căn dặn gì đó, em tự biết rồi, phải ngoan ngoãn ở nhà nha, không được đi lung tung khắp nơi. . . .”

Nhìn khuôn mặt tức giận của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm không nén được nhếch môi nở nụ cười.

Ngay sau đó Hạ Tử Du lại ngồi phịch xuống cạnh bàn ăn, cầm lấy miếng bánh mì nướng người giúp việc mới vừa dọn lên cắn một cái rồi nhai ngấu nghiến.

Hạ Tử Du vốn nghĩ rằng Đàm Dịch Khiêm sẽ dài dòng nhẩn nhủ vài ba tiếng, ai ngờ Đàm Dịch Khiêm cứ như vậy xoay người bỏ đi một mạch.

Khóe mắt nhìn thấy bóng lưng Đàm Dịch Khiêm thực sự rời đi, Hạ Tử Du càng thêm dùng sức ngấu nghiến miếng bánh mì nướng trong tay, miệng thì lầm bầm nói, “Cả ngày cứ nói thương yêu mình nhất, không nỡ xa mình. . . . Bây giờ nói đi là đi ngay, hừ! Đàm Dịch Khiêm, em chán ghét anh nhất, anh tốt nhất đi luôn đi đừng trở về nữa, còn lâu em mới thêm nhớ tới anh!”

Hạ Tử Du vẫn chưa gặm hết miếng bánh mì nướng, trong đầu liền nghĩ tới Đàm Dịch Khiêm đi công tác lần này thời gian có thể kéo dài tới mười ngày nửa tháng, cô liền không đành lòng, vội bỏ lại miếng bánh mì nướng đứng bật dậy chạy tới phòng khách.

Quả nhiên Đàm Dịch Khiêm đã không còn ở trong phòng khách nữa, hai mắt Hạ Tử Du không kiếm được mà đỏ hồng lên bước tới ngưỡng cửa.

Cả hai kết hôn bấy lâu nay anh chưa từng rời khỏi nhà như vậy, nay đột nhiên nói phải đi công tác lâu như thế, sao cô có thể chịu được chứ. . . .

Trong tầm mắt, là chiếc xe đang đỗ ở ngoài cửa lớn biệt thự, bóng dáng cao to của Đàm Dịch Khiêm đang đứng bên cạnh xe, hộ vệ thì đang đem hành lý bỏ vào cốp sau xe.

“Tử Du. . . .”

Giọng của bà Hạ lúc này bất ngờ vang lên.

Hạ Tử Du thu lại ánh mắt đang nhìn ở trên người Đàm Dịch Khiêm, xoay người đi tới gần mẹ mình, “Mẹ. . . .”

Bà Hạ trông thấy tâm tình Hạ Tử Du có vẻ chán nản cùng hốc mắt ửng hồng, không đành được lo lắng nói, “Đứa nhỏ ngốc, có phải là không đành lòng hay không?”

Hạ Tử Du hít hít mũi nhẹ gật đầu, “Phải đi tới mười ngày nữa tháng đó ạ.”

Bà Hạ cười nhẹ nói, “Không sao, đã có mẹ và dì Lưu thay nhau chăm sóc mấy đứa nhỏ cho tụi con rồi, con và Dịch Khiêm cứ yên tâm mà đi chơi đi. . . .” Bà Hạ cho rằng Hạ Tử Du không nỡ bỏ lại mấy đứa nhỏ ở nhà mà đi chơi.

Hạ Tử Du nghe không hiểu, “Dạ?”

“Hiếm khi thấy Dịch Khiêm có lòng như vậy, gác lại hết mọi công việc bận rộn ở công ty để cùng con đi du lịch cho khuây khỏa như vậy, mẹ thấy cũng rất mừng cho con.”

“Mẹ, mẹ. . . . Mẹ đang nói gì vậy?”

“Bà xã, lên đường thôi. . . .”

Hạ Tử Du sững sờ ngược mắt lên nhìn tới Đàm Dịch Khiêm giờ phút này đang đi về phía cô.

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước mặt Hạ Tử Du, gõ gõ nhẹ lên chóp mũi hơi ửng hồng của Hạ Tử Du, “Đồ ngốc, ông xã sao đành lòng bỏ lại em mặc kệ không lo được. . . . Về sau đừng khóc nhè nữa, khó coi chết đi được.”

“Ông xã. . . .”

Ngay sau đó, Đàm Dịch Khiêm ôm ngang eo bé Hạ Tử Du lên, “Lên đường thôi bà xã à!”

Mãi đến khi bị Đàm Dịch Khiêm bế ngồi vào trong xe thể nhưng tâm trạng của Hạ Tử Du vẫn còn ngổn ngang trăm mối.

Chỉ chừng mười phút sau, Hạ Tử Du ngồi ở trong lòng Đàm Dịch Khiêm mới hoàn hồn lại.

Cô hỏi, “Hóa ra, anh không có đi công tác?”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng nhìn vợ yêu, “Hôm nay là sinh nhật của bà xã anh, sao anh có thể nỡ lòng mà bỏ lại bà xã anh ở nhà một mình được chứ?”

“Anh. . . . Anh biết ư?” Hạ Tử Du không thể nào tin nổi.

Đàm Dịch Khiêm thâm tình chân thành nói, “Thời điểm kết hôn, anh đã từng hứa với em, về sau, mỗi một cột mốc quan trọng trong cuộc đời này của em, anh đều sẽ ở bên cạnh và cùng nhau vượt qua với em. . . .”

Nghe được những lời nói đầy tình cảm này của Đàm Dịch Khiêm, mũi Hạ Tử Du bỗng cay cay, không sao đành được cảm động. “Nhưng hôm đó em nghe thư ký anh nói gần đây công việc của anh bận đến nỗi không có thời gian mà, sao anh còn rảnh rỗi để nghỉ phép đi du lịch với em chứ?”

“Muốn lấy lòng bà xã thì không có gì mà giải quyết không được.” Chính khổ cho những nhân viên cấp cao ở công ty kia, có lẽ phải trực đầu để xử lý những công việc mà anh chưa giải quyết xong.

“Ông xã. . . .”

Hạ Tử Du lúi vào lòng Đàm Dịch Khiêm ôm siết anh thật chặt, “Anh thật tốt. . . .”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên hàng mi dài mơ hồ còn vương ướm nước của Hạ Tử Du, “Vừa mới khóc?”

Hạ Tử Du đánh nhẹ lên người Đàm Dịch Khiêm, “Còn không phải tại anh lừa em sao. . . . Tại em không nhớ xa anh thôi. . . .”

“Đồ ngốc. . . .”

“Đúng rồi, mẹ đang ở nhà đó! !”

“Là anh đón mẹ vợ tới đây, những ngày sắp tới mấy đứa nhỏ ở nhà đã có mẹ vợ và dì Lưu chăm sóc rồi.”

“Hóa ra là anh đã sớm có âm mưu từ trước. . . .”

.

Bởi vì ngồi máy bay gia đình, cộng thêm suốt chặng đường đi đều thoải mái hưởng thụ dựa vào lòng Đàm Dịch Khiêm ngủ, vì vậy khi vừa xuống máy bay tinh thần của Hạ Tử Du có vẻ rất sáng khoái.

Đàm Dịch Khiêm không cho cô biết địa điểm nơi đến, bảo là muốn cho cô một niềm vui bất ngờ. Vì vậy, sau khi cô bước xuống máy bay, đứng nhìn cảnh vật quen thuộc chung quanh mà quyến luyến không thôi, hốt mất ngay lập tức tràn ra nước, nghẹn ngào nói, “Anh đưa em về lại thành phố Y sao. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ôm em cô hỏi, “Em thích không?”

Hạ Tử Du gật gật đầu, “Em rất thích. . . .” Những năm qua, vẫn luôn sống ở nước ngoài, từ lâu cô vẫn rất lưu luyến nơi này, không chỉ vì nơi này từng là nơi mà cô đã lớn lên từ nhỏ, hơn nữa còn là nơi mà họ được quen biết nhau. (chùi ui, nhớ làm gì cái nơi đã khiến mình đau khổ hử pé)

Đàm Dịch Khiêm dắt tay Hạ Tử Du nói, “Đi thôi.”

.

Khách sạn ‘Tứ Quý’ vẫn như cũ không hề có gì thay đổi. Đứng tại nơi này, tất cả những gì đã từng xảy ra trong quá khứ đều lần lượt hiện rõ ràng ra ở trước mắt.

Cô đã từng rất sợ hãi khi nghĩ đến nơi này, vì mỗi lần hồi tưởng lại đều thấy đau đớn và không muốn nhìn lại quá khứ. Nhưng hôm nay, những ký ức đó theo hạnh phúc kéo tới mà biến thành một hồi ức thật tốt đẹp trong đầu cô.

Phòng 1618. . . .

Hạ Tử Du sững sờ liếc nhìn quanh bốn phía, ngỡ ngàng hỏi, “Không ngờ chẳng có gì khác so với những gì trong ký ức của em cả!”

Đàm Dịch Khiêm đóng cửa phòng lại bình tĩnh nói, “Thời gian qua, anh vẫn luôn cho giữ lại căn căn phòng này.”

Hạ Tử Du xoay người lại nhìn anh hỏi, “Tại sao?”

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Vì anh nghĩ rằng, đây là nơi có ý nghĩa kỷ niệm nhất của chúng ta.”

Nhớ lại dĩ vãng, Hạ Tử Du bỗng rũ xuống rèm mắt, “Trước kia anh thật là xấu. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vòng hai tay lên ôm trọn lấy cô, “Cho nên anh mới hỏi em bây giờ có còn sợ anh hay không?”

Hạ Tử Du từ từ ngược mắt lên, ngó nhìn sâu vào mắt Đàm Dịch Khiêm một hồi lâu, sau đó kiên định nói, “Em không sợ. . . . Bởi vì em biết, nửa cuộc đời về sau anh sẽ bù đắp cho em.”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương hôn lên trán cô, nhẹ nhàng kéo cô lại ôm vào trong lòng nói, “Những năm không có em ở bên cạnh anh, anh cũng vẫn thương một mình lui tới nơi này.”

Hạ Tử Du nhỏ giọng lí nhí nói, “Không phải là nhớ em chứ?”

Đàm Dịch Khiêm âu yếm nâng cằm Hạ Tử Du lên, “Em nói xem! !”

Nhìn gương mặt điển trai nồng nàn tình cảm của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cảm thấy ngọt ngào đến tận đáy lòng cười nói, “Đúng là như vậy rồi!”

“Em mệt chưa, có muốn đi ngủ một chút hay không?”

“Em không ngủ được. . . .” Hiện cô đang bị vây trong trạng thái vui mừng cực độ thì làm sao mà ngủ được.

“Vậy anh trò chuyện với em một lúc, ngày mai chúng ta còn đi đến một nơi nữa.”

Hạ Tử Du đột nhiên ngược mắt đưa tay ra trước mặt Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, nếu anh biết hôm nay là sinh nhật em rồi Vậy quà sinh nhật của em đâu?”

Cô vẫn ngây thơ giống như một đứa con nít không lớn, thật khiến người yêu thích, nhìn cô thế này Đàm Dịch Khiêm không khỏi mê mẩn, mấy giây sau mới trả lời, “Em nhìn sang đầu giường xem. . . .”

Hạ Tử Du liếc mắt nhìn tới đầu giường, ngay lập tức trông thấy có vô số hộp quà nằm ở trên đó.

“Oa. . . .”

Buông Đàm Dịch Khiêm ra, Hạ Tử Du nhảy nhào lên giường, cầm lên từng món quà được đóng gói rất tinh xảo xinh đẹp, “Tại sao ở đây lại có nhiều quà như thế hả?” Hạ Tử Du đếm rồi lại đếm, những hộp quà lớn nhỏ có chừng 28 phần, hình như vừa đúng với số tuổi của mình. . . .

Đàm Dịch Khiêm cười nhạt không nói.

Hạ Tử Du cảm động hỏi, “Ông xã, những món quà sinh nhật từ nhỏ đến lớn anh đều bồi thường hết một lần cho em sao?”

“Em mở ra xem đi. . . .”

“Dạ.”

Vui thích mà cầm lên những gói quà, ngay sau đó Hạ Tử Du mở ra từng món một. . .

Những món quà đó đều là dựa theo từng thời gian độ tuổi của cô ấy mà mua, mỗi một món quà lần lượt được mở ra đều làm cô nhớ lại tuổi ấu thơ của mình, khiến tâm trạng cô giờ phút này bồi ngùi xúc động vô hạn.

Cho đến khi tới lượt mở món quà thứ 28, cô nín thở mà mở nó ra. . . .

Vốn tưởng rằng từ những niềm vui bất ngờ mà nãy giờ anh mang đến cho mình, thì trong món quà ở lần cuối cùng này chắc chắn anh sẽ còn tạo cho cô nhiều vui mừng ngạc nhiên hơn nữa. Nào ngờ, khi món quà ấy được mở ra lại làm cho cô sững sốt không ít, “Nước hoa?”

Hạ Tử Du cầm lên chai nước hoa nghi ngờ nhìn về phía Đàm Dịch Khiêm, “Anh biết em không thích xài nước hoa mà.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống mép giường, ôm Hạ Tử Du vào lòng nói, “Em nhìn kỹ lại xem”

Trên lọ nước hoa tinh xảo là nhãn hiệu ‘DX-2’.

Hạ Tử Du lập tức tỉnh ngộ, “Anh. . . .”

Ngay sau đó, Đàm Dịch Khiêm kéo cô ngã nhào xuống giường. . .

“Á”

Anh khàn giọng thì thào nói, “Bà xã, đến lượt em cho anh niềm vui bất ngờ rồi.”

.

Sau khi xong chuyện Hạ Tử Du mới biết, sở dĩ hai ngày trước Đàm đại nhân đây an phận thủ thường đó cũng chỉ là —— Để bảo tồn thực lực!

243. Chương 243 : Ngoài Em Ra, Tất Cả Đều Là Mây Trôi

Ba ngày sau tại nhà họ Đàm.

“Ba, mẹ.”

Liều Nhiên mừng rỡ chạy về phía ba mẹ mình.

Đàm Dịch Khiêm bế Liều Nhiên lên, cũng như trước kia thân mật yêu thương hôn con gái của mình.

Hạ Tử Du cũng hôn hít nựng nịu cô con gái, vui vẻ nói, “Ngôn Ngôn, con nhìn xem ai đến này?”

Liều Nhiên đáng yêu tròn tròn tròng mắt, khi cô bé liếc thấy bà Hạ đứng ở sau lưng mẹ mình thì ngay lập tức cười tươi hơn hớn hở reo lên, “Bà ngoại.”

Bà Hạ vươn hai tay bế lấy Liều Nhiên vào trong lòng mình nói, “Cháu gái ngoan, có nhớ bà ngoại không nào?”

Liều Nhiên dụi dụi vào ngực bà Hạ, “Dạ, có nhớ ạ.”

Lúc này bà Đàm đẩy ông Đàm đi tới phòng khách, thoáng nhìn thấy bà Hạ, bà Đàm lên tiếng hoà nhã nói, “Bà thông gia, bà mau ngồi xuống đi, nghe Tiểu Du nói cơ thể bà vẫn chưa khỏe hẳn.”

Lúc này Hạ Tử Du cũng bước tới dìu đỡ mẹ mình, “Mẹ, mẹ ngồi xuống nghỉ một chút đi, ngồi máy bay thời gian dài như vậy chắc mẹ cũng rất mệt rồi.”

“Ngôn Ngôn, qua đây, để bà nội ẵm con.” Bà Đàm đón lấy đứa cháu gái ngoan của mình từ tay bà Hạ.

Đàm Dịch Khiêm cũng lo lắng ôm lấy vợ, nhỏ giọng nói, “Bà xã, em cũng đã mệt rồi, lên lầu nghỉ trước đi.”

“Em không mệt, em muốn ở đây chơi với mẹ thêm một lát nữa.”

Bà Đàm sởi lời mời bà Hạ ngồi xuống, “Bà thông gia, mời dùng trà.”

Hạ Tử Du theo sau ngồi xuống cạnh bà Đàm, trên mặt đều là niềm hạnh phúc vui sướng.

Liều Nhiên đến gần bên người bà Hạ, rất khôn khéo đầm lưng cho bà, “Bà ngoại, bà mệt không, để con giúp bà đầm lưng nha.”

Bà Đàm ghen tỵ nói, “Nhìn xem, Ngôn Ngôn nhà chúng ta vẫn chưa bao giờ đầm được cái chân cho người làm bà nội như tôi đây.”

Cả nhà bị lời nói đùa của bà Đàm chọc cười ầm lên.

Đàm Dịch Khiêm ngồi ở đối diện với Hạ Tử Du, ánh mắt dịu dàng từ đầu đến cuối đều chỉ dừng lại trên khuôn mặt tràn trề ý cười của Hạ Tử Du.

Bà Hạ nâng lên ly trà nhấp một miếng, sau đó rất nghiêm túc nhìn vợ chồng ông bà Đàm nói, “Lần này Dịch Khiêm đã vì chuyện của tôi mà trì hoãn lại ngày cưới với Tử Du, tôi thành thật xin lỗi.”

Ông Đàm khiêm tốn nói, “Trong chuyện này, quan trọng nhất là sức khỏe của bà thông gia đã tốt lại, như vậy sau này Tiểu Du gả cho Dịch Khiêm rồi cũng không còn lo lắng nữa.”

Bà Hạ thở dài nói, “Ai, người đã già, rất sợ phải cô độc, tuổi già cũng chỉ có thể dựa dẫm vào con cái.”

Hạ Tử Du nắm lấy bàn tay mẹ mình, an ủi nói, “Mẹ, mẹ sẽ không cô độc đâu, con sẽ luôn ở bên cạnh mẹ.”

Bà Hạ vui sướng gật đầu.

Bà Đàm cười nói, “Đúng rồi, lễ cưới của Dịch Khiêm và Tử Du đã được chọn lại vào ngày kia. Những thứ cần cho hôn lễ mẹ cũng đã chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi, chú rể cô dâu tụi con đến ngày đó nhớ đúng giờ có mặt là được.”

Trên mặt Hạ Tử Du đầy vẻ thẹn thùng, ngược lên đôi mắt thắm thiết nhìn tới Đàm Dịch Khiêm ngồi ở đối diện.

Trong mắt Đàm Dịch Khiêm cũng chan chứa tình cảm nồng nàn, làm cho Hạ Tử Du cảm thấy ngọt ngào tận đáy lòng.

Bà Đàm chuyển ánh mắt nhìn sang Hạ Tử Du, yêu thương nói, “Tiểu Du à, hiện giờ con đang mang thai, mau để Dịch Khiêm đưa con lên lầu nghỉ ngơi một lát đi. Để bọn già ba người này trò chuyện một chút.”

Bà Hạ cũng phụ họa theo nói, “Đúng rồi, lần này quay về con cũng không có nghỉ ngơi gì nhiều. Mau lên lầu đi, mẹ không sao rồi!”

“ Dạ!”

.

Trong phòng ngủ.

Hạ Tử Du mệt mỏi dựa vào thành ghế sofa.

Đàm Dịch Khiêm đi tới sau lưng Hạ Tử Du, vòng tay ôm lấy cô từ phía sau nói, “Có phải thấy mệt lắm không?”

Hạ Tử Du gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày, “Vậy sao còn cật lực?”

Hạ Tử Du bĩu môi lâu bầu nói, “Mẹ vừa mới đến Los Angeles, em sợ mẹ chưa quen, cho nên muốn ở với mẹ thêm một chút.”

Đàm Dịch Khiêm đi tới trước mặt Hạ Tử Du, nghiêm mặt nói, “Sau này còn rất nhiều thời gian cho em ở với mẹ, nhưng hiện tại quan trọng nhất chính là sức khỏe của em.”

Hạ Tử Du ngoan ngoãn gật đầu, “Em biết rồi, nhưng bây giờ em không muốn ngủ. Em chỉ cảm thấy chân có chút căng nhức lắm.”

“Chân sao?” Ngay lập tức Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm người xuống, vén lên tà váy bà bầu cô đang mặc, xoa nhẹ bắp chân cho cô, “Anh từng xem qua triệu chứng này ở trong sách, khi phụ nữ mang thai hầu như thường xuyên gặp phải tình huống chân bị chuột rút và hơi sưng đau, để anh massage cho em.”

Tay anh xoa nhẹ nhẹ ở bắp chân cho cô, rất giống như đã từng học qua một khóa massage, ngay lập tức làm cho kinh mạch nơi chân cô như được thông suốt và cảm thấy rất thoải mái.

Cô sưng sờ ngắm nhìn anh thật lâu.

Đàm Dịch Khiêm cẩn thận từng li từng tí xoa chân cho cô xong, sau đó khấn trương hỏi cô, “Còn thấy khó chịu không?”

Hạ Tử Du lắc đầu nhẹ.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, thả tà váy Hạ Tử Du xuống ngay ngắn rồi dịu giọng nói, “Nếu thấy có chỗ nào không thoải mái nhớ phải nói cho anh biết.”

Cổ họng len lỏi lên từng hồi xúc động, Hạ Tử Du lạc giọng nói, “Ông xã, em thật sự chưa bao giờ dám nghĩ tới, có một ngày anh sẽ vì em làm những chuyện như thế này.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Đồ ngốc.”

Hạ Tử Du đưa tay ôm Đàm Dịch Khiêm thật chặt, để mặt mình áp sát vào bờ lưng rộng lớn trắng kiện của anh.

Đúng vậy, trước đây dù thế nào Hạ Tử Du cũng không dám nghĩ đến, một người luôn chỉ coi mình là cao quý, kiêu ngạo tự phụ, nhưng có một ngày lại có thể từ sắt được rèn luyện đủ kiểu bỗng hóa thành ngón tay yểu chuyển dịu dàng.

Hôm sau, tại “Đàm thị.”

Lúc Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng làm việc thì Cảnh Nghiêu đã dẫn chị Dư tới đứng đợi ở trong phòng làm việc.

Thoáng thấy Đàm Dịch Khiêm, chị Dư vẫn như trước cúi đầu cung kính chào Đàm Dịch Khiêm.

Sắc mặt Cảnh Nghiêu có vẻ nặng nề, dường như đang lo lắng cho kết cục sắp tới của chị Dư.

Đàm Dịch Khiêm ngồi vào sau bàn làm việc, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn tới chỗ chị Dư.

Chị Dư bước tới đứng giữa phòng, đầu cúi thấp nhưng rất bình tĩnh nói, “Tổng giám đốc, tôi biết chuyện tôi làm không giấu được cậu, tôi sẵn sàng đón nhận bất cứ hình phạt nào của cậu dành cho tôi.”

Đàm Dịch Khiêm dựa lưng vào thành ghế phía sau, thất vọng nói, “Chị hãy nói cho tôi biết, tại sao không yên ổn ở Canada sinh sống, mà năm lần bảy lượt cứ phải kiếm chuyện sinh sự?”

Chị Dư chùng giọng nói, “Có lẽ tổng giám đốc cảm thấy là tôi đang kiếm chuyện sinh sự, nhưng tôi tự nhận thấy mình không có làm gì sai cả.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Lý do?”

Chị Dư từ từ ngược mắt lên, chán nản nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Lý do rất đơn giản, Hạ Tử Du cô ta vốn không hề biết quý trọng cậu!”

Đàm Dịch Khiêm không vui rít lên, “Chuyện của tôi và cô ấy không cần chị tự định đoạt.”

Chị Dư trừng lớn trừng mắt vặn hỏi, “Chẳng lẽ tổng giám đốc cũng muốn lừa mình dối người sao?”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt hỏi, “Chị nói cái gì?”

“Nếu như Hạ Tử Du cô ta thật yêu cậu, thì ban đầu sẽ không dối xử không có tình nghĩa với cậu ở trên tòa, lần đó nếu không phải cậu có chứng cứ hữu hiệu bảo vệ cho mình, thì cậu đã bị cô ta hại cho ngồi tù, thậm chí còn bị xử tử hình rồi. . . . Còn có cuộc sống hôn nhân giữa cậu và Hạ Tử Du, cậu nhìn xem cô ta đã vì Kim Trạch Húc mà làm ra chuyện gì? Vì Kim Trạch Húc, cô ta không thèm đếm xỉa tới cậu một mình chạy đi làm chứng cho Kim Trạch Húc, thời khắc quan trọng Ngôn Ngôn đang làm giải phẫu, cô ta còn lén lút đi ra ngoài mật báo cho hắn. . . . Còn có rất nhiều rất nhiều những chuyện tương tự như thế, tôi không thể nói cô ta không đủ thiện lương, chỉ có thể nói phụ nữ như cô ta là kiểu đứng núi này trông núi nọ. . . .”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng gầm lên, “Đủ rồi, Dư Mẫn, tôi không muốn nghe những lời thừa thãi này nữa! !”

Cảnh Nghiêu thấy Đàm Dịch Khiêm đã rất tức giận, vội vàng kéo kéo vạt áo chị Dư.

Tuy chị Dư không dám nói nữa, nhưng hoàn toàn không hề sợ hãi mà nhìn lại Đàm Dịch Khiêm.

Ngay lúc này, Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói, “Cảnh Nghiêu, đưa Dư Mẫn đi ra ngoài. . . . Mặc kệ phải dùng cách gì, tôi muốn chị ta vĩnh viễn không được phép xuất hiện ở trước mặt của người nhà họ Đàm nữa!”

Cảnh Nghiêu sững sốt, “Tổng. . . . Tổng giám đốc. . . .”

Giọng Đàm Dịch Khiêm đã tỏ ra cực kỳ không vui, “Không nghe thấy lời tôi nói sao?”

Cảnh Nghiêu lúng túng ậm ờ nói, “Nhưng mà. . . .”

Trong khoảng thời gian hần đi theo tổng giám đốc cũng có nghe nói qua về lai lịch của chị Dư.

Nghe nói, chị Dư từng là một cô nhi, sau khi lớn lên vì muốn đền đáp cho xã hội nên đã tới Cô Nhi Viện “Tân Sơ” làm công việc tình nguyện. Qua đó được quen biết bà Đàm lúc ấy đang là viện trưởng Cô Nhi Viện, tình bạn của hai người dần dần đã trở nên rất thân thiết, sau đó bà Đàm sinh ra tổng giám đốc, cuộc sống hôn nhân của bà Đàm vốn rất an nhàn hạnh phúc nhưng bởi vì bị kẻ thứ ba chia rẽ, khiến cho bà Đàm luôn sống trong trạng thái như cái xác không hồn, và trong khoảng thời gian đó tổng giám đốc hầu như đều

do một tay chị Dư nuôi dưỡng chăm sóc, vì thế chị Dư đã xem tổng giám đốc như một đứa con trai ruột thịt của mình, xưa nay tổng giám đốc cũng luôn rất tôn trọng chị Dư.

Đàm Dịch Khiêm dứt khoát cự tuyệt, “Tôi không muốn thấy chị ta nữa!”

Cảnh Nghiêu vội vàng khuyên chị Dư, “Chị mau nói vài lời hối lỗi với tổng giám đốc đi. Còn không thì chị hãy tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc đi Canada, may ra sau này còn có thể trở lại.”

Chị Dư ngơ ngàng nhìn Đàm Dịch Khiêm trân trối, thật lâu mới thốt lên, “Dịch Khiêm, dì Dư này cả đời không có gì để cầu xin, điều duy nhất chỉ mong cậu sống thật tốt. Nếu như cậu cho rằng địa vị dì Dư ở trong lòng cậu đã không còn đáng để ý hoặc những lời dì Dư nói cũng chỉ là lời thừa thãi, vậy thì, dì Dư sẵn sàng rời khỏi đây.”

Cảnh Nghiêu cố giữ lại, “Chị Dư.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn im lặng không nói thêm gì.

Chị Dư nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm, chị mất mát rữ xuống mi mắt đã có chút nếp nhăn, trầm tư chốc lát chị mới chậm rãi nói, “Thôi được, Dịch Khiêm. Cậu bảo trọng.”

Xế chiều, trên sân cỏ trong vườn hoa nhà họ Đàm.

Bà Hạ cùng với Liễu Nhiên đang chơi đùa trên bãi cỏ, Hạ Tử Du thì ngồi trên ghế dài trong vườn hoa.

“Con xem, con nghịch đến đâu đây mồ hôi rồi kìa, đến đây bà ngoại lau cho.”

“Cm ơn b ngoại.”

Xa xa, vang lן cuộc trò chuyện của hai b chu.

Thoả mãn vì hnh ảnh trc mt, trn gương mặt mỹ lệ của Hạ Tử Du đu l ý cười hạnh phúc.

Đột nhin lúc nỵ điện thoại di động của Hạ Tử Du đổ chung.

Tổng rng thi quen của Đm Dịch Khim mỗi ngy đu gọi điện thoại v cho mnh, Hạ Tử Du mỉm cười ngọt ngào ly điện thoại ra, nhng trn mn hnh điện thoại lại hin thị hai chữ ‘củ cải’.

Hạ Tử Du cũng khng c về g mt mt, n nút trả lời, “Al.”

“Tử. Du. Anh ni cho em biết. Anh. Yu em. Chúc em hạnh phúc.
. Ha ha. Chúc em hạnh phúc.”

Hạ Tử Du vn cha nghe rõ nội dung trong điện thoại ni g th Robert đã cúp my.

Hạ Tử Du thý k lạ gọi ngược trở lại, nhng điện thoại của Robert vẫn khng c ai nghe.

Hạ Tử Du nghi hoặc nhíu mày, trong đầu thông qua những lời Robert vừa ni vi c.

C mơ hồ nghe được rt gng nh chữ ‘Yu’, ‘Chúc phúc’, nhng lại nghe khng được rõ rng my.

Cô muốn gọi lại hỏi anh cho rõ, nhưng điện thoại Robert vẫn không có ai nghe máy.

Chợt nhớ ra giọng điệu khi nầy Robert nói với cô có vẻ như say rượu, vì thế Hạ Tử Du cũng không có để những lời đó của Robert ở trong lòng, tự nhủ với lòng đó là lời chúc phúc mà Robert dành cho hôn lễ ngày mai của cô và Đàm Dịch Khiêm.

Hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, sau đó Hạ Tử Du cất điện thoại di động vào túi.

Ngay lúc này bà Hạ bế theo Liễu Nhiên đi tới trước mặt Hạ Tử Du.

“Tử Du, trời sắp mưa rồi, chúng ta vào nhà thôi!”

Hạ Tử Du đứng dậy, “Dạ.” Hẳn là anh cũng hết giờ làm đang trở về rồi.

.

Trở lại phòng khách, Hạ Tử Du trông thấy ông bà Đàm và Đàm Tâm đang ngồi nói chuyện phiếm.

Bà Hạ bế Liễu Nhiên đi phòng vệ sinh rửa tay, còn Hạ Tử Du thì đi tới chỗ ông bà Đàm đang ngồi, thân mật gọi, “Ba, mẹ.”

Ông Đàm mỉm cười nói, “Tiểu Du, qua đây ngồi đi.”

Hạ Tử Du ngồi xuống bên cạnh bà Đàm, lại phát hiện bà Đàm giờ phút này đang ưu sầu mà nhìn chăm chăm vào Đàm Tâm.

Đàm Tâm nói với thần sắc rất quật cường, “Mẹ, dù mọi người có nói gì đi nữa, con cũng phải đi Riyadh.”

Bà Đàm thành khẩn nói, “Tâm à, không phải là mẹ không cho con đi, mà là sợ con sẽ tiếp tục bị tổn thương. . . .”

Ông Đàm vẫn giữ im lặng.

Hạ Tử Du nghi hoặc hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Ông Đàm thở dài trả lời, “Robert gọi điện thoại tới cho con Tâm, nói đồng ý thử tìm hiểu qua lại với nó hai tháng, nên nó dự định ngay bây giờ ngồi máy bay đến Riyadh. . . .”

Hạ Tử Du nghe vậy lập tức vui sướng, “Thật . . . Thật sao?”

Đàm Tâm gật đầu, “Ừm.”

Bà Đàm tức giận nói, “Mẹ không cho phép con đi! Tên Robert đó nó xem con là cái gì chứ? Nó muốn qua lại với con thì chỉ cần nói một tiếng như thế là xong, còn lúc không muốn thì chẳng thêm ngó ngang gì tới con, nó coi con là gì vậy hả? Cứ coi như là bây giờ nó muốn qua lại với con vậy thì cũng phải đợi nó đến tìm con! !”

Đàm Tâm cũng dịu giọng nói, “Mẹ, con nói rồi, cơ hội này con nên chủ động tranh thủ. . . .”

Bà Đàm nổi giận mắng, “Con lại càng không nên tranh thủ, sao mẹ lại sinh ra một đứa con gái vô dụng như con vậy chứ!”

Đàm Tâm khẩn thiết van xin, “Mẹ. . . .”

Ông Đàm lên tiếng nói, “Tiểu Du, con thấy chuyện này thế nào?”

Hạ Tử Du bình tĩnh trả lời, “Ba mẹ không đồng ý cho chị Tâm đi là vì cho rằng Robert không có thành ý, mà chị Tâm thì muốn đi Riyadh trước là hy vọng nắm chặt cơ hội lần này. . . Con thấy chuyện này còn có một cách xử lý ổn thỏa khác, ngày mai là hôn lễ của con và Dịch Khiêm, nhất định là Robert sẽ tới tham dự, chị Tâm, hay là đợi ngày mai Robert tới Los Angeles rồi sau đó cả hai cùng nhau đi Riyadh.”

Bà Đàm gật đầu, “Như vậy còn nghe được. . . .”

Đàm Tâm cự tuyệt, “Chị không muốn đợi. . . .”

Ông Đàm nghiêm túc nói, “Không muốn đợi cũng phải đợi, cứ làm theo lời Tử Du nói đi.”

Đàm Tâm không thể nói thêm gì nữa, chỉ đành phải gật đầu.

Sau đó bà Đàm đẩy ông Đàm đi lên lầu hai.

Hạ Tử Du ngồi lại sát Đàm Tâm, nhẹ giọng an ủi, “Em biết chị vẫn luôn chờ đợi cơ hội này, nhưng bất kể kết quả có ra sao cũng đừng nóng lòng vào lúc này. . . . Chị như vậy sẽ khiến cho ba mẹ rất lo lắng cho chị, huống chi ngày mai là lễ cưới của em và Dịch Khiêm, chị cũng phải tham dự mà, có đúng không?”

“Thôi được, nghe lời em”

Phòng khách vừa được khôi phục lại yên tĩnh, thì đáng người cao ngất nghiêm nghị của Đàm Dịch Khiêm cũng đúng lúc đang bước vào biệt thự.

Hạ Tử Du vội đứng dậy, đi tới đón, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm nói lỏng cà vạt, lạnh nhạt đáp lại một chữ, “Ừ.”

Nhận ra được dường như hôm nay Đàm Dịch Khiêm có phần hơi nóng nảy, Hạ Tử Du theo sau Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng sách.

Trước đây mỗi khi về đến nhà, Đàm Dịch Khiêm đều đi khắp nơi tìm cô, nhưng mà hôm nay khi anh trông thấy cô, chẳng những không có ôm cô, hôn cô, hơn nữa còn đi thẳng một mạch vào phòng sách, giống như đang có tâm sự gì đó.

Thấy Đàm Dịch Khiêm mệt mỏi ngửa người dựa vào thành ghế ở phía sau bàn làm việc, Hạ Tử Du đi tới, ân cần xoa bóp vai cho anh, “Ông xã, có phải mệt lắm phải không?”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì, chỉ mím chặt bờ môi mỏng.

Hạ Tử Du thử dò hỏi, “Là chuyện làm ăn sao?”

Rốt cuộc Đàm Dịch Khiêm cũng mở ra hai mắt nhìn về phía Hạ Tử Du.

Thấy Đàm Dịch Khiêm vẫn không trả lời, Hạ Tử Du lại hỏi, “Chuyện trong sinh hoạt?”

Đàm Dịch Khiêm cứ nhìn chằm chằm Hạ Tử Du rất lâu, không nói lời nào, cũng không trả lời.

Hạ Tử Du nhíu lên đôi mi thanh tú, “Có chuyện gì rồi? Anh như vậy em sẽ rất lo lắng.”

Đàm Dịch Khiêm từ từ nhấc tay xoa nhẹ lên gò má Hạ Tử Du, rốt cuộc thì thảo nói, “Hạ Tử Du, em yêu anh sao?”

Hạ Tử Du cười nhẹ nói, “Dĩ nhiên là em yêu anh rồi.”

Đàm Dịch Khiêm dùng lòng ngón tay mơn trớn làn da mịn màng trên mặt Hạ Tử Du, giọng nói càng khàn hơn vừa nãy, “Anh không thể không có em. Em biết không?”

Hạ Tử Du cười nói, “Ngốc ạ, sao tự nhiên lại nói những lời này?”

Đàm Dịch Khiêm hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn tới cảnh trí bên ngoài cửa sổ, trông mắt đen của anh ít khi thấy không có tiêu cự, sau đó trầm giọng nói, “Hôm nay anh ra lệnh cho chị Dư từ nay về sau không được xuất hiện trước mặt người nhà họ Đàm nữa, đồng thời không cho phép bước chân vào Los Angeles.”

Hạ Tử Du khiếp sợ, “Anh. Tại sao?”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên nói, “Chị ta đã làm sai quá nhiều, anh không thể nào tha thứ được nữa.”

Hạ Tử Du suy đoán, “Có phải là vì em hay không?”

Sự im lặng của Đàm Dịch Khiêm cũng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

Hạ Tử Du vội vàng nói, “Thật ra thì, chị Dư chỉ là có chút hiểu lầm với em mà thôi.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm bỗng lạnh hẳn, “Là chị ta ngoan cố không thay đổi!”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Nhưng xưa nay trong lòng chị Dư luôn xem anh như đứa con trai ruột thịt của mình, anh không cho chị ấy xuất hiện trước mặt người nhà họ Đàm, không cho phép chị ấy đặt chân đến Los Angeles, chị ấy nhất định sẽ rất đau lòng đó.”

Cho tới nay, Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa bao giờ quên sự chăm sóc lo lắng của chị Dư dành cho mình khi còn bé.

Ở tận đáy lòng Đàm Dịch Khiêm, chị Dư là một vị trưởng bối mà anh rất kính trọng, cho nên hôm nay khi đưa ra quyết định khắc nghiệt dành cho chị Dư, trong lòng Đàm Dịch Khiêm cũng thấy không dễ chịu gì, nhưng mà anh cũng không hối hận với quyết định của mình.

“Đừng nói việc này nữa, chúng ta hãy nói về chuyện chuẩn bị cho lễ cưới ngày mai đi.”

Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lên để ngồi ở trên đùi mình.

Hạ Tử Du giãy giụa muốn bước xuống, “Đừng như vậy, bây giờ em nặng lắm.” Kỳ này mang thai cô đã mập lên gần 5kg.

Đàm Dịch Khiêm vui đùa vào cổ Hạ Tử Du, thì thầm nói, “Anh không cảm thấy nặng chút nào.”

“Ông xã, chuyện của chị Dư”

“Đừng nhắc chị ta nữa Chuẩn bị sẵn sàng ngày mai gả cho anh chưa?”

“Dạ.” Biết tâm tình anh hiện đang không thích hợp bàn tới chuyện chị Dư, vì thế Hạ Tử Du cũng không nhắc lại nữa.

Lúc này, Đàm Dịch Khiêm đã tuột áo của Hạ Tử Du xuống tới ngang vai, sau đó ngậm lấy vai cô, từ từ trượt xuống.

Phát hiện ra Đàm Dịch Khiêm đang muốn động tay đông chân, Hạ Tử Du vội vàng muốn đứng dậy rời khỏi đùi anh, “Này, anh làm cái gì á.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm cũng đã trở nên khà khà khó nghe, “Bây giờ anh đang.....nhớ.....quá.....Thật sự rất muốn em một lần.”

Hạ Tử Du thật không biết nói thế nào, thì ra đây cũng là lý do?

Hạ Tử Du cố gắng xoay chuyển lý trí của anh, “Ba, mẹ anh và mẹ em đều đang ở bên ngoài. Không được đâu.”

Đàm Dịch Khiêm không đành lòng rời khỏi bờ lưng trắng nõn của Hạ Tử Du, dần xuống dọc vụng đang muốn bùng phát khàn giọng nói, “Anh đi đóng cửa.”

“Á.”

Nói xong Đàm Dịch Khiêm liền đứng dậy bước tới khóa trái cửa phòng sách lại.

Hạ Tử Du chưa kịp chỉnh đốn lại quần áo xốc xếch hỗn độn của mình thì Đàm Dịch Khiêm đã quay trở lại, sau đó bế cô lên khỏi ghế dựa rồi đặt cô lên mặt bàn.

Không nói lời nào, anh xốc vấy cô lên rồi tách hai chân cô ra.

Mặ Hạ Tử Du đã đổ bừa tộn đến mang tai.

Trời ạ, tư thế bây giờ của mình thật là lộ liễu đến cỡ nào. . . .

Hạ Tử Du vốn muốn chống cự lại, nhưng khi Hạ Tử Du nhìn thấy thân hình rắn chắc của Đàm Dịch Khiêm cùng với hai chân thon dài còn có cái bộ phận đang ngẩng cao kia. Hạ Tử Du tự biết mình đã tử trận rồi.

Đàm Dịch Khiêm bắt đầu cúi người xuống, điên cuồng hôn lên mỗi một tấc da thịt trên cơ thể cô, lưu lại dấu ấn thuộc về anh khắp nơi trên người cô.

Anh thỉnh thoảng cuồng bạo, thỉnh thoảng tỉ mỉ vuốt ve khiến Hạ Tử Du không thể nào kháng cự được nữa.

Đàm Dịch Khiêm cũng thừa dịp cô đang ý loạn tình mê mà động thân thúc vào.

Sau khi Hạ Tử Du đã hoàn toàn bị sóng tình cuốn trôi, thì lúc này Đàm Dịch Khiêm cũng đang bắt đầu động tác nguyên thủy nhất giữa nam và nữ.

244. Chương 244 : Lời Chúc Phúc Dành Cho Hôn Lễ

Lễ thành hôn của con trai, bà Đàm phải mất hơn một tháng bỏ công sức lo liệu cho hôn lễ, đây đương nhiên là buổi lễ được muôn người ở Los Angeles thậm chí toàn bộ thế giới rất quan tâm. Nhà họ Đàm tất nhiên là phải thẳng tay phung phí rồi, long trọng đến mức không thể long trọng hơn.

Bởi vì Hạ Tử Du mang thai, mọi người suy tính đến việc cô không thể dậy quá sớm để chuẩn bị cho khâu trang điểm tạo hình, vì thế người nhà họ Đàm quyết định tổ chức nghi thức lễ cưới vào 3 giờ chiều, và tiệc chiêu đãi khách thì xếp vào 8 giờ tối.

Hạ Tử Du ngủ một mạch đến khi tự nhiên giật mình tỉnh lại, hiện đã là 11 giờ sáng.

Khi nhìn thấy đồng hồ báo thức trên đầu giường, Hạ Tử Du cũng bị hoảng sợ hết hồn, vốn cô đã chỉnh đồng hồ báo thức dậy vào 5 giờ sáng, nhưng không ngờ đồng hồ báo thức đã bị ai đó lấy đi mất rồi, để cho cô ngủ thẳng tới bây giờ.

Không cần nghĩ Hạ Tử Du cũng biết là người nào làm, tất nhiên là người đàn ông nào đấy tới hôm qua ngủ ở bên cạnh cô rồi.

Hạ Tử Du lập tức ngồi dậy, người bên cạnh cũng không còn ở đây.

Đoán rằng nhất định anh đã bận rộn đi lo công việc cho hôn lễ ngày hôm nay, cô vội vội vàng vàng vào phòng tắm rửa mặt, sau đó đi nhanh ra khỏi phòng.

Nhưng không ngờ đến, thợ trang điểm cùng người giúp việc đã sớm chờ ở bên ngoài cửa phòng cô, mà trong tay nhóm người giúp việc thì đang nâng áo cưới, trang sức kim cương và một bó hoa xinh đẹp.

Hạ Tử Du nhất thời không nói nên lời, “Hả.”

Một trong nhóm người giúp việc lên tiếng, “Cô chủ, cô đã dậy rồi? Có thể bắt đầu trang điểm tạo hình được chưa ạ?”

Thợ trang điểm cũng cung kính nói, “Cô Hạ, tôi nhất định sẽ tạo hình cho áo cưới của cô có thể sánh với của Công nương Diana vào năm đó.”

Hạ Tử Du xấu hổ cười gượng, “Cái đó. Mọi người sáng sớm đã đợi ở đây sao?”

Người giúp việc mỉm cười gật đầu, “Vâng ạ.”

Hạ Tử Du ngượng ngùng nói, “Mọi người có thể gọi tôi dậy mà.”

Người giúp việc trả lời, “Cậu chủ đã đặc biệt căn dặn, nhất định phải chờ cô ngủ đến khi cô muốn dậy rồi mới có thể giúp cô trang điểm, không được quấy rầy cô nghỉ ngơi.”

Cô biết ngay là anh mà.

Nghĩ tới đây Hạ Tử Du vui sướng phấn khởi, nhưng lúc này đây lòng lại nảy sinh ra một vấn đề, “Tôi ngủ dậy muộn thế này, trang điểm và tạo hình vẫn còn kịp sao?”

Thợ trang điểm trả lời, “Đương nhiên rồi ạ, nghi thức hôn lễ là vào 3 giờ chiều, cô Hạ hoàn toàn có đủ thời gian.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Vây được rồi!”

Cùng với thợ trang điểm đi vào phòng giữ quần áo kiêm phòng trang điểm ở lầu hai, Hạ Tử Du ngồi vào chỗ của mình ở trước gương.

Thợ trang điểm nâng cằm lên nhìn ngắm khuôn mặt Hạ Tử Du ở trong kính, khâm phục nói, “Cô Hạ, ngũ quan của cô thật là sắc xảo.”

Người giúp việc cười nói, “Đương nhiên rồi, tương mạo cậu chủ của chúng tôi khôi ngô như vậy, dĩ nhiên là cô chủ phải xinh đẹp thế này mới có thể xứng đôi được chứ.”

Hạ Tử Du được người giúp việc và thợ trang điểm khen ngợi đến vô cùng ái ngại, sắc mặt cũng ửng hồng lên, nhìn vào y hệt như cô dâu mới gả lần đầu, thật là xinh đẹp động lòng người.

Cô vốn nghĩ tóc mình chưa kịp dài, muốn vấn thành búi tóc trang nhã hẳn là rất khó, nhưng cô đã xem nhẹ tay nghề của thợ trang điểm này rồi, trải qua bàn tay khéo léo của người thợ, tóc cô đã được vấn lên thật cao, mức độ sang trọng không hề thua kém với mái tóc dài bằng bành mà cô đã từng sở hữu.

Thợ trang điểm rất dụng tâm vào việc tạo mẫu tóc cho cô, nhìn vào trông rất đơn giản, nhưng từng điểm nhỏ nhỏ cũng thể hiện ra được kỹ xảo cùng năng lực của người thợ tạo ra nó.

Chưa tới một tiếng đồng hồ, cô đã hoàn mỹ không tỳ vết xuất hiện ở trong gương.

Sở hữu một gương mặt trái xoan nhỏ với đôi mắt tròn to, hàng mi dài được uốn cong vút, làn da trắng nõn như dòng nước trong suốt, hoàn toàn không giống một cô dâu xinh đẹp yêu kiều bình thường, mà trên

người như có lượng sức hút kỳ diệu, tựa như một đóa U Lan nơi đáy cốc tỏa ra hương thơm thoang thoảng, nhưng có thể dựa vào khí chất thanh lệ thoát tục từ trong đáy cốc lan tỏa truyền ra bên ngoài.

Thợ trang điểm không nhịn được buột miệng khen ngợi, “Cô Hạ, cô là cô dâu xinh đẹp nhất trong những người tôi từng gặp.”

Người giúp việc cũng kinh ngạc ngưỡng mộ trước diện mạo xinh đẹp của Hạ Tử Du, dường như không thể nào tin nổi.

Đúng vậy, Hạ Tử Du trước mắt giống như đã được thay da đổi thịt, quả thực rất xinh đẹp, tao nhã, cao quý, từng thứ nổi bật tạo nên một nét đẹp tự nhiên. . . .

Hạ Tử Du trước đó tuy rằng cũng xinh đẹp, nhưng bởi vì mang thai cho nên cũng không có chăm chút nhiều lắm về cách ăn mặc hay trang điểm, hôm nay chỉ mới giúp Hạ Tử Du chải chuốt một kiểu tóc, phụ họa thêm một số đồ trang sức trang nhã nhưng đã khiến cho cô sáng chói đặc sắc động lòng người.

Nhóm người giúp việc cũng thán phục cảm thán ở trong lòng, cậu chủ và cô chủ của họ quả thật là một đôi trai tài gái sắc.

Thợ trang điểm nói, “Cô Hạ, chúng ta đi thay áo cưới thôi ạ!”

“Được.”

Thợ trang điểm dìu Hạ Tử Du đứng dậy, người giúp việc thì đang giúp Hạ Tử Du nâng cầm áo cưới.

Hạ Tử Du đưa tay chạm vào chiếc áo cưới trắng noãn mềm mại, trong lòng không tránh khỏi có phần hơi xúc động.

“Cô Hạ, chúng tôi đi ra ngoài trước, cô thay xong thì hãy gọi chúng tôi.”

“Được.”

Nhưng sau đó trong phòng giữ quần áo chỉ còn một người giúp việc đứng quay lưng ở lại để tiện chăm sóc cho Hạ Tử Du, thợ trang điểm cùng với những người giúp việc khác thì đi ra khỏi phòng.

Mở bung áo cưới ra, Hạ Tử Du ướm lên ở trước ngực so tới so lui.

Nhìn thấy trong kính vên vện chỉ là một màu trắng toát, tim cô cũng theo đó nhảy động thành thịch, khẩn trương chờ đợi bắt đầu trở thành tất cả tâm tình của cô vào giờ phút này.

Dần cảm xúc kích động xuống, cô cởi xuống hết quần áo trên người thay vào một chiếc áo cưới trắng thuần khiết.

“Cậu chủ.”

“Đàm tổng.”

Đàm Dịch Khiêm xuất hiện ở bên ngoài phòng giữ quần áo, người giúp việc cùng thợ trang điểm lập tức cung kính lên tiếng chào hỏi.

“Ừ.” Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng, hỏi, “Cô ấy đâu?”

Người giúp việc trả lời, “Cô chủ đã trang điểm mặt xong rồi, đang ở bên trong thay áo cưới.”

Đàm Dịch Khiêm lập tức vịn mở chốt cửa phòng giữ quần áo.

Người giúp việc đang đứng quay lưng trông thấy Đàm Dịch Khiêm lập tức khẽ gọi, “Cậu”

Đàm Dịch Khiêm phất tay ý bảo người giúp việc dừng lên tiếng, cũng ra dấu cho người giúp việc đi ra ngoài.

Người giúp việc lập tức cúi đầu thối lui ra khỏi phòng.

Đàm Dịch Khiêm đứng im tại chỗ, ngắm nhìn bóng dáng thon thon màu trắng xinh đẹp ở phía trước.

Cô đứng ở trước kính toàn thân, đang chồng áo cưới từ dưới chân từ từ kéo lên trên người.

Dù rằng đang mang thai, nhưng dáng người của cô cũng chỉ có thể coi như đầy đà, không hề có dư miếng thịt thừa nào cả, cộng thêm làn da cô cực kỳ láng mịn, nhìn tới từ sau lưng, cô hoàn toàn không giống một người phụ nữ đang mang thai song sinh, vóc dáng đó thật tinh xảo mê hoặc lòng người.

Cơ thể anh không hiểu sao chợt căng thẳng, nhìn thấy cảnh tượng rung động lòng người như thế ở ngay tại trước mắt, anh không cách nào đè nén nổi sự kích động của tâm lý và sinh lý.

Lúc này, anh chú ý tới cô đang dùng hai tay với kéo chiếc khóa kéo màu trắng ở phía sau.

Dường như cô đang gặp phải chút khó khăn, nhìn tới hình ảnh được hiện lên trong kính, thấy đôi mi thanh tú của cô khẽ cau lại. . . .

Đàm Dịch Khiêm đi tới, nhẹ nhàng lấy tay cô ra, giúp cô kéo chiếc khóa ở sau lưng lên.

Hạ Tử Du cứ tưởng rằng là người giúp việc, nhưng khi ngược mắt nhìn lên, sắc mặt lập tức đỏ bừng, “Anh. . . . Anh vào đây khi nào vậy?”

Hai tay Đàm Dịch Khiêm từ phía sau vòng lên trước vây lấy Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Anh đến lúc em đang thay quần áo.”

Sắc mặt Hạ Tử Du càng vọt đỏ hơn so với mới vừa rồi, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm khẽ nhếch môi nói, “Anh đã nói rồi, dáng người của em vẫn còn rất đẹp.”

Hạ Tử Du ngượng ngùng nói, “Anh thật là quá đáng à, vào đây mà cũng không nói một tiếng. . . Có người giúp việc ở trong phòng, anh cứ đứng ở đó nhìn em thay quần áo, người ta. . . . Người ta sẽ nói em thế nào đây!”

Đàm Dịch Khiêm vui mặt vào giữa cổ hít lấy hương thơm thoang thoang nơi cổ Hạ Tử Du, lạc giọng nói, “Anh đã bảo cô ta đi ra ngoài rồi.”

“Vậy cũng không được.”

Nghĩ lại vừa rồi mình lại tự nhiên thay áo cưới ngay trước mặt anh, cả người trống trơn bị anh nhìn thấy sạch bách, loại cảm giác đó cùng với cảm giác vào buổi tối khi không mặc gì thân mật với anh là hoàn toàn không hề giống nhau.

Đàm Dịch Khiêm hơi nhướn mày, “Trên cơ thể em có chỗ nào mà anh chưa được thấy?”

Hạ Tử Du chợt khựng lại, “Ồ.” Quả thực....Đúng là như vậy. . .

Đàm Dịch Khiêm âu yếm hôn lên má Hạ Tử Du, “Em có biết không, hôm nay em rất đẹp!”

Hạ Tử Du rũ xuống hàng mi dài nói, “Anh cũng thật khéo biết dỗ ngọt em, em đã mập lên chừng này. . . .”

Đàm Dịch Khiêm hé môi bật cười ra tiếng, “Đồ ngốc, đợi sinh em bé xong thì vóc dáng em sẽ trở lại như xưa thôi, huống chi hình dáng bây giờ của em mới là điều anh mong muốn.”

Hạ Tử Du đột nhiên ngược mắt hỏi, “Có thật không?”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Trước kia em quá gầy. . . . Anh cứ luôn mong mỗi phải làm sao để nuôi em cho béo lên đây!”

Nghe vậy Hạ Tử Du mới khôi phục tự tin nhìn tới mình trong gương.

Thật sự, hiện tại dáng vẻ cô vẫn còn rất tốt, chiếc áo cưới này thiết kế rất vừa vặn, làm cho cô nhìn vào hoàn toàn không giống như một người phụ nữ đã mang thai gần được năm tháng.

Thấy Đàm Dịch Khiêm ôm mình quá chặt, Hạ Tử Du đẩy anh ra nói, “À, trong hôn lễ hẳn là còn rất nhiều chuyện cần xử lý, anh nên đi xem thế nào đi, thợ trang điểm còn phải giúp em chuẩn bị lại kiểu tóc, phối hợp đồ trang sức, hơi mất một chút thời gian.”

Đàm Dịch Khiêm hôn vào làn da tinh tế sau gáy Hạ Tử Du, thản nhiên nhẹ giọng nói, “Ba, mẹ anh đã lo chu toàn cả rồi, không cần tới anh.”

Hạ Tử Du dùng khuỷu tay mang lụa trắng chống nhẹ lên anh, “Nhưng lúc này em cũng không cần anh ở lại bên cạnh em. . . . Anh như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến thợ trang điểm giúp em tạo hình đấy, anh mau đi ra ngoài đi mà, nhiều nhất là đợi thêm một tiếng nữa là em sẽ xong ngay thôi.”

Đàm Dịch Khiêm sử dụng kỹ xảo ăn vạ, “Anh ở tại đây đợi em.”

Hạ Tử Du kiên định nói, “Không được! !”

Giọng Đàm Dịch Khiêm đã khêu khào như muốn van xin, “Bà xã. . . .”

Hạ Tử Du gỡ bàn tay Đàm Dịch Khiêm đang vòng quanh eo mình ra, nghiêm mặt nói, “Anh ở đây sẽ chỉ làm cản trở em mà thôi, hướng chi. . . .” Ánh mắt nhìn xuống nửa người dưới của Đàm Dịch Khiêm, trông thấy bộ phận nơi nào đó mơ hồ lộ lên, nhớ tới nhiệt độ vừa rồi khi anh dán sát vào người mình, cô lên tiếng ho nhẹ rồi đổi thành giọng nghiêm nghị nói, “Đàm Dịch Khiêm, em ra lệnh cho anh ngay bây giờ phải đi ra ngoài cho em, nếu không, em sẽ. . . . Sẽ không gả cho anh nữa!”

Điệu bộ Đàm Dịch Khiêm vẫn ung dung nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô vợ yêu mình, cuối cùng gật đầu, “Được, anh cũng phải đi thay bộ quần áo khác rồi, anh sẽ chờ em ở bên ngoài.”

“Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du rồi ngay sau đó đi ra khỏi phòng.

Sau khi Đàm Dịch Khiêm đi ra, lúc này thợ trang điểm mới cùng người giúp việc lúc này mới đi vào phòng giữ quần áo.

Hạ Tử Du sớm đã xem như không có việc gì chuyển ánh mắt sang nhìn mình trong gương, trên mặt rạng rỡ ý cười vui sướng.

Hơn một giờ sau, đó là hơn một giờ chiều. . . .

Cách thời gian bắt đầu tổ chức nghi thức hôn lễ còn khoảng hơn một tiếng đồng hồ, nhưng vì sợ có điều sơ xuất, cô và Đàm Dịch Khiêm đều phải có mặt tại nơi tổ chức hn lễ sm hơn.

Xe hoa đang chờ đợi ở bn ngoi khu nh cp cao của họ Đm, còn Đm Dịch Khim th đứng ở cạnh xe hoa, mặc một bộ ty trang mu đen ngay ngn nghiêm chỉnh, trn cổ o ci một chiếc nơ trng nh một quý ng, trc ngực phi hợp ci thm hoa chú r rt c truyen thng của Trung Quc, anh lờ biếng tựa vo trn chiếc Bentley phin bản di, trn mi anh l nụ cười thoải mi, nhng khi nhn thy Hạ Tử Du mặc o ci đợc nhm ngời giúp việc vy quanh đi ra từ vờn hoa nh họ Đm th nụ cười trn mi Đm Dịch Khim ngay lập tức biến thnh nụ cười do dạt vui sng.

Anh đi v phía Hạ Tử Du, sau đ nhẹ nhng nm ly bn tay c đang đeo găng tay vin tơ mu trng.

Hạ Tử Du mỉm cười ngọt ngo nhn lại anh.

Đm Dịch Khim đến gần bn tai Hạ Tử Du, th thăm ni, “B xã, em thật xinh đẹp. . . .” Xinh đẹp đến mức khiến cho anh chỉ mun ngay lập tức nút chũng c vo trong bụng, rút rửa c đến cả gc xương cũng khng thừa, anh còn mun nht c lại, khng đ cho bt luận kẻ no ở trn đời ny cùng anh chia sẻ vẻ đẹp của c.

Hạ Tử Du mang theo nét thẹn thùng của một cô dâu mới, nói nho nhỏ lại vào tai anh, “Anh cũng rất bảnh trai!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn dáng vẻ thẹn thùng giờ phút này của Hạ Tử Du như một đóa hoa e thẹn chờ đợi thời kỳ nở rộ, trong lòng không kiềm được trào lên luồng nhiệt nóng, trong lòng cảm thấy như đang bị niềm dục vọng châm chích, giờ khắc này chỉ thấy may mắn vì cô là người phụ nữ của mình.

Nắm chặt tay Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm dẫn theo cô bước lên xe hoa.

“Mẹ. . . .”

Cô con gái cưng của cô và anh đã ngồi sẵn ở chỗ ngồi phía sau xe và mặc một bộ trang phục hoa đồng* rất đáng yêu. (như kiểu cô dâu nhí ý mí bạn)

Hạ Tử Du xoay người lại nhìn, vừa vui sướng lẫn kinh ngạc thốt lên, “Ngôn Ngôn. . . .”

Liều Nhiên đứng thẳng người lên dựa vào thành ghế, hai chân chụm lại, xoay xoay dáng người nhỏ bé đáng yêu hỏi, “Mẹ thấy con hôm nay có đẹp không ạ?”

“Ừ, rất là xinh đẹp!”

Không ngờ hôm nay Liều Nhiên mặc một bộ trang phục hoa đồng bông bành chất liệu giống y hệt như của cô, vừa tinh xảo vừa đáng yêu, nhìn vào có vẻ rất lạnh lợi mà còn có chút cổ quái.

Liều Nhiên vui vẻ nói, “Mẹ à, mẹ cũng đẹp lắm, mẹ con là xinh đẹp nhất!”

“Ừm.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm nghị dặn dò, “Liều Nhiên, cột chắc dây an toàn vào đi.”

Liều Nhiên liền ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn lại, vâng lời cài chặt lại dây an toàn.

Hạ Tử Du quay mặt nhìn sang chồng ngồi kế bên cạnh đang tự mình lái xe hoa, hỏi, “Anh chuẩn bị hả?”

Đàm Dịch Khiêm vừa nổ máy khởi động xe hỏi, “Hử?”

Hạ Tử Du tươi cười nói, “Bảo con gái cưng của chúng ta làm hoa đồng. . .”

Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không có kiêu ngạo tranh công, mà chỉ nhẹ giọng nói, “Lễ cưới lần trước của chúng ta có quá nhiều thiếu sót, lần này đương nhiên là phải đền bù cho những thiếu sót đó rồi.”

Suy nghĩ lại cũng thấy đúng là như thế, lễ cưới lần trước quả thực là có rất nhiều rất nhiều điều đáng tiếc.

Khi đó ba chồng vẫn chưa có tính, mẹ chồng mang theo thành kiến tham dự hôn lễ, mẹ thì vẫn chưa tha thứ cho cô, mà Liều Nhiên lại còn bị bệnh.

Khi đó có lẽ cũng chỉ có họ giữ vững lòng tin muốn ở bên nhau, nhưng bây giờ nghĩ lại, cuộc hôn nhân về sau của họ xảy ra nhiều trở ngại như vậy, hoặc nhiều hoặc ít cũng là bởi vì lúc ấy cả hai không có được lời chúc phúc của mọi người. . . .

Cho nên lần này, cô mong đợi nhất chính là nhận được lời chúc phúc từ những người thân yêu bên cạnh mình, có như vậy mới là kết cục hoàn mỹ nhất.

Đàm Dịch Khiêm đang lái xe, nhưng vẫn ngẩng nhìn vợ yêu qua kính chiếu hậu, “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Hạ Tử Du khẽ mỉm cười, khẽ sát vào Đàm Dịch Khiêm hôn lên má anh một cái, sau đó nhỏ giọng nói, “Nghĩ tới ông xã em thật là giỏi! !”

Liều Nhiên rất biết điều dùng tay bịt kín hai mắt, nhưng tròng mắt tròn xoe long lanh sáng xuyên qua kẽ hở những ngón tay nhìn tới ba mẹ mình.

Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm không hẹn mà cùng nhìn tới con gái qua kính chiếu hậu, trông thấy động tác ngây thơ của con gái cả hai cùng nhìn nhau cười hạnh phúc!

Xe thuận lợi lái vào giáo đường Beverly Hills nổi danh nhất Los Angeles.

Thời điểm vừa tới giáo đường, ký giả giới truyền thông cùng cảnh vệ đã bao vây chặt kín, đèn flash liên tục chớp sáng, bởi vì vẫn chưa tới giờ bắt đầu cho nghi thức buổi lễ, Đàm Dịch Khiêm tự mình đưa Hạ Tử Du đến phòng nghỉ tạm trong giáo đường để ngồi nghỉ một lát. . . .

Tại phòng nghỉ, Đàm Dịch Khiêm không quan tâm đến ánh mắt của hộ vệ ở phía sau, tự nhiên ngồi xổm người xuống nắm tay Hạ Tử Du nhỏ nhẹ căn dặn, “Bà xã, có một số khách mời cần anh phải đích thân ra đón tiếp, em ở lại đây đợi anh chừng 15 phút, nhớ đừng đi ra ngoài đó.”

“Dạ, anh mau đi đi, ba mẹ anh chắc hẳn là đang rất bận đấy.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy cúi hôn lên trán Hạ Tử Du, sau đó nhìn sang cô con gái cưng nói, “Công chúa nhỏ à, ba đi ra ngoài một chút, con phải ngoan ngoãn ở đây với mẹ, biết không?”

Liều Nhiên gật đầu, “Dạ.”

Sau khi Đàm Dịch Khiêm đi khỏi, Hạ Tử Du ôm Liều Nhiên lại bảo ngồi xuống ở ghế sofa bên cạnh mình, nhẹ giọng hỏi, “Ngôn Ngôn, là bà nội giúp con mặc quần áo xinh đẹp này sao?”

“Không phải, là cô đấy ạ.”

“Vậy cô con đâu rồi?”

“Cô nói cô là phù dâu cho mẹ, cô có rất nhiều chuyện cần làm, bây giờ đang ở chỗ bà nội đó ạ.”

Hạ Tử Du dặn dò con gái, “Một chút nữa Ngôn Ngôn phải nghe lời, không được chạy lung tung, biết không?”

“Dạ.”

Hạ Tử Du không kiềm được ôm hôn con gái đáng yêu của mình.

Lúc này, ngoài cửa phòng nghỉ vang lên hai tiếng gõ cửa nhẹ.

Hạ Tử Du đáp lại, “Mời vào.”

Xuất hiện trong tầm mắt Hạ Tử Du là một gương mặt cực kỳ điển trai của Robert, mặc dù ra vẻ nhã nhặn lịch sự nhưng vẫn không thể che giấu được vẻ mặt tà mị trời sinh.

Hạ Tử Du mừng rỡ nâng váy đứng lên, “Robert, anh tới rồi sao!”

“Chú ‘củ cải’.”

Liều Nhiên vui mừng hơn hớn chạy về phía Robert.

Robert bế Liều Nhiên lên, hôn một cái vào gò má phúng phính trẻ con của Liều Nhiên nói, “Ôi, con gái nuôi à, sau này con phải gọi chú là ba nuôi đó, biết không hả?”

“Dạ. Ba nuôi.”

“Có nhớ ba nuôi hay không đây?”

Liều Nhiên gật đầu rất mạnh, “Dạ có ạ.”

Robert không dẫn được yêu thương dùng râu mới dài ra cọ cọ vào cằm Liều Nhiên, “Ngoan lắm, không uống công ngày thường ba nuôi yêu thương con đó nha. . . .”

Liều Nhiên bị Robert chọc cho cười khanh khách không ngừng.

Đột nhiên, Robert chuyển tầm mắt nhìn sang Hạ Tử Du, “Anh vừa xuống máy bay, cũng vừa gặp Dịch Khiêm nói mấy câu, nghe nói em ở trong này cho nên vào đây thăm em một chút.”

Hạ Tử Du chỉ cười nhẹ, chợt hỏi, “À, đúng rồi, ngày hôm qua lúc anh gọi điện thoại cho em, nhưng lúc đó ở trong điện thoại anh nói với em gì đó em nghe không rõ lắm. . . . Sau đó gọi lại cho anh thì không gọi được, anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Hình như trong lòng Robert cũng đã chuẩn bị sẵn lời giải thích, “À, hôm qua cùng ba anh đi xã giao với mấy vị khách hàng, uống cũng hơi nhiều, có thể là lúc vô tình không để ý bấm vào số điện thoại của em, anh cũng không biết anh đã nói gì nữa.”

Không có ai biết, thực ra ngày hôm qua Robert đã ở nhà uống rượu cả ngày.

Lúc uống say lại vô ý thức bấm số điện thoại gọi cho cô, giữa chừng bởi vì quá say không kiểm soát được đã làm rơi điện thoại xuống đất, nhờ vậy mới kết thúc được cuộc điện thoại hoang đường ấy của mình.

Sau đó anh nhớ lại, cũng may là khi đó anh nói chuyện với cô mơ hồ không rõ ràng, nếu không có lẽ anh sẽ phải hối hận suốt đời.

Hạ Tử Du quan tâm nói, “Cho dù anh muốn giúp ba anh thì cũng nên để ý đến sức khỏe chứ, uống ít lại một chút.”

“Anh biết rồi.”

Lúc này, Hạ Tử Du ngược mắt liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường.

Nhìn thấy đồng tác đó của Hạ Tử Du, Robert trêu nói, “Thế nào, nôn nóng muốn gả cho Đàm đại tổng giám đốc chúng ta rồi hả?”

Hạ Tử Du sượng sùng cúi đầu xuống, “Em nào có.”

“Con gái nuôi này, ba nuôi muốn nói chuyện với mẹ con một chút, con tự mình chơi nha.”

“Dạ.”

Thả Liễu Nhiên xuống, Robert đi tới chỗ Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vẫn đứng im tại chỗ, giờ phút này trong lòng chỉ đang mong đợi đến giờ cử hành nghi thức lễ cưới, cũng không có suy nghĩ đến chuyện Robert muốn nói gì với mình.

Trong khi Hạ Tử Du còn đang lơ đãng với suy nghĩ của mình thì Robert lại đột nhiên ôm chầm Hạ Tử Du vào lòng siết thật chặt.

Hạ Tử Du nhất thời sửng sốt, tay đang xách theo tà áo cưới cũng ngay lập tức buông ra.

Robert từ từ nhắm hai mắt lại, cứ thế mà ghì chặt lấy Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hơi ngỡ ngàng không biết đã xảy ra chuyện gì, “Này, Robert. . . .”

Robert ôm cô rất chặt, giọng nói bởi vì đè nén mà lạc hẳn đi, “Tử Du. . .”

Hạ Tử Du đứng im không dám nhúc nhích, cũng không biết làm sao với tình huống này.

Ở trong trí nhớ của cô, cô và Robert ôm nhau thế này không chỉ có lần một lần hai. . . Nhưng đa số những lần đó hầu như đều là vào những lúc cô đau buồn khổ sở, cái ôm của Robert dành cho cô là sự trấn an cùng với cảm giác an toàn.

Nhưng lần này. . .

Cảm giác khi anh ôm cô hoàn toàn không còn giống như ngày trước, rất chặt, gần như khiến cô không thể nào thở nổi.

“Tử Du. . . .”

Robert lại trầm giọng gọi tên cô.

“Robert, anh sao vậy?”

“Em có thể ôm lại anh một lần hay không. . . .”

Hạ Tử Du giật mình sửng sờ, “Dạ?”

Nhưng ngay sau đó, Robert đã từ từ buông cô ra, không một ai hiểu được giờ phút này anh khốn khổ thế nào, đồng thời trong tim cũng trào lên sự không đành lòng, nhưng vẫn cố ra sức mỉm cười với cô, “Đùa với em thôi. . . . Cái ôm này là lời chúc phúc của anh dành cho em.”

Lúc này Hạ Tử Du mới hoàn hồn lại, cười khẽ, “Nào có ai như anh vậy á. . . .”

Robert nhếch môi cười nói, “Tay!”

“Hả?”

Robert trực tiếp tóm lấy bàn tay Hạ Tử Du, mở lòng bàn tay Hạ Tử Du ra, đặt một cái hộp nhỏ làm bằng bạc vào trong tay Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Đây là cái gì?”

Robert liền mở cái hộp nhỏ ra.

Đây là một hộp trang sức làm bằng bạc rất khác biệt, chế tác rất tinh xảo, trang trí cũng cực kỳ sang trọng xinh đẹp, mà bên trong hộp đang nằm ngay ngắn một cây ‘củ cải’ đáng yêu được điêu khắc bằng ngà voi.

Hạ Tử Du cầm cây ‘củ cải’ trong hộp lên nói, “Thật đáng yêu quá!”

Robert cười nói, “Đây là món quà cưới anh gửi tặng đến em và Dịch Khiêm. . . . Anh nhớ trước kia lúc chúng ta ở Male, lúc nào em cũng nói ở sau lưng anh chính là hoa tâm đại củ cải, Trung văn khi đó của anh vẫn còn rất tệ, sau đó đi tra tài liệu mới biết ý nghĩa sâu xa của cây ‘củ cải’ hoá ra là như thế.”

“Ôi, cái này cũng là chuyện cũ năm xưa rồi mà, ai bảo khi đó anh đúng là như thế còn gì. . . .Có điều lãng tử quay đầu lại còn quý giá hơn cả vàng, bây giờ anh chính là một cây ‘củ cải’ rất đáng giá đấy.”

Robert bị lời nói Hạ Tử Du chọc cười.

Hạ Tử Du yêu thích nhìn ngắm cây ‘củ cải’ trong tay mà không nỡ rời mắt.

Trên khuôn mặt điển trai của Robert vẫn duy trì nụ cười nhợt nhạt, giọng bù nhìn nói, “Cây ‘củ cải’ này tặng cho em, sau này nếu như có lúc em thấy buồn chán hoặc có chuyện không vui thì hãy trò chuyện với nó, có lẽ nó sẽ nghe được những lời em nói đấy. . . . Anh không muốn tặng những món đồ khác cho em, vì dù sao đã có Dịch Khiêm ở bên cạnh em rồi, em sẽ không còn thiếu bất cứ thứ gì nữa.”

245. Chương 245 : Nếu Như Không Phải Là Anh Yêu Cô, Có Lẽ.....

Hạ Tử Du không hề nhận ra phần tình cảm sâu nặng trong lời nói của Robert, cô hoàn toàn chỉ nghĩ rằng Robert tặng cây ‘củ cải’ cho mình chỉ đơn giản là một phần quà cưới, vì vậy cô vui vẻ đáp lại Robert, “Cảm ơn anh, em rất thích!”

Robert chỉ cười nhẹ, ánh mắt nhìn cô vẫn là sự ảm áp nhẹ nhàng từ xưa tới nay chưa hề thay đổi.

Ngay lúc này, cửa phòng nghỉ bị người từ bên ngoài nôn nóng đẩy vào.

Người đến là hai mẹ con họ Đàm.

Nhìn thấy Robert đang ở trong phòng nghỉ, Đàm Tâm vui sướng bước lên nghênh đón, rất tự nhiên khoác vào tay Robert, “Anh đến rồi sao?”

Robert chưa bao giờ dành cho Đàm Tâm sắc mặt tốt, tuy rằng mãi đến hôm nay ánh mắt vẫn chỉ hờ hững nhìn lướt qua Đàm Tâm, nhưng lại nhẹ giọng trả lời, “Ừ.”

Sự chú ý của bà Đàm giờ phút này vốn không hề quan tâm đến những người hiện đang có mặt ở trong phòng, mà bà đang tìm kiếm nhìn quanh bốn phía, sau đó sốt ruột hỏi Hạ Tử Du, “Dịch Khiêm đâu?”

Hạ Tử Du trả lời, “Anh ấy vừa đi khỏi được một lúc rồi ạ, mẹ chưa gặp anh ấy sao?”

Thần sắc bà Đàm có vẻ rất nghiêm trọng, “Vậy phải làm sao đây? Để mẹ đi tìm nó thử xem. . . .”

Hạ Tử Du kịp lúc níu lại bà Đàm, “Mẹ à, đã xảy ra chuyện gì?”

Bà Đàm ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, giống như đang có điều gì đó rất băn khoăn, nhưng sau đó lại không nói gì nữa.

Robert gỡ bàn tay Đàm Tâm đang khoác vào khuỷu tay mình ra, quan tâm hỏi, “Bác gái, có chuyện gì sao?”

Tuy trên mặt bà Đàm thể hiện sự lo lắng không yên, nhưng lại cố hết sức giữ tĩnh táo, “À. . . .Không có việc gì, chỉ là có một số vấn đề nhỏ trong nghi thức lễ cưới muốn tìm Dịch Khiêm để bàn bạc lại một chút, nó không có ở đây vậy để mẹ qua bên kia tìm thử xem có không.”

Không hiểu sao, Hạ Tử Du nghe xong lời giải thích của bà Đàm lại mơ hồ cảm giác chuyện không phải đơn giản giống như vậy.

Trong lòng Robert cũng có cùng suy nghĩ như Hạ Tử Du, anh đang định lên tiếng hỏi thăm bà Đàm thì ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm cũng đang đi vào phòng nghỉ.

Bà Đàm vội bước lên gọi, “Dịch Khiêm.”

Hạ Tử Du mỉm cười, “Ông xã!”

Robert đi tới bên cạnh Dịch Khiêm, cung tay đâm vào người Đàm Dịch Khiêm một phát, “Hi, người anh em!”

Đàm Dịch Khiêm nhú lại lông mày, hình như không nghĩ tới lúc này trong phòng nghỉ lại có nhiều người như vậy.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm, Đàm Tâm mới nhớ tới chính sự, cô đi tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm, vừa mở miệng thốt lên, “Dịch Khiêm, cái đó.”

Bà Đàm đúng lúc kéo Đàm Tâm tránh sang một bên, hiền từ cười nói, “À, Dịch Khiêm này, nghi thức hôn lễ có một số vấn đề mẹ cần bàn lại với con một chút.”

Đàm Dịch Khiêm đang định hạch hỏi nghi thức hôn lễ không thể nào có nhầm lẫn gì tại sao lúc này lại xảy ra vấn đề, thì chợt nhìn thấy bà Đàm nháy mắt ra dấu với anh.

Hạ Tử Du nâng váy đi tới gần Đàm Dịch Khiêm, nhỏ nhẹ nói, “Mẹ đã tìm anh từ nãy tới giờ đó!”

Đàm Dịch Khiêm vịn nhẹ vai vợ yêu nói, “Bà xã, em đợi anh thêm hai phút nữa, anh đi một chút sẽ quay lại ngay.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm bước theo bà Đàm đi ra ngoài.

Bởi vì có mặt Robert ở đây, cho nên Đàm Tâm cũng ở lại trong phòng nghỉ.

Robert mở miệng hỏi Đàm Tâm, “Nghi thức tổ chức hôn lễ đã xảy ra vấn đề gì sao?”

Đàm Tâm ngược mắt nhìn Robert, muốn nói rồi lại thôi, “Cái này.”

Hạ Tử Du cũng hỏi, “Chị, vừa rồi em nhìn thấy dáng vẻ của mẹ hình như rất lo lắng, có chuyện gì rồi sao?”

Đàm Tâm còn đang do dự, “Việc này.”

Robert nhú lông mày hỏi lại, “Hôn lễ có vấn đề gì?”

Đàm Tâm lập tức lắc đầu, “Không phải, chuyện này không có liên quan đến hôn lễ, mọi thứ đều rất thuận lợi, chỉ là.”

Robert đã thấy không vui, “Cô không thể nói hết một lần sao?”

Hạ Tử Du cũng không hiểu nhìn vào Đàm Tâm.

Đàm Tâm không cự tuyệt được câu hỏi của Robert, đành phải ấp a ấp úng nói, “Là. . . . Là chị Dư, chị ấy có chuyện rồi.”

“Cái Cái gì?” Hạ Tử Du hoảng hồn trừng lớn hai mắt.

Robert hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đàm Tâm bất đắc dĩ kể ra sự thật, “Chị ấy bị xe đụng, bây giờ vẫn đang cấp cứu, nhưng bác sĩ nói tình huống của chị ấy không được lạc quan.”

Vừa nghe được tin này, dường như Hạ Tử Du là người chạy ra khỏi phòng nghỉ trước tiên.

Hỏi thăm một lúc, Hạ Tử Du đã tìm được hai mẹ con họ Đàm đang đứng nói chuyện tại vùng đất rộng lớn ở phía ngoài giáo đường.

Hạ Tử Du nhắc lên tà váy đang định đi qua, nhưng những lời của bà Đàm nói ra đã khiến cho Hạ Tử Du dừng bước.

.

“Dịch Khiêm à, tình huống của Dư Mẫn rất nghiêm trọng, hay là chúng ta tạm hoãn hôn lễ lại ba tiếng nữa, đến bệnh viện xem cô ấy thế nào trước đi, ba con cũng đồng ý rồi. . .”

Đàm Dịch Khiêm đang đứng nghiêng mặt, lạnh lùng nói, “Con sẽ bảo người sắp xếp cho chị ta một bác sĩ tốt nhất.”

Bà Đàm hạ giọng nói, “Tình trạng cô ấy bây giờ đang rất nguy kịch, mời bác sĩ tốt nhất có thể có tác dụng sao?”

Đàm Dịch Khiêm bỗng im lặng một lúc, sau đó nói, “Tình huống đột ngột phát sinh như thế, không ai có thể đoán trước được.”

“Nhưng con phải biết người Dư Mẫn yêu thương nhất chính là con, lúc này cô ấy rất cần có con ở bên cạnh.”

“Mẹ cùng ba đến thăm chị ta được rồi!”

Bà Đàm túm lấy Đàm Dịch Khiêm đang muốn xoay người bỏ đi, thành khẩn nói, “Dịch Khiêm, mặc dù Dư Mẫn chỉ là người làm cho nhà chúng ta, nhưng xưa nay mẹ vẫn luôn đối đãi với cô ấy như một người thân trong gia đình. Nhất là khi con còn nhỏ, mẹ bởi vì tâm trạng của bản thân mình mà lơ là không có chăm sóc tốt cho con, nhưng may mắn thay nhờ có Dư Mẫn vẫn kiên nhẫn hết lòng chăm sóc con thay mẹ, mẹ vẫn nhớ khi còn nhỏ con chỉ có nghe lời cô ấy nhất, cũng quần quai cô ấy suốt cả ngày.”

Đàm Dịch Khiêm lên tiếng ngắt lời, “Đủ rồi, những thứ này cũng đã là chuyện quá khứ, chị ta đối với con mà nói cũng chỉ là một người giúp việc.”

Không thể nào tin vào thái độ lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm ngày hôm nay dành cho chị Dư, bà Đàm yếu ớt hỏi, “Tại sao con có thể đối xử với cô ấy tuyệt tình như vậy, có phải nguyên nhân là bởi vì Tiểu Du hay không?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Chị ta đã làm quá nhiều việc sai trái.”

Bà Đàm bắt bẻ lại, “Cô ấy làm sai chuyện gì? Trong mắt mẹ, mỗi một việc cô ấy làm đối với con, đối với cả nhà họ Đàm chúng ta đều là hết lòng hết dạ, cái gọi là ‘sai trái’ trong lời con nói, nói chung chỉ là đang trách tội cô ấy đã cố chấp đi tìm Hạ Tử Du gây phiền phức cho nó mà thôi?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng mím chặt môi mỏng.

Bà Đàm nhìn tới đứa con trai kiêu ngạo của mình nói, “Không giấu gì con, lúc mẹ đón nhận Tiểu Du, chị Dư đã từng tới tìm mẹ, cô ấy nói với mẹ cô ấy rất bất mãn Tiểu Du, thật lòng mà nói, đúng thật là suy nghĩ của cô ấy rất cố chấp, nhưng ai có thể nói cô ấy đã làm sai đây?”

Thấy Đàm Dịch Khiêm không lên tiếng, bà Đàm tiếp tục nói, “Dịch Khiêm, con có biết hay không, thật ra thì mẹ cũng không thực sự hài lòng về Tiểu Du. Nhiều khi, mẹ đều tự hỏi mình, Hạ Tử Du đó dựa vào cái gì mà có thể gả cho con trai mẹ? Ngoại trừ dáng dấp có mấy phần xinh đẹp thùy mị ra, tư cách con người nó còn có chỗ nào thu hút chứ? Trước đây nó vì Kim Trạch Húc gây ra nhiều chuyện không hay ho như thế nào chúng ta không cần bàn tới nữa, chỉ nói đến chuyện duy nhất lần trước nó đi thăm mẹ nó thôi. . . .Mẹ nghe nói chuyện này chị Dư đã nhúng tay vào, chuyện này xem như có thể giải thích, nhưng còn chuyện nó tự mình quyết định đi về thành phố Y là không hề có ai ép nó. . . . Có lẽ mọi người đã hiểu lầm nó, nhưng mà nó vẫn chứng nào tật đó không nói tiếng nào bỏ đi chẳng thấy bóng dáng, ngay cả một tiếng nhắn nhủ lại cũng không có, con có thể bảo đảm sau này nó sẽ không còn tái diễn lại như vậy nữa hay không?”

Không ai ngờ, từng câu từng chữ của bà Đàm vào giờ phút này đều lọt vào trong tai Hạ Tử Du đang đứng không xa cách chỗ hai mẹ con.

Tay đang xách tà váy của Hạ Tử Du đột nhiên run bần bật, sắc mặt cũng trở nên tái mét.

Đàm Dịch Khiêm sáng giọng nói, “Con không đồng ý mẹ đụng chạm tới cô ấy, nếu mẹ bất mãn với cô ấy như vậy thì có lẽ sau này không cần thiết sống chung với bọn con nữa.”

Bà Đàm trả lời, “Mẹ có bất mãn với nó hay không cũng chẳng có tác dụng gì cả? Con là con trai mẹ, con muốn sống cùng với nó, nếu mẹ cũng giống như trước kia chống đối tụi con đến với nhau, hiện tại mẹ còn có thể đứng ở đây thoải mái nói chuyện với con sao? Dịch Khiêm, nếu như con đã lựa chọn Tiểu Du, nó cũng đã sinh cháu cho nhà họ Đàm chúng ta, mẹ sẽ không đối lập với nó nữa, cũng sẽ cố gắng xem nó là một đứa con dâu của mẹ, mẹ nói với con những thứ này chỉ là hy vọng con hãy hiểu, những gì Dư Mẫn làm cũng đều một lòng là vì con, mẹ biết xưa nay cô ấy luôn xem con như đứa con trai ruột thịt của mình, cô ấy lúc nào cũng ao ước con được mạnh khỏe hạnh phúc, cho nên không có cách nào tha thứ cho Tiểu Du khi thiếu chút nữa nó đã hại con còn hai bàn tay trắng. . . . Dịch Khiêm, con vĩnh viễn sẽ không hiểu được nỗi lòng của một người làm mẹ, đó là không có lúc nào mà không suy nghĩ và lo lắng cho con cái của mình. . . .”

Đàm Dịch Khiêm chỉ im lặng không nói.

“Mẹ nghe kể lại bởi vì tinh thần lúc đó của chị Dư rất hoảng loạn, cho nên khi đèn xanh chuyển sang đèn đỏ mà vẫn không để ý. . . . Con nghĩ lại xem, con ép buộc cô ấy phải đến Canada, mà còn không cho phép cô ấy đặt chân bước vào Los Angeles, việc này thực sự mất mát và đã kích cỡ nào đối với một người đã yêu thương chăm sóc cho con bao nhiêu năm qua. . . .” Bà Đàm nói tới đây thì nghẹn ngào bật khóc nức nở.

Rốt cuộc.

Sau khi im lặng một hồi lâu, Đàm Dịch Khiêm cũng đã dịu giọng lại, lạnh nhạt nói, “Cứ làm theo lời mẹ nói đi!”

Bà Đàm vui sướng thốt lên, “Được, để mẹ bảo ba con ở lại đây trong coi buổi lễ, còn chúng ta hãy ngay bây giờ đi đến bệnh viện.”

Đàm Dịch Khiêm gật nhẹ đầu.

“Tử Du. Tử Du.”

Tại khoảnh khắc Hạ Tử Du nâng váy xoay người chạy đi thì Robert cũng bám gót theo ở phía sau Hạ Tử Du.

Không còn nụ cười xinh xắn dào dạt trên khuôn mặt của một cô dâu mới cưới, cũng không còn thần thái phấn khởi của trước đó nữa, chỉ trong chớp nhoáng Hạ Tử Du giống như một quả hồng mềm bị màn sương giá lạnh vùi dập, toàn thân chết lặng không còn sức sống.

Cô cứ ngơ ngác đi về phía trước, bàn tay xách theo tà áo cưới cũng dần dần buông lỏng.

Robert ba chân bốn cẳng đuổi theo tới, kéo lại bàn tay mang bao tay lụa trắng và xoay người Hạ Tử Du lại.

Hạ Tử Du chỉ cắn chặt môi không nói được gì.

Robert nhìn vào gương mặt tái nhợt của Hạ Tử Du, lo lắng nói, “Hãy nói cho anh biết hiện tại em đang nghĩ gì?”

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lắc đầu, “Không có. . . . Không có gì, có thể Dịch Khiêm sẽ đi tìm em, em phải trở về phòng.”

Robert nắm giữ bờ vai Hạ Tử Du nói, “Không được, tâm trạng em bây giờ đang không được ổn.”

Hạ Tử Du miễn cưỡng nở nụ cười nói, “Há, anh nói nhầm gì đấy, hôm nay là ngày cưới của em và Dịch Khiêm, em rất hạnh phúc, rất mong đợi, em. . . . Em không nói với anh nữa, em đi về đợi anh ấy.”

Giã khỏi tay Robert, Hạ Tử Du như cái xác không hồn đi tới hướng hành lang nối liền với phòng nghỉ.

Robert đang muốn đuổi theo Hạ Tử Du, nhưng bóng dáng Đàm Dịch Khiêm đã xuất hiện tại đầu hành lang bên kia đang đi về phía Hạ Tử Du.

Trong nháy mắt tiếp theo, Đàm Dịch Khiêm kéo lại Hạ Tử Du ôm vào trong ngực, trầm giọng gọi, “Bà xã.”

Hạ Tử Du tựa vào bờ vai Đàm Dịch Khiêm, khẽ gọi lại, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm khẩn trương nâng mặt Hạ Tử Du lên, “Anh đã quay lại phòng nghỉ, Đàm Tâm nói em đi ra ngoài tìm anh.”

Hạ Tử Du thành thật gật đầu, “Em nghe chị Tâm nói chị Dư xảy ra tai nạn, em muốn tìm anh hỏi thăm tình huống như thế nào, nhưng mà không tìm được anh. Sợ một chút anh trở lại không thấy em, cho nên em quay về đây trước.”

Đàm Dịch Khiêm nặng nề thở ra một hơi, chậm chạp nói, “Tình hình của chị Dư không được lạc quan lắm.”

“Em nghe chị Tâm nói rồi, chị ấy nói tình huống rất nghiêm trọng.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ vào mặt Hạ Tử Du, nhỏ giọng nói, “Bà xã, anh đã từng kể với em, chị Dư đối với gia đình anh và cả bản thân anh mà nói chị ta không chỉ là một người giúp việc bình thường.”

Hạ Tử Du liền gật đầu, “Em biết.”

Đàm Dịch Khiêm áy náy nói, “Cho nên, bây giờ anh phải đến bệnh viện xem chị ta thế nào, hôn lễ có thể sẽ phải dời lại, em hãy đồng ý với anh, đợi anh quay lại.”

Hạ Tử Du đề nghị, “Em muốn cùng anh đến bệnh viện.”

Đàm Dịch Khiêm dứt khoát cự tuyệt, “Không được, em đang có thai, đi lại không tiện.”

“Không sao mà, có anh đi chung với em, em và con sẽ không có việc gì đâu.”

Đàm Dịch Khiêm kiên trì nói, “Không được, em phải ở lại đây đợi anh trở lại.”

Hạ Tử Du xuống nước năn nỉ, “Ông xã, cho em đi đi. Anh xem chị Dư như người thân, còn em xưa nay cũng rất tôn trọng chị ấy, tình huống hiện nay của chị ấy không khả quan, em cũng không cách nào yên tâm mà ngồi ở đây đợi anh.”

Vào lúc này Robert đi tới gần chỗ hai người, anh mở lời khuyên, “Dịch Khiêm, cậu dẫn Tử Du đi theo đến bệnh viện đi, có cô ấy đi theo ở cạnh bên, cậu cũng yên tâm hơn. Hôn lễ ở đây tôi sẽ giúp bác trai lo liệu, cậu đừng lo lắng.”

Hạ Tử Du nín lấy cánh tay Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã.”

Cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng đồng ý, “Thôi được. Nhưng em phải hứa với anh, không được vì những chuyện này mà lo nghĩ buồn phiền.”

“Dạ.”

.

Một chiếc xe riêng bình thường lặn bánh lái ra khỏi giáo đường tổ chức hôn lễ, cũng không ai biết đang ngồi ở trong xe chính là nhân vật chính của buổi hôn lễ thế kỷ này.

Bên trong xe, Đàm Dịch Khiêm đảm nhiệm vị trí lái xe, bà Đàm và Hạ Tử Du ngồi ở dãy ghế phía sau.

Vào lúc này, bà Đàm nắm lấy bàn tay Hạ Tử Du ân cần hỏi, “Tiểu Du à, tay con sao lạnh thế này?”

Hạ Tử Du điềm đạm nói, “Tay con ngày thường đều là như vậy.”

Bà Đàm dùng tay mình nhẹ nhàng chà nóng cho Hạ Tử Du, “Dịch Khiêm đứng ra không nên để con đi theo, không khí ở bệnh viện vốn không có tốt, hơn nữa con lại đang mang thai, vất vả tới lui rất nguy hiểm, xem tay con đã lạnh đến chà này giờ cũng không nóng lên nổi này.”

Về mặt bà Đàm rất hòa ái, dịu dàng quan tâm, săn sóc thăm hỏi. Những thứ này ở trong mắt Hạ Tử Du đột nhiên đã bắt đầu mơ hồ, cô vốn tưởng rằng tất cả đây đều là sự đối đãi thật lòng bà Đàm dành cho mình, nhưng không ngờ, hóa ra trong lòng bà Đàm cũng là vạn bất đắc dĩ.

Bởi vì Đàm Dịch Khiêm quan tâm cô, bởi vì cô đang mai thai con của Đàm Dịch Khiêm, cũng có lẽ bởi vì ông Đàm yêu thương cô quá mức tưởng tượng.

Bà Đàm quan tâm hỏi, “Ấm lên được chút nào không?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ. . . .Cám ơn mẹ.”

Bà Đàm chu đáo nói, “Đến bệnh viện vẫn còn chút thời gian, con hãy dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ.”

.

40 phút sau, xe thuận lợi lái vào bệnh viện XX.

Đi qua lối đi VIP của bệnh viện, cả ba đi thẳng tới chỗ phòng chị Dư đang được giải phẫu.

Đèn đỏ trong phòng giải phẫu đang sáng, có không ít y tá gấp gáp đang ra vào phòng bệnh.

Cảnh Nghiêu đã có mặt trước đó ở bệnh viện trông thấy ông chủ mình ngay lập tức bước lên chào hỏi, “Tổng giám đốc.”

Đàm Dịch Khiêm nhàn nhạt hỏi, “Tình huống chị ta thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói tình hình không khả quan lắm. Do chị Dư không để ý đèn xanh chuyển sang đèn đỏ, đã khiến cho chiếc xe nọ vì tránh chị mà đụng vào thành bảo hộ ven đường, nhưng bởi vì chị Dư không kịp tránh sang một bên nên khi chiếc xe va vào thành bảo hộ bị dội ngược trở lại đã hất chị Dư té xuống. Và chiếc xe đó đã kéo chị Dư xuống gầm xe, sau đó bánh sau xe cán qua người chị Dư, tình huống đang rất là nguy kịch. Hiện tại bác sĩ đang truyền máu cho chị Dư, nhưng bác sĩ vẫn không thể bảo đảm vô máu rồi là có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm, bởi vì mảnh vụn của chiếc xe đã xuyên vào xoang đầu chị Dư.”

Tuy nghe Cảnh Nghiêu nói như vậy, nhưng tất cả mọi người đang có mặt cũng có thể dự đoán được sự nguy cấp hiện nay trong phòng giải phẫu.

Khi Hạ Tử Du nghe đến điều này cả người cũng sững sờ chết lặng.

Ngay lúc này, tiếng loa phát thanh trong bệnh viện vang lên.

“Tình huống khẩn cấp, bệnh nhân phòng 309 bị tai nạn giao thông đang cần truyền gấp nhóm máu A. Lượng máu dự trữ hiện nay không đủ. Nếu như có người tình nguyện hiến máu nào phù hợp với nhóm máu trên thì mời đến phòng 301.”

Bà Đàm kinh hãi nói, “Phòng 309, là phòng của Dư Mẫn đấy!”

Cảnh Nghiêu gật đầu, “Đúng vậy, lượng máu dự trữ trong bệnh viện đã gần hết, cũng đã nghĩ cách để liên hệ với những bệnh viện khác nhưng e là không kịp thời gian.”

Bà Đàm đột nhiên nhớ ra, khẩn trương nói, “Nói bác sĩ lấy máu tôi truyền đi, tôi là nhóm máu A đây.”

Hạ Tử Du là nhóm máu O, cho nên vào thời khắc này cô không thể giúp gì được. (ọc ọc...nếu đc thì sao đây cô 2, tính truyền máu cho mẹ già ý hử...ta quýnh chết liền nha TD)

Đàm Dịch Khiêm quay sang nói với bà Đàm, “Mẹ không thích hợp, con và mẹ cùng một loại máu, để con đi.” Nói xong Đàm Dịch Khiêm liền cởi ra áo khoác tây trang màu đen, tháo luôn cà vạt rồi xắn lên tay áo của chiếc áo sơ mi.

Bà Đàm có phần không đành lòng, “Dịch Khiêm.”

Đàm Dịch Khiêm cởi ra áo khoác tây trang choàng lên người Hạ Tử Du, sau đó chạm nhẹ vào môi Hạ Tử Du một cái, dịu dàng nói, “Bà xã, em ngồi đây nghỉ ngơi một chút đi, anh sẽ quay lại nhanh thôi.”

“Dạ.”

—

Vì không có nhiều thời gian, Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức được y tá đẩy vào phòng giải phẫu.

Thời gian đối với những người ngồi chờ đợi bên ngoài phòng bệnh như bà Đàm và Hạ Tử Du mà nói là như cả một thế kỷ.

Bà Đàm có vẻ rất lo lắng, mi tâm nhíu chặt chưa hề giãn ra lần nào.

Hạ Tử Du nhìn chằm chằm vào chiếc đèn đỏ của phòng giải phẫu, tận đáy lòng thầm cầu nguyện cho chị Dư có thể vượt qua cửa ải này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một tiếng sau khi Đàm Dịch Khiêm được đẩy vào phòng giải phẫu, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng được đẩy trở ra ngoài.

Bà Đàm và Hạ Tử Du lập tức bước lên, bà Đàm khẩn trương dìu Đàm Dịch Khiêm ngồi dậy, “Dịch Khiêm, con ổn không?”

Đàm Dịch Khiêm ngồi dậy, ấn tay vào nơi vừa được lấy máu, sau đó bước xuống giường.

Từ khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào của Đàm Dịch Khiêm cũng có thể đoán được phần máu Đàm Dịch Khiêm bị lấy đi tuyệt đối không phải là 200CC như bình thường.

Y tá bên cạnh nói, “Anh ta cần phải nghỉ ngơi một chút, vì đã truyền cho bệnh nhân lên tới 400CC máu.”

Hạ Tử Du dìu Đàm Dịch Khiêm lại ghế, “Ông xã, anh mau ngồi xuống đi.”

Cảnh Nghiêu cũng bước tới đỡ Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống hàng ghế dựa.

Đàm Dịch Khiêm có vẻ như rất mệt mỏi, nhưng vẫn bình tĩnh nói, “Anh không sao.”

Hạ Tử Du ngồi sát vào Đàm Dịch Khiêm, dùng khăn giấy lau đi mồ hôi trên trán cho anh.

Bà Đàm lo lắng hỏi, “Dịch Khiêm, tình hình Dư Mẫn thế nào rồi?”

Giờ khắc này, trong đầu Đàm Dịch Khiêm hiện lên hình ảnh bác sĩ đang căng thẳng khi làm phẫu thuật cho chị Dư, còn chị Dư nằm trong phòng giải phẫu cả người cắm đầy đủ loại ống dẫn, không còn sức sống.

Đàm Dịch Khiêm nhắm hai mắt lại, chậm rãi trả lời, “Vẫn còn đang giải phẫu.”

Không hiểu sao bầu không khí lúc này rất nặng nề, mọi người đều ăn ý không còn ai lên tiếng nói chuyện.

Thời gian lại trôi qua thêm một tiếng nữa, lúc này, chuông điện thoại di động của bà Đàm vang lên.

“Alô, ông Khâm à. Ừ, giải phẫu vẫn chưa có xong. Được rồi, sẽ bảo Dịch Khiêm nhanh quay lại, ừ.”

Gọi điện thoại cho bà Đàm là ông Đàm, có lẽ là hỏi thăm tiến triển phẫu thuật của chị Dư, cũng đang lo lắng cho hôn lễ của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du phải chăng còn kéo dài thêm mấy tiếng nữa mới có thể thuận lợi tiến hành.

Bỗng dưng, đèn đỏ phòng giải phẫu tối sầm lại, bác sĩ từ bên trong phòng bệnh đi ra.

Sắc mặt của vị bác sĩ vô cùng mệt mỏi, gờ xuống khẩu trang.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy đầu tiên, bước đến hỏi thăm bác sĩ, “Chị ta thế nào?”

Bác sĩ lắc lắc đầu, áy náy nói, “Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Khi nghe được bác sĩ nói như thế, Hạ Tử Du đứng ở bên cạnh Đàm Dịch Khiêm cũng ngỡ ngàng thụt lùi chân về phía sau.

Sắc mặt bà Đàm đã hoàn toàn biến thành trắng bệch, rõ ràng không thể nào tin vào tình huống trước mắt.

Bác sĩ nói thêm, “Mặc dù đã cung cấp đầy đủ 400CC máu, nhưng do dây thần kinh và huyết quản trong xoang đầu của bệnh nhân đều bị mảnh vụn của xe chèn ép lên, khiến cho máu không lưu thông lên tới não. Tuy chúng tôi đã rất cố gắng lấy ra hết toàn bộ mảnh vụn trong xoang đầu bệnh nhân, nhưng đã quá trễ.”

Đôi mắt bà Đàm trở nên đờ đẫn vô hồn, lắp bắp nói, “Sao lại như vậy.”

Ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm tức giận vung tay đập lên vách tường trắng, động tác này đã khiến cho miệng vết thương vừa mới truyền máu lập tức phun ra máu tươi.

P/S: Vô cùng cảm ơn vì sự quan tâm của mọi người nhưng kg sao, mình sẽ tự lương sức ^^, với lại tại ham hố đào nhiều hố quá nên fai thế

Nói thiệt là mình cũng như bạn ThienNhi chả thương tiếc gì cho bà DM cả, sống gần cả đời người, lẫn lộn kg ít ở trên thương trường, cũng nhạy bén, thông minh nhưng lại để cho 1 đứa ranh con miệng hôi sữa sỏ mũi dẫn đi, đến cả hy xinh lun cái mạng mình...Thiệt là...già mà còn dại

246. Chương 246 : Đau Lòng Không Sao Nén Nỗi

Chị Dư được các y bác sĩ trùm một tấm vải trắng đẩy ra ngoài

Bà Đàm đưa tay lên bụm lấy miệng, hốc mắt cũng đỏ hoe.

Hạ Tử Du sưng sờ đứng im một chỗ, một lúc lâu sau vẫn không thể phản ứng được.

Lúc các y tá đẩy chị Dư đi về hướng nhà xác, bà Đàm lao đến vén tấm vải trắng lên, đến khi bà nhìn thấy thi thể của chị Dư thì đã không còn cách nào kiềm chế được nữa, tức tưởi bật khóc to lên.

Đàm Dịch Khiêm chậm chậm đi tới, trong đôi mắt đen ảm đạm, nhìn chăm chăm vào chị Dư đã ngủ say vĩnh viễn.

Hạ Tử Du cắn chặt môi, đau thương không thể tả xiết, trong cổ cô nghẹn đắng chưa xót, nước mắt lúc này cũng đang chảy lên hốc mắt.

Về mặt Cảnh Nghiêu bi thương dịu dờ bà Đàm, an ủi nói, “Bà chủ, xin hãy nén đau lòng.”

Bà Đàm đau đớn không ngừng lắc đầu, “Dư Mẫn. Tôi thật có lỗi với cô. Cô đã giúp cho nhà họ Đàm chúng tôi nhiều như thế, thế mà tôi lại không thể cứu được cô.”

Hạ Tử Du càng cắn môi thật chặt, đôi mắt mờ mịt vô tình bắt gặp được biểu cảm giờ phút này của Đàm Dịch Khiêm.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy sự nặng nề và bi thương hiện hữu trên gương mặt anh, anh không hề có chút gì là kiềm chế, bởi vì ngấm ngấm chịu đựng mà đôi lòng mảy xoắn xuýt lại, dường như lúc này đây anh đang tự trách vì không thể làm được gì.

.

Cuối cùng chị Dư cũng được đẩy lại đưa vào nhà xác, là Cảnh Nghiêu chịu trách nhiệm làm thủ tục tang lễ với bệnh viện.

Bà Đàm ngồi trên ghế nghỉ ngơi, cả người run lên nức nở.

Hạ Tử Du vịn nhẹ vào bà Đàm, giây phút này cô cũng không biết phải an ủi bà như thế nào.

Đàm Dịch Khiêm cũng ngồi xuống ghế, hai tay anh đan vào nhau đỡ lấy trán, nhìn trông có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Ông Đàm lại gọi điện đến thêm một lần nữa.

Bà Đàm ấn nút trả lời, giọng nói run rẩy, “Ừ. Ông Khâm à, Dư Mẫn cô ấy đã đi rồi.”

Cũng chỉ nói được duy nhất một câu, bà Đàm nghẹn đã vì nghẹn ngào mà không thể nói tiếp được nữa.

Lúc này, Cảnh Nghiêu đã làm xong thủ tục với bên bệnh viện đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, kính cẩn nói, “Tổng giám đốc, thủ tục đã được giải quyết xong rồi, trong một hoặc hai ngày này di thể của chị Dư sẽ được đưa về, tôi sẽ sớm làm lễ truy điệu cho chị ấy.”

Đàm Dịch Khiêm không nói gì, vẫn dùng tay đỡ trán như thế.

Giọng nói nghẹn ngào của bà Đàm đúng lúc này vang lên, “Dịch Khiêm, ba con và bà thông gia vẫn còn đang đợi con và Tiểu Du. . . .Chuyện hôn lễ không thể để trễ được, các con mau đến đó đi, mẹ muốn nán lại đây một lát.”

Cảnh Nghiêu nói, “Tổng giám đốc, để tôi lái xe đưa hai vị qua đó!”

Ánh mắt của Hạ Tử Du vẫn nhìn chăm chú vào Đàm Dịch Khiêm từ nãy giờ, giây phút này cô có thể cảm nhận được đau đớn mà anh đang phải chịu đựng.

Đàm Dịch Khiêm vẫn im lặng, không hề lên tiếng.

Cảnh Nghiêu không dám hỏi nữa, im lặng đứng sang một bên.

Bà Đàm chống vào thành ghế từ từ đứng dậy, trong giọng nói vẫn mang đậm bi thương, “Cảnh Nghiêu, cậu đỡ tôi đến nhìn cô ấy đi. . . .”

“Dạ, bà chủ.”

Cảnh Nghiêu bước lên đỡ bà Đàm, cùng đi về hướng nhà xác.

Trên hành lang của bệnh viện dường như chỉ còn mỗi hai người Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm ngửa người dựa vào thành ghế, ngẩng đầu nhìn hoa văn trên trần nhà.

Hạ Tử Du nhắc làn váy cưới lên đi đến ngồi xuống bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Vết thương của Đàm Dịch Khiêm vừa rồi vẫn chưa cầm máu bây giờ đang rỉ ra, Hạ Tử Du nắm lấy cánh tay anh, lo lắng nói, “Tay anh chảy máu rồi, để em gọi y tá đến cầm máu cho anh nhé!”

Đàm Dịch Khiêm giựt tay lại, ngồi thẳng người lên nói, “Không cần đâu.”

Hạ Tử Du không nói tiếp bất kỳ một câu nào nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Đàm Dịch Khiêm.

Cô nhớ anh cũng đã từng để lộ vẻ mệt mỏi như thế này, đó là lúc Liễu Nhiên ngã bệnh, anh cũng giống như bây giờ chán nản và vô lực.

Từ trước tới nay cô chỉ biết anh coi chị Dư như người thân của mình, nhưng lại không biết giữa anh và chị Dư tình cảm lại sâu sắc đến vậy.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Đàm Dịch Khiêm đột ngột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh.

Đàm Dịch Khiêm lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn màn hình di động một cái, nhưng lại không tiếp.

Hạ Tử Du cầm lấy điện thoại của Đàm Dịch Khiêm, nhìn thấy là Robert gọi tới, cô do dự chốc lát, sau đó nhắc máy nghe thay cho Dịch Khiêm, “Alô. Dạ. Vẫn cần thêm một chút nữa. Em sẽ gọi lại cho anh sau. Cảm ơn anh đã giúp đỡ.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Hạ Tử Du nói với Đàm Dịch Khiêm, “Robert nói, bên đó họ sẽ xử lý chuyện hôn lễ, bảo chúng ta không cần lo lắng.” Thật ra thì Robert đã nói với cô là, khi có thể cô và anh hãy đến lễ đường để cử hành nghi thức hôn lễ, anh ấy sẽ chống đỡ cho đến khi họ đến.

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên nặng nề gọi cô, “Tử Du.”

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào anh, “Dạ?”

“Chuyện hôn lễ.”

Hạ Tử Du im lặng nghe anh nói hết.

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói ra, “Anh nghĩ hôm nay không có cách nào tiếp tục được.”

Hạ Tử Du hơi sững sốt.

Đúng giây phút này Đàm Dịch Khiêm đứng dậy cất bước bỏ đi thẳng một mạch.

Sáu giờ sau, tại nhà họ Đàm.

Bóng đêm bao phủ, tất cả mọi người trong nhà họ Đàm đều đã thay lễ phục và tập trung ở phòng khách.

Ông Đàm thân là chủ cả một nhà uy nghiêm ra lệnh, “Hôn lễ đã kéo dài thì cứ kéo dài luôn đi, không cần đi lo lắng đến việc đám phóng viên đó sẽ viết cái gì, về phần khách mời, tôi đã sai người đi xin lỗi từng người một, nên cũng không có vấn đề gì quá lớn.”

Bà Đàm chống đầu, nói rất mệt mỏi, “Ông Khâm, những chuyện này ông cứ giải quyết đi. Tôi hơi mệt, tôi lên lầu nghỉ trước đây.”

Ông Đàm gật đầu, dặn dò con gái, “Tâm à, con đỡ mẹ con lên lầu đi!”

“Vâng ạ.”

Lúc Đàm Tâm đỡ bà Đàm về phòng ngủ, ông Đàm áy náy nhìn bà Hạ, “Thật xin lỗi, bà thông gia, buổi hôn lễ hôm nay lại xảy ra sóng gió như vậy, tôi thay Dịch Khiêm nhận lỗi với chị.”

Bà Hạ hoà nhã nói, “Ông thân gia đừng khách sáo như thế. Xảy ra chuyện như thế đều không ai muốn cả, huống chi Dịch Khiêm quyết định như vậy cũng không có gì là không ổn cả, dù sao thì mọi người cũng như là người một nhà với chị Dư, đây cũng là sự tôn trọng đối với người đã mất.”

Ông Đàm cúi người trước bà Hạ, “Thật sự rất xin lỗi.”

Bà Hạ mỉm cười, “Không sao, bây giờ chuyện quan trọng cấp bách nhất là hậu sự của chị Dư, như thế thì tất cả mọi người đều có thể an tâm.”

Ông Đàm chuyển ánh mắt nhìn sang Hạ Tử Du từ nãy giờ vẫn im lặng ngồi một bên không lên tiếng, vẻ mặt ôn hòa nói, “Tiểu Du à, chờ chuyện của chị Dư ổn thỏa rồi, ba đảm bảo sẽ cho con vinh quang thuận lợi vui vẻ gả vào nhà họ Đàm chúng ta.”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Không sao đâu ba.”

Ông Đàm thở dài phiền muộn, “Haizz, Dư Mẫn ở nhà họ Đàm chúng ta cũng đã có mấy chục năm rồi. Ba nhớ cái hồi lúc ba còn trẻ, vì một đoạn tình cảm không có kết quả, ba và Tô Di cả ngày đều sống trong cảnh tranh chấp, trong khoảng thời gian đó, ba cũng không còn lòng dạ nào để lo lắng quan tâm đến gia đình mình, Tô Di cũng suốt ngày âm ỉ với ba, không ai ngó ngàng gì tới Dịch Khiêm. Khi đó Dư Mẫn là chị em tốt của Tô Di đã hết lòng chăm sóc cho Dịch Khiêm, sau đó Dịch Khiêm từ từ lớn lên, chị Dư cũng vẫn đi theo bên cạnh giúp đỡ Dịch Khiêm, chớp mắt một cái đã qua nhiều năm như thế rồi.”

Lúc ông Đàm nói những lời này, Hạ Tử Du đột nhiên nhớ lại cái ngày mà anh nói với cô chuyện anh đã ra lệnh cho chị Dư sau này không được bước vào Los Angeles nữa, ngày hôm đó rõ ràng cô đã cảm thấy tâm trạng của anh đang rất sa sút. Cô biết anh cũng là vì cô.

Bà Hạ khách sáo nói, “Ông thông gia, tôi thấy ông cũng bận rộn cả ngày cũng đã mệt rồi, ông nên về phòng nghỉ ngơi đi, Tử Du nhà chúng tôi sẽ không có việc gì đâu.”

Ông Đàm gật đầu, “Cũng được, chuyện đã đến mức này, vậy thì chờ đến khi hậu sự của chị Dư xong xuôi rồi hãy nói.”

“Vâng.”

Người giúp việc theo sau đẩy ông Đàm ra khỏi phòng khách.

Sau khi nhìn thấy bóng lưng của ông Đàm biến mất, bà Hạ mới thở dài nói, “Aizz, người nhà họ Đàm ai cũng đều là bất đắc dĩ cả.”

Hạ Tử Du lên tiếng, “Mẹ, mẹ cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, con đỡ mẹ về phòng nghỉ nha!”

Bà Hạ cầm tay Hạ Tử Du, “Mẹ không mệt, chỉ là nhìn thấy hôn lễ của con và Dịch Khiêm lại xảy ra sóng gió như thế, trong lòng có chút không thoải mái thôi.”

Hạ Tử Du thoáng cười nhẹ, “Mẹ, đám phóng viên không hiểu đã đành, chẳng lẽ mẹ cũng không hiểu sao ạ?”

Bà Hạ vỗ vỗ vào tay Hạ Tử Du, “Mẹ có thể hiểu được, chẳng qua là cảm thấy cứ thế mà kéo dài hôn lễ như thế, bắt con phải chịu thiệt thòi rồi. Nhà họ Đàm dĩ nhiên là chẳng có tổn thất gì về danh dự cả,

chỉ cần nói câu kéo dài hôn lễ là xong, nhưng mà cái đám phóng viên đó lại rất có thể suy đoán lung tung, có lẽ còn có thể suy ra nguyên nhân là vì con nữa.”

“Mẹ lo nghĩ nhiều rồi. Thật ra thì, cho dù Dịch Khiêm không đề cập đến chuyện kéo dài hôn lễ thì tự con cũng sẽ đề nghị như thế. Tâm trạng của mẹ chồng con không tốt, tâm trạng của Dịch Khiêm cũng bị ảnh hưởng, tâm tình như thế thì sao có thể cử hành hôn lễ được, huống chi.” Hạ Tử Du dừng lại không nói nữa.

Chuyện chị Dư phải ra đi ít nhiều cũng là do cô, cho dù hôn lễ có thể tiếp tục, cô cũng không thể cảm thấy yên tâm thoải mái.

Bà Hạ hỏi, “Huống chi cái gì?”

Vì không muốn để cho bà Hạ lo lắng, Hạ Tử Du không nói tiếp nữa, mà lắc lắc đầu, “Không có gì. Mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con, mẹ biết Dịch Khiêm đôi với con như thế nào mà.”

Bà Hạ gật đầu, “Đúng thế, con cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, có gì thì cứ nói với mẹ.”

Hạ Tử Du cười nhẹ, “Con biết rồi!”

Bà Hạ đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, suốt đêm nay sao không thấy Dịch Khiêm?”

Hạ Tử Du chậm rãi trả lời, “Hắn là đang ở trong phòng làm việc.”

“Vậy con mau đến bên nó đi, mẹ sẽ giúp con trông coi Ngôn Ngôn.”

“Cám ơn mẹ!”

“Ừ.”

Sau khi bà Hạ đi khỏi, Hạ Tử Du đi tới phòng làm việc.

Cô vốn định gõ cửa nhưng lại nhìn thấy đèn trong phòng làm việc vẫn đang sáng.

Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa vào.

Khê đẩy cánh cửa ra, lọt vào tầm mắt cô không phải là bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm mà là cả một căn phòng sách lộn xộn.

Nhìn thấy những quyển sách những tập văn kiện rơi đầy trên đất kia, Hạ Tử Du cũng đã đoán được vừa xảy ra chuyện gì.

Hạ Tử Du đi tới, ngồi xuống định giúp anh dọn lại phòng làm việc.

Cô mới vừa mới ngồi xuống, ánh mắt đã bị một quyển nhật ký thu hút mà tấm ảnh đã rơi ra ngoài hơn phân nửa lại càng khiến cô chú ý hơn.

Cô nhặt quyển nhật ký lên, sững sờ nhìn người trong bức ảnh.

Đó là một bức ảnh đã rất lâu rồi, chất liệu của tấm ảnh đã hơi ố vàng, nhưng mà người trong tấm ảnh đó vẫn còn thấy rất rõ.

Đó là một người phụ nữ trẻ rất có khí chất, cô ta ôm một bé trai ngồi trên đùi, ánh mắt dịu dàng yêu thương nhìn đứa bé trai ấy.

Hạ Tử Du liếc mắt một cái cũng đã nhận ra hai người trong tấm ảnh là ai. Đó chị Dư lúc còn trẻ và Dịch Khiêm hồi còn bé, mới nhìn, bọn họ giống như là chị em, lại càng giống hai mẹ con, nhìn vào thật ấm áp và hài hòa.

Tim Hạ Tử Du chột thất chặt, nỗi đau đớn không tên tuôn trào lên.

Cô muốn kẹp tấm ảnh này lại vào quyển nhật ký, nhưng không ngờ lại mở ra quyển nhật ký đã ố vàng này
... ..

Một tờ giấy trong quyển nhật ký được viết lên một hàng chữ tiếng Trung rất trẻ con và ngây thơ ——

Mình ghét ba mẹ, mình muốn dì Dư ngày nào cũng ở bên mình.

Một câu nói rất ngắn gọn, nhưng dường như lại đang biểu lộ toàn bộ những gì trong lòng của đứa trẻ lúc đó.

Lúc này đây cô biết rất rõ quyển nhật ký trong tay cô là thuộc về ai, cô không xem tiếp nữa, mà cẩn thận từng chút một đem tấm ảnh kẹp vào trong quyển nhật ký, sau đó dọn dẹp lại căn phòng làm việc lộn xộn cho anh.

.

Hơn mười phút sau, Hạ Tử Du trở về phòng mình.

Cửa phòng cũng chỉ khép hờ, cô gõ cửa một cái rồi nhẹ nhàng đẩy vào.

Bên trong phòng không có bật đèn, nhưng cô có thể cảm nhận được anh đang ở trong phòng.

Sau đó cô mở đèn lên, nhìn thấy anh đang ngồi trên sofa trong phòng.

“Dịch Khiêm.”

Đầu tiên Hạ Tử Du lên tiếng gọi anh, rồi sau đó đi tới chỗ anh ngồi.

Càng đến gần anh, cô càng ngửi thấy mùi rượu vang rõ ràng hơn, lúc cô đi đến nơi mới biết, trên mặt đất đã lăn lóc hai cái vỏ chai, mà trong tay của anh cũng đang cầm một ly rượu vang đỏ sẫm.

“Ông xã, tại sao anh lại uống rượu?”

Hạ Tử Du ngồi xổm xuống, bỏ hai chai rượu vang sang một bên.

Đàm Dịch Khiêm nâng ly rượu lên, nhấp hớp một hớp.

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, phát hiện trong mắt anh đã say đến mức mờ mịt, trong mắt hình như còn lấp lánh ánh nước.

Hạ Tử Du giằng lấy ly rượu đỏ trong tay anh ra, cố gắng đỡ Đàm Dịch Khiêm đứng dậy khỏi ghế sofa, “Ông xã, hôm nay anh vừa truyền máu, không thể uống rượu được.”

Đàm Dịch Khiêm đã rất say, cả người mềm oặt xụi lơ.

Nhìn bộ dáng mượng rượu quên buồn của Đàm Dịch Khiêm lúc này, tim Hạ Tử Du không thể kiềm chế mà đau nhói từng cơn.

Giọng của Đàm Dịch Khiêm cũng tràn đầy đau thương, khàn giọng nói, “Bà xã, có phải là anh đã làm sai với chị Dư rồi hay không.”

Cô chưa bao giờ nghe Đàm Dịch Khiêm nhắc đến cái chữ ‘Sai’ này, vậy mà tối nay anh lại đau thương nói ra những lời mà anh chưa bao giờ nói.

Tim Hạ Tử Du như bị ai bóp nghẹt, cô ôm chặt lấy Đàm Dịch Khiêm, nức nở nói, “Ông xã, thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của em.”

Đàm Dịch Khiêm dần dần nhắm mắt, hình như đã hoàn toàn chìm đắm trong men say.

Một lúc lâu sau, Hạ Tử Du từ từ buông Đàm Dịch Khiêm ra, nhìn những giọt mồ hôi liên tục rịn trên trán anh, cô đi vào phòng tắm, cầm một khăn mặt ẩm ra lau cho anh.

Sau đó, cô gọi hai người giúp việc lên phụ giúp cô chuyển anh lên giường nằm.

Ngồi ở mép giường, cô thay anh lau hết những giọt mồ hôi đang không ngừng tiết ra, hết lòng chăm sóc cho anh.

Có vẻ như anh ngủ không được yên giấc, ngay cả trong khi ngủ cũng nhíu mày thật chặt.

Đến lúc hơn nửa đêm, anh mới không toát mồ hôi nữa, nhưng giữa đôi lông mày vẫn nhíu chặt như thế.

Cô biết trong mơ lúc này của anh đang có những gì, cô nắm tay anh thật chặt, thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt nhẹ lên những nếp nhăn giữa đôi lông mày, cô muốn cho anh được thoải mái một chút.

Cô chăm sóc anh suốt cả đêm, cho đến khi trời sắp sáng cô mới nằm ngủ gục lên người anh.

.

Hôm sau.

Hạ Tử Du tỉnh lại trên giường, lúc cô mở mắt ra thì trời đã sáng choang.

Đột nhiên cô ngồi bật dậy, vội vàng nhìn sang vị trí phía bên cạnh, anh đã không còn có ở đây, dường như trên giường chỉ còn sót lại dấu vết mà anh đã nằm tối qua

Hạ Tử Du đứng dậy, thay quần áo, rửa mặt với tốc độ cực nhanh, sau đó đi xuống lầu một.

Người giúp việc nhìn thấy cô liền kính cẩn bước lên đón, “Cô chủ.”

Hạ Tử Du hỏi, “Dịch Khiêm đâu rồi?”

Người giúp việc trả lời, “Ông chủ, bà chủ và cả cậu chủ đều đã ra ngoài rồi ạ, hình như là đích thân đi xử lý hậu sự của chị Dư, nhưng mà cậu chủ có dặn cô là phải ở nhà đừng lo lắng.”

Hạ Tử Du sững sờ gật đầu, ngay sau đó liền ngồi ngẩn người trên sofa.

Cô vẫn chìm đắm trong suy tư, suy nghĩ trong đầu trở nên lộn xộn.

Đúng lúc này.

“Mẹ.”

Liễu Nhiên chạy từ ngoài vườn hoa vào phòng khách, ngay thơ hoạt bát chạy đến bên cạnh cô.

Hạ Tử Du ôm lấy Liễu Nhiên ngồi lên ghế sofa, nhẹ giọng nói, “Ngôn Ngôn, sao con để cả đầu đầy mồ hôi chạy vào trong nhà như thế?”

Liễu Nhiên vui vẻ nói, “Ba nuôi dẫn Ngôn Ngôn ra vườn hoa chơi ạ.”

Hạ Tử Du còn đang nghi ngờ không biết Robert đã đến nhà họ Đàm từ khi nào, thì bóng dáng cao lớn của Robert đã xuất hiện trong phòng khách biệt thự.

Liễu Nhiên ngọt ngào lên tiếng gọi, “Ba nuôi!”

Ánh mắt Robert dừng lại trên người hạ Tử Du, anh đi đến ngồi trước mặt cô.

Hạ Tử Du mỉm cười, “Sao anh lại đến đây?”

Robert thông thả nói, “Tối tìm em, nhưng lúc mới đến nghe người giúp việc nói em vẫn còn đang ngủ, nên anh không dám quấy rầy, vì vậy anh dẫn con gái nuôi của anh đi chơi một vòng trong vườn hoa.”

Hạ Tử Du nghiêm nghị hỏi, “VẬY, có chuyện gì sao?”

Robert cười nói, “Ừ, có chuyện, anh tới hỏi em xem cách nhìn của em với việc kéo dài hôn lễ như thế nào thôi.”

Hạ Tử Du thần nhiên nói, “Em không có ý kiến, cho dù Dịch Khiêm không làm như vậy, thì em cũng sẽ làm như vậy.”

“Cuối cùng người phải chịu thiệt là em. Nhưng mà em yên tâm, anh đã nói chuyện với bên truyền thông rồi, cho dù là kéo dài hôn lễ, cũng sẽ không có ảnh hưởng trái chiều với em và Dịch Khiêm đâu.”

Hạ Tử Du cảm kích nói, “Cám ơn anh!”

Robert sâu sắc nhìn Hạ Tử Du, “Giữa anh và em không cần nói những lời này. Đúng rồi, lúc anh đến có nghe nói là Dịch Khiêm và bác trai, bác gái đều đã ra ngoài tự mình chọn mộ phần cho chị Dư, có lẽ chị Dư ra đi đối với người nhà họ Đàm mà nói là một chuyện rất quan trọng, tại sao em lại không đi cùng?”

Hạ Tử Du rũ xuống rèm mắt, “Bởi vì em đang ngủ.”

“Em đang mang thai, cả ngày hôm qua cũng đã rất mệt mỏi, đúng là cần phải nghỉ ngơi nhiều chút.”

“Robert, em.”

“Hử?”

Hạ Tử Du chần chờ một lúc, mới chậm rãi nói ra, “Sở dĩ chị Dư gặp chuyện không may là do em”

Robert giật mình sửng sốt, “Tại sao em lại nói vậy?”

Hạ Tử Du nghen ngào nói, “Đàm Dịch Khiêm là vì em mới ra lệnh cấm không cho chị Dư bước chân vào Los Angeles nữa, chị Dư bởi vì không chịu nổi đả kích đó nên trong khi tinh thần hoảng loạn mới dễ xảy ra tai nạn xe cộ.”

“Em đúng là đồ ngốc” Robert thương tiếc nói, “Chị Dư gặp chuyện không may là việc ngoài ý muốn, không có ai muốn điều đó cả. Huống chi, con người chị Dư này rất luôn cố chấp, chị ta đối với em cũng không hề có chút hảo cảm nào, Dịch Khiêm căn bản không làm sai gì cả, em lại càng không cần phải tự trách!”

Hạ Tử Du cố gắng giải thích, “Thật ra thì trước kia chị Dư không phải là người như thế, chị ấy đối với em rất tốt.”

Robert kiên nhẫn an ủi, “Em đừng có nghĩ nhiều quá, tất cả đều là chị Dư ngoan cố vẫn ôm khư khư sự hiểu lầm về em. Bác gái và cả Đàm Tâm đều có thể buông bỏ thành kiến với em, tại sao chị ấy lại không thể? Còn nữa, chị ta luôn hiểu lầm em từ đầu đến cuối vẫn chỉ là vì chuyện em đã làm trên tòa án, mà so với bất kỳ ai khác anh hiểu rất rõ ràng trong hai năm ở Male ấy em đã sống trong cảnh đau khổ và hối tiếc đến thế nào. Cho dù say này em bị Kim Trạch Húc lợi dụng đi nữa thì đó cũng là chuyện có nguyên nhân, dù sao trong cuộc sống của em Kim Trạch Húc cũng đã từng là một người quan trọng nhất với em, hẳn ta muốn lợi dụng em để đối phó với Dịch Khiêm chính em cũng không hề biết mà.”

Hạ Tử Du cắn môi, xúc động nói, “Tại sao mỗi lần anh nói chuyện với em đều là những lời dễ nghe như thế?”

Robert cười nhạt nói, “Bởi vì anh đứng trên lập trường khách quan để quan sát tất cả mọi chuyện. Tử Du, tin anh đi, việc chị Dư ra đi chỉ là điều ngoài ý muốn thôi!”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu.

“Ngonan, đừng nghĩ nhiều nữa. Dịch Khiêm sẽ xử lý tốt những chuyện này, em bây giờ đang có thai, càng không nên để tâm trạng kích động thất thường, nếu không sẽ khiến Dịch Khiêm lo lắng đấy.” (ừ...mình lo mà đẩy cho ng khác hehe)

“Em biết rồi.”

Nghe thấy cô đáp lại, lúc này Robert mới thở phào nhẹ nhõm, “Tốt!”

247. Chương 247 : Vợ À, Anh Rất Yêu Em....

Hạ Tử Du ở nhà chờ đợi cả ngày, cho đến khi chạng vạng tối mới thấy hai vợ chồng ông bà Đàm trở về nhưng Đàm Dịch Khiêm thì không hề thấy bóng dáng.

Bởi vì sắc mặt vợ chồng ông bà Đàm có vẻ rất nặng nề u ám, vì thế Hạ Tử Du cũng không dám đến hỏi họ Đàm Dịch Khiêm hiện đang ở đâu, chỉ đành lẳng lặng đi theo họ cùng vào dùng cơm.

Sau khi dùng cơm tối xong, vợ chồng họ Đàm liền cùng nhau về phòng mình, còn vẻ trầm lặng xen lẫn mất mát của Hạ Tử Du đều bị bà Hạ đang ngồi cùng bàn dùng cơm nhìn thấy.

Buổi tối, khi Hạ Tử Du đến phòng trẻ xem Liễn Nhiên xong quay trở ra, thì thấy bà Hạ đang đứng đợi cô ở trên hành lang.

Hạ Tử Du lập tức giữ bỏ tâm tình phiền muộn, nhìn mẹ mình mỉm cười, “Mẹ à, mẹ đến tìm con sao?”

Bà Hạ hiền lành nói, “Mẹ muốn tâm sự với con một chút.”

Hạ Tử Du bước lên dìu đỡ bà, “Dạ, đến phòng con đi ạ.”

Hai mẹ con đi vào phòng, đến bên mép mép giường ngồi xuống.

Bà Hạ lên tiếng thở dài trước, sau đó nhẹ nhàng từ tốn nói, “Tối nay Dịch Khiêm không về à con.”

Hạ Tử Du chỉ nhẹ gật đầu.

Bà Hạ hỏi, “Sao con không gọi điện cho nó thử xem?”

“Không ạ, lúc này có lẽ anh ấy chỉ muốn được một mình yên tĩnh.”

“Dù có muốn được một mình yên tĩnh đi nữa, cũng không thể ngay cả một tiếng nhẩn nhủ với con cũng không có chứ?”

“Anh ấy không phải là người như thế, có thể anh ấy đang suy nghĩ về chuyện của chị Dư.”

“Sáng nay mẹ có gặp Robert. . . . Cậu ta nói với mẹ, tâm trạng con hiện nay không được tốt, cậu ấy rất lo lắng cho con, hy vọng mẹ để ý đến con nhiều hơn. . . . Tử Du, con hãy nói thật cho mẹ biết, về chuyện chị Dư qua đời, có phải việc đó đã trở thành gánh nặng trong lòng con hay không?”

Hạ Tử Du thành thật nói, “Gánh nặng trong lòng con vẫn không bằng anh ấy.”

Bà Hạ chân thành nói, “Tử Du, nghe lời mẹ, đừng vương vẩn về cái chết của chị Dư nữa. . . . Tâm tư giờ phút này của Dịch Khiêm mẹ có thể hiểu được, con để cho nó một mình yên tĩnh suy nghĩ là đúng. Nhưng mà, con tuyệt đối không được bởi vì chị Dư qua đời mà thấy tự trách hay áy náy, như vậy rất bất lợi đối với tình cảm của con và Dịch Khiêm.”

“Con hiểu rồi.” Sau khi cùng anh trải qua bao nhiêu song gió, cô không còn là một người xử sự theo cảm tính nữa.

“Vậy mới ngoan, đợi lát nữa gọi điện thoại cho Dịch Khiêm, đôi bên hãy cùng nhau mở rộng lòng mình nói rõ cảm nghĩ của nhau về chuyện chị Dư, đừng để vương vẩn đó ở trong lòng, biết không?”

“Dạ.”

“Về đạo lý vợ chồng chung sống mẹ cũng không muốn nói nhiều, con có gọi điện thoại nói chuyện xong thì cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, chớ để mình mệt mỏi mà làm ảnh hưởng tới đứa nhỏ trong bụng.”

“Dạ.”

Sau khi bà Hạ rời đi, Hạ Tử Du cầm điện thoại trên tủ đầu giường lên.

Mấy lượt cô muốn gọi điện thoại di động cho Đàm Dịch Khiêm, nhưng cuối cùng cũng không có bấm số gọi đi.

Hạ Tử Du chỉ biết thở dài, đang chuẩn bị vào phòng tắm rửa xong rồi đi ngủ, thì lúc này cửa phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng vặn cửa.

Hạ Tử Du im lặng đứng tại chỗ, hơi nín thở nhìn về phía cửa phòng.

Ngay sau đó cửa phòng được mở ra, người bước vào chính là người mà đáy lòng Hạ Tử Du đang chờ đợi. . . .

Dường như không ngờ đã muộn thế này rồi mà Hạ Tử Du vẫn còn chưa ngủ, Đàm Dịch Khiêm đem áo khoác tây trang cùng chìa khóa xe ném sang một bên, lúc đi tới gần bên cạnh cô thì thân mật gọi, “Bà xã. . . .”

Hạ Tử Du giật mình đứng im không nhúc nhích, đôi mắt cứ nhìn anh không chớp.

Đàm Dịch Khiêm ôm eo cô, nhẹ giọng hỏi, “Sao vẫn chưa ngủ?”

Hạ Tử Du cũng dùng hai tay ôm lại Đàm Dịch Khiêm, nhỏ nhẹ nói, “Đang đợi anh.”

Đàm Dịch Khiêm dùng trán mình cụng vào trán Hạ Tử Du rồi áy náy nói, “Anh xin lỗi, ban ngày bận rộn nhiều chuyện, buổi tối còn về công ty xử lý một số việc, cho nên bây giờ mới về trễ.”

Hạ Tử Du sưng sốt hỏi, “Anh ở công ty làm việc?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Nếu không em cho rằng chồng em đi đâu hả?”

Hạ Tử Du cúi đầu nói, “Em nghe người giúp việc nói sáng sớm anh đã cùng ba mẹ chồng đi ra ngoài, em nghĩ là anh.”

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ, “Ồ ngốc à, chuyện hậu sự của chị Dư anh đã giao cho Cảnh Nghiêu xử lý rồi, sáng nay anh chỉ đi theo hai ông bà lão đi xem qua mộ của chị Dư một chút. . . . Lúc sáng cũng muốn dẫn theo em cùng đi, nhưng nhìn thấy em ngủ rất ngon nên không nỡ gọi em dậy thôi.”

Nhìn nụ cười dịu dàng tỏa sáng trên gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm, đột nhiên Hạ Tử Du buồn buồn nói, “Ông xã, chuyện chị Dư, em thật xin lỗi.”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày nói, “Em nói linh tinh cái gì đó?”

Hạ Tử Du ghen giọng nói, “Tại em cho tới nay vẫn không có cách nào cởi bỏ được khúc mắc với chị Dư, vì vậy mới dẫn đến bị kịch cho chị Dư.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên môi Hạ Tử Du, “Em thật ngốc, nếu em còn nói như thế nữa thì anh sẽ đánh vào cái mông em đấy.”

Hạ Tử Du nhìn tới Đàm Dịch Khiêm với đôi mắt đỏ hoe.

Đàm Dịch Khiêm nắm nhẹ hai vai Hạ Tử Du, ấn cô vào trong ngực, trầm giọng nói, “Chuyện chị Dư không liên quan đến em.”

“Nhưng mà.”

Bất thành lời Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lên, sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên giường, anh cũng nằm xuống theo, ôm lấy cô từ phía sau, nhấn giọng nói, “Anh không muốn nghe em nói những lời tự trách như thế này nữa, lại càng không muốn chủ đề giữa chúng ta cứ phải vây quanh một người đã chết.”

Hạ Tử Du im lặng không nói.

Đàm Dịch Khiêm duỗi tay ra để Hạ Tử Du nằm gối đầu trên cánh tay mình, giọng khàn khàn nói nhỏ với cô, “Anh muốn em nằm ngủ với anh. . . . Cùng ngủ một giấc thật ngon.”

Hạ Tử Du xoay người lại, đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên vành tai Hạ Tử Du, thở nhẹ bên tai cô nói, “Bà xã, chuyện dời lại ngày cưới. . . . Anh xin lỗi, anh bảo đảm anh sẽ đền bù cho em xứng đáng.”

“Đừng nói như vậy, em đồng ý với quyết định của anh.”

Đàm Dịch Khiêm nâng gương mặt tinh xảo xinh đẹp của Hạ Tử Du lên, nhỏ giọng hỏi, “Sáng nay nhìn thấy em nằm ở cạnh giường ngủ thiếp đi. . . . Em nói cho anh biết, có phải tối hôm qua đã thức suốt đêm lo cho anh hay không?”

Hạ Tử Du gật đầu, thành thật nói, “Vì tối hôm qua anh uống rất nhiều rượu.”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên trán Hạ Tử Du, “Bà xã, có em thật là tốt.”

Hôm sau, khi Hạ Tử Du tỉnh dậy là vẫn còn nằm trong vòng tay của Đàm Dịch Khiêm.

Lúc cô mở mắt ra trông thấy anh đang ngủ rất say, cô biết chắc anh rất mệt mỏi.

Vì không muốn làm anh thức giấc, Hạ Tử Du cẩn thận rón rén vén chăn lên bước xuống giường, sau đó đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Khi Hạ Tử Du từ trong phòng tắm đi ra, bỗng nhiên cô bị ai đó ôm chặt vào lòng.

Tất nhiên không cần phải nói, người đó chính là Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm để đầu ở hôm vai cô thì thầm hỏi, “Em đi đâu?”

Hạ Tử Du vỗ vỗ vào người nào đó đang ôm chặt mình, “Anh dậy rồi à.”

Đàm Dịch Khiêm bá đạo nói, “Về sau chưa được anh đồng ý, anh không cho phép em dậy sớm hơn anh nhé”

Hạ Tử Du sững sờ hỏi, “Tại sao?”

Đàm Dịch Khiêm thông thả nói, “Tại không có ôm em, anh không ngủ được.”

Hạ Tử Du cười ngọt ngào, “Được rồi, anh mau ngủ tiếp đi. . . . Mỗi ngày em đều có rất nhiều thời gian để ngủ, dĩ nhiên là rất dễ dậy sớm rồi, cũng còn sớm, anh ngủ thêm một chút đi.”

Đàm Dịch Khiêm ậm ờ nói, “Em ngủ với anh.”

“Không được. Ba mẹ chồng, còn có mẹ em nữa, có lẽ họ đã dậy rồi, em muốn xuống dùng bữa sáng với mọi người, đợi lát nữa sẵn tiện đưa Ngôn Ngôn đến trường luôn.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Chuyện đưa Ngôn Ngôn đi học tự nhiên sẽ có người làm việc đó, bụng em đã lớn, không tiện đi lại.”

Hạ Tử Du ỉu xiu nói, “Nhưng mà em đã hứa với Ngôn Ngôn mỗi tuần ít nhất phải đưa con bé đến trường một lần.”

Đàm Dịch Khiêm không vui nói, “Con gái đưa ra yêu cầu như thế với em?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu nói, “Không có, là em tự hứa với Ngôn Ngôn thôi. . . .Anh nghĩ xem, hiện giờ mỗi ngày Ngôn Ngôn đều phải đi học, mà mỗi lần đi học như vậy là cả ngày, cộng thêm bảy giờ em đang mang thai, mẹ chồng thì bảo em không được làm cái này, không được làm cái kia, cũng không được đùa giỡn nhiều với Ngôn Ngôn, em sợ sau này khi sinh con rồi, thời gian dành cho Ngôn Ngôn sẽ càng ngày càng ít, em không muốn đến khi đó Ngôn Ngôn lại không cần em nữa. . . .”

“Thôi được, anh đồng ý với em về chuyện này của con gái, để anh làm thay em.”

“Dạ?”

“Anh nhận trách nhiệm đưa con gái đi học.”

Hạ Tử Du tròn tròn hai mắt hỏi, “Có thật không?”

Nét mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm hòa nhã nói, “Đường như người không muốn có quan hệ xa cách với con gái không phải chỉ có một mình em.”

Hạ Tử Du bị lời Đàm Dịch Khiêm nói chọc cho cười, “Dạ.”

.

Hạ Tử Du được Đàm Dịch Khiêm dìu cùng nhau đi xuống lầu.

Nhóm người lớn cũng đã dậy từ rất sớm, Liễu Nhiên đang làm nũng muốn bà ngoại đút cho ăn.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, nhóm ông bà lão đều rất vui vẻ, vội bảo người giúp việc lập tức dọn lên bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong cho họ.

Trên mặt ông bà Đàm dường như đã không còn vẻ nặng nề như hôm qua khi tổ chức hậu sự cho chị Dư, tâm tình của họ hình như đã chuyển biến tốt hơn, thỉnh thoảng còn trò chuyện hỏi thăm bà Hạ.

“Ba, mẹ.”

Liễu Nhiên trông thấy ba mẹ mình, cô bé rất vui vẻ.

Hạ Tử Du mỉm cười nhìn con gái nói, “Đợi chút nữa ba đưa con đến trường nha!”

Liễu Nhiên mở to hai mắt, chớp chớp mong đợi nói, “Có thật không ạ?”

“Ừ.”

Liều Nhiên khôn khéo hỏi, “Vậy ba không đến công ty sao ạ?”

Hạ Tử Du trả lời, “Hôm nay ba con ở nhà với mẹ không có đến công ty.”

“Yeah. . . .”

Bà Hạ cười nói, “Xem con vui đến vậy kìa, mau đến đây, ăn cho hết chỗ này đi.”

Bà Đàm nhìn cháu gái nói, “Bà thông gia ở lại đây thêm một thời gian nữa thôi, tôi thấy cháu gái của tôi không chừng ngay cả người bà nội này cũng không cần nữa rồi. . . .”

Ông Đàm vui vẻ nói, “Không sao, con bé thích gần gũi với ai cũng đều như nhau cả thôi.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm không nóng không lạnh quay sang nhìn Liều Nhiên, cất giọng uy nghiêm nói, “Lớn chừng này rồi, sao còn muốn người lớn đút cho con ăn cơm?”

Bà Hạ nói, “Không sao, con bé còn nhỏ mà. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhìn chằm chằm con gái, “Không được, phải tự mình ăn!”

Hạ Tử Du kéo kéo áo Đàm Dịch Khiêm, “Kìa, sao anh lại hung dữ với con gái như thế chứ?”

Dáng vẻ khi Đàm Dịch Khiêm giận lên, quả thực là có phần hơi đáng sợ, Liều Nhiên lập tức ngoan ngoãn nhận lấy chén cơm từ tay bà Hạ.

Trông thấy cử chỉ Liều Nhiên lặng lẽ tự mình múc cơm ăn thật đáng thương biết bao, nhóm người lớn đang có mặt nhìn không được cũng phải bật cười ra tiếng.

Hạ Tử Du giận dữ trợn mắt liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm, sau đó liền bước sang ngồi cùng một chỗ với Lẽu Nhiên.

Mấy ông bà lão nhìn thấy hình ảnh này nụ cười càng nở rộng hơn trên mặt.

Nói tóm lại, bầu không khí của buổi ăn sáng hôm nay thật là ấm áp và yên bình.

Dùng xong bữa ăn sáng, Đàm Dịch Khiêm thì đưa Liều Nhiên đi học, còn bà Đàm phải đi với ông Đàm đến bệnh viện làm kiểm tra theo thường lệ, trong phòng khách rộng lớn lúc này chỉ còn lại bà Hạ và Hạ Tử Du.

Bà Hạ vui vẻ nói, “Xem ra tối hôm qua con ngủ rất ngon, sắc mặt cũng khá hơn ngày hôm qua hơn nhiều.”

Hạ Tử Du xấu hổ cười nói, “Dạ.”

Bà Hạ hỏi, “Là tối hôm qua con gọi điện thoại cho Dịch Khiêm hả?”

“Không ạ, anh ấy tự về.”

“À?” Bà Hạ tò mò hỏi, “Nó nói thế nào?”

Hạ Tử Du trả lời, “Anh không nói gì với con về chuyện của chị Dư, anh ấy muốn con đừng suy nghĩ nhiều về chuyện đó nữa.”

Bà Hạ gật đầu, “Như vậy mới phải, cũng biết suy nghĩ cho con. . . . Xem ra là sau cơn mưa trời lại sáng rồi, con nhìn tâm trạng của hai vợ chồng họ Đàm xem, dường như cũng đã ổn định lại rồi.”

“. Dạ.”

Bà Hạ quan tâm hỏi, “Sao trông con vẫn như đang có tâm sự.”

Hạ Tử Du nói ra lời từ đáy lòng, “Chuyện chị Dư, mặc kệ người nhà họ Đàm đối xử với con ra sao, dù thế nào con cũng phải gánh một phần trách nhiệm. . . .”

Bà Hạ an ủi, “Người nhà họ Đàm hòa thuận vui vẻ với con như vậy, đương nhiên là không hy vọng con suy nghĩ nhiều. . . . Nghe lời mẹ, chuyện chị Dư cứ để cho nó qua đi con à, mẹ sẽ ở lại đây với con cho đến khi con gả cho Dịch Khiêm.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.”

.

Đàm Dịch Khiêm đưa Liễu Nhiên đến trường, không lâu sau đó đã quay trở lại.

Bà Hạ rất biết điều lập tức viện cớ tránh mặt, nhường phòng khách rộng lớn lại cho đôi vợ chồng son.

Tại phòng khách, dường như Đàm Dịch Khiêm cũng chẳng hề kiêng kỵ gì mà ôm ấp Hạ Tử Du vào trong lòng.

Hạ Tử Du vỗ vỗ lên bàn tay của Đàm Dịch Khiêm đang để trên eo mình, mặt đầy vẻ xấu hổ nói, “Có nhiều người làm đang ở đây đó.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn những người giúp việc đang đứng quanh quần gần đó nói, “Mọi người đi xuống hết đi!”

Nhóm người làm lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc này Đàm Dịch Khiêm còn táo bạo hơn bé Hạ Tử Du đặt lên trên đùi mình, cử chỉ thân mật y hệt như mỗi lần hai người ở trong phòng, vành tai và tóc mai của cả hai đều kề sát vào nhau.

“Nè Anh nghiêm chỉnh lại một chút, em có chuyện muốn nói với anh.”

Đàm Dịch Khiêm ngẩng đầu lên trước hốc cổ Hạ Tử Du, “Hử?”

Hạ Tử Du nhìn Đàm Dịch Khiêm, rất nghiêm túc hỏi, “Tang lễ của chị Dư mọi người định vào ngày nào?”

Nhắc tới đề tài này, giọng Đàm Dịch Khiêm dường như trầm hẳn lại, “Em không cần tham dự.”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không, em nhất định phải có mặt. . . .”

“Anh sợ em suy nghĩ lung tung.”

“Em sẽ không nghĩ lung tung đâu, em bảo đảm. . . . Nhưng nếu như anh không cho em dự tang lễ của chị ấy, em lại càng không cách nào yên tâm thoải mái được.”

Cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng thỏa hiệp, “Được rồi, nghe lời em. . . .”

Hạ Tử Du gật đầu, “Cảm ơn ông xã.”

Thấy tâm tình bà xã lúc này rất dễ nói chuyện, Đàm Dịch Khiêm đang muốn tiếp tục công việc còn dang dở.

Ai ngờ, từ xa vang lên một loạt tiếng bước chân, giọng lạnh lạnh của Robert cũng vọng tới ——

“Ái, thật ngại quá, hình như tôi đến rất không đúng lúc!”

Robert vừa nói vừa bước đi vào phòng khách nhà họ Đàm, ngoài miệng thì nói ngại quá nhưng đôi mắt lại không hề e ngại mà nhìn chòng chọc vào hình ảnh trước mắt.

Nhìn thấy Robert, Hạ Tử Du lập tức đứng dậy rời khỏi đùi Đàm Dịch Khiêm, cô lúng túng đỏ mặt nói, “Hi. . . . Robert.”

Đàm Dịch Khiêm dựa vào mặt ghế sofa, vẻ mặt không vui nhìn Robert.

Robert trêu chọc, “Thật ra thì các người vẫn có thể tiếp tục dừng để ý đến tôi. . . . Tôi đến chỉ là muốn nói với mọi người một việc, xong sẽ đi ngay.”

Hạ Tử Du hỏi, “Anh không ngồi lại chơi một chút sao?”

“Không được, anh đến để nói với mọi người, ba anh giám sát anh rất kỹ, anh tới Los Angeles ba ngày rồi, ông ta bắt anh phải trở về. . . . Sức khỏe ông ấy gần đây không được tốt, anh muốn về Riyadh chăm sóc cho ông ấy, lễ cưới của hai người anh nghĩ cũng sẽ không cử hành ngay trong thời điểm này, đợi hai người chọn lại được ngày tốt rồi hãy thông báo cho anh biết, bây giờ anh phải về Riyadh trước.”

Hạ Tử Du quan tâm hỏi, “Ba anh ngã bệnh sao?”

Robert trơ trẽn nói, “Ai biết có phải thật vậy hay không, lúc nào ông ấy cũng có thể nghĩ ra đủ chiêu để ép anh phải quay về.”

Hạ Tử Du cười khê, “Ba anh nghe có vẻ thật đáng yêu.”

“Vậy khi nào em có dịp đến Riyadh lần nữa, anh sẽ giới thiệu cho.”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên đứng dậy, ôm chặt eo Hạ Tử Du, lạnh giọng ngắt lời, “Không cần, cô ấy không rảnh.”

Robert nhúm mày nói, “Đàm đại tổng giám đốc, dự vọng chiếm hữu của cậu có cần phải quá rõ ràng như vậy không hả?”

Hạ Tử Du cười ngọt ngào nói, “Đợi em sinh em bé xong rồi, em sẽ cùng Dịch Khiêm đi một chuyến.”

Robert khoanh tay đắc ý nhìn người bạn tốt, “Được!”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm vẫn lạnh lùng không nói.

Hạ Tử Du lắc lắc Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, anh nói được không?”

Sự lạnh lùng trên mặt Đàm Dịch Khiêm trong nháy mắt chuyển thành sự thương yêu vô hạn, “Được, do em quyết định.”

Robert thấy không còn thú vị nữa nói, “Thôi, không xem vợ chồng hai người ân ái nữa, ba anh đã đích thân cho người đến đón rồi, anh phải đi đây.”

Hạ Tử Du cười nói, “Vâng, anh đi đường cẩn thận.”

“Ừ.”

Robert xoay người đang muốn rời đi, nhưng Hạ Tử Du chợt nhớ ra cái gì, cô gọi anh lại, “Đợi chút, Robert.”

Robert xoay người lại hỏi, “Tử Du, em còn chuyện gì sao?”

Hạ Tử Du tránh ra khỏi người Đàm Dịch Khiêm, đi tới trước mặt Robert, nhẹ giọng hỏi, “Chị Tâm đâu? Hai ngày nay em không có gặp chị ấy, em biết nhất định là chị ấy có đến tìm anh.”

Robert bình tĩnh nói, “Bây giờ cô ấy đang ở trên xe đợi anh.”

“Hả?”

Robert đưa mắt liếc nhìn tới cổng chính phía ngoài vườn hoa biệt thự.

Hạ Tử Du cũng nhìn theo, quả thực như thế, một chiếc xe con màu đen đậu ở chỗ đó, dưới rèm cửa sổ xe phát phơ bay bay mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của Đàm Tâm.

Hạ Tử Du hỏi, “Anh quyết định dẫn chị Tâm về Riyadh sao?”

Robert gật đầu, “Ừ.”

“Anh có suy nghĩ gì không?”

“Ý định của anh chính là giữa anh và cô ấy dù thế nào cũng cần phải có một cái kết thúc, đúng như em nói, mặc kệ kết quả có ra sao, anh cũng không nên làm lãng phí thời gian của cô ấy nữa.”

“Ừ, hứa với em, nhất định phải chăm sóc chị Tâm thật tốt.”

“Anh biết rồi.”

“Cố gắng lên. . . .Em mong rằng sẽ nghe được tin tốt từ hai người.”

Hạ Tử Du không nhận ra nụ cười trên môi Robert giờ phút này thực ra ẩn chứa bao nhiêu niềm khổ sở, “Được rồi, chúc phúc cho hai người, anh đi trước đây.”

Hạ Tử Du vẫy tay, “Bye bye!”

Đợi sau khi bóng dáng của Robert đã hoàn toàn biến mất, Hạ Tử Du mới trở lại bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du thở dài nói, “Thật hy vọng chị Tâm và Robert sẽ có kết quả.”

Đàm Dịch Khiêm ganh tị nâng cằm Hạ Tử Du lên, “Sao em quan tâm cậu ta đến thế?”

Hạ Tử Du nhấn mạnh nói, “Người em quan tâm hơn chính là chị Tâm, tại vì em biết rõ chị Tâm rất rất là yêu anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt nhìn tới hướng bóng dáng Robert vừa biến mất, hờ hững nói, “Không phải ai yêu thì cũng có thể được đáp lại!”

Hạ Tử Du quay mặt sang, tự hào đắc ý nói, “Có lẽ thế, nhưng mà, em là người may mắn đó.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp Hạ Tử Du, giọng hơi khàn đi, “Nếu như không phải anh gặp em trước, có thể em sẽ còn may mắn hơn.”

Đúng vậy, anh vẫn luôn nghĩ. . . . Trong cuộc đời này, bất kể người mà cô gặp được trước là ai, là Kim Trạch Húc hay Robert cũng vậy, thì cuộc sống của cô sẽ hạnh phúc và an nhàn hơn so với ở bên cạnh anh.

Hạ Tử Du mờ mịt hỏi, “Em không hiểu anh nói gì.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Em không hiểu mới tốt.”

Hạ Tử Du áp sát vào ngực Đàm Dịch Khiêm, nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói, “Tuy rằng em nghe không hiểu hiểu lắm lời anh nói, nhưng trong câu đầu tiên anh đã nói sai rồi, bởi vì dù cho người gặp trước có là ai đi nữa, em chỉ mong người đó vẫn là anh mà thôi.”

Đàm Dịch Khiêm hôn một cái thật kêu vào gò má Hạ Tử Du, “Vợ à, anh thật yêu em quá!”

“Á.”

Trong khi tâm tình anh đang xúc động muốn nói ra những lời yêu thương với cô thì cô lại không hợp thời mà thét lên.

Đàm Dịch Khiêm lập tức khẩn trương đỡ người cô hỏi, “Bà xã, sao vậy?”

Ngón tay Hạ Tử Du chỉ chỉ vào bụng mình, kích động nói, “Chúng nó đang đạp em kia. . . . Ông xã, anh nghe thử đi, bọn chúng thật là nghịch ngợm mà.”

Đàm Dịch Khiêm thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng vô cùng vui sướng, “Thật không?”

“Thật, thật đó, anh thử nghe đi.” Hạ Tử Du kéo Đàm Dịch Khiêm lại để anh dán sát vào bụng mình.

Khi được kê sát vào bụng Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm đột nhiên đứng thẳng người dậy vui sướng reo lên như một đứa trẻ, “Anh nghe thấy rồi, chúng nó còn gọi anh là ‘ba ba’.”

Hạ Tử Du buồn cười nói, “Đáng ghét.”

248. Chương 248 : Chọn Tên Cho Em Bé

Ngày cử hành tang lễ cho chị Dư là một ngày đặc biệt âm u, bầu trời hôm ấy như sắp đổ xuống trận mưa to, còn kèm theo những cơn gió lạnh lẽo.

Bởi vì người thân thiết nhất trên thế giới này với chị Dư chỉ có người của nhà họ Đàm, cho nên, ngoại trừ người điều khiển chương trình chủ trì tang lễ cùng những người cộng sự trước đây từng làm việc chung với chị và Cảnh Nghiêu ra, lúc này đứng trước mộ chị Dư cũng chỉ có người nhà họ Đàm.

Tất cả đều mặc lễ phục màu đen tuyền nặng nề u ám....

Lúc bà Đàm nhìn thấy vẻ mặt trong tấm hình trên bia mộ của chị Dư vẫn ẩn chứa đầy sự đau đớn không nguôi, thì bà đã nghẹn ngào bật khóc mấy lần không thể khống chế được tâm tình.

Đàm Dịch Khiêm đeo kính đen, vẫn nhìn chăm chăm vào bia mộ, không ai có thể nhìn thấy cảm xúc trong đôi mắt dưới cặp kính đen ấy.

Hạ Tử Du đứng bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào nụ cười sáng lạn của chị Dư trên bia mộ, trong lòng tràn ngập cảm giác tự trách và đau lòng vì cái chết của chị Dư.

Cô hiểu rõ hơn ai hết, trong chuyện chị Dư lần này, mặc kệ nhìn vào từ khía cạnh đi nữa thì cô vẫn mãi là hung thủ gián tiếp gây nên cái chết cho chị Dư.

.

Lúc sắc trời tối sầm vì mây đen đã bao phủ cả bầu trời, bà Đàm quan tâm nói, “Dịch Khiêm, trời sắp mưa rồi, con đưa Tiểu Du về trước đi, mẹ muốn ở đây với Dư Mẫn thêm một lát nữa.”

Hạ Tử Du lập tức đáp lại, “Mẹ à, không sao đâu ạ, con sẽ ở lại đến khi tang lễ kết thúc.”

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du nói, “Không được, để anh đưa em về.”

Ông Đàm cũng căn dặn, “Phải đó, Tiểu Du, mau về nhà đi. . . . Khéo một lát nữa trời mưa lại bị nhiễm lạnh đấy.”

Hạ Tử Du len lén liếc nhìn sang người đàn ông điển trai bên cạnh mình, nhỏ giọng gọi, “Ông xã.”

Giọng điệu của Đàm Dịch Khiêm không cho phép cô cãi lại, “Nghe lời đi.”

Hạ Tử Du giống mọi khi làm nũng kéo kéo áo anh, khẩn cầu nói, “Em muốn ở lại cho đến khi kết thúc. . . . Cùng lắm thì em hứa với anh, nếu như trời mưa xuống, em sẽ theo anh về ngay được chứ.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Hạ Tử Du, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm cũng thỏa hiệp, “Hết cách với em.”

“Cám ơn ông xã.”

Ngay lúc đó Đàm Dịch Khiêm cởi áo khoác âu phục đen trên người xuống khoác lên người cô, ôm ngang vai vợ, ánh mắt đau buồn của anh lại hướng về bia mộ chị Dư.

.

Cuối cùng thì cơn mưa to nặng hạt cũng rơi xuống.

Tang lễ phải tuyên bố kết thúc trước thời gian, mà tất cả người nhà họ Đàm bây giờ đều ngồi vào trong chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn .

Bởi vì vẫn còn chìm trong nỗi đau thương trước cái chết của chị Dư, bầu không khí giữa cả nhà họ Đàm lúc này đều giữ im lặng.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên phá vỡ bầu không khí trầm lặng, là có người gọi đến cho bà Đàm.

Bà Đàm nhìn thoáng qua màn hình di động, vốn định ấn nút trả lời, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của ông Đàm đã liếc nhìn sang bà.

Bà Đàm lại liếc nhìn sang Hạ Tử Du, dường như đang bắn khoăn kiêng dè điều gì, cuối cùng không nhận cuộc điện thoại đó mà lại ấn nút từ chối.

Lúc đó ông Đàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi cảm xúc của Hạ Tử Du lúc này đều chìm trong đau buồn trước cái chết của chị Dư, cô không nhìn thấy lúc bà Đàm ấn nút từ chối cuộc gọi đã liếc nhìn cô bằng nửa con mắt.

Đàm Dịch Khiêm dĩ nhiên là biết rõ tất cả, nhưng anh lại không có biểu cảm gì, toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt vào trên người một mình Hạ Tử Du.

“Bà xã, sao tay em lạnh vậy? Có phải đã bị cảm rồi hay không?”

Tại phòng riêng, Dịch Khiêm ngồi trên giường giúp Hạ Tử Du chà sát đôi bàn tay bé nhỏ để nó được ấm lên.

Hạ Tử Du lắc đầu, “Em không sao, tay em lúc nào cũng thế mà.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ lời trách, “Đã nói là không cho em đi, mà em thì lúc nào cũng không chịu nghe lời.

Hạ Tử Du rút tay về, đột nhiên quỳn luyến ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, cô tựa đầu dán tai mình vào sát hông anh, thương cảm nói, “Ông xã, em nhận ra được, mẹ vẫn còn buồn lắm.”

Đàm Dịch Khiêm xoa nhẹ khuôn mặt mát lạnh của cô, “Không phải anh đã bảo em đừng suy nghĩ nhiều nữa sao?”

Hạ Tử Du nghĩ sao nói vậy, “Em đâu có suy nghĩ nhiều, chỉ là chị Dư gặp phải cảnh ngộ như thế thật sự khiến người khác khó mà quên được.”

Đàm Dịch Khiêm kiên nhẫn dỗ dành, “Được rồi, tất cả đều đã kết thúc theo tang lễ của chị Dư rồi. . . .Chuyện cũ đã qua, suy cho cùng thì chúng ta cũng không thay đổi được gì cả.”

Hạ Tử Du ôm Đàm Dịch Khiêm thật chặt, lo lắng nói, “Ông xã, thật ra thì em cũng không có lo cho mẹ nhiều lắm, mà người em lo nhất chính là anh.”

Đàm Dịch Khiêm nâng gương mặt Hạ Tử Du lên, nghiêm túc hỏi, “Tại sao lại nói thế?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn khuôn mặt điển trai nhưng lại hiếm khi thể hiện rõ buồn vui của Đàm Dịch Khiêm, chậm rãi nói, “Cái đêm mà anh say đến mức không biết gì ấy, anh còn nhớ anh đã nói gì với em không?”

“Hử?”

“Anh đã nói với em, có phải là anh đã làm sai với chị Dư hay không. . . .”

Đàm Dịch Khiêm im lặng không nói.

Hạ Tử Du tha thiết nhìn sâu vào tròng mắt tĩnh mịch sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm, khẽ khàn giọng nói, “Ông xã, thật ra chuyện này anh cũng không có cách nào quên được, đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm ngóng nhìn Hạ Tử Du, bình tĩnh trả lời, “Bà xã, cuộc đời này của anh chỉ hối hận duy nhất một chuyện mà anh đã làm, đó chính là xem ân nhân đã từng cứu mạng mình thành kẻ thù và tự tay hãm hại người đó vào tù, đây là một quyết định đã khiến anh phải hối hận nhất trong đời. . . . Về phần cái chết chị Dư, đúng là có sai lầm của anh, nhưng kết quả của chị Dư là do chính chị ta tự lựa chọn.”

Hạ Tử Du ngây ra lắc đầu, “Lời anh nói sao em nghe không hiểu lắm.”

Đàm Dịch Khiêm đặt nhẹ lên trán Hạ Tử Du một nụ hôn, “Tóm lại, chuyện Chị Dư anh hy vọng kết thúc ở đây, anh không muốn em nghĩ đến những thứ này nữa, trừ phi em muốn anh không vui.”

“Được rồi. . . .Em nghe lời anh.”

“Ngoan.”

Đàm Dịch Khiêm từ từ cúi đầu xuống.

Đúng Lúc này, cốc, cốc ——

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Tiếp theo giọng nói của người giúp việc từ bên ngoài cửa phòng vọng vào, “Cậu chủ, bà chủ tìm cậu, bà bảo cậu lên phòng bà ngay ạ.”

Cũng không thèm để lời nói của người giúp việc vào trong tai, Đàm Dịch Khiêm giờ phút này chỉ tập trung vào việc hôn đắm đuối người phụ nữ của mình.

Hạ Tử Du đẩy nhẹ Đàm Dịch Khiêm ra, khó xử nói, “Nè, mẹ đang tìm anh đấy, anh mau đi đi.”

Đàm Dịch Khiêm không hề kiên nhẫn nói, “Mẹ không có chuyện gì đâu.” Nói xong lại lần nữa cúi xuống hôn lên môi cô.

Hạ Tử Du quay mặt sang hướng khác, “Đừng vậy mà. . . .Mẹ rất ít khi tìm anh, lúc này nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

Đến khi bị Hạ Tử Du từ chối thêm lần nữa, Đàm Dịch Khiêm rốt cuộc cũng chịu buông Hạ Tử Du ra nhưng trên mặt vẫn còn kiềm nén sự chưa được thỏa mãn dục vọng.

Hạ Tử Du thấy vẻ mặt bất mãn đó của Đàm Dịch Khiêm, rất biết điều vội vàng nói, “Em ở trong phòng đợi anh nhé.”

Bấy giờ Dịch Khiêm mới lạnh lùng xoay người đi ra khỏi phòng.

Hai vợ chồng ông bà Đàm đã sớm ở trong phòng làm việc đợi anh.

Ông Đàm thấy vợ đi qua đi lại trong phòng, không nhịn được nói, “Bà đừng có vòng vòng trước mặt tôi nữa được không, tôi vốn chẳng phiền gì cũng bị bà làm cho thấy phiền rồi.”

Bước chân bà Đàm dừng lại, mặt lạnh nhìn ông Đàm, “Ông dĩ nhiên không bận lòng rồi, dù sao cái chết của Dư Mẫn ở trong lòng ông vốn cũng chẳng có gì quan trọng cả.

Mặt ông Đàm tái xanh nói, “Bà nha, có thể nói chuyện có lý lẽ một tí được hay không? Dư Mẫn chết đi, đó là việc không ai mong muốn cả, huống chi cách tự kết liễu đó là do cô ta lựa chọn, chúng ta còn có thể làm gì được đây?”

Bà Đàm nổi giận nói, “Tôi không thèm nói với ông nữa, bởi vì ông yêu cây nên yêu luôn cả cành, lúc nào ông cũng đứng ở góc độ Tiểu Du mà nhìn nhận vấn đề thôi.”

“Ôi trời ơi.”

Ông Đàm đang muốn lên tiếng nói lại bà thì bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm lại đứng lúc đi vào phòng sách.

Vợ chồng họ Đàm lập tức ngừng lại cuộc tranh luận.

Đàm Dịch Khiêm đi đến trước mặt mẹ mình, hỏi thẳng, “Người giúp việc nói mẹ tìm con, có chuyện gì?”

Bà Đàm nhìn gương mặt lạnh lùng thản nhiên hiện tại của Đàm Dịch Khiêm, sau khi do dự mấy giây mới mở miệng, “Dịch Khiêm, đối với cái chết của Dư Mẫn mẹ vẫn luôn rất nghi ngờ, bởi vì cô ấy ngoài chút lỗi lầm người già thường hồ đồ phạm phải, có nhiều lúc cố chấp vượt qua bốn phạm, nhưng nếu nói cô ấy tinh thần hoảng loạn để bị xe đụng, mẹ luôn cảm thấy điều bất trắc đó có vẻ không thật, huống chi cái ngày mà cô ấy gặp chuyện không may lại đúng vào cái hôm mà con và Tử Du kết hôn. . . .Cho nên, hai ngày nay mẹ đã sai người đi hỏi người tài xế đã đụng Dư Mẫn bị thương, cậu ta kể lại rằng đúng là ngày hôm ấy tinh thần Dư Mẫn rất hoảng hốt, nhưng mà hôm đó là sau khi Dư Mẫn nhìn thấy xe cậu ta lao tới mới bước ra ngay lúc đèn đỏ. . . . Rất rõ ràng là khi đó Dư Mẫn có khuynh hướng tự sát, mẹ không tài nào tưởng tượng được tại sao Dư Mẫn lại quyết định như thế, từ xưa tới nay cô ấy luôn là một người phụ nữ lý trí và kiên cường. . . .Vì vậy mẹ đã sai người đi điều tra tất cả mọi việc làm của Dư Mẫn trước đó, ngay hôm nay mẹ đã nhận được kết quả điều tra, trước ngày con và Tiểu Du kết hôn Dư Mẫn đã gọi điện cho Tiểu Du. . . .Mẹ rất nghi ngờ, rốt cuộc là Dư Mẫn đã nói gì với Tử Du, còn nữa, Dư Mẫn lựa chọn đúng ngày con và Tử Du kết hôn để tự sát, có phải là vì Tử Du đã nói gì với cô ấy hay không?”

Ông Đàm không vui nói, “Tô Di à, bà nói tới nói lui cuối cùng vẫn đem hết mọi tội danh đổ lên người Tiểu Du!” (bực bội thiệt, ĐH vậy chứ cũng chưa thấy gét = mẹ già này, đồ dở hơi)

Bà Đàm tức giận nói với chồng, “Nếu như tôi muốn đổ hết tội cho Tử Du, thì bây giờ tôi đã tìm nó để hỏi cho rõ ràng rồi, chứ không cần đứng đây hỏi chuyện với Dịch Khiêm đâu. . . . Chẳng qua tôi nghĩ mãi cũng không thể hiểu lúc đó Dư Mẫn đã suy nghĩ gì, cho nên mới muốn biết rõ ràng cả câu chuyện mà thôi.”

Đàm Dịch Khiêm hiện đang đứng trước cửa sổ sát đất, trước sự nghi ngờ của mẹ mình, anh lấy điện thoại di động ra, ấn lên một phím nào đó, ngay lập tức trong điện thoại di động vang lên một đoạn ghi âm hoàn chỉnh đầy đủ chi tiết mà giọng nói trong băng ghi âm đó chính là của chị Dư ——

‘Hạ Tử Du, cô thật là giỏi, cô đã thành công trong việc phá vỡ tình cảm chủ tớ nhiều năm của tôi và giám đốc rồi đấy. . . . Nhưng cho dù tôi không ngăn cản được quyết định của Dịch Khiêm thì tôi cũng nhất quyết không bao giờ để cho người phụ nữ như cô ở bên cạnh Dịch Khiêm đâu! ! Bây giờ tôi chỉ cho cô một con đường để đi, đó chính là phải hủy bỏ lễ cưới vào ngày mai rồi chủ động rời khỏi Đàm Dịch Khiêm. Chắc chắn cô đang nghĩ tôi dựa vào cái gì mà bảo cô làm như vậy đúng không, haizz. . . .Để tôi nhắc cô một câu, cô không có sự lựa chọn nào khác đâu, bởi vì nếu cô lựa chọn vẫn cứ hành hôn lễ với Dịch Khiêm, tôi đảm bảo cho dù phải liều cả cái mạng già này, tôi cũng không để cho cô được như mong muốn mà gả cho Dịch Khiêm đâu, tôi còn có thể khiến cho cô gặp phải tình cảnh bị cả nhà họ Đàm khinh ghét, nhất là quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu mà cô đã không để gì mới có được như hiện nay! !’

Sau khi hai vợ chồng ông bà Đàm nghe xong đoạn băng ghi âm này cũng ngơ ngàng chết đứng.

Ông Đàm không dám tin hỏi, “Đó là Dư Mẫn đang uy hiếp Tử Du qua điện thoại ư?”

Bà Đàm kinh hãi sửng sốt.

Đàm Dịch Khiêm xoay người lại lạnh lùng liếc nhìn mẹ mình hỏi, “Bây giờ thì mẹ đã tìm được đáp án chưa?”

Bà Đàm chợt ngược mắt nhìn Đàm Dịch Khiêm, “Tại sao chị Dư có thể làm ra chuyện uy hiếp Tử Du thế này chứ? Cho dù cô ấy có mâu thuẫn với Tử Du đi nữa cô ấy cũng sẽ không dùng chính mạng sống của mình ra để đánh cược. . . .”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt thốt ra, “Tính khí chị ta rất cố chấp, huồng chi, chị ta còn bị Đan Nhất Thuần tẩy não, mãi mãi sẽ không thể bỏ xuống được thành kiến đã dành cho Tử Du.”

Bà Đàm khiếp sợ hỏi, “Con nói là Dư Mẫn bị Đan Nhất Thuần xúi giục à?”

Đàm Dịch Khiêm trả lời, “Đan Nhất Thuần là một bác sĩ tâm lý, về mặt này cô ta rất giỏi.”

Bà Đàm hỏi ngược lại, “Coi như Dư Mẫn bị Đan Nhất Thuần xúi giục đi, nhưng mà sau khi Tiểu Du nhận được điện thoại uy hiếp của Dư Mẫn, tại sao con bé không nói với mọi người tiếng nào. Dư Mẫn ở trong điện thoại đã có khuynh hướng liều mạng, nếu như Tiểu Du có thể ngay lập tức nói với chúng ta, biết đâu mọi người có thể khuyên can được Dư Mẫn, ít nhất sẽ không dẫn đến bi kịch Dư Mẫn phải tự sát! !”

Ông Đàm vẫn luôn đứng về phía Hạ Tử Du lúc này cũng lên tiếng nghi vấn hỏi, “Đúng vậy, tại sao không nghe Tiểu Du nói gì cả?”

Đàm Dịch Khiêm trầm giọng nói, “Bởi vì cô ấy vốn không có nhận được cuộc điện thoại này.”

Bà Đàm nghi ngờ hỏi, “Vậy đoạn ghi âm này từ đâu mà có?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn bình tĩnh nói, “Là con tìm được từ phần lưu lại tin nhắn trong điện thoại di động của Tử Du.”

Sự thực này, ngay trong buổi tối vào ngày chị Dư gặp chuyện không may, Đàm Dịch Khiêm đã tra được cuộc điện thoại chị Dư gọi tới cho Tử Du

Khi biết được đoạn ghi âm này, anh giận dữ ngút trời đã ném hết tất cả những kỷ niệm của anh và chị Dư xuống đất, bởi vì anh không thể nào chấp nhận nổi vị trưởng bối mà mình đã từng tín nhiệm nhất lại quá đáng đến nỗi dùng mạng sống của mình để uy hiếp người phụ nữ mà anh yêu thương hơn cả bản thân mình.

Song, điều làm anh đau khổ hơn đó chính là sai lầm của chính bản thân anh.

Anh vẫn biết dù Đan Nhất Thuần đang ở trong tù nhưng vẫn qua lại rất thân thiết với chị Dư, anh đã tự tin nghĩ rằng chỉ một Đan Nhất Thuần thì chẳng có gì đáng sợ, nhưng không ngờ đã tạo điều kiện cho Đan Nhất Thuần lợi dụng kẻ hở của chị Dư để chen chân vào. . . . Cho nên, cái chết của chị Dư, đó chính là lỗi của anh.

Đêm hôm đó anh say quên trời quên đất, một phần là do anh thực sự rất đau lòng khi chị Dư qua đời, mặt khác đó chính là anh không thể tha thứ cho lỗi lầm của mình.

Sau đó anh lại nghĩ rằng, nếu như anh không quyết định đuổi chị Dư đi, có lẽ chị Dư cũng sẽ không đến nỗi vì nản lòng thoái chí mà làm ra chuyện cực đoan như thế này.

Bà Đàm vẫn còn nghi ngờ, “Nếu như đúng là tin nhắn lưu lại trong điện thoại của Tiểu Du, sao con có thể khẳng định rằng Tiểu Du chưa hề nghe qua đoạn điện thoại ghi âm này?”

Ông Đàm nói, “Tất nhiên là Tiểu Du không nhận được rồi, nếu nhận được thì làm sao còn lưu lại tin nhắn?”

Bà Đàm nổi sùng nói, “Sao ông biết chắc là như vậy chứ? Loại tin nhắn ghi âm này khi nghe rồi vẫn có thể giữ lại trong điện thoại à, có lẽ Tiểu Du vốn không muốn cho chúng ta biết chị Dư đã gọi cuộc điện thoại này cho nó, nhưng lại sợ sau khi mọi chuyện đổ bể chúng ta điều tra ra, cho nên mới cố ý ghi âm lại trong điện thoại.” (đồ già mắc dịch, hức...mọi ng thông cảm, ta bức xúc quá đi à)

Ông Đàm tức giận nói, “Sao chuyện gì có liên quan đến Tiểu Du thì bà cũng suy nghĩ theo chiều hướng xấu như thế hả? Tô Di à, bà có thể lý trí một chút được không? Tại sao Tiểu Du cần phải giấu giếm nếu như có nhận được cuộc gọi này chứ?”

Bà Đàm lên án chỉ trích, “Bởi vì nó vốn muốn Dư Mẫn tự sát chết đi. . . Người hiện tại phản đối nó và Dịch Khiêm ở bên nhau chỉ còn Dư Mẫn mà thôi, nếu như Dư Mẫn chết rồi, thì nó cũng chẳng còn lo lắng buồn phiền gì nữa! !” (WTF)

Ông Đàm lạnh lùng cười ra tiếng, “Tô Di à Tô Di, tôi cứ ngỡ rằng bà đã thay đổi cái nhìn với Tiểu Du rồi, hóa ra thực chất trong lòng bà không hề nghĩ như thế?”

Bà Đàm biện giải, “Tôi cũng không muốn nghĩ xấu cho nó, nhưng ai có thể nói chính xác không có khả năng đó chứ?”

“Bà.”

Vào lúc ông Đàm không còn lời nào để cãi lại bà Đàm nữa thì Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng nói, “Đương nhiên là không có khả năng đó!”

Bà Đàm hỏi, “Tại sao?”

Đàm Dịch Khiêm thản nhiên trả lời, “Bởi vì lúc Dư Mẫn gọi điện thoại cho cô ấy, đừng nói đến chuyện khi đó vốn là tội con không hề nghe được tiếng chuông điện thoại, cho dù có nghe được đi chăng nữa, cô ấy cũng không có thời gian để nhận điện thoại.”

Nói xong những lời đó, Đàm Dịch Khiêm không lưu luyến xoay người bỏ đi ra khỏi phòng.

Vợ chồng nhà họ Đàm hai mặt nhìn nhau, bỗng chốc, sắc mặt bà Đàm vọt lên đỏ bừng.

Ông Đàm không rõ ắt giáp gì nên hỏi, “Những lời Dịch Khiêm vừa nói là có ý gì?”

Đã từng tuổi này rồi thế nhưng khi nhắc đến mấy loại vấn đề này bà Đàm vẫn không tránh khỏi mặt đỏ tai hồng, “Ày da, ông không hiểu thì thôi vậy.”

Ông Đàm không tha hỏi tới, “Bà nghe hiểu thì bà phải nói cho tôi biết với chứ à! !”

“Thì là, lúc ấy Dịch Khiêm đang cùng với Tử Du đó. . . .Chính là cái đó đó.” Bà Đàm nhìn ông Đàm rồi dùng ánh mắt ra dấu mà ai cũng có thể hiểu được đó là chuyện gì.

Lúc này ông Đàm mới vỡ lẽ ra, “Ồ, ha ha. . . .Tôi đã nói rồi, Tiểu Du tuyệt đối không liên quan đến chuyện này đâu mà.”

Đàm Dịch Khiêm trở về phòng, quả nhiên Hạ Tử Du đang ngoan ngoãn ngồi trên sofa trong phòng đọc sách dạy nuôi con.

Đàm Dịch Khiêm bước tới.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hạ Tử Du lập tức để quyển sách xuống, quay đầu lại ngọt ngào gọi, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm đi tới ghế sofa, thẳng tay đoạt lấy chỗ ngồi Hạ Tử Du đang ngồi, để cô ngồi trên đùi mình, anh dịu dàng hỏi, “Bà xã, đang đọc gì đó?”

Hạ Tử Du nhỏ nhẹ trả lời, “Em đang tìm hiểu xem làm sao để thay tã cho con, và cả việc phải cho con bú như thế nào nữa.”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày hỏi, “Em không biết?”

Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Ừm. . . .Lần đó em vừa sinh Ngôn Ngôn xong thì con bé liền được đưa đến viện cô nhi rồi, suốt khoảng thời gian sau đó đều là viện trưởng và dì Lô chăm sóc nuôi dưỡng con bé, thậm chí em còn chưa từng cho con bú lần nào, cũng chưa từng thay tã cho Ngôn Ngôn.”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên nói, “Bà xã, anh xin lỗi.”

Hạ Tử Du quay đầu lại nhìn gương mặt điển trai của Dịch Khiêm, “Tại sao tự nhiên lại nói với em những lời đó?”

Trong giọng nói của Đàm Dịch Khiêm đều là sự day dứt không nguôi, “Lúc em cần anh nhất, anh lại không có ở bên cạnh em.”

Nhớ lại quá khứ, những đau đớn kia kỳ thật vẫn còn tồn tại trong lòng cô, nhưng mà duyên phận có lẽ là thứ khó hiểu nhất trên đời này.

Nếu như từ khi mới bắt đầu không có sự thù hận của anh, có lẽ, cả đời này họ sẽ không gặp được nhau, lại càng không có kết cục như ngày hôm nay.

Hạ Tử Du đón lấy ánh mắt đau lòng của anh, nói ra một cách thoải mái, “Em cũng đã từng suýt nữa hại anh vào tù, giữa chúng ta từ lâu đã không ai nợ ai rồi. . . . Huống chi sau này anh vẫn luôn một lòng yêu em, bao dung em, anh đã sớm trả hết lại cho em rồi.”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương hôn lên môi Hạ Tử Du, “Bà xã, sau này chuyện thay tã cho con em không biết làm thì để anh làm cho.”

Hạ Tử Du bật cười nhẹ, “Được, đến lúc đó anh đừng có đổi ý đấy nhé!”

“Ừm.”

Nghĩ đến sau này đường đường là chủ tịch tập đoàn Đàm thị lại luống cuống tay chân bại dưới tay của hai đứa trẻ, trong lòng Hạ Tử Du không kiềm được cười đến mức nở hoa.

Đột nhiên nhớ ra một việc quan trọng, Hạ Tử Du nói, “Đúng rồi, ông xã, ba nói với em đã đặt tên cho con chúng ta rồi.”

Đàm Dịch Khiêm ôm Hạ Tử Du lại, cúi đầu lên vai cô, “Vậy hả? Nói anh nghe thử xem.”

“Đàm Chấn Hưng, Đàm Chấn Bang!”

Đàm Dịch Khiêm lập tức nhú mày không vui, “Cái này cũng được gọi là tên sao?”

Hạ Tử Du giải thích, “À, ba nói là bà đã tốn rất nhiều thời gian để nghĩ ra đấy, ngụ ý của hai cái tên này là mong muốn hai đứa nhỏ sau này lớn lên đều có tương lai vô cùng triển vọng.”

Đàm Dịch Khiêm dứt khoát nói, “Khỏi cần!”

“Hả?” Hạ Tử Du nghe thế liền giật mình, “Nhưng mà ba đã rất mất thời gian để nghĩ ra đấy!”

Chỉ trong một giây Đàm Dịch Khiêm phun ra hai cái tên, “Đàm Thần Hiên, Đàm Thần Mặc!”

“Cái gì?”

“Tên của hai đứa bé.”

“Hả? Anh nghĩ ra từ lúc nào?”

“Mới tức thì.”

“Anh cứ tùy tiện đặt tên cho con thế à?”

“Tên mà thôi, chẳng lẽ còn phải hao tâm tốn sức để suy nghĩ?”

“Nhưng mà. . . .Thực ra thì, tên anh chọn nghe cũng thật phong nhã đấy.” Nói thật, tên của ba chồng đặt cho hai đứa bé cô cũng cảm thấy có cái gì đó hơi. . . . Không phải là không hay, nhưng mà nó cứ quê quê sao ấy.

“Vậy lúc anh đặt tên cho Ngôn Ngôn cũng tùy tiện đặt thế này à?”

Trong vấn đề này Đàm Dịch Khiêm đột nhiên tránh né im lặng không trả lời.

Hạ Tử Du kéo cả vạt Đàm Dịch Khiêm lại, cười hì hì nói, “Đàm Ngôn Tư. . . .Lần đầu tiên khi nghe thấy cái tên anh đặt cho con gái em đã thấy rất thích, không chỉ là dễ nghe, em còn cảm thấy bên trong cái tên này có ngụ ý gì đó.”

Trong giọng nói của Đàm Dịch Khiêm đã bắt đầu mất kiên nhẫn, “Có thể mang ngụ ý gì chứ.”

“Lúc đó chúng ta đang chia tay, em đã nghĩ trong tên Ngôn Ngôn có một chữ “Tư” (tư trong tương tư), đó không phải có nghĩa là khi đó cũng có người nào đó thực ra thì vẫn luôn nhớ tới em à?”

“Bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, còn có người cổ lỗ sĩ như thế ư?”

“Có, anh đấy.”

“Nói bậy!”

“Em khẳng định lúc anh đặt tên cho con gái đúng là anh đang có suy nghĩ này, anh.”

Hạ Tử Du còn chưa dứt lời, câu tiếp theo đã bị nụ hôn của anh bạn nào đó nuốt hết vào trong bụng.

249. Chương 249 : Một Màn Khôi Hài Trước Khi Sinh Con

Hơn bốn tháng sau.

Bụng Hạ Tử Du đã đội lên như một quả bóng lớn, mỗi ngày chỉ có thể ngồi chơi tại ghế sofa hay nằm ở trên giường, đến cả ra vườn hoa đi dạo mát cũng sẽ mệt đến thở hồng hộc.

Bởi vì còn không tới mười ngày nữa là đến ngày dự sinh, khoảng thời gian này để tránh cho việc mang thai của Hạ Tử Du có điều gì sơ xuất, vì thế trên dưới nhà họ Đàm hầu như đều thay nhau túc trực 24 giờ ở bên cạnh chăm sóc Hạ Tử Du, hầu hạ phục vụ Hạ Tử Du không khác gì như một lão Phật gia.

Tất nhiên, bản thân là cha đứa nhỏ, Đàm Dịch Khiêm gần như dẹp hết sang một bên tất cả công việc sự nghiệp mà mình đã từng coi trọng nhất, chỉ chuyên tâm đi theo ở bên cạnh người phụ nữ của mình.

Thế mà, nghiêm chỉnh theo sát đợi đến mười ngày sau đó rốt cuộc cũng đến ngày dự sinh của Hạ Tử Du, nhưng bụng Hạ Tử Du lại không hề có mấy man động tĩnh nào. Tuy tình huống ngày dự sinh kéo dài hơn dự tính đối với rất nhiều thai phụ mà nói thì đó cũng là chuyện bình thường, nhưng đối với trên dưới người nhà họ Đàm đang trông chờ mong đợi ao ước ngày bọn trẻ ra đời thì lúc này đã quỳnh quáng đến giống như bất kiến bỏ vào chảo nóng vậy.

Khi ngày dự sinh bị trễ kéo dài đến ngày thứ ba, trên dưới người nhà họ Đàm đều rất lo lắng buộc lòng phải cùng nhau đưa Hạ Tử Du đến bệnh viện làm kiểm tra sức khoẻ lại lần nữa.

Báo cáo kiểm tra của bác sĩ cho biết là mọi thứ đều vẫn bình thường, nếu như không muốn lựa chọn phương pháp sinh mổ, vậy thì hãy kiên nhẫn chờ đợi, cùng lắm là chừng vài ngày nữa thôi.

Bà Đàm vịn nhẹ người ông Đàm đang ngồi trên xe lăn hỏi nhỏ, “Rốt cuộc Tiểu Du có muốn sinh mổ hay không vậy? Tôi sốt ruột sắp chết rồi đây.”

Ông Đàm bình tĩnh nói, “Bác sĩ đã nói là mọi thứ vẫn bình thường, chúng ta cứ kiên nhẫn đợi xem thế nào.”

Hạ Tử Du được Đàm Dịch Khiêm dìu đi, cô không hề có bất kỳ ý kiến gì đối với chuyện này, ngược lại thần sắc dường như đang có điều suy nghĩ.

Đàm Dịch Khiêm cẩn thận từng li từng tí phục vụ bà xã đại nhân của mình, đi mỗi một bậc thang anh cũng dùng sự ân cần lo lắng để nhắc nhở cô, cũng không tỏ thái độ gì về chuyện có muốn quyết định làm phẫu thuật sinh mổ hay không.

Đáy lòng bà Đàm không ngăn được sự lo lắng, vội đề nghị, “Tiểu Du à, mẹ thấy hay là sắp tới con nên ở lại bệnh viện đi, biết đâu chừng nếu như muốn sinh vào ban đêm thì dù sao ở bệnh viện cũng có thể yên tâm hơn.”

Ông Đàm đồng ý, “Như vậy cũng tốt.”

Hạ Tử Du dường như không nghe thấy lời bà Đàm nói, thần trí cô lúc này như đang đi vào cõi thần tiên.

Bà Đàm thấy cô không có phản ứng, vội gọi thêm lần nữa, “Tiểu Du. . .”

“Dạ?” Hạ Tử Du giật mình hoàn hồn, quay mặt sang ái ngại nhìn bà Đàm hỏi, “Mẹ gọi con phải không ạ?”

Bà Đàm lặp lại lần nữa, “Mẹ nói là thời gian tới con nên ở lại bệnh viện đi, ở bệnh viện dù sao cũng có bác sĩ theo dõi, để khi con sinh mọi người cũng không đến nỗi trở tay không kịp.”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ.”

Bà Đàm nói, “Vậy để tối nay mẹ bảo người làm chuẩn bị sẵn vài thứ cho con, sáng sớm ngày mai sẽ đưa con tới bệnh viện.”

Hạ Tử Du đang định lên tiếng trả lời thì ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm lại mở miệng nói, “Không cần đâu, cô ấy ở bệnh viện không quen, đợi khi thấy cô ấy có dấu hiệu sinh rồi đưa đến bệnh viện cũng không muộn.” Hạ Tử Du hết sức ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm.

“Nhưng mà đã lỡ ngày dự sinh mấy hôm rồi, mẹ thấy lo quá, dù thế nào ở lại bệnh viện cũng vẫn tốt hơn con à.” Xem ra bà Đàm còn nôn nóng hơn cả người đang sắp làm mẹ như Hạ Tử Du.

Đàm Dịch Khiêm siết thật chặt bàn tay Hạ Tử Du, thản nhiên nói, “Không sao, ở nhà cũng có bác sĩ riêng, cô ấy sẽ không có việc gì.”

Ông Đàm gật đầu, “Cũng được, không khí ở bệnh viện quả thực cũng không dễ chịu gì, cứ để cho Tiểu Du ở nhà đi, cùng lắm là tìm thêm vài hộ lý nữa đến nhà thay nhau chăm sóc cho Tiểu Du vậy.”

Hai cha con cũng đều quyết định như vậy, bà Đàm còn có thể nói gì được nữa, chỉ đành phải đồng ý nghe theo.

Hạ Tử Du cười nhẹ nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, giống như đang cảm kích anh vì đã thuyết phục được bà Đàm.

.

Trở lại nhà họ Đàm, Đàm Dịch Khiêm vừa dìu Hạ Tử Du bụng bệ phệ như cái bồ* bước vào phòng khách biệt thự thì bà Hạ liền gấp gấp tiến lên đón. (Cái rá vo gạo, đồ đan bằng tre dưới vuông trên tròn. ‘mình đã hơn 30t nhưng chưa hề biết cái này là cái chi chi’)

“Tiểu Du, bác sĩ nói thế nào?”

Hạ Tử Du trấn an mẹ cô, “Bác sĩ nói bình thường ạ, không cần trợ sản cứ kiên nhẫn đợi theo dõi, em bé rất khỏe mạnh.”

Bà Hạ nghe xong cũng thở phào nhẹ nhõm, khẩn cầu nói, “Cầu trời cho con mau sinh sớm một chút, để mấy lão già này đỡ phải vì con mà cứ thấp thỏm không yên.”

Đàm Dịch Khiêm dìu Hạ Tử Du đi tới cẩn thận ngồi xuống ghế sofa, nhếch môi cười nói, “Có lẽ hai tiểu bảo bối này muốn ăn vạ trong bụng mẹ nó rồi.”

Bà Hạ phụ họa cười nói, “Đúng rồi đó, ngày nào hai cậu nhóc này còn chưa ra đời thì sẽ còn hành hạ đám người lớn chúng ta mà, mẹ thấy đây nhất định là hai cậu nhóc con rất nghịch ngợm!”

Hạ Tử Du xoa nhẹ lên vùng bụng tròn trĩnh của mình, trên mặt nở nụ cười đầy hạnh phúc, “Con thật mong đợi, không biết bọn chúng trông như thế nào. . . .”

Bà Đàm hằng hái nói, “Giống Dịch Khiêm là tốt nhất, ai nhìn vào cũng biết ngay là con cháu của nhà họ Đàm chúng ta.”

Ông Đàm không tán thành đưa ra ý kiến, “Ngược lại tôi thấy giống Tiểu Du thì tốt hơn, nhả nhận như ngọc, vừa nhìn vào nhất định là khiến người liên sinh lòng thương mến.”

Hạ Tử Du ném vấn đề nan giải sang cho Đàm Dịch Khiêm, “Anh cảm thấy giống ai tốt hả?”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương ôm hôn Hạ Tử Du, “Giống ai cũng được, miễn là con của anh và em.”

Nhóm người đang có mặt chứng kiến hai người trẻ tuổi lại bắt đầu đắm đuối đưa tình, ngay lập tức viện đủ loại lý do để rời khỏi phòng khách, nhường lại không gian riêng tư cho đôi vợ chồng son.

Khi thấy chỉ còn lại có mình và Đàm Dịch Khiêm, lúc này Hạ Tử Du mới lên tiếng hỏi, “Ông xã, sao anh có thể biết so với ở lại bệnh viện thì em muốn ở nhà hơn?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng thông thả nói, “Bởi vì bệnh viện lưu lại cho em quá nhiều hồi ức không hay, đặc biệt là càng gần tới ngày sinh thì em lại càng bị áp lực tâm lý.”

Hạ Tử Du ngạc nhiên tròn lớn hai mắt, “Anh biết ư?”

Giọng Đàm Dịch Khiêm nói chuyện càng nhẹ và trầm hơn, “Anh đương nhiên biết. . . .Em đang lo lắng và em sợ rằng sẽ phải trải qua sự đau đớn giống như lúc em sinh Liễu Nhiên.”

Hạ Tử Du từ từ rũ xuống rèm mắt, tự lẩm nhẩm nói, “Có phải em vô dụng lắm không. . . . Càng gần tới ngày sinh thì em càng lo sợ. . . . Em thật là sợ nếu lúc mình sinh con lại giống như năm đó sinh Liễu Nhiên thì.”

Đàm Dịch Khiêm dỗ dành nói, “Em ngốc quá, cơ thể em đã được chữa khỏi rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như năm đó, hơn nữa hiện tại còn có anh vẫn luôn ở bên cạnh em nữa.”

Hạ Tử Du ngược lên hàng mi cong dài vừa mới rũ xuống, không thể tin hỏi, “Anh thật sẽ luôn ở cạnh em sao?”

“Tất nhiên, anh sẽ không bao giờ để em phải một mình đối mặt với những chuyện như thế này nữa.”

Hạ Tử Du đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, không mưu cầu danh lợi nói, “Có anh ở bên cạnh thì em sẽ không còn sợ gì nữa. . . .Em biết anh nhất định sẽ bảo vệ cho em và con.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên trán Hạ Tử Du, xúc động trả lời, “Ừm.”

Vì chuyện Hạ Tử Du sắp sinh con, tuy Đàm Dịch Khiêm đã gạt hết tất cả công việc sang một bên, nhưng một tập đoàn lớn như “Đàm thị” đương nhiên là không thể không có Đàm Dịch Khiêm, cho nên nếu như có một số việc cần xử lý gấp thì Đàm Dịch Khiêm sẽ mang nó về nhà làm. Giống như hiện tại, nhân lúc Hạ Tử Du đang nghỉ ngơi, Đàm Dịch Khiêm liền đi đến phòng sách xử lý công việc.

Đàm Dịch Khiêm nghĩ rằng Hạ Tử Du đã ngủ, nhưng thực ra Hạ Tử Du vẫn chưa ngủ, bởi vì cô không muốn Đàm Dịch Khiêm dành hết thời gian để ở bên mình mà làm trễ nãi công việc, cho nên cô làm bộ lên giường đi ngủ, chờ sau khi Đàm Dịch Khiêm đi đến phòng sách xử lý công việc thì cô mới ngồi dậy chuẩn đi tìm mẹ mình nói chuyện phiếm giải buồn.

Khi Hạ Tử Du đi sang phòng bà Hạ thì bà đang ngồi trên giường cầm một tấm hình trầm tư.

Mặc dù cửa không có đóng, nhưng Hạ Tử Du vẫn lễ phép gõ cửa, nhờ vậy bà Hạ mới giật mình hoàn hồn.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, bà Hạ vội cất tấm hình ở dưới gối nằm, sau đó mới nhìn Hạ Tử Du cười gọi, “Tử Du!”
“Mẹ!”

Bà Hạ đứng dậy bước tới dìu Hạ Tử Du, “Cẩn thận.”

Đối với sự cẩn thận lo lắng của bà Hạ, Hạ Tử Du cười nói, “Mẹ không cần khẩn trương vậy đâu, con chỉ sắp sinh thôi cũng không phải là ngã bệnh.”

Bà Hạ đỡ Hạ Tử Du ngồi xuống ghế sofa, lúc này mới nói, “Chính bởi vì sắp sinh cho nên mới không được có chút sơ xuất nào, con nên biết, trong bụng con đang có hai đứa cháu ngoại cưng của mẹ đấy.”

“Được rồi, mẹ, mẹ cũng ngồi xuống đi.” Hạ Tử Du vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình.

Bà Hạ hỏi, “Dịch Khiêm đâu, sao con lại một mình đến đây?”

“À, anh ấy đang ở phòng sách xử lý chuyện công ty. . . .Me biết đó, dạo này ngày nào anh ấy cũng đều dành hết thời gian ở bên cạnh con, có hôm đợi con ngủ rồi anh ấy mới đi làm việc của mình, con thật không muốn anh ấy mệt như vậy.”

Bà Hạ vui vẻ nói, “Dịch Khiêm cũng là vì thương con thôi. . . . Con được hạnh phúc như ngày hôm nay, mẹ rất vui mừng cho con.”

“Dạ. . . .À, đúng rồi mẹ, vừa rồi mẹ đang xem gì vậy?”

Bà Hạ lấy tấm hình ở dưới gối nằm ra đưa sang cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhận lấy tấm hình, khi nhìn thoáng qua người trong ảnh thì lập tức vui sướng reo lên, “Đây là hình cưới của mẹ và ba sao ạ.”

Bà Hạ gật đầu, “Đúng vậy, khi đó mẹ và ba con đều còn rất trẻ!”

Hạ Tử Du an ủi, “Mẹ hiện giờ cũng còn rất trẻ mà.”

Bà Hạ khẽ thở dài, “Chớp mắt một cái mà đã qua mấy chục năm rồi, vốn tưởng rằng sẽ cùng ba con nương tựa nhau sống đến già, nhưng không ngờ.”

“Mẹ, mẹ lại đang nghĩ tới ba rồi hả?”

Bà Hạ ngơ ngác nhìn cử chỉ tác phong nhanh nhẹn của ông Hạ trong ảnh, buồn bã nói, “Đã chung sống với nhau mấy chục năm rồi, đột nhiên nói ra đi liền ra đi.”

Nghe giọng bà Hạ đã gần như nghẹn lại, Hạ Tử Du vội cầm tay mẹ mình an ủi nói, “Người đã chết không thể sống lại, nếu như ba biết mẹ vì cái chết của ba mà vẫn luôn không được vui thế này, con nghĩ ba ở thiên đường cũng sẽ không được vui đâu ạ.”

“Ừ, mẹ sẽ không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ là trông thấy cuộc sống của con và Dịch Khiêm ân ái đầm thắm như hiện nay, tự nhiên cũng chạnh lòng nhớ lại cái hồi mà mẹ và ba lúc còn trẻ. . . .” Nói tới đây, bà Hạ đột nhiên thốt lên, “À đúng rồi, Tử Du, mẹ chợt nhớ tới một chuyện, nhất định phải thận trọng nhắc nhở con.”

Hạ Tử Du rất nghiêm túc hỏi, “Chuyện gì ạ?”

Bà Hạ nghiêm mặt nói, “Kể từ khi cái chị Dư gì đó qua đời, lễ cưới của con và Dịch Khiêm cũng không có bàn tới nữa. . . . Dời ngày thì cũng được không sao cả, nhưng cũng phải có kỳ hạn chứ, không thể cứ để im như vậy được, huống chi con cũng gần sắp phải sinh con rồi, con với nó kết hôn đối với con hay với đứa nhỏ mà nói vẫn đảm bảo hơn.”

Hạ Tử Du chỉ thoả mái cười nói, “Mẹ à, mẹ nhìn xem dáng người con thế này, dù hiện tại anh ấy muốn kết hôn, con cũng không chịu đâu. . . .” Trời ạ, bốn tháng sau này bụng cô quả thực giống như một trái bóng lớn bơm đầy hơi vậy, phồng to đến không còn hình dạng nữa, vóc người cũng đã hơi biến hình.

Bà Hạ nhắc nhở, “Nhưng con không thể cứ để mặc mọi chuyện như thế, con vất vả cực khổ sinh hai đứa nhỏ này cho Dịch Khiêm, nó đương nhiên phải cho con một địa vị chứ.”

Hạ Tử Du vẫn chỉ cười nhẹ nói, “Được rồi mẹ à, Dịch Khiêm đối với con như thế nào mẹ là người hiểu rõ nhất mà, mẹ không cần lo lắng cho con.”

“Mẹ cũng chỉ là muốn con có được một lời cam kết, không muốn con bị thiệt thòi gì. . . .Còn không thì, con nói với Dịch Khiêm ngày mai hai đứa tụi con cứ đi đăng ký kết hôn trước, còn tổ chức hôn lễ thì để sau này làm sau cũng được.”

Hạ Tử Du tỏ vẻ khó xử, “Mẹ à, con cũng không muốn gấp gáp như vậy, anh ấy sẽ cho rằng con đã chờ không nổi muốn gả cho anh ấy đấy!”

“Con gái ngốc à, nhưng chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng, không thể tiếp tục kéo dài được đâu. . . . Chẳng lẽ mấy ngày nay Dịch Khiêm cũng không có đề cập tới chuyện kết hôn với con sao?”

Hạ Tử Du cẩn thận suy nghĩ lại một hồi rồi gật đầu nói, “Hình như là không có.”

Bà Hạ cau mày nói, “Con thấy chưa, con không chịu nhắc nhở nó, có lẽ nó cũng đã quên mất luôn chuyện này rồi. . . . Nếu như con thấy ngại không dám nói với nó, vậy để mẹ đi gặp nó nói thay cho con.”

“Mẹ à, thôi đi, đợi con sinh xong rồi hãy nói nha. . . . Dù bây giờ có đi đăng ký cũng không thể xong trong vòng mấy ngày đâu.”

“Con thì lúc nào cũng không chịu nghĩ gì cho mình cả, cho nên cứ luôn bị thua thiệt. . . .”

“Con sẽ không bị thiệt thòi đâu, con tin chắc bất cứ chuyện gì anh ấy cũng đều suy tính cho con cả.”

“Nếu con đã nghĩ như vậy, mẹ cũng không tiện nói thêm điều gì, vậy thì đợi con sinh em bé xong rồi hãy tính. . . . Đến khi sinh em bé rồi, mẹ sẽ không cho phép chuyện con và Dịch Khiêm kết hôn được trì hoãn nữa.”

“Dạ.”

Hạ Tử Du len lén trở về phòng, thở dài một hơi may mắn khi thấy Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa có về.

Thế nhưng, cô vừa định chuẩn bị lên giường nằm lại thì lúc này bỗng vang lên tiếng vặn chốt cửa phòng.

Hạ Tử Du sợ hết hồn, chưa kịp phản ứng gì thì Đàm Dịch Khiêm đã nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Hạ Tử Du giật mình không biết làm thế nào đành đứng im tại chỗ, “Anh. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nghi ngờ nhìn vợ, “Em mới ngủ đó mà đã dậy rồi sao?”

Lo sợ lại bị Đàm Dịch Khiêm ‘giáo huấn’ mình, Hạ Tử Du tiện thể đáp theo, “Dạ, em mới dậy.”

Liếc mắt một cái cũng đã nhìn ra được sự mập mờ trong mắt Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm ranh mãnh híp mắt lại, kéo Hạ Tử Du sát lại vào trong ngực, “Em có dám chắc là em vừa mới dậy chứ không phải em vốn là không có ngủ hay không?”

“Em. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng trách, “Hiện tại em cần phải dành nhiều thời gian để nghỉ ngơi giữ cho tinh thần thoải mái, nếu không cơ thể em làm sao có sức khỏe sinh hai đứa nhỏ cho anh?”

Biết không cách nào che giấu được nữa, Hạ Tử Du lí nhí nói, “Tại em không buồn ngủ!”

“Không muốn ngủ thì nói anh dẫn em đến vườn hoa đi dạo một chút, tại sao phải giả bộ ngủ?”

“Em không muốn anh vì em phải vất vả thôi. . . Ban ngày phải ở suốt cạnh em, tối đến còn phải xử lý chuyện ở công ty, cho nên em mới muốn để anh giải quyết xong hết việc của công ty vào ban ngày, như vậy buổi tối anh khỏi cần phải thức đêm nữa.”

Nghe thấy người phụ nữ nhỏ bé đang lo lắng cho mình, Đàm Dịch Khiêm mới hòa hoãn lại sự nghiêm túc trên mặt, yêu thương nói, “So với nỗi đau mà em phải trải qua khi sinh con thì sự vất vả khổ cực của anh vốn nhỏ bé đến không đáng kể.”

“Ông xã, có anh ở cạnh em, bây giờ đối với chuyện sinh con em đã không còn cảm thấy sợ hãi nữa. . . .”

Đàm Dịch Khiêm đau lòng hôn lên môi Hạ Tử Du, “Bà xã, cực khổ cho em quá.”

Hạ Tử Du mỉm cười ngọt ngào.

Giữ lấy đầu Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm đang muốn hôn cô sâu hơn nữa. . . .

Bỗng nhiên —

“Á.” Bất thành linh Hạ Tử Du bật thét lên tiếng rên rĩ.

Đàm Dịch Khiêm cũng không có để ý, chỉ chuyên tâm len lỏi vào trong miệng cô hấp thu tinh chất ngọt ngào hạnh phúc.

Sau đó Hạ Tử Du lại đưa tay đẩy mạnh anh ra.

Đến lúc này Đàm Dịch Khiêm mới có phản ứng, trông thấy sắc mặt Hạ Tử Du hơi tái đi, vội khẩn trương hỏi, “Bà xã, em sao vậy?”

“Tử cung đang thắt lại.”

Đàm Dịch Khiêm nghe xong mấy chữ đó lập tức liền rơi vào trạng thái khẩn trương cao độ.

Bởi vì lúc trước cũng từng xảy ra tình huống tử cung co rút, tuy lần này so ra có vẻ nghiêm trọng hơn mấy lần trước, nhưng cơn đau này cũng chỉ khiến cô hơi cảm giác khó chịu chứ không đến nỗi không thể chịu được, hơn nữa trước đây cô cũng từng giả bộ bị như thế này.

“Ông. Xã.”

Hạ Tử Du vốn là muốn gọi Đàm Dịch Khiêm bế cô về giường nằm nghỉ chút, ai ngờ đâu, giờ phút này nhìn thấy trên trán Hạ Tử Du đã thấm đẫm đầy mồ hôi, nghĩ rằng có lẽ Hạ Tử Du đang đẻ nên đau đớn dữ dội lắm, Đàm Dịch Khiêm giật bắn người, không hề nghĩ ngợi thêm phút giây nào nữa lập tức bế thốc Hạ Tử Du lên ——

“Bà xã, đừng sợ, đừng sợ. Bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay.”

Cho rằng Hạ Tử Du sắp sinh, Đàm Dịch Khiêm không biết là đang an ủi Hạ Tử Du hay đang an ủi chính mình, anh bế Hạ Tử Du lên rồi liền vọt ra khỏi phòng.

Toàn thể trên dưới nhà họ Đàm nhìn thấy hình ảnh Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lao ra khỏi phòng dĩ nhiên cũng cho là Hạ Tử Du sắp sinh, vì thế những người liên can có mặt lập tức cùng theo Đàm Dịch Khiêm nhanh chân đến bệnh viện.

Toàn bộ quá trình, Hạ Tử Du căn bản không còn ngăn cản nữa, Đàm Dịch Khiêm cũng đã phóng xe một mạch an toàn đưa cô đến bệnh viện.

Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du xuống xe, cũng không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của những người khác, ba chân bốn cẳng vọt vào bệnh viện, vừa vào đến bệnh viện trông thấy một cô y tá anh liền thốt lên, “Cô y tá, vợ tôi muốn sinh rồi, làm ơn mau gọi bác sĩ, cô ấy đau đến không chịu nổi rồi.”

Hạ Tử Du nín áo Đàm Dịch Khiêm, lên tiếng khuyên can lần nữa, “Ông xã, em không.”

Đàm Dịch Khiêm cũng không cho Hạ Tử Du thời gian nói hết lời đã hôn vào gò má Hạ Tử Du, không ngừng an ủi, “Đừng sợ, bà xã, có anh ở đây.”

Khi y tá nhận ra là Đàm Dịch Khiêm cũng lấp bắp kinh hãi, đảo mắt một vòng, rất nhanh liền hiểu được đang xảy ra chuyện gì, cô vội gọi thêm vài y tá khác cùng bác sĩ đến hỗ trợ.

Hạ Tử Du chưa kịp mở miệng nói thêm một chữ nào thì đã bị một đám y tá gọn gàng lưu loát bằng tốc độ cực nhanh đẩy cô vào phòng sinh.

.

Đàm Dịch Khiêm ở ngoài cửa phòng sinh đứng ngồi không yên.

Vị y tá trấn an nói, “Đàm tổng, ông đừng lo lắng, đau bụng sinh còn phải đợi thêm một lát, chưa có sinh ngay được đâu ạ.”

Đàm Dịch Khiêm hiềm khi không giữ được bình tĩnh như lúc này, hoảng sợ hỏi, “Chưa sinh ngay?”

“Đúng vậy, ông hãy kiên nhẫn chờ.”

Đàm Dịch Khiêm xanh cả mặt, “Ý cô muốn nói là cô ấy còn phải đau thêm mấy tiếng nữa sao?”

Y tá không xác định nói, “Có lẽ là vậy, nhưng mọi chuyện nhất định là sẽ suông sẻ thôi, Đàm tổng, ông ngồi ở bên ngoài đợi thêm một lúc.”

“Không được, tôi muốn vào trong đó, cô ấy không thể không có tôi.”

Đàm Dịch Khiêm vừa nói dứt lời liền vọt vào trong phòng sinh.

Y tá kịp thời cản lại bước chân Đàm Dịch Khiêm nói, “Đàm tổng, ông không thể như thế này mà vào trong được, nếu như ông muốn vào với bà nhà, mời ông đi theo tôi để mặc đồng phục chống khuẩn.”

Đàm Dịch Khiêm đã không còn nhẫn nại quát lên, “Vậy còn không mau đi! !”

.

Lúc Hạ Tử Du ễnh bụng bì bạch đi ra khỏi phòng sanh thì đã không còn thấy bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm đâu cả.

Cô nhìn xung quanh bốn phía tìm kiếm, đang muốn đi hỏi thăm bác sĩ Đàm Dịch Khiêm hiện đang ở nơi nào, cũng ngay lúc này, cả nhóm người nhà họ Đàm cũng lao tới, cộng thêm mấy vị y tá mà nhà họ Đàm mời tới chăm sóc riêng cho cô nữa, trong nháy mắt bu quanh không gian phía ngoài phòng sanh đến cả con kiến cũng không qua lọt.

“Tiểu Du, Tiểu Du.”

Bà Đàm là người đầu tiên vọt tới bên cạnh Hạ Tử Du, bà vội dịu dỗ Hạ Tử Du, nôn nóng hỏi, “Con sắp sinh rồi sao? Tại sao không đưa vào phòng sinh mà lại đứng ở đây? Mau, mau, gọi bác sĩ.”

“Ái, mẹ à, con vừa từ phòng sinh ra đây.”

Bà Đàm nghi ngờ, “Hả?”

Nhớ tới khi nãy Đàm Dịch Khiêm đã quá khấn trương cao độ, Hạ Tử Du le lưỡi buồn cười nói, “Ban nãy tử cung con co thắt lại, Dịch Khiêm lại nghĩ rằng con muốn sinh, không hỏi không rằng cuống lên đưa con vào bệnh viện. . . .” Ông xã cô về phương diện này thật là rất ngây thơ.

“Hả?”

Người nhà họ Đàm và bà Hạ đang căng thẳng thần kinh nhưng sau khi nghe Hạ Tử Du giải thích xong chỉ biết hai mặt nhìn nhau buồn cười không dứt.

Cùng lúc đó, Đàm Dịch Khiêm đã thay xong đồng phục chống khuẩn đi theo cô y tá xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tuy nhiên, lòng dạ anh giờ phút này chỉ lo lắng cho Hạ Tử Du còn đang nằm trong phòng sinh, anh hoàn toàn không có chú ý tới tất cả người nhà họ Đàm đang vây quanh bên ngoài hành lang cùng với Hạ Tử Du đứng sững sờ nhìn mình, ngay sau đó anh lao tới trước cửa phòng sinh, vỗ lên cửa cùng với cất tiếng gọi, “Bà xã, đừng sợ, anh đang đến đây.”

Y tá định nhắc nhở Đàm Dịch Khiêm kế tiếp còn phải khử trùng tia tử ngoại trước rồi mới được vào phòng sinh, nhưng đột nhiên lại trông thấy Hạ Tử Du đang đứng ở cách đó không xa.

Mọi người đang có mặt đối với phản ứng của Đàm Dịch Khiêm chỉ biết trừng lớn mắt nhìn không chớp, bà Đàm thì càng không thể kiềm nén được mà phải bật cười ra tiếng.

Hạ Tử Du lúng túng đi tới cạnh Đàm Dịch Khiêm, kéo kéo ống tay áo bộ đồng phục chống khuẩn Đàm Dịch Khiêm đang mặc, ngượng ngùng nói, “Ông xã à, em đang ở đây mà. . . .”

“Hả. . . .”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang nhìn, bỗng chốc ngẩn người ra.

“Em vẫn chưa có sinh á, chỉ là tử cung hơi thắt lại, anh quá khấn trương rồi! !”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên giống như quả bóng cao xu bị xì hơi, ôm Hạ Tử Du ấn vào trong ngực, “Bà xã, em làm anh sợ muốn chết.”

Hạ Tử Du ngơ ngác để Đàm Dịch Khiêm ôm vào lòng, trong lòng thì thầm nói, em mới bị anh làm cho sợ gần chết.

Bà Hạ cười nhìn sang hai vợ chồng họ Đàm, “Xem ra chúng ta vội vàng hấp tấp chạy tới bệnh viện hình như vẫn chưa phải lúc.”

Vợ chồng họ Đàm cũng gật đầu cười.

Nhưng không ai nghĩ đến, khi Hạ Tử Du còn đang ung dung thoải mái cười thì tử cung của cô lại bắt đầu co rút kịch liệt. . . .

“Á!”

“Bà xã, em thế nào hả?”

“Em đau quá.”

“Trời ơi.”

Ngay lập tức nhóm người đang có mặt bỗng trở nên hỗn loạn nháo nhào lên.

“Ông xã, em đau quá.”

Từng trận cuộn cuộn co rút, tử cung vào thời khắc này co rúc còn mãnh liệt hơn, Hạ Tử Du khó chịu bấu chặt vào người Đàm Dịch Khiêm.

250. Chương 250 : Đàm Dịch Khiêm Ghen Tị Với Con Trai

Vì lần này Hạ Tử Du vẫn cảm thấy tử cung co thắt đau đớn mãnh liệt đồng thời còn bị vỡ nước ối, cuối cùng xác định không có nhầm nữa lập tức được đẩy vào phòng sinh.

Đàm Dịch Khiêm dĩ nhiên là một khắc cũng không chậm trễ theo sát cùng đi vào phòng sinh.

Do lần trước Hạ Tử Du sinh Liễu Nhiên là sinh tự nhiên nhưng trong lúc sinh gặp phải khó khăn phải đành chuyển sang sinh mổ, vì thế lần sinh này bệnh viện cũng đưa ra phương án cho Hạ Tử Du tốt nhất là vẫn nên sinh mổ.

Giờ phút này nằm trên bàn mổ, Hạ Tử Du chết sống túm chặt lấy tấm drap trải giường.

“Đau. Ông xã. Em đau quá.”

Cô rên rỉ đến khàn cả giọng, mồ hôi đọng lại trên trán lớn chùng như hạt đậu.

Đàm Dịch Khiêm đứng ở cạnh giường bệnh nắm lấy bàn tay Hạ Tử Du siết chặt, “Bà xã, đừng sợ, có ông xã ở đây.” Giờ khắc này Đàm Dịch Khiêm chỉ biết hận vốn liếng ngôn từ ít ỏi của mình vì không biết làm sao để an ủi vợ.

“Em rất sợ.”

Mặc dù có Đàm Dịch Khiêm ở bên cạnh, nhưng sự đau đớn khi sinh con vẫn làm cho cô nhớ lại giai đoạn lúc mình sinh Liễu Nhiên, cái loại sợ hãi cận kề với cái chết đó tưởng chừng như nước biển dâng trào đổ ập về phía cô.

“Chết tiệt, vợ tôi đang rất đau đấy, các người không biết nghĩ cách để giúp cô ấy giảm đau được chút nào sao hả?”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên tức giận rống lên quát nhóm nhân viên y tế đang bận rộn chuẩn bị cho ca phẫu thuật.

Bác sĩ lẫn y tá nghe thấy tiếng rống giận của Đàm Dịch Khiêm đều bị dọa hết hồn run lập cập, vị bác sĩ chính phụ trách ca mổ khúm núm nói, “Tổng giám đốc Đàm, chúng tôi đã gây tê cho bà Đàm rồi, nhưng mà phải đợi thêm một lát nữa mới có tác dụng.”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm lạnh lẽo như muốn giết người, nhưng khi đối mặt với Hạ Tử Du thì lại hết sức dịu dàng, nghe được lời bác sĩ nói anh kiên nhẫn đỡ dành vợ, “Rất nhanh thôi. . . .Tất cả rồi sẽ ổn, bà xã, em nói chuyện với anh đi, đừng để ý tới nó thì em sẽ không còn thấy đau nữa.”

Giờ phút này Hạ Tử Du đâu còn hơi sức để đáp lại Đàm Dịch Khiêm, cô đau đến đôi môi run run còn tay thì níu chặt tấm drap giường, thấy thế anh vội gỡ mười ngón tay thon dài của cô ra để cho cô nắm bấu chặt vào tay mình.

Bỗng dưng, Hạ Tử Du như bị rút đi hết sức lực, tay cô đang nằm trong tay Đàm Dịch Khiêm dần dần mềm mại vô lực, tiếng rên rỉ lúc đầu bởi vì đau đớn cũng từ từ yếu đi.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Đàm Dịch Khiêm thoáng qua tia khủng hoảng, “Bà xã, bà xã. Em mau nói chuyện với anh đi.”

“Em.”

Giọng Hạ Tử Du quá khàn và nhỏ, Đàm Dịch Khiêm vốn không thể nào nghe đầy đủ cả câu.

Đàm Dịch Khiêm lại lần nữa rống giận với bác sĩ, “Sao cô ấy không nói chuyện với tôi được nữa vậy, tình huống rất cuộc là có đúng bình thường hay không hả?”

Bác sĩ giải thích, “Tổng giám đốc Đàm yên tâm, chỉ là do thuốc mê đã bắt đầu có tác dụng rồi, nhưng chúng tôi chỉ gây tê từ phần eo, từ từ bà Đàm sẽ thấy dễ chịu hơn. Mời ông hãy đứng sang một bên, chúng tôi cần phải tiến hành giải phẫu.”

Đàm Dịch Khiêm nắm chặt mười ngón tay Hạ Tử Du, cắn răng rít lên, “Tôi sẽ không rời cô ấy dù chỉ một bước! !”

Bác sĩ lộ vẻ khó xử, “Nhưng mà tổng giám đốc Đàm.”

Lúc này, Hạ Tử Du dùng chút ý thức yếu ớt cản dặn Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, em không sao Chỉ cần em có thể nhìn thấy anh là được rồi.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên bàn tay Hạ Tử Du, lời nói vô cùng kiên định nhưng không kém phần dịu dàng, “Không, anh đã hứa là phải ở lại bên cạnh em một tác cũng không rời, anh tuyệt đối sẽ không bỏ lại em một mình vào thời điểm này!”

Y tá sốt ruột nhìn tới bác sĩ, “Vậy.”

Bác sĩ cố gắng khuyên thêm lần nữa, “Tổng giám đốc Đàm.”

Nhưng không ngờ, Đàm Dịch Khiêm lại lạnh lùng trừng mắt nhìn sang vị bác sĩ, lạnh giọng nói, “Mau làm phẫu thuật cho cô ấy đi, nếu như cô ấy có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không để cho các người được sống yên ổn đâu! !”

Bác sĩ và y tá nghe xong lý do thoái thác của Đàm Dịch Khiêm thì không còn dám hó hé lên tiếng nói thêm lời nào nữa. Trời ạ, bọn họ chỉ đang tiến hành một ca sinh mổ bình thường thôi mà, thế nhưng lại còn bị “uy hiếp”, người cha này quả thực là rất dễ mất bình tĩnh à

Tuy việc Đàm Dịch Khiêm kiên trì ở lại bên cạnh Hạ Tử Du cũng làm ảnh hưởng tới tiến độ giải phẫu, nhưng nhờ vào bàn tay khéo léo chuyên nghiệp của vị bác sĩ cho nên ca phẫu thuật vẫn được tiến hành suông sẽ không có trở ngại gì.

Suốt quá trình, tay Đàm Dịch Khiêm vẫn luôn nắm chặt bàn tay của Hạ Tử Du, còn Hạ Tử Du thì dần dần cũng không còn cảm thấy đau nữa nhưng ánh mắt thì không hề chớp mà nhìn tới Đàm Dịch Khiêm, vào giờ phút này, cô đã không còn thấy sợ hãi nữa mà chỉ mong đợi bảo bối của cô có thể được sinh ra nhanh hơn một chút.

.

Một tiếng sau.

Nhóm bác sĩ lẫn y tá đang có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hai đứa trẻ sơ sinh nhăn nhúm trong cùng một phút một trước một sau được an toàn lấy ra từ cơ thể người mẹ.

Cô y tá vỗ vào cái mông đỏ au đứa trẻ sơ sinh một cái, “Oa oa.”

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang dội khắp cả căn phòng giải phẫu, tiếp theo sau đó lại là tiếng khóc “oa oa”.

Hai đứa trẻ sơ sinh lần lượt cất lên tiếng khóc lanh lảnh.

Y tá bế hai đứa bé đặt vào nôi giữ ấm.

Vị bác sĩ có vẻ khá mệt mỏi sau ca phẫu thuật ngập ngừng nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, yếu ớt nói, “Tổng giám đốc Đàm, ông có thể tới nhìn con ông được rồi. . . .”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm lúc này vốn không hề bận tâm đến hai đứa bé, anh chỉ tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào sắc mặt tái nhợt của vợ mình đang nằm trên giường bệnh, “Bà xã, em thấy trong người thế nào rồi?”

“Em muốn nhìn con.”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng nói, “Em nghe được tiếng khóc của con rồi, bọn chúng rất khỏe mạnh, hiện đang được ủ ấm trong nôi, đợi lát nữa sẽ đưa đến phòng trẻ sơ sinh, em đừng quá lo lắng, nên chăm sóc sức khỏe mình trước.”

Hạ Tử Du lắc lắc nhẹ tay Đàm Dịch Khiêm, “Vậy anh thay em đến nhìn thử đi, em thật muốn biết bọn chúng trông như thế nào.”

“Bà xã, anh không muốn rời xa em! !”

“Em không sao mà.”

Đàm Dịch Khiêm đau lòng nói, “Nếu như biết sinh con mà em phải chịu đau đớn như thế này, anh sẽ không để cho em sinh hai thằng nhóc này đâu.”

Hạ Tử Du an ủi nói, “Anh đúng là đại ngốc nghếch, người phụ nữ nào cũng đều phải trải qua giai đoạn này cả mà.”

Không ai biết khi cô bị đau đớn hành hạ anh đã cảm thấy sợ hãi biết bao.

Anh thật rất muốn khi cô thấy đau đớn khó chịu thì hãy trút tất cả sự đau đớn ấy qua hết cho anh, dù là chửi bới, oán giận hay trách mắng anh cũng được, nhưng mà cô đã không làm vậy. . . . Trong khi cô đau đến mức chết đi sống lại nhưng cũng chỉ siết chặt tay anh, cắn răng cố sức một mình chịu đựng.

Những việc trải qua lần này đã khiến cô kinh hoàng khiếp sợ như thế, anh thật không thể nào tưởng tượng nổi năm đó lúc không có anh ở bên cạnh, cô đã một mình sinh ra Liễu Nhiên như thế nào.

Nghĩ vậy, Đàm Dịch Khiêm liền hôn lên môi Hạ Tử Du, vô hạn yêu thương nói, “Anh xin lỗi, đã để em phải chịu khổ nhiều như vậy.”

Hạ Tử Du vẫn không quên chuyện mình cần làm, “Ông xã, em muốn nhìn thấy con.”

“Được.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn sang y tá đứng bên cạnh, cô y tá lập tức đẩy hai đứa trẻ sơ sinh nằm chung trong nôi giữ ấm tới trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, đưa mắt nhìn hai đứa trẻ nhả nhúm lại còn đang nhắm mắt được ủ ấm trong nôi bỗng không kiềm được nhú nhú hai đầu lông mày.

Hạ Tử Du thấy vẻ mặt đó của Đàm Dịch Khiêm, nghi ngờ hỏi, “Ông xã, sao vậy?”

Trong lòng Đàm Dịch Khiêm như đang bắn khoăn điều gì đó, sau một hồi mới nói, “. Chúng nó không giống chúng ta.”

Hạ Tử Du khiếp sợ, “Hả?”

Đàm Dịch Khiêm xưa nay vẫn luôn tự phụ nhưng lúc này không thể không thừa nhận, “Con của chúng ta gây teo lại còn rất xấu.”

Hạ Tử Du sưng sờ trợn mắt.

Y tá nghe lời Đàm Dịch Khiêm nói không nhịn được phì cười, “Tổng giám đốc Đàm, trẻ con vừa sinh ra đều là như vậy, nhìn thế nào cũng không hề xấu xí, bọn chúng rất giống ông đấy!”

Hạ Tử Du nghe xong lời cô y tá nói thì sự thấp thỏm lo lắng trong lòng mới dịu lại, “Anh thật là đáng ghét mà, làm em sợ muốn chết.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm người xuống lần nữa, hai tay nắm chặt bàn tay Hạ Tử Du, nhẹ giọng an ủi, “Khoan hãy nói tới con đã, em thấy trong người có ổn không? Có bị đau ở đâu hay không?”

.

“Cho tôi ẵm, cho tôi ẵm nữa.”

Sinh con được một tuần lễ, Hạ Tử Du vì miệng vết thương do sinh mổ mà vẫn còn nằm ở trên giường bệnh, trong khi đó nhóm người lớn tuổi trong gia đình thì không ai thềm ngó ngang gì tới cô, mà ở trong phòng chỉ lo mãi mê giành nhau ẵm bồng hai cục cưng.

Vốn nghĩ rằng, để hai đứa trẻ cho nhóm người già thay phiên nhau ẵm bồng miễn cưỡng cũng có thể làm được, ai có thể ngờ tới, hai đứa nhỏ từ sau khi mở mắt chào đời gầy teo nhúm bống trở nên trắng trẻo mập mạp càng ngày càng đáng yêu. Người lớn tuổi trong nhà thì lúc nào cũng tranh giành ẵm cháu, khoa trương đến nỗi hiện nay họ gần như là ở lại luôn tại bệnh viện, cả thời gian muốn về nhà họ Đàm cũng không có.

“Bà thông gia, bà ẵm cháu này giờ cũng đã nửa tiếng rồi, nhường lại cho tôi bế một chút xem nào. . .” Bà Hạ nhìn vợ chồng họ Đàm mỗi người tay bế một đứa chơi đùa với bọn trẻ trông thấy mà thềm, tiếc rẻ vì mình không có đứa nào để ẵm.

Bà Đàm nựng nịu khuôn mặt mềm mại trắng mịn của đứa trẻ ôm trước ngực, “Đúng thật là càng nhìn càng thấy rất giống Dịch Khiêm nhà chúng ta. . . . Giống hệt như Dịch Khiêm khi còn bé.” Nói xong lại không nhịn được hôn vào má cháu nội trai mình một cái.

Bà Hạ thấy phía bên bà Đàm không có kết quả, lập tức nhìn sang ông Đàm nói, “Ông thân gia à, hay là ông cho tôi bế một chút thôi. . . .”

Ông Đàm thẳng thừng từ chối, “Để tôi ẵm cháu mình thêm một tí đã nào.”

Bà Hạ buồn thiu lóng ngóng đứng sang một bên.

Hạ Tử Du ngồi dựa vào gối mỉm cười nhìn tới họ. Miệng vết thương nay đã phục hồi lại cũng tương đối, ngoại trừ để lại một đường sẹo ra thì cô cũng không có bị vết thương hành hạ đau đớn gì.

Lúc này, Đàm Dịch Khiêm đẩy cửa đi vào.

Thấy mọi người chen chúc trong phòng bệnh của vợ không muốn rời đi, Đàm Dịch Khiêm khó chịu sầm mặt nói, “Mọi người ồn ào như thế, làm sao Tử Du nghỉ ngơi?”

Xưa nay vợ chồng họ Đàm vẫn luôn e ngại đứa con trai này, thấy con trai mình sụ mặt xuống ngay lập tức biết điều đem hai đứa cháu cưng đặt lại lên giường trẻ sơ sinh.

Đáng thương thay cho bà Hạ cả ngày hôm nay vẫn chưa được ẵm hai đứa cháu ngoại một lần nào thì đã bị hai người họ Đàm kéo theo bà cùng nhau rời khỏi phòng bệnh.

Đợi sau khi trong phòng bệnh trở lại yên tĩnh Đàm Dịch Khiêm mới ngồi xuống cạnh giường, sau đó cầm nhẹ bàn tay Hạ Tử Du lên.

Không đợi Đàm Dịch Khiêm mở miệng, Hạ Tử Du đã nhẹ giọng trách, “Ông xã, sao anh lại nói chuyện như thế với ba mẹ chồng?”

“Ngày nào cũng ở chỗ này ẵm ẵm, quấy rầy em nghỉ ngơi.”

Hạ Tử Du cười nói, “Đó là bởi vì họ rất thương yêu con chúng ta thôi mà. . . .”

Đàm Dịch Khiêm không vui nói, “Họ có rãnh rỗi thì hãy suy nghĩ xem trong khoảng thời gian này nên làm sao để bồi bổ cho em thôi hơn.”

Hạ Tử Du nghe thế hoảng hồn nói, “Ông xã, anh làm ơn đừng có nhắc đến chuyện bồi bổ cho em nữa, mẹ chồng và mẹ em mỗi ngày đều thay nhau nấu súp cho em, em đã sinh con rồi nhưng cân nặng có vẻ như vẫn không hề giảm được kg nào cả. . . . Em không muốn sau này mình biến thành con heo mập đâu.”

Đàm Dịch Khiêm nhéo nhẹ mũi Hạ Tử Du cười nói, “Biến thành con heo mập mới đáng yêu!”

Hạ Tử Du bĩu môi nói, “Em không thèm.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi bật cười, “Sợ xấu đi anh sẽ không thương em nữa sao?”

Hạ Tử Du hừ ra tiếng, “Bây giờ em không còn sợ anh bỏ bê em đâu, em giờ đây chính là mẹ của hai đứa con trai anh, còn có địa vị không nhỏ ở nhà họ Đàm nữa.”

Đàm Dịch Khiêm cưng chiều ôm Hạ Tử Du vào lòng nói, “Được rồi, dù cho có già hay xấu đi anh vẫn sẽ yêu thương một mình em thôi, được chưa?”

Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm gật đầu nói, “Dạ.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên gò má Hạ Tử Du, quan tâm hỏi, “Bà xã, chỗ vết thương còn đau không?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không đau, chỉ là có hơi ngứa. . . .Có điều bác sĩ nói ráng chịu đựng thì sẽ ổn cả thôi, tránh đừng gãi nó kéo làm rách miệng vết thương.”

Đàm Dịch Khiêm cau mày nói, “Cho anh xem vết thương một chút.”

Hạ Tử Du lập tức từ chối, “Thôi đừng.”

Đàm Dịch Khiêm đẩy nhẹ Hạ Tử Du ra hỏi, “Tại sao?”

Hạ Tử Du rũ mắt xuống trả lời, “Nó rất xấu.”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ giọng nói, “Không sao, cho anh nhìn thử xem.”

Hạ Tử Du do dự, “Nhưng mà hôm nay vừa với cắt chỉ.”

Hai lần sinh mổ cô đều bị áp dụng phương thức cắt ngang, vết mổ lần trước đã qua mấy năm cũng dần nhạt đi không còn thấy rõ nữa, thế nhưng miệng cắt ngang lần này lại hơi dài hơn lần trước một chút, hiện tại ngay cả chính cô cũng không dám nhìn, cô thật sợ vết sẹo ở chỗ đó sẽ để lại rất lâu, nếu như bị anh nhìn thấy nó rồi cô không biết anh sẽ có phản ứng ra sao.

Đàm Dịch Khiêm hạ giọng dỗ dành, “Đồ ngốc, coi như có để lại vết sẹo đi nữa thì đó cũng là bằng chứng em đã cực khổ vất vả sinh con cho anh, sao anh có thể chê nó xấu xí đây? ?”

Nghe được lời nói này của Đàm Dịch Khiêm, tâm tình khẩn trương của Hạ Tử Du lúc này mới thoáng thanh tĩnh lại.

Được sự đồng ý và phối hợp của Hạ Tử Du Đàm Dịch Khiêm mới có thể nhìn thấy ở nơi dưới phần bụng Hạ Tử Du nổi rõ một đường vết thương.

Tuy được cắt chỉ đã khép lại, nhưng nhìn vào vẫn không tránh khỏi giật mình phát hoảng. (ừ, cái này đúng thật là kinh lắm, tưởng tượng xem bụng mình mà nó rạch ngang cỡ 2 tấc ý , sinh mổ có nhiều chỗ hại hơn sinh tự nhiên nhiều, ai chưa sinh thì rút kinh nghiệm nhé)

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm nhìn chăm chăm vào miệng vết thương hồi lâu mà vẫn không nói gì, nghĩ là Đàm Dịch Khiêm cũng cho rằng nó xấu xí liền tủi thân nói, “Em biết ngay sau khi anh nhìn thấy nó rồi sẽ không thích mà”

Dù sao thì nơi được phẫu thuật cũng nối liền với vị trí kín đáo, mà lúc này bị anh nhìn chăm chăm như thế cô cảm thấy hơi lúng túng còn có chút ngượng ngùng cùng với mấy phần sợ hãi.

Đàm Dịch Khiêm mặc lại đồng phục bệnh nhân cho Hạ Tử Du xong thì sắc mặt bỗng trở nên nặng nề nhiều hơn.

Hạ Tử Du cúi đầu xuống, cảm thấy có phần buồn tủi mím chặt môi lại không nói gì.

“Bà xã.”

Đột nhiên Đàm Dịch Khiêm thắm thiết gọi cô.

Hạ Tử Du hơi hờn dỗi vì nghĩ sau khi Đàm Dịch Khiêm nhìn chỗ vết thương của cô xong thì thần sắc có vẻ không được vui, cho nên cố chấp không muốn ngẩng đầu lên.

Đàm Dịch Khiêm nâng cằm Hạ Tử Du lên nghiêm túc nói, “Đợi thêm một thời gian nữa, anh sẽ đi làm giải phẫu triệt sản.”

Nghe Đàm Dịch Khiêm nói như vậy, Hạ Tử Du bởi vì khiếp sợ mà vội ngược mắt lên.

Đàm Dịch Khiêm chậm rãi nói, “Chúng ta đã có ba đứa nhỏ, đời này đã quá đủ rồi. . . .Anh không muốn lấy cơ thể em ra mạo hiểm nữa.” Nhìn thấy vết thương nơi bụng cô anh cũng có thể tưởng tượng ra khi sinh con cô đã đau đớn đến cỡ nào, anh không bao giờ muốn cô phải chịu thêm những chuyện như vậy nữa. . . .

Hạ Tử Du lập tức nói, “Không thể được!”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày hỏi, “Em còn muốn sinh nữa?”

“Không, em không muốn sinh con nữa, có ba đứa con này, anh và em đều cảm thấy đã quá đầy đủ rồi. . . . Nhưng mà, ba mẹ chồng nhất định sẽ không bao giờ đồng ý chuyện để anh đi triệt sản, theo ý của họ thì ba đứa cháu vẫn chưa có đủ.”

“Quyết định của anh không ai có thể ngăn cản được.”

Hạ Tử Du cười khê, “Anh thật ngốc, dù không cần triệt sản chúng ta vẫn có thể không sinh con mà, chỉ cần dùng để mang thai là được rồi.”

Đàm Dịch Khiêm dường như cũng đoán được suy nghĩ của Hạ Tử Du giờ phút này, anh rất nghiêm túc nói, “Em khỏi cần nghĩ tới chuyện đó chỉ cho mắc công, anh sẽ không cân nhắc về phương diện hạn chế sinh hoạt vợ chồng đâu.”

Mặt Hạ Tử Du ngay tức khắc đỏ bừng, “Vậy.”

“Tóm lại, dù có thế nào đi nữa anh cũng sẽ không để cho cơ thể của em phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa hết.”

“Ông xã, đừng triệt sản, chúng ta hãy cố gắng ngừa thai bằng nhiều biện pháp khác đi, có được không?”

“Được.”

Hai người vừa thảo luận khép lại đề tài này xong thì hai đứa trẻ sơ sinh nằm trên giường nhỏ đột nhiên ‘oa oa’ bật khóc thật lớn.

Hai tiếng khóc thét đồng thời vang lên đã thành công cắt ngang bầu không khí êm đềm giữa Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du vào giây phút này. . . .

Hạ Tử Du vội đẩy Đàm Dịch Khiêm ra, “Con khóc kìa, anh mau bế qua đây cho em.”

Đàm Dịch Khiêm đi tới cạnh giường trẻ sơ sinh, mỗi tay một đứa bế hai đứa trẻ song sinh bảo bối lên.

“Bé Hiên Hiên tới cho em trước.” Hiên Hiên là đứa nhỏ sinh ra sau, bởi vì khi này đã cho Mặc Mặc bú rồi, cho nên lúc này tới lượt Hiên Hiên.

Đàm Dịch Khiêm không biết xử trí thế nào, “Đứa nào là Hiên Hiên?”

“Là đứa nhỏ đang nắm chặt bàn tay ấy.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn ngó một hồi, ngay sau đó ôm đứa nhỏ ấy sang đưa cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du nhận lấy sau đó liền vén áo lên cho con bú.

Đàm Dịch Khiêm trông thấy hình ảnh đó, mi tâm trong nháy mắt nhíu chặt lại.

Nhóc con quả nhiên là đói bụng, Hiên Hiên vừa được mẹ cho bú liền im hẳn tiếng khóc ngoan ngoãn nằm ở trong lòng mẹ, nắm đầu ngón tay nhỏ xíu đang chuyển động cực kỳ đáng yêu.

Mặc Mặc dường như nhìn thấy em trai đang được mẹ cho bú nên cũng cảm thấy đói bụng theo, tiếng khóc càng lúc càng thêm vang dội.

“Ông xã, anh mau dỗ con đi.”

Đàm Dịch Khiêm không dám làm trái lệnh vợ, bắt đầu vụng về đung đưa đứa trẻ trong ngực, “Ngoan, con trai, đừng khóc.”

Có thể là do tư thế ẵm của Đàm Dịch Khiêm không đúng, Mặc Mặc đang được Đàm Dịch Khiêm dỗ dành thì lại càng khóc to hơn.

“Sao vậy chứ? Có phải cũng đói bụng rồi hay không?” Hạ Tử Du chợt lo lắng, “Ông xã, anh bế Mặc Mặc đến đây đi, để em cho con bú luôn.”

Đàm Dịch Khiêm đang muốn bế đứa nhỏ sang cho Hạ Tử Du, đột nhiên lại nghĩ tới hình ảnh hai đứa trẻ mỗi đứa một bên ngậm vú mẹ

Cái gì đây, lãnh địa này xưa nay đều là của mình mà, không phải sao?

Hạ Tử Du quả trách, “Ông xã, anh làm gì đó, anh xem Mặc Mặc đã đói lắm rồi kia. . . .” Cô vốn định lần lượt cho từng đứa bú nhưng hiện tại xem ra là không thể rồi, cô muốn thử cho bọn chúng bú cùng một lúc xem coi có được hay không.

Mặt Đàm Dịch Khiêm giờ phút này như khoác lên tầng sương lạnh, sắc giọng nói, “Cho lần lượt từng đứa bú! !”

Hạ Tử Du cũng không hiểu tại sao Đàm Dịch Khiêm lại nổi giận, bởi vì không thể bận tâm đến nhiều cho nên chỉ đành phải tạm thời lựa chọn thỏa hiệp, “Được rồi, vậy anh lấy cái núm vú cao su cho Mặc Mặc chơi trước đi.”

Đàm Dịch Khiêm liền làm theo đưa núm vú cao su cho con trai chơi.

Mặc Mặc có vẻ như rất dễ dàng thỏa mãn, mút chùn chụt núm vú cao su không có sữa nhưng đã tạm thời ngừng hẳn tiếng khóc.

Hạ Tử Du nhìn Hiên Hiên đang mút sữa ở trước ngực, trên mặt cô rạng ngời tình thương của mẹ.

Hiên Hiên mút sữa đến đầu đổ đầy mồ hôi nhưng vẫn không chịu nhả ra. . . .

Hạ Tử Du đang tính toán thời gian, chờ thêm chừng một phút nữa sẽ cho Mặc Mặc bú.

Ngay lúc này, “Á!”

Hạ Tử Du đột nhiên rít lên.

Đàm Dịch Khiêm đang bế con trai cũng hoảng hồn khẩn trương, “Sao vậy, bà xã?”

Hạ Tử Du nhắm mắt nói, “Đều tại con trai anh đấy, nó cắn em.” (cắn ở đây là do em bé nó nhảy nhay ấy nhưng sao mình vẫn thấy tg mô tả hơi quá nhỉ, em bé mới sinh đc có 1 tuần mà lanh gọn)

Nghĩ đến chỗ mà ngay cả anh ngày thường cũng chỉ có thể nhẹ nhàng nâng niu, nhưng nay hai đứa con trai anh lại muốn thay nhau bú mút, Đàm Dịch Khiêm ghen tức không chịu nổi, lập tức bước tới bế Hiên Hiên lên rồi thay Mặc Mặc vào đó.

Hạ Tử Du ngạc nhiên thốt lên, “Ái, Hiên Hiên vẫn chưa no mà.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh mặt nhú mày nói, “Nó đã no rồi!”

Nhận thấy tâm tình chồng đang không được tốt, Hạ Tử Du thật không hiểu hiện tại đang xảy ra chuyện gì.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn lom lom đứa con trai ở trong ngực mình, vốn muốn dùng ánh mắt để “răn đe” con trai một phen, nhưng không ngờ con trai bảo bối của anh giờ phút này đã hít thở đều đều chìm vào giấc ngủ.

Khi ngủ còn mút ngón tay cái, quả thật đúng là trẻ con thật khiến cho người lớn phải nhức đầu.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu đó của con trai, dù lòng Đàm Dịch Khiêm vô cùng không thoải mái nhưng tất nhiên cũng phải áp chế xuống, ai bảo hiện tại anh cũng đã hết cách với hai đứa con trai này!

.

Khoảng nửa tiếng sau, Hạ Tử Du cùng hai đứa bé đều đã ngủ, sau đó Đàm Dịch Khiêm mới đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhóm người lớn tuổi vẫn còn đang chờ ở ngoài cửa phòng bệnh, trông thấy Đàm Dịch Khiêm đi ra, họ nôn nóng không thể dần được định xông vào phòng bệnh lần nữa

Tuy hai đứa trẻ đã ngủ, nhưng đối với những người lớn tuổi nóng lòng yêu cháu yêu mà nói, thì dù chỉ được nhìn thấy dáng vẻ cháu yêu của mình ngủ thôi cũng cảm thấy thật thỏa mãn.

Bà Hạ nhận ra sắc mặt tồi tệ của Đàm Dịch Khiêm, không kiềm lòng được hỏi, “Dịch Khiêm, có chuyện gì sao?”

“Tử Du không đủ sữa, con định tìm người thay cô ấy cho con bú.”

Bà Hạ cảm thấy khó xử, “Sao, sữa của Tử Du như vậy mà vẫn không đủ à.”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm càng thêm xanh mét.

Bà Hạ như chợt nghĩ đến điều gì đó, liền cười cười sửa lại lời nói, “Ha ha, cũng được, dẫu sao thì chăm sóc một lúc cho hai đứa bé quả thực là cũng có phần hơi chật vật, sắp tới đây, thời gian dành cho bọn chúng có lẽ còn phải nhiều hơn nữa.”

Được sự đồng tình của mẹ vợ, Đàm Dịch Khiêm lập tức đi tới phía hành lang gọi điện thoại.

251. Chương 251 : Sự Tốt Đẹp Làm Say Lòng Người

Thoảng cái đã trôi qua một tháng.

Hạ Tử Du đã được xuất viện, mấy người già ở nhà họ Đàm cũng vì thế mà vui mừng hoan hỉ đón hai đứa cháu trai đích tôn trở về nhà.

Hai ông bà nhà họ Đàm càng nhìn cháu trai mình thì lại càng yêu thích không thôi, nụ cười vui sướng tràn đầy trên mặt họ đã lây sang cho từng người trên dưới nhà họ Đàm.

Kể cả Liễu Nhiên mỗi ngày tan giờ học về chuyện đầu tiên làm đều là bám sát cạnh nôi em bé không rời, dùng điệu bộ là chị cả mà đùa giỡn với hai đứa em trai, xem ra cũng không hề có vẻ gì như ghen tị với hai cậu em trai của mình.

Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa sắp xếp chuyện chăm sóc cho hai cậu nhóc như thế nào, thì bà Đàm và bà Hạ đã tự động nhận lãnh nhiệm vụ chăm sóc cho hai đứa trẻ bé, ông Đàm bởi vì đi lại không tiện mà chỉ có thể buồn bực ở trong lòng.

Mặc dù tự mình chăm sóc hai đứa bé rất vất vả nhưng đối với người được làm bà yêu thương cháu mình không hết như bà Đàm và bà Hạ thì là hận mình không được vất vả nhiều hơn nữa, cam tâm tình nguyện mỗi ngày được hòa trong sự trong vui sướng ngập tràn vui đùa với cháu.

Một gia đình ấm áp như thế thật làm cho Hạ Tử Du vô cùng an ủi vui sướng. Hôm nay cô giống như là một công thần ở tại nhà họ Đàm, hoàn toàn hưởng thụ đãi ngộ của một nữ chủ nhân nhà họ Đàm. Chỉ cần cô nói một không ai dám nói hai, ngay cả chiếc vòng đeo tay ngọc Hòa Điền gia truyền chỉ truyền lại cho con dâu bà Đàm cũng đem nó giao lại cho cô, còn thẳng thắn tuyên bố địa vị của cô với tất cả mọi người có mặt tại trong nhà.

Ngày mai là ngày đầy tháng của hai đứa bé, dựa theo truyền thống Trung Quốc là phải chuẩn bị tổ chức tiệc đầy tháng.

Chuyện này Hạ Tử Du đã chủ động bàn qua trước đó với Đàm Dịch Khiêm, không phô trương cũng không hình thức hóa, chỉ cần người một nhà trong gia đình cùng nhau ngồi ăn bữa cơm vui vẻ với nhau coi như đã làm tiệc đầy tháng cho hai đứa nhỏ.

Sở dĩ làm vậy là vì ở Mỹ vốn không có phong tục này, hơn nữa phô trương quá sẽ dễ dẫn tới sự quan tâm của mọi người giới truyền thông, Đàm Dịch Khiêm dĩ nhiên cũng không muốn hai đứa bé bị công bố với bên ngoài quá sớm. Tuy nhiên, dù là như vậy, nhưng đám truyền thông kia vẫn siêng năng rình rập ở bất kỳ những nơi mà Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du có thể xuất hiện, nghe nói bởi vì có thể sẽ chụp được ảnh của họ ra mặt ảm con, dù sao thì hình ảnh của hai đứa bé đã bị người của giới truyền thông trong lẫn ngoài nước đưa lên đến tận trời rồi.

Điều làm Hạ Tử Du vui vẻ nhất chính là, vào ngày tiệc đầy tháng Robert và Đàm Tâm đang ở Riyadh đã có lòng cùng nhau bay trở về.

Tuy Robert và Đàm Tâm đều không có tiết lộ tiến triển của hai người, nhưng có thể thấy được mối quan hệ giữa họ hiện đang có chiều hướng tốt, dù cho cả hai ở thời điểm này không phải là tình nhân nhưng đã không còn khó xử như trước kia kẻ đuổi người theo nữa, quan hệ của hai người dường như đang có bước đột phá.

Hạ Tử Du đã vô tư mà suy đoán rằng có lẽ Robert và Đàm Tâm vẫn còn có cơ hội nối lại tiền duyên, có điều khi Hạ Tử Du nhắc tới chuyện này với Đàm Dịch Khiêm thì anh cũng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Sau khi Robert và Đàm Tâm cùng nhau quay về Riyadh, tất cả nhìn vào đều như rất hoàn mỹ.

Về phần sau khi Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du có thêm hai đứa bé, thì lại càng như cá gặp nước, tình yêu càng thêm nảy nở sâu đậm.

Hơn nữa thời gian gần đây Đàm Dịch Khiêm quả thật cưng chiều Hạ Tử Du lên đến tận trời cao, không ngờ rằng vốn dĩ là một người từng kiêu ngạo tự phụ nay lại chuyển thành dịu dàng săn sóc nô lệ cho vợ. Chẳng những vừa tan việc trở về nhà liền leo đèo theo dính bên vợ hỏi Đông hỏi Tây, lại còn sẵn lòng nhận làm hết hoàng loạt nghĩa vụ của một người chồng, một người cha cần nên làm, khiến cho Hạ Tử Du vô cùng hài lòng.

Bởi vì đang ở Mỹ, Hạ Tử Du đề nghị với Đàm Dịch Khiêm là sẽ đặt tên tiếng Anh cho hai đứa bé nhưng tên tiếng Anh đó phải do cô chọn.

Đàm Dịch Khiêm đương nhiên là không dám làm trái nguyện vọng của vợ yêu rồi, vì thế sau nhiều lần Hạ Tử Du đã suy đi nghĩ lại thì tên tiếng Anh của hai đứa bé ngay sau đó được ra đời.

Tên tiếng Anh của Mặc Mặc đứa lớn nhất gọi là Vivian, ngụ ý là hoạt bát đáng yêu, tên gọi ở nhà là ViVi. Còn tên tiếng Anh của đứa con trai nhỏ Hiên Hiên là Kyle, ngụ ý là phong độ tuấn tú, tên gọi ở nhà là KK.

Bởi vì tên tiếng Anh của hai cậu bé là do Hạ Tử Du chọn, cộng thêm toàn thể gia đình nhà họ Đàm đều nhất trí công nhận rằng hai cái tên tiếng Anh này có ngụ ý cực kỳ tốt đẹp vì vậy quyết định về sau sẽ gọi tên tiếng Anh ở nhà của bọn chúng, đồng thời cũng coi như bày tỏ địa vị cao quý của Hạ Tử Du ở tại nhà họ Đàm.

Chỉ trong thời gian một tháng, hai cậu bé ban đầu ở trong mắt Đàm Dịch Khiêm cũng chẳng có gì đáng yêu thậm chí còn có phần hơi xấu xí nhưng nay đã nảy nở trông xinh xắn vô cùng. Ánh mắt bọn chúng giống y hệt cha, con người rất đen rất sáng, trong đáy mắt nổi lên sự tò mò hiếu kỳ với mọi thứ xung quanh, con người lúc nào cũng liên tục xoay tròn chuyển động ngó Đông rồi lại nhìn sang Tây, không chỉ có ngây thơ mà còn rất là đáng yêu.

Tổng thể mà nói thì tướng mạo hai đứa bé này rất giống Đàm Dịch Khiêm, chỉ có một điểm duy nhất giống Hạ Tử Du đó chính là hai hàng lông mi của n chúng, rất dài và dày. Nhưng khi nói tới điểm này thì Hạ Tử Du đưa ra ý kiến phản đối, bởi vì theo cô nhận thấy, lông mi của mình dường như vẫn không dài bằng anh bạn Đàm nào đấy đâu. Có nhiều lúc cô thường hay giật mình nửa đêm, khi tỉnh lại nhìn ngắm đáng vẻ

anh ngủ, hàng lông mi ấy của anh cũng xấp xỉ gần bằng 5mm tuyệt đối là ngay cả phụ nữ cũng phải thêm muốn, nhưng bởi vì gương mặt anh quá mức hoàn hảo cho nên mỗi bộ phận đều là cực hạn đẹp trai, vì thế nên điểm này mới bị lưu mờ.

Tổng kết lại một câu, có hai đứa bé này đúng là một chuyện vui không gì sánh bằng, cô thật may mắn khi ông trời đã ưu ái ban tặng cho cô hai đứa con cưng đáng yêu này. (cái này là ở hiện gặp lạnh thôi TD à)

Trong căn phòng ngủ rộng lớn, Hạ Tử Du sảng khoái mơ màng tỉnh lại. . . .

Xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ, cô đã có thể nhìn thấy ánh mặt trời êm dịu phía ngoài cửa sổ chiếu rọi vào trong căn phòng ngủ.

Dụi dụi hai mắt vẫn còn đang cảm thấy buồn ngủ để cho mình thanh tỉnh hơn, Hạ Tử Du đang muốn quay mặt sang nhìn xem người nào đó ngủ ở cạnh mình, nhưng không ngờ người ở bên cạnh cô đã dậy từ đời nào rồi, lúc này đang ngồi dựa vào cạnh giường, trên khuôn mặt điển trai còn kèm theo nụ cười quỷ quái nhưng hai mắt thì dụi dụi thăm thiết mà nhìn cô không chớp.

“Tỉnh rồi hả?”

Đàm Dịch Khiêm nằm xuống để cô gối đầu lên cánh tay mình, sau đó vịn nhẹ lên bả vai rồi ôm cô vào trong lòng.

“Ừm.” Hạ Tử Du lười biếng đáp lại bằng giọng mũi, hai tay thuận thế vòng lên thắt lưng rắn chắc của anh, để mặt dán vào bờ ngực rộng rãi cường tráng của anh, lắng tai nghe tiếng tim đập có quy luật của anh, cô không nhận được nhắm hai mắt lại rồi khẽ mỉm cười, hưởng thụ cảm giác của một buổi sáng sớm vô cùng tốt đẹp này.

Cuộc sống hạnh phúc như ngày hôm nay là điều mà cô thầm mong ước từ rất lâu rồi, cô phải một lần nữa cảm ơn ông trời vì đã còn chiếu cố tới cô.

Có được ba đứa con và một người chồng hết mực yêu thương mình, còn có sự yêu quý của ba mẹ chồng, tất cả mọi thứ đều vô cùng tốt đẹp, cô tin rằng cuộc sống sau này của mình cũng sẽ tiếp tục được nhàn hạ ngọt ngào hạnh phúc như thế.

Khoảnh khắc mà Hạ Tử Du vòng tay qua ôm eo anh thì anh đã có phần không thể tự khống chế được mình, bỗng nhiên anh chống người lên kê gương mặt tuấn mỹ sát lại gần cô, một cái hôn yêu chiều liền rơi vào trên bờ môi anh đào đỏ mọng của Hạ Tử Du.

Không phải là kiểu hôn như cánh bướm thoảng qua mà anh hôn rất cuồng nhiệt, răng môi quần quít, giống như chỉ muốn mượn nụ hôn nồng nàn này để giải tỏa dục vọng đang đè nén ở trong cơ thể, làm cho đầu óc Hạ Tử Du vừa mới thanh tỉnh lại trở nên choáng váng hoa mắt.

Cho đến khi Hạ Tử Du đã bị hôn đến cả người mềm oặt thì Đàm Dịch Khiêm mới chịu buông cô ra, còn gương mặt trắng mịn của Hạ Tử Du cũng đã sớm thoảng ửng hồng.

“Bà xã, dạng vẻ hiện tại này của em thật là say lòng người, anh rất muốn.”

Đàm Dịch Khiêm còn chưa nói hết thì Hạ Tử Du đã vội vàng ngắt lời, “Không được, bác sĩ nói sinh mổ phải sau sáu tháng mới có thể.” Chung sống với anh tới nay tính ra cũng được coi như là “Vợ chồng già”, anh có suy nghĩ gì lẽ nào cô lại không biết hay sao.

Đàm Dịch Khiêm lập tức ghé vào bên tai Hạ Tử Du, giọng nặng nề mà trầm khàn cùng với hơi nóng khê phả vào vành tai cô nói, “Nhưng mà em ôm anh như thế anh nghĩ là em đang muốn.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm nói chuyện rất nhỏ, còn dùng lời ngon tiếng ngọt thả thính khiến Hạ Tử Du đã có phần chống đỡ không nổi.

Đàm Dịch Khiêm thừa thắng xông lên, “Hay là em giúp anh đi, em biết muốn giải tỏa cũng còn có biện pháp khác mà”

Lời lẽ mờ ám này của Đàm Dịch Khiêm làm sao Hạ Tử Du lại không hiểu?

Vì vậy, Hạ Tử Du ngược khuôn mặt đỏ bừng lên tức giận trợn mắt lườm anh, giống như hồn dôi mà cũng có vẻ như vừa giận mà còn mắc cỡ nói, “Không nghiêm chỉnh gì hết, em không thèm nói với anh nữa.”

Nói xong Hạ Tử Du liền xô Đàm Dịch Khiêm ra rồi ngồi dậy cầm lên quần áo mặc vào xong bước xuống đất.

Đàm Dịch Khiêm để trần nửa người vẫn còn chống ở trên giường, trên mặt nở nụ cười tinh quái ngẩng nhìn đáng vẻ lúc Hạ Tử Du ngượng ngùng gấp gấp mặc vào quần áo, tâm tình đúng là tốt đến không thể diễn tả bằng lời.

Trước khi Hạ Tử Du bước vào phòng tắm còn dùng lời lẽ ra lệnh dặn dò anh, “Anh mau dậy đi á, hôm nay còn phải đưa con trai đi chích ngừa đấy, anh nói muốn đi cùng em mà, đừng để trễ giờ hẹn đó.”

.

Sau khi rửa mặt thay đồ xong, hai người với dáng vẻ nhàn hạ cùng nhau đi đến tầng một.

Vừa bước vào phòng khách liền trông thấy hai chiếc xe em bé đã để sẵn cạnh ghế sofa, bà Đàm và bà Hạ mỗi người tay bế một đứa vui vẻ dỗ dành cháu.

Nhìn thấy cả hai đi xuống, bà Hạ nhẹ giọng trách, “Tử Du à, hôm nay phải đưa con cái đi chích ngừa, đúng ra con phải nên dậy sớm một chút, đợi chút nữa mặt trời lên cao ăm hai đứa nhỏ đi ra ngoài sẽ bị phơi nắng cho mà xem.”

Bà Đàm cười nói, “Không sao chị à, trẻ con thường phơi nắng nhiều như thế mới tốt.”

Bà Hạ không đồng ý, “Không được, ánh mặt trời quá nóng sẽ làm cho con nít thấy rất khó chịu.”

“Mẹ vợ à, Tử Du đã dậy từ sớm rồi, tại con kì kèo không cho cô ấy dậy đấy ạ.”

Đàm Dịch Khiêm vừa lên tiếng nói thay cho vợ yêu, vừa kéo theo vợ yêu ngồi xuống ghế sofa, tấm lòng cưng chiều bà xã của anh có Nhật Nguyệt minh chứng.

“Dịch Khiêm à, con cũng đừng quá nuông chiều Tử Du à.”

Tuy ngoài miệng bà Hạ nói như thế nhưng trong giọng nói không hề có nửa điểm chê trách, ngược lại nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm yêu thương Hạ Tử Du như vậy bà cũng rất là yên tâm.

Được hộ vệ bảo vệ chặt chẽ, Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du bế hai đứa con bảo bối an toàn đi đến bệnh viện.

Lúc bác sĩ chính cho hai đứa nhỏ Hạ Tử Du vì đau lòng mà lấy tay che mắt lại không dám nhìn, nhường lại cho Đàm Dịch Khiêm giữ chặt hai đứa trẻ bụ bẫm để bác sĩ chích ngừa.

Hai đứa bé sau khi bị chích xong liền ‘oa oa’ khóc thét lên, bởi vì đã có kinh nghiệm của lần đầu tiên, Hạ Tử Du biết chỉ cần cô lập tức cho con bú thì hai đứa nhỏ sẽ nín khóc ngay, nhưng khi cô chuẩn bị bế lại hai đứa nhỏ đi đến phòng cho trẻ bú thì Đàm Dịch Khiêm đã ngăn lại hành động của cô.

Đúng rồi, đã quên mất.

Kể từ lúc hai đứa nhỏ chào đời chưa được mấy ngày, Đàm Dịch Khiêm cũng đã có dự định mời người chuyên phụ trách cho em bé bú hộ rồi, bản thân là mẹ của hai đứa nhỏ Hạ Tử Du được nhiên là không đồng ý, vì thế trước sự kiên trì của vợ yêu Đàm Dịch Khiêm chỉ đành phải từ bỏ cái ý niệm này. Nhưng mà, lòng dạ đồ kị với con trai của Đàm Dịch Khiêm đã ăn sâu bén rễ rồi, nếu như không phải lúc cần thiết cho con bú, anh hầu như là không vui khi thấy Hạ Tử Du cho con bú, chẳng hạn như lúc này.

“Chút đau nho nhỏ này cũng không thể chịu được, sau này lớn lên còn có thể làm nên chuyện lớn gì.” (Ặc..pótai ông này lun)

Nghe Đàm Dịch Khiêm nói như vậy, Hạ Tử Du tức giận liếc xéo Đàm Dịch Khiêm nói, “Té ra Đàm đại tổng giám đốc anh khi còn bé thời điểm bú sữa mẹ cũng phải phức tạp như vậy, ba mẹ chồng còn phải suy tính chuyện tương lai cho anh?”

Đàm Dịch Khiêm cứng họng, “Cái này.”

Ngay sau đó Hạ Tử Du bế ViVi vào trong lòng xoay người đi, dùng tư thế của Nữ Vương ra lệnh, “Anh bế KK theo em đi vào.”

Đàm Dịch Khiêm hiện tại chỉ lo chuyên tâm mà dỗ KK bé nhỏ ở trước ngực, “Con trai ngoan à, đừng khóc. . . .Vừa rồi ba đâu có nói là con bú sữa không ngoan. . . .Mau đừng khóc.”

Thế giới này đúng là kì diệu đến khó có thể tin, Đàm Dịch Khiêm chỉ dỗ dành mấy lời như vậy, KK vốn đang khóc thất thanh không ngờ từ từ yên tĩnh lại rồi dừng hẳn tiếng khóc.

Đàm Dịch Khiêm vô cùng khoái trá chạy đuổi theo Hạ Tử Du la lối, “Bà xã, KK hết khóc rồi, vậy nó khỏi cần bú nữa.”

Thời gian lại trôi qua thêm nửa tháng.

Mấy ngày qua, Hạ Tử Du đều theo bà Đàm học làm quen cách làm sao để chăm sóc cho con.

Khi sinh Liễu Nhiên bởi vì điều kiện khó khăn, cho nên về mặt chăm sóc con cái có rất nhiều chuyện Hạ Tử Du thấy mình còn nhiều điểm thiếu sót, may mắn là bà Đàm cũng có kinh nghiệm phong phú ở phương diện này, luôn rất kiên nhẫn chỉ dạy cho cô.

Có điều mỗi lần Hạ Tử Du áp dụng cách thức chăm sóc trẻ con mà mình học được cho hai đứa con trai hiện tại thì cô luôn cảm thấy mình đã để Liễu Nhiên bị thiệt thòi rất nhiều, bởi vì Liễu Nhiên vừa sinh ra đã được đưa vào viện mổ cô, con bé thậm chí cũng chưa từng được bú qua sữa mẹ.

Vì thế mỗi khi thương yêu hai đứa con trai thì Hạ Tử Du lại càng yêu quý Liễu Nhiên nhiều hơn, luôn duy trì tình yêu thương đồng đều nhau dành cho ba ba đứa con thân thương của mình.

Giờ phút này, Hạ Tử Du ôm một đồng lớn đồ chơi bằng lông nhung đi vào phòng trẻ.

Liễu Nhiên đang ôm một con gấu Teddy cũng tung tăng nhảy nhót đi theo Hạ Tử Du vào trong.

Hạ Tử Du đem tất cả những món đồ chơi lông nhung đặt vào phòng trẻ mà lúc trước bà Đàm đã chuẩn bị sẵn cho bọn trẻ, dự định sẽ để căn phòng này trang trí thật nhiều những chú thú nhỏ nhỏ.

Liễu Nhiên có vẻ như rất yêu thích chú gấu Teddy này, cô bé ôm nó thật chặt, nhìn thấy Hạ Tử Du đặt những con gấu Teddy ở khắp nơi trong phòng trẻ, lúc này cô bé mới luyến tiếc mà cầm chú gấu Teddy bỏ vào trong giỏ xách đồ chơi ở cạnh xe em bé.

Sau khi bỏ chú gấu Teddy xuống, Liễu Nhiên liền cúi thấp đầu đứng sang một bên, lí nhí nói trong miệng, “Mẹ à, con đi về phòng đây ạ.”

Thực ra Hạ Tử Du thì đã trông thấy động tác bĩu môi tủi thân nhưng lại không dám nói lời nào đó của Liễu Nhiên từ nãy giờ rồi, cô vẫn giả vờ như không hề nhìn thấy đáng về đó của Liễu Nhiên, vô cùng thoải mái nói, “Được rồi, bé cưng à, mau về phòng làm bài tập đi.”

Sau khi Liễu Nhiên nghe xong đầu càng cúi thấp hơn, cô bé đang mặc một bộ váy hoa từ từ xoay người toan bước đi.

Thế nhưng vào lúc Liễu Nhiên bước ra được đến ngưỡng cửa bỗng Hạ Tử Du đột nhiên lên tiếng gọi, “Ngôn Ngôn.”

Liễu Nhiên theo phản xạ xoay người lại, đôi mắt trong veo sáng rực nhìn tới mẹ mình.

Giờ khắc này xuất hiện trong tầm mắt Liễu Nhiên chính là một bộ Barbie đại siêu cấp, bên trong hộp còn có rất nhiều quần áo mới.

Liễu Nhiên lập tức tròn to hai mắt gọi, “Mẹ.”

Hạ Tử Du lắc lắc hộp đồ chơi Barbie rồi ngồi xổm người xuống, “Cái này là ba và mẹ mua cho con đấy. . . .”

Liễu Nhiên đột nhiên vui vẻ hẳn lên vọt vào lòng Hạ Tử Du nói, “Cám ơn mẹ!”

Hạ Tử Du đưa bộ đồ chơi Barbie sang cho con gái, “Ngôn Ngôn có thích hay không?”

Liễu Nhiên nhận lấy hộp Barbie gật đầu lia lịa, “Ngôn Ngôn rất thích ạ!”

Hạ Tử Du không nhịn được hôn lên má con gái, ngay sau đó đứng dậy lấy qua chú gấu Teddy mới vừa rồi Liễu Nhiên để vào trong xe em bé đưa lại cho Liễu Nhiên, nhẹ giọng nói, “Cái này cũng là ba mẹ mua cho con, em trai con còn nhỏ không thể chơi hết nhiều như vậy, tất cả đều là mua cho Ngôn Ngôn chơi đó. . . .”

Liễu Nhiên nhận lấy chú gấu Teddy đáng yêu, nhưng đôi mắt trong suốt giống hệt như Hạ Tử Du lúc này lại long lanh nước mắt, “Mẹ.”

Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Sao mẹ có thể quên Ngôn Ngôn bé nhỏ của chúng ta được chứ?”

Liễu Nhiên ôm chầm lấy Hạ Tử Du khóc nức nở nói, “Ngôn Ngôn tưởng là mẹ và ba có em trai rồi sẽ không cần Ngôn Ngôn nữa.”

Hạ Tử Du dỗ dành nói, “Bé ngốc à, ba mẹ đã nói là sẽ yêu Ngôn Ngôn nhất mà, con xem ông nội bà nội lẫn bà ngoại cũng đều rất thương Ngôn Ngôn đấy, đúng không?”

Liễu Nhiên ngậy thơ lau đi nước mắt nín khóc mỉm cười, “Dạ.”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên lên, dùng giọng buồn bã nói, “Cũng lâu rồi Ngôn Ngôn không có hôn mẹ đó. . . .”

Hạ Tử Du vừa dứt lời Liễu Nhiên đã ngay lập tức hôn lên mặt Hạ Tử Du một cái thật kêu, tình cảm của hai mẹ bỗng trở nên vô cùng ấm áp.

.

Sau khi được dỗ dành xong Liễu Nhiên lập tức đi làm bài tập, nhân lúc hai cậu con trai cứng cũng đã ngủ say Hạ Tử Du liền đi tới lầu một.

Bà Hạ đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, khi nhìn thấy Hạ Tử Du bà vội vã gọi Hạ Tử Du tới ngồi bên cạnh mình.

“Hai đứa nhỏ đều ngủ rồi hả?”

“Dạ, bú xong đều ngủ cả rồi ạ, cũng được một lúc rồi.”

“Ngôn Ngôn đâu?”

“Con bé đang làm bài tập, nó rất ngoan ạ.”

Bà Hạ hài lòng gật gật đầu, sau đó bà nở nụ cười thản nhiên nói, “Tử Du à, thời gian mẹ ở lại nhà họ Đàm cũng gần được nửa năm rồi, tuy người nhà họ Đàm họ không để ý cũng không nói gì nhưng nói gì đi nữa thì mẹ cũng không thể ở lại đây thêm được nữa. . . . Mẹ dự định dọn đến căn biệt thự mà trước kia con và Dịch Khiêm đã từng ở, nghe nói hoàn cảnh nơi đó rất tốt, nếu như tụi con có thời gian cũng thường xuyên lui tới dễ dàng, mẹ cảm thấy nơi đó rất thích hợp với mẹ.”

Hạ Tử Du lập tức nắm lấy bàn tay bà Hạ, “Mẹ à, mẹ đừng đi mà!”

Bà Hạ vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay Hạ Tử Du, “Ngaoan nào, mẹ cũng không phải là bỏ con đi chỉ là dọn ra ngoài thôi, con muốn đến thăm mẹ bất cứ khi nào cũng có thể tới. . . .”

Hạ Tử Du không đành lòng nói, “Nhưng mà con muốn ngày nào cũng được nhìn thấy mẹ.”

“Đứa nhỏ ngốc, nếu như mẹ còn ở lại đây thêm một năm hai năm nữa thì con lại càng không nở xa mẹ, chẳng lẽ con muốn mẹ ở lại nhà họ Đàm cả đời hay sao. Coi như nhà người ta cũng không có dị nghị gì, nhưng những người làm trong gia đình họ sẽ nghĩ như thế nào? Còn nữa, nhóm người di Lưu cũng đi theo mẹ tới Los Angeles rồi, mẹ đâu có thể bỏ mặc mọi người ở lại chỗ đó! !” Trên mặt bà Hạ vẫn là nụ cười hiền lành đôn hậu, lời nói ra cũng là sự thực không có điều gì thiếu sót.

“Nhưng mà mẹ.”

“Đừng lo lắng, mẹ hiện tại rất tốt, được nhìn thấy hai đứa cháu trai chào đời mẹ lại càng biết quý trọng bản thân mình hơn, huống chi mẹ còn muốn nhìn hai đứa cháu cưng của mẹ trưởng thành nữa.”

Biết bà Hạ cũng không thể ở lại nhà họ Đàm mãi được nhưng Hạ Tử Du vẫn không kiềm được mà ửng hồng vành mắt, trong giọng nói đã có phần nức nở nghẹn ngào, “Vây cũng được, mẹ à, sau này lúc có một mình mẹ hãy giữ gìn sức khỏe cho thật tốt nha, con và Dịch Khiêm sẽ thường xuyên đưa ba đứa nhỏ đến thăm mẹ.”

Bà Hạ cười khẽ, “Phải thế chứ, mẹ còn trông cậy vào tương lai được tụi con phụng dưỡng mẹ mà.”

Bà Hạ nói chuyện cố làm ra vẻ thoải mái chỉ vì không muốn làm cho Hạ Tử Du thấy không đành lòng.

“Dạ.”

Bà Hạ lại nghiêm mặt nói, “Nhưng trước khi mẹ dọn đi vẫn còn có một chuyện khiến mẹ không yên lòng.”

Hạ Tử Du nghi ngờ ngược mắt hỏi, “Dạ?”

“Lúc trước con có với mẹ là đợi sau khi con sinh con xong sẽ đề cập với Dịch Khiêm về chuyện đăng ký kết hôn, con xem hai đứa nhỏ hiện cũng đã hơn một tháng rồi, mẹ muốn tụi con mau sớm kết hôn một chút, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của mẹ trước khi mẹ dọn ra ngoài ở, ít nhất là mẹ phải nhìn thấy con và Dịch Khiêm đi đăng ký kết hôn.”

Bà Hạ nói ra những lời này cũng cảm thấy thật bình thường bởi vì lúc trước cũng từng nhắc qua với Hạ Tử Du mấy lần rồi.

Không muốn làm cho bà Hạ lo lắng, Hạ Tử Du gật nhẹ đầu, “Dạ, trong hai ngày tới con sẽ nói với Dịch Khiêm.”

Bà Hạ căn dặn, “Con cũng đừng nghĩ tới dùng chuyện bảo mẹ ở lại nhà họ Đàm thêm mấy ngày mà kéo dài chuyện này nữa, nếu như con không chịu nói chuyện này với Dịch Khiêm thì mẹ sẽ tự mình đi tìm ông bà thân gia và Dịch Khiêm để nói rõ ràng về chuyện này.”

“Con biết rồi mà mẹ, con tranh thủ nói sớm với anh ấy.”

“Ừ.”

.

Hai mẹ con mới vừa kết thúc cái đề tài này, thì cũng ngay lúc này TV đang thông báo một số tin tức, Hạ Tử Du vốn cũng không có để ý nghe mấy mục tin tức này, nhưng khi cô nghe được tên nhân vật trong TV thông báo thì cô lập tức ngược mắt nhìn tới TV —

‘. Trong cuộc sống, đương nhiên có người vui thì cũng có người buồn, trong khi chủ tịch tập đoàn ‘Đàm thị’ là ông Đàm Dịch Khiêm cùng vị hôn thê là bà Hạ Tử Du ăn mừng hai cậu con trai sinh đôi thì Đan Nhất Thuần đang ở trong tù thụ án bởi vì trước đó đã phao tin bêu xấu bạn gái của tổng giám đốc Đàm, căn cứ theo thông tin nhận được thì sáng nay lại bị đưa vào bệnh viện một lần nữa. . . . Đan Nhất Thuần từ khi vào tù cho tới nay đủ loại nguyên nhân không ai biết được đã không dưới mười lần vì bị thương nặng được khẩn cấp đưa vào bệnh viện. Phía cảnh sát lại càng không hề tiết lộ chút tin tức nào, nhưng theo lời một vị cảnh viên trong tù tiết lộ, Đan Nhất Thuần đã bị vào tù rồi mà còn không an phận, đây mới là nguyên nhân bị bạn trong tù cùng nhau công kích. Sáng nay còn nhận được tin, trong ngày hôm nay đã có một người bạn trong tù bị chết không rõ nguyên do, trước mắt được xác định là Đan Nhất Thuần có liên quan tới cái chết của tên phạm nhân này. Vì vậy, Đan Nhất Thuần vừa được xuất viện vào sáng nay sau đó có thể sẽ đối mặt với một cuộc tra hỏi nghiêm khắc.’

252. Chương 252 : Sự Giúp Đỡ Lãng Mạn Từ Thể Xác Lẫn Tinh Thần

“Loại người như cô ta, nên gặp báo ứng như thế mới phải, chết trong tù hay phải ở trong đó cả đời vẫn còn thoải mái cho cô ta lắm!”

Trong khi Hạ Tử Du còn đang sững sờ kinh ngạc, bà Đàm từ bên ngoài đi vào nhà đồng thời cũng lên tiếng nói ra câu đó.

Hạ Tử Du hoàn hồn, lễ phép chào hỏi, “Mẹ!”

Bà Hạ cũng phụ họa, “Đúng vậy, trước kia mỗi khi Tử Du bị cô ta chèn ép lại còn luôn nói tốt cho cô ta, không ngờ rằng cô ta lại độc ác như thế, hết lần này đến lần khác muốn hại chết Tử Du.”

Bà Đàm khinh bỉ nói, “Trước kia mắt tôi đúng là bị mù mà, nuôi ong tay áo, cô ta ở trong tù mà vẫn còn được nửa cái mạng cũng xem như may mắn lắm rồi, chị Dư qua đời vốn nên để cô ta đền mạng mới đúng!”

Nghe những lời bà Đàm vừa nói, Hạ Tử Du ngạc nhiên hỏi, “Sao ạ? Mẹ, mẹ nói chị Dư là”

Bà Đàm ngạc nhiên, “Con không biết à? Cái con Đan Nhất Thuần ấy đúng là lòng dạ thâm độc, cô ta muốn phá hỏng hôn lễ của con và Dịch Khiêm nên đã xúi giục chị Dư. Con biết đó, Đan Nhất Thuần dù sao cũng học về tâm lý học, bản thân Dư Mẫn vốn có thành kiến với con nay lại bị cô ta tẩy não như thế nên đã chọn cách tự sát.”

Hạ Tử Du quá khiếp sợ, “Sao ạ, chị Dư chết là do tự sát ạ?”

“Dư Mẫn thấy sự việc con và Dịch Khiêm kết hôn đã trở thành chuyện không thể thay đổi nữa, biết tất cả đã không còn cách nào để quay lại vì có thể khiến cho Dịch Khiêm cảm thấy áy náy, để đạt được mục đích phá hoại hôn lễ của con và Dịch Khiêm, cho nên cô ấy đã lựa chọn phương thức quá khích như thế để kết thúc cuộc sống của mình. Mẹ chung đụng với Dư Mẫn mấy chục năm qua, mẹ rất hiểu về con người cô ấy, cô ấy sẽ không bao giờ dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình như thế, đó tất cả đều là do Đan nhất Thuần chen vào gây rối. ”

Hạ Tử Du không thể nào tin được cái sự thật mà cô vừa mới nghe thấy.

Bà Hạ cảm thán, “Không ngờ con người cô ta lại độc ác đến thế, vẻ ngoài trông cũng xinh đẹp nhưng lại là một kẻ tâm tư độc địa!”

Hạ Tử Du đắm chìm trong suy nghĩ.

Hóa ra chính là Đan Nhất Thuần.

Vừa mới nghe thấy sự thật đó cô không thể tin nổi, nhưng khi nhớ đến đủ các loại âm mưu mà cô ta đã làm trước kia, thì cô lại không thể không tin cho được.

Tại sao tâm địa của một con người có thể u ám đến mức này?

Cho tới nay, tuy Đan Nhất Thuần đã từng muốn dồn cô vào chỗ chết nhưng cô vẫn đối đãi lại với cô ta bằng sự tha thứ, cũng bởi vì Đan Nhất Thuần đã từng đứng ra giải hòa tác hợp cho cô và Dịch Khiêm, cũng bởi vì Đan Nhất Thuần đã từng hết mực yêu thương Liễu Nhiên, hơn nữa Đan Nhất Thuần làm tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì sự cố chấp trong tình yêu, cho nên từ sâu trong lòng cô vẫn có một sự đồng cảm với Đan Nhất Thuần.

Nhưng, cô không bao giờ nghĩ đến, mọi chuyện cho tới giờ phút này, Đan Nhất Thuần lại vẫn không biết hối cải, đó là một sinh mệnh vẫn còn đang sống, tại sao có thể tàn nhẫn như vậy.

“Tiểu Du, Tiểu Du.”

Giọng nói của bà Hạ khiến suy nghĩ của Hạ Tử Du quay về thực tại, “Dạ, mẹ.”

Bà Hạ nghiêm túc dặn dò, “Đối với người phụ nữ như Đan Nhất Thuần con không được phép đồng tình nữa, cô ta có kết quả như ngày hôm nay là ác giả ác báo, cô ta tốt nhất nên bị đánh chết trong tù luôn đi!”

“Đừng nhắc đến cái loại như cô ta nữa, bây giờ nhà chúng ta đang vui vẻ thế này, nhắc đến cô ta đúng là xúi quẩy. Tiểu Du, hôm nay mẹ có bà bạn tặng cho một ít tổ yến thượng hạng, một lát nữa mẹ dặn người giúp việc làm cho con món tổ yến tuyệt nhĩ, món này có tác dụng rất tốt đối với những sản phụ sau khi sinh đấy” Bà Đàm chuyển sang đề tài khác.

Hạ Tử Du gật đầu, “Cám ơn mẹ.”

Ngay sau đó bà Đàm đứng dậy đưa tổ yến cho người giúp việc, rồi sau thì lên trên tầng hai tìm ông Đàm.

Bà Hạ tắt TV đi, thận trọng nhắc nhở Hạ Tử Du lần nữa, “Những lời mẹ vừa mới nói cho con lúc nãy con nhất định phải nghe đấy, đừng đồng cảm với những người giết người bừa bãi, những người này chết còn chưa hết tội!”

Hạ Tử Du nhìn thẳng vào ánh mắt lo lắng của bà Hạ, nghiêm nghị nói, “Mẹ, mẹ yên tâm, những gì Đan Nhất Thuần đã từng giúp con trước kia, con cũng đã hoàn trả lại toàn bộ cho cô ta rồi. . . .Hôm nay cô ta có kết cục như thế này là tự cô ta gieo gió gặt bão, con sẽ không đồng tình với một người không có nhân tính như thế.”

“Ừ.” Bà Hạ lại nói, “Đúng rồi, chuyện mẹ dặn con con phải nhanh chóng nói cho Dịch Khiêm biết, các con kết hôn sớm được bao nhiêu thì mẹ an tâm bấy nhiêu.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng gật đầu, “Con hiểu rồi ạ.”

-

Là dang gái mà lại chủ động đề cập đến chuyện kết hôn với nhà trai, dẫu thế nào cũng có chút xấu hổ lúng túng, nhưng để bà Hạ có thể an tâm Hạ Tử Du quyết định tối nay sẽ nhắm mắt đưa chân mà đi hỏi Dịch Khiêm.

Vì để cô và anh có thời gian riêng tư không bị quấy nhiễu, lúc xế chiều Hạ Tử Du đã cho hai đứa bẻ bú thật no, sau đó thì nhờ mấy người lớn ở nhà trông giùm, trước đó cô đã hẹn anh tối nay đi ra ngoài ăn tối.

Đàm Dịch Khiêm dĩ nhiên là khỏi phải nói lại lần thứ hai, chuyện của công ty còn chưa giải quyết xong đã tự mình lái xe về đón Hạ Tử Du rồi.

Bởi vì đã rất lâu rồi chưa cùng Đàm Dịch Khiêm xuất hiện ở những nơi công cộng, cho nên Hạ Tử Du đã nghiêm túc dành cả buổi chiều để chuẩn bị.

Thật may là, thời gian về sau này dáng người của cô ngày một trở lại được như vóc dáng ban đầu, thay một bộ âu phục trang nhã, thoát nhìn thì không thể nhận ra cô vừa mới sinh con xong

Bởi vì đang trong thời gian cho con bú, cô không dùng bất kỳ thứ mỹ phẩm nào cả, mái tóc giờ đây đã rất dài bình thường hay được buộc lên thành đuôi ngựa nhưng hôm nay thì xõa xuống, nhìn vào cũng có phần ăn mặc trang điểm rất chải chuốt.

“Bà xã.”

Tiếng anh gọi cô theo thói quen bình thường khi vừa về tới nhà vang lên.

Hạ Tử Du đứng trước gương lớn kéo khóa váy lên sửa sang lại một chút sau đó mới đi ra mở cửa phòng.

Đàm Dịch Khiêm dù có thế nào cũng không nghĩ đến khoảnh khắc cánh cửa được mở ra lọt vào mắt anh chính là một hình ảnh xinh đẹp khiến anh kinh ngạc không thôi

Một bộ âu phục tươi tắn màu lam ngó sen (màu lam này kg fai màu xanh mà như là màu khói nhạt hay sao ý), gương mặt khéo léo xinh đẹp, vóc dáng thon thả quyến rũ, mái tóc dài đen nhánh như thác nước mềm mượt xõa trên vai áo.

Nhìn thoáng qua cũng không phải là chăm chút trang điểm lắm nhưng tất cả mọi thứ cùng lúc phối hợp ở trên người cô thì lại không có một vẻ đẹp nào có thể sánh được.

Giống như khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, cô cũng như thế này khiến cho người ta chỉ thấy một lần rồi mãi khó quên.

“Bà xã, em thật đẹp!”

Tim Đàm Dịch Khiêm đập loạn lên một hồi mới thốt lên được một câu này.

Hạ Tử Du xấu hổ nói, “Cũng lâu rồi không có đi ra ngoài ăn tối với anh được, nếu như tùy tiện quá thì thật là làm hỏng bầu không khí.”

“Anh rất thích!”

Không thèm che giấu sự tán thưởng đối với vợ, Đàm Dịch Khiêm lập tức ôm vợ vào lòng.

Anh vùi đầu vào cổ cô, hít lấy hương thơm của cỏ chanh nhẹ nhàng thoang thoảng đặc biệt chỉ cô mới có.

Bởi vì Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa bước vào phòng, hai người đang đứng ôm nhau ở hành lang nơi mà lúc nào cũng có thể có người giúp việc đi ngang qua, Hạ Tử Du thấy vô cùng ngượng ngùng vội đẩy anh ra, “Ông xã, đừng vậy mà.”

Đàm Dịch Khiêm dường như không thèm nghe cô nói, anh vùi đầu vào cổ Hạ Tử Du quyến luyến hít lấy hương thơm từ cô.

Thật là không khéo, đúng vào thời điểm này có một người giúp việc đi ngang qua.

Hạ Tử Du vừa nhìn thấy, mặt lập tức đỏ bừng cùng với lúng túng cô đẩy mạnh Dịch Khiêm ra, nhỏ giọng nói, “Này. . . Có người kia!”

Nhưng mà Hạ Tử Du lại không để ý đến bản lãnh tinh mắt của người giúp việc nhà họ Đàm, bọn họ nếu như nhìn thấy những hình ảnh không nên thấy thì ngay lập tức sẽ biến mất không thấy bóng dáng.

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn bốn phía nhưng không thấy có người nào đứng gần đấy thì không vui nhú mày.

Hạ Tử Du cố gắng chứng minh, “Là thật đó !”

Trong con người đen như mực của Đàm Dịch Khiêm rõ ràng hiện lên vẻ hoài nghi.

Hạ Tử Du bỗng cảm thấy mình có lý mà không thể cãi.

Rồi đột nhiên cũng ngay tại giây phút này, Đàm Dịch Khiêm bất thành linh bẻ ngang Hạ Tử Du lên.

Hạ Tử Du sợ hết hồn, vỗ mạnh vào người anh bạn nào đó đang đá văng cánh cửa phòng, “Này, anh đang làm cái gì thế hả.”

Chỉ vùn vùn trong mấy giây, Đàm Dịch Khiêm đã bế Hạ Tử Du đặt lên giường.

Cái hình tượng áo mũ chỉnh tề sau khi được tháo xuống thì chỉ còn “bản tính vốn có” của đàn ông, anh bắt đầu tháo cà vạt, cởi cúc áo sơ mi

Hạ Tử Du ngay lập tức nhảy bắn ra khỏi giường, vừa cúi vừa thẹn nói, “Anh phát điên rồi à!”

Đàm Dịch Khiêm nhào tảo bắt lấy Hạ Tử Du đang muốn chạy trốn trở về, đẩy nhẹ cô ngã lên giường lần nữa.

Hạ Tử Du vội cầm lên cái gối gần đó che mặt lại, “Này, anh có thể đừng vậy được không hả.”

Trời ạ, ánh mắt của anh giờ phút này giống như lúc anh muốn “ăn” cô ấy.

Đàm Dịch Khiêm cởi nốt chiếc cúc áo cuối cùng của áo sơ mi, làm mặt nghiêm nghị nói, “Cổ nhân nói sắc đẹp có thể thay cơm, bà xã, hay là địa điểm dùng cơm tối hôm nay đổi thành ở đây nhé.”

Hạ Tử Du nhú lông mày hỏi, “Anh đã quên bác sĩ dặn gì rồi sao?”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm lại thẳng tay giằng lấy cái gối của Hạ Tử Du đang ôm thật chặt, tùy tiện quăng sang một bên sau đó bổ nhào lên người Hạ Tử Du.

Chỉ hai ba cái lộn trong chớp nhoáng, bộ lễ phục xinh đẹp cũng đã bị quăng dưới chân giường.

Đàm Dịch Khiêm quả thực là đã phải kiềm chế quá lâu rồi, từ khi Hạ Tử Du bước vào thời gian mang thai ba tháng cuối rồi đến khi sinh xong tới nay thì đã qua thêm một tháng, Đàm Dịch Khiêm muốn cô đến sắp phát điên rồi.

Anh vùi mặt vào bầu ngực căng tròn của Hạ Tử Du, nhẹ nhàng gặm cắn ở đỉnh nhọn trước ngực.

Vì đang trong thời kỳ cho con bú, số đo vòng một của cô tăng vọt đối với Đàm Dịch Khiêm đúng là sự hấp dẫn trí mạng, cộng thêm hương sữa thơm thoang thoảng trên người cô lại càng khiến cho anh say mê đắm đuối.

Bây giờ Hạ Tử Du muốn đẩy Đàm Dịch Khiêm ra đúng là khó càng thêm khó rồi, nhưng khi nghĩ đến cơ thể của mình chưa cho phép làm những chuyện này thì Hạ Tử Du đẩy mạnh đầu Đàm Dịch Khiêm ra, cố gắng thuyết phục cho lý trí anh quay lại, “Bây giờ vẫn chưa thể được, Đàm Dịch Khiêm, anh tỉnh táo lại cho em mau.”

Đàm Dịch Khiêm chợt cắn thật mạnh vào đỉnh tròn đang nổi lên, giọng hàm hồ không rõ nói, “Em giúp anh!”

“Á . . .” Đỉnh nhọn bị anh cắn đau điếng càng khiến cô vừa tức vừa xấu hổ, “Còn lâu em mới làm!”

Đàm Dịch Khiêm lập tức ngước lên khỏi ngực Hạ Tử Du, anh tỉnh quá híp lại đôi mắt đen nhánh, thở ra hơi thở nóng bỏng, “Không muốn?”

Hạ Tử Du quay đầu đi nói, “Em không làm được.”

Đàm Dịch Khiêm rất kiên nhẫn nói, “Anh dạy cho em”

Hạ Tử Du xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ mà chui vào, cô vung tay đẩy anh ra, “Em còn lâu mới ầu tả với anh! !”

Đàm Dịch Khiêm giữ thật chặt hai cánh tay cô lại, say mê nhìn cô, “Em nhẫn tâm để anh thế à?”

“Em.”

Đàm Dịch Khiêm giả vờ đáng thương, “Bà xã, em có biết em hấp dẫn đến mức nào không?”

Giây phút này, nhìn khuôn mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm gấp đến không thể kìm nén nổi, Hạ Tử Du đột nhiên nghĩ ra được một kế.

Đương nhiên cái kế này là nhằm vào mục đích tối nay của cô.

Cô vốn là định đi ra ngoài ăn tối với anh, sau đó dưới bầu không khí lãng mạn ấm áp cô sẽ dẫn dắt anh nói đến chuyện kết hôn của hai người.

Lúc này cô lại đột nhiên nghĩ ra, thời cơ này so với chuyện hẹn anh ra ngoài còn tốt hơn nhiều.

Nói thế nào thì bây giờ cũng là anh đang cần cô mà

“Được. . . .Được rồi!”

Nghe được câu trả lời của cô, đôi mắt đen nhánh của Đàm Dịch Khiêm tỏa sáng rực rỡ, anh trực tiếp cầm lấy tay cô đưa đến chỗ nào đó ở dưới chân.

Nhưng vẫn chưa chạm đến cái thứ nóng bỏng kia cô đã vội rút tay về.

Đàm Dịch Khiêm thử thủ dụ dỗ, “Đừng sợ.” Anh lại cầm tay cô đưa đến lần nữa.

Khi anh đang dẫn dắt cô đi đến nửa người dưới của anh thì cô thừa dịp loạn nói ra, “Việc ấy. . . .Em có thể đồng ý. Nhưng mà em có điều kiện muốn nói với anh.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm làm gì còn được mấy phần lý tính, gật đầu ngay lập tức, “Em cứ nói, cái gì anh cũng đều đồng ý cả.”

“Đấy chính anh nói đấy nhé, em.”

Đàm Dịch Khiêm dù gấp nhưng vẫn thông thả ung dung nhìn cô.

“Đầu tiên thì phải để em giải thích đã, chuyện này không phải do em sốt ruột đâu, cũng không phải là em đang lo lắng, lại càng không phải là em không chờ đợi được, là mẹ nói muốn dọn đến bên biệt thự của chúng ta ở, mẹ có phần không yên lòng về em, cho nên.”

Hạ Tử Du cũng không biết, Đàm Dịch Khiêm bây giờ vốn đã không thể nghe lọt được mấy câu vớ va vớ vẩn của cô nổi nữa, cho nên, không đợi Hạ Tử Du nói hết Đàm Dịch Khiêm đã cầm lấy tay cô nhét vào ngay chỗ nào đó trong chăn.

“Ái! !”

Hạ Tử Du hét hồn hơ lên, bởi vì giờ đây anh đã bắt cô nắm chặt lấy vật nóng bỏng của anh.

Lật người một cái anh đổi lại để cô ngồi lên người anh.

Cô lập tức muốn buông cái thứ nóng rực kia ra, thế nhưng anh lại giữ chặt tay cô lại, “Không cho phép em đổi ý!”

Hạ Tử Du nổi giận, “Em đã nói hết đâu ! !”

Đàm Dịch Khiêm dụ dỗ nói, “Em có yêu cầu gì anh cũng đồng ý hết.”

Hạ Tử Du đang muốn nói rõ ràng mọi chuyện trước với Dịch Khiêm, nhưng lại không hề nhận ra Đàm Dịch Khiêm bây giờ chỉ chăm chú nhìn vào một phần ba nửa người trên đang để trần của cô.

Đến lúc nhận ra được thì anh đã đánh mất lý trí anh không còn kiên nhẫn để nghe cô nói tới những chuyện khác nữa, mà dù cho cô có nói với anh đi nữa cũng chưa chắc gì anh đã nghe lọt vào tai, nghĩ tới đây cô chỉ đành.

Nhìn vào vật đang ngẩng cao càng lúc ngày càng trở nên cương cứng trong tay mình, cô từ từ nắm chặt nó.

Đôi mày của anh nhíu lại.

Bởi vì là lần đầu tiên làm như thế cô cũng chẳng biết nên dùng sức như thế nào, cô vội lo lắng hỏi anh, “Thế nào? Có phải em đã khiến anh thấy không thoải mái đúng không?”

“Không, em làm tiếp đi.”

“A”

Kết quả cuối cùng là Đàm Dịch Khiêm hình như được một buổi “Cơm rượu no nê” no bụng rồi vì thế nằm sắp xuống ngủ luôn.

Hạ Tử Du nghiêng người khe khẽ lay anh, “Ông xã, ông xã, em còn chưa nói chuyện chính với anh mà.”

Đàm Dịch Khiêm giơ tay ôm lấy eo cô kéo về hướng mình mơ màng nói, “Bà xã, ngủ đi em.”

Hạ Tử Du ngẩng đầu lên khỏi ngực Đàm Dịch Khiêm, làm mặt nghiêm nghị nói, “Anh phải mở mắt ra nghe em nói rồi mới được ngủ!”

“Anh muốn ngủ.”

Hạ Tử Du lay mạnh cánh tay Đàm Dịch Khiêm, “Không cho anh ngủ, em đã hứa với mẹ là ngày mai phải cho bà biết câu trả lời rồi.”

Đàm Dịch Khiêm rút tay lại vòng lên cổ kéo nhẹ cô xuống hôn một cái, giọng khào khào nói, “Đừng có quấy anh.”

Hạ Tử Du chán nản ôm chặt ngồi bật dậy, vĩnh môi hỏi, “Sao anh có thể như vậy chứ.”

Đúng lúc này Dịch Khiêm lại trở mình quay sang hướng bên kia.

Hạ Tử Du cũng thật không biết phải làm sao, nhưng xem ra đúng là Đàm Dịch Khiêm đang rất là buồn ngủ làm gì còn tinh thần mà nghe cô nói chuyện kết hôn.

Nhưng mà anh đã đồng ý với cô rồi, anh từ trước đến giờ đã nói thì sẽ làm, cô lẽ mình cũng không cần lo lắng, sáng mai nói lại với anh lần nữa là được, nếu như anh đổi ý thì cô sẽ tính sổ với anh.

Nghĩ tới đây, Hạ Tử Du cũng nằm xuống theo.

Mà này, tối nay người đàn ông này sao có vẻ mệt mỏi như thế? (giả điên thôi em à hehe)

Trước kia. . . .Hầu như cô đều là người ngủ trước không mà, hơn nữa mỗi khi nửa đêm cô tỉnh lại anh vẫn còn chưa chịu ngủ

Cô phải thừa nhận rằng không thể nghi ngờ thể lực của anh, nhưng tối nay hình như có cái gì đó hơi quái quái, huống chi tối nay hình như anh cũng không có dùng nhiều sức gì à. . . .

Ồi, nghĩ đến đây, Hạ Tử Du ngượng ngùng mà vùi mặt vào trong chăn.

Bởi vì thời gian còn rất sớm, Hạ Tử Du ngủ thẳng đến gần chín giờ tối mới dậy.

Bởi vì hai đứa bé cần bú sữa vì thế Hạ Tử Du đành phải ngồi dậy, đang định xuống dưới lầu một nhưng đột nhiên phát hiện Đàm Dịch Khiêm vốn ngủ ở bên cạnh lại không thấy đâu.

Bên trong căn phòng vẫn còn vương lại hơi thở nhàn nhạt của Đàm Dịch Khiêm, cô nghĩ là anh cũng mới dậy không bao lâu, cô liền nhanh chóng rửa mặt rồi xuống nhà.

Dưới tầng một ông Đàm đang kèm Liễu Nhiên học bài, bà Đàm cùng bà Hạ một người ôm một đứa cháu trai cười đùa.

Nhìn thấy Hạ Tử Du đi xuống bà Đàm mỉm cười nói, “Tiểu Du, đúng lúc con xuống đây. . . KK và ViVi đều đã đói rồi, con cho tụi nó bú đi!”

“Dạ.”

Bà Đàm nói, “Vậy cho ViVi bú trước đi, mẹ thấy nó cứ nút ngón tay mãi, chắc là đói lắm rồi.”

Hạ Tử Du cẩn thận ôm lấy ViVi từ tay bà Đàm, sau đó liền đi lên lầu hai.

Bà Hạ cũng bế KK đi theo.

Vào trong phòng, Hạ Tử Du thỏa mãn nhìn dáng vẻ con trai đầu đầy mồ hôi mà bú sữa, cười nói, “Bọn chúng thật đáng yêu.”

Bà Hạ cũng cười theo, “Càng lớn càng giống Dịch Khiêm!”

“À.” Hạ Tử Du đột nhiên nhớ ra, “Phải rồi, mẹ, mẹ có nhìn thấy Dịch Khiêm đâu không ạ?”

Bà Hạ trả lời, “Trước khi con xuống nhà không lâu thì nó đã xuống rồi!”

“Ồ?”

“Con nói là có hẹn Dịch Khiêm tối nay ra ngoài ăn bữa tối dưới nền, nhưng mà khi thấy một mình Dịch Khiêm đi xuống, mẹ còn tưởng là hai đứa lại giận dỗi gì nhau rồi, sau đó hỏi Dịch Khiêm mới biết hóa ra hai đứa đã hủy bỏ quyết định đi ra ngoài ăn cơm.”

Hạ Tử Du đỏ mặt lúng túng viện đại một cái cớ nói, “Dạ phải ạ, là con thấy trong người không khỏe nên tạm thời không đi ra ngoài nữa.”

Bà Hạ vội vàng hỏi, “Vậy giờ con thấy thế nào rồi?”

“Không sao rồi ạ, mẹ biết đó, gần đây con phải chăm lo cho cả hai đứa nên có chút mệt thôi.”

“Dịch Khiêm bảo tìm vú nuôi cho hai đứa nhỏ mà con lại không nghe.”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Con thấy không cần thiết mẹ à, con đã không lo được cho Ngôn Ngôn, con không muốn đến hai đứa nhỏ này cũng như thế nữa. Huống chi, con rất yêu thích dáng vẻ bọn chúng khi bú sữa mẹ.” Nói tới đây, Hạ Tử Du không nhịn được mà hôn bé cưng ở trong ngực.

Bà Hạ cười không nói gì thêm nữa.

Hạ Tử Du vừa lau mồ hôi trên trán ViVi, vừa hỏi, “Lúc Dịch Khiêm ra ngoài có nói lại là đi đâu không mẹ?”

Bà Hạ ngạc nhiên hỏi lại, “Nó không nói với con là nó đi đâu à?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không ạ!”

Bà Hạ chậm rãi nói, “À, Dịch Khiêm vừa nhận được một cuộc điện thoại khẩn báo là phải đi công tác một chuyến Có thể phải đi mất năm ba ngày.”

Hạ Tử Du ngạc nhiên tròn mắt, “Hả?”

“Mẹ cứ nghĩ là Dịch Khiêm đã nói với con rồi chứ.”

Hạ Tử Du nhíu mày, “Anh ấy không hề nói gì với con cả, đợi chút nữa con gọi cho anh hỏi xem thế nào.”

Bà Hạ gật đầu, “Ừ.”

“ViVi no rồi, giờ thì đến lượt KK nào.”

Bà Hạ bế lên KK chuyển sang cho Hạ Tử Du, sau đó nhận lấy ViVi đang ở trong lòng Hạ Tử Du rồi vỗ về nhẹ nhẹ.

Đợi khi KK bú xong, Hạ Tử Du mới lựa lời nói, “À. . . .Mẹ, chuyện kết hôn con đã nói với Dịch Khiêm rồi.”

Dường như để xóa đi sự khó xử của Hạ Tử Du lúc này, bà Hạ không đợi Hạ Tử Du nói hết lời đã cười mà nói, “Vậy thì tốt. Chờ đến lúc Dịch Khiêm trở về là có thể chuẩn bị tổ chức hôn lễ được rồi.”

Không đành lòng để mong ước của mẹ tiêu tan, Hạ Tử Du không thể làm gì khác hơn đành phải lựa chọn giữ im lặng, thầm nghĩ đợi lúc Đàm Dịch Khiêm quay về khi đó sẽ không còn chuyện gì nữa.

-

Ai ngờ đến.

Đã qua ba ngày rồi, Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa trở lại từ chuyến đi công tác lần trước, hơn nữa, ba ngày nay cô gọi cho anh bốn năm cuộc thế mà anh lại ngần ngại trả lời cô rồi bảo là đang bận, sau đó cũng không chủ động gọi điện lại cho cô.

Hạ Tử Du cảm thấy có chút giận dữ.

Anh đi công tác không nói với cô câu nào thì cũng thôi, mấy ngày hôm nay khi cô gọi điện đến thì lại tỏ ra xa cách Thiệt thòi cho cô từ ngày đầu tiên anh đi cô đã cảm thấy không quen, mỗi giây mỗi phút đều nhớ đến anh, anh đúng là một tên đàn ông vô lương tâm!

Buồn bực thì buồn bực, nhưng từ tận đáy lòng cô vẫn mong anh về sớm.

Nhưng mà có một chuyện cô rất nghi ngờ, “Đàm thị” gần đây hình như chỉ có mấy cái hạng mục ở Mỹ mà thôi, anh đâu cần phải đi công tác đến tận mấy ngày.

Thiệt là, phiền chết đi được, thôi chờ anh về rồi tính sau, cô phải mắng cho anh một trận mới được, tại sao lại có thể coi thường cô và các con như thế chứ?

.

Mặc dù oán trách người nào đó không có lương tâm, nhưng khi ở trước mặt bố mẹ chồng cô vẫn tỏ ra là một cô con dâu ngoan hiền, còn đồng thời chăm sóc tốt cho hai đứa bé, cũng không quên lúc nào cũng phải làm vừa lòng những người lớn tuổi trong nhà.

Giờ phút này, đang vào giờ lúc ăn trưa, cũng đúng lúc hai cậu con trai cưng đã ngủ, Hạ Tử Du liền đến phòng ăn trước cùng dọn bàn ăn với người giúp việc.

Chỉ chốc lát sau ông bà Đàm cùng Bà Hạ cũng bước vào phòng ăn.

Thế nhưng bầu không khí trong bữa cơm hôm nay cực kì quái lạ, bởi vì ba người lớn tuổi này ngày thường chung sống với nhau luôn rất hòa bình vậy mà bữa trưa hôm nay lại không hề nói chuyện với nhau một câu, chỉ lặng lẽ cùng ngồi ăn uống, lạnh nhạt dị thường.

Hạ Tử Du sau khi lần lượt gấp thức ăn cho ba người xong nghi ngờ hỏi, “À, ba mẹ, mẹ, sao hôm nay mọi người không nói chuyện gì hết vậy?”

Bà Hạ ngược mắt nhìn tới bà Đàm, dường như có chuyện gì đó rất buồn bực, nhưng lại cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

Hạ Tử Du nhìn về phía bà Đàm, “Mẹ, sao thế ạ?”

Bà Đàm cười gượng, “À, không có gì, con mau ăn cơm đi, đừng quan tâm đến mấy ông bà già chúng ta làm gì.”

Hạ Tử Du cảm thấy chuyện có cái gì đó không đúng, cô bỏ bát đĩa xuống, nghiêm nghị nhìn ông Đàm, “Ba à, ba nói cho con nghe đi!”

Ông Đàm ngược mắt nhìn Hạ Tử Du muốn nói rồi lại thôi.

Bà Đàm đúng lúc này kéo ông Đàm, ý tứ rất rõ ràng là bảo ông Đàm đừng có nói cái gì cả.

Bà Hạ nhìn tới vợ chồng họ Đàm, đột nhiên tức giận dằn bát đĩa xuống, lạnh mặt nói, “Tử Du, để mẹ nói cho con, tin tức trên TV nói Đàm Dịch Khiêm hiện giờ đang ở Male, còn đang cặp kè với một người phụ nữ rất xinh đẹp, nó không có đi công tác gì cả mà là dẫn người phụ nữ khác đi du lịch chơi đấy.”

Hạ Tử Du quá sốc kinh ngạc tròn tròn mắt.

Bà Đàm chán nản nói ra, “Bà thông gia à, tôi đã nói rồi, chờ Dịch Khiêm về rồi hẵng nói mà.”

Bà Hạ tức giận nói, “Tử Du vừa mới sinh cho Dịch Khiêm hai đứa con xong, ngược lại Dịch Khiêm lại đi cùng người phụ nữ khác đến Male vui chơi thỏa thích, chẳng lẽ muốn bắt Tử Du phải chịu đựng sự uất ức này sao?”

Hạ Tử Du lơ mơ chẳng hiểu gì, “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Ông Đàm thở dài, chậm rãi nói ra, “Cũng là mấy bản tin lá cải vặt vãnh ấy mà. Họ đưa tin nói là chụp được hình ảnh Dịch Khiêm đưa người phụ nữ khác đi du lịch ở Male, còn cặp kè có vẻ như rất thân mật nữa. Ba cái tin tức này đều chỉ là viết lung tung cả thôi, tính tình của Dịch Khiêm như thế nào con phải hiểu rõ nhất mà.”

Bà Đàm phụ họa nói, “Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Du à, con đừng suy nghĩ lung tung nha! !”

Cả người Hạ Tử Du rõ ràng đang run lên.

Bà Hạ vịn nhẹ vào vai Hạ Tử Du nghiêm mặt nói, “Tử Du, không có lửa làm sao có khói, mẹ thấy con phải đi Male một chuyến xem thế nào. Là thật hay giả thì sẽ biết ngay, không cần ngồi ở đây mà trong lòng buồn bực suy nghĩ làm gì.”

Nghe được tin như thế cô là phụ nữ sao có thể không miễn cảm, nhưng đã cùng anh trải qua biết bao nhiêu là chuyện rồi, lại nghĩ đến thái độ của anh trước kia khi đối với những người phụ nữ khác, cô lựa chọn tin tưởng anh, “Con thấy không cần thiết ạ, cùng lắm thì con gọi điện thoại hỏi anh ấy là được rồi.”

Bà Hạ không vui nói, “Tại sao lại không cần thiết? Đàn ông là không thể dung túng được đâu, Tử Du à, nghe lời mẹ đi con, đến Male tìm Dịch Khiêm xem thế nào.”

Ông Đàm còn phụ họa nói chen vào, “Phải đó, Tiểu Du à, con đi Male một chuyến đi, Dịch Khiêm ở lại khách sạn của Robert đấy, cũng không khó tìm đâu.”

Bà Đàm thì lại nói, “Tiểu Du, Dịch Khiêm đã gây ra sự việc như thế, là mẹ chồng mẹ cũng không tiện nói thêm gì, con hãy tự mình quyết định đi!”

Thấy Hạ Tử Du khó xử, bà Hạ nói, “Con không cần lắng cho ba đứa nhỏ. Mọi người sẽ thay con chăm sóc bọn chúng.”

Bà Đàm cũng nói theo, “Nếu con đã quyết định đi thì đừng lo lắng gì đến ba đứa nhỏ, trong nhà lúc nào cũng có vú nuôi chuẩn bị để lo cho chúng, thỉnh thoảng nhưng lúc con không đủ sữa họ cũng cho hai đứa nhỏ bú một vài lần, sẽ không đến nỗi mà thấy không quen đâu.”

Ông Đàm nói, “Đi đi, thời gian qua con cứ ở nhà cả ngày trông mấy đứa nhỏ, coi như đi chợ giải buồn cũng được. . . . Nếu đúng là Dịch Khiêm đang ở Male, thì con cũng có thể ở lại đó chơi thêm mấy ngày với Dịch Khiêm.”

“Nhưng mà.”

Bà Hạ dùng giọng không cho phép từ chối, “Không có nhưng nhị gì cả, bây giờ mẹ đi giúp con thu dọn chuẩn bị vài thứ giấy tờ cùng quần áo, điện thoại di động nữa.” Bà Hạ vừa nói vừa đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Ông Đàm cũng thuận tiện ‘rèn sắt lúc còn nóng’, “Để ba bảo người đổ đầy xăng máy bay sẵn cho con, đợi một lát nữa thì cứ xuất phát thôi.”

-

Cứ như vậy, Hạ Tử Du chẳng hiểu đầu đuôi ắt giáp thế đã bị mấy ông bà cụ ở trong nhà đẩy thẳng tới Male.

Nếu như không phải là thấy bà Hạ đang vô cùng tức giận và cũng vì muốn trấn an bà, Hạ Tử Du tuyệt đối sẽ không khoa trương đến mức chạy tới Male để “bắt kẻ thông dâm”, huống chi cô vốn luôn rất tin tưởng Dịch Khiêm

Tuy nói như thế, nhưng khi xảy ra chuyện, trong lòng con người ta vẫn không thể tránh khỏi thấp thỏm bất an vẫn mong mỗi biết được đáp án

Bởi vì chênh lệch thời gian, lúc Hạ Tử Du bay đi Male là vào ban ngày, nhưng khi đến nơi thì trời đã ngã về chiều.

Từng sống ở đây hai năm, Hạ Tử Du đương nhiên hiểu rất rõ cảnh hoàng hôn ở Male có ý nghĩa như thế nào. . . . Đó chính là sự tuyệt mỹ, là sự kinh ngạc, là sự ca ngợi.

Sóng biển nhấp nhô lẫn tăn, làn gió nhẹ thổi mái, cát giã dưới chân rất mịn, đại dương mênh mông bát ngát xa xăm Những thứ này đã tạo nên ánh hoàng hôn say lòng người ở Male.

Cô đã từng ngồi tại bờ biển vô số lần, đi chân trần để được những cơn sóng nhỏ vỗ về, ở trong hoàn cảnh bình yên và an nhàn ngắm nhìn cái bóng mờ của ánh sáng nơi phía xa xăm, trong lòng cô luôn cảm thấy sáng khoái và thanh thản.

Được quay trở lại nơi này, sự mệt mỏi của chặng đường dài trong Hạ Tử Du dường như đã hoàn toàn tan biến. Giờ phút này, cô đứng tại bờ biển, cũng đã quên mất mục đích của chuyến đi này, chỉ mong ngóng hoàng hôn mau đến.

“Cô Hạ, là cô Hạ sao?”

Một cô gái có vẻ rất giản dị xuất hiện trước mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du vui mừng reo lên, “Ada, là cô ư?” Ada từng là bạn đồng nghiệp làm chung với cô, phụ trách công việc ở quầy lễ tân của khách sạn.

Ada vẫn giống như trước nhiệt tình nắm lấy hai tay cô vui mừng nói, “Đúng vậy, tôi vừa mới hết giờ làm việc, vì thế muốn đến đây hóng mát một lát, không ngờ lại gặp được cô ở đây.”

“Nơi này thật tốt, vẫn đẹp như trước kia.” (edit đến đoạn này cũng cảm thấy bồi hồi khi nhớ lại cái thời kì gian khổ của HTD , ôi mình thật sến haha)

Ada cười nói, “Cô Hạ cũng vẫn xinh như xưa à, nghe nói gần đây cô vừa mới sinh em bé vậy mà dáng người cô vẫn còn đẹp lắm.”

Hạ Tử Du chỉ nhả nhận cười nhẹ.

Ada thở dài nói, “Thật sự tôi rất nhớ lúc còn cả cô và ông chủ ở đây. Sau khi cô đi rồi, ông chủ cũng không còn đến nơi đây thường xuyên nữa, cũng không quan tâm đến khách sạn nhiều như trước, mặc dù việc kinh doanh vẫn rất tốt nhưng sao vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.”

Hạ Tử Du cũng thiết tình nói, “À, tổng giám đốc Kiều hiện đang ở Riyadh giúp ba anh ấy quản lý sự nghiệp cho gia đình, không còn tự do như trước nữa.”

“Vậy thì chắc ông chủ cũng phải kìm nén nhiều lắm nhỉ, bởi vì ông ấy vốn là người không thích bị trói buộc mà.”

Hạ Tử Du cười cười hỏi, “Đúng rồi, có phải Dịch Khiêm đang ở tại khách sạn này không?”

“Dịch Khiêm?” Ada gãi đầu suy nghĩ một lúc rồi sau đó mới gật gật đầu, “Cô đang tổng giám đốc Đàm chứ gì, đúng vậy, mấy ngày hôm nay ông ấy đều ở trong khách sạn này, tôi còn tưởng rằng cô đang ở đây là chờ tổng giám đốc Đàm đến đón cô đấy!”

Hạ Tử Du lập tức vui mừng, “Vậy sao? Bây giờ anh ấy còn ở trong khách sạn không?”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, ban ngày tổng giám đốc Đàm không thường ở lại trong khách sạn. Nhưng mà cô cứ đến khách sạn hỏi thăm thử xem, biết đâu những đồng nghiệp khác có thể từng nhìn thấy tổng giám đốc Đàm thì sao.”

“Cám ơn cô Ada.”

“Không có gì, gặp lại cô tôi thấy rất vui.”

.

Không chậm trễ thêm một giây một phút nào nữa, Hạ Tử Du đi thẳng tới khách sạn ‘Yarit’.

Những nhân viên kì cựu trong khách sạn nhìn thấy cô đều rất vui mừng, sau khi chào hỏi qua lại một lúc thì có người nói cho cô biết tung tích của Đàm Dịch Khiêm

Điều khiến Hạ Tử Du cảm thấy hơi buồn bực đó là, bọn họ đều nói lúc Đàm Dịch Khiêm tới đây quả thực là bên cạnh có dẫn theo một cô gái trẻ lại còn trông rất xinh đẹp.

Trong lòng Hạ Tử Du lập tức cảm giác thấy khó chịu không thể tả.

Nhưng mà cũng có một tin tốt, nghe một người đồng nghiệp nói lúc Đàm Dịch Khiêm đưa cô gái ấy đi khỏi khách sạn vẫn chưa được mấy phút, đi về hướng bãi cát phía Bắc.

Hạ Tử Du không chần chừ suy nghĩ, sau khi giao lại những vật tùy thân đơn giản cho một người bạn đồng nghiệp xong liền đi theo tới bờ cát phía Bắc mà Đàm Dịch Khiêm đã đi.

Trên bờ cát thỉnh thoảng có vài người đứng lặng người ngắm nhìn biển, thỉnh thoảng cũng có những đôi tình nhân yên lặng bên nhau đợi ánh chiều hoàng hôn buông xuống.

Hạ Tử Du dẫm chân bước lên bờ cát mịn, ánh mắt liên tục đảo khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Đàm Dịch Khiêm.

Đột nhiên, một người bản địa da đen ôm một bó hoa hồng được gói rất tinh tế đi đến trước mặt cô.

“Thưa cô, có một người đang chờ cô ở đằng kia, bó hoa này là anh ta tặng cho cô.”

Hạ Tử Du cũng chưa kịp hỏi thêm được điều gì thì người nọ đã đem bó hoa nhét vào tay cô rồi bỏ đi trong nháy mắt.

Hạ Tử Du tiếp tục đi về phía trước khoảng tầm ba phút nữa, lại có một cô bé gái ôm một bó bách hợp đi đến trước mặt cô, nói một câu đơn giản giống như người lúc nãy, “Chị ơi, có người đang chờ chị ở bên kia kia, hoa này là anh ấy tặng cho chị đó.”

Cô bé này rất thú vị, còn giơ tay lên chỉ chỉ tới chỗ đó cho cô nhìn.

Hạ Tử Du mang theo nghi ngờ với tò mò, đi về phía trước theo phương hướng mà cô bé nọ chỉ.

Tiếp đó lại có một người lớn tuổi nhìn có vẻ rất thân thiện dễ gần đi tới, vẫn là một bó hoa tươi thắm xinh đẹp và cũng chỉ đường cho cô.

.

Cứ như vậy, Hạ Tử Du đếm không nổi là mình đã nhận được bao nhiêu bó hoa nữa rồi, nhưng ít nhất là bây giờ cô không thể ôm hết được chúng.

Cuối cùng Hạ Tử Du đành phải đặt những bó hoa ấy xuống đất, quyết định ngồi xuống tại chỗ đó nghỉ một lúc.

Nhưng khi cô đặt những bó hoa kia xuống đất thì một tấm thiệp rơi ra từ trong những bó hoa ấy.

Cô rút tấm thiệp đó ra, nhìn những dòng chữ viết trên đó.

Chữ viết này là của Đàm Dịch Khiêm, trên đó viết ——

‘Bà xã, em nhìn sang phải đi nào...’

Hạ Tử Du theo bản năng nhìn sang bên đó, trong một cái chớp mắt, cô giật bắn cả người.

Trước mắt, Đàm Dịch Khiêm đang lái một chiếc ca nô lao về phía cô. . . .

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với quần kiêu đánh gôn màu xanh đậm, ánh nắng trời chiều bao phủ khắp người anh.

Thật là đẹp trai đến không thể diễn tả bằng lời.

253. Chương 253 : Nơi Ngủ Lãng Mạn Dành Cho Đêm Tân Hôn

Hạ Tử Du đứng lên, ngơ ngàng gọi, “Ông xã?”

Đàm Dịch Khiêm lái thẳng ca nô vào bờ, sau đó cất bước đi về phía Hạ Tử Du.

Bởi vì Đàm Dịch Khiêm đeo kính đen, Hạ Tử Du không nhìn thấy được ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm, chỉ có thể ngu ngơ đứng im một chỗ.

Không hề nói câu nào Đàm Dịch Khiêm đột nhiên bế bổng Hạ Tử Du lên.

Một giây trước Hạ Tử Du còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi gặp lại Đàm Dịch Khiêm, thế nhưng một giây sau nhớ ra chuyện Đàm Dịch Khiêm ôm người đẹp đi đi mất vui về ở Male, Hạ Tử Du tức giận vùng tay đập mạnh lên người anh, “Anh mau bỏ em ra, cái tên không có lương tâm này. Em ghét anh.”

Đàm Dịch Khiêm thả Hạ Tử Du xuống rồi căn dặn cô, “Ôm anh!”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đã khởi động chiếc ca nô.

Hạ Tử Du đứng ở trong nước biển giận dỗi quay mặt đi, “Không thèm!”

Đàm Dịch Khiêm dịu dàng nói, “Anh đưa em đến chỗ này!”

“Em không đi, em muốn đi về! !”

Vừa nói Hạ Tử Du liền quay người cất bước đi về phía bờ cát không thèm quay đầu lại.

Đàm Dịch Khiêm đương nhiên là nhảy ngay xuống ca nô, tóm lấy cánh tay cô lại, “Ngoan nào!”

Hạ Tử Du dùng sức hất mạnh tay Đàm Dịch Khiêm ra, trong chớp mắt đã oan ức khóc đến mức đỏ cả mũi, cô tức giận nhưng cũng chỉ có thể quay mặt đi, khó chịu nói, “Đàm Dịch Khiêm, anh là đồ vô lương tâm.”

Vừa mới nghĩ tới chuyện anh biến mất mấy ngày nay cô đều trông ngóng anh trở về, anh đã không định xin lỗi cô thì thôi, thế mà còn dám vui vẻ đưa người đẹp đi chơi.

Vậy anh coi cô là cái gì chứ?

Nhìn dáng vẻ Hạ Tử Du vừa khóc vừa lau nước mắt, Đàm Dịch Khiêm rất đau lòng hỏi, “Vợ yêu à, sao em lại nói như thế?”

Hạ Tử Du vung hai tay đâm lên vòm ngực chắc khỏe của Đàm Dịch Khiêm, “Anh là đồ tồi tệ, khổn kiếp. . . Không có lương tâm. . . . Em sinh cho anh ba đứa con thế mà anh dám vứt bỏ em. . . . Cái đồ khổn kiếp. . . . Từ nay về sau em không bao giờ tin anh nữa.”

Không thể hiểu nổi tại sao mình bị vợ yêu lên án lăm tội thế, Đàm Dịch Khiêm gỡ mắt kính xuống rồi giữ lấy hai bàn tay đang vung loạn xạ lên của Hạ Tử Du, biểu cảm trên gương mặt điển trai rất là vô tội, “Bà xã, ai đã chọc giận em nào?”

Hạ Tử Du hùng hổ lên án, “Mấy tờ bào đều viết. Viết anh đến Male đi nghỉ mát với người đẹp, còn rất thân mật đưa tình với nhau. . . . Vì thế mấy ông bà ở nhà liền làm rùm beng lên, mẹ sợ em phải chịu thiệt thòi nên bảo em đến Male tìm anh. Anh có biết là khi em nghe thấy những đồng nghiệp trước kia của em nói anh đang ở Male thì em thấy khó chịu đến mức nào không? Rõ ràng là anh nói với em anh đi công tác ở Pháp, nhưng hóa ra lại. Đàm Dịch Khiêm, em hận anh chết đi được ấy! !”

Giây phút này lòng mảy của Đàm Dịch Khiêm nhẩn tít lại, anh không hề vui vẻ nói, “Mấy ông bà ở nhà đúng là muốn tạo phản rồi!” Thiệt là, anh chỉ muốn mấy ông bà ở nhà nghĩ cách nào để dụ Tử Du đến Male hộ anh, thế mà mấy ông bà ấy lại nghĩ ra cái chủ ý cù bấp này chứ?

Hạ Tử Du ngược đôi mắt vẫn còn ngấn lệ nhìn chằm chằm vào Đàm Dịch Khiêm, tức giận nói, “Chính anh làm sai lại còn đổ lỗi cho ba mẹ chồng, anh đúng là chẳng có tí nhân tính nào hết ! !”

Đàm Dịch Khiêm cố gắng giải thích, “Bà xã à.”

Hạ Tử Du đẩy mạnh Đàm Dịch Khiêm ra, bước đi thẳng một lèo.

Lại một lần nữa Đàm Dịch Khiêm ba chân bốn cẳng đuổi theo vợ yêu của mình, kéo mạnh cô lại ôm vào trong ngực.

Tâm trạng của Hạ Tử Du giờ phút này đã mất khống chế, giãy giụa kịch liệt, “Anh buông em ra mau, buông em ra.”

Đàm Dịch Khiêm siết chặt lấy hai tay Hạ Tử Du, dịu dàng nhỏ nhẹ ôn hòa nói, “Bà xã này, cứ cho là em phán anh tội tử hình đi nữa thì em cũng phải cho anh một cơ hội để chống án chứ!”

“Anh vốn dĩ đâu có cần chống án. Đầu tiên là Đường Hân, sau đó lại là Đan Nhất Thuần, bây giờ là một người đẹp từ trên trời rơi xuống, bên cạnh anh đúng là chưa bao giờ thiếu phụ nữ nhỉ.”

Đàm Dịch Khiêm rút cuộc hiểu rõ tại sao đại đa số đàn ông nhiều lúc đều nói là phụ nữ rất hay cố tình gây sự, nhất là lúc gây gổ cái vớ với đàn ông chỉ số thông minh luôn dưới không.

Bởi vì yêu đến mức thê thảm người con gái đang nước mắt vòng quanh đứng trước mặt này, Đàm Dịch Khiêm không dám to tiếng dù chỉ một chút, chỉ vì sợ mình dọa cô sợ, anh cực kỳ kiên nhẫn dỗ dành cô, “Bà xã, anh đối với mấy người phụ nữ kia như thế nào em cũng biết mà, ngay cả đụng một cái anh cũng chưa từng đụng đến họ mà.”

Hạ Tử Du trợn mắt lườm anh, càng lúc càng tức, “Ý của anh là anh đang tiếc vì không chạm đến họ?”

Đàm Dịch Khiêm lại một lần nữa cảm thấy bị ai bởi khả năng thấu hiểu của phụ nữ.

Càng bị ai đau khổ hơn hết chính là cho dù vợ yêu đang cố tình gây sự thế nhưng anh vẫn phải cẩn thận hầu hạ, “Vợ yêu ơi, em biết là anh không có ý này mà Anh chỉ muốn giải thích cho em hiểu, người mà Đàm Dịch Khiêm anh muốn cả đời chỉ có một Hạ Tử Du em mà thôi, mấy loại phụ nữ tầm thường đó làm sao có thể sánh với em được đây?”

“Em không thèm nghe những lời ngon tiếng ngọt của anh đâu! !” Hạ Tử Du quay mặt đi, hoàn toàn không thèm liếc đến Đàm Dịch Khiêm dù chỉ một lần, “Bọn đàn ông các anh lúc đi ngoại tình thì luôn có trăm ngàn cái lý do À, không đúng, em và anh chưa có kết hôn thể thì cũng không nói là anh đi ngoại tình được, mà là em ngốc, là em khờ khạo, mới có thể ngây ngô tin tưởng anh đến thế.”

Mặt mũi Đàm Dịch Khiêm sa sầm xuống, nghiêm mặt nói, “Thưa cô Hạ Tử Du à, tôi cầu xin cô hãy cho chồng tương lai của cô được có một khoảng thời gian tự do để giải thích mà không bị quấy nhiễu được không?”

Hạ Tử Du hất cằm lên nói, “Anh nói đi ——”

“Sự thật đúng là anh có nhờ mấy ông bà trong nhà che giấu hộ anh chuyện anh đi Male, nhưng tuyệt đối không phải lừa em đến đây để vờ quanh cùng người đẹp gì đó.”

Hạ Tử Du không nhịn được chen ngang vào, “Nếu như đến Male, tại sao anh còn gạt em nói là đến Pháp! Còn nữa nha, tin tức có thể thêu dệt vô cớ, nhưng mà người của khách sạn nói cũng không sai chứ? Bọn họ nói bên cạnh anh đúng thật là có một người phụ nữ trẻ xinh đẹp đấy.”

Đàm Dịch Khiêm dùng giọng nhỏ nhẹ dịu dàng dỗ dành, “Bà xã, anh cần em đi với anh đến một nơi, đến đó rồi anh sẽ giải thích cho em.”

Hạ Tử Du bướng bỉnh nói, “Anh mà không giải thích rõ với em, em sẽ không đi đâu hết! !”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên phát hiện mình thế nhưng cũng có lúc lúng túng không thể làm gì mà cũng không biết phải làm sao.

Đàm Dịch Khiêm thử ôm chặt eo Hạ Tử Du dụ dỗ, “Ngoan, đừng giận anh mà.”

Hạ Tử Du tránh ra, “Đương nhiên là em đang giận rồi, anh bỏ em một mình ở nhà.” Sau khi sinh con xong tuyên lệ của Hạ Tử Du bỗng trở nên phát triển dồi dào, giây phút này chớp mũi ngứa ngứa cay cay, nước mắt cũng theo đó trực trào muốn tuôn ra.

Đàm Dịch Khiêm áy náy nói, “Đừng khóc, anh đau lòng lắm.”

Hạ Tử Du vừa nói vừa lau nước mắt như trẻ con, “Anh mà cũng biết đau lòng ư!”

Đàm Dịch Khiêm vừa bực mình vừa buồn cười, bây giờ anh đang rất phân vân chọn lựa giữa hai việc một là ôm cô vào lòng hai là đánh vào cái mông cô một trận.

“Bà xã.”

“Đừng gọi em, em không phải là bà xã của đâu.”

Đàm Dịch Khiêm cười trêu nói, “Đã sinh cho anh tận ba đứa rồi, chẳng lẽ còn có ai khác muốn lấy em à?”

Hạ Tử Du bị lời nói của Dịch Khiêm chọc cho dở khóc dở cười, cô lại vung tay đấm anh thật mạnh, “Anh lại bắt nạt em.”

Lúc này đây Đàm Dịch Khiêm không hề ngăn cản vợ yêu xả giận, mặc cho cô đánh.

Cho đến khi cô đánh đến mệt, không nổi đánh anh nữa thì mới từ từ buông tay.

Đàm Dịch Khiêm vươn tay ôm chặt eo cô sau khi thấy cô không đánh mình nữa, “Giờ đã hết giận chưa?”

Hạ Tử Du im lặng cúi đầu.

Đàm Dịch Khiêm tháo găng tay ra, nhẹ nhàng nâng gương mặt Hạ Tử Du lên, “Em xem đi, khóc đến nỗi giống hết như con một mèo mướp rồi, trông xấu xí quá đi. . . . Em như thế này, sao anh lại yêu em nhiều thế nhỉ?”

Hạ Tử Du chột ngược mắt lườm anh, “Anh mới là con mèo mướp ấy, anh không lấy em nữa thì sẽ không có người khác lấy em chắc?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, ngay sau đó dùng ngón tay cái lau đi những vệt nước mắt còn vương lại trên gương mặt xinh đẹp của Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Được rồi, đừng khóc nữa, đều là lỗi của anh, anh nhận lỗi với em được chưa.”

“Em không cần anh giả bộ vờ vĩnh!” Hạ Tử Du hất mạnh tay Đàm Dịch Khiêm ra.

Ai ngờ, “Hừ ——”

Tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ miệng Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du vốn đang muốn xoay người bỏ đi thì lại nhìn thấy gương mặt nhăn nhó đau đớn của Đàm Dịch Khiêm, nhìn kỹ lại thì thấy bàn tay anh đang từ từ co lại thành nắm đấm, Hạ Tử Du hoang mang hỏi, “Anh. . . . Anh làm sao vậy?”

“Không sao.”

Nhưng đúng lúc Đàm Dịch Khiêm nói câu không sao đâu đó Hạ Tử Du thì lại nhìn thấy từ những kẽ hở mấy ngón tay co thành nắm đấm của anh đang chảy ra máu đỏ tươi.

“Ồi, anh chảy máu kìa! !” Hạ Tử Du sợ hết hồn, trong phút chốc cũng quăng luôn vấn đề đang tranh cãi với anh sang một bên, vội vàng cầm tay anh lên hỏi, “Sao tay anh lại bị chảy máu thế này?”

Đàm Dịch Khiêm nhú chặt hai hàng lông mày, hiển nhiên là vết thương trên tay cũng hơi có phần nghiêm trọng.

Hạ Tử Du cầm lấy bàn tay Đàm Dịch Khiêm, vội vã gỡ ra từng ngón tay đang siết lại của anh ra.
. Thì trông thấy trong bàn tay của anh chằng chịt những vết thương lớn bé đủ kiểu, trong đó có một vết to nhất chính là vết thương đang chảy máu, vết thương dài chừng 3cm cũng rất sâu, dường như còn thấy luôn được cả máu thịt đỏ tươi ở dưới lớp da, máu đang chảy lún phún ra bên ngoài, vừa nhìn vào thật khiến người ta phải giật mình.

Hạ Tử Du không dám tin hỏi, “Tay anh sao lại bị thương đến mức như thế này?”

Thấy mấy vết thương trên tay mình có thể khiến cô gái bé nhỏ đau lòng, Đàm Dịch Khiêm lập tức thể hiện như mình đang đau đớn đến không thể chịu nổi, “Bà xã, em khiến vết thương của anh càng đau thêm rồi.”

Giờ phút này thì Hạ Tử Du chẳng còn thời gian rảnh để nổi giận với Đàm Dịch Khiêm nữa, cô sốt ruột quỳnh quáng hỏi, “Phải làm sao bây giờ? Tay anh chảy nhiều máu quá.”

Biểu cảm trên mặt Đàm Dịch Khiêm rất đáng thương nói, “Bà xã, em sẽ không nhẫn tâm cứ như vậy đứng nhìn anh chảy máu cho đến chết đâu đúng không?”

Sắc mặt của Hạ Tử Du đầy lo lắng, “Anh nói vớ vẩn cái gì thế, ở khách sạn có đồ cứu thương, bây giờ chúng ta về khách sạn cầm máu cho anh! !”

Đàm Dịch Khiêm phối hợp gật đầu, “Được.”

Hạ Tử Du đỡ Đàm Dịch Khiêm đi lên bờ.

Đàm Dịch Khiêm lựa đúng thời cơ nói, “Hay để anh lái ca nô đi, như vậy thì về khách sạn sẽ nhanh hơn.”

Hạ Tử Du cũng muốn nhanh nhanh mau về lại khách sạn, nhưng nghĩ đến miệng vết thương sâu hoắm nơi lòng bàn tay anh, cô không thể che giấu sự quan tâm của mình nói, “Tay anh bị thương như thế này liệu có lái được ca nô không?”

Đàm Dịch Khiêm trả lời, “Anh có bao tay này, có lẽ sẽ không bị đau lắm đâu.”

“. Vậy cũng được!”

Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức bước lên ca nô, Hạ Tử Du vì lo lắng cho vết thương của Đàm Dịch Khiêm thế nên cũng theo lên thuyền, vì bảo đảm an toàn cô đương nhiên là phải ôm chặt lấy Đàm Dịch Khiêm.

Không có ai biết giờ phút này Đàm Dịch Khiêm đang vô cùng thỏa mãn mà khẽ nhếch môi cười rạng rỡ nổ máy cho ca nô chạy.

Ngay sau đó, chiếc thuyền ca nô lao đi giữa làn biển xanh thăm thẳm tạo nên những con sóng trắng uốn lượn. . . .

Lẽ ra thì con đường về phải là đi hướng Nam, nhưng Đàm Dịch Khiêm lại lái thuyền đi về hướng Tây.

Bọt nước bắn tung tóe làm ướt hết quần áo của Hạ Tử Du, tốc độ của ca nô cũng khiến cô cảm thấy hơi sợ sợ, cô chỉ đành phải nhắm mắt lại ôm siết chặt Đàm Dịch Khiêm.

Sẽ không có ai biết, vào giây phút này, hình ảnh hai người ở bên nhau dong ruỗi trên mặt biển dưới ánh nắng chiều tà này tuyệt đẹp đến mức nào lãng mạn đến mức nào, thậm chí ngay cả những nơi mà ca nô lái đi qua bọt nước biển bắn lên cao cũng lấp lánh chói lọi dưới ánh hoàng hôn trời chiều.

Ước chừng hơn 10 phút, nghĩ rằng cũng đã sắp đến bờ biển ở trước cửa khách sạn rồi, đồng thời cũng nhận ra tốc độ của ca nô đang từ từ chậm lại, lúc bấy giờ Hạ Tử Du mới dám mở mắt ra.

“Ồi!”

Giây phút mở mắt ra Hạ Tử Du kinh ngạc đến mức phải thốt lên, bởi vì trong tầm nhìn của cô bây giờ không phải là quanh cảnh bên ngoài xung quanh khách sạn Yarit nữa, mà cô đang ở trên một hòn đảo nhỏ ngoài khơi với bãi cát trắng phau và những bụi cây cao thấp.

Hạ Tử Du khiếp sợ kéo kéo áo Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Đây là đâu thế?”

Đàm Dịch Khiêm tắt máy ca nô, sau đó bế Hạ Tử Du từ trên chiếc ca nô xuống, nắm tay dắt cô đi theo anh về phía hòn đảo nhỏ.

Hạ Tử Du đã sống ở Male được hai năm, mặc dù cô biết rõ Male là một hòn đảo lớn và xung quanh nó còn được bao bọc bởi các hòn đảo lớn nhỏ nhưng cô không hề biết trên đảo còn có một nơi đẹp như thế này. . . .

Nói hòn đảo này quá đẹp là bởi vì cát ở đây rất tinh khiết, trắng đến mức làm cho người ta không dám giẫm lên nó, mà những cái cây lùn nhỏ ở trên đảo này cũng là những loài cây mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, khiến cho cả hòn đảo trở nên đầy sức sống bừng bừng, một vùng xanh biếc dào dạt, rất đặc biệt hoàn toàn không hề giống với những hòn đảo khác.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi được chứng kiến quang cảnh trên hòn đảo này thì Hạ Tử Du đã cảm thấy vô cùng yêu thích nơi đây.

Sau khi lên đảo cô phấn khích nhìn quanh cảnh xung quanh, hít vào một hơi thật dài nói, “Oa, đúng là một nơi tuyệt vời như trong mơ, thật là đẹp quá!”

Đàm Dịch Khiêm đi tới, hỏi, “Thích nơi này không?”

Hạ Tử Du vốn đang định gật đầu, nhưng chợt nhớ ra mình lại không hay biết gì đã bị anh đưa đến nơi này, ngay lập tức cô giống như thoát khỏi giấc mộng quay lại thực tế, “Tại sao chúng ta lại ở đây? Không phải anh nói là quay về khách sạn sao?”

Đàm Dịch Khiêm không giải thích gì nhiều thêm, mà dứt khoát nắm lấy bàn tay Hạ Tử Du, “Đi theo anh.”

Hạ Tử Du lấy làm khó hiểu đi theo Đàm Dịch Khiêm vào sâu trong đảo.

Đi khoảng chừng hai phút, Hạ Tử Du trông thấy được một hình ảnh mà khiếp cô phải vô cùng khiếp sợ. . . .

Giống như một cảnh tượng trong mơ, xuất hiện trong mắt cô là một giáo đường thiêng liêng màu trắng trang nghiêm, xung quanh là bóng mát của cây xanh.

Càng khiến cho cô kinh ngạc hơn đó chính là tấm thảm đỏ dẫn vào thánh đường lại do hàng ngàn những cánh hoa hồng đỏ thắm trải thành, trên tấm thảm đỏ bằng cánh hồng đó là những cánh cổng vòm màu hồng.

“Ồi, ông xã.” Hạ Tử Du đã kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì.

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du bước đi trên tấm thảm đỏ, “Đi nào, chúng ta vào trong xem thế nào nhé!”

Hạ Tử Du nhìn thấy luật sư Aston mặc một bộ âu phục màu trắng đã đứng sẵn ở trong giáo đường, còn có một vị Mục Sư nữ người Mỹ đang đứng trên bục dành cho các Cha xứ, cô ấy mặc đồ của Mục Sư toàn thân đều là màu trắng.

Hạ Tử Du chần chừ đứng trước thảm đỏ, “Đây là.”

Cũng không ai nghĩ đến đúng vào giờ phút này Đàm Dịch Khiêm lại quỳ một chân trên đất, càng làm Hạ Tử Du ghen hờn trở mắt đứng nhìn đó là không biết Đàm Dịch Khiêm đã lấy đâu ra một bó hoa hồng tươi thắm cùng một nhẫn cưới. Ngay sau đó anh lấy ra chiếc nhẫn, nhìn Hạ Tử Du bằng ánh mắt chân thành nồng nàn, dịu dàng nói với cô, “Em có bằng lòng lấy anh không?”

Hạ Tử Du ngây người chết lặng, đứng sững sờ rất lâu vẫn không thể trả lời được.

Đàm Dịch Khiêm bộc lộ tất cả tình cảm tha thiết của mình qua lời nói, “Hạ Tử Du, anh chỉ muốn em hiểu rằng, cho tới ngày hôm nay, người đang mong mỏi chờ đợi không phải là em mà anh mới chính là người vẫn luôn đợi chờ em. . . . Anh không muốn mình trở thành người đặc biệt gì đó ở trong mắt của ai khác, mà anh chỉ muốn mình là một người đặc biệt ở trong mắt em mà thôi!”

Hoàn cảnh lãng mạn như thế.

Chiếc nhẫn cưới này.

Lời cầu hôn chân thành tha thiết như thế.

Cùng với tình yêu sâu nặng của người đàn ông này.

Hạ Tử Du cắn cắn môi, trong tích tắc quanh viền mắt cô đã mờ hơi nước.

Lần này Đàm Dịch Khiêm dùng giọng chuẩn và rõ, anh trầm giọng hỏi cô, “Hạ Tử Du, em có bằng lòng lấy anh không?”

Nước mắt từ hốc mắt Hạ Tử Du lăn dài xuống. . . .Chỉ trong nháy mắt Hạ Tử Du đã hiểu ra nguyên nhân mà anh muốn đưa cô đến hôn lễ này.

Giáo đường, thảm đỏ, luật sư, Mục Sư.

Cô rất cảm động, rất thích.

Đàm Dịch Khiêm vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng nhiên, Hạ Tử Du ngồi thụp xuống nhào vào lòng Đàm Dịch Khiêm, nức nở nói, “Em đồng ý, Đàm Dịch Khiêm.”

“Chúc mừng tổng giám đốc!”

Giọng nói của Aston kèm theo tiếng vỗ tay đúng lúc này vang lên.

Hạ Tử Du nhận bó hoa tươi, thẹn thùng ôm lấy Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu xuống hôn cô gái bé nhỏ trong ngực mình, dịu dàng nói, “Rèn sắt nhân lúc còn nóng, kết hôn luôn nhé?”

Hạ Tử Du ngược mắt nhìn về phía giáo đường. Cho dù từ khoảng cách rất xa, cô vẫn có thể nhìn thấy vị nữ Mục Sư trẻ tuổi xinh đẹp ấy đang cười với cô.

Hạ Tử Du không dám tin mà hỏi, “Bây giờ cũng được nữa á?”

Đàm Dịch Khiêm gạt đầu, “Dĩ nhiên.”

Hạ Tử Du chần chừ mất mấy giây.

Đàm Dịch Khiêm lo lắng nói, “Không cho phép em đổi ý, em đã đồng ý lấy anh rồi đấy.”

“Em sẽ không đổi ý, nhưng mà.”

“Em còn điều gì không hài lòng về quang cảnh của buổi hôn lễ này sao?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Không, em thích chỗ này lắm, thích tất cả những thứ anh đã làm vì em. Hôn lễ như thế này là ước mơ từ bấy lâu nay của em, cũng là điều chỉ có trong mỗi câu chuyện cổ tích mà bất cứ cô gái nào cũng đều mơ thấy trong giấc mơ của mình.”

Đàm Dịch Khiêm không nhịn được lại hôn lên gương mặt cô, “Vây em còn băn khoăn cái gì?”

Hạ Tử Du từ từ cúi đầu đưa mắt nhìn xuống trên người mình, ngập ngừng nói ra, “Giáo đường là một nơi rất thiêng liêng. Em ăn mặc thế này. . .” Không mặc đúng nghi thức cũng không sao, nhưng điều đáng nói là khi này cô vừa bị nước biển làm cho ướt hết rồi, bây giờ nhìn lại thật là nhếch nhác không chịu nổi.

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ, thật ra thì đã sớm đoán được suy nghĩ này của cô gái nhỏ ở trong lòng.

Anh nói, “Vợ yêu à, ngẩng đầu lên nhìn xem.”

“Dạ?”

Lúc này trong tay Aston đang cầm một chiếc hộp đựng áo cưới xuất hiện trước mặt Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du quá đổi kinh ngạc, “Cái này.”

“Đây là áo cưới mà anh đã nhờ một nhà thiết kế người Nhật đặc biệt làm riêng cho em, anh tin rằng em sẽ thích nó.”

Aston mỉm cười nói, “Bà tổng giám đốc, phòng thay quần áo ở lối bên kia, xin mời.”

Nhìn bộ váy cưới trắng tinh ở trước mặt, trong mắt Hạ Tử Du lại lấp lánh ánh nước, “Ông xã.”

“Đi thay quần áo đi, anh ở đây chờ em.”

Không có hôn lễ xa xỉ của thế kỷ, cũng không có sự chúc phúc của cả thế giới.

Cô mặc bộ áo cưới được thiết kế giống như những quý tộc Châu Âu ở thế kỷ 18 như nàng Bạch Tuyết trong câu chuyện cổ tích khoác tay anh bước đi trên thảm đỏ.

Mục Sư đã sớm chờ ở nơi đó, trong tay cô ta cầm cuốn Kinh Thánh.

Khi đôi cô dâu chú rể đã đứng ở dưới chân chân của vị Mục Sư, sau một hồi vị Mục Sư đọc những lời chúc phúc từ Thượng Đế ban đến cho hai người, sau đó cũng hỏi một câu hỏi mà từ xưa tới nay chưa bao giờ thay đổi trong các buổi chủ trì tại hôn lễ ——

“Thưa ông Đàm Dịch Khiêm, cho dù có nghèo khó hay giàu sang, cho dù có ốm đau hay khỏe mạnh, cho dù có trắc trở hay ngăn cách, ông cũng sẽ ở mãi bên cạnh cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu thương cô ấy chứ?”

“Thưa cô Hạ Tử Du.”

Cùng với hai giọng nói “Tôi đồng ý” đồng thời được thốt ra, trên bầu trời bắt đầu tung bay đầy những cánh hoa hồng trắng.

Hai người nhìn tới nhau, cuối cùng dừng lại trên tờ giấy đăng ký kết hôn đang được Aston cầm trong tay, đôi bên cùng kiên định ký tên mình lên trên đó.

Sau khi luật sư Aston gật đầu, Mục Sư nói với Đàm Dịch Khiêm, “Chú rể đã có thể trao nhẫn cưới cho cô dâu rồi.”

Đàm Dịch Khiêm nâng bàn tay Hạ Tử Du lên, cầm lấy chiếc nhẫn mà đáng lẽ ra sớm đã thuộc về Hạ Tử Du đeo vào ngón áp út cho cô.

Mục Sư lại nói, “Cầu xin các vị Thần Linh ban phúc, để chiếc nhẫn kia trở thành bằng chứng cho lời thề vĩnh viễn của hai người, cầu chúc cho hai người từ nay trở về sau mãi luôn yêu thương nhau, mãi mãi không xa rời, ràng buộc lẫn nhau, vĩnh viễn là một đôi!”

.

Tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ đến thế.

Dưới ánh nắng chiều, Hạ Tử Du vẫn mặc chiếc váy cưới cùng Đàm Dịch Khiêm tản bộ trên bãi cát trắng mênh mông.

Hạ Tử Du tựa đầu lên bờ vai Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Ông xã, mục đích anh đến Male này là để sắp xếp cho hôn lễ sao?”

“Anh sớm nên cho em một hôn lễ như thế này.”

Hạ Tử Du lúng túng nói, “Thật ra thì đêm đó em cũng đang muốn nói với anh chuyện kết hôn.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi, “Anh biết!”

Hạ Tử Du bĩu môi, “Biết mà còn giả vờ ngủ?”

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ, “Bởi vì anh muốn tặng cho em một hôn lễ đặc biệt. Em từng nói với anh, Male là nơi mà em thích nhất, cho nên anh mong rằng hôn lễ của chúng ta có thể tổ chức ở nơi mà em thích nhất. . . .Hòn đảo này được cho là đảo đẹp nhất của Maldives, xưa nay chính phủ Male vẫn luôn mong muốn có thể khai thác được hòn đảo này để kinh doanh, vì vậy trước kia cũng từng có người nghĩ đến việc xây dựng giáo đường ở đây, hấp dẫn mọi người trên khắp thế giới có thể đến nơi này đăng ký kết hôn. Nhưng có một khuyết điểm duy nhất là, trong một năm thì có đến tám tháng hòn đảo này sẽ bị nước biển bao phủ mất hai phần ba, mà giáo đường xây dựng ở đây bị ngậm nước biển mất bốn tháng sẽ mất đi giá trị thương mại, cho nên chính phủ mặc dù đã xây dựng giáo đường nhưng cuối cùng cũng đành phải dỡ bỏ, thật sự là bởi vì thương nhân đến đây đầu tư cũng không nhiều.”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc hỏi, “Nói vậy giáo đường đó là anh bỏ tiền ra tu sửa lại hả?”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt sang cứng chiều nhìn vợ yêu, “Em thích thì là được rồi.”

Hạ Tử Du nhụt chí hỏi lại, “Vậy đã tốn rất nhiều tiền đúng không?”

Đàm Dịch Khiêm cười cười, “Ngàn vàng khó mua được một nụ cười của em, đáng giá mà.”

Hạ Tử Du nhú mày lăm lăm nói, “Quá lãng phí. . . .Anh nói hòn đảo này một năm thì có hết tám tháng bị nước biển bao phủ, vậy giáo đường kia cũng chỉ có thể để được bốn tháng.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn cười cười, “Chẳng lẽ em không nỡ bỏ giáo đường đó đi, muốn gả cho anh lần nữa sao?”

Hạ Tử Du cúi đầu sượng sùng nói, “Không phải vậy.”

Đàm Dịch Khiêm dừng bước ôm lấy bờ eo thon thả của Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Vợ yêu, cảm ơn em đã cho anh cơ hội được chăm sóc em.”

“Nói chuyện với anh càng ngày càng cảm thấy sến thật đấy.” Nhưng mà cô rất thích.

“Thứ lớn nhất mà ông trời ban thưởng cho anh không phải là sự giàu có hay tài giỏi mà chính là đã để cho anh gặp được em. Nói thật, đã bao nhiêu năm qua đi rồi, anh chưa bao giờ dám nghĩ đến nếu như không có em thì cuộc sống của anh sẽ ra sao đây.”

Khi Đàm Dịch Khiêm vừa nói xong câu này thì vành mắt của Hạ Tử Du lại lần nữa đỏ hồng lên, cô nức nở nói, “Đồ đáng ghét, người ta vừa mới khóc xong.”

“Bà xã, anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh Dịch Khiêm.”

Kiêng chân lên, Hạ Tử Du vòng tay ôm lấy cổ Đàm Dịch Khiêm và chủ động hôn anh.

Rồi Bỗng nhiên Hạ Tử Du buông Đàm Dịch Khiêm ra, giống như vừa mới nhớ ra chuyện gì đó, cô lui về sau một bước rất nghiêm túc hỏi, “Nè, tổng giám đốc Đàm, dường như em đã bị anh dụ dỗ đến mức lú lẫn

luôn rồi, cưới thì cũng đã cưới rồi, nhưng vẫn còn một vấn đề chưa được giải thích rõ ràng đây. . . . Cái người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp bên cạnh anh ở Male là ai?”

Đàm Dịch Khiêm nhàn nhã cười nói, “Vừa nãy em cũng đã được nhìn thấy rồi còn gì.”

Hạ Tử Du nghi ngờ suy nghĩ một lúc, sau đó mới nghĩ ra cô gái trẻ xinh xắn trong giáo đường khi nãy, “Đó là nữ Mục Sư ấy hả?”

“Cô ấy là nữ Mục Sư duy nhất ở Male này.”

Hạ Tử Du thở phào nhẹ nhõm.

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du cười nói, “Xem ra cơn ghen của bà xã anh càng ngày càng lớn nhỉ. . . . Vừa nãy còn nói anh là người không có lương tâm, đã tin nhầm người rồi, còn nói anh không có nhân tính.”

Hạ Tử Du lập tức khoác vào cánh tay của Đàm Dịch Khiêm cười hì hì nói, “Em có nói sao.”

Đàm Dịch Khiêm ra vẻ trầm ngâm, “Để anh nghĩ lại xem nào, hình như còn có.”

Để Đàm Dịch Khiêm khỏi phải lật lại chuyện cũ, Hạ Tử Du nói lảng sang chuyện khác, “Đúng rồi, ông xã, lâu như thế mà anh vẫn không nói chuyện kết hôn với em, có phải là vì anh đợi đến ngày nước biển rút đi, để chúng ta có thể đến nơi này tổ chức hôn lễ có phải không?”

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói.

Chính xác là như thế, thật ra mấy ngày mà Dịch Khiêm đến Male, cũng chính là những ngày nước biển đã rút đi, anh vẫn luôn ở trên đảo giám sát công trình sửa chữa thánh đường.

Ánh chiều tà kéo dài hình bóng hạnh phúc của Đàm Dịch Khiêm nắm tay Hạ Tử Du sóng vai chậm rãi bước đi trên bãi cát trắng

Xa xa, một đôi nam nữ đứng trên bãi biển nhìn bọn họ.

Đàm Tâm chính là người thốt lên đầy xúc động, cô ước mơ nói, “Tử Du thật hạnh phúc, Dịch Khiêm thật yêu thương cô ấy, nghe nói tấm thảm hoa hồng đỏ kia vốn đã bị sóng biển đánh cho lẫn lộn vào rất nhiều những hòn đá nhỏ, chính tay Dịch Khiêm đã tự tay nhặt những viên đá ấy ra, cho nên bàn tay đã bị những góc cạnh sắc nhọn của mấy hòn đá ấy làm cho bị thương”

Robert không nói gì, chỉ là lẳng lặng đứng ngóng nhìn bóng dáng màu trắng người ấy đi càng lúc càng xa.

Đàm Tâm quay mặt nhìn sang Robert, “Có lẽ vĩnh viễn Tử Du cũng sẽ không biết, anh vẫn luôn âm thầm bảo vệ cho cô ấy.”

Robert không vẫn nói gì, ánh mắt luôn dõi theo nhìn chăm chăm không rời hình bóng đã đi rất xa kia.

Đàm Tâm nuốt sự ghen ngào vào lòng hít một hơi thật sâu, sau đó lại ngược mắt lên ngắm nhìn Robert, cô bình tĩnh nói, “Robert, cảm ơn anh đã cho em khoảng thời gian nửa năm tốt đẹp ấy. . . . Em đã mãn nguyện rồi.”

Cho đến khi hình bóng của Hạ Tử Du đã hoàn toàn biến mất, lúc này Robert mới chuyển ánh mắt nhìn sang Đàm Tâm, ôn hòa nói, “Anh thật xin lỗi.”

Đàm Tâm gật đầu, “Anh không cần phải nói câu ấy với em, anh biết đấy em chưa bao giờ trách anh. Thật ra thì, nếu như không phải nhờ anh, em cũng sẽ không biết rằng thích một người không nhất thiết phải ở bên cạnh người đó, chỉ cần là có thể đứng từ xa nhìn thấy người đó, biết rằng người đó có được cuộc sống hạnh phúc thì bản thân mình cũng cảm thấy rất thỏa mãn rồi.”

Robert lại chuyển tầm mắt nhìn tới nơi chân trời phía xa xăm, “Đi thôi!”

Đàm Tâm lặng lẽ đi theo sau lưng Robert.

Chiếc ca nô đang đỗ ở bờ biển, Đàm Tâm giúp Robert đẩy chiếc ca nô xuống nước.

Robert nổ máy chờ đợi Đàm Tâm.

Thế nhưng Đàm Tâm vẫn đứng tại trên bờ cát, mỉm cười nói với Robert, “Em nghĩ em và anh đã không còn chung một đường nữa rồi Em sẽ bảo người của khách sạn đến đón em, anh cứ đi trước đi!”

Robert vẫn nói chuyện nhẹ nhàng ôn hòa như trước, “Để anh đưa em về khách sạn!”

Đàm Tâm lắc đầu, “Không, chúng ta chia tay ở nơi này thôi. . . .Hẹn gặp lại.”

“Vây em bảo trọng.”

“Ừ, anh cũng thế.”

Khi Robert lái chiếc ca nô rẽ nước lao đi tạo nên bọt sóng tung lên trắng xóa, còn Đàm Tâm chỉ có thể đứng nhìn bóng dáng mờ ảo của Robert sau làn sóng trắng, Đàm Tâm che miệng ngồi thụp người xuống đất bật khóc nức nở.

.

Bên này, Hạ Tử Du cũng lảng thoảng nghe thấy được tiếng ca nô nổ máy rời đi.

Hạ Tử Du quay đầu lại nhìn mặt biển yên tĩnh ở phía sau nhưng lại chẳng nhìn thấy gì.

Hạ Tử Du không nhin được mà quay sang hỏi chồng mình bên cạnh, “Ông xã này, trên đảo này ngoại trừ chúng ta Mục Sư và Aston ra, còn có người khác ở nữa sao?”

“Sao thế?”

“Hình như em nghe thấy tiếng có người lái ca nô rời khỏi đảo. . . .” Vừa nói Hạ tử Du lại liếc mắt nhìn ra phía biển.

Đúng lúc này, Đàm Dịch Khiêm chợt nghĩ đến Robert.

Thật ra thì một ngày trước anh đã biết Robert đáp máy bay từ Riyadh tới Male rồi.

Đàm Dịch Khiêm không nhin được mà ôm Hạ Tử Du thật chặt, hôn nhẹ lên môi cô thì thầm nói, “Người đó chắc là Aston, hình như cậu ta muốn đưa Mục Sư về thì phải.”

“Ồh. . . . Ông xã, vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Đi đến nơi có thể ngủ.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Chỗ ngủ?”

Đàm Dịch Khiêm hơi nhếch môi cười, giọng nói vô cùng mờ ám, “Vợ yêu à, hình như em quên rồi, tối nay mới là đêm tân hôn của chúng ta. . . . Không quay về khách sạn, chẳng lẽ em muốn chúng ta ở đây.”

Hạ Tử Du vừa què vừa xấu hổ, “Đàm Dịch Khiêm, anh có thể đừng có lúc nào cũng đem cái chuyện ấy ra mà nói được không hả? Cảnh sắc lãng mạn thế này, anh không thể đi dạo trên đảo với em thêm một lúc được ư?”

“Không thể, bà xã à.”

“Ái!”

Ngay sau đó Đàm Dịch Khiêm đã nhắc bóng Hạ Tử Du lên.

Hạ Tử Du cứ tưởng rằng anh sẽ đưa cô về khách sạn, nhưng không ngờ anh đã sớm chuẩn bị sẵn một chiếc du thuyền cao cấp đỗ ở gần đó.

Bây giờ anh đang bế cô đi về chiếc du thuyền đấy.

“Ấy, ông xã, giờ chúng ta đi về khách sạn kia mà, hay là.”

“Ồi.”

Hạ Tử Du bị người đàn ông nào đó thả lên chiếc giường to lớn ở bên trong du thuyền, ngay lúc này thì cô đã hiểu tối nay anh chọn nơi nào để ngủ rồi.

Đối với anh mà nói thì đây đúng là vừa dễ dàng nhanh chóng lại rất tiện lợi.

.

Qua rất nhiều năm về sau, mỗi khi Hạ Tử Du nhớ lại đêm tân hôn mà cô và anh đã trải qua ở bờ biển Male. Mặc dù nhi đồng không nên chiêm đa số, mặc dù có vài chuyện khôi hài xảy ra không ngờ trước được, thì đó thực sự là một đêm tân hôn tuyệt vời mà suốt cuộc đời này cô rất khó có thể quên được!

254. Chương 254 : ‘lần Đầu Tiên’ Vào Năm Ấy Của Đàm Dịch Khiêm

Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du chỉ ở lại Male một tuần rồi sau đó quay lại Los Angeles!

Đàm Dịch Khiêm đương nhiên là không bằng lòng trở về, đúng ra thì Hạ Tử Du cũng muốn ở lại Male thêm mấy ngày nữa, nhưng trong lòng cô cứ luôn nhớ đến ba đứa con của mình ở nhà, vì thế đành buộc lòng phải kết thúc thời gian hưởng tuần trăng mật ngắn ngủi.

.

Vừa về tới nhà, mấy ông bà già ở nhà cười đến híp tít mắt vây quanh hỏi han ân cần.

“Tiểu Du à, hôn lễ được tổ chức ở trên đảo đúng không? Chắc là rất đẹp ha?”

“Đúng ra phải ở lại chơi thêm nữa à, mấy đứa nhỏ ở nhà cứ để ông bà chúng nó chăm sóc cũng được mà.”

Hạ Tử Du bị mấy ông bà vây quanh hỏi không ngớt, cũng không biết nên trả lời cái nào trước, nhưng trong hai mắt cô ý xuân sáng ngời, tâm tình ngọt ngào đến tận tim gan đã cho mấy ông bà lão ở nhà một đáp án rõ ràng.

Đàm Dịch Khiêm ôm eo Hạ Tử Du quan tâm hỏi, “Có mệt không? Em có muốn lên lầu nằm nghỉ một chút không?”

Hạ Tử Du nhỏ giọng nói, “Em muốn đi xem các con trước.”

Bà Đàm trả lời, “À, Ngôn Ngôn thì đi học rồi, có lẽ chút nữa mới về, con đi xem KK và ViVi trước đi, có lẽ bây giờ hai đứa nhỏ vẫn còn đang ngủ trong nôi đấy.”

“Vậy em đi đây.”

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười gật đầu, “Ừ.”

Không dần được nổi nhớ mong các con, Hạ Tử Du chạy như bay lên lầu hai.

Nhóm ông bà lão vốn cũng đang định đi lên theo Tử Du lên lầu hai nhưng không ngờ ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm mặt lạnh như tiền hỏi, “Chủ kiến làm cho Tử Du ghen rồi bay đến Male là của ai?”

Mấy ông bà ngay lập tức đứng sững người đưa mắt nhìn nhau.

“Ba, mẹ hai người theo con đến phòng sách! !”

Sau khi nói xong câu này, Đàm Dịch Khiêm nghiêm nghị lạnh lùng quay người đi.

Vợ chồng họ Đàm sững sờ liếc mắt nhìn nhau.

Bà Hạ ngờ vực hỏi, “Sao Dịch Khiêm có thể thay đổi sắc mặt nhanh như thế chứ?”

Bà Đàm nhụt chí nói, “Tôi nghĩ là do chủ kiến của chúng ta nghĩ ra đó có vấn đề rồi.”

Bà Hạ trợn tròn mắt, “Không thể nào? Tôi đã xem ảnh của Aston gửi cho chúng ta, Dịch Khiêm và Tiểu Du ở Male ngọt ngào như thế vẫn đề ở đâu ra chứ?”

Lông mày của ông Đàm nhăn nhúm lại, “Tôi biết ngay mà, ý tưởng của hai người nghĩ ra đúng là chẳng có chút đáng tin cậy nào.”

Bà Đàm trợn mắt lườm ông, “Lúc tôi đưa ra ý tưởng này ông cũng tán thành còn gì, sao bây giờ lại phải sạch trách nhiệm như thế chứ?”

Bị đuối lý, ông Đàm ngay lập tức đẩy xe lăn đi đến phòng làm việc, “Mau đi thôi, Dịch Khiêm đang chờ đấy.”

Sau khi hai vợ chồng ông Đàm đi tới phòng sách, bà Hạ vỗ ngực thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Vừa đúc đầu vào phòng sách liền bị Đàm Dịch Khiêm lớn tiếng nói, “Hai người cộng lại cũng đã hơn một trăm tuổi rồi, sao có thể nghĩ ra cái chủ kiến ấu trĩ như thế chứ?”

Hai ông bà Đàm đều ngượng ngùng cúi đầu.

“Hai người có biết là suýt chút nữa thì hai người đã phá hỏng hết toàn bộ kế hoạch của con rồi hay không?”

Hai vợ chồng ông Đàm vẫn cúi đầu.

“Mấy chuyện vớ vẩn như thế lần sau trước khi làm ba mẹ hãy suy nghĩ kỹ dùm con, có rãnh rồi thì bồng mấy đứa cháu ra mà phơi nắng đi.”

—

Bà Hạ đứng bên ngoài phòng sách khoảng chừng một mét, nghe thấy hai ông bà Đàm lần lượt bị con trai nói cho một trận bà cũng sợ hết hồn hết vía.

Hạ Tử Du lên xem mấy đứa nhỏ xong thì đi xuống nhà, cô đang định cảm ơn mấy ông bà ở nhà đã giúp cô chăm lo cho bọn trẻ trắng trẻo mập mạp ra, nhưng đột nhiên phát hiện mấy ông bà cũng không còn ở trong phòng khách.

Hạ Tử Du khó hiểu đang muốn tìm người giúp việc để hỏi thăm, tình cờ lại nhìn thấy bà Hạ đứng bên ngoài phòng sách.

Hạ Tử Du đi tới gọi, “Mẹ.”

Bà Hạ sợ hết hồn, “Ồ, Tử Du.”

“Sao mẹ lại đứng ở đây?”

“Mẹ.”

Đúng lúc này cửa phòng sách mở ra, vợ chồng ông bà Đàm mặt mày buồn xo cũng đang đi ra.

Nhìn thấy hình ảnh đó của hai người Hạ Tử Du vội bước tới dìu đỡ bà Đàm, “Ba mẹ, mọi người làm sao thế?”

Vợ chồng họ Đàm lần lượt quay đầu lại nhìn cửa phòng sách nhưng không nói gì.

Bà Hạ áy náy nói, “Ông bà thông gia, thật xin lỗi, cách này là do tôi nghĩ ra đầu tiên, khiến hai người bị trách, tôi.”

Bà Đàm rộng lượng nói, “Chị đừng nói thế.”

Hạ Tử Du không hiểu đang xảy ra chuyện gì, trong lòng lo lắng không kiềm được đành hỏi bà Hạ, “Mẹ, đã có chuyện gì thế ạ?”

Bà Hạ thấy Hạ Tử Du căng thẳng, ngay sau đó liền đem sự việc kể rõ từ đầu tới đuôi cho Hạ Tử Du nghe.

Sau khi Hạ Tử Du nghe xong cũng vô cùng ngỡ ngàng, “Con cứ tưởng niềm vui bất ngờ ấy là do Dịch Khiêm sắp xếp chứ.”

Hạ Tử Du còn chưa dứt lời, Đàm Dịch Khiêm đã lật người trở lại đè lên cô lần nữa, hơi thở hỗn loạn nói, “Anh muốn em, muốn một cách thực sự!”

Lúc anh đè lên người cô, cô cũng cảm nhận được rất rõ ràng cái vật nóng bỏng ấy của anh đang chọc vào đùi mình.

Hạ Tử Du hoảng hồn thốt lên, “Hay là để em giúp anh nhé.” Vừa nói liền muốn giúp anh giải quyết giống như lần trước.

Ai ngờ lúc này Đàm Dịch Khiêm bắt lại bàn tay của Hạ Tử Du, không vui nói, “Anh không muốn dùng lại chiêu này nữa!”

“Nhưng mà bác sĩ nói bây giờ vẫn chưa thể được.”

Đàm Dịch Khiêm vui vào gáy Hạ Tử Du, giọng đã khàn đến mức không còn nghe rõ, “Không nhất định phải chờ chờ đến ba tháng hoặc sáu tháng, bác sĩ nói là tùy theo tình huống của từng bệnh nhân mà quyết định, em bây giờ được rồi mà.”

Biết Đàm Dịch Khiêm đã rất cố gắng kiềm chế, Hạ Tử Du nhẹ nhàng nâng gương mặt Đàm Dịch Khiêm lên dụ dỗ nói, “Ông xã à, anh nhẫn nhịn thêm một tí nữa đi, em hứa với anh, chờ đến khi hết ba tháng em sẽ đền lại cho anh.”

Đàm Dịch Khiêm không cho thương lượng, “Anh không đợi được nữa.” Dứt lời liền tách hai chân cô ra.

“Ông xã ——”

Đàm Dịch Khiêm không vui nói, “Hạ Tử Du, đây là nghĩa vụ làm vợ của em.”

Hạ Tử Du rất là tủi thân nói, “Em đâu có nói là em không làm. . . .Làm cái nghĩa vụ này đâu, nhưng mà anh không nghe lời bác sĩ nói sao, chỉ có ba tháng mà cũng không nhịn được, huống chi người ta còn đồng ý giúp anh làm cái kia rồi mà.”

Nói đến “giúp anh”, cô lập tức liền nhớ đến đêm tân hôn ở trên du thuyền.

Có trời mới biết, đêm hôm đó cô mệt đến mức nào.

Đêm hôm đó anh như uống phải thuốc bổ ấy, cả đêm không ngừng nghỉ.

Cô giúp anh lần thứ nhất, anh ngủ chưa được mấy phút, lại tiếp tục đánh lấy cô.

Sợ anh không khống chế được, cô lại giúp anh.

Cứ như vậy, ông trời con nào đẩy trải qua một đêm tân hôn rất ư là thoải mái, còn cô lại đến gần sáng mới ngủ được.

Cái đêm tân hôn đó đúng là chẳng có gì đáng để kỉ niệm, nhưng mà sáng sớm ngày hôm sau, anh bạn Đàm nào đấy giống như muốn bồi thường lại cho cô nên đã làm một chuyện khiến cô vô cùng cảm động.

Cô vẫn nhớ rõ lúc đó trời vừa mới tờ mờ sáng, anh bạn Đàm ấy đã ôm cô ngồi yên lặng ở phía trước chiếc du thuyền.

Cô mơ mơ màng màng tựa vào ngực anh, cũng không rõ lắm anh đang muốn làm cái gì.

Ngay sau đó, cô đã nhìn thấy mặt biển lấp lánh ánh sáng của những cơn sóng nhỏ trong vạt dập dềnh. . . .

Cô bị những tia sáng đó làm cho kinh ngạc đến ngây ra, hoàn toàn tỉnh táo thoát khỏi cơn buồn ngủ.

Thì ra mục đích anh ôm cô đến đây là để ngắm nhìn giây phút mặt trời mọc lên từ mặt biển.

Cô kinh ngạc đến sững sờ, lần đầu tiên cảm thấy mặt trời cách mình gần đến như vậy, tròn như thế, to như thế, nó tỏa ra một thứ ánh sáng vô cùng ấm áp mềm mại lại hiền hòa.

Nó giống như một thiếu nữ đang dần dần để lộ gương mặt đỏ hồng, thẹn thùng xinh đẹp, không có cách nào để hình dung được.

Cô còn nhớ rõ lúc đó anh đã nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cô, nhưng lại không nói câu nào cả.
Cô lập tức cảm động đến không biết phải làm gì, nước mắt cứ thế thi nhau xoành xoạch rơi xuống.
Cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ nhớ tất cả những gì mà cô đã nói

Cô nhớ mình đã từng nói với anh, hình ảnh trời chiều khi hoàng hôn buông xuống ở Male rất đẹp, nhưng nghe nói là hình ảnh mặt trời mọc lên từ mặt biển ở Male còn đẹp hơn gấp mấy lần.

Câu nói đó cô không nhớ mình đã nói với anh khi nào, nhưng cô có thể khẳng định thời điểm mình nói câu đó cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi.

Nhưng cũng chính nhờ cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp đó đã khiến cho cô vĩnh viễn khắc ghi điều tốt đẹp mà anh từng mang đến cho cô.

Hạ Tử Du vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ mà lại quên mất tình cảnh hiện tại của mình.

Vào lúc cô vừa hoàn hồn trở lại thì anh đã không còn kiên nhẫn được nữa mà xông thẳng tiến vào.

“Ừm.”

Không thềm để ý đến hậu quả về sau, lúc này cứ mặc cho dục vọng nhấn chìm, anh dừng lại trong cơ thể cô, hôn lên vành tai cô đồng thời cũng thì thầm bên tai cô, “Bà xã, anh sẽ cẩn thận không để em bị thương đâu.”

Nhìn những giọt mồ hôi lớn tuôn ra trên trán anh, cô biết anh đã kiềm chế quá sức lắm rồi.

Thấy vẻ mặt ngẩn ra của cô anh lo lắng hỏi, “Sao thế? Có phải thấy khó chịu ở chỗ nào rồi không?”

“Không phải.”

Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không nghĩ tới, giây phút này Hạ Tử Du đã vòng chân lên hông anh lại còn kẹp chặt lấy anh.

Anh vui sướng, “Em.”

“Em cũng rất muốn anh.”

Dường như ngay trong khoảnh khắc Hạ Tử Du vừa dứt lời thì Đàm Dịch Khiêm đã ra sức chuyển động trong cơ thể cô.

-

Sau khi kết thúc, Hạ Tử Du tựa lên cánh tay chắc khỏe của Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du kéo qua chặn đắp lên người, hô hấp hỗn loạn vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên những sợi tóc thấm ướt mồ hôi của cô, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Ông xã nè, có một chuyện mà xưa nay em vẫn luôn rất muốn hỏi anh. . . . Trước kia thực sự là em không dám hỏi anh, nhưng bây giờ chúng ta đã là vợ chồng rồi, là bạn đời của nhau trên thế giới này, em nhận thấy rằng giữa chúng ta nên thẳng thắn với nhau, cho nên, em muốn hỏi anh.”

Lông mày của Đàm Dịch Khiêm nhíu xoắn lại, “Hử?” Giữa họ còn có bí mật gì chưa nói rõ hay sao?

Hạ Tử Du lấy đầu ngón tay ấn ấn nhẹ lên ngực Đàm Dịch Khiêm, lí nhí hỏi, “Anh có còn nhớ cái khách sạn ‘Tứ Quý’ mà ngày trước chúng ta gặp nhau hay không.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên trán Hạ Tử Du, “Sao anh có thể quên được.”

Hạ Tử Du ngượng ngùng nói ra, “Anh lúc đó đúng là xấu xa.”

Chỉ cần một cái liếc mắt Đàm Dịch Khiêm cũng biết được Hạ Tử Du đang quanh co lòng vòng không biết nên làm sao để đi vào vấn đề chính, dứt khoát hỏi thẳng cô, “Bà xã, em muốn hỏi gì?”

Hạ Tử Du nhìn gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm mà hai gò má cô đỏ lựng, lắp bắp nói, “Thôi được, em là muốn hỏi anh, cái đó. . . .Lúc em biết anh thì anh có vẻ như là người đã từng trải qua hàng

trăm trận rồi vậy, nhưng trước kia em có nghe Robert kể lại hình như anh cũng không có hay gần gũi với một phụ nữ nào cả, vậy anh. . .” Ánh mắt Hạ Tử Du trượt từ vòng eo mạnh khỏe của anh xuống tới chỗ nửa người dưới.

“Em hỏi cái này để làm gì.”

Hạ Tử Du nhìn lên anh, “Em muốn biết mà! ” Đây thực sự là điều mà từ trước tới nay cô vẫn luôn thắc mắc.

Đàm Dịch Khiêm im lặng không nói.

“Ông xã, nói đi, nói đi mà, người ta rất muốn biết thật mà. . .” Hạ Tử Du lắc lắc người anh, “Mau nói cho em biết đi!”

Đàm Dịch Khiêm nhắm mắt lại, “Chồng em mệt rồi, lúc khác nói sau.”

“Em không chịu đâu. . .” Sau đó Hạ Tử Du nhú mày hỏi, “Bây giờ anh có chịu nói không?”

Đàm Dịch Khiêm vẫn không mảy may nhúc nhích.

“Này! Đàm Dịch Khiêm!” Hạ Tử Du nhướng cao hàng mi dài nhìn anh, sau đó dừng dừng hỏi, “Anh không chịu nói có phải là vì anh sợ em sẽ trách anh trước kia có quan hệ với phụ nữ khác đúng không. . . .Em thề với anh, em sẽ không giận đâu mà. . . .Còn nữa, trước kia Robert thường xuyên ăn chơi rượu chè, anh ấy nhất định sẽ lỗi cả anh theo làm loạn, cho dù trước kia anh có chạm đến người khác, nhưng suy cho cùng thì người phụ nữ kia đối với anh cũng chẳng là cái gì cả, em đâu có gì mà phải để bụng, em chỉ là tò mò muốn biết thôi mà.”

Đàm Dịch Khiêm mở mắt ra, nhóm dậy chống tay nghiêng người quay sang nhìn cô, “Thật là em sẽ không giận chứ?”

Hạ Tử Du gật đầu thật mạnh.

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi lên cười nói, “Có chuyên gia đã từng nói, người phụ nữ lúc muốn lừa gạt người đàn ông nói những chuyện có liên quan đến quá khứ thì chắc chắn là phải kiên trì đến cuối cùng không thể nói thật với phụ nữ được.”

Hạ Tử Du bò lên người của Đàm Dịch Khiêm, nghiêm túc bắt bẻ lại, “Nhưng cũng có chuyên gia đã từng nói, nếu giữa nam và nữ không có sự thành thật thẳng thắn với nhau thì tình cảm sẽ rất dễ xảy ra vấn đề.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên môi Hạ Tử Du, “Em muốn biết thật à?”

“Ừm.”

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói.

Phát hiện ra vẻ mặt gian trá của anh, Hạ Tử Du biết mình cần phải dùng biện pháp ‘ép hỏi’ hữu hiệu hơn mới có thể bắt anh nói ra sự thật.

Kết quả là, Hạ Tử Du cúi đầu xuống thè chiếc lưỡi dài nhỏ xinh xắn vô cùng mê hoặc ra bắt đầu liếm láp từ cổ anh rồi dần xuống trước ngực gặm cắn.

Đàm Dịch Khiêm quả nhiên không chịu đựng được sự quyến rũ đó ngay lập tức trở nên cương cứng dưới sự trêu chọc của cô.

“Em là cái đồ yêu tinh.”

Đàm Dịch Khiêm lật người một cái đè lên cô lần nữa.

Ai ngờ Hạ Tử Du đã đoán trước được phản ứng của anh, cô đã sớm cầm chặt lấy “cái đó”.

Cô nhìn anh chớp chớp mắt nói, “Bây giờ anh đang bị em nắm ở trong tay rồi, em muốn anh phải thẳng thắn đối mặt mà trả lời vấn đề khi này của em.”

Đàm Dịch Khiêm cố chống chọi lại với cơ thể đang căng lên, nghiêng răng gọi tên cô, “Hạ Tử Du!”

Hạ Tử Du kiên trì nói, “Anh nói đi.”

“Buông ra!”

“Em không buông!”

Đàm Dịch Khiêm nhúu lại lông mày vì chưa được thỏa mãn dục vọng.

Hạ Tử Du cảm giác được thứ trong tay cô đang dần dần cương lớn hơn, biết rõ vật ‘cầm thú’ của anh một khi đã thức dậy thì cô tuyệt đối sẽ không khống chế được vì thế cô thừa thắng xông lên hỏi, “Anh nói mau đi.”

“Bà xã, em sẽ hối hận khi uy hiếp anh như thế đấy.”

Hạ Tử Du còn chưa kịp phản ứng, Đàm Dịch Khiêm đã đưa tay men theo bụng của cô lần mò xuống phía dưới.

“Ái!” Hạ Tử Du hét hồn thốt lên ngay lập tức liền buông bàn tay đang nắm cái kia của anh ra, dùng sức đẩy mạnh ra ngón tay như muốn sắp tiến vào đến nơi của anh.

Cũng cùng lúc đó, ngón tay Đàm Dịch Khiêm đã tiến thẳng vào.

Tiếp theo thì Hạ Tử Du đã không thể nói gì được nữa rồi, bởi vì toàn bộ quyền chủ động giờ đây đã thuộc về bên Dịch Khiêm.

.

Cuối cùng của cuối cùng chính là Hạ Tử Du bị anh ăn sạch bách, mà bộ mặt hiện tại của Đàm Dịch Khiêm lúc này chính là gian kế đã được thực hiện như ý.

Hạ Tử Du tức giận quay mặt đi đưa lưng về phía anh.

Đàm Dịch Khiêm từ đằng sau vòng tay lên ôm lấy cô dỗ dành gọi, “Bà xã.”

Hạ Tử Du không rảnh mà để ý.

“Giận sao?”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Em không nói chuyện với anh nữa, anh chỉ bắt nạt em thôi.”

Đàm Dịch Khiêm vô tội hỏi, “Anh bắt nạt em bao giờ?”

Hạ Tử Du tức đến mức quay phắt lại nhìn anh, “Anh còn dám nói là không bắt nạt em. . . .Anh chỉ cho phép quan binh phóng hỏa mà không cho dân chúng thấp đèn!”

“Nói anh nghe thử xem?”

“Anh đừng có giả ngu với em, anh thừa biết mà.”

Cô làm sao quên được trước kia anh đã ‘ép’ cô nói ra lời thật lòng như thế nào chứ? Chỉ tiếc rằng sức lực của cô không thể bằng anh, không có cách nào mà dùng được chiêu này với anh, kết quả là tiền mất tật mang.

Đàm Dịch Khiêm điểm nhẹ lên chóp mũi cô, “Được rồi, tất cả đều theo em, em hỏi anh đáp, được chưa nào?”

Nghe được sự thỏa hiệp của Đàm Dịch Khiêm lúc này Hạ Tử Du mới cảm thấy hài lòng, cô đưa tay ôm lấy Đàm Dịch Khiêm cười hì hì nói, “Vậy anh mau nói cho em biết đi!”

Đàm Dịch Khiêm không dám tin lắm hỏi lại, “Em thật sẽ không giận chứ?”

Hạ Tử Du mở tròn hai mắt ra vẻ rất bảo đảm.

Đàm Dịch Khiêm suy nghĩ một chút, sau đó ghé vào tai Hạ Tử Du thổ lộ thì thầm.

Cũng không có ai ngờ được, sắc mặt chính khí của Hạ Tử Du sau khi nghe xong lời Đàm Dịch Khiêm nói đột ngột biến đổi, đang từ trời trong nắng ấm chuyển thẳng thành mây mù vần vũ.

Hạ Tử Du lập tức quần chắn lên người ngồi bật dậy, dùng sức đẩy anh bạn Đàm Dịch Khiêm nào đó ra, bực tức nói, “Đàm Dịch Khiêm, không ngờ anh lại thực sự đã chạm vào người phụ nữ khác, hừ! !”

Đàm Dịch Khiêm vốn còn đang chưa kịp hiểu chuyện gì đột biến thì Hạ Tử Du đã nhảy luôn xuống giường, nhặt lên áo ngủ bị vứt lộn xộn trên đất nhanh chóng mặc vào.

Đàm Dịch Khiêm chống tay nhồm dầy, “Bà xã, em đi đâu hả?”

“Em sang ngủ với Ngôn Ngôn, hứ!”

Nghe vợ nói muốn sang ngủ với con gái Đàm Dịch Khiêm liền mặc áo vào nhảy xuống chạy đuổi theo.

Rầm ——

Đàm Dịch Khiêm chưa kịp bước đến ngưỡng cửa thì tiếng đóng cửa cũng cùng lúc vang lên, may mắn là Đàm Dịch Khiêm chưa bị cánh cửa nện vào cho dập mũi.

Đàm Dịch Khiêm bất đắc dĩ mở cửa phòng ra, ôn tồn đi đến trước cửa phòng của Liễu Nhiên, gõ nhẹ vào cửa, “Bà xã à, em mở cửa ra đi.”

.

Bên trong phòng, bởi vì Hạ Tử Du đột ngột xông vào trong chắn nên đã làm cho Liễu Nhiên giật mình thức giấc.

Liễu Nhiên dụi mắt hỏi, “Mẹ.”

Hạ Tử Du nhỏ giọng dỗ dành con gái, “Ngôn Ngôn ngoan, tối nay mẹ ngủ với con. . . Con ngoan ngủ đi.”

“Dạ.”

Liễu Nhiên vui vẻ giơ tay ôm lấy Hạ Tử Du, tiếp tục chìm trong giấc mơ đẹp.

Đàm Dịch Khiêm vẫn đang ở ngoài gõ cửa.

Liễu Nhiên vừa nhắm mắt lại chợt nghe thấy tiếng của ba mình, cô bé mở to mắt không chắc chắn nhìn mẹ mình, “Mẹ à, là ba đang gọi mẹ sao?”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Mặc kệ ba con!”

Liễu Nhiên nhảy cảm hỏi, “Mẹ lại cãi nhau với ba ạ?”

Hạ Tử Du cười nói, “Ba mẹ đâu có cãi nhau, mẹ chỉ muốn phạt ba ngủ một mình tối nay thôi.”

Liễu Nhiên không hiểu, “Nhưng sao phải làm vậy?”

“Bởi vì. . . .Bởi vì ba con đã làm một chuyện khiến cho mẹ rất tức giận.”

Thật ra thì cũng không phải là giận anh nữa, chỉ là khi biết trước kia anh đã từng có người phụ nữ khác thì trong lòng thấy hơi có chút khó chịu.

Nhưng khi nghĩ lại, thật ra thì anh cũng rất vô tội.

Theo như lời anh kể, năm đó Robert vẫn cứ luôn nghi ngờ anh là gay, cho nên vào một buổi tối trước khi tốt nghiệp đại học, Robert đã âm thầm gài bẫy để anh ngủ với một cô gái.

Anh luôn luôn tự chủ rất tốt, nhưng tối hôm đó Robert đã sớm bỏ thuốc vào trong rượu của anh.

Đối mặt với người phụ nữ tự dâng mình tới tận cửa, cộng thêm tác dụng của rượu và thuốc kích thích, nên đêm đó anh đã mất đi lý trí.

Dĩ nhiên, sau khi sự việc đó xảy ra ngay cả mặt mũi của cô gái kia thế nào anh cũng chẳng còn nhớ.

Sau đó Robert đã lấy chuyện này ra mà giễu cợt anh cả một thời gian dài.

Cho nên, cũng không thể trách anh được.

Liễu Nhiên rất thông cảm với ba mình nói, “Nhưng ba ở bên ngoài có một mình thật là rất đáng thương!”

Hạ Tử Du mạnh miệng nói, “Cứ kệ ba con đi!”

.

Đáng thương thay cho Đàm Dịch Khiêm, tối nay nhất định thế nào cũng một mình gối đầu khó ngủ.

Tại sao mình lại có thể tin tưởng được phụ nữ sẽ không mẫn cảm trong vấn đề nhạy cảm này chứ?

255. Chương 255 : Vợ Yêu Là Dành Để Dễ Ngọt

Bốn tháng sau.

“Mẹ, chúng ta đi thăm bà ngoại thật sao ạ?”

Hạ Tử Du ôm Liễu Nhiên đi thẳng một lèo ra khỏi nhà họ Đàm, “Ừ.”

“Chúng ta không đợi ba hả mẹ?”

Hạ Tử Du sa sầm bực tức nói, “Không cần!”

Liễu Nhiên nghiêng đầu hỏi, “Có phải ba lại chọc giận mẹ hay không?”

Lửa giận trong bụng Hạ Tử Du lại bốc lên, “Ngôn Ngôn, con nói công bằng cho mẹ nghe xem....Hai ngày trước ba nuôi con phải đính hôn, mẹ bảo ba con đưa mẹ đến Riyadh, nhưng ba con không đồng ý lại còn dám trốn tránh mẹ, càng đáng ghét hơn nữa là tối hôm qua rất khuya mới về nhà...Mẹ cũng đâu có yêu cầu gì quá đáng đâu chứ, chẳng qua mẹ nghĩ là do trước kia ba nuôi con rất quan tâm đến hai mẹ con chúng ta, ngày đính hôn của ba nuôi con chúng ta đương nhiên phải đến dự chứ!”

Liễu Nhiên gật đầu, “Dạ, cái này là ba không đúng rồi, lâu lắm rồi con cũng không có được gặp ba nuôi á...”

Có được sự đồng tình của con gái, Hạ Tử Du càng thêm tức nghẹn, “Bởi vậy, ba con bây giờ càng ngày càng không biết nghe lời, mẹ không muốn gặp ba con nữa!”

Liễu Nhiên hỏi, “Mẹ, chúng ta không mang theo KK và ViVi về thăm bà ngoại hả mẹ?”

Hạ Tử Du nổi giận nói, “Không dẫn theo bọn chúng đi đâu hết....Ngày đều mẹ cũng đều ở nhà chăm lo cho ba đứa tụi con, còn ba con thì chẳng làm cái gì cả, lại còn hạn chế sự tự do của mẹ, chọc giận mẹ. Bây giờ mẹ sẽ để hai em con ở nhà, để xem một mình ba con xử lý thế nào! !”

Thật ra thì cô chịu để hai đứa ở nhà như thế là bởi cô đã nói trước với mẹ chồng rồi, mẹ chồng cô sẽ chăm sóc hai đứa bé, nhưng cô cũng đã căn dặn mẹ chồng nếu mấy đứa mà cứ la khóc hay có đi tiểu tiện gì thì cứ gọi Đàm Dịch Khiêm về xử lý, để cho anh biết sự buồn bực phiền não mỗi ngày khi ở nhà của cô.

Liễu Nhiên ngây thơ nói, “Nhưng mà ba đâu có biết chăm sóc cho em trai đâu?”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên chui vào trong xe riêng đã đỗ trước cổng, tức giận nói, “Không thể làm được vậy thì đúng rồi, như thế thì ba con mới biết nỗi khổ của mẹ.”

Liễu Nhiên ồm lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

Sau đó Hạ Tử Du liền dặn chú tài xế, “Chú Chung, đến biệt thự mẹ cháu đi ạ.”

“Vâng, cô chủ.”

Tài xế mới vừa nổ máy, ai ngờ hai vệ sĩ cao lớn đã chặn trước đầu xe.

Tài xế nhìn hai người to cao trước mặt, không tránh được khó xử, “Ài, cô chủ, bọn họ.”

Hạ Tử Du hạ cửa kính xe xuống, nhíu mày nói với mấy người vệ sĩ, “Tránh ra!”

Một trong hai vệ sĩ đi đến cạnh cửa xe cô, cung kính nói, “Thưa bà tổng giám đốc, xin cô đừng làm khó bọn cấp dưới chúng tôi mà.”

“Mấy anh là cấp dưới của Cảnh Nghiêu đúng không? Mấy anh dám cản đường tôi như thế, mấy anh không sợ tôi bảo Cảnh Nghiêu sa thải mấy anh sao?” Hạ Tử Du hù dọa bọn họ.

“Ày da, mọi người đều biết cô chủ là người tốt bụng như thế nào mà, cô chủ làm sao có thể không hiểu lý lẽ mà bảo ông chủ sa thải bọn chúng tôi a. . . .” Bất kỳ ai cũng biết Hạ Tử Du tuy là mợ chủ trong nhà họ Đàm nhưng cô là người rất hiểu biết lý lẽ, từ trên xuống dưới nhà họ Đàm không ai mà không nói cô vừa xinh đẹp rộng rãi mà tính tình còn rất là tốt bụng.

“Các người cứ thử xem sao, tôi sẽ gọi điện ngay bây giờ đây.”

Hạ Tử Du chỉ vừa mới giả vờ lấy ra điện thoại bấm đại vào dãy số nào đó thôi, vậy mà hai vệ sĩ lập tức để lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hạ Tử Du đưa di động lên tai nghe, gất giọng quát lên, “Còn không mau tránh ra!”

Hai người vệ sĩ lo sợ bị mất việc, lúc này chỉ đành đứng sang một bên, dĩ nhiên bọn họ không dám làm trái lệnh của cấp trên, buộc lòng phải lái xe đi theo phía sau xe của Hạ Tử Du để bảo vệ cho cô.

—
“Bà chủ, bà chủ, cô chủ đã về rồi.”

Dì Lưu vừa nhìn thấy Hạ Tử Du liền xúc động chạy ngay vào trong nhà gọi bà Hạ.

Bà Hạ hiện đang ở trên tầng hai, nghe thấy tiếng gọi của dì Lưu cũng ba chân bốn cẳng đi nhanh xuống nhà.

“Mẹ.”

“Bà ngoại.”

Bà Hạ ngồi xuống bệ lên Liễu Nhiên đang chạy vào trong lòng mình.

Bà Hạ cưng chiều ôm hôn Liễu Nhiên đã mấy tuần không gặp nhưng dường như có vẻ cao lớn hơn nhiều, “Cháu gái ngoan, có nhớ bà ngoại không?”

“Ngôn Ngôn nhớ bà ngoại lắm, nhưng tại mấy chủ nhật lần trước thầy giáo đều bảo phải chăm chỉ học tập, cho nên không đến thăm bà ngoại được ạ.”

Bà Hạ vui mừng nói, “Ừ, Ngôn Ngôn của chúng ta thật là giỏi nha, nghe nói lần thi nào cũng xếp hạng nhất đứng đầu toàn trường đó hả...”

Liễu Nhiên vui vẻ gật đầu.

Hạ Tử Du cười nói, “Mẹ, ba mẹ chồng con ngày nào cũng khen con bé thông minh, bây giờ mẹ mà khen con bé nữa, con thấy con bé sắp bị mấy ông bà làm hư mất rồi!”

Bà Hạ ôm Liễu Nhiên ngồi xuống ghế sofa, “Mẹ nghe bà thông gia nói Dịch Khiêm hồi còn bé cũng rất thông minh, Ngôn Ngôn nó thông minh như thế nhất định là giống ba rồi.”

Hạ Tử Du vừa nghe xong mấy lời này liền xụ mặt không vui, cô ngồi xuống cạnh bà Hạ phản bác, “Mẹ, hồi còn bé con cũng rất là thông minh mà, con nhớ lúc con đi học cũng thường xuyên đứng nhất trường đấy.”

“Vậy sao? Có lẽ mẹ già nên đã quên rồi. . .”

“Ồ. . .” Tại sao chuyện tốt gì anh cũng chiếm hết chứ?

Lúc này dì Lưu cũng chen vào góp lời, “Cô chủ à, sao cô lại về đây có một mình vậy, tổng giám đốc Đàm không cùng về với cô sao?” Dì Lưu nhìn ngó ở cửa ra vào một lúc lâu, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm đâu cả.

Vừa nghe đến cái tên Đàm Dịch Khiêm này, mặt mày Hạ Tử Du liền xụ xuống, “Ai cần anh ấy đưa về chứ, đâu phải là con không biết đường về nhà đâu!”

.

Nửa tiếng sau.

“Dì Lưu, dì Lưu à.”

“Tổng giám đốc Đàm?” Dì Lưu nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm đang vô cùng lo lắng bước nhanh đi vào biệt thự.

“Tử Du đến chưa?” Nghe Cảnh Nghiêu báo cáo Tử Du một mình đi về biệt thự, Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức bỏ lại cuộc họp đang dang dở chạy bay về nhà mẹ vợ.

Tất nhiên dì Lưu cũng chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra được là hai vợ chồng son đang giận dỗi rồi, nhưng rõ ràng cái chuyện giận dỗi nho nhỏ của vợ chồng son này chẳng tổn hại tí tẹo nào đến tình cảm vợ chồng cả, ngay sau đó liền dùng mắt ra hiệu cho Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhận được ám hiệu của dì Lưu ra liền xoay người đi về phía vườn hoa.

Trong tầm mắt, Hạ Tử Du đội một cái mũ cói đi biển đang cùng với Liễu Nhiên ngồi xới đất nhổ cỏ cho mấy cây cỏ chanh.

Bà Hạ thì ngồi trên chiếc ghế ở bên cạnh, từ ái nhìn hai mẹ con bọn họ.

“Ba....” Liễu Nhiên là người đầu tiên phát hiện ra ba mình.

Bà Hạ quay sang nhìn con rể đang đi tới, cười nói, “Dịch Khiêm, con sang rồi đấy à!”

Đàm Dịch Khiêm đi đến trước mặt bà Hạ, lễ phép chào, “Mẹ.”

Nghe thấy giọng của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du cũng không thèm ngẩng đầu lên, vẫn vui đùa dùng cây xẻng trong tay cào dốc sức xới banh đám cỏ dại ở xung quang bụi cỏ chanh, ra sức thật mạnh giống hệt như đám cỏ mà cô đang tiêu diệt chính là Đàm Dịch Khiêm.

Bà Hạ là người rất hiểu chuyện, liền vẫy vẫy tay gọi Liễu Nhiên, “Cháu gái ngoan, sáng nay bà có mua xoài mà con thích ăn nhất đấy, bây giờ bà dẫn con đi ăn nha, được không?”

“Dạ.” Liễu Nhiên nhìn ba mình nháy nháy mắt, sau đó cũng chạy theo bà ngoại đi vào nhà.

Đàm Dịch Khiêm gửi cho mẹ vợ và con gái mình một ánh mắt cảm kích.

Chờ cho hai bà cháu đều đã đi rồi, Đàm Dịch Khiêm cẩn thận từng bước đi tới sau lưng Hạ Tử Du rồi ôm nhẹ lấy cô từ phía sau, “Bà xã....”

Hạ Tử Du bỏ cái xẻng xuống tức giận nói, “Đừng có động vào em!” Vừa nói vừa tránh hời vòng tay của Đàm Dịch Khiêm, xoay người bỏ đi một nước.

Đàm Dịch Khiêm cũng quay người chạy đuổi theo vợ yêu, kéo lại cô ôm vào trong ngực, vui đùa vào gáy cô dịu dàng nói ra, “Vợ yêu à, tại sao không nói với anh tiếng nào đã chạy về nhà một mình rồi hả?”

Hơi thở của anh phả lên vành tai khiến cô cảm thấy hơi ngứa ngứa, cô đẩy anh ra lên án nói, “Tại sao em phải báo cáo cho anh biết? Anh là cái đồ đầu heo độc tài ích kỷ lại còn ngang ngược ngạo mạn, suốt ngày chỉ biết hạn chế tự do của em.....Ngày thường anh giam lỏng em ở trong nhà thì cũng thôi đi, mấy ngày trước em chỉ bảo anh cùng em đến Ridyadh gặp Robert vì chuyện anh ấy đính hôn lớn như thế mà hai chúng ta lại là bạn bè thân nhất của anh ấy nữa, sao có thể vắng mặt được chứ? Em theo năn nỉ anh thì anh lại trốn tránh không gặp em, tối hôm qua vì tránh mặt em mà mãi đến hơn 12 giờ mới về nhà....” Nghiêng mặt quay sang phía anh, Hạ Tử Du nhìn chằm chằm vào ông chồng mình, “Nếu đã muốn tránh mặt em, không thèm quan tâm đến em nữa, sao bây giờ còn đến tìm em làm gì?”

“Trời đất chứng giám cho anh, bà xã à, anh nào dám không quan tâm đến em chứ?”

Hạ Tử Du nghiêm nghị nói, “Vậy hôm qua hơn 12 giờ đêm anh mới về tới nhà là có ý gì?”

Bởi vì đã quen với việc mỗi ngày đều đợi anh về cùng nhau ngủ, tối hôm qua cứ thế mà đợi anh cho đến khuya, lại còn rất lo lắng cho anh, nhưng không muốn chủ động gọi điện thoại cho anh cho nên cuối cùng cô chỉ có thể ôm chần ngồi ở đầu giường.....Đến khi anh về nhà thì, trông thấy cô đã ngủ thiếp đi, vốn đang

rón ra rón rén muốn xóa bỏ dấu vết mà bò lên giường ôm cô, tối hôm qua suýt tí nữa thì cô đã đạp anh bay xuống dưới giường rồi....

Đàm Dịch Khiêm nhỏ giọng dỗ dành, “Được rồi bà xã à, xin e bớt giận đi mà, đều là lỗi của anh cả được chưa....”

Hạ Tử Du quay lưng đi không thèm nhìn anh nữa, “Em không có rảnh để giận đối với anh đâu! !”

Rõ ràng môi đã vênh lên thế kia mà vẫn còn cứng miệng nói không giận, Đàm Dịch Khiêm cười nói, “Anh biết bà xã anh là người rất rộng lượng, chắc là sẽ không có tức giận vô cớ đâu ha.”

“Anh đừng có nói mấy lời nịnh nọt đó với em, em không thèm giận anh là anh không đáng cho em giận! Sáng nay không phải anh có rất nhiều cuộc họp sao? Anh mau quay về công ty đi, đừng làm phiền em nữa....À, phải rồi, sắp tới đây anh cũng đừng đến làm phiền em, em quyết định dọn đến ở chung với mẹ luôn rồi! !”

Đàm Dịch Khiêm vừa mới nghe thấy Hạ Tử Du nói như thế sắc mặt liền thay đổi, anh lập tức đi tới trước mặt Hạ Tử Du, gương mặt điển trai khôi phục lại với vẻ lạnh lùng ngang ngược vốn có, “Anh không đồng ý!”

Hạ Tử Du không chịu yếu thế nói, “Anh không có quyền quản lý em.”

Đàm Dịch Khiêm nheo lại mắt nhìn chằm chằm vợ yêu nói, “Sao em nỡ nhẫn tâm mà bỏ lại hai con ở nhà chứ?”

Hạ Tử Du hoàn toàn không bắn khoăn nói, “Em biết chắc là mẹ sẽ lo tốt cho bọn chúng.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm chợt lạnh lại, “Vậy em nỡ nhẫn tâm bỏ anh ở nhà một mình sao?”

Hạ Tử Du cắn giận bất bình nói, “Em còn nhớ rất rõ ông chủ lớn như anh mấy ngày qua bận đến mức đâu có thời gian mà quan tâm đến em....”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm trang biện bạch, “Bà xã ơi, oan cho anh quá, tối nào anh cũng đều cố gắng gia tăng tình cảm vợ chồng của chúng ta mà.”

“Anh.....Anh....” Mặt Hạ Tử Du lập tức đỏ đến tận mang tai, “không biết xấu hổ, vô lại!”

Đã từng gặp nhiều kẻ vô lại nhưng chưa bao giờ thấy ai mà vô lại đến mức này....

Lấy tối hôm qua là ví dụ điển hình nhất, rõ ràng là cô đang giận anh, thế mà anh lại không thèm dỗ dành cô, ôm cô cũng không an phận còn dám cởi quần áo cô. . .

Kết quả cuối cùng là cô còn chưa nói được câu nào, thì đã mệt mỏi đến mức ngủ một giấc luôn đến sáng, đến khi cô tỉnh lại thì anh đã ngheh ngang đi làm rồi, cho nên hôm nay cô mới tức đến mức bỏ nhà ra đi.”

Đàm Dịch Khiêm thấy nản nỉ vợ yêu cả buổi lâu rồi mà không nguôi giận, không thể làm gì khác hơn đành ăn nói khép nép dỗ dành cô, “Được rồi mà bà xã, đừng giận anh nữa nha....Em nói gì anh cũng đồng ý hết được chưa.”

Hạ Tử Du tức giận nói, “Bây giờ mới đồng ý thì đã muộn rồi, tiệc đính hôn của Robert đã kết thúc từ hôm qua rồi!”

Đàm Dịch Khiêm muốn dụ cô cho xong chuyện, cười cười nói, “Cũng chỉ là một buổi tiệc đính hôn thôi mà, chờ đến lúc cậu ta kết hôn rồi anh đưa em đi luôn thế.”

“Tiệc đính hôn mà cũng không đi, chúng ta có còn được xem là bạn thân của anh ấy không đây? Huống chi em cũng đã rất lâu không gặp anh ấy rồi....”

Đàm Dịch Khiêm sầm mặt xuống, cô gái bé nhỏ của anh lại dám đứng trước mặt anh mà nói muốn gặp tên đàn ông khác, “Em nhớ cậu ta?”

“Ấy, anh ấy là bạn thân của cả hai chúng ta mà, trước kia lúc anh bắt nạt em anh ấy lúc nào cũng ở bên cạnh chăm sóc cho em mà....” Biết mình lỡ lời, Hạ Tử Du vốn đang định nói lại những nghĩ tới nếu như mình nói lại nữa thì hình như càng nói càng sai.

Đàm Dịch Khiêm giờ đây không lên tiếng nói gì nữa.

Hạ Tử Du len lén đưa mắt nhìn sang, phát hiện sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm bây giờ còn đen hơn đáy nồi đến mức có thể dọa người khác chết khiếp, cô tiếp tục ra vẻ nổi nóng, “Hừ.....Anh chỉ biết mang cái vẻ mặt hung dữ ra hăm he với em thôi, lần nào cũng thế.....Lúc chúng ta kết hôn anh nói là sau này cái gì cũng nghe theo em, còn nói em đi đến chân trời góc bể cũng đi theo em.....Nhưng bây giờ thì sao hả? Em muốn đi đâu cũng phải được anh cho phép, mỗi ngày chỉ có thể ở nhà trông con thì đã đành đi, muốn đi ra ngoài chơi một chuyến mà anh cũng mắng em nữa....Híc, sớm biết thế em còn lâu mới lấy anh.....”

Thực sự chỉ cần Hạ Tử Du nặn ra vài giọt nước mắt là đã đủ khiến cho Đàm Dịch Khiêm đau lòng không dứt, ngay lập tức anh liền ôm Hạ Tử Du vào lòng dỗ dành nói, “Anh đâu có mắng em hồi nào.....”

Hạ Tử Du lầm bầm nói, “Anh vừa mới bày ra cái vẻ mặt đó đó.”

Đàm Dịch Khiêm vừa bực mình vừa buồn cười nói, “Em nghĩ xem, trên đời này có người chồng nào khi nghe vợ mình nói muốn đi gặp người đàn ông khác mà có sắc mặt dễ nhìn không hả?”

“Vậy hóa ra là anh đang ghen à?” Hạ Tử Du trong nháy mắt liền nín khóc mỉm cười, có chút hả hê đắc ý nhìn anh.

Đàm Dịch Khiêm chết sống quyết giữ thể diện, “Chỉ là hơi hẹp hòi thôi.”

Hạ Tử Du cười hì hì tựa vào lồng ngực rộng lớn của Đàm Dịch Khiêm, “Anh làm gì phải hẹp hòi như thế chứ? Từ trước đến nay em và Robert chỉ là bạn bè tốt đâu phải anh không biết, huống chi mấy hôm trước em cũng đâu có nói là một mình em đi Riyadh, là có anh cùng đi với em mà.....”

“Bà xã à, thật ra thì anh cũng đã định đưa em đi, nhưng lúc đó công ty có quá nhiều việc, anh đã rất cố gắng xử lý cho xong....Mấy hôm trước vốn cũng đã chuẩn bị cùng em đi Riyadh rồi, nhưng mà.....”

“Nhưng mà làm sao?”

“Robert không cần chúng ta sang dự nữa.”

Hạ Tử Du ngơ ngàng chớp chớp mắt, “Hả?”

“Là thế này, tối hôm qua sau khi kết thúc tiệc đính hôn, cậu ta đã bay đến Los Angeles rồi.”

“Cái gì?”

“Sở dĩ tối hôm qua anh về muộn là vì cậu ta rạng sáng mới xuống máy bay, bởi vì chênh lệch thời gian, cậu ta ép anh đi uống mấy ly với cậu ta, anh sợ em lại nói anh uống rượu, cho nên tối hôm qua mới không nói với em....”

“Ồh....”

Đàm Dịch Khiêm khoe mẽ nói, “Bởi vậy, bà xã, chồng em không có hư hỏng như em nghĩ vậy đâu.....Không cho em ra khỏi nhà không phải là anh muốn giam lỏng em, mà là do nếu như anh không có ở cạnh em thì anh lại thấy không yên tâm được, em biết đó, bây giờ bên ngoài có rất nhiều người xấu.....”

“Được rồi, tin anh rồi mà.....” Biết mình đã hiểu lầm, Hạ Tử Du nhón chân lên chủ động hôn chồng mình một cái.

Dáng vẻ nghe lời của Hạ Tử Du vào lúc này ngoan ngoãn giống như một con cừu nhỏ khiến cho xuân tình trong Đàm Dịch Khiêm rung động, anh ôm cô nghiêng đầu qua kéo dài thêm nụ hôn ngọt ngào này.

Hai người tay nắm tay quay lại phòng khách biệt thự.

Trước đây vẫn còn mặt nặng mày nhẹ giận anh, giờ đây lại ngọt ngào nắm tay anh, Hạ Tử Du hơi cảm hơi ngượng ngùng vì thế chỉ cúi đầu đi sát vào người Đàm Dịch Khiêm.

Bà Hạ là người hiểu chuyện biết lý lẽ, nhìn thấy vợ chồng son làm hòa lại cũng cười không khép miệng được. Biết Hạ Tử Du hay xấu hổ, bà liền đổi chủ đề nói sang chuyện khác, “Tử Du à, bây giờ cũng không còn sớm nữa, tụi con hãy ở lại đây ăn cơm trưa luôn đi, để mẹ bảo người làm chuẩn bị thêm vài món nữa!”

Liều Nhiên ngồi trên ghế sofa vui vẻ vỗ tay, “Hay quá....Ở đây ăn cơm con sẽ không cần ăn canh rồi!”

Hạ Tử Du cười cười, “Ngôn Ngôn là vui nhất rồi còn gì, ở nhà mẹ chồng con cứ sợ con bé đang lớn nên không đủ dinh dưỡng, ngày nào cũng ép con bé uống một bát canh to hết....”

Bà Hạ nói, “Ngôn Ngôn rất giống con hồi còn bé, dù có tằm bổ thể nào cũng không mập nổi....”

“Dạ, vì thế nên mẹ chồng con mới lo lắng đấy ạ.”

Liễu Nhiên bĩu môi nói, “Nhưng mà gầy như thế mới xinh chứ ạ, con không muốn làm con heo mập đâu!”

Câu nói đó của Liễu nhiên khiến mọi người đều cười vang.

“Được rồi, mấy đứa cứ ngồi ở phòng khách chơi đi, mẹ đi dặn người làm làm mấy món mà tụi con thích ăn nha....”

“Dạ, mẹ.”

Hạ Tử Du kéo Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống, không biết anh có định ở lại dùng cơm hay không, Hạ Tử Du nhỏ giọng hỏi, “Nè, ông xã, bây giờ anh có quay lại công ty không?”

Đàm Dịch Khiêm hôn nhẹ lên môi Hạ Tử du, “Ở lại đây với em.”

Hạ Tử Du tựa vào vai Đàm Dịch Khiêm, ngọt ngào khen anh, “Ông xã, anh thật là đáng yêu!”

Giọng nói mềm mại của Hạ Tử Du lập tức khiến cho cả người Đàm Dịch Khiêm nóng ran, anh cúi đầu xuống đoạt lấy bờ môi mọng đỏ của cô.

Hạ Tử Du lúc này cũng chẳng nghĩ gì nhiều, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn khi có được một người chồng tốt như anh, cô vòng tay ôm cổ anh phối hợp với anh.

Vào lúc hai người đang không rời nhau thì Liễu Nhiên đã đứng ở ngay trước mặt hai người, đôi mắt to trong sáng nhìn chăm chăm vào ba mẹ mình đang thân mật, khờ dại nói, “Ba mẹ à, cô giáo có nói là làm những chuyện như thế này ở nơi công cộng là mất lịch sự đấy ạ!”

.

Gần tới giữa trưa, Hạ Tử Du đang hưởng thụ niềm vui thích được tựa đầu vào vai Đàm Dịch Khiêm xem tivi, ai ngờ điện thoại di động của cô đứng vào lúc này lại reo lên.

Hạ Tử Du liếc nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình thì rất vui mừng vội vàng ấn nút nghe, “Robert!”

Nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của vợ yêu, Đàm Dịch Khiêm đang không vui nhứ mây thì điện thoại di động của anh cũng đứng vào lúc này reo lên.

Liếc nhìn màn hình điện thoại di động, Đàm Dịch Khiêm hơi sững sốt gọi, “Chị?”

Hai người đều nghe điện thoại của mình, cũng không có trò chuyện lâu, dường như là cúp điện thoại trong cùng một lúc.

Vừa bỏ điện thoại xuống Hạ Tử Du liền vui vẻ nói với Dịch Khiêm, “Robert nói trưa nay anh ấy sẽ đến nhà chúng ta.”

Sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm hình như có vẻ không được vui.

“Này, sao mặt mũi anh lại nặng như chì thế, anh ấy đến Los Angeles chúng ta đương nhiên phải vui vẻ chào đón chứ....”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm lại chậm rãi nói , “Đàm Tâm nói buổi chiều chị ấy về nhà, bảo anh cho người ra đón chị ấy.”

“Hả?”

Hạ Tử Du kinh ngạc, miệng há to đến mức có thể nhét được cả quả trứng đã luộc vào luôn, Trời ạ, hai người này sao lại có thể đụng độ nhau như thế, lại còn quay về đúng lúc?

Thực ra, những ngày Dịch Khiêm và Tử Du còn nghỉ phép ở Male thì cũng đã biết được kết cục của Robert và Đàm Tâm....

Robert đã cho Đàm Tâm cơ hội, nhưng cuối cùng tình cảm của Robert cũng chỉ có thể làm bạn với Đàm Tâm giống như trước mà thôi.

Sau đó Đàm Tâm nói muốn một mình đi ra nước ngoài du lịch giải sầu, trong vòng mấy năm có lẽ cũng chưa chắc đã về lại.....Bởi vì rõ ràng Đàm Tâm cần có thời gian để quên đi những quá khứ này, người nhà họ Đàm cũng đành để cho cô làm theo ý mình.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được, hai người vốn đã đi hai ngả nhưng hôm nay lại vô tình gặp lại nhau. . . .

“Ông xã, anh nói xem phải làm thế nào đây?”

Đàm Dịch Khiêm lạnh nhạt nói, “Ăn cơm trưa xong về nhà rồi hãy nói.”

.

Chuyện Robert và Đàm Tâm gặp lại nhau mọi người vẫn cứ ngỡ rằng như sao hỏa đâm vào trái đất, tuy nhiên điều khiến cho Dịch Khiêm và Tử Du càng phải mở rộng tầm mắt đó chính là....

Robert tuy đã đính hôn với sự sắp xếp của gia tộc nhưng hôm nay lại một mình đến Los Angeles, còn Đàm Tâm trước đó đang độc thân thì hôm nay bất ngờ ở bên cạnh lại có thêm một anh chàng cực kỳ đẹp trai, bảnh bao cao to đến mức có thể sánh ngang hàng với Đàm Dịch Khiêm.

Mà khi Đàm Tâm bình tĩnh giới thiệu thân phận của anh chàng đẹp trai tuyệt đỉnh ấy với mọi người và Robert thì trên dưới toàn thể nhà họ Đàm đều trở nên mờ mịt bối rối.

256. Chương 256 : Tổng Giám Đốc Đàm Dĩ Con Trẻ

“Đây là Quý Kinh Phàm chồng con, là nhà ngoại giao cấp cao cho đại sứ quán của Trung Quốc tại Anh.”

Đó chính là những lời mà Đàm Tâm đã rất hạnh phúc khi khoác tay Quý Kinh Phàm tươi cười giới thiệu với cả nhà.

Hạ Tử Du cũng hoàn hồn lại sau một lúc sững sờ, cô run run lắp bắp hỏi, “Chồng.....Chồng chị?”

Vợ chồng họ Đàm quay ra nhìn nhau.

Lúc này, Quý Kinh Phàm đi đến trước mặt ông bà Đàm, lễ phép khiêm nhường chào hỏi, “Ba mẹ vợ, mọi người khỏe chứ ạ, con là Quý Kinh Phàm, con rất xin lỗi về chuyện con và Đàm Dĩ Con kết hôn, bởi vì thời gian quá gấp gáp nên chưa kịp thông báo cho mọi người.”

“Đàm Dĩ?”

Bởi vì cách xưng hô của Quý Kinh Phàm gọi Đàm Tâm, Hạ Tử Du lại giật mình kinh ngạc lần nữa.

Bà Đàm cười ngược nói, “Ồ.....Kết.....Kết hôn à, chuyện xảy ra từ khi nào? Con bé Tâm này cũng thật là, chuyện lớn như thế tại sao lại không thông báo với ba mẹ một tiếng nào chứ.....”

Đàm Tâm buông Quý Kinh Phàm ra, cười cười đi đến bên cạnh mẹ, mặt hơi đỏ lên nói, “Mẹ à, mẹ vẫn hay lần nhần nói con đã không còn nhỏ nữa, muốn con mau tìm người để lấy mà, bây giờ không dễ gì mới có người chịu lấy con, vậy mà mọi người lại còn trách móc con.”

“Không phải là mẹ trách con, có điều cảm thấy.....”

“Tô Di à, bà đừng nói nữa, hôn nhân là việc hệ trọng của con cái, những người già cả như chúng ta tốt nhất không nên can thiệp, nếu con Tâm nó đã gả cho Quý à.....” Ông Đàm nhất thời không nhớ nổi tên cậu con rể đột nhiên xuất hiện này.

Quý Kinh Phàm rất hợp thời nhắc cho ông, “Ba vợ à, là Quý Kinh Phàm ạ.” (tên độc quá mà hehe)

Ông Đàm gật đầu, “À, phải....Nói chung kết hôn rồi cũng là chuyện tốt!”

Bà Đàm vẫn còn chưa hiểu lắm đầu óc cứ mịt mờ, nhưng hiện tại không thể để mất lịch sự được nên chỉ đành im lặng mà thôi.

Sau đó Đàm Tâm giới thiệu với Quý Kinh Phàm “Ông xã, để em giới thiệu với anh đây là em trai em Đàm Dịch Khiêm chủ tịch của tập đoàn Đàm thị, người đứng bên cạnh cậu ấy là Hạ Tử Du em dâu em, còn người đứng bên kia là Robert bạn của em trai em, anh ấy là người Trung Đông, ba là trùm dầu mỏ ở Riyadh!”

Cũng chẳng ai ngờ được, lúc này Quý Kinh Phàm mang theo phong thái “dù bận vẫn ung dung” nhìn tới Đàm Dịch Khiêm và Robert đang ở trước mặt cười nói, “Đại tổng giám đốc Đàm, Robert, có phải mấy cậu cứ định giả vờ không quen biết tôi luôn hay không?”

Robert chợt nhíu mày rồi đột nhiên anh thân thiện giơ tay nắm một cái vào vai Quý Kinh Phàm, “Là anh ư, Kinh Phàm? Hóa ra là anh thật à! !”

Quý Kinh Phàm cũng trả lại cho Robert một cái ôm, “Người anh em, đã lâu không gặp! !”

Sau một lúc vui vẻ, Quý Kinh Phàm buông Robert ra, ngay sau đó chuyển ánh mắt nhìn sang Đàm Dịch Khiêm, “Đại tổng giám đốc Đàm à, tôi biết theo tính của cậu sẽ chẳng bao giờ chạy đến ôm tôi đâu nhưng mà này, dù gì cũng từng là anh em, bây giờ cậu bày cái bộ mặt như băng ấy ra cho tôi xem có phải không còn nghĩ tới tình bạn thâm giao nữa rồi hay không?”

Đôi mắt đen nhánh của Đàm Dịch Khiêm nhíu lại như một đường chỉ, “Quý Kinh Phàm, không ngờ là anh?”

Quý Kinh Phàm cười nói, “Đúng là tôi, không thể giả được!”

Giữa ba người đàn ông có quen biết lại khiến cho tất cả những người đang có mặt giật mình thêm lần nữa.....

Hạ Tử Du giật nhẹ góc áo chống mình, nhỏ giọng hỏi, “Ông xã, anh biết anh ta à?”

Robert mỉm cười trả lời Hạ Tử Du, “Tử Du, anh ấy là đàn anh của anh và Dịch Khiêm hồi còn học đại học!”

Lúc này Đàm Tâm cũng không thoát khỏi sự kinh ngạc, cô nghi ngờ nhìn chằm chằm Quý Kinh Phàm, “Hóa ra anh cũng quen biết với họ?”

Quý Kinh Phàm ôm eo của Đàm Tâm thân mật nói, “Xin lỗi em bà xã, không phải anh cố tình muốn giấu em chuyện này, thật sự là nhà họ Đàm của em rất có quyền thế, anh sợ lúc anh cầu hôn với em mọi người lại cho rằng anh ham muốn gia sản nhà em mà không chịu lấy anh, cho nên anh mới không nói cho em biết. . . .”

Đàm Tâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Quý Kinh Phàm còn đáng về Quý Kinh Phàm thì lại cười ngỏ ngời, chẳng ai biết được trong lúc này giữa họ đang dùng ánh mắt giao chiến đến mức tóe lửa.

Ông Đàm từ ái nói, “Thì ra đều là bạn bè cả.....Mau, Tô Di, mau gọi người làm lo trà nước đi đứng cả ra đó làm gì.”

Bà Đàm quay người đi chuẩn bị, ông Đàm sợ bà Đàm thất lễ nên cũng đi theo bà Đàm lui xuống căn dặn người làm.

Nhóm người trẻ tuổi còn lại đều ngồi xuống ghế sofa.

Quý Kinh Phàm rất nhiên ôm Đàm Tâm ngồi xuống, lúc người làm mang trà lên nói tiếng cảm ơn xong cũng chẳng hề khách sáo gì liền bưng tách trà lên luôn uống một hớp.

Mọi người trong nhà đều đang theo dõi mỗi một cử chỉ hành động của Quý Kinh Phàm.

Dĩ nhiên Hạ Tử Du cũng không chớp mắt mà quan sát Quý Kinh Phàm, có điều không phải là cô nhìn cái vẻ đẹp trai của Quý Kinh Phàm, dù sao ở trong lòng Hạ Tử Du nếu so về vẻ đẹp trai thì cả thế giới này chẳng ai có thể qua nổi Đàm Dịch Khiêm, cô nhìn soi mói như thế là bởi vì cô rất hoài nghi Quý Kinh Phàm là nhân vật như thế nào sao lại có thể dễ dàng cư xử trái tim của Đàm Tâm đây?

Giống như cảm nhận được ánh mắt nhìn không hề kiêng kỵ chút nào của Hạ Tử Du, Quý Kinh Phàm nhướng lên đôi mắt xé, xấu xa nói: “Em dâu à, em cứ nhìn tôi chăm chăm như thế có phải là vì vẻ ngoài của tôi quá đẹp trai hay không?” (thêm một tên cà lơ phất phơ nữa rồi đây)

Đang nhìn lên khác lại bị người ta tóm được, Hạ Tử Du lập tức lúng túng đỏ mặt, “Dạ, không phải ạ....”

Quý Kinh Phàm nhìn phản ứng đỏ mặt đó của Hạ Tử Du thì liền cười một tràng rất sáng khoái, “Dịch Khiêm à, bà xã của cậu thật đáng yêu....Trước kia có biết bao nhiêu cô gái đẹp lượn lờ vây quanh ở bên cậu nhưng chẳng có một ai xinh đẹp bằng vợ cậu cả, xem ra trước kia tôi và Robert luôn nghĩ cậu là gay thật đúng là lắm to rồi, bởi vì cái tên nhóc cậu hóa ra là chỉ muốn cô gái xinh đẹp nhất mà thôi....”

Hạ Tử Du bị Quý Kinh Phàm khen đến mức mặt mũi đỏ bừng, tựa vào người Đàm Dịch Khiêm dằng dặc e thẹn giống hệt như một cô gái nhỏ mới lớn.

Đàm Dịch Khiêm rùng rục ham muốn độc chiếm ngay lập tức ôm chặt chiếc eo thon của Hạ Tử Du, lạnh mặt gần giọng nói, “Anh nói hơi nhiều rồi đấy.”

Đàm Tâm quay sang trừng mắt liếc nhìn Quý Kinh Phàm.

Quý Kinh Phàm nhìn thấy ánh mắt của Đàm Tâm, biết rõ Đàm Tâm đang muốn cảnh cáo hấn cái gì, thế nhưng hấn lại giả vờ ngu ngơ mà dễ dàng nói, “Bà xã à, sở dĩ anh khen em dâu xinh mà lại không khen em, ngoan, đừng có bĩu môi nữa, đó là bởi vì trong lòng anh em lúc nào cũng là người xinh đẹp nhất....”

Robert nhìn hình ảnh “vợ chồng ân ái” của Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm, mi tâm thoáng hiện lên nét lo âu.

Vào lúc mọi người đều đang chìm vào suy nghĩ riêng của mình thì Liễu Nhiên chạy từ trên lầu hai xuống, “Mẹ, mẹ, em bé khóc kìa, chắc em bé bị đói bụng rồi. . .”

“Ừ, mẹ lên ngay đây.”

“Ông xã, em lên lầu xem KK và ViVi thế nào, anh ở đây nói chuyện với anh rể và chị Tâm nhé.”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương hôn lên gò má Hạ Tử Du, “Bà xã, cực cho em quá....”

Hạ Tử Du nói tiếng xin lỗi với mọi người rồi ngay sau đó đi lên lầu.

Liễu Nhiên nhìn thấy trong phòng đang có thêm một vị khách lạ, không nhận được tò mò chạy đến đứng cạnh ba mình mở tròn mắt nhìn chăm chăm Quý Kinh Phàm.

Chỉ cần vừa nhìn thấy là Quý Kinh Phàm đã nhận ra ngay cô gái nhỏ xinh xắn đáng yêu xuất hiện ở trước mắt này chính là con gái của Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du, anh vẫy vẫy tay với Liễu Nhiên, “Chào con Tiểu Nhiên, tới đây cho chú ôm một cái nào, chú có mua quà tặng cho con này!”

Liễu Nhiên không biết nên làm sao cho phải đành đưa mắt nhìn sang Đàm Dịch Khiêm gọi, “Ba....”

Bộ mặt lạnh lùng của Đàm Dịch Khiêm từ lúc nhìn thấy con gái cũng đã chuyển sang vẻ ôn hòa của người cha, anh nhỏ nhẹ nói, “Đi đi!”

Liễu Nhiên rụt rè đi qua, rất có lễ phép chào hỏi, “Con chào chú ạ.”

Quý Kinh Phàm bế Liễu Nhiên lên, yêu thương hôn cô bé một cái rồi nói, “Cô bé con này, trông con y hệt như một nàng công chúa nhỏ vậy....”

Liễu Nhiên e ngại người lạ, vì thế đưa ánh mắt hoảng sợ nhìn sang Đàm Tâm gọi, “Cô ơi.”

Đàm Tâm bế Liễu Nhiên từ trên đùi Quý Kinh Phàm sang, tức giận trợn mắt lườm Quý Kinh Phàm, “Anh đừng có nhiệt tình thái quá như thế, con bé sẽ bị anh dọa sợ đấy.”

Có vẻ như Quý Kinh Phàm là người rất yêu thích trẻ con, anh hơi cười nói, “Con bé thật đáng yêu, rất giống mẹ.” Đàm Tâm không quan tâm đến Quý Kinh Phàm nữa, mà lại quay sang nói chuyện với Liễu Nhiên đang ngồi trong lòng mình, “Ngôn Ngôn, lâu quá rồi không gặp con, có nhớ cô không đây?”

Nào ngờ, Liễu Nhiên lúc này không đáp mà hỏi ngược lại, “Cô ơi, cô đã đám cưới rồi hả?”

Mặt mũi Đàm Tâm ngay lập tức xám xịt, cô lúng túng nói, “À, ừ....Cô đã đám cưới rồi....”

Quý Kinh Phàm rất thân thiện góp lời, “Còn chú chính là dượng của con đấy!”

Liều Nhiên trợn to đôi mắt ngây thơ hỏi, “Dượng?”

Như để chứng minh cho Liều Nhiên thấy, Quý Kinh Phàm không hề e ngại ôm lại Đàm Tâm hôn cô một cái kêu thật to.

Gương mặt xinh đẹp của Đàm Tâm trong nháy mắt đỏ bừng lên, khóe mắt cũng nhận ra Robert ở bên kia đang nhìn tới bọn họ, theo bản năng ngay tức khắc cô muốn nhìn cảnh cáo Quý Kinh Phàm, nhưng e ngại vì còn có những người khác đang có mặt ở đây, cô chỉ đành phải đè nén tức giận, tiếp tục nói chuyện với Liều Nhiên, “Ngôn Ngôn, cô có mua Barbie cho con nè....”

“Cám ơn cô!”

“Ngôn Ngôn ngoan....”

Ngay lúc này Quý Kinh Phàm ôm lấy bờ vai Đàm Tâm, giọng nói nhỏ như gió thoảng còn phả hơi nóng vào bên tai Đàm Tâm, “Bà xã, nếu em thích trẻ con như vậy, hay là chúng ta cũng mau sinh một đứa đi.”

Không có vợ yêu bên cạnh, Đàm Dịch Khiêm thật sự là không ngồi yên ở phòng khách, chỉ được mấy phút liền bỏ đi lên lầu.

Bên trong phòng ngủ của bọn trẻ, Hạ Tử Du đang bế Vivi cho bú.

Đàm Dịch Khiêm bước đi về phía cô.

Hạ Tử Du nghe tiếng bước chân quen thuộc cũng biết ngay là Đàm Dịch Khiêm, cô không ngẩng đầu lên mà lại làm một động tác khẽ suyt.

Đàm Dịch Khiêm nhón nhẹ chân đi tới gần Hạ Tử Du, thế nhưng Hạ Tử Du lúc này chỉ lo say sưa mà nhìn đứa con nhỏ đang bú trong lòng mình, không hề có ý định ngước mắt lên nhìn Đàm Dịch Khiêm một lần nào.

Đàm Dịch Khiêm ngồi xổm xuống, nhìn đứa bé mắt thì nhắm nhưng miệng lại đang không ngừng mút sữa ở trước ngực Hạ Tử Du, nhẹ giọng nói, “Bà xã, anh muốn khiêu nại.”

Hạ Tử Du ngạc nhiên ngước mắt, “Dạ?”

“Từ sau khi em có hai đứa nhóc này thì đã hoàn toàn gạt anh sang một bên.”

“Em đâu có....”

“Em có.....Không nói đến chuyện thời gian hiện nay em dành cho con còn nhiều hơn cho anh, kể cả tối đến em cũng không thèm quan tâm tới cảm nhận của anh mà cứ như thường lệ đúng giờ là ngồi ở bên cạnh cái nôi mà nhìn bọn chúng suốt cả đêm.”

Hạ Tử Du nhay mắt với Đàm Dịch Khiêm, “Anh không thấy rằng con chúng mình rất đáng yêu hay sao?”

Đàm Dịch Khiêm tỏ thái độ chán ghét, “Chẳng thấy đáng yêu chút nào cả.”

Hạ Tử Du nổi giận nói, “Nè, đây là con của chúng ta đó, sao anh có thể nói chúng nó không đáng yêu cơ chứ? Hơn nữa mọi người ai cũng nói bọn giống y hệt anh á, anh bảo hai đứa nhỏ không đáng yêu thì cũng có nghĩa là khi anh còn bé cũng chẳng có gì đáng yêu.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm trang trả lời, “Hồi nhỏ anh làm gì có chuyện cả ngày chảy nước miếng chứ, lại càng không thể hờ một tí là mút ngón tay.” Vừa nói xong Đàm Dịch Khiêm liền đưa tay lau đi nước miếng đang chảy xuống cằm của con trai.

“Phải, phải, những cái đó đều giống em hết á, khó trách bây giờ mấy đứa nhỏ đã có thể a a ê ê mà có lúc còn bập bẹ gọi em là mẹ nữa, còn dù em có dạy nhiều hơn nữa bọn chúng cũng sẽ chẳng gọi anh là ‘ba’ đâu....”
Hạ Tử Du hất mặt vô cùng đắc ý.

Đàm Dịch Khiêm không cho là quan trọng nói, “Đó chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi!”

“Em không thèm đòi co với anh nữa.....Đúng rồi, sao anh không ở dưới đó nói chuyện với chị Tâm và.....Anh rể?”

Đàm Dịch Khiêm hờ hững nói, “Chẳng quan hệ gì đến anh cả.”

Thật lòng mà nói, ngoài Hạ Tử Du ra, dường như Đàm Dịch Khiêm không hề có sự nồng nhiệt với bất kỳ ai....

Hạ Tử Du nhỏ nhẹ trách, “Sao tính nết anh tới nay vẫn chẳng chịu thay đổi gì thế? Chị Tâm là chị ruột anh mà, chuyện chị ấy đột ngột kết hôn như thế thật không biết là có éo lẽ gì nữa, anh không lo lắng cho chị ấy chút nào sao?”

“Chị ấy đã không còn nhỏ nữa, cần nên hiểu rõ lựa chọn của mình.”

“Nếu như thực sự chị Tâm có một nơi để gửi gắm như vậy thật lòng em cũng cảm thấy vui cho chị ấy.....Nhưng Quý Kinh Phàm này là người như thế nào?” Hạ Tử Du im lặng suy nghĩ một lúc, đột nhiên nói, “À, đúng rồi, anh và Robert đều biết anh ta mà, rốt cuộc anh ta là người như thế nào đây?”

Đàm Dịch Khiêm hơi nhếch miệng nói, “Bà xã, em quan tâm đến việc này hơi nhiều rồi.....Chuyện tình cảm cứ để cho bọn họ tự mình xử lý đi, em có rảnh thì tốt nhất hãy nên suy nghĩ xem làm thế nào để phân đều thời gian cho chồng và hai đứa con trai của em đi.”

Hạ Tử Du lâu bầu cảm râm, “Em thấy mình đâu có dành quá nhiều thời gian cho con đâu chứ?”

Đàm Dịch Khiêm nâng nhẹ cằm Hạ Tử Du lên, “Nhưng mà trước kia cả buổi tối em luôn ở bên anh còn bây giờ thì em lại chỉ làm qua loa cho rảnh nợ....”

Làm qua loa?

Hạ Tử Du lập tức hiểu ra Đàm Dịch Khiêm đang ám chỉ đến chuyện gì, cô đỏ bừng cả mặt nói, “Ồ trước mặt con cái mà không đứng đắn gì cả....Cùng lắm thì em hứa với anh sau này sẽ cố gắng giành nhiều thời gian hơn cho anh một chút, nếu như có thể giao cho người làm làm giúp thì sẽ để bọn họ làm giúp một tay được chưa.”

Đàm Dịch Khiêm cười nhẹ nói, “Vậy mới ngoan chứ!”

Hạ Tử Du thấy ViVi trong lòng đã ngủ vì thế cô thả áo xuống, để đứa bé đã ngủ say vào lại trong nôi.

Hạ Tử Du đứng đưa chiếc nôi hạnh phúc nói, “Hai đứa bé bây giờ cũng đã lớn lên được chút rồi, anh xem này bọn chúng ngủ say nhìn thật dễ thương chưa.”

Vào lúc này, Đàm Dịch Khiêm từ đằng sau vòng tay ôm lấy Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lắc người ra, “Nè, có con đang ở đây mà....”

Đàm Dịch Khiêm kéo thấp áo của Hạ Tử Du xuống, một bờ vai trắng muốt khêu gợi hiện ra trong mắt anh.
..

Từ sau khi cô bắt đầu cho con bú trên người lúc nào cũng mang theo mùi sữa, tuy không so được với mùi hương cỏ chanh thơm mát, nhưng lại khiến cho Đàm Dịch Khiêm mê muội.

Bàn tay Đàm Dịch Khiêm luồn qua lớp áo phủ lên bầu ngực đang trong thời gian cho con bú càng ngày càng căng tròn đầy đặn của cô, nụ hôn trượt dọc theo sống lưng của cô rồi từ từ rơi xuống phía dưới. . . .

Hạ Tử Du xưa nay chưa bao giờ kiềm chế nổi mỗi khi bị Đàm Dịch Khiêm trêu chọc như thế này, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã chìm đắm vào trong thủ đoạn cao siêu của anh mang lại. . . .

Thế nhưng, Đàm Dịch Khiêm vừa bế cô lên đang chuẩn bị đi đến chiếc giường lớn bên cạnh trong phòng ngủ của họ thì cũng vào thời khắc này lại vang lên một tiếng gõ cửa rất lịch sự.

“Ông xã, có người đến kìa....”

“Đừng để ý tới!”

Hạ Tử Du kéo lên chiếc áo đã bị tuột xuống khỏi bờ vai, “Có người đó....”

Cả người Dịch Khiêm đang nóng bừng bừng, tiếc rằng người gõ cửa dường như vẫn còn đang đứng đợi ở bên ngoài, tuy chưa được thỏa mãn dục vọng nhưng anh cũng đành phải thu tay lại.

Hạ Tử Du sửa sang lại quần áo trên người cho ngay ngắn, sau khi xác định ngoài khuôn mặt hiện đang còn hơi chút ửng hồng ra cũng không còn gì ám muội khác nữa thì cô mới đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, trông thấy người đến Hạ Tử Du vui mừng thốt lên, “Robert!”

Robert ngó vào bên trong, nhìn thấy gương mặt lạnh như chì của Đàm Dịch Khiêm, hình như anh đã hiểu ra được gì đó nhưng vẫn cố tình nói, “Không làm phiền hai người chứ?”

Hạ Tử Du điềm nhiên như không lắc đầu, “Không có....Không có đâu mà, em vừa mới cho mấy đứa nhỏ bú xong, thế nên lúc này mới không kịp ra mở cửa cho anh.” Không ngờ con cái đôi khi cũng có thể lấy ra làm lý do rất tốt.

“Anh có mua một ít quà cho hai đứa nhỏ. . . .” Robert vừa nói vừa đưa cái túi to đựng toàn đồ trẻ con qua cho Hạ Tử Du, “Anh là đàn ông, không biết nên chọn quần áo gì cho trẻ con, vì thế thôi cứ mua mấy món đồ chơi cho tụi nhỏ vui vẻ.”

Hạ Tử Du nhận lấy món quà Robert mang đến, nhìn thoáng qua những món đồ chơi trong túi cũng biết rõ rằng đều được lựa chọn rất tỉ mỉ, cô yêu thích nói, “Robert, anh thật là giỏi, những thứ này đều là đồ chơi của hãng đồ chơi trẻ em XX, đợt trước em cũng mua mấy món cho mấy đứa nhỏ chơi, mấy đứa nhỏ đứa nào cũng thích hết, nhưng em lại quên mất nó là của hãng nào, cho nên bọn chúng đã không còn thích chơi đồ cũ nữa nhưng em lại không biết mua mới ở đâu, bây giờ anh lại mua nhiều thế này nhất định tụi nhỏ sẽ rất thích đó. . . .”

Robert nhìn thật lâu vào nụ cười sáng ngời có lúm đồng tiền của Hạ Tử Du, ôn hòa nói, “Em thích là được.”

”Đương nhiên là em rất thích rồi.....Anh mau vào thăm mấy đứa nhỏ một chút đi, lúc bọn chúng ngủ trông cũng đáng yêu lắm!

Robert gật đầu.

Không biết có phải là do nhóm người lớn nói chuyện ồn ào quá nên đã đánh thức KK vừa mới ngủ được có một lát hay không, khi Robert vào nhìn bọn chúng thì KK vừa mới tỉnh lại đang mở mắt thật to đôi mắt ngây thơ nhìn tới Robert.

Robert vẫy tay với KK, “Hello, bé con à, ba là ba nuôi của con đây....”

Robert vừa dứt lời, ai đó ở bên cạnh liền không vui nói, “Từ khi nào tôi đã đồng ý để cậu làm ba nuôi của hai đứa con trai tôi vậy?”

Robert mặt dày nói, “Lúc tôi nhận Liễu Nhiên cũng đâu cần sự đồng ý của cậu, nhưng tôi vẫn là ba nuôi của liễu nhiên đấy thôi!”

Về mặt Đàm Dịch Khiêm đổi thành khinh bỉ.

Hạ Tử Du trừng mắt lườm chồng mình, “Này, anh có thể rộng rãi một chút có được hay không, KK và ViVi có thêm ba nuôi cũng tốt chứ sao, sau này càng được nhiều người yêu thương....”

Thời điểm đối diện với vợ yêu Đàm Dịch Khiêm liền bị yếu thế ngay lập tức.

Robert lấy ra một cái trống lắc theo kiểu cổ điển của Trung Quốc trong túi đồ chơi vừa mới đưa cho Tử Du một, anh lắc lắc cho nó kêu lên, “Này, bé con....”

Dường như trời sinh Robert có khả năng dỗ ngọt con nít, KK vừa nhìn thấy anh lập tức liền toét cái miệng nhỏ nhắn cười hăng hắc.

Hạ Tử Du khoái chí cười tươi rói, “Robert, anh thật lợi hại nha, KK và ViVi chưa có bao giờ mà cười giòn như vậy đâu....”

Robert bế KK ra khỏi chiếc nôi, hôn lên gò má mềm mại phúng phính của KK một cái trước sau đó dùng giọng trẻ con mà nói chuyện với KK, “Bé cưng à, là ba nuôi nha.... Gọi thử ‘ba ba’ cho ba nuôi ba nghe xem nào....Ngoan....”

“Ba ba”

Không ai ngờ đến, KK chưa hề biết nói thế nhưng lúc này lại bập bẹ bì bõm mà thốt ra hai chữ này khiến mấy người lớn cũng phải ngỡ ngàng sửng sốt.

Tuy giọng nói không tròn vành rõ tiếng, vẫn chỉ là bi bô ê a nhưng phát âm ra cũng có chút giống như thế, Hạ Tử Du vô cùng vui thích nói, “Robert, anh nghe thấy không? Vừa nãy hình như KK gọi ‘ba ba’ đó, trời ơi ngay cả ‘ma ma’ mà bọn chúng gọi còn chưa rõ nữa đấy, vậy mà bây giờ lại có thể gọi ‘ba ba’ kìa. . . .”

Robert cũng cảm thấy rất vui, hôn thêm một cái nữa lên gương mặt nhỏ nhắn của KK, “KK ngoan quá, rất biết nghe lời nha! !”

“Robert, anh thật là giỏi ghê luôn....”

Hai người vẫn còn đang trong sự ngạc nhiên mừng rỡ, hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ lạnh lùng cô đơn của người nào đó đang đứng ở trong phòng.

Hạ Tử Du và Robert sau một lúc vui vẻ mới nhớ tới Đàm Dịch Khiêm, cô xúc động chạy đến cạnh Đàm Dịch Khiêm, kéo kéo áo anh nói, “Ông xã, anh mau đến nghe xem....KK hình như gọi được ba rồi này, anh mau đến để con gọi anh đi....”

Đàm Dịch Khiêm bị Hạ Tử Du kéo đến trước mặt đứa bé, Robert rất hiểu ý giao lại KK cho Đàm Dịch Khiêm bế.

Tuy nhiên, không biết có phải là do mặt mũi lạnh lùng nghiêm túc của Đàm Dịch Khiêm lúc này đã dọa cho thằng bé sợ hay không, KK vừa mới chuyển qua cho Đàm Dịch Khiêm bế liền ‘oa oa’ gào khóc lên thật to....

Vừa khóc một cái liền làm cho ầm ĩ hết cả lên, ViVi vừa mới thiu thiu ngủ cũng bị tiếng khóc của KK đánh thức luôn rồi cũng rống lên khóc thật to....

Chỉ có hai đứa bé nhưng đã làm náo động cả lên, trong phòng lập tức trở nên hỗn loạn.

Hạ Tử Du không nhịn được mà trách móc anh bạn Đàm nào đó một trận, “Làm gì có người cha nào mà không được con cưng của mình chào đón như anh vậy chứ....”

Robert luống cuống nói, “Làm sao bây giờ?”

“Hay để em bế ViVi đi ra ngoài dỗ thử xem, hai đứa ở đây sẽ thi nhau mà khóc chắc ầm ĩ đến cả nhà không yên mất.”

Robert nói, “Vậy được, còn anh dỗ ViVi.”

Sau khi Hạ Tử Du bế KK đi ra ngoài, Đàm Dịch Khiêm liền ngăn cản Robert, “Không cần cậu giúp, để tôi.”

Robert tỏ vẻ hoài nghi, “Từ khi nào mà đại tổng giám đốc Đàm cậu biết dỗ trẻ con thế?”

Đàm Dịch Khiêm khom người bế ViVi ra khỏi nôi, hiếm khi thấy một con người sắt đá như anh chịu dịu dàng dỗ dành con nít.

Robert bởi vì không quen nhìn thấy cái bộ mặt dịu dàng ôn hòa này của Đàm Dịch Khiêm, vì thế cả người sồn gai ốc mà bỏ chạy. (kiếm cố chạy đi gặp ai kia thì có)

.

Vài phút sau, được Robert giúp một tay rút cuộc Hạ Tử Du cũng dỗ được KK ngủ ngoan ngoan sau đó đi trở về phòng....

Hạ Tử Du vốn định đặt KK vào lại trong nôi thì bỗng nhiên phát hiện....

Ông chồng thân yêu của cô hiện tại đang đứng ở bên cạnh chiếc nôi, ngây thơ cầm lấy cái trống cổ lắc lắc dụ dỗ ViVi, giọng nói còn có vẻ như cầu xin, “Nào, gọi ba đi, mau gọi ba đi....”

257. Chương 257 : Tổng Giám Đốc Đàm Nổi Giận Khi Vợ Nhìn Trai Đẹp

Nhìn thấy cảnh như thế, Hạ Tử Du nhin cười đến muốn nghẹn, nghĩ thầm, tổng giám đốc Đàm à, uống công anh hàng ngày bày ra cái dáng vẻ như pho tượng Phật ăn trên ngai trước thế mà cũng có ngày hôm nay!

Robert cũng nhin cười còn cố ý ho nhẹ một tiếng, giả vờ như vừa mới cùng Hạ Tử Du đi vào phòng.

Đàm Dịch Khiêm giật mình, bị vợ và Robert nhìn thấy cái trống lắc trên tay ngay lập tức liền hiểu được thể diện hàng ngày của mình đã mất sạch rồi.

Robert giơ tay lên vỗ vỗ mấy cái, “Dịch Khiêm, không ngờ lúc cậu dỗ con cũng ấu trĩ như thế, ha ha. . . .”

Hạ Tử Du nghẹn cười đi tới bên cạnh Đàm Dịch Khiêm.

Cô đặt KK đã ngủ vào trong nôi, sau đó quay sang bên cái nôi còn lại, nhìn thấy ViVi bé nhỏ được Dịch Khiêm dỗ dành cũng đã ngoan ngoãn lại, Hạ Tử Du vui vẻ nhón chân lên hôn một cái ‘chụt’ vào gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, anh thật là giỏi nha rất biết dỗ con nữa đấy!”

Đàm Dịch Khiêm bị Robert chế nhạo tức đến mức mặt mũi nhăn nhó nhưng sau khi nhận được cái hôn khích lệ của vợ yêu, ngay lập tức liền ném cho Robert một ánh mắt đầy kiêu ngạo.

Robert thấy vậy cũng thôi, giọng nói cũng đứng đắn lại, “Đúng rồi, Dịch Khiêm, ba tôi nói hạng mục dầu hỏa mấy năm trước chúng ta hợp tác rất thuận lợi, hiện tại đang có một hạng mục khác muốn hợp tác với cậu. . .Mục đích lần này tôi tới Los Angeles là để tìm cậu nói về vấn đề này, chúng ta tìm một nơi nói chuyện đi.”

Trong đáy mắt Đàm Dịch Khiêm lóe lên tia sáng nhạy cảm, “Hạng mục dầu hỏa?” Hình như mỡ dầu trong tay ba Robert đã được vận chuyển và buôn bán, hầu như là chẳng còn mỡ dầu nào khác để cần hợp tác nữa.

Dĩ nhiên là Robert cũng hiểu được Đàm Dịch Khiêm sẽ hoài nghi, vì thế anh liền ra dấu nháy mắt với Đàm Dịch Khiêm một cái.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thấy vậy cũng gật đầu nhẹ.

“À, Tử Du, anh mượn ông xã em đi ra ngoài bàn chuyện công việc một chút em không có ý kiến gì chứ?” Robert lên tiếng hỏi Tử Du.

Hạ Tử Du cười nói, “Vâng, hai người cứ đi đi. . . .Em dỗ ViVi ngủ xong sẽ xuống dưới nhà nói chuyện với chị Tâm.”

.

Tại phòng sách.

Đàm Dịch Khiêm mở một chai Laffey năm 82, lúc rót rượu anh hỏi, “Lúc tôi và Tử Du kết hôn cậu cũng ở trên đảo đúng không?”

Robert không hề giấu giếm, “Phải.”

Đàm Dịch Khiêm đưa ly rượu vang đưa cho Robert, nhưng im lặng không nói gì.

Robert nhỏ giọng hỏi, “Hẳn là cậu sẽ không để ý việc tôi đến xem lễ chứ?”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lạnh lùng nhìn Robert, “Cái tôi để ý không phải là việc cậu đến xem lễ, cũng không phải tình cảm của cậu dành cho cô ấy, cái tôi để ý chính là tại sao cậu lại quyết định đính hôn?” Đến ngày hôm nay thì Đàm Dịch Khiêm đã hoàn toàn tự tin trong lòng của vợ yêu chỉ có mình anh.

Robert khẽ nháp một ngụm rượu vang, cười nhạt nói, “Tôi cũng chẳng còn nhỏ gì nữa, kết hôn là điều tất nhiên, huống chi sinh con nối dõi tiếp tục cho đời sau là sứ mệnh cả gia tộc đặt lên vai tôi, tôi không thể nào làm trái với ý nguyện của ba mẹ tôi được.”

Đàm Dịch Khiêm cười lạnh, “Robert, đừng nên cố tình qua mặt tôi! ! Tính cách của cậu ra sao tôi rất rõ, trên đời này không có ai có thể ép buộc được cậu làm bất cứ chuyện gì cả, trừ phi là chính bản thân cậu tự ép mình.”

Robert khe khẽ thở dài, “Không sai, người thật sự buộc tôi đính hôn chính là bản thân tôi. . .”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, “Cậu cần gì phải làm thế?”

Robert vẫn cười nhạt vô vị nói, “Chắc có lẽ cậu cũng đã đoán được dụng ý của tôi tại sao làm như vậy rồi.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Nếu như cậu cho rằng dùng tin tức cậu đính hôn có thể đổi lấy sự an tâm của Tử Du thì cậu đã sai rồi. Từ khi bắt đầu cho tới ngày hôm nay cô ấy vốn dĩ không hề biết tình cảm của cậu dành cho cô ấy, dù cho cậu không tuyên bố chuyện đính hôn cô ấy cũng sẽ không bận lòng vì cậu ! !

Trái tim nhói lên đau đớn, nhưng Robert chỉ miễn cưỡng nở một nụ cười chế giễu, “Dịch Khiêm, Tử Du cũng đã kết hôn và sinh con cho cậu rồi, thế nhưng sự ghen tuông của cậu lại vẫn còn kinh khủng đến như thế?”

Mặt Đàm Dịch Khiêm sầm mặt xuống, không hề che dấu sự ghen tức của mình.

Robert nhếch môi cười, “Mặc dù cậu vẫn xem tôi đang làm một điều thừa ổng công vô ích nhưng trong mắt tôi thì nó không phải là như thế. . . .Dịch Khiêm, tôi chỉ hi vọng cuộc đời này của Tử Du sẽ không buồn không lo nữa mà sống hạnh phúc ở bên cậu, nếu như tôi có thể lấy vợ sinh con sống một cuộc sống bình thường, là bạn bè Tử Du sẽ thấy mừng mừng cho tôi. . . Như vậy, dù sau này lỡ như Tử Du biết những gì mà tôi đã từng giúp đỡ cô ấy đều xuất phát từ tình cảm riêng của tôi thì cô ấy cũng sẽ không cảm thấy áy náy.” (hãy da thiết là, anh Bệ nhà ta nghĩ đến chừng đó lun ý)

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Cậu cũng thật biết suy nghĩ cho cô ấy đó! !”

“Cậu thừa hiểu đối với Tử Du tôi không hề có chút suy nghĩ nào vượt quá giới hạn, điều quan trọng tôi quyết định đính hôn đó là vì ba mẹ mà ngày cả người trong dòng họ hợp tác lại để hạn chế tự do của tôi, nếu như tôi không đính hôn ở Riyadh thì căn bản tôi chẳng có cơ hội để rời khỏi Riyadh, mặc dù tôi vẫn có thể như trước kia không thèm để ý đến bất kỳ cái gì, nhưng mà ba mẹ tôi cũng già rồi sức khỏe đã không còn được như trước nữa.”

Thực chất Đàm Dịch Khiêm cũng đã sớm đoán được Robert sẽ nói ra những lời này....

Nếu như không phải bị cha mẹ cùng dòng họ quản chế sự tự do của mình thì dựa theo tính cách của Robert, Hạ Tử Du đã sinh con lâu như vậy rồi không lý nào mãi đến cái ngày bọn họ kết hôn và đầy tháng hai đứa nhỏ Robert mới đến thăm họ.

Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Nói như vậy, lần này cậu hy sinh cuộc hôn nhân của mình chỉ là vì muốn đến Los Angeles?”

Robert gật đầu, “Đúng vậy, lần này tôi đến Los Angeles chính là có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.”
“Nói.”

“Không biết cậu có còn nhớ cái đêm trước khi chúng ta tốt nghiệp đại học không, tôi nói với cậu tôi sẽ mở một buổi party để ăn mừng nhóm mình trước khi tốt nghiệp....”

Đàm Dịch Khiêm vừa nghe đến đó liền xụ mặt xuống không vui nói, “Tôi còn chưa tính sổ với cậu cái món nợ ấy đâu! !”

Đúng thế, chuyện Robert đang nói bây giờ cũng chính là cái lần mà Đàm Dịch Khiêm từ một cậu con trai trẻ mới lớn bỗng trở thành một người đàn ông thực thụ, cũng chính là cái sự thực mà anh đã thắng thắng thú nhận với Hạ Tử Du, nhưng đã nhiều năm rồi Đàm Dịch Khiêm làm sao mà còn tìm Robert mà tính sổ nữa chứ, nguyên nhân lớn nhất là vì chuyện đó mà Hạ Tử Du đã giận anh cả đêm, cuối cùng còn chạy sang ngủ với Liễu Nhiên, làm hại Đàm Dịch Khiêm cả đêm hôm đó ôm gối một mình khó ngủ.

Robert toát mồ hôi lạnh xấu hổ cười nói, “Ài, năm đó là tuổi trẻ nông nổi, cũng chỉ là muốn chinh cho cậu một trận mà thôi.”

Đàm Dịch Khiêm hừ mũi coi thường.

Robert nhanh chóng nói tiếp cái đề tài mình đang nói, “Nói đến cái buổi party ấy bên trong còn một số chuyện mà có lẽ cậu cũng không biết....” Quả thực là khi đó Đàm Dịch Khiêm cũng vừa tiếp nhận Đàm thị, cộng thêm bản thân anh cũng không phải là người thích ồn ào náo nhiệt, cho nên buổi party hôm ấy nếu như không phải bị Robert ép anh anh cũng sẽ không tham gia.

Đàm Dịch Khiêm ngắn gọn nói, “Tiếp đi.”

Lúc này Robert đánh cái ực nuốt nước miếng xuống, sau một hồi do dự anh mới ngập ngừng nói ra, “Thật ra thì buổi party đêm đó rất nhiều người đến dự, khi đó cậu uống chưa được bao party được mới nửa đường thì tôi đã bảo người đẹp kia đưa cậu về phòng rồi, vì thế cậu cũng không biết được có những người nào đến dự và mấy năm qua tôi cũng không dám nói với cậu. Sự thực là, đêm đó tôi có mời Quý Kính Phàm khi ấy đã tốt nghiệp còn có cả Đàm Tâm đúng lúc đang đến thăm cậu, cùng vài đàn anh đàn chị khác nữa.....”

Con người đen trầm sâu không thấy đáy của Đàm Dịch Khiêm lóe lên một tia nhạy bén, dường như cũng đoán được những lời Robert sắp nói tiếp không hề bình thường.

Robert dừng một chút rồi tiếp tục nói, “Cậu cũng biết, khi đó Đàm Tâm đang có tình ý với tôi, cảm giác của tôi với cô ấy cũng không tệ nhưng bởi vì cô ấy là chị của cậu nên tôi không hề có ý đùa giỡn với cô ấy, tôi thật lòng xem cô ấy là bạn gái của mình....Tôi thừa nhận, đêm đó tôi mời Đàm Tâm đến dự tiệc là muốn có một bước tiến triển mới trong mối quan hệ của Đàm Tâm, cho nên tôi đã chuốc cho cô ấy rất nhiều rượu....Lúc bữa tiệc sắp kết thúc, mỗi người trong nhóm ai cũng đều tự đưa bạn gái về phòng của mình, tôi nhớ rằng đêm hôm đó tôi không hề về ký túc xá cùng với mọi người mà lại đưa Đàm Tâm đến một khách sạn khác....Nhưng lúc đó tôi uống cũng đã ngà ngà say, tôi chỉ nhớ được lúc tôi đưa Đàm Tâm đến cửa phòng khách sạn thì bị ai đó đâm cho một cái từ phía sau, bởi vì lúc ấy cũng khá say, say đến mức chẳng biết gì cả....Hôm sau khi tỉnh lại tôi mới phát hiện mình lại đang ở trong ký túc xá của trường học, nghĩ đến Đàm Tâm tôi lập tức chạy đến cái khách sạn mà tôi đưa Đàm Tâm đến, nhưng khi đến khách sạn nhìn thấy Đàm Tâm một mình nằm ở trên giường tôi mới thở phào nhẹ nhõm, tôi cho là tối hôm qua có thể đã xảy ra sự nhầm lẫn nào đó, may mắn là Đàm Tâm không xảy ra việc gì....Tuy nhiên, điều khiến tôi không thể ngờ đến chính là, đúng lúc đó Đàm Tâm tỉnh lại thấy tôi ngồi ở mép giường thì cô ấy quán chần ngồi dậy, lúc nhìn thấy tôi thì cô ấy lại tỏ vẻ thẹn thùng, rồi vươn tay tới ôm lấy tôi, cùng lúc đó tôi thoáng đã nhìn thấy trên giường có.”

Tuy Đàm Dịch Khiêm chưa từng hỏi tới chuyện tình cảm của Đàm Tâm, nhưng Đàm Dịch Khiêm không bao giờ cho phép bất kỳ ai làm nhục Đàm Tâm, vì thế giờ phút này cơn tức giận của anh càng lúc càng tăng cao theo những lời Robert kể, anh đập vỡ nát cả ly rượu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Chết tiệt, không ngờ cậu lại có thể giấu tôi chuyện năm đó đến tận hôm nay?”

Robert áy náy nói, “Dịch....Dịch Khiêm, bởi vì tôi biết đối với chuyện xảy ra cho Đàm Tâm bản thân tôi không thể chối bỏ trách nhiệm, nhưng cậu hãy nghe cho hết lời tôi nói đã.”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nói, “Cậu khôn hồn thì mau nói rõ ràng hết mọi chuyện cho tôi! !”

Robert nhụt chí gật đầu rồi vội vàng nói tiếp, “Tôi cũng không thể nào nghĩ ra rốt cuộc Đàm Tâm đã trải qua những gì, nhưng tôi biết rõ một điều, dù kết quả của Đàm Tâm có như thế nào cũng là do một tay tôi trực tiếp tạo thành....Vì thế mà thời điểm Đàm Tâm vươn tay ôm lấy tôi tôi đã không đành lòng nói cho cô ấy biết sự thực....Rất nhiều ngày sau đó tôi luôn bị vây trong sự áy náy và tự trách, tôi không có cách nào để đối mặt với Đàm Tâm. Hơn nữa tôi lo ngại sự việc này sau khi bị phanh phui sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự của Đàm Tâm....Có lẽ chính vì trong lòng chất chứa quá nhiều phiền muộn cộng thêm sự cảm mến của tôi dành cho Đàm Tâm cũng bởi vì chuyện này mà từ từ biến thành một gánh nặng. Cho nên tôi bắt đầu sợ khi nhìn thấy Đàm Tâm, đồng thời thời điểm đó tôi cũng phát hiện ra rằng tôi vốn không hề có ý định muốn cùng sống bên Đàm Tâm cả đời....Vì vậy, sau đó tôi đã đề nghị chia tay với Đàm Tâm, tôi xin thề là mình không hề ghét bỏ Đàm Tâm mà là tôi biết rõ tôi và Đàm Tâm không thể nào có kết quả. Cho dù tôi có lựa chọn kết hôn với Đàm Tâm đi chăng nữa thì đó cũng là vì sự cần rứt trong đáy lòng, nếu làm

vậy thì đối với cả tôi và Đàm Tâm đều không có công bằng.....Tôi chưa từng nghĩ đến sau khi Đàm Tâm chia tay với tôi lại có thể dứt khoát và thoải mái đến như thế, cô ấy không hề quẩn quít bám theo tôi nữa, làm được cái gọi là đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay.....Tôi hiểu rõ Đàm Tâm có tình cảm rất sâu nặng với tôi, cô ấy thoải mái ra đi là vì không muốn tôi bị trói buộc, trong lòng tôi vẫn rất áy náy nhưng lại không có dũng khí nói ra sự thật với Đàm Tâm, tôi thực sự không muốn làm cho cô ấy phải bị tổn thương lần nữa.....Cứ như vậy, thấm thoát thời gian đã trôi qua tám năm, tôi thừa nhận mình rất ích kỷ, tôi cố tránh né để không gặp mặt Đàm Tâm, tất nhiên nguyên nhân chính là do tôi đang trốn tránh, cho đến khi lần nữa gặp lại Đàm Tâm ở Male....Khi đó tôi mới chợt hiểu, hóa ra theo thời gian trôi qua thế nhưng tình cảm mà Đàm Tâm dành cho tôi lại càng ngày càng sâu đậm, điều này càng khiến tôi không biết phải làm thế nào để đối mặt với cô ấy, vì thế mà tôi vẫn luôn dùng thái độ lạnh lùng để xua tan phần tình cảm mà cô ấy vẫn một mực dành cho tôi, với hi vọng cô ấy có thể mở cửa trái tim mình để đón nhận một tình yêu khác”

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm đã trở nên cực kì khó coi, anh cố nén giận nghiêng răng nói, “Robert, tôi muốn ngay bây giờ cậu phải đi xuống dưới nói rõ ràng mọi chuyện với chị ấy! !”

Robert không hề sợ sệt vẫn bình tĩnh từ tốn nói tiếp, “Dịch Khiêm, trước khi tôi chỉ sống một cuộc sống xa hoa đòi truy, tôi luôn xem phụ nữ như quần áo, cho nên tuy tôi cảm thấy áy náy với Đàm Tâm nhưng tôi vẫn không có đủ dũng khí đi xin lỗi cô ấy, mãi đến khi gặp được Tử Du tôi mới tỉnh ngộ.....Là Tử Du đã cho tôi thấy thái độ khi yêu một người, cũng là Tử Du đã để tôi nhận ra ý nghĩa của cuộc sống ở trên cõi đời này. Tôi vẫn đang định đợi sau khi chuyện của cậu và Tử Du giải quyết xong, tôi sẽ thẳng thắn nói ra hết tất cả mọi chuyện với cô ấy. Thế nhưng, sau khi cậu và Tử Du được hòa thuận êm thấm thì tôi lại được Tử Du nói cho biết sự thực chuyện Đàm Tâm đã từng phá thai. Trước khi gặp được Hạ Tử Du tôi vốn không hề biết một đứa con thật có ý nghĩa như thế nào với một người mẹ, cho nên sau khi tôi biết chuyện Đàm Tâm từng có thai, sự tự trách và áy náy vẫn luôn đeo bám tôi trong suốt mấy năm qua lại càng nhiều hơn, không còn lựa chọn nào khác, tôi đành đồng ý đưa Đàm Tâm đến Riyadh. Tôi vốn định nhân cơ hội khi đến Riyadh sẽ nói rõ tất cả với Đàm Tâm, nhưng khi đối mặt với Đàm Tâm tôi vẫn không đành lòng nói ra, cho nên tôi nghĩ hay là mình nên đi tìm hiểu xem người nào năm đó đã xúc phạm cô ấy trước đã, như vậy ngay cả khi tôi nói rõ sự thật với cô ấy thì ít nhất cũng có thể trả lại sự công bằng cho cô ấy.....Trước đây tôi cũng đã từng đi tìm hiểu về chuyện của đêm hôm đó, nhưng dù thế nào cũng không thể tra ra được người đêm ấy đã xâm hại Đàm Tâm, vì vậy lần này tôi đã lần lượt gọi điện thoại hỏi thăm lại hết những người đã đến dự buổi party đêm đó, không ngờ tôi đã điều tra được một chuyện, thì ra người ở cùng với Đàm Tâm đêm hôm đó chính là Quý Kinh Phàm”

Đàm Dịch Khiêm nhíu chặt hàng lông mày, “Là anh ta?”

Robert gật đầu, “Đúng vậy, chuyện của Đàm Tâm chỉ có tôi và người xâm hại cô ấy mới biết, Quý Kinh Phàm cũng đã thừa nhận với tôi.....Lúc ấy tôi hận không thể đem Quý Kinh Phàm ra băm làm trăm mảnh, nhưng Quý Kinh Phàm nói với tôi rằng anh ta có cách khiến cho cuộc đời này của Đàm Tâm sẽ không còn cảm thấy đêm hôm đó chỉ là một cơn ác mộng, bởi vì anh ta sẽ kết hôn với Đàm Tâm và cũng sẽ dùng nửa đời còn lại để yêu thương Đàm Tâm hết lòng....”

Đàm Dịch Khiêm trơ trẽn nói, “Chuyện hoang đường như thế mà cậu cũng tin sao?”

Robert trả lời, “Tôi không thể nào để không tin cả, bởi vì nếu như Quý Kinh Phàm có thể khiến cho Đàm Tâm yêu anh ta thì đó cũng là một kết cục tốt nhất! !”

Đàm Dịch Khiêm gian trá nhìn chằm chằm vào Robert, “Tại sao tôi lại phải tin tưởng anh ta chứ? Tôi nhớ rất rõ, số lượng phụ nữ mà anh ta chạm qua cũng không ít hơn cậu đâu! !”

“Tôi cũng từng nghi ngờ chuyện này, nhưng vào tháng trước tức là thời gian mà Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm quen biết nhau cũng chưa được một tháng, Quý Kinh Phàm cho tôi biết là anh ta đã đi đăng ký với Đàm Tâm rồi, tội thật khó tin được bởi vì năm đó cơ bản là Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm cũng không hề quen biết, mà tôi cũng đã tìm người bạn của ba tôi kiểm tra chuyện bọn họ kết hôn đúng là sự thật, hơn nữa tôi cũng biết rõ Quý Kinh Phàm không thể nào lừa gạt chúng ta. Vì vậy, trước khi tới Los Angeles, tôi đã quyết định đính hôn theo sự sắp xếp của ba mẹ mình, chỉ có làm như vậy tôi mới có thể trấn an được ba mẹ tôi và gia tộc, tôi mới có cơ hội đến Los Angeles để nói rõ ràng mọi chuyện năm đó với Quý Kinh Phàm. . .Tôi không biết nếu như sau khi Đàm Tâm biết được sẽ có phản ứng gì, nhưng tôi có

thể khẳng định Đàm Tâm nếu đã tình nguyện kết hôn với Quý Kinh Phàm thì chuyện đã xảy ra năm đó cũng không đến nói tồi tệ như chúng ta tưởng....Điều duy nhất mà tôi đoán không ra chính là tình cảm của Quý Kinh Phàm đối với Đàm Tâm, tôi thật lòng rất mong Quý Kinh Phàm sẽ tuân thủ lời hứa cả đời này có thể yêu thương ở bên cạnh chăm sóc cho Đàm Tâm.”

Cuối cùng thì Robert cũng đã nói ra toàn bộ những lời mà trước đây anh luôn cố giấu ở trong lòng.

Đàm Dịch Khiêm cùng Robert rời khỏi phòng làm việc đi xuống nhà.

Trong phòng khách hai ông bà lớn tuổi đang nói chuyện với Quý Kinh Phàm, còn Quý Kinh Phàm thì thể hiện ra phong thái rất có giáo dục, dù đã được hai ông bà lão cực kì vui vẻ.

Từ đầu đến cuối Đàm Tâm đều dính sát vào Quý Kinh Phàm, khi Robert xuống nhà thì lại cố ý càng dựa lại gần sát hơn.

Sau khi Hạ Tử Du dỗ con ngủ xong cô dẫn theo Liễu Nhiên xuống nhà ngồi đối diện với Đàm Tâm, ánh mắt cô cứ nhìn chăm chăm vào Quý Kinh Phàm cũng không hề chớp mắt lấy một cái, mặt còn tỏ ra vẻ mê trai, kể cả khi Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ở bên cạnh mà cô cũng không hay biết.

“Bà xã...”

Đàm Dịch Khiêm nhỏ nhẹ lên tiếng gọi cô.

Hạ Tử Du đang nhìn Quý Kinh Phàm cười cười mà lại không trả lời anh.

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày gọi lần nữa, “Bà xã! !”

Hạ Tử Du vẫn đắm chìm trong sắc đẹp của mỹ nam.

Lúc này Liễu Nhiên đang ngồi trong lòng Hạ Tử Du cũng lên tiếng nói “Ba à, mẹ cũng không thèm để ý gì tới con cả.....Con đã nói con muốn đi vào phòng vệ sinh mấy lần rồi mà mẹ hình như vẫn không nghe thấy.”

Đàm Dịch Khiêm theo hướng ánh mắt của cô nhìn tới chỗ Quý Kinh Phàm, trong nháy mắt anh cảm thấy bị kích động đến mức muốn đánh vào cái mông cô ngay lập tức.

Khốn kiếp, cô lại dám nhìn người đàn ông khác đến mức ngăn người như vậy! !

Cuối cùng Đàm Dịch Khiêm bởi vì không vui mà mang cả tên lẫn họ của vợ yêu ra gọi, “Hạ Tử Du! ! !”

Tiếng gọi to rõ của Đàm Dịch Khiêm đã thành công khiến cho tất cả mọi người dừng lại cuộc nói chuyện đều chuyển mắt sang nhìn vào họ.

Lúc Quý Kinh Phàm nhìn tới Hạ Tử Du thì mặt cô chợt đỏ lên, sau khi hoàn hồn lại mới để ý đến Đàm Dịch Khiêm, cô hơi ngượng ngùng nói, “Hả, ông xã, anh đang gọi em à?”

Liễu Nhiên rất tủi thân lên tiếng nói, “Mẹ, con muốn đi nhà vệ sinh...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó của Liễu Nhiên khiến Hạ Tử Du ngay lập tức thả lỏng vòng tay đang ôm chặt con bé trên đùi mình ra, “Mẹ đi cùng với con nhé.”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm mới nói với dì Trần, ” Dì Trần, dì đưa Liễu Nhiên đi đi!”

Dì Trần chính là người từng phụ trách trông coi ngôi biệt thự kia, kể khi Đàm Dịch Khiêm nhường ngôi biệt thự lại cho bà Hạ ở thì dì Trần đã quay về lại giúp cho nhà họ Đàm.

“Vâng, cậu chủ.”

Sau khi dì Trần đưa Liễu Nhiên đi, Hạ Tử Du ngẩng người nhìn mặt mũi Đàm Dịch Khiêm bây giờ đã đen hơn đáy nồi, yếu ớt hỏi, “Ông xã, anh làm sao vậy?”

Đàm Dịch Khiêm chợt đứng thẳng người dậy, kéo tay Hạ Tử Du lôi đi thẳng về phía cầu thang đi lên tầng hai.

Hạ Tử Du giãy giụa, “Đàm Dịch Khiêm, anh đang làm gì thế....”

“Trở về phòng.”

“Trở về phòng để làm gì hả? Mọi người đều đang còn ở đây nói chuyện mà! !” Hạ Tử Du cố gắng gỡ những ngón tay đang nắm chặt bàn tay mình của Đàm Dịch Khiêm ra.

Thấy Hạ Tử Du ‘không biết hồi cải’ Đàm Dịch Khiêm ngang ngược bế thốc Hạ Tử Du lên.

Cả nhà họ Đàm từ trên xuống dưới đều choáng váng chứng kiến cảnh Đàm Dịch Khiêm dùng cái dáng vẻ dạy dỗ người khác chính là bế Hạ Tử Du lên đi về phòng. . . .

Cho đến khi mọi người đều nghe thấy một tiếng đóng cửa ‘rầm’ cực lớn ở tận trên lầu hai thì mới hoàn hồn đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng mọi người cũng chỉ xem đó như một màn kịch vui mà thôi, về phần hai vợ chồng có phải là giận dỗi thật hay không thì mọi người đều nhất trí cho rằng hai vợ chồng cứ ở trong phòng tự giải quyết được là được. Riêng hai vợ chồng họ Đàm thì nghĩ rằng cả hai người cứ ở trong phòng càng lau càng tốt, hai ông bà còn trông cậy vào Hạ Tử Du tiếp tục sinh cho họ thêm vài đứa cháu trai nữa à! !

.

Về đến phòng, Hạ Tử Du còn chưa kịp hiểu đang xảy ra chuyện gì thì đã bị Đàm Dịch Khiêm ném thẳng lên giường.

Cô vừa tính nhẩm người nhảy xuống giường thì Đàm Dịch Khiêm cũng đã đề lên người mình.

Biết một khi người nào đó lên giường rồi sẽ chẳng có chuyện tốt đẹp gì cả, Hạ Tử Du đẩy lồng ngực rắn chắc của người nào đó ra đổ mặt nói, “Nè, ban ngày ban mặt anh muốn làm gì hả?”

Đàm Dịch Khiêm tinh quái nhú lại đôi mắt chỉ còn một đường mỏng nói, “Anh muốn làm gì chẳng lẽ em còn không biết?”

“Anh cũng thật là quá rãnh rỗi đó, buổi chiều nào mà không đi làm là cứ luôn nghĩ tới mấy cái chuyện này thôi. . . .Cho dù muốn cũng không nên bế em lên trước mặt mọi người thế chứ, một lát nữa đi xuống nhà em còn mặt mũi nào để nhìn ai nữa chứ!”

“Sợ mất mặt?”

Hạ Tử Du gật đầu như gà con mổ thóc, “Ừm.”

“Anh thấy vừa rồi lúc em lộ liễu nhìn chăm chăm vào Quý Kinh Phàm không chớp mắt hình như em cũng đâu có sợ mất mặt đâu à?”

Hạ Tử Du liếc xéo Đàm Dịch Khiêm nói, “Sao anh lại nhỏ mọn như thế chứ. . .Quý Kinh Phàm thực sự là rất đẹp trai mà, anh không biết khi mà anh ấy trả lời ba mẹ lễ phép đến mức nào đâu, thoát nhìn rất có phong độ của quý ông nhé, tính cách rộng rãi mà khiêm tốn lại không hề khoa trương chút nào. . .”

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng cười ra tiếng, “Còn có gì nữa?”

Hạ Tử Du mê trai nói, “Em còn cảm thấy anh ta rất giống một nhân vật nam chính trong bộ phim Hàn Quốc em vừa mới xem á, sự quan tâm của anh ta rất dịu dàng mà ân cần.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêng răng hỏi, “Ngay cả sự dịu dàng ân cần của anh ta mà em cũng nhận ra?”

“Đúng là thế mà, từ trong ánh mắt của anh ta em đã có thể nhận ra sự quan tâm chăm sóc mà anh ấy dành cho chị Tâm.”

“Rất tốt, Hạ Tử Du, em đã thành công trong việc chọc giận anh rồi đấy.”

“Á.”

Sau tiếng thét chói tai là tiếng quần áo của cô đã bị lột sạch.

“Anh làm gì hả?”

“Nếu đã sợ gặp người khác vậy thì ở lại chỗ này với anh.”

“Cái gì cơ?”

Đàm Dịch Khiêm vừa nói dứt lời đã vùi đầu vào cổ Hạ Tử Du in lên những vết dấu tây hồng hồng.

258. Chương 258 : Cưng Chiều Vợ Đến Tận Trời

Hai giờ sau....

Hạ Tử Du mặc xong quần áo tử tế mồ hôi đầm đìa nằm gục trên người Đàm Dịch Khiêm, ghét bỏ mà nhìn bản mặt của ai kia lúc này đang hết sức thỏa mãn nằm đó.

Hạ Tử Du vung hai tay lên đấm nhẹ lên ngực anh hậm hực nói, “Anh chỉ biết bắt nạt em thôi.... Anh nhìn đi, chỗ này, chỗ này, cả chỗ này nữa. . . .Anh bảo em còn mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người khác đây! !” Hạ Tử Du chỉ vào những dấu hôn trên ngực trên cổ cô, thời tiết bây giờ đã bắt đầu vào Hạ rồi, chỉ cần mặc đồ hơi mỏng một tí là chẳng che được cái gì hết.

Đàm Dịch Khiêm dùng một tay kéo Hạ Tử Du vào trong ngực, trở mình đè lên người cô nhìn cô với ánh mắt giảo hoạt, “Đó là anh đang dạy dỗ em! !”

Hạ Tử Du mở tròn đôi mắt ngây thơ nhìn chồng mình, “Tổng giám đốc Đàm, xin hỏi em đã làm gì đắc tội với anh chứ?”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày nói, “Em vẫn còn chưa biết hối cải?”

Hạ Tử Du cũng lên giọng với anh, “Sao em lại phải biết hối cải?”

Đôi mắt đen sâu thẳm tịch mịch của Đàm Dịch Khiêm híp lại thành một đường mỏng, “Bà Đàm à, xin em đừng có quên thân phận của mình, hiện tại em chính là vợ của anh, anh không cho phép cái vẻ không chút kiêng kị gì mà cứ nhìn chằm chằm vào người đàn ông khác của em như thế!”

Hạ Tử Du khó chịu nói, “Bây giờ em mới phát hiện anh càng ngày càng nhỏ nhen!”

“Anh cũng đã từng nói với em là anh rất hẹp hòi rồi.”

Hạ Tử Du lầm bầm, “Anh nhỏ mọn thì em biết rồi nhưng lại không biết anh nhỏ mọn đến mức này. . . .”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm chợt nghiêm lại, “Em nói gì?”

Hạ Tử Du lập tức nhoen miệng cười, “Em có nói gì đâu. . . .Ông xã nói rất đúng, ngắm trai đẹp là em không đúng, nhưng mà em rất ít khi thấy người đàn ông nào đẹp trai như thế, cái gọi là khác phái hấp dẫn nhau em nhìn lâu một chút cũng là chuyện bình thường mà, huống chi anh ta còn là anh rể của anh nữa, em chỉ muốn giúp chị Tâm đánh giá nhân phẩm của anh rể thôi mà. . . .”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày, “Đẹp trai?”

Đôi mắt Hạ Tử Du lập tức lóe sáng, “Đúng thế, dáng dấp của anh ta cũng thật khá. . . .Chị Tâm nói anh ta là cấp cap bộ ngoại giao, tuổi trẻ tài cao lại còn là người có chức quyền nữa!”

“Hạ Tử Du, anh cảm thấy hình như lỗ tai em chẳng nghe được gì đúng không?”

“Hà?”

Hạ Tử Du nghe còn chưa rõ những lời Đàm Dịch Khiêm nói thì anh đã lật người cô lên để cho cô nằm sấp trên đùi anh.

Hạ Tử Du sợ hết hồn, “Anh muốn làm gì thế?” Kết quả của lần trước bị anh đánh đòn hiện cô vẫn còn rất sợ, phải biết là lúc anh nóng giận xuống tay không hề có chút nào nương tình.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng mở miệng, “Thành thật khai ra mau, là muốn đánh giá nhân phẩm Quý Kinh Phàm thay chị Tâm, hay là muốn nhìn ngó Quý Kinh Phàm?”

“Em.....Thực sự là em đang giúp chị Tâm xem xét nhân phẩm của Quý Kinh Phàm mà.”

“Xem xét nhân phẩm của người khác đến nỗi không chớp mắt, ngay cả ông xã cũng bỏ mặc?” Mặt Đàm Dịch Khiêm bây giờ giống y hệt đồng đen, quả thật có thể dùng ánh mắt để giết chết Hạ Tử Du.

“Đàm Dịch Khiêm, anh nói em ngấm trai đẹp, còn anh không phải là cả ngày đều dòm ngó người đẹp à.....Anh đừng nghĩ rằng trợ lý mới của anh em không biết, cô ấy tên Anja, nghe nói dáng vẻ cũng rất xinh đẹp, anh lại còn tăng lương cho cô ấy, cả công ty từ trên xuống dưới đều nói rằng quan hệ của cô ấy không bình thường đâu đấy.”

“Anja chỉ là trợ lý mà thôi, tăng lương cho cô ấy là vì năng lực của cô ấy.”

Thật ra thì Đàm Dịch Khiêm điều hành tập đoàn “Đàm thị” nhiều năm qua, đây cũng là lần đầu tiên tự mình ra lệnh tăng lương cho nhân viên, về phần nguyên nhân tại sao lại là Anja, mọi người đừng quên cái chiêu mặt dày mày dạn đoạt về Hạ Tử Du đó của Đàm Dịch Khiêm cũng chính là được chị Khoan cùng Anja trong một lần nói chuyện chỉ cho, lúc chị Khoan lúc kết hôn đã được Dịch Khiêm tặng một phần quà rất lớn, như thế đương nhiên Anja cũng có công và phải được thưởng.

Dĩ nhiên, những thứ kỹ năng mặt dày theo đuổi vợ đó của Đàm Dịch Khiêm, cho dù có bị đánh chết anh cũng sẽ không bao giờ thừa nhận trước mặt vợ yêu, ai bảo niềm kiêu ngạo đã ăn sâu vào máu anh. . . .

Nhận ra trong lời nói của Đàm Dịch Khiêm có phần bao che cho Anja, biết rõ Đàm Dịch Khiêm là một người nghiêm túc đứng đắn, vì để tránh khỏi mối nguy mình bị ăn đòn Hạ Tử Du thuận thế nói, “Hừ, em nghĩ anh vừa nhìn thấy em là đã ngán rồi, cho nên sắp xếp người đẹp ở bên cạnh chứ gì.....” Vừa nói Hạ Tử Du lại còn đánh thương cho chính mình nói, “Em biết đàn ông các anh đều luôn có mối nối cũ mà, híc...”

Lần giải thích này của Hạ Tử Du thành công chuyển dời sự chú ý từ vấn đề Hạ Tử Du nhìn trai đẹp sang đến vấn đề của Đàm Dịch Khiêm.

“Em biết anh đối với những người phụ nữ khác không có hứng thú mà.”

“Anh nói dối, nếu không tại sao anh lại sắp xếp một người xinh đẹp như thế làm trợ lý chứ? Công ty nhiều nhân viên kỳ cựu như thế tại sao anh lại cố tình tăng lương cho Anja thôi?”

“Anja là người được chị Dư đề cử.”

“Bây giờ thì anh nói gì mà chẳng được.”

Đàm Dịch Khiêm dễ dàng nói, “Bà xã, tình cảm của anh đối với em, chẳng lẽ em còn không rõ sao?”

Hạ Tử Du giả vờ cố tình gây sự, “Em không biết gì hết, em chỉ biết anh suốt ngày bắt nạt em thôi.”

Chịu không nổi dáng vẻ tủi thân đó của vợ yêu anh đành lật người cô lên, ôm cô ngồi trên đùi mình hôn lên má cô dịu dàng nói, “Ông xã đâu có bắt nạt em hồi nào chứ....”

“Anh vừa mới nói muốn đánh vào mông em đó!”

“Đó là vì em không nghe lời.”

Hạ Tử Du bĩu môi, “Anh còn dám nói không bắt nạt em?”

“Được, được, chỉ cần em không giận nữa, chuyện này chúng ta cứ thế cho qua được chưa. . . .Ngoan. . . .”

“Vậy sau này không cho phép anh ngang ngược như thế với em nữa?”

“Được, tất cả mọi chuyện đều nghe em Nếu em không thích Anja, ngay bây giờ anh sẽ gọi điện cho phòng nhân sự sa thải cô ta ngay được chưa.”

Hạ Tử Du vừa nghe thấy Đàm Dịch Khiêm nói như thế, vội vàng nói, “Ấy, không cần, không cần đâu, em tin anh rồi.” Trời ạ, mình chỉ lấy Anja ra làm lý do mà thôi, nếu như anh thật sự sa thải một trợ lý có năng lực tốt như thế, vậy thì mình thật đã gây tội rồi.

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười mà nhìn như không thấy nói, “Không được, phải đuổi việc . . . Anh không muốn để bà xã anh không yên lòng về anh.” Đàm Dịch Khiêm vừa nói vừa làm bộ đi lấy di động ra.

Hạ Tử Du lập tức ngăn lại động tác tìm di động của Đàm Dịch Khiêm, cười hì hì nói, “Ông xã, hay là bỏ qua đi, người ta có được công việc này cũng thật chẳng dễ dàng gì mà, với lại cô ấy cũng đâu có sai sót gì trong công việc đâu, nếu như vô duyên vô cớ đuổi việc cô ấy, nhân viên trong công ty cũng sẽ bàn tán ở sau lưng anh đấy...”

Dáng vẻ của Đàm Dịch Khiêm thẳng thắn vô tư, “Sao lại không có nguyên nhân gì chứ? Bà xã anh không thích mà, bọn họ đều biết anh yêu thương nhất chính là bà xã của anh.” Đàm Dịch Khiêm vừa nói xong những lời đó đồng thời không quên cưng chiều hôn lên mái tóc tỏa ra mùi thơm mát của cô.

Hạ Tử Du lập tức giật mình kinh ngạc, “Anh không định muốn để tất cả nhân viên nói là vì em ghen đấy chứ?”

“Có gì mà không thể.”

“Có, còn cực kỳ ‘không thể’ nữa đấy, em vẫn luôn duy trì hình ảnh một bà chủ ưu nhã đoan trang, nếu như mọi người cho rằng do em ghen nên anh mới đuổi việc Anja, vậy sau này hình tượng của em ở trong mắt bọn họ biến thành cái gì đây?”

“‘Cho rằng ư?’ Ý em nói là em không ghen sao?”

“Ồ . . .” Minh nên trả lời thế nào bây giờ?

Hạ Tử Du hoảng sợ phát hiện hóa ra cô đã bị Đàm Dịch Khiêm bắt thóp. Đàm Dịch Khiêm tinh quái bổ sung thêm, “Bà xã, em có biết, tuy rằng em không có ghen, nhưng em đã có ý nghĩ như thế, anh nhất định sẽ dọn sạch những điều khúc mắc không vui trong lòng em, em cho rằng việc Anja ở bên cạnh anh là một mối nguy hiểm thì tất nhiên anh sẽ phải đuổi việc cô ấy thôi.”

Cho đến giờ phút này Hạ Tử Du mới biết, thì ra là Đàm Dịch Khiêm đã sớm nhìn thấu thủ đoạn nói lảng sang chuyện khác của mình, cô le lưỡi chán nản nói, “Được rồi, anh khỏi cần đóng kịch với em nữa. . . Hừ!” Anh lúc nào cũng chỉ biết hiếp đáp cô mà thôi.

Đàm Dịch Khiêm nâng gương mặt ủ rũ của Hạ Tử Du lên, khẽ cười nói, “Hết chuyện để đánh trống lảng rồi sao?”

Hạ Tử Du mím môi lên án, “Anh chính là một con hồ ly giả hoạt!”

“Xem ra vẫn còn chưa khâm phục?”

“Em đâu có.”

“Vậy bây giờ nói cho anh nghe, muốn ăn đòn hay là muốn thừa nhận mình đã sai rồi bảo đảm từ nay về sau cải tà quy chính.”

“Ồ”

“Không nói?”

“Em nói, em nói. . . .Em sai rồi, em không nên trắng trợn lộ liễu mà nhìn trai đẹp như thế, bây giờ em đã là phụ nữ có chồng, em phải nghĩ đến tâm trạng của chồng mình, Hạ Tử Du em xin được đảm bảo từ nay về sau ngoại trừ chồng mình ra sẽ không nhìn bất cứ ai nữa cả, mãi mãi chỉ công nhận có chồng em là đẹp trai nhất, trong lòng mãi mãi chỉ có chồng em mà thôi, cho dù có nằm mơ cũng phải mơ thấy anh.”

Đàm Dịch Khiêm hài lòng hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng của Hạ Tử Du, “Vậy mới ngoan!”

Trong đáy lòng Hạ Tử Du vô cùng tức giận bất bình thầm mắng ngoan cái đầu anh ấy!

“Bà xã à, sao anh cứ có cảm giác hình như trong lòng em lại không nghĩ thế nhỉ?”

Trời ạ, đến cả cái này mà anh cũng biết à. . . .

Hạ Tử Du lập tức nở một nụ cười tươi rói, vòng tay lên ôm cổ Đàm Dịch Khiêm, “Làm gì có.....Anh biết em rất nghe lời anh mà, chồng em đẹp trai thế này, sẽ rất nhiều cô gái khác đều ngưỡng mộ em có một người chồng như thế này đây.”

Đàm Dịch Khiêm vui đầu vào cổ cô, âm ỉ nói, “Không sai, nói tiếp đi.”

Hạ Tử Du chuyên tâm suy nghĩ, “À, chồng em vừa lãng mạn lại vừa giàu có nhé....Còn.....” Thật sự rất khó nghĩ ra lời nào để khen anh.

Đang nói Hạ Tử Du chợt cảm thấy trên lưng trở nên nóng bỏng, còn người nào đó lúc đầu vốn đang vòng tay ôm lấy cô thì lúc này hai tay của anh đã lần tới trước phủ lên bầu ngực tròn trịa của cô, dịu dàng vuốt ve chơi đùa.

“Anh.”

Hạ Tử Du bỗng nhận ra mình không nói nên lời được nữa, bởi vì cô đã cảm thấy rõ ràng cái vật tà ác đã mềm xuống kia nay lại đang cương cứng lên chọc vào phía sau lưng cô .

“Anh.....Anh.....Anh.....”

Hạ Tử Du kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh bạn Đàm nào đấy, khiếp sợ đến nỗi không thốt ra nổi câu nào.

Trời ạ, hình như vài phút trước cô vẫn chưa cho anh ăn no thì phải

Hơi thở nóng bỏng của Đàm Dịch Khiêm bắt đầu vờn trên cổ trên vai cô, quần áo vừa mới mặc lại xọng lại bị anh lột ra lần nữa.

Anh vừa hôn vừa như mê hoặc nói, “Bà xã, anh phát hiện ra là dù anh có làm với em bao nhiêu cũng không bao giờ cảm thấy đủ nhỉ?”

“Đừng.....”

“Đừng từ chối anh.”

“Anh còn tiếp được à. . . .”

Tiếp theo sau đó ngoại trừ rên rỉ ngâm nga ra Hạ Tử Du không thể nói được một câu nào hoàn chỉnh nữa.

Cả nhà họ Đàm vẫn đang ngồi trong phòng khách trò chuyện cũng không có gì khác thường, bà Đàm thấy cũng đã sắp đến giờ ăn tối, liền nói với đứa con rể vừa gặp đã rất vừa ý, “Kính Phàm à, thường ngày con thích ăn gì? Đợi lát mẹ căn dặn người làm làm mấy món con thích cho con ăn.”

“Mẹ vợ đừng khách sáo ạ, con cũng không kén ăn lắm đâu.”

Đàm Tâm cũng góp lời, “Phải rồi mẹ, trong nhà chỉ có Dịch Khiêm là kén ăn nhất, chỉ cần làm mấy món Dịch Khiêm thích ăn là được. . . .”

Liễu Nhiên vẫn đang ngồi chơi ngoan ngoãn bên cạnh bà Đàm lúc này bỗng đáng thương tội nghiệp ngược nhìn bà nói, “Bà nội, con không ăn cà rốt đâu, ba cũng không thích ăn.”

Bà Đàm cười bế Liễu Nhiên lên, “Con và ba con kén ăn giống hệt nhau.....Được, hôm nay bà nội chiều theo con nhưng lần sau không cho phép con kén chọn nữa. . . .”

Liễu Nhiên gật đầu, “Dạ.”

“vậy giờ con lên lầu hỏi xem mẹ con tối nay muốn ăn canh gì, ngay bây giờ bà nội sẽ đi bảo người làm nấu. . . .”

“Vâng ạ.”

Liễu Nhiên đang định chạy lên tầng hai thì bị Đàm Tâm vội bế lên, Đàm Tâm cười nói, “Mẹ, Dịch Khiêm với Tử Du hiện giờ chắc còn đang ‘ngủ trưa’ đó!” Lúc Đàm Tâm nói đến hai chữ ‘ngủ trưa’ còn cố ý nhấn mạnh, bà Đàm lập tức hiểu ra hài lòng cười nói, “Đúng vậy.....Hiếm khi có chiều nào mà Dịch Khiêm không đi làm ở nhà chơi, mẹ nên để cho chúng nó ngủ thêm một lúc mới được.”

Đàm Tâm thúc giục, “Mẹ, mẹ mau đi chuẩn bị bữa tối đi, con cũng đói rồi. . . .”

“Ừ, mẹ đi chuẩn bị ngay bây giờ đây. Kinh Phàm, Robert à, hai đứa tụi con đừng khách sao cứ xem như đây là nhà của mình mà tự nhiên nha.”

Robert gật đầu lễ phép nói, “Dạ, bác gái.”

Liều Nhiên đang ngồi ở trong lòng Đàm Tâm làm nũng nói, “Cô ơi, con muốn đi chơi với ba nuôi. . . .”

“Đi đi!”

Ánh mắt của Đàm Tâm trong lúc nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của Liều Nhiên chạy về phía Robert mà vô tình bốn mắt chạm nhau.

Không tự chủ được Đàm Tâm sững sờ nhìn Robert trong vài giây.

Quý Kinh Phàm trông thấy thái độ đó của Đàm Tâm, hẩn lập tức cầm tay Đàm Tâm cười nói, “Bà xã, lần đầu tiên anh đến nhà em chơi, em đưa anh lên phòng em tham quan một chút đi, anh rất hiếu kỳ muốn biết phòng ngủ của vợ anh nó như thế nào.”

Đàm Tâm bất đắc dĩ dời tầm mắt khỏi người Robert, đứng dậy theo Quý Kinh Phàm, “Dạ.....Được!”

.

Trở về phòng, Đàm Tâm lập tức liền giãy khỏi bàn tay của Quý Kinh Phàm, cô ngồi xuống mép giường tức giận nói, “Đây chính là phòng của tôi, anh hãy tự nhiên xem đi.”

Quý Kinh Phàm nhìn quanh bốn phía một vòng, tấm tắc nói, “Hóa ra phong cách sở thích của cô Đàm chúng ta chính là loại cách màu hồng này!”

Đàm Tâm nheo mắt nhìn tên đàn ông lưu manh trước mặt, “Này, màu hồng thì làm sao? Tôi thích giường màu hồng, tường màu hồng, đèn cũng màu hồng đấy. . . .Thế thì có làm sao không hả?”

“Cô Đàm là người Trung Quốc chắc hẳn cũng biết, trong một số lĩnh vực, những vật màu hồng dường như đều mang theo sắc thái mờ ám, ví dụ như chiếc đèn màu hồng trong phòng cô, tôi thật sự cảm thấy mình có một cảm giác rất đặc biệt khi vừa bước chân vào đây. . . .”

Đàm Tâm nghi hoặc hỏi “Cảm giác gì?”

Đôi chân thon dài của Quý Kinh Phàm đi đến trước mặt Đàm Tâm, nhìn cô từ trên cao xuống, “Rất muốn bế cô lên giường.....Cô biết mà.”

Đàm Tâm tức giận đứng phắt dậy vung tay đánh vào ngực Quý Kinh Phàm, “Quý Kinh Phàm, anh đúng là đồ háo sắc! !”

Quý Kinh Phàm bắt lấy bàn tay Đàm Tâm nhếch môi cười nói, “Nếu như tôi thật sự là đồ háo sắc như em nói thì tôi sẽ không làm cái chuyện đã kết hôn với em một tháng rồi mà vẫn chưa hề chạm đến em!”

Đàm Tâm giận dữ trừng mắt, “Anh đừng quên, chúng ta đã ký hợp đồng kết hôn, đúng theo như yêu cầu sau một năm chúng ta sẽ ly hôn đấy!”

Quý Kinh Phàm nheo nheo mắt nhìn Đàm Tâm thật lâu, “Tôi phát hiện ra rằng hình như tính khí của em chỉ có thể kiềm chế được mỗi khi đứng trước mặt Robert.”

“Tôi sớm đã nói với anh, tôi không phải là người có thể dễ dàng chung đụng.” Cô có bao nhiêu khuyết điểm cô hiểu rõ ràng hơn bất kỳ ai. Trên môi Quý Kinh Phàm thoáng hiện nét cười, “Thế nhưng tôi lại thích tính cách đó của em.”

Đàm Tâm nhú mày, “Hiện tại không có ai ở đây, màn trình diễn của chúng ta có thể kết thúc được rồi! !”

“Em có muốn không thừa nhận tài năng diễn xuất của tôi cũng không được. Nhưng mà Đàm Tâm à, kỹ năng diễn xuất của em thì phải được nâng cao.”

“Tôi có chỗ nào diễn không tốt chứ?”

Quý Kinh Phàm nhú mày, “Chẳng lẽ em không biết lúc mình nhìn lên Robert có bao nhiêu lộ liễu à?”

“Tôi.....Tôi.....Tôi nhìn anh ấy thì có liên quan gì đến anh!”

Quý Kinh Phàm giữ chặt lấy bả vai của Đàm Tâm, vẫn là nụ cười cà lơ phất phơ như cũ, “Em đừng quên mong muốn lúc đầu khi ký hợp đồng kết hôn với tôi. . . .”

Mong muốn lúc đầu. . . .

Đúng vậy mong muốn ban đầu của cô khi kết hôn với Quý Kinh Phàm chỉ là muốn chứng tỏ với Robert rằng cô đã quên được anh, đồng thời cô cũng không muốn khiến cho cha mẹ già ở nhà phải lo lắng cho cô. . . .

Cô vẫn nhớ lúc mình ở Riyadh với Robert. Robert nói với cô, nếu như cô thật sự muốn lấy anh, vậy thì anh sẽ đồng ý lấy cô. . . .

Lúc ấy cô thật sự rất muốn gật đầu, nghĩ rằng cho dù anh chỉ vì cảm thấy mắc nợ cô trong mấy năm qua một lòng chờ đợi anh mà gánh vác trách nhiệm chịu cưới cô thì cô vẫn muốn gả cho anh. . . .

Vậy mà, lúc anh chuẩn bị đưa cô đến gặp ba mẹ anh thưa chuyện kết hôn, cô lại do dự.

Lúc đó cô mới biết, thì ra, cô không làm được. . . .

Cô yêu Robert rất sâu đậm, nhưng kết quả mà cô mong đợi không phải là như thế. . . .

Mặc dù cô đã ba mươi mốt tuổi rồi, nhưng từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm thấy mình là gái ế, cô vẫn có mơ ước một cuộc sống hạnh phúc giữa công chúa và hoàng tử như hồi còn bé khi đọc những câu chuyện cổ tích, cái cô cần chính là tình yêu của cả hai, chứ không phải một cuộc hôn nhân như gông xiềng trói buộc nhau, cô rất hiểu rõ một điều, dù cho cả hai có miễn cưỡng ở bên nhau cuộc sống của bọn họ chắc chắn sẽ không có hạnh phúc. . . .

Cho nên, cuối cùng cô lựa chọn buông tay. . . .

Đúng vậy, thời gian đã gần chín năm rồi, cô đã tra tấn Robert phải mang cái gông quá nặng nề này, cô nên giải thoát cho Robert tự do. . . .

Sau khi chia tay với Robert ở Male, cô liền một mình đến Anh đi du lịch cho khuây khỏa.

Cô đến Anh vốn chỉ muốn đi đâu đó một chút mà thôi, bởi vì đó là nơi mà cô và Robert đã từng quen nhau, nhưng không nghĩ đến cô lại có thể gặp được Quý Kinh Phàm. . . .

Lúc ấy Quý Kinh Phàm đang chạy ra từ một khách sạn cao cấp, chạy theo phía sau anh ta là một cô gái xinh đẹp, cách ăn mặc lẫn trang điểm có vẻ như cũng là con nhà giàu có.

Khi đó cô cũng tình cờ đi ngang qua khách sạn, không ngờ lại đụng phải Quý Kinh Phàm, kết quả bị Quý Kinh Phàm ôm chặt lấy eo cô còn hôn lên mặt cô một cái, dùng giọng tuyên thệ nói với người con gái xinh đẹp đuổi phía sau anh ta, “Tôi đã nói rồi, tôi không nói dối, cô ấy chính là vợ sắp cưới thê của tôi, cô ấy đang ở đây đợi tôi.” (cái này gọi là phải duyên phải nợ thì sẽ gặp đc nhau)

Cô vốn còn chẳng hiểu mô tê đầu đuôi gì thì đã bị Quý Kinh Phàm kéo lên chiếc Lamborghini. . . .

Sau đó anh ta vừa lái xe vừa giải thích cho cô, ba mẹ anh ta buộc anh ta kết hôn, cũng giới thiệu luôn với cô con gái của người bác nào đấy, anh ta chẳng có tí hứng thú nào với người phụ nữ này, người phụ nữ này lại suốt ngày bám dính lấy anh ta, anh ta thật sự vô cùng buồn bực, cho nên lúc gặp được cô mới mượn cô làm bia đỡ đạn. . . .

Ngày đó tâm trạng của cô đang rất u ám không có ý định nghe anh ta nói cái gì cả, cũng không có tâm trạng để mà tức giận với cái tên liều lĩnh này, chỉ là khi ngồi yên trong xe của anh ta lại nghĩ đến về sau không thể gặp lại Robert được nữa. . . .

Cho đến khi anh ta nói, “À, cô này. . . .Tôi và cô đều là người Trung Quốc, chúng ta có thể gặp nhau ở đây thì xem như là có duyên phận. . . .Tôi không biết cô đến đây là để làm việc hay đi du lịch, nhưng vừa rồi cô đã giúp tôi một chuyện rất lớn tôi rất cảm ơn cô, xin hỏi tôi có thể mời cô ăn một bữa cơm được chứ?”

“Không cần.”

Lúc ấy cô đã trả lời anh như thế.

Đối mặt với sự lạnh lùng của cô, thế nhưng anh lại cười theo kiểu của một quý ông, “Rất xin lỗi tôi nhất định phải mời cô bữa cơm này, bởi vì tôi vẫn còn có việc phải nhờ cô. . . .Thì cũng là cô gái mới này đi theo tôi ấy, cô ta là con gái của bạn ba tôi, chắc chắn lúc này cô ta sẽ chạy đến khách sạn mà khóc lóc kể lể về chuyện tôi đã có bạn gái với người nhà tôi và cả gia đình cô ta đang dùng cơm ở đây. . . . Cho nên, nếu như cô đang làm việc ở đây, tôi tình nguyện dùng số tiền gấp ba lần chỗ đó để thuê cô làm bạn gái của tôi. Nếu như cô đến nơi này là để du lịch vậy thì tôi sẵn lòng làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho cô, dẫn cô đi khắp cả nước Anh này. Và đương nhiên, tất cả các khoản chi phí tôi có thể chi trả thay cô, chỉ cần cô đóng giả làm bạn gái của tôi mà thôi.”

Cũng không biết thế nào, cô lập tức liền thốt lên, “Thưa anh, tôi thật xin lỗi, tôi đến đây không phải để làm việc cũng không phải tới nơi này để du lịch, nhưng mà tôi đồng ý đóng giả bạn gái của anh, không những thế tôi còn muốn tiến thêm một bước nữa, tôi muốn ký hợp đồng kết hôn giả với anh!”

.

Cuối cùng Đàm Tâm cam kết với Quý Kinh Phàm, “Anh yên tâm đi, sau này tôi sẽ cố gắng kiềm chế bản thân mình.”

“‘Bà xã’ à, tôi nghĩ trước kia chắc chưa ai nói với em nhỉ, cả đời này của em cho dù em có tốn 10 năm hay 8 năm để đuổi theo một người đi chẳng nữa thì cuối cùng khi quay đầu lại người đó vẫn chỉ là một người khách qua đường trong sinh mệnh của em mà thôi, người thật sự yêu em hiểu em, người ấy thật ra cũng đang tìm kiếm em trong cuộc đời này.”

259. Chương 259 : Cô Gái Nhỏ Đây Đáng Bị Anh Đánh Vào Mông

Đêm đã khuya, dưới ánh đèn mờ mịt ba người đàn ông đẹp trai nhàn nhã ngồi trên ghế ngoài vườn hoa.

Đàm Dịch Khiêm dựa người vào thành ghế, liên tục nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay, có vẻ rất không kiên nhẫn.

Robert và Quý Kinh Phàm đang thương lượng về việc nói ra sự thật cho Đàm Tâm biết.

Robert nói, “Tôi muốn mau chóng nói việc này với Đàm Tâm. . . .”

Quý Kinh Phàm trả lời, “Bây giờ chưa phải là lúc.”

Robert nhíu mày, “Vậy đến khi nào mới là lúc đây? Chuyện này giữ mãi trong lòng tôi đã quá nhiều năm rồi, tôi thật sự không muốn tiếp tục giấu diếm Đàm Tâm nữa. . . .”

Quý Kinh Phàm bình tĩnh nói, “Tính tình của Đàm Tâm ra sao cả tôi và cậu đều hiểu rất rõ, chúng ta hoàn toàn không thể đoán được phản ứng của cô ấy sẽ như thế nào sau khi nghe chuyện này.”

“Chẳng lẽ cứ kéo dài như thế hay sao”

“Đã che dấu nhiều năm như thế rồi, thêm một thời gian nữa cũng không sao cả.”

Về mặt Robert đầy tức giận, “Người khởi xướng tạo nên tất cả việc này đều là anh, nếu như năm đó anh thú nhận ngay sau khi sự việc xảy ra thì có lẽ Đàm Tâm sẽ không say mê sai người.”

Giờ khắc này Quý Kinh Phàm nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Nếu như năm đó tôi có thể ở lại bên cạnh cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy có cơ hội thích cậu! !”

“Được, bây giờ tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh nữa, tôi chỉ muốn hỏi anh, anh có thật lòng với cô ấy hay không thôi?”

Quý Kinh Phàm hỏi ngược lại, “Không thật lòng thì tôi cưới cô ấy làm gì?”

Robert vẫn gật đầu nói tiếp, “Rất tốt. . . .Nếu như anh dám không thật lòng chăm sóc bảo vệ cô ấy, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh!”

Quý Kinh Phàm lạnh lùng nói, “Cậu cứ yên tâm, cả đời này tôi sẽ không để cho cô ấy có cơ hội dây dưa với cậu lần nữa đâu!”

Robert thở phào một hơi nhẹ nhõm, anh nhướn mắt nhìn tới người đàn ông nào đó cứ thỉnh thoảng cúi đầu nhìn xuống đồng hồ, “Dịch Khiêm này, cậu luôn là người lý trí và tỉnh táo nhất trong nhóm chúng ta, Đàm Tâm lại còn là chị của cậu, tôi muốn xem cách nghĩ của cậu về chuyện này như thế nào.”

Vẫn giữ im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng Dịch Khiêm cũng nhân nhạ nói ra, “Chuyện của mọi người thì hãy tự mình giải quyết đi!”

Robert ngạc nhiên, “Đây cũng là chuyện của chị cậu không phải hay sao hả?”

Lúc này Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, vẫn lạnh lùng hờ hững như thường ngày nói, “Chuyện của chị ấy thì tôi lại càng không phải lo, thế giới này chẳng được mấy ai có thể bắt nạt được chị ấy.”

Để lại những lời này, Đàm Dịch Khiêm liền lạnh lùng xoay người đi mất.

Quý Kinh Phàm nhìn theo bóng dáng lạnh lùng kiêu ngạo của Đàm Dịch Khiêm, cười nói, “Đã qua nhiều năm rồi mà tính tình Dịch Khiêm cũng không thay đổi chút nào, nói chuyện với người khác chẳng được mấy câu.”

Robert buồn bực, “Sao cậu ta cứ liên tục nhìn đồng hồ thế?”

Quý Kinh Phàm cười nói, “Cậu quên bây giờ đã hơn mười một giờ đêm rồi à, tôi nghe mẹ vợ nói Tử Du bây giờ hạ lệnh giới nghiêm với cậu ta, nếu như cậu ta dám về phòng sau 12 giờ thì cứ chuẩn bị tinh thần ôm gối ra phòng khách ngủ.”

Robert lại bỗng im lặng không nói nữa.

“Ồ, thật xin lỗi, lại rắc muối lên vết thương của cậu rồi. . . .”

Robert ngược mắt liếc Quý Kinh Phàm nói, “Từ trước đến giờ giữa tôi và Tử Du chẳng có gì cả, cô ấy cùng Dịch Khiêm sống bên nhau hạnh phúc là kết quả vui nhất mà tôi muốn được thấy.”

“Được rồi, chuyện của cậu cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả, cũng khuya rồi tôi phải đi về phòng với Đàm Tâm đây. . . .” Dứt lời, Quý Kinh Phàm đứng dậy, đơn độc dứt tay vào túi bước đi.

Robert nhìn theo bóng lưng của Quý Kinh Phàm hỏi, “Thật sự là anh quyết định tạm thời không nói chuyện năm đó với Đàm Tâm?”

Quý Kinh Phàm dừng bước, “Trước đây tôi đã nói rồi, tôi hi vọng chuyện này hãy để chính miệng tôi nói với cô ấy.”

“Được, tôi tin anh một lần.”

“Ừ.”

Đàm Dịch Khiêm trở về phòng, Hạ Tử Du đã tắm xong mặc đồ ngủ đang ngồi dựa vào đầu giường.

Đàm Dịch Khiêm đi tới, “Bà xã. . . .”

Hạ Tử Du theo phản xạ ngược mắt nhìn lên đồng hồ treo tường rồi nói, “Đã 11 giờ rưỡi rồi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ngồi xuống ở mép giường, gương mặt điển trai nở một nụ cười, “Không phải là vẫn chưa đến 12 giờ sao!”

Hạ Tử Du bĩu môi nói, “Nhưng em đã chờ anh rất lâu lắm rồi.”

Đàm Dịch Khiêm dỗ dành nói, “Anh có nói là đi ra ngoài một lát rồi mới quay lại mà.”

“Đã muộn thế này còn ra ngoài làm gì?”

“Robert tìm anh nói vài chuyện.”

Hạ Tử Du nghi ngờ, “Anh ấy tìm anh có chuyện gì à?”

Đàm Dịch Khiêm nói ngắn gọn, “Mấy chuyện vặt vãnh thôi.”

“Anh lừa em, Robert còn lâu mới tìm anh để nói mấy chuyện vợ vãn!”

Nhưng Đàm Dịch Khiêm không trả lời mà lại nhích người sát đến gần Hạ Tử Du, “Bà xã, con ngủ hết rồi sao?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Ừm, Ngôn Ngôn đã ngủ từ sớm rồi, hai đứa nhỏ kia đã khóc ồn ào một trận nhưng cũng em vừa mới dỗ ngủ hết rồi!”

Đàm Dịch Khiêm ngửi mùi hương thơm ngát trên vành tai tóc mai cô, “Nói vậy là hiện tại chúng ta không còn bị ai quấy rầy nữa đúng không?”

Hạ Tử Du cảnh giác hỏi, “Anh định làm gì?”

Đàm Dịch Khiêm dán vào tai Hạ Tử Du nói, “Em biết mà.”

Hạ Tử Du bộc lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Trời. . . . Trời ạ. . . . Anh bị bệnh hưng phấn quá độ sao?

Chiều nay đã hai lần rồi, hại cô mệt đến mức ngủ một mạch đến hơn 8 giờ tối mới dậy nổi, cũng may là mẹ chồng không nói gì cô cả, còn vui vẻ nấu canh cho cô uống....

Thế mà bây giờ anh còn bày ra cái vẻ sói đói này ư?

Hạ Tử Du không dám tin, ánh mắt cô bắt đầu chuyển từ nửa người trên của Đàm Dịch Khiêm từ từ lần xuống tới nửa thân dưới của anh.

Cô cẩn thận quan sát thấy cũng không có gì khác thường lắm.

Nhưng Đàm Dịch Khiêm đã đứng lên còn đang bắt đầu cởi quần áo.

Áo khoác, áo sơ mi, cà vạt. . . . Những món đồ đều bị anh lần lượt tùy tiện ném sang một bên.

Hạ Tử Du nuốt nước miếng nghe một cái ực, cả người dịch về phía đầu giường lấp bắp nói, “Ông. . . Ông xã, đêm nay đừng làm nữa có được không? Anh biết đấy, em thật sự là rất mệt. . . . Sáng ngày mai em còn phải đưa Ngôn Ngôn đến trường đi học nữa đó, anh cứ thế ngày mai sao em không dậy nổi đâu, Ngôn Ngôn sẽ nói là em không giữ lời mất.”

Đàm Dịch Khiêm rất ân cần nói, “Sáng mai anh giúp em đưa Ngôn Ngôn đi học!”

Hạ Tử Du sững sốt, “Hả.”

Nhất thời cô chẳng còn lý do nào để sử dụng được nữa.

“Tới đây!”

“Đừng mà.”

Lần nào cũng bị anh đàn áp, lần này cô quyết không để anh được như ý muốn. . .

Nhìn thấy sự phòng bị trong mắt Hạ Tử Du càng lúc càng rõ rệt, Đàm Dịch Khiêm nhếch môi quyết định trêu cô, “Chỉ bấy nhiêu thôi mà cũng không làm hài lòng anh, vậy anh cưới em về để làm gì?”

Hạ Tử Du tức giận ngược mắt lên muốn cùng anh nói lý để bảo vệ quyền lợi của mình, nhưng khi nhìn đến lồng ngực chắc chắn kia giọng nó cô lập tức liền yếu hẳn đi, “Anh. . . Anh. . . Anh cho rằng vợ cưới về là chỉ để làm những việc này thôi ư?”

Đang đứng ở cạnh giường bỗng Đàm Dịch Khiêm nhường người lại gần Hạ tử Du, “Dĩ nhiên không phải chỉ để làm việc đó, nhưng đây cũng là việc rất quan trọng, đó cũng là một cách để bảo vệ cho tình cảm vợ chồng luôn mới mẻ mà.”

“Này, anh đừng có áp sát gần em như thế chứ. . . .”

Đàm Dịch Khiêm tinh quái nở nụ cười vô cùng ám muội, từ từ tiến lại chỗ đầu giường nơi cô đang co ro vào một góc, khiến cho cái chuông cảnh giác của Hạ Tử Du réo vang mãnh liệt, “Anh định làm gì thế?” Cô kinh ngạc mở to đôi mắt đẹp nhìn anh.

Ánh mắt của Hạ Tử Du thật ra đã sớm không an phận mà chuyển đến lồng ngực rắn chắc của Đàm Dịch Khiêm, nhưng lại vẫn kiên trì ép mình chuyển ánh mắt đi.

Cô thừa nhận, đối mặt với Đàm Dịch Khiêm, có nhiều lúc cô thật không thể bình tĩnh được. . . .Nhưng mà thật sự là cô đã mệt muốn chết, cho dù có tâm muốn chiều anh nhưng đã kiệt sức rồi.

Để kiềm chế bản thân khỏi bị anh hấp dẫn, Hạ Tử Du cúi đầu xuống không nhìn Đàm Dịch Khiêm nữa. Nhưng khi bờ ngực chắc khỏe của Đàm Dịch Khiêm dần dần ghé sát vào cô rồi đến khi ngừng ở trước mặt cô, khi khoảng cách càng lúc càng hẹp lại ven ven chỉ còn cách mặt cô một chút xíu nữa thì cô rút cuộc không nhịn được mà gào lên, “Đàm Dịch Khiêm, tại sao anh lại có thể như thế được chứ? Cả ngày chỉ muốn làm cái chuyện đó thôi hả, chẳng lẽ anh không còn chuyện đứng đắn nào để làm sao? Tình hình kinh doanh của công ty gần đây tụt giảm thảm hại đúng không, nhất định là do dạo này anh làm việc không đàng hoàng chứ gì.”

Hạ Tử Du hoảng hốt lấy bừa một cái cố để nói.

Ai ngờ lúc này Đàm Dịch Khiêm lại trưng ra cái bản mặt vô tội nói, “Bà xã à, em đang nói cái gì thế? Anh chỉ định nói muốn em đi tắm với anh thôi mà, em lại nghĩ đến chuyện gì khác vậy chứ, em thật là hư à, có muốn cái gì thì cứ nói thẳng với ông xã, ông xã anh nhất định sẽ hết lòng thỏa mãn em được mà.”

Hạ Tử Du vẫn không hiểu là chuyện gì, nhưng ngay sau đó sắc mặt cô đỏ rực lên, “Đàm Dịch Khiêm, anh lại bắt nạt em! !”

Giây phút này, Đàm Dịch Khiêm cúi người bế cô yêu vợ bảo bối của mình lên khỏi giường, anh cười nói, “Vợ yêu à, đi tắm với anh thôi. . . .”

“Còn lâu. . . .”

“Cũng không cần em đồng ý mà.”

Nếu như nói lúc Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du đi vào phòng tắm hoàn toàn không có chút ý nghĩ vớ vẩn nào, nhưng khi hai người khỏa thân ngồi đối diện nhau trong bồn tắm thì chút tự chủ cuối cùng khi đối diện với Hạ Tử Du liền trở nên không còn tác dụng.

Ví dụ như hiện tại, Hạ Tử Du thấy thời gian cả hai ngâm mình trong bồn tắm cũng đủ lâu rồi, cô vỗ vỗ lên người nào đó ở bên cạnh, “Nè, ông xã, tắm cũng đã lâu rồi đó. . . .”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu, “Ừ.”

“Vậy để em đi lấy áo ngủ nhé.”

Bởi vì tư thế lúc Đàm Dịch Khiêm ôm cô vẫn rất nghiêm túc, nên Hạ Tử Du cũng không nghĩ gì nhiều cứ không mặc gì như thế mà đứng dậy.

Khoảnh khoắc mà Hạ Tử Du đứng dậy đó, tất cả đường cong yếu điệu trên dáng người quyến rũ cùng với làn da trắng nõn nà đều bày ra trước mắt Đàm Dịch Khiêm.

Hạ Tử Du lấy được áo ngủ vốn đang định mặc vào, nhưng Đàm Dịch Khiêm lại từ đằng sau vòng tay ôm chặt lấy cô, bất chợt bị ôm từ phía sau cô thuận người cúi gập xuống.

Hạ Tử Du kinh ngạc cảm thấy không bình thường, áo ngủ trong tay cũng đã rơi xuống đất, hai tay vì muốn đứng ổn định lại mà bám chắc vào thành bồn tắm. . . .

“Ông xã, anh làm gì thế.”

Hạ Tử Du vừa nói dứt lời, người ở đằng sau đã thẳng lưng mà tiến vào trong cô. . . .

.

Cuối cùng, Hạ Tử Du đương nhiên là được Đàm Dịch Khiêm bế ra từ phòng tắm về lại trên giường. (dã man, quá thú tính haha)

Quay về giường, Hạ Tử Du quần chắn nghiêng người không thèm để ý đến Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm cũng nghiêng người theo cô, cánh tay còn không đoàng hoàng đặt lên eo Hạ Tử Du, thì thầm gọi, “Bà xã. . .”

“Em không muốn nói chuyện với anh.”

Đàm Dịch Khiêm nghiêm trang hỏi, “Tại sao?”

“Anh. . . .Mới vừa rồi ở phòng tắm. . . .Hừ, em không thèm nghe anh nói nữa. . . .”

“Có phải anh khiến em thấy không được thoải mái hay không?”

“Anh biết thừa hai hôm nay là ngày nguy hiểm của em, các biện pháp an toàn anh chẳng thèm thực hiện cái nào cả. . . .”

“Em vẫn đang ngừa thai mà, sẽ không trúng thầu đâu.”

Hạ Tử Du xoay người lại tức giận nói, “Ai nói thế, nhất định phải giữ cho tuyệt đối không thể có sai sót nhằm lẫn nào chứ, em không muốn trở thành heo mẹ đâu, khó khăn lắm em mới dưỡng cho ốm lại đây. . . .”

Đàm Dịch Khiêm bày ra vẻ mặt đầy uất ức, “Bà xã à, em cũng biết trong tình huống đó thì làm sao còn thời gian để mà đi lấy những thứ kia?”

Hạ Tử Du kiên quyết nói, “Nói đơn giản là lần sau nếu anh không chủ động sử dụng biện pháp an toàn thì đừng hòng đụng vào em.”

Thật ra thì trước kia Đàm Dịch Khiêm cũng có nhờ bác sĩ kê cho cô thuốc tránh thai không có tác dụng phụ, thường sau khi xong việc cô cũng có uống, nhưng mà vì lý do an toàn tuyệt đối cô muốn yêu cầu anh phải làm đủ các biện pháp. . . .Nhưng mà không biết có phải đàn ông đều có cái bệnh chung này hay không, tóm lại, Đàm Dịch Khiêm thà rằng tình nguyện đi thất ổng dẫn tinh chứ còn lâu mới chịu đeo bao.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên vành tai Hạ Tử Du nói, “Được, nghe lời em. . . .”

Hạ Tử Du cũng gạt đầu dứt khoát, “Vậy được, anh bỏ cái tay anh đang vắt ngang hông em ra, tối nay chúng ta mạnh ai người ấy ngủ, đó chính là hình phạt dành cho anh.”

Đàm Dịch Khiêm nhăn mày nói, “Bà xã, có thể không phạt được hay không?”

“Không thể.”

“Nếu như anh nói cho em biết bí mật tại sao Quý Kính Phàm và chị Tâm kết hôn thì em có hết giận hay không?”

Hạ Tử Du lập tức xoay người lại ánh mắt lóe lên sự hứng thú, “Có thật không?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy anh mau nói đi. . . .”

“Em phải hôn anh một cái trước đã.”

“Đàm Dịch Khiêm, anh đừng có được voi đòi tiên nhá.”

“Vậy để anh hôn em.”

Đặt nhẹ lên má Hạ Tử Du một nụ hôn rồi Đàm Dịch Khiêm mới hài lòng kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho Hạ Tử Du nghe.

Đàm Dịch Khiêm nói với vợ yêu chuyện này không phải là vì muốn thỏa mãn tâm lý hiếu kỳ của vợ yêu, mà là muốn vợ lấy góc độ của phụ nữ để xem cô có cái nhìn nhận về chuyện này như thế nào, cũng tiện thể đập đổ luôn hình tượng phong độ của anh bạn ngoại giao họ Quý trong lòng vợ yêu.

Sau khi Hạ Tử Du nghe Đàm Dịch Khiêm kể hết mọi chuyện thì sững sờ cả một buổi lâu.

“Thì ra chuyện là như thế, khó trách Robert luôn tỏ thái độ trốn tránh chị Tâm, Còn nữa, cái tên Quý Kinh Phàm kia cũng thật đáng ghét, năm đó đối xử với chị Tâm như thế lại còn biến mất không dấu vết, còn dám để Robert gánh tội nhiều năm như thế?”

“Bà xã, nói anh nghe thử ý kiến của em xem. . . .”

“Em thấy rằng, ngay lúc này Quý Kinh Phàm và Robert không thể nói ra sự thật với chị Tâm được. . . .”

“Tại sao?”

“Đầu tiên đứng ở phương diện của Robert mà nói, cách làm của anh ấy quả thực là không đúng. Thật ra, vào 9 năm trước khi xảy ra chuyện anh ấy phải nên nói cho chị Tâm biết rõ ràng đầu đuôi sự việc mới phải, anh ấy bởi vì tự trách mà không đành lòng nói ra chân tướng sự việc quyết định giấu diếm nhưng lại không nghĩ đến, người con gái nào cũng vậy đối với người đàn ông đầu tiên của mình luôn có một thứ tình cảm rất đặc thù, huống chi người đàn ông đó lại còn là người mà mình đang thầm thích. . . Nếu như chị Tâm sớm biết giữa mình và Robert không có quan hệ gì thì có lẽ cái thích của chị Tâm sẽ không chuyển sang thành tình yêu, lại càng sẽ không vì Robert mà lãng phí 10 năm tuổi xuân của mình. Cho nên nếu như sau khi chị Tâm biết được sự thật này chị ấy tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ cho Robert. Lại nói đến Quý Kinh Phàm, anh ta còn đáng ghét hơn, sau khi ăn sạch bách con nhà người ta liền biến mất một phát 10 năm, lại còn để Robert chịu tiếng xấu thay cho anh ta. Nhưng hiện nay Quý Kinh Phàm cũng đã kết hôn với chị Tâm, mặc dù chúng ta ai cũng biết chị Tâm lấy Quý Kinh Phàm có thể là vì muốn cho Robert được yên lòng, ba mẹ anh cũng không cần phải vì chị ấy mà lo lắng nữa, nhưng mà vừa nãy anh có nói Quý Kinh Phàm biến mất là vì có lý do bất đắc dĩ, có lẽ Quý Kinh Phàm đối với chị Tâm là đã sớm có tình ý. . . . Như vậy, Quý Kinh Phàm bây giờ nhất định là muốn xây dựng tình cảm này với chị Tâm trước, bởi vì một khi chị Tâm biết được sự thật em tin chắc rằng chị Tâm sẽ không tha thứ cho Quý Kinh Phàm, hậu quả nghiêm trọng hơn có thể còn dẫn đến sự tan vỡ cho cuộc hôn nhân này của bọn họ. . . Tổng kết lại tất cả, em nghĩ cách tốt nhất đó chính là chờ đợi đến khi chị Tâm yêu Quý Kinh Phàm rồi hãy bảo chính miệng Quý Kinh Phàm nói cho chị ấy biết sự thực, khi đó hẳn là cũng không còn vấn đề gì quan trọng đâu.”

Thật ra thì lúc này khi Quý Kinh Phàm ở dưới vườn hoa yêu cầu để chính miệng anh ta nói ra, Đàm Dịch Khiêm đã đoán được tâm tư của Quý Kinh Phàm.

Anh đương nhiên cho rằng sự lựa chọn của Quý Kinh Phàm là chính xác, lại vừa nghe được Hạ Tử Du phân tích như thế, anh càng có thể khẳng định tâm tư của Quý Kinh Phàm rất tinh tế, nếu như Quý Kinh Phàm có tài cán chỉ cần qua loa đại khái đã kết hôn được với Đàm Tâm, vậy đương nhiên đó là kết cục không thể nào tốt hơn được nữa.

Tuy anh đã nghĩ được ra như thế, nhưng Đàm Dịch Khiêm vẫn không tiếc lời mà khen ngợi, “Bà xã, em nghĩ thật chu đáo. . . .” Hạ Tử Du tựa lên cánh tay Đàm Dịch Khiêm, cười nói, “Ông xã, đột nhiên bây giờ em muốn làm bà mai, em thấy có lẽ em có thể kéo tơ hồng giúp được bọn họ đấy. . . .”

Hôm sau.

Đàm Dịch Khiêm nhận lời sẽ đưa Liễu Nhiên đi học sớm, Hạ Tử Du cũng không ngủ nướng trên giường thêm một lúc nào nữa, Đàm Dịch Khiêm vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, ngay sau đó cô cũng chuẩn luôn xuống nhà đi tìm bà Đàm.

Bà Đàm luôn dậy rất sớm, hiện đang ở trong phòng ăn giúp người làm chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, bà Đàm cười tủm tỉm nói, “Tiểu Du, sao dậy sớm thế con?”

Hạ Tử Du đi đến gần bên bà Đàm khoát tay bà làm nũng nói, “Mẹ, kể từ khi con sinh hai đứa nhỏ xong, dường như con toàn ở nhà thôi, Dịch Khiêm cũng không cho phép con đi ra ngoài, nhưng mà con đã thực sự buồn sắp chết rồi. . . À mẹ, đúng lúc chị Tâm về nhà, con muốn đi dạo phố với chị Tâm một chút, cũng muốn mua cho Dịch Khiêm và Quý Kinh Phàm một vài thứ. . . . Cho nên, hôm nay KK và ViVi có thể sẽ phải nhờ mẹ chăm lo đùm con, nhưng con đảm bảo con sẽ cho hai đứa ăn thật no trước khi đi.”

Bà Đàm hòa ái cười nói, “Đi đi, đi đi, mấy đứa nhỏ cứ để mẹ trông cho, mấy tháng này quả thật cũng để con ngọt ngạt quá rồi. . . .”

“Cám ơn mẹ.”

“Ừm.”

.

Thuyết phục xong mẹ chồng, Hạ Tử Du liền bắt đầu thử thuyết phục Đàm Dịch Khiêm.

Lúc ăn sáng, cả nhà đều có mặt, Hạ Tử Du lựa chọn ở trước mặt Đàm Dịch Khiêm rủ rê Đàm Tâm, “Chị Tâm, hôm nay chúng ta đi dạo phố đi. . . .”

Đàm Tâm nghĩ đến việc ở nhà chạm mặt với Robert sẽ càng thêm lúng túng vì thế liền lập tức gạt đầu, “Được, cũng đúng lúc chị đang rảnh rồi, cũng lâu rồi không có đi dạo phố.”

Hạ Tử Du dè dặt cẩn thận hỏi Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, lát nữa em sẽ đi dạo phố với chị Tâm nhé!”

Đàm Dịch Khiêm hồ hững đáp lại một chữ, “Ừ. . . .”

Hạ Tử Du đang vui vẻ vì hiếm khi thấy Đàm Dịch Khiêm không ngang ngược được một lần, nhưng sau đó lại nghe Đàm Dịch Khiêm thông thả thêm vào một câu, “Để hộ vệ đi theo.”

Hạ Tử Du chưa kịp nổi bão thì Đàm Tâm đã cắt lời, “Dịch Khiêm à, tụi chị hai người phụ nữ mà mang theo cả vệ sĩ đi dạo phố như vậy hình như là không được tiện lắm thì phải. . . . An ninh của Los Angeles cũng tốt mà, em đừng quá lo lắng như thế.”

Ngay lúc này Hạ Tử Du nhìn tới bà Đàm nháy nháy mắt.

Bà Đàm cũng là một người khéo léo cơ trí, nhận được tín hiệu ngay lập tức liền phụ họa nói, “Đúng vậy đấy, hiếm khi có dịp con Tâm đi chơi với Tử Du, có vệ sĩ đi theo cũng không tiện lắm. . . .”

Trước sự nói ra nói vào của rất nhiều người, rốt cuộc Đàm Dịch Khiêm không chịu nổi áp lực đành thả lỏng cho Hạ Tử Du một lần.

Hạ Tử Du rất vui vẻ, ăn xong bữa sáng liền kéo Đàm Tâm đến trung tâm thương mại lớn nhất Los Angeles.

.

Mục đích của Hạ Tử Du rủ Đàm Tâm đi dạo phố không đơn giản như thế này đâu, cho nên, khi Đàm Tâm mua đến cả hai tay cầm không nổi nữa, Hạ Tử Du lại giả vờ nhìn vào hai tay trống trơn bởi không vừa ý cái gì cả.

Lúc đi ra khỏi trung tâm thương mại, Đàm Tâm nói, “Tử Du này, chị thấy cái bộ lễ phục lúc này em thử nhất định Dịch Khiêm sẽ rất thích đấy. . . .”

Hạ Tử Du chán nản nói, “Nhưng mà em thấy bộ đó không được đẹp cho lắm. . . .”

“Xem ra ánh mắt lựa chọn của em và Dịch Khiêm cũng rất giống nhau. . . . Nhưng chúng ta đã dạo hết cả cái trung tâm thương mại rồi, những đồ chỗ khác thì lại không hợp với chúng ta, hôm nay không lẽ em cứ tay không mà về ư!”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không, thật ra thì vẫn còn có một nơi có nhiều quần áo rất đẹp, nhưng mà chỉ hơi xa một chút.”

Mắt Đàm Tâm mở to lóe sáng, “Có thật không? Ở Los Angeles còn có nơi nào có quần áo đẹp hơn nơi này nữa à? Vậy thì chúng ta đi luôn đi, xa một chút không sao mà. . . .”

“Dạ.”

Hai người tiếp tục chiến đấu đến nơi mà Hạ Tử Du bảo có quần áo đẹp hơn.

Thật ra nơi này là do Hạ Tử Du tìm thấy trên internet, nghe nói là đường phố phức tạp nhất ở Los Angeles, mấy con đường ngang dọc này rất phức tạp, rất dễ bị lạc đường, hơn nữa đây là lần đầu tiên mà bọn họ đến nơi này.

Không sai, mục đích của Hạ Tử Du chính là để Đàm Tâm lạc đường.

Ngồi taxi mất khoảng nửa tiếng mới đến được nơi mà hai người muốn đến.

Từ trước đến nay Đàm Tâm luôn mua sắm ở những nơi lớn, lần đầu tiên tới một nơi nhỏ bé thế này, nhưng không ngờ phát hiện ra được nơi này thật sự có rất nhiều thương hiệu quần áo và đồ trang sức nổi tiếng, cô liền kéo tay Hạ Tử Du vào từng cửa hàng nhìn ngắm.

Hạ Tử Du làm đúng theo kế hoạch, đúng lúc Đàm Tâm đang thử quần áo trong cửa hàng thứ N, cô liền lấy di động và ví tiền của Đàm Tâm bỏ chạy ra khỏi cửa hàng trốn mất dạng.

Đương nhiên Hạ Tử Du không đi quá xa, trốn trong một góc quan sát Đàm Tâm.

Quả nhiên, Đàm Tâm vội vàng chạy ra khỏi cửa hàng với vẻ mặt ngơ ngác, bởi vì không có điện thoại di động cũng không có tiền mặt, Đàm Tâm không biết nên làm thế nào.

Vốn dĩ Đàm Tâm có thể lựa chọn nhờ người qua đường giúp một tay, nhưng Hạ Tử Du đã sớm đoán biết là chị cao ngạo đã quen, tuyệt đối sẽ không bao giờ xin người qua đường giúp đỡ, kết quả đúng như Hạ Tử Du suy đoán, cuối cùng Đàm Tâm mặt mày chán nản đứng trước cửa hàng đó.

Đợi đã lâu, cũng không thấy Hạ Tử Du quay lại, rốt cuộc Đàm Tâm cũng cảm thấy sợ hãi, thời gian từ từ trôi qua, và ngay vào lúc Đàm Tâm đang luống cuống lo lắng thì Quý Kinh Phàm lái xe tới.

Quý Kinh Phàm xuất hiện kịp lúc như thế đương nhiên là do Hạ Tử Du đã sắp xếp từ trước.

Đúng vậy, trước khi đi, Hạ Tử Du đã đem nơi mà họ lạc đường nói cho Quý Kinh Phàm, để Quý Kinh Phàm đúng lúc xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Quả nhiên, Quý Kinh Phàm rất đúng giờ!

Đứng ở đằng xa, Hạ Tử Du hài lòng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc Đàm Tâm nhìn thấy Quý Kinh Phàm vẻ mặt vô cùng kích động, chủ động quăng lao vào vòng tay của Quý Kinh Phàm, còn Quý Kinh Phàm thì dịu dàng vỗ về sống lưng an ủi Đàm Tâm.

Sau đó, Quý Kinh Phàm dựa theo kế hoạch đưa Đàm Tâm về nhà, đương nhiên cũng giả vờ nói sẽ thông báo cho người đi tìm Hạ Tử Du để Đàm Tâm được yên tâm.

.

Cho đến khi nhìn thấy Quý Kinh Phàm đưa Đàm Tâm đi, lúc này Hạ Tử Du mới vui vẻ mà gơ tay làm một tư thế chiến thắng.

Hạ Tử Du đang chuẩn bị gọi tắc xi để quay về, lại đột nhiên phát hiện chiếc túi xách của mình đã bị rạch một đường lớn, mà điện thoại cùng tất cả tiền mặt trong túi của cô cũng không cánh mà bay mất.

Tiền mặt mất không sao, nhưng trong di động có lưu một thông tin rất quan trọng.

Bởi vì cô không nhớ rõ tên con đường này, vì thế mà cô mới lưu lại trong di động để phòng bị cho bất cứ tình huống nào, nhưng vì lúc ấy cứ nghĩ đã lưu trong điện thoại rồi nên cô cũng chẳng thêm nhớ con đường này tên là gì, vì vậy mà hiện tại cô chẳng khác gì một kẻ lạc đường cả.

Trời ơi. . . . Đây là cái tình huống quái quỷ gì cơ chứ?

Do dự đến phút cuối cùng, Hạ Tử Du bắt đầu dúi đành mượn điện thoại di động của một người qua đường gọi cho Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã.”

Rõ ràng Đàm Dịch Khiêm đang bận, giọng điệu lúc đang làm việc rất nghiêm túc, “Ừ.”

“Em. . . . Em lạc đường. . . .”

“Cái gì?”

Hạ Tử Du đã có thể tưởng tượng được cái vẻ mặt gay go của Đàm Dịch Khiêm lúc này.

E sợ bị anh mắng cho một trận, lúc này Hạ Tử Du giả vờ cực kỳ đáng thương, “Em. . . .”

“Bà xã, em đừng sợ, em nói cho anh biết, bây giờ em đang ở đâu, anh lập tức sẽ đến đón em!”

“Em ở Ấy da. . . .Ma cái gì cái gì đấy Em không nhớ rõ nữa. . . .”

“Em hãy nghĩ kỹ lại xem!”

“Ông xã, em không nhớ nổi tên nữa rồi, em không nhớ em đang ở chỗ nào nữa.”

Đàm Dịch Khiêm nổi điên lên mắng, “Chết tiệt! !”

Hạ Tử Du yếu ớt sợ sệt nói, “Ông xã, anh mau đến đây tìm em đi. . . .Em đang mượn di động của người khác đó, huhu.”

Tuy bây giờ chỉ muốn bắt lấy người phụ nữ bé nhỏ của anh mà đánh vào mông cô mấy cái, nhưng giờ phút này Đàm Dịch Khiêm chỉ có thể dỗ dành, “Bà xã, em ngoan ngoãn ở yên chỗ đó cho anh, anh cam đoan sẽ đến đó với em ngay lập tức. Nhớ kỹ, phải ngoan ngoãn ở yên đó chờ anh.

“Dạ.”

Kết thúc trò chuyện, Hạ Tử Du trả lại di động cho người nọ, cũng nói một câu cảm ơn với người ấy.

.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, thông qua tín hiệu mà chiếc điện thoại di động kia phát ra anh cũng đã tìm ra được vị trí của cô, Đàm Dịch Khiêm tự mình lái xe đến con đường nọ rồi cuộc cũng gặp được Hạ Tử Du.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm xuống xe, Hạ Tử Du đứng im cúi đầu xuống thật thấp, rõ ràng là dáng vẻ của một đứa trẻ vừa mới phạm lỗi.

260. Chương 260 : Tổng Giám Đốc Đàm, Anh Tiếp Chiêu Đi

“Ông xã. . . .”

Hạ Tử Du nhụt chí sợ sệt gọi.

Đàm Dịch Khiêm đứng trước mặt cô nhìn từ trên cao xuống, quanh người chỉ có sự nghiêm nghị lạnh lùng.

Không nghe thấy Dịch Khiêm trả lời, biết anh bận Đàm nào đấy rất dễ nổi giận, Hạ Tử Du len lén ngược mắt nhìn lên.

Vừa ngược mắt lên Hạ Tử Du liền đối diện với tròng mắt đen thẳm rét lạnh của anh, sắc bén lẫn sắc sảo, thật có một cảm giác áp bức rất lớn.

“Em. . . .” Trong lòng Hạ Tử Du đang oán thăm, có cần phải tức giận đến mức đấy hay không.

“Ông xã, thật ra thì em. . . .”

“Câm miệng! !” Đàm Dịch Khiêm hoàn toàn không thèm nghe Hạ Tử Du giải thích, ánh mắt buồn bã, cấu kính quát cô.

Ngay sau đó, anh tóm chặt lấy eo của cô kéo về phía một chiếc xe màu đen đang đỗ trước mặt, chiếc Bentley kiểu dáng độc nhất vô nhị lóe sáng dưới ánh mặt trời chói chang.

Đàm Dịch Khiêm ném Hạ Tử Du lên xe như ném một con mèo nhỏ, trong giọng nói dường như loáng thoáng sự uy hiếp, “Về nhà anh sẽ tính sổ với em!” Nói xong anh ấn nút khóa cửa xe lại.

Hạ Tử Du biết mình đã làm sai nên cũng không dám nói lại anh câu nào, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên ghế kiên trì giữ vẻ mặt im lặng nhận tội.

Đàm Dịch Khiêm mở cửa xe ngồi vào tay lái rồi cho xe nổ máy.

Chiếc Bentley màu đen vững vàng lăn bánh lao đi.

Bên trong xe, đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm hơi đảo qua, khóe mắt anh thấy Hạ Tử Du đang cười hì hì lấy lòng mình, Đàm Dịch Khiêm nhìn cô bằng đôi mắt thật lạnh lùng, đôi môi mỏng mím rất chặt dường như đang kiềm chế cảm xúc.

.

Chiếc Bentley lái thẳng một lèo vào khu nhà cao cấp của nhà họ Đàm.

Bình thường gần tới buổi trưa nhà họ Đàm vốn vang tiếng nói cười rộn rã nhưng lúc này dường như có vẻ hơi im lặng khác thường.

“Cậu chủ, cậu đã về rồi.”

Dì Trần nhanh chóng bước đến, mở cửa cho Đàm Dịch Khiêm xuống xe.

Ngay sau đó dì Trần lại bước đến mở cửa xe cho Hạ Tử Du, cười hì hì nói, “Cô chủ, cô đã về thì tốt rồi, ông bà chủ có thể an tâm được rồi. . . .Cô không bị kinh hãi chứ? Bà chủ cũng đã bảo chúng tôi chuẩn bị trà an thần cho cô rồi. . . .”

“Cô ấy không cần uống cái thứ trà an thần ấy đâu, buổi trưa hôm nay cũng không cho phép cô ấy ăn cơm!” Đàm Dịch Khiêm tóm lấy eo cô, cương quyết lại ngang ngược lời cô đi thẳng vào trong biệt thự.

Đáng thương cho Hạ Tử Du, vốn cô định nhân lúc đi qua phòng khách thì cầu xin sự giúp đỡ từ những người lớn, nhưng không ngờ đến lúc Đàm Dịch Khiêm ôm cô đi vào biệt thự lại không thèm để ý một chút nào đến những người đang quan tâm cô, giữ chặt cô lôi thẳng đi lên tầng hai.

Đàm Dịch Khiêm tóm hạ Tử Du đi thẳng một lèo lên lầu, một cước đá văng cánh cửa phòng ngủ, sau đó thẳng tay đóng cửa lại cái ‘rầm’, tay còn lại ôm xóc ngang Hạ Tử Du ôm đến ngồi lên giường

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm không hề có chút biểu cảm nào nói, “Anh đã nói với em những gì?”

“Àh. . . .”

Hạ Tử Du đang định qua loa cho xong.

Sắc mặt Đàm Dịch Khiêm càng lúc càng lạnh.

E sợ lại làm cho anh bạn Đàm nào đấy mất vui thêm nữa, Hạ Tử Du lập tức bày ra vẻ nịnh hót, cười hì hì nói, “Ông xã, những lời anh nói đương nhiên là em đều ghi nhớ rất kỹ. . . . Anh bảo em muốn đi đâu cũng phải nói với anh một tiếng, không thể chạy lung tung khắp nơi, thế giới bên ngoài rất nguy hiểm.”

“Rất tốt, không ngờ còn biết thuộc lòng những gì anh nói.”

Hạ Tử Du ngồi dậy, sau đó quỳ đứng ở trên giường chủ động ôm lấy cổ Đàm Dịch Khiêm, nhìn Đàm Dịch Khiêm với ánh mắt mê hoặc cùng giọng êm ái nói, “Ông xã, anh đừng giận em nữa nhé?”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, quan sát cô vợ cứng đầu cứng cổ của mình, “Em thử nói xem nào?”

Hạ Tử Du cọ cọ vào khuôn mặt tuần tú của Đàm Dịch Khiêm làm nũng nói, “Chồng em sẽ không giận em đâu em biết mà.”

“Vậy sao?”

“Dạ.”

Trên môi Đàm Dịch Khiêm thoáng nở nụ cười nhẹ.

Hạ Tử Du cho là Đàm Dịch Khiêm đã rơi vào đòn tấn công dịu dàng của mình vì thế cũng cười tươi ngọt ngào lại với anh.

Ai ngờ, ngay lúc này Đàm Dịch Khiêm lại xắn tay áo lên, sau khi ngồi vào chỗ của mình ở trên giường liền kéo Hạ Tử Du qua để cô nằm lên đùi mình với một cái tư thế vô cùng chướng tai gai mắt.

Đối với cái tư thế có chữ U quen thuộc này, trong lòng Hạ Tử Du thầm kêu không xong rồi. “Này, Đàm Dịch Khiêm, anh không thể đánh em được. . . .”

Người phụ nữ này quả thực rất không biết nghe lời rồi!

Lúc cô ra khỏi cửa anh đã dặn đi dặn lại là chỉ có thể dạo quanh quanh chỗ trung tâm thương mại XXX mà thôi, không được đi đến chỗ lạ nào khác, càng không thể chạy loạn. Cô chạy đến một nơi phức tạp như thế chưa tính, lại còn dẫm lạc đường, làm anh đang họp đến một nửa mà bị dọa đến mức suýt nữa thì đau tim.

“Em không nghe lời nên phải bị ‘dạy dỗ’!” Nói xong, bàn tay vừa to vừa nặng của Đàm Dịch Khiêm vỗ mạnh xuống mông của Hạ Tử Du.

Tuy cách lớp vật liệu vải nhưng quần áo trên người Hạ Tử Du bây giờ thực sự quá mỏng, căn bản không thể giảm được sức mạnh của Đàm Dịch Khiêm.

Bình thường Đàm Dịch Khiêm đánh Hạ Tử Du cùng lắm cũng chỉ dừng lại ở mức hù dọa, thế nhưng hôm nay anh lại dẫm xuống tay thật. . . .

“Đàm Dịch Khiêm! !”

Hạ Tử Du muốn giãy ra nhưng lại bị anh giữ lại rất chắc, cô đột nhiên có cảm giác khóc không ra nước mắt, chỉ có thể nghiến răng ken két!

“Em không thể nghe lời anh được chút nào à?” Đàm Dịch Khiêm nói xong lại đánh thêm một cái nữa.

“Đàm Dịch Khiêm, em. . . .Em thật là căm ghét anh chết đi được ấy!” Hạ Tử Du đã bắt đầu tính toán đến việc sau khi anh xử phạt về thể xác cô xong, hậu quả tối nay anh nên gánh chịu chính là tối nay anh đừng có hòng vào phòng của cô.

“Nói, vô duyên vô cớ đi đến phố Madeo để làm gì?” Nhớ lại sự run sợ vừa mới trải qua trong lòng đó, Đàm Dịch Khiêm lại tức đến nỗi quên mất giảm bớt lực trong tay lúc đánh xuống, mạnh mẽ phát vào mông cô cái thứ ba.

Lần này rốt cuộc Hạ Tử Du đã nhịn không được nữa kêu rên ra tiếng, nước mắt khiến cho người ta thương tiếc bắt đầu rơi xuống.

“Lần sau còn dám chạy loạn khắp nơi nữa hay không?”

Tại sao anh lại không lo lắng được cơ chứ?

Phố Madeo đó chính là nơi phức tạp nhất ở Los Angeles, mấy năm trước đã xảy ra vụ bạo động tranh chấp giữa người da trắng và người da đen, cảnh sát đã từng nói nơi đó chính là nơi tồi tệ nhất của Los Angeles. Hơn nữa, những cửa hàng kinh doanh ở nơi đó phần lớn đều là địa điểm để rửa tiền, căn bản không có cái gì gọi là buôn bán nghiêm chỉnh cả. . . .

Anh vẫn cho rằng người phụ nữ bé nhỏ của anh rất hiểu chuyện biết bảo vệ mình, nhưng không ngờ rằng cô ở bên ngoài đang gặp phải nguy hiểm mà còn không biết. . . . Anh nhịn được cơn giận này mới là lạ đấy! !

Ví tiền và điện thoại bị mất cũng không sao, nếu như những tên phần tử bạo động kia mà nhìn thấy cái dáng vẻ mê hoặc dễ dụ người khác phạm tội như thế này, hậu quả quả thật chỉ cần nghĩ đến thôi đã không chịu nổi rồi, cô thật chẳng có chút tự giác nào của người vợ hết!

Đàm Dịch Khiêm nhận thấy đã trừng phạt đủ rồi, vì vậy ôm lấy Hạ Tử Du để cho cô áp vào lồng ngực ấm áp rộng rãi của anh.

“Lần sau đi đâu nhất định phải nói với chồng em, biết không?”

Giọng nói dịu dàng của Đàm Dịch Khiêm lại càng khiến cho Hạ Tử Du oan ức khóc thành tiếng. . . .

“Huhu. . . .”

Đàm Dịch Khiêm sau khi ‘dạy dỗ’ vợ xong thì lại không đành lòng, ôm lấy Hạ Tử Du hôn một cái thương yêu nói, “Ngoan, đừng khóc. . . .”

Hạ Tử Du cố gắng đẩy Đàm Dịch Khiêm ra.

Đàm Dịch Khiêm xốc Hạ Tử Du lên để cô ngồi trên đùi mình, hôn lên giọt nước mắt ở khóe mắt cô dịu giọng dỗ dành, “Anh biết lúc này đánh đau em, nhưng em nhất định phải ghi nhớ những điều anh nói. . . .”

Hạ Tử Du mắt ngấn nước lên án anh với giọng đầy nức nở, “Anh không thèm hỏi cho rõ ràng thì đã đánh em rồi!”

Khuôn mặt của Đàm Dịch Khiêm trở nên cực kỳ nghiêm túc, “Cho dù em có trăm ngàn cái lý do đi nữa cũng không thể để bản thân mình rơi vào nguy hiểm.”

Hạ Tử Du mím môi nói ra, “Em cũng đâu có cố ý đâu. . . .Chẳng qua em chỉ muốn rủ chị Tâm cùng đi dạo phố, sau đó tìm một nơi để bị lạc để chị Tâm bị lạc đường, tạo cơ hội cho Quý Kinh Phàm được làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần. . . . Em vốn không có bị lạc đường, đều do cái tên ăn trộm đó mà thôi, không biết sao đúng lúc đó lại trộm cả tiền mặt lẫn di động của em đi.”

“Đó là bởi vì em không biết cái chỗ đó là nơi như thế nào. . . .Em làm chuyện gì cũng mơ mơ màng màng như thế bảo sao anh không lo lắng cho được chứ?”

Hạ Tử Du bĩu môi hỏi, “Em làm việc lơ mơ bao giờ chứ?”

Đàm Dịch Khiêm rất có thiện ý nhắc nhở, “Vậy chuyện hôm nay thì sao. . . .”

“Chuyện ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, em đâu biết trước được em sẽ bị trộm ví với cả tiền đâu cơ chứ.”

“Tóm lại em vẫn không ngoan ngoãn nghe lời anh.”

“Em cũng đâu phải là con chim hoàng yến anh nuôi trong lồng đâu cơ chứ!”

Đấy! Người phụ nữ này lại bắt đầu giở bản tính đùa giỡn ra rồi! Đàm Dịch Khiêm híp mắt cười nhìn cô, “Giận anh à?”

“Không có. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, áp cằm lên giữa cái trán trắng xinh của cô, “Không có? Giọng điệu này hình như không phải là không có gì như em nói.”

“Em chỉ cảm thấy anh chuyện bé xé ra to thôi, nếu như thật sự em lơ mơ không biết bảo vệ bản thân mình, vậy trước kia những khi không có anh ở bên cạnh em, thì ai bảo vệ em chứ? Đương nhiên là là bản thân em rồi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm cười mỉm, ôm cô vợ yêu xinh đẹp vào lòng để cô vui sâu vào ngực mình, “Trước kia anh không biết em bảo vệ bản thân mình như thế nào cho nên bây giờ anh không không đưa ra bình luận. Nhưng hiện nay em đã là vợ của anh rồi, bảo vệ em, thương yêu em, không để cho em phải chịu một chút thương tổn nhỏ nhoi nào đó chính là trách nhiệm của một người chồng như anh.”

Những lời nói vô cùng cảm động của Đàm Dịch Khiêm vang lên bên tai Hạ Tử Du, khiến trong lòng cô âm thầm vui vẻ bởi mình có một người chồng vừa đẹp trai, giàu có lại yêu thương mình như thế.

Nhưng vì mặt mũi, cũng vì sau này có thể phát triển uy nghi của nữ vương trước mặt Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du vui mặt trong ngực Đàm Dịch Khiêm lâu bầu nói, “Nhưng mà vừa rồi anh đánh em mạnh như thế, chẳng thương em chút nào hết. . . .”

Đàm Dịch Khiêm bật cười, “Rất đau?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Nhất định là bị anh đánh đến đỏ lên rồi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vừa nói liền xốc váy của cô lên, “Vậy để anh nhìn xem nào. . . .”

“Không cần. . . .”

“Em bảo là đau mà.”

Hạ Tử Du xấu hổ nói, “Em. . . . Không đau. . . . Nữa! !”

Buổi chiều Đàm Dịch Khiêm đến công ty, Đàm Tâm liền chạy lên tầng hai tìm Hạ Tử Du.

Lúc Đàm Tâm đi vào phòng cũng đúng là lúc Hạ Tử Du đang cho hai đứa bé bú, Đàm Tâm lập tức rón rén bước chân thật nhẹ.

Hạ Tử Du nghe được tiếng dép ngược mắt lên nhìn, “Chị Tâm, là chị à!”

Đàm Tâm đi đến bên cạnh Hạ Tử Du, cũng ngồi xuống ghế sofa cười nói, “Đang bú là KK hay là ViVi thế?”
“Là ViVi ạ.”

“Dáng vẻ nó bú sữa thật là đáng yêu á, đầu đồ đầy mồ hôi rồi này.” Vừa nói Đàm Tâm không nhịn được mà cầm bàn tay nhỏ bé mập mập của ViVi lên lắc lắc.

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ, chăm sóc cho hai đứa cùng lúc mệt thì mệt thật, nhưng khi nhìn thấy bọn chúng thì lại cảm thấy rất hạnh phúc. . .”

“Hai đứa đều bú xong rồi hả?”

“KK vẫn chưa có bú, nó vừa mới dậy nên em cho Vivi bú trước.”

Đàm Tâm liền bế KK vừa mới tỉnh dậy ở trong nôi lên, cô thương yêu hôn lên gò má trắng mịn của KK, hâm mộ nói, “Thật ra thì chị cũng rất thích trẻ con, không biết đến lúc nào chị mới có được đứa trẻ riêng cho mình.”

Hạ Tử Du giả vờ khó hiểu nói, “Ồ, chị muốn sinh con rất đơn giản mà, chỉ cần chị và anh Quý Kinh Phàm cùng nhau cố gắng là được rồi!”

“Chị với anh ta sẽ không. . .” Đàm Tâm vừa nói ra liền phát hiện mình lỡ lời cô ngay lập tức sửa lại, “À, chị nói là chị và anh ấy vẫn chưa chuẩn bị để có con đâu!”

“Sao lại thế ? Chị rất thích trẻ con mà. . .”

Đàm Tâm bắt đầu dĩ lấy đại một cái cớ, “Có thể do bây giờ chị vẫn chưa chuẩn bị tâm lý!”

Hạ Tử Du cười nói với Đàm Tâm, “Chị Tâm, nếu như một người phụ nữ yêu một người đàn ông, cô ấy sẽ cảm thấy mang thai sinh con cho người đàn ông mình yêu là chuyện đương nhiên, bây giờ chị vẫn chưa chuẩn bị tốt về tâm lý, em cảm thấy có lẽ chị vẫn còn điều đắn đo về Quý Kinh Phàm. . . .”

Lúc này Đàm Tâm lại im lặng không nói.

Hạ Tử Du thừa thắng truy kích hỏi, “Chị còn băn khoăn điều gì về Quý Kinh Phàm nữa? Nói thật, em cảm thấy anh ta cũng không tệ. . . Tướng mạo đẹp trai, dù em không biết gia cảnh của anh ta thế nào nhưng ít nhất cũng là một người làm ngoại giao có tiếng, hơn nữa xem ra còn rất có phong thái quý ông, đối xử với chị cũng rất dịu dàng săn sóc, em nghĩ chị đã chịu lấy anh ta thì chắc chắn nhân phẩm của anh ta cũng rất tốt.”

Nhưng Đàm Tâm đột nhiên ngược mắt lên nói, “Tử Du à, nếu như chị nói cho em biết hôn nhân giữa chị và Quý Kinh Phàm căn bản chỉ là một cuộc khế ước hôn nhân, một năm sau bọn chị sẽ ly hôn thì em nghĩ thế nào?”

Hạ Tử Du giả vờ kinh ngạc, “Hả?”

Đàm Tâm chậm rãi nói ra, “Thật ra thì chị biết rõ Quý Kinh Phàm rất tốt, giống như hôm nay lúc chị đang sợ hãi đứng trên đường ấy, anh ấy đột nhiên xuất hiện chị thật sự rất cảm động. . . . Nhưng không ai biết được, khoảnh khắc chị thấy rất sợ hãi đó người chị mong muốn xuất hiện lại chính là Robert. . . . Có một chuyện mà bây giờ chị mới phát hiện ra, muốn chị buông tay Robert thật sự là rất khó. . . .”

“Chị Tâm à, chị thừa biết rõ chị và Robert sẽ không có kết quả, cũng biết chị phải quên Robert đi, sao chị không thử quay lại nhìn thử người vẫn luôn đứng bên cạnh bảo vệ mình chứ?”

“Người vẫn luôn đứng bên cạnh bảo vệ chị ư?” Đàm Tâm ngẩng đầu lên, “Người mà em nói đến không phải là Quý Kinh Phàm đấy chứ?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Chính là anh ta!”

Đàm Tâm lập tức lắc đầu, “Em hiểu lắm rồi. . . .Chị vừa mới nói chị và anh ta kết hôn cũng chỉ là hợp đồng hôn nhân, bọn chị đã định một năm sau sẽ ly hôn rồi, bọn chị làm như thế tất cả cũng chỉ là vì nhu cầu của nhau mà thôi. . . .Anh ta muốn lợi dụng chị để chống lại áp lực bức hôn từ gia đình, mà chị cũng lợi dụng anh ta để làm ba mẹ yên tâm, cũng để cho Robert không cảm thấy bị áp lực bởi chị nữa”

Hạ Tử Du thử dò xét hỏi, “Chẳng lẽ chị không hề có một chút cảm giác nào với Quý Kinh Phàm sao?”

Đàm Tâm cười nhạt, “Nói như thế nào nhỉ, quan hệ của chị và anh ta giờ đây có vẻ càng giống như bạn bè. . . .”

Hạ Tử Du nói, “Là bạn cũng không phải là không có khả năng trở thành người yêu được!”

“Ày, tình yêu giữa chị và anh ta mà nói là điều không thể”

“Tại sao ạ?”

“Không nói đến chuyện cho đến bây giờ chị vẫn chưa thể quên được Robert, mặc dù bây giờ chị có lấy anh ta thật đi chẳng nữa chị cũng cảm thấy anh ta không thích hợp với chị. . . .Anh ta rất giống Dịch Khiêm, cứ như là người rất bí hiểm, tuy rằng không khó đoán như Dịch Khiêm nhưng cũng không phải là một người đơn giản. . . Em cũng biết tính chị vốn dứt khoát ngay thẳng, không hiểu âm mưu tính toán của người khác, làm việc cũng thường phạm sai lầm, thực sự là không hề thích hợp với người như anh ta.”

“Tại sao chị lại cảm thấy anh ta bí hiểm?”

“Cảm giác thôi. . . .Rõ ràng nhất là chuyện anh ta, Dịch Khiêm, Robert ba người đã từng là bạn học nhưng trước đây anh ta không chịu nói cho chị biết. . . .Bây giờ suy nghĩ lại, chị luôn cảm thấy rất khả nghi về cuộc gặp gỡ giữa chị và anh ta, thật là quá trùng hợp.”

Hạ Tử Du cười cười nói hộ Quý Kinh Phàm mà không để lộ dấu vết nào, “Điều này cũng không thể trách Quý Kinh Phàm được chị à, nếu như chị biết anh ta là bạn học của Dịch Khiêm và Robert, chị có lấy anh ta nữa không?”

Đàm Tâm lắc đầu, “Dĩ nhiên không thể nào rồi. . . .Chị sẽ không chọn kết hôn với một người có quen biết với cả Dịch Khiêm và Robert, khiến cho bầu không khí bây giờ trở nên thật lúng túng.”

“Chị có từng nghĩ đến điều này không, nguyên nhân việc Quý Kinh Phàm giấu chị là vì anh ta biết nếu như chị biết rồi thì chị sẽ từ chối anh ta, cho nên mới lựa chọn giấu giếm. . . .”

“Tử Du, em nghĩ nhiều rồi, anh ta cũng đâu có yêu chị, tại sao lại mong chị gả cho anh ta chứ? Hơn nữa khi đó người đề cập đến việc kết hôn chính là chị!”

“Nhưng mà. . . .”

“Được rồi, không nhắc đến anh ta nữa. . . .” Đàm Tâm nói sang chuyện khác, “Nói chị nghe chuyện ngày hôm nay đi, may mà có Dịch Khiêm tìm được em, chị thật sự rất lo đấy. . . .”

Hạ Tử Du lộ vẻ ngượng ngùng nói, “Đều tại em, lúc chị đang thử quần áo, em nhận được điện thoại của mẹ em thì đi ra khỏi cửa hàng. . . . Ai ngờ được vừa ra đến cửa liền bị giật mất túi, vì di động và cả ví tiền của chị đều ở trong đó nên em chạy đuổi theo cái tên giật túi đó, nhưng không ngờ cái tên giật túi đó lấy hết cả di động, tiền mặt cùng chi phiếu xong thì ném lại cái túi, và sau đó thì em bị lạc đường. . . .”

Đàm Tâm an ủi nói, “Không trách em được, đường xá nơi đó thật sự rất phức tạp. . . .Nhưng chắc là Dịch Khiêm đã mắng cho em một trận rồi.”

Nhớ đến mình bị đánh vào mông, Hạ Tử Du cố gắng lấy lại mặt mũi, “Anh ấy có dám nói em đâu, em còn trách anh ấy sao đến muộn vậy chứ! !”

Đàm Tâm sau khi nghe xong vẻ mặt giật mình kinh ngạc, “Vậy sao? Thế mà bọn chị ở bên ngoài nghe thấy tiếng em vừa kêu vừa la, còn tưởng là em bị Dịch Khiêm đánh mông ấy chứ?”

Mặt Hạ Tử Du lập tức trở nên quần bách, “Mọi người nghe thấy sao?”

Đàm Tâm khẽ cười nói, “Dịch Khiêm không nói hai câu liền lôi em vào phòng, ba mẹ sợ Dịch Khiêm đánh em, cho nên mấy người bọn chị cũng đi lên nghe xem thế nào. . . .”

Vào giờ phút này Hạ Tử Du chỉ muốn úp mặt vào tường thôi, trời ơi, cô chẳng còn mặt mũi đâu mà gặp người khác nữa rồi.

Bởi vì chuyện Hạ Tử Du bị Đàm Dịch Khiêm đánh đòn đã trở thành chuyện mà cả nhà họ Đàm từ trên xuống dưới chỉ hiểu trong lòng mà không dám nói ra khiến cho Hạ Tử Du cảm thấy quá mất mặt, cho nên mấy ngày nay nếu cảm thấy có thể ở trong phòng thì trốn luôn trong phòng, cảm thấy quá xấu hổ để gặp người khác.

Hạ Tử Du đương nhiên là không dám đánh trực diện với Đàm Dịch Khiêm, bởi vì ‘ông trời con’ anh mỗi khi mất hứng liền đem cô ra xử phạt về thân thể, cho đến cô cầu xin anh tha thứ thì mới thôi. . .

Đáng thương cho cô bị đàn áp dưới ‘dâm uy’ của anh, mỗi ngày đều phải sống uất ức lại còn phải phục vụ anh nữa.

Nhưng sự nhẫn nại của con người luôn có hạn, cô không thể lúc nào cũng bị anh bắt nạt được. Vì vậy, cô thừa dịp mấy ngày trốn ru rú trong phòng bắt đầu tính toán làm sao để ‘ăn hết’ anh sạch sành sanh một lần. . . .

Nhưng cô khổ cực suy nghĩ mấy ngày nay nhưng mãi vẫn chưa tìm được cách nào cả.

Đúng dịp chính là, Robert nghĩ mấy ngày nay chắc do cô không khỏe trong người nên mới tìm cô nói chuyện phiếm, trong lúc bọn họ nói chuyện vô tình được nghe Robert nói gần đây Đàm Dịch Khiêm đang chuẩn bị mua một chiếc Bentley mới được đưa ra thị trường, toàn cầu nhưng số lượng chỉ có một chiếc, hãng không sản xuất nữa.

Nghe thấy số tiền kia là một dãy số đếm không hết số lẻ đằng sau. . . .

Sau khi nghe Robert nói xong liền nhanh trí nghĩ ra một cách.

Kết quả là, vào sáng sớm của một ngày nào đấy, lúc Hạ Tử Du đang dụi vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, cô tranh thủ làm nũng với người nào đó vẫn còn đang mơ màng ngủ, “Ông xã, ông xã, em muốn nói với anh một chuyện. . . .”

Đàm Dịch Khiêm là người rất dễ tỉnh ngủ, tuy nhắm hai mắt nhưng vẫn đáp lại cô, “Ừm?”

Hạ Tử Du nhỏ giọng nói, “Hôm nay em muốn đi mua sắm. . . .”

Đàm Dịch Khiêm mở một mắt ra liếc cô, “Em đã quên chuyện lần trước?”

Hạ Tử Du cười hì hì nói, “Em chỉ đi đến trung tâm thương mại XX mua đồ mà thôi, anh cũng biết đó, lần trước đi em cũng chưa mua được gì mà. . . . Cùng lắm thì em đồng ý với anh dẫn theo cả vệ sỹ nữa, sau đó để vệ sỹ liên tục báo cáo với anh về hành tung của em, hơn nữa lần này em ra ngoài tuyệt đối không quá ba tiếng.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn cứ nghi ngờ, “Em bảo đảm?”

Hạ Tử Du lúi sút vào lòng Đàm Dịch Khiêm ôm chặt anh, “Đương nhiên rồi, lần trước bị anh đánh đòn vẫn còn đâu đây này. . . .”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên trán cô rồi cũng gật đầu, “Được, đừng để anh phải lo lắng nữa.”

“Dạ.”

Sau khi Đàm Dịch Khiêm đồng ý với cô thì cô cười trộm trong lòng.

Yeah, kế hoạch đã bắt đầu rồi, cô nghĩ lần này nhất định Đàm Dịch Khiêm sẽ bị cô mắng cho xối xả. . . .

Cô đang mong đợi! !

261. Chương 261 : Bà Tổng Giám Đốc Mua Về Nước Hoa Kích Tình

Trung tâm thương mại XXX.

Ba người vệ sĩ dàn thành hình tam giác bảo vệ Hạ Tử Du vô cùng chặt chẽ.

Hạ Tử Du đúng thật là đến mua đồ, dường như cô đã càn quét tất cả các nhãn hiệu nổi tiếng thế giới của khu trung tâm mua sắm này, ở mỗi một cửa hàng hầu như là đều ôm chiến thắng trở về.

Lúc này đây, Hạ Tử Du lại đang nghe một nhân viên bán đồ trang sức giới thiệu, “Bà Đàm, cô xem thử mấy món này xem. . . .Đây chính là một chiếc nhẫn đá mắt mèo cao cấp, rất thích hợp cho cô đeo khi xuất hiện trong các sự kiện quan trọng. . . . Còn cả chiếc dây chuyền mặt ngọc lục bảo này nữa, nếu như dùng làm quà tặng cho người lớn tuổi cũng rất thích hợp đấy ạ. . . .”

Hạ Tử Du đứng trước tủ kính bán khoắn, cô nhân viên thấy thế tưởng là cô vẫn đang do dự về giá cả, cô nhân viên đó liền lập tức nói, “Bà Đàm, cá nhân tôi cảm thấy màu da xinh đẹp của cô rất thích hợp với chiếc nhẫn mắt mèo này nhất, nó thật sự rất tinh xảo, là do nhà thiết kế Mark Blumen rất nổi tiếng ở Mỹ thiết kế, mẫu mã thời thượng nhưng lại đoan trang.”

Hạ Tử Du lưỡng lự nói, “Tôi thấy ở đây có vài chiếc nhẫn mà tôi rất thích, cô có thể lấy hết ra cho tôi xem được không?”

“Dĩ nhiên, để tôi giúp cô thử từng chiếc.”

Nhân viên của quầy hàng giúp cô đeo chiếc nhẫn có kích cỡ thích hợp xong, lại phát hiện ra những ngón tay mảnh khảnh trắng trẻo của Hạ Tử Du có thể đeo được hết từng chiếc nhẫn, nhân viên đứng quầy không nhìn được mà khen ngợi “Bà Đàm, tay của cô thật là đẹp, tất cả những chiếc nhẫn ở đây của chúng tôi dường như là được đo ni dành dành riêng cho cô vậy.”

Hạ Tử Du mỉm cười nhìn chiếc nhẫn đá quý trên tay, đương nhiên là cũng chú ý đến giá cả không hề rẻ đang được nôm nôm kia.

Nhân viên quầy hàng đó biết nếu như Hạ Tử Du mà muốn mua thì cả cái cửa hàng này cũng có thể mua được, cho nên cô nhân viên rất kiên nhẫn chờ đợi Hạ Tử Du chọn lựa.

Lúc này, Hạ Tử Du rộng rãi vung tay, “Cô hãy lấy hết cả những chiếc nhẫn đó luôn cho tôi đi, tôi thấy cái nào cũng đều đẹp cả.”

Cô bán hàng lập tức vui mừng như mở hội, “Được. . . Được. . . .”

Đưa mấy cái túi xách từ chiến lợi phẩm trong cửa hàng trang sức cho hộ vệ, Hạ Tử Du tiếp tục đi đến cửa hàng tiếp theo.

.

Tại phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn ‘Đàm thị’.

Đàm Dịch Khiêm đang vui đầu xử lý đồng công việc trên bàn, nghe vệ sĩ báo cáo, “Tổng giám đốc, bà tổng giám đốc đã mua rất nhiều quần áo có kiểu dáng giống nhau chỉ khác màu sắc ở cửa hàng CHANEL. . . .”

Đàm Dịch Khiêm sau khi nghe xong thì mỉm cười.

Qua mấy phút, vệ sĩ lại báo cáo lần nữa, “Tổng giám đốc, bà Đàm đi vào cửa hàng trang sức của Cartier. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vẫn thong thả ung dung nghe cấp dưới báo cáo.

Ngay sau đó, vệ sĩ lại báo cáo, “Tổng giám đốc, bà tổng giám đốc nhìn trúng mấy loại nước hoa mới ra của hãng DX, đã yêu cầu nhân viên trong cửa hàng lấy toàn bộ số đang có trong cửa hàng. . . .”

Nghe đến đó, không hiểu sao Đàm Dịch Khiêm nhíu mày, bỗng dưng anh bỏ cái bút máy trong tay xuống, ấn vào điện thoại, “Bảo cô ấy đến công ty ngay lập tức!”

Vệ sĩ nói, “Vâng ạ.”

.

Nhận lệnh của ông chủ, vệ sĩ lập tức đi đến nói với Hạ Tử Du, “Bà tổng giám đốc, tổng giám đốc vừa mới gọi điện thoại tới nói cô khi nào mua đồ xong, đưa cô đến Đàm thị một chuyến.”

Hạ Tử Du đang càn quét nghe xong thì lập tức vui mừng, “Có thật không?”

Người vệ sĩ không hiểu biểu cảm của Hạ Tử Du là thế nào, chỉ có thể ngẩn ra rồi gật đầu.

Hạ Tử Du hỏi tiếp, “Lúc ấy gọi điện thoại đến có phải giọng nói có vẻ tức giận không?”

Người vệ sĩ nhớ lại một chút rồi gật nhẹ.

Nhìn thấy vệ sĩ trả lời chắc chắn, Hạ Tử Du vui vẻ làm một tư thế chiến thắng, sau đó nói với vệ sĩ, “Anh trả lời Dịch Khiêm rằng tôi vẫn chưa mua đồ xong, khi nào tôi xong tôi sẽ đến đó.”

Vệ sĩ khỏ sở nói, “Nhưng mà tổng giám đốc nói là cô phải đến ngay.”

Hạ Tử Du giả vờ bình tĩnh, “Không có chuyện gì, tôi đi dạo xong sẽ đến đó, anh ấy sẽ không nói gì đâu.”

Vệ sĩ bất đắc dĩ, chỉ có thể nghe theo quyết định của Hạ Tử Du.

Trong lòng Hạ Tử Du vô cùng hồi hộp, tiếp tục ra tay xa xỉ nói với nhân viên quầy hàng, “Hãy lấy cho tôi tất cả các loại nước hoa ở đây. . . .”

Nhân viên của cửa hàng đầu tiên là sững sờ, sau đó sắc mặt hơi hơi biến thành màu hồng vội gật đầu, “Vâng, thưa bà Đàm.”

Hôm nay Hạ Tử Du tiêu tiền không chút nường tay, không đắt không tốt thì không mua, cô chỉ chọn những thứ đẹp nhất trong mỗi cửa hàng, hôm nay cô vung tay xa xỉ khiến cho tất cả các nhân viên của các cửa hàng trong khu trung tâm thương mại như gặp được quý nhân, chỉ trong một ngày đã phá kỷ lục đạt chỉ tiêu trong ngày của bọn họ. . . .

Đương nhiên, tấm thẻ phụ mà Đàm Dịch Khiêm giao cho Hạ Tử Du đã bị hung hãn quét sạch một khoản tiền

—

Đi dạo được khoảng ba tiếng thấy cũng đã tàn tạ rồi, Hạ Tử Du rất đúng giờ đi đến ‘Đàm thị’.

Lúc Hạ Tử Du đi đến Đàm thị, một vị quản lý cao cấp của công ty đang tìm Đàm Dịch Khiêm để giải quyết một hạng mục đang xảy ra vấn đề, sự xuất hiện của Hạ Tử Du khiến vị quản lý cao cấp kia ngừng lời.

Nhìn thấy Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm hơi cau mày.

Theo thói quen từ trước đến giờ của Hạ Tử Du, nhất định cô sẽ ngồi trên sofa đợi đến khi nào Đàm Dịch Khiêm bàn xong chuyện mới chạy đến làm nũng, vậy mà hôm nay Hạ Tử Du không thèm e ngại đến vị quản lý đang có mặt, cô chạy thẳng đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm dịu dàng gọi, “Ông xã.”

Vị quản lý cao cấp nhìn thấy Hạ Tử Du liền lễ phép chào hỏi, “Bà tổng giám đốc.”

Hạ Tử Du cũng mỉm cười chào lại vị quản lý ấy, “Chào anh.”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn Hạ Tử Du, “Anh đang bàn chuyện công việc, cũng sắp xong rồi.”

Hạ Tử Du cọ cọ vào người Đàm Dịch Khiêm làm nũng nói, “Không chịu đâu ông xã, em muốn kể cho anh nghe chuyện này, hôm nay em mua được rất nhiều thứ nha Quần áo nè, nước hoa, còn có trang sức nữa đó. . . Em cũng có mua cả áo sơ mi cho anh nữa này, chắc chắn là anh sẽ rất thích”

Đàm Dịch Khiêm lên tiếng nhắc nhở, “Bà xã. . . .”

“Sao ạ?”

Hạ Tử Du giả vờ ngu ngơ.

Gương mặt của Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nghiêm túc, “Anh đang làm việc.”

Đương nhiên là cô biết à. . . .

Nhưng cô đang muốn chính là chọc giận anh, chỉ cần anh tức giận đợi lát nữa là có thể thắng anh một bước rồi, nhìn vẻ lớn lối bình thường của anh.

“Ồ công việc ư, vậy em lại ghé sofa ngồi đợi anh nhé!”

Quản lý cao cấp của Đàm thị là người khôn khéo đến bậc nào cơ chứ, vừa nghe thấy lúc Hạ Tử Du nói những lời này có vẻ rất tiếc nuối, lập tức liền nói với Đàm Dịch Khiêm, “Tổng giám đốc, tôi nghĩ chuyện tổng giám đốc giao cho tôi đã hiểu rồi, tôi sẽ làm theo sự sắp xếp của ông. . . .”

Đàm Dịch Khiêm gật đầu.

Quản lý cao cấp tiếp tục nói, “Nếu như không có chuyện gì khác, vậy tôi xin phép đi trước.”

Hạ Tử Du chặn nói trước, “Được rồi, được rồi, anh đi ra đi. . . .”

Vị quản lý cấp cao cúi đầu đầy cung kính chào Đàm Dịch Khiêm rồi lập tức đi ra ngoài.

Vị quản lý cao cấp vừa đi khỏi, Hạ Tử Du lại tiếp tục liến thoắng nói với Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, anh có biết không, mấy bộ đồ mới ra của Chanel cực kỳ đẹp đó, có bao nhiêu em mua hết luôn rồi. . . Còn có túi xách Prada, phiên bản hạn chế cũng bị em giành được, nghe nói còn có rất nhiều quý bà giàu cũng rất muốn có nó đấy. . . Còn nữa, nước hoa DX, em thật sự cảm thấy rằng trước đây em đúng là chẳng có phẩm vị gì cả, những loại nước hoa này mùi hương thật là thơm nha. . . .”

Đối mặt với cả một loạt tràng giang đại hải của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm vẫn cứ duy trì vẻ mặt cứng nhắc.

Hạ Tử Du luôn theo dõi liếc trộm thần sắc của Đàm Dịch Khiêm, để ý đến lúc sắc mặt của anh dần dần chuyển sang xanh mét, trong lòng cô thật là vui vẻ, cô cảm thấy kế hoạch của cô đã sắp thành công rồi. . . .Đúng vậy, kế hoạch của cô thật ra thì rất đơn giản, đó chính là cô cố ý phung phí tiêu tiền để bị anh mắng.

Cô biết anh luôn luôn rất rộng rãi, anh không để ý đến chuyện tiền nong, anh cũng có đủ tiền cho cô tiêu xài, cho nên, muốn chọc giận anh, cô nhất định phải cố ý tạo ra mấy chuyện khiến cho anh mất hứng mới được.

Ví dụ, cô sẽ mua nước hoa mà anh ghét nhất.

Cô nghĩ rằng, một khi anh nói anh không thích cô xịt nước hoa lung tung, cô liền mượn đề tài này để lên án anh không nỗ lực để cô tiêu tiền của anh, sau đó cô có thể đáng thương mà lôi ra chuyện anh tiêu một đồng tiền lớn vào chuyện mua xe Bentley, xem anh có bị cô mắng cho thối đầu hay không. . . .

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là kế hoạch mà thôi đương nhiên lúc thực hiện luôn có sự chuyển hướng.

Cũng giống như bây giờ, Đàm Dịch Khiêm mặt lạnh đứng dậy đi ra đóng cửa phòng làm việc lại, lúc Hạ Tử Du cho rằng Đàm Dịch Khiêm chuẩn bị mắng cô một trận thì Đàm Dịch Khiêm lại tóm lấy eo cô ôm chặt lấy cô từ đằng sau.

Cả người Hạ Tử Du cứng lại, có hơi không hiểu rõ tình hình cho lắm, ngay người nói, “Ồi. . . Ông xã. . . .” Trời ạ, anh không hề có chút tức giận nào sao?

Đàm Dịch Khiêm cúi đầu tì lên vai Hạ Tử Du, dịu dàng nói, “Em yêu à, hôm nay đi mua sắm có vui không?”

Hạ Tử Du sững sờ gật gật đầu.

Đàm Dịch Khiêm cương chiều hôn lên gò má Hạ Tử Du, “Hôm nay em thể hiện rất tốt.”

Thể hiện rất tốt?

Hạ Tử Du bắt đầu cảm thấy hơi mờ mịt rồi, cô hỏi, “Ừa, ông xã, anh không cảm thấy hôm nay em xài tiền rất phung phí à?”

Thật ra thì hôm nay cô mua nhiều thứ thế cũng chỉ là muốn tiêu bớt tiền của anh, đương nhiên hôm nay cô cũng không mua vớ vẩn lung tung, những thứ quần áo và trang sức kia có rất nhiều thứ thích hợp với mẹ

anh và Đàm Tâm, cô chuẩn bị quây với Đàm Khiêm xong sẽ đem mấy thứ này về cho hai người phụ nữ ở nhà.

Đàm Dịch Khiêm dường như rất hài lòng, giọng nói khàn khàn phả lên vành tai cô, “Bà xã tiêu tiền của ông xã là việc đương nhiên thôi mà.”

Hạ Tử Du ngẩn ra, “Nhưng mà hôm nay em mua đồ lung tung như thế, nếu như cứ theo đà này, tiền của anh đều bị em tiêu phí hết mất.”

Đàm Dịch Khiêm cười nói, “Cô gái gốc gác này, em tiêu như thế mới đúng chứ, nhờ vậy anh mới lại có thể kiếm tiền vì em. . . .”

Nhưng mà tiền của anh thì chắc cả đời này cô tiêu cũng không hết

Nghe những lời này của Đàm Dịch Khiêm trong lòng cô ngọt ngào như được rót mật, nhưng khi cô cười túm túm cô mới phát hiện ra mục đích mà cô đi ra ngoài cần quét nọ đã vút lên chín tầng mây rồi, cô muốn ở trước mặt anh hùng hăng một trận để hòa được với anh một ván, làm sao bây giờ lại quên hết thế này?

Nghĩ tới đây, Hạ Tử Du không thể không tiếp tục nhắc đến ‘việc ác’ mà hôm nay cô ra ngoài mua đồ kia trước mặt Đàm Dịch Khiêm lần nữa, cô nói, “Ông xã, em đột nhiên lại phát hiện ra mấy bộ quần áo vừa mới rồi chẳng đẹp tí nào cả. . . .”

“Không đẹp thì bỏ đi, không cần tiếc.”

“À? Nhưng mà đều rất đắt đó!”

“Quần áo mà thôi, vợ yêu của anh vui là được!”

Bây giờ trong lòng cô thực sự là quá buồn bực rồi đấy nhé, ày da, đây là lần đầu tiên cô muốn dạy dỗ người nào đó mà sao lại khó thế?

Tại sao cô mua đồ lung tung mà anh chẳng giận tí nào?

Trong lòng Hạ Tử Du lại nghĩ ra một kế, cố ý nói, “Ông xã, thì ra là anh không hề giận à, mới nãy em còn tưởng là anh đang giận lắm ấy chứ!”

Đàm Dịch Khiêm ôm chặt lấy eo Hạ Tử Du, phả hơi thở nóng hổi lên cổ cô, “Thật sự là anh cũng có giận. . . .”

Hạ Tử Du nghe được Đàm Dịch Khiêm nói thế trong lòng cảm thấy vui vẻ, “Anh tức giận cái gì chứ? Có phải là giận em mua nước hoa lung tung hay không, thật ra thì em cảm thấy mùi hương của mấy loại nước hoa đó rất thơm mà, anh ngửi thử xem, em có xịt trên người đấy, thơm lắm”

Biết Đàm Dịch Khiêm chỉ thích mùi hương cỏ chanh trên người cô vì thế Hạ Tử Du cố ý nghiêng đầu để cho anh ngửi mùi hương nước hoa lộn xộn nồng đậm hơn trên vai cô.

Hạ Tử Du vẫn cứ nghĩ rằng Đàm Dịch Khiêm sẽ nổi giận, ai ngờ, Đàm Dịch Khiêm lúc này lại đang kéo vai áo và dây áo lót của cô xuống, nhẹ nhàng liếm mút bờ vai trắng mềm như tuyết của cô, hơi thở nóng bỏng phả lên da thịt cô khiến cho cô ngay lập tức hiểu ra anh đang muốn làm gì

Hạ Tử Du nhăn nhó gọi, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm ậm ờ mơ hồ nói, “Thơm lắm. . . .”

Cô đương nhiên là thơm rồi, vì muốn cho anh nổi giận, lúc ở trên đường đến công ty cô đã xịt rất nhiều lên người mà.

Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Không phải là anh chỉ thích mùi hương của cỏ chanh thôi à?”

“So với mùi hương của cỏ chanh, anh thích mùi thơm trên người em lúc này hơn.”

“Tại sao?”

Nhưng lúc này Đàm Dịch Khiêm đã bế Hạ Tử Du lên.

“Ồi, anh bế em đi đâu đấy. . . .”

Đàm Dịch Khiêm cất bước đi về phía phòng nghỉ tạm trong văn phòng anh, chỉ trong chớp mắt tiếp theo đã đá tung cánh cửa phòng mở bung ra.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa vào phòng nghỉ ngơi Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức đặt cô lên giường sau đó vội vã đè lên người cô.

Anh rất gấp, gấp đến mức còn không có đùa giỡn dạo đầu, trực tiếp cởi hết đồ mặc ở nửa người dưới của cô ra rồi vội vàng đi vào.

Mà phản ứng của Hạ Tử Du hôm nay cũng nằm ngoài sự tưởng tượng của chính cô, trước kia, mặc dù mọi lần cô dễ dàng đắm chìm trong kỹ xảo cao siêu của anh, nhưng cũng rất ít khi mất khống chế như hôm nay — Ôm chặt anh, từ đầu đến cuối không để cho anh trì hoãn một giây nào cả.

Càng kỳ quái hơn đó là, mỗi một lần anh ra vào lại khiến cô cảm thấy dễ chịu lạ thường, thoải mái lạ thường, chỉ muốn phối hợp với anh.

Rốt cuộc, cả hai cũng cùng nhau đạt đến cực đỉnh, sau đó cô nằm trên ngực anh thở hổn hển.

Anh hôn lên trán cô với vẻ cực kỳ yêu thương.

“Ông xã, anh có cảm thấy hôm nay chúng ta” Cô rất ngượng khi phải nói tiếp, tóm lại là rất tốt đẹp, cảm giác thực sự là rất tốt đẹp....

“Anh biết chắc là em sẽ thích mà.”

Trên hai gò má Hạ Tử Du hiện lên một rặng mây đỏ ửng, “Đáng ghét.”

Đàm Dịch Khiêm thỏa mãn nhếch môi, “Toàn bộ những thứ này hoàn toàn là do nước hoa hôm nay em mua về đấy.”

“Dạ?”

“Vệ sĩ nói với anh là, em có mua loại nước hoa mới nhất của DX đúng không?”

Hạ Tử Du hoang mang gật đầu, “Đúng thế!”

“Lần trước trong một hoạt động từ thiện anh có gặp tổng giám chế nghệ thuật mới của DX, cô ta đã chuẩn bị sẵn một món quà đặc biệt muốn tặng chúc mừng cho đám cưới chúng ta. Nhưng mà lúc đó anh nghĩ là em sẽ không thích, cho nên đã từ chối, ai ngờ được hôm nay em lại tự mình đi đến cửa hàng của DX để mua loại nước hoa đó.”

“Dùng nước hoa làm quà tặng?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch miệng ghé vào tai Hạ Tử Du nói, “Hương thơm của những loại nước hoa này đều chiết xuất từ trong các loại nhựa cây thiên nhiên, nghe nói mục tiêu nghiên cứu lần này là dành cho những cặp vợ chồng mới cưới. . . .”

Hạ Tử Du không hiểu, “Tại sao ạ?”

“Bởi vì đây là loại nước hoa có thể gia tăng sự hứng thú trong chuyện vợ chồng.”

Hạ Tử Du kinh hãi thốt lên, “Trời ơi.”

Khó trách cô vào cửa hàng mua mấy loại nước hoa đó nhân viên bán hàng lại nhìn cô cười ngượng ngùng như thế, mà lúc ấy căn bản cô cũng không để ý, còn tưởng rằng vì cô nhân viên cửa hàng ấy quá nhiệt tình mà thôi.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên đôi môi đỏ mọng của vợ yêu, thấp giọng nói, “Bà xã, là em cố ý đi mua loại nước hoa quyến rũ đó để kích thích anh à?”

Hạ Tử Du thực sự không còn mặt mũi gì nữa. Kế hoạch của cô cuối cùng tại sao lại biến thành cái kết quả tồi tệ thế này chứ.

Đàm Dịch Khiêm chống tay nhòm người dậy hỏi, “Sao vậy, bà xã?”

“Không có gì ạ. . . .À phải rồi, anh vừa mới nói anh giận em cơ mà, sao bây giờ lại bảo em kích thích anh chứ?”

“Anh tức giận là vì em xịt nước hoa thơm như thế mà lại giấu qua giấu lại trước mặt cấp dưới của anh. . . . Em phải biết rằng em là vợ của anh, người đàn ông mà em có thể quyến rũ cũng chỉ có thể là một mình anh thôi đấy.”

Hạ Tử Du lập tức im lặng.

Cái gì gọi là tiền mất tật mang, cuối cùng hôm nay cô cũng đã được ném thử rồi.

Kế hoạch không thành, lại làm cho anh bạn Đàm nào đó được lợi.

Thật là thiên lý bất dung!

Đàm Tâm đang chọn những thứ mà cô thích từ đồng chiến lợi phẩm của Hạ Tử Du mua ngày hôm qua, lại phát hiện Hạ Tử Du đang chẳng có hứng thú gì nằm ườn trên ghế sofa, ánh mắt ngây ra.

Đàm Tâm vừa cầm một bộ quần áo đứng trước gương ngắm tới ngắm lui, vừa nói, “Thật may là dáng người của chúng ta cũng suýt soát nhau, em mua mấy bộ âu phục này chị đều có thể mặc được. . .Chỉ là, chị hơi tò mò, làm sao mà tự nhiên em lại mua nhiều thế? Hình như bình thường em cũng không thích mấy cái này lắm.”

Hạ Tử Du mặt mũi chán nản nói, “Đừng nói nữa, thật chẳng còn tí sức nào nữa cả.”

Đàm Tâm quay đầu lại hỏi, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du lầu bầu nói, “Cũng không có gì ạ, chỉ là đi mua loạn mấy thứ linh tinh thôi à. . . .”

Đàm Tâm cười nói, “Vậy thì em mua mấy cái thứ gọi là đồ linh tinh này cũng thật là đủ sức nặng đấy, đoán chừng cũng chỉ có Dịch Khiêm nhà chúng ta mới gánh được thôi nhỉ. . . .”

Hạ Tử Du khẽ thở dài, “Hay. . . .Những thứ em mua chị thích cái nào thì cứ cầm hết đi, em chẳng cần đâu.”

Đàm Tâm cầm bộ quần áo ngồi lại xuống giường, nhỏ giọng nói, “Nói thật, hình như mấy cái thứ đồ này là em chỉ tiện tay mà mua thôi nhỉ, không có mấy thứ đặc biệt phù hợp với chị và em đâu.”

Hạ Tử Du trầm mặc. Cô làm sao có thể nói với chị ấy đúng là cô tiện tay mua đây?

Bỗng chốc, Đàm Tâm kích động hét lên một tiếng, “Ái!”

Hạ Tử Du sợ hết hồn, “Sao vậy ạ?”

Chỉ thấy trong tay Đàm Tâm xuất hiện thêm một cái hộp đựng nước hoa, cô vui vẻ nói, “Trời ơi, đây chính là loại mới nhất của DX mà, chị thật sự rất thích mùi hương này đấy. . . .Lúc trước chị đi mua, nhân viên của cửa hàng đó kiên quyết bắt chị chứng minh được là đã kết hôn mới có thể bán cho chị, lúc ấy chị không thể chứng minh được với nhân viên của cửa hàng kia cho nên mới đành không mua nữa. . . . Nhưng mà chị vẫn nhớ kỹ mùi hương này đó! !”

Nhìn cái hộp nước hoa trong tay của Đàm Tâm, Hạ Tử Du lập tức có biểu cảm ngỡ ngàng không nói nên lời, “Ồi, chị Tâm, loại nước hoa này chị không thể lấy được! !”

Đàm Tâm nghi hoặc, “Tại sao?”

Hạ Tử Du lấy lại chai nước hoa đó từ trong tay Đàm Tâm đỏ mặt nói, “Dù sao. . . . Dù sao thì loại nước hoa này cũng thích hợp với chị đâu!”

“Nhưng mà em biết là chị vẫn có thói quen sưu tập nước hoa mà, bây giờ chị rất thích loại này, quan trọng là mùi của nó thật là thơm nha.”

Hạ Tử Du ngay lập tức giấu lọ nước hoa ra sau lưng, “Không được đâu ạ! !”

Đàm Tâm cũng nhanh tay cầm lên một cái hộp khác, “Em mua nhiều như thế còn gì, đừng có keo kiệt với chị mà, chị chỉ lấy một chai thôi à.”

“Ồ. . . .”

Đàm Tâm vui thích cầm cái hộp trong tay xem đi xem lại, nhưng bởi vì nhãn hiệu này là một hãng của Pháp, trên vỏ hộp đều toàn là tiếng Pháp, Đàm Tâm đọc không hiểu những thứ viết trên đó, nhưng mà cái đó cũng không hề ảnh hưởng đến sự yêu thích của cô đối với loại nước hoa này.

Cuối cùng, bởi vì không thể lấy được lý do hợp lý nào từ chối Đàm Tâm nữa, Hạ Tử Du bất đắc dĩ đành phải đưa cho Đàm Tâm một chai.

.

Đàm Tâm cầm lấy chai nước hoa yêu thích quay về phòng.

Cô đang chuẩn bị đi vào phòng tắm để tẩy sạch mùi nước hoa cũ trên người, thử xịt lại mùi hương này xem thế nào, nhưng không ngờ lúc đang hớn hở đi vào phòng tắm thì lại đụng phải một bức tường thịt.

Ầm.

Đàm Tâm che cái mũi bị đau, ngược mắt lườm cái bóng dáng cao lớn vừa mới tắm xong bước ra khỏi phòng tắm.

“Quý Kinh Phàm, ai cho phép anh vào phòng tôi?”

Quý Kinh Phàm chỉ quần đung một chiếc khăn tắm ở nửa người dưới, phong thái ung dung nhìn người phụ nữ bé nhỏ trước mặt, “‘Bà xã’ à, em đừng có quên đây cũng là phòng của tôi.”

Đàm Tâm lườm anh, “Tôi đã nói với anh rồi, lúc tôi không có trong phòng thì anh không được phép vào đây! !”

Quý Kinh Phàm dựa người trên khung cửa nói, “Bây giờ thì em đang ở đây rồi đấy thôi.” (phiên bản bá đạo của ĐDK hhaha)

“Anh thật già mồm át lẽ phải.”

“Là em làm người khác khó chịu thì có, em thừa biết tôi có thói quen tắm ban ngày, tôi không tắm ở trong phòng của em thì đi đâu tắm hả? Chẳng lẽ muốn tôi tắm rửa trong phòng khách, ngộ nhờ bị tôi bị ‘ba mẹ vợ’ nhìn thấy thì thế nào?”

Trong lúc vô tình cô chợt nhìn thấy bờ ngực săn chắc vẫn còn đang nhỏ nước trước mặt, Đàm Tâm vội quay lưng lại mặt đỏ bừng nói, “Anh. . . .Anh mau mặc quần áo vào tử tế cho tôi trước đã! !”

Quý Kinh Phàm đi đến bên cạnh Đàm Tâm, nhìn gương mặt đỏ hồng của cô anh cười cười nói, “Xấu hổ hả?”

Đàm Tâm tức giận nói, “Đồ biến thái! !”

Quý Kinh Phàm bật ra tiếng cười nhẹ.

Lúc này Đàm Tâm mới nhớ đến hộp nước hoa mà cô đánh rơi trong lúc vô tình đâm sầm vào anh, cô đẩy người đàn ông trước mặt ra, “Anh tránh ra coi!”

Phát hiện ra cái hộp nước hoa rơi trên mặt đất, Đàm Tâm đang muốn cúi người nhặt lên nhưng không ngờ bị Quý Kinh Phàm nhặt lên trước.

Đàm Tâm quát lên, “Anh trả nó lại cho tôi!”

Quý Kinh Phàm cầm cái hộp nước hoa lên nhìn ngó một lát.

Anh vốn chỉ lơ đãng nhìn thoáng qua, không ngờ lại nhìn thấy mấy dòng chữ chú thích trên vỏ hộp. Phải biết, Quý Kinh Phàm là cán bộ ngoại giao cao cấp, anh biết rất nhiều các ngôn ngữ khác nhau, phiên dịch tiếng Pháp đối với anh vốn dễ dàng như trở bàn tay.

Nhìn thấy chú thích trên vỏ hộp nước hoa, Quý Kinh Phàm hí mắt lại nhìn Đàm Tâm một lúc lâu, sau đó hỏi, “Cái này.....Là nước hoa của em?”

Đàm Tâm giật lại hộp nước hoa trên tay Quý Kinh Phàm nói, “Phải thì sao, có liên quan gì tới anh!”

Quý Kinh Phàm nhếch nhếch khóe môi nói, “Không có.”

Đàm Tâm vừa nói xong liền bước vào phòng tắm đóng sập cửa phòng lại một cái rầm.

Nhìn cánh cửa phòng tắm đóng lại trước mặt, khóe miệng Quý Kinh Phàm càng nhếch cong hơn, bắt đầu tò mò không biết tối nay khi cả hai cùng giường không cùng gối sẽ xảy ra chuyện gì. . . .

262. Chương 262 : Ra Tay Giúp Đỡ Người Lại Trở Thành Minh Muốn Sinh Em Bé

Buổi tối.

Đàm Tâm vừa mới bước ra khỏi phòng tắm thì nhìn thấy Quý Kinh Phàm đã mặc một bộ áo ngủ bằng tơ lụa màu đen ngồi trên giường.

Đàm Tâm vừa ngồi trước bàn trang điểm thoa mỹ phẩm dưỡng da vừa hỏi, “Sao anh vẫn chưa ngủ hả?”

Quý Kinh Phàm tinh quái cười nói, “Chờ em!”

Đàm Tâm nhìn qua cái gương tròn mắt lườm Quý Kinh Phàm, “Tôi không cần anh chờ tôi ngủ.”

Quý Kinh Phàm nhẹ giọng nói, “Nhưng tôi đã quen nghe tiếng em hít thở khi ngủ mất rồi.”

Đàm Tâm tức giận quay đầu lại nói, “Quý Kinh Phàm, cứ đến buổi tối là dây thần kinh anh bị chập mạch à? Chúng ta cũng đâu phải là vợ chồng thật sự, anh nói mấy câu buồn nôn như thế để làm gì?”

Quý Kinh Phàm nhếch môi cười, “ ‘Bà xã’ à, em có cần thiết để mở miệng là lời cả tên lẫn họ của tôi ra gọi như thế hay không?”

Đàm Tâm đặt lọ mỹ phẩm dưỡng da trong tay xuống, đứng dậy quay mặt lại chống nạnh nhìn Quý Kinh Phàm nói, “Nói đi, có phải là anh thích tôi rồi đúng không?”

Quý Kinh Phàm như một con báo lười biếng bước xuống giường, đứng nhìn Đàm Tâm từ trên cao xuống, “Vậy em thấy thế nào?”

Đàm Tâm lựa lời nghiêm túc nói, “Tôi chẳng quan tâm đến việc anh như thế nào, nhưng tôi khuyên anh tốt nhất đừng nên thích tôi. . .Thứ nhất, chúng ta tuyệt đối không hợp, tính tôi tồi tệ thế nào tôi tin là anh biết, trên đời này không tìm được mấy người có thể dễ dàng khoan dung được với tôi đâu. Thứ hai, tình cảm của tôi dành cho Robert thế nào chắc anh cũng biết, tuy tôi từng nói tôi không còn bất kỳ mơ tưởng nào với Robert nữa, nhưng như thế cũng không có nghĩa là tôi có thể lần nữa vùi đầu vào một tình yêu mới.”

Quý Kinh Phàm cười cười nói, “ ‘Bà xã’ này, em lo lắng hơi xa rồi.”

Thứ nhất, cô nói tính tình của cô tồi tệ, theo ý anh đó cũng chỉ là tính cách tiểu thư nhà giàu mà thôi, về sau anh có thể từ từ dạy dỗ lại.

Thứ hai, cô nói cô không cách nào bắt đầu một tình yêu mới, anh tin mình có thể làm cho cô một lòng một dạ yêu anh.

Đàm Tâm vẫn cứ nghĩ rằng Quý Kinh Phàm đang giải thích chuyện anh ta không thích cô, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm lạnh nhạt nói, “Được rồi, anh không có cái suy nghĩ này thì tốt, đi ngủ đi. . . .”

Quý Kinh Phàm đương nhiên không muốn giải thích gì nhiều với Đàm Tâm, trên mặt anh vẫn nở nụ cười ung dung hờ hững nhìn Đàm Tâm mặc một bộ quần áo ngủ kín bưng đang trải giường chiếu.

Đàm Tâm vẫn như ngày thường lấy ra hai cái chăn, dĩ nhiên là muốn mạnh ai người ấy ngủ.

Quý Kinh Phàm không nói chuyện nữa, nhưng khi ngửi được mùi hương nước hoa thoang thoảng bay trong không khí thì môi hơi nhếch lên mỉm cười.

Đàm Tâm bò lên giường, dường như không muốn nói nhảm nhiều lời với Quý Kinh Phàm nữa, cô trườn chần lên người quay lưng lại đối diện với Quý Kinh Phàm, sau đó với tay tắt ngọn đèn trên đầu giường rồi nhắm mắt lại ngủ.

Quý Kinh Phàm tất nhiên là bò lên giường theo, quyết định án binh bất động trước.

.

Từ trước đến giờ Đàm Tâm vốn là người rất dễ ngủ, nhưng tối nay lại cảm thấy cả người nóng ran chỉ muốn đập tung chăn ra.

Nhưng cô cảm thấy việc đập tung chăn trước mặt một người đàn ông thì rất bất nhã, vì vậy Đàm Tâm nói với Quý Kinh Phàm, “Quý Kinh Phàm, anh có cảm thấy tối nay hơi nóng không, có cần bật điều hòa không?”

“Thế à, thế mà tôi lại cảm thấy nhiệt độ tối nay rất vừa phải không cần bật điều hòa.”

“Được rồi, ngủ đi!”

Cô cũng không biết làm sao nữa, cả ngày hôm nay luôn cảm thấy cả người nóng ran, mới vừa tắm rửa xong thì đỡ được một chút nhưng bây giờ lại cảm thấy bắt đầu nóng hừng hực.

Có lẽ do mình ăn quá nhiều đồ nóng thôi, tự bản thân cô nhắc nhở chính mình hãy tĩnh tâm lại thì sẽ mát hơn.

Vốn tưởng rằng dần dần rồi cô cũng sẽ ngủ được, mà tiếng hít thở đều đều của Quý Kinh Phàm vang lên bên tai cô cùng với mùi hương nam tính của anh khiến cả người cô ngoài ý muốn lại nóng rực lên, xuất hiện một luồng khí nóng vừa quen mà lại xa lạ chạy toát loạn trong người cô.

Khi cơ thể xuất hiện tình huống như vậy, mặt của Đàm Tâm lập tức đỏ bừng lên.

Trời ơi, mình đang làm sao thế này. . . .

Là một người phụ nữ trưởng thành, dĩ nhiên cô biết phản ứng của cô bây giờ là phản ứng gì. . . .

Ngay vào lúc này, giọng nói của tên Quý Kinh Phàm chết không tử tế kia vang lên, “‘Bà xã’, em làm sao vậy?”

Cả người Đàm Tâm cứng đờ, cố gắng hết sức để tỏ ra không có việc gì, “Sao vậy cái gì? Tôi đang ngủ mà!”

“Nhưng mà cả người em đang run lên đây này, xem ra không giống như là đang ngủ đâu.”

Giọng nói dỗi dằn truyền cảm của Quý Kinh Phàm vang lên bên tai Đàm Tâm, cả người Đàm Tâm run lên dùng sức tóm chặt lấy cái chăn.

Quý Kinh Phàm làm ra vẻ quan tâm ngồi dậy quan sát Đàm Tâm, “Sao trán em lại ra nhiều mồ hôi thế, em làm sao vậy?”

“Tôi bị lạnh, không cần anh lo! !”

Quý Kinh Phàm buồn cười nói, “Nhưng mà em vừa mới nói là em đang nóng xong!”

Đàm Tâm xoay người tức giận lườm anh, “Này, tôi nóng hay lạnh thì liên quan gì đến anh chứ. . . .Anh đi ngủ đi!”

Quý Kinh Phàm đưa tay ra kiểm tra.

Khi bàn tay ấm nóng của Quý Kinh Phàm tiếp xúc với trán cô, thật bất ngờ Đàm Tâm từ trước đến nay vẫn đề phòng Quý Kinh Phàm cực kì cẩn thận lại không có hành động phản kháng nào, cô thậm chí còn ngây người nhìn anh ta kiểm tra nhiệt độ trên trán mình.

Quý Kinh Phàm dịu dàng nói, “Không nóng, xem ra không sao đâu.”

Đàm Tâm nhìn hành động dịu dàng đó của Quý Kinh Phàm lại nuốt một ngụm nước miếng đang chặn ngang cổ họng xuống, khi Quý Kinh Phàm đang muốn rút tay lại thì Đàm Tâm đột nhiên đưa tay ra bắt lấy bàn tay của Quý Kinh Phàm lại.

Quý Kinh Phàm giả vờ ngẩn ra, “Sao thế?”

Đàm Tâm thể mới ý thức được cô vừa mới làm ra cái hành động gì, cô lập tức liền buông tay ra cố gắng hết sức giữ bình tĩnh nói, “Không có. . . Không có gì.”

Trời ạ, sao lúc Quý Kinh Phàm chạm vào người mình, mình lại cảm thấy cả người đang nóng ran đó của mình như đang được ngâm trong một dòng suối mát lạnh giữa một thảo nguyên băng, khiến cho cô cảm thấy thoải mái đến mức kì lạ. . . . Vì thế mà cô mới có thể theo bản năng giơ tay lên tóm lấy tay anh ta lại.

Quý Kinh Phàm cố nén nụ cười trên khóe miệng, giọng nói đã được điều chỉnh lại ở ngữ điệu bình thường, “Không có việc gì thì tốt, tôi đi ngủ đây.”

Đàm Tâm gật đầu, “Ừ.”

Đàm Tâm đích xác là do dùng cái loại nước hoa kia mà sinh ra phản ứng không bình thường, nhưng mùi hương của loại nước hoa này cũng chỉ là sản phẩm trợ hứng tình thú của vợ chồng mà thôi, đương nhiên là cũng không thể đến mức không tài nào không chế được, vì vậy, mặc dù cả người nóng ran không yên, Đàm Tâm bắt đầu vì cơn buồn ngủ kéo tới mà từ từ tiến vào giấc mộng đẹp.

.

Cũng không có ai nghĩ đến, lúc Đàm Tâm chìm vào giấc ngủ khoảng chừng mười phút, Quý Kinh Phàm liền xốc lên chăn của mình ra rồi chui thẳng vào trong chăn của Đàm Tâm.

Đây là lần đầu tiên mà Quý Kinh Phàm tiếp xúc thân mật với Đàm Tâm sau chín năm, cho nên khi nhìn thấy dáng vẻ điềm tĩnh bình yên của cô khi ngủ, thân thể của Quý Kinh Phàm xuất hiện phản ứng rất lớn, cuối cùng anh không nhịn được hôn lên môi Đàm Tâm.

Mặc dù Đàm Tâm đang ngủ nhưng cả người vẫn cứ nóng ran cả lên, cho nên khi Quý Kinh Phàm hôn cô cô mơ mơ màng màng mà bật lên tiếng rên khẽ.

Đàm Tâm không hề biết tiếng rên của mình lúc này đối với Quý Kinh Phàm là thách thức đến nhường nào, yết hầu của anh nhúc nhích lên xuống, cơ thể của người đàn ông nổi lên phản ứng cơ bản.

Trong giấc ngủ say Đàm Tâm khẽ rên rỉ ra tiếng, “Nóng quá. . . Ôm em đi. . . .”

Có lẽ là vì tiếng rên rỉ đầy ái muội ấy đã khiến cho lý trí của Quý Kinh Phàm giờ đây hoàn toàn tan rã.

Không chút do dự nào anh lại lần nữa hôn lên môi Đàm Tâm.

Nụ hôn lần này không giống với nụ hôn lướt nhẹ nhàng như cách chuồn vừa rồi nữa, anh vội vàng, khát khao, trực tiếp cạy mở hàm răng môi cô ra, răng môi quần quýt với cô, dường như giây phút này đây chỉ muốn hòa tan làm một với cô.

Đàm Tâm đang say sưa trong giấc mộng với cả người nóng ran khi được tiếp xúc với cơ thể của Quý Kinh Phàm thì cô bỗng thấy mình như đang được kẻ sát với thảo nguyên mát lạnh, cô cảm thấy rất thích, cũng rất thoải mái, ngay lập tức liền vươn tay ra ôm lấy Quý Kinh Phàm. . . . Quý Kinh Phàm không thể không chế bản thân mình được nữa, lúc anh hôn cô trong đầu anh không ngừng lặp đi hình ảnh của cô trong cái đêm chín năm về trước. . . .

Trong bữa tiệc hôm ấy anh gặp được cô đang ở bên cạnh Robert.

Cũng chính vì giây phút xao lòng lướt qua ấy, nó đã khiến cho anh tin vào có cái gọi là ‘yêu từ cái nhìn đầu tiên’, cũng khiến cho anh trong cái đêm chín năm về trước đó thề rằng cả đời này của anh chỉ có cô là người phụ nữ duy nhất.

Chín năm qua, mỗi khi nghe được tin tức cô vì Robert mà đau lòng chán nản, thì anh cũng cảm thấy thương tiếc khổ sở không dứt, chỉ muốn đem cô đặt dưới đôi cánh của mình để bảo vệ cô suốt đời.

Nhưng mà bởi nguyên nhân trong gia tộc, mãi đến giờ phút này anh mới có thể xuất hiện lại bên cạnh cô. . . .

Cô sẽ mãi mãi không biết được, những năm này anh khao khát được hôn cô như bây giờ đến mức nào. . . .

Giật xuống đai áo ngủ của Đàm Tâm Quý Kinh Phàm như một kẻ mất trí nhẹ nhàng liếm mút gặm cắn từng tắc từng tắc da thịt trước ngực cô

Trong giấc mơ Đàm Tâm cảm thấy dường như có ai đó đang làm cái gì đó trên người mình, nhưng cô lại không hề có chút cảm giác khó chịu nào, ngược lại cảm thấy càng lúc càng rất thoải mái khiến cho cô cũng không muốn tỉnh lại.

Vì vậy, cô phối hợp với anh. . . . Khi anh vùi đầu trước bờ ngực cao vút của mình, cô ghì lấy mái đầu đang nhấp nhô của anh dường như cũng đang muốn khích lệ anh

Cả người Quý Kinh Phàm như muốn nổ tung, đã nhiều năm anh chưa từng động đến cơ thể của bất kỳ người phụ nữ nào khác ngoài cô, giờ phút này anh chỉ muốn được chôn mình sâu vào trong cô

Thế nhưng khi anh kéo quần ngủ của cô xuống và tách hai đùi cô ra, cho đến khi anh chuẩn bị gạt bỏ nốt lớp phòng vệ cuối cùng trên nửa người dưới của cô xuống thì cuối cùng anh cũng tỉnh táo lại. . . .

Không, mình không thể làm vậy với cô ấy.

Bây giờ nếu như mình làm như thế, đối với cô ấy mà nói là chỉ tạo thêm tổn thương cho cô mà thôi. . . .Cái mình muốn có được không chỉ là cơ thể của cô mà là còn phải có cả trái tim của cô nữa.

Sáng sớm hôm sau.

“Á ——”

Tiếng hét chói tai phá vỡ bầu không khí yên tĩnh vào buổi sớm.

Đàm Tâm quần chắn ngồi bật dậy, không nhận được mà vén chăn lên nhìn qua cả người mình.

Mình. . . . Tại sao cả người mình từ trên xuống dưới chỉ còn lại một bộ đồ lót thế này.

Trời ơi.

“ ‘Bà xã’, sao thế?”

Quý Kinh Phàm vươn một bàn tay từ trong chăn ra muốn kéo Đàm Tâm về phía mình.

Đàm Tâm đã quần theo chăn nhảy xuống giường, sau khi nhanh chóng mặc lại quần áo ngủ đang vương vãi trên đất xong cô bỏ nhào tới điên cuồng đánh đấm Quý Kinh Phàm.

“Quý Kinh Phàm, cái đồ cầm thú nhà anh, tối hôm qua anh đã làm gì với tôi thế hả?”

Quý Kinh Phàm ngồi dậy, cả người trần truồng cũng chỉ còn độc cái quần lót như Đàm Tâm, mặc cho cô đánh giã vờ ra vẻ nghi ngờ hỏi, “Có chuyện gì?”

Đàm Tâm bị bức tức đến phát khóc, cô ghen ngào nói, “Cái đồ khốn khiếp nhà anh, anh. . . .Dám khi dễ tôi. . . .”

Quý Kinh Phàm tóm được một tay của Đàm tâm lại hỏi, “Tôi bắt nạt em lúc nào chứ?”

Đàm Tâm giãy khỏi tay của Quý Kinh Phàm, tiếp tục dùng cả tay chân đánh anh, đạp anh, “Anh còn dám nói nữa à. . . .”

Quý Kinh Phàm bắt đắ dĩ xuống giường giữ chặt lấy hai tay của Đàm Tâm, nhú mảy, “Em tỉnh táo lại một chút cho tôi! !”

Đàm Tâm gào to, “Tôi làm sao mà có thể tỉnh táo được chứ? Anh. . . Anh nói đi, tối qua anh đã làm gì với tôi?”

Quý Kinh Phàm là người có sao nói vậy, “Tôi hôn em.”

Cả người Đàm Tâm giãy giụa kịch liệt, “Anh là cái đồ khốn kiếp. . .”

“Tôi đúng là đồ khốn khiếp, nhưng chuyện cũng không phải như em nghĩ đâu.”

Nghe thấy Quý Kinh Phàm nói như thế, Đàm Tâm đột nhiên liền yên tĩnh lại, cô không dám tin hỏi, “Anh. . . Anh nói là anh chỉ hôn thôi sao?”

Quý Kinh Phàm gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nhưng mà tôi. . .” Đàm Tâm nhớ đến hình ảnh mình chỉ còn duy nhất bộ đồ lót trên người.

“Tôi thừa nhận đồ lót của em là do tôi cởi, nhưng cái này không thể trách tôi được, là do em quá quyến rũ mà thôi.”

Đàm Tâm đẩy thật mạnh Quý Kinh Phàm ra, cố gắng nhớ lại buổi tối hôm qua.

Cô mang máng nhớ lại được chút ít về tối qua, nhưng cũng không đầy đủ. . . .

Đàm Tâm không nhin được mà hỏi Quý Kinh Phàm, “Có đúng là ngoại trừ hôn ra anh cũng không có làm gì hết?”

Quý Kinh Phàm bình tĩnh nói, “Tôi nghĩ rằng em có thể cảm nhận được tôi có chạm vào em hay không.”

“Tôi. . .”

Đàm Tâm cố gắng nhớ lại cảm xúc khi mình mới tỉnh dậy, xác thực, ngoại trừ lúc tỉnh lại mặc đồ lót ra thì cả người của cô cũng không có chỗ nào là cảm thấy khó chịu cả.

Cô tin chắc nếu như thân thể của cô thật sự có vấn đề gì, cô nhất định có thể cảm nhận được. . . .

Nghĩ tới đây, Đàm Tâm không hiểu sao thở ra một hơi nhẹ nhõm rất lớn, bỗng dưng cô lườm Quý Kinh Phàm một cái bén ngót, “Coi như anh không động đến tôi, nhưng tại sao lại dám hôn tôi hả, còn dám vô sỉ cởi hết quần áo của tôi ra nữa?”

“Sự thực là tối hôm qua chúng ta đều là do đôi bên tình nguyện, nếu như không phải bản thân tôi tự kiểm chế tốt thì chuyện nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi.”

Đàm Tâm khiếp sợ hỏi, “Anh nói cái gì?”

“Em còn nhớ chuyện tối hôm qua em luôn cảm thấy cơ thể mình nóng rực lên chứ? Lúc nửa đêm, em nói với tôi em rất nóng, muốn tôi ôm lấy em. . . Em nên biết rằng đàn ông ở phương diện này không có chút định lực nào mà.”

“Anh nói vậy, tôi sẽ không bao giờ có chuyện đó! !”

Quý Kinh Phàm nhú mảy, “Em có dám chắc với tôi rằng tối hôm qua em không cảm thấy thỏa mái?”

Đàm Tâm đột nhiên nhớ lại cái cảm giác thoải mái trong giấc mơ tối hôm qua, cô không dám tin lắc đầu thật mạnh, “Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.”

Buông Đàm Tâm ra, Quý Kinh Phàm đi thẳng về phía phòng tắm, “Tất cả những điều tôi nói đều là sự thật.”

Đàm Tâm nhìn theo Quý Kinh Phàm đi vào phòng tắm, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh tối qua cô ôm chặt lấy Quý Kinh Phàm.

Tại sao lại như thế?

Theo lời kể của anh ta, trong đầu cô bắt đầu tìm lại được những hình ảnh của đêm qua, nhưng tại sao cô có thể làm như thế được chứ?

Cho dù thế nào đi chăng nữa, anh thừa dịp gặp lúc cháy nhà mà đi hôi của là anh không đúng. . . .

Nhìn về phía cửa phòng tắm, Đàm Tâm gào to, “Quý Kinh Phàm, chuyện này anh vẫn chưa xong với tôi đâu! !”

—

Đàm Dịch Khiêm đang ôm vợ yêu ngủ ngon lành, đột nhiên vang lên những tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào.

Hạ Tử Du lập tức tỉnh dậy, cô ngồi bật dậy muốn đi xuống giường ra mở cửa.

Đàm Dịch Khiêm không vui nhú mày, ôm vợ phiền não nói, “Mặc kệ đi! !”

Hạ Tử Du vỗ vỗ Đàm Dịch Khiêm, “Hình như là chị Tâm đang ở ngoài cửa gọi em, em ra xem sao đã.”

Không có vợ yêu sẽ không ngủ được, Đàm Dịch Khiêm nhú mày càng sâu, “Mặc kệ chị ta”

Hạ Tử Du gỡ bỏ vòng tay đang tóm chặt lấy eo cô ra, “Không được, mới sáng sớm mà chị Tâm đã tìm em nhất định là có chuyện gấp gì rồi.”

Đàm Dịch Khiêm cực kỳ không muốn, “Bà xã. . . .”

Hạ Tử Du hôn lên má Đàm Dịch Khiêm rồi đồ dảnh nói, “Anh ngoan ngủ đi, em ra mở cửa, nếu không có việc gì em sẽ lập tức quay về ngủ với anh.”

.

Hạ Tử Du mở cửa phòng vừa chừa mặt ra liền nhìn thấy gương mặt uất ức trong mắt còn đang ngấn nước của Đàm Tâm.

Hạ Tử Du sợ hết hồn vội vàng hỏi, “Chị Tâm, chị làm sao thế?”

Đàm Tâm nói với tiếng khóc nức nở, “Huhu, chị bị bắt nạt rồi. . . .”

Hạ Tử Du hoảng sợ mở to mắt, “Hả?”

“Tên khốn Quý Kinh Phàm đó, hấn ta. . . .Hấn ta. . . .”

“Anh ta làm sao?”

Đàm Tâm nghẹn ngào, “Ở đây không tiện nói với em, em có thể sang phòng chị được không?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Được.”

Đóng cửa phòng, Hạ Tử Du đi với Đàm Tâm đến căn phòng nằm ở hướng Tây của Đàm Tâm.

Đàm Tâm vừa vào phòng liền khóa trái cửa lại, Hạ Tử Du nhìn phản ứng khoa trương của Đàm Tâm nghi ngờ hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Đàm Tâm ngồi trên giường ầm ục nói, “Quý Kinh Phàm đó, hấn ta bắt nạt chị!”

Hạ Tử Du cũng ngồi xuống giường theo Đàm Tâm nghiêm túc hỏi, “Chị nói bắt nạt là có ý gì?”

“Tối hôm qua. . . . Anh ta động tay động chân với chị.”

Hạ Tử Du ngăn người hỏi, “Chị đừng nói là anh ta với chị đã. . . .”

Đàm Tâm cắt đứt lời nói của Hạ Tử Du, “Chuyện cũng không đến mức hồng bét ra như thế, nhưng mà. . . .”

“Chị đừng vội, cứ kể đầu đuôi câu chuyện cho em nghe xem.”

Đàm Tâm gật đầu, sau đó kể lại mọi chuyện sáng nay cho Hạ Tử Du nghe.

Hạ Tử Du sau khi nghe xong thì sững sốt mất mấy giây, sau đó hỏi Đàm Tâm, “Vậy Quý Kinh Phàm đâu?”

Đàm Tâm tức giận thốt lên “Chị đá đít anh ta ra khỏi phòng rồi. . . .”

Hạ Tử Du nghe xong cũng cười khê một tiếng.

Đàm Tâm đau khổ nói, “Em còn cười được à. . . .”

Hạ Tử Du vịn nhẹ bả vai Đàm Tâm, nhỏ nhẹ nói, “Chị Tâm, thật ra thì cũng không phải là chuyện gì to tát mà, mọi người vốn dĩ đã là vợ chồng, chuyện như vậy cũng rất bình thường ấy mà. . . .”

Đàm Tâm lại nổi giận, “chị và anh ta cũng đâu phải là vợ chồng thật sự đâu, hơn nữa bọn chị cũng còn có 3 điều quy định với nhau nữa, trừ khi ở trước mặt mọi người giả vờ ân ái, sau lưng mọi người cả hai không thể có bất kì cử chỉ thân mật nào.”

“Nhưng mà Quý Kinh Phàm nói là do chị chủ động quyến rũ anh ta mà?”

Đàm Tâm nhú mày, “Làm sao có thể như thế được, anh ta nói hươu nói vượn thì có, tự biện minh cho mình mà thôi.”

Hạ Tử Du hỏi, “Vậy chị có nhớ chuyện xảy ra tối qua không?”

Đàm Tâm khê gật đầu, “Chị nhớ được một chút. . . .”

“Vậy có chứng minh được Quý Kinh Phàm đang nói dối?”

“Vậy thì cũng không phải. . . .Nhưng sao chị lại có thể đi quyến rũ anh ta mà còn phối hợp với anh ta được chứ?”

Hạ Tử Du bật cười nhẹ, “Đương nhiên là có có thể á. . . .”

Đàm Tâm giật mình kinh ngạc nhìn về phía Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du chậm rãi nói, “Chị có nhớ chai nước hoa mà chị lấy từ chỗ em sáng hôm qua không. . . .”

“Chuyện này thì liên quan gì đến nước hoa?”

“Đương nhiên có liên quan rồi, bởi vì loại nước hoa đó. . . .” Nói tới đây, Hạ Tử Du cũng hơi lúng túng cô xấu hổ nói, “Thật ra thì loại nước hoa này là dành để cho vợ chồng sử dụng.”

Đàm Tâm không hiểu lắm, hỏi, “Có ý gì?”

Hạ Tử Du đỏ mặt giải thích, “Thì đó là loại nước hoa có thể làm gia tăng kích thích hứng thú trong quan hệ vợ chồng ấy mà!”

“Hả?” Đàm Tâm ghen hòng trở mặt ra nhìn.

“Thành phần của loại nước hoa này có chất kích thích gây hưng phấn, đây chính là nguyên nhân của việc hôm qua em không chịu cho chị. . . .”

Sau khi Đàm Tâm nghe xong thì ngây người mất một lúc, “Nói như thế chuyện tối qua là do loại nước hoa này gây ra?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Chị đừng trách Quý Kinh Phàm nữa, thật ra thì loại nước hoa này có sự quyến rũ rất lớn đối với đàn ông, cũng khó trách Quý Kinh Phàm đã mất kiểm chế.”

Nhớ lại hành động cử chỉ của Quý Kinh Phàm vào mấy đêm trước cũng rất biết tuân thủ nguyên tắc, sự tức giận của Đàm Tâm với Quý Kinh Phàm lúc này mới giảm đi một chút. . . .

Đàm Tâm không dám tin hỏi, “Loại nước hoa này thật sự có uy lực đến thế à?”

Hạ Tử Du ngượng ngùng cụp mắt xuống, “Chị đừng có hoài nghi, trên thực tế thì hôm qua em và Dịch Khiêm cũng đã thử qua rồi. . . .”

Đàm Tâm đứng lên chống nạnh nhạo báng, “Hạ Tử Du, em đã trở nên xấu xa quá rồi, còn biết mua cả cái thứ này cơ đấy, lại còn mua nhiều như thế! !”

Sắc mặt Hạ Tử Du đã đỏ lừ như quả cà chua, cô vội vã giải thích, “Không có, chị Tâm, chuyện này không giống như chị nghĩ đâu. . . .”

“Em khỏi nguy biến nữa, em vừa mới nói em và Dịch Khiêm cũng đã thử rồi còn gì hả . . .”

Hạ Tử Du đột nhiên có cái loại cảm giác như có trăm miệng mà không thể nói được, chỉ có thể cúi đầu nhỏ giọng nói, “Được rồi, em thừa nhận là em mua nhưng mà mua về xong rồi mới biết được công hiệu của thứ này từ miệng Dịch khiêm á. . . .”

Đàm Tâm đưa ra kết luận, “Cho nên, ‘đầu sỏ gây ra’ chuyện này chính là em mới đúng!”

Hạ Tử Du chợt ngược mắt, “Dạ?”

Đàm Tâm làm mặt nghiêm nghị nói, “Không được, em hại chị suýt chút nữa đã bị ‘XXOO’ rồi, chị không thể ‘buông tha’ cho em dễ dàng như thế được.”

Hạ Tử Du vẻ mặt vô tội nói, “Chị Tâm à, chuyện này thật ra thì có liên quan gì đến em đâu, em cũng đã khuyên chị không nên dùng cái loại nước hoa đó rồi mà . . .”

“Nhưng mà sau đó thì em cũng đâu có nói rõ với chị.”

“Ồ. . . .”

Được rồi, cái này thì đúng thật là cô có tội!

Cô vốn đang định tìm chị ấy nói cho rõ, nhưng lúc đi đến trước phòng Đàm Tâm thì gặp Quý Kinh Phàm, tự nhiên cô lại nghĩ ra hay là nói chuyện đó với Quý Kinh Phàm, nhưng không ngờ Quý Kinh Phàm đã biết chuyện nước hoa, còn bảo cô phải giữ bí mật. Cô thừa nhận cô cuối cùng đồng ý bởi thực chất thì cô cũng mong cái này có thể giúp hai người buổi tối lửa cháy đổ thêm dầu vào nữa.

Thấy Hạ Tử Du không trả lời, Đàm Tâm quay người bỏ đi một mạch.

Hạ Tử Du đương nhiên là biết Đàm Tâm không giận thật, nhưng mà nhìn dáng vẻ đó của Đàm Tâm cô vẫn có chút sợ hãi hỏi, “Ấy, chị Tâm, chị định đi đâu vậy?”

Đàm Tâm mở cửa phòng ra, xoay người lại nở một nụ cười tròng phật với Hạ Tử Du, “Hừ, chị muốn xuống nhà nói với ba mẹ, em và Dịch Khiêm lại đang cố gắng để tiếp tục có em bé!”

“Á?”

Đàm Tâm đã đi ra khỏi phòng.

Hạ Tử Du vội vàng đuổi theo, “Chị Tâm, chị tha cho em đi mà. . . .”

263. Chương 262: Vẫn Là Vấn Đề Sinh Con

Bóng dáng của Đàm Tâm y hệt như làn khói thoát một cái đã không còn thấy đâu nữa.

Hạ Tử Du cuống cuống lên liền vội vàng chạy về phía phòng ăn nơi mà ông bà Đàm hiện tại đang có mặt. . . .

Vậy mà, Hạ Tử Du còn chưa đi tới phòng ăn, đã nghe thấy tiếng cười của ông Đàm truyền đến, “Nếu như Dịch Khiêm và Tử Du vẫn muốn có thêm đứa nữa thì thật là tốt quá. . . .”

Lời nói ầm ập của bà Đàm vui vẻ vang lên, “Đúng vậy đấy, cháu trai thì không chê nhiều, thật hiếm thấy Tiểu Du lại hiểu sâu ‘đại nghĩa’ đến thế. . . .”

Đàm Tâm kéo tay bà Đàm, mắt liếc về phía Hạ Tử Du đang núp ngoài cửa phòng ăn, đặc ý giận dỗi bĩu môi.

Sắc mặt Hạ Tử Du đã bị dọa sợ đến trắng bệch, e sợ khiến cho tình hình phát triển càng lúc càng nghiêm trọng, Hạ Tử Du cận thận rón ra rón rén đi lên tầng hai. . . .

Cô phải tìm cứu tinh, mà dĩ nhiên ông xã yêu úy chính là cứu tinh của cô rồi ! !

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Hạ Tử Du dùng tốc độ nhảy nhất lao về phía đầu giường.

Tuy rằng Đàm Dịch Khiêm vẫn đang ngủ nhưng lỗ tai luôn rất nhạy, khi Hạ Tử Du mở cửa anh cũng đã nghe thấy tiếng động. Cho nên khi Hạ Tử Du vừa đến bên giường, bàn tay của Đàm Dịch Khiêm cũng đã tóm lấy cô, ôm gọn Hạ Tử Du vào trong ngực, dùng chất giọng vẫn còn đang ngái ngủ nói với cô, “Bà xã, ngủ tiếp với anh. . . .”

Hạ Tử Du giờ phút này đâu còn tâm tư mà phục vụ anh, cô đẩy cái cánh tay đang ôm chặt lấy eo mình ra, vội vàng nói, “Ông xã, ông xã, anh mau dậy đi, xảy ra chuyện lớn rồi, anh phải cứu em. . . .”

Đàm Dịch Khiêm là một người gặp bất cứ chuyện gì cũng đều bình chân như vại, cho nên lúc này cho dù Hạ Tử Du khoa trương cầu cứu nhưng cũng chẳng thể khiến cho Đàm Dịch Khiêm có phản ứng gì quá lớn cả, anh chỉ ừ bằng giọng mũi một câu mà thôi.

Hạ Tử Du vội vàng túm lấy cánh tay to lớn của Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, anh dậy mau. . . .”

Đàm Dịch Khiêm giữ gáy cô lại hôn nhẹ lên làn môi cô, nhỏ giọng nói như thở, “Ngoan, đừng làm ồn nữa, ngủ đi.”

Hạ Tử Du tiếp tục lắc lắc cánh tay Đàm Dịch Khiêm, “Mau dậy đi, bà xã của anh xảy ra chuyện lớn rồi nè!”

“ . . . Ừ.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn nhắm hai mắt như cũ, chỉ hơi hột đáp lại một tiếng.

Thấy Đàm Dịch Khiêm chẳng thêm để ý tới mình, Hạ Tử Du bắt đầu dĩ đành phải giả trò, mím môi uất ức mà thút tha thút thít, “Híc. . . . Đàm Dịch Khiêm. . . . Anh chẳng có lương tâm gì cả. . . .”

Vẫn còn đang ở trạng thái mơ màng trong cơn buồn ngủ, Đàm Dịch Khiêm vừa mới nghe thấy tiếng khóc của Hạ Tử Du lập tức tỉnh lại liền ngồi bật dậy ôm vợ yêu vào lòng.

“Có chuyện gì hả? Mới sáng sớm mà ai đã đắc tội với em vậy bà xã?”

Hạ Tử Du giãy ra khỏi vòng ôm của Đàm Dịch Khiêm, hiển nhiên trong mắt đã nặn ra được vài giọt nước mắt, cô nghẹn giọng ra, “Chính là anh chứ còn ai, anh là đồ vô lương tâm.”

Đàm Dịch Khiêm vội vàng bước xuống giường, vòng tay ôm lấy vợ yêu vào lòng, “Bảo bối à, Anh đắc tội gì với em thế?”

Hạ Tử Du mím môi lên án, “Em đang nói chuyện với anh đấy, anh không thêm để ý đến em còn gì.”

Đàm Dịch Khiêm buồn cười hôn lên trán vợ yêu một cái, ôm cô siết chặt vào trong lòng, “Được, là lỗi của ông xã, ông xã không nên ngủ, không nên lơ là khi em nói chuyện. . . .”

Hạ Tử Du dựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm, nước mắt trong mắt đã sớm biến thành nét đắc ý, nhưng giọng nói của cô vẫn đáng thương vô cùng, “Em muốn anh giúp em một chuyện.”

“Nói.”

“Chị Tâm vì giận em mà chạy tới nói với ba mẹ chồng là chúng ta lại muốn sinh con nữa. . . .Nhưng anh biết mà, em không muốn sinh thêm nữa đâu, có điều mới này em nhìn thấy ba mẹ khi nghe được chúng ta muốn sinh con thêm thì rất vui vẻ, em không biết phải giải thích thế nào với hai ông bà nữa. . . .”

Giọng nói trầm thấp đầy nhạo báng của Đàm Dịch Khiêm cất lên, “Cho nên lúc em gặp chuyện, em định để anh đóng vai người xấu ở trước mặt ba mẹ?”

Hạ Tử Du nhú mày không vui nói, “Nè, anh không chịu đi nói với ba mẹ vậy chẳng lẽ muốn em sinh con nữa thật à? Anh là cái đồ vô lương tâm, lúc em sinh ViVi và KK anh đã nói với em như thế nào? Anh đau lòng mà bảo sau này em không cần sinh nữa, không ngờ rằng mới có gần ngủi hơn nửa năm mà anh đã quên sạch sẽ rồi. . . .”

Hạ Tử Du vừa nói vừa nặn thêm mấy giọt nước mắt nữa ra, trông rất đáng thương.

Cái trò diễn cón con này của Hạ Tử Du làm sao qua mắt được Đàm Dịch Khiêm, nhưng anh lại rất sợ cái dáng vẻ này của Hạ Tử Du, nhìn thấy Hạ Tử Du khóc lóc tìm anh cũng nhói lên theo, anh lập tức đưa tay lên lau nước mắt cho cô, trồu mến nói, “Em đúng là ngọc, chuyện anh hứa với em sao anh có thể quên được? Ngoan. Đừng khóc, anh giúp em xử lý là được rồi!”

Đôi mắt đang ngấn nước của Hạ Tử Du bỗng chốc trở nên phát sáng, “Có thật không?”

“Dĩ nhiên!” Vừa dứt lời Đàm Dịch Khiêm liền cúi đầu hôn lên môi Hạ Tử Du, thật lâu mới buông ra.

Hạ Tử Du chủ động chui vào trong ngực Đàm Dịch Khiêm, hạnh phúc nói, “Ông xã, anh thật là tốt, không uống công em đã mua nhiều nước hoa thế để lấy lòng anh.” Hạ Tử Du đi theo Đàm Dịch Khiêm lâu rồi đúng là cũng học được sự nhanh trí không ít, đã chiếm được lợi lại còn đáng thương ra sức vì người khác.

Đàm Dịch Khiêm gác cằm lên đỉnh đầu Hạ Tử Du ám muội nói, “Nếu muốn lấy lòng anh, vậy thì tối nay chúng ta hãy thử tiếp luôn loại nước hoa kia nhé?”

“Ồ . . .” Hạ Tử Du sững sốt ngớ ra, cuối cùng bất chấp khó khăn nói, “. Được!”

Có việc muốn cầu cạnh anh, bây giờ cô sao có thể cự tuyệt anh được chứ?

Cô cũng biết mình không thể chiếm hết ‘tiện nghi’ của anh một lần được đâu!

Sợ bị hỏi một mình về vấn đề sinh con, Hạ Tử Du giúp Đàm Dịch Khiêm thay âu phục, thắt cà vạt cho anh, phục vụ anh y hệt như một đại gia, sau đó cười hì hì khoác tay anh đi xuống tầng một.

Quả nhiên vợ chồng họ Đàm đang rất vui vẻ, lúc nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du đi xuống thì lại cười không thể khép miệng nổi.

Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm hiện tại đã tạm vứt cái chuyện không vui buổi sáng ra sau đầu, hai người ân ái bên nhau nhưng đơn thuần chỉ là diễn xuất.

Robert ôm Liễu Nhiên ngồi cạnh bàn ăn, nhìn thấy Hạ Tử Du vẫn khó có thể nén nổi sự rung động trong đáy lòng như trước kia. (haizzz, tội ku Bệt gê à)

Ông Đàm cười ha hả nói, “Tiểu Du à, con mau ngồi xuống đi. . . .”

Hạ Tử Du ngồi xuống cùng dãy với Đàm Dịch Khiêm, lúng túng mở miệng nói, “Dạ, ba mẹ, con thật xin lỗi vì đã dậy muộn ạ.”

Bà Đàm hiền hòa thân ái nói, “Không sao, mẹ cũng biết con mệt mà. Ày, mang thai đứa bé mệt mỏi, cần phải ngủ nhiều mới tốt.”

Hạ Tử Du biết bà Đàm có ý ám chỉ trong lời nói, cô ngượng ngùng cười.

Đàm Tâm cười hì hì, vồn vã nói, “Ba mẹ, có mọi người cùng giúp một tay chăm sóc hai đứa trẻ, sao mà Tử Du mệt được ạ, cho dù Tử Du có sinh thêm hai đứa nữa, thì mọi người vẫn cứ có thể chăm sóc tốt cho em ấy mà.”

Sau khi bà Đàm nghe xong thì mặt mày như nở hoa, “Vậy cũng phải xem Tiểu Du có chịu sinh không cái đã.”

Hạ Tử Du len lén ngược mắt tức giận lườm tới Đàm Tâm.

Mặt Đàm Tâm hiện vẻ gian tà, vênh vênh đắc ý.

Ông Đàm quay sang nhìn Hạ Tử Du, từ ái nói, “Tiểu Du à, nếu trong nhà có thể thêm mấy đứa bé nữa, thì chắc chắn sẽ cực kỳ náo nhiệt đấy con.”

Hạ Tử Du có cảm giác sắp không chống được nữa rồi, cô giật nhẹ vạt áo của Đàm Dịch Khiêm.

Thế mà chẳng ngờ lúc này Đàm Dịch Khiêm chỉ chuyên tâm vào bữa ăn sáng, ngẩng nhiên tỏ ra cái vẻ chẳng liên quan gì đến mình.

Liều Nhiên ngồi trên đùi Robert cũng kích động vỗ tay, “A hay quá, mẹ ơi mẹ sinh cho con một em gái nữa đi, thế thì con có thể chơi búp bê với em gái rồi. . . .” Hạ Tử Du vừa nghe con gái giải thích suýt chút nữa thì chỉ có nước muốn ngất luôn trên ghế.

Trời ạ, mình thực sự không muốn sinh nữa à. . . .

Robert để ý thấy khuôn mặt nhăn nhó đó của Hạ Tử Du, anh lễ phép quay sang nói với hai ông bà Đàm, “Bác trai bác gái, cháu có nghe nói lần trước Tử Du sinh cũng là sinh mổ, nếu như muốn có thêm đứa nữa chỉ sợ rằng cũng không thể nhanh được!”

Nghe được giọng nói ầm áp của Robert, trong lòng Hạ Tử Du tràn đầy cảm kích, cực lực nháy mắt với Robert để bày tỏ sự tán thành.

Bà Đàm hoà nhã đáp lại Robert, “Đúng là sức khỏe của Tiểu Du không được tốt lắm, cộng thêm lần trước sinh mổ nữa, bác sĩ nói sớm nhất thì cũng phải chờ đến sang năm khi sức khỏe của Tử Du khôi phục hoàn toàn rồi mới tiếp tục mang thai được. . . . Thế thì sang năm cũng được, chúng ta cũng không vội, quan trọng là tấm lòng của Tiểu Du muốn sinh con tiếp cho Dịch Khiêm mới là chuyện đáng quý.”

Mẹ ơi. . . .

Ngay cả mẹ chồng cũng cảm thấy cô cũng đang vội vàng sinh tiếp cho Đàm Dịch Khiêm nữa này. . . .

Vậy. . . . Bây giờ nên làm thế nào đây?

Hạ Tử Du dùng sức đá mạnh vào chân Dịch Khiêm một phát ở dưới gần bàn, cố gắng ra hiệu cho Đàm Dịch Khiêm thay đổi cục diện, vậy mà Đàm Dịch Khiêm vẫn cứ thờ ơ không nhúc nhích, Hạ Tử Du tức giận đến phải âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Robert là người ngoài, tuy muốn giúp Hạ Tử Du, nhưng cũng không dám nói nhiều vào chuyện trong nhà họ Đàm.

Liều Nhiên chớp mắt tha thiết nhìn ba mẹ, “Ba mẹ, hai người nhất định phải sinh em gái cho con đó. . . .” Liều Nhiên cảm thấy có em gái chơi thích hơn so với em trai nhiều.

Hạ Tử Du khó xử vô cùng, không biết nên trả lời con gái như thế nào.

Đàm Tâm đứng lúc này nói góp thêm vào, hòa nhã cười nói, “Tử Du à, em và Dịch Khiêm sang năm sinh thêm đứa nữa đi, ba mẹ rất mơ ước được ẵm cháu nữa lắm rồi đấy!”

Hạ Tử Du đột nhiên cảm thấy cô như đang rơi vào vũng bùn không sao leo lên được nữa. . . .

Ngay lúc đầu óc của cô đang căng lên, không có dũng khí nói rõ ra suy nghĩ của mình để ba mẹ chồng hiểu thì giọng nói lạnh lạnh của Đàm Dịch Khiêm vang lên, “Con và Tử Du sẽ không sinh thêm đứa nào nữa, nếu ai còn nhắc tới chuyện này nữa thì con buộc lòng phải đi thất ống dẫn tinh!”

Đàm Dịch Khiêm vừa mới dứt lời, cả nhà nín thở im phăng phắc.

Vợ chồng họ Đàm đương nhiên đã bị câu thất ống dẫn tinh kia của Đàm Dịch Khiêm dọa cho sợ rồi. . . .

Quý Kinh Phàm từ đầu đến giờ vẫn chỉ ngồi xem trò vui, đối với kế hoạch thất bại của Đàm Tâm thì nhếch môi nở một nụ cười rất ư là vui vẻ, còn Robert thì âm thầm thay Hạ Tử Du thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Vào lúc này Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, cầm lên áo khoác tây trang sau đó yêu thương hôn vào gò má vợ yêu một cái, dịu dàng nói, “Bà xã, anh đi làm đây. . . .”

Trong lòng Hạ Tử Du cảm kích vô cùng, lúc này chỉ hận không thể ôm lấy anh báo đáp một phen, nhưng mà vì ngại cả nhà vẫn còn đang ở đây, cô chỉ có thể giả vờ bình tĩnh nói ra, “Dạ, buổi tối anh nhớ về sớm nhé.”

Đàm Dịch Khiêm nhanh chóng đi khỏi, mọi người cuối cùng cũng thở ra một hơi.

Hai vợ chồng ông bà Đàm vốn dĩ mong càng nhiều cháu càng tốt, nhưng một câu kia của Đàm Dịch Khiêm khiến cho hai người đành im lặng. . . . Phải biết, quyết định không sinh con của đôi vợ chồng trẻ này đối với ông bà Đàm mà nói là điều cực kỳ đáng tiếc, nhưng thường chuyện gì cũng có ngoài ý muốn, bọn họ vẫn

còn có chút hy vọng được ôm cháu, nhưng nếu như Đàm Dịch Khiêm đi thắt ống dẫn tinh, vậy thì hy vọng ôm cháu của bọn họ vĩnh viễn bị chặt đứt.

Hạ Tử Du ho nhẹ một tiếng, vì an ủi hai ông bà, cô ra vẻ rất bất đắc dĩ nói, “Việc đó, ba mẹ, thật ra thì con cũng muốn đợi khỏe hẳn lại rồi sang năm sinh thêm đứa nữa Nhưng mà, mọi người biết đấy, lần trước Dịch Khiêm chứng kiến cảnh con sinh xong thì rất đau lòng, không muốn để cho con sinh thêm nữa, con cũng không còn cách nào khác cả. . . .”

Những lời này của Hạ Tử Du nói ra ở trước mặt hai người ngay lập tức lại gia tăng địa vị là một đứa con dâu tốt lên một bậc, điều đó thật khiến cho hai ông bà cực kỳ vui vẻ.

Đàm Tâm bắt đầu buồn bực cúi đầu bối bối bát cơm để tránh khỏi phải nhìn vẻ mặt đắc ý của Hạ Tử Du. Ai ngờ, giọng nói của Hạ Tử Du vang lên trả lại cho cô một đòn ——

“Ba mẹ, thật ra thì Quý Kinh Phàm và chị Tâm vẫn chưa có em bé đấy ạ. . . . Nếu ba mẹ muốn có thêm cháu để ẵm bồng, vậy sao không bảo chị Tâm và Quý Kinh Phàm thử cố gắng xem sao ạ!”

Nghe thấy Hạ Tử Du nói thế, cơm trong miệng Đàm Tâm suýt chút nữa thì phụt hết ra ngoài, “Hả. . . .”

Kết quả là, chủ đề tiếp theo đó lại xoay quanh vấn đề khi nào Đàm Tâm và Quý Kinh Phàm sinh con.

Sau khi bữa ăn sáng kết thúc, Hạ Tử Du lấy lý do phải cho con bú, sau đó dùng tốc độ cực nhanh biến khỏi trước mặt Đàm Tâm đang bị ông bà Đàm truy hỏi thiếu điều sắp khóc không ra tiếng.

Đàm Tâm khó khăn lắm mới ứng phó được với ông bà Đàm, sau đó mặt mũi hằm hằm tự mình đi tới vườn hoa.

Quý Kinh Phàm đi theo phía sau Đàm Tâm, vẻ mặt thong thả điềm tĩnh.

Đàm Tâm nghe thấy tiếng bước chân của Quý Kinh Phàm, cô quay đầu lại, nhìn trừng trừng Quý kinh Phàm đang dút tay vào túi quần với vẻ mặt tự đắc, thở phì phò nói, “Anh theo tôi để làm cái gì?”

Quý Kinh Phàm thong thả chậm rãi đi đến gần Đàm Tâm, mỉm cười nói, “Vợ chồng không ở bên cạnh nhau để khiến người khác nghi ngờ.”

Đàm Tâm tức giận nói, “Anh đừng nghĩ rằng tôi đã tha thứ cho anh chuyện buổi sáng rồi, tôi nói cho anh biết, chuyện này chúng ta còn chưa xong đâu. . . . Bắt đầu từ buổi tối ngày hôm nay, anh ngủ trên sofa cho tôi, nếu như phát hiện anh có hành động nào khác thường nữa thì tôi sẽ kết thúc hợp đồng với anh!”

Quý Kinh Phàm rất biết điều nói, “Nếu làm như thế mà có thể làm cho cô Đàm đây nguôi giận thì tôi ngủ trên sofa cũng đâu là gì?”

Đàm Tâm ngay sau đó ngồi phịch xuống chiếc ghế mang phong cách Châu Âu đặt trong vườn hoa, đột nhiên lại nghĩ ra một tội khác của Quý Kinh Phàm, cô lẩm bẩm, “Mới nãy mẹ hỏi chúng ta bao giờ định có con, tại sao anh lại không nói câu nào thế hả, khiến cho tôi phải khó xử không biết trả lời làm sao!”

Quý Kinh Phàm đi về phía Đàm Tâm rồi ngồi xuống bên cạnh cô, tà ác hỏi ngược lại, “Chẳng lẽ tôi lại nói với ‘ba mẹ vợ’ rằng em không muốn sinh con cho tôi à?”

Đàm Tâm tức giận quay lưng về phía Quý Kinh Phàm.

Quý Kinh Phàm đưa tay ra muốn ôm lấy bờ vai của Đàm Tâm, nhưng không ngờ Đàm Tâm như bị điện giật lập tức nhảy ra, cảnh giác nói, “Này, anh đừng có động tay động chân với tôi! !”

Quý Kinh Phàm vẫn cứ thong thả nhìn Đàm Tâm, tay miết cường đặt lên thành ghế cười nhạt nói, “Nếu như thật sự muốn động tay động chân với em thì hôm qua là một cơ hội rất tốt!”

Đàm Tâm căm tức nhìn khuôn mặt điển trai nam tính đầy mê hoặc của Quý Kinh Phàm, “Anh còn dám nói đến chuyện hôm qua với tôi à?”

Quý Kinh Phàm đang thưởng thức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng đầy kích động của Đàm Tâm, lúc này, một tiếng ho nhẹ trầm trầm vang lên từ trong vườn hoa.

Cuộc đối thoại giữa hai người bị cắt đứt, Đàm Tâm quay sang nhìn, người tới chính là Robert.

Dường như lúc Robert xuất hiện vẻ mặt tức giận của Đàm Tâm cũng biến mất theo, cô yên lặng trầm tĩnh khác thường.

Thấy Robert đi đến chỗ họ, tim của Đàm Tâm không thể kiềm chế được mà đập thành thịch.

Quý Kinh Phàm đứng dậy, đi đến bên cạnh Đàm Tâm, kéo thẳng Đàm Tâm vào lòng ôm lấy eo cô.

Đàm Tâm vẫn nghĩ rằng Quý Kinh Phàm đang muốn diễn kịch trước mặt mọi người, thế nên cũng không để ý đến cử chỉ thân mật lúc này của Quý Kinh Phàm.

Robert đứng trước mặt bọn họ, bình tĩnh nói, “Rất xin lỗi đã quấy rầy hai người nói chuyện. . .”

Đàm Tâm lập tức lắc đầu thật mạnh, “Không. . . Không sao đâu.”

Quý Kinh Phàm hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Robert gật đầu, “Là thế này, tôi đến Los Angeles đã mấy ngày rồi, ba mẹ tôi bảo tôi phải về Riyadh gấp. . . Cho nên tôi dự định tối nay sẽ quay về.”

“Cái gì, tối nay anh đi?” Mặt Đàm Tâm hiện lên vẻ đầy tiếc nuối.

Quý Kinh Phàm giả vờ nhắc nhở liếc mắt nhìn sang Đàm Tâm.

Đàm Tâm lập tức cười gượng, “À, là vậy. . . Em đang định nói là anh mới đến chơi có mấy ngày đã định đi rồi sao?”

Robert ôn hòa đáp lại, “Sức khỏe của ba mẹ anh không tốt, anh không muốn rời xa bọn họ quá lâu. . . Nhìn thấy em và Tử Du đều tìm được hạnh phúc của riêng mình, anh cũng cảm thấy vui cho hai người.”

Đàm Tâm dựa sát vào ngực Quý Kinh Phàm, rõ ràng trong lòng đang có vạn lời nói là không nỡ nhưng chỉ có thể mở to tròn mắt đang đau nhức vì muốn khóc mà mỉm cười nói, “Vâng, nhất định là vậy.”

Quý Kinh Phàm nói, “Cậu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ mang hạnh phúc đến cho Đàm Tâm.”

Robert gật nhẹ, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng đang rời đi của Robert, Đàm Tâm giẫy khỏi vòng tay của Quý Kinh Phàm lớn tiếng hỏi, “Em đã buông tay được rồi, vậy còn anh thì sao, lòng của anh đã chết chưa?”

So với bất kì ai khác cô rất rõ ràng tình cảm của Robert dành cho Tử Du, cho nên khi cô biết được anh đã đính hôn, cô thật sự rất đau lòng. . . Cô biết anh làm tất cả đều là vì Tử Du, chuyện đính hôn, có lẽ anh làm vì trấn an ba mẹ, nhưng cô biết, còn hơn cả như thế nữa là vì anh muốn cho Tử Du ở một nơi khác trên thế giới biết anh vẫn đang vui khỏe hạnh phúc.

Robert không trả lời, nhưng bóng lưng dần dần biến mất của anh lại lạnh lẽo và cô đơn biết nhường nào.

Nước mắt của Đàm Tâm đọng đầy nơi khóe mắt, thế nhưng cô lại khẽ cắn môi mình kiềm chế không cho nước mắt trào ra, cô ghen ngào nói, “Anh ấy đúng là đồ ngốc. . .”

Quý Kinh Phàm nhìn cả người Đàm Tâm đang run rẩy mà cảm thấy tim mình cũng nhói đau theo.

Buổi tối.

“Ba nuôi, ba thật sự phải về Riyadh sao?” Liễu Nhiên ôm lấy cổ Robert lưu luyến hỏi.

Robert hôn một cái lên gương mặt đáng yêu của Liễu Nhiên “Đúng rồi, ba nuôi phải về để đi làm, khi nào ba nuôi có thời gian thì ba nuôi sẽ đến thăm con.”

Đàm Tâm đã có thể khống chế được tâm trạng của mình, lúc này cười nhẹ nói, “Chúc anh lên đường thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.”

Bà Đàm nói, “Robert à, có rảnh thì đến Los Angeles chơi, nhớ phải mang theo cả vợ cháu nữa đấy !”

Ông Đàm ngồi trên xe lăn cũng cười nói, “Cháu cũng đã lớn rồi, nghe nói ba mẹ cháu sức khỏe cũng không tốt, nhớ sớm sinh một đứa cháu để họ được yên lòng. . . .”

Bà Đàm phụ họa, “Phải đó, những người già cũng chỉ có nguyện vọng này mà thôi. . .”

“Dạ, bác trai bác gái, hai bác cũng nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Vợ chồng họ Đàm gật đầu.

Sau đó Robert thả Liễu Nhiên xuống dịu dàng dặn dò, “Công chúa bé bỏng à, con đã lớn rồi, phải biết học cách chăm sóc ba mẹ con đó biết chưa?”

Liễu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Quý Kinh Phàm thâm tình ôm lấy Robert, dùng giọng điệu như anh em nói, “Chúng ta liên lạc qua điện thoại sau!”

Robert ngược mắt nhìn về phía ban công của căn phòng trên tầng hai ngôi biệt thự. (chùi ui, thiệt là đau lòng thay RB quá híc)

Tất cả mọi người đều nhìn thấy hành động đó của Robert, bà Đàm hỏi, “Có phải là cháu đang đợi Dịch Khiêm hay không?”

Những người còn lại đều giữ im lặng.

Liễu Nhiên lên tiếng, “Ba nuôi, KK đang xi thối thối, ba mẹ đang giúp em trai đấy. . .”

Robert thu hồi về ánh nhìn tới căn phòng đó, bình tĩnh nói với mọi người, “Mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe, cháu đi đây.”

Liễu Nhiên vẫy tay, “Ba nuôi, bye bye ba!”

Đàm Tâm hỏi, “Anh không chờ Tử Du. . .Và Dịch Khiêm nữa à?”

Robert xoay người cất bước đi thẳng, “Không cần, anh đã chào cả hai từ trước rồi, em thay anh nói lại với hai người một tiếng là được rồi.”

Không ai hiểu Đàm Tâm phải cố gắng kiềm chế cỡ nào mới không để cho nước mắt đang sắp trào ra khỏi hốc mắt! Bởi vì cô biết, lần này Robert ra đi, có lẽ sẽ rất khó quay lại Los Angeles nữa. . . .

Lúc này bỗng vang lên một giọng nói, “Robert ——”

Là giọng của Hạ tử Du, Robert đang bước đi cả người đột nhiên cứng đờ.

Liễu Nhiên ngọt ngào gọi, “Mẹ. . . .”

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên lên đi về phía Robert, “Thật xin lỗi, vừa nãy em đang thay tã cho em bé, suýt chút nữa thì trễ mất thời gian tạm biệt với anh rồi. . . .”

Xoay người đối mặt với Hạ Tử Du, Robert vẫn dịu dàng hòa nhã như trước, “Cùng lắm là rời khỏi đây thời gian lâu hơn một chút, cũng không cần nói lời tạm biệt!”

Hạ Tử Du cười nhẹ nói, “Anh nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Robert nhìn chằm chằm Hạ Tử Du, một lúc lâu sau mới rời mắt đi nói, “Hẹn gặp lại!”

Hạ Tử Du vẫy vẫy tay.

Robert ngóng nhìn thật kỹ Hạ Tử Du thêm một lần nữa, rồi mới xoay người đi thẳng về phía chiếc xe cao cấp đã đỗ sẵn trước cửa khu nhà cao cấp của họ Đàm.

Hạ Tử Du bế Liễu Nhiên đứng tại chỗ nhìn thật lâu vào bóng lưng đang đi khỏi của Robert. Không hiểu sao, khi lần cuối cùng Robert nhìn cô, cô lại có một thứ cảm giác bị thương không giải thích được. . . .

Hạ Tử Du đương nhiên không biết, có lẽ vĩnh viễn cả đời cô cũng sẽ không biết, ánh mắt mà Robert nhìn cô ở lần cuối cùng ấy chính là —— Sự quyến luyến không nổi!!!

264. Chương 263: Ăn Sạch Em Không Phải Là Vấn Đề

Chẳng hiểu tại sao, sau khi Robert rời khỏi Los Angeles, trong nhà có hai người tâm trạng cực kỳ tốt. . . . Một người là Đàm Dịch Khiêm, một người còn lại là Quý Kinh Phàm.

Sở dĩ Đàm Tâm và Hạ Tử Du lại có cảm giác như vậy là vì ngày thứ hai sau khi Robert đi, hai người phụ nữ mỗi người ôm một đứa bé sau khi đi tản bộ ở vườn hoa quay lại thì nhìn thấy hai tên đàn ông đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách uống rượu vang đỏ, thậm chí tâm trạng còn đang rất tốt mà bàn bạc vấn đề của cánh đàn ông.

Kể từ khi Robert đi, cả Hạ Tử Du và Đàm Tâm đều cảm thấy buồn bực không vui, nguyên nhân Đàm Tâm không vui đương nhiên là không cần phải nói, mà nguyên nhân Hạ Tử Du không vui đó chính là cô cảm thấy luyến tiếc Robert. . . .Chỉ là luyến tiếc thôi, bởi vì tận đáy lòng cô bấy lâu nay đã xem Robert như một người anh ruột thịt của mình.

Cho nên, khi hai người phụ nữ bế hai đứa nhỏ đi vào phòng khách biệt thự nhìn thấy hai người đàn ông này hoàn toàn không có cái loại cảm giác buồn bã khi phải xa cách với người anh em của mình, thì hai người phụ nữ ngay lập tức đều cảm thấy tức tối âm ỉ, trách than tình cảm bạn bè trên cõi đời này sao có thể nhạt nhẽo đến thế không biết?

Tuy nhiên, cả hai đều không thể đem cái sai của hai người họ ra mà đổ trách ngay mặt được, vì lẽ đó mà trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái, muốn để cho hai người đó gặp chút phiền toái nho nhỏ.

.

Buổi tối, cơ hội của cả hai người phụ nữ Đã đến. . .

Người đầu tiên gặp phải rắc rối là anh bạn Đàm nào đó ở căn phòng hướng Đông trên tầng hai ngôi biệt thự.

Nói tới người nào đó thì hôm nay anh tan ca sớm, thoát thác xã giao buổi chiều để buổi tối ở nhà bồi dưỡng tình thú với vợ yêu, dù sao nước hoa phiến bản hạn chế, hết hạn bỏ đi thì thật là lãng phí nên anh phải dùng cho hết công dụng chứ

Vì vậy, ăn xong bữa tối, bạn Đàm nào đấy liền nhanh chóng chui vào phòng tắm tắm gội, sau đó liền nằm trên giường chờ vợ yêu cho hai đứa bé bú xong quay về.

Bạn Đàm nằm trên giường nhớ về hai đêm dùng loại nước hoa ấy thì tình trùng lập tức lên não, cả người nóng bừng khó chịu chỉ muốn chạy sang ôm vợ yêu đang cho con bú về yêu thương một phen.

Sao thế nhỉ, sao hôm nay vợ yêu cho hai đứa nó bú lại lâu thế, bạn Đàm không còn cách nào khác làm cầm lấy quyển tạp chí kinh tế giả vờ bình tĩnh. . . .Theo thói quen trước đây của anh, lúc tư tưởng không có cách nào khống chế được nữa, anh đương nhiên là sẽ chẳng thể để ý gì mà bỏ nhào vào vợ yêu bế cô lên giường, nhưng mà e ngại sau này đường lão còn phải dựa vào hai đứa con còn đang bú sữa này, sợ hai cái đứa xấu xa tương lai sau này lớn lên không có tiền đồ mà nói hồi bé không được ăn đủ sữa mẹ mà tìm đến tính sổ với anh, anh chỉ đành chịu thiệt thòi mà kiên nhẫn chờ đợi.

Thật vất vả, vợ yêu cuối cùng cũng cho hai đứa bé bú no, bạn Đàm nào đó lập tức quẳng quyển tạp chí kinh tế còn chưa đọc được bao nhiêu bỏ nhào ngay về phía vợ yêu.

“Ông xã.”

Tiếng thở gấp gấp dồn dập của Hạ Tử Du vang lên.

Đặt đôi môi cuồng nhiệt lên người cô, yêu thương từng tắc da thịt trên cơ thể cô, bạn Đàm nào đó muốn dùng dùng hành động của mình để nói cho vợ yêu biết là mình đang rất khẩn cấp muốn cô.

“Ừ. . . .”

“Em không dùng loại nước hoa kia. . . .”

“Không sao.” Lý trí của bạn Đàm nào đó giờ phút này đã sắp tan rã rồi, cho dù có nhớ đến loại nước hoa phong tình kia đi nữa cũng không còn thời gian để vợ yêu đi xịt một cái rồi mới tiếp tục.

“Nhưng mà. . . .Hiện giờ không tiện.” Hạ Tử Du đẩy ra bạn Đàm nào đó, ý bảo anh dừng lại.

Bạn Đàm tưởng nhầm là mình đã quá vội vàng rồi vì vậy dừng lại ý định muốn cởi áo ngủ đầy kích thích của cô ra, dùng nụ hôn thay thế bàn tay vuốt ve cơ thể cô, âu yếm lướt qua hai bầu ngực, gợi lên cảm giác trong cơ thể cô.

“Ông xã. . . .Dừng lại. . . . ‘Dì cả’ của em đến rồi!” Hạ Tử Du không ngừng thở hổn hển nói.

Bạn Đàm nào đó ngây người sững sờ, nhìn cơ thể quyến rũ của cô mà nhíu mày chất vấn, “Anh nhớ lần trước hình như là ngày mừng 6?” Bây giờ còn cách mừng 6 tới bốn ngày cơ mà!

Hạ Tử Du kéo áo ngủ lên lung túng nói, “Việc đó, thời gian dì cả đến không chuẩn cho lắm đâu.”

Bạn Đàm chán nản ngã xuống giường, than thở một tiếng thật to.

Hạ Tử Du cũng nằm xuống, kéo chăn lên đắp cho ông xã nhỏ giọng nói, “Chúng ta ngủ đi.”

Bạn Đàm nào đó đành chấp nhận ôm lấy vợ, vẫn chưa chịu thỏa mãn mà hôn cô một cái thật sâu, sau đó bước xuống giường.

“Anh đi đâu đó?”

“Phòng tắm.”

Chỉ chốc lát sau Hạ Tử Du đã nghe thấy tiếng nước chảy rào rào từ trong phòng tắm truyền ra, Hạ Tử Du tóm lấy chăn trùm cười trộm.

Hừ, chính là bà đây không thoải mái đấy, không muốn phục vụ anh, thì làm sao nào?

.

Một người nữa đồng thời cũng gặp phải phiền phức đó chính là Quý Kinh Phàm.

Từ sau khi sự kiện ‘động tay động chân’ lần trước xảy ra, đồ đạc ngủ buổi tối của Quý Kinh Phàm liền chuyển sang cái sofa nhỏ còn chưa đầy 1m8 cách xa giường đến ba thước kia.

Dáng người của Quý Kinh Phàm cao đến 1m82, nằm trên cái sofa còn không bằng chiều dài của anh đương nhiên là cảm thấy không thỏa mái, vì vậy hai đêm hôm trước đều lăn qua lộn lại, cả đêm không thể nào chợp mắt.

Đàm Tâm đều nhìn thấy hết, nhưng cũng chẳng có ý định giải thoát cho anh, vô tư ngủ một cách ngon lành.

Quý Kinh Phàm đương nhiên là biết nếu bản thân mình không tự hành động, có lẽ Đàm Tâm sẽ thật sự để cho anh ngủ mãi trên cái sofa này mất, cho nên, tối nay sau khi Đàm Tâm ngủ, anh bạn họ Quý nào đó luôn trong trạng thái mất ngủ định len lút ôm chăn trèo lên giường, ai có thể ngờ tới, người anh còn chưa đặt lên giường, giọng nói vô cùng tỉnh táo y như chưa có ngủ của Đàm Tâm vang lên, “Anh mà dám đến gần cái giường một bước nữa, tôi sẽ ngay lập tức đá anh bay ra khỏi phòng!”

Quý Kinh Phàm không ngờ đến Đàm Tâm lại cảnh giác cao thế, không thể làm gì khác hơn đành phải ảo não bò lại ghế sofa của mình.

Có lẽ là biết bản thân vô vọng quay về với cái giường lớn màu hồng đầy ảo mộng kia nữa, Quý Kinh Phàm trấn trở với cái ghế sofa kia một hồi rồi cũng đi vào giấc ngủ.

Thế mà, đâu ai có thể biết được trời sẽ nổi gió lúc nào.

Mặc dù thường ngày Đàm Tâm tùy hứng phách lối, nhưng căn bản cô vẫn là một cô gái thiện lương, cho dù phạt anh đi ngủ trên sofa, cũng vẫn biết để lại cho anh cái chăn, nửa đêm đi vệ sinh, nếu như nhìn thấy lúc anh ngủ mà chăn rơi xuống đất, Đàm Tâm sẽ nhặt lên giúp anh đắp chăn lại, vậy mà, tối nay.

Không, phải nói là nửa đêm, Quý Kinh Phàm bị lạnh đến mức giựt mình tỉnh dậy.

Thì ra là, lúc nửa đêm Đàm Tâm tỉnh dậy đi vệ sinh, lại mang luôn cái chăn anh đang đắp đi mất, chỉ để mặc anh mặc một đồ ngủ cảm nhận cái lạnh của buổi tối mùa Thu. . . .

Quý Kinh Phàm vẫn cứ tưởng Đàm Tâm vẫn đang giận anh chuyện anh tự tiện bỏ lên giường, tự biết đuối lý, nên cũng chẳng tranh cãi gì với cô, vậy nên tự mình đi tìm thêm một cái chăn khác ở trong phòng cô.

Trong lúc anh bận họ Quý đang tìm kiếm cái chăn khác nhưng tìm mãi vẫn không thấy thì Đàm Tâm đang nằm nghiêng ngủ mơ mơ màng màng thốt ra, “Anh đừng có tìm nữa, trong phòng này ngoại trừ cái chăn tôi đang đắp ra thì không còn cái nào nữa đâu.”

“Em.”

Quý Kinh Phàm bị tức đến mức phát điên, không thèm quan tâm đến lời cảnh cáo của Đàm Tâm nữa cứ thêm mà bỏ lên giường, lại còn kéo cái chăn của Đàm Tâm đang đắp về phía mình, đương nhiên cũng tiện thể chấm dứt một phen.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại vô cùng thảm thiết.

Quả thật Quý Kinh Phàm bị đập một phát văng xuống giường, gương mặt đẹp trai nhăn nhó đến mức có thể gọi là bi tráng, nhưng vẫn không thể làm gì được.

Kết quả cuối cùng đó là Quý Kinh Phàm mặc nguyên đồ ngủ nhin đầy một bụng tức tông cửa xông ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Đàm Tâm nhếch môi cười rồi xoay người lại tiếp tục cơn ngủ say sưa của mình.

.

Quý Kinh Phàm vốn cho là hơn nửa đêm đi bộ cũng chỉ có một mình anh, nhưng không ngờ đến đang ngồi ở ban công tầng hai mặc cho gió thổi là bạn tổng giám đốc Đàm nào. . . .

Đàm Dịch Khiêm đang mặc một bộ áo ngủ bằng lụa, mặt mày thì nhăn nhó. Quý Kinh Phàm ngồi xuống trước mặt anh bạn tổng giám đốc Đàm hỏi, “Đã hơn nửa đêm, sao cậu còn ngồi ở đây thế?”

Đàm Dịch Khiêm không vui nói, “Phụ nữ quả thật là người không thể nói lý! !”

Quý Kinh Phàm vừa nghe thấy câu này gật đầu liên tục, “Đúng là không thể nói lý được với họ, lại còn cố tình gây sự! Tôi nói này, rốt cuộc cô hai nhà họ Đàm cậu là bị ai nuôi thành cái tính điều ngoa ngang ngược ấy đây? Tôi chẳng đắc tội gì với cô ấy cả, thế mà nửa đêm cô ấy lại rút đi cái chăn của tôi, hại tôi bị lạnh đến mức không thể nào ngủ nổi. . . Cái này vẫn chưa là gì cả, tranh luận với cô ấy, cô ấy còn đập thẳng tôi xuống giường!”

Trong đầu Đàm Dịch Khiêm lại hiện lên cái cảnh vừa rồi mới xảy ra trong phòng.

Tất cả đàn ông đều có tính háo sắc, nếu như chưa được thỏa mãn dục vọng, cho dù có ngủ cả đêm cũng khó mà tránh khỏi việc động tay động chân với người phụ nữ của mình.

Vì vậy, ở trong mơ cũng đều là hình ảnh khi nãy của cô, anh cũng quên mất chuyện cô đến tháng, tay cũng không an phận mà sờ mó trên người cô.

Ai ngờ, cái lần sờ mó này lại phát hiện ra cô vợ nhỏ của anh đâu đã đến tháng, trong quần lót vốn dĩ chẳng có cái gì ‘phòng hộ’ cả.

Lúc đó anh liền ngồi bật dậy, gọi cô vợ yêu đang mơ màng ngủ của anh dậy.

Vợ yêu dụi dụi đôi mắt mơ màng nhìn anh, hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Anh cũng không nói câu nào, ánh mắt liền chuyển thẳng đến cái quần lót đang lộ ra của cô.

Hạ Tử Du lập tức hiểu ra, vẻ mặt như thể đi trộm mà bị tóm được.

Lúc đó anh hận không thể lật cô lại mà đánh vài cái vào mông cô, nhưng mà nghĩ đến việc anh vẫn có thể hưởng được chút lợi lộc, anh liền nói thẳng với cô, muốn anh hết giận thì cũng được, cô phải bồi thường cho anh.

Trước đây những lúc này thì vợ yêu đều rất nghe lời, nhưng tối nay hình như đã ra quyết tâm lạnh nhạt anh, lại chẳng hề xấu hổ mà nói thẳng với anh, “Xin lỗi, cơ thể em hôm nay thấy khó chịu, không muốn. . . . Nếu như anh muốn thì tự mình giải quyết đi, còn nếu như anh dám oán hận, thì từ nay trở đi tối nào cơ thể em cũng sẽ đều khó chịu cho mà coi! !”

Anh rống giận, “Hạ Tử Du! !”

Cô nghiêng người qua quay lưng về phía anh, giọng nói réo rắt lộ ra vẻ uy nghiêm hiem thấy, “Chớ quấy rầy, ngủ đi!”

Làn gió đêm lạnh lẽo quét tới ban công nhưng hai người đàn ông với vẻ mặt lạnh lùng mà ngồi đó cho đến gần sáng.

Hai người đàn ông nào đó làm gì có gan giận hai người phụ nữ của mình đến sáng cơ chứ, vì vậy trời vừa mới hừng sáng, hai người đàn ông này quyết định quẳng sĩ diện quay trở về phòng.

Điều đáng tiếc đó chính là, cả hai cái cửa phòng đều đóng chặt, hai người đàn ông đều vấp phải trắc trở.

Kết quả cuối cùng, hai người đàn ông này không thể làm gì khác hơn đành ngồi trên sofa dưới tầng một chán nản xem tin tức buổi sáng.

Thời gian từ từ trôi qua, rốt cuộc cũng cầm cự được đến lúc ăn sáng.

Đúng là nhà họ Đàm đều coi bữa sáng là bữa ăn quan trọng, hai người phụ nữ bình thường cũng sẽ tôn trọng ông bà Đàm mà đều xuống ăn sáng.

Đàm Tâm đi đầu xuống phòng ăn, nhưng mà ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn đến Quý Kinh Phàm, đi thẳng một mạch vào phòng ăn giúp bà Đàm.

Quý Kinh Phàm đứng dậy từ trên ghế lại chán nản ngồi phịch xuống.

Ngay sau đó chính là Hạ Tử Du đang bế Liễu Nhiên đi từ lầu hai xuống. . . .

Tổng giám đốc Đàm từ trước đến nay đã quen thói tự cao kiêu ngạo, nhìn thấy vợ yêu trong lòng cũng có mấy phần kích động muốn lao đến ôm lấy cô, nhưng nghĩ tới tối hôm qua cô vợ nhỏ của mình không thèm cho anh một cái giải thích hợp lý, vì thế anh cứ giả vờ thong thả nhìn xem cô vợ nhỏ của anh đang muốn giở trò gì.

Nhà họ Đàm bắt đầu ngồi vào chỗ của mình trên bàn ăn.

Bà Đàm hiền từ cười hỏi, “Dịch Khiêm, Kinh Phàm sao hôm nay tụi con dậy sớm thế, có chuyện gì hay sao?”

Hai người phụ nữ bé nhỏ rất ăn ý đều cúi đầu dùng cơm.

Quý Kinh Phàm ôm lấy bả vai Đàm Tâm cười trả lời, “không có gì ạ, chẳng qua là vì hôm qua bị con mèo hoang cào một cái, hôm nay liền dậy sớm một chút để bắt con mèo đó lại.”

Ông Đàm sợ hết hồn, “Nơi này lại có mèo hoang sao, thật là thế thì sai người đi xem thế nào, nếu mà dọa mấy đứa tởm trong nhà sợ thì cũng không hay.”

Quý Kinh Phàm cười nói, “Không cần, ba mẹ, chỉ là một con mèo hoang đáng yêu thôi, không có lực sát thương gì lớn, hơn nữa sớm muộn gì con cũng sẽ tóm được thôi à.” Vừa nói không quên liếc nhìn Đàm Tâm một cái.

Ở dưới gầm bàn Đàm Tập hung hăng đạp lên chân của Quý Kinh Phàm một cái thật mạnh.

Quý Kinh Phàm bị đau không kiềm được bật lên tiếng rên

Bà Đàm nói, “Nếu như là một con mèo đáng yêu, vậy thì chắc không phải là mèo hoang đâu, dù sao khu nhà cao cấp này không phải là khu mèo hoang có thể chạy lung tung được. . . . Mẹ nghĩ chỉ có thể là mèo nhà ai đó đi lạc mà thôi, để cho yên tâm lát nữa để mẹ bảo người trong nhà đi tìm xem sao.”

Lông mi của Quý Kinh Phàm nhăn xoắn lại, đau đến mức không dám lên tiếng mà chỉ gật đầu.

Bà Đàm quay sang nhìn Đàm Dịch Khiêm hỏi, “Còn con sao cũng dậy sớm như vậy?”

“Tối hôm qua ba không có ngủ chung với mẹ đó bà nội!”

Liễu Nhiên đang tự mình ngoan ngoãn dùng cơm lúc này đột nhiên lên tiếng.

Vợ chồng họ Đàm vừa nghe thấy lập tức ngơ ngẩn.

Có người hỏi, “Ngôn Ngôn, sao con biết?”

“Mẹ nói với con ạ!”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười nhẹ. Tốt lắm, con gái lại đưa ra một vấn đề hay như thế, anh chờ xem cô gái nhỏ của anh làm thế nào để trả lời cha mẹ chồng.

Ai ngờ, Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Dạ, cũng là tại hai đứa nhóc nhỏ đó ạ, nửa đêm hôm qua đột nhiên khóc toáng lên. . . . Dịch Khiêm anh ấy than phiền không ngủ được, cho nên buồn bực mới bỏ đi ra ngoài luôn ạ.”

Vợ chồng họ Đàm nghe thấy Đàm Dịch Khiêm như thế, ánh mắt trách cứ liền ngay lập tức bắn về phía Đàm Dịch Khiêm.

Đáng thương cho Đàm Dịch Khiêm khoe miệng đang nhếch môi cười biến thành cứng nhắc.

Giọng nói của ông Đàm vang lên, “Dịch Khiêm, con bây giờ đã là cha của ba đứa con rồi, đối xử với con cái không thể hăm dọa như thế được. . . .”

“Phải đó, con nít còn nhỏ khóc đêm cũng là chuyện bình thường mà, đợi qua một thời gian nữa thì sẽ tốt hơn thôi. . . . Nếu như con thật sự không chịu nổi mấy đứa nhóc khóc lóc như vậy thì sau này để mấy đứa sang ngủ với ba mẹ.”

Hạ Tử Du lập tức trả lời ngay, “Mẹ, không cần đâu ạ, có con chăm sóc chúng rồi. . . . Chỉ có tối hôm qua là hai đứa nó khóc hơi lâu một chút thôi, không liên quan đến Dịch Khiêm đâu ạ. . . .”

Vợ chồng họ Đàm nghe thấy Hạ Tử Du nói như thế liền cảm thấy Hạ Tử Du đúng là một đứa con dâu tốt, ngẫm nghĩ lại, cái tính tự phụ kêu ngạo của con trai mình đâu có mấy ai chịu được chứ?

Hạ Tử Du vừa dứt lời, Đàm Dịch Khiêm liền đặt bộ đồ ăn trong tay xuống bàn cái ‘bộp’, cầm cặp tài liệu lên lạnh lùng nghiêm túc đứng dậy, “Con đến công ty!”

Bà Đàm nói, “Ông nhìn xem, nói tới nó là nó nổi giận lên vậy đó. . . . Tiểu Du à con nên rộng lượng tha thứ cho cái tình này của nó.”

Hạ Tử Du mím môi cười không nói lời nào.

Liễu Nhiên gọi với theo cái bóng đang xa dần của ba mình hỏi, “Ba, hôm nay là chủ nhật, mẹ nói muốn đưa Ngôn Ngôn sang nhà bà ngoại chơi, ba không đi với con ạ?”

“Không đi! !”

Lạnh lùng ném lại hai chữ, bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm cũng biến mất ở cửa chính biệt thự.

Hạ Tử Du dắt theo Liễu Nhiên đang vui vẻ đi vào vườn hoa của biệt thự nhà bà Hạ.

Liễu Nhiên hỏi, “Mẹ, mới này có phải là ba giận mẹ hay không?”

“Ba con vẫn hay tức giận thế, kệ ba con đi.”

“Ồh.”

Dì Lưu vẫn là người ra đón như trước.

“Bà chủ, cô chủ đến rồi.”

Bà Hạ tươi cười hơn hở đi ra cửa đón cháu ngoại và con gái. Ba bà cháu và hai mẹ con cứ thế mà thân mật nói chuyện.

.

Lại nói về phần tổng giám đốc Đàm, toàn thể nhân viên trên dưới của Đàm thị ai nấy cũng đều cảm thấy nhiệt độ của bầu không khí hôm nay như bị hạ xuống dưới 0 độ vậy.

Đầu tiên là tổng giám đốc vừa bước vào công ty đã gọi toàn bộ trợ lý thư ký tất cả đi vào phòng làm việc. . . .

Tiếp đó thư ký và trợ lý bị mắng đến mức thối đầu lúi đi ra ngoài.

Tiếp đó nữa chính là lúc đi họp toàn bộ các quản lý đều cảm thấy tổng giám đốc giờ như một con sư tử đang nổi giận khiến cho bọn họ nơm nớp lo sợ, không ai dám để mình phạm một chút sai lầm nào.

Cuối cùng toàn bộ công ty kết luận lại, tổng giám đốc hôm nay tâm tình không tốt, mọi chuyện đều không thành!

.

Bạn Đàm tổng nào đấy mặc dù nổi bão ở công ty, nhưng vào buổi trưa lúc tan làm liền tự mình lái xe đến nhà mẹ vợ. . . . Dĩ nhiên là đến chuẩn bị đồ dành vợ yêu về nhà.

Anh đến nhà mẹ vợ mới biết, vợ yêu đã đưa cả mẹ vợ trở về nhà họ Đàm

Vì thế tổng giám đốc Đàm lại lái xe về nhà, vốn nghĩ nhân lúc mẹ vợ có ở đó thì sẽ dễ dàng hàn gắn lại quan hệ với vợ yêu, ai ngờ lúc về đến nhà cả ba mẹ con bà cháu đang ngủ cùng trên một cái giường. . . .

Bạn tổng giám đốc Đàm nào đó buồn bực quá đành phải lái xe quay về lại công ty.

Buổi chiều tan làm về nhà, anh vốn định về sớm một chút để làm hòa với vợ yêu, kết quả về đến nhà, người giúp việc nói cho anh biết cô chủ đã đưa cả cô Ngôn Tư và bà Hạ đến công viên chơi rồi.

Buổi tối vợ yêu về phòng, còn chưa nói được câu nào với vợ thì vợ yêu đã bị hai cái đứa xấu xa kia gào lên không đúng lúc cướp đi mất.

Hôm sau bạn tổng giám đốc Đàm tỉnh lại, bên cạnh đã trống không, tìm người hỏi, cô chủ lại đi tản bộ với bà Hạ rồi. Tổng giám đốc Đàm gọi điện cho vợ yêu, lại phát hiện vợ yêu không mang theo điện thoại, xác minh là có vệ sĩ đi theo rồi, sẽ không có nguy hiểm gì, bạn Đàm chẳng thể làm gì ngoài việc đành ầm ức ngồi ăn sáng một mình.

Buổi trưa xử lý xong công việc ở công ty, nhớ tới tròn một ngày rồi không nói được câu nào với vợ yêu, vì vậy gọi điện thoại cho vợ yêu. Máy của vợ lại không ngừng báo máy bận, bạn tổng giám đốc Đàm lập tức liền cảm thấy khó chịu, ngay lập tức liền lái xe về nhà.

Cuối cùng thì lần này cũng thấy vợ yêu đang nằm lười biếng trên ghế sofa gọi điện thoại. . . .

Tổng giám đốc Đàm vội bước đi về phía vợ yêu.

Vợ yêu chỉ chỉ vào điện thoại, rồi chỉ chỉ vào hai đứa bé xấu xa đang ngủ ngon lành trong nôi, ý bảo anh đi bước nhỏ tiếng thôi.

Đàm tổng giám đốc không thể không bước nhẹ nhàng hơn, nhưng mặt mũi thì đã tái mét xanh lè.

“Được rồi, Robert. . . .Lúc nào rảnh rồi chúng ta hãy nói tiếp nhé, dạ, bye bye.”

Cho đến khi vợ yêu đập máy Đàm Dịch khiêm mới biết được cô đang nói chuyện với tình địch của mình.

Nghĩ đến chuyện từ lúc anh bắt đầu gọi điện cho đến lúc anh về đến nhà, coi như không tính đến chuyện Tử Du đã nói chuyện với Robert một lúc lâu trước đó, cơn ghen tức và lòng dạ nhỏ mọn của bạn Đàm lại

kéo đến, anh lạnh lùng xắn tay áo lên, dĩ nhiên là chuẩn bị cho việc một lát nữa sẽ đánh cho cái mông của cô nở hoa một trận.

Nào có thể đoán được, lúc này, bà Đàm lại gõ cửa.

Hạ Tử Du vừa định nói chuyện với Đàm Dịch Khiêm nhưng khi nhìn thấy bà Đàm liền lập tức quên luôn ông chồng mình đang ngồi đấy, cười tươi đón mẹ chồng, “Mẹ. . . .”

Bà Đàm rất biết ý, “Dịch Khiêm cũng ở đây à, vậy mẹ không làm phiền hai đứa tụi con nữa, mẹ đi tìm bà thông gia nói chuyện một chút.”

Hạ Tử Du lập tức kéo tay bà Đàm, “Mẹ đi tìm mẹ con ạ, cũng đúng lúc con muốn đi tìm mẹ con có việc, con đưa mẹ đi!”

Bà Đàm nhìn Dịch Khiêm đang đứng sững như trời trồng trong phòng liền cười nói, “Hiếm khi buổi trưa Dịch Khiêm về nhà, con cứ ở đây với nó đi, mẹ muốn tìm bà thông gia nói chút chuyện riêng.”

“Vậy được ạ!”

Bà Đàm đi ra cũng không quên đóng lại cửa phòng dùm hai người.

Đàm Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Tử Du đang đứng trước cửa, trầm giọng nói, “Lại đây!”

Hạ Tử Du bước từ từ rề rề từng bước đi về phía Đàm Dịch Khiêm, yếu ớt gọi, “Ông xã.”

Đàm Dịch Khiêm vốn dĩ muốn đánh cho cái mông nhỏ của cô nở hoa thì mới thôi, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô thì không nịn được yêu thương, giọng nói bỗng chuyển sang dịu dàng, “Nói, hai ngày nay giận đối gì với anh?”

“Em có đối gì đâu. . . .”

“Em còn dám nói! !” Nếu như ban ngày không để ý tới anh, buổi tối không để cho anh ôm mà còn bảo là không đối, thế thì bọn họ làm vợ chồng thế này chẳng phải là vợ chồng nữa rồi.

Hạ Tử Du cụp mắt xuống, “Ai bảo anh vui vẻ sung sướng đến thế khi mà Robert vừa rời đi chứ. . . .Sau này cũng rất khó có cơ hội anh ấy sẽ quay lại Los Angeles được nữa, anh lại còn không tiễn anh ấy. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày hỏi, “Em làm mình làm mẩy với anh là vì cậu ta?”

Hạ Tử Du im lặng.

“Lúc này còn dám nói chuyện với cậu ta lâu như thế?”

“Lâu gì chứ, mới chỉ có nửa tiếng thôi mà. . . .Trong nửa tiếng đó, em chỉ hỏi anh ấy tình hình của bác trai và bác gái như thế nào, anh không quan tâm đến người anh em này, ít nhất thì em cũng phải quan tâm họ anh chứ!”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt lại, “Nói vậy là em đang thay anh duy trì tình bạn à?”

Hạ Tử Du cười gượng nói, “Cũng là duy trì tình bạn của em và anh ấy mà.”

Đàm Dịch Khiêm nổi sùng lên, “Hạ Tử Du, anh đã nói với em thế nào? Anh không cho phép nói chuyện với cậu ta quá mười phút mà.”

Hạ Tử Du giơ tay ra chủ động ôm lấy Đàm Dịch Khiêm, nở một nụ cười thật tươi nói, “Đừng giận em mà. . . .”

Đàm Dịch Khiêm đâu có đơn giản chỉ có một cái ôm của Hạ Tử Du là có thể dễ được.

Lúc này Hạ Tử Du lại chủ động hôn Đàm Dịch Khiêm.

Một làn hương xộc vào mũi, Đàm Dịch Khiêm vừa nghe thấy tinh thần liền trở nên phấn chấn, “Bà. . . . Bà xã. . . .” Anh cảm thấy không thể tin nổi.

Hạ Tử Du buông Đàm Dịch Khiêm ra, nhìn tới giường, ngoắc ngoắc ngón tay với Đàm Dịch Khiêm.

Giây tiếp theo, Đàm Dịch Khiêm cúi người nhắc bóng Hạ Tử Du lên.

Chết tiệt thật, thế mà cô lại biết dùng chiêu xịt mùi nước hoa này !!!

265. Chương 264: Hình Tượng Vú Em Của Lão Đàm

Bên này bạn tổng giám đốc Đàm đang tình nồng ý mật với vợ yêu, còn bên kia Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm thì đang trong tình trạng chiến tranh lạnh. . . .

Tuy ngoài miệng Quý kinh Phàm chê bai là phụ nữ không thể nói lý được, nhưng lại lén lút chạy đi lấy lòng Đàm Tâm.

Nhưng Đàm Tâm vốn dĩ không để Quý Kinh Phàm ở trong lòng, cho nên cũng không có dự tính hàn gắn lại mối quan hệ với Quý Kinh Phàm, cũng may dù sao hai người vẫn phải diễn kịch trước mặt mọi người vì thế mà Quý Kinh Phàm luôn có cơ hội để bắt chuyện với Đàm Tâm.

Vào bữa cơm trưa hôm nay, nhân lúc cả nhà đều có mặt ngoại trừ Đàm Dịch Khiêm, Đàm Tâm đột nhiên thông báo với mọi người, “Ba mẹ, con muốn tìm việc làm. . . .”

Mọi người nghe thế đều sửng người ngậy ngẩn.

Đàm Tâm lập tức bổ sung nói, “Ba mẹ yên tâm đi, lần này con sẽ không giống như trước kia nữa, lần này con thực sự là vì muốn làm cho cuộc sống của mình trở nên có ý nghĩa hơn thôi. . . .”

Bà Đàm là người hoàn hồn lại trước tiên, lên tiếng hỏi, “Chuyện đi làm thì cũng được, nhưng con vừa mới kết hôn với Kinh Phàm, con cái thì vẫn còn chưa sinh được đứa nào cả, sao giờ lại đi vất vả làm việc khác được?”

Hạ Tử Du cười gật đầu, “Dạ đúng rồi, mẹ à, sinh con mới là quan trọng nhất!”

Đàm Tâm bĩu môi với Hạ Tử Du, tiếp tục nói, “Mẹ à chuyện sinh con thì chưa cần vội, mọi việc nên thuận theo tự nhiên thôi. . . . Nhưng giờ con thật sự rất cần một công việc, con không muốn sống tiếp những ngày tháng rảnh rỗi không có việc gì làm nữa.”

Quý Kinh Phàm đứng lúc này lên tiếng, “Bà xã, anh đảm bảo anh có đủ tiền nuôi em, em không cần đi làm đâu.”

Đàm Tâm lạnh lùng lườm Quý Kinh Phàm một cái, nhưng trên môi vẫn mỉm cười nói, “Kinh Phàm à, cho dù anh muốn nuôi em nhưng em cũng không thể cứ suốt ngày ở nhà mà làm sâu gạo được! !”

Ông Đàm nói, “Thật ra ý nghĩ ra ngoài làm việc này của Đàm Tâm cũng rất tốt, con người nói thế nào cũng nên ra ngoài xã hội để rèn luyện bản thân. . . .”

Bà Đàm quan tâm hỏi, “Nếu quả thật muốn đi làm, vậy thì con đến làm việc ở Đàm thị đi, dù sao cũng là công ty nhà mình không sợ chịu thiệt cũng không sợ bị người khác ức hiếp. . . .”

Đàm Tâm trả lời, “Mẹ, con không vào Đàm thị đâu, con không muốn bị người khác nói là ‘đi cửa sau’, hơn nữa nếu đã đến đó làm việc, vậy thì con đi làm cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. . . .Con muốn đi ra ngoài tự mình tìm việc làm, để tự mình nâng cao năng lực thích ứng với xã hội của mình.”

Bà Đàm lo âu nhíu mày, “Con bây giờ ra ngoài thì có thể làm được cái gì đây? Con chẳng có chút kinh nghiệm nào cả. . . .”

Đàm Tâm xóa toan sự lo nghĩ của bà Đàm, “Không có kinh nghiệm thì có thể học, huống chi nói thế nào đi nữa thì con cũng từng tốt nghiệp đại học ở Cornell mà.” (Viện Đại học Cornell là một viện đại học tư tọa lạc ở Ithaca tại New York với 14 trường)

“Con muốn làm gì đó là do con quyết định, ba mẹ có muốn can thiệp vào cũng không được, nhưng mà bây giờ con đã lập gia đình rồi, mọi việc cũng phải nên biết đứng ở phương diện của chồng mình mà suy xét nữa

chứ. Kinh Phàm à, chuyện con Tâm nó muốn đi làm con nghĩ thế nào?” Ông Đàm chu đáo hỏi thăm con rể.

Quý Kinh Phàm còn chưa trả lời nhưng cũng cảm giác được ánh mắt của Đàm Tâm như hai lưỡi dao sắc bén bắn phá cần quét tới mình, Đàm Tâm lần này ý bảo dĩ nhiên là muốn Quý Kinh Phàm không nên nói chuyện lung tung.

Quý Kinh Phàm rất khôn khéo trả lời, “Thưa ba, chỉ cần Đàm Tâm thấy vui thì con cũng không ngại đâu ạ.”

Quý Kinh Phàm cho Đàm Tâm một đáp án hài lòng.

Ông Đàm nghe thấy Quý Kinh Phàm nói như vậy ngay sau đó liền gật đầu, “Nếu Kinh Phàm cũng đã nói vậy rồi thì con hãy tự mình cân nhắc xem thế nào rồi làm! Nhưng có một điều ba phải nhắc con, ra ngoài làm việc không thể giống ở nhà được, phải biết chỉnh sửa lại tính tình đại tiểu thư của con đấy!”

“Ba, con biết rõ rồi mà.”

.

Bữa trưa kết thúc, Hạ Tử Du đang định đi lên lầu trông con, thì lại nhìn thấy Quý Kinh Phàm đã sớm đứng dựa trên lan can cầu thang chờ cô.

Hạ Tử Du nghi ngờ hỏi, “Quý Kinh Phàm, anh. . . Có chuyện gì sao?”

Quý Kinh Phàm mỉm cười, “Ừ, tìm em muốn em giúp tôi một chuyện.”

“Giúp chuyện gì?”

“Chuyện Đàm Tâm muốn đi làm em biết chứ?”

Hạ Tử Du ngơ ngác gật đầu.

Quý Kinh Phàm mỉm cười nói, “Tôi là cán bộ ngoại giao, trong một năm có khoảng hai phần ba thời gian đều ở nước Anh xử lý công việc liên quan đến ngoại giao Trung Anh, nếu như Đàm Tâm có công việc ở đây, vậy thì thời gian tôi ở lại bên cô ấy sẽ ít đi, cho nên hiện giờ tôi cần bà tổng giám đốc em giúp tôi một chuyện.”

“Nếu như tôi có thể giúp được anh vậy thì xin cứ nói.” Quan điểm của cô vẫn luôn ủng hộ việc Đàm Tâm và Quý Kinh Phàm đến với nhau.

Quý Kinh Phàm nói, “Vậy thì làm phiền em nói với tổng giám đốc Đàm một tiếng, nhờ cậu ta dùng danh tiếng trong giới thương mại của mình mà huy động mấy ông sếp của những tập đoàn đó đều không dám nhận Đàm Tâm vào làm việc.”

”Không phải là anh cũng muốn để chị Tâm đi làm à ? Nói thật, em cảm thấy để chị Tâm đi làm vậy cũng tốt, giống như em vậy thực sự rất muốn ra ngoài đi làm nhưng hiện nay có mấy đứa nhỏ bám dính không thể dứt ra được.

“Bởi vì tôi đã có một công việc thích hợp cho Đàm Tâm hơn.”

“Cái gì?”

“Làm thư ký riêng cho tôi ở bộ ngoại giao.”

Hạ Tử Du kinh ngạc, “Hóa ra anh đã tính toán đầu vào đó hết cả rồi, nhưng mà nếu anh muốn chị Tâm làm thư ký riêng cho anh vậy tại sao không nói thẳng với chị ấy?”

“Từ sau cái vụ nước hoa kia, Đàm Tâm vẫn còn đang giận dữ với tôi, chắc chắn cô ấy sẽ không nghe theo tôi đâu.”

Lúc ăn cơm Quý Kinh Phàm không nói ra ý kiến nào khác thì ra là đã sớm tính toán chu đáo cả rồi. . . .

Xem ra chị Tâm nói không sai, tính cách của Quý Kinh Phàm thật sự là thâm trầm sâu xa, nhưng mà cô nghe chồng yêu có con mắt nhìn người cực kỳ chuẩn xác tình huống của cô nói nhân phẩm của Quý Kinh

Phạm không có vấn đề gì cả, cô cũng chẳng cần phải so đo cái chuyện Quý Kinh Phạm ‘tính kế’ chị Tâm như thế nào, dù sao mục đích của Quý Kinh Phạm cũng chỉ là muốn đối xử tốt với Đàm Tâm, vậy thì muốn cô giúp một chút thì có làm sao đâu chứ?

“Chuyện này em sẽ giúp anh, nhưng mà em không cho phép anh bắt nạt chị Tâm đâu đó.”

Quý Kinh Phạm vẻ mặt bi thương thốt ra, “Nếu cô ấy không bắt nạt tôi thì tôi đã lạy trời rồi . . .”

Hạ Tử Du bật cười nhẹ, “Được rồi, anh cứ đợi tin tốt của em đi!”

Hôm sau.

Từ sáng sớm Đàm Tâm đã ăn mặc như một Office lady, cầm lấy đủ loại giấy tờ đã chuẩn bị quyết định hôm nay phải đi tìm việc làm.

Đàm Tâm vốn không muốn cho Quý Kinh Phạm đi theo nhưng lúc cô gọi tài xế đưa cô đến nội thành mới phát hiện ra là tài xế của cô hôm nay lại chính là Quý Kinh Phạm.

Đàm Tâm vừa nhìn thấy Quý Kinh Phạm thì không nhận được mà cau mày, “Này, tài xế đâu rồi?”

“Chính là tôi.”

Đàm Tâm phiền não nói, “Bây giờ tôi đang vội đi tìm việc rồi, anh đừng làm trễ nãi thời gian của tôi, cho tôi xuống xe.”

Quý Kinh Phạm nhướng mày nói, “Đi tìm việc cùng với em là do chính miệng ba mẹ vợ đã dặn dò tôi, nếu như tôi ở nhà nhờ ba mẹ vợ hỏi đến tôi biết trả lời làm sao đây?”

“Anh. . . .”

Đàm Tâm còn đang tức giận thì Quý Kinh Phạm đã đập chân ga.

Mặc kệ Đàm Tâm có vui hay không, tóm lại Quý Kinh Phạm cũng đã đi theo được rồi.

Lúc Đàm Tâm vào công ty nộp đơn, Quý Kinh Phạm yên vị ngồi trong xe nhàn nhã đợi cô.

Đàm Tâm bước ra từ công ty được nhận lời mời đầu tiên thì cúi đầu buồn xo, cho nên khi cô vừa mới lên xe thì đã bị Quý Kinh Phạm nhạo báng, “Có phải người ta nói là miếu nhà họ nhỏ bé không chứa nổi vị Phật quang đại như em đúng không?”

Đàm Tâm tức giận nói, “Ai cần anh lo.”

Thật ra thì đúng như những gì Quý Kinh Phạm đã suy đoán, ông chủ của công ty đó nói trình độ học vấn của cô đối với công ty ông ta mà nói chính là ‘đại tài tiểu dụng’*. . . .Cô nói đến mức khô nước bọt mà công ty đó cũng không chịu nhận cô vào làm. (*có thể hiểu là gạo vàng mức nước giếng bùn hoặc dùng dùng dao mổ trâu để giết gà)

Kế tiếp Đàm Tâm đi đến công ty thứ hai nhận lời mời mình. Kết quả thất bại chán nản quay về, khi bước lên xe còn bị Quý Kinh Phạm trêu ghẹo, “Tôi đoán chắc từ lúc ông chủ nọ nhìn thấy phần kinh nghiệm công việc trên tóm tắt lý lịch của em người ta đã ngay lập tức lắc đầu. . . .”

“Hừ, tôi không tin là không có công ty nào tuyển dụng tôi.” Đến lúc này lòng tin của Đàm Tâm vẫn vững chắc như bàn thạch.

.

Tiếp theo công ty thứ ba công ty thứ tư. Kết quả sau cùng đều là ngay cả chờ thông báo sau cũng không có mà là từ chối thẳng thừng.

Lòng tin của Đàm Tâm cuối cùng cũng vỡ tan tành, trên đường trở về cô ôm xấp sơ yếu lý lịch khư khư trong lòng, tâm trạng bị đẩy kích cực độ.

Quý Kinh Phạm liếc nhìn người phụ nữ mình thích qua gương chiếu hậu cười nói, “Cô Đàm à, có phải lúc này đã hiểu được thế nào là gặp phải cản trở lớn nhất trong đời người rồi hay không?”

Đàm Tâm nhìn thấy Quý Kinh Phàm nhướn mắt cười mình thì nói, “Anh muốn giấu cợt tôi thì cứ việc cười đi, bản cô nương biết bản thân mình có bao nhiêu phân lượng, mặc dù tìm công việc không dễ nhưng bản cô nương rất có lòng tin vào bản thân mình nhất định sẽ có công ty nhận tôi. Còn nữa, tôi vẫn luôn cảm thấy, hôm nay nếu không phải là cái tên sao chổi như anh đi theo tôi, tôi nghĩ có lẽ chuyện đi tìm việc của tôi sẽ không có xúi quẩy như thế này đâu. . . .”

“‘Bà xã’ à, tôi không phải là sao chổi chà như em nói đâu, mà tôi chính là ngôi sao may mắn của em đấy. . . .”

Đàm Tâm nhú mồm, “Ồ đây không có người ngoài, đừng có gọi tôi như thế.”

Quý Kinh Phàm cười cười nói, “Thuận miệng thôi mà. . . .”

“Anh vừa mới bảo anh là ngôi sao may mắn của tôi, không biết họ Quý nhà anh dựa vào đâu mà nói ra mấy lời như thế?”

Quý Kinh Phàm trả lời, “Nếu em muốn có một công việc làm, thực ra thì tôi có thể giúp cho em.”

“Cái gì?”

“Làm thư ký riêng cho quan chức cấp cao của đại sứ quán Trung quốc tại Anh.”

Đàm Tâm sững sốt mất một lúc rồi mới phản ứng được, “Làm thư ký riêng cho anh?”

“Em thấy thế nào?”

“Tôi chẳng thèm!”

Quý Kinh Phàm lựa lời khuyên nhủ, “Thật ra thì làm thư ký cho tôi cũng có rất nhiều phúc lợi, ví dụ như hàng năm đều có vài lần cơ hội đi du lịch miễn phí, mọi thứ đều được nhà nước đài thọ. Còn có thể thường xuyên gặp được một vài người lãnh đạo cao cấp của các nước trên thế giới, quan trọng nhất là hợp đồng hôn nhân của chúng ta là một năm, em có nghĩ đến không, tháng sau tôi quay về Anh làm việc, còn em cũng nên làm gì đó chứ? Tôi đã đến Los Angeles diễn kịch với em trước mặt ba mẹ em, vậy thì theo lẽ thường em cũng phải đến Anh ra mắt ba mẹ tôi một lần, nếu như em có công việc làm ở London, đó chính là chuyện một công đôi việc!”

Đàm Tâm dường như đã bị những lời của Quý Kinh Phàm thuyết phục, im lặng suy nghĩ.

Quý Kinh Phàm thuận thế xông lên nói thêm vào, “Nếu như em ở lại Los Angeles mà chúng ta lại xa nhau quá lâu, làm thế thì ba mẹ cũng sẽ sinh nghi. . . . Cho nên đề nghị vừa rồi của tôi chính là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai.”

Những lời Quý Kinh Phàm vừa mới nói không phải là không có lý, Đàm Tâm suy nghĩ một lát cuối cùng trả lời, “Tôi sẽ suy nghĩ lại, nhưng cơ hội nhận lời anh thì không nói trước được.”

Buổi chiều, cho con bú xong, Hạ Tử Du vừa định đi tìm Quý Kinh Phàm hỏi thăm tiến triển giữa anh ta và Đàm Tâm ra sao, ai ngờ vừa xuống dưới tầng một đã bắt gặp Đàm Tâm đang ngồi trên sofa nhằm chán chuyển kênh TV.

“Ồ, chị Tâm.” Hạ Tử Du vừa lên tiếng vừa đi tới.

Đàm Tâm ngược mắt lên nhìn Hạ Tử Du nói, “Chị thấy phiền quá đi mất, em ngồi xuống đây với chị một lát đi.”

Hạ Tử Du nghe vậy liền ngồi xuống bên cạnh Đàm Tâm.

Hạ Tử Du hỏi, “Sao chị lại ngồi đây xem TV một mình? Quý Kinh Phàm đâu?”

“Anh ta đang làm việc trong phòng sách, nghe anh ta nói thì hình như là bên đại sứ quán gửi mail công văn đến.”

“Ồ. . . À, chị Tâm, chị đang phiền chuyện gì?”

Đàm Tâm khẽ thở dài, vẻ mặt chán nản nói, “Hôm nay chị đi tìm việc thật là bị đả kích trầm trọng, không có một công ty nào muốn nhận chị vào cả, ngay cả cho chị cơ hội chờ thông báo cũng chả có.”

Hạ Tử Du vì cảm thấy chột dạ mà cười gượng nói, “Ra thế”

Nếu như chị Tâm biết cô bảo ông xã thân yêu của cô nhúng tay vào ở phía sau, nói không chừng chị ấy mà nổi điên lên cũng dám giết mình lắm.

Đàm Tâm buồn bực nói, “Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, tuy kinh nghiệm làm việc của chị không đủ, nhưng trình độ học vấn đạt tới cỡ đó mà, tại sao ngay cả một công ty con con cũng không đồng ý tuyển dụng chị vậy chứ?”

Hạ Tử Du dối lương tâm trả lời, “Có lẽ do áp lực cạnh tranh công việc ở Mỹ hiện nay quá lớn ấy mà. . . .”

Đàm Tâm nằm xoài người lên thành ghế sofa ậm ờ nói, “Bất luận thế nào thì tìm việc ở Los Angeles lúc này đúng là một chuyện rất khó thực hiện. . . .”

Hạ Tử Du thật cẩn thận chuyển sang đề tài khác, “Nghe nói là buổi sáng Quý Kinh Phàm cũng đi theo chị, anh ta có nói gì không?”

“Anh ta muốn chị đi London cùng với anh ta, làm thư ký cho anh ta.”

Hạ Tử Du nghe nói thế liền giả vờ vui vẻ, “Em cảm thấy như vậy cũng rất tốt mà. . . . Em nhớ chị từng nói là chị và Quý Kinh Phàm có hợp đồng hôn nhân một năm, nếu như chị có thể ở lại London, ở xa như thế so với ở Los Angeles bị ba mẹ hoài nghi vẫn tốt hơn nhiều!”

“Chị cũng biết là vậy, hơn nữa thật ra chị cũng cần nên đến London để diễn kịch trước mặt ba mẹ anh ta, nhưng mà.”

Nghe ra Đàm Tâm có điều băn khoăn, Hạ Tử Du liền hỏi, “Nhưng mà làm sao?”

Đàm Tâm ngược mắt nhìn Hạ Tử Du, nghiêm túc hỏi, “Tử Du, chị không biết cảm giác mình có đúng hay không, nhưng chị thật sự cảm thấy hình như Quý Kinh Phàm thích chị hay sao ấy. . . .”

“Đã là người thì ai cũng nhìn ra được mà!”

Đàm Tâm kinh ngạc, “Em nói thật à?”

Hạ Tử Du cười trả lời, “Anh ấy sẵn sốc chị cẩn thận chu đáo như thế, ngoan ngoãn nghe lời, chị muốn gì được đó, nếu như đó chỉ là làm theo cam kết, nói thật ra anh ấy hoàn toàn không cần lấy lòng chị như thế.”

“Vậy chị nên làm thế nào bây giờ?”

“Làm thế nào là làm thế nào?”

“Bây giờ chị cảm thấy thật phiền phức mà, chị thật sự rất sợ phải tiếp xúc với tình cảm lẫn lộn nữa. . . . Tử Du, chị không đáng để Quý Kinh Phàm yêu chị. . . .”

“Chị Tâm, sao chị lại nói như thế chứ? Chị đang băn khoăn về chuyện của chị và Robert à? Thật ra thì chị không thể cứ giam mình cả đời trong đoạn tình cảm đó, chị nên học cách nhìn về phía trước, hướng chị đến hôm nay Robert cũng đã đính hôn rồi. . . .”

“Hiện giờ chị không phải băn khoăn về Robert, mà là chị cảm thấy một người phụ nữ như chị căn bản không xứng với bất kỳ ai hết, dù đó là người nào.”

Từ trước đến nay chỉ nhìn thấy một Đàm Tâm cao quý kiêu ngạo, giờ khắc này nghe Đàm Tâm tự giễu bản thân mình Hạ Tử Du không khỏi giật mình, “Chị Tâm. . . .”

Đàm Tâm cụp mắt xuống, chậm rãi nói, “Nói thật, chị bây giờ có em làm bạn đó chính là may mắn của chị. . . . Trước kia chị làm nhiều chuyện xấu như thế với em, thật ra thì, chị biết rõ em là người vô tội, cũng biết rất nhiều việc đều là chị đã nghĩ về em theo chiều hướng xấu, tuy nhiên mỗi một lần chị có sự thông cảm với em thì tự chị lại nhắc nhở mình không thể có đồng tình với em được.”

Hạ Tử Du nắm tay Đàm Tâm an ủi nói, “Chị Tâm, em vẫn còn nhớ thời gian đầu em vừa mới quen biết Dịch Khiêm chị đã thật lòng giúp đỡ em như thế nào. . . . Sau đó mặc dù đã có rất nhiều việc xảy ra

khiến cho cái nhìn của chị đối với em thay đổi, nhưng tất cả những cái đó không phải là do chị cực đoan, mà quả thực là do em đối với Dịch Khiêm có quá nhiều thiếu sót. Chị Dư đến chết cũng không chịu tha thứ cho em nhiều đó cũng đủ để nói rõ em thực sự có nhiều điểm không tốt. . . .Thật ra thì đoạn đường đi đến bên cạnh Dịch Khiêm này có bao nhiêu mưa gió, nếu như không có sự bao dung của Dịch Khiêm, có lẽ em và Dịch Khiêm đã không có được ngày hôm nay.”

Đàm Tâm lắc đầu, “Không phải vậy, chị Dư không chịu tha thứ cho em là bởi chị ta đã bị Đan Nhất Thuần tẩy não trong một thời gian quá dài, còn chị thì khác. Lúc em và Dịch Khiêm mới quen nhau chị đã biết tính cách của em rồi, nhưng sau đó chị lại có hiểu lầm với em, trên thực tế những chuyện này căn bản cũng không đủ để cho chị sau này luôn luôn chĩa mũi dao vào em, nguyên nhân thực sự ấy là lần ở Male, chị. . . .”

Đàm Tâm đột ngột ngừng lại nhớ tới lần đó ở Male.nhìn thấy Tử Du và Robert ở bên nhau . . . Cô vì ghen tức mà trở nên điên cuồng dần dần mất đi lý trí.

Nếu như không phải vào lần cuối cùng Dịch KHIêm bị uy hiếp đó, cô cũng sẽ không tỉnh táo lại mà hiểu rằng Tử Du chưa bao giờ là nguyên nhân xen giữa cô và Robert.

Hạ Tử Du không hiểu hỏi, “Sao ạ?”

Nghĩ đến mong muốn của Dịch Khiêm và Robert vĩnh viễn giấu giếm Hạ Tử Du về chuyện này, Đàm Tâm không nói thêm gì nữa, mà lại chuyển sang chuyện khác, “Không có gì. . . .Tóm lại chị chính là một người chỉ luôn đứng trên lập trường của bản thân mình mà suy nghĩ, sẽ không có ai có thể chung sống tốt được với chị.”

“Chị Tâm, chị nghĩ sai rồi, người tốt có thể phán hay người xấu không phải do tự mình có thể đánh giá được, mà là người khác mới xét. . . . Có lẽ ở trong lòng người nào đó thích chị thì tất cả những khuyết điểm ấy của chị cũng không hẳn sẽ là khuyết điểm, bởi vì cái mà anh ta thích chính là con người của chị, vậy nên anh ta sẽ bao dung tất cả về con người chị.”

“Chị chưa bao giờ thực sự được yêu, không biết cảm giác được một người yêu nó ra làm sao, nhưng nếu như cuộc đời này của chị có thể gặp được một người yêu thương chị và cũng khiến cho chị động lòng, chị nhất định sẽ tình nguyện thử thêm một lần.”

Hạ Tử Du thoáng cười nói, “Cho nên, chị hãy nghĩ kỹ lại về chuyện đến London với Quý Kinh Phàm đi, có lẽ anh ta sẽ đem lại cho chị một cuộc sống khác biệt, cũng có thể khiến cho chị động lòng.”

Đàm Dịch Khiêm có thói quen vừa về tới nhà là phải tìm kiếm vợ yêu, hôm nay vừa mới đi đến trước cửa phòng còn chưa kịp mở cửa thì cửa đã bị mở ra từ bên trong, cả người mềm mại thơm ngát của vợ yêu ngay sau đó lao vào lòng anh.

“Ông xã.”

Hạ Tử Du ôm chặt Đàm Dịch Khiêm, ngọt ngào cất tiếng gọi.

Đàm Dịch Khiêm tiện tay để cặp tài liệu xuống, cũng ôm lấy bờ eo mảnh mai của vợ yêu, neho mắt lại quan sát hỏi, “Nói đi, lại có chuyện gì cần đến chồng em?”

Người phụ nữ này của anh chỉ những khi có chuyện cần nhờ vả mới có thể chủ động ân cần lấy lòng.

Hạ Tử Du vĩnh môi nói, “Người ta cứ ôm anh là có chuyện cần nhờ anh à?”

Đàm Dịch Khiêm bèn hỏi, “Vậy em vui vì chuyện gì?”

Hạ Tử Du nhảy lên ôm lấy Đàm Dịch KHIêm “Chúng ta vào trong phòng đi, để em từ từ nói với anh nhé.”

Đàm Dịch Khiêm ôm theo vợ yêu đang kẹp chặt mình như con gấu Koala đi vào phòng rồi đóng cửa lại.

Vào tới phòng Hạ Tử Du thả người đứng xuống đất, vòng tay ôm cổ Đàm Dịch Khiêm, bật cười nhỏ giọng nói, “Em đã giúp được người khác rồi! Anh biết không, tay nghề bà mai của em rất lợi hại đó nha, hôm nay chị Tâm đã suy nghĩ về việc đi London với Quý Kinh Phàm rồi đấy!”

Hạ Tử Du vui mừng rạo rức nói, vẻ mặt kia giống y như một đứa trẻ con, nụ cười đầy khắp trên khuôn mặt.

Đàm Dịch Khiêm nhìn như vợ yêu như thế trong lòng rung động không yên, chỉ cảm thấy vẻ mặt vui vẻ hiện giờ của cô làm cho anh mê mẩn hơn cả khi nghe thấy cô vui vẻ kể chuyện cô giúp Đàm Tâm và Quý Kinh Phàm có tiến triển tốt đẹp.

Qua khoảng một lúc Đàm Dịch Khiêm mới nói, “Bà xã, chuyện của bọn họ em quan tâm như thế là đủ rồi, bây giờ chúng ta nói chuyện chính của chúng ta đi.” Đàm Dịch Khiêm vừa nói vừa ngồi lên giường, nhắc Hạ Tử Du lên để ngồi trên đùi mình.

Hạ Tử Du hồ nghi, “Hử? Chúng ta còn có việc chính cần nói à?”

Đàm Dịch Khiêm mới vừa mở miệng, “Bà xã. . . .”

Vào lúc này, một tiếng trẻ con gào khóc vang lên ầm ĩ, ngay sau đó là tiếng của cả hai đứa.

Trẻ còn mà, trừ việc làm ầm ĩ rồi lại làm ầm ĩ, lập tức liên câu mất tâm trí của Hạ Tử Du.

Cô vội vàng nhảy xuống khỏi đùi Đàm Dịch Khiêm, chạy về phía giường của mấy đứa trẻ.

Đàm Dịch Khiêm đành chịu, cũng chậm rãi từ từ đi theo ở phía sau.

Thật ra thì con nít có đôi khi bất chợt gào khóc vào nửa đêm nửa hôm có lúc gây ồn ào một chút cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mỗi lần Hạ Tử Du rời giường là y như rằng Đàm Dịch Khiêm cũng ngồi dậy lèo đèo theo sau.

Đàm Dịch Khiêm đương nhiên không phải là bị chúng nó quấy đến nỗi không ngủ được, mà là đau lòng thay vợ, mỗi lần nghĩ đến chuyện vợ yêu mình sinh hai đứa bé này mà phải chịu khổ sở như thế nào thì tim anh lại nhói lên như ai cào cào, vì thế mà từ từ cũng đã hình thành thói quen phụ giúp vợ một tay.

Lúc Hạ Tử Du cho một đứa bú sữa thì Đàm Dịch Khiêm sẽ thay tã cho đứa còn lại, nghiêm nhiên đã trở thành một ‘vú em đúng chuẩn’.

Lúc Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm thay tã cho con xong liền nhận lại ôm con vào lòng dỗ dành, sau đó cô chép miệng than, “Ông xã à, em đổi ý định rồi, hay là chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi!”

Đàm Dịch Khiêm nghe Hạ Tử Du nói như vậy thì mặt mũi ngay lập tức liền xanh lè tái mét, không vui thốt ra, “Không phê chuẩn!”

Đương nhiên là cô chỉ đang nói đùa với anh rồi, cô cười hì hì hỏi, “Tại sao lại không cho hả? Chỉ là em cảm thấy yêu thích đáng về đồ con của anh thôi, nếu như là trước kia ấy hả, em dám chắc mình sẽ chẳng bao giờ tưởng tượng ra được cái đáng về lúc này của anh. . . .”

266. Chương 265: Nỗi Loạn Đòi Phỏng Vấn Tổng Giám Đốc Đàm

Bên trong phòng ngủ, giọng của Hạ Tử Du bật thốt lên, “Cái gì, chị muốn em đi với chị đến công ty DX ra mắt quay quảng cáo nước hoa á?”

Đàm Tâm ngồi đối diện với Hạ Tử Du gật gật đầu thật mạnh.....

Một tiếng trước, Đàm Tâm vội vã chạy vào phòng tìm Hạ Tử Du.

Lúc ấy Hạ Tử Du đang nói chuyện vui với hai con của mình, thấy đáng về vội vội vàng vàng ấy của Đàm Tâm liền ngồi xuống sofa nói chuyện với Đàm Tâm.

Sau khi kéo Hạ Tử Du ngồi xuống Đàm Tâm kích động nói, “Tử Du, chị tìm được việc làm rồi. . .”

Hạ Tử Du chơi mắt, có phần không thể tin hỏi, “Thật Thật ư?”

Làm sao có thể? Hiệu suất làm việc của Dịch Khiêm chưa bao giờ xảy ra sai sót gì cả. . . .

“Thật, là một công việc cực kỳ tốt luôn. Thật đấy.”

Hạ Tử Du cười gượng hỏi lại, “Vậy, đó là công việc gì ạ?”

Đàm Tâm lập tức kể lại đầu đuôi sự việc với Hạ Tử Du, “Vào mấy hôm trước, lúc chị đang xem ti vi đột nhiên thì đọc được một thông báo, tin tức nói là nhãn hiệu nước hoa DX này sắp sửa tuyển người mẫu casting cho quảng cáo của họ, đối tượng tuyển là phụ nữ đã kết hôn, cat-xê cũng không tệ còn có cả cơ hội nổi tiếng chỉ trong một đêm.”

Sau khi Hạ Tử Du nghe xong thì ngẩn người, “Chị đừng có nói với em là chị muốn đi đăng ký casting thi tuyển đấy nhé?”

Đàm Tâm lắc lắc đầu, “Không, sáng nay chị đã đi tham gia ứng tuyển rồi, bên đó thấy chị điều kiện không tệ, bảo là chị đã qua vòng phỏng vấn rồi.”

Hạ Tử Du dè dặt hỏi, “Chị đừng nói là cái công ty DX đó chính là cái công ty sản xuất cái loại nước hoa tình thú kia nhé?”

Đàm Tâm gật đầu, “Đúng vậy, công ty DX chính là nhãn hiệu mới của quốc tế đấy, lần tham gia casting này chính là để quảng cáo cho loại sản phẩm nước hoa mà họ mới tung ra thị trường đấy!”

Sau khi Hạ Tử Du nghe xong thì ngây ra một lúc.

Đàm Tâm thấy ánh mắt ngơ ngác đó của Hạ Tử Du không hiểu hỏi, “Sao thế?”

Khó trách Đàm Tâm lại có thể đến công ty này phỏng vấn, anh bạn tổng giám đốc Đàm tài ba kia cho dù có bản lãnh nghịch thiên đi chăng nữa, nhưng cũng chắc là không nghĩ đến chị gái mình lại có thể nghĩ đến việc trở thành sao nổi tiếng.

Hạ Tử Du giật mình nói, “Dạ, không có gì. . . .Chị đã thông qua vòng phỏng vấn của công ty đó rồi, sau đó là có thể tham gia vào quảng cáo của bọn họ luôn sao?”

Đàm Tâm hào hứng bừng bừng nói, “Dĩ nhiên không đơn giản như vậy, chị còn phải hợp tác với người cộng tác của chị, hai người một tổ, chỉ có đánh bại 29 tổ còn lại thì chị mới có cơ hội đóng quảng cáo này.”

Hạ Tử Du nghi hoặc, “Cộng tác?”

“Đúng vậy, lúc phỏng vấn cũng là hai người một tổ, nhóm nào thành công cuối cùng cũng chính là hai người chính thức đóng quảng cáo.”

Hạ Tử Du tò mò hỏi, “Vậy người cộng tác kia của chị là ai?”

Đàm Tâm trả lời như chuyện đương nhiên, “Là em chứ ai!”

Cả người Hạ Tử Du run lên, xấu hổ cười nói, “Áy, chị Tâm, chị đang đùa với em đó à?”

Đàm Tâm nghiêm túc nói, “Chị không hề đùa với em, sáng nay chị đã đến đó phỏng vấn rồi. . . .Người phỏng vấn vừa nhìn thấy ảnh chị và của em, lập tức nói luôn hai vòng tiếp theo chúng ta qua luôn rồi.”

Sắc mặt của Hạ Tử Du biến thành trắng bệch, “Trời ạ, buổi sáng chị mang ảnh của e đi phỏng vấn à?”

Đàm Tâm thấy áy náy, ngượng ngùng cười nói, “Hôm đó xem xong thông báo trên TV, chị liền nghĩ trong bụng hay là dùng điện thoại đăng ký một lần thử xem sao. bởi vì bên đó nói là quay chụp phải có hai người hợp thành một tổ, cho nên phải có cả người hợp tác nữa, chị lúc ấy không nghĩ đến việc có thể sẽ qua được vòng phỏng vấn này vì thế chỉ tùy tiện đăng ký cả tên em vào luôn. . . .Chị cũng đâu có không ngờ là, ngày hôm qua công ty DX thông báo cho chúng ta sáng nay đến phỏng vấn, chị sợ bị lừa cho nên không nói rõ ràng cho em biết. . . .Chị đến công ty DX nhìn thấy những người phụ nữ đã kết hôn kia mới tin rằng tất cả đều là thật, sau đó chị liền cầm luôn cả hình của em đi phỏng vấn. . . .”

.

Một tiếng sau trở lại thời điểm lúc cả hai ở trong phòng.

Hạ Tử Du kinh hoàng nói, “Chị Tâm, nếu chị muốn cả em cùng đi cạnh tranh để đóng quảng cáo cho hãng nước hoa này với chị vậy chị hãy giết em đi thì hơn, bằng không em cũng chẳng còn đường sống nào với Dịch Khiêm đâu.”

Tính của bạn tổng giám đốc Đàm đó ai cũng đều biết rõ, ngang ngược, lòng dạ hẹp hòi, lại còn ưa thích ghen tuông.

Nếu đi quay quảng cáo, tổng giám đốc Đàm nhất định sẽ bóp chết cái sự vọng động của cô.

Phải biết, trước kia cô đi ra ngoài với anh, hình như cũng chẳng có người đàn ông nào dám nhìn cô vài lần cả. . . .

Nguyên nhân rất đơn giản, mỗi một lần cô ra ngoài với bạn tổng giám đốc Đàm đại nhân, Đàm đại nhân sẽ không hề lười biếng một giây phút nào để ôm chặt lấy cô biểu thị sự sở hữu, nếu là xuất hiện trong một vài trường hợp quan trọng cần thiết, đừng phải mấy tên đàn ông tỏ vẻ thèm muốn cô, anh sẽ rất rõ ràng mà để kẻ đó biết là anh đang rất không vui.

Vì vậy có thể chứng minh trong đáy lòng của Đàm đại nhân kia cô là của anh, cô chỉ có thể để cho một mình anh thưởng thức, cho nên, cô tuyệt đối không thể đi quay quảng cáo.

Đàm Tâm dường như cũng biết được sự lo lắng của Hạ Tử Du, cười hì hì nói, “Yên tâm, yên tâm, tính tình của Dịch Khiêm như thế nào chị biết rất rõ, chị đã suy nghĩ kỹ càng hộ em rồi. . . .”

“Hả, chị nói em nghe thử.”

“Chị đã hỏi người phỏng vấn, trong ba mươi tổ cạnh tranh cuối cùng sẽ có một tổ thể hiện tốt nhất, xem ra quá trình cũng không quá mức phức tạp, chính là đầu tiên hai ngày nữa bên công ty DX sẽ đưa chúng ta đến chụp thử một buổi quảng cáo nước hoa không chính thức, công ty sẽ căn cứ vào điểm số về khả năng diễn xuất trước ống kính của chúng ta, kỹ thuật biểu diễn từ 30 tổ chọn ra một tổ mạnh nhất. Vì vậy, cho dù nhóm chúng ta có đoạt giải nhất đi chăng nữa, em chỉ cần xuất hiện hai lần trong buổi casting và chính thức là đủ rồi! !”

“Chị Tâm, em.”

Đàm Tâm lắc lắc tay Hạ Tử Du, khẩn cầu đáng thương, “Tử Du, chị đã 32 tuổi rồi, trong cuộc sống của chị vẫn luôn luôn không có gì, chẳng có công trạng gì cả, mặc dù ba mẹ không ngại chị mà chịu nuôi chị, nhưng mà chị không muốn cứ suốt ngày ở nhà làm sâu gạo. . . .Chị muốn để cho mọi người biết, thật ra thì chị cũng không có kém đến thế đâu.”

Hạ Tử Du ra vẻ đã bị làm khó, “Nhưng mà Dịch Khiêm sẽ không đồng ý đâu. . . .”

“Em không cần phải để Dịch Khiêm biết chuyện này! Chị biết rằng lúc em đi ra ngoài em đều phải xin phép Dịch Khiêm và lúc nào vệ sĩ cũng đi theo, nhưng mà chị đã nghĩ ra cách để cắt đuôi mấy người vệ sĩ này, chị đảm bảo sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Hạ Tử Du vẫn do dự.

Đàm Tâm tiếp tục nói, “Thật ra thì chuyện quay quảng cáo cũng chẳng phải là chuyện ám muội gì, ngoại trừ chúng ta ra, còn có rất nhiều phụ nữ có chồng trong giới xã hội thượng lưu cũng tham gia. . . .Trong mắt của chị nếu như chúng ta có thể trở thành tổ có biểu hiện nổi trội nhất trong 30 nhóm đó, chị tin rằng thể diện của Dịch Khiêm cũng sẽ nở mày nở mặt mà thôi.”

Thật ra thì về phía Đàm Dịch Khiêm không phải là chuyện mà Tử Du băn khoăn nhất, dù sao chồng yêu của cô rất dễ dỗ, điều mà cô băn khoăn nhất chính là Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm.

Cô biết chỉ cần cô đồng ý với Đàm Tâm đi tham gia vào lần cạnh tranh quay quảng cáo này, thì nhất định Đàm Tâm sẽ bỏ luôn ý định đến London cùng với Quý Kinh Phàm.

Hạ Tử Du hỏi thử, “Chị Tâm, chị đã bảo là chị sẽ xem xét chuyện đến London với Quý Kinh Phàm cơ mà, bây giờ chị quyết định tham gia cạnh tranh vào quảng cáo này, chị đã quyết định không đi London cùng với Quý Kinh Phàm nữa à?”

Đàm Tâm thành thật trả lời, “Không, chị vẫn luôn suy nghĩ rất thận trọng vấn đề này, nhưng mà khi chị nhìn thấy thông báo tuyển người cho quảng cáo nước hoa lần này chị đã có quyết định.”

Hạ Tử Du hỏi, “Như thế nào?”

Đàm Tâm chậm rãi nói ra, “Nếu như lần này chúng ta thể hiện xuất sắc, tất nhiên chị sẽ vì cái quảng cáo này mà ‘một đêm thành danh’, đến lúc đó cơ hội làm việc sẽ có rất nhiều, vậy nên chị sẽ không chút do dự nào mà ở lại Los Angeles, nhưng nếu như chuyện quảng cáo này không thành, chị sẽ đến London với Quý Kinh Phàm. Em đừng khuyên chị, chị biết em sẽ nói rằng quyết định của chị thật rất qua loa. Nói thật, Quý Kinh Phàm đối với chị mà nói vẫn chỉ là một người gần như xa lạ mà thôi, chị có thể thử làm bạn với anh ta, nhưng chưa bao giờ chị nghĩ đến có một ngày chị và anh ta sẽ phát triển thành một mối quan hệ khác, không phải nguyên nhân do anh ấy, là do bản thân chị, chị thật sự rất sợ phải đối mặt với chuyện tình cảm lẫn lộn, lần này chị suy nghĩ quyết định đến London, là bởi vì sâu trong nội tâm của chị vẫn chưa bao giờ buông tay với ước mơ về tình yêu, chị cũng rất muốn có một người đưa chị ra khỏi đó, dẫn dắt chị trải qua một cuộc sống khác biệt.”

Hiểu được tâm tình lúc này của Đàm Tâm, Hạ Tử Du gật đầu, “Được rồi, chị Tâm, nếu như đây là quyết định của chị, em sẽ không can thiệp nữa.”

Đàm Tâm khẽ mỉm cười, “Cho nên, em nhất định phải dốc hết sức đến giúp chị trong lần cạnh tranh quay quảng cáo này, cho dù em có mong chị đi London, nhưng mà chị còn phải dựa vào ý trời.”

“Em biết rồi.”

“Cám ơn em.”

Hạ Tử Du lại hỏi, “Vậy Quý Kinh Phàm có biết chị tham gia vào buổi tuyển người quay quảng cáo này không?”

Đàm Tâm bình tĩnh trả lời, “Anh ta không biết, nhưng chị đã nói với anh ta trước khi anh ta quay về London làm việc sẽ cho anh ta một đáp án.”

Cho dù muốn giúp Quý Kinh Phàm một tay, nhưng chuyện tình cảm đúng là chỉ có thể để người trong cuộc quyết định mà thôi, cho nên Hạ Tử Du tin rằng dù Quý Kinh Phàm có biết rõ quyết định của Đàm Tâm những sẽ vẫn tôn trọng quyết định ấy.

Bởi vì đã đồng ý với Đàm Tâm, vì vậy trước hôm đi thử vai quảng cáo, Hạ Tử Du lại bắt đầu nịnh hót lấy lòng ông xã thân yêu có mục đích. . . .

Trên giường lớn, Đàm Dịch Khiêm và Hạ Tử Du vừa mới tắm xong, lúc này đang thân thiết vò vai chạm tóc mai.

Hạ Tử Du dựa vào ngực Đàm Dịch Khiêm, ngọt ngào lên tiếng gọi, “Ông xã. . . .”

“Ừm. . . .” Đàm Dịch Khiêm nhắm hai mắt nhưng hai tay lại không hề ngoan ngoãn vuốt ve bộ ngực của Hạ Tử Du, chỉ là ngại đi cả của vợ vẫn chưa hết, Đàm Dịch Khiêm cũng chỉ có thể vuốt ve bộ ngực cho đỡ thèm.

“Ngày mai em định đi Spa với chị Tâm. . . .”

Giọng nói đầy truyền cảm khàn khàn của Đàm Dịch Khiêm vang lên, “Bà xã anh đã đủ đẹp rồi, không cần phải đi làm mấy thứ đó.”

Hạ Tử Du vừa quyến rũ dùng ngón tay chọc chọc vào ngực Đàm Dịch Khiêm vừa mềm mại nói: “Không đâu, cho dù người phụ nữ sinh ra có đẹp sẵn rồi nhưng mà sau này vẫn phải dựa vào chăm sóc tỉ mỉ mà, hơn nữa em phát hiện ra rằng sau khi sinh hai con xong da dễ em chảy xệ đi rất nhiều. . . .”

Đàm Dịch Khiêm mở mắt ra, cẩn thận quan sát vợ yêu, sau đó khẽ hôn nhẹ lên môi vợ nói, “Bà xã, anh đảm bảo cơ thể em vẫn như trước kia.”

“Anh chỉ đang dỗ dành em thôi chứ gì. . . . Tóm lại, em nhất định phải đi Spa, em phải phải đi. . . . Bây giờ nếp nhăn chưa chắc đã nhìn ra, nhưng mà đợi đến lúc anh bước vào tuổi trung niên xem, chênh lệch giữa chúng ta sẽ cực kỳ rõ ràng, anh biết là người phụ nữ bao giờ cũng già nhanh hơn đàn ông, em không muốn lúc em bước vào tuổi trung niên rồi anh lại chạy theo người phụ nữ khác. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Hóa ra em đang lo lắng cho tương lai về sau!”

Hạ Tử Du bĩu môi nói, “Cho nên anh không thể ngăn cản em được, em nhất định phải đi, hơn nữa sau này cũng có thể sẽ thường đi.”

“Xem ra anh phải đầu tư vào một cái Spa, chuyên chỉ để dành phục vụ cho bà xã anh thôi.”

“Anh có tiền em không ngại. . . . Nhưng trong khi chờ đợi cái Spa đó được xây dựng, em không thể để tuổi xuân của em trẻ nãi được.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn cô vợ nhỏ của xác thực gần đây cô cũng không gây loạn gì, lại còn mua nước hoa lấy lòng anh, cho nên Đàm Dịch Khiêm hào phóng một cách hiếm thấy, “Cũng chỉ là đi Spa thôi, chỉ cần em nghe lời ông xã sẽ đồng ý với em!”

Hạ Tử Du nghe nói thế lập tức vui vẻ, gật đầu như gà mổ thóc, “Em đảm bảo em sẽ nghe lời, cũng sẽ để vệ sĩ đi theo.”

“Ngoan.”

Hôm sau, thừa dịp Đàm Dịch Khiêm đang cùng Quý Kinh Phàm xử lý công việc của Đại sứ quán trong phòng bằng thư điện tử, hai người Hạ Tử Du và Đàm Tâm liền lợi dụng việc đi Spa để thực hiện mục đích đến tòa nhà của công ty DX.

Ý tưởng đi Spa là do Đàm Tâm nghĩ ra.

Nghĩ xem, trong Spa chỉ tiếp khách nữ mà thôi, mấy người vệ sĩ sẽ phải ở bên ngoài chờ bọn họ.

Họ cần phải làm chọn dịch vụ Spa lâu nhất, sau đó sẽ chuồn ra bằng cửa sau của nơi này, sẽ trở về trước khi thời gian làm Spa đóng cửa như thế thì sẽ lừa được mấy người vệ sĩ này.

Có lẽ là những người vệ sĩ kia nghĩ rằng họ đến Spa là không có mục đích mờ ám nào, cho nên kế hoạch của bọn họ tiến triển thuận lợi, hai người đã đến được công ty DX một cách nhanh chóng.

Tất cả đều đúng như Đàm Tâm nói, cách tranh rất kịch liệt, lúc bọn họ đến 29 tổ khác cũng đã đến, trong đó xác thực có rất nhiều phụ nữ trong giới xã hội thượng lưu.

Bởi vì lần quay thử quảng cáo này chỉ có hai phút, xếp trước tổ của Đàm Tâm và Hạ Tử Du luân phiên chỉ có vài tổ, cho nên bọn họ cũng sắp đến lượt quay thử.

Sau khi vào phòng chụp ảnh, bọn họ làm theo sự chỉ dẫn của nhiếp ảnh gia diễn xong động tác vào lời thoại của quảng cáo, thì một người phụ nữ trung niên tự xưng là tổng giám nghệ thuật của DX đến nói chuyện lần lượt với hai người.

Tổng giám nghệ thuật Nina đầu tiên nói chuyện riêng với Đàm Tâm vài phút xong sau đó nói với Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hơi căng thẳng, thật may là Đàm Tâm cách xa cô một khoảng giờ tay lên làm một tư thế cổ vũ cô.

Đầu tiên Nina đặt câu hỏi, “Bà Đàm, tại sao bà lại đến tham gia vào lần quay thử quảng cáo này?”

Vì Hạ Tử Du phối hợp Đàm Tâm cô nói ra đáp án đã chuẩn bị từ trước, “Tôi nghĩ phụ nữ đã kết hôn không phải chỉ có thể ở nhà quản lý mọi chuyện chăm sóc con cái, tôi muốn thông qua lần quảng cáo này để cho mọi người và cả chồng tôi biết được sự thu hút của tôi.”

Nina mỉm cười nói, “Chồng cô là chủ tịch của tập đoàn Đàm thị danh tiếng lẫy lừng, nghe nói tình cảm của hai người vô cùng mặn nồng ân ái.”

Hạ Tử Du lập tức căng thẳng, “Tổng giám Nina, tôi đến tham gia quảng cáo lần này chồng tôi vẫn không biết, hy vọng mọi người có thể giữ kín bí mật này hộ tôi.”

Nina hiểu gật đầu, “Xin hãy yên tâm, lần tuyển những phụ nữ đã kết hôn đến tham gia quảng cáo này là chúng tôi muốn để mọi người cảm nhận được phụ nữ kết hôn có sự đan xen của hương vị thanh xuân cùng sự thành thực, chúng tôi dùng cái này để thu hút mọi phụ nữ cùng độ tuổi, nếu để cho chồng của họ biết chuyện vợ của họ đến đây quay quảng cáo mà thất bại trước vợ của người khác, điều đó với rất nhiều ông chồng là một sự mất mặt, cho nên chúng tôi sẽ bảo đảm bí mật cho tất cả mọi người.”

“Cám ơn.”

Chuyện này nếu để cho Đàm Dịch Khiêm biết, vậy tuyệt đối sẽ không vui vẻ gì mà chỉ có kinh hãi thôi!

Ngay sau đó Nina lại hỏi, “Bởi vì sản phẩm nước hoa mới ra của chúng tôi là đúng DX-2, cho nên chúng tôi muốn hỏi cô về một vài vấn đề riêng tư.”

DX-2? Tại sao mà cái tên lại nghe quen thế nhỉ?

A, đúng rồi, cái loại trước mà cô mua hình như là DX-1 thì phải, còn cái này là DX-2 à

“Trời ạ.” Hạ Tử Du lập tức liền bịt mồm.

Nina hỏi, “Bà Đàm, bà có sao không?”

Hạ Tử Du xấu hổ nói ra, “Cái loại DX-2 này không phải là có cùng tác dụng với cái loại DX-1 kia đấy chứ?”

Nina cười gật đầu, “Đúng vậy, lượng tiêu thụ của DX-1 rất tốt, nghe nói bà Đàm trước đó cũng có mua một ít tại quầy kinh doanh của chúng tôi, chúng tôi tin rằng công hiệu của DX-1 bà Đàm rất rõ. Bởi vì lượng tiêu thụ rất tốt, phiên bản DX-2 chúng tôi mới cập nhật lần này sản phẩm so với lần trước được nâng cao lên rất nhiều, chúng tôi cũng tin chắc rằng sẽ mang lại cảm nhận tuyệt vời hơn cho các cặp vợ chồng. Nếu bà Đàm không chê, chờ sau khi DX-2 đưa ra thị trường chúng tôi sẽ gửi tặng cho bà một ít.”

Giây phút này, Hạ Tử Du đột nhiên cảm thấy quyết định đi mua nước hoa lần trước để ‘ăn’ sạch Đàm Dịch Khiêm là quyết định sai lầm nhất của cô.

Tại sao ông trời lại có thể thiên vị Đàm Dịch Khiêm như thế chứ, luôn là anh xử lý cô sạch bách, cô muốn hòa với anh một ván thế mà lại bị trừng phạt lần nữa!

Vì Đàm Tâm, Hạ Tử Du nhắm mắt gật đầu, “Được. Được rồi!” Cô còn lâu mới cần mấy cái thứ nước hoa này, cái loại DX-1 kia đã khiến cho cô bị ăn đủ rồi.

“Bà Đàm, bây giờ tôi sẽ bắt đầu hỏi một số vấn đề khá riêng tư.”

“À, được.”

“Xin hỏi lúc bà dùng DX-1 có cảm nhận như thế nào?”

Hạ Tử Du bóp mạnh đùi mình một cái, nhắc nhở mình vì Đàm Tâm phải giữ vững bình tĩnh, cho nên cô thành thật trả lời, “Rất thoải mái, rất tốt đẹp.”

Nina nhẹ giọng nói, “Xin thứ cho tôi được hỏi cụ thể hơn chút nữa. Xin hỏi lúc tổng giám đốc Đàm ngửi thấy mùi hương này trên người bà thì có biểu hiện gì khác biệt so với bình thường?”

Hạ Tử Du ngập ngừng một lúc, “Cái đó.”

Trời ơi, tại sao lại hỏi cái vấn đề nhạy cảm như thế chứ, mình biết đường nào mà trả lời đây?

“Vậy tôi đổi sang cách khác hỏi cô nhé, cô có thể nói thẳng cho tôi biết một ngày tổng giám đốc Đàm dùng bao nhiêu thời gian để gia tăng tình cảm vợ chồng không, sau khi cô dùng nước hoa thì thời gian đó có được kéo dài không?”

Đây thật sự dễ trả lời hơn nhiều, nhưng mà thật ra thì đối với Hạ Tử Du mặt mũi đã hồng rực cả lên chỉ hận không thể đào được một cái hố mà chui xuống, cúi đầu xuống cô chỉ có thể cất lên giọng lí nhí như muỗi kêu của mình, “Trước kia bình thường chỉ có hai ba tiếng một ngày mà thôi. À, cũng không hẳn thế.” Có nhiều lúc trong một ngày anh lại có mấy lần liền, cô cũng không thể nào tính chuẩn xác được, cho

nên chỉ có thể nói theo kiểu an toàn, “À, một ngày bình thường đều là bốn năm tiếng, sau đó có khi dùng cả đêm.”

Trời ơi, sao mình lại có thể thẳng thắn trả lời cái vấn đề đáng xấu hổ như thế chứ.

Ngay sau đó Nina lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa, phần lớn cũng có thể nói là có liên quan đến nước hoa, nhưng rất nhiều vấn đề cũng rất riêng tư.

.

Sau khi nói xong, Hạ Tử Du hít một hơi thật sâu đi đến bên cạnh Đàm Tâm.

Đàm Tâm cười nói, “Xem ra em rất căng thẳng nhỉ, chị toàn nói về những vấn đề đơn giản mà.”

Hạ Tử Du xấu hổ, “Đơn giản?” Minh lại chẳng thấy nó đơn giản chút nào.

“Đúng vậy mà, toàn là những vấn đề về loại nước hoa DX-1 đó mà, hai chúng ta đều dùng mà, thành thật trả lời là được.”

“Vậy. Chị Tâm, tất cả những câu hỏi của Nina chị đều trả lời cả à?”

“Dĩ nhiên, chị dùng thân phận phụ nữ đã có chồng đến để cạnh tranh, đương nhiên là chị không thể để Nina biết việc hợp đồng hôn nhân của chị và Quý Kinh Phàm, cho nên lúc Nina hỏi chị đã từng dùng sản phẩm của bọn họ chưa, chị kể cho cô ta chuyện Quý Kinh Phàm hóa thành sói vì mùi nước hoa trên người chị cho cô ta không sót một chữ nào cả, dĩ nhiên, chị cũng đâu có ngu gì mà kể kết quả chuyện không thành.”

Hạ Tử Du nghe Đàm Tâm nói như vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến chuyện tất cả các câu hỏi mà Nina hỏi họ đều như nhau, vậy thì cô cũng không có gì đáng lo cả, huống chi Nina nói là sẽ giữ bí mật.

Trên đường quay về Spa, Đàm Tâm tò mò hỏi Hạ Tử Du, “Đúng rồi, Nina đã hỏi em những gì thế?”

Hạ Tử Du trả lời, “Câu hỏi cũng không khác gì với chị cho lắm. Chẳng qua em hơi tò mò, tại sao quay quảng cáo cho nước hoa mà phải cần đến hai nữ vậy?”

“Bởi vì quảng cáo là câu chuyện về hai người phụ nữ bị chồng lạnh nhạt, một người sau khi sử dụng nước hoa khiến ông xã có thể quay lại, một người không sử dụng nước hoa vẫn tiếp tục sống trong bi kịch, dùng hai cái này để so sánh. Nếu như là một nam một nữ quay quảng cáo thì đó lại càng là chuyện không thể nào, nếu như thế đương nhiên là sẽ bị chính phủ Mỹ kiểm duyệt.”

Hạ Tử Du gật đầu cười.

.

Hạ Tử Du và Đàm Tâm sau khi đi khỏi, tổng giám nghệ thuật Nina của DX lập tức gọi một cuộc điện cho một nhà truyền thông nổi tiếng của Mỹ kể lại một lượt cuộc phỏng vấn mới vừa rồi.

Vì vậy, nửa tiếng sau, rất nhiều điện thoại từ các hãng truyền thông nổi tiếng gọi đến tập đoàn Đàm thị.

Nhận được điện thoại là thư ký của Đàm Dịch Khiêm, nhưng bởi vì Đàm Dịch Khiêm đang họp, thư ký không thể làm gì khác hơn đành đối phó qua loa.

Thế nhưng, điện thoại gọi đến càng ngày càng nhiều, cuối cùng thì thư ký cũng không đối phó nổi nữa.

Vì vậy, hội nghị vừa mới kết thúc, thư ký liền chạy đến bên cạnh Đàm Dịch Khiêm, gấp gáp nói, “Tổng giám đốc! !”

Đàm Dịch Khiêm hơi nói lỏng cái cà vạt trên cổ, thấy thư ký mặt mũi gấp gáp liền hỏi, “Chuyện gì?”

“Nhóm phóng viên mấy hãng truyền thông lớn của Mỹ như ‘Washington Post’, ‘Time Warner’, ‘Newyork thời báo’ lần lượt gọi điện tới nói là.” Thư ký do dự một lúc.

Lông mày Đàm Dịch Khiêm hơi nhíu chặt, “Có chuyện gì mà cô không dám nói?”

Thư ký không phải là không dám nói mà là đỏ mặt ngượng ngừng nói, nhưng vì sợ sự nghiêm túc của Đàm Dịch Khiêm, thư ký chỉ đành nhắm mắt nhỏ giọng nói, “Họ nói là rất hi vọng tổng giám đốc có thể cho họ một cái hẹn để phỏng vấn ông, nội dung là về cuộc sống hôn nhân giữa ông và bà tổng giám đốc. . . .”

267. Chương 266: Nỗi Loạn Đòi Phỏng Vấn Tổng Giám Đốc Đàm (phần2)

Thư ký không dám nói nữa, điện thoại chỗ cô lúc này cũng đúng lúc lại đổ chuông, thư ký liếc nhìn màn hình điện thoại rồi lúng túng nói, “Dạ, tổng giám đốc, lại là phóng viên của Time Warner. . . .”

Lông mày của Đàm Dịch Khiêm nhíu chặt, lạnh lùng nói một câu, “Chuyển vào để tôi nghe.”

“Vâng.”

Dứt lời Đàm Dịch Khiêm đi vào phòng làm việc, ngồi vào ghế của mình ấn gọi điện thoại nội bộ.

“Tổng giám đốc Đàm, xin chào ông, tôi là phó tổng biên tập của Time Warner, tôi gọi đến là hi vọng ông cung cấp cho chúng tôi thêm một số thông tin ạ. . . .”

Đôi mắt hắc ám của Đàm Dịch Khiêm lóe lên ánh sáng nguy hiểm, trên đôi môi mỏng lại nói rất ôn hòa, “Thông tin gì?”

Phóng viên rất lễ độ trả lời, “Tôi hi vọng ông có thể cho chúng tôi đăng một bài nói về cuộc sống hạnh phúc của vợ chồng ông sau khi cưới trên mục tuần san danh nhân. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nheo mắt, “Có ai thông báo với anh là tôi và vợ tôi muốn đăng bài báo này sao?”

Phóng viên vẫn giữ thái độ cung kính nói, “Tôi nghĩ rằng tổng giám đốc và bà nhà đều tình nguyện đồng ý thực hiện bài báo này, dù sao bà tổng giám đốc Đàm hôm nay đã tiết lộ một số thông tin rất đáng giá. . . . Dĩ nhiên, bài báo của chúng tôi là sẽ chỉ là cuộc sống hạnh phúc của vợ ông và ông, không hề đi sâu vào thái quá.”

Hàm nghĩa trong lời nói của phóng viên kia thì Hạ Tử Du đã nhận một cuộc trò chuyện về đề tài vợ chồng, vậy nên thực hiện một bài báo về bọn họ cũng không phải là vấn đề khó khăn gì.

tiết lộ một số thông tin rất đáng giá?

Cô vợ đáng đánh này, không biết cô ấy lại quậy ra cái gì đây?

Đàm Dịch Khiêm lạnh giọng hỏi, “Tổng biên tập của tạp chí các anh là ai?”

Phóng viên cho rằng Đàm Dịch Khiêm đang muốn tự mình liên lạc với tổng biên tập của bọn họ, vội vàng trả lời, “Cô ấy là Abby, trước kia trong một buổi tiệc đã may mắn được danh thiếp cho thư ký của ông.”

Lời nói của phóng viên vừa dứt, Đàm Dịch Khiêm cũng đã dập máy.

Thư ký không biết nên làm gì đứng một bên, Đàm Dịch Khiêm liếc cô thư ký rồi lạnh nhạt nói, “Gọi điện thoại cho tổng biên tập tên Abby của Time Warner, nói với cô ta nếu như cô ta đồng ý nói ra người đã tiết lộ thông tin là ai, thì sắp xếp thời gian để tôi mời cô ta dùng một bữa cơm.”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.”

“Lúc ra ngoài thì gọi luôn Cảnh Nghiêu đến đây cho tôi.”

Nghe thấy Đàm Dịch Khiêm dặn dò, thư ký giống như thể trước khi chết mà được miễn xá thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nói ‘Vâng’ xong sau đó chạy ngay ra ngoài.

Một lát sau bóng dáng cao lớn của Cảnh Nghiêu xuất hiện trong văn phòng của Đàm Dịch Khiêm.

Cảnh Nghiêu đương nhiên là không rõ ràng tình huống cho lắm, lúc nhìn khuôn mặt không vui không buồn của Đàm Dịch Khiêm lại chẳng nhìn ra chút manh mối nào, nhưng nghĩ tới lúc thư ký gọi mình rất gấp gáp, giọng nói của anh không khỏi trở nên hơi dè dặt, “Tổng. . . Tổng giám đốc!”

Đàm Dịch Khiêm vẫn dựa vào thành ghế, nhàn nhạt nói ra, “Hạ Tử Du ở đâu?”

Cảnh Nghiêu trả lời, “Nửa tiếng trước cấp dưới đã đưa bà tổng giám đốc về nhà họ Đàm rồi ạ.”

“Cô ấy ở Spa?”

“Đúng vậy, phía cấp dưới báo lại sau khi bà tổng giám đốc làm xong mấy dịch vụ trong Spa thì lập tức về luôn.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu chặt lông mày, dường như đang có điều suy nghĩ.

Lúc này, điện thoại nội bộ reo lên, Đàm Dịch Khiêm ấn nút trả lời.

Người gọi đến là chủ biên của tuần san doanh nhân Abby.

“Tổng giám đốc Đàm!”

“Nói thẳng đi tôi muốn đáp án.”

Abby lẩn lộn trong giới truyền thông nhiều năm, đương nhiên cũng có thủ đoạn xã giao rất cao, đã sớm nghe nói Đàm Dịch Khiêm làm việc không thích dài dòng dây dưa, Abby cũng không quanh co lòng vòng mà là trả lời thẳng, “Tin tức được truyền đến nửa tiếng trước, nghe nói tiết lộ là nội bộ của công ty DX.”

“Người của nội bộ DX?”

Chuyện về sự việc nước hoa nên Đàm Dịch Khiêm cũng có chút ấn tượng về nhãn hiệu này.

Abby đáp, “Công ty DX xưa nay có những vụ hợp tác với bên truyền thông chúng tôi, nhưng mà lần này chúng tôi cũng không biết bọn họ lấy tin tức này ở đâu ra.”

“Rất tốt, tìm lúc nào đó tôi mời cô đi ăn một bữa.”

Có được lời mời của Đàm Dịch Khiêm, Abby kích động nói, “Thật là vinh hạnh.”

Kết thúc cuộc điện thoại, sắc mặt của Đàm Dịch Khiêm lại càng thối hơn.

Cảnh Nghiêu không hiểu ra làm sao, chỉ có thể đứng ở một bên chờ Đàm Dịch Khiêm dặn dò.

Bỗng dưng, giọng nói thanh lạnh của Đàm Dịch Khiêm vang lên, “Điều tra cho tôi từ trên xuống dưới tất cả mọi người của công ty DX, tôi muốn biết tin tức của bọn họ thực ra là đến từ đâu.”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.”

Hạ Tử Du và Đàm Tâm đã về đến nhà, ở trong vườn hoa, hai người không nhận được mà thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cuối cùng thị họ cũng lừa được rồi, bây giờ chỉ chờ kết quả thôi.

Đàm Tâm có chút băn khoăn hỏi, “Tử Du, em nói xem chúng ta có thành công hay không?”

Hạ Tử Du tự tin nói, “Em cảm thấy lúc chúng ta chụp ảnh thể hiện rất tốt, chúng ta đã hết sức rồi, giờ chỉ xem người của công ty DX nghĩ thế nào thôi.”

Đàm Tâm ngồi trên ghế mây liên tục hít thở sâu mấy cái liền lắm bả nói, “Làm thế nào bây giờ? Hiện chị thấy rất căng thẳng.”

“Chị cứ bình tĩnh đi mà, chúng ta hãy chờ xem ý trời thôi!”

Đàm Tâm gật đầu.

Lúc này, dì Trần vội vàng đi từ trong nhà chạy ra vườn hoa, từ xa đã gọi, “Cô chủ, cô hai ơi. . . .”

“Từ nửa tiếng trước trong nhà có rất nhiều cuộc gọi đến. . . .Mấy cuộc này đều là muốn tìm cho cô chủ, bảo là mong muốn cô chủ và cậu chủ cung cấp cho họ một số thông tin.”

Di Trần trả lời, “Đúng vậy, bọn họ nói là có liên quan đến thông tin về cuộc sống vợ chồng, điện thoại nhà cũng bị những phóng viên ấy gọi đến không ngừng!”

Hạ Tử Du cũng gật đầu theo, “Đúng vậy đấy, tại sao tự nhiên lại muốn có thông tin về chúng tôi lại còn lại tin tức về cuộc sống vợ chồng nữa?” Ngày trước cho dù có người của bên truyền thông cả gan dám đến tìm bọn họ, đó cũng chỉ là muốn có tin về Dịch Khiêm, hình như tin về cuộc sống vợ chồng là đã không thể tưởng tượng được rồi.

Hạ Tử Du sững sốt, cuộc sống vợ chồng. . . . Đúng rồi, hình như mình cũng đã nói với tổng giám nghệ thuật chuyên sinh hoạt vợ chồng. . . .Nhưng mà việc đó thì có liên quan gì đến bên truyền thông nhỉ?

Hạ Tử Du khấn trương nói, “Chị Tâm, lúc nói chuyện với Nina, bọn em cũng có đề cập đến vấn đề về sinh hoạt vợ chồng.”

“Em không biết, nhưng thời gian lại rất ăn khớp, chúng ta vừa mới quay về từ DX thì đã có rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến từ phía truyền thông.”

“Những người đó gọi đến tìm em, có phải là bọn họ đã gọi đến cho Dịch Khiêm rồi hay không, bây giờ nên làm gì?” Ha Tử Du day day thái dương, trong lòng dấy lên một cảm giác buồn bực.

“Da.”

Nina là một kẻ khéo đưa đẩy trả lời, “Cô Đàm, chúng tôi không hề bán thông tin của hai người!”

“Cô Đàm, xin cô hãy bình tĩnh một chút, chắc lúc chúng ta trò chuyện vô tình bị một nhân viên nào đấy nghe lén sau đó truyền đến tai của bên truyền thông, mọi người yên tâm, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng cho mọi người.”

• • • • •

1236

Đàm Tâm để điện thoại di động xuống, áy náy nói, “Tử Du, chuyện này nếu như bị Dịch Khiêm biết, hai chúng ta khẳng định đều chịu không nổi, là tại chị làm liên lụy tới em, nếu không thì em cũng sẽ không gặp phải chuyện như thế này.”

Hạ Tử Du suy nghĩ một lúc, cố giữ tỉnh táo trả lời, “Tham gia vào buổi quay quảng cáo hôm nay, trong đó có không ít những người có tiếng tăm trong giới xã hội thượng lưu, em nghĩ Nina không có gan chỉ vì muốn quấy nhiễu chúng ta mà hỏi chúng ta những vấn đề đó, cho nên nếu như là nội bộ công ty DX tiết lộ, thông tin bị lộ ra ngoài tuyệt đối không chỉ có một tổ của chúng ta, nếu không bọn họ sẽ mắc phải tội cố ý xâm phạm đời tư của người khác!”

Trái tim đang lơ lửng lúc này của Đàm Tâm giờ mới có thể bỏ xuống được, “Xem ra không có chuyện gì lớn cả, chắc là tiếng tăm của Dịch Khiêm có hơi lớn, mấy cái hãng truyền thông kia mới quay sang tấn công em.”

Hạ Tử Du khẽ thở dài, “Bây giờ em chỉ mong nếu lỡ như Đàm Dịch Khiêm có nhận được điện thoại của bọn họ thì chỉ cho rằng bọn họ ăn no rửng mỡ hết chuyện để làm thôi, chứ đừng có nghĩ đến chuyện chúng ta đến tham gia và buổi quay thử quảng cáo này.”

Có lẽ là vì chợt dạ, buổi chiều lúc Đàm Dịch Khiêm tan làm Hạ Tử Du đã sớm đứng chờ trước cửa.

Đàm Dịch Khiêm vẫn bình thường như mọi ngày ôm hôn cô một lúc, thần sắc xem ra không có gì khác lạ.

Hạ Tử Du tưởng Đàm Dịch Khiêm cho dù có nhận được điện thoại của đám phóng viên kia cũng đều cho là không quan trọng, tâm trạng cũng có chút kiên định lại.

Đến tối lúc ngủ, Đàm Dịch Khiêm vẫn chưa hỏi bất kỳ chuyện gì, trong lòng Hạ Tử Du lại càng khẳng định anh coi mấy cái đó không quan trọng gì, vừa thở phào nhẹ nhõm cô vừa buồn bực vì không biết nên giải thích với anh kiểu gì.

Ngộ nhờ ngày mai mấy tên phóng viên kia sự quấy nhiễu của bọn họ lại tăng lên thêm một cấp, tất nhiên sẽ lôi kéo được sự chú ý của anh, cho nên cô phải giải thích trước với anh, như vậy ít nhất sẽ không chọc cho anh quá tức giận, nhưng mà nếu bây giờ giải thích với anh, anh tùy tiện điều tra cũng biết chuyện cô và chị Tâm đi quay quảng cáo cho DX, hậu quả sau này chắc chắn sẽ nặng nề hơn.

Thôi, người của công ty DX nói sẽ xử lý, có lẽ ngày mai cũng sẽ không xảy ra chuyện gì quá lớn, hay là thôi cô không nói trước cho anh nữa vậy, dù sao kết quả mà chị Tâm mong mỏi, cô không thể phá hủy trước sự chờ đợi của chị Tâm được.

Đêm hôm nay, Hạ Tử Du cho hai đứa bé bú xong, vừa mới nằm xuống, Đàm Dịch Khiêm liền nhanh chóng lật người đè lên cô, tiếp đó lưu loát liền mạch ở trong chăn cởi hết quần áo của cô.

Hạ Tử Du bị anh động tay động chân khiến cô cực kỳ ngỡ ngàng, không thể không bội phục anh thể mà lại biết ‘dì cả’ của cô đã hết rồi.

“Dịch Khiêm. . . .”

Đã nhiều ngày không tiếp xúc thân mật như thế rồi, Hạ Tử Du không nhận được mà mềm mại cất tiếng gọi, Đàm Dịch Khiêm lại dùng một nụ hôn cuồng nhiệt đáp lại cô.

Những cái vuốt ve quen thuộc, hơi thở thân mật, khiến Hạ Tử Du cảm thấy thật thỏa mãn, cái chăn đã sớm bị tuột xuống dưới những cái vuốt ve dây dưa của anh, Hạ Tử Du cong chân kẹp lấy vòng eo khỏe mạnh của anh, những cái vuốt ve nhẹ nhàng trên da thịt cả hai, khơi dậy sự vui vẻ của cả hai người.

Đàm Dịch Khiêm cúi người nhìn dáng vẻ quyến rũ của vợ yêu, không nhận nổi, âm thanh trầm khàn rên rỉ, “Em yêu, em luôn khiến anh không bao giờ có thể kiềm chế được. . . .”

Hạ Tử Du mỉm cười đáp lại, đưa tay ôm siết lấy tấm lưng rắn chắc của Đàm Dịch Khiêm, khi bờ ngực mềm mại bị anh găm cắn, cô không kìm được mà nghênh đón anh, gấp gáp mong anh chiếm lấy mình.

Đàm Dịch Khiêm dùng những thủ đoạn cao siêu đưa cô vào thế giới xinh đẹp muôn màu.

Anh chuyển động từ chậm thành nhanh, từng bước một dần dắt cô đi đến cao trào, theo sự càng lúc càng mất khống chế của cơ thể, cô càng lúc càng nóng vội đáp lại sự chuyển động của anh, nào đâu đoán trước được, lúc cô gần đến cao trào, thế nhưng anh lại đột ngột dừng lại.

Hạ Tử Du khó chịu bật lên tiếng rên nhỏ, mở đôi mắt đang mơ màng mông lung ngượng ngùng thúc giục, “Ông xã. Đừng dừng lại.”

Đàm Dịch Khiêm chống tay, khoe miệng cong thành một nụ cười tà, dịu dàng nói ở bên tai cô, “Bà xã, về chuyện hôm nay anh nhận được mấy cuộc điện thoại của các hãng truyền thông lấy tin tức về cuộc sống vợ chồng của chúng ta, em có gì muốn giải thích với anh không ?”

Hạ Tử Du ngây ngẩn cả người, hai mắt tròn to.

Trời ơi, thời khắc then chốt này thế mà anh lại lòi cái vấn đề này ra hỏi?

Rất rõ ràng, anh đang cố ý!

Mặc dù gặp phải Đàm Dịch Khiêm thắng xe đột ngột, cả người Hạ Tử Du vẫn cứ nóng ran lên, cô bĩu môi yếu ớt nhìn vào mắt anh nói, “Hôm nay em cũng nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, mấy cái hãng truyền thông này toàn mấy kẻ ăn no rồi việc, em nhớ lúc chúng ta kết hôn ấy bọn họ cũng gọi điện muốn chúng ta tiết lộ chi tiết hôn lễ, là chuyện rất bình thường mà!”

Nghe được cái giải thích chối bay chối biến của Hạ Tử Du, Đàm Dịch Khiêm nhú mày, hai tay giữ chặt lấy eo cô trầm giọng hỏi, “Thật sự là chuyện rất bình thường mà?”

“Thật. Thật mà!”

Đàm Dịch Khiêm khoe miệng hiện lên một nụ cười tà ác, “Bà xã, em thật là không hề thành thực chút nào cả!”

Hạ Tử Du bám lấy eo anh, cảm thấy có chút tỉnh tỉnh mê mê, “Dạ?”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên hạ thấp giọng, “Đi tham gia quay thử quảng cáo cùng với Đàm Tâm, quả thật anh nên phạt em!”

“Á?”

Thốt lên tiếng kinh hoảng, sau đó sắc mặt của Hạ Tử Du cũng dần trở nên trắng bệch, đôi chân đang kẹp chặt lấy thắt lưng của Đàm Dịch Khiêm cũng buông lỏng ra, cô lúng túng nói, “Hả, ông xã, anh biết rồi à?”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày, “Em cho rằng em có thể giấu được anh à?”

Hạ Tử Du đang định rút lui, Đàm Dịch Khiêm lại giam cả người của cô lại, không cho phép cô chạy trốn.

Cả người Hạ Tử Du run lên, cảm giác tê dại ủa đến, theo bản năng cô ôm chặt lấy anh.

Tự biết bây giờ đã khó chối tội được nữa, Hạ Tử Du nhỏ giọng cầu xin tha thứ, “Ông xã. Em biết em sai rồi. Nhưng mà anh phải nghe em giải thích đã.”

Giọng nói của Đàm Dịch Khiêm trầm thấp, “Đàm Tâm ấu tử em cũng làm ấu theo chị ấy à!”

Hạ Tử Du vội vàng giải thích, “Em đâu có làm ấu đâu mà, là chị Tâm mong muốn em giúp chị ấy. Chị Tâm đăng ký cho em xong rồi mới nói với em, em cần bản cũng chỉ là bị ép thôi mà.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn cứ hoài nghi, đôi mắt đen thẳm đang quan sát cô.

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm không tin, ngay lập tức liền cảm thấy uất ức mà cong môi, “Hừ. Người nhà họ Đàm các anh ai cũng ngang ngược, chỉ biết bắt nạt em mà thôi. Anh bảo em có thể đắc tội với ai được bây giờ? Một bên là chị Tâm cần em giúp đỡ, một bên lại là anh, em đồng ý với ai cũng sẽ khiến người còn lại phật lòng, biết chị Tâm hay để bụng cho nên em chỉ có thể đắc tội với anh thôi. Khổ em còn nghĩ anh là người hiểu em nhất nhưng bây giờ anh lại mắng em, huhu.” Chị Tâm à, đừng trách em bây giờ cũng kéo cả chị vào, em cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi.

Đàm Dịch Khiêm vừa nhìn thấy trong mắt Hạ Tử Du lấp lánh nước mắt thì lập tức mềm lòng, anh cúi người ôm chặt cô giọng nói cũng trở nên mềm mỏng, “Anh đâu có mắng em.”

Hạ Tử Du lại càng thương tâm lên án nói, “Anh vừa mới mắng em còn gì!”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên giọt nước mắt đọng trên mi mắt cô, trùu mền nói, “Được rồi mà, chuyện này anh đã giải quyết ổn rồi, nhưng sau này em muốn làm chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến của anh, phải thông báo với anh một tiếng. . . .Không phải là anh muốn hạn chế tự do của em, mà là em ở bên cạnh anh, khó tránh khỏi sẽ gặp phải rất nhiều kẻ không tốt đẹp gì và cả những cái bẫy nữa, anh không muốn để em gặp phải dù chỉ một chút nguy hiểm nào, em có hiểu không?”

Hạ Tử Du ngậy người gật đầu, “Ông xã, em biết rồi. . . .Vì thế mà chuyện mấy bên truyền thông anh đã giải quyết xong rồi?”

“Đương nhiên là sẽ không có phỏng vấn, nhưng tờ báo đăng tin tức về chúng ta ‘ân ái’ chắc bây giờ đang được in ấn rồi.”

Hạ Tử Du nhú mày, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Đàm Dịch Khiêm thông thả nói ra, “Vậy phải để xem vợ yêu của anh đã nói những gì với bên ngoài, nghe nói là tiêu chuẩn rất lớn đấy. . . .”

Hạ Tử Du sắc mặt đỏ bừng, “Cái vị tổng giám nghệ thuật kia hỏi những câu giống như của mọi người, em chỉ thành thật trả lời mà thôi.”

“Cô ta đã hỏi những gì?”

“Cô. . . .Cô ấy hỏi phản ứng của anh sau khi em dùng DX-1 thế nào? Thế nên em nói rõ ràng Em nói bình thường thì là 2,3 tiếng một lần, dĩ nhiên, số lần trong một ngày không giới hạn, sau khi em dùng nước hoa thì thời gian có thể tăng lên thành 4,5 giờ, có lúc còn có thể cả một đêm. . . .”

Hạ Tử Du trả lời thành thật, đồ bạn tổng giám đốc Đàm rất vui vẻ, cuối cùng, tổng giám đốc đại nhân báo đáp cho cô một phen ‘đi vào’ thật sâu. . . .

Hạ Tử Du không hiểu tại sao mình lại có thể dễ dàng dễ được bạn Đàm vui vẻ như vậy, nhưng nói thể nào đi nữa thì cuối cùng mình cũng được thoát nạn rồi, có thể thời phạm nhẹ nhõm một hơi.

Đến ngày thứ hai Hạ Tử Du mới biết tổng giám đốc Đàm vui là vì cái gì. . . .

Thì ra là, qua một bài báo, mặc dù đề cập đến cuộc sống vợ chồng rất mơ hồ, nhưng mà đó cũng vẫn là tin tức có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào tự hào. . . . Bởi vì cuối cùng bài báo đã tiết lộ một sự thật—— Bà tổng giám đốc Đàm chính miệng xác nhận rằng tổng giám đốc đàm tinh lực dồi dào, ‘tính phúc’ tràn trề, khiến cô nhiều khi không chịu nổi sức ép.

Hạ Tử Du xem xong cái tin tức này đang uống sữa tươi mà suýt chút nữa đã bị sặc. . . .

Khó trách Đàm Dịch Khiêm lại không hề tức giận, hóa ra đã đạt được thỏa mãn thể diện của cánh đàn ông. . . .Nhưng mà cô thề, cô không khoa trương một chút xúu nào đâu .

“Mẹ, mẹ mà cũng bị sặc sữa nữa ư?”

Liều Nhiên nhìn thấy mẹ để tờ báo xuống ho khan sắc sứa, rất ngoan ngoãn bước tới vỗ nhẹ lên sống lưng cho Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du đỏ mặt lắc lắc đầu nói, “Không sao. . . .Mẹ không sao đâu.”

Liều Nhiên vội vàng nói, “Ba, mẹ uống sữa tươi bị sặc kìa!”

Ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm đã sớm tập trung trên người Hạ Tử Du, giọng nói trách móc nhẹ nhàng mà lại mang theo nhiều đau lòng hơn của anh vang lên, “Lớn như thế rồi mà uống sữa cũng có thể bị sặc, còn không bằng trẻ con nữa!”

Hạ Tử Du khó chịu bĩu môi với Đàm Dịch Khiêm, “Hừ.”

Ngay vào lúc này, tiếng gào thét của Quý Kinh Phàm vang lên, “Đàm Tâm! !”

Đàm Tâm đang ngồi đối diện với Hạ Tử Du ung dung dùng bữa sáng, thì nghe thấy tiếng Quý Kinh Phàm gọi mình, cô bình tĩnh ngược mắt lên nhìn.

Quý Kinh Phàm cầm một tập báo bước thẳng đến như sấm rền gió cuốn.

Liều Nhiên có chút sợ giật giật áo Hạ Tử Du, “Mẹ, hình như dương đang rất giận dữ kìa.”

Hạ Tử Du đột nhiên phát hiện mới này xem báo hình như còn có cả những tin tức liên quan đến nhiều người khác nữa. . . . Dĩ nhiên, đều là những người phụ nữ đã kết hôn đến tham gia vào buổi quay thử quảng cáo nước hoa kia gặp phải cái tên bất lương trong nội bộ công ty DX bị tiết lộ những chuyện riêng tư, trong đó cũng có Đàm Tâm

Chỉ là, cái tin tức liên quan đến Quý Kinh Phàm kia hình như không thể lạc quan bằng Đàm Dịch Khiêm đâu!

Quý Kinh Phàm đem tất cả các tạp chí cùng báo sáng nay vung vẩy trước mặt Đàm Tâm, mặt mũi không vui nói, “Em tự mình đọc thử đi!”

Đàm Tâm cầm tờ báo lên cố ý đọc cái phần tin tức nói về Quý Kinh Phàm, thản nhiên nói, “Cũng chẳng có gì đặc biệt mà?”

Quý Kinh Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, ngay sau đó anh bế bổng Đàm Tâm đang ngồi trước bàn ăn lên.

Đàm Tâm bị động tác bộc phá bất ngờ này của Quý Kinh Phàm làm cho kinh hãi, “Ái, thả tôi xuống, thả tôi xuống mau. . . . Quý Kinh Phàm. . . .” Đàm Tâm là người sợ độ cao, vì thế vung nắm đấm liên tục đánh vào người Quý Kinh Phàm.

Khi lên tới tầng hai, Quý Kinh Phàm xoay người nói với hai ông bà Đàm đang bị kinh ngạc sững người đứng ở đó, “Ba mẹ vợ, hai người không cần lo lắng, con cũng chỉ muốn bồi dưỡng tình cảm vợ chồng với Đàm Tâm mà thôi.”

.

Đá một phát mở tung cánh cửa phòng, Quý Kinh Phàm đặt Đàm Tâm lên giường, không cho Đàm Tâm có cơ hội giãy dụa, cả cơ thể săn chắc của anh đã phủ lên người cô.

Đàm Tâm vung tay đánh thật mạnh, “Quý Kinh Phàm, mới sáng sớm anh phát điên phát rồ cái gì thế hả?”

Quý Kinh Phàm giữ hai tay cô lại, nheo mắt, hỏi, “Người khác cũng biết đường mà nói ông xã mình ‘uy mãnh’, thế mà em lại dám công khai với giới báo chí nói tôi một tháng chỉ có một lần? ‘Bà xã thân ái’ của tôi à, em nói như thế chính là đang cố tình đánh giá thấp tôi đấy à?”

“Cái đó, tôi. . . . Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, huống chi chúng ta cũng chẳng có quan hệ thật sự, nói một lần đã là tốt với anh lắm rồi.”

“Chuyện như thế mà cũng có thể thuận miệng nói sao?”

“Ồ”

“Xem ra đây đúng là lúc để cho em hiểu về tôi rồi. . . .” Vừa dứt lời Quý Kinh Phàm liền vùi đầu vào cổ của Đàm Tâm.

268. Chương 267: Một Năm Bế Hai Đứa

“Quý Kinh Phàm anh mau rút đi cho tôi.”

Đàm Tâm dùng cả tay lẫn chân để phản kháng.

Quý Kinh Phàm đương nhiên là không phải thật sự muốn xâm phạm Đàm Tâm, cho nên khi anh nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Đàm Tâm đã chuyển thành trắng bệch, anh ngẩng đầu lên nhìn Đàm Dịch Khiêm,

trầm giọng nói, “Quý Kinh Phàm tôi trong giới xã hội coi như cũng có chút mặt mũi, bà xã, tại sao em lại có thể nói ra một cách vô trách nhiệm như thế chứ, em có còn để cho tôi chút mặt mũi nào đặt chân trong đám đàn ông không?”

Đàm Tâm nhân lúc Quý Kinh Phàm đang buông lỏng đẩy mạnh anh ra, đi như chạy ra khỏi phòng.

Không biết làm thế nào mà Quý Kinh Phàm đã nhanh hơn cô một bước đứng chặn trước cửa phòng, tóm lấy cánh tay cô.

Đàm Tâm bị dọa thái quá, đôi môi trắng bệch sợ hãi thốt lên, “Anh. . . Anh. . . Anh. . .”

Quý Kinh Phàm ôm Đàm Tâm vào lòng, hơi thở lạnh lạnh của anh phả lên chóp mũi cô, “Em nói xem, anh gặp phải sự nghi ngờ lớn như thế, em phải làm gì để bồi thường anh đây? Hử?”

Đàm Tâm cắn môi, “Ai biết được là anh sẽ để ý đến thế cơ chứ!”

Quý Kinh Phàm rít lên nói, “Bất kỳ một người đàn ông nào trên phương diện này đều không hề xem nhẹ, em xem cái tên tổng giám đốc Đàm đang đắc ý mặt vênh lên tận trời kia thì biết! !”

Đàm Tâm bị giọng nói cao vút của Quý Kinh Phàm làm cho chột dạ, cô ngáp ngừng nói, “Hiện tại cũng đã đăng báo rồi, cho dù tôi có muốn sửa lại lời của mình cũng đâu được đâu!”

Hai mắt Quý Kinh Phàm lóe sáng, “Không, em có thể bồi thường được cho anh. . . .”

Đàm Tâm yếu ớt ngược mắt nhìn lại vào đôi mắt đen kín kè của anh, dù hoảng sợ nhưng vẫn nói, “Thế nào. . . Bồi thường thế nào?”

“Em nói với người bên ngoài là từ khi chúng ta kết hôn đến bây giờ chỉ có một lần sinh hoạt vợ chồng, cái này vốn dĩ là giả, nhưng nếu như em đồng ý để giả biến thành thật, thì tôi sẽ rộng lượng mà bỏ qua, chuyện hôm nay cũng coi như xong!” Nếu như có bồi thường thật sự, cái lần tổn thất danh dự này cũng đáng giá.

Đàm Tâm nghe xong sắc mặt đỏ bừng, giãy dụa hai tay đang bị anh giam giữ, khó chịu mà nói, “Anh đừng có mà mơ, anh đúng là cái đồ lưu manh, cuồng hao sắc! !”

Để tránh làm tổn thương đến Đàm Tâm đang giãy dụa, Quý Kinh Phàm buông cô ra, đổi lại dùng tay ôm cả người của cô vào trong ngực mình, để cho hơi thở mình phả lên bờ môi cô, nói giọng rất nhỏ, “Hóa ra em tình nguyện cho cả thiên hạ này biết tôi lưu manh với em! !” Ít nhất cái này đối với sự kiêu ngạo của đàn ông thì không có chút tổn thất về danh dự nào.

Bàn tay của Quý Kinh Phàm dán lên sống lưng của Đàm Tâm, nhiệt độ nóng ấm truyền đến từ lòng bàn tay của anh lại khiến cho cả người Đàm Tâm cũng nóng bừng lên, cô muốn đẩy anh ra mà không hiểu tại sao anh lại ôm siết cô thật chặt trong lòng, dường như khi nào có được đáp án vừa lòng anh ta mới buông tha cho mình thì phải.

Đàm Tâm giãy dụa trong ngực anh, “Anh buông tôi ra trước đi. . . .”

Giọng nói chắc nịch của Quý Kinh Phàm vang lên, “Nếu em không cho tôi một sự bồi thường hợp lý trước, thì đừng hòng!”

Sau một hồi giãy giụa vô tác dụng, Đàm Tâm cuối cùng cũng thôi không giãy nữa, cô tức giận trợn mắt nhìn Quý Kinh Phàm, gằn giọng nói, “Quý Kinh Phàm, anh đừng có quên tôi và anh kết hôn hợp đồng chỉ có một năm mà thôi, anh không cần phải thực sự thân mật đến thế đâu!”

Quý Kinh Phàm gật đầu, “Đúng vậy, cuối cùng thì em cũng nói đến điểm quan trọng nhất rồi, nếu như giữa chúng ta là hợp đồng hôn nhân, sao em lại có thể nói tôi như thế trong tình cảnh đó hả? Ngộ nhỡ tương lai chúng ta ly hôn, nếu có phụ nữ khác nhìn trúng tôi nhưng lại nghe được tin về năng lực đó tôi không được, cuối cùng hại tôi độc thân cả đời thì sao. . . ‘Bà xã, em không cảm thấy hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng hay sao?’”

Đàm Tâm nghe được Quý Kinh Phàm phân tích như thế, cũng cảm thấy mình nói chuyện xác đúng là có hơi ấu tã.

Sau khi im lặng mất mấy giây, Đàm Tâm dùng giọng hối cải nói, “Cùng lắm là tôi nhận lỗi với anh là được rồi chứ gì.”

“Xin lỗi thì có ích lợi gì chứ? Em có thể khiến tất cả những tòa soạn trên thế giới đã đăng bài này thu hồi lại báo đã phát hành được à?”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Anh đã nói rồi. . . .”

Đàm Tâm giận, “Quý Kinh Phàm, anh đừng có quá đáng!”

Quý Kinh Phàm ung dung nói, “Vậy được, chúng ta cứ ở đây mà dây dưa. . . . Dù sao giờ anh cũng đã mất hết mặt mũi rồi nên cũng không còn tâm trạng nào mà quay lại London nữa, dứt khoát anh sẽ ở lại Los Angeles luôn, sẽ tiếp tục thỏa thuận với em phương án giải quyết tốt nhất.”

“Anh. . . .”

Đàm Tâm lại một lần nữa bị sự vô lại của Quý Kinh Phàm làm cho tức đến nổ đom đóm mắt.

Trong lúc Quý Kinh Phàm còn đang thưởng thức dáng vẻ tức giận của người phụ nữ anh yêu thì ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

“Quý Kinh Phàm, Tâm à.”

Người đang ở ngoài cửa gọi bọn họ chính là bà Đàm.

-

Đàm Tâm vừa nghe thấy giọng của bà Đàm cô lập tức hết giận, vội vàng nói, “Là mẹ, mở cửa nhanh!”

Đương nhiên Quý Kinh Phàm cũng không dám vô lễ với mẹ vợ, cuối cùng anh cũng thả Đàm Tâm ra, đi mở cửa phòng.

Nhìn thấy bà Đàm, Quý Kinh Phàm vẫn bày ra cái dáng vẻ khiêm nhường của mọi ngày, ôn hòa nói, “Mẹ vợ!”

Bà Đàm mỉm cười nói, “Hai đứa không sao chứ?”

Đàm Tâm đã sớm sửa sang lại quần áo xốc xếch ổn thỏa đi đến trước mặt bà Đàm, làm ra vẻ kinh ngạc nói, “Bọn con đâu có chuyện gì đâu ạ!”

“Nhưng là mới này.”

Đàm Tâm kéo tay mẹ đi vào phòng, cười nói, “Không phải là Quý Kinh Phàm tức giận đâu ạ, chỉ là anh ấy tìm con nói chuyện thôi. . . .” Vừa nói Đàm Tâm vừa liếc mắt về phía Quý Kinh Phàm, ý bảo Quý Kinh Phàm phối hợp với mình.

Ai ngờ, giờ phút này Quý Kinh Phàm không thèm phối hợp, khoanh hai tay ôm ngực đứng một chỗ.

Bà Đàm nhìn Quý Kinh Phàm, mỉm cười nói, “Quý Kinh Phàm, con bé Tâm này bị người trong nhà chiều riết thành hư rồi, nếu như nó có chỗ nào không tốt thì con cũng rộng lượng mà tha thứ cho nó nhiều một chút.”

Quý Kinh Phàm mỉm cười gật đầu.

Thấy Quý Kinh Phàm bày ra cái vẻ như phải chịu đựng sự kiêu ngạo của mình, Đàm Tâm lập tức dùng ánh mắt sắc như dao găm lườm anh.

Bà Đàm lại nói, “Hai đứa mới quen không bao lâu thì đã kết hôn, dĩ nhiên là sẽ có rất nhiều vấn đề chưa hiểu hết lẫn nhau, nhưng hai đứa đã sống cùng nhau rồi thì phải từ từ mài giũa cho hợp, cho dù giữa đôi bên có chuyện gì không vui thì cũng phải cùng nhau nghĩ ra biện pháp để giải quyết vấn đề.”

Đàm Tâm sững sốt, sợ rằng bà Đàm sẽ lo lắng cô vội vàng giải thích, “Mẹ, con và Quý Kinh Phàm cũng đâu có chuyện gì không vui đâu!”

Bà Đàm liếc nhìn Đàm Tâm nhỏ nhẹ nói, “Còn còn nói thế à, giờ vẫn đang trong thời gian tân hôn, con và Quý Kinh Phàm cũng mới chỉ có sinh hoạt vợ chồng có một lần, cái này chẳng lẽ không phải là vấn đề?”

Đàm Tâm lập tức cứng họng. Thì ra là mẹ đã đọc được tin tức trên báo nên giờ mới chạy đến hỏi mình đây.
.....

Lời của bà Đàm loáng thoáng rơi vào tai của Quý Kinh Phàm, Quý Kinh Phàm định giả vờ ra vẻ không biết, chờ xem Đàm Tâm trả lời bà Đàm thế nào.

Đàm Tâm không lên tiếng, bà Đàm lại nói lần nữa, lần này là nói với Quý Kinh Phàm, “Kinh Phàm à, thanh niên trai tráng thì tốt nhất vẫn nên là tinh lực dồi dào sẽ tốt hơn. . . . Như vậy đi, để lúc nào đó mẹ gọi bác sĩ ngoại khoa trong nhà đến xem cho con nhé.”

Gặp bác sĩ?

Đàm Tâm vẫn không hiểu.

Gương mặt điển trai của Quý Kinh Phàm lập tức xanh mét, anh khó khăn nói, “Mẹ à, lo lắng của mẹ con khẳng định là tuyệt đối dư thừa, sức khỏe của con tuyệt đối không có vấn đề gì cả.”

Đàm Tâm rốt cuộc cũng hiểu ra, vừa đỏ mặt cũng đồng thời cô kéo nhẹ tay mẹ, “Mẹ, mẹ đừng có bao đồng thế mà.”

Bà Đàm nghiêm túc nói, “Nhưng cái này liên quan đến hạnh phúc cả đời của con đấy, con và Quý Kinh Phàm không thể coi thường chuyện này được.”

“Ồ. . . .” Đàm Tâm lại ngậm miệng một lần nữa.

Quý Kinh Phàm tiếp lời, “Mẹ à, thật ra thì mấy cái chuyện trên báo kia hoàn toàn là do Đàm Tâm giận dữ con nói lung tung mà thôi, con và cô ấy không có như thế được đâu.”

Bà Đàm nhìn về phía Đàm Tâm, hỏi, “Là giận dữ mà nói lung tung thật à?”

Đàm Tâm vội vàng gật đầu phụ họa, “Đúng, đúng đấy ạ, sự thật không phải như trên báo chí nói đâu.”

Bà Đàm là một người khôn khéo, đã nhìn ra trong mắt của Đàm Tâm có mấy phần bối rối, bà nhìn về phía con rể, “Kinh Phàm, Tâm nó nói mẹ không tin đâu, con nói thật mẹ nghe thử xem.”

Quý Kinh Phàm bình tĩnh tự nhiên nói ra, “Mấy hôm trước con nói chuyện muốn có con với cô ấy, cô ấy nói bây giờ vẫn chưa muốn, mà con lại cảm thấy con và cô ấy cũng không còn trẻ nữa nên cần phải có con rồi, cô ấy nghe thế thì không vui, thế nên giận dữ với con.”

Nghe Quý Kinh Phàm giải thích xong, bà Đàm liền cười cười nói, “Nếu như là vậy, vậy thì mẹ yên tâm rồi. . . .Nhưng mà Tâm này, đúng là tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa đâu, chuyện sinh con nên sớm nghĩ đến đi, đừng có nông nổi nữa!”

Khó có thể tin Quý Kinh Phàm lại có thể nói dối mà mặt không đỏ tim không đập như thế, hơn nữa còn khiến cho cô bị mẹ mắng cho một trận, Đàm Tâm lập tức dùng ánh mắt có thể giết người để lườm Quý Kinh Phàm.

Dáng vẻ của Quý Kinh Phàm làm như không có chuyện gì xảy ra, lại còn vô lại bổ sung vào một câu, “Mẹ vợ à, mẹ cứ yên tâm, con và Đàm Tâm vừa mới bàn bạc xong rồi ạ, chuyện sinh con sẽ sớm thôi mà.”

Đàm Tâm nghe xong sắc mặt trắng xanh.

Còn bà Đàm thì vui mừng, “Bàn bạc xong thì tốt rồi, vậy mẹ cũng có thể sớm được trông thấy cháu ngoại rồi. . . .”

Quý Kinh Phàm đưa bà Đàm ra cửa, “Mẹ cứ yên tâm ạ.”

Sau khi bà Đàm đi khỏi, Quý Kinh Phàm vừa mới xoay người liền thấy Đàm Tâm đứng đằng sau lưng đang chống nạnh hung hăng lườm mình.

Quý Kinh Phàm nghiêng đầu nheo mắt, “Sao rồi, chắc đang có tâm trạng muốn giết anh chứ gì?”

Đàm Tâm nhú mày, “Anh nói vợ vẫn gì với mẹ tôi thế?”

Quý Kinh Phàm bĩu môi, “Chẳng lẽ muốn tôi nói với mẹ em là vấn đề về sức khỏe của tôi à?”

Đàm Tâm cao giọng, “Anh đừng có giả vờ giả vịt với tôi, anh thừa biết tôi đang nói về chuyện sinh con cơ mà! !”

Quý Kinh Phàm ngả người vào thành ghế sofa, nhếch môi cười nói, “Chỉ cần em đồng ý thôi, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể hoàn thành chuyện này.”

“Đồng ý cái đầu anh đó! Quý Kinh Phàm, tôi cảnh cáo anh, anh đừng có đem cái thân phận ‘chồng’ ra mà nói lung tung trước mặt ba mẹ tôi, nếu không anh không yên với tôi đâu!”

Quý Kinh Phàm xem thường nói, “Thật ra thì dễ công bằng, sau này em cũng có thể dùng thân phận ‘vợ’ tôi nói như thế trước mặt anh mà, tôi không ngại đâu!”

Đàm Tâm phát hiện chẳng bao giờ mình nói lại Quý Kinh Phàm, bởi vì anh ta luôn có một cái vẻ vô lại, nhìn thì như rất dễ nói chuyện, thực tế mỗi một câu nói ra đều không thể làm người ta phản bác lại được câu nào.

Đàm Tâm bị tức đến mặt mũi đỏ bừng, “Quý Kinh Phàm! !”

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên.

Quý Kinh Phàm lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn màn hình điện thoại một cái, anh làm một tư thế ‘suyt’ với Đàm Tâm, nhỏ giọng nói, “Bà xã, là mẹ chồng em gọi đến, bây giờ tốt nhất em đừng nói gì cả.”

Thấy Quý Kinh Phàm ần nút trả lời, Đàm Tâm bất đắc dĩ phải nhịn xuống cơn tức.

Chỉ thấy Quý Kinh Phàm đứng dậy đi đứng cạnh cửa sổ, một tay đút túi quần trò chuyện với mẹ mình, “Mẹ. . . .Dạ, con cũng biết tin trên báo rồi. . . .Con thể với mẹ, tình cảm của con trai và con dâu mẹ tuyệt đối không có vấn đề gì cả. . . . Đúng vậy, là con dâu mẹ giận đối với con nên nói lung tung thôi. . . .Được, hai ngày nữa con sẽ đưa cô ấy đến Anh để gặp mặt mọi người. . . . Mẹ yên tâm, đừng nói là sẽ sớm sinh cháu trai cho ông bà bé, mà còn là ba năm bé hai đứa nữa. . . .”

Đàm Tâm có thể nghe thấy rõ ràng những gì mà Quý Kinh Phàm nói, sắc mặt của cô từ màu đỏ của sự giận dữ chuyển thành màu đỏ của xấu hổ, lúc này màu đỏ trên gương mặt cô càng khó có thể biến mất rồi.

Kết thúc trò chuyện, Quý Kinh Phàm thở phào nhẹ nhõm.

“Quý Kinh Phàm! !”

Đàm Tâm nắm chặt hai quả đấm, hận không thể vung tay đấm cho anh hai quả vào mặt luôn ngay lúc này. Ba năm bé hai đứa? Chuyện như thế mà anh ta cũng dám nói!

Quý Kinh Phàm xoay người lại nhú mày nói, “Không phải đã nói với em là đừng có gọi cả tên lẫn họ của anh ra rồi hay sao? Thử gọi một câu ‘ông xã’ anh nghe xem nào, dù sao hai ngày nữa em cũng phải đến London với anh rồi, bây giờ gọi trước cho quen đi.”

“Tôi nói với anh tôi sẽ đi London à?”

Quý Kinh Phàm đi về phía Đàm Tâm, nhìn một lọn tóc buông lơ sau vành tai cô, anh khẽ cười nói, “Đến London với anh rồi em sẽ biết, mẹ anh là người rất dễ gần, bà là người duy nhất trong gia tộc không ép tôi lấy người mà tôi không yêu. . . . Bà vẫn luôn nói rất muốn gặp em, anh tin chắc hai người gặp nhau chắc chắn sẽ sống với nhau rất hòa hợp.” Quý Kinh Phàm vừa nói, vừa giúp Đàm Tâm gạt lọn tóc rơi ra đằng sau gáy, cử chỉ vừa dịu dàng vừa thân mật.

Dường như vì không quen với sự đụng chạm đó của anh, Đàm Tâm lui về phía sau một bước hỏi, “Cho dù cứ coi như tôi đến London cùng với anh, thế nhưng cũng là vì hợp đồng hôn nhân mà thôi, nhưng cái này cũng không có nghĩa cả một năm tới tôi sẽ sống ở London cùng với anh.”

Quý Kinh Phàm cười nhạt, “Anh thừa biết em không có ý định sống ở London với anh. . .”

Đàm Tâm nghi ngờ.

Quý Kinh Phàm bình tĩnh nói, “Nếu như em muốn, em đã không đi tham gia cái quảng cáo nước hoa đó.”

Đàm Tâm kinh ngạc, “Anh biết?”

Quý Kinh Phàm liếc nhìn Đàm Tâm, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ, “Có thể là em không biết, mấy ngày trước công ty DX gửi mail cho em thông báo tham gia buổi quay thử, tôi đang dùng máy tính của em để xử lý công việc thì vô tình nhìn thấy.”

Lúc này Đàm Tâm mới nhớ ra, cô thật đã đưa máy tính của mình cho anh ta mượn, nhưng đã quên xóa cái mail kia đi. . . . Minh thật là sơ ý!

Không biết vì sao, lúc này khi đối mặt với anh cô lại lắp bắp, “Vây. . . . Vây chắc anh đã biết suy nghĩ của tôi rồi.”

Quý Kinh Phàm đi tới trước mặt Đàm Tâm, nhẹ nhàng nói, “Anh muốn nói với em là, anh không bao giờ ép buộc em điều gì cả. . . . Nếu như lần này em đồng ý đến London với anh, sau khi ra mắt ba mẹ anh rồi thì anh sẽ ở lại London làm việc, còn em có thể tự do lựa chọn đi hay ở lại thì tùy em.”

Sau khi Đàm Tâm nghe xong trong lòng bây giờ lại bất chợt trào lên một loại tình cảm không rõ.

Cô không hiểu bây giờ cảm xúc của mình như thế nào, nhưng cô có thể cảm thấy một cách rất rõ ràng sự chân thành cùng sự dịu dàng của anh.

“Được rồi, xuống ăn sáng đi nào, để ba mẹ vợ khỏi phải nghi ngờ. . . .”

Đàm Tâm ngây người đứng sững tại chỗ.

Quý Kinh Phàm nắm lấy bàn tay Đàm Tâm dẫn cô bước đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

-

Hai ngày sau.

Sáng sớm Hạ Tử Du tỉnh lại thì nhận được một tin nhắn, nội dung của tin nhắn là thông báo việc cô và Đàm Tâm đã đứng thứ nhất trong buổi quay thử quảng cáo, ba ngày sau bọn họ có thể trực tiếp quay quảng cáo chính thức trong vòng một tuần.

Hạ Tử Du nhận được tin nhắn này từ công ty DX thì rất vui vẻ, đợi bạn tổng giám đốc đi làm rồi vui vẻ đi tìm Đàm Tâm.

Hạ Tử Du cứ tưởng là sẽ nhìn thấy một Đàm Tâm rạng rỡ cực kỳ có tinh thần, nhưng không nghĩ đến lại nhìn thấy một Đàm Tâm đang chán nản buồn bực. Hạ Tử Du kéo Đàm Tâm ngồi xuống sofa, hỏi, “Chị Tâm, chị làm sao thế?”

Đàm Tâm ngồi trên ghế, chậm rãi nói, “Chị nhận được tin nhắn rồi, nói là chúng ta đã thắng.”

Hạ Tử Du vui sướng gật đầu, “Đúng rồi! !” Thật không ngờ rằng họ lại có thể thắng, cô thật quá kích động!

Đàm Tâm ngây người nhìn phản ứng vui vẻ của Hạ Tử Du, không còn hơi sức mà nói, “Tử Du, Dịch Khiêm đồng ý cho em tham gia quay quảng cáo à?”

Hạ Tử Du cười nói, “Em cũng không biết tại sao dạo này tổng giám đốc Đàm kia lại dễ nói chuyện thế, em nói với anh ấy là em đã thắng có cơ hội tham gia vào quay quảng, không ngờ thế mà anh ấy lại khen em ‘bà xã thật là giỏi’, em thật sự cảm thấy ‘được yêu chiều quá mà kinh hoàng’ đấy. . . . Vốn là sợ anh ấy không đồng ý, không ngờ bây giờ anh ấy còn khuyến khích em đi, còn nói em ở nhà suốt cũng rất buồn, tìm vài việc coi như là để chơi cho vui!”

“Ồhhhhh.” Đàm Tâm trả lời lại Hạ Tử Du chỉ có đúng một chữ thật dài này.

Hạ Tử Du rút cuộc nhìn thấu vẻ mặt không hề vui sướng của Đàm Tâm, cô kiềm chế lại tâm trạng kích động bình tĩnh hỏi, “Chị Tâm, chị sao vậy? Có được kết quả này chị không thấy vui à?”

Đàm Tâm khẽ thở dài, “Lẽ ra đúng là chị nên vui nhưng Quý Kinh Phàm nói ngày mai anh ta sẽ về London, bốn phận làm ‘vợ’ anh ta, anh ta mong chị sẽ cùng quay về với anh ta.”

“Công ty DX báo chúng ta sẽ quay quảng cáo vào ngày hôm kia, nếu như chị đi London với Quý Kinh Phàm vào ngày mai, nhất định phải ở lại London mười ngày nửa tháng, như vậy, chị sẽ không về kịp để quay quảng cáo rồi. . . . Có phải là chị đang băn khoăn cái này hay không?”

Đàm Tâm nhẹ nhàng gạt đầu.

Hạ Tử Du nói ra đề nghị của mình, “Em thấy cái này rất dễ giải quyết mà, mặc dù chị và Quý Kinh Phàm có hợp đồng hôn nhân, nhưng không có nghĩa là bây giờ chị phải bắt buộc phải về ngay lúc này, chị có thể hoãn lại để đến sau khi quay quảng cáo xong thì đến Anh. . . .”

“Không, ngày mai anh ta nhất định phải quay về London, anh ta có rất nhiều chuyện cần xử lý, lần này có thời gian là vì anh ta đang xin phép nghỉ tuần trăng mật, mà nếu như anh ta quay về mà không có chị thì không có cách nào để ăn nói với ba mẹ mình cả.”

“Cho nên, chị vừa muốn cùng anh ấy đến London vừa muốn tham gia quay quảng cáo?”

“Ừm!”

“OK, giờ thì mọi chuyện lại quay về điểm xuất phát ban đầu, chị Tâm, bây giờ là lúc để chị lựa chọn! Một là cơ hội để chị có việc làm trong tương lai, một là cơ hội đi cùng Quý Kinh Phàm, bây giờ chị đang rất bối rối.”

“Tử Du, em nói xem chị nên lựa chọn thế nào?”

Hạ Tử Du thành thật trả lời, “Lựa chọn thế nào là vấn đề người ngoài cuộc không bao giờ có thể giúp được, nhưng mà em có thể phân tích cho chị một chút, nếu như chị chọn ở lại Los Angeles tham gia vào quay quảng cáo, em nghĩ cho dù sau này chị có đến London gặp ba mẹ anh ấy thì Quý Kinh Phàm cũng sẽ cho rằng chị chỉ đang thực hiện bản hợp đồng hôn nhân mà thôi, cái này sẽ khiến anh ấy bị tổn thương.”

Đàm Tâm vò tóc, phiền não nói, “Tại sao lại để cho chị gặp phải cái chuyện nhứt đầu như thế cơ chứ?”

Hạ Tử Du cười nói, “Em nhớ chị có nói với em là, nếu chúng ta thắng, chị sẽ chọn ở lại Los Angeles quay quảng cáo. . . . Chị Tâm, bây giờ chị đang do dự điều đó đã nói rõ ràng chị đã không hay không biết để Quý Kinh Phàm chiếm một vị trí có sức nặng trong lòng chị rồi.”

Đàm Tâm lắc đầu thật mạnh, “Không. . . . Tử Du, chị đối với Quý Kinh Phàm không giống những gì em nghĩ đâu. . . . Trên thực tế ngay cả bản thân chị cũng không biết đó là cảm giác gì, nhưng chắc chắn đó không phải là thích, chị có thể chắc chắn rằng đến bây giờ chị vẫn chưa thể buông tay hoàn toàn với Robert. . . .”

“Nếu như Quý Kinh Phàm không ảnh hưởng đến chị, thì hiện tại lúc này chị vốn cũng sẽ không bối rối trước những sự lựa chọn, chị sẽ không chút do dự mà chọn ở lại Los Angeles tham gia vào quảng cáo!”

“Không, người chị thích chính là Robert, chị không thể nào thích người khác được, huống chi người đàn ông này quen biết với chị còn chưa được hai tháng. . . . Chị muốn đi London cùng với anh ta là bởi vì chị biết anh ta rất tốt với chị, chị không muốn để anh ta thất vọng. . . .”

Hạ Tử Du ôm lấy Đàm Tâm, an ủi nói, “Chị Tâm, có một số việc bây giờ em chưa thể nói với chị được, nhưng xin chị hãy tin em, giữa chị và Quý Kinh Phàm tuyệt đối không chỉ quan hệ quen biết đơn giản hai tháng như vậy đâu. . . . Thấy chị rối rắm như thế, không bằng để em cho chị một đề nghị như thế này. . . .”

Đàm Tâm ngẩng người ngược mắt, “Em nói đi.”

Hạ Tử Du trả lời, “Em sẽ nói với bên công ty DX để bọn họ lùi chuyện quay quảng cáo lại một tháng sau, có quan hệ của Dịch Khiêm em tin chắc bọn họ sẽ đồng ý. . . . Sau đó thì chị hãy đến London với Quý Kinh Phàm đi! Như thế cũng sẽ không mất đi cơ hội tham gia quay quảng cáo, cũng sẽ không để Quý Kinh Phàm phải thất vọng. Sau một tháng nếu như chị đối với Quý Kinh Phàm vẫn không có chút cảm giác nào, như thế chị có thể rút lui mà Quý Kinh Phàm cũng có thể cảm nhận được thái độ của chị với anh ấy, chắc chắn rằng anh ấy cũng có thể hiểu được, đương nhiên nếu như chị lựa chọn đến London thì đó chính là kết quả mà em muốn thấy nhất.”

269. Chương 268: Bà Xã, Chỉ Thích Lừa Em

Bà xã, bà xã.”

“Dạ, em đang ở trong phòng đây!”

Đàm Dịch Khiêm vừa về tới nhà liền theo thói quen kiểm tìm vợ yêu.

Hạ Tử Du hiện đang ngồi trên mép giường cầm đồ chơi đùa nghịch với hai đứa con đang bò qua bò lại.

Đàm Dịch Khiêm mở cửa ra, đặt cặp tài liệu và áo khoác sang một bên rồi đi thẳng đến chỗ Hạ Tử Du.

“KK, ViVi, ba đã về rồi này. . . .”

Về đến nhà Đàm Dịch Khiêm không còn lại chút dáng vẻ lạnh lùng nghiêm túc nào như khi ở công ty, anh bước đến sát người Hạ Tử Du kéo cô vào lòng hôn một cái.

Cả mặt đều Hạ Tử Du đỏ lên, “Đáng ghét, có con ở đây đó! Hừ”

Đàm Dịch Khiêm tùy ý nhìn lướt qua hai cậu nhóc đang mặc một bộ quần áo gấu Teddy đang nghịch ở trên giường thản nhiên nói, “Tụi nó còn nhỏ, có thể trực tiếp bỏ qua.”

Hạ Tử Du nghiêm túc nói, “Này, người ta thường nói cha mẹ là người thầy đầu tiên của con cái, cứ mưa dầm thấm đất như thế không dạy hư chúng nó mới lạ đấy. . .”

Đàm Dịch Khiêm nhàn nhã nói, “Thế thì rất tốt, mấy đứa nó ngủ trong phòng của chúng ta rất không tiện, hai ngày nữa anh sẽ đưa chúng sang phòng trẻ bên kia.”

Đúng vậy, ngay từ lúc trước khi mấy đứa bé ra đời, anh đã thay đổi bức tường thành vách thủy tinh, chỉ cần hai đứa bé vừa mới khóc, bọn họ có thể ngay lập tức biết được.

Hạ Tử Du cau mày, “Đàm Dịch Khiêm, tại sao anh lại ích kỷ thế chứ, hai con vẫn còn chưa dứt sữa mà, anh hẳn tâm giao mấy đứa cho người làm trông ư?”

Đàm Dịch Khiêm ôm lấy bờ vai Hạ Tử Du, nhếch môi nói, “Người giúp việc chăm chúng còn tốt hơn cả em!”

Hạ Tử Du lập tức cứng họng, “Ày, anh.”

Thật ra thì không phải là Đàm Dịch Khiêm nói sai đâu, bởi vì rõ ràng là trước khi cô sinh hai đứa thì cũng không có kinh nghiệm chăm trẻ con mấy, cho nên Đàm Dịch Khiêm phải mời ba ‘vú em’ từ dịch vụ quản lý gia đình đến, ba vú em đó đã được huấn luyện đặc biệt ở dịch vụ quản lý gia đình, cho nên việc chăm trẻ con đối với bọn họ thì tuyệt đối đứng đầu.

Hạ Tử Du lầu bầu, “Cho dù có người khác chăm sóc tốt hơn nhưng mà sao có thể bằng được mẹ ruột, hơn nữa mấy đứa nó rất đeo theo em, em nghĩ rằng em đã chăm mấy đứa nó rất tốt đấy chứ.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên gò má Hạ Tử Du rồi dịu dàng nói, “Bà xã, anh chỉ sợ là em mệt quá thôi. . . .” (ông này cứ hôn quài, 35 quá)

Mỗi đêm cô đều phải dậy đến mấy lần, mặc dù anh có thể giúp cô nhưng người mệt mỗi nhất vẫn là cô.

Hạ Tử Du ôm lấy KK sắp bò ra mép giường, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tình thương của người mẹ, “Em chẳng thấy mệt chút nào cả, chăm sóc con cái là việc em cảm thấy vui nhất, em thật hi vọng mấy đứa nó có thể lớn lên thật nhanh!”

Đàm Dịch Khiêm ôn hòa nói, “Được rồi, nếu em thấy vui thì cứ làm đi, tùy em.”

Hạ Tử Du đặt KK lên giường lần nữa, nhìn hình ảnh mấy đứa chảy nước dãi bò qua bò lại trên giường, Hạ Tử Du không nhịn được nói, “Ông xã, càng ngày em càng cảm thấy con của chúng ta thật đáng yêu.”

Dáng vẻ của Đàm Dịch Khiêm rất ư là đặc ý, “Đương nhiên rồi, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh chứ.”

Hạ Tử Du bĩu môi không đồng ý, “Này, Đàm đại nhân, đâu phải là công lao của một mình anh chứ, trên người bọn chúng cũng có gien của em đấy!”

Đàm Dịch Khiêm nhìn dáng vẻ tức giận của Hạ Tử Du hiện trên gò má trong lòng cảm thấy thật đáng yêu, trong lòng rung động giọng nói cũng trầm khàn đầy từ tính thốt lên, “Bà xã, lại đây nào, để anh ôm một cái!”

“Không được, em còn phải trông con nữa, nếu không bọn bò qua bò lại đụng vào thành giường đấy.”

Đàm Dịch Khiêm hơi không vui, hỏi, “Em vẫn chưa cho hai đứa bú à?” Dịch Khiêm hỏi như thế bởi vì là bình thường hai đứa bú xong thì sẽ lăn ra ngủ khò khò ngay.

Hạ Tử Du gật đầu, “Đã cho bú rồi, nhưng mà hai đứa vẫn chưa muốn ngủ, chắc phải đợi chơi thêm một lát nữa.”

Đàm Dịch Khiêm nhìn trên trán Hạ Tử Du rịn đầy mồ hôi bởi mệt mỏi vì chăm mấy đứa trẻ đau lòng nói, “Nếu như một mình em không trông nổi hai đứa, thì để anh nói mẹ anh và người làm phụ với em.”

Hạ Tử Du thành thật trả lời, “Em thấy mình cũng không phải là không trông nổi chúng, chỉ là lặn lội tới lui với bọn chúng một lúc cả người mới ra mồ hôi thế này, em rất muốn đi tắm một lát. . . .”

Đàm Dịch Khiêm yêu thương nói, “Vậy thì đi đi, bây giờ thì để anh trông mấy đứa cho.”

Ngay lập tức ánh mắt Hạ Tử Du sáng lên, “Thật ư, anh chăm hai đứa á?”

“Chỉ cần không để hai đứa bò ra khỏi giường và không bị ngã thôi mà, chút việc nhỏ thôi mà.” Đàm Dịch Khiêm tràn đầy tự tin.

Về mặt Hạ Tử Du hiện lên sự khó xử, “Nhưng mà hai đứa nhóc này không ngoan như anh tưởng tượng đâu!”

Đàm Dịch Khiêm thuận miệng nói, “Không sao, công ty bao nhiêu người như thế anh còn quản được, huống gì chỉ hai tên nhóc này?”

Hạ Tử Du cười gật đầu, “Vây. . . . Vây thôi được, ông xã, em đi tắm trước đây, anh giúp em trông con một lúc, em sẽ xong nhanh thôi!”

“Đi đi, bà xã.”

Hạ Tử Du đi tới lấy áo ngủ trong tủ ra, trước khi vào phòng tắm còn không quên hôn ông xã một cái, thuận tiện nói, “Ông xã, anh thật là tốt!”

.

Lại nói đến Đàm Dịch Khiêm khi nghe thấy những tiếng nước chảy tí tách trong phòng tắm, trong đầu bắt đầu nghĩ đến những thứ xấu xa.

Những đường cong xinh đẹp của Hạ Tử Du, bờ ngực nở nang, còn có cả làn da mịn màng không chút tì vết giờ phút này tràn ngập trong trí óc của anh. Thế nhưng, trong lúc anh còn đang mơ màng về vợ yêu thì con trai nhỏ KK đang bò bỗng mặt mũi méo xẹo, phát ra tiếng thút thút như sắp sửa muốn khóc.

Đàm Dịch Khiêm lập tức quay về thực tế, ôm lấy KK dỗ dành nói, “Con trai, sao nhìn có vẻ không vui thế này?” Thật ra thì trừ việc phần lớn thời gian đều chiếm lấy mẹ khiến cho anh không được thoải mái, những lúc khác anh đều rất thích hai đứa này.

Đôi mắt to đen nhánh của KK vẫn cứ dán chặt vào quả bóng ở dưới giường, dường như đang muốn nói với anh rằng nó muốn chơi bóng.

Đàm Dịch Khiêm nhìn theo ánh mắt của KK cười nói, “Hóa ra là con muốn chơi bóng à, được rồi ba giúp con nhặt nó lên nhé. . . .”

Đàm Dịch Khiêm cúi người nhặt quả bóng lên, quả nhiên bạn nhỏ KK đang méo miệng liền trở nên cực kỳ vui vẻ cười khanh khách.

Đàm Dịch Khiêm hôn đứa con trai ngây thơ đáng yêu của mình một cái, sau đó ngược nhìn sang đứa còn lại.

Cũng không vội khi ngược mắt nhìn lên nhưng lúc này lại khiến cho Đàm Dịch Khiêm sợ đến mức tí nữa thì hồn cũng bay mất. . . .

Lúc này ViVi đã bò ra tới tận mép giường, một chân đã giẫm hụt vào khoảng không.

Đàm Dịch Khiêm hoảng sợ không thôi, đặt KK lên giường, lập tức nhào tới ôm lấy ViVi.

Về mặt của ViVi đầy vô tội, cũng không biết ba mình đang vội cái gì, nhưng nhìn thấy tay KK đang ôm một quả bóng thì ánh mắt của ViVi lập tức bị thu hút.

Đàm Dịch Khiêm để ý thấy ViVi nhìn chăm chăm vào quả bóng trên tay KK, anh dùng giọng của trẻ con đầy ngây thơ hỏi, “Con trai có phải là thích quả bóng trong tay của em không, ba đi lấy cho con nhé, nhưng mà con phải ngoan ngoãn ở đây đây.” Đồ chơi trong nhà tất cả đều mua thành hai bộ, cho nên Dịch Khiêm biết vẫn còn một quả khác.

ViVi mở to đôi mắt đen láy ngây thơ nhìn ba mình, thật ra cũng không biết ba mình đang nói gì đâu.

Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức đặt cả hai đứa ở giữa giường, sau đó chạy sang phòng của trẻ con lấy quả bóng về cho ViVi.

Đàm Dịch Khiêm tìm một lúc, cuối cùng cũng tìm thấy quả bóng trong nôi của con, anh chuẩn bị đi lấy thì lúc này nghe thấy tiếng khóc âm ỉ của con vang lên.

Nghe được tiếng khóc, Đàm Dịch Khiêm cầm quả bóng nhanh chóng chạy sang. . . .Đứa khóc là ViVi, Đàm Dịch Khiêm nhét quả bóng cho nó nhẹ nhàng dỗ dành nói, “Con trai ngoan, có bóng đây rồi, đừng khóc nữa mà.”

Vậy mà, bây giờ hình như ViVi đã không còn hứng thú gì với quả bóng nữa, nó cũng không bò nữa mà lại ngồi trên giường gào khóc thật to.

Đàm Dịch Khiêm sao có thể để con trai khóc được, đương nhiên là bế để ViVi ngồi lên đùi mình định dỗ dành con trai rồi. Không ngờ đến, một mùi thối nồng nặc ngay lập tức bay thẳng vào mũi anh.

Ồi trời. . . .

Đàm Dịch Khiêm than phiền một câu rồi bắt đầu luống cuống tay chân thay tã cho ViVi.

Bên này Đàm Dịch Khiêm còn chưa thay tã tã cho ViVi xong, bên kia KK đã nhìn ba mình cầu cứu bởi vì quả bóng đã lăn xuống đất, Đàm Dịch Khiêm đành vừa thay tã cho ViVi vừa dụ dỗ dành KK, “Con trai à, đừng có lộn xộn, ba thay tã cho anh con xong rồi giúp con nhặt bóng nhé.”

KK vẫn còn nhỏ sao có thể hiểu được, thấy ba không làm gì, cái thân thể bé nhỏ của KK liền bò đến mép giường.

“Trời ơi, tổ tông của tôi, con đừng có bò nữa. Ây da.”

Đặt ViVi xuống nhanh chóng chạy qua bế KK lên Đàm Dịch Khiêm suýt nữa thì một thở không ra hơi. . . .

Cuối cùng, Đàm Dịch Khiêm đành phải một tay bế một đứa nhỏ, có vậy thì bọn chúng mới không bò loạn nữa.

Kết quả là, đến lúc Hạ Tử Du bước ra khỏi nhà tắm đập vào mắt cô là hình ảnh lộn xộn thế này:

Đàm Dịch Khiêm ôm hai đứa ngồi lên đùi anh, gương mặt điển trai nhăn nhó đến mức chẳng ra cái vẻ gì nữa.

KK và ViVi lại chẳng có chút nào khó chịu cực kỳ vui vẻ để ba ôm trên đùi, một đứa dùng bàn tay nhỏ bé mặt mạp kéo cà vạt của ba, một đứa nắm lấy tóc ba giật giật

Kết quả là chỉ trong hai mươi phút ngắn ngủi Đàm Dịch Khiêm đã bị chỉnh sửa đến mức vẻ mặt đầy thất bại.

Hạ Tử Du cẩn thận từng li từng tí đi tới hỏi, “Ông xã.”

Đôi mắt đen của Đàm Dịch Khiêm u ám lạnh lùng nói, “Mấy đứa nó thường xuyên nghịch ngợm như thế này à?”

Hạ Tử Du cười gượng nói, “Hả, mấy đứa nó không ngoan sao?”

Đàm Dịch Khiêm không vui nhíu mày, “Em mau dỗ chúng nó ngủ đi, anh không có kiên nhẫn đâu.”

Hạ Tử Du cười hì hì, gỡ bàn tay KK đang nắm chặt cà vạt của ba ra trước rồi gỡ tới cả bàn tay đang túm chặt tóc của ViVi ra, sau đó bế lần lượt từng đứa một ra khỏi lòng Dịch Khiêm, rồi đặt chúng lên giường lại.

Đàm Dịch Khiêm nhìn hai đứa bé vừa được đặt lên giường lại bắt đầu bò dậy cười khanh khách không ngừng, vẻ mặt không còn gì để nói.

Nhìn gương mặt đen sì nghiêm nghị của chồng, Hạ Tử Du nở nụ cười nói, “Ôi, ông xã, anh chăm hai con thật tốt nha, còn thay được cho ViVi một cái tã nữa.”

Đàm Dịch Khiêm nhíu mày hỏi, “Sao em biết?”

Hạ Tử Du quay mặt sang cười cười, “Anh. Tại vì trên người của anh còn bốc mùi thối đấy!” Khi bế lại hai đứa bé cô đã ngửi được mùi đó ở trên người anh.

“Chết tiệt! !”

Một tiếng chữ thê đầy phiền não vang lên, Đàm Dịch Khiêm vừa cởi cúc áo sơ mi vừa chạy vào phòng tắm.

Cho đến khi tiếng mắng mỏ của anh đã bị tiếng nước xả ào ào trong phòng tắm lấp mất, nhớ đến dáng vẻ tức giận của Đàm Dịch Khiêm, Hạ Tử Du không nhịn được mà cười thầm trong lòng, cô từ ái nói với hai đứa, “Hai đứa ngoan nào, mau ngủ đi, ba các con bị các con chọc đến mức tức điên rồi kìa.”

Khi tổng giám đốc Đàm đang cùng vợ chìm trong mênh mông tình triền quẩn quýt, thì mọi người ở dưới nhà đang bàn một chuyện rất quan trọng.

“Ba mẹ, sáng mai con dự định đến London với Quý Kinh Phàm.” Người mở miệng là Đàm Tâm.

Bà Đàm hỏi, “Kinh Phàm, sao không ở lại chơi thêm mấy ngày nữa con?”

Quý Kinh Phàm trả lời, “Dạ, con cũng muốn ở lại đây thêm một thời gian nữa, nhưng mà công việc quá nhiều con phải về để xử lý ạ.”

Ông Đàm gật đầu, “Phải đó, công việc quan trọng hơn. Khi nào có thời gian thì lại quay về.”

Đàm Tâm âm thầm thay mình để lại một đường lùi, “Dạ, nếu như ở London chơi không vui con sẽ quay về với mọi người sớm ạ.”

Quý Kinh Phàm ôm eo Đàm Tâm nói, “Không đâu, anh đảm bảo em sẽ thích hoàn cảnh khi ở bên cạnh anh.”

Đàm Tâm nguyệt Quý Kinh Phàm bằng nửa con mắt, cái tên đáng chết này, sao cứ phải phá đám mình như thế?

“Con gái lớn không giữ được, đúng là vẫn nên sống ở nhà chồng. Tâm à, đến London sống với ba mẹ chồng nhớ phải cư xử cho cẩn thận, đừng có tùy hứng như ở nhà.”

Đàm Tâm bĩu môi, “Mẹ à, câu này mẹ nói nhiều lắm rồi.”

Quý Kinh Phàm hôn một cái lên má Đàm Tâm, mỉm cười nói với ông bà Đàm, “Ba mẹ vợ, xin hai người hãy yên tâm, ba con không có ở Anh, nhà con ở London chỉ có mẹ con, bà là một người phụ nữ xinh đẹp và cởi mở, con tin chắc rằng tính tình của bà sẽ rất hợp với Đàm Tâm.”

Ông Đàm hòa ái mà cười nói, “Mặc dù ba không hiểu nhiều về bối cảnh gia đình nhà con, nhưng chúng ta nhìn con rể thì cái coi trọng chính là nhân phẩm cùng cách ăn nói, từ hai điểm này không khó để thấy con đương nhiên phải được nuôi dạy trong một gia đình đàng hoàng, cho nên mọi người rất có lòng tin ở con.” Đàm Tâm có phần không thể tin được, không nghĩ đến chỉ có hai mươi ngày ngắn ngủi, ba mẹ cô đã hài lòng với Quý Kinh Phàm như thế.

Quý Kinh Phàm bảo đảm với ông bà Đàm lần nữa, “Con nhất định sẽ chăm sóc Đàm Tâm thật tốt.”

Vợ chồng họ Đàm đều hài lòng nhìn Quý Kinh Phàm.

Lúc này, Liễu Nhiên ôm một con búp bê cẩn thận đi xuống cầu thang, sau đó đi đến trước mặt bà Đàm, ngậy thơ nói, “Bà nội, Ngôn Ngôn đói bụng rồi, bao giờ ăn cơm đây ạ?”

Bà Đàm yêu thương ôm lấy cháu gái, “Được, vậy thì đi ăn cơm nào. . . . Con đã gọi ba mẹ con chưa?”

Liễu Nhiên gật đầu, “Ngôn Ngôn đi gọi cửa rồi ạ, nhưng mà ba nói là đang ngủ, tối nay không ăn cơm.”

Đàm Tâm ngớ ra mắt một lát, “Lúc này mà đi ngủ, vẫn chưa ăn tối mà?”

Liễu Nhiên cũng nghi ngờ, “Đúng nha, giọng của ba cứ lạ thế nào ấy!”

Sau khi bà Đàm nghe xong thì rất vui vẻ, cùng liếc mắt nhìn nhau với ông Đàm cũng đang có tâm trạng vui vẻ giống hệt mình.

Về mặt Đàm Tâm ngu ngơ không hiểu mà nhìn sang Quý Kinh Phàm bên cạnh

Quý Kinh Phàm dán sát vào tai Đàm Tâm nói nhỏ, “Hay là chúng ta cũng không ăn tối, trở về phòng ‘ngủ’ một lát?”

Nhìn ánh mắt đang lóe sáng dục vọng của Quý Kinh Phàm, rốt cuộc Đàm Tâm cũng hiểu ra, cô vung tay đánh lên ngực Quý Kinh Phàm đỏ mặt nói, “Ai rảnh đùa với anh, đồ lưu manh!”

.

Nửa đêm, Hạ Tử Du đang ngủ mơ màng tỉnh lại.

Cô dụi dụi mắt nhìn đồng hồ treo tường, đột nhiên hét ầm ĩ lên, “Á! !”

Đàm Dịch Khiêm bị đánh thức vội vã ngồi bật dậy, “Bà xã, sao thế? Có phải là mấy đứa nó tỉnh rồi hay không?”

“Không phải là chuyện của mấy đứa!” Hạ Tử Du ảo não mà nói, “Đều do anh cả, bây giờ đã là 2 giờ rưỡi đêm mất rồi.”

Đàm Dịch Khiêm bật cười nhẹ ra tiếng, “Chưa ăn tối, đói bụng rồi sao?”

Hạ Tử Du lắc đầu, “Không phải là đói, tối nay em vốn có chuyện muốn nói với anh ấy nhưng bây giờ đã quá nửa đêm rồi.”

“Em muốn nói chuyện gì với anh ta chứ?”

“Chính là chuyện ngày mai anh ấy đưa chị Tâm đến London, em có chút chuyện cần dặn dò anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi cười, “Người hay kiểm lý rắc rối như em mà cũng biết dặn dò người khác?”

Hạ Tử Du có chút chột dạ cụp mắt xuống.

Đàm Dịch Khiêm hôn lên môi Hạ Tử Du rồi nhả nhận cười nói, “Nói cho chồng em nghe xem, em định dặn dò anh ta cái gì?”

Hạ Tử Du tựa vào đầu giường, chậm rãi nói ra, “Em sợ Quý Kinh Phàm nói với chị Tâm chuyện của chín năm trước. . . . Em vẫn mãi cảm thấy, nếu như chuyến đi tới London lần này Quý Kinh Phàm không thể

khiến chị Tâm thích anh ta, tốt nhất nên giấu luôn chuyện ấy vĩnh viễn, bởi vì em không muốn thấy chị Tâm với tâm trạng tồi tệ trở về Los Angeles.”

“Thì ra là vợ anh đang lo lắng cho chị anh à.”

Hạ Tử Du nghiêm mặt nói, “Em nghĩ bản chất sâu trong con người của chị Tâm rất truyền thống, nếu chị ấy không thích Quý Kinh Phàm, sau khi biết được chuyện như vậy nhất định chị ấy sẽ bị tổn thương rất nhiều.”

Khóe môi Đàm Dịch Khiêm lại càng cong lên, nói với cô vợ lương thiện của mình, “Bà xã, chuyện này hoàn toàn không cần em nghĩ nhiều.”

Hạ Tử Du hoài nghi, “Dạ?”

Đàm Dịch Khiêm cười nhạt nói, “Bởi vì —— Nếu như Quý Kinh Phàm không thể khiến Đàm Tâm yêu anh ta, theo tính cách của anh ta thì tuyệt đối sẽ không để Đàm Tâm trở về Los Angeles!”

Trong cái trình độ xấu xa nào đấy, tính tình của anh và Quý Kinh Phàm đều tương đương nhau.

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Thật không?”

.

Sáng sớm hôm sau, sau khi tạm biệt với người nhà họ Đàm, Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm liền kéo theo hành lý đi ra sân bay.

Trong phòng khách đợi lên máy bay, Đàm Tâm buồn bực nói, “Anh đừng có cứ dính dính lại gần tôi có được hay không?”

Nghe Đàm Tâm vừa nói như thế, Quý Kinh Phàm chẳng những không cách xa Đàm Tâm ra ngược lại còn vươn tay ra ôm lấy eo Đàm Tâm, nghiêm túc nói, “Không nói lừa em, chồng em anh đây mặc dù không phải là người nổi tiếng gì trên thế giới, nhưng ở London vẫn là người có mặt mũi. . . .Nếu như trên chuyến máy bay đi London này gặp phải bạn bè bị họ nhìn thấy tình cảm chúng ta xa cách nhạt nhẽo thế này, rồi truyền đến tai mẹ anh, vậy thì không hay đâu!”

“Hừ!”

Thôi đi, kệ đi, dù sao bị anh ta ôm mình cũng không mất miếng thịt nào, tay của anh ta dám làm loạn thì mình sẽ chặt đứt ngay.

Thấy Đàm Tâm chịu thỏa hiệp, khóe miệng của Quý Kinh Phàm âm thầm nhếch thành một đường cong hài lòng.

Không khí im lặng trong chốc lát, Đàm Tâm đột nhiên nhú mày, mở miệng, “Này, anh có để ý đến vừa nãy ngồi trước mặt anh là một cô gái rất xinh đẹp không?”

“Không để ý.”

Đàm Tâm lườm anh một cái, “Người ta mới nãy vẫn còn liếc trộm anh, trong lòng anh chắc vui lắm đúng không?”

“Không nhìn thấy.”

“Vậy lúc nãy cô ta đi đến nói gì với anh?”

“Nhà vệ sinh ở đâu!”

Đàm Tâm không còn gì để hỏi nữa.

270. Chương 269: Chỉ Biết Dùng Một Chiêu....‘ưm’

Đàm Tâm cảm thấy Quý Kinh Phàm nhất định là cố ý, nếu không tuyệt đối sẽ không lựa chọn vào hơn nửa đêm mà mò đến London.

London là một nơi quanh năm cả bốn mùa đa phần đều là mưa, hơn nữa thời tiết bây giờ đã bắt đầu vào Thu, bước xuống từ taxi Đàm Tâm lạnh đến mức đông cứng người run cầm cập.

Quý Kinh Phàm phụ trách xách hành lí, nhìn thấy Đàm Tâm đang co ro tự ôm lấy mình, Quý Kinh Phàm lập tức đem cái áo khoác đang mặc trên người choàng lên người Đàm Tâm.

Trong áo khoác vẫn còn cảm thấy hơi ấm của Quý Kinh Phàm, thật ấm áp. Đàm Tâm quay sang nhìn người đàn ông đang ở bên cạnh mình, “Anh đưa áo khoác cho tôi mặc, thế còn anh không thấy lạnh sao? ”

Quý Kinh Phàm thuận thế kéo ôm vai Đàm Tâm kéo về phía mình, khoe môi nhếch lên nói, “Em đang quan tâm anh ư? Ngạc nhiên thật.”

“Anh nghĩ nhiều rồi đấy.....” Đàm Tâm cầm bàn tay của Quý Kinh Phàm hất ra, kéo sát áo khoác tay trang vào người mình hơn rồi bình thản nói, “Anh có lạnh thì cũng là tự mình chuốc phiền thôi, ai bảo anh cố tình nửa đêm nửa hôm một hai đôi mò đến London.”

Quý Kinh Phàm cũng chỉ mỉm cười, đưa tay nắm lấy bàn tay đã lạnh cóng như băng của Đàm Tâm.

Nhiệt độ ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay của Quý Kinh Phàm khiến Đàm Tâm run lên bần bật, cô vội rút tay ra nói, “Này, đừng có mà động tay với động chân.”

Quý Kinh Phàm không quan tâm đến sự đồng ý của Đàm Tâm, một lần nữa nắm lấy tay Đàm Tâm, âm giọng nói, “Em không quen thuộc ở London, để anh dắt em thì sẽ không bị lạc đường. ”

Đàm Tâm trợn mắt lên nhìn anh, “Xin anh đấy, tôi đến London này đâu phải một hai lần, mà dù tôi có không quen ở đây đi chăng nữa cũng không đến nỗi bị lạc đường được.”

Quý Kinh Phàm vẫn nắm chặt lấy tay Đàm Tâm, thông thả ung dung nói, “Vậy thì thưa cô Đàm, xin hãy nói cho tôi biết, chúng ta làm thế nào mới đi đến được khách sạn gần nhất?”

Đàm Tâm giận dữ nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy con đường xa lạ trước mắt, cuối cùng cũng đành phải lựa chọn thỏa hiệp.

Quý Kinh Phàm ngay sau đó nắm lấy bàn tay Đàm Tâm đi thẳng tới chỗ khách sạn sớm đã chuẩn bị sẵn.

Đi ước chừng cũng khoảng 7,8 phút thì hai người đã đến được khách sạn.

Khách sạn này là khách sạn 5 sao, nhìn từ bên ngoài trông rất xa xỉ.

Đàm Tâm cùng Quý Kinh Phàm đi vào trong đại sảnh của khách sạn, bỗng dưng Đàm Tâm dừng chân lại, nhìn tới người đàn ông cực kì đẹp trai phong độ y hệt như một người mẫu đang kéo theo hành lí ở phía trước hỏi, “Quý Kinh Phàm, anh có chắc là tối nay chúng ta sẽ ở chỗ này không đấy? ”

“Đương nhiên.....”

Đàm Tâm đứng tại chỗ ôm lấy ngực, nghiêng người qua nheo mắt lại hỏi, “Làm ở bộ ngoại giao tiền lương một năm cao như vậy sao, có khả năng ở tại một khách sạn cao cấp như thế này?”

Quý Kinh Phàm chỉ cười không nói năng gì.

Thế là hai người bọn họ đi đến trước chỗ quầy lễ tân của khách sạn.

Cô nhân viên hình như đã nhận ra Quý Kinh Phàm, vốn đang uống cafe bỗng ngay lập tức cung kính đứng dậy, lấp bắp chào, “Ông....Ông Quý.”

Đàm Tâm chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra cô nhân viên lễ tân này thường ngày bị Quý Kinh Phàm mê hoặc không hề nhẹ, cho nên vừa mở miệng ra đã đỏ mặt.

Quý Kinh Phàm nở nụ cười đầy mê hoặc như một chiêu bài giết người không đền mạng của mình hỏi, “Tiểu Nghệ, phòng đã chuẩn bị xong chưa?”

Cô nhân viên lễ tân trả lời, "Đã chuẩn bị xong rồi, vẫn là căn phòng mà ông vẫn thường ngày ở đấy ạ, để tôi cho người mang hành lý lên giúp ông."

Quý Kinh Phàm khách sáo nói, "Làm phiền cô."

Quý Kinh Phàm sau khi giao vali hành lý trong tay cho nhân viên khách sạn xong liền ôm eo Đàm Tâm nói, "Chúng ta về phòng thôi!"

Đàm Tâm giẫy ra khỏi vòng tay Quý Kinh Phàm, lịch sự hỏi cô lễ tân: "Xin hỏi là hai phòng có phải không?"

Ánh mắt cô nhân viên lễ tân vẫn luôn nhìn vào cánh tay của Quý Kinh Phàm đang ôm eo Đàm Tâm, lúc này nghe Đàm Tâm hỏi mới hoàn hồn xấu hổ nói, "Dạ vâng."

Sau khi nghe xong Đàm Tâm rất hài lòng.

Quý Kinh Phàm lại mỉm cười nói với cô lễ tân, "Tôi đã quên không dặn cô, tối nay chỉ cần chuẩn bị một phòng thôi là được rồi."

Cô lễ tân từng người kinh ngạc, "Dạ....Tôi cho rằng ông và thư ký ông....."

Mỗi khi Quý Kinh Phàm đi công tác quay về đều sẽ ở lại tại cái khách sạn này, hơn nữa bên cạnh lúc nào cũng luôn dẫn theo một cô thư ký. Lúc Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm cùng nhau đi vào khách sạn, cô lễ tân còn cho rằng Đàm Tâm là thư ký của anh, cho đến tận một giây trước khi nhìn thấy Quý Kinh Phàm ôm lấy thắt lưng của Đàm Tâm một cách thân mật thì

hì cô nhân viên lễ tân mới hiểu ra.

Khóe miệng Quý Kinh Phàm gợi lên nụ cười ẩn ý, "À, không, cô ấy không phải là thư ký của tôi mà cô ấy là vợ tôi, tên là Đàm Tâm." Nói xong còn không quên tặng lên má Đàm Tâm một nụ hôn.

Khi cô nhân viên lễ tân nghe thấy câu đó sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

Còn Đàm Tâm bởi vì lúc này Quý Kinh Phàm lợi dụng thời cơ chắm mút mình mà hưng hăng giẫm một phát thật mạnh lên chân.

Quý Kinh Phàm kêu lên một cách đau đớn.

Cô nhân viên lễ tân khó có thể tin nhưng lại không có cách nào để can thiệp vào chuyện giữa bọn họ, không biết làm thế nào bèn mỉm cười nói, "Vậy xin chúc mừng ông ạ, tôi sẽ lập tức cho hủy căn phòng kia ngay."

"Ai bảo hủy?"

Quý Kinh Phàm đáp lại, "Anh đấy!"

"Anh dựa vào cái gì?"

"Dựa vào việc là chồng của em."

Quý Kinh Phàm nói xong liền ôm lấy Đàm Tâm đi về phía thang máy trước sự ngỡ ngàng sửng sốt của cô nhân viên lễ tân.

Đàm Tâm vừa đi vừa vùng vẫy, Quý Kinh Phàm ghé vào bên tai cô thì thầm, nhắc nhở, "Có phải em định ở trước mặt bàn dân thiên hạ này nói cho tất cả mọi người biết biết là chúng ta vừa kết hôn chưa được bao lâu thì đã ở riêng phải không?"

"Hừ!"

.....

Căn phòng mà khách sạn chuẩn bị sẵn cho Quý Kinh Phàm chính là một căn phòng cao cấp nhất dành cho Tổng thống ở.

Đàm Tâm từ nhỏ đã được nuông chiều, đối với việc được sống trong một căn phòng cao cấp như thế này thì cũng không thấy có gì lạ, nhưng đối với việc Quý Kinh Phàm có thể ở được một căn phòng cao cấp như

thế này khiến cho Đàm Tâm rất nghi ngờ, cô nhin không được liền hỏi, “Anh vẫn còn chưa nói với tôi tiền lương một năm của anh là bao nhiêu?”

Quý Kinh Phàm vẫn tỏ ra nhàn nhã trả lời, “Đủ để nuôi em. ”

“Vậy thì anh nên tiết kiệm một chút, cho dù là một năm đi nữa, cách tiêu pha của tôi cũng sẽ khiến anh đau đầu đấy. ”

“Không sao hết, chỉ cần em cảm thấy vui.”

Đàm Tâm khinh thường nói, “Anh thật đúng là nói khoác mà không biết ngượng miệng ư, anh có biết là tôi rất biết tiêu tiền không?”

Quý Kinh Phàm khẽ mỉm cười nói, “Mặc dù tôi không bằng một nhà tư bản lớn như em trai của em, nhưng để nuôi một mình em thì vẫn còn dư dả lắm.....Bà xã, em cứ luôn miệng hỏi về vấn đề tiền lương một năm của anh, có phải là đang sợ rằng sau này anh sẽ để tiền riêng không? Vợ à, em yên tâm đi, anh cam đoan sau này sẽ đem toàn bộ số tiền kiếm được giao hết cho em. ”

“Thần kinh.....Không thèm nghe anh nói nhảm nữa, tôi mệt rồi. Tôi phải đi tắm rửa rồi còn ngủ nữa.”

“Em cứ tự nhiên, bà xã!”

Đàm Tâm lập tức mở hành lí ra, lấy ra một bộ quần áo ngủ và một cái quần lót. Đương nhiên là cô không quên giấu chiếc quần nhỏ ấy vào trong bộ đồ ngủ của mình.

Đàm Tâm vừa định bước vào phòng tắm thì lại phát hiện Quý Kinh Phàm đang thoải mái ngồi trên ghế sofa lật xem một quyển tạp chí Fashion Magazine của khách sạn cung cấp. Cô nhin không được liền nói, “Sao anh còn không mau đi ra ngoài?”

Quý Kinh Phàm ngược mắt lên liếc nhìn tới Đàm Tâm, “Đi đâu?”

“Đi ra ngoài trước đứng một lát, đợi tôi tắm xong rồi hãy vào lại.”

Đúng vậy, khi còn ở Los Angeles, mỗi tối khi Đàm Tâm cần đi tắm, cô đều đuổi Quý Kinh Phàm ra ngoài phòng. (ây, đó là ở Los Angeles thôi chị Tâm à =))-

Quý Kinh Phàm tự nhiên nói: “Anh nói này bà xã à, em không cần phải đề phòng anh thế đâu, trên người em.....” Dừng lại một chút, nhìn Đàm Tâm từ trên xuống đánh giá một lượt, sau đó Quý Kinh Phàm mới tiếp tục nói, “Cơ bản đều đã khắc ở trong đầu anh rồi.”

Nhớ tới cái đêm thiếu chút nữa đã ‘bị ấy’, Đàm Tâm lập tức nổi giận dưng dưng nói, “Nếu anh còn dám nhắc lại chuyện đó nữa, tôi sẽ.....Sẽ thiến anh đấy.” Cô là người phụ nữ luôn theo lối truyền thống, cô cho rằng cả đời người phụ nữ cũng chỉ có thể trao cho người đàn ông mà mình yêu, nhưng rõ ràng Quý Kinh Phàm trước mắt vẫn chưa phải đến mức mà cô thích.

Quý Kinh Phàm tinh quái nhướng mày nói, “Em chắc chắn là mình cam lòng phá hoại tính phúc cả đời này của em chứ?”

“Anh.....”

Đàm Tâm nói không lại mà tức cũng không xong, chỉ có thể hung hăng nhào tới đá vào chân Quý Kinh Phàm một phát.

Cú đá này không hề nhẹ, thẳng chân đá vào vị trí quan trọng nhất của Quý Kinh Phàm.

Quý Kinh Phàm gặp người xuống, trên chân toát ra lấm tấm mồ hôi của sự chịu đựng đau đớn, “Cái cô gái đáng ghét này, em dám mưu sát chồng sao, đã vậy còn muốn chặt đứt đường làm cha của anh nữa.”

May mắn cho anh là khi vừa vào phòng cô đã thay dép lê rồi, nếu không thì chiếc giày cao gót kia của Đàm Tâm mà đá vào đó một cước thì...Nói không chừng Quý Kinh Phàm sẽ thật không còn đường làm cha luôn.

Thù lớn đã được báo, Đàm Tâm vô cùng đắc ý vừa ngâm nga ca hát vừa xoay người đi vào phòng tắm.

Cũng vào thời điểm ấy, Quý Kinh Phàm chợt vô tình phát hiện ra chiếc quần lót của cô trong lúc đá anh đã không cẩn thận mà đánh rơi nó.

.

Vào phòng tắm, Đàm Tâm nhớ ra mùi nước hoa đậm đỏ của mình đã khiến cho cơn thú tính của Quý Kinh Phàm trỗi dậy, cũng may cuối cùng Quý Kinh Phàm đã dùng sự tự chủ của mình mà kiềm chế được. Vì thế, sau khi đi vào phòng tắm, cô liền khóa trái cửa phòng tắm lại rồi mới bắt đầu tắm rửa, cũng không hề lo lắng tên Quý Kinh Phàm ‘không bằng cầm thú’ ấy xông vào nữa.

Cả người rã rời bởi vì sự đi đường mệt mỏi, Đàm Tâm vô cùng thoải mái nằm dài trong bồn tắm lớn hưởng thụ cảm giác được tắm rửa.....

Quý Kinh Phàm ở ngoài phòng đợi đã lâu mà vẫn không thấy Đàm Tâm đi ra, cuối cùng chịu không nổi nữa đến trước cửa phòng tắm gõ nhẹ, “Bà xã, bà xã à, em tắm xong chưa?”

Sở dĩ Đàm Tâm ở trong phòng tắm lâu như vậy là vì cô không sao tìm thấy chiếc quần mà mình đã mang theo vào.

“Giục cái gì mà giục, sắp xong rồi.” Mặc dù chiếc váy ngủ này của mình cũng không tính là mỏng lắm, nhưng nếu không có đồ lót thì cứ cảm giác khó chịu thế nào ấy nhỉ.

Đàm Tâm nán lại trong phòng tắm tìm thêm lần nữa, kì quái thật....Rõ ràng khi nãy mình có mang nó vào theo mà, sao giờ lại không thấy nữa.

Cuối cùng Đàm Tâm cũng không biết phải làm thế nào, chỉ đành mặc vào đồ ngủ rồi giả vờ như không có chuyện gì bình tĩnh mở ra cửa phòng tắm.

Vừa mở cửa ra, cô chợt trông thấy Quý Kinh Phàm đang dùng ngón tay trỏ của mình móc vào chiếc quần lót màu trắng của cô xoay xoay, hóa ra lúc nãy mình đã làm rơi nó....

Đàm Tâm sững sốt thốt lên, “Anh....”

Quý Kinh Phàm đảo mắt nhìn lên chiếc quần lót gợi cảm kia hỏi, “Của em có 34D thôi ư?”

“Anh.....Là đồ khốn!”

Đàm Tâm giật phắt lại chiếc quần lót của mình trong tay Quý Kinh Phàm, sau đó ‘Rầm’ cửa phòng tắm bị đóng sập lại trước mặt Quý Kinh Phàm.

.

Một lúc sau, Đàm Tâm mặc xong nội y rồi mới đi ra ngoài lại.

Nhìn thấy Quý Kinh Phàm đang dựa người vào khung cửa phòng tắm, Đàm Tâm tức giận nói, “Đừng có mở mồm ra nói chuyện với tôi, tôi phải đi ngủ đây, vẫn theo như cũ, tôi ngủ trên giường còn anh ngủ ở sofa.”

Quý Kinh Phàm im lặng không cho ý kiến gì.

Ai ngờ, Đàm Tâm vừa mới nằm lên giường, Quý Kinh Phàm cũng đã nhảy lên giường theo.

Đàm Tâm hoảng sợ hét lên một tiếng rồi nhảy phốc xuống giường, nhưng trong lúc bất cẩn mắt cá chân cô bị trật sang một bên khụy xuống.

“Ồi...đau quá...”

Nhìn thấy Đàm Tâm bị thương, Quý Kinh Phàm cũng lập tức phóng xuống giường, nâng mắt cá chân Đàm Tâm lên để ngay ngắn xoa bóp rồi hỏi, “Thấy thế nào?”

Đàm Tâm đã bị đau đến nỗi không còn lòng dạ nào để kiên nhẫn nữa, đau đớn nói, “Chắc tôi bị trật chân rồi.”

Quý Kinh Phàm bế Đàm Tâm lên đặt xuống ghế sofa, nhắc đôi chân trắng trẻo của cô lên hỏi, “Đau lắm sao?”

“Ừm.”

Quý Kinh Phàm vừa nghe xong liền ôm ngang eo bế Đàm Tâm dậy, “Anh đưa em đến bệnh viện.”

Đàm Tâm hất tay anh ra, “Không cần. Tôi thấy cũng không đến nỗi bị thương đến gân cốt, có lẽ xoa bóp một chút sẽ ổn thôi.”

Quý Kinh Phàm lập tức thả Đàm Tâm xuống.

Đàm Tâm cố chịu đau mà xoa xoa nơi mắt cá chân của mình.

Quý Kinh Phàm ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng hỏi, “Anh thật làm em sợ đến thế sao?”

Đàm Tâm nổi sùng lên nói, “Tôi còn chưa nói tới anh đấy.....Đồ lưu manh, anh lại dám bò lên trên giường của tôi.”

Quý Kinh Phàm nói đúng sự thật, “Anh chỉ muốn tặng em một nụ hôn chúc ngủ ngon mà thôi, ai biểu em quá khắt khe làm gì.”

“Hừ!”

“Thôi được rồi, để anh giúp em xoa bóp....” Nói rồi Quý Kinh Phàm gỡ ra bàn tay của Đàm Tâm, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn mắt cá chân cho cô.

Quý Kinh Phàm rất cẩn thận từng li từng tí, dùng lực cũng vừa đủ, quả thực đã làm cho cơn đau vừa rồi của Đàm Tâm đã giảm đi rất nhiều.

Bỗng nhiên Quý Kinh Phàm yêu thương hỏi cô, “Còn đau không?”

“Đỡ hơn nhiều rồi....Cảm ơn!”

“Để anh bế em quay lại giường nhé!”

“Không cần đâu, tôi tự đi được.”

Đàm Tâm nói xong liền chống tay vào sofa đứng dậy nhưng đã quên là Quý Kinh Phàm đang ngồi ở trước mặt mình.

Khi cô nhận ra Quý Kinh Phàm đang nhìn chằm chằm vào cảnh xuân bên trong váy của mình thì ngay lập tức cô đứng thẳng người lên, kéo kéo xuống tà váy áo ngủ mặt mày đỏ bừng nói, “Anh.....Anh nhìn cái gì đó....Đồ lưu manh.”

Quý Kinh Phàm tinh nghịch nheo mắt lại, ánh mắt cũng trở nên tà mị, khàn giọng nói, “Quần trong màu trắng? Anh nhớ hình như đêm đó em cũng mặc quần trong màu này.....Bà xã à, thì ra em đã biết là anh thích phụ nữ mặc quần màu trắng à?”

“Đồ biến thái!”

.

Chân Đàm Tâm bị thương may mà cũng không nghiêm trọng, vẫn có thể đi lại chỉ là không thể đi nhanh và phải đi giày đế bằng.

Quý Kinh Phàm vốn muốn cùng Đàm Tâm ở lại khách sạn nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa nhưng Đàm Tâm lại khẳng khái phải sớm đi thăm ‘mẹ chồng’, nguyên nhân là muốn đến gặp sớm cho xong rồi còn quay về Los Angeles.

Quý Kinh Phàm cũng chẳng so đo gì với Đàm Tâm, ngày hôm sau liền đưa cô về nhà mình.

Đàm Tâm cũng không biết hoàn cảnh gia đình của Quý Kinh Phàm như thế nào, cho nên suốt đoạn đường đi đều mang theo tâm trạng tò mò.

Điều khiến Đàm Tâm bất ngờ chính là nhà của Quý Kinh Phàm ở London cũng không hề đơn giản.

Nó là một trong những căn biệt thự nằm ở ngoại ô London, là một biệt thự cổ có từ rất lâu đời. Phong cách kiến trúc so với kiểu cầu của biệt thự hiện nay hoàn toàn rất khác biệt, nhưng có thể thấy được nơi này là một nơi rất giàu có và đông đúc người sinh sống, cũng giống như chỗ ở của Đàm Tâm ở Los Angeles. Nhìn bề ngoài thì rất có phong vị cổ xưa nhưng bên trong lại rất đầy đủ tiện nghi.

“Đây chính là nhà của anh sao?”

“Chính xác là nhà của anh ở London, anh là người Trung Quốc nhưng từ nhỏ đã lớn lên tại London.”

“Môi trường xung quanh nơi này rất tốt, xem ra gia cảnh nhà anh cũng không tồi.”

Cây cối xanh tươi, không khí trong lành, vắng vẻ thanh tịnh.

Quý Kinh Phàm hài lòng cười nói, “Bây giờ thì không phải lo anh nuôi không nổi em nữa nhé!”

“Mau tránh sang một bên đi.”

Quý Kinh Phàm dắt Đàm Tâm bước xuống taxi, làn gió đêm thổi tới trước mặt, mơ hồ mang theo mùi hương của cỏ cây, khiến cho tinh thần của Đàm Tâm chợt phần chấn hấn lên.

Một người đàn ông đứng tuổi đi đến, vui mừng gọi, “Cậu chủ, cậu đã về rồi sao?”

“Ừ, mẹ tôi đâu?”

“Bà sớm đã tự mình xuống bếp làm thức ăn đợi cậu đó.”

Quý Kinh Phàm cười nói, “Mẹ tôi cũng thật là nóng lòng rồi đây.”

Tuy rằng chỉ là diễn kịch, nhưng nghĩ đến phải đứng trước mặt một người có tuổi giả vờ là một cô con dâu ngoan, Đàm Tâm thực sự có chút không quen.

Quý Kinh Phàm dường như đoán được trong lòng Đàm Tâm đang nghĩ gì, anh liền thì thầm nói nhỏ, “Đừng sợ, mẹ anh là người rất dễ chung sống.”

Đàm Tâm nhẹ gật đầu.

Kế tiếp Quý Kinh Phàm liếc nhìn xuống khuỷu tay trống không của mình.

Vì vậy Đàm Tâm bèn khoác tay mình vào cánh tay của anh, theo anh đi vào trong nhà.

.

Hai người vừa vào cửa, Đàm Tâm còn chưa kịp nhìn rõ nội thất trang hoàng trong nhà thì một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đã bước tới ôm chầm lấy Quý Kinh Phàm.

“Con trai ngoan, cuối cùng con cũng về rồi.”

Quý Kinh Phàm hôn gió lên má mẹ mình một cái, “Có con dâu mẹ đang ở đây, đừng làm cho con dâu mẹ con ghen tỵ chứ.”

Bà Quý buông con trai ra, sau đó yên lặng nhìn sang Đàm Tâm đang đứng dựa sát vào người Quý Kinh Phàm.

Bình thường Đàm Tâm không sợ trời không sợ đất, nhưng ngay lúc này khi đối mặt với sự quan sát của trưởng bối vẫn cảm thấy hơi có chút hoảng sợ, cô sợ mình diễn kịch không tốt. Bà Quý đánh giá tới lui Đàm Tâm một hồi rồi cười đến toét cả miệng, “Con trai à, cô dâu của con đúng là không tệ đấy, muốn đáng người có đáng người muốn tướng mạo có tướng mạo! !”

Đàm Tâm cười gượng gạo lễ phép gọi chào, “Con chào mẹ ạ.”

Bà Quý mỉm cười, “Ng Sloan.”

“Mẹ, mẹ đừng có nhiệt tình như thế, bà xã con nhất gan lắm, mẹ dọa cô ấy chạy mất bây giờ.”

Bà Quý là một người phụ nữ rất xinh đẹp, Đàm Tâm cảm thấy mẹ mình đã chăm sóc giữ gìn sắc đẹp rất tốt rồi, nhưng khi so với bà Quý thì vẫn còn kém một chút sức sống của tuổi trẻ.

“Con dâu, đừng sợ, mẹ chồng con rất dễ sống chung. . . . Con qua đây nào, mẹ có mấy lời muốn nói riêng với con.”

Còn muốn nói chuyện riêng?

Đàm Tâm luống cuống nhìn thoáng qua Quý Kinh Phàm, Quý Kinh Phàm dùng ánh mắt ra dấu bảo cô cứ đi theo bà.

Vì thế bà Quý dắt tay Đàm Tâm kéo sang một bên, nghiêm túc hỏi, “Con dâu này, mẹ đọc trên báo thấy con trai mẹ trên phương diện kia. . . .Chính là về mặt đó ấy, chắc con hiểu mà ha, nó thật sự là không được sao?” Vì sĩ diện của con trai, nhất là loại chuyện này, bà cần phải hỏi cho rõ ràng!

Không hề nghĩ tới, lần đầu gặp mặt mẹ chồng, câu đầu tiên mà mẹ chồng hỏi mình lại là cái vấn đề đó, trong chót nháy hai má Đàm Tâm đỏ bừng lên, còn về mặt thì bối rối xấu hổ.

“Đừng sợ, sau này mẹ chồng đây còn phải dạy con rất nhiều chuyện mà, hãy nói thật cho mẹ nghe xem. . . .Nếu lỡ như con trai mẹ có vấn đề thật, mẹ cho phép con cứ tự nhiên trả hàng lại! !” (haha OMG, ta thật kg ngờ bà mẹ chồng này qá ư là chịu chơi)

Đàm Tâm ngượng ngùng cười nói, “Ôi, mẹ ơi, không phải thế đâu ạ. . . .Sức khỏe của Kinh Phàm rất tốt, là do con giận dỗi nói bậy thôi.”

Bà Quý vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, “Thật may quá. . . .Cuối cùng mẹ cũng có cơ hội được bế cháu rồi!”

Đàm Tâm chỉ có thể cười khan mà không còn biết phải nói gì.

Lúc này Quý Kinh Phàm đi tới, vừa ôm lấy Đàm Tâm vừa nhìn sang mẹ mình nói, “Mẹ, hôm nay không phải mẹ đích thân xuống bếp sao, con trai mẹ đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Càng nhìn đứa con dâu này càng thấy thuận mắt, bà Quý cực kỳ hài lòng vội nói, “Được, được. . . .Con dâu à, con mau đến nếm thử tài nấu nướng của mẹ xem nào.”

Tại Los Angeles.

Buổi chiều, Đàm Dịch Khiêm tan làm về nhìn thấy Hạ Tử Du đang ngồi trên sofa nấu cháo điện thoại với ai đó.

Nhớ đến hành động nấu cháo điện thoại của Hạ Tử Du với tình địch lần trước, Đàm Dịch Khiêm liền không vui nhứ mày.

“Vậy thì tốt rồi, thế mà em còn lo là không quen đấy. . . . Dạ. . . .”

Bỗng đâu vang lên một giọng nói rất lạnh gọi, “Hạ Tử Du! !”

Sống lưng Hạ Tử Du đột nhiên lạnh lạnh, quay đầu nhìn lại thì thấy sắc mặt ông chồng thân ái của mình còn lạnh hơn cả núi băng, Hạ Tử Du để điện thoại xuống, thắc mắc gọi, “Ông xã?”

Đàm Dịch Khiêm đi tới, thẳng tay lấy cái máy điện thoại đang đặt trên người của Hạ Tử Du đập xuống.

Hạ Tử Du kêu lên, “Anh làm cái gì thế, người ta vẫn chưa nói chuyện xong mà!”

Đàm Dịch Khiêm bế Hạ Tử Du lên khỏi ghế sofa.

Hạ Tử Du đấm đá liên tục lên người anh, vừa bực vừa ngượng nói, “Này. . . .Tối nay mẹ chồng hầm canh cho em, em không rảnh để. . . .”

Đàn ông đều là như thế này sao?

Trong đầu ngoại trừ việc lẩn lộn lộn ra thì vẫn chỉ có lộn lộn lẩn lẩn ư.... (chắc ai cũng hiểu lẩn lộn ở đây nghĩa gì nhỉ)

Tuy nhiên, thực tế lại không giống như Hạ Tử Du tưởng tượng, Đàm Dịch Khiêm không hề bế Hạ Tử Du đặt lên giường mà là để cô ngồi lên đùi mình.

Loại này tư thế này bình thường chỉ có lúc Đàm đại nhân muốn cưng chiều cô hoặc là khiển trách cô mới có. . . . Nhưng dựa vào sắc mặt đen sì hiện tại này của anh thì cô liền biết là về sau rồi.

Đàm Dịch Khiêm nhứ mày, “Lại gọi điện thoại cho cậu ta?”

“Cậu ta là ai chứ?”

“Robert! !”

Hạ Tử Du liếc xéo Đàm Dịch Khiêm có nửa con mắt, “Anh đúng là cái đồ nhỏ mọn mà, em đang gọi điện cho chị Tâm đấy. . . .Robert nói anh ấy dạo này rất bận nhiều việc, đã lâu rồi em cũng không có liên lạc với anh ấy.”

Đàm Dịch Khiêm vẫn còn nghi ngờ, “Đàm Tâm?”

Hạ Tử Du nhảy xuống khỏi đùi Đàm Dịch Khiêm, giải thích, “Chị Tâm mới vừa đến London hai ngày, em sợ chị ấy không quen cho nên gọi điện thoại cho chị ấy. Chị ấy nói tuy chưa gặp ba của Quý Kinh Phàm nhưng ở đó chơi với mẹ của Quý Kinh Phàm cũng rất vui, mấy ngày hôm nay chị ấy ở London đều rất vui vẻ.”

Đàm Dịch Khiêm đứng dậy, đưa tay muốn ôm lấy Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du lại lui về sau một bước, giả vờ giận dữ nói, “Hừ, tại sao mỗi lần em gọi điện thoại cho Robert thì cái mặt anh lại đen đui như thế chứ? Anh ấy cũng là bạn của anh đấy!”

“Bà xã. . . .”

“Em mặc kệ anh, em đi xem con trai em đã dậy chưa.”

Hạ Tử Du vừa mới xoay người đi, Đàm Dịch Khiêm liền nhoài người tới từ phía sau ôm chặt lấy cô.

“Anh buông em ra, anh là cái đồ đồ kị nhỏ mọn!”

Hạ Tử Du càng giãy giụa, Đàm Dịch Khiêm lại ôm càng chặt.

Đàm Dịch Khiêm phả nhẹ hơi thở lên vành tai cô, “Bà xã, anh sai rồi, đừng giận anh mà. . . .”

Hạ Tử Du bị hơi thở đó của Đàm Dịch Khiêm làm cho có chút ngứa ngứa, còn có cả cảm giác tê tê đại đại, giọng nói ngay lập tức yếu hẳn đi, “Anh đừng có như thế, cứ mỗi lần chọc giận em là dùng tới chiêu này! !”

Thế nhưng lần nào cô cũng không thể kiềm chế được. . . .

“Bà xã. . . .”

“Đừng có gọi. . . . Ừm. . . .Đừng hôn em ở chỗ đó. . . .Nè. . . Tay anh đang để đi đâu đấy. . . Đàm Dịch Khiêm!”

271. Chương 270: Vợ Yêu Nói, Anh Cứ Từ Từ Một Mình Chơi Đi

Ngày chủ nhật.

Trong phòng trẻ, Liễu Nhiên ghé sát vào nôi nhìn hai em trai mới 6 tháng của mình đang ngủ say sưa, ngây thơ hỏi, “Mẹ ơi, sao ông bà nội nói hai em KK và ViVi càng lớn càng giống ba nhưng sao con lại không nhìn thấy vậy?”

Hạ Tử Du hoang mang hỏi, “Thật không? Mọi người trong nhà ai cũng nói hai em con là phiên bản thu nhỏ của ba con đấy!” Thật ra thì cô cũng không nhận ra, nhưng hai đứa nhóc này lại không thấy giống cô cho nên dĩ nhiên là giống anh rồi.

Liễu Nhiên nghiêng đầu hỏi, “Mẹ, vậy con lớn lên giống ai ạ?”

Hạ Tử Du kéo Liễu Nhiên lại hôn lên mái tóc mềm mại suông mượt của con gái, thương yêu nói, “Con lớn nhìn giống mẹ!”

Liễu Nhiên lại hỏi, “Vậy thì lớn lên giống ba đẹp hay là giống mẹ đẹp hơn đây?”

“Cái này. . . .” Hạ Tử Du cẩn thận suy nghĩ chốc lát, cuối cùng trả lời, “Tất nhiên là giống mẹ đẹp hơn rồi. . . .Ba con á, mặt mày lúc nào cũng lăm lè sự xuống, lại hay thích ồn ào nổi nóng, còn thường xuyên nói

mẹ không ngoan, người hay nổi giận như thế sẽ rất dễ già đi lắm, cho nên con lớn lên không thể giống ba con được! !”

Hạ Tử Du bàn ra những lời không chính đáng này đương nhiên là bởi vì ganh tỵ. . . . Ai bảo bất kể Đàm Dịch Khiêm đi đến nơi nào cũng có thể làm cho đồng bào phái nữ đều phải thêm nhỏ dãi. Còn cô đi theo bên cạnh anh lúc nào cũng phải chịu đựng những ánh mắt như mũi tên ngầm của đám người phụ nữ đó chứ, từ những ánh mắt của đám phụ nữ kia nói cho cô biết giống như cô không xứng với anh vậy. . . Thật lòng mà nói thì nhìn cô cũng đâu có tệ, tại sao tất cả mọi người đều cho rằng được gả cho anh cô giống như nhặt được báu vật không bằng ấy? (có phải là báu vật kg mọi người ^^)

Liều Nhiên thở nhẹ ra, “Hoan hô, vậy thì tốt quá. . . Con còn sợ mình không được xinh đẹp thì Trì Tuấn Thành sẽ không thích con nữa!”

Hạ Tử Du sững sốt, “Trì Tuấn Thành?”

Liều Nhiên cười hi hi nói, “Đó chính lớp trưởng của lớp con đấy ạ. . . .”

‘Trì Tuấn Thành’ chính là cậu bạn nhỏ đã lấy đi chức vị lớp trưởng của con gái mình ư? Nghe nói ba mẹ cậu bé cũng là người Hoa làm ăn kinh doanh ở Los Angeles. . . .

Hạ Tử Du háng giọng hỏi, “Vì thế mà Ngôn Ngôn sợ mình không xinh đẹp thì Trì Tuấn Thành sẽ không thích?”

Liều Nhiên gật đầu, “Con rất thích cùng học bài chung với Trì Tuấn Thành. . . . Bạn ấy rất là lợi hại đó mẹ, lần nào cũng đạt thành tích đứng đầu lớp.”

Trời ơi, con gái mình hiện đang khen ngợi một cậu bé trai, đây quả thực là chuyện không hay rồi. . . . Chẳng lẽ con gái mình biết yêu sớm?

.

Sau khi đưa đứa con gái bảo bối về phòng làm bài tập xong, Hạ Tử Du một khắc cũng không dám chậm trễ liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Đàm Dịch Khiêm.

Cả buổi sáng Đàm Dịch Khiêm vốn ở suốt trong phòng họp, cho nên khi Hạ Tử Du gọi điện thoại tới Đàm Dịch Khiêm căn bản không nghe được.

Hạ Tử Du thấy Đàm Dịch Khiêm không nghe điện thoại, ngay sau đó liền gọi cho thư ký của Đàm Dịch Khiêm.

Nghe ra giọng nói là của vợ tổng giám đốc, thư ký nào dám chậm trễ, vì thế bèn bạo gan làm liều mở cửa bước vào cuộc họp thông báo với ông chủ một tiếng. . . .

Xưa nay Đàm Dịch Khiêm luôn không thích khi mình đang làm việc mà bị quấy rầy, nhưng biết phải làm sao vì người gọi điện thoại tới chính là cô vợ yêu của anh, cuối cùng Đàm Dịch Khiêm chỉ đành phải tạm ngừng lại cuộc họp, đi tới bên cửa sổ nghe điện thoại.

“A lô, ông xã.”

“Ừm.”

“Báo cho anh hay, đã xảy ra chuyện lớn rồi, chuyện thực sự vô cùng lớn đấy. . . .”

“Hử?” Phản ứng của Đàm Dịch Khiêm vẫn rất bình tĩnh.

“Con gái anh nó biết yêu rồi. . . . Trời ạ, nó mới hơn sáu tuổi, thế nhưng lại có một bạn nam học cùng lớp viết thư tình cho nó. Nghe nói còn là kiểu thơ tình Shakespeare buồn nôn này nữa ấy. . . Ông xã, anh xem mà giải quyết chuyện này đi. . . .” Giữa vợ chồng dạy dỗ con cái luôn phải có một người đóng vai phản diện và vai chính diện, mà cô xưa nay đều là mặt trắng chính diện, còn mặt đen dĩ nhiên là phần của anh rồi, huống chi từ trước tới nay anh đều là người luôn đen mặt mà.

Người đàn ông đứng ở trước cửa sổ không vui nhứ mày, “Chỉ vì chuyện này?”

Hạ Tử Du dùng sức gật đầu, “Đúng rồi. . . . Chẳng lẽ đây không phải là chuyện lớn sao? Con gái chúng ta còn nhỏ như vậy mà đã muốn nói tới chuyện yêu thương rồi đấy. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ấn nút tắt luôn điện thoại, sau đó quay lại nhìn mọi người đang ở sau lưng mình nói, “Tiếp tục họp.”

Hạ Tử Du còn chưa nói xong thì bỗng nghe thấy đầu điện thoại di động bên kia vang lên tiếng ‘tút..tút’ cắt ngang, “Này, này, a lô.”

Cho rằng điện thoại bị mất sóng, Hạ Tử Du bấm số gọi lại, nhưng không ngờ bên tai truyền đến tín hiệu tắt máy của phía bên kia.

Hạ Tử Du ngay tức khắc trợn trắng hai mắt.

Anh ấy lại còn tắt điện thoại của mình? Cái người đàn ông đáng bị chém ngàn đao này, em tuyệt không để yên cho anh đâu, chờ đấy!

Lúc ăn cơm trưa, Hạ Tử Du vẫn còn giận tới mức thở phì phò.

Đàn ông quả nhiên là không thể nuông chiều mà, bình thường anh gọi điện thoại cho cô tự coi mình giống như là một ông Hoàng vậy, cô chẳng những phải ngồi một bên cười dỗ ngọt, còn phải nhớ từng chữ không được bỏ sót. Thỉnh thoảng nếu như cô gọi điện thoại cho người khác mà không kịp nhận điện thoại của anh, thì anh sẽ ồn ào nổi nóng cáu kỉnh. Mà cô gọi điện thoại cho anh, anh trả lời không quá hai tiếng đã đành đi, thế nhưng lại còn tắt luôn điện thoại cô gọi vào, anh. Tối nay anh ấy đừng mơ đến việc ngủ chung với mình! !

Bà Đàm trông thấy Hạ Tử Du cứ cầm đũa liên tục chọc chọc vào bát cơm nhưng không hề động đến một miếng nào, bà lấy làm lạ quan tâm hỏi, “Tiểu Du à, sao không ăn cơm đi?”

Nghe được giọng nói bà Đàm lúc này Hạ Tử Du mới hồi hồn, cô lúng túng để đôi đũa xuống xấu hổ nói, “Dạ. . . . Tại con không có gì khẩu vị ạ.”

Do bị một người đàn ông chọc tức đấy ạ!

Bà Đàm vừa nghe Hạ Tử Du nói không có gì khẩu vị thì lập tức vui mừng nhướng mày hỏi, “Có phải con thấy trong người không thoải mái không?”

Hạ Tử Du lưỡng lự, “Dạ.”

Bà Đàm cười nói, “Đợi chút mẹ sẽ nhờ bác sĩ Dư đến xem cho con nhé.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ khó nén của bà Đàm, Hạ Tử Du liền hiểu được bà Đàm đang nghĩ tới điều gì.

Hạ Tử Du gượng gạo cười, lí nhí nói, “Mẹ à, bây giờ con thấy có khẩu vị lại rồi ạ. . . .”

Bà Đàm nghe xong nụ cười cũng sượng lại.

Kế tiếp, Hạ Tử Du cúi đầu vùi vào bát cơm.

Làm ơn đi, lại là mang thai, chớ hòng mơ tưởng! !

Mình chẳng thêm sinh con cho anh nữa, có ngu mới cùng người đàn ông xấu xa như anh mà sinh con! !

Đợi chút, ngu ư. Hình như mình đã cùng anh sinh ba đứa rồi nhỉ, ối ối. Mình phải rút lại câu mới vừa rồi thôi á!

.

Dùng xong bữa trưa Hạ Tử Du theo thói quen đi đến phòng ngủ trưa.

Hai đứa con trai đã được người làm nhân lúc thời tiết hôm nay tốt bế đến vườn hoa để hít thở không khí, Liễu Nhiên cũng đi theo họ, cho nên giờ phút này cô có thể thoải mái mà ngủ một giấc thật ngon rồi.

Vừa ngủ chưa được bao lâu, cô mơ hồ nghe thấy giống như có người đi vào phòng. . . . Nhưng vì đang ngủ mơ mơ màng màng, suy nghĩ ngày thường Đàm Dịch Khiêm cũng ít khi về nhà buổi trưa, nghĩ là mình đã nghe nhầm, vì thế cô cứ tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Nhưng chỉ được một lúc. . . .

Cô cảm giác áo ngủ mình bị cởi ra, có một nhiệt độ nóng rực dán vào trên người, còn có hơi thở nam tính mà cô quá đỗi quen thuộc. . . .

Hạ Tử Du ngay lập tức bừng tỉnh, hiện ra ở trước mắt cô chính là hình ảnh Đàm Dịch Khiêm đang cúi đầu hôn hít gặm cắn điểm tròn nổi lên ở trước ngực mình.

“Anh. . .”

Đàm Dịch Khiêm ngẩng đầu lên trước ngực Hạ Tử Du, rất ư là êm ái gọi, “Bà xã?”

Hạ Tử Du hỏi, “Anh về từ khi nào?”

“Vừa về cũng không lâu.”

Hạ Tử Du nhớ lại tiếng cửa mở nghe được lúc đang mơ màng ngủ. . .

Đàm Dịch Khiêm lại tiếp tục cúi đầu xuống ở trước ngực của cô. . . .Buổi trưa mà về đây, ý đồ quá mức đã rõ ràng.

Hạ Tử Du đang sắp không thể chống đỡ được nữa, đột nhiên cô nghĩ đến vụ sáng nay gọi điện thoại cho anh. . . .

Vì vậy, thời điểm anh trở người lại muốn cô ngồi lên người anh thì cô dùng ánh mắt khinh thường mà liếc nhìn cái vật đang ngẩng cao đầu có phần hơi đáng sợ kia, chán ghét nói, “Xin lỗi, hôm nay thấy trong người không khỏe.”

Đàm Dịch Khiêm ngồi dậy, ôm cô vào lòng hỏi, “Không phải kinh nguyệt của em vừa mới hết sao?”

Hạ Tử Du giãy khỏi người anh, “Hừ, là tâm tình em không thoải mái á! ” Tại sao phải chiều theo anh? Cô vẫn còn chưa tính sổ với anh đâu! Để cho anh tinh trùng lên não chưa thỏa mãn dục vọng mà chết đi.

Hiện trên gương mặt điển trai của Đàm Dịch Khiêm đều là sự thương yêu, anh hỏi, “Sao vậy?”

Hạ Tử Du vừa mặc vào lại áo ngủ vừa cảm giận bất bình nói, “Anh đừng có ở đó giả ngu với em, dám cúp điện thoại của em?”

Khóe môi Đàm Dịch Khiêm nở nụ cười cong cong, “Té ra là bà xã anh đang ghi thù đấy à!”

“Em đúng là ghi thù á, ai bảo anh kiêu ngạo phách lối đến mức ấy. . . . Bỏ cô nương em hiện tại không thích chơi với anh nữa, một mình anh cứ từ từ mà chơi cho đã đi!” Dứt lời Hạ Tử Du liền muốn bước xuống giường.

Đàm Dịch Khiêm vươn bàn tay chụp tới, kéo Hạ Tử Du lại ôm vào trong lòng, cầm anh tì lên mái tóc tỏa hương thơm ngát của cô, dịu dàng nói, “Buổi họp sáng nay có liên quan đến một đơn hàng tới mười triệu, em vì chút chuyện cón con ấy mà làm gián đoạn cuộc họp của mọi người, anh dĩ nhiên là không có thời gian để nói chuyện với em rồi.”

Hạ Tử Du không vui bĩu môi nói, “Hừ? Chuyện cón con ư. . . . Con gái anh nó biết yêu sớm mà là chuyện nhỏ sao?”

“Cũng chỉ là một cậu nhóc tặng thư tình làm quen với con gái chúng ta thôi mà, điều này có thể chứng minh con gái chúng ta rất có mị lực chứ đâu thể nói lên được cái gì.”

“Ai nói hử, em đã có hỏi Ngôn Ngôn, con bé nói nó rất là thích một bạn học cùng lớp tên là Trì Tuấn Thành. . . .”

Đàm Dịch Khiêm vẫn chỉ mỉm cười, “Em yêu à, giữa con nít nó đùa nghịch với nhau mà thôi, em đừng quá khẩn trương.”

Hạ Tử Du nổi sùng lên, “Chuyện tình cảm sao có thể là trò đùa được chứ? Đây chính thái độ nhìn nhận của anh về tình yêu ư?”

Phụ nữ quả nhiên là không thể hiểu rõ mà . . . Chuyện mấy đứa con nít, thế mà cô ấy cũng có thể trút lên đầu mình!

Nhận thấy người phụ nữ của mình giờ phút này đang trong cơn tức giận, Đàm Dịch Khiêm chỉ đành nhẹ giọng dỗ dành nói, “Thôi được rồi, đừng giận nữa. . . . Lần sau em gọi điện thoại tới anh không dám không nghe là được mà.”

Hạ Tử Du ngẩng đầu lên nói, “Em không chấp nhận lời xin lỗi của anh!”

“Vậy em muốn như thế nào?”

“Em muốn anh phải ngay lập tức giải quyết xong sớm chuyện yêu đương của Ngôn Ngôn đi, nếu làm không xong em sẽ không để cho anh yên đâu! !”

Nụ cười trên môi Đàm Dịch Khiêm càng thêm nở rộ, “Ngốc à, đó chỉ là một vấn đề nhỏ, vốn không cần thiết phải giải quyết.”

Hạ Tử Du cau mày, “Ai nói thế?”

Đàm Dịch Khiêm thông thả ung dung nói, “Trước kia anh ở cô nhi viện, khi đó cũng còn chưa có biết em, lúc anh ngồi đọc sách ở nhà trẻ anh cũng đã từng viết vài lá thư tình bày tỏ với một cô bé trông rất xinh xắn không chỗ nào chê được Nhưng hiện tại ngay cả cô ấy là ai anh cũng quên mất sạch không còn nhớ gì!”

Hạ Tử Du khó có thể tin trọn lớn tròn mắt, “Anh. . . .Khi ấy còn ở nhà trẻ mà đã biết viết thư tình?”

Đàm Dịch Khiêm chỉ cười không nói.

Hạ Tử Du đột nhiên tóm lấy bộ phận quan trọng trên cơ thể của người đàn ông nào đấy, giọng nói toàn mùi dấm chua thốt lên, “Đàm Dịch Khiêm, anh còn giấu giếm em bao nhiêu chuyện nữa. . . . Hãy mau thành thật khai báo đi, anh đã viết thư tình cho bao nhiêu bạn học nữ rồi hả. . . .”

Lật người trở lại, Đàm Dịch Khiêm đè Hạ Tử Du lại dưới cơ thể mình.

Hạ Tử Du vốn định tóm lấy cái bộ phận nào đấy của anh để uy hiếp anh, nhưng đột nhiên cảm thấy cái thứ ở trong tay mình đang từ từ săn chắc nở to ra, cô sợ hết hồn theo bản năng muốn buông nó ra, thế nhưng anh đã kịp thời ấn ngược nó lại vào tay cô nói, “Bà xã, tiếp tục đi. . . .”

Á

Kể tiếp có lẽ cũng không cần phải nói, vì lo sợ không cẩn thận làm anh bị thương, cuối cùng lại diễn biến thành bị trêu chọc dưới thủ đoạn của anh, hợp tình hợp lý bị anh ăn sạch sành sanh.

Buổi chiều người nào đó tinh thần sảng khoái phấn chấn đi đến công ty, còn Hạ Tử Du thì cơ thể trống trơn nằm ở trên giường với vẻ mặt có nỗi khổ mà không biết tỏ cùng ai.

Tại sao cứ mỗi lần anh ấy làm mích lòng mình, mà kết quả cuối cùng người bị thua thiệt lúc nào cũng là mình?

Chuông điện thoại di động vào lúc này vang lên, nhìn thoáng qua số điện thoại di động trên màn hình, Hạ Tử Du hề xuống nút trả lời, “Dạ, chị Tâm.”

Giọng của Đàm Tâm vang lên, “Tử Du à, em nói sinh nhật ‘mẹ chồng’ thì mình nên tặng quà gì mới tốt?”

Hạ Tử Du quán chần ngồi lên tựa vào đầu giường, “Sinh nhật ‘mẹ chồng’ chị á?”

“Đúng vậy, mấy ngày nữa là sinh nhật của mẹ Quý Kinh Phàm, mà chị lại không nghĩ ra phải tặng gì cho bà ấy cả. . . .”

Hạ Tử Du cười nhẹ nhưng nghe có vẻ rất gian ác, “Chị Tâm nha, chị cũng biết lấy lòng mẹ anh ta rồi đấy nhá, hi hi, hai người tiến triển cũng không tệ lắm.”

“Ồ. . . . Em tuyệt đối đừng hiểu lầm, chị muốn mua quà tặng đưa cho mẹ anh ta là bởi vì mẹ anh ta rất quan tâm đến chị. . . . Hơn nữa, chị với Quý Kinh Phạm hiện đang đóng kịch thì tất nhiên phải làm cho giống như thật chứ.”

Hạ Tử Du có thể nhận ra hiện giờ Đàm Tâm đang bị lâm vào trong vòng xoáy giữa nam và nữ không cách nào tự kiềm chế mà không hay biết, cô cũng không muốn vạch trần, trêu ghẹo nói lên đề nghị, “Thật ra thì, món quà mà người lớn tuổi muốn nhất không có gì bằng ẵm bồng cháu đâu. . . .”

“Em đừng có đùa với chị, chị đang nói chuyện nghiêm chỉnh đấy.”

“Thì em cũng đang nói nghiêm túc mà!”

“Tử Du, nếu em còn trêu chị, sau này chị không thèm gọi điện thoại nói chuyện với em nữa đâu.”

Hạ Tử Du cười khúc khích, “Được rồi, bây giờ nói chuyện nghiêm chỉnh với chị đây. Chị muốn lấy lòng mẹ anh ấy, chị nên hỏi Quý Kinh Phạm trước thử xem coi mẹ anh ta thích gì?”

Đàm Tâm trả lời, “Cái tên đó gần đây rất bận, mỗi ngày đều ở Đại sứ quán làm việc, cũng chỉ có buổi tối mới về, chị lại không muốn nói nhiều với hắn ta vào buổi tối, cho nên vẫn chưa có hỏi được. . . .”

“Còn không thì thế này, em nhớ có lần em tặng cho mẹ chồng một chiếc nhẫn ngọc phỉ thủy, thấy mẹ nhận nó có vẻ rất ưng ý, hay là chị cũng nên tặng mẹ anh ấy một chiếc giống vậy đi. . . .”

“Chỉ tặng chiếc nhẫn vậy có hơi quá tầm thường rồi hay không?”

“Cái đó, em cũng không rõ lắm.”

.

Hai người bàn bạc một hồi, cuối cùng Đàm Tâm vẫn là quyết định tặng món quà tầm thường gì đó, hết cách thôi. Chữ tặng món quà nào mà không quá mức tầm thường thì Đàm Tâm không thể nào nghĩ ra. Còn món quà mà bà Quý muốn, Đàm Tâm lại không tặng nổi, cuối cùng vì để không thiếu đi lễ nghi chỉ đành phải tặng món quà bình thường ấy thôi.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Đàm Tâm Hạ Tử Du lại sững sờ mà tựa vào đầu giường.

Sinh nhật của bà Quý làm cho cô nghĩ đến hình như cũng sắp tới sinh nhật của mình rồi. . . . Hắn là vào tuần sau.

Thật ra thì, vào mỗi năm trước kia cô đều có tổ chức sinh nhật, dĩ nhiên ngày sinh nhật đó chính là ngày của Đường Hân chứ không phải chính là ngày sinh thật của cô.

Cô còn nhớ rất rõ, khi đó, mặc dù hàng năm cô đều có thể nhận được những món quà từ ba mẹ tặng cho mình, nhưng những lúc đó cô đều thấy buồn bực không vui bởi vì trong lòng luôn mang mặc cảm áy náy.

Về phần ngày sinh nhật chính thức của mình, cũng chính là một ngày trong tuần sau, hầu như cô chưa bao giờ được biết tới nó.

Mấy năm qua dường cô cũng đã quên về chuyện có ngày sinh nhật này luôn rồi, nếu như không phải câu chuyện hôm nay Đàm Tâm kể với cô trùng hợp có liên quan tới ngày sinh nhật thì có lẽ cô cũng không thể nhớ ra ngày sinh nhật của mình sẽ là vào tuần sau.

Cũng không biết người kia có biết ngày sinh nhật của cô đang sắp tới hay không, tuy rằng cả hai sống chung với nhau cũng đã lâu nhưng cô chưa bao giờ nhắc tới ngày sinh nhật của mình với anh, từ khi cả hai kết hôn cho tới nay, đây cũng là lần sinh nhật đầu tiên mà cô có anh ở bên cạnh.

.

Cũng trong lúc đó, tại tập đoàn ‘Đàm thị’.

Thư ký đi vào văn phòng làm việc của Đàm Dịch Khiêm.

“Tổng giám đốc!”

Đàm Dịch Khiêm không ngẩng đầu lên chỉ hờ hững nói, “Đem nhật trình trong những ngày tới sắp xếp rút gọn lại, tuần sau tôi sẽ nghỉ phép mấy ngày.”

Thư ký nghe xong sự an bài của Đàm Dịch Khiêm, sau một hồi phát thảo chuẩn bị cho nhật trình sắp tới, bỗng dừng thư ký đáng thương hỏi, “Tổng giám đốc, xin hỏi ông cụ thể là cần nghỉ mấy ngày ạ?”

Tay cầm bút định ký tên lên văn kiện của Đàm Dịch Khiêm hơi dừng lại, sau đó nói, “Mười ngày hay nửa tháng gì đi!”

Thư ký vừa nghe Đàm Dịch Khiêm nói như thế, lập tức kích động muốn rơi lệ, cô ta nói, “Tổng giám đốc, việc này không phải là ông cố ý làm khó tôi ấy chứ? Coi như tôi có đem toàn bộ công việc của ông lui về phía sau giảm bớt nửa năm đi chẳng nữa, tối đa cũng chỉ có thể dành ra một tuần lễ ngày nghỉ, còn nhiều hơn nữa tôi thật không thể.”

Đàm Dịch Khiêm nghe vậy ngay lập tức không vui, “Bản thân là người phụ trách công ty, tôi muốn mình được nghỉ phép mười ngày cũng không thể sắp xếp được sao, vậy tôi muốn các người vào đây dùng để làm kiếng à?”

“Nhưng mà, tổng giám đốc, thật sự là bởi vì hành trình của ông đã kín hết rồi. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt lên lạnh lùng liếc mắt nhìn cô thư ký, bình tĩnh nói, “Gọi hết tất cả nhân viên quản lý tới đây.”

“Vâng ạ.”

Một lát sau, một nhóm nhân viên quản lý nơm nớp lo sợ mà đứng xếp hàng ở trước mặt Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm dựa lưng vào thành ghế, liếc mắt nhìn tới nhóm người cấp cao ở trước mặt hỏi, “Cô thư ký này nói, một năm tôi đây chỉ có thể được nghỉ phép trong 7 ngày, mọi người hãy nói cho tôi nghe thử xem, bây giờ tôi muốn nghỉ phép nửa tháng, điều đó có gì quá đáng hay chẳng?”

Cả nhóm người không ai dám lên tiếng, đều cúi thấp đầu xuống.

Đàm Dịch Khiêm bình thản đứng lên đi tới trước tủ rượu tự rót cho mình một ly rượu đỏ để xua tan sự mệt mỏi, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhưng không kém phẩm uy nghiêm của một vị cấp trên nói, “Nếu như không ai có thể giúp tôi gánh vác bớt một số công việc, vậy thì bắt đầu từ ngày mai, toàn thể nhân viên làm thêm giờ một tháng!”

Cả nhóm người lại đồng loạt ngược mắt hai mặt nhìn nhau.

Mấy ngày sau đó, Hạ Tử Du dường như cũng quên mất luôn ngày sinh nhật chính thức kia của mình.

Ngày này, cô lại nhận được Đàm Tâm gọi điện thoại tới.

Nội dung cuộc điện thoại là kể lại bà Quý nhận xong quà của Đàm Tâm tặng thì rất là thích, Đàm Tâm cũng vô cùng vui vẻ!

Hiện giờ Hạ Tử Du cũng không còn lo lắng về chuyện của Đàm Tâm và Quý Kinh Phàm nữa, cảm thấy hai người họ đã phát triển cũng rất tốt rồi, ít nhất là dễ dàng hơn so với cô và Đàm Dịch Khiêm khi đến với nhau.

Bởi vì gần đây quá rảnh rỗi không có việc gì làm, Hạ Tử Du nhàn chán muốn lên mạng xem tin tức một chút, kết quả trong lúc vô tình thấy một tin tức bắt mắt — Đan Nhất Thuần ở trong tù bởi vì biểu hiện không tốt cố ý gây thương tích cho phạm nhân khác, thời hạn hình phạt bị giam giữ tăng thêm 4 năm nữa.

Lúc đọc xong mục tin tức này toàn thân Hạ Tử Du đều chấn động.

Đúng vậy, do cuộc sống gần đây thật sự quá hạnh phúc, làm cô chùng chình như đã quên mất trên đời còn có người mang cái tên này.

Thật ra khi biết được ba nuôi, chị Dư, còn có đứa con chưa kịp chào đời của mình bị Đan Nhất Thuần gián tiếp hại chết. Giây phút đó, cô thật sự cảm hận Đan Nhất Thuần đến tận xương tuỷ, cô không thể nào tưởng tượng nổi, một người phụ nữ bề ngoài nhìn nhu nhược yếu đuối như thế lại chỉ vì muốn đạt được mục đích của riêng bản thân mình mà dùng tính mạng người khác để đổi lấy. Có điều, thời gian đã qua hơn nửa năm, cái loại thù hận đó cũng dần dần biến mất khỏi đáy lòng cô, đối với cảnh ngộ hiện nay của Đan Nhất Thuần, cô chỉ có thể thương tiếc và đau lòng.

Mình chỉ hi vọng hình phạt bốn năm tiếp theo đó có thể làm cho Đan Nhất Thuần tỉnh ngộ, sau khi ra tù, cũng mong rằng Đan Nhất Thuần sẽ có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Ngẫm nghĩ lại, cũng như nhau đều là yêu một người đàn ông, mặc kệ nói như thế nào thì cô là người rất may mắn. Kết quả cuối cùng của cô chính là ‘người có tình rồi cũng sẽ trở thành người một nhà’ với người đàn ông mà cô yêu sâu đậm.

Nghĩ đến niềm hạnh phúc hiện nay của mình, Hạ Tử Du lại càng cảm thấy yêu sâu sắc Đàm Dịch Khiêm nhiều hơn nữa.

Vì vậy, hôm nay ngay khi Đàm Dịch Khiêm tan việc về đến nhà, Hạ Tử Du sớm đã tự mình đứng ở cửa phòng khách đợi anh.

Nhìn thấy Đàm Dịch Khiêm bước xuống xe, Hạ Tử Du lập tức liền chạy tới ôm chặt lấy anh.

Sau đó cô nhận lấy cặp tài liệu cùng áo khoác tây trang của Đàm Dịch Khiêm, vô cùng ngọt ngào thân mật nói, “Ông xã, anh đã về rồi.”

Đàm Dịch Khiêm đột nhiên được săn đón quá mức mà sinh ra khiếp sợ, ôm hôn vợ yêu một lúc rồi hỏi, “Có chuyện gì mà bà xã anh vui thế, nói ra xem để anh cùng vui với em nào!”

Hạ Tử Du khoác vào cánh tay Đàm Dịch Khiêm nói, “Không có gì cả. . . .”

“Không có thật sao? Sao anh cứ có cảm giác bà xã của anh hôm nay đặc biệt nhiệt tình quá mức à. . . .” Đàm Dịch Khiêm nói xong lại ôm hôn vợ yêu thêm một cái.

Hạ Tử Du hắng giọng hỏi, “Nếu anh thích thì sau này mỗi ngày em đều sẽ đứng đón đợi anh về!”

Đàm Dịch Khiêm cứng chiều nói, “Ngoan.”

“Ông xã, anh có điện thoại nè.” Hạ Tử Du lấy điện thoại di động đang rung trong túi áo khoác tây trang ra đưa cho Đàm Dịch Khiêm.

Đàm Dịch Khiêm nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, giọng nói chuyển sang cực nhẹ, “Ừ, anh nghe điện thoại chút.”

“Dạ.”

Buông Hạ Tử Du ra, sau đó Đàm Dịch Khiêm đi tới trước tránh sang một bên.

Bởi vì trong lúc vô tình cô đã thấy số trên màn ảnh gọi đến là Aston, cũng biết được Aston luôn luôn đều là giúp Đàm Dịch Khiêm xử lý những vấn đề về chuyện luật pháp, không hiểu sao Hạ Tử Du đột nhiên có chút lo lắng, vì vậy đi tới đứng gần ở sau lưng Đàm Dịch Khiêm.

Giọng anh nói chuyện lạnh lùng không hề có chút độ ấm, “Tôi muốn cô ta vĩnh viễn sẽ không có được cơ hội nào để ra tù.”

Hạ Tử Du đương nhiên hiểu chữ ‘cô ta’ ấy là muốn nói tới ai.

Cô cũng đã sớm đoán Đan Nhất Thuần bị xử phạt thêm 4 năm chắc chắn là có nguyên nhân, nhưng cô cho rằng ít nhất anh cũng sẽ niệm chút tình cũ. Vì dù sao thì Đan Nhất Thuần cũng đã từng vì anh mà suýt mất mạng.

Nhưng cô không thể đồng tình, món nợ đã hại chết mấy mạng người đó Đan Nhất Thuần nhất định phải gánh vác trách nhiệm.

Đột nhiên nhớ tới một câu nói mà trước kia Đàm Nhất Thuần đã từng nói với cô, người phụ nữ nào được Đàm Dịch Khiêm yêu chắc chắn là sẽ rất hạnh phúc. . . . Đúng vậy, cô chính là người hiểu rõ hơn ai hết về điều đó!

272. Chương 272: Anh Thích Em, Anh Muốn Em....

Nói tới Đàm đại nhân, tuy mấy đêm liền dù đã dưỡng đủ sức, nhưng khi được nửa đường lại xảy ra chút chột trặc, cũng may là kết quả cuối cùng vẫn làm cho anh cực kỳ hài lòng.

Khi đó Hạ Tử Du cảm thấy trời đất như bị đảo lộn, cả người bị anh đè lên giường, sau đó liền nghe thấy người đàn ông nằm trên người cô dùng nội lực nói trầm khàn độc quyền của anh nói với cô, “Mấy hôm nay anh nhớ em muốn chết đi được.”

Động tác của Hạ Tử Du đơ ra mất một lúc, không giãy nữa nữa mà đưa hai tay lên vòng ôm chặt lấy cổ chồng mình, ngọt ngào nói, “Em cũng rất nhớ anh!” Nếu không phải nghĩ rằng anh muốn đi công tác lâu như thế, cô cũng không biết rằng giờ đây mình lại quyến luyến anh đến vậy, không nỡ để anh rời khỏi cô một giây một phút nào.

Tròng mắt đen nhánh của Đàm Dịch Khiêm lóe sáng tia giả hoạt xen lẫn dục vọng hỏi, “Vậy. . . .Nước hoa?”

Hạ Tử Du tất nhiên là hiểu ý, cầm lọ nước hoa lên ngượng ngùng nói, “Em vào phòng tắm, sẽ trở lại ngay thôi....”

“Ừm. . . .”

Đến lúc Hạ Tử Du bước ra từ phòng tắm thì Đàm Dịch Khiêm đã cởi sạch sẽ trần như nhộng, nhìn thấy Hạ Tử Du liền giống y như sói đói bỏ nhào tới. (ôi kinh nhể haha)

Cái loại nước hoa DX-2 này quả nhiên là rất thú vị, hai người rất nhanh chóng động tình, hôn môi rồi lại vuốt ve....

Nhưng khi quần áo của Hạ Tử Du vừa mới được Đàm Dịch Khiêm cởi ra, cả hai đều phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng

Hạ Tử Du yếu ớt nói, “Ông xã. . . .Thuốc không có. . . . Mà cũng không có. . . . Không có áo mưa. . . .”

Đàm Dịch Khiêm ảo não thảm rửa một tiếng, “Chết tiệt! !”

Hạ Tử Du bất đắc dĩ nói, “Ai bảo anh nghỉ phép đưa em đi chơi mà cũng không chịu báo trước cho em một tiếng, làm cái gì cũng không chuẩn bị được.”

Không làm nữa, vậy thì uống công hai ngày hôm nay Đàm đại nhân đã dưỡng sức chỉ để chờ đợi ngày này, dĩ nhiên là muốn được quần quýt thân mật với cô một trận rồi. Còn làm tiếp, không uống thuốc cũng không có áo mưa. . . . Vậy thì hậu quả cũng thật là nghiêm trọng à.

“Để anh bảo người của khách sạn mang lên.” Đàm Dịch Khiêm chưa từ bỏ ý định đưa ra ý kiến.

Hạ Tử Du lập tức kẹp chặt hai chân, “Em không muốn. . . . Mấy ngày tới đều phải ở lại khách sạn này, em không muốn không có mặt mũi để ra ngoài nhìn người khác đâu.” Huống chi có ai mà không biết thân phận tổng giám đốc Đàm của anh chứ.

“Bà xã, thật ra thì kinh nguyệt của em vừa mới hết không lâu, hôm nay cũng có thể coi như là chu kỳ an toàn mà. . . . Hẳn là sẽ không sao đâu.” Nếu như lúc này mà bắt Đàm đại nhân phải ‘thăng xe’ lại, vậy thì nhất định sẽ bị nội thương mà chết mất.

Hạ Tử Du len lén nghiêng đầu nhìn cậu em nhỏ đang phẩn chấn ở nửa thân dưới của anh, có chút không đành lòng nhưng vẫn không có cách nào khác nói, “Không được, em không muốn làm liều mạo hiểm như vậy đâu. . . . Ông xã à, anh ráng nhẫn nhịn một chút đi.”

Đàm Dịch Khiêm lại mắng thêm một tiếng nữa, sau đó ngồi dậy bước xuống khỏi giường nhặt áo sơ mi ở dưới đất lên, vừa mặc vừa nói, “Vậy anh tự mình đi mua, vậy được hay chưa hả?”

Hạ Tử Du nhìn anh khó chịu như thế, lại nghĩ đến anh vì sinh nhật của cô mà bỏ mặt cả một công ty lớn, vì vậy cô chớp mắt nhìn đỏ mặt nói, “Vậy thôi được. . . Em ngoan ngoãn chờ anh về, anh đi nhanh về nhé!”

Hạ Tử Du vừa dứt lời, bóng dáng của Đàm Dịch Khiêm đã như bão tố rời khỏi phòng. (haha..pó tai, ôi ta bùn ngủ quá nhưng fai nhai hết khúc này đã)

Lại nói đến sau khi Đàm Dịch Khiêm chạy hết cả một con phố mua về đủ loại thuốc ngừa thai về xong, nhưng lúc về phòng lại không thấy vợ yêu mình ở đâu cả.

Đàm Dịch Khiêm liền phát hoảng, lo lắng gọi, “Bà xã, bà xã.”

Lúc này, cửa phòng tắm bật mở ra từ bên trong, giọng nói mềm mại yêu kiều của Hạ Tử Du vang lên, “Ông xã, em ở đây. . . .”

Hạ Tử Du tựa người lên khung cửa trên người đang mặc một cái áo sơ mi của anh, bởi vì cái áo cũng khá dài, có thể che hết những bộ phận quan trọng trên cơ thể cô, còn để lộ bờ vai trần xinh đẹp và đôi chân thon dài trắng nõn không tỳ vết của mình trình diễn ra ở trước mặt anh.

Cô còn cố ý làm một tư thế cực kì quyến rũ, đẩy vai áo sơ mi của mình ra phía sau để lộ bờ vai đầy khiêu gợi.

Đàm Dịch Khiêm như không tin vào mắt mình mà nhìn tới cô, lại thấy khuôn mặt cô đỏ bừng đang chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo sơ mi ra để cho nó dần dần tuột xuống, Đàm Dịch Khiêm ngay lập tức nín thở hít mạnh vào một hơi, xoang mũi hơi ngứa ngáy, suýt chút nữa thì đã bị sặc máu mũi.

Kế tiếp Hạ Tử Du từng bước từng bước đi đến trước mặt Đàm Dịch Khiêm, ấn anh xuống giường rồi quyến rũ ngồi lên đùi anh sau đó kéo khóa quần của anh xuống.

Màn tiếp theo chính là hình ảnh Đàm đại nhân biến thân thành sói đói vồ lấy cô.

Sau khi xong việc đó, Đàm đại nhân rất hài lòng mà nghĩ loại nước hoa DX-2 này đúng là cực phẩm, nên tìm lúc nào đó bảo cái cô tổng giám gì đó mang tới tặng thêm một ít nữa mới được! !

-

Tại Luân Đôn.

Đàm Tâm đang nhàm chán lật lật tờ báo trong tay, đột nhiên nhìn thấy tin tức nói về Đàm Dịch và Hạ Tử Du đến thành phố Y hưởng thụ thể giới của hai người.

Nhìn hai người ăn mặc nhàn nhã, hình ảnh tay trong tay tản bộ trên đường, vẻ mặt Đàm Tâm đầy mơ ước.

Cái gì gọi là tình yêu, thì đây mới chính là tình yêu.

Trong lúc Đàm Tâm đang cảm thán không thôi thì một giọng nói của đàn ông không đúng lúc vang lên, “Bà xã, anh về rồi đây.”

Đàm Tâm ngược mắt thấy Quý Kinh Phàm vút cặp tài liệu trong tay sang một bên đi về phía cô.

Đàm Tâm hỏi, “Sao nay anh về sớm thế?” Hình như bây giờ mới có ba giờ chiều, bình thường Quý Kinh Phàm năm giờ mới tan việc về nhà mà.

Quý Kinh Phàm làm ra dáng vẻ muốn ôm Đàm Tâm vào lòng, lại bị Đàm Tâm nói chặn lại trước, cô đứng lên để phòng anh nghiêm mặt nói, “Đừng có ngả gối với tôi, hôm nay mẹ anh đã đi cùng ba mẹ tôi đến tháp cầu chơi rồi, không cần phải diễn trò đâu.”

Quý Kinh Phàm cũng không thềm để ý đến sự phòng bị của cô, đi tới dứt khoát ôm chặt lấy cô cho bằng được, trầm giọng nói, “Dạo này không thường nhau, em có nhớ anh không?”

Đàm Tâm nhú mày nói, “Này, bỏ tay ra!”

“Không bỏ! !”

“Anh mà không bỏ thì tôi kêu lên đây !”

“Gọi đi, dù sao hôm nay người lớn cũng không có ở nhà, em có kêu đến rất cổ họng cũng không có người dám lên tiếng đâu.”

“Anh. . . .Buông ra!”

Quý Kinh Phàm nhân lúc Đàm Tâm đang giãy dụa kịch liệt tranh thủ hôn lên má cô một cái rồi mới chịu buông cô ra.

Đàm Tâm lấy tay lau lau chỗ nước miếng dính trên má mình, thẹn quá hóa giận nói, “Đồ lưu manh! !”

Quý Kinh Phàm thả người lên ghế sofa, nhếch miệng nói, “Anh cũng thật muốn được lưu manh với em một lần đây!”

“Anh. . . .Đồ vô sỉ!”

Quý Kinh Phàm cười mà không nói.

Đàm Tâm cũng ngồi xuống trên sofa đối diện với Quý Kinh Phàm, nghiêm mặt nói, “Này, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Quý Kinh Phàm mong chờ nhìn Đàm Tâm, “Ừ, anh nghe.”

Giọng nói của Đàm Tâm chậm chậm vang lên, “Hai ngày nữa ba mẹ tôi sẽ về nước, tôi dự định cũng về cùng với hai người.”

Quý Kinh Phàm nghe thấy thế liền nhú mày, “Không phải em đã dự định ở đây rồi sao?”

Đàm Tâm tức giận nói, “Tôi cũng đã giúp anh diễn xong rồi, hai chúng ta bây giờ không ai thiếu nợ ai. . . . Chỉ cần hai chúng ta phối hợp tốt, kể cả có xa nhau cũng không thể khiến cha mẹ của cả hai bên nghi ngờ.”

Quý Kinh Phàm không hề suy nghĩ thẳng thừng từ chối, “Tôi không cho phép em rời khỏi đây!”

“Anh nói cái gì?”

Đôi mắt trước giờ vẫn luôn thờ ơ giờ đây lại tràn ngập ham muốn chiếm hữu của một người đàn ông, “Anh nói là anh không cho phép em rời khỏi đây!”

Đàm Tâm tức giận đứng bật dậy, “Anh dựa vào cái gì chứ?”

Quý Kinh Phàm cũng đứng dậy theo, ghệt lấy Đàm Tâm ôm vào trong lòng rồi gần giọng nói, “Dựa vào việc tôi là chồng em!”

“Anh đừng có quên giữa chúng ta chỉ là hợp đồng hôn nhân.”

Ngay lúc này, Đàm Tâm còn chưa dứt lời thì Quý Kinh Phàm đã mãnh liệt hôn lên môi cô. Đầu lưỡi anh trơn trượt mạnh mẽ cạy mở hàm răng khép chặt của cô tiến thẳng vào quần quýt chiếc lưỡi mềm mại và hương thơm ngọt ngào trong miệng cô, Quý Kinh Phàm lựa chọn cách xử lý trực tiếp nguyên thủy nhất, bịt miệng Đàm Tâm lại để cô không cách nào mở miệng nói ra những lời mà anh không muốn nghe.

“Ừm. Buông ra.”

Đàm Tâm dùng hết sức giãy dụa, cho đến khi cô gần như không thể thở được nữa thì lúc này Quý Kinh Phàm mới buông cô ra.

Đàm Tâm thở hổn hển, hai gò má ửng hồng, nhìn anh sau đó muốn giơ tay lên tát cho anh một cái nhưng không ngờ anh lại vững vàng giữ chặt lấy cánh tay vừa vung lên của cô, dùng giọng nói nghiêm túc bình thường rất ít khi có nói với cô, “Đàm Tâm, anh không quan tâm đến việc em không biết thật hay là đang giả ngây giả dại, anh thích em, anh muốn em, muốn em sống cùng anh cả cuộc đời này.”

Đàm Tâm giật mình ngáy người đứng ngay tại chỗ bởi những lời nói của anh lúc này.

Anh ta nói anh ta thích mình. . . .

Không ngờ anh ta lại thích mình thật.

Tại sao?

Bọn họ mới quen biết lẫn nhau thời gian hai tháng ngắn ngủi, làm sao anh ta có thể thích mình được chứ?

Giây phút này, trong đầu cô lướt qua hình ảnh khi họ mới quen biết, thoáng qua những hình ảnh hời hợt ân cần thường ngày của anh dành cho cô, cũng lướt qua cả ánh mắt của anh mỗi lần nhìn cô.

Cô biết thích một người với chuyện thời gian quen biết chẳng có liên quan gì đến nhau nhiều lắm, cũng giống như tình yêu mà nam nữ chính diễn trong phim Titanic vậy.

Dường như, tình cảm của anh đã sớm rõ ràng, chỉ có mình cô vẫn đang tự mình dối mình.

“Không. . . .Không. . . .” Đàm Tâm sững sờ từng bước lui về phía sau, liên tục lắc đầu, “Chúng ta không thích hợp, tôi không thể ở bên anh được!”

Quý Kinh Phàm siết chặt cánh tay lạnh như băng của cô, ánh mắt áp sát gương mặt trắng bệch của cô, “Tại sao lại không thích hợp?”

Thời gian quay ngược lại về chín năm trước.

Đêm hôm đó là một buổi tối điên cuồng.

Anh đứng ở góc tối, nhìn cô dựa vào người Robert.

Mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của cô, từng lời nói từng hành động cũng đều khiến cho anh rung động mãi không thôi.

Trước đó, anh không hề nghĩ tới rằng, anh lại có thể đối với một người con gái chỉ mới gặp mặt lần đầu, thậm chí ngay cả một chữ cũng chưa từng nói với nhau mà đã rung động.

Sau đó, anh nhìn thấy Robert đưa cô lên một chiếc taxi.

Có lẽ là biết thái độ đối đãi với phụ nữ từ trước đến nay của Robert, anh đã đi theo sau.

Nhìn Robert dìu cô bước vào phòng. Anh thừa nhận, nếu như đêm hôm đó không phải bị rượu khống chế, có lẽ anh sẽ không cho Robert một cú đâm đáng nhớ nặng nề kia.

Đêm đó cô thật sự rất say, lúc anh muốn đưa cô đi, cô ôm lấy anh.

Có lẽ là bởi vì trong mơ mơ màng màng cô đã tưởng nhầm anh là Robert, gò má ngượng ngùng của cô áp sát vào sống lưng của anh, cả người nóng rực.

Đêm hôm đó, cho đến khi trời sáng anh mới rời đi.

.

Quý Kinh Phàm như đang đắm chìm trong hồi ức chậm rãi nói, “Đêm hôm đó, em vẫn cứ kêu đau mãi. . . .Em nói, sau này em không muốn trải qua chuyện như thế này nữa. . . .Em còn nói, tương lai anh có thể lấy em được hay không. . . .”

Mặc dù đêm hôm đó cô uống rất say, nhưng những ký ức trong đầu cô vẫn còn rất mới mẻ.

Mặc dù lúc nhớ lại chỉ có một vài đoạn ngắn ngủi, cộng thêm đêm hôm đó rất tối, cô không nhìn rõ bất cứ cái gì. . . . Nhưng giờ phút này những lời anh nói lại đào xới lên những đoạn kí ức ngắn ngủi sống động và chân thật trong đầu cô.

Cô nhớ, đêm hôm đó, “Robert” luôn cứ dỗ dành cô mãi.

Anh còn hứa hẹn với cô rằng sẽ lấy cô, cho nên mấy năm qua cô đều cho rằng Robert đã phụ cô.

Ánh mắt Đàm Tâm dường như đã mất đi tiêu cự, cô ngẩng người sững sờ nhìn chằm chằm vào người đàn ông vừa lạ vừa quen trước mặt hỏi, “Tại sao anh lại biết những chuyện này?”

Trong đáy mắt Quý Kinh Phàm tầng tầng lớp lớp đều là sự khẩn cầu, khàn giọng nói, “Đêm đó anh vẫn cứ mãi dỗ dành em. . . . Em có còn nhớ hay không?”

Đàm Tâm lại lùi về phía sau một lần nữa, cho đến khi cả người chạm vào vách tường trắng phía sau, “Anh.”

Sợ tâm trạng cô sẽ bị kích động, Quý Kinh Phàm không dám đi đến gần cô, mà chỉ thản nhiên nói, “Anh không bao giờ quên lời đã hứa hẹn với em, mấy năm qua, anh vẫn luôn hối hận vì đã không có ở bên cạnh em. . . . Lúc em đi phá thai, anh cũng có mặt tại bệnh viện đó, nhìn dáng vẻ đau khổ khó chịu của em khi đó thế nhưng anh lại không có chút dũng khí nào để đến gần em dù chỉ là một bước. . . .”

Đàm Tâm không ngừng lắc đầu, đôi mắt lấp lánh ánh nước, cô nghẹn ngào thốt lên, “Anh. . . .Đêm đó ở bên tôi chính là anh?” Rất nhiều chi tiết anh đều nói cực kỳ chính xác, thậm chí khi anh kể lại tất cả, những âm thanh dịu dàng dỗ dành trong đầu cô lại thật giống với giọng nói của anh.

“Đàm Tâm, Robert không thể nào yêu em, bởi vì cậu ta đối với em vẫn chỉ có áy náy mà thôi.”

Mặc dù sự thật đã càng ngày càng rõ ràng, nhưng Đàm Tâm lại khó có thể chấp nhận được, “Không thể nào, không thể nào. . . .Đêm đó không phải là anh, chúng ta căn bản là không quen biết.”

Quý Kinh Phàm chậm rãi nói, “Nếu như em đồng ý, ngay bây giờ chúng ta có thể gọi điện thoại cho Robert để chứng thật.”

“Không. . . .Tôi và anh không có một chút quan hệ nào cả, gần đây chúng ta mới quen biết thôi. . . .” Đàm Tâm dường như đã chịu một đả kích rất lớn, ngón tay bám chặt lên bờ tường trắng.

“Anh vẫn luôn luôn lưỡng lự, có nên nói với em hay không. . . .”

Đàm Tâm bịt hai tai lại, kích động nói, “Tôi không muốn nghe anh nói. . . . Quý Kinh Phàm. . . . Anh đang đặt chuyện bậy bạ. . . . Anh đang lừa tôi.”

Quý Kinh Phàm đi tới ôm cô ẩn vào ngực mình.

Cô kịch liệt giãy dụa.

Anh siết chặt lấy cô, vô hạn yêu thương thốt lên, “Em có biết hay không, chín năm trước, anh đã từng rất mong muốn được ôm em một cái thật chặt như thế này.”

Từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống như bão tố, cô không ngừng tự lẩm bẩm, “Quý Kinh Phàm. . . .Anh đang nói dối. . . . Anh đang lừa tôi.”

Quý Kinh Phàm nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ đang lăn ra khỏi khóe mi cô, giọng nó càng lúc càng khàn đi, “Anh vốn muốn ở bên cạnh đợi em tỉnh lại, nhưng nửa đêm anh lại nhận được điện thoại của mẹ anh, bà nói bà muốn anh đến gặp người cha mà anh chưa bao giờ gặp đó một lần cuối, lúc ấy ba anh đang trong cơn nguy kịch. . . . Đợi đến lúc tình hình ba anh đã ổn định anh có quay lại tìm em, nhưng em đã về Los Angeless. . . . Xin em hãy tin anh, chín năm qua, anh chưa có giây phút nào quên được em, rất nhiều lần anh đã muốn đến tìm em.”

-

Hai ngày sau, Đàm Tâm cùng hai ông bà Đàm lên máy bay quay về Los Angeles.

Lần này, Quý Kinh Phàm không có đi theo. . . . Đàm Tâm chưa nói với ông bà Đàm sự thật, chỉ nói Quý Kinh Phàm sắp tới phải đến một nước nào đó công tác trong thời gian rất dài, một mình cô ở London rất nhàm chán cho nên mới về Los Angeles ở với ba mẹ cho vui.

Cũng trong lúc đó, Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm đi nghỉ phép cũng đã quay về.

Lúc nhìn thấy Đàm Tâm đang ở trong nhà, Hạ Tử Du sững sốt mất một lúc lâu, sau đó liền kéo cô tới phòng mình.

Vừa bắt đầu Đàm Tâm cũng không nói gì, cho đến khi Hạ Tử Du nhắc đến ba chữ Quý Kinh Phàm, Đàm Tâm đã gào khóc kích động thốt lên, “Từ nay về sau đừng nhắc đến cái tên đó nữa! !”

Hạ Tử Du cũng không biết Đàm Tâm và Quý Kinh Phàm ở London đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ đành phải an ủi Đàm Tâm, nhưng Đàm Tâm lại chẳng nói thêm gì cả.

Cho đến khi cảm xúc của Đàm Tâm ổn định lại, lúc này mới chậm rãi nói, “Anh ta là một tên khốn kiếp, anh ta đã cưỡng gian chị. . . . Chín năm trước. . . .Người ở với chị vào đêm đó là anh ta chứ không phải là Robert. . . .”

Nếu như Hạ Tử Du không hay biết gì về chuyện này, có lẽ cô căn bản nghe không hiểu những lời đứt quãng này của Đàm Tâm đang nói về cái gì, thế nhưng khi Đàm Tâm mở miệng nhắc tới chuyện chín năm trước thì có lẽ cô cũng đã đoán được giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

“Chị nói là Quý Kinh Phàm đã kể chuyện của chín năm trước cho chị nghe?”

Mắt Đàm Tâm đăm lệ liên tiếp gật đầu.

“Cái tên Quý Kinh Phàm đáng chết này, anh ta còn dám kể cho em biết nữa!”

Đàm Tâm chột ngược mắt nghi ngờ hỏi, “Tử Du, em cũng biết chuyện này sao?”

Hạ Tử Du bắt đầu ấp a ấp úng, “Em. . . .”

Đàm Tâm dường như không thể tin nổi lắc đầu, “Tại sao ngay cả em cũng biết chuyện này?”

“Em. . . .”

Đàm Tâm đau khổ cầm lấy tay Hạ Tử Du, “Chị muốn em nói rõ ràng tất cả với chị. Chị muốn biết tất cả những gì Quý Kinh Phàm nói có phải là sự thật hay không.”

Bị ép đến mức bất đắc dĩ, cuối cùng Hạ Tử Du đành kể lại cho Đàm Tâm biết mục đích chuyến đi đến Los Angeles lần trước của Robert.

Lại một lần nữa biết được sự thực của chín năm về trước từ Hạ Tử Du, cả người Đàm Tâm chấn động nặng nề, sững sờ thốt lên, “Robert. . . .Không ngờ anh ấy lại giấu chị suốt chín năm nay.”

Hạ Tử Du nhẹ nhàng an ủi nói, “Chị Tâm, sở dĩ Robert giấu đi chuyện đó là bởi vì anh ấy chưa điều tra ra được người năm đó là ai, anh ấy không muốn làm tổn thương đến chị.”

Đàm Tâm không nói thêm gì nữa, đột nhiên lại nở nụ cười ngây dại.

“Chị Tâm, chị có ổn không?”

Lúc này Đàm Tâm đang cười nhưng nước mắt không ngừng rơi, “Quý Kinh Phàm. Thì ra anh ta tiếp cận chị thực sự là có mục đích.”

Hạ Tử Du vỗ nhẹ lên sống lưng đang run rẩy của Đàm Tâm, nhẹ giọng nói, “Chị Tâm, Dịch Khiêm đã điều tra được, mấy năm qua Quý Kinh Phàm không phải là không muốn đến tìm chị, mà là anh ấy không có cách nào để đến tìm chị. . . . Nếu như anh ấy đã thắng thần thừa nhận với chị những chuyện này thì hẳn là anh ấy cũng đã nói cho chị biết, hơn ba mươi năm trước gia tộc anh ấy gặp phải nguy cơ, ba anh ấy vì muốn giữ được gia nghiệp cho cả gia tộc, vì vậy nên chọn lựa ly hôn với mẹ anh ấy để kết hôn với một người phụ nữ khác có thể giúp cho ông ta. . . .Sau đó mẹ anh ấy liền đưa anh ấy đến London, cho đến chín năm trước, Quý Kinh Phàm vẫn luôn nghĩ rằng cha anh ấy đã chết thì bỗng nhiên lại nhận được điện thoại của mẹ anh ấy, cũng chính là đêm hôm anh ấy ở bên chị. . . . Mẹ anh ấy khóc lóc than thở cầu khẩn bảo anh ấy không thể không quay về Trung Quốc để gặp ba anh ấy, nhưng bởi vì ba anh ấy bệnh nặng, gia nghiệp của cả dòng họ rơi vào tình trạng bế tắc, vì sự sinh tồn của cả gia tộc, anh đành chọn ở lại Trung Quốc để xử lý việc kinh doanh giúp ba anh ấy, cho đến hai năm trước sức khỏe ba anh ấy có chuyển biến tốt, lúc này anh ấy mới bắt chấp tất cả trở về London, cũng thoát khỏi ba anh ấy trở thành một cán bộ ngoại giao cao cấp. . . . Chín năm qua, anh ấy đã đến Los Angeles rất nhiều lần, mặc dù không có gặp mặt ngay với chị, nhưng anh ấy vẫn luôn lặng lẽ quan sát chị, anh ấy biết chị yêu Robert, không muốn phá hủy kết quả tốt đẹp mà chị và Robert có thể có được, anh ấy buộc mình không được xuất hiện. . . . Cho đến khi tin tức Robert muốn đính hôn truyền ra, lúc đó anh ấy mới biết sự thực chị và Robert không đến với nhau. . . .”

Đàm Tâm kích động tiếp tục bịt tai lại lần nữa, “Chị không muốn nghe giải thích, không cần.”

“Chị Tâm.”

“Tử Du, chị muốn yên tĩnh một mình một chút, xin lỗi em, em có thể ra ngoài trước giúp chị được không.”

.

Hạ Tử Du không biết làm sao đành đứng dậy đi ra khỏi phòng, lại thấy Đàm Dịch Khiêm đang muốn về phòng.

“Bà xã.”

“Đừng vào, chị Tâm đang ở trong phòng của chúng ta.”

“Chị ấy nói thế nào?”

Hạ Tử Du thở dài nói, “Dạ, tâm trạng của chị ấy rất không ổn định, đối với Quý Kinh Phàm dường như chỉ có hận.”

Đàm Dịch Khiêm nhú mày lại, “Muốn chị ấy ngay lập tức tiếp nhận được chuyện này quả thật không dễ gì.”

Hạ Tử Du bĩu môi lên hỏi, “Tổng giám đốc Đàm, không phải là anh chắc chắn rằng Quý Kinh Phàm sẽ không để chị Tâm về Los Angeles à? Anh xem đi, mới gặp phải một chút khúc mắc đã để chị Tâm quay về một mình rồi, xem ra tình cảm của anh ta với chị Tâm cũng không có sâu nặng như anh ta nói đâu nhỉ?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi nói, “Vậy thì em đã quá coi thường Quý Kinh Phàm rồi.” Nguyên nhân Đàm Dịch Khiêm có lẽ đã đoán được, chắc chắn là Đàm Tâm đã dùng cách thức cực đoan buộc Quý Kinh Phàm phải buông tay. Tất nhiên, Quý Kinh Phàm cũng không thể nào buông tay dễ dàng như vậy!

Hạ Tử Du đang nghi ngờ, lúc này giọng nói của bà Đàm lại vang lên trên hành lang, “Tâm à, Tâm à.”

Hạ Tử Du xoay người nhìn sang bà Đàm, “Mẹ, mẹ tìm chị Tâm à? Chị ấy đang ở trong phòng con.”

Bà Đàm mỉm cười nói, “Đang ở phòng con sao? Quý Kinh Phàm đến rồi, nói là tạm thời không có đi công tác nữa nên về lại đây với con Tâm. Đứa con gái ngốc này, suốt đường về cái mặt cứ rầu rĩ không vui, chắc là nghĩ đến phải chia tay với Quý Kinh Phàm cho nên trong lòng không nở đây mà, giờ Quý Kinh Phàm đến cũng thật là đúng lúc.”

Hạ Tử Du giật mình kinh ngạc, “Đã tới rồi?”

Ngay lúc này, bóng dáng của Quý Kinh Phàm đã xuất hiện ở tầng hai, gương mặt của anh hiển nhiên đã tiêu tụy hơn so với trước một chút, còn có lấm tấm râu xanh xanh mới mọc.

Bà Đàm từ ái nói, “Kinh Phàm à, con Tâm nó đang ở trong phòng của Tử Du đó.”

Quý Kinh Phàm lập tức bước đến trước cửa phòng gõ nhẹ lên cánh cửa.

Đàm Tâm trừng mắt nhìn anh, “Chẳng lẽ anh đã quên rằng tôi đã có người tôi yêu rồi sao.”

“Người em yêu?” Quý Kinh Phàm giống như nghe được một sự châm chọc kinh khủng nào đó, cười lạnh lạnh ra tiếng, “Em muốn nói đến Robert à?”

“Phải . . . Tôi yêu anh ấy, đời này kiếp này tôi chỉ muốn được ở bên cạnh anh ấy, mặc dù anh ấy vĩnh viễn không yêu tôi!”

Quý Kinh Phàm thẳng thừng nói, “Em đang nói dối! !”

Đàm Tâm bình tĩnh nói, “Tôi không nói dối. Chín năm qua, tôi chưa bao giờ ngừng yêu anh ấy!”

Quý Kinh Phàm nheo mắt lại quan sát cô, trầm giọng nói, “Em si tình với cậu ta như thế, là bởi vì chín năm trước em và cậu ta đã trải qua cái đêm đó sao?”

Đàm Tâm chợt ngược mắt lên hỏi, “Anh. . . .Sao anh lại biết?”

273. Chương 273: Miệng Lưỡi Ngon Ngọt Vì Nhờ Có Em

“Là anh.”

Giây phút này, lời đáp lại Đàm Tâm chính là chất giọng nam khàn khàn của Quý Kinh Phàm.

Cả người Đàm Tâm ngẩn ra, hai mắt mở to.

Quý Kinh Phàm khẽ khàng đẩy cánh cửa ra, thứ mà anh nhìn thấy đầu tiên đó chính là dáng vẻ hốt hoảng của Đàm Tâm đang ngồi trên sofa.

Đàm Tâm theo bản năng đứng lên, ánh mắt đề phòng nhìn về phía anh, “Anh. . . .Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Quý Kinh Phàm không vội vã lại gần Đàm Tâm, mà chỉ lẳng lặng nhìn Đàm Tâm.

Hạ Tử Du sợ bà Đàm biết sự thật, đã nói trước để bà Đàm rời đi, cho nên trong không gian rộng lớn giờ phút này chỉ có hai người bọn họ.

Đàm Tâm cầm cái gối ôm trên sofa lên, ném về phía anh không chút khách sáo, “Quý Kinh Phàm, anh rút đi cho tôi. . . .Tôi không muốn nhìn thấy anh. . . . Anh có nghe thấy hay không?”

Quý Kinh Phàm cũng không ngăn cản, mặc cho cô xả giận.

Rốt cuộc, mấy cái gối ôm đều bị cô ném hết, Đàm Tâm đột nhiên đứng đờ người trên sàn, ôm đầu tâm trạng sa sút òa khóc thật lớn.

Quý Kinh Phàm chậm rãi đi tới, không để ý đến sự giãy dụa của cô, bế cô lên.

Đàm Tâm dùng cả tay lẫn chân chống cự lại anh, tuy nhiên Quý Kinh Phàm vẫn ôm siết cô như thế, cho đến khi anh ôm cô ngồi xuống ghế sofa.

Ngay sau lúc đó, cho dù Đàm Tâm có mắng mỗ thế nào, Quý Kinh Phàm đều không đáp lại, mặc cho cô trút giận.

Thời gian từ từ trôi qua, cuối cùng Đàm Tâm cũng yên tĩnh lại.

Sau cùng, Quý Kinh Phàm cúi người hôn lên giọt nước mắt đọng trên mi của Đàm Tâm, u uẩn hỏi, “Em chán ghét anh đến thế sao?”

Nước mắt lăn tròn tí tách liên tiếp rơi trên gò má Đàm Tâm, ánh mắt của cô dường như đã mất đi tiêu cự, không có sự phản kháng và kích động như lúc trước, ngây người và im lặng nhìn anh.

Quý Kinh Phàm cầm Đàm Tâm tay lên hỏi, “Còn đau không?”

Đúng vậy, lúc còn ở London, nếu như anh không để cô quay về, thì cô sẽ chọn cách tự hủy hoại mình. Thật may là trên cổ tay cô chỉ có một vết cắt nhỏ nhỏ, không nghiêm trọng lắm.

Đàm Tâm ngược đôi mắt ngây ngô của mình lên nhìn anh, “Tôi xin anh. . . .Đừng xuất hiện trước mặt của tôi nữa. . . .”

Quý Kinh Phàm dùng lời lẽ như tuyên thệ, “Anh không bao giờ buông tay em ra!”

Ngữ điệu của Đàm Tâm đau xót lại hàm chứa lạnh lẽo, “Trừ phi anh muốn tôi chết.”

Quý Kinh Phàm nhíu mày, “Em cần thiết phải hành hạ anh như vậy sao?”

“Rốt cuộc là tôi hành hạ anh, hay là anh hành hạ tôi?” Đàm Tâm nghẹn ngào thốt ra, “Chín năm trước, nếu như không phải là do anh, tôi và Robert cũng không vì chuyện đêm hôm đó mà diễn một hồi tôi đuổi

anh trốn Anh làm phí mất chín năm thanh xuân của tôi, cũng khiến cho Robert đeo khoản nợ này cho anh chín năm. . . .Bây giờ anh đột ngột nhảy ra nói cho tôi biết, những năm qua anh không thể quên được tôi, Quý Kinh Phàm, anh có biết anh thật nực cười hay không. . . .Tôi làm sao có thể chấp nhận người đã cưỡng gian tôi, làm sao có thể chứ hả?”

Dường như đã suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện trong lòng từ sớm, Quý Kinh Phàm bình tĩnh nói, “Chuyện chín năm trước, anh có thể bù đắp cho em.”

Đàm Tâm chất vấn, “Bù đắp? Anh có thể bù đắp cho tôi cái gì đây? Nếu như bây giờ tôi gửi đơn kiện anh tội cưỡng dâm, anh sẽ thừa nhận hay sao?”

Quý Kinh Phàm thản nhiên nói, “Nếu như em thấy điều đó có thể đền bù tổn thương mà anh đã gây ra cho em trong suốt trong chín năm qua, vậy thì em cứ làm đi.”

Đàm Tâm cười lạnh lạnh nói, “Bây giờ anh nói những thứ này thật châm chọc, vật đổi sao dời, tôi tìm chúng có ở đâu ra? Huống chi chúng ta bây giờ đã là ‘vợ chồng’, cho dù tôi có nói nhiều hơn nữa trên tòa cũng chỉ là vợ chồng đang giận dỗi quấy phá. Tôi vốn không có cách nào làm như vậy với anh! !”

Quý Kinh Phàm nhìn Đàm Tâm thật sâu, “Nếu ngay từ đầu đã là sai lầm, tại sao chúng ta không để nó cứ tiếp tục sai?”

Đàm Tâm kích động đẩy Quý Kinh Phàm ra, đứng lên nghiêm nghị nói, “Tôi sẽ không tiếp tục sai lầm với anh nữa. . . . Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ ở cạnh một kẻ hèn hạ vô sỉ như thế, anh mau vứt cái ý nghĩ đó đi!”

Lời nói của Đàm Tâm như một con dao sắc bén đâm thẳng vào tim của Quý Kinh Phàm, khiến cho giọng nói của anh trở nên hơi không lưu loát, “Thật sự là không thể phải không?”

Đàm Tâm vẫn cứ dựa vào cơn tức của mình mà thốt lên, “Đúng, tôi và anh đời này kiếp này đều không thể. . . .Tôi sẽ sớm lựa chọn ly hôn với anh, nếu như anh không muốn tôi làm ồn chuyện này lên, vậy xin mời anh sau khi ly hôn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! !”

Quý Kinh Phàm cũng đứng lên nhìn thẳng vào Đàm Tâm, giọng nói vẫn kiên định như trước, “Anh sẽ không ly hôn với em! !”

Đàm Tâm nổi giận nói, “Vậy thì cứ đợi trình tự đơn phương ly hôn theo pháp luật đi!”

Bởi vì hai người kết hôn ở Anh, căn cứ vào luật pháp ở nơi đó, chỉ cần tình cảm đôi bên rạn nứt là có thể đơn phương ly hôn, nhưng tòa án thực hiện thủ tục thu thập chứng cứ cần ít nhất nửa năm, vì vậy, cho dù Đàm Tâm muốn ly hôn với Quý Kinh Phàm, vậy ít nhất cũng phải đợi đến nửa năm sau.

Vì không để ông bà Đàm phải lo lắng cho mình, Đàm Tâm lấy lý do muốn dọn ra ngoài ở riêng với Quý Kinh Phàm để ra khỏi nhà họ Đàm. Rất rõ ràng, Đàm Tâm đã quyết định muốn kết thúc cuộc hôn nhân hợp đồng này trước thời hạn.

Đàm Tâm chuyển ra ngoài, Quý Kinh Phàm đương nhiên là không còn lý do để ở lại nhà họ Đàm, cho nên theo cách nhìn của ông bà Đàm, đôi vợ chồng son chỉ đang muốn có một thế giới hai người nên không nghi ngờ gì.

Đàm Tâm không dọn đến nơi nào quá xa cả, mà là chuyển vào căn biệt thự Hạ Tử Du và Đàm Dịch Khiêm đã từng ở, cũng chính là căn biệt thự mà bà Hạ đang ở kia, nguyên nhân là nơi đó cách xa thành phố, hoàn cảnh xung quanh êm ả thanh nhã, còn có bà Hạ làm bạn không đến nỗi cô một người cô đơn.

Bà Hạ nghe nói Đàm Tâm sắp chuyển đến ở với bà, người thích náo nhiệt như bà đương nhiên là rất hoan nghênh, huống chi Hạ Tử Du tự mình gọi điện đến cho bà, nói với bà hãy giúp đỡ chăm sóc Đàm Tâm một thời gian.

Sau khi Đàm Tâm chuyển đến sống với bà Hạ đối với người lớn tuổi cũng rất tôn trọng, vì vậy khi sống chung cùng với nhau, Đàm Tâm cũng dần dần kể với bà Hạ một ít về tâm sự của mình, bà Đàm cũng dựa theo đó mà kể lại với Tử Du.

.

Hôm nay, Hạ Tử Du lại gọi điện cho bà Hạ.

“Mẹ, chị Tâm như thế nào?”

Bà Hạ than nhẹ, “Tâm trạng ổn định lại rồi, nhưng vẫn thường hay nhốt mình một mình trong phòng, cũng không muốn nói chuyện với ai.”

Hạ Tử Du đau lòng nói, “Chắc bây giờ chị ấy vẫn còn khó chịu lắm.”

Chín năm trước chị Tâm vẫn luôn cho rằng mình đã xảy ra quan hệ với người đàn ông mà mình yêu thương, cho dù người đàn ông mà chị yêu đó không thực hiện lời hứa với mình đi chăng nữa thì ít nhất chị ấy cũng không oán không hờ. Nhưng hôm nay, chuyện của chín năm trước hoàn toàn bị trái ngược lại, những năm qua người đàn ông mà chị luôn theo đuổi lại không hề thiếu nợ gì mình, mà chị lại cũng bắt đầu vướng vào mối quan hệ với một người đàn ông xa lạ, quả thật điều này khiến chị Tâm khó có thể mà chấp nhận ngay lập tức được.

Bà Hạ chậm rãi nói, “Cứ từ từ đi, có thể qua một thời gian nữa sẽ tốt lên cả thôi.”

Hạ Tử Du nhỏ giọng hỏi, “Mẹ, mẹ nói xem chị Tâm và Quý Kinh Phàm còn có thể không?”

Bà Hạ cười nhẹ nói, “Chuyện tình cảm nam nữ ngoài người trong cuộc ra người ngoài sao có thể hiểu được đây? Giống như con và Dịch Khiêm vậy. Đã từng có ai nghĩ đến tương lai hai đứa các con lại ân ái như bây giờ chứ?”

Hạ Tử Du ngượng ngùng nói, “Tình huống của con và Dịch Khiêm không giống như của họ mà, con và Dịch Khiêm là cả hai đều yêu nhau.” Bà Hạ không nhịn được trêu chọc, “Cũng không biết lúc ấy là đứa nào nói dù có phải lấy heo lấy chó cũng quyết không dây dưa với Dịch Khiêm đấy.”

Hạ Tử Du biết Bà Hạ đang nói đến lúc cô đang kích động đòi đi xem mắt.

“Được rồi, mẹ, mẹ chỉ biết giễu cợt con thôi.”

Biết con gái hay xấu hổ, bà Hạ không nói tiếp nữa, mà là nói sang chuyện khác, nghiêm nghị hỏi, “Mấy ngày hôm nay không thấy Quý Kinh Phàm tìm đến, có phải là tình cảm của cậu ta đối với Đàm Tâm chỉ có ngoài miệng thôi không?”

Hạ Tử Du lập tức lắc đầu, “Mẹ, không phải vậy. Tình cảm của Quý Kinh Phàm với chị Tâm là thật.”

Bà Hạ không tìm được nghi ngờ, “Vậy cậu ta định cứ thế mà lãng phí hết thời gian, cũng không có cách nào khiến Đàm Tâm động lòng với cậu ta ư?”

Hạ Tử Du trả lời, “Có ạ, hôm nay anh ta tới tìm Dịch Khiêm rồi, hai người bọn họ đang nói chuyện trong phòng làm việc, giờ con cũng không biết bọn họ nói chuyện gì nữa, nhưng mà nhất định là về chị Tâm!”

Bên trong phòng làm việc, Đàm Dịch Khiêm nhàn nhàn dựa người vào ghế khoan thai nhấp ly rượu đỏ trong tay.

Quý Kinh Phàm đứng trước bàn làm việc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Đàm Dịch Khiêm ngược mắt liếc nhìn tới Quý Kinh Phàm, thông thả nói, “Anh muốn chuyển đến biệt thự của tôi không có vấn đề gì, nhưng mà nếu tôi để cho anh chuyển vào biệt thự, Đàm Tâm sẽ nghĩ em trai tôi đây đứng về phía anh, chị ấy có thể sẽ hận tôi cả đời đấy.”

Quý Kinh Phàm vung tay đập mạnh lên mặt bàn một cái, “Đàm Dịch Khiêm, tôi bây giờ không có thời gian đứng đây mà lồi thối với cậu, hoặc là cậu để cho tôi chuyển vào biệt thự, hoặc là tôi sẽ kể cho vợ cậu chuyện tình một đêm năm đó của cậu với người phụ nữ khác trong buổi party! !”

Đàm Dịch Khiêm xem thường nói, “Thật không may, trước đó vợ của kẻ hèn đã thảo luận xong vấn đề này với kẻ hèn rồi, căn bản cái này đối với kẻ hèn không tạo nên được bất cứ uy hiếp gì!”

Quý Kinh Phàm chống hai tay lên mặt bàn, nghiêng người liếc nhìn Đàm Dịch Khiêm “Vậy cậu có thảo luận với vợ yêu của cậu chuyện sau đêm đó không? Đêm hôm đó cực kỳ thỏa mãn khiến cô X đó nhớ mãi không quên, ngày nào cũng ôm ấp yêu thương ngã vào lòng cậu, nhìn cậu có vẻ chính nhân quân tử thế mà lại mấy lần để cô X đó ở lại phòng mình chỉ để phát tiết mà thôi. . . .Tôi biết rõ lúc ấy tổng giám đốc Đàm mới tiếp nhận Đàm thị cho nên áp lực rất lớn, lại phải quan tâm đến cả việc học, thỉnh thoảng cần buông lỏng một chút là chuyện đương nhiên. . . .Nhưng mà nếu như vợ cậu biết được chuyện này, tôi nay không biết tổng giám đốc Đàm cậu có ngủ ngon được nữa hay không đây?”

Đàm Dịch Khiêm vốn dĩ nhân nhả thông dong giờ lại nhúu mày.

Quý Kinh Phàm thu quả đấm lại, lạnh nhạt cười cười, “Tôi biết rõ vợ cậu rất tin tưởng tổng giám đốc Đàm cậu, nhưng, nếu như cô ấy không tin, vậy tôi sẽ đưa cô ấy họ tên của cô X kia để tham khảo một chút, mặc dù tổng giám đốc Đàm cậu bây giờ ngay cả đến mặt mũi cô ta cũng không nhớ nổi, nhưng tôi lại nhớ rất rõ ràng, dù sao người phụ nữ xinh đẹp kia cả tôi và Robert đều không theo đuổi được, cô ta cố tình coi trọng cậu thôi. . . .Tất cả phụ nữ đều rất hẹp hòi, cho dù tổng giám đốc Đàm cậu có giơ tay lên trời mà thề, vợ cậu chắc cũng sẽ không cho qua chuyện này dễ dàng thế đâu, coi như sau này tổng giám đốc Đàm có thể chiếm lại được sự tin tưởng của vợ mình, nhưng có lẽ cũng không thể vui vẻ đắc ý như bây giờ đâu nhỉ?”

Đàm Dịch Khiêm để ly rượu xuống, mắt lạnh đảo quanh lạnh lùng nói, “Phá hoại gia đình người khác sau này chết là phải xuống địa ngục đấy!”

Quý Kinh Phàm dường như đã chờ đợi những lời này của Đàm Dịch Khiêm, vỗ tay cái bốp cười nói, “Tổng giám đốc Đàm nói câu này thật có lý, phá hoại người khác là phải xuống địa ngục. . . .Tôi nói này tổng giám đốc Đàm, bây giờ không cậu bây giờ cậu cũng đang phá hoại gia đình tôi và Đàm Tâm đấy sao? Rõ ràng chỉ cần một cái nhấc tay của cậu, thế nhưng lại muốn xem tôi làm trò cười, đã nhiều năm như thế rồi cái tính thấy chuyện không liên quan đến mình lại muốn mặc kệ vẫn không đổi à?”

Đàm Dịch Khiêm neho mắt giảo hoạt quan sát Quý Kinh Phàm vì một phụ nữ mà ‘không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào’. (chị nói này DK à, đó là vô quít dày fai gấp móng tay nhọn thôi em trai à, cá ăn kiến mãi fai để cho có ngày kiến tấp lại cá 1 lần chứ hì)

Không im lặng trong chốc lát, lúc này, Hạ Tử Du muốn thăm dò tin tức đã ở bên ngoài gõ cửa.

“Ông xã, là em đây.”

Quả nhiên giọng nói mềm mại của Hạ Tử Du vang lên.

Quý Kinh Phàm nở nụ cười mở cửa phòng ra.

Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Quý Kinh Phàm liếc mắt nhìn gương mặt điển trai ngồi đằng sau bàn làm việc kia hơi nhúu mày, cố ý nhẹ nhàng chậm rãi nói ra, “Cũng không có nói gì đâu, chỉ là muốn nhờ chồng em giúp tôi vài việc thôi. . . .”

Hạ Tử Du tò mò hỏi, “Giúp cái gì ạ?”

“Ý định của tôi là muốn chuyển vào biệt thự sống với Đàm Tâm. . . .Nhưng mà chồng em nói là trong biệt thự không có chỗ ở cho những người không có nghĩa vụ như tôi, khăng khăng dùng thái độ xem chuyện cười để nhìn tôi luống cuống vì Đàm Tâm.”

Hạ Tử Du đi đến bên cạnh ông xã thân yêu ngọt ngào cười nói, “Ông xã, tại sao anh lại không đồng ý với anh ấy?”

Đàm Dịch Khiêm kéo tay vợ yêu thâm tình nói, “Bà xã, biệt thự đối với anh và em rất có giá trị kỷ niệm, trong vườn hoa còn có cả mấy loại cỏ chanh em trồng nữa. . . .Anh không muốn phá hỏng sự thanh tịnh của nơi đó.”

“Nhưng lúc này là thời điểm rất đặc biệt mà, anh Kinh Phàm giờ mà không bắt được chị Tâm sợ rằng chị ấy sẽ ly hôn với anh ta thật mất. . . .Anh nên đồng ý với anh ấy đi, cùng lắm là lúc anh ấy sống ở biệt thự thì giúp em trồng hoa nhỏ cỏ một chút.” Bà Đàm thật là lương thiện chưa kia!

Quý Kinh Phàm đắc ý nhìn về phía Đàm đại nhân.

Đàm Dịch Khiêm cũng không sợ không vội nói ra, “Bà xã, em đã lên tiếng thì dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng mà tâm trạng của chị ấy bây giờ vẫn chưa hoàn toàn ổn định, anh không muốn Đàm Tâm nhìn thấy anh ta mà bị kích động. . . . Cho nên chuyện này hãy trì hoãn thêm vài ngày đi, không vội.”

Cậu được lắm Đàm Dịch Khiêm, quyết tâm muốn nhìn thấy tôi làm trò cười đúng không? Quý Kinh Phàm trong lòng nghiêng rằng giận dữ.

Đàm Dịch Khiêm đúng lúc này đứng dậy, mặt mày hớn hở ôm vợ yêu, thân mật nói, “Bà xã, chúng ta trở về phòng thôi. . . .”

Hạ Tử Du nghĩ thấy những lời Đàm Dịch Khiêm nói cũng đúng, vì vậy nói với Quý Kinh Phàm, “VẬY anh phải chờ thêm mấy ngày nữa đi. . . . Anh yên tâm, em sẽ luôn hỏi thăm tin tức từ chỗ mẹ em giúp anh, chỉ cần tâm trạng của chị Tâm tốt lên em sẽ ngay lập tức sẽ báo cho anh dọn qua đó!”

Quý Kinh Phàm lúc này đang mắng thầm, đợi đến lúc tâm trạng của Đàm Tâm tốt lên mới chuyển vào? Sợ rằng khi đó “trình nữ đã thành đàn bà” rồi! (ý chỉ việc phải chờ đợi quá lâu)

Cũng khó trách Quý Kinh Phàm muốn chuyển vào biệt thự gấp gáp như vậy, phải biết là suốt tuần lễ nay không nhìn thấy Đàm Tâm, cuộc sống của anh cứ như một cái xác không hồn. . . . Anh đã thề, cho dù là không chữa thủ đoạn nào cũng phải bám dính quần chặt lấy, anh cũng không cho phép Đàm Tâm biến mất khỏi tầm mắt của mình một lần nữa!

Hạ Tử Du thấy Quý Kinh Phàm không trả lời, vội vàng hỏi, “Quý Kinh Phàm, có vấn đề gì sao?”

Quý Kinh Phàm hoàn hồn, thông thả nhàn nhã cười, “Ồ, không có vấn đề gì, biết làm sao đành theo lời của Dịch Khiêm thôi. . . . Nhưng mà tôi đột nhiên phát hiện ra trong bữa tiệc chín năm trước, tôi nhớ tới đêm đó Đàm Dịch Khiêm. . . .”

Vừa nhắc tới tên của ông xã thân yêu, Hạ Tử Du lập tức trở nên hăng hái, “Bữa tiệc hôm đó đã xảy ra chuyện gì?” Thật ra cô rất muốn nghe xem câu chuyện của chín năm về trước từ miệng người khác nói ra có hoàn toàn giống như chồng mình đã kể hay không.”

Quý Kinh Phàm cố ý liếc mắt nhìn sang Đàm Dịch Khiêm rồi thông thả nói, “Đêm đó, Dịch Khiêm. . . .” Ánh mắt của Đàm Dịch Khiêm như tên bắn lao đến như muốn hỏi, anh dám?

Quý Kinh Phàm dùng ánh mắt trả lời lại tôi không dám, nhưng nếu như cậu cứ muốn tôi lãng phí thời gian như thế thì tôi dám! !

Hạ Tử Du rất có hứng thú, “Nói mau, nói mau. . . .”

Đúng lúc này, Đàm Dịch Khiêm giống như tiếc nuối nói, “Bà xã, anh đột nhiên nghĩ ra, hai ngày trước Đàm Tâm dường như nói với anh là muốn rời khỏi Los Angeles một thời gian. . . . Nếu như Đàm Tâm quyết định muốn đi, vậy thì chuyện Quý Kinh Phàm mau sớm chuyển vào biệt thự ở cũng là rất cần thiết, dù sao cũng đối cứng còn hơn là đến chết cũng không gặp lại!”

Hạ Tử Du kinh hãi, “VẬY sao? Chị Tâm dự định đi ư, tại sao mẹ em không nghe chị Tâm nói qua?”

“Có thể mẹ em quên mất. . . .”

“Thế à.”

Quý Kinh Phàm quăng cho Đàm Dịch Khiêm một biểu cảm cảm kích, rồi sau đó xoay người, “VẬY ngay bây giờ tôi sẽ chuẩn bị chuyển sang biệt thự.”

Hạ Tử Du nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Quý Kinh Phàm hỏi, “Này, anh còn chưa kể chuyện bữa tiệc tối đó cho em nghe mà!”

Quý Kinh Phàm trả lời Hạ Tử Du, “Đêm đó Robert đã bắt Đàm Dịch Khiêm để cậu ta trở thành một đàn ông thực thụ. . . .”

Hứng thú của Hạ Tử Du lập tức tắt xuống, “Ồ, cái này tôi biết rồi.”

Đàm Dịch Khiêm hôn lên má vợ yêu dịu dàng nói, “Chúng ta về phòng thôi. . . .”

“Tại sao phải về phòng chứ?”

“Anh nghĩ là vợ yêu của anh có hứng thú với vấn đề anh có phải là đàn ông thực thụ hay không ấy mà.”

“Anh. . .”

“Bà xã, đi, để anh chứng minh cho em xem!”

Vừa nói Đàm Dịch Khiêm liền bế bổng Hạ Tử Du lên.

Hạ Tử Du vùng tay đâm nhẹ lên người anh, “Thấy hét, lúc nào cũng không đứng đắn.”

—

Một tuần lễ không thấy Quý Kinh Phàm, Đàm Tâm bình tĩnh lại rất nhiều, nhưng cũng cảm thấy không hiểu sao lại có chút cô đơn.

Mười ngày ở London đó, mặc dù Quý Kinh Phàm thường xuyên bận rộn với công việc, nhưng thời gian dành cho cô vẫn không hề ít đi.

Anh luôn luôn nói ngọt, không, phải nói là nói năng ngọt xớt, dáng vẻ cũng thường hay khiến người khác thấy ghét, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lúc bất chợt bên cạnh mình lại thiếu mất một người cà lơ phất phơ như thế cô lại cảm thấy có chút không quen.

“Bà xã, anh đã nói đừng gọi cả họ lẫn tên anh ra như thế. . . .Ngoan, gọi tiếng ‘ông xã’ anh nghe xem nào.”

“Bà xã, tối nay lại để cho anh ngủ trên sofa à? Anh có thể ngủ trên giường với em được không.”

“Bà xã, hôm nay anh về muộn, có nhớ anh không?”

.

Những câu này hình như ngày nào anh cũng nói bên tai cô, giờ phút này lại không khỏi tràn ngập trong tâm trí cô.

Đàm Tâm không hiểu sao lại phiền não bịt tai lại tự lẩm bẩm, “Quý Kinh Phàm, anh hãy rút ra xa một chút cho tôi! !”

Mặc dù miệng thì mắng, nhưng trong đầu cô không tìm được mà thoáng qua một ý nghĩ. . . .Nhưng mà, cô và anh đã hơn một tuần không gặp mặt rồi, trong thời gian này anh lại không hề xuất hiện trước mặt cô, cũng không còn gọi điện cho cô nữa, không phải là anh cứ thế mà bỏ qua đấy chứ?

Trời ạ. . . .

Sao mình lại có ý nghĩ như thế chứ? Mình hận anh ta còn không kịp. . . .Mình còn lâu mới để ý đến chuyện có ở bên anh ta nữa hay không! !

Đàm Tâm cảm giác đáy lòng mình dường như đang tồn tại cả hai người, một bên ma quỷ, một bên Thiên Sứ, một vẫn mãi kiên trì với chuyện chín năm trước anh đã làm chuyện không bằng tâm thú ấu đối với cô, khiến tình cảm của cô và Robert không lý do mà lụi tàn, một lại đang mãi nhớ đến hình ảnh anh ân cần đối với cô.

Đàm Tâm cảm thấy đầu mình sắp nổ tung ra rồi.

Lúc này, tiếng gõ cửa ở bên ngoài vang lên.

Cốc, cốc, hai tiếng gõ rất có quy luật.

Nghĩ đến dạo này bà Hạ thường hay tìm cô nói chuyện, vì vậy cô không hề suy nghĩ mà mở cửa phòng ra

Thế nhưng, phút giây cửa phòng được mở ra, bóng dáng cao lớn anh tuần đứng sừng sững trước cửa lại khiến cô phải hít vào một hơi thật mạnh, “Anh. . .”

Vẫn là sự cợt nhả như ngày thường, thật giống như chuyện không vui trước đó chưa hề xảy ra, Quý Kinh Phàm vô cùng thân mật nói, “Bà xã, nghe nói gần đây em ăn không ngon, anh có mua bánh ngọt quả phỉ mà em thích nhất này. . . .”

Đàm Tâm giật lấy hộp bánh quả phỉ thẳng tay ném sang một bên, tức giận nói, “Quý Kinh Phàm, ai cho anh đến nơi này?”

Khóe miệng Quý Kinh Phàm cong lên thành một nụ cười, “Là em chứ ai nữa, anh cảm nhận được những ngày anh không ở bên cạnh em, em đang bắt đầu nhớ tới anh rồi.”

274. Chương 274: Muốn Cô Tiến Lên Trước Để Rồi Rơi Vào Tay Giặc

“Anh.....Anh không biết xấu hổ à.”

“Dù có mất mặt hơn nữa thì anh cũng vẫn muốn có em.”

Quý Kinh Phàm đi đến gần bên Đàm tâm, vươn tay muốn kéo cô lại ôm vào trong lòng mình.

Cũng may cô đã kịp thời né tránh, cô tức giận nói, “Đây là chỗ riêng tư, anh đi ra ngay cho tôi, bằng không tôi sẽ nói với bác Hạ báo cảnh sát đây.”

Tuy không ôm cô gái mà mình yêu thương như trong trong dự tính, thế nhưng Quý Kinh Phàm cũng không hề thấy thất vọng, đôi mắt lấp lánh tia sáng giao hoạt của anh nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Đàm Tâm, vẫn giữ vẻ nhàn nhã vốn có nói, “Thật xin lỗi, em trai em cũng chính là người mà em nói là tổng giám đốc Đàm anh mình thân vô kia đã đồng ý cho anh chuyển vào đây, cho nên anh không được tính là tự xông vào nhà dân đâu.”

“Dịch Khiêm?” Đàm Tâm thật khó có thể khó tin. Biết rõ người chị này đang bị bắt nạt lại còn đi giúp đỡ người ngoài?

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Là dì Lưu giúp việc.

“Thưa cậu Quý, xin hỏi hành lý của cậu muốn để ở đâu đây ạ?”

Quý Kinh Phàm quay đầu lại cười với dì Lưu rồi nói, “Dì hãy mang vào trong phòng này đi.”

Dì Lưu gật đầu, “Dạ được ”

Ngay sau đó, mấy người giúp việc đem hành lý của Quý Kinh Phàm chuyển đến phòng của Đàm Tâm.

Đàm Tâm nhìn thấy đồng đồ của Quý Kinh Phàm lần lượt được chuyển vào trong tầm mắt của mình, cơn tức giận trong người cô hùng hực bốc lên, “Quý Kinh Phàm, anh lập tức rút ngay cho tôi, nếu không thì đừng trách tôi không khách sáo đây.”

Quý Kinh Phàm như không hề nghe thấy mà ngồi xuống chiếc ghế sofa được đặt ở giữa phòng, rất vô lại nói, “Anh sẽ không đi đâu hết, anh chỉ ở nơi nào mà có em thôi.”

Đàm Tâm tức giận xách lên hành lý của Quý Kinh Phàm dự định ném nó ra ngoài cửa phòng.

Quý Kinh Phàm không hề ngăn cản cô mà còn đứng dậy dùng giọng ôn hòa như cũ nói, “Hành lý rất nặng, em vác không nổi đâu.”

Đàm Tâm đổi sang kéo hành lý.

Có lẽ vì cô quá mức nôn nóng chỉ nghĩ đến việc đem hành lý của Quý Kinh Phàm quẳng ra ngoài, nhưng không ngờ ngay lúc này chiếc vali hành lý lại bị bật mở ra, chỉ trong nháy mắt đồng đồ ở bên trong bị rơi hết ra bên ngoài.

Mới đầu Đàm Tâm cũng không để ý, nhưng khi nhìn kỹ lại đồng hồ bên trong hành lý bị rơi ra ngoài thì cô bỗng đứng sững sốt cứng đờ đứng ngay đơ tại chỗ.

“Cái này.....”

Đúng vậy, đồng hồ rơi ra ở trước mặt đều là từng xấp hình ảnh của cô.

Nói không chừng chỗ ảnh rơi xuống trước mặt cô ước chừng phải lên đến hơn 100 tấm, hơn thế nữa, cô còn phát hiện ra số ảnh bị rơi ra trước mặt cô chỉ là một phần nhỏ nhỏ bên trong cái vali đó, bởi vì bên trong vali ấy hầu như đều chất đầy toàn bộ là ảnh của cô, còn quần áo vật dụng của anh chỉ có vài món đơn giản được để một góc nhỏ trong chiếc vali đó.

Thảo nào hành lý của anh lại nặng đến như vậy.

Đàm Tâm tiện tay nhặt lên vài bức ảnh, ngần ngừ nhìn người trong ảnh chính là mình.

Nói thật là những bức ảnh này chụp rất bình thường, lựa chọn địa điểm chụp cũng không có ý nghĩa gì....Không phải là đi dạo trên đường thì là lúc cô đi uống cafe để giết thời gian.

Những bức ảnh này thoát nhìn thì giống như tình cờ gặp cô rồi chụp trộm lại một cái, toàn bộ đều là từng khoảnh khắc trong cuộc sống hằng ngày của cô.

Đàm Tâm đang cầm lên mấy tấm ảnh trong tay nghi ngờ chất vấn Quý Kinh Phàm, “Tại sao anh lại có mấy bức hình này?”

Quý Kinh Phàm thản nhiên nói, “Lẽ ra là em phải đoán được chứ...”

Những bức hình này giống như khắc họa lại cuộc sống của cô trong mấy năm nay vậy.

Mặc dù những hình ảnh này đều rất mới. nhưng cô lại nhìn thấy rõ ràng những hình này không phải là ghép, bởi vì từng động tác và hình ảnh đều giống như những gì quen thuộc của cô...Có thể giải thích vì sao anh là người duy nhất có những bức ảnh đó, nguyên nhân chính là mấy năm gần đây anh luôn ở bên quan tâm chăm sóc đến cuộc sống của cô.

Quý Kinh Phàm thông thả lên tiếng chứng thực những suy đoán của Đàm Tâm, “Đây chính là những gì trong suốt chính năm qua anh đã mời thám tử tư chụp lại tất cả mọi thứ có liên quan tới cuộc sống sinh hoạt của em.....Và anh vẫn luôn giữ gìn chúng.”

“Anh....Anh bị bệnh thần kinh à?”

Vứt lại mấy tấm ảnh Đàm Tâm luống cuống đứng dậy, cô hoảng hốt bỏ chạy ra khỏi phòng.

Đàm Tâm chạy một mạch đến vườn hoa, muốn ở một mình yên tĩnh một chút, để trấn tĩnh lại những hỗn độn trong đầu nhưng tình cờ lại gặp bà Hạ cũng đang đi tản bộ trong vườn hoa.

Bà Hạ trông thấy vẻ mặt trắng bệch đó của Đàm Tâm thế là kéo tay Đàm Tâm đến ngồi xuống chiếc ghế ở gần đó quan tâm hỏi : “Con bé này, có chuyện gì rồi?”

“Cháu....” Đàm Tâm lúng túng không biết phải bắt đầu kể từ đâu.

“Nghe dì Lưu nói là Kinh Phàm về rồi, có phải lại giận dữ nhau nữa rồi hay không?”

Đàm Tâm nhỏ nhẹ đáp lại, “Bác gái, bây giờ thực sự cháu đang rất rối, rất hỗn loạn...”

Bà Hạ kiên nhẫn hỏi, “Đừng có gấp, cứ bình tâm mà suy nghĩ lại rõ ràng những ý nghĩ ở trong lòng, nếu cảm thấy vẫn chưa nghĩ thông thì hãy nói cho bác biết xem có thể giúp gì được cho cháu không?”

Đàm Tâm chậm rãi nói, “Nói thật lòng thì từ trước cho tới nay cháu chưa hề cảm thấy ghét anh ta, mấy ngày nay cùng anh ta sống chung, cháu cũng có thể nhận ra anh ta thực ra cũng quan tâm đối xử tốt với cháu....Mặc dù từ đầu đến cuối cháu đều không nghĩ tới việc chấp nhận đi đến với anh ta, nhưng cũng không bài xích việc có thể cùng anh ta tiến xa hơn nữa, chỉ cần anh ta có thể làm cho cháu quên đi hết những chuyện của trước kia...Hai tháng vừa qua, tui cháu đóng vai vợ chồng giả nhưng nói chung cũng cảm thấy rất vui, lần này cùng anh ta đến Luân Đôn, cháu nhận thấy cái loại đóng kịch ăn ý này đang dần có tiến triển xa thêm một bước, nhất là khi thấy mẹ anh ta rất hài lòng về cháu thì trong lòng cháu lại cảm thấy

có chút vui sướng....Khi cháu nhận ra mình đang từ từ thay đổi thì cháu rất sợ hãi, bởi vì cháu cảm thấy cái cách mà cháu muốn lấy lòng mẹ anh ta thực sự chỉ là vì anh ta....Cháu không dám tin được mình lại có ý nghĩ như vậy, dù sao thì cháu với anh ta mới quen nhau được hơn hai tháng thôi, hơn thế cháu tuyệt đối không thể vứt bỏ tình cảm của cháu đã dành cho Robert, cho nên cháu quyết định về nước cùng với ba mẹ....Điều làm cháu không ngờ nhất chính là trước khi cháu chuẩn bị về nước thì anh ta lại nói với cháu, cả hai đã từng có qua lại vào chín năm trước rồi.....Bác gái cháu thật sự rất khó có thể chấp nhận được sự thật đó, cháu rất hận anh ta, bởi vì anh ta đã làm hỏng kết cục tốt đẹp của cháu dành cho Robbert, còn hại cháu lãng phí mất chín năm tuổi xuân của mình.”

Bà Hạ vuốt nhẹ nhẹ lên sống lưng của Đàm Tâm, giọng trầm ấm an ủi nói, “Chuyện của cháu và Kinh Phàm vào chín năm trước Tử Du đã có kể lại cho bác nghe rồi.....Đứng ở góc độ của cháu mà nói thì Kinh Phàm quả thật là không đáng tha thứ, nhưng bác cũng đã nghe Tử Du giải thích, suốt chín năm qua Kinh Phàm chưa có lúc nào mà quên được cháu, chỉ là e ngại cản trở tình cảm của cháu và Robbert nên nó mới không dám xuất hiện trước mặt cháu, sợ sự xuất hiện của nó sẽ làm hỏng việc cháu theo đuổi hạnh phúc của mình.....”

Đàm Tâm kích động nói, “Đây là cách anh ta viện cớ cho hành động của mình, nếu anh ta có lòng chịu trách nhiệm thì sẽ không đợi đến chín năm sau mới lại xuất hiện trong cuộc sống của cháu.”

“Cô bé ngốc này, cháu không nên chỉ đứng trên lập trường của mình mà phán xét vắn đề....Nếu đúng như lời cháu nói nó là người không có lòng chịu trách nhiệm thì tại sao sau chín năm nó lại xuất hiện trước mặt cháu, mạo hiểm để cháu tố cáo nó tội cường gian? ”

Câu hỏi ngược lại của bà Hạ khiến Đàm Tâm á khẩu không nói nên lời.

Bà Hạ khẽ cười, “Cháu có phát hiện ra không, điều mà cháu hận nhất không phải là việc nó chen vào chia rẽ tình cảm của cháu và Robbert vốn có thể phát triển mà chính là tại sao suốt chín năm qua nó không hề xuất hiện và đi tìm cháu có đúng không? ”

Đàm Tâm chậm rãi ngẩng đầu lên, “Cháu....”

Bà Hạ lại nói, “Nếu như cháu đã có thể quên được Robbert thì hãy từ từ bắt đầu lại với Kinh Phàm đi, hơn nữa thằng bé Kinh Phàm này lại còn rất là yêu cháu, tại sao cháu còn phải đắn đo nhiều như thế? Có lẽ quãng thời gian cháu và Robbert dây dưa không dứt trong chín năm qua mới thực sự là một việc làm sai lầm.”

Quay trở lại phòng, Đàm Tâm mới phát hiện Quý Kinh Phàm không có trong phòng, nhưng đồ đạc hành lý của anh thì vẫn còn ở nguyên vị trí cũ.

Đàm Tâm đắm chiêu ngồi xuống bên mép giường, mặc dù suy nghĩ trong lòng vẫn chưa có hồi phục lại bình thường như trước nhưng tâm tình cũng đã cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi, đột nhiên bên ngoài cửa phòng vang lên hoàng loạt tiếng bước chân trầm ổn.

Đàm Tâm ngẩng đầu lên, khẽ liếc mắt nhìn thân hình cao lớn kia chính là của Quý Kinh Phàm.

Rõ ràng anh ta là vừa từ bên ngoài trở về, trên người đang khoác một chiếc áo gió, trên chiếc áo gió ấy còn mơ hồ đọng lại hơi nước của thời tiết đang bước sang mùa Thu.

Quý Kinh Phàm cởi chiếc áo gió ra, lúc này Đàm Tâm mới nhìn thấy hộp bánh ngọt quả phỉ anh ôm ở trước ngực.

Ánh mắt Đàm Tâm như bị dính chặt trên người anh.

Quý Kinh Phàm cầm hộp bánh ngọt đi về phía cô, sau đó ôm lấy bờ vai cô nhẹ giọng dỗ dành, “Ngoan...Đừng giận anh nữa.....Anh đã mua lại cho em một hộp bánh ngọt quả phỉ khác này....Trong lòng không vui nhưng cũng đừng để mình bị đối.”

Bánh ngọt quả phỉ của cửa hiệu XX cách đây khoảng 35km, lái xe cũng cần không ít thời gian, đến được tới nơi thì cũng phải đứng xếp hàng chờ đợi rất lâu.....Khó trách trên áo gió anh ta còn đọng lại nhiều hơi nước đến như vậy, anh ấy chắc là đã xếp hàng rất lâu.

Nhà họ Đàm.

Hạ Tử Du đang ủ quần áo thì đột ngột bị ôm lấy từ phía sau.

Hơi thở nam tính quen thuộc làm Hạ Tử Du nhất thời ngượng ngùng, “Anh về rồi à.”

Giọng Đàm Dịch Khiêm thì thào đáp lại, “Ừ.”

“Anh bỏ em ra trước đi đã, còn có mấy cái nữa thôi là xong rồi...”

Đàm Khiêm rút phích cắm bàn ủi ra, xoay người cô lại rồi nói, “Việc này sao em không để cho người giúp việc làm hả?”

Hạ Tử Du không hài lòng nói, “Em chỉ muốn anh mặc đồ do chính tay em ủi cho anh thôi...”

“Anh sợ em vất vả thôi bà xã...”

“Em không thấy vất vả gì cả, mấy đứa nhỏ dạo gần đây đều ở với bà nội, em cũng nhàn hạ được không ít nhiều, ”Mẹ anh cũng thật là khoa trương, chỉ mới đi London có 10 ngày không gặp bọn trẻ, vừa về nhà thì liền ở bên bọn chúng cả ngày không rời, mãi đến tối muộn mới chịu mang chúng trả lại cho em.

Có lẽ là bởi vì hai đứa trẻ không có ở đây nên Đàm Khiêm cũng không cần kiêng nể gì, không chỉ có lần tìm môi Hạ Tử Du hôn thắm thiết mà hai bàn tay lại càng không ngần ngại len lỏi tiến vào sau lớp áo của cô.

Đàm Khiêm vừa từ ngoài trở về nên tay có chút hơi lạnh, đột nhiên tấn công vào như thế liền khiến cho Hạ Tử Du không chịu nổi phải bật kêu lên, “Lạnh quá, anh mau bỏ tay ra đi.” Hạ Tử Du vừa nói vừa ngoảnh ngay trong vòng tay anh.

“Anh xin lỗi, quên mất tay anh vẫn còn đang lạnh...”

Đàm Dịch Khiêm cương chiều Hạ Tử Du đến tận tim, dĩ nhiên là không nỡ để cho cô bị lạnh, cho dù cảm xúc trong tay khiến anh không muốn rút tay ra nhưng anh vẫn bỏ ra.

Tay Đàm Dịch Khiêm vừa mới bỏ ra, Hạ Tử Du liền lập tức dùng hai tay của mình chà sát làm nóng hai tay anh, “Chẳng biết dạo này là cái thời tiết quỷ quái gì nữa, trời vào Thu rồi mà còn lạnh đến thế. . . .”

Đàm Dịch Khiêm nhìn dáng vẻ đau lòng đó của Hạ Tử Du thì không kiềm được hôn lên má cô một cái.

Cho đến khi cảm thấy tay Đàm Dịch Khiêm đã ấm lên Hạ Tử Du mới đưa tay ôm chặt lấy anh làm nũng nói, “Ông xã, em muốn thương lượng với anh một việc. . . .”

“Ừm.”

Cô vợ bé nhỏ này của anh chỉ lấy lòng anh khi có việc nhờ anh mà thôi.

“Em muốn tổ chức một bữa tiệc trong khách sạn nhà mình.”

Đàm Dịch Khiêm hơi nhíu mày hỏi, “Hử?”

Hạ Tử Du ấp úng nói, “Ý nghĩa của buổi tiệc này em sẽ nói cho anh biết sau, tóm lại anh phải đồng ý với em, mọi chuyện của buổi tiệc này nhất định phải cho em sắp xếp. . . .”

Đôi mắt đen ranh mãnh của Đàm Dịch Khiêm híp lại, “Em đang muốn giúp cho Quý Kinh Phàm?”

Hạ Tử Du chợt ngước mắt lên kinh ngạc nhìn chồng mình, “Anh. . . Anh biết ư?”

Đàm Dịch Khiêm nhếch môi, “Bà xã, dạo gần đây em quan tâm đến chuyện của bọn họ không ít nhỉ.”

Hạ Tử Du lầu bầu nói, “Em nghe mẹ nói sau khi Quý Kinh Phàm chuyển vào biệt thự mặc dù chị Tâm không còn mâu thuẫn với Quý Kinh Phàm như trước nữa, nhưng cũng không thêm để ý gì tới Quý Kinh Phàm. . . . Em muốn tạo một cơ hội để giúp cho hai người họ.”

Ánh mắt Đàm Dịch Khiêm liền tối sầm lại, “Bà xã, em hãy thành thật nói cho anh biết, ý kiến tổ chức buổi tiệc này là do em nghĩ ra hay là do Quý Kinh Phàm bảo em giúp một tay?”

“Ồ. . .” Tại sao cái gì mình cũng chẳng lừa được anh ấy nhỉ? “Thôi được rồi, để em nói. . . Là Quý Kinh Phàm đó, anh ta nói anh ta muốn tổ chức một bữa tiệc, bởi vì có chút đặc biệt nên không thể sắp xếp ở bên ngoài được, cho nên muốn mượn khách sạn ‘LLD’ của anh dùng một chút.”

Đàm Dịch Khiêm xoay người đi, cao giọng nói, “Em bảo anh ta đến nói trực tiếp với anh!”

Hạ Tử Du vội theo nói, “Này, sao anh lại có thể keo kiệt như thế chứ.....Anh ấy là bạn của anh mà, anh giúp đỡ cho anh ấy thì cũng có làm sao đâu chứ?”

Đàm Dịch Khiêm thả người xuống ghế sofa, khoan thai nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ mình hờ hững nói, “Em hãy nói thẳng cho anh biết, anh là người ghi thù.”

Hạ Tử Du nghi hoặc hỏi, “Anh ghi thù chuyện gì?”

Cô đương nhiên không biết Quý Kinh Phàm đã dùng chuyện chín năm trước để ‘uy hiếp’ anh. . . Đàm Dịch Khiêm đương nhiên là phải đòi lại món nợ này của Quý Kinh Phàm rồi.

Đàm Dịch Khiêm cười cười nói, “Em không cần thiết phải biết đâu. . .”

“Vậy anh giúp hay là không giúp đây?”

Đàm Dịch Khiêm nói sang chuyện khác, “Bà xã, em đến đây để anh ôm em một chút. . . .”

Hạ Tử Du đi tới, lập tức bị Đàm Dịch Khiêm kéo vào trong ngực, “Ừm. . .” Môi cũng ngay lập tức bị lấp kín.

275. Chương 275: Em Có Đồng Ý Sinh Cho Anh Một Hoàng Tử Nhỏ Hay Một Công Chúa Nhỏ Không....

Cho dù tổng giám đốc Đàm có muốn mang thù đi chẳng nữa, nhưng cuối cùng thì anh vẫn không thể nào để cho chị gái mình bỏ lỡ hạnh phúc cả đời được, vì vậy, buổi tiệc ở khách sạn ‘LLD’ bắt đầu được đưa vào tiến hành vô cùng thuận lợi.

Cũng không ai biết Quý Kinh Phàm định làm cái gì, nhưng vào mười hôm sau, tất cả người nhà họ Đàm, người của nhà họ Quý cùng giới truyền thông, đều nhận được lời mời của Quý Kinh Phàm, mà lý do mời đến tham dự đó chính là đến tham dự tiệc cưới của anh và Đàm Tâm.

Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm chỉ đăng ký kết hôn đơn giản, cho nên nhà họ Đàm và nhà họ Quý khi biết Quý Kinh Phàm muốn bổ sung tiệc cưới thì rất vui mừng. . . .

Hạ Tử Du cũng cho rằng Quý Kinh Phàm sử dụng chiêu này rất hay. . . . Phụ nữ ấy mà, đều thích sự vui mừng bất ngờ, hơn nữa Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm đang trong thời kỳ đặc biệt, tạo ra được một cơ hội như thế mới có thể nhanh chóng tóm lấy Đàm Tâm.

Vì vậy, Hạ Tử Du làm theo lời căn dặn của Quý Kinh Phàm, gọi điện cho Đàm Tâm sớm một chút.

Đàm Tâm vừa nghe thấy Hạ Tử Du muốn mời cô tham gia vào một buổi tiệc từ thiện thì có vẻ hơi nghi ngờ, “Hả, tham gia vào tiệc từ thiện? Ấy. . . . Trước giờ chị ít khi tham gia vào mấy cái này lắm, mà tại sao em tự nhiên lại muốn tổ chức bữa tiệc như vậy chứ, chuyện từ thiện không phải vẫn là do mẹ sắp xếp sao?”

Hạ Tử Du giải thích, “Mẹ bảo là mẹ già rồi, sự nghiệp từ thiện không thể nào tiếp tục được nữa cho nên mẹ dự định giao nó lại cho em quản lý. . . . Chuyện tổ chức tiệc lần này là do mẹ muốn thử kiểm tra em đây mà.” Nếu như dùng danh nghĩa của mẹ chồng tổ chức tiệc mà gọi cả chị Tâm tham gia, y theo tính tình của chị ấy trước kia, nhất định là chị ấy sẽ ngại nhàm chán mà không tham gia.

Quả nhiên phản ứng của Đàm Tâm y như Hạ Tử Du đã đoán, “Ày da, Tử Du à, chị không thích mấy cái vụ này đâu, chị có thể không.”

Hạ Tử Du lập tức cắt ngang lời của Đàm Tâm, “Không thể, chị phải tham gia. Đây là lần đầu tiên em chủ trì một buổi tiệc từ thiện mà, ba mẹ và cả Dịch Khiêm cũng đều phải tham gia, đương nhiên là không thể thiếu chị được rồi. . . . Tin tức bên ngoài còn đồn thổi hai chị chồng em dâu chúng ta bất hòa

nữa đấy, chị cứ coi như là nể mặt em một chút đi, huống chi chuyện đi tham gia quay quảng cáo vào lần trước, em cũng giúp chị rồi còn gì, lần này chị không thể từ chối được!”

Hạ Tử Du cũng đã nói đến mức này rồi, Đàm Tâm đương nhiên là không thể cự tuyệt được nữa, cuối cùng gật đầu, “Thiệt là. . . Thôi cũng được!”

“Ok, buổi tiệc diễn ra vào tối hôm kia, chị nhớ ăn mặc trang điểm cho xinh đẹp một chút đó nha!”

“Ừ.”

Chớp mắt một cái đã đến trưa ngày hôm kia, Đàm Tâm đang băn khoăn không biết nên mặc cái gì để xuất hiện trong buổi dạ tiệc.

Quần áo của cô không ít, nhưng lễ phục lại không nhiều, lễ phục mặc để xuất hiện trong những buổi tiệc lại càng không nhiều, cũng không phải cô không có cơ hội để tham gia vào những buổi tiệc như thế, mà là cô không muốn tham gia, bởi vì mỗi một lần xuất hiện trong các buổi tiệc như vậy cô đều bị hỏi cùng một chủ đề bao giờ thì kết hôn vân vân. . . . Chắc là toàn ở sau lưng cô mà nói là cô đã già đầu rồi thế mà lại vẫn ở giá làm bà cô, cô nghe xong cảm thấy rất phiền phức đương nhiên là không muốn tham gia rồi.

Nhưng mà, hôm nay Hạ Tử Du đã hẹn trước và cô cũng đã đồng ý, dĩ nhiên là cần phải cẩn thận trọng cư xử rồi.

Nhìn mấy bộ lễ phục đơn giản treo trong tủ quần áo, Đàm Tâm bất đắc dĩ chọn lấy một bộ trong số đó ra mặc thử.

Đó là một chiếc váy dài chiffon màu lam nhạt, phía trên còn đính pha lê hình hoa, mặc lên người mặc dù không được coi là cực kỳ xinh đẹp, nhưng mà cũng không phải là khó nhìn, huống chi vóc dáng của cô cũng xem như ổn.

Xoay đi xoay lại trước gương hai vòng, cuối cùng Đàm Tâm quyết định chọn cái này.

Đúng lúc Đàm Tâm hài lòng treo chiếc váy lên thì bà Hạ đi vào.

“Ồh, bác gái!”

Đàm Tâm mỉm cười chào hỏi với bà Hạ.

Bà Hạ thân thiết hỏi, “Nghe Tiểu Du nói tối nay cháu cũng tham gia vào buổi tiệc phải không. . . . Sao rồi? Lễ phục đã chọn được chưa?”

Đàm Tâm gật đầu, “Chọn được rồi ạ.”

Bà Hạ nhìn cái váy màu lam nhạt treo trên mắc áo hỏi, “Cháu chuẩn bị mặc bộ này sao?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao ạ?”

Bà Hạ khẽ nhíu mày, “Cái váy này thiết kế cũng được, nhưng màu sắc thì không hay cho lắm.”

Đàm Tâm nghi ngờ nói, “Bác gái bác cảm thấy màu này không đẹp ạ? Cháu cảm thấy rất được mà, rất thể hiện khí chất.”

Bà Hạ mỉm cười, “Không phải màu không đẹp, mà là xuất hiện trong những buổi tiệc từ thiện như thế, màu sắc nên đậm nhạt là tốt nhất. . . . Cháu xem đi như màu trắng đó, rất giống thiên sứ, chẳng những có khí chất mà còn khiến người khác nhìn vào cũng sẽ rất thích lại không mất đi sự trang trọng.”

Đàm Tâm lúng túng nói, “À, cháu chưa mua lễ phục màu trắng bao giờ cả.” Ở đáy lòng cô, vẫn luôn nghĩ rằng màu trắng chỉ xuất hiện trong những hôn lễ lãng mạn.

Bà Hạ nói, “Thật may quá, lúc Tiểu Du còn ở nhà có giữ lại rất nhiều lễ phục, trong đó có mấy bộ màu trắng, dáng người của cháu và Tiểu Du không khác nhau lắm, để bác mang bộ đó sang cho cháu thử xem sao nhé.”

“Thật sự là phải mặc màu trắng sao?”

“Nghe lời bác đi, màu trắng cực kỳ có khí chất dành cho khi tham gia vào những tiệc từ thiện đấy.”

“Được rồi, để cháu thử bộ ấy xem thế nào. . . .”

.

Mười phút sau, Đàm Tâm mặc thử bộ lễ phục màu trắng bà Hạ đưa cho cô.

Bộ váy này là một thiết kế hở vai đơn giản, chất liệu là gấm, trên mặt phủ một tầng lụa trắng.

Đàm Tâm mặc lễ phục xoay một vòng trước gương, cuối cùng không kìm được mà hỏi, “Bác gái, tại sao cháu cứ cảm thấy nó như”

Bà Hạ hài lòng nói, “Rất đẹp đúng không?”

“Dạ. . . . Nhưng mà, hình như quá long trọng rồi thì phải.” Lại còn là lụa trắng nữa? Kiểu dáng thiết kế hình như cũng giống. . . . Giống như váy cưới ấy!

“Bình thường cháu cũng không hay mặc lễ phục nên mới cảm thấy thế, đây chỉ là một kiểu dáng rất đơn giản, không thể nói là quá long trọng được, xuất hiện trong buổi tiệc như thế này là quá thích hợp.”

Đàm Tâm nhắc vạt váy của bộ lễ phục lên, “Ồi, cháu thấy nó cứ hơi quái lạ sao ấy.”

Bà Hạ đỡ Đàm Tâm đứng lại trước kính, “Có gì quái lạ đâu nào, nhìn cháu xinh thế này cơ mà. . . . Chắc chắn tối nay sẽ có rất nhiều phụ nữ quý tộc chọn màu trắng, đến lúc đó cháu cũng sẽ quen thôi!”

Sau khi được bà Hạ khuyên nhủ một hồi, rốt cuộc Đàm Tâm cũng bị thuyết phục, hướng chi bộ lễ phục màu trắng này dường như được thiết kế riêng cho cô hay sao đó, quả thực rất vừa vặn xinh đẹp và tinh tế

.

Lúc sáu giờ tối, Đàm Tâm thay xong lễ phục, chỉnh trang hoàn hảo chuẩn bị gọi tài xế đưa cô đến khách sạn ‘LLD’, nhưng không nghĩ đến khi xuống tầng một lại gặp phải người đàn ông mà cô không muốn gặp chút nào — Phải, chính là Quý Kinh Phàm.

Quý Kinh Phàm bình thường ăn mặc rất nhàn nhã, nhưng hôm nay trang phục xem ra cũng rất có phong độ của một quý ông, mặc một bộ tây trang màu đen, đeo nơ, kiểu tóc hình như cũng chải chuốt kỹ càng hơn, nhìn qua đúng là đẹp trai bức người.

Mặc dù có chút nghi ngờ với trang phục của Quý Kinh Phàm, nhưng Đàm Tâm lại không hề vì tò mò mà chạy đi hỏi anh, cô nhắc làn váy đi thẳng qua anh không thèm để ý, giống như trước đây vẫn không quan tâm đến anh.

Vậy mà, khi cô lướt qua bên người anh, thế nhưng anh lại đột nhiên đưa tay tóm lấy cô.

“Bà xã.”

Đàm Tâm bất đắc dĩ dừng lại, tức giận, “Tôi đã nói với anh rồi, đừng gọi tôi như thế, tôi không phải là vợ của anh, hướng chi chúng ta đã sắp ly hôn rồi!”

Quý Kinh Phàm khua môi múa mép, “Ít nhất chúng ta bây giờ vẫn còn là vợ chồng hợp pháp đấy nhé.” Đàm Tâm liếc xéo anh nói, “Bây giờ tôi không có thời gian để nói nhảm với anh. . . . Bỏ tay ra.”

Nhưng Quý Kinh Phàm lại không buông tay ngược lại còn nói, “Anh biết em sắp đi đến buổi tiệc từ thiện của Tử Du tổ chức. . . . Để anh đưa em đi.”

Đàm Tâm tức giận nói, “Không cần, tự tôi biết phải đi như thế nào.” Vừa nói vừa hất cánh tay đang giữ chặt bàn tay cô ra.

Quý Kinh Phàm nói với theo bóng lưng của Đàm Tâm, “Quên chưa nói cho em biết, hôm nay Tử Du cũng mời anh đến tham dự buổi dạ tiệc lần này. . . . Em nên biết ba mẹ vợ và rất nhiều người nhà họ Đàm cũng sẽ có mặt, nếu như hai chúng ta đến buổi tiệc mà đi riêng rẽ thế này, đến lúc đó ba mẹ vợ sẽ nghĩ như thế nào?”

Bước chân của Đàm Tâm hơi khựng lại, lạnh lùng nói, “Những thứ này không cần anh phải quan tâm, tự tôi sẽ giải thích với ba mẹ mình.”

Quý Kinh Phàm chậm rãi đi tới bên cạnh cô, trực tiếp ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng mềm mại nói, “Anh biết em vẫn còn đang giận anh, nhưng mà mục đích em kết hôn với anh không phải là không muốn để người bên cạnh em lo lắng ư? Cho nên dù muốn ly hôn đi nữa thì trò đùa kia cũng phải diễn cho xong, đúng không?”

Đúng vậy, mấy ngày gần đây mẹ vẫn thường gọi điện cho cô hỏi quan hệ giữa cô và anh, cô vẫn nói là tốt, nếu như trong buổi tiệc hôm nay mà cô và Quý Kinh Phàm ngược lại mà xảy ra vấn đề gì vậy thì nhất định mẹ sẽ nghi ngờ, đến lúc đó giải thích lời thôi thì thật là phiền toái.

Không phải chỉ tham dự một buổi tiệc thôi sao, chẳng qua cũng chỉ là diễn kịch mà thôi, bí mật của bọn họ vẫn rõ ràng không thay đổi.

Tránh ra khỏi bàn tay của Quý Kinh Phàm đang ôm eo mình, Đàm Tâm lãnh đạm nói, “Xe của anh đâu?”

Gương mặt điển trai của Quý Kinh Phàm hiện lên niềm vui sướng, “Ồ ngay tại ngoài cửa thôi.”

Đàm Tâm nâng váy đi thẳng về phía xe của anh.

Ngồi ở trong xe, ánh mắt Đàm Tâm vẫn cứ dõi mãi ra ngoài cửa sổ.

Quý Kinh Phàm cũng không nói gì, chỉ im lặng lái xe, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Khoảng một tiếng sau, chiếc xe lái vào bãi đỗ xe của khách sạn ‘LLD’.

Cũng không biết có phải là buổi dạ tiệc này quá long trọng hay không, mới vừa rồi bọn họ lái xe vào bãi đỗ xe đã thấy phóng viên truyền thông đứng chật kín cả cửa khách sạn, khiến cho cửa khách sạn bị bịt kín không còn lối vào, cho nên Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm không thể không dùng thang máy lên thẳng phòng tiệc.

Tầng có phòng tiệc ngược lại đã có rất nhiều nhân viên an ninh đang đứng, nhưng cũng có không ít những hãng truyền thông có danh tiếng trong đó, bởi vì trước mặt công chúng, Đàm Tâm không thể làm gì khác hơn đành chủ động khoác vào khuỷu tay của Quý Kinh Phàm, trên mặt mỉm cười ưu nhã cố ra vẻ đang ngọt ngào với anh đi vào phòng tiệc.

Bọn họ vừa xuất hiện trước cửa phòng tiệc, đám phóng viên kia liền nhân cơ hội này mà chụp ảnh, tiếng đèn flash vang lên tanh tách liên tục.

Đàm Tâm cảm thấy hơi không quen, cô không nghĩ rằng chỉ tham gia một buổi tiệc từ thiện thôi mà lại khoa trương đến như vậy, có vẻ như cô và Quý Kinh Phàm là tiêu điểm của bữa tiệc vậy.

“Tạm thời không tiếp nhận phỏng vấn, xin mọi người hãy nhường đường một chút, sau này chúng tôi sẽ sắp xếp một buổi họp báo sau.”

Nhân viên an ninh giúp đỡ cả hai chặn đám phóng viên lại, để cho bọn họ có thể thuận lợi đi vào phòng tiệc.

Vào được trong phòng tiệc rồi lúc này Đàm Tâm mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ba mẹ, Dịch Khiêm, Tử Du!”

Đàm Tâm kéo Quý Kinh Phàm đi đến chỗ người nhà chào hỏi.

Vợ chồng nhà họ Đàm nở nụ cười hòa ái, hài lòng nhìn cả hai đang đi tới.

Hạ Tử Du đang khoác tay Đàm Dịch Khiêm cũng vẫy vẫy tay với bọn họ.

Bà Đàm đi tới bên cạnh Đàm Tâm, vuốt vuốt bộ lễ phục Đàm Tâm đang mặc từ ái nói, “Còn đang lo lắng hai đứa tụi con sẽ đến muộn không đâu, cuối cùng cũng đến kịp giờ rồi. . . Tâm à, hôm nay trông con xinh lắm.”

Đột nhiên được mẹ mình khen như thế Đàm Tâm vô cùng ngưỡng ngùng mặt cũng lập tức hơi đỏ lên, “Ôh, vậy sao? Đây là chính là bộ lễ phục mà Quý Kinh Phàm đã tỉ mỉ chọn lựa cho con đấy!” Ở trước mặt ba mẹ, cô luôn đóng tròn vai kịch của mình.

Ông Đàm cười cười ha ha nói, “Thật vất vả mới đợi được đến ngày hôm nay. . . .”

“Dạ?” Ông Đàm đột ngột nói ra lời nói xúc động khiến cho Đàm Tâm ngơ ngác không hiểu gì.

Lúc này, Hạ Tử Du lên tiếng nói, “Chị Tâm, đợi một lát nữa chị phải biểu hiện cho tốt vào đấy. . . .”

Đàm Tâm cho là Hạ Tử Du đang chỉ đến việc quyên góp từ thiện, Đàm Tâm lập tức đáp, “Em cứ yên tâm đi, chị chắc chắn sẽ không để xảy ra rắc rối nào.” Tiệc từ thiện không phải chỉ là quyên tiền à? Trên danh nghĩa hiện nay mình đang là vợ của Quý Kinh Phàm, mình quyên tiền dĩ nhiên phải để anh ta gánh rồi, dù sao Quý Kinh Phàm hay luôn miệng nói anh ta nuôi nổi mình mà, vậy thì mình cũng không cần khách sáo.

“Tâm à, ba mẹ chồng con tới rồi, chúng ta đến đó chào hỏi thôi.”

Đàm Tâm nghi ngờ ngược mắt, chợt nhìn thấy bà Quý đang khoác tay một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi dáng người gầy gầy đang đi đến gần.

Quý Kinh Phàm tự nhiên ôm lấy Đàm Tâm đi về phía ba mẹ mình gọi, “Mẹ!”

Đàm Tâm ngơ ngác đi theo Quý Kinh Phàm, cũng lễ phép chào, “Mẹ.....Ba.” Người đàn ông hơi cao gầy này chính là ba của Quý Kinh Phàm sao, dáng vẻ cũng rất giống nhau.

Ông Quý thoát nhìn có nét hơi nghiêm nghị nhưng khi cười thì lại rất ôn hòa, “Kinh Phàm à, mẹ con nói với anh con dâu chúng ta rất xinh đẹp, quả thật đúng là như thế. . . .”

Dường như quan hệ của Quý Kinh Phàm và ba mình không được tốt lắm, anh không để ý đến ba mình mà lại nhàn nhạt nói với mẹ, “Mẹ đứng ra phải nên đến sớm một chút.”

Bà Quý trả lời, “Ba con vừa mới xuống máy bay, cũng may là không muộn. . . .”

Quý Kinh Phàm lập tức nói, “Để con giới thiệu ba mẹ của Đàm Tâm cho mọi người biết nhau.”

Ông Quý ôn hòa gật đầu, “Được.”

Mối quan hệ của ông Quý và Quý Kinh Phàm không tốt là do ông Quý đã vì bảo vệ sự nghiệp của gia tộc mà chọn ly hôn với bà Quý và lấy người khác, mặc dù ông Quý dự định là sau khi xử lý xong mọi chuyện kinh doanh trong gia tộc ổn định sẽ phục hôn lại với bà, nhưng Quý Kinh Phàm vẫn không thể nào chấp nhận được ông Quý. . . . Nhưng nói gì thì nói, giữa cha con cũng là máu mủ tình thân, ba anh ở trong lòng của Vị trí người cha ở trong lòng Quý Kinh Phàm nhất định là phải có, nếu không chín năm trước anh sẽ không vì một người cha mà mình chưa từng gặp mặt một lần

Bốn ông bà như những người bạn cũ, vây quanh Đàm Tâm cùng Quý Kinh Phàm trò chuyện cực kỳ hăng say.

Hạ Tử Du khoác tay Đàm Dịch Khiêm đi đến một góc, vui mừng nói, “Ông xã, anh nói thử xem nếu như lát nữa chị Tâm biết đây là tiệc cưới của chị ấy và Quý Kinh Phàm, chị ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

Đàm Dịch Khiêm nhẹ nhàng nâng cằm Hạ Tử Du lên, dịu dàng nói, “Nếu như em thích tiệc cưới như thế này chúng ta sẽ làm một cái!” Đúng thế, mặc dù đã kết hôn ở Madivies, nhưng tiệc cưới long trọng như thế này vẫn chưa tổ chức.

Hạ Tử Du sáng giọng, “Em còn lâu mới cần. . . . Người ta gả cho anh đến mấy lần rồi, chả có tí mới mẻ nào cả. . . .”

Đàm Dịch Khiêm mỉm cười, “Anh thấy em giúp được Quý Kinh Phàm thì vui lắm, còn hơn cả khi chúng ta kết hôn đấy.”

Hạ Tử Du tròn mắt, “Đâu có giống nhau, niềm vui của em với anh thì phải đặt trong lòng, mà niềm vui của người khác thì phải cùng chia sẻ chứ. . . .”

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của Hạ Tử Du, hạnh phúc không kìm được mà tràn ngập trong lòng Dịch Khiêm, Đàm Dịch Khiêm không nhịn được mà hôn lên cánh môi của Hạ Tử Du, không ngại bên cạnh còn có cả những khách mời khác, nói thẳng, “Bà xã, anh yêu em!” Hạ Tử Du ngượng ngùng quay mặt, “Đừng có mà sến thế chứ, nhân vật chính tối nay đâu phải là chúng ta.”

Đàm Dịch Khiêm quay mặt cô lại, thâm tình hôn lên trán cô, trầm giọng nói, “Tạm tha cho em vậy.”

.

Cuối cùng cũng thoát được khỏi tay của bốn ông bà, Đàm Tâm thở phào một hơi nhẹ nhõm, không nhịn được hỏi người đàn ông bên cạnh mình, “Này, chỉ là tiệc từ thiện mà thôi, tại sao ba mẹ anh cũng đến thế?”

Quý Kinh Phàm chỉ cười không nói.

Đàm Tâm đang muốn hỏi tới thì lúc này lại có một đôi khách mời nam nữ đi đến phía họ.

“Ông Quý, bà Quý, chúc mừng hai người.”

Phục vụ liền mang champagne tới.

Quý Kinh Phàm lịch sự tao nhã nâng ly lên chạm nhẹ ly với đối phương, “Cám ơn.”

Đàm Tâm cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vì có người mời rượu chỉ đành phải cầm lên sâm banh, học theo Quý Kinh Phàm lễ phép đáp lại người khác.

Đàm Tâm vốn cho rằng những người này theo chân bọn họ mời rượu chỉ là nhắm vào quan hệ của cô và Hạ Tử Du, cho nên tiện thể bỏ đờ nịnh nọt, nhưng không ngờ khách mời cứ hết tốp này tới tốp khác lần lượt kéo tới càng lúc càng nhiều mời rượu cả hai, hơn nữa lời chúc phúc của bọn họ cũng càng lúc càng khoa trương, ví dụ như trăm năm hảo hợp, sớm sinh con trai đầu lòng....

Ngay cả muốn thở một hơi Đàm Tâm cũng không có thời gian để thở, cứ thế lần lượt hết ly này tới ly khác rót như trút vào cổ họng cô.

Mặc dù độ cồn loại sâm banh này không cao, nhưng đối với người không biết uống rượu như Đàm Tâm mà nói thì cũng là rất dễ bị say, vì vậy, chỉ mới được khách mời kính rượu một vòng mà Đàm Tâm dần dần đã có phần hơi choáng váng sắc mặt ửng hồng. . . Cũng may còn có Quý Kinh Phàm tỉnh táo thay cô đỡ mấy ly rượu, nhờ vậy mới giúp cô không bị say đến ngã gục tại chỗ.

Đàm Tâm giờ phút này đã quay cuồng choáng váng chỉ có thể tựa vào vai của Quý Kinh Phàm, mang theo men say lẩm bẩm nói, “Quý Kinh Phàm. . . .Tôi hỏi anh. . . .Tại sao bọn họ cũng mời rượu chúng ta hả?”

Nhìn dáng vẻ ngà ngà say xinh đẹp động lòng người này của Đàm Tâm, Quý Kinh Phàm không kiềm nổi mà hôn một cái lên má cô rồi mới trả lời, “Bởi vì hôm nay là một ngày tốt lành của chúng ta.”

Đàm Tâm vỗ lên gò má của mình hỏi, “Ê, tại sao anh lại hôn tôi chứ?”

Quý Kinh Phàm buồn cười nhếch môi nói, “Vì anh là chồng của em.”

Đàm Tâm ợ lên một cái đầy hơi rượu, “Anh hả....Còn lâu đó. . . .Hừ. . . . Cái đồ xấu xa.”

Lúc này, người điều khiển chương trình bước lên giữa sân khấu tuyên bố: “Xin cảm ơn tất cả mọi người đã đến tham dự buổi tiệc cưới của ông Quý Kinh Phàm và cô Đàm Tâm. . . .Niềm vui này đôi tân nhân mong muốn chia sẻ với những quan khách hiện đang có mặt tại nơi đây, cũng hy vọng nhờ vào những lời chúc phúc của mọi người mà đôi tân nhân này có thể vĩnh viễn được chìm trong biển tình!”

Đàm Tâm nghe lời phát biểu của người điều khiển chương trình, nghiêng đầu sang nghi hoặc hỏi, “Sao họ lại đọc tên của chúng ta vậy? Anh quên tiền à?”

Quý Kinh Phàm cầm lấy bàn tay Đàm Tâm rồi hôn nhẹ lên đó, thâm tình nói, “Bà xã, anh thật xin lỗi vì phải dùng đến cách này mới có thể làm cho em hoàn toàn thuộc về trước sự chứng kiến của mọi người đang có mặt tại nơi này. . . Anh yêu em, Đàm Tâm!”

Đàm Tâm chớp chớp hàng lông mi dài, trên gương mặt ửng hồng vẫn là biểu hiện nghi hoặc khó hiểu, “Tại sao anh phải nói những lời này với tôi làm gì. . . Thật đáng ghét. . . .Còn lâu tôi mới thương á. . . .”

Giọng người điều khiển chương trình thanh tiếp tục vang lên, “Phía dưới có lời mời nhân vật nam chính của chúng ta vào tối ngày hôm nay chính là ông Quý Kinh Phàm bước lên sân khấu có vài lời phát biểu đi ạ.”

Dưới sân khấu ngay lập tức vang lên nhiều tiếng vỗ tay như sấm nổ.

Đàm Tâm bị những tiếng vỗ tay đó làm cho lỗ muốn tai lùnh bùng lên, hoàn toàn không hề nghe thấy gì.

Lúc này Hạ Tử Du đi tới diu đỡ Đàm Tâm, còn Quý Kinh Phàm giờ phút này đang đi về phía trước bước lên chính giữa sân khấu trước sự hoan hô của mọi người.

Toàn cảnh hiện trường của buổi tiệc đột nhiên tối sầm xuống, chỉ có hai đường ánh đèn sáng rực tập trung chiếu vào trên người của Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm.

Đột nhiên bị ánh sáng như thế rọi thẳng vào người Đàm Tâm lảo lảo nói, “Tử Du à, tại sao chỉ có chỗ chị lại bật đèn lên sáng thế còn chỗ mọi người sao lại tối thui thế. . . . Còn nữa. Bác gái nói mọi người đều sẽ mặc lễ phục màu trắng, tại sao tối nay lại chỉ có mình chị mặc vậy?”

Nhìn khách mời chung quanh đến tham dự buổi tiệc tối hôm nay, dường như tất cả mọi người đều hiểu ý nên đã nhường lại cái màu trắng dành cho “cô dâu” ấy, ngay cả Hạ Tử Du xưa này thích yêu thích màu trắng hơn màu tím mà tối nay lại lựa chọn mặc một bộ lễ phục màu tím nhạt.

Hạ Tử Du nhẹ giọng cười nói, “Bởi vì tối nay chị chính là nhân vật nữ chính đó ạ, mọi người không thể tranh giành được nổi bật với chị.”

Đàm Tâm nghiêng đầu hỏi, “Tại sao chị lại là nhân vật nữ chính hả?”

Hạ Tử Du nhìn về phía sân khấu, “Chị hãy nghe xong những lời Quý Kinh Phàm sắp nói với chị đi rồi chị sẽ biết ngay thôi.”

Đàm Tâm sững sờ ngược mắt lên, phía trên sân khấu cũng bắt đầu vang lên giọng nói ôn hòa của Quý Kinh Phàm:

“Bà xã. . . .Vào chín năm trước, chúng ta đã tình cờ gặp gỡ nhau, anh vẫn luôn cho đó là do ông trời đã định sẵn. Anh không biết kiếp trước chúng ta có được ở bên cạnh nhau hay không nhưng đã là kiểu quá khứ không quan trọng, anh không biết kiếp sau chúng ta có còn được ở bên nhau nữa hay không và điều này cũng thực quá mức xa vời anh không thể nào nắm chắc, anh chỉ để ý ở tại đời này kiếp này, anh hi vọng ở trong sinh mạng của mình anh sẽ tận lực làm hết tất cả những gì có thể để có em ở trong vòng tay của anh, không cần phải hứng gió cũng không cần phải dầm mưa, mãi mãi khỏe mạnh, bình an và vui vẻ. . . . Bà xã, anh yêu em!” (Ặc Ặc, anh này hơi bị sến nhể)

Không biết có phải khi Quý Kinh Phàm nói ra những lời này vền vẹn đều chỉ tâm tình ngóng nhìn về phía Đàm Tâm hay không, mà khiến cho Đàm Tâm từ này giờ đang chìm trong men say bỗng chốc khôi phục lại được chút ý thức.

Có lẽ cô cũng đã hiểu được đêm nay đang xảy ra chuyện gì, nhưng cô chỉ đứng nhìn Quý Kinh Phàm chăm chăm mà không hề lên tiếng nói gì.

.

Lúc Quý Kinh Phàm ôm Đàm Tâm ra giữa sân khấu để nhảy một điệu trong khi cô vẫn còn đang hơi say, Hạ Tử Du hăm mộ nói, “Quý Kinh Phàm yêu thật sâu sắc á, những lời anh ta vừa nói thật khiến cho người khác cảm động.”

Người đàn ông bên cạnh cô nhúu mày không vui, “Bà xã, anh cũng nói với em không ít đâu.”

Hạ Tử Du nhúu mày nghĩ một lát “Tổng giám đốc Đàm à, anh có chắc là đã từng nói những lời sâu nặng như thế với em không?”

Lúc này trong đầu Hạ Tử Du tràn ngập đều là ——

Bà xã, em không thể ngoan cho anh một chút à?

Chưa từng thấy ai đàn như em, chút chuyện vặt này cũng không làm nổi.

Hạ Tử Du, em mà không đến đây anh sẽ đi qua đó đấy!

Biểu hiện của anh như thế mà được gọi là thâm tình à? Hừ, cái đồ ngang ngược, cuồng sắc không ai bì nổi!
!

Lúc buổi tiệc kết thúc là đã hơn mười giờ, vợ chồng nhà họ Quý về phòng khách sạn ngủ còn người nhà họ Đàm thì về nhà mình.

Quý Kinh Phàm chở Đàm Tâm đến một ngôi biệt thự đèn đuốc sáng rực, ngay sau đó bế Đàm Tâm xuống xe

Người giúp việc nhận lấy chìa khóa xe của Quý Kinh Phàm sau đó lái xe đi.

“Đây là đâu thế.”

Ý thức của Đàm Tâm vẫn đang trong trạng thái mơ hồ.

Quý Kinh Phàm hôn người trong ngực mình nói, “Nhà của chúng ta.”

Thật ra ngôi biệt thự này anh đã mua từ mấy năm trước. . . . Khi đó chỉ là anh cảm thấy, anh phải có một ngôi nhà ở Los Angeles, bởi vì cô đang ở đây.

Quý Kinh Phàm ôm Đàm Tâm đi thẳng lên tầng hai.

Cửa phòng bị anh đá văng, anh nhẹ nhàng đặt Đàm Tâm lên giường.

Đàm Tâm mở đôi mắt mờ mịt ra nhìn mọi thứ.

Giấy dán tường màu hồng, rèm màu hồng, giường màu hồng, còn có cả đèn thủy tinh chụp đèn lụa màu hồng.

Đàm Tâm đột nhiên ngồi dậy, nhìn khắp nơi như một đứa trẻ ngây dại.

Quý Kinh Phàm dịu dàng hỏi, “Chỗ này là anh bảo người giúp việc sắp xếp lại một tháng trước, có thích không?”

Đàm Tâm gật gật đầu như già tởi, “Em thích lắm. Ồi.”

Vừa nói Đàm Tâm liền đứng lên, nhảy nhót mừng rỡ trên chiếc giường tân hôn.

Quý Kinh Phàm vội vàng đỡ lấy cô, “Em cẩn thận một chút, kẻo ngã đấy!”

“Em đang ở trong truyện cổ tích đó sao? Nơi đây chính là lâu đài, ở đây còn có công chúa nữa này.” Đàm Tâm nhấc tà váy của mình lên cười hì hì nói, “Oa, em chính là công chúa. . . . Sau đó xuất hiện hoàng tử. . . . Anh chính là hoàng tử à?”

Quý Kinh Phàm nòng nài mà ngóng nhìn Đàm Tâm, “Nếu như em là công chúa, anh tình nguyện làm một hoàng tử bảo vệ cho em suốt đời.”

Đàm Tâm kích động nói, “Ây da..... Cuối cùng em cũng có hoàng tử rồi.” Vừa nói vừa ôm chặt cổ Quý Kinh Phàm, vui sướng đến nhảy cẫng lên.

Bởi vì động tác của Đàm Tâm quá mạnh, cộng thêm cả Quý Kinh Phàm chưa bao giờ nghĩ đến cô sẽ chủ động ôm mình, vì thế mà cả hai không kịp thời chống đỡ được sau đó cùng nhau ngã xuống giường.

“Ồi.”

Đàm Tâm bị đau kêu rên ra tiếng, không phải là bởi vì ngã bị thương, mà bởi vì là cô ngã trên người Quý Kinh Phàm, cảm đập lên đầu anh.

Đàm Tâm mở căng tròn hai mắt long lanh nhìn anh đang nằm ở dưới người mình, vẫn còn trong trạng thái mơ hồ mộng lung.

Tránh làm cho cô bị ngã lần nữa, Quý Kinh Phàm đưa tay ôm lấy cô, không hề chớp mắt say mê nhìn vào tròng mắt mơ hồ của Đàm Tâm.

Đàm Tâm bĩu môi, “Sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Bởi vì em rất xinh đẹp.”

“Ha ha. . . .Em là công chúa, đương nhiên là phải xinh đẹp rồi. . . . Nhưng mà anh cũng rất đẹp trai đấy. . . . Mũi của anh này, ánh mắt, lông mày. . . . Cũng đều rất đẹp.” Vừa nói những ngón tay mảnh khảnh của Đàm Tâm xoa nhẹ lên mặt anh, từ từ lướt qua từng đường nét trên gương anh.

Có lẽ là động tác lướt nhẹ trên gương mặt anh của cô quá quyến rũ, khiến cho hô hấp của anh dần dần trở nên nặng nề.

Đàm Tâm ghé sát vào trên người Quý Kinh Phàm hỏi, “Anh mệt lắm sao?”

“Không mệt.” Anh tình nguyện bị cô nằm đè lên như vậy.

“Nhưng mà hơi thở của anh rất nặng.”

“Vậy em có đồng ý giúp anh giải quyết hay không?”

“Em phải giúp anh như thế nào.”

“Như thế này.”

Trở người lại, Quý Kinh Phàm gọn gàng đặt Đàm Tâm dưới cơ thể mình, mặc kệ những nỗi băn khoăn trong đáy lòng, anh mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Sự mạnh mẽ của anh là bởi vì đã bị đè nén rất nhiều năm, cũng bởi vì khao khát muốn có được cô như lúc này.

“Ừm.”

Đàm Tâm kháng cự theo bản năng, không ngừng đánh lên người anh.

Quý Kinh Phàm làm gì còn lý trí để mà để ý, đoạt lấy đôi môi mà anh đã khát vọng bấy lâu nay, nâng niu mút lấy.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi Đàm Tâm dường như không thể thở nổi được nữa thì Quý Kinh Phàm mới buông cô ra.

Hơi thở của Đàm Tâm vẫn chưa hồi phục lại được cô dồn dập thở dốc.

Quý Kinh Phàm hài lòng nhìn cánh môi kiều diễm xinh đẹp đỏ thắm ướt át của cô.

Đàm Tâm dùng ngón tay sờ lên môi, đáng yêu hỏi, “Vừa nãy là hoàng tử đang hôn công chúa sao?”

“Ừm...”

“Nhưng hoàng tử hôn công chúa không phải như thế.”

Quý Kinh Phàm cười khê, “Vậy đó là như thế nào?”

Đàm Tâm ngoắc ngoắc ngón tay với Quý Kinh Phàm.

Quý Kinh Phàm cúi người tới.

Ngay sau đó Đàm Tâm khép lại đôi mi cong dài, bờ môi nhẹ nhàng chạm lên đôi môi của anh.

Nụ hôn của cô khiến cho máu trong anh ngay tức khắc chảy ngược, một thứ nhiệt độ nóng bỏng sôi trào bắt đầu hỗn loạn chạy khắp nơi.

“Đó, chính là như vậy đấy.”

Hôn anh xong, Đàm Tâm hài lòng cười nói.

Quý Kinh Phàm nhìn cô thật sâu, đột nhiên tay anh lần tìm đến bờ lưng cô, kéo chiếc khóa váy của cô xuống, ngay sau đó tuột luôn bộ lễ phục cô ra ném xuống đất.

Cảm thấy hơi lạnh lạnh, Đàm Tâm vội lấy tay che người nhú mào hỏi, “Sao anh lại cởi áo em ra chứ?”

Quý Kinh Phàm dụ dỗ nói, “Em có đồng ý sinh cho anh một cô công chúa nhỏ hay một hoàng tử nhỏ không?”

Đàm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ, “Em không muốn hoàng tử nhỏ đâu, em muốn một công chúa nhỏ thôi. . . . Hoàng tử nhỏ chơi không vui, công chúa nhỏ em còn có thể hóa trang cho nó thành một búp bê xinh xắn”

“Được, thế thì chúng ta sẽ sinh một cô công chúa nhỏ vậy.”

“Dạ.”

Tiếp đó, đồ lót Đàm Tâm cũng bị tuột ra.

“Em lạnh quá.”

Quý Kinh Phàm vừa cởi quần áo của mình ra, vừa nhẹ nhàng dỗ dành, “Một lát sẽ không còn lạnh nữa. . . .”

“Vậy chúng ta mau sinh một cô công chúa nhỏ đi.”

“Ừ. . . .”

276. Chương 276: Sự Ngọt Ngào Hạnh Phúc (kết Thúc)

Quý Kinh Phàm lại nâng khuôn mặt xinh đẹp của Đàm Tâm lên, tiếp tục cuồng nhiệt hôn lên đôi môi cô. . . .

Một loại cảm giác vui thích khác thường không thể nào kiềm chế được sôi trào lên trong họ, cả hai đều có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng ẩn dưới cơ thể của đối phương. . . .

“Ừ. . . .Buông. . . Ra. . . .” Đột nhiên cô dường như đã tỉnh táo lại theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng dù có cố gắng cỡ nào đi nữa thì anh vẫn dùng cơ thể cường tráng của mình mà vững vàng kìm chế được cô.

Anh dỗ ngọt nói, “Em đã quên chuyện muốn cùng anh sinh một cô công chúa nhỏ rồi sao?”

Chất cồn lẫn nữa xâm nhập vào ý thức của cô, mơ màng lấp bắp nói, “Công chúa nhỏ ư. . . . Phải rồi. . . Em thật sự muốn có một cô công chúa bé nhỏ. . . .”

Đạt được như ý muốn anh hé miệng cười, đưa tay cởi ra chiếc cúc áo lót nhỏ nhỏ của cô, dùng ngón tay thay thế ánh mắt du ngoạn quanh quần đỉnh tròn sẵn chắt đáng yêu như nụ hoa kia, vòng eo mảnh khảnh cùng đôi chân thon dài, không hiểu sao giống như người đã được sắp đặt sẵn để định tội cho anh, rất phù hợp với khát vọng trong lòng anh.

Bất thành linh, bàn tay to lớn ấm áp của anh lần tìm vào trong đáy quần lót màu trắng của cô, lấy đầu ngón tay thăm dò tiến vào vùng cấm địa mềm mại được ẩn giấu sau lớp vải mỏng manh kia.

“Ừ. . . .”

Cô bất chợt mở to hai mắt, dường như cảm nhận được nơi cấm địa không muốn bị người khác chạm vào của mình thế nhưng giờ phút này đang mặc cho ngón tay anh trêu đùa. . . .

“Anh. . . .”

Cô loáng thoảng có thể nhận ra người đàn ông giờ phút này đang ở trên người mình nhưng không còn sức để chống trả nữa, bởi vì ngón tay thon dài của anh đang từ từ khai phá ở từng nơi mềm mại trong cơ thể cô, mới đầu còn khô ráp nhưng dần dần cũng ẩm ướt dễ chịu, cô biết đó là phản ứng chân thật nhất của mình.

Quý Kinh Phàm ngậm mút nụ hoa mềm mại đáng yêu trước ngực cô, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, đôi môi cũng không ngừng bú mút, đồng thời tăng nhanh tốc độ trêu chọc vườn hoa ẩm ướt trong cô, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay thon dài xâm nhập vào cửa vườn hoa nhỏ hẹp của cô, kế tiếp lấy đầu ngón tay lần lượt mơn trớn mỗi một tác thịt non nhạy cảm trong đó, chất nước nhờn dào dạt cuộn cuộn không dứt mà chảy tràn ra ngoài.

“Đừng. . . .”

Đàm Tâm không ngừng vặn vẹo uốn éo, cô có cảm giác cơ thể mình như sắp nổ tung ra vậy! Cô nghĩ mình sắp không thở nữa rồi, rõ ràng muốn tránh né khỏi anh nhưng lại không có chút sức nào, rõ ràng là mở miệng cầu xin anh hãy dừng tay nhưng một chữ cũng không thốt nổi nên lời!

Trông thấy phản ứng này của cô, niềm kiêu hãnh của người đàn ông trong anh cũng cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, tốc độ nơi ngón tay của anh tăng nhanh thỏa thích trêu chọc vào sâu tận bên trong, hơn nữa còn tăng tốc rút ra chọc vào.

“Á. . . .”

Bất bình thành cô bị động tác tăng tốc của anh dọa cho phát hoảng, bàn tay trắng muốt mềm mại như muốn ngăn lại anh nhưng lại vô lực vất lên bờ vai rộng vững vàng của anh, nhìn xuống mơ hồ có thể thấy được bàn tay to lớn của anh đang liên tục ra vào phía trong đáy quần lót của mình, còn có đôi núi khe nước mềm mại đang mập mờ phập phồng.

Được một lúc thì Quý Kinh Phàm rút tay ra khỏi cơ thể cô, trở ngược lên phía trên gặm cắn hóm vai và bờ vai của cô, cảm nhận được hạ thể của mình đã vì phản ứng của cô mà trở dậy, anh dùng vật nam tính của mình chống lên người cô.

Hình như Đàm Tâm cũng ngay tức khắc nhận ra có một vật cứng rắn mạnh mẽ chọc vào người mình, vật ấy run lên bần bật rồi đột nhiên trượt qua ngang eo khiến cô trần trở lòng dạ không yên, không còn kịp suy nghĩ nữa cô liền đưa tay đẩy anh ra, giùng giàng muốn trở người bước xuống giường.

Tay mất lạnh lẽo như anh đời nào chịu để cô trốn chạy dễ dàng như vậy, một cái vươn tay đã lôi được cô trở về, rồi lần nữa đè cô nằm dưới cơ thể mình.

Cô khẩn trương nhìn chằm chằm anh, rốt cuộc cũng thấy rõ ràng bộ mặt điển trai của người đang ở trên mình, cô không dám tin thốt lên, “Quý. . . Quý Kinh Phàm?”

“Phải, là anh. . . .” Anh cất giọng khàn nặng nề đáp lại cô, hai chân thon dài giống như gọng sắt nhắc qua kìm lại ở hai bên eo cô, cô còn chưa kịp suy nghĩ ra trước đó đã xảy ra chuyện gì thì anh đã cúi đầu lần nữa ngăn lại bờ môi mềm mại của cô, đoạt hết chất lỏng ngọt ngào trong miệng cô.

Cô bỗng cảm thấy hơi thở trong phổi đang dần dần thừa thối, cơ thể cũng càng lúc càng vô lực, ý thức dần dần trở nên mơ hồ. . . .

Quý Kinh Phàm nhếch môi cười, kết thúc nụ hôn triền miên với cô, đột nhiên bàn tay to vươn ra lột bỏ chiếc quần lót lụa mềm sớm đã vô cùng ẩm ướt.

Đàm Tâm bật thét lên, chưa kịp có thêm phản ứng gì thì anh đã giựt phắt nó ra khỏi hai chân của cô. . . .

Giờ này khắc này anh chỉ biết có một điều, anh rất muốn cô!

Cả người bị anh giam giữ, cô vô cùng sợ hãi lại chỉ có thể không ngừng giãy dụa cơ thể của mình, nhưng không ngờ lại càng ma sát gần hơn vật đang cương cứng giữa hai chân anh, điều này đối với anh mà nói, đã tạo thành một loại kích thích khác trực tiếp hơn, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

“Quý Kinh Phàm. . . .Đừng mà. . . .”

Cô dùng chút ý thức còn sót lại để ngăn cản anh.

Thế nhưng giờ đây anh đã không còn lý trí để dừng lại được nữa, cúi người nhấc cặp móng trắng muốt xinh xắn của cô lên, dùng mũi giáo nhọn nóng bóng của mình chống lại nơi mềm mại của cô.

Cô trợn lớn hai mắt, dường như cũng đã biết bản thân vốn không còn sức ngăn cản nữa, mà ở vào giờ khắc này, bàn tay to lớn của anh đang kiên quyết đè lại bờ móng tròn trịa trắng nõn của cô, thúc mạnh vật nam tính của mình vào thật sâu trong cơ thể cô.

“Á. . . . Đau quá. . . .”

Cơ thể suốt chín năm qua không có ai chạm đến, nay bỗng nhiên giống như bị một đường lưỡi dao bén nhọn xỏ xuyên qua người. Trong chớp nhoáng, trong đầu cô lại hiện lên rõ mồn một vào cái đêm của chín năm về trước. . . .

Cũng cứng rắn và to lớn như thế, tùy sự đau đớn này không sánh bằng với đêm hôm đó nhưng cũng khiến cô khó có thể chịu đựng nổi. . . .

“Lấy . . . Ra đi!”

Cô đau đến nỗi dồn sức muốn hất anh ra.

Thế nhưng anh lại hôn lên gò má ửng hồng của cô thì thào nói, “Anh sẽ làm chậm lại. . . .”

“Dừng. . . .”

Nhưng giờ khắc này làm sao anh có thể chiều theo ý cô được, hạ thể hùng dũng vốn chưa hoàn toàn tiến vào đột nhiên đẩy mạnh một phát trợn vện lấp đầy trong cô.

“Quý Kinh Phàm!” Cô đau đến mức nhú chặt hai hàng mày, cảm giác say trước đó ngay lập tức bay mất sạch, cô dùng tay nện liên tục lên người anh.

“Dừng sợ, anh bảo đảm một chút sẽ không còn đau nữa.” Chín năm trước anh cũng đã an ủi cô như vậy.

Cô bỗng nhớ tới nỗi đau đớn dữ dội trong cái đêm ở chín năm trước, cô càng chống cự kịch liệt, “Anh còn gạt người. . . .Đi ra ngoài cho tôi. . . .” Mười ngón tay của cô bấu thật chặt vào da thịt trên cánh tay anh, cố gắng ngăn cản bảo anh dừng lại.

Thế nhưng anh lại không hề tỏ ra mảy may đau đớn một chút nào, vừa thì thầm bên tai cô vừa từ từ di chuyển ra vào.

Động tác của anh chậm chậm mà kiên định, kiên nhẫn từng chút đi sâu vào, dần dần về sau, sự đau đớn vì bị vật nóng bỏng ma sát dường như đã hoàn toàn không còn nữa mà thay vào đó chính là niềm khuây khoả cùng vui thích giống như lên Thiên Đường vậy. . . .

Anh cố dần lại, đợi đến khi thấy rõ cô đã thả lỏng cơ thể không còn căng thẳng nữa, rốt cuộc không thể nào khống chế nổi nữa, bỗng chốc như đã thú hồi phục tinh lực vùi sâu vào trong người cô, bắt đầu kịch liệt tăng tốc chuyển động.

.

Sau đó, bất kể cô có cầu xin tha thứ hoặc rên rỉ đáng yêu như thế nào đi nữa, anh cũng không hề nể mặt mà buông tha cô.

Hễ mỗi lần cô tưởng rằng đây đã là lần cuối cùng rồi thì anh luôn là người quán lấy khiến cô phải tỉnh lại, cứ thế hết lần này tới lần khác bắt cô cùng trầm luân với anh. . . .

Suốt một đêm này, anh cũng không còn đếm nổi mình đã muốn cô bao nhiêu lần. (pótai...quá khíp...thiệt đúng là Kinh Phàm mà (cánh buồm tung cao))

Hôm sau.

Cả đêm một mối khiến Đàm Tâm ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau mới mù mờ ngơ ngác tỉnh dậy. . . .

Kéo theo tấm chăn ngồi dậy, cô cảm thấy đầu vẫn còn hơi đau đốn, đưa tay day day huyết thái dương, đột nhiên nửa người dưới truyền đến từng trận đau nhức rõ rệt. Đôi môi mấp máy kinh hãi, suy nghĩ lại bỗng giật mình, những hồi ức về đêm hôm qua ngay lập tức giống như một đoạn phim đang chiếu chậm lại ở trong đầu cô. . . .

“Á! !”

Cô sợ hãi lớn tiếng thét lên, có vẻ như không dám tin về những hình ảnh mình vừa nhớ lại của tối hôm qua, cô lập tức xốc chăn lên nhìn xuống cơ thể mình.

Toàn bộ trần như nhộng, không mảnh vải che thân.

“Trời ơi!”

Đàm Tâm dùng sức kéo chăn lên quấn chặt lấy cơ thể, hai mắt mở trừng trừng tưởng chừng như gần bằng chiếc chuông đồng lớn.

Sao lại có chuyện như vậy? Mình và Quý Kinh Phàm. . . .Không thể nào, sẽ không có chuyện đó đâu, nhất định là mình đang nằm mơ.

Đàm Tâm liên tục lắc lắc đầu muốn quên đi hết những chuyện xảy ra vào tối hôm qua, nhưng không ngờ lúc này cửa phòng tắm truyền đột nhiên được mở ra.

Đàm Tâm chợt ngược mắt lên, thoáng nhìn thấy đúng thật là Quý Kinh Phàm đang quấn một chiếc khăn tắm từ trong đó đi ra.

“Á.....”

Đàm Tâm hoảng sợ tới mức thét chói tai, cả người lùi về sát góc tường.

Cả người Quý Kinh Phàm trông có vẻ rất nhẹ nhàng khoan khoái bước đi tới, thân mật chào hỏi, “Bà xã, chào em buổi sáng.”

Đàm Tâm trốn tránh mắt nhìn chằm chằm anh, “Quý Kinh Phàm, sao anh lại ở trong này?”

Quý Kinh Phàm ngồi xuống ở mép giường, nhẹ giọng cười nói, “Đây là nhà của chúng ta, anh không ở đây thì còn ở được đâu nữa?”

“Nhà của chúng ta?” Đàm Tâm sững sờ nhìn quanh bốn phía một vòng, đúng là màu hồng quen thuộc nhưng kết cấu của căn phòng thì vô cùng xa lạ, cô không dám tin mà mắt nhìn lướt qua mọi thứ ở trước mắt mình.

Quý Kinh Phàm đưa tay tới ôm Đàm Tâm lại, dịu dàng nói, “Vốn cũng định để em ngủ thêm một lát nữa, nhưng nếu em đã dậy rồi vậy thì mau đi rửa mặt chải đầu đi, ba mẹ anh đến rồi, ông bà có chuyện muốn nói với em đấy.”

Đàm Tâm uốn éo giãy ra, “Tại sao tôi phải đi gặp ba mẹ anh chứ? Hiện giờ tôi cũng không còn cần thiết phải cùng anh đóng kịch nữa, chúng ta cũng sắp ly hôn rồi!”

Mắt Quý Kinh Phàm chợt nhú lại, quỷ quyết nói, “Chẳng lẽ em đã quên hết những chuyện của đêm hôm qua?”

“Đêm hôm qua. . . .”

Những hình ảnh đó thật đúng là làm cho người ta mặt đỏ tim loạn.

Đàm Tâm đột nhiên vùng tay đánh lên vòm ngực bẽn lẽn của Quý Kinh Phàm, “Anh là đồ hèn hạ. . . .Vô sỉ. . . .Hạ lưu.”

Quý Kinh Phàm tóm lấy đôi tay đang vùng vẫy lung tung của Đàm Tâm, vô cùng nghiêm túc nói, “Chúng ta là vợ chồng, nhưng chuyện thế này đương nhiên là phải cùng nhau phối hợp rồi.”

“Ai là vợ chồng với anh hả?” Đàm Tâm kích động thốt lên, “Nói thế nào thì hai chúng ta cũng sắp phải ly hôn rồi, huống chi cuộc hôn nhân này vốn cũng không phải một cuộc hôn nhân chân chính. . . .”

Quý Kinh Phàm nghiêm mặt hỏi ngược lại, “Ai nói cuộc hôn nhân này không phải là hôn nhân chân chính đoạn hôn nhân này không phải một cuộc chân chính là hôn nhân rồi hả ? Anh đã đồng ý ở bên em cả đời và em cũng đã bằng lòng rồi.”

Đàm Tâm giùng giàng thoát khỏi kiềm chế của anh, “Anh nổi điên cái gì, tôi đã nói bằng lòng với anh khi nào chứ. . . . Còn sống bên anh cả đời ư?”

Quý Kinh Phàm nhếch môi nói, “Tối hôm qua!”

Đàm Tâm nhú mày, “Tối hôm qua?”

Quý Kinh Phàm thông thả nói, “Em nói anh là ‘ông trời con’ của em, em bằng lòng để anh chăm sóc và bảo vệ cho em cả đời.”

“Anh nói láo, những lời như thế tôi chắc chắn mình sẽ không bao giờ nói ra!”

Quý Kinh Phàm kề sát vào tai Đàm Tâm nói, “Em có. . . .Em còn nói muốn anh cho em một cô công chúa bé nhỏ nữa đấy.”

Đàm Tâm nghẹn họng nhìn trân trối, “Tôi. . . . Không thể nào.”

Đàm Tâm đang muốn đưa ra ý kiến phản đối, trong đầu lúc này lại đột nhiên thoáng hiện lên hình ảnh tối hôm qua.

Hình như....Mình thúc giục anh ta, yêu cầu anh ta nhanh nhanh cùng cô sinh một cô công chúa nhỏ của cả hai. . . .

Không.

Người phụ nữ tối hôm qua đó là mình sao? Sao mình lại có thể nói với anh ta những lời lộ liễu ghê tởm thế cơ chứ?

Quý Kinh Phàm nhếch môi nở nụ cười, “Nhớ ra rồi đúng không?”

Hai gò má Đàm Tâm đỏ bừng, liên tục lắc đầu, “Không, không phải, nhất định là anh đã lừa tôi. . . .”

Quý Kinh Phàm giữ lại khuôn mặt ửng hồng đang lắc lư của Đàm Tâm, trầm giọng nói, “Bà xã, trong lòng em thực chất là có anh, điều này em không thể không thừa nhận được đâu. . . .”

“Có cái đầu quỷ anh, đồ vô sỉ!”

“Phải, anh là đồ vô sỉ, nhưng nếu như anh không vô sỉ như vậy thì vĩnh viễn anh sẽ không biết được sự thật em rất là quan tâm đến anh. . . . Tối hôm qua, tuy em luôn ở trong trạng thái mơ màng không rõ nhưng em rất rõ ràng người đang kết hợp với em chính là anh, em đã quên tối hôm qua em gọi anh như thế nào sao?”

Mình gọi anh ta?

Trong đầu bắt đầu nhớ lại rõ mồn một từng sự việc đã diễn ra vào đêm hôm qua.....Hình như.

Mình cứ luôn miệng gọi tên anh ta, vừa bắt đầu còn cầu xin anh ta buông tha cho, nhưng dần dần lại trầm luân vào bố cục mê tình mà anh tạo ra, cuối cùng biến thành rên rỉ đòi hỏi. . . .

“Quý Kinh Phàm, anh dám ức hiếp tôi, tối hôm qua tôi. Tối hôm qua tôi vốn không hề hay biết gì cả.”

“Nếu như em thực sự không có cảm giác với anh, giữa chúng ta sẽ không thể phù hợp đến mức hoàn mỹ như thế.” Nhắc lại chuyện tối qua, anh cảm thấy mình vẫn còn chưa đủ thỏa mãn, cơ thể bắt giác lại nóng ran lên.

Phù hợp?

Anh ta còn không biết xấu hổ mà dùng hai chữ này?

Nhớ lại sự đau đớn đêm qua, cô không kiềm được lại kích động gầm lên, “Chúng ta chẳng có chỗ nào phù hợp hết á? Anh. . . Anh. . .” Cô ngượng ngùng không thể nói được nữa, kích cỡ giữa bọn họ rõ ràng là không phù hợp! !

Dường như Quý Kinh Phàm đã đoán ra được suy nghĩ trong lòng Đàm Tâm, anh buông tay Đàm Tâm ra, gian xảo dụ dỗ nói, “Ngốc à. . . Chỉ là nhất thời nên em chưa thấy quen thôi, từ từ sẽ ổn cả mà, huống chi, cuối cùng không phải chúng ta phối hợp rất vui vẻ sao?”

Giữa nam và nữ có vấn đề về kích cỡ sao? Hoàn toàn không. . . . Phụ nữ còn có thể sinh ra cả một đứa trẻ kia mà.

“Á. . . . Á. . . .” Đàm Tâm bật lỗ tai lại luôn miệng hét toáng lên, “Tôi không muốn nói những chuyện này với anh nữa. . . Anh mau đi ra ngoài cho tôi, tôi muốn thay quần áo! !”

“Bà xã, thật ra thì em không cần ngại chuyện có thay quần áo ở trước mặt anh hay không, dù sao thì đêm qua anh cũng đã thấy hết rồi mà.” Ngụ ý là, cô không còn gì có thể giấu được nữa.

Đàm Tâm siết chặt tấm chăn rít lên, “Quý Kinh Phàm! !”

“Được rồi, không đùa em nữa, anh thay xong bộ đồ khác rồi sẽ đi ngay. . .” Dứt lời hôn lên mặt cô một cái rồi mới chịu đứng dậy.

Đàm Tâm dùng chăn bao kín mình không còn khe hở, hai mắt vẫn dõi theo bóng anh với sự đề phòng cực độ.

Quý Kinh Phàm đi tới trước tủ treo quần áo, chọn lựa rồi lấy ra một bộ cần mặc, sau đó giũt phất chiếc khăn tắm đang quấn trên người ra.

Đáng thương cho Đàm Tâm, vốn đang đề phòng theo sát từng cử chỉ hành động của anh, nhưng không ngờ anh lại bất chợt rút chiếc khăn tắm đó ra, ngay lập tức phơi bày ra trước mắt cô là một rừng rậm màu đen dày đặc tươi tốt, cô lại tiếp tục thét lên chói tai, “Á —— Quý Kinh Phàm, anh là cái đồ bệnh hoạn, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu! !”

Quý Kinh Phàm rất là vô tội quay đầu qua nhú mày hỏi, “Bà xã đại nhân à, anh lại có chỗ nào đắc tội với em sao? Chẳng qua chỉ thay có bộ đồ thôi mà, không lẽ ở trước mặt em mà cũng cần phải giấu giếm?”

Cô thì mình tuyệt không phải nghe lời anh ta nói mà đi tới lầu một đâu, cô chỉ muốn ngay lập tức được trở về nhà mình, nhưng không ngờ khi cô đi tới tầng một thì gặp phải bà Quý, người vẫn luôn dành cho cô sự nhiệt tình niềm nở.

“Con dâu. . . .”

Bà Quý vừa nhìn thấy cô lập tức liền bước lên vồn vã chào đón.

Đàm Tâm còn chưa kịp nói gì, bà Quý cũng đã dắt tay cô đi tới giữa ghế sofa ngồi xuống, “Mẹ có chuyện cần bàn với con.”

“A. . . .”

“Kinh Phàm nói nó sẽ tạm hoãn lại công việc ở London, quyết định ở lại Los Angeles với con một thời gian, hiếm khi mẹ và ba chồng con đến Los Angeles một chuyến cho nên cũng dự định nán lại ở Los Angeles thêm vài ngày, thuận tiện cùng với tụi con đi du lịch khắp nơi tham quan một chút. . . . Có điều Kinh Phàm nói hai ông bà già này ở lại nơi này sẽ làm ảnh hưởng đến thế giới của 2 đứa tụi con, không biết ý của con như thế nào?”

Đàm Tâm ấp a ấp úng đáp, “Con. . . . Việc này.” Ấy, chuyện này bảo mình phải trả lời làm sao đây? Mình cũng đâu có dự định ở lại đây với anh ta đâu chứ, ba mẹ anh hẳn muốn ở lại Los Angeles hay không thì có quan hệ gì tới mình à? Nhưng mà, cô không có can đảm nói ra những lời như thế với một người luôn yêu thương mình như bà Quý được. Huống chi, hiện tại dù cho cô giải thích với bà Quý về mối quan hệ của cô và Quý Kinh Phàm ngay từ đầu thì cũng không biết phải giải thích như thế nào cho rõ, dù sao chuyện tối ngày hôm qua cũng đã làm cho quan hệ giữa cả hai rồi một nùi rồi.

Bà Quý có vẻ mất mát nói, “Chẳng lẽ con không phải ở cùng với mẹ sao?”

Đàm Tâm lập tức lắc đầu, “Dạ không. . . Không phải vậy đâu ạ. . . Mẹ à, ý con không phải vậy.” Cái tên Quý Kinh Phàm đáng chết kia, không ngờ lại đẩy cô vào tình trạng khó xử này. . . Bà Quý sau khi nghe xong lời cô cũng thở phào một cái, “Mẹ biết ngay con là đứa con dâu ngoan nhất của mẹ mà!”

Quý Kinh Phàm lười biếng dựa lưng vào thành ghế sofa, dáng vẻ ung dung cười cười nhìn tới cô vợ yêu của mình. Anh rất thích nhìn dáng vẻ mỗi khi cô luống cuống ngượng ngùng, trông cực kỳ đáng yêu!

Được bà Quý khen ngợi làm Đàm Tâm xấu hổ cười nói, “Dạ, chỉ cần ba mẹ đều thích nơi này là tốt rồi ạ.”

Bà Quý gật đầu liên tục, “Thích. . . Dĩ nhiên là mẹ thích nơi này rồi.”

Ông Quý nói theo, “Đợi mấy ngày nữa phải đi Trung Quốc bổ sung thêm vài thứ cho tiệc cưới của tụi con lần nữa, dù sao dòng họ bà con chúng ta cũng ở đó, rất nhiều chú bác đều rất muốn được gặp mặt cô dâu của Kinh Phàm.”

Tiệc cưới?

Phải rồi, mình còn một món nợ tối hôm qua chưa tín với Quý Kinh Phàm. . .

Bà Quý nói, “Bọn nhỏ không thích rườm rà, muốn đi Trung Quốc sắp xếp lại tiệc cưới thì cũng nên hỏi xem ý của Kinh Phàm và con dâu xem chúng nó có đồng ý hay không đã. . .”

Ông Quý gật đầu, “Vậy cũng tốt. . . .”

Bà Quý cười tủm tỉm nhìn sang Đàm Tâm hỏi, “Cô dâu à, lúc con còn ở London rất thích những món Trung mà mẹ nấy, hôm nay sẽ do mẹ đích thân xuống bếp nấu cho tụi con một bữa.”

Đàm Tâm khéo léo nói, “Dạ, có làm phiền mẹ không ạ!”

“Không sao, không sao. . . .”

.

Mấy phút sau, bà Quý kéo ông Quý đi theo vào phòng bếp, Đàm Tâm bắt đầu đưa hai mắt đang bốc hỏa lạnh lùng nhìn tới Quý Kinh Phàm.

Quý Kinh Phàm ngồi ở Đàm Tâm đối diện, từ đầu tới cuối vẫn là cái điệu bộ cười ngây ngô như chẳng biết gì.

Đàm Tâm cắn răng tức giận nói, “Buổi dạ tiệc từ thiện tối hôm qua, anh lại dám thông đồng với mọi người cùng nhau gạt tôi?”

Quý Kinh Phàm bực tức thẳng thắn nói, “Không lừa em như thế, có lẽ đến bây giờ em vẫn còn chưa thêm ngó tới anh đâu!”

“Hèn hạ! !”

Bất kể nói thế nào, cuối cùng Quý Kinh Phàm và Đàm Tâm cũng đã có một bước tiến triển mới.

Ngoài Quý Kinh Phàm ra, đối với kết quả bọn họ có được như ngày hôm nay người vui vẻ nhất chính là Hạ Tử Du rồi.

Cô cảm thấy mình nhiệt tình là bà môi cho cái mối này quả thật không hề sai, không ngờ thực sự tác hợp cho họ thành công hơn cả mong đợi!

Hôm nay, vợ chồng họ Quý tới thăm hỏi nhà họ Đàm, nhóm người lớn tuổi ngồi vây quanh nói chuyện với nhau, Đàm Tâm bỏ lại Quý Kinh Phàm một mình ngồi bơ vơ giữa đám người lớn tuổi, kéo tay Hạ Tử Du đi đến vườn hoa.

Hạ Tử Du cho rằng Đàm Tâm đến là để hỏi tội, vì thế quyết định chủ động thừa nhận hành vi phạm tội của mình.

“Phải, chuyện tiệc cưới là em và Quý Kinh Phàm thông đồng với nhau, nhưng em làm vậy cũng là vì muốn giúp cho anh chị mà thôi. . . .”

Vốn tưởng rằng Đàm Tâm sẽ giống như trước kia ồn ào nổi nóng một trận ra trò, nhưng không ngờ tính khí của Đàm Tâm hôm nay lại cực kỳ tốt một cách lạ thường. Chẳng những không hề truy cứu chuyện này, mà còn rất rộng lượng nói, “Sự tình xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, nếu như bây giờ chị có truy cứu trách nhiệm cũng đã không được lợi ích gì. . . . Lúc này, hiện tại chị chỉ có một vấn đề rất muốn hỏi em.”

Hạ Tử Du nhìn chăm chăm vào Đàm Tâm, giờ phút này mới phát hiện ra vẻ mặt của Đàm Tâm đang lo lắng trùng trùng.

Hạ Tử Du khẩn trương hỏi, “Chị Tâm, có phải đã xảy ra chuyện gì với chị rồi hay không?”

Đàm Tâm đảo mắt nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định không có ai khác ngoài hai người cô mới nhỏ giọng hỏi, “Tử Du, lúc bình thường nếu như em và Dịch Khiêm đã quên phải ngừa thai, nhưng sau khi làm chuyện đó xong lại không muốn có con, vậy phải ngăn chặn như thế nào đây?”

Chợt nghe thấy Đàm Tâm hỏi một đề tài đáng xấu hổ như thế, mặt Hạ Tử Du lập tức đỏ lên lí nhí nói, “Em và anh ấy cũng không thường xuyên xảy ra tình huống đó, bởi vì nếu anh ấy không kiềm chế được hoặc không muốn mang bao thì sau đó em phải uống thuốc. . . .”

“Mang bao?” Đàm Tâm vừa nghe được hai chữ đó liền bực dọc bới bới tóc, cô tự lẩm bẩm nói, “Tên đàn ông thối, không ngờ lại cứ vô tư không thèm dùng đến các biện pháp ngừa thai nào hết. . . .”

Hạ Tử Du thấy Đàm Tâm cúi đầu nói lảm nhảm gì đó lại càng thêm lo lắng, “Chị và anh Kinh Phàm có phải đã có vấn đề gì rồi hay không?”

Đàm Tâm đột nhiên chụp lấy bàn tay Hạ Tử Du khẩn trương hỏi, “Nếu như không có mang bao mà sau đó cũng không có uống thuốc. . . . Vậy thì rất dễ mang thai đúng không?”

Về phương diện này, Đàm Tâm tuyệt đối là một lính mới toanh!

Hạ Tử Du khẽ gật đầu, “Cũng có thể là như vậy, nhưng cũng còn tùy theo thể chất của mỗi người nữa. Nhưng mà hình như chính năm trước chị cũng chỉ có một lần liền trúng thầu rồi, em nghĩ thể chất của chị là người rất dễ dàng thụ thai.”

Đàm Tâm nghe xong câu trả lời của Hạ Tử Du tâm tình càng thêm phiền não, mặt mày chán nản cô nói, “Thôi chết rồi, chắc chắn là chị đã bị dính rồi, trời ơi. . . .”

Hạ Tử Du vịn lấy cơ thể đang xao động bất an của Đàm Tâm, quan tâm nói, “Chị Tâm này, chị khoan hãy khẩn trương, nói cho em nghe xem đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Đàm Tâm quay lưng lại với Hạ Tử Du, vừa tức vừa thẹn nói, “Còn không phải là cái tên khốn Quý Kinh Phàm kia ư. . . .”

“Anh ta làm cái gì?”

“Chính là vào cái đêm của buổi tiệc ấy đó, anh ta hoàn toàn không hề dùng tới một cái biện pháp ngừa thai nào cả, lúc đó chị cũng lơ mơ không hiểu mấy cái chuyện mang thai này. Nhưng mà tối hôm qua ta, chị với anh ta. . . . Ngược lại lần này chị lại nhớ tới chuyện cần phải nên ngừa thai, nhưng thời gian đã trễ mấy ngày rồi, chị không biết phải làm cái sao đây.”

Hạ Tử Du cười khê nói, “Chị Tâm à, mang thai thì mang thai thôi. . . . Chị và anh Kinh Phàm cũng không còn nhỏ nữa nên tranh thủ thời gian mà sinh một đứa con đi. Huống chi những người lớn tuổi ở trong gia cũng rất là mong muốn anh và chị mau sớm có một đứa mà.”

Đàm Tâm chán nản nói, “Nhưng chị không muốn có con vào lúc này, quan hệ của chị và anh ta. . . . Không phải giống như là mọi người nghĩ vậy đâu.”

Hạ Tử Du đi tới trước mặt Đàm Tâm, cười cười nói, “Vậy hiện tại quan hệ của chị và anh ấy là như thế nào à?”

Đàm Tâm nhất thời không trả lời được, “Chị. . . .”

Hạ Tử Du mỉm cười nói, “Nếu như là trước kia thì chị sẽ không hề do dự ngay lập tức nói chị không có thích Quý Kinh Phàm, nhưng nhìn chị lúc này, tuy chị cũng chưa nói lên điều gì nhưng chỉ dựa vào sự do dự của chị khi nói đến quan hệ giữa hai người thì.....Theo em thấy, chị cũng không có chán ghét anh ấy như trong tưởng tượng của chị, ngược lại là bởi vì dần dần chị đã phát hiện ra mình thích anh ấy rồi, nhưng lại lo sợ cái cảm giác này là thật, cho nên mới cố tình trốn tránh. . . .”

Đàm Tâm lắc đầu lia lịa, “Không, chị sẽ không bao giờ thích anh ta. . . .”

“Chẳng lẽ trong lòng chị còn nghĩ tới Robert?” Hạ Tử Du nhỏ nhẹ từ tốn nói, “Chị Tâm à, chúng ta đều là phụ nữ, em hiểu, một trong những nguyên nhân mà nhiều năm qua chị luôn yêu Robert sâu đậm đến thế cũng bởi vì anh ấy là người đàn ông đầu tiên của chị. Hơn nữa, anh ấy cũng từng hứa hẹn với chị. . . . Nếu như ngay từ đầu anh ấy nói cho chị biết sự thực người đó chính là Quý Kinh Phàm, vậy chị vẫn sẽ theo đuổi Robert như thế sao?”

Đàm Tâm phì cười nói, “Chị không biết. . . . Chị thật sự là không biết. . . .”

“Chị thử suy nghĩ lại xem, trong khoảng thời gian chị ở cùng với anh Kinh Phàm, thời gian mà chị nghĩ tới Robert nhiều hơn hay là nghĩ đến Kinh Phàm nhiều hơn?”

Trước câu hỏi này của Hạ Tử Du, đáy lòng Đàm Tâm ngay lập tức liền có đáp án.

Mấy ngày nay, hầu như Quý Kinh Phàm đều quần lấy mọi lúc mọi nơi theo bên cạnh cô, cô làm sao còn có thời giờ để nghĩ tới Robert nữa? Cũng ngay vào lúc này cô mới bất chợt phát hiện, hóa ra cũng đã lâu rồi mình không còn nghĩ tới Robert nữa.

Hạ Tử Du đã tìm được câu trả lời từ khuôn mặt rối rắm của Đàm Tâm, cô cười nhẹ nói, “Có lẽ người trong chuyện chín năm trước đã định sẵn với chị đây đưa cả đời chính là người mà hôm nay đang ở cạnh bên chị đó.”

.

Cuộc thăm viếng tại nhà họ Đàm cuối cùng cũng kết thúc, Quý Kinh Phàm cho người đưa ba mẹ mình về lại biệt thự, còn anh và Đàm Tâm quyết định ở lại nhà họ Đàm ngủ một đêm.

Lúc này Đàm Tâm đang ở trong phòng ngủ nhà mình thì Quý Kinh Phàm đi vào. Nhìn thấy Đàm Tâm nằm lỳ ở trên giường như có điều suy nghĩ, Quý Kinh Phàm ngồi xuống ở mép giường dịu dàng hỏi, “Lúc chiều vội vã lôi kéo Tử Du ra vườn hoa gấp như vậy để bàn bạc chuyện gì hả?”

Đàm Tâm tức giận liếc xéo Quý Kinh Phàm, “Ai cần anh lo!”

Quý Kinh Phàm không giận cũng không bực dọc mà còn cúi người tới muốn ôm cô, “Em không muốn nói thì đừng nói. . . .Sao phải nổi giận lên thế chứ?”

Đàm Tâm đột nhiên ngồi bật dậy trên giường, vươn tay đẩy anh ra, “Chuyện tối qua tôi vẫn chưa có tính với anh đâu đấy! !”

Quý Kinh Phàm phì cười, “Hóa ra là tại vì chuyện tối qua à. . . .Có phải có chỗ nào không thoải mái rồi đúng không?”

Hai gò má Đàm Tâm chợt đỏ lên, tức giận quay mặt sang hướng khác, “Tôi không thèm nói chuyện với loại người vô sỉ như anh!”

Từ sau buổi tiệc tối ngày hôm đó, tuy rằng anh được ở lại biệt thự nhưng cô bắt anh phải ngủ trên ghế sofa, tuyệt không cho anh có thêm một cơ hội nào để lợi dụng nữa. . . .

Ai ngờ, tối hôm qua lúc cô đang tắm, anh ta lại cứ thế mà công khai lộ liễu xông vào.

Vì thế, tại không gian nhỏ hẹp trong phòng tắm, cô ‘kêu trời trời không ư, gọi đất đất không hử’, cuối cùng ngay tại mặt bồn rửa tay của phòng tắm cô bị anh ăn sạch sành sanh.

Vậy vẫn coi như xong đi, anh còn bế lên cô đang mệt đến mức chỉ muốn tê liệt ngã xuống bắt đầu tiếp tục lần nữa.

Thứ người như thế hoàn toàn là hành động của cầm thú! !

“Dạ phải, quan hệ của hai người đã không còn gượng gạo nữa rồi, hôm nay chị Tâm còn hỏi em chuyện mang thai. . . . Chỉ là, dường như là chị Tâm còn chưa thể xác định được mình có phải đã thích anh Kinh Phàm rồi hay không, em cũng chưa nghĩ ra được cách gì hay để giúp cho hai người họ!”

Đàm Dịch Khiêm không đồng ý nói, “Chỉ vì cái vấn đề này mà buồn phiền?”

“Đúng vậy á. . . . Em thật sự rất mong muốn hai người họ có thể được đến với nhau lâu rồi, cho nên cứ khổ sở suy nghĩ mãi, đột nhiên em nghĩ đến cái cách mà trước kia Robert đã dùng nó giúp chúng ta quay lại với nhau ấy. . .” Sở dĩ cô biết được chuyện này là sau khi kết hôn với anh rồi cô mới từ từ moi ra được từ miệng anh, nếu không thì cho tới nay cô vẫn còn bị lừa chẳng hay biết gì đâu!

Tròng mắt đen u ám của Đàm Dịch Khiêm lóe lên sự ranh mãnh, “Em là đồ yêu tinh, cái cách cũ mềm dẻo mà em cũng nhớ ra được. . . .”

Hạ Tử Du đắc ý nói, “Nhắc tới mới nói, trong mấy người đàn ông các anh đó, chỉ có Robert mới là người biết quan tâm người khác nhất mà thôi. . . .” Nghĩ đến tấm lòng tốt đó của Robert, mãi đến nay Hạ Tử Du vẫn còn cảm thấy cảm kích.

Đàm Dịch Khiêm nổi máu ghen gần giọng nói, “Anh không cho phép em tặng bốc người đàn ông khác. . . .”

Hạ Tử Du sững sốt, “Ồ. . . .” Tại sao hễ mỗi lần nhắc tới Robert là anh nổi cơn ghen khủng bố như vậy?

Nhoài người về phía cô, Đàm Dịch Khiêm như đã thú gầm giọng nói, “Bà xã, em chỉ có thể là của một mình anh mà thôi. . . .”

.

Hạ Tử Du chiếu theo cách mà Robert đã từng sử dụng thông đồng với Quý Kinh Phàm diễn một màn. . . .

Thế là.

Vào sáng hôm sau, Đàm Tâm cũng thức dậy như mọi ngày.

Không có nhìn thấy Quý Kinh Phàm ở trong phòng, Đàm Tâm cũng không suy nghĩ gì nhiều, sau khi làm vệ sinh rửa mặt rồi đi đến phòng ăn dùng bữa ăn sáng.

Người một nhà cũng đang ngồi vây quanh ở cạnh bàn ăn, đúng lúc này Liễu Nhiên lên tiếng hỏi, “Cô ơi, dưỡng đâu rồi?”

Thực sự Đàm Tâm cũng không biết Quý Kinh Phàm đã đi đâu, vì thế thuận miệng đáp, “Dưỡng con. . . . Có thể là dưỡng con đã đi ra ngoài rồi!”

Hạ Tử Du thầm cười trộm trong lòng, lẳng lặng chờ đợi thời cơ đến.

Quả nhiên, sắp tới 11 giờ trưa, thế nhưng Đàm Tâm vẫn không thấy bóng dáng của Quý Kinh Phàm đâu cả, cô không kiềm được nữa liên tục ngược mắt nhìn lên đồng hồ treo tường.

Hạ Tử Du nhìn thấy thế ở đáy lòng thì mừng thầm nhưng lại ra vẻ quan tâm hỏi, “Chị Tâm, sao chị cứ nhìn đồng hồ hoài thế, có chuyện gì sao?”

Sợ mất thể diện Đàm Tâm ngay lập tức lắc đầu, “Không có gì, chị thấy đói bụng thôi. . . .”

Hạ Tử Du ần ý nói, “Vậy để em đi nói với người làm hôm nay chúng ta dùng cơm trưa sớm một chút. . . .”

Hạ Tử Du đứng dậy đi về hướng phòng bếp, Đàm Tâm lại lần nữa ngược mắt liếc nhìn lên đồng hồ treo tường.

Tên đàn ông này, mới sáng sớm đã đi đâu vậy chứ?

Thường ngày nếu có đi đâu anh ta cũng sẽ nói với mình một tiếng, hơn nữa còn lúc nào cũng bám dính mình muốn đuổi đi cũng đuổi không đi mà.

Sau đó Hạ Tử Du quay trở lại, cố ra vẻ than vãn nói, “Thế này thì hôm nay không thể ăn cơm sớm được rồi, hôm nay dì Trần đi chợ về muộn rồi. . . .Nghe nói là ở đường XX vừa sáng nay đã xảy ra tai nạn giao thông, hiện vẫn còn đang làm cản trở giao thông dữ lắm, có lẽ dì Trần sẽ về nhà rất trễ rồi đây. . . .”

“Đường XX?” Đàm Tâm hoảng hốt ngược nhìn Hạ Tử Du, “Đường XX em nói có phải là ở đối diện với cái cửa hàng bánh ngọt có tên là Gia Song không?”

Hạ Tử Du gật đầu, “Dạ phải. . . .Chị cũng biết con đường ấy nữa à?”

Biết cô rất thích ăn bánh ngọt của cửa tiệm đó, mấy hôm nay hầu như sáng nào anh cũng đi đến đó mua về cho cô, bởi vì mua bánh ở cửa tiệm đó phải xếp hàng chờ rất lâu cho nên nếu đi sớm thì không cần phải đợi nhiều người. . . . “Trời ơi. . . .” Đàm Tâm đột nhiên khẩn trương đứng bật dậy, níu lấy áo Hạ Tử Du hỏi, “Dì Trần có kể là ai bị tai nạn hay không?”

Hạ Tử Du trả lời, “Dì Trần sao có thể biết được ạ, dì cũng chỉ nghe lại được từ người tài xế taxi kể lại thôi, hình như là một người đàn ông lái chiếc xe kiểu thể thao màu vàng á, mà cũng còn rất trẻ. . . .”

Xe thể thao màu vàng?

Cô nhớ được Quý Kinh Phàm cũng có một chiếc xe thể thao màu vàng, bởi vì màu này rất bắt mắt nên lúc đó cô liền nhớ rất rõ.

Rốt cuộc Đàm Tâm cũng không thể tiếp tục tỉnh táo được nữa, cô lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Quý Kinh Phàm, thì chợt phát hiện ra chiếc điện thoại di động tối hôm qua đã xạc pin rất đầy rồi thế nhưng lúc này lại may mắn không có tín hiệu gì. . . .

Đàm Tâm đành phải bước tới dùng điện thoại nhà bấm lưu loạt chuỗi số điện thoại của Quý Kinh Phàm. Nếu như không có lần bấm vào số của anh dễ dàng này, cô thật không nghĩ tới mình lại có thể nhớ rõ số điện thoại di động của anh rõ ràng rành mạch như thế. . . .

‘Xin lỗi, số máy của quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. . . .’

Sắc mặt của Đàm Tâm lập tức tái nhợt, cô vội vàng hấp tấp gọi đến nhà anh định gặp vợ chồng họ Quý hỏi xem anh thế nào, thế nhưng người làm bên đó lại nói hai người cũng vừa mới đi ra ngoài rồi. . . .

Không có tin tức của Quý Kinh Phàm, Đàm Tâm giống như đã thực sự bị đả kích cực độ, ngay sau đó, cô điên cuồng lao ra khỏi cửa nhà họ Đàm như tên bắn. . . .

.

Chạy tới đường XX, Đàm Tâm quả nhiên trông thấy những mảnh vụn của chiếc xe thể thao màu vàng rải rác khắp nơi ở giữa đường, nhân viên vệ sinh đang ở đó dọn dẹp. . . .

Đàm Tâm vội vàng nhảy xuống xe, chạy như bay tới chỗ nhân viên vệ sinh. . . .

“Xin hỏi nơi này có phải vừa xảy ra tai nạn giao thông hay không, còn có người đàn ông rất trẻ đã bị đụng bị thương?”

Nhân viên dọn đường chỉ phụ trách dọn dẹp hiện trường, vì thế cũng không biết trước đó có phải đã xảy ra tai nạn hay không vì vậy lắc lắc đầu nói, “Tôi không biết, nhưng xe cũng đã vỡ tan tành thế này thì chắc chắn đây là một vụ tai nạn giao thông rất nghiêm trọng rồi.”

Tai nạn rất nghiêm trọng?

Không đâu. . . .

“Có có biết người đó đã được đưa đến bệnh viện nào không?”

“Tôi không biết. . . .”

“Tôi muốn cô phải nói cho tôi biết. . . . Mau nói nhanh đi. . . .”

Nhân viên dọn đường cho rằng người phụ nữ trước mắt này chắc là bị điên rồi, vì vậy mặc kệ cô không thèm để ý tới nữa.

Nước mắt từ trong hốc mắt Đàm Tâm trượt ra, cô sột ruột tóm lấy từng người qua đường hỏi thăm. Bỗng dưng, một chiếc xe thể thao màu vàng dừng lại ngay sát cạnh chân cô.

Sau đó là tiếng thắng xe truyền tới.

Đàm Tâm theo phản xạ xoay người lại, trông thấy bên trong cửa kính xe chính là một khuôn mặt điển trai mà trong đầu cô đang cực kỳ lo lắng.

Quý Kinh Phàm làm bộ ngạc nhiên hỏi, “Bà xã, sao em lại ở chỗ này?”

Nhìn thấy Quý Kinh Phàm, nước mắt Đàm Tâm lập tức như suối ào ạt mãnh liệt rơi xuống. . . .

Quý Kinh Phàm liền phát hoảng vội vàng nhảy xuống xe, đỡ lấy dáng người mảnh mai của Đàm Tâm hỏi, “Bà xã, sao lại khóc?”

Đàm Tâm nhào vào lòng Quý Kinh Phàm, vung tay đâm loạn xạ lên lồng ngực anh, “Cái tên khốn kiếp nhà anh. . . .Sáng giờ anh đã đi đâu hả?”

Quý Kinh Phàm giơ lên hộp bánh ngọt trong tay, “Hôm nay là Chủ nhật, người đứng đợi xếp hàng rất nhiều, mãi tới giờ anh mới mua được!”

Hai mắt đầm nước Đàm Tâm ngược nhìn hộp bánh ngọt trong tay Quý Kinh Phàm, đột nhiên vươn tay dùng sức ôm chặt lấy Quý Kinh Phàm, “Anh là đồ ngốc. . . .”

Rất lâu, rất lâu về sau đó, Đàm Tâm cũng giống như Hạ Tử Du, mãi đến khi tình cảm của Đàm Tâm và Quý Kinh Phàm đã tới thời điểm chín muồi, thì Đàm Tâm mới vỡ lẽ trận ‘tai nạn giao thông’ ngày hôm đó hóa ra không phải là trùng hợp.

Tại Male, một năm rưỡi sau...

Hai người đàn ông điển trai đến mức có thể khiến cho nhiều người đẹp mặc bikini tại bãi biển phải thán thốt lên xuýt xoa khen ngợi, giờ phút này đang mang kính đen ung dung nhàn hạ ngồi dưới tàn dù che nắng uống nước dừa.

Xa xa, có hai người phụ nữ bị hai ông chồng mình kiên quyết bắt mặc bikini như đồ ngủ đang mỗi người dẫn theo một đứa bé trai đã biết đi chạy chững đù giẫm trên bờ cát, còn một cô gái nhỏ trắng trẻo xinh xắn thì đang nhu mì ngồi bên cạnh đám thành cát, có vẻ cũng cực kỳ cao hứng với món đồ chơi này.

Lúc này, có một người đàn ông ôn tồn nhả xích theo một giỏ thức ăn dành cho những cuộc đi dã ngoại, trên tay còn bế theo một bé con miệng đang ngậm núm vú cao su tới chỗ hai người đàn ông nọ.

“Tôi nói hai người nha, mấy người rốt cuộc có chút đạo đức công cộng nào hay không đây? Dẫn theo cả nhà con cái tới chỗ tôi ăn không ở không còn chưa tính, bây giờ lại còn coi tôi là bảo mẫu cho mấy người nữa, có thật không vậy?”

Không sai, người vừa lên tiếng chính là Robert, mà giờ khắc này ung dung điềm tĩnh ngồi dưới dù che nắng mà uống nước dừa chính là tổng giám đốc Đàm đại nhân và nhà ngoại giao cao cấp Quý đại nhân.

Hai mắt dưới tròng kính mát của Đàm Dịch Khiêm lập tức xẹt qua gương mặt của Robert, sau đó đứng thẳng người dậy nhận lấy túi đồ ăn trong tay Robert, bắt đầu bỏ đi thẳng về hướng vợ yêu đang cùng đám con chơi đùa, “Bà xã, trái cây em muốn ăn có rồi đây. . . .” (ông kẹ này đã man gè, ngồi ung dung uống nc dừa, để RB đi mua rồi giành công với ng ta)

Quý Kinh Phàm thì bế lại cô con gái vừa mới tròn một tuổi khỏi lòng Robert, yêu thương hôn một cái lên gương mặt non nớt của con gái, bế lại con gái rồi đi về hướng vợ yêu của mình cũng chính là Đàm Tâm.

Còn lại một mình Robert anh liền ngồi xuống tán dù che nắng, ánh mắt ở sau lớp kính râm vô cùng dịu dàng lắng lặng nhìn về một nơi ở phía trước. (haizzz)

Đúng vậy, nửa năm trước sau khi tình trạng sức khỏe của ba anh có chuyển biến tốt, anh lại lần nữa quay trở lại Male tiếp tục kinh doanh việc làm ăn khách sạn của mình. . . .

Anh đã hứa với ba mình chắc chắn có ngày anh sẽ tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc ở Riyadh, nhưng điều kiện đầu tiên để anh đồng ý là trước hết phải xóa bỏ hôn ước với người phụ nữ mà anh đang đính hôn hiện tại.

.

Cắn một miếng xoài giòn tan vào trong miệng, Liễu Nhiên ngược đầu lên nhìn mẹ mình nói, “Mẹ, này giờ ba nuôi vẫn luôn nhìn mẹ kìa!”

Hạ Tử Du ngồi xổm người xuống, lấy tay lau đi vài hạt cát nhỏ nơi khóe miệng cho Liễu Nhiên, yêu thương nói, “Ba nuôi con là đang nhìn con đấy, con xem con nè, chơi đến mặt mũi lem luốc y hệt như con mèo nhỏ luôn rồi, sao không chịu rửa mặt.”

Liễu Nhiên đưa miếng xoài trong tay tới gần miệng mẹ cô bé nói, “Mẹ, xoài ba mang tới rất ngọt á, mẹ có muốn ăn thử một miếng hay không?”

“Được. . . .”

Liễu Nhiên có sở thích ăn xoài là được truyền từ Hạ Tử Du, Hạ Tử Du đang muốn há miệng cắn một cái món trái cây mà mình yêu thích, nhưng bất ngờ đột nhiên cô lại vì mùi của trái xoài này mà cảm thấy buồn nôn.

“Oe. . . .”

Đàm Dịch Khiêm đang trải rộng mấy tấm vải lót để dọn thức ăn ra cho hai mẹ con bỗng nhìn thấy vợ yêu nôn ói kịch liệt, anh quăng lại mấy thứ trong tay ngay lập tức khẩn trương bước tới ôm lấy vợ yêu hỏi, “Bà xã, em sao vậy?”

Hạ Tử Du bịt miệng lại, yếu ớt tựa vào người Đàm Dịch Khiêm, “Ông xã, em thấy rất khó chịu, rất là muốn ói. . . .”

Đàm Tâm bế theo con gái đi đến gần hỏi, “Tử Du, có phải em bị cảm nắng rồi hay không?”

Chẳng biết Robert từ lúc nào đã đi tới bên cạnh Hạ Tử Du, anh đưa tay lên sờ trán Hạ Tử Du, rồi sau đó nhú mày nói, “Không giống như bị cảm nắng lắm. . . .”

Đàm Tâm cũng không suy nghĩ thuận miệng hỏi, “Tử Du, mấy hôm trước em nói với chị kinh nguyệt tháng này của em chưa thấy tới, ối. . . .Đừng nói là em đã mang thai nữa rồi chứ?”

“Hả?”

Trong cùng một lúc, Robert và Quý Kinh Phạm đem hai quả đấm đánh vào người Đàm Dịch Khiêm, hai người còn ăn ý chúc mừng nói, “Chúc mừng cậu, Đàm đại lợn giống. . . .”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-xin-anh-nhe-mot-chut>